

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม

คู่มือนักศึกษา 1 พงศกษัตริย์-มาลาคี

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

1 พงศ์กษัตริย์-มาลาคี

ศาสนา 302

คู่มือนักศึกษา

เตรียมโดย

ระบบการศึกษาศาสนจักร

พิมพ์โดย

ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

สหรัฐอเมริกา

สงวนลิขสิทธิ์ © 1981, 1982 โดยนิติบุคคลของประธานของศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ
พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

สารบัญ

คำนำ	v	บทที่ 16	พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล และประชาชาติ (อิสยาห์ 36-47)	271	
แผนที่	x	บทที่ 17	การรวบรวมอิสราเอลและการเสด็จมา ของพระมาไซยา (อิสยาห์ 48-54)	289	
บทที่ 1	ซาโลมอน บุรุษแห่งปัญญา บุรุษแห่งความโง่เขลา (1 พงศ์กษัตริย์ 1-11)	1	บทที่ 18	ยุคสุดท้ายและมิลเลเนียม (อิสยาห์ 55-56)	307
บทที่ 2	“ปัญญาเป็นสิ่งที่สำคัญ ดังนั้นจงแสวงหาปัญญา” (สุภาษิตและปัญญาจารย์)	19	บทที่ 19	การกลับสู่ความชั่วร้ายของยูดาห์ (2 พงศ์กษัตริย์ 21-25)	323
บทที่ 3	หนังสือโยบ (โยบ)	35	บทที่ 20	“คูราทของนีนะเวห์” (นาฮูม)	333
ส่วนเสริมความเข้าใจ A	อาณาจักรที่ถูกแบ่งแยก	47	บทที่ 21	วันแห่งความพิโรธของพระเจ้า (เศฟันยาห์)	337
บทที่ 4	ราชอาณาจักรใดแตกแยกกันแล้วก็คงพินาศ (พงศกษัตริย์ 12-16)	59	บทที่ 22	คำถามสำหรับพระเจ้า (ฮะบากุก)	341
ส่วนเสริมความเข้าใจ B	ศาสดาและผู้พยากรณ์ สมัยโบราณ	77	ส่วนเสริมความเข้าใจ G	บาบิโลเนีย และการครอบครองของยูดาห์	345
บทที่ 5	เอลียาห์และพลังแห่งการผนึกของฐานะปุโรหิต (1 พงศ์กษัตริย์ 17-2 พงศ์กษัตริย์ 2)	85	บทที่ 23	ตั้งที่เจ้าหว่านอะไรก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น (เยเรมีย์ 1-19)	351
ส่วนเสริมความเข้าใจ C	ความหวังในพระมาไซยา ในอิสราเอลสมัยโบราณ	97	บทที่ 24	การตกเป็นเชลยของบาบิโลน (เยเรมีย์ 20-22; 24-29 32; 34-45; 52; เพลงคร่ำครวญ)	367
บทที่ 6	จงฟังคำปรึกษาของพระผู้เป็นเจ้า (2 พงศ์กษัตริย์ 3-13)	105	บทที่ 25	คำพยากรณ์แห่งการรวบรวมในยุคสุดท้าย (เยเรมีย์ 23; 30-31; 33; 46-51; โอบาดีห์)	381
บทที่ 7	พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ถูกเย้ย (โยเอล)	119	ส่วนเสริมความเข้าใจ H	ผลสืบเนื่องจากการ ตกเป็นเชลยของยูดาห์	395
บทที่ 8	พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยความลับ แห่งพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ (อาโมส)	127	บทที่ 26	เอเสเคียล: ยามเฝ้าอิสราเอล (เอเสเคียล 1-24)	403
บทที่ 9	บุคคลไม่ควรหนีจากความรับผิดชอบของเขา (โยนาห์)	139	บทที่ 27	คำพยากรณ์เกี่ยวกับการฟื้นฟู (เอเสเคียล 25-48)	425
บทที่ 10	การปฏิบัติศาสนกิจของโยสิยาห์ การเรียกสู่ความซื่อสัตย์ (โฮเซยา)	147	ส่วนเสริมความเข้าใจ I	สงครามแห่งอารมาเกดดอน ทัศนะหนึ่งของการพยากรณ์	443
ส่วนเสริมความเข้าใจ D	การยึดครองของชาวอัสซีเรีย และชนเผ่าต่างๆ ที่สูญหาย	163	บทที่ 28	ดาเนียล: ศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า สหายของกษัตริย์ (ดาเนียล)	453
บทที่ 11	สัญญาแห่งการพิพากษา สัญญา แห่งความรอด (มีคาห์)	173	ส่วนเสริมความเข้าใจ J	จักรวรรดิเปอร์เซีย การกลับ คืนมาของชาวยิวและไดเอสพอรา	475
บทที่ 12	การล่มของอาณาจักรฝายเหนือ (2 พงศ์กษัตริย์ 14-20)	183	บทที่ 29	การกลับมาของผู้ต้องเนรเทศ (เอสรา)	485
ส่วนเสริมความเข้าใจ E	การเข้าใจอิสยาห์	193	บทที่ 30	ฮักกัย: ศาสดาแห่งพระวิหารที่สอง (ฮักกัย)	495
บทที่ 13	การสถาปนาโคโยน (อิสยาห์ 1-12)	203	บทที่ 31	เอสเธอร์: ราชนินแห่งเปอร์เซียและผู้ปกครอง ผู้คนของพระนาง (เอสเธอร์)	501
บทที่ 14	เสียงเตือนต่อผู้ชั่วร้าย (อิสยาห์ 13-23)	227	บทที่ 32	เนหะมีห์: ผู้สร้างกำแพงและความเต็มใจ (เนหะมีห์)	509
บทที่ 15	คำพยากรณ์แห่งยุคของความสมบูรณ์ แห่งกาลเวลา (อิสยาห์ 24-35)	241			
ส่วนเสริมความเข้าใจ F	โลกของอิสยาห์	257			

บทที่ 33	การเตรียมเพื่อการเสด็จกลับมา ของพระเจ้าในรัชสมัยภาพ (เศคาริยาห์)	517
บทที่ 34	“ดูเถิด เราจะส่งอิไลจะศาตามาให้เจ้า” (มาลาคี).	535
ส่วนเสริมความเข้าใจ K	ระหว่างพันธสัญญาทั้งสอง.	545

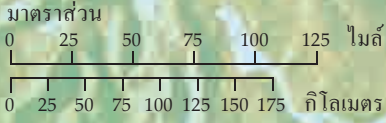
บทที่ 35	ปิดฉากพระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิม . .	557
Bibliography.		564
Author Index		567
Scripture Index.		576
Subject Index		598

พันธสัญญาเดิมของกานาอัน

โลกของพันธุสัญญาเดิม

ฮิตไทต์

แม่น้ำอิซซุต

ทาร์ซุส

คาร์เซมิช

ฮาราน

เปดาน-อาราม

ไซปรัส

ฮามาร

เคเดธ

ทادمอร์

ไบบลอส

ซีเรีย

ทะเลใหญ่

ซีโดน

คามัสกัส

ไทร

บาซัน

แอคโค

เมกิดโด

ยัฟฟา

เซเค็ม

อัมโมน

เยรีโค

เยรูซาเล็ม

โมอับ

กาซา

เช็บรอน

เบเออร์เซบ

แม่น้ำอียิปต์

คาเดธ-บารนีเย

เอโดม

เฮลิโอปอลิส (ออน)

เมมฟิส (โนฟ)

เปตรา

แม่น้ำไนล์

อียิปต์

อควาบา

มีเดียน

ภูเขาซีนาย

(เอธิโอเปีย)

ทะเลแดง

ทะเลแคสเปียน

• นินะเวห์

อัสซีเรีย

• อัสเซอร์

มีเดีย

แม่น้ำ ยูเฟรติส

แม่น้ำ ทกริส

• เอกบาทานา

บาบิโลเนีย

• แบบิโลน

อีรัม

• สุตตา

เปอร์เซีย

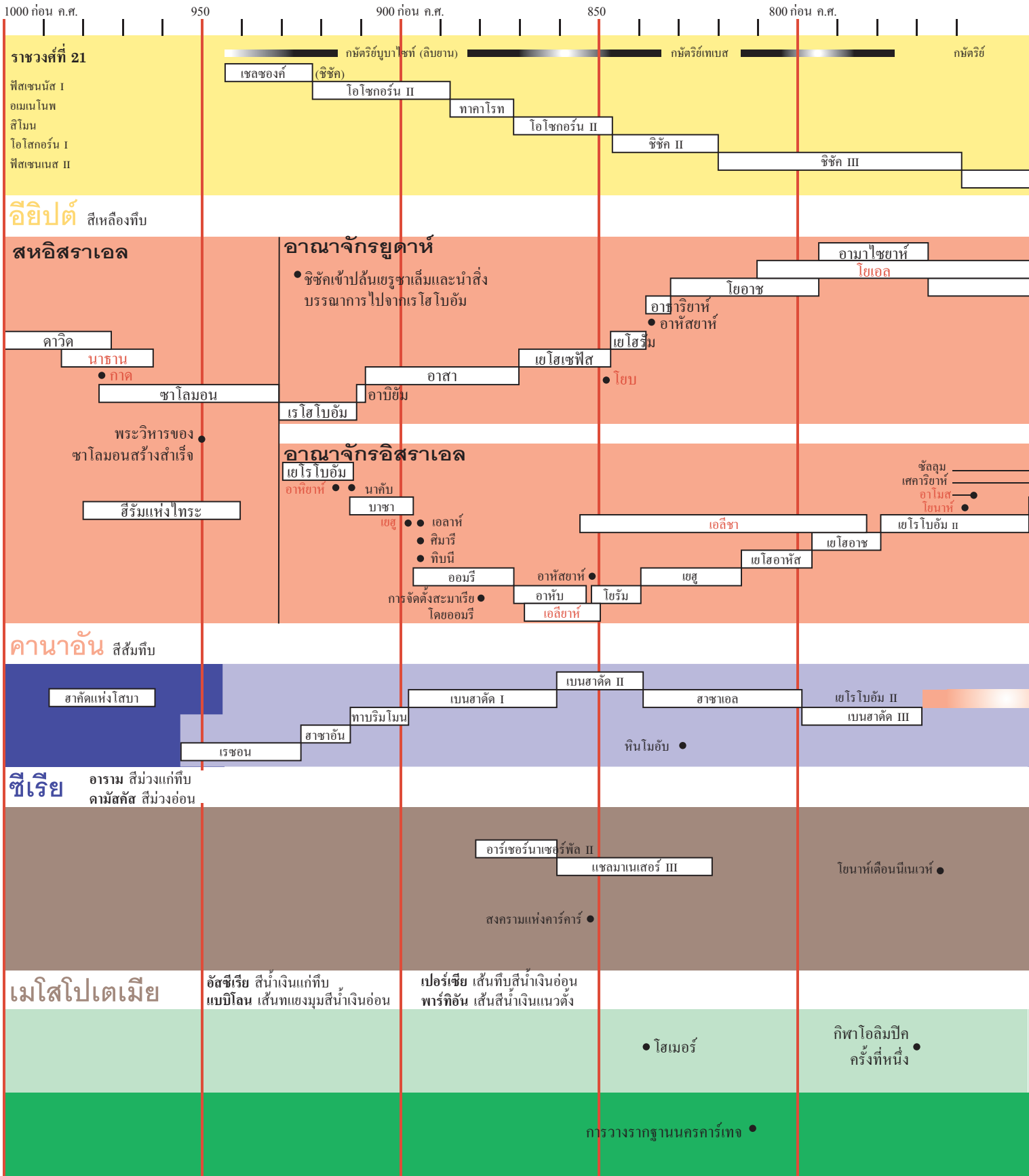
• เออร์

คาสเตีย

อ่าวเปอร์เซีย

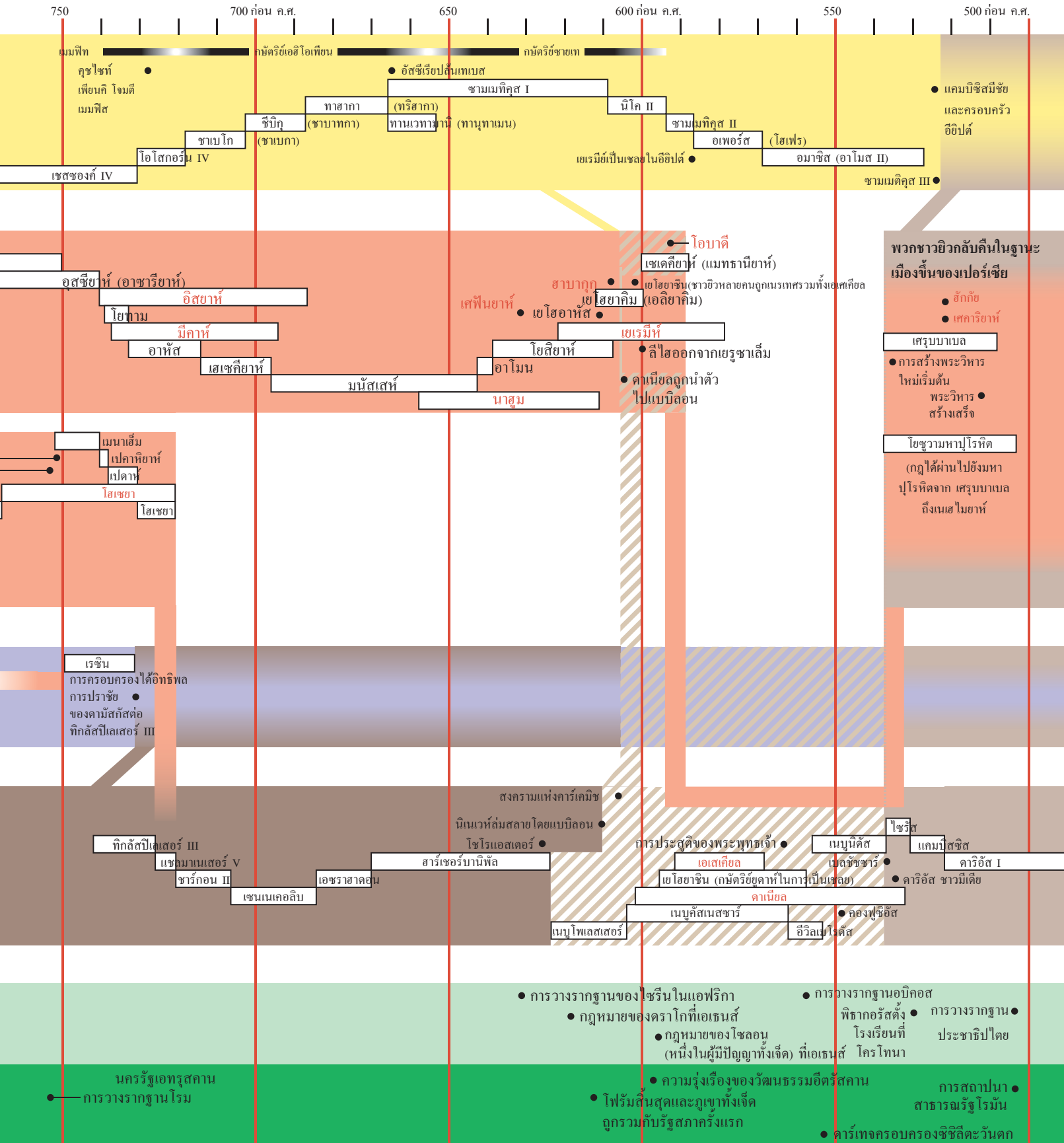

แผนภูมิลำดับเหตุการณ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

โลกเมดิเตอร์เรเนียนฝ่ายเหนือ

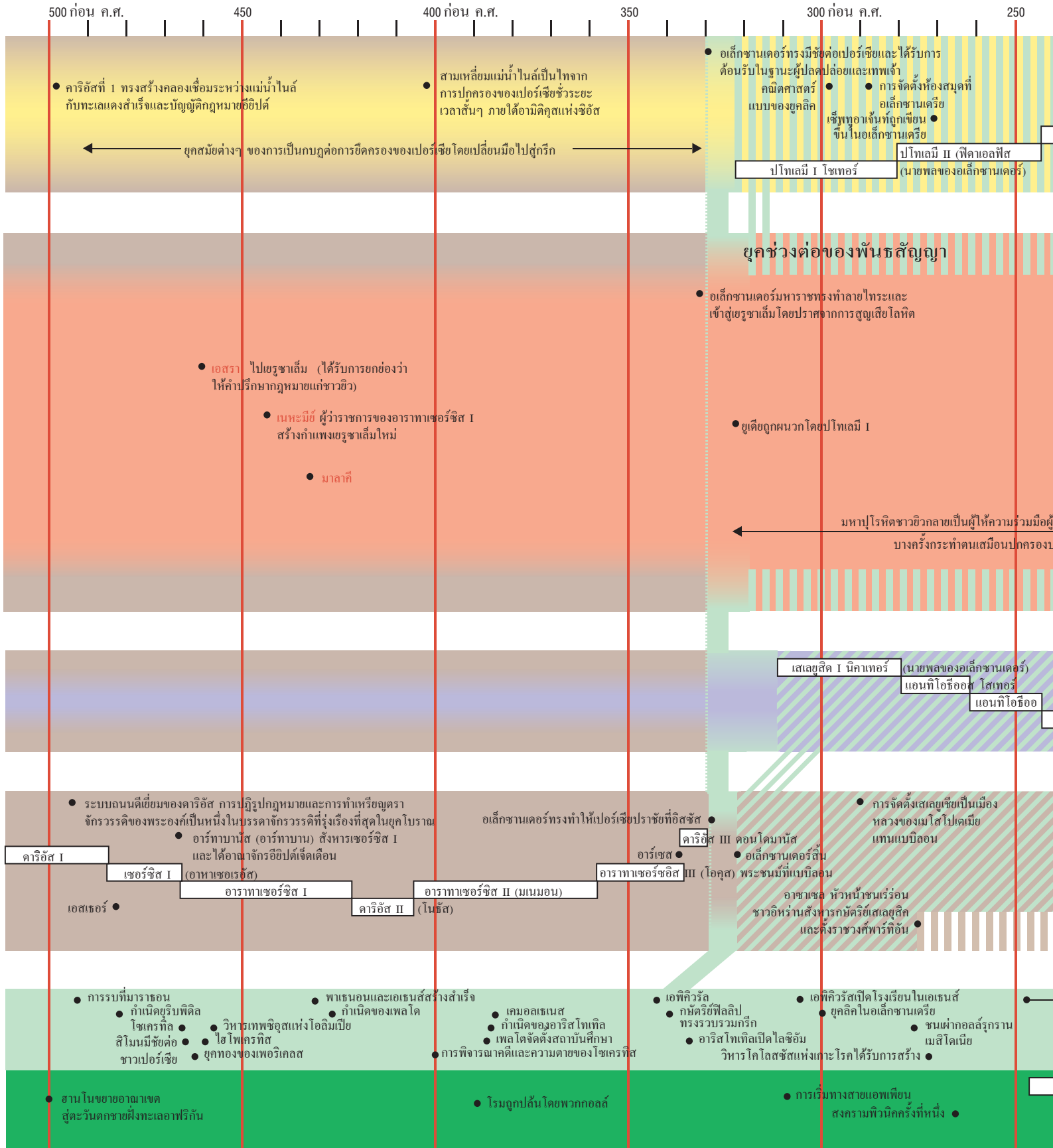
- อัสซีเรีย: สิ้นน้ำเงินแก่ที่บับิโลน, เส้นทแยงมุมสีน้ำเงินอ่อน
- เปอร์เซีย: เส้นทึบสีน้ำเงินอ่อน, พาร์ทอน: เส้นสีน้ำเงินแนวตั้ง
- เมลิโดเนีย: เส้นทึบสีเขียวอ่อน
- ปโทลมิ: เส้นสีเขียวอ่อนแนวตั้ง
- เสเลucid: เส้นทแยงมุมสีเขียว
- โรม: เส้นทึบสีเขียวแก่

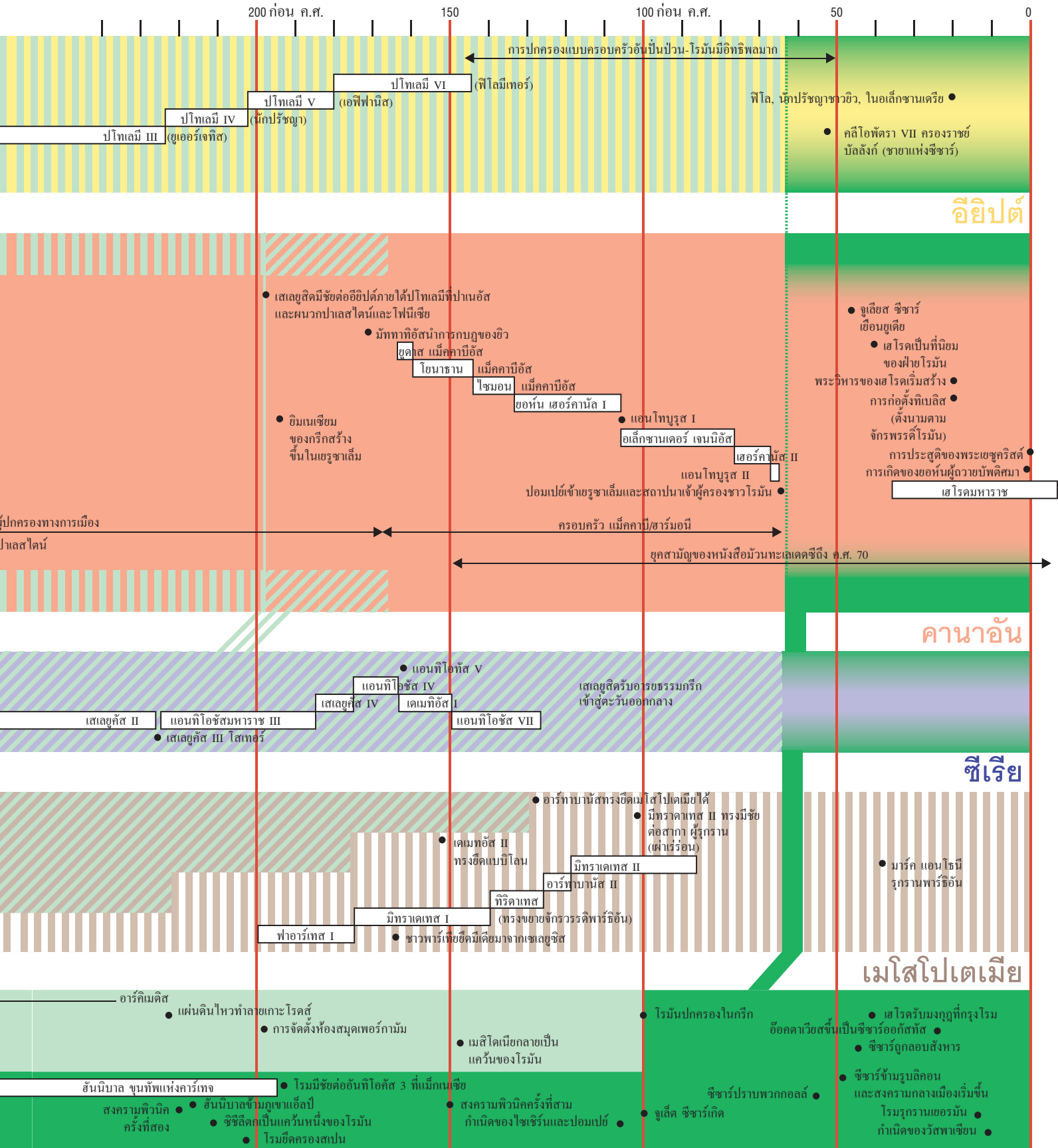
อิทธิพลทางการเมืองของต่างประเทศถูกแสดงให้เห็นด้วยเส้นจุดหรือหลายเส้นที่ตรงกับสีที่เหมือนกับประเทศที่มีอิทธิพลนั้น

แผนภูมิลำดับเหตุการณ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

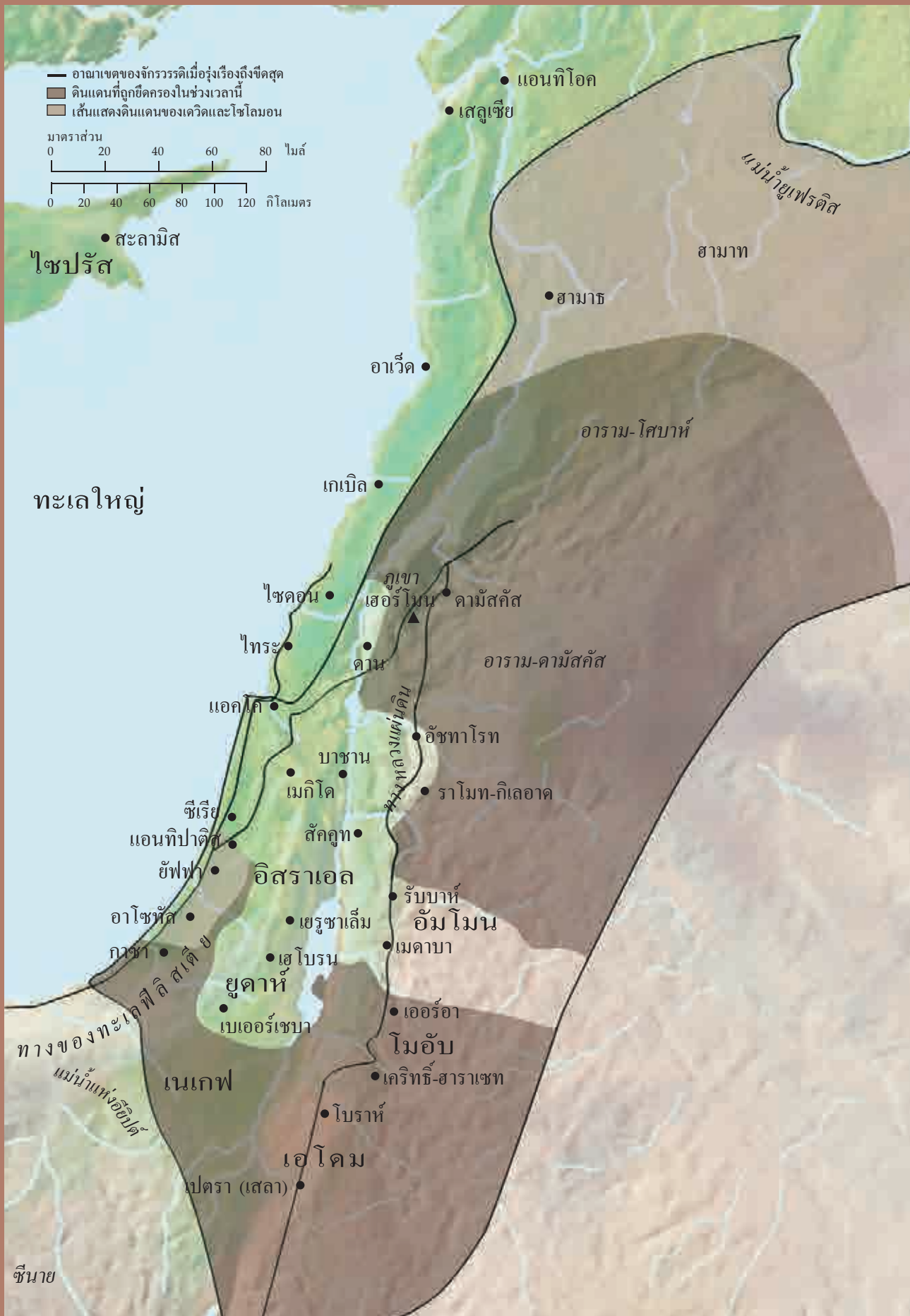
วันที่เป็นตัวแทนของความสอดคล้องและควรถือว่าเป็นการประมาณการ (วันเวลาในยุคแรกๆ อาจแตกต่างกันเล็กน้อยจากลำดับเหตุการณ์ชุดอื่น)

โลกเมดิเตอร์เรเนียนฝ่ายเหนือ

อาณาจักรของดาวิดและโซโลมอน

อาณาจักรของอิสราเอลและยูดาห์

จักรวรรดิต่างๆ ในโลกเมดิเตอร์เรเนียน

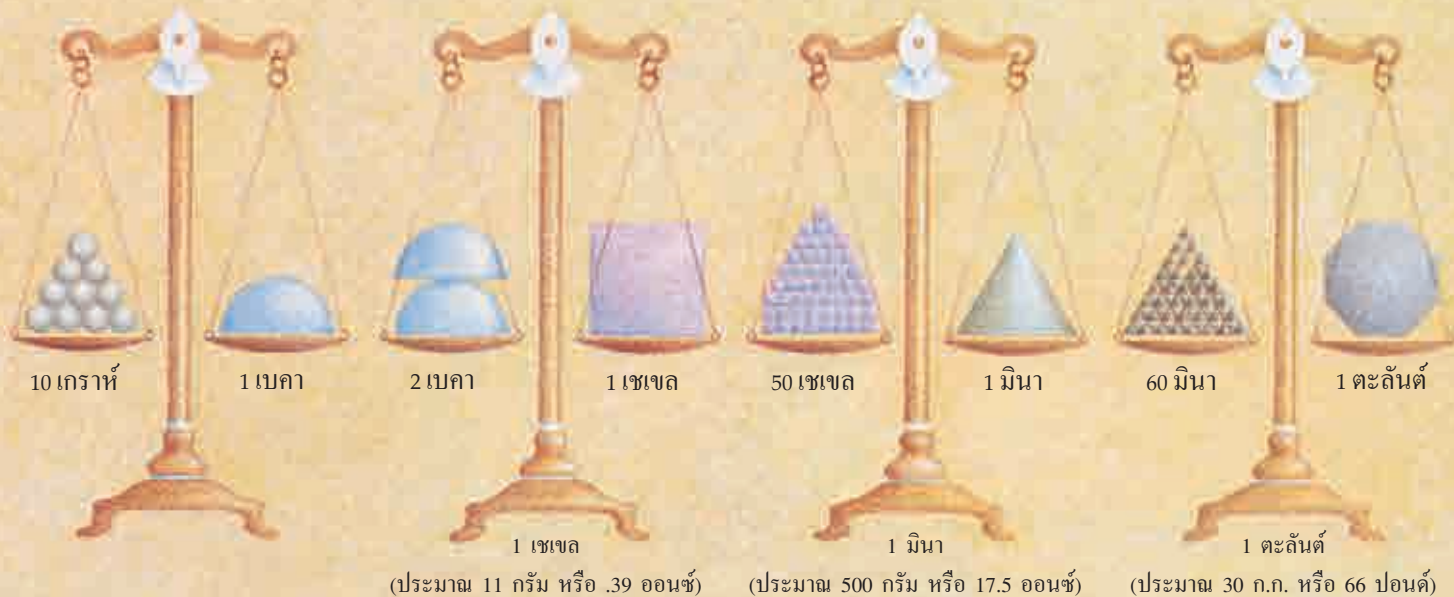

มาตรฐาน การชั่ง ตวง วัด

แม้ว่าทั้งดาวิดและเอเสเคียลพยายามที่จะจัดมาตรฐานการวัดน้ำหนักและมาตรต่างๆ ระบบที่เป็นเอกภาพยังไม่เคยมีขึ้น พวกเขาผู้ไร้ความคิดบางคนพยายามใช้สถานการณ์นี้ให้เป็นประโยชน์แก่พวกเขา โดยการมีที่ชั่งน้ำหนักสองชุด

เพื่อป้องกันการเอาเปรียบ มันไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกสำหรับบุคคลที่จะนำพาที่ชั่งน้ำหนักไปINY่ำหรือถุงของเขาเอง ความจำเป็นในเรื่องนี้ทำให้มีคำตำหนิรุนแรงจากศาสดา เพราะมันชี้ให้เห็นถึงสภาวะการณ์ทางจิตวิญญาณที่ตกต่ำของชาวอิสราเอล

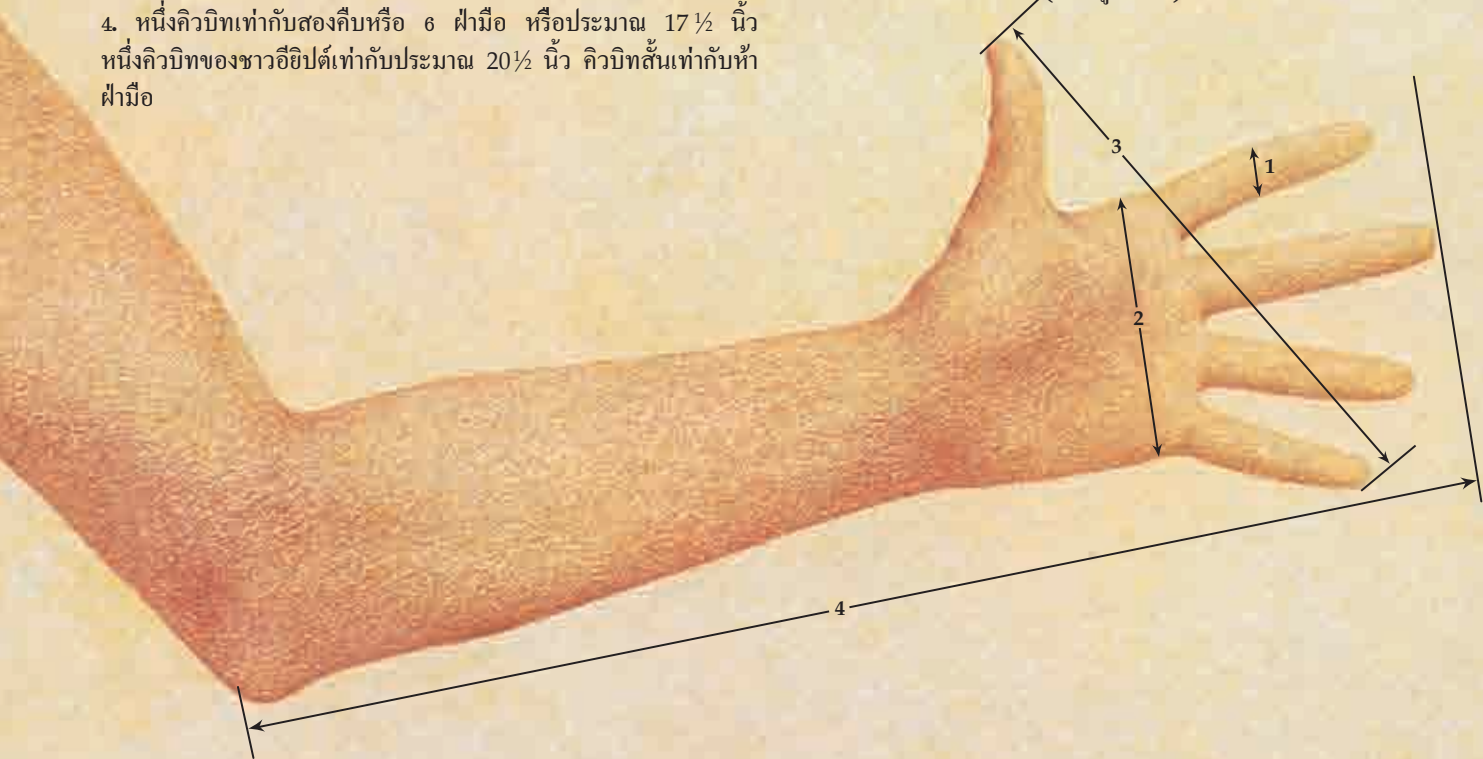
เส้นวัด

การวัดขนาดเล็ก

1. ความกว้างของหนึ่งนิ้วมือเท่ากับข้าวบาร์เลย์สองเมล็ดวางเรียงให้ปลายชนปลายหรือประมาณ $\frac{3}{4}$ ของหนึ่งนิ้ว (ข้าวบาร์เลย์คือหน่วยการวัดที่เล็กที่สุด)
2. ความกว้างของหนึ่งฝ่ามือเท่ากับสี่นิ้ว ประมาณ $3\frac{3}{16}$ ของหนึ่งนิ้ว
3. หนึ่งคืบเท่ากับสามฝ่ามือ ประมาณ 9 นิ้ว
4. หนึ่งคืบเท่ากับสองคืบหรือ 6 ฝ่ามือ หรือประมาณ $17\frac{1}{2}$ นิ้ว หนึ่งคืบของชาวอียิปต์เท่ากับประมาณ $20\frac{1}{2}$ นิ้ว คืบที่สั้นเท่ากับห้าฝ่ามือ

การวัดขนาดใหญ่

1. หนึ่งฟาธอมเท่ากับประมาณ $6\frac{1}{2}$ ฟุต
2. หนึ่งรีดเท่ากับประมาณ $9\frac{1}{2}$ ฟุต
3. หนึ่งเพอร์ลอนเท่ากับประมาณ $607\frac{3}{4}$ ฟุต (หน่วยของกรีก)
4. หนึ่งไมล์เท่ากับ 1618 หลา (หน่วยของโรมัน)
5. การเดินทางในวันสะบาโตเท่ากับ 2,000 คิวบิท
6. การเดินทางในหนึ่งวัน (ในหมู่ชาวยิว) เท่ากับประมาณ 30 ไมล์

ความสัมพันธ์ระหว่างการวัดที่ใช้ในสมัยโบราณกับการวัดที่ใช้ในสมัยปัจจุบันมีความใกล้เคียงกันและอาจแตกต่างกันไปตามหน่วยการวัด

การวัดค่าเงิน

ระบบของฮีบรู (พันธสัญญาเดิม)

การวัดค่าเงินเป็นอย่างเดียวกันกับในแผนภูมิของการชั่งน้ำหนัก

แต่เดิมมาน้ำหนักเหล่านี้เป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยนแต่ในที่สุดเหรียญเงินได้ค่อยๆ ถูกนำมาใช้ทั่วไป

ระบบโรมัน (พันธสัญญาใหม่)

การวัดปริมาตร

ของเหลว

1 โสมอร์ = 10 บัท = 1 ลานหนึ่งตัว
โลด (ซึ่งเรียกว่าคอร์ด้วย)

- 1 ล็อก = 4 อ่าฟัก
- 1 อีน = 12 ล็อก
- 1 เซลาห์ = 2 อีน
- 1 บัท = 3 เซลาห์

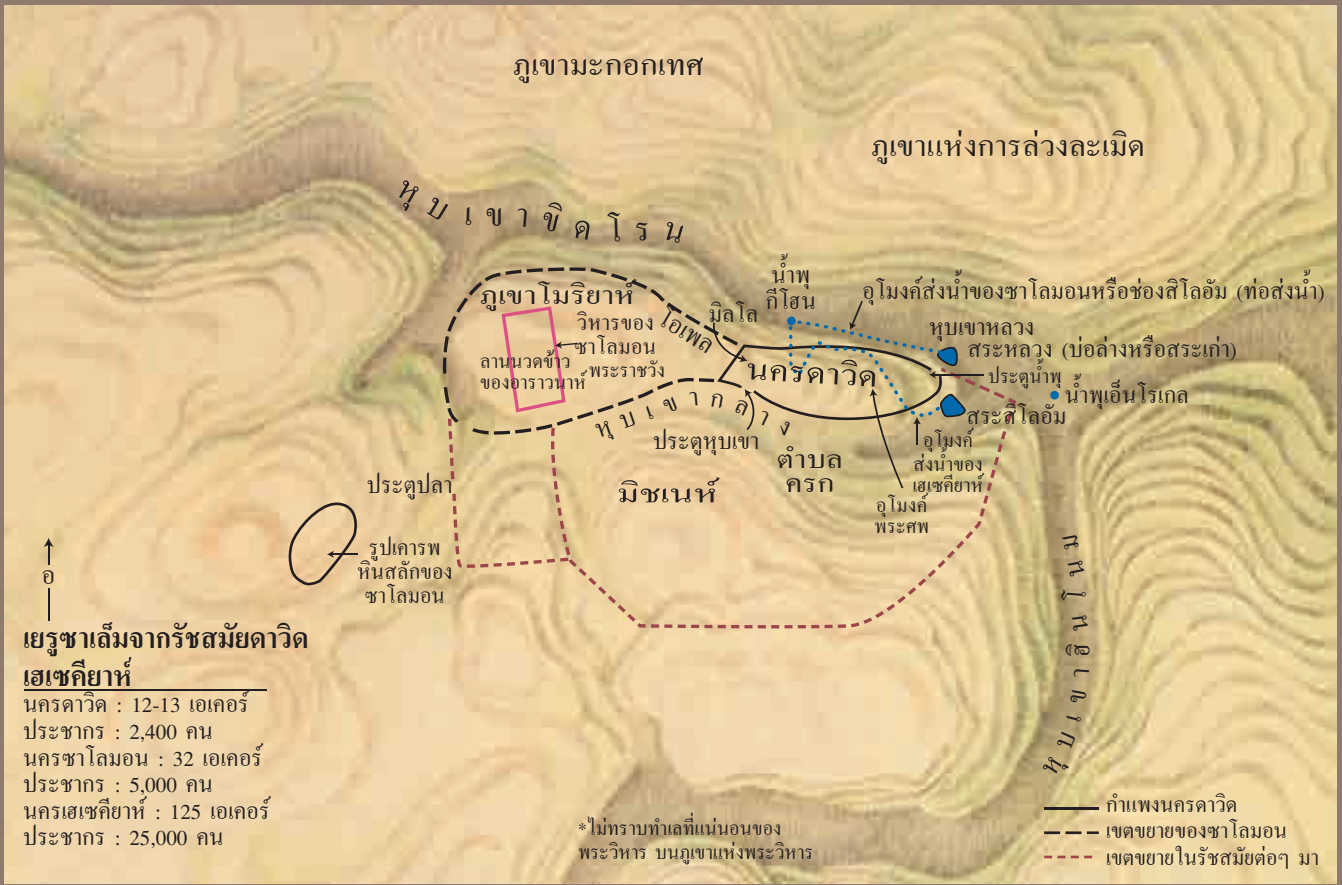
ของแห้ง

- 1 เซอาห์ = 6 ถ้วย
- 1 เอฟาห์ = 3 เซอาห์ = 10 โอมอร์ = 1 บัท
- 1 โอมอร์ = 10 เอฟาห์, หรือประมาณ 6.2 มุซเซล (เรียกว่าคอร์ด้วย)

หมายเหตุ: โอมอร์ เอฟาห์ และคอร์ (หรือโสมอร์) ประกอบกันขึ้นเป็นสัดส่วนทศนิยมของมาตราการวัด

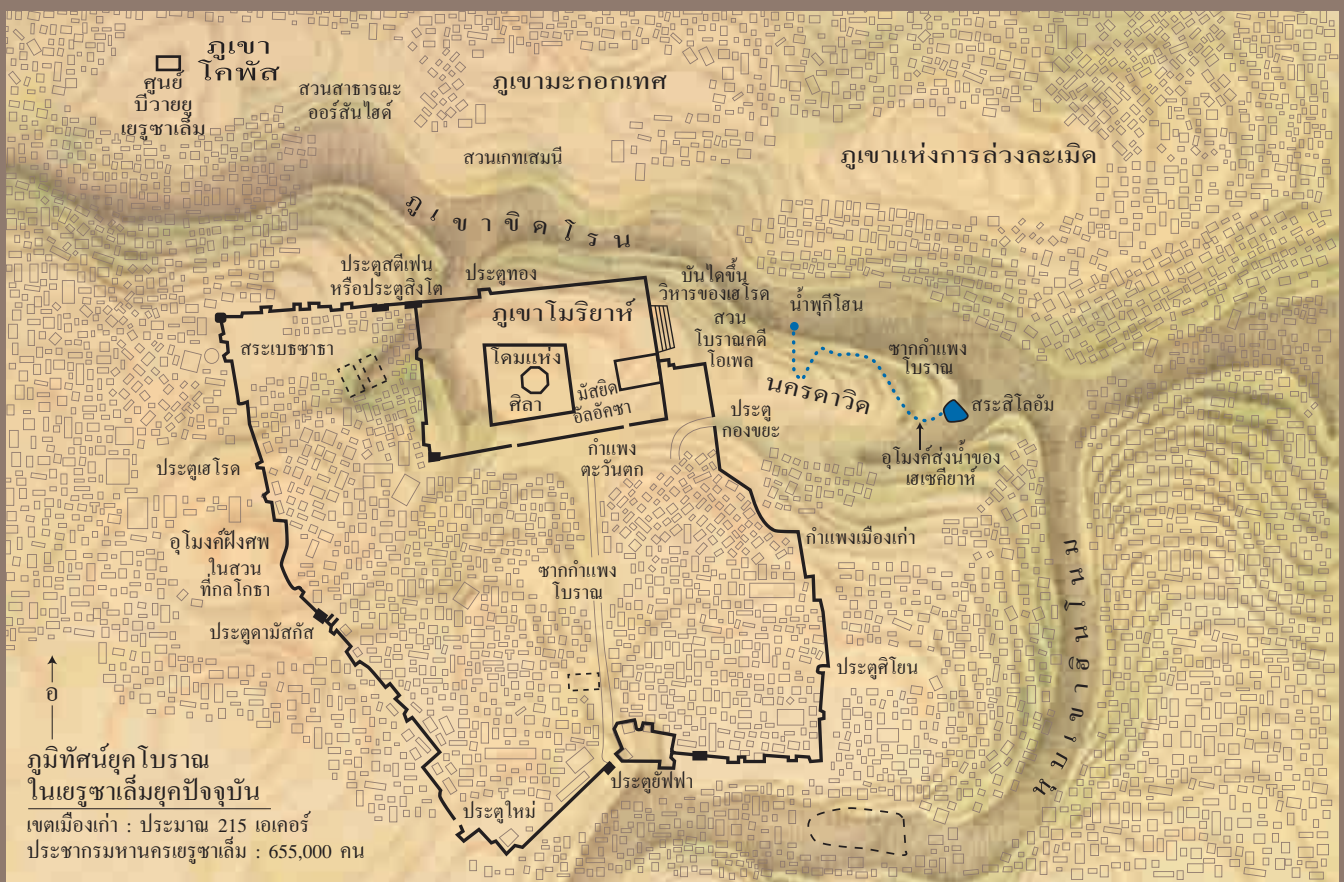
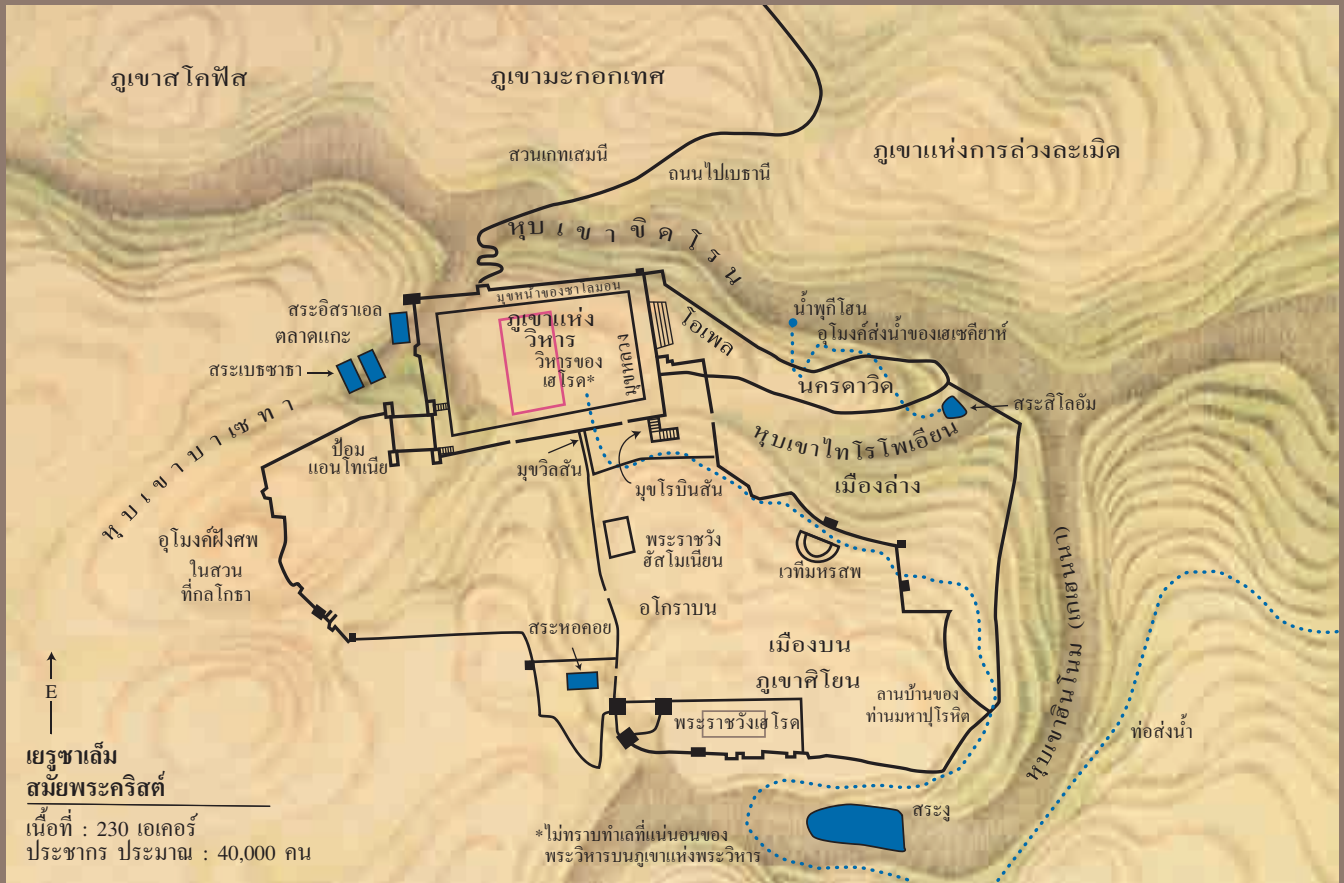

เยรูซาเล็ม

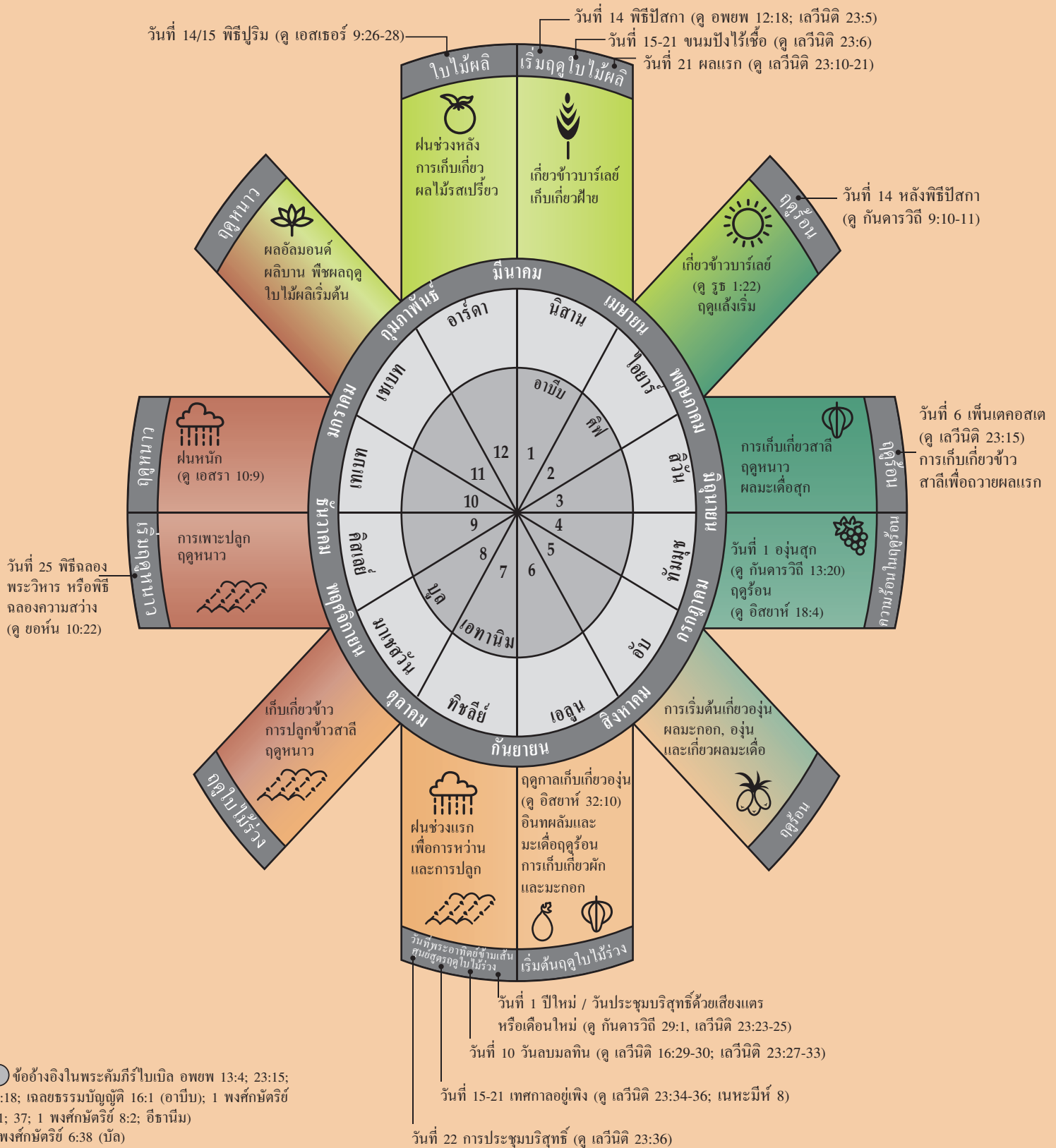

เยรูซาเล็ม

ปฏิทินของชาวยิว

● ชื่ออ้างอิงในพระคัมภีร์ไบเบิล: อพยพ 13:4; 23:15; 23:18; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1 (อาบีบ); 1 พงศกัมัตริย์ 6:1; 37; 1 พงศกัมัตริย์ 8:2; อีธานิม 1 พงศกัมัตริย์ 6:38 (บัล)

● ชื่ออ้างอิงในพระคัมภีร์ไบเบิล: เอสเธอร์ 3:7 เนหะมีห์ 2:1; (นิसान) เอสเธอร์ 8:9 (สิวัน) เนหะมีห์ 6:15 (เอลูน) เนหะมีห์ 1:1 (คิสเลซ); เอสเธอร์ 2:16 (เทเบท); เสคาริยาห์ 1:7 (เชเบท); เอสเธอร์ 3:7 (อาร์ดา)

* อาบีบเป็นชื่อของเดือนแรกของปี

● หนึ่งในกิจกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์กับวันสะบาโต : วันสะบาโตของทุกสัปดาห์ : เริ่มเดือนใหม่ : ปีสะบาโต (ทุกปีที่เจ็ด); ปีแห่ง Jubilee (ทุกห้าสิบปี)

ซาโลมอน บุรุษแห่งปัญญา บุรุษแห่งความเขลา

(1-1) แนะนำ

กษัตริย์หลายพระองค์ได้เสด็จเถลิงบัลลังก์แห่งอิสราเอลนับจากสมัยของซาอูลจนถึงการล่มสลายของทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือและอาณาจักรฝ่ายใต้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีกษัตริย์องค์ใดได้ทรงอำนาจและเกียรติศักดิ์เสมือนดังซาโลมอน เมื่อเกือบหนึ่งพันปีก่อนหน้าซาโลมอน เอบราแฮมได้รับสัญญาว่าเชื้อสายของเขาจะได้รับดินแดนคานาอันเป็นมรดกของพวกเขา ซึ่งรวมถึงดินแดนทางเหนือไปจรดแม่น้ำ ยูเฟรติส (ดู ปฐมกาล 12:7; 13:15; 15:18) แต่คำสัญญานี้มิได้กลายเป็นจริงจนถึงสมัยของซาโลมอน ซาโลมอนได้ทรงขยายการครอบครองของอิสราเอลจากทะเลแดงในทางทิศใต้ไปจรดแม่น้ำยูเฟรติส ในทางทิศเหนือยุคทองของอิสราเอลที่ได้เริ่มในสมัยของกษัตริย์ดาวิดดำเนินต่อไปภายใต้ซาโลมอน ระหว่างระยะสี่สิบปีอันยาวนานที่ซาโลมอนทรงปกครองราชอาณาจักรอิสราเอล ได้มีสันติภาพและเอกภาพตลอดทั่วอาณาเขตอันไพศาลของพระองค์

เมื่อเริ่มต้นรัชสมัยของพระองค์ ซาโลมอนทรงรักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล และทรงทำพันธสัญญาต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่จะทรงดำเนินในความชอบธรรมโดยทางการบริหารในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ซาโลมอนได้รับสัญญาว่าจะมีปัญญา ความร่ำรวย เกียรติยศและพระชนม์ยืนยาว ถ้าพระองค์ยังทรงดำเนินความชอบธรรมต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ คำสัญญาได้กลายเป็นจริงในระหว่างพระชนม์ชีพของพระองค์ ซาโลมอนทรงมีพระนามขจรไกลว่าเรื่องพระปัญญาบุรุษและสตรีที่ยิ่งใหญ่จากทุกประชาชาติของแผ่นดินโลกได้มาเฝ้าพระองค์และทดลองความเข้าใจและความรู้ของพระองค์อีกทั้งซาโลมอนทรงมีพระราชทรัพย์มากมาย และเป็นที่ยกย่องกันว่าไม่มีกษัตริย์องค์ใดในแผ่นดินโลก จะสามารถเปรียบกับพระองค์ได้ ภายใต้การปกครองของซาโลมอนอิสราเอลได้บรรลุถึงจุดสูงสุดในฐานะประชาชาติ เกียรติ ความมั่งคั่ง อำนาจและความเคารพยำเกรงในหมู่ประชาชาติ

อื่นๆ ได้เป็นของอิสราเอล อันเนื่องมาจากการบริหารของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอลอย่างไรก็ตามเมื่อสิ้นสมัยการปกครองของซาโลมอนอิสราเอลได้ล้มละลายทั้งทางโลกและทางวิญญาณเกียรติศักดิ์ของอิสราเอลได้ตกต่ำถึงที่สุดอย่างไม่เคยมีมาก่อนการเสื่อมและการขัดแย้งมีอยู่ในทุกหนทุกแห่งภายในเวลาหนึ่งปีหลังการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอนอาณาจักรได้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน และวิถีแห่งประวัติศาสตร์ของอิสราเอลได้ถูกเปลี่ยนไปอย่างถาวรการกระทำหรือเหตุการณ์อย่างใดได้นำประชาชาตินี้จากความสูงส่งดังกล่าวตงสู่ความจมลึกอันน่าเศร้าเช่นว่านี้ ท่านจะพบคำตอบในหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ ขณะที่ท่านอ่านจงพยายามชี้ถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้นำมาซึ่งการล่มสลายของอิสราเอล

คำแนะนำถึงนักศึกษา

- จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านอ่านและศึกษาหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์บทที่ 1-11 ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 22-23; 28-29; 2 พงศ์กษัตริย์ 1-9 จากการเปรียบเทียบ
- จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่อาจารย์ของท่านสั่งนักศึกษาที่ศึกษาเป็นส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 1 พงศ์กษัตริย์ 1-11

(1-2) 1 พงศ์กษัตริย์ 1 ทั้งอาโดเนียห์และซาโลมอนมีสิทธิในบัลลังก์แห่งอิสราเอลได้อย่างไร

ตามประเพณีของการสืบสันตติวงศ์ อาโดเนียห์ควรจะเป็นรัชทายาทแห่งบัลลังก์ของดาวิด อาโดเนียห์เป็นโอรสองค์ที่สี่ของดาวิด (ดู 2 ซามูเอล 3:4) พี่ชายสองคนของ

เข่ามโมนและอับสาโลมได้สิ้นชีวิตไปแล้วและที่คนที่สาม คือเลอบ มีได้รับการกล่าวถึงไว้ในเนื้อความนอกจากเรื่องราวการเกิดของเขา

พระชนม์อันชราภาพและสภาพพระวรกายที่อ่อนกำลังของดาวิด (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 1:1-4) ดูเหมือนทำให้เอาโดเนียห์แน่ใจว่ามันถึงเวลาแล้วที่เขาจะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ ดังนั้นการกระทำของเขาได้ถูกคิดขึ้นมาเพื่อให้ประชาชนเชื่อมั่นในสิทธิของเขาและเพื่อสร้างฐานการสนับสนุนจากประชาชนซึ่งจะเสริมความเข้มแข็งแก่ฐานะของเขา เขาได้จัดขบวนเกียรติยศหลวง (ดู ข้อ 5) ได้แสวงหาการสนับสนุนจากบุคคลสำคัญรวมถึงโยอาบผู้บัญชาการทหาร อาบียาฮาร์มหาปุโรหิต เจ้านายองค์อื่นๆ ในราชสำนักและข้าราชการบริหารส่วนพระองค์ของดาวิด (ดู ข้อ 7, 9) และได้เตรียมงานเลี้ยงใหญ่ (ดู ข้อ 9) เขาได้ตั้งใจกีดกันบรรดาผู้ที่ภักดีต่อซาโลมอนในฐานะผู้สืบทอดบัลลังก์ซึ่งรวมถึงคาโดกและปุโรหิตสำคัญคนอื่นๆ เบเนยาห์หนึ่งในผู้บัญชาการทหาร (ซึ่งอาจเป็นที่สองรองจากโยอาบ) “เหล่าชายฉกรรจ์” (ดู ข้อ 8) ซึ่งอาจเป็นทหารรักษาพระองค์ของดาวิดและปุโรหิตนาธาน

อย่างไรก็ตามแผนการของเอาโดเนียห์ได้ถูกทำให้เสียรูปไปเมื่อนาธานได้ยืนยันว่าเอาโดเนียห์กำลังทำอะไรและเขาได้รายงานต่อบัชเชาพระมารดาของซาโลมอนคำเตือนของเขาต่อพระนางที่ว่าพระชนม์ของพระนางรวมทั้งของซาโลมอนกำลังตกอยู่ในอันตราย (ดู ข้อ 12) แสดงให้เห็นถึงหนึ่งในปัญหาต่างๆ ที่การปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชได้มี เนื่องจากการชิงดีกันซึ่งมีอยู่โดยสามัญในราชวงศ์ เองบ่อยครั้งกษัตริย์องค์ใหม่จะประหารเชษฐาหรืออนุชาของพระองค์ทั้งหมดและมีผู้มีสิทธิสืบทอดวงศ์คนอื่นๆ ซึ่งอาจนำภัยคุกคามมาสู่การปกครองของพระองค์

โดยการดำเนินการอย่างรวดเร็วพระนางบัชเชาและนาธานได้ทำการร่วมกัน (ดู ข้อ 11) เพื่อทำให้แผนการใหญ่ของเอาโดเนียห์เป็นที่ลวงรู้ไปถึงกษัตริย์ดาวิด เมื่อดาวิดทรงรู้ว่าเอาโดเนียห์แสวงหาที่จะชิงเอาบัลลังก์ พระองค์ได้ทรงตั้งซาโลมอนขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการร่วมกับพระองค์อย่างรวดเร็ว ทั้งสองได้ปกครองร่วมกันจนถึงการสิ้นพระชนม์ของดาวิด

แม้ชันษาเพียงยี่สิบปี ซาโลมอนซึ่งเหมือนกับดาวิดและซาอูล ได้รับการชโลมขึ้นสู่การเป็นกษัตริย์ของพระองค์โดยปุโรหิตที่มีอำนาจถูกต้องและโดยศาสดา (ดู ข้อ 34, 39) เพื่อแสดงให้เห็นประชาชนเห็นอย่างชัดเจนว่าซาโลมอนได้รับการเลือกโดยดาวิดและพระเจ้า ดาวิดทรงบัญชาว่าพิธีรับตำแหน่งผู้สำเร็จราชการร่วมกับพระองค์จะมีขึ้นโดยทันที พระองค์ทรงบัญชาว่าซาโลมอนจะได้ขึ้นประทับบนถ่อของพระองค์ (ดาวิด) เพื่อนำขบวนแห่ไปยังกียอนตามประเพณีที่กษัตริย์เสด็จเข้าสู่ครอยังมีชัย (ดู J.R.Dummelow,ed, A Commentary on the Holy Bible,p.693; เปรียบเทียบกับการเสด็จเข้าสู่เยรูซาเล็มอย่างมีชัยของพระเยซูซึ่งบันทึกไว้ในมัทธิว 21:1-11) ประชาชนได้ตอบสนองอย่างปลาบปลื้มและยอมรับซาโลมอนในฐานะกษัตริย์องค์ใหม่ของพวกเขา (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 1:39-40) ฉะนั้นในการปฏิบัติที่ฉับไวและเด็ดขาดเพียงครั้งเดียว ดาวิดทรงทำลายความพยายามของเอาโดเนียห์ที่จะชิงบัลลังก์ และซาโลมอนได้รับการสถาปนาขึ้นในฐานะกษัตริย์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 1:39-40)

เราคงสามารถจินตนาการได้โดยง่ายว่าทำไมบรรดาผู้ที่ได้มาร่วมงานเลี้ยงของเอาโดเนียห์ได้เกิดความหวาดกลัวและได้เร่งรีบที่จะออกห่างจากเอาโดเนียห์โดยแทบไม่รู้ตัวพวกเขาได้ตกอยู่ในข่ายว่าทรยศต่อกษัตริย์องค์ใหม่และพวกเขาพร้อมใจที่จะตีตัวออกห่างจากเอาโดเนียห์

บัดนี้ชีวิตของเอาโดเนียห์ที่ได้ตกอยู่ในอันตรายไม่เพียงแต่เขาเป็นคู่แข่งที่มีศักยภาพในการขึ้นสู่บัลลังก์แต่เขายังได้มีการกระทำโดยขัดแย้งที่จะชิงตัดหน้าการประกาศตัวของซาโลมอน ดังนั้นทันทีที่เขาได้รู้ถึงการขึ้นสู่บัลลังก์ของซาโลมอน เอาโดเนียห์มิได้กลับสู่บ้านของเขาแต่ได้ไปยังยอดเขาโมริยาห์ที่อยู่เหนือนครแห่งดาวิดโดยทันที ณ ที่นี้ดาวิดได้ทำแท่นถวายเครื่องบูชา เชิงนอนของแท่นถวายเครื่องบูชาได้ถูกถือว่าเป็นแหล่งลี้ภัยที่ซึ่งบุคคลจะสามารถยึดเกาะไว้จนกว่ากรณีความของเขาจะได้รับการไต่สวนและดำเนินคดี (ดู อพยพ 21:13-14) เอาโดเนียห์ได้รอคอยอยู่ที่นั่นโดยหวังว่าจะมีเครื่องซึ่งถึงการผ่อนผันของซาโลมอนที่มีต่อเขาซึ่งสิ่งนี้ได้มีขึ้น (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 1:50-55 ดู *พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:ปฐมกาล-2 ซามูเอล* [หนังสือคู่มือนัก

คึกษาวิชาศาสนา 301 1980] หน้า 167,268 เพื่อข้อมูลอย่างละเอียดที่ว่าเหตุใดเซียงอนของแท่นบูชาได้ถูกถือว่าเป็นสถานที่ลี้ภัยด้วย)

(1-3) 1 พงศ์กษัตริย์ 1:38 ใครคือพวกเคเรธิและพวกเปเลท?

พวกเคเรธิคือ “คนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่เคียงข้างพวกฟีลิสเตีย ในตอนใต้ของปาเลสไตน์ (ดู 1 ซามูเอล 30:14; เอเสเคียล 25:16 และเศฟันยาห์ 2:5) ในรัชสมัยของดาวิด เขาได้เข้าร่วมกับพวกเปเลท ซึ่งเป็นทหารรักษาพระองค์ภายใต้การบัญชาการของเบนโยยาห์บุตรแห่งเยโฮยาดา (ดู 2 ซามูเอล 8:18;20:23; 1 พงศาวดาร 18:17) พวกเขายังคงภักดีต่อพระองค์ระหว่างการกบฏของอับซาโลม (2 ซามูเอล 15:18) และซาบา (ดู 2 ซามูเอล 20:7) และได้ร่วมอยู่ด้วยเมื่อซาโลมอนได้รับการชโลมเป็นกษัตริย์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 1:38,44)” (J.D. Douglas, ed, *The New Bible Dictionary*, s.v “Cherethites”)

(1-4) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:1-9 คำสั่งสุดท้ายของดาวิดต่อซาโลมอนโอรสของพระองค์

ดาวิดทรงสั่งให้โอรสของพระองค์รักษากฎหมายปฏิบัติทั้งหมดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ให้ศึกษากฎต่างๆ และปฏิบัติภารกิจวิวินิจฉัยโดยชอบธรรมต่อประชาชนอีกทั้งซาโลมอนได้รับคำสั่งบางอย่างเกี่ยวกับศัตรูของดาวิดและเพื่อนของพระองค์ด้วย

หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ มิได้บันทึกถึงสภาประชุมใหญ่ของเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐบาลและผู้บัญชาการทหารซึ่งดาวิดได้เรียกมารวมกันเมื่อพระองค์ทรงรู้ว่าความตายได้มาถึง อย่างไรก็ตามการประชุมอันเป็นประวัติศาสตร์นี้ได้ถูกบันทึกไว้ใน 1 พงศาวดาร 28:1 ถึง 29:24 ในการประชุมนี้ดาวิดได้ทรงทำงานรับใช้ยิ่งใหญ่สี่ประการ (1) พระองค์ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเพื่อการสร้างพระวิหารให้เสร็จสมบูรณ์ (2) พระองค์ทรงมอบสมบัติมหาศาลแก่พระวิหาร (3) พระองค์ทรงมอบแบบแปลนของพระวิหารแก่ซาโลมอนต่อหน้าผู้คนและเผยว่ามันได้ถูกประทานแก่พระองค์โดยการเปิดเผยของพระเจ้า และ (4) พระองค์ทรงประสบผลสำเร็จในการให้ซาโลมอนได้รับการชโลมและสวม

หลุมศพของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล

มงกุฏเป็นครั้งที่สองเมื่อผู้คนจากทุกเผ่าได้มีตัวแทนอย่างเป็นทางการและสามารถประกาศความภักดีของพวกเขา

(1-5) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:2-3 “จงเข้มแข็งและสำแดงตัวเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย”

คำร้องขอเพื่อความเป็นชายและความเข้มแข็งนี้เป็นหัวข้อที่คุ้นเคยกันดีของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม มันเป็นคำปรึกษาสุดท้ายของโมเสสแก่โยชูวา (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6-7,23) พระเจ้าทรงประทานการชูใจอย่างเดียวกันนี้แก่โยชูวาคำแนะนำนี้ได้ถูกมอบซ้ำให้แก่ซาโลมอนความกล้าหาญที่จะเชื่อฟังกฎเป็นส่วนหนึ่งของคำร้องนี้มากเท่ากับที่ให้มีความกล้าหาญทางกายภาพ

(1-6) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:5-6 เหตุใดดาวิดมิได้ลงโทษโยอาบก่อนหน้านี้?

ด้วยความริษยาและความกลัวที่จะสูญเสียตำแหน่งของเขาในฐานะผู้บัญชาการทหารแห่งอิสราเอลโยอาบได้

ฆาตกรรมอับเนอร์ (ดู 2 ซามูเอล 3:27) และอามาสา (ดู 2 ซามูเอล 20:10)

นักวิจารณ์ให้ข้อสังเกตว่า “ดาวิดควรสั่งลงโทษการกระทำอาชญากรรมทั้งสองครั้งนี้ แต่เมื่ออับเนอร์ถูกฆาตกรรม พระองค์รู้สึกที่ทรงอ่อนแอเกินไปที่จะลงโทษคนอย่างโยอาบให้สาสมกับความผิดของเขาเนื่องจากพระองค์เพิ่งได้รับการชโลมเป็นกษัตริย์และด้วยเหตุนี้จึงมิได้ทรงกระทำการใดเกินกว่าการทูลขอการลงโทษจากสวรรค์ให้ลงมาศีรษะของเขา (ดู 2 ซามูเอล 3:29) และเมื่ออามาสาถูกสังหารการกบฏของอับซาโลมและเซบา ทำให้อำนาจของดาวิดหวั่นไหวจนพระองค์ไม่สามารถทำให้มีการลงโทษที่สมควรแก่เวลาของมันแล้ว แต่ในฐานะแห่งประชาชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไม่ถูกต้องสำหรับพระองค์ที่จะทรงปล่อยให้อาชญากรรมนี้ผ่านไปโดยปราศจากการลงโทษ ดังนั้นพระองค์ทรงผ่านการลงโทษซึ่งพระองค์ทรงต้องการพระราชอำนาจที่เหมาะสมผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์...เจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า (“ทำเครื่องหมายโอกาสที่เหมาะสมในการลงโทษเขา” ความเห็นของซมิดท์) อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ (ไม่ถูกลงโทษ)’ [1 พงศ์กษัตริย์ 1:6] การลงโทษชายผู้มีอำนาจมากอย่างเช่นโยอาบหัวหน้าผู้บัญชาการทหารจำเป็นต้องใช้ปัญญาที่ใหญ่หลวง เพื่อป้องกันการกระด้างกระเดื่องในกองทัพที่ภักดีต่อเขาซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ (C.F.Keil and F.Delitzsch,Commentary on the Old Testament 3:1:29)

(1-7) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:7-8 ผู้ใดคือบารซิลัยและซิเมอี

บารซิลัยและซิเมอีทั้งสองอาศัยอยู่ในมาทานาอิม ซิเมอีแทนที่จะแสดงความเมตตาต่อดาวิดเมื่อพระองค์เสด็จหนีอับซาโลม ได้ขว้างก้อนหินใส่และสาปแช่งพระองค์ (ดู 2 ซามูเอล 16:5-11) อย่างไรก็ตามบารซิลัยได้แสดงความเมตตาอย่างยิ่งต่อดาวิดและผู้ติดตามไปพร้อมกับพระองค์โดยการให้อาหารและเสื้อผ้าแก่พวกเขา ดาวิดได้ขอให้ซาโลมอนคำจูนครอครบครวของบารซิลัยเพื่อตอบแทนความกรุณาของเขา (ดู 2 ซามูเอล 17:27-29;19:31-38)

(1-8) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:17-22 เหตุใดซาโลมอนขัดเคืองโดยคำขอของอาโดเนียห์?

“ในหมู่ประชาชาติแห่งบูรพาทิศ มเหสีและนางสนมของกษัตริย์ผู้สิ้นพระชนม์หรือสิ้นบัลลังก์ต้องตกเป็นของผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์ (ดู 2 ซามูเอล 12:8;16:21-22) ดังนั้นการขอของนางอาโดเนียห์เพื่ออาบิซากถูกถือว่าเป็นเสมือนการอ้างสิทธิ์ในบัลลังก์” (Dummelow,Commentary, p. 212)

ซาโลมอนทรงรู้และเข้าใจกฎนี้ตามที่ 1 พงศ์กษัตริย์ 2:22 บอกไว้ชัด แรกทีเดียวอาจดูเป็นเรื่องน่าฉงนที่พระนางบัทเชบาจะนำคำขอของอาโดเนียห์ไปทูลต่อซาโลมอน เนื่องจากเกือบเป็นการแน่นอนว่าพระนางต้องรู้และเข้าใจกฎนี้ อาจเป็นไปได้ว่าพระนางโดยที่รู้ว่าซาโลมอนจะตอบสนองอย่างไร ได้นึกถึงโอกาสที่จะจัดการคุกคามที่อาจยังมีจากอาโดเนียห์ต่อซาโลมอนเกี่ยวกับบัลลังก์แห่งอิสราเอล ซาโลมอนได้ตอบสนองอย่างรวดเร็วเนื่องจากนี่เป็นครั้งที่สองซึ่งอาโดเนียห์ได้พยายามที่จะชิงเอาบัลลังก์โดยกบฏโลบาย

(1-9) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:23 อาโดเนียห์ได้กล่าวว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษ”

ซาโลมอนได้หมายความว่าคำขอของอาโดเนียห์คือการทรยศหรือมิฉะนั้นก็คือแผนที่จะทรยศและดังนั้นจึงสมควรแก่ความตาย ขอให้สังเกต 1พงศ์กษัตริย์ 2:15 ซึ่งบันทึกไว้ว่าอาโดเนียห์รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงประทานบัลลังก์ให้แก่ซาโลมอน

(1-10) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:26-36 อาบียาธาร์และโยอาบยังคงคิดการร้ายต่อซาโลมอนอยู่หรือไม่?

อาบียาธาร์และโยอาบยังคงคิดการที่น่าเอาอาโดเนียห์ขึ้นสู่อบัลลังก์ ซาโลมอนได้ขับอาบียาธาร์ให้ออกไปจากเยรูซาเล็ม และเอาตำแหน่งมหาปุโรหิตแห่งอิสราเอลคืนจากเขา อาบียาธาร์เป็นเหลนของอาลีผู้ซึ่งเป็นทั้งปุโรหิตและผู้วินิจฉัยของอิสราเอล และเป็นผู้สืบเชื้อสายคนสุดท้ายของเขาที่ดำรงตำแหน่งปุโรหิต การลงโทษนี้และการเข้มงวดต่ออาบียาธาร์ทำให้คำพยากรณ์ที่พระเจ้าตรัสไว้แก่เอลีกายเป็นจริง (ดู 1 ซามูเอล 2:31-36)

อาจเป็นไปได้ว่าอาบียาธาร์ ได้รอดไปได้โดยรับเพียงโทษ

การเนรเทศเนื่องจากซาโลมอนทรงสั่งเลที่จะประหารมหาบุโรหิต ตรงกันข้ามโยอาบเป็นศัตรูที่ร้ายแรงกว่ามาก เนื่องจากเขาบัญญัติการกองทัพไม่ต้องมีข้อสงสัยใดๆ เกี่ยวกับฝีมือของโยอาบ เนื่องจากการฆาตกรรมที่เขาได้กระทำไว้เขาสมควรตาย ฉะนั้นเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะอ้างถึงแหล่งลี้ภัยที่แทนูซา และซาโลมอนก็ไม่มีพันธะที่จะต้องให้เกียรติต่อการอ้างแหล่งลี้ภัยของเขา

(1-11) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:35 เบไนยาห์

เบไนยาห์ได้สืบตำแหน่งแทนโยอาบในฐานะผู้นำพลโยธาซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดทางทหารในอาณาจักรภายใต้กษัตริย์

(1-12) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:36-44 การลงโทษซิเมอี

โดยดำเนินการตามคำปรึกษาครั้งสุดท้ายของพระราชบิดา (ดูบันทึกและข้อคิดเห็นใน 1 พงศ์กษัตริย์ 2:7-8) บัดนี้ซาโลมอนทรงให้เอาโทษต่อซิเมอี ที่แรกการลงโทษนี้อาจเป็นเหมือนการแก้แค้นในส่วนของดาวิด และเป็น การโหดร้ายสำหรับซาโลมอนที่จะทำตาม เนื่องจากทั้งหมดที่ซิเมอีได้กระทำก็คือการสาปแช่งดาวิดและขว้างหินใส่พระองค์ อย่างไรก็ตามในเวลานั้นอาณาจักรของดาวิดกำลังแตกออกเพราะสงครามกลางเมือง ดังนั้นการกระทำของซิเมอี จึงเทียบเท่ากับการทรยศต่อรัฐบาล

อาจมีเหตุเพิ่มเติมในคำปรึกษาที่ซึ่งดาวิดให้ต่อซาโลมอน ซิเมอีมาจากเบธูริมของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นศัตรูของอิสราเอลมาแต่ดั้งเดิม การที่จะมีศัตรูของพระราชบิดาในเมืองที่ซึ่งพวกอัมโมนและโมอับสามารถไปคบคิดวางแผนกับเขาได้โดยง่ายเป็นการสร้างโอกาสเพื่อการทรยศในอนาคต สถานการณ์ดังกล่าวนี้อาจอธิบายถึงคำปรึกษาของดาวิด

การปฏิบัติของซาโลมอนต่อซิเมอี นับว่ายุติธรรมและผ่อนปรน เขาสามารถให้มีการประหารซิเมอีโดยราชอาณาจักร ซาโลมอนทรงให้นำตัวเขามายังเยรูซาเล็มและที่ที่เขา กล่าวคำสาบานแทนว่า เขาจะไม่ข้ามลำธารขิดโรน ซึ่งเป็นเขตแดนด้านตะวันออกของเยรูซาเล็ม ข้อจำกัดนี้เป็นการสนับสนุนต่อความคิดที่ว่าซาโลมอนไม่ต้องการให้ซิเมอีมีการร่วมมือกับศัตรู ทางด้านตะวันออกของอิสราเอล

สามปีต่อมาเนื่องจากซิเมอีได้ละเมิดคำสาบานของเขา ซาโลมอนทรงสั่งประหารเขา คีลและเดลิสให้ข้อสังเกตว่าการลงโทษยุติธรรมด้วย เนื่องจากซาโลมอนทรงยอมให้ซิเมอีถือชีวิตไว้ในมือของเขาเองโดยการให้มีการกักตัวเขาไว้ในเยรูซาเล็ม และซิเมอีได้สัญญาด้วยคำสาบานที่จะเชื่อฟังบัญชาของกษัตริย์ การละเมิดคำสาบานของเขาเป็นความผิดที่เขาไม่มีข้อแก้ตัว ไม่มีเหตุผลพอสำหรับข้อแก้ตัวต่างๆ ที่ผู้วิจารณ์บางคนได้ยกมาเพื่อเข้าข้างเขา โดยกล่าวถึงเงินที่ทาสของเขาขโมยมาและปรารถนาที่จะได้มันคืนมาซึ่งเป็นเรื่องถูกต้องในตัวของมันเอง ถ้าซิเมอีต้องการที่จะยังคงเชื่อสัตย์ต่อคำสาบานของเขา เขาควรแจ้งต่อพระราชบิดาเกี่ยวกับการหนีของทาสของเขา และขอร้องพระองค์ว่าขอให้พวกทาสได้ถูกนำตัวกลับคืนมาและรอกการตัดสินพระทัยของพระองค์ แต่เขาไม่มีสิทธิแม้แต่แต่น้อยที่จะทำลายสัญญาที่ได้ให้ไว้ด้วยคำสาบาน โดยการทำลายคำสาบานของเขา เขาได้ยอมถูกปรับโทษด้วยชีวิตของเขาเอง และนี่เป็นสิ่งที่แรกที่ซาโลมอนทรงกล่าวหาเขาโดยที่เขาไม่สามารถหาข้อแก้ตัวใดๆ และมันมิได้เกิดขึ้นจนภายหลังที่ซาโลมอนทรงอ้างถึงความโหดร้ายที่ซิเมอีได้ปฏิบัติต่อพระบิดาของพระองค์ เพื่อเป็นข้อเท็จจริงที่สองในการยืนยันถึงความยุติธรรมในขบวนการของพระองค์ (Commentary, 3:1:37)

(1-13) 1 พงศ์กษัตริย์ 2:46 เหตุใดเบไนยาห์ได้เห็นเพชรฆาต ?

กองทัพได้เป็นเสมือนกองกำลังรักษาความสงบด้วย ดังนั้นโดยคุณค่าของตำแหน่งของเขาในฐานะผู้นำเหล่าพลโยธา การประหารชีวิตต้องเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเบไนยาห์ ถ้าเขาได้รับการส่งไปเขาก็ต้องทำงานให้สำเร็จ

ตราบเท่าที่อิสราเอลยังมีเสรีภาพและอยู่ภายใต้อิทธิพลโดยตรงของพระเจ้าพวกเขาไม่มีเรือนจำพวกเขาถูกรับการลงโทษด้วยความตายสำหรับอาชญากรรมเฉพาะอย่าง มิฉะนั้นเขาได้ถูกกำหนดให้ชดใช้ทดแทนต่อบุคคลที่ได้รับการละเมิด บางครั้งพวกเขาถูกคุมตัวไว้ในบ้าน โดยให้เกียรติของเขาเป็นประกันดังเช่นซิเมอีหรือพวกเขาอาจถูกเนรเทศแม้จะมีความยากลำบากต่างๆ ในอิสราเอลโดยเฉพาะในสมัยของผู้วินิจฉัยและระยะต้นแห่งสมัยของกษัตริย์อาชญากรรมมิได้มีอยู่โดยแพร่

หลาย โดยปราศจากการควบคุมและลงโทษดังที่เป็นอยู่บ่อยครั้งในทุกวันนี้

(1-14) 1 พงศ์กษัตริย์ 3:1 เหตุใดซาโลมอนได้อภิเษกกับพระธิดาของฟาโรห์ ?

เมื่อเริ่มรัชสมัยของพระองค์ ซาโลมอนทรงเลือกที่จะอภิเษกกับพระธิดาของฟาโรห์แห่งอียิปต์เนื่องจากอิสราเอลได้ถือสิทธิเข้าครอบครองปลายด้านตะวันตกของดินแดนพระจันทร์เสี้ยวอันอุดม ซาโลมอนดูเหมือนทรงพิจารณาว่ามันเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องปิดเปาการมุ่งร้ายใดๆ ที่มาจากอียิปต์ เพราะอียิปต์คุ้นเคยกับการใช้คานาอันเป็นฐานสำหรับการปฏิบัติทางทหาร เนื่องจากการแต่งงานกันระหว่างราชวงศ์บ่อยครั้งมิได้เป็นอะไรที่เกินกว่าการแต่งงานทางการเมือง การแต่งงานดังกล่าวนี้เป็นวิธีหนึ่งแห่งการลงนามในสนธิสัญญาระหว่างสองประเทศ แม้กระนั้นการอภิเษกของซาโลมอนกับธิดาของฟาโรห์ได้แสดงถึงการขาดศรัทธาในพระเจ้าซึ่งทรงสัญญาที่จะป้องกันอิสราเอล และรณรงค์ในสงครามของอิสราเอล (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 20:4, โยชูวา 23:10) ภายหลังการอภิเษกนี้และการรับเอาสตรีต่างด้าวอื่นๆ เป็นสนมได้พิสูจน์ว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญในการล่มสลายของ

ถึงน้ำที่ก็เดโอน พื้นที่เก่าแก่ของบอดันองุ่น

อิสราเอล เนื่องจากซาโลมอนได้เริ่มสักการะพระเจ้าปลอมแห่งประชาชาติอื่นๆ เหล่านี้และได้ถูกกล่าวโทษโดยพระเจ้า (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-9)

(1-15) 1 พงศ์กษัตริย์ 3:4 เหตุใดซาโลมอนเสด็จไปยังกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องบูชา?

ในเวลานั้นพลับพลาที่โมเสสได้สร้างไว้ตั้งอยู่ในกิเบโอนพร้อมด้วยแท่นบูชาใหญ่ ซึ่งเครื่องบูชาได้ถูกถวายนับแต่สมัยของโมเสส นั่นคือเหตุที่ซาโลมอนเสด็จไปยังกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องบูชา (ดู 1 พงศาวดาร 21:29; 2 พงศาวดาร 1:2-3)

(1-16) 1 พงศ์กษัตริย์ 3:5-28 ภาพนิมิตแห่งสวรรค์ครั้งแรกของซาโลมอนมีความสำคัญอย่างไร

ซาโลมอนได้เข้าหาพระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ ยอมรับฟังคำสอนและเชื่อฟัง และพระองค์ได้รับรางวัลจากการอ่อนน้อมของพระองค์ด้วยพระทัยที่มีปัญญาและความเข้าใจ อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีบุคคลอื่นใดได้รับของประทานแห่งปัญญาอันยิ่งใหญ่กว่านี้ซาโลมอนได้ถูกบัญชาให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและกฎหมายของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงยึดพระชนม์ของพระองค์ในฐานะกษัตริย์

(1-17) 1 พงศ์กษัตริย์ 4:1-25 ซาโลมอนได้ทรงจัดการปกครอง เพื่อจะมีการควบคุมอาณาจักรที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นอย่างไร

เมื่อเสด็จขึ้นสู่บัลลังก์ซาโลมอนได้ทำการเปลี่ยนแปลงการบริหารหลายอย่าง โดยทรงสร้างตำแหน่งใหม่สามตำแหน่งในคณะบริหารของพระองค์ ดาวิดได้ทรงปกครองอาณาจักรของพระองค์อย่างแทบจะเรียกได้ว่าเป็นเอกเทศ โดยทรงต้องการเพียงผู้บัญชาการทหาร หัวหน้าอาลักษณ์และเลขานุการอีกสองสามคนเท่านั้น ซาโลมอนทรงเพิ่มอาโดนีรัมซึ่งดูแลพระราชวังและเขาจะรับใช้ในฐานะหัวหน้าเสนาบดีโดยมีอำนาจรองจากซาโลมอนเท่านั้น อาโดนีรัมซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าฝ่ายแรงงานเกณฑ์

เนื่องจากซาโลมอนทรงมีโครงการก่อสร้างอันมหึมาในพระทัย และไม่มีทางที่จะเริ่มมันได้โดยปราศจากการมีแรงงานอย่างสม่ำเสมอ อาโดนีรัมซึ่งควบคุมดูแลทั้ง

แรงงานทาสคนต่างด้าว ซึ่งสืบเชื้อสายจากผู้รอดชีวิตจากการยึดครองของอิสราเอล และกองแรงงานเกณฑ์ชาวอิสราเอลที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นใหม่ซึ่งต้องรับใช้หนึ่งในทุกสามเดือนเข้าสู่คณะทำงานนั้นนอกจากนั้นอาจารย์ยาห์บุตรของนาอันดูแลพวกเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสิบสองของอิสราเอล

“จนถึงเวลานั้นแม้แต่ภายใต้ซาอูลและดาวิดอิสราเอลมิเคยได้ถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหารดังที่เรารู้จักแต่โดยพิตุพรหรือโดยผู้นำซึ่งเป็นที่รักของคนทั่วไป ซึ่งโดยทั่วไปแล้วปกครองด้วยแรงด้วยแรงดึงดูส่วนบุคคลและการดลใจจากพระเจ้า ฝ่ายผู้นำตามที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งจำเป็นในการรวมเผ่าทั้งสิบสองที่เป็นอิสระและบ่อยครั้งที่มีการวิวาทกันของอิสราเอลในระหว่างการเข้าครอบครองทางทหารในคานาอัน แต่บัดนี้อิสราเอลอยู่ในสันติและดินแดนได้ขยายอาณาเขตอย่างมากประชาชาตินี้จึงต้องการวิธีการปกครองที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นซาโลมอนได้ทรงแบ่งอิสราเอลออกเป็นเขตการบริหารสิบสองเขต ซึ่งทุกเขตมีขนาดเท่ากันทั้งในจำนวนพลเมืองและทรัพยากร เพื่อเป็นการยอมรับเขตแดนใหม่ การแบ่งเขตโดยสมมติเอาได้ละเลยเขตแดนเดิมของแต่ละเผ่า และเพื่อให้ละทิ้งทุกสิ่งที่เคยปฏิบัติได้ซึ่งแตกต่างกันในแต่ละเผ่า เว้นแต่หน้าที่ในพระวิหารและงานการสืบประวัติเชื้อสาย

“ซาโลมอนทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หนึ่งคนเป็นหัวหน้าของแต่ละเขต ซึ่งทั้งหมดต้องรายงานต่ออาซาริยาห์ หน้าที่ทั้งสิบสองนี้ต้องรับผิดชอบในการส่งเสบียงให้ราชสำนักของกษัตริย์ แต่ละเขตส่งเสบียงเป็นเวลาหนึ่งเดือนในแต่ละปี พวกเจ้าหน้าที่ได้ผลึกภาระของการจัดหาเสบียงนี้ให้แก่พวกชาวนาและผู้เลี้ยงแกะซึ่งเป็นภาระค่อนข้างหนัก ในแต่ละวันราชสำนักของซาโลมอนต้องการยอดแป้ง [188 บูเซลล์] แป้ง [370 บูเซลล์] วัวอ้วนสิบตัวและวัวที่เลี้ยงในทุ่งหญ้าสิบตัว เกะหนึ่งร้อยตัว และสมัน กวาง ละมั่งและไก่อ้วน...และเจ้าหน้าที่เหล่านั้น...ไม่ยอมให้มีอะไรขาด ข้าวบาร์เลย์และฟางสำหรับม้าด้วยและลูกม้าไฟห้าตัวพวกเขานำมาส่งยังที่ซึ่งต้องการแต่ละคนตามหน้าที่ของเขาและเป็นส่วนหนึ่งของการการเก็บภาษีเท่านั้น” (*Great People of the Bible and How they Lived*, pp.186-88)

การเก็บภาษีดังกล่าวนี้ทำให้คำกล่าวศาสดาชาวมูเอลเป็นจริง ซึ่งเมื่อหลายปีที่แล้วได้เตือนอิสราเอลว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาเลือกที่จะมีกษัตริย์ปกครอง (ดู 1 ซา-มูเอล 8:11-20)

(1-18) 1 พงศ์กษัตริย์ 4:21 การขยายอาณาจักรของซาโลมอน

“ความหมายข้อนี้ดูเหมือนว่าซาโลมอนทรงปกครองจังหวัดทั้งหมดจากแม่น้ำยูเฟรติสจนถึงดินแดนของพวกเขาชาวฟิลิสเตีย แม้จนถึงชายแดนของอียิปต์ แม่น้ำยูเฟรติสอยู่ทางทิศตะวันออกของเขตครอบครองของซาโลมอน พวกเขาฟิลิสเตียที่อยู่ทางตะวันตกทางฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และอียิปต์อยู่ทาง *ตอนใต้* ดังนั้นซาโลมอนทรงรวมอาณาจักรแห่ง *ซีเรีย ดามัสกัส โมอับและอัมโมน* ซึ่งระหว่างแม่น้ำยูเฟรติสและทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเข้าด้วยกัน” (Adam Clarke, *The Holy Bible. ..with a Commentary and Critical Notes*, 2:398)

อิสราเอลได้มีดินแดนไพศาลที่สุดระหว่างรัชสมัยของซาโลมอน

(1-19) 1 พงศ์กษัตริย์ 4:30 ผู้ใดคือ “ชาวตะวันออก”?

คำนี้ในหนังสือเยเรมีย์ 49:28 ได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงผู้คนเผ่าอาหรับซึ่งอาศัยอยู่ในเคดาร์ และบางทีหมายถึงผู้อาศัยอยู่ที่ทะเลทรายแห่งซีเรีย” (Dummenlow, *Commentary*, p.213)

(1-20) 1 พงศ์กษัตริย์ 4:32 สุภาสิตและเพลงของซาโลมอน

หนังสือสุภาสิตบรรจุสุภาสิตบางบทของซาโลมอนแม้มีเซ่ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเขียนไว้ และเกือบเป็นที่แน่นอนว่าหนังสือสุภาสิตที่มีอยู่ในปัจจุบันทั้งหมดมิได้ถูกประพันธ์ไว้โดยซาโลมอน

เพลงของซาโลมอนซึ่งศาสดาโจเซฟ สมิธได้กล่าวว่าจะไม่ควรถือว่าเป็นงานเขียนที่ได้จากการดลใจเป็นเพียงหนึ่งในบทเพลงมากมายที่ได้รับการเขียนไว้โดยซาโลมอน แม้ว่าเพลงสองบทที่ชื่อว่าซาโลมอนเป็นผู้ประพันธ์ (ดู เพลงสุคติ 72, 127)

(1-21) 1 พงศ์กษัตริย์ 5 ชาโลมอนทรงใช้การบริการของฮีรามอย่างไร ในการสร้างพระวิหาร ?

ศาสนานาซันได้กล่าวแก่ดาวิดว่าลูกหลานคนหนึ่งของเขาจะสร้างพระวิหารเพื่อพระผู้เป็นเจ้า (ดู 2 ซามูเอล 7:12) ดังนั้นดาวิดใช้เวลาและพลังงานมากมายในการเตรียมวัสดุติดต่างๆ เพื่อพระวิหารเมื่อชาโลมอนขึ้นครองบัลลังก์หนึ่งในสิ่งแรกที่พระองค์ทรงทำคือการหันพระทัยของพระองค์ไปสู่การสร้างพระวิหาร เพื่อจะทำให้การก่อสร้างนี้งดงามอย่างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ชาโลมอนทรงใช้การบริการของกษัตริย์แห่งไทร

“ชาโลมอนทรงพึ่งพาฝีมือของบรรดาสถาปนิกและคนงานชาวฟินิเซียรวมถึงไม้สนสีดาร์อันมีค่าจากเลบานอนเพื่อการสร้างอาคารที่งามประทับใจที่สุดของเยรูซาเล็มซึ่งคือพระวิหารและอาคารหลวงแห่งรัฐเกือบนับแต่ต้นรัชสมัยของชาโลมอน ฮีรามทรงส่งมอบท่อนสนสีดาร์และไม้สนแก่ชาโลมอนทั้งหมดตามที่ทรงต้องการในขณะที่ชาโลมอนทรงมอบข้าวสาลี 125,000 บูเชลล์เพื่อเป็นอาหารสำหรับราชสำนักของพระองค์และน้ำมันจำนวนมากว่าหนึ่งล้านแกลลอน ชาโลมอนทรงมอบสิ่งเหล่านี้ปีต่อปีโดยการมอบเป็นงวด” (*Great People of Bible*, p. 190)

พระวิหารของชาโลมอนตามที่ปรากฏอยู่ในเมืองจำลองที่โฮลีย์แลนด์ โฮเต็ล ในเยรูซาเล็ม (ภาพโดย ดอน ไทรป)

(1-22) 1 พงศ์กษัตริย์ 5:13 การเกณฑ์แรงงานของฮิสราเอล

จงเปรียบเทียบกับ 1 ซามูเอล 8:11-18

(1-23) 1 พงศ์กษัตริย์ 6 ชาโลมอนทรงเรียนรู้อย่างไรว่า พระวิหารควรได้รับการสร้างอย่างไร ?

แม้ว่าดาวิดทรงได้รับการเปิดเผยบางอย่างในการสร้างพระวิหาร (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 6:30-33) ดูเหมือนว่าชาโลมอนทรงได้รับมากกว่านี้ ประธานบริดัม ยังได้กล่าวว่า “รูปแบบของพระวิหารนี้ ความยาวความกว้างและความสูงของห้องชั้นในและชั้นนอกพร้อมด้วยเครื่องใช้สอยตกแต่งทั้งสิ้น ได้ถูกประทานแก่ชาโลมอนโดยการเปิดเผยผ่านแหล่งที่ถูกต้องและทำไมรูปแบบจากการเปิดเผยนี้จึงจำเป็น? เพราะชาโลมอนมิเคยทรงสร้างพระวิหารและไม่รู้ว่าอะไรเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดส่วนต่างๆ ที่แยกจากกันไม่มากกว่าที่โมเสสรู้ว่าจำเป็นต้องมีสิ่งใดอยู่ในพระวิหาร” (*Discourses of Brigham Young*, p.414)

ภายหลังพระวิหารของชาโลมอนได้ถูกทำลายและอาณาจักรยูดาห์ถูกทำให้แตกออกจากกัน พระวิหารเซรูบาเบล ซึ่งเฮรอดได้บูรณะใหม่ภายหลังได้รับการสร้างขึ้นบนที่เดียวกันกับสถานที่เดิม พระวิหารหลังนี้เป็นหลังเดียวกันกับที่มีอยู่ในสมัยของพระผู้ช่วยให้รอด (ดูบันทึกและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเอเสรา 6:13-15)

(1-24) 1 พงศ์กษัตริย์ 6 ความสำคัญในการสร้างพระวิหารของชาโลมอน

ไม่นานหลังการขึ้นสู่อบัลลังก์ของชาโลมอนพระองค์ทรงเริ่มทำงานหนัก ซึ่งเหมือนดังสายสัมพันธ์และเกียรติยศได้มาสู่พระองค์พร้อมด้วยตำแหน่งกษัตริย์ พระองค์ทรงวางรากฐานในปีที่สี่แห่งรัชสมัยของพระองค์และการก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ภายในเวลาเจ็ดปีครึ่งด้วยความมั่งคั่งมหาศาลที่พระราชบิดาได้ทรงสะสมไว้และได้ถูกสงวนไว้เพื่อการสร้างพระวิหารโดยเฉพาะชาโลมอนสามารถที่จะทำให้โลกซึ่งเป็นที่รู้จักกันในเวลานั้นสงบปรารถนาการ และได้รับความร่วมมือร่วมใจจากประชาชาติทั้งหลายในภาระอันใหญ่หลวงนี้จำนวนผู้ทำงานสร้างพระวิหารนับได้หลายหมื่นคนและทุกอย่างอยู่ในความรับผิดชอบของช่างฝีมือระดับปรมาจารย์ การจะรับ

ใช้งานยิ่งใหญ่นี้ไม่ว่าในระดับความสามารถใดนับว่าเป็นเกียรติสูงส่งและแรงงานได้รับเกียรติอย่างที่มีเคยได้เป็นมาแต่ก่อน งานช่างไม้ได้กลายเป็นงานอาชีพและระเบียบงานอันมีระดับที่อยู่ภายในได้คงอยู่จนถึงทุกวันนี้ การก่อสร้างพระวิหารของซาโลมอนนับเป็นเหตุการณ์ที่ปรากฏเลื่องลือไปในประวัติศาสตร์ไม่ใช่แต่ของอิสราเอลแต่ของโลกด้วย (James E. Talmage, *The House of the Lord*, pp.5-6)

(1-25) 1 พงศ์กษัตริย์ 6 พระวิหารของซาโลมอน แตกต่างจากพระวิหารในแดนทูร์กันดารอย่างไร?

“การเปรียบเทียบแบบแปลนพระวิหารของซาโลมอนกับแบบแปลนของพลับพลายุคก่อนแสดงว่าในสาระสำคัญของการจัดการและสัดส่วนต่างๆ ทั้งสองสิ่งเหมือนกันมากจนเป็นสิ่งเดียวกันในทางปฏิบัติมันจริงที่ว่าพลับพลาเป็นสิ่งก่อสร้างหลังเดียวในขณะที่พระวิหารถูกล้อมรอบไว้ด้วยห้องต่างๆ แต่โครงสร้างภายในพระวิหารได้เป็นไปตามแบบแปลนเดิมอย่างมาก ขอบเขตของห้องศักดิ์สิทธิ์เหนือความศักดิ์สิทธิ์สถานศักดิ์สิทธิ์และหน้ามุขในพระวิหารมีขนาดเป็นสองเท่ากับสิ่งที่จะเทียบกันได้ ในพลับพลา” (Talmage, *House of the Lord*, p.6)

พระวิหารยาวและแคบตามขนาดที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิล พระวิหารยาวประมาณ 100 ฟุตและกว้าง 30 ฟุต มันตั้งอยู่บนฐานสูงประมาณ 9 ฟุต ตัวพระวิหารเองสูงประมาณ 45 ฟุต พระวิหารซอลห์เลคยาว 186.5 ฟุต กว้าง 118.5 ฟุต และสูง 210 ฟุต

(1-26) 1 พงศ์กษัตริย์ 6:5-8 ห้องของพระวิหาร

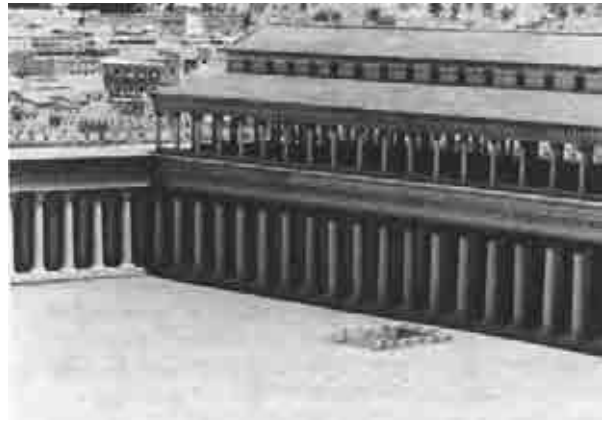
ดูพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล-2 ซามูเอล หน้า 154-56

(1-27) 1 พงศ์กษัตริย์ 6:23 อะไรคือเคอูบ ?

ดูพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล 2 ซามูเอล หน้า 148

(1-28) 1 พงศ์กษัตริย์ 6:38 อะไรคือเดือน “บูล”?

เดือนบูลตรงกับเดือนพฤศจิกายนโดยประมาณเนื่องจากเดือนนี้เป็นเดือนที่แปดและพระวิหารเริ่มสร้างในเดือนที่สอง เวลาที่ใช้ในการก่อสร้างที่ถูกต้องคือเจ็ดปี

ศาลแห่งพระวิหารของซาโลมอนและระเบียบราชสำนัก

ครึ่ง (Dummelow, *Commentary* p.215)

(1-29) 1 พงศ์กษัตริย์ 7:1-8 พระราชวังของซาโลมอน

มันต้องใช้เวลาเพิ่มอีกสิบสามปีในการสร้างพระราชวังของซาโลมอน พระราชวังของซาโลมอน”ประกอบขึ้นด้วยอาคารหลายหลังเชื่อมเข้าด้วยกันกล่าวคือ (1) ตำนกพนาเลบานอน [ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 7:2-5] (2) ห้องพระโรงเสทานพร้อมด้วยหน้ามุข (ข้อ 6) (3) ห้องพระโรงพระที่นั่งและห้องพระโรงพินิจจัย (ข้อ 7) (4) วังของซาโลมอนและพระราชบิดาของฟาโรห์ (ข้อ 8)...คำพรรณนาเกี่ยวกับหลายส่วนของพระราชวังนี้สั้นมากจนว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะเห็นภาพชัดเจนถึงลักษณะของมัน คำบอกเล่าอีกแห่งหนึ่งที่ได้ให้ไว้ในข้อ 1-8 ตามการเรียงลำดับที่เป็นธรรมชาติของมันโดยเริ่มที่ด้านหลังและสิ้นสุดที่ด้านหน้า” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:1:89)

(1-30) 1 พงศ์กษัตริย์ 7:16 อะไรคือ “บัวคว่ำ”?

บัวคว่ำคือสิ่งประดับหรือตกแต่งบนยอดเสาใหญ่หรือแท่งเสา (See William Wilson, *Old Testament Word Studies*, s.v. “Chapter”)

(1-32) 1 พงศ์กษัตริย์ 7:23-26 อะไรคือชั้นสาครและมันถูกใช้อย่างไร ?

นักปราชญ์ทางพระคัมภีร์ไบเบิลโดยทั่วไปรู้สึกสับสนเกี่ยวกับการใช้ชั้นสาครขนาดใหญ่ การเปิดเผยในสมัยปัจจุบันได้ช่วยผู้ศึกษาในทุกวันนี้เพื่อให้เข้าใจจุดประสงค์ของมัน เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์.แมคคองคีได้อธิบายว่า:

ในพระวิหารของซาโลมอนชั้นเสาทองเหลืองขนาดใหญ่ได้รับการวางไว้บนหลังของวาลัมฤทธิ์สิบสองตัว วัวเหล่านี้โดยสัญลักษณ์ก็คือเผ่าทั้งสิบสองแห่งอิสราเอล (1 พงศ์กษัตริย์ 7:23-26,44; 2 พงศ์กษัตริย์ 16:17;25:13; 1 พงศาวดาร 18:8) ชั้นทองเหลืองนี้ถูกใช้เพื่อทำพิธีบัพติศมาให้แก่ผู้ที่มีชีวิตอยู่ยังไม่มีการบัพติศมาเพื่อคนตาย จนถึงการณ์ฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

“มันควรเป็นที่จดจำกันว่าข้ออ้างอิงที่ตรงไปตรงมาและชัดเจนเกี่ยวกับการบัพติศมาทั้งหมดได้ถูกลบจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (ดู 1 นิโไฟ 13) และคำว่า *บัพติศมา* โดยดั้งเดิมมาจากภาษากรีก คำที่เท่าเทียมกันบางคำเช่นล้างควรได้รับการใช้โดยพวกชาวฮีบรู ในการบรรยายถึงชั้นเสาบันทึกลงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวว่า *“ชั้นเสาบันทึกล้างสำหรับให้ปุโรหิตลงล้างในนั้น”* (2 พงศาวดาร 4:2-6) สิ่งนี้เท่ากับการกล่าวว่าปุโรหิตประกอบพิธีบัพติศมาในนั้น

ในการสร้างพระวิหารยุคนี้เหล่าอัครสาวกได้รับการดลใจจากพระวิญญาณที่จะทำรูปของอ่างบัพติศมาซึ่งวางไว้ในพระวิหารตามแบบอย่างในพระวิหารของซาโลมอน” (*Mormon Doctrine*, pp. 103-4)

(1-32) 1 พงศ์กษัตริย์ 8 อะไรได้เกิดขึ้นในการอุทิศพระวิหาร ?

“เมื่อพระนิเวศน์ของพระเจ้าได้เสร็จสมบูรณ์ การเตรียมการอย่างโอฬารได้มีขึ้นเพื่อการอุทิศก่อนสิ่งอื่นได้ มีการนำหีบแห่งพันธสัญญาและเครื่องประกอบของมันในที่ที่ตั้งพลับพลาผู้ชุมนุมและภาชนะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายด้วยความเคร่งครัดยิ่งและประกอบกับเครื่องถวายบูชาสำหรับพิธีเฉลิมฉลอง หีบพันธสัญญาได้รับการนำมาโดยปุโรหิตและตริ่งไว้ในห้องศักดิ์สิทธิ์เหนือความศักดิ์สิทธิ์ภายใต้ปีกของเครูบ ในเวลานั้นหีบได้บรรจุแผ่นศิลาเพียงสองแผ่นซึ่งโมเสสได้ใส่ไว้ในไม้ไค้ซึ่งใช้เพื่อแบกหีบได้ถูกนำออกเพื่อให้สามารถเห็นได้ในสถานศักดิ์สิทธิ์ และแล้วได้บังเกิดขึ้นว่าเมื่อปุโรหิตได้ออกมาจากสถานศักดิ์สิทธิ์และฝูงชนได้อยู่กันเต็มในนิเวศน์แห่งพระเจ้า ดังนั้นปุโรหิตไม่สามารถปฏิบัติพิธีอันเนื่องจากฝูงชน เพราะรัศมีภาพแห่งพระเจ้าและเมื่อปุโรหิตออกจากวิสุทธิสถานเมฆมาเต็มพระนิเวศน์ของพระเจ้าปุโรหิตจึงยืน

อยู่ไม่ได้เพราะบนเมฆนั้นเพราะพระสิริของพระเจ้าเต็มพระนิเวศน์ของพระเจ้า” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:10-11)

“ครั้นแล้วซาโลมอนทรงประชุมกันโดยเล่าถึงสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งการสร้างพระวิหารนี้ได้อยู่ภายใต้การดำริของบิดาของพระองค์ดาวิด และได้รับการปฏิบัติโดยพระองค์และทรงประกาศถึงพระกรุณาและความดีของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล โดยทรงประทับยืนต่อหน้าแท่นบูชาของพระเจ้าในลานของพระวิหารพระองค์ทรงผายพระกรออกสู่สรวงสวรรค์และถวายคำสวดอ้อนวอนเพื่อการอุทิศครั้นแล้วพระองค์ประทานพรแก่ประชาชนโดยตรัสว่า สาธุการแด่พระเจ้าผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการพระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเราขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย” (1 พงศ์กษัตริย์ 8: 56-57)

พิธีสำคัญและผู้คนที่มาการเฉลิมฉลองมีถึงเจ็ดวัน และในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนให้กลับไปพวกเขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่พระราชอาและกลับไปสู่บ้านของตนด้วยจิตใจชื่นบานและยินดีเนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์และแก่อิสราเอล (1 พงศ์กษัตริย์ 8:66) (Talmage, House of the Lord pp.34-35)

(1-33) 1 พงศ์กษัตริย์ 8:10-11 รัศมีภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า

ก่อนที่ซาโลมอนจะถวายคำสวดเพื่อการอุทิศเมฆแห่งรัศมีภาพปรากฏเต็มอยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งชี้ถึงการปรากฏอยู่แห่งพระองค์ การที่รัศมีภาพนี้ได้มีขึ้นกับการกระทำเพื่อการอุทิศนี้เป็นสิ่งน่าสนใจสำหรับลัทธิชนยุคสุดท้าย เนื่องจากรัศมีภาพอันคล้ายคลึงกันนี้ได้เยือนการอุทิศพระวิหารเคิร์ทแลนด์ในวันที่ 27 มีนาคม ค.ศ. 1836 หลายคนซึ่งอยู่ ณ ที่นั้นได้รายงานว่าเป็นเทพและได้ยินเสียง” ลมกำลังพัดทั่วพระวิหาร” และหลายคนในประชากรมรายงานว่าเป็นแสงสว่างเจิดจ้าเสมือนดังเสาเพลิงลอยอยู่เหนือพระวิหาร” (*History of*

the Church, 2:427) เหตุการณ์พิเศษที่ได้มาเยือนการอุทิศพระวิหารทั้งสองแห่งนี้เป็นเรื่องหมายแห่งการยอมรับจากสวรรค์ของพระเจ้าถึงพระนิเวศน์ที่สร้างขึ้นในพระนามของพระองค์เพื่อเกียรติยศแห่งพระองค์

(1-34) 1 พงศ์กษัตริย์ 8:22-53 ชาโลมอนบวรวงศ์ชื่อสัตย์

คำสวดเพื่อการอุทิศของชาโลมอนได้ให้ข้อคิดทางปัญญาที่ดีถึงสภาวะแห่งความคิดของชาโลมอนในเวลานั้น การใกล้ชิดของเขาต่อพระเจ้าเป็นที่ชัดเจนโดยเฉพะอย่างยิ่งใน 1 พงศ์กษัตริย์ 8:23,28,50-52 เมื่อการสวดอ้อนวอนได้เสร็จสิ้น ชาโลมอนได้กล่าวกับผู้คนของพระองค์และกระตุนพวกเขาให้ชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าอย่างไรก็ตามดังที่บันทึกความแห่ง 1 พงศ์กษัตริย์ได้เผยมันไว้แจ้งชัดว่า ชาโลมอนและผู้คนของพระองค์ในภายหลังได้ออกห่างจากสภาวะทางวิญญาณที่พวกเขาได้เคยอยู่ในวันแห่งการอุทิศมากเพียงใด

(1-35) 1 พงศ์กษัตริย์ 8:35-36 การทำอากาศให้ดีโดยการสวดอ้อนวอน

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรจุกฎอันน่าทึ่งที่มีต่ออิสราเอลในหลายแห่งพระเจ้าทรงชี้ว่าพระองค์ใช้สภาพอากาศในการติสอนผู้คนของพระองค์เพื่อนำพวกเขาสู่การกลับใจ ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้กล่าวว่า:

“บางครั้งพระเจ้าทรงใช้ภูมิอากาศในการทำโทษผู้คนที่ได้ละเมิดกฎของพระองค์ พระองค์ดำรัสต่อลูกหลานแห่งอิสราเอลว่า:

“ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม

“เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้าและแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล

และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอู่และฤดูเก็บผลอู่จะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่านและเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำและอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย

“เราจะให้ศานติภาพในแผ่นดินเจ้าทั้งหลายจะนอนลงและไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัวเราจะขจัดสัตว์ร้ายจาก

แผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย” (เลวีนิติ 26:3-6)

“บางทีวันเวลาได้มาถึงแล้วที่เราต้องคิดดูถึงตัวเองว่าเรามีค่าควรที่จะทูลขอ เพราะถ้าเราได้กำลังละเมิดพระบัญญัติอยู่เสมอทำให้เราไม่มีค่าควรที่จะรับพร” (In Conference Report Apr. 1977, pp.4-5 *Ensign*, May 1977 p. 4)

หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:35-36 ชี้ว่าถ้าผู้คนกลับใจจากบาปของพวกเขาโดยมองไปยังนิเวศน์แห่งพระเจ้าในการสวดอ้อนวอนและการวิงวอน อากาศสามารถถูกทำให้ดีได้และถูกทำให้ผลดีแก่ผู้ชอบธรรม

(1-36) 1 พงศ์กษัตริย์ 8:41-43 “คนต่างด้าว มาจากแดนไกล”

โดยเป็นส่วนหนึ่งแห่งคำสวดเพื่อการอุทิศของพระองค์ ชาโลมอนทรงกล่าวอ้างอิงถึงคนต่างด้าวผู้หนึ่งซึ่ง

1. มาจากประเทศแดนไกล (ดู ข้อ 41)
2. มาในพระนามของพระเจ้า (ดู ข้อ 41)
3. สวดโดยหันไปยังนิเวศน์ของพระเจ้า (ดู ข้อ 42)
4. ทูลขอพรบางอย่างจากพระเจ้าเพื่ออิสราเอลซึ่งชาโลมอนทูลขอพระเจ้าให้ทรงสนพระทัย (ดู ข้อ43)

(1-37) 1 พงศ์กษัตริย์ 9:7 พระวิหารที่ชาโลมอนทรงสร้างได้ถูก “เหวี่ยงออก” ไชหรือไม่ ?

เอ็ดเดอร์เจมส์ อี. ทัลเมจ ได้อธิบายว่าคำเตือนอันเป็นการพยากรณ์ได้ถูกเมินเฉยและกลายเป็นจริงอย่างไร: “ความโดดเด่นอันรุ่งโรจน์ที่สุดแห่งสิ่งก่อสร้างอันงามสง่านี้มีช่วงเวลาอันสั้น สามสิบสี่ปีหลังการอุทิศพระวิหาร และเพียงห้าปีต่อจากการสิ้นพระชนม์ของชาโลมอนการตกต่ำได้เริ่มขึ้น และไม่ช้าการตกต่ำนี้ได้ขยายตัวเป็นการเสื่อมสภาพโดยทั่วไปและในที่สุดได้กลายเป็นการสิ้นความศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง ชาโลมอนผู้เป็นกษัตริย์บวรวงศ์แห่งปัญญาปรมาจารย์ผู้สร้างได้ถูกนำหลงทางโดยความโหดของสตรีที่ถือรูปเคารพและหนทางที่พลาดถลางของพระองค์ได้พุ่มพุกความผิดบาปในอิสราเอล ประชาชาติมิได้เป็นหน่วยเดียวกันอีกต่อไป ได้มีฝ่ายและนิกายกลุ่มและลัทธิบางคนสักการะบนยอดเนิน บ้างสักการะใต้ร่มไม้เขียวแต่ละกลุ่มป่าวร้องความดีเลิศแห่งปุชนิย-

สถานของพวกเขาไม่ช้าพระวิหารสูญเสียความศักดิ์สิทธิ์ของประหานคราล์นค่าลงโดยการทรยศต่อผู้ประหานคราล์นให้และพระเยโฮวาห์ทรงถอนการคุ้มครองของพระองค์จากสถานที่ที่ไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป” (House of the Lord pp.6-7)

(1-38) 1 พงศ์กษัตริย์ 9:15-23 และ 10:14-29 อะไรเป็นผลของโครงการก่อสร้างมหึมาของซาโลมอนที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ?

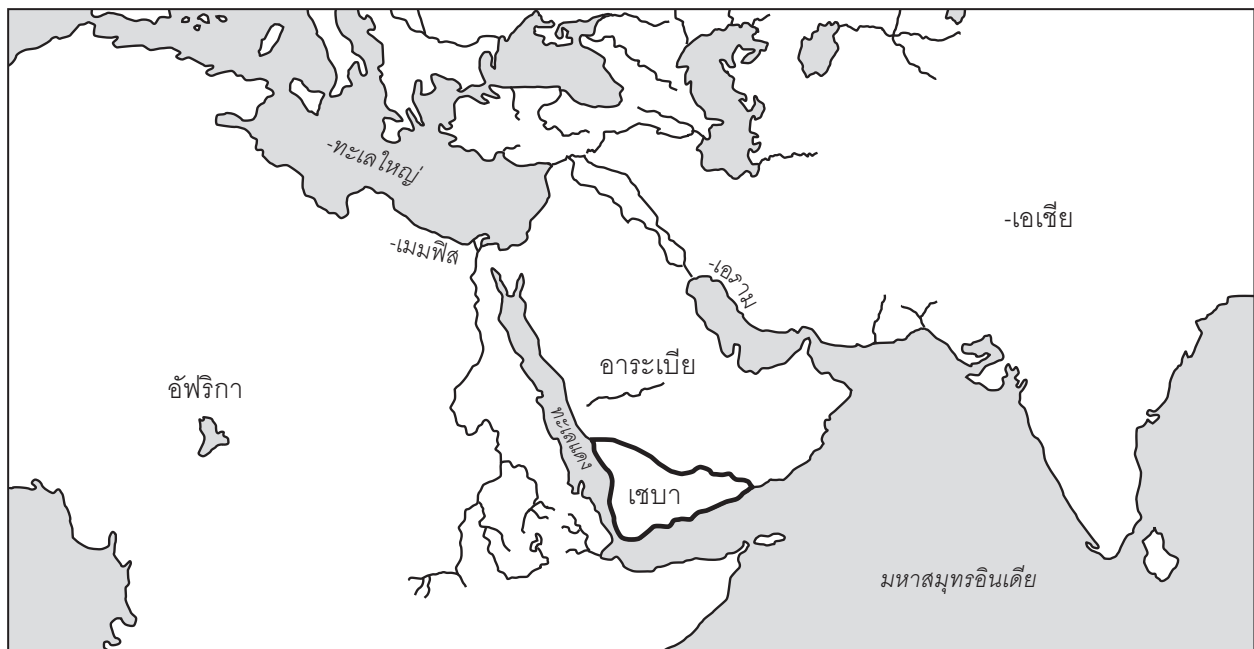
แม้โครงการก่อสร้างอันน่าทึ่งของซาโลมอนได้มีชื่อเสียงไปทั่วโลกมันได้ก่อปัญหาร้ายแรงในอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ทรงเก็บภาษีอย่างหนักจากประชาชนและใช้แรงงานเกณฑ์เพื่อทำให้โครงการก่อสร้างมหึมาสำเร็จผล ประชาชนได้เริ่มร้องทุกข์ขึ้นเนื่องจากความขัดเคืองอย่างลึกซึ้งได้เริ่มก่อตัวโดยเฉพาะในผ่านทางเหนือ

ชีวิตของสามัญชนเริ่มซุกซลัก ในอดีตความมั่งคั่งของบุคคลได้ถูกวัดโดยขนาดของที่ดินซึ่งเขาเป็นเจ้าของ จำนวนของฝูงสัตว์ที่เขาเลี้ยงและขนาดของครอบครัวของเขา การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงทางเศรษฐกิจของซาโลมอนทำให้ระบบนี้ผันแปรไป ที่ดินมิได้มีความสำคัญสูงสุดอีกต่อไป แท้จริงมันได้กลายเป็นภาระในบาง

สิ่งยิ่งบุคคลที่มีที่ดินมากเขาปลูกพืชพันธุ์ได้มากเขาก็ยังต้องมอบให้เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์มากขึ้นเมื่อเวลาของการเก็บภาษีได้เวียนมาในทุกสิบสองเดือนในทำนองเดียวกันฝูงสัตว์ต้องถูกมอบให้แก่ผู้เก็บภาษีและบุตรชายต้องถูกเกณฑ์ให้รับใช้หนึ่งเดือนในทุกสามเดือนในกองแรงงานของกษัตริย์

บัดนี้ความมั่งคั่งมิได้ถูกนับโดยทรัพย์สินที่ครอบครองแต่โดยจำนวนเงินที่บุคคลได้ถืออยู่ เป็นการแน่นอนที่ว่าเงินตราทองคำและเงินได้เข้าสู่อิสราเอลมากขึ้นและมากขึ้นในทุกปี แต่เพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้นได้ตกไปถึงมือสามัญชนอิสราเอลซึ่งจำต้องยอมมอบสิ่งทีพวกเขาที่มีในชีวิตมากมายให้แก่ห้องพระคลังแห่งกษัตริย์ในทางตรงกันข้ามเงินได้ถูกใช้เพื่อชำระหนี้หนานาประเทศ จ่ายเงินเดือนแก่เจ้าหน้าที่รัฐบาลที่ทำงานเต็มเวลา จ่ายเป็นเงินตอบแทนแก่พวกพ่อค้าและช่างฝีมือที่กษัตริย์ทรงจ้างไว้ และค่าบำรุงรักษาพระราชวังพระวิหารและค่าใช้จ่ายอื่นๆ กำลังเพิ่มมากขึ้น

นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ที่เริ่มมีการแบ่งแยกระหว่างคนจนกับคนร่ำรวย กษัตริย์และราชสำนักของพระองค์ร่ำรวยสามัญชนยากจน ระหว่างสองชนชั้นนี้ได้มีบรรดาข้าราชการพวกพ่อค้าและช่างฝีมือซึ่งพวกเขาหลายคนได้รวมกันเข้าเป็นกลุ่มช่างอาชีพ

เซบาเป็นประชาชาติที่มั่งคั่งแห่งหนึ่งในสมัยของซาโลมอน

ในเวลาอันการแบ่งชนชั้นดังกล่าวมานี้มิได้รู้จักกันมาก่อนในอิสราเอล ที่ซึ่งเด็กผู้เลี้ยงแกะเช่นดาวิดสามารถได้รับการชโลมเป็นกษัตริย์เพียงเมื่อห้าสิบปีก่อนหน้านี้” (Great People of the Bible pp. 192-193)

(1-39) 1 พงศ์กษัตริย์ 9:26-28 กองนาวีของอิสราเอล

ผู้คนชาวฟินิเซียของฮีรามเป็นผู้ชำนาญการเดินเรือขณะที่พวกชาวอิสราเอลไร้ฝีมือในทางนี้หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 9:26-28 ชี้ว่าผู้คนของฮีรามได้สอนความรู้ในการท่องเที่ยวทะเลให้แก่ผู้คนของซาโลมอน ด้วยเหตุนี้ซาโลมอนทรงสามารถได้ทองคำโดยสม่าเสมอจากโอฟีร์ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเมืองท่าในอารเบียตอนใต้เพื่อใช้ในการสร้างพระวิหาร (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 10:23 ด้วย)

(1-40) 1 พงศ์กษัตริย์ 10:1 พระราชินีแห่งเชบาทรงมาจากที่ใด ?

เป็นไปได้อย่างมากว่าสตรีผู้นี้เป็นชาวเซเบียจากอารเบียใกล้กับสุดปลายทางใต้ของทะเลแดง (See Clarke, *Commentary*, 2:421) ได้มีการเสนอข้อพิสูจน์ไว้สามประการ (1) อาณาบริเวณที่ชาวเซเบียอาศัยอยู่เป็นที่รู้จักว่าอุดมสมบูรณ์ไปด้วยเครื่องเทศ (2) นักเขียนสมัยโบราณหลายคนได้กล่าวถึงเหมืองทองคำและเงินของเซบา (3) พวกเซเบียมีสตรีแทนบุรุษเป็นผู้ปกครอง

(1-41) 1 พงศ์กษัตริย์ 10:19 อะไรคือ หัวแชนท์ที่ติดอยู่กับพระที่นั่ง?

คำบรรยายในที่นี้ชี้ว่าพระที่นั่งเป็นคล้ายกับเก้าอี้มีหัวแชนสองข้างและมีพนักพิงซึ่งมีลักษณะกลมๆ ตอนบนที่หัวแชนหรือแชนคือที่พิงซึ่งพระราชินีสามารถเอนพิงได้

(1-42) 1 พงศ์กษัตริย์ 10:23-29 ความมั่งคั่งของซาโลมอน

ข้อเหล่านี้สรุปถึงความมั่งคั่งอันไพศาลที่ซาโลมอนทรงสะสมไว้ส่วนหนึ่งแห่งความร่ำรวยของพระองค์ซึ่งมาจากการค้าขายและการพาณิชย์กับนานาชาติ แต่ส่วนใหญ่ของความร่ำรวยนี้มีมาจากการกดขี่ทางเศรษฐกิจต่อประชาชน

(1-43) 1 พงศ์กษัตริย์ 11 ข้อเท็จจริงแห่งบาปของซาโลมอน

บทนี้กล่าวถึงรายละเอียดแห่งการล่มสลายอันน่าเศร้าของซาโลมอนแม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงนำเอาอาณาจักรไปเสียจากซาโลมอนเพื่อเป็นการลงโทษแต่การไม่เชื่อฟังของซาโลมอนได้นำมาซึ่งการแบ่งแยกอาณาจักรของพระองค์เมื่อได้สิ้นพระชนม์ เหมือนดังซาอูลและดาวิดที่ได้ผ่านไปอีกก่อนหน้าซาโลมอนเริ่มรัชสมัยของพระองค์ โดยเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและมนุษย์ แต่ไม่ช้าพระองค์ทรงยอมให้อำนาจแห่งบัลลังก์หันพระทัยของพระองค์ออกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเหมือนดังที่ซาอูลและดาวิดได้ป็นสัญญาของซาโลมอนได้กลับกลายเป็นโศกนาฏกรรม (ดู บทนี้กและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ 1 พงศ์กษัตริย์ 3:5-28)

(1-44) 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-10 จะสามารถสรุปอะไรได้จากการแต่งงานมากมายของซาโลมอน

ซาโลมอนแต่งงาน “ผู้หญิงต่างด้าว” นั่นคือหญิงต่างแดนหรือบรรดาผู้มีได้อยู่ในพันธสัญญา การแต่งงานดังกล่าวนี้ได้ถูกห้ามจากพระเจ้าอย่างเข้มงวด (ดู อพยพ 34:16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 7:3-4) การแต่งงานของซาโลมอนเป็นไปเพื่อความเหมาะสมทางการเมือง (ดู บทนี้กและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ 1 พงศ์กษัตริย์ 3:1) และอาจเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวด้วย แต่สตรีเหล่านี้ได้นำการถือรูปเคารพและการสักการะแบบคนนอกศาสนาสู่อิสราเอล และมีได้เพียงแต่ทำให้ซาโลมอนตกต่ำลงแต่ประชาชนทั้งหลายด้วย อย่างไรก็ตามดังที่พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญากล่าวไว้ ภรรยาบางคนของพระองค์เป็นการประทอนจากพระเจ้า “ดาวิดรับภรรยาบ่อยและภรณาน้อยหลายคนด้วยและซาโลมอนและโมเสสผู้รับใช้ของเราด้วย ดังผู้รับใช้คนอื่นๆ ของเราหลายคน จากการเริ่มแห่งการสร้างจนถึงเวลานี้และพวกเขามิได้ทำบาปอะไรนอกจากในสิ่งเหล่านี้ซึ่งเขาหาปรับจากเราไม่” (ค.พ. 132:38)

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิท อธิบายสืบต่อไปว่าพระเจ้ามิได้ทรงกล่าวโทษซาโลมอนและดาวิดเพราะการมีภรรยาซึ่งพระเจ้าทรงประทอนแก่พวกเขา

บัดนี้ขอให้พลิกไปที่ 2 ซามูเอล 12:78 และท่านจะพบว่าพระเจ้าทรงประทานภรรยาแก่ดาวิดหลายคนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมท่านจะพบอีกด้วยว่าซาโลมอนได้รับพรเมื่อพระเจ้าทรงปรากฏต่อพระองค์และประทานภาพนิมิตแก่พระองค์และพรยิ่งใหญ่แก่พระองค์ เมื่อพระองค์มีภรรยามากมายแต่ในระยะหลังแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ซาโลมอนทรงมีภรรยาซึ่งพระเจ้ามิได้ประทานแก่พระองค์ (*Answers to Gospel Questions* 4:214)

หนังสือเจอบ 2:24-31 สอนเราอย่างชัดเจนว่าการมีภรรยาหลายคนจะทำได้ก็เมื่อได้รับอำนาจจากพระเจ้าการที่ดาวิดได้มีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งที่ได้รับมอบอำนาจจากพระเจ้า เนื่องจากภรรยาของดาวิด “ถูกให้แก่เขาจากเราโดยมือของนาถันผู้รับใช้ของเราและศาสนาคคนอื่นๆ ผู้ถือกฎของอำนาจนี้” (ค.พ. 132:39) ในทุกวันนี้ไม่มีการมอบอำนาจจากพระเจ้าให้มีภรรยาหลายคนได้และการพยายามใดที่จะหาเหตุผลว่าสิ่งนี้ถูกต้องโดยอ้างพระคัมภีร์สมัยโบราณจะมีผลเป็นการกล่าวโทษจากพระเจ้า

(1-45) 1 พงศ์กษัตริย์ 11:26-27 อะไรคือ“มิลโล” ?

“อาจเป็นไปได้ว่ามันคือส่วนหนึ่งของบ้อมปราการของพวกเยบุซ บางทีอาจเป็นหอคอยดันที่อัดเสริมจุดอ่อนบางแห่งในกำแพงเนื่องจากมีหลักฐานว่ามันได้มีอยู่แล้วในสมัยของดาวิด (ดู 2 ซามูเอล 5:9, 1 พงศาวดาร 11:8) มันได้ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยซาโลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 9:15 และ 24:11:27) รอยแตกที่กล่าวถึงในที่นี้อาจเป็นได้ว่าเป็นสิ่งแตกต่างออกไปโดยที่เป็นส่วนหนึ่งในโครงการเสริมความเข้มแข็งแก่อาณาจักรและได้ถูกเสริมอีกครั้งหนึ่งในสองศตวรรษครึ่งหลังจากนั้นเมื่อเฮเซคียาห์ได้กำลังเตรียมเพื่อการรุกรานของอัสซีเรีย (ดู 2 พงศาวดาร 32:5) ข้อนี้บางคนคิดว่ามันชี้แสดงว่ามิลโลเป็นอีกชื่อหนึ่งของเมืองแห่งดาวิดทั้งเมืองแต่เป็นไปได้มากกว่าที่ว่ามันประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของแนวป้องกันทางตะวันออกเฉียงใต้ของเนินเขาแห่งเยรูซาเล็ม ได้มีทฤษฎีหลายข้อเสนอไว้ว่าส่วนใดของเมืองแห่งดาวิดได้รับการเสริมด้วยมิลโล แต่การขุดค้นทางโบราณคดียังไม่เป็นระบบมากพอที่จะทำให้การชี้ลงไปชัดเจนว่าเป็นไปได้”

(Douglas *New Bible Dictionary*, s.v.“Millo”)

(1-46) 1 พงศ์กษัตริย์ 11:11 และ 29-38 อาณาจักรอิสราเอลได้ถูกนำไปจากเชื้อสายของดาวิดและซาโลมอนอย่างไร ?

หลังจากที่ซาโลมอนไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเปิดเผยโดยการหันไปสู่พระเจ้าของภรรยานอกศาสนาของพระองค์ พระเจ้าทรงบอกซาโลมอนว่าอาณาจักรจะถูกนำไปจากพระองค์และมอบแก่ผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:11) ผู้รับใช้ก็คือเยโรโบอัม ซึ่งปกครองเผ่าอีเฟราอิมซึ่งเป็นเขตหนึ่งที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้น เยโรโบอัมได้รับการบอกจากศาสดาอิลจะว่าเขาจะได้ปกครองสิบเผ่าของอิสราเอลอย่างไรก็ตามเผ่ายูดาห์จะยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของเชื้อสายของดาวิด เพื่อสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะผ่านมาจากสายแห่งดาวิดและจากเผ่ายูดาห์จะได้เป็นจริง (ดู ปฐมกาล 49:10) อาณาจักรยูดาห์จะรวมถึงครึ่งหนึ่งของเผ่าเบนยามินซึ่งเล็ก พวกเลวีและชนแปลกหน้าที่อยู่ในดินแดนยูดาห์ ในตอนแรกเพียงส่วนหนึ่งของเผ่าเลวีอยู่กับยูดาห์ แต่หลังจากที่เยโรโบอัมหันไปสู่การถือรูปเคารพ อีกหลายคนได้หนีไปยังยูดาห์ ในท้ายที่สุดเผ่าเลวีจำนวนไม่น้อยได้อยู่ในทางใต้ (ดู 2 พงศาวดาร 15:9)

เนื่องจากอีเฟราอิมและมนัสเสห์บุตรสองคนของโจเซฟ นับเป็นสองเผ่าเมื่อนับเผ่าเลวีจึงมีสิบสามเผ่าในเวลานี้ แทนที่จะเป็นสิบสอง

(1-47) 1 พงศ์กษัตริย์ 11:36 สัญญาที่ได้ประทานแก่ดาวิด

ข้อนี้ย้ำสัญญาที่พระเจ้าทรงประทานแก่ดาวิดที่ว่าอาณาจักรของเขาจะไม่สูญหายไปเมื่อแผ่นดินโลกนี้ยังคงอยู่ สัญญานี้ได้กลายเป็นจริงในพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายจากดาวิด

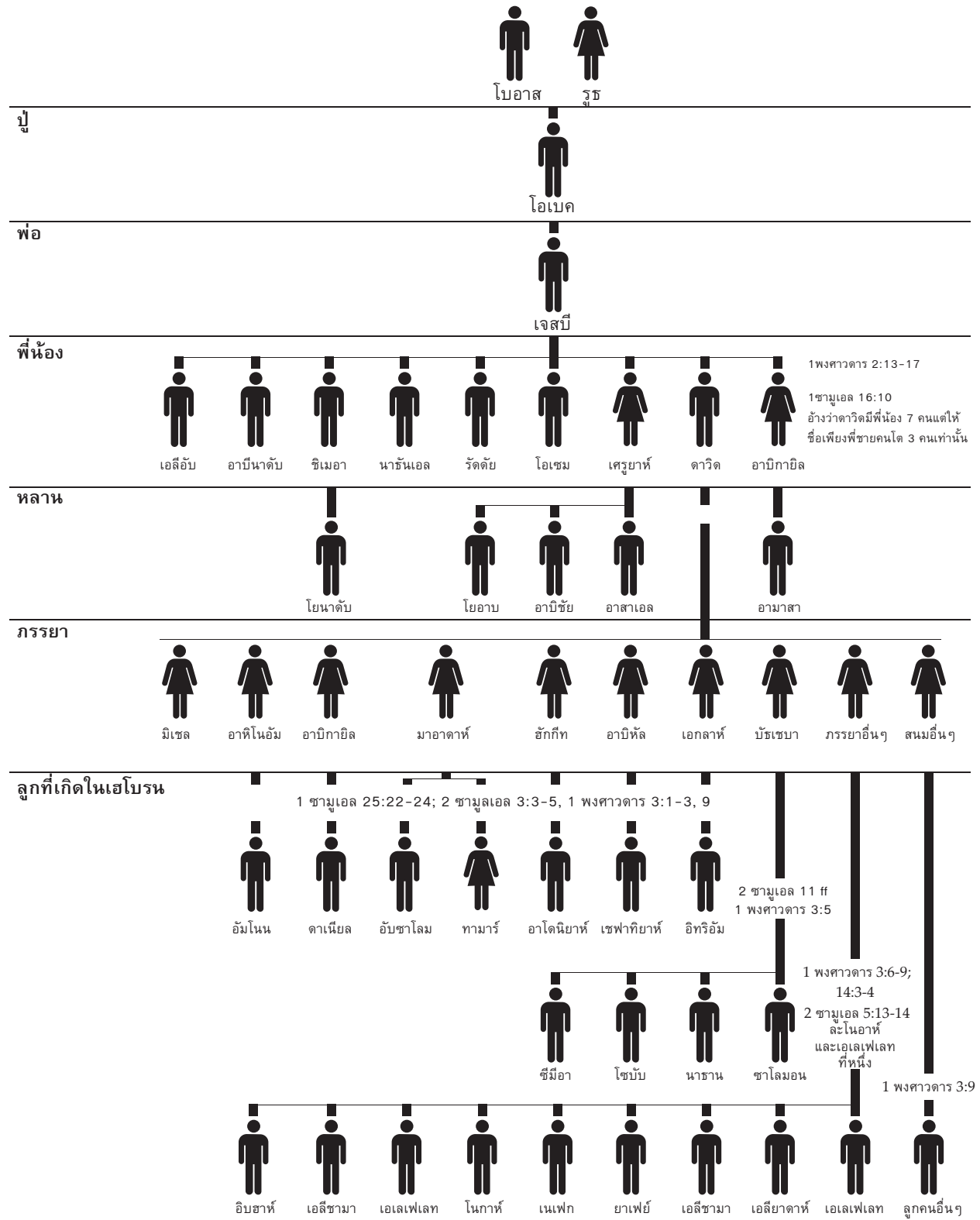
ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอิสยาห์ 1:1 เกี่ยวกับคำอภิปรายที่ว่าพระคริสต์ทรงถือกฎของดาวิด

(1-48) 1 พงศ์กษัตริย์ 11:40 ผู้ใดคือ ชิชัก ?

ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็น 1 พงศ์กษัตริย์ 14:25

ครอบครัวดาวิด
แห่งยูดาห์

ครอบครัวของดาวิด แผนภูมิวาดขึ้นอีกครั้งโดยดักลาส แสดง อยู่ในพจนานุกรมไบเบิล 1:367

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(1-49) ความยิ่งใหญ่และศกนาฏกรรมของซาโลมอน

ชีวิตของซาโลมอนได้เริ่มอย่างมีอนาคตมากเท่ากับผู้ใดทุกคนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม อิสราเอลในที่สุดได้ขยายถึงเขตแดนที่จะต้องเป็นของอิสราเอลตามสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออับราฮัมและพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะมีสันติสุขอยู่ตลอดชั่วรัชสมัยของซาโลมอน

พระเจ้าทรงปรากฏต่อกษัตริย์หนุ่มในความฝันและตรัสถามว่า “เราจะประทานสิ่งใดแก่เจ้า” (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 3:5) ซาโลมอนซึ่งเวลานั้นถ่อมใจและอุทิศตน แต่พระเจ้าแสวงหาปัญญาและได้รับพรนี้อย่างมากมาย และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญา และความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวาง ดูจทะเลทรายที่ชายทะเล และสติปัญญาของซาโลมอน ล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ (1 พงศ์กษัตริย์ 4:29-30)

เอลเดอร์เฮาเวิร์ด ดับเบิลยู. ฮันเตอร์ได้ทำทนายเราด้วยเหมือนกันให้แสวงหาหัวใจที่มีความเข้าใจ “ถ้าพระเจ้าทรงพอพระทัยในสิ่งที่ซาโลมอนทูลขอจากพระองค์แน่นอนที่ว่าพระองค์จะพอพระทัยกับพวกเราแต่ละคนถ้าเรามีความปรารถนาที่จะได้หัวใจที่มีความเข้าใจ สิ่งนี้ต้องมาจากความพยายามอันรู้สึกลึกซึ้งพร้อมด้วยศรัทธาและความตั้งใจมั่น หัวใจที่มีความเข้าใจเป็นผลมาจากประสบการณ์ต่างๆ ที่เรามีในชีวิตถ้าเรารักษาบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า

...การเจ็บป่วยของโลกนี้จะได้รับการบำบัดโดยความเข้าใจ สงครามจะยุติและอาชญากรรมจะหมดหายไป ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่กำลังถูกปล่อยให้เสียไปในโลกนี้อันเนื่องจากการไม่วางใจของมนุษย์และประชาชาติต่างๆ สามารถถูกพลิกกลับให้เป็นพรแก่มนุษยชาติ พลังปรมาณูจะเป็นสิ่งทำลายล้างเว้นแต่เมื่อถูกใช้เพื่อจุดประสงค์อันสันติด้วยหัวใจที่มีความเข้าใจ

“เราต้องการความเข้าใจมากขึ้นในสัมพันธภาพต่อกันและกันของเราในธุรกิจและอุตสาหกรรมระหว่างฝ่ายจัดการกับแรงงานระหว่างรัฐบาลกับผู้ที่ได้รับการปกครอง

เราต้องการความเข้าใจในหน่วยสังคมที่สำคัญที่สุดซึ่งคือครอบครัว ความเข้าใจระหว่างลูกๆ กับบิดามารดา ระหว่างสามีกับภรรยา การแต่งงานจะนำมาซึ่งความสุข และการหย่าร้างจะไม่ใช่ที่รู้จักกันถ้ามีหัวใจที่มีความเข้าใจ ความเกลียดชังทำลาย แต่ความเข้าใจสร้างเสริม

“คำสวดอ้อนวอนของเราสามารถเป็นได้เหมือนของซาโลมอนพระเจ้าทรงให้หัวใจที่มีความเข้าใจแก่เรา” (In Conference Report, Apr. 1962, pp.75-76)

เอลเดอร์ฮันเตอร์ได้ให้ขั้นตอนจำเป็นต่างๆอะไรเพื่อที่จะได้มีหัวใจที่มีความเข้าใจ? ปัญหาใดในโลกนี้จะได้รับการแก้ไขถ้าทุกคนจะชวนขวยที่จะมีหัวใจที่มีความเข้าใจ?

ซาโลมอนได้ปล่อยให้ความลุ่มหลงในวัตถุสิ่งของและความสำเร็จยิ่งใหญ่ในฐานะผู้สร้างของพระองค์มีชัยเหนือการอุทิศตัวต่อพระเจ้าก่อนนั้น เป็นจริงที่ว่าพระองค์ได้มีพระนามขจรขจายเมื่อกำลังสร้างพระวิหารและการอุทิศพระนิเวศน์แห่งพระเจ้าของพระองค์ เป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่มัจฉวิญญาณที่สุดของพระองค์แต่หลังจากนั้นเมื่อราชินีแห่งเซบาและบรรดาอาคันตุกะต่างแดนได้มาเข้าเฝ้า พวกเขาได้กล่าวเพียงเล็กน้อยถึงความชอบธรรมหรือปัญญาของซาโลมอน ตรงข้ามพวกเขาได้แสดงออกถึงความพรั่นใจและประหลาดใจในความสำเร็จใหญ่หลวงของพระองค์ในการก่อสร้าง คำชมเชยของพวกเขาได้มีผลสำคัญยิ่งต่อซาโลมอน พวกเขาดูเหมือนได้สร้างความกระหายที่จะได้การปรบมือชมเชยจากมนุษย์มากขึ้นในพระองค์ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่จะสร้างสิ่งก่อสร้างที่งดงามยิ่งขึ้นอีก การจะกระทำดังกล่าวนี้พระองค์ต้องเก็บภาษีอย่างหนักจากผู้คนของพระองค์มันหนักมากจนกระทั่งว่าพระองค์ได้บีบบังคับผู้คนเข้าสู่ความยากจนค่าเดือนของซามูเอลที่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าอิสราเอลถูกปกครองโดยกษัตริย์ได้กลายเป็นจริงในทุกลักษณะ (ดู 1 ซามูเอล 8:11-18) การบริหารสินทรัพย์ของอิสราเอลที่ผิดพลาดทำให้อิสราเอลที่รวมกันชนชั้นมนุษย์ทุกคนได้รับพรบางอย่างจากพระเจ้าผู้มีปัญญาได้รับพรนี้ด้วยหัวใจที่มิกัดัญญและเดินอยู่ในความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า

ความมั่งมีเป็นปัญหาหนึ่งในศาสนาจักรทุกวันนี้หรือไม่? ทำไมมันจึงเป็น? ในฐานะสมาชิกของศาสนาจักร

บางครั้งเราลืมคำสั่งสอนที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงประทานไว้ในหนังสือ มัทธิว 6:33 หรือไม่ ?

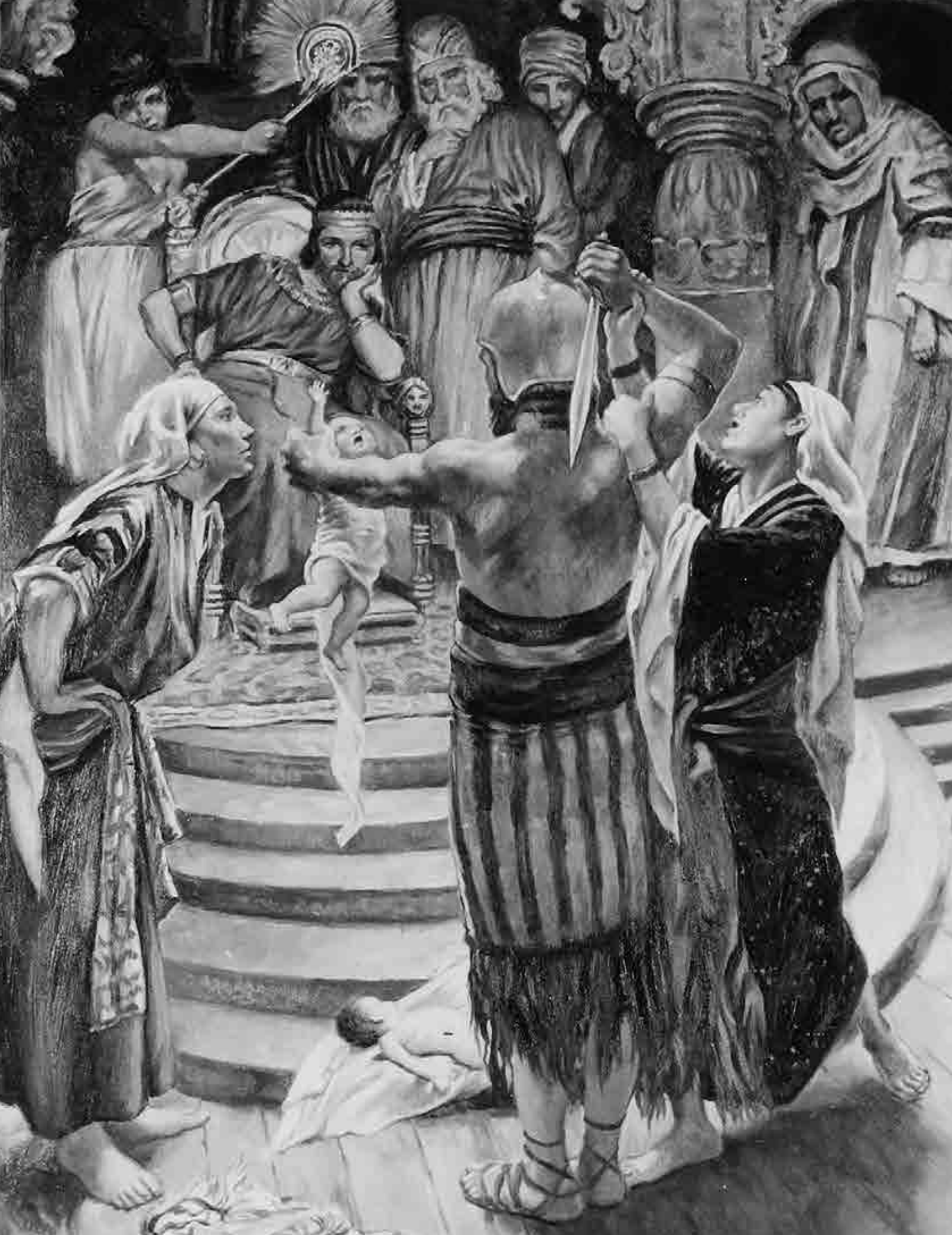
พวกเราในฐานะอิสราเอลยุคปัจจุบันจำต้องหลีกเลี่ยงบาปแห่งความหยิ่งจองหอง การใช้ความมั่งมีโดยผิดและการยกย่องของโลก ซึ่งเป็นบาปสามอย่างที่เกิดขึ้นแก่ซาโลมอนและเป็นเหตุแห่งการล่มจมของพระองค์ เราแตกต่างกันทางใดบ้างหรือ? แม้เมื่อเราตัดสินใจอย่างดีเรา

อาจตัดสินใจอย่างโง่เขลาซึ่งมันอาจทำลายเราได้หรือไม่? ปิตุพรของท่านสามารถเป็นเครื่องนำทางอันสำคัญของท่านได้ เพราะซาโลมอนทรงลืมนพระเจ้าของพระเจ้าที่มีต่อพระองค์ พระองค์ทรงสูญเสียมันเพื่อช่วยให้ท่านจำพรของท่านได้ ท่านอาจต้องการวิเคราะห์พรต่างๆของท่านโดยการทำความเข้าใจดังต่อไปนี้

ปิตุพรของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าคือใคร?	คำสัญญา	คำแนะนำ
ข้อความเกี่ยวกับตัวท่าน ศักยภาพของท่าน จุดหมายปลายทางของท่าน	บรรดาสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้า ได้ทรงสัญญาโดยเงื่อนไข ตามความซื่อสัตย์ของท่าน	คำปรึกษา คำเตือนและ ข้อเตือนใจสำหรับท่าน

“ปัญญาเป็นสิ่งที่สำคัญดั่งนั้น จงแสวงหาปัญญา”

(2-1) บทนำ

หนังสือสุภาสิตและปัญญาจารย์บางครั้งได้รับการเรียกว่าวรรณกรรมแห่งปัญญา บรรดาผู้รอบรู้แห่งตะวันออกไกลในสมัยโบราณได้ยอมรับความสูงส่งแห่งปัญญาเหนือความรู้ เนื่องจากปัญญาประกอบด้วยความรู้ต่างๆ ซึ่งรวมถึงความเข้าใจและพฤติกรรมอันมีศีลธรรม บุคคลไม่มีปัญญาเนื่องจากการไม่เรียนรู้ของเขาถ้าการกระทำของเขาไม่เป็นไปตามความเชื่ออันชอบธรรมของเขา เหมือนดังคุณธรรมทางความคิดของฮีบรูทั้งปวงปัญญาเป็นสิ่งปฏิบัติได้อย่างจริงจังมิได้เป็นเพียงทฤษฎีโดยพื้นฐานแล้วปัญญาคือศิลป์แห่งการประสบความสำเร็จเป็นการสร้างรูปแบบของแผนการที่ถูกต้องเพื่อให้ได้ผลตามที่ปรารถนาเมล็ดของมันเป็นคือดุมล้อ ศูนย์กลางแห่งการตัดสินใจอันมีศีลธรรมและพลังความคิด (ดู 1 พงศ์กษัตริย์:9,12) (J.D.Douglas,ed., *The new Bible Dictionary s.v. "Wisdom"*)

“หนังสือสุภาสิตในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของวรรณกรรมทางปัญญาของชาวฮีบรูซึ่งดูเหมือนว่าได้แปลงมาจากประสบการณ์ต่างๆ แห่งเชื้อชาติ และได้ถูกปรับปรุงจนสมบูรณ์โดยผู้เรียนปัญญาให้เป็นกฎที่กระชับสำหรับความประพฤติหนังสือบรจูเนื้อความที่ถือว่ามาจากการเปิดเผยน้อยกว่า และเชื่อกันว่ามาจากการประมาธิการของมนุษย์มากกว่าหนังสือของศาสดาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประพันธ์สุภาสิตของซาโลมอนในหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 4:33 เป็นที่กล่าวกันว่าพระองค์ได้ทรงกล่าวไว้ฉบับพันบทโดยครอบคลุมทุกแง่มุมของสัมพันธภาพแห่งธรรมชาติมนุษย์และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไม่ว่าขอบเขตของหนังสือสุภาสิตในพระคัมภีร์ไบเบิลจะรวมมันไว้ได้ทั้งหมดหรือไม่ หรือว่าทุกบทที่เชื่อว่าเป็นของซาโลมอนได้เป็นของพระองค์โดยแท้จริงหรือไม่นั้น มันเป็นเรื่องยากที่จะบอกในเวลาอันอย่างไรก็ตามสุภาสิตบทที่ 19 ได้รับนามว่า สุภาสิตของซา-

โลมอนโดยส่วนใหญ่แล้วมันอยู่ในรูปแบบของคำแนะนำของบิดาที่มีต่อบุตรชายแต่ได้รวมบทกวีขนาดยาวบางบทเกี่ยวกับ “ปัญญา” ไว้ด้วย ตัวอย่างเช่นบทที่ 8 ซึ่งปัญญาได้รับการเปรียบเป็นมนุษย์ และมีได้ดูเหมือนเป็นสิ่งยุ่งยากลึกซึ้ง แต่เป็นบุคคลิกภาพ เป็นสมาชิกของฝ่ายประมุขพระเจ้าเป็นเจ้าของที่ 10-22:16 ได้รับการขนานนามอย่างเหมาะสมว่า สุภาสิตของซาโลมอนเนื่องจากมันบรรจุเพียงร้อยกรองขนาดสั้นบทละสองบรรทัด จากบทที่ 22:17 จนถึงจบบทที่ 24 ได้มีความหลากหลายของคำแนะนำและคำพังเพยขนาดยาวกว่าเกี่ยวกับเรื่องราวทางศีลธรรมและสังคมบทที่ 25 ถึง 29 ประกอบกันขึ้นเป็นหน่วยที่เรียกว่าสุภาสิตของซาโลมอนด้วย บทที่ 30 ถูกเรียกว่า ถ้อยคำของอาการ์ และบทที่ 31 ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล (Ellis T.Rasmussen, *An Introduction to the Old Testament and Its Teachings* [1st ed.,1969], 2:45.)

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงอ่านหนังสือสุภาสิตและปัญญาจารย์จนจบเพื่อจะได้สัมผัสสิ่งแห่งปัญญาทั้งหลายในหนังสือเหล่านี้มีการอ้างอิงข้อความที่ตัดตอนมาใช้บ่อยครั้งแต่งานทั้งเล่มเป็นสิ่งน่าประทับใจ
2. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือสุภาสิตและปัญญาจารย์
3. เซิงอรรถในพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับสิทธิชนยุคสุดท้ายมีคุณค่าอย่างยิ่งในการช่วยท่านแปลความหมายของหนังสือสุภาสิตและปัญญาจารย์ ขอให้แน่ใจว่าจะได้ตรวจดูการแปลที่สลับกัน คำนิยาม และสิ่งช่วยอธิบายความชัดเจนเมื่อท่านอ่านหนังสือสองเล่มนี้สิ่งเหล่านี้จะเพิ่มพูนความซาบซึ้งในวรรณ-

กรรมแห่งปัญญาของท่านอย่างมาก

4. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่อาจารย์ของท่านแนะนำ (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนต่างๆ เหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือสุภาษิต

(2-2) สุภาษิต 1:1-6 หนังสือสุภาษิตอะไร ?

“คำที่ได้รับการแปลว่า”สุภาษิต” มาจากรากซึ่งดูเหมือนหมายความว่า “เป็นตัวแทน” หรือ “เป็นเหมือน” อย่างไรก็ตามคำนี้ได้ถูกขยายไปยังสิ่งซึ่งไม่มีการเปรียบเทียบนี้ปรากฏแน่ชัดและได้กลายมาซึ่งถึงคำกล่าวสั้นๆที่มีสาระหรือคำภีร์ แต่สุภาษิตในหนังสือนี้มีได้เป็นคำกล่าวที่นิยมกันทั่วไปเท่ากับเป็นการกลั่นกรองปัญญาของบรรดาอาจารย์ซึ่งรู้ถึงกฎของพระผู้เป็นเจ้า และได้กำลังประยุกต์หลักธรรมของมันให้เข้ากับชีวิตทั้งชีวิต” (D. Guthrie and J. A Motyer, eds The New Bible Commentary: Revised p.549)

(2-3) สุภาษิต 1:1 ใครเขียนหนังสือสุภาษิต ?

ชื่อทั่วไปก็คือสุภาษิตของซาโลมอนบุตรแห่งดาวิด อย่างไรก็ตามหลายทีในหนังสือได้มีหัวเรื่องที่ให้นามของผู้เขียนของแต่ละส่วน ดังนั้นส่วนที่ได้รับการเชื่อว่าเป็นของซาโลมอนอยู่ที่ 10:1 และแก่ผู้มีปัญญา 22:17 และ 24:23ที่ 25:1 มีหัวเรื่องเหล่านี้ด้วยที่เป็นสุภาษิตของซาโลมอนซึ่งคนของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้บทที่ 30 ได้รับหัวเรื่องว่า “ถ้อยคำของอาการ์บุตรแห่งยาเคห์” และบทที่ 31 ได้ถูกมอบให้แก่กษัตริย์เลมูเอลหรือตามจริงแล้วพระมารดาของพระองค์มากกว่า (Guthrie and Motyer, New Bible Commentary, 548) ตามบันทึกในพระคัมภีร์ซาโลมอนทรงดำรัสหรือรวบรวมสุภาษิตสามพันบทและเขียนเพลง 1005 เพลง (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 4:32) ปัญญาบางอย่างของพระองค์ได้รับการสงวนไว้โดยไม่ต้องสงสัยโดยผู้เขียนหรือบรรณาธิการพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในยุคต่อ

มาและถูกพบอยู่ในวรรณกรรมแห่งปัญญาในเวลา

(2-4) สุภาษิต 1:6 อะไรคือ “ปริศนา”?

ข้อแรกของหนังสือสุภาษิตประกาศว่าจุดประสงค์ของการสะสมปัญญาเหล่านี้ไว้คือการช่วยมนุษย์ให้เข้าใจปริศนาของผู้มีปัญญา จำนวนภาษาฮีบรูที่ว่าปริศนาให้ความหมายแฝงถึงคำกลหรือพิศวง ความคิดในที่นี้คือว่า คำกล่าวของผู้มีปัญญาเป็นสิ่งซ่อนเร้นหรือนำพิศวงสำหรับผู้ไร้ปัญญา

(2-5) สุภาษิต 1:7 อะไรคือสาระของหนังสือสุภาษิต?

สาระของหนังสือสุภาษิตได้รับการประกาศไว้ในข้อ 7 “ความยำเกรงพระเจ้าเป็นบ่อเกิดของความรู้ ยำเกรงตามที่ใช้ในที่นี้หมายถึงการเคารพหรือความเคารพอันลึกซึ้งต่อพระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าจะมีสิ่งมากมายในหนังสือที่มีได้ขึ้นสูงกว่าปัญญาทางโลกสิ่งทั้งหมดรับใช้ในฐานะสิ่งเตือนใจที่ว่าสำหรับพระเจ้าทุกสรรพสิ่งเป็นสิ่งทางวิญญาณ (ดู ค.พ.29:34) หนังสือนี้นำความคิดที่ว่าแม้แต่ในชีวิตมตะ เมื่อได้ถูกมองโดยถูกต้องสิ่งทั้งหลายเป็นประจักษ์พยานต่อพระผู้เป็นเจ้า

(2-6) สุภาษิต 1:8-9 การเชื่อฟังคำแนะนำของบิดามารดา

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นความคิดที่ว่าปัญญาที่ได้มาโดยผ่านการเชื่อฟังคำแนะนำของบิดามารดาเป็นเครื่องประดับที่น่ารัก หรือมงกุฎสำหรับศีรษะของบุคคลและสร้อยหรือสายสังวาลสำหรับคอของบุคคล

(2-7) สุภาษิต 2 ปัญญามาจากพระเจ้า

บทนี้เน้นว่าปัญญาเป็นของประทานจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะได้มาโดยเพียงการค้นหอย่างพากเพียรเท่านั้น พระผู้เป็นเจ้าจะทรงดูแลและป้องกันบรรดาผู้ที่ได้รับมัน และยังคงซื่อสัตย์ต่อมันสัญญาว่าจะเป็นที่เข้าใจว่าทำไว้กับอิสราเอล ปัญญาหมายถึงการเชื่อฟังต่อกฎของพระผู้เป็นเจ้า

(2-8) สุภาษิต 2:10 ศีรษะ หัวใจและอุทร

ในความเชื่อของโลกตะวันออกและตะวันตกส่วนที่แตกต่างกันของร่างกายเป็นสัญลักษณ์ของความคิดเห็น

ความเข้าใจและความรู้สึกในโลกตะวันออกบุคคลเข้าใจ หัวใจของเขาและรู้สึกในอุทรของเขาในโลกตะวันตกบุคคลเข้าใจในศีรษะของเขาหรือในความคิด และรู้สึกใน หัวใจของเขา จงเปรียบเทียบพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 9:8 ที่กล่าวว่าทรงอกของเจ้าจะไหม้อยู่ภายใน เจ้า”กับสุภาษิต 2:10 ที่กล่าวว่า “เพราะปัญญาจะเข้ามา ในใจของเจ้าและความรู้สึกจะเป็นที่รุ่มร้อนแก่วิญญาณจิต ของเจ้า” (ดู สุภาษิต 6:28, 22:17)

(2-9) สุภาษิต 2:14 “ผู้เปรมปรีดิ์ของความชั่วร้าย”

คำว่าเปรมปรีดิ์ที่ใช้ในหนังสือสุภาษิตเป็นการแปล ความหมายของคำภาษาฮีบรูหลายคำซึ่งแสดงความหมายคล้ายกันถึงการมีเล่ห์กล การวิปริต และความเขลา

(2-10) สุภาษิต 2:16 อะไรคือ “หญิงสลึงจรรยา”

คำว่าหญิงสลึงจรรยาที่ใช้ในหนังสือสุภาษิตมีได้หมายถึง แต่เพียงคนต่างแดนหรือผู้มีใจชาวอิสราเอลซึ่งเป็นผู้ถือ รูปเคารพ แต่หมายถึงสตรีที่ขาดการรักษาพรหมจรรย์ บ่อยครั้งมันเป็นคำใช้แทนกันได้กับหญิงงามเมือง

(2-11) สุภาษิต 3:5-7

บ่อยครั้งประธานเอ็น เอลดอน แทนเนอร์ได้ยกถ้อย คำจากสุภาษิต 3:5-7 มาใช้ในวาระหนึ่งเขาได้กล่าวว่า

“มันจะเป็นการดีกว่าและมีปัญญายิ่งกว่าสำหรับ มนุษย์เพียงไรที่จะยอมรับความจริงที่ชัดเจนแห่งพระ กิตติคุณและที่จะยอมรับในสิทธิอำนาจแห่งพระเจ้าผู้เป็น เจ้าพระผู้สร้างแห่งโลก และพระบุตรของพระองค์พระ เยซูคริสต์ และที่จะยอมรับโดยศรัทธาส่งทั้งหลายที่เขา ไม่สามารถพิสูจน์ว่าไม่จริงและซึ่งเขาไม่สามารถให้คำ อธิบายที่ดีกว่า เขาควรต้องเตรียมใจที่จะยอมรับว่ามีบาง สิ่งหลายสิ่งมากมายที่เขาไม่สามารถเข้าใจ

เราจะสามารถปฏิเสธหรือไม่เชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ อย่างไรในเมื่อเราไม่สามารถเข้าใจแม้แต่สิ่งง่ายที่สุดที่อยู่ รอบตัวเรา ไบไม่ทำหน้าที่อย่างไร ไฟฟ้าคืออะไร อารมณ์ ต่างๆ ของเราคือสิ่งใดเมื่อวิญญาณเข้าสู่ร่างของเราและ เมื่อมันจากไป เราจะสามารถพูดได้อย่างไรว่าเมื่อเราไม่ เข้าใจในการฟื้นคืนชีวิต จะไม่มีหรือไม่สามารถมีการฟื้น คืนชีวิต

อัสโทเรท

เราได้รับการแนะนำให้วางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของ เจ้าและอย่าพึ่งพาความรู้ของตนเอง (สุภาษิต 3:5) เราได้ รับการเตือนว่าวิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดในสายตาของ ตนและเฉียบแหลมในสายตาของตน” (อิสยาห์ 5:21)” (In Conference Report, Oct 1968, p. 49)

(2-12) สุภาษิต 3:11-12 “อย่าเบียดเบียนต่อพระ ดำรัสเตือนของพระองค์”

ข้อพระคัมภีร์นี้สะท้อนถึงสาระหลักที่ปรากฏซ้ำบ่อย ครั้ง ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งพระเจ้าทรงเตือนลูกๆ ของ พระองค์ เพื่อช่วยพวกเขาให้เติบโตและก้าวหน้าทางวิญ ญาณ (ดู ยีลามัน 15:3 ค.พ. 95:1, 101:4-5)

(2-13) สุภาษิต 4:7 ที่เริ่มต้นของปัญญาเป็นอย่างนี้ คือแสวงหาปัญญา

จงเอาปัญญาซึ่งเป็นสิ่งเริ่มต้นหลังจากการยกสุภาษิต 4:7 มาใช้ ซีโอดอร์ เอ็ม. เบอร์ตัน ซึ่งในเวลานั้นเป็นผู้ ช่วยแห่งสภาอัครสาวกสิบสองได้กล่าวว่า “เราต้องให้อาหารวิญญาณเช่นเดียวกับกับความคิดและร่างกาย ข้าพเจ้าร้องขอเยาวชนของเรา จงแสวงหาการเรียนรู้ และ

จากสิ่งทั้งหลายที่ท่านได้จงแสวงหาความเข้าใจ จงแสวงหาการเรียนรู้จากพระวิญญาณ จงแสวงหาการเรียนรู้ของความคิด จงแสวงหาการเรียนรู้ของวิญญาณ และเป็นชายหรือหญิงที่รู้รอบตัวจงเรียนรู้มันในทุกทาง เพราะข้าพเจ้าให้ประจักษ์พยานต่อท่านในวันนี้ว่า ความมั่นคงปลอดภัย ความมั่นคงปลอดภัยอันแท้จริงมาจากความรู้เกี่ยวกับการเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ นี่เป็นการเริ่มต้นของการเรียนรู้ทั้งสิ้นและปัญญาทั้งปวง นี่คือนิยามอันยิ่งใหญ่ที่สุดของการเรียนรู้อันยิ่งใหญ่ที่สุด การปลอมโยนอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์สามารถมีได้ ถ้ามนุษย์มีความรู้นี้ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาสามารถที่จะยืนหยัดต่อการผันแปรทุกอย่างแห่งชีวิต” (In Conference Report Apr.1961,p.129)

(2-14) สุภาสิต 4:18-19 แสงสว่างสำหรับความมืด

ครั้งหนึ่งประธานบริกัม ยัง ได้วิจารณ์ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไว้ว่า “ชีวิตของชาวคริสต์เป็นที่กล่าวกันว่าเต็มไปด้วยความเจ็บปวด การทดสอบ ความเศร้าโศกและความทรมานอย่างยิ่ง เป็นการต่อสู้ภายนอกและความกลัวอยู่ภายใน เป็นความกระวนกระวายความสิ้นหวังความหม่นหมองและการร้องครวญคราง หนทางเขาเป็นที่คิดกันว่าเต็มไปด้วยกับดักหลุมพรางและความไม่แน่นอนแต่นี้ไม่ถูกต้องเพราะหนทางของผู้เที่ยงธรรมเป็นเสมือนความสว่างที่ส่องแสงจ้าซึ่งฉายแสงเจิดจ้า จนถึงวันอันบริบูรณ์ในขณะที่ผู้ชั่วร้ายได้ตกในกับดักแห่งการลวงละเมิดจากปากของเขา แต่ผู้เที่ยงธรรมจะหลุดจากความยากลำบาก “ครีธา” ที่ข้าพเจ้าเอบอกอดีตไว้ได้ให้แสงสว่างสำหรับความมืด การบรรเทาเพื่อความเจ็บปวดให้ความชื่นบานและการดีใจจากความโศกสลดและการร้องครวญครางให้ความแน่นอนจากความไม่แน่นอนให้ความหวังจากการสิ้นหวังแก่ข้าพเจ้า” (In *Journa of DisCourses*, 9:318 และดู สุภาสิต 4:18;12:13)

(2-15) สุภาสิต 6:16-19 สิ่งทั้งเจ็ดที่พระเจ้าทรงชัง

ประธานเจ. รูเบนคล้าค จูเนียร์ได้ยกข้อความนี้มาใช้และวิจารณ์ว่า “ข้าพเจ้าอ่านสิ่งนี้เพื่อแสดงต่อท่านว่าพระเจ้ามิได้ปล่อยเราไว้ในความสงสัยหรือความมืดเกี่ยวกับบางสิ่งที่เราไม่ควรทำเรารวมถึงเหล่านี้เข้าไปกับบัญญัติ

สิบประการ” (In Conference Report Apr.1952 pp. 97-98)

สุภาสิต6:16 กล่าวถึงสิ่งทั้งหกที่พระเจ้าและแล้วสิ่งที่เจ็ดซึ่งพระเจ้าทรงชัง “การกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่ได้พูดไปแล้วนี้เพื่อที่จะแก้ไขมันทีหลัง” เป็นสิ่งประดิษฐ์ทางภาษาที่ได้ถูกใช้บ่อยๆ โดยนักเขียนฮีบรูเพื่อเสริมความงดงามและพลังแก่ข้อความและเพื่อทำให้รู้สึกถึงความสมบูรณ์” (E.W.Bullinger, *Figurs of Speed Used in the Bible*, pp.909-10)

ตัวอย่างอื่นๆ ของสิ่งประดิษฐ์ทางภาษานี้จะพบได้ในหนังสือสุภาสิต 30:15,18

(2-16) สุภาสิต 6:18 “จิตใจที่คิดแผนงานโหดร้าย”

เอลเดอร์บรูซ อาร์. แม็คคองคิ ได้วิจารณ์ถึงข้อนี้โดยการยกตัวอย่างมาก “ถ้าเรามีความคิดชั่วร้ายสิ้นของเราจะเอ่ยสิ่งไม่สะอาด ถ้าจิตใจของเราอยู่กับเรื่องเนื้อหนังและความชั่วร้ายของโลกครั้นแล้วการใส่ใจทางโลกและความไม่ชอบธรรมจะดูเหมือนเป็นวิถีของชีวิตที่ปกติของเรา ถ้าเราหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับภารกิจศีลธรรมทางเพศในใจของเราในไม่ช้าเราจะคิดว่าทุกคนผิดศีลธรรมและไม่สะอาดและมันจะทำให้สิ่งที่ป้องกันเราไว้จากโลกพังทลายลง และมันจะเป็นดังนี้ในวิถีที่ไม่ดี ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์และไม่เป็นของพระเจ้าทุกทาง” (In Conferene Report,Oct.1973, p.56;or *Ensign*, Jan 1974, p.48)

(2-17) สุภาสิต 7:2 “แก้วตาอันมอบบาง”

วลีนี้เป็นหนึ่งในข้อความที่ได้ใช้กันแพร่หลายทั่วไปซึ่งมาจากพระคริสตธรรมกัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจะได้ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 32:10 เพลงสดุดี 17:8 และเพลงคร่ำครวญ 2:18 อย่างไรก็ตามคำว่า *แอปเปิล* มิได้หมายถึงผลไม้แต่หมายถึงแก้วตา (see William Wilsor, *Old Testament Word Studies*, s.v. “apple”) สำนวนนี้ชี้แนะว่าเหมือนดังที่ดวงตาเป็นอวัยวะที่อ่อนไหวและต้องการการใส่ใจและการป้องกันอย่างดี ยิ่งเช่นเดียวกันกฎต่างๆ ก็มีคุณค่าและสมควรที่จะรักษา

(2-18) สุภาสิต 8 ปัญญาได้รับการเปรียบเป็นมนุษย์

ปัญญาได้รับการยกย่องและเปรียบกับสตรีที่มีมารยา
ตัวร้ายและนำความตายมาให้ ในสุภาษิต 7 (ดู ข้อ 10-23)
ในความน่าอัปยศและในความสว่างของกลางวัน ปัญญา
ร้องขอสรรพสิ่งทั้งปวงให้มาและมีส่วนร่วมในรางวัลซึ่ง
ให้ชีวิต

(2-19) สุภาษิต 8:17 กุญแจสู่พลังอำนาจทางวิญ- ญาณ

ข้อนี้อธิบายถึงความจริงที่ง่ายที่สุดเท่าที่ซับซ้อนที่สุดที่
เราสามารถเรียนรู้ในชีวิต บ่อยครั้งเหลือเกินที่ลูกๆ ของ
พระเจ้าเป็นเจ้าของได้รอจนถึงเวลาอันทุกข์ระทมแล้วจึงแสวง
หาพระองค์และพวกเขาอาจจรดรองพลังและความสุขใจ
ที่พวกเขาต้องการจากตนเอง (จงเปรียบเทียบกับฮีบรามัน
12:1-5: ค.พ.101:7-8)

(2-20) สุภาษิต 10:18 “การใส่ร้ายเป็นของมาร”

“คำว่ามารมาจากคำภาษากรีก *ไดอาโบลอส* ซึ่งหมายถึง
ผู้ให้ร้าย ดังนั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาที่รายงานร้ายต่างๆ
ที่มีต่อศาสนาจักรส่วนมากมีแหล่งที่มาจากผู้ที่กำลังดำเนิน
ชีวิตแบบของเนื้อหนังและมีโลกีย์ซึ่งพฤติกรรมของ
พวกเขาเป็นเหตุให้ถูกนำพาและครอบงำโดยลูซิเฟอร์”
(Bruce R. Mc Conkie, *Mormon Doctrine*, p.738.)

(2-21) สุภาษิต 11:22 พลอยประดับจมูก

พลอยประดับจมูกเป็นเครื่องตกแต่งที่ใช้กันทั่วไปใน
สตรีอิสราเอลและผู้ที่มิวัจนธรรมแถบนั้นแต่เพชร
พลอยที่จมูกหมูเป็นสิ่งนอกเหนือความคิดเพราะสุกรได้
ถูกถือว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจในหมู่ชาวอิสราเอล ดังนั้นผู้
เขียนสุภาษิตบทนี้ได้เฝินเฉยต่อคุณค่าแห่งความงาม
เมื่อมันมิได้มาพร้อมกับการควบคุมตนเองและความ
ชอบธรรม

(2-22) สุภาษิต 13:10 “เพราะความทะเลาะผู้ประมาท จึงก่อวิวาท”

เอลเดอร์มาร์วิน เจ. แอชตัน ได้เตือนสิทธิชนเกี่ยวกับ
ความชั่วร้ายของการทะเลาะวิวาท

“เมื่อเราพิจารณาถึงความรู้สึกไม่ดีและความไม่นา
อภิรมย์เราจะเห็นว่ามันมาจากการวิวาทมันเป็นการดีที่
จะถามว่าเหตุใดข้าพเจ้ามีส่วนร่วมด้วย? ถ้าเราเชื่อสัตย์

(ภาพพลอยประดับจมูก)

ต่อตัวเองอย่างแท้จริงคำตอบของเราอาจเป็นเหมือนกับ
ข้อต่อไปนี้ เมื่อข้าพเจ้าโต้เถียงและไม่ยอมคล้อยตาม
ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองมันให้โอกาสข้าพ
เจ้าที่จะแก้แค้นข้าพเจ้าไม่มีความสุขและต้องการให้คน
อื่นเป็นทุกข์ ด้วยข้าพเจ้าสามารถรู้สึกว่าคุณชอบ
ธรรม โดยวิธีนี้ข้าพเจ้าได้เสริมความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น
ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้คนอื่นล้มไปว่าข้าพเจ้ารู้มากมาย
เพียงใด!

“ไม่ว่าเหตุผลแท้จริงจะเป็นอย่างไร มันสำคัญที่จะ
ยอมรับว่าเราเลือกพฤติกรรมของเราเอง ในขณะที่ราก
ของเรื่องนี้อยู่ในปัญหาอันเก่าแก่นานเกี่ยวกับความหยิ่ง
จองหอง เพราะความทะเลาะผู้ประมาทจึงวิวาท (สุภาษิต
13:10)

“ถ้าซาตานประสบความสำเร็จในการสร้างนิสัยของการ
โต้เถียงการทะเลาะและการวิวาทในเรา มันก็เป็นการง่าย
ขึ้นสำหรับมารที่จะพันนาการเราด้วยความผิดบาปที่
หนักหนากว่านี้ ซึ่งสามารถทำลายชีวิตนิรันดร์ของเรา

วิญญานแห่งการวิภาสามารถมีผลกระทบต่อชั้นตอนใด ๆ ในชีวิตของเรา ในบางครั้งจดหมายแสดงความโกรธที่เขียนขึ้นด้วยความรีบร้อนสามารถลึกลงในใจเรานานนับปี คำแนะนำที่ไม่ดีเพียงไม่กี่คำซึ่งกล่าวจากความเร่งรีบ สามารถทำลายชีวิตแต่งงานหรือสัมพันธ์ภาพส่วนตัวหรือกีดขวางความก้าวหน้าของประชาคม” (In Conference Report Apr.1978 pp.11-12 or *Ensign* May 1978, p.9)

(2-23) สุภาษิต 13:20 คุณค่าของการคบมิตร

ความจริงอันลึกซึ้งได้ถูกสอนไว้ในภาษาต่างๆ อีกครั้งในที่นี้ ผู้คนที่เราเลือกคบหาสมาคมด้วยในชีวิตสามารถมีผลอย่างยิ่งต่อสิ่งที่เราจะทำได้เป็น

(2-24) สุภาษิต 13:24 สงวนไม้เรียว

บริกัม ยัง ได้มีชีวิตอยู่ในสมัยที่ผู้ปกครองโดยเฉพาะบิดามีความเข้มงวดและบ่อยครั้งลงโทษลูกของพวกเขา คำแนะนำของเขาทันสมัยอย่างน่าทึ่งแต่มันมิได้สนับสนุนปรัชญาของการปล่อยตามใจชอบซึ่งบิดามารดาหลายใช้เลี้ยงลูกในเวลานี้ “แทนการใช้ไม้เรียวข้าพเจ้าจะสอนลูกๆ ด้วยการเป็นตัวอย่างและโดยหลักการข้าพเจ้าจะสอนพวกเขาในทุกโอกาสที่มีให้ห่วงหวั่นครุฑา ให้ฝึกหัดความอดทนให้เต็มไปด้วยการทนทุกข์ทรมานและความกรุณา มันมิใช่ด้วยแส้หรือไม้เรียวที่เราจะสามารถสร้างเด็กที่เชื่อฟังแต่มันเป็นโดยครุฑาและการสวดอ่อนวอน และโดยการวางตัวอย่างที่ดีต่อพวกเขา” (In *Journal of Discourses*, 11.117)

ในยุคสมัยที่การรังแกเด็กได้กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญคำแนะนำจากที่ปรึกษาของบริกัม ยัง ยอร์ช เอ. สมิธ ยังคงกังวานเป็นจริงในหนึ่งร้อยปีต่อมา”ความเห็นของข้าพเจ้าก็คือบ่อยครั้งการใช้ไม้เรียวเป็นผลมาจากการต้องการความเข้าใจในส่วนของบิดามารดาที่เสียผู้ใหญ่ แม้ว่าในบางกรณีการใช้ไม้เรียวอาจจำเป็น แต่ข้าพเจ้าได้แลเห็นเด็กๆ ถูกรังแกเมื่อมันไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น เพราะเชื่อกันว่ากษัตริย์ซาโลมอนทรงตั้งข้อสังเกตนี้ไว้ซึ่งถ้าพระองค์ทรงทำจริงแก้ในลิปกรณี่ ทรงหมายถึงการแก้ไขทางจิตใจมิใช่ทางกายภาพ” (In *Journal of Discourses*, 14:374)

ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 121:41-43 พระเจ้าทรงแสดงอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงต้องการให้สิทธิชนของพระองค์ประสบผลในการสร้างระเบียบวินัยไม่เพียงในศาสนาจักรเท่านั้น แต่ในบ้านด้วย

(2-25) สุภาษิต 14-23 เมื่อทุกอย่างได้เข้าที่และสำเร็จลง

ความขาดแคลน หมายถึงความยากจนสำหรับความคิดเกี่ยวกับข้อนี้ก็คือ ลินไม่นำมาซึ่งผลกำไรไม่ว่าต่อตนเองหรือบุคคลอื่นหลายคนได้พูดเกี่ยวกับโครงการใหญ่ของพวกเขาที่จะร่ำรวยกว่า พวกเขาก็กังขาจนอยู่เพราะว่า ลินของพวกเขาเท่านั้นมองไว้

(2-26) สุภาษิต 15:1 คำตอบที่อ่อนโยนในบ้าน

ประธานบริกัม ยัง ได้พูดเกี่ยวกับการรักษาการควบคุมตนเองในคำพูดและการกระทำ “ในการกระทำทุกสิ่งในชีวิตประจำวันของเราไม่ว่าจะเป็นลักษณะหรือแบบใด ๆ สิทธิชนยุคสุดท้ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าของอาคารมณั้ที่มีเอกภาพและราบเรียบทั้งในบ้านและนอกบ้าน พวกเขาไม่ควรยอมให้สิ่งผิดหวังและสภาวะการณ์ไม่น่ายินดีมาทำให้ธรรมชาติของเขาบูดเปื้อนและเป็นเหตุให้พวกเขาฉุนเฉียวและไม่พูดจาที่บ้าน การกล่าวถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความขมขื่นและคำพรุสวาทเจ็บแสบต่อภรรยาและลูกๆ ของพวกเขาสร้างความหม่นหมองและสลัดใจในที่พักอาศัยของพวกเขา ทำให้พวกเขาเป็นที่หวาดกลัวมากกว่าจะเป็นที่รักของครอบครัว ไม่ควรยอมให้ความโกรธพุ่งขึ้นมาในอกของเราและไม่ควรยอมถ้อยคำที่มาจากความรู้สึกโกรธผ่านออกจากริมฝีปากของเรา คำตอบที่อ่อนหวานช่วยละลายความโกรธเกรี้ยวให้หายไป ความพิโรธก็ดูร้าย ความโกรธก็ท่วมท้น สามัญสำนึกที่ดียอมทำให้คนโกรธซ้ำและการที่มองข้ามการทรยศไปเสียก็เป็นศักดิ์ศรีแก่เขา” (In *Journal of Discourses*, 11-136, ดู สุภาษิต 19:11 และ 27:4 ด้วย)

เอลเดอร์มาร์วิน เจ. แอชตัน ได้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการควบคุมลินของเราเมื่อเรากำลังพยายามสื่อสาร

“บ่อยครั้งเหลือเกินเราใช้ช่วงเวลาของการสื่อสารต่อ

กันเป็นโอกาสที่จะหยอกเย้า บงการ ร้องขอหรือคุกคาม ในความหมายที่กว้างการสื่อสารในครอบครัวไม่ควรถูกใช้เพื่อบีบบังคับ บัญชา หรือทำให้ต้องอาย

“...ในการถกปัญหากันในครอบครัว ไม่ควรถูกละเลย ความเห็นที่แตกต่างแต่ควรได้รับการชั่งน้ำหนักและ ประมาณาอย่างสงบโดยปกติแล้วข้อเสนอหรือความเห็นอย่างหนึ่งไม่สำคัญเท่ากับสัมพันธภาพที่ดีที่สามารถ ดำเนินต่อไป ความสุภาพและความเคารพในการฟังและการตอบสนองระหว่างการถกปัญหานับว่าเป็นพื้นฐานในการสนทนาที่ต้อง มันสำคัญเพียงไรในการจะรู้ว่าจะไม่คล้อยตามความคิดเห็นของบุคคลอื่นได้อย่างไรโดยไม่ต้องทำตัวเป็นผู้ไม่ยอมอะไร มันสำคัญมากเพียงไรที่จะมีเวลาเพื่อการถกปัญหามากกว่าการตัดสินใจ โจนส์ สตีเฟ่นได้เขียนไว้ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าศิระจะไม่ได้ยินอะไรจนกว่าหัวใจจะเริ่มฟังและสิ่งที่หัวใจรู้ในวันนี้ ศิระจะเข้าใจในวันรุ่งขึ้น’ (In Conference Report, Apr. 1976pp.79; or *Ensign*, May 1976, p.52)

(2-27) สุภาษิต 15:31-32 “บุคคลที่สนใจการหักท้วง ก็ได้รับความเข้าใจ”

นีล เอ. แม็กซ์เวลล์ ซึ่งในเวลานั้นดำรงตำแหน่งข้า- หลวงใหญ่แห่งการศึกษาของศาสนจักรได้วิจารณ์เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นี้

“ลักษณะการใช้ชีวิตของเราต้องมีเวลาให้กับความจำเป็นที่จะจัดการกับความเป็นจริงแห่งชีวิตของเราเอง (ในหนังสือสุภาษิต 15:31-32) เราอ่านว่า

“เหล่าสานุศิษย์ของพระคริสต์ต้องคาดหวังที่จะพบ การดูว่าแห่งชีวิตและการทนทุกข์เพราะการทนทุกข์ก็คือ หนทางหนึ่งที่หลังจากการไปสู่ความรอดของเราการทนทุกข์มีอยู่ในรายการของพวกเขาแต่ละคน” (*Freedom a “Hard Doctrine”* Brigham Young University Speeches of the Year, 12 Apr 1972,p.4)

(2-28) สุภาษิต 16:8 ความมั่งคั่งและความชอบธรรม

หนังสือมากมายหลายเล่มได้เขียนไว้เกี่ยวกับอันตราย และการล่อลวงของความมั่งคั่ง แต่ข้อความง่าย ๆ นี้สรุป ถึงเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับความมั่งคั่งและความชอบธรรม

(ภาพ 17 ผมหนอกคือศิระที่มีผมสีขาว)

(2-29) สุภาษิต 16:31 “ผมหนอก”คืออะไร

ผมหนอก หมายถึง “ขาว” ดังนั้นวลีนี้สามารถแปลความหมายได้ว่า “ผมสีเทาเนื่องจากวัยชรา” (ดู สุภาษิต 16: 31)

(2-30) สุภาษิต 16:32 การเป็นนายของตนเอง

บ่อยครั้งประธานเดวิด โอ. แม็คเคย์ ได้กล่าวต่อเยาวชนของศาสนจักร เกี่ยวกับการควบคุมตนเองและการเป็นนายตนเอง

“ดังนั้นบทเรียนทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำให้ จ้านน ไม่เพียงแต่ทางร่างกายแต่เป็นการทำให้ความลุ่ม หลงของท่านเองและความกระหายจ้านนและมีชัยต่อมัน บางคนในพวกท่านกล่าวว่าเราได้ยินมากเหลือเกินเกี่ยวกับการรักษาพระวาจาแห่งปัญญาในเมื่อมันคือหนึ่งใน บทเรียนที่ดีที่สุดสำหรับหนุ่มสาวและสำหรับผู้สูงวัยทั่วโลก ท่านได้เอื้อมออกไปที่จะยอมต่อบางสิ่ง จงขัดขึ้น จง หลีกเลียงการทำให้เกิดความกระหายแต่นอกเหนือจาก

นั้นท่านจงพัฒนาพลังที่จะกล่าวว่าจะไม่ทรอกขอบคุณ และความเข้มแข็งที่มาสู่บุคลิกลักษณะแทนความเพลิดเพลินใจชั่วแค้นใดๆ

ข้าพเจ้าเสนอต่อท่านชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลายถึงคุณธรรมของการเป็นนายตนเอง ถ้าท่านจะทำให้ขนาดแห่งชีวิตของท่านบรรลุผลสมบูรณ์ในการอดกลั้นเพื่อที่จะได้รับพัฒนาการทางวิญญาณแบบมีอุดมคติแห่งจิตใจของท่าน” (in *Deseret News*, 6 Sept 1952, p.15)

(2-31) สุภาษิต 17:9 การเสริมสร้างสัมพันธภาพอันมีความรัก

ข้อความที่ว่า “convereth a transgression” ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูของเนื้อความนี้มีได้หมายความว่าบุคคลซ่อนความผิด บาปแต่หมายถึง “ให้อภัยการทรยศ” “แสวงหาความรักซึ่งสามารถเข้าใจได้ดีกว่า ว่าเป็น “การเสริมสร้างสัมพันธภาพอันมีความรัก” (สุภาษิต 17:9)

(2-32) สุภาษิต 17:22 อารมณ์ขันที่ดีมีประโยชน์หรือไม่?

ประธานฮิว บี. บราวน์ ได้กล่าวว่า “ตามที่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งเราได้ยินว่าพวกเขาชวนของเรายังคงหัวเราะกันสนุกสนานจนแม้พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ อารมณ์ขันที่ดีจะเป็นลื่นความดันป้องกันภัยที่สามารถจะช่วยท่านเข้าถึงปัญหาหนักๆ ได้โดยการล้มผัสที่เบาบางและที่จะเรียนรู้บทเรียนบางอย่างในการแก้ปัญหาซึ่งบ่อยครั้งหยาดเหงื่อและน้ำตาไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ [ดู สุภาษิต 17:22] (In Conference Report. Apr. 1968 p.100)

(2-33) สุภาษิต 18:22 ได้ภรรยาที่ดี

การแปลสุภาษิต 18:22 ของโจเซฟ สมิธอ่านได้ว่า “ผู้ที่ได้ภรรยาที่ดีเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า”

(2-34) สุภาษิต 20:7 การเดินอยู่ในความซื่อสัตย์หมายความว่าอย่างไร ?

เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แม็คคองคีย์ได้ชี้ว่า “พัฒนาการที่สมบูรณ์แห่งการมีบุคลิกภาพทางศีลธรรมของมนุษย์สอดคล้องกับหลักแห่งความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมได้ถูกเรียกว่าเดินอยู่ใน *ความซื่อสัตย์* บุคคลแห่ง

ความซื่อสัตย์มีเหตุผล ไม่สามารถถูกทำให้เสื่อมลงและเข้มงวดเป็นพิเศษในการทำให้การวางใจที่ผู้อื่นได้มอบแก่เขาสำเร็จผล *การแสดงออกอันสูงสุดแห่งความซื่อสัตย์จะถูกแสดงให้เห็นโดยบรรดาผู้ซึ่งควบคุมพฤติกรรมของเขาให้เข้ากับเงื่อนไขของพันธสัญญาพระกิตติคุณและสัญญาที่พวกเขาได้กระทำไว้* ความซื่อสัตย์เดินคู่กันไปกับความเที่ยงตรงและความชอบธรรม และพระเจ้าทรงรักความซื่อสัตย์ (ดู ค.พ. 124:15, 20) ความซื่อสัตย์ชื่อของคนที่เที่ยงธรรมยอมนำเขา (สุภาษิต 11:3) และ คนชอบธรรมที่เดินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรชายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร” (สุภาษิต 20:7) (*Mormon Doctrine*, p. 385)

(2-35) สุภาษิต 21:3 เครื่องถวายบูชาเป็นสิ่งยอมรับได้สำหรับพระเจ้าไหม?

ในที่นี้ *เครื่องถวายบูชา* หมายถึงพิธีการถวายเครื่องบูชาแบบของโมเสส บ่อยครั้งอิสราเอลโบราณจะมีการกระทำของการถวายเครื่องบูชาโดยปราศจากการหันไปสู่มหาสมุทรเป็นเจ้าอย่างแท้จริงภายในดังนั้นพระเจ้าทรงเตือนพวกเขาบ่อยครั้งว่าความชอบธรรมภายในเป็นสิ่งพอพระทัยสำหรับพระองค์ยิ่งกว่าการทำตามรูปแบบแห่งพิธีกรรมภายนอก (จงเปรียบเทียบ 1 ซามูเอล 15:22; อิสยาห์ 1:11-15, อาโมส 5:21-26)

(2-36) สุภาษิต 21:4 การปลุกฝังความชั่วร้าย

วลีสองอันในข้อนี้ต้องการคำอธิบายเพื่อความชัดเจน “ตายโล” หมายถึง “ที่ท่าที่หยิ่งจองหอง” และ “ประทีปของคนชั่วร้าย” หมายถึง “การปลุกฝังความชั่วร้าย” (สุภาษิต 21:4)

(2-37) สุภาษิต 21:13 การประยุกต์ใช้ศาสนาที่ทำได้จริงของบุคคล

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับใช้ต่อเพื่อนมนุษย์ของบุคคลกับพลังทางวิญญาณของบุคคลได้ถูกสอนไว้ในที่นี้และอีกหลายที่ในพระคัมภีร์ (ดู โมไซยา 2:17; แอลมา 34:28 อิสยาห์ 1:16-20 เจมส์ 1:27)

เกี่ยวกับหน้าที่ที่จะต้องรับใช้ผู้อื่น เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. บราวน์ได้กล่าวว่า

“เป็นเวลาหลายปีแล้วที่เราได้ส่งสอนหลักเทววิทยา

ของเราและได้สั่งสอนมันอย่างประสบความสำเร็จต่อโลก บัดนี้เราต้องทำให้ศาสนาของเราปฏิบัติได้อย่างแท้จริง อีกครั้งหนึ่งที่จะต้องกล่าวถึงและนำมาใช้ในชีวิตประจำวันของเรา พระคำของพระอาจารย์ดังที่ได้บันทึกไว้ใน ลิขิตอันศักดิ์สิทธิ์ขอให้ข้าพเจ้าอ่านบางข้อความ

“จงรักกันและกัน” ดังนั้นแหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่า เจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ดู ยอห์น 3:34-35)

“และดูเถิดเจ้าจะนึกถึงคนจนและอุทิศทรัพย์สินสมบัติของเจ้าไว้เพื่อคำจูนพวกเขา สิ่งซึ่งเจ้ามีเพื่อแบ่งให้เขา ด้วยพันธสัญญาและโฉนดซึ่งจะฝ่าฝืนไม่ได้”

“ตราบเท่าที่เจ้าแบ่งข้าวของของเจ้าให้คนจนเจ้าจะทำ มันให้เรา” (ค.พ. 42:30-31)

“บุคคลผู้อดหูไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัวเขาเอง จะร้องและไม่มีใครได้ยิน” (สุภาษิต 21:13)

สำหรับข้าพเจ้ามันดูเหมือนว่าการประยุกต์ใช้หลักการแห่งพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นงานที่สำคัญที่สุดสำหรับเราในทุกวันนี้ขณะที่ข้าพเจ้าฟัง เอ็ดเดอร์ แม็คเคย์ กล่าวในป้ายวันนี้โดยเล่าให้เราฟังถึงเยาวชนจำนวนนับล้านนอกศาสนาจักรซึ่งหัวใจของพวกเขายังมิได้รับสัมผัสคำสั่งสอนทางศาสนาข้าพเจ้าได้คิดว่าศาสนาจักรนี้ต้องสร้างบรรดาผู้นำให้แก่โลก ต้องแสดงทางออก จากสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจอันร้ายแรงโดยการเรียก ความสนใจมาสู่ข่าวสารของพระเยซูและการใช้หลักการที่พระองค์ได้ทรงสั่งสอน” (In Conference Report Oct. 1932 pp. 74-75)

(2-38) สุภาษิต 21:30 เหตุใดจึงไม่มีคำปรึกษาที่เอาชนะพระเจ้าได้ ?

ไม่มีปัญญาใด ไม่มีความเข้าใจใด และไม่มีคำปรึกษาใดที่จะที่ยอมรับได้ซึ่งจะหันบุคคลไปเสียจากพระผู้เป็นเจ้า บ่อยครั้งเหลือเกินที่โลกจะให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ตรงข้ามกับพระประสงค์แห่งพระผู้เป็นเจ้าแต่คำแนะนำดังกล่าวนั้นจะถูกทอดทิ้งเนื่องจากมันไม่สามารถดำรงอยู่ในความเป็นนิรันดร์

(2-39) สุภาษิต 21:31 “ความปลอดภัยอยู่ในพระเจ้า”

ในสมัยโบราณมาได้ถูกใช้ในการทำสงครามหรือการสู้

รบเท่านั้น ดังนั้นมาได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการสงครามและการครอบครอง (See Samuel Follows, ed, The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary s.v. “horse”) สุภาษิตนี้หมายความว่ามนุษย์มีความโน้มเอียงที่จะขยายจำนวนม้าหรือแสวงหาที่จะป้องกันตัวเองจากศัตรูโดยการเตรียมสงครามในขณะที่ความปลอดภัยอันสูงสุดของพวกเขาอยู่ในการมอบความวางใจและศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า บทเรียนนี้ดูเหมือนได้ถูกลืมเพราะสังคมสมัยปัจจุบันได้เพิ่มคลังอาวุธของพวกเขาและไม่ให้ความสนใจในบทบาทที่พระผู้เป็นเจ้าทรงมีในการป้องกันของพวกเขา

(2-40) สุภาษิต 22:6 อะไรคือวิธีที่ดีที่สุดในการอบรมลูกๆ ?

อธิการวิเคเตอร์ แอล. บราวน์ แนะนำว่าสุภาษิต 22:6 แสดงนัยว่าบิดามารดาควรดำเนินชีวิตตามที่พวกเขาต้องการให้ลูกกระทำ “ยอร์ช บิลลิงส์ ได้ให้ความหมายของความจริงข้อนี้ไว้ว่า

“การที่จะเลี้ยงดูลูกไปในทางที่เขาควรไปท่านต้องเดินทางไปในทางนั้นด้วยตัวท่านเอง ตลอดทั่วศาสนาจักร ข้าพเจ้าได้ยินว่า...ถ้าเราไม่มีปัญหาที่พ่อแม่เราก็คงไม่มีปัญญากับพวกเด็กหนุ่มสาว” (In Conference Report Apr. 1970, p.31.)

เจมส์ จี. ดัฟฟิน อดีตประธานคณะเผยแผ่ของ เซ็นทรัล สเตท ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างการอบรมและการสอนเด็กๆ “มีความแตกต่างระหว่างการสอนกับการอบรม การสอนคือการทำให้เด็กเข้าใจ อบรมคือการทำให้เด็กกระทำ การกระทำทุกอย่างที่ได้ปฏิบัติมีส่วนมากในการสร้างนิสัย เมื่อมีการทำซ้ำหลายครั้ง การเคยชินเป็นนิสัยก็ถูกทำให้เกิดขึ้น ถ้าเราฝึกลูกของเราในทางของพระเจ้า ทุกครั้งที่พวกเขาปฏิบัติกรกระทำอันเป็นการเชื่อฟังต่อพระคำและพระประสงค์แห่งพระบิดาบนสวรรค์ของเราบุคคลลักษณะของพวกเขาได้ถูกทำให้มั่นคงมากขึ้นในการที่จะทำสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการจากพวกเขา” (In Conference Report Apr, 1930, p. 25)

ความสำคัญยิ่งยวดในการเลี้ยงดูลูกๆ อย่างถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้าได้รับการกล่าวไว้โดย เอ็ดเดอร์

กอร์ดอน บี. ฮิงคิลีย์ มันเป็นสิ่งชัดเจนที่ว่าสิ่งดีเยี่ยม และสิ่งร้ายอันน่าหวาดหวั่นในโลกทุกวันนี้ก็คือผลที่หวานและขมขึ้นจากการเลี้ยงดูลูกๆ ในเวลาที่ได้ผ่านไป ขณะที่เราอบรมผู้คนรุ่นใหม่โลกก็จะเป็นไปตามนั้นในอีกไม่กี่ปี ถ้าท่านกังวลเกี่ยวกับอนาคต ขอจงใส่ใจในการเลี้ยงดูลูกๆ ของท่านดังที่ผู้เขียนสุภาษิตได้กล่าวไว้ด้วยปัญญาว่า “(สุภาษิต 22:6)” (In Conference Report Oct, 1978 p.25)

(2-41) สุภาษิต 22:28 อะไรคือ “หลักเขต” ?

หลักเขต-มิใช่เป็นเพียงสถานที่ที่น่าสนใจหรือมีความเด่นในลักษณะทางภูมิประเทศสำหรับผู้คนของตะวันออกกลางในประเทศที่ไม่มีเขตรั้วกันทรัพย์สิน หลักเขตคือเครื่องหมายแสดงทรัพย์สินแม้ในทุกวันนี้ในแต่ละวัน ออกกลางเราสามารถแลเห็นกองก้อนหินซึ่งกำหนดการแบ่งระหว่างที่ดินของบุคคลหนึ่งจากอีกบุคคลหนึ่ง การเลื่อนหลักเขตนี้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องร้ายแรงมากเพราะมันเท่ากับการขโมยทรัพย์สินของบุคคลอื่น (ดู สุภาษิต 23:10) ด้วย

(2-42) สุภาษิต 23:7 การกระทำของบุคคลเป็นไปตามความคิดของเขา

ประธานมาเรียน จี.รอมเนีย ได้ย้ำถึงสุภาษิตข้อนี้ในคำปราศรัยแห่งวาระครบหนึ่งร้อยห้าสิบปีแห่งศาสนจักร

“การต่อสู้ดิ้นรนโดยภาพรวมของโลกในทุกวันนี้ดังที่มันได้เป็นมาเสมอ คือการต่อสู้เพื่อวิญญาณของมนุษย์ วิญญาณทุกคนจะได้เข้าสู่การต่อสู้และเขาต่อสู้กับสิ่งที่อยู่ในจิตใจของเขา ในการวิเคราะห์สุดท้ายสมรรถภูมิสำหรับแต่ละบุคคลก็อยู่ภายในตัวเขาอย่างไม่มีทางเลี่ยงมันอยู่ที่สิ่งที่เขาคิดหลายยุคสมัยแล้วผู้มีปัญญาได้ประกาศถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ (สุภาษิต 23:7) เพราะเป็นเหมือนคนที่คอยนับอยู่ข้างในเขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจของเขามีได้อยู่กับเจ้า

“ถ้าเราจะหลีกเลี่ยงหนีความใคร่แห่งเนื้อหนัง และสร้างบุคลิกอันงามสง่า และยิ่งใหญ่ในตัวเราและลูกหลานของเรา เราต้องรักษาหลักธรรมอันแท้จริงและชอบธรรมในความคิดของเรา และของพวกเราในจิตใจของเรา และของเขาเพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยว

เราต้องไม่ยอมให้จิตใจของเราพ่ายแพ้ต่อผลประโยชน์สิ่งต่างๆ และการปฏิบัติของโลกซึ่งอยู่รอบตัวเรา การกระทำดังนี้เทียบเท่ากับการยอมรับและการเห็นพ้องไปด้วยกันกับพวกเขาถ้าเราจะหลีกเลี่ยงหนีความชั่วร้ายแห่งโลก เราต้องไปตามหนทางซึ่งจะหล่อเลี้ยงวิญญาณของเราทุกวันและเรียกเรากับมาสู่สิ่งต่างๆ แห่งพระวิญญาณ” (นิตยสารเอ็นไซน์ พฤษภาคม 1980 หน้า 66)

(2-43) สุภาษิต 23:16 เหตุใดจึงใช้คำว่าวิญญาณ ?

ในระบบกายวิภาคสมัยโบราณ ไต หรือวิญญาณถูกเชื่อว่าเป็นแหล่งแห่งความปรารถนาหรือความต้องการ และบ่อยครั้งได้ถูกจัดให้อยู่ร่วมกับหัวใจ (William Smith, A Dictionary of the Bible, s.v. “reins”)

คำว่าวิญญาณได้ถูกใช้ในเพลงสดุดีบ่อยครั้งและในข้อความที่มีชื่อเสียงในหนังสือ โยบ 19:27

(2-44) สุภาษิต 24:10 ยังมีคุณค่าใน “วันเคราะห์ร้าย”

เอลเดอร์ เอริล แอล. คริสเตียนเซน ได้วิจารณ์ถึงข้อพระคัมภีร์นี้

“เนื่องจากมันจำเป็นสำหรับการพัฒนาของเราพระเจ้าทรงอนุญาตให้ความขมขึ้นผสมกับความหวานขึ้น พระองค์ทรงรู้ว่าศรัทธาส่วนตัวของเขาจะต้องได้รับการทดลองทั้งในเวลาที่เขาเคราะห์ร้ายและราบรื่นมีฉะนั้นศรัทธานั้นอาจมิได้ถูกพัฒนาอย่างเพียงพอเมื่อสถานะการณ์ได้เกิดขึ้นและต้องใช้ศรัทธาเพียงอย่างเดียวเท่านั้นในการเผชิญกับมัน แม้แต่ในเวลาแห่งความยากลำบากและการทดสอบพระกิตติคุณของพระคริสต์จะให้การชื่นชมและความมั่นใจ” In Conference Report Apr,1969p.39)

(2-45) สุภาษิต 25:21-22 การวางกองถ่านที่ลุกโพลงบนศีรษะของผู้อื่น

โดยแรกเริ่มข้อพระคัมภีร์นี้ดูเหมือนว่าบุคคลได้รับการสั่งสอนให้ทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยเหตุผลที่ผิดนั้นคือการให้อภัยเพื่อที่ศัตรูจะได้รับการทรมานอันเลวร้ายที่สุด อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์อื่นๆ ชี้ถึงการแปลความที่แตกต่างออกไปซึ่งคือการนำผู้อื่นมาสู่การกลับใจและความเสียใจอย่างพระเจ้าโดยผ่านความรู้สึกผิดชอบที่แหลมคมมากขึ้น (ดู โรม 12:19-20)

(ภาพ 19 นาฮาลซิน ภาพหนึ่งแห่งความเคราะห์ร้ายของอิสราเอล)

“การเผาถ่านให้ลูกโปลงและวางลงบนศีรษะต้องเป็นผลอันเจ็บปวดแต่มีประโยชน์ มันเป็นแบบของการกลับใจโดยการกล่าวหาตนเอง ซึ่งถูกทำขึ้นโดยการทำดีกับศัตรู..การที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงประทานรางวัลแก่การมีใจกว้างอาจมิใช่เป็นจุดประสงค์พิเศษ แต่ความเห็นนี้อาจมีส่วนทำให้มันเกิดขึ้นเพราะมีพระบัญชาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั้น (อิสยาห์ 58:8-12) ก็ปราศจากความถูกต้องทางศีลธรรมอีก ทั้งข้อสุภาษิตนี้กำหนดให้ให้บุคคลแสดงความใจบุญและมีใจกว้างต่อศัตรูที่ยากไร้และให้เหตุผลสองชั้นสำหรับเรื่องนี้ ประการแรกด้วยการนี้ ความอยุติธรรมของเขาจะได้รับการนำกลับมาสู่ความสำนึกดีชั่วของเขาเอง และประการที่สองพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งในความรักอันได้ปฏิบัติโดยตรงต่อศัตรูและจะประทานรางวัลให้โดยพฤติกรรมดังกล่าวนี้ซึ่งแยกจากการปฏิบัติต่อภวอันมีพื้นฐานอยู่ในธรรมชาติทางศีลธรรมของเรา บุคคลได้นำความสุขมาสู่เพื่อนบ้านของเขาและแก่ตัวเขาเอง” (C.F.Keil and F.Delitzsch, Commentary on the Old Testament, 6:2:168) บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือปัญญาจารย์

(2-46) หนังสือปัญญาจารย์ ชาวสารแห่งผู้เทศนา

หนังสือปัญญาจารย์ (Ecclesiastes) เป็นคำแปลภาษากรีกที่มาจากคำภาษาฮีบรูว่าโคฮีเลท (Kohleth) ซึ่งเป็นคำที่หมายถึงผู้เข้าร่วมในสภาการประชุมและบางครั้งทำการเทศนา หนังสือปัญญาจารย์ประกอบขึ้นด้วยการทวนระลึกถึงปัญหาแห่งชีวิตที่ลึกซึ้งที่สุดขณะเมื่อปัญหาเหล่านี้ได้เกิดขึ้นต่อผู้สังเกตการณ์ (ปัญญาจารย์

12:9-14) เสนอข้อสรุปสำคัญซึ่งผู้เขียนได้บรรลุ ผู้ประพันธ์ได้พรรณนาถึงตัวเองว่าเป็นบุตรชายแห่งดาวิดกษัตริย์ในเยรูซาเล็ม (1:1)

“หนังสือปัญญาจารย์ดูเหมือนได้ถูกสอดแทรกแซงไว้ด้วยสี่สันแห่งแง่ร้ายแต่จะต้องได้รับการอ่านภายใต้ตัวลีสำคัญอันหนึ่งของมัน “ภายใต้ดวงอาทิตย์” (1:9) ซึ่งหมายถึงในความเห็นทางฝ่ายโลกอีกทั้งคำว่าเหลวไหลต้องการคำอธิบายความด้วยซึ่งในการใช้ในหนังสือปัญญาจารย์มันหมายถึงการเปลี่ยนที่หรือล่องลอยไป ดังนั้นผู้กล่าวเทศนาเองได้รำพันว่าในเมื่อสิ่งต่างได้ปรากฏอยู่ตามความเห็นทางฝ่ายโลกทุกสิ่งเป็นอยู่ชั่วคราวและจะสลายไปในไม่ช้าไม่มีสิ่งใดยั่งยืน มันต้องเป็นไปตามการแปลความนี้ด้วยซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจบทที่ 9:5 และ 9:10 ซึ่งแสดงว่าผู้สิ้นชีวิตแล้ว ไม่รู้อะไรเลย และไม่มีความรู้ในหลุมศพเรื่องนี้ไม่ควรได้รับการตีความว่าเป็นคำประกาศของหลักทาง เทววิทยา เกี่ยวกับสภาพของวิญญาณภายหลังการสิ้นชีวิต แต่ควรถือว่าเป็นข้อสังเกตโดยผู้เทศนา ว่าสิ่งต่างๆ ได้ปรากฏต่อมนุษย์ในแผ่นดินโลกนี้ อย่างไรก็ตามภายใต้ดวงอาทิตย์ส่วนที่เกี่ยวข้องทางวิญญาณมากที่สุดปรากฏอยู่ในบทที่ 11 และ 12 ในที่ซึ่งมันสรุปว่าการกระทำอย่างเดียวของคุณค่าอันยั่งยืน และถาวรมาจากการเชื่อฟังพระบัญญัติแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเนื่องจากสรรพสิ่งทั้งหลายจะได้รับการตรวจสอบในการพิพากษาที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะมีต่อมนุษย์” (Bible Dictionary, s.v. “Ecclesiastes”)

(2-47) ปัญญาจารย์ 3:1-11 การเรียงและการลำดับของสิ่งต่างๆ ในชีวิตของบุคคล

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อยู่ในส่วนที่ได้รับการยกมากล่าวบ่อยที่สุดในหนังสือปัญญาจารย์ซึ่งแนะนำว่าให้มีเวลาอันเหมาะสมสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของมนุษย์ เอ็ดเดอร์ พอล เอช.ตันน์ ได้วิจารณ์ถึงการเรียงและลำดับของสิ่งต่างๆ ที่ได้ถูกกล่าวไว้ในข้อเหล่านี้:

“ศาสดาของเรา ประธานคิมบอลล์ ได้ให้คำปรึกษาแก่พวกท่านบรรดาเยาวชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนชายเกี่ยวกับการเรียงลำดับที่ถูกต้องทำนุถึงลำดับเหตุการณ์ที่จะนำความเป็นระเบียบและความสุขมาสู่ชีวิตของท่านหรือไม่ซ้ำพเจ้าขอยกถ้อยคำมาจากศาสดาของเรา

บุคคลจะได้รับพรต่างๆ ถ้าเขาได้รับประสบการณ์ต่างๆ ในลำดับที่เหมาะสม แรกทีเดียวการรู้จักคุ้นเคยกันทางสังคมอย่างมีขอบเขต ต่อมางานการสอนศาสนาของเขา แล้วถึงการหาผู้ครอง ต่อมาการแต่งงานในพระวิหารและขอให้สังเกตการศึกษาครอบครัวแล้วชีวิตการทำงานของเขาในแต่ละช่วงเหล่านี้ชีวิตของเขาอาจตกเข้าสู่ความยากลำบาก (Spencer W. Kimball The Marriage Decision *Ensign*, Feb. 1975 p.4) (In Conference Report Apr.1975 p.91; or *Ensign* May 1975 p.62)

(2-48) ปัญญาจารย์ 4:18 ความตั้งใจที่จะเติบโตอย่างต่อเนื่อง

ประธานบริคัม ยัง ได้ยกข้อความจากหนังสือปัญญาจารย์ 4:13 และได้อภิปรายถึงความสำคัญของการที่บุคคลจะเติบโตอย่างต่อเนื่อง “เมื่อข้าพเจ้าได้รับการบัพติศมาเข้าสู่ศาสนจักรนี้ มันได้อยู่ในวัยแรกเริ่มของมัน แม้ว่าผู้คนจำนวนมากพอสมควรได้รับการบัพติศมาก่อนหน้าข้าพเจ้าไปแล้ว และพวกเขาจำนวนมากมีอายุมากกว่าข้าพเจ้าเมื่อได้รับบัพติศมา พวกเขาดีขึ้น ความคิดของพวกเขาขยาย ตัวพวกเขาได้รับความจริงและความรู้แจ้งมีการเพิ่มพูนในความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้า และจะไดกลายเป็นผู้ที่เติบโตที่ในเยซูพระคริสต์แต่พวกเขาบางคนเมื่อได้มีความเข้มแข็งและความรู้ในทางจิตวิญญาณเล็กน้อยก็ดูเหมือนได้หยุดในการเติบโตของพวกเขา สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในทางภาคตะวันออกและเมื่อสองสามปีได้ผ่านไปก่อนที่ต้นผลไม้จะหยุดการออกผล พวกเขาได้หยุดเติบโตและเพิ่มพูนและออกผลไม้แห่งวิญญาณเหมือนเช่นต้นผลไม้” (In Journal of Discourses, 7.335.)

(2-49) ปัญญาจารย์ 5:1-17 สุภาสิตในหนังสือปัญญาจารย์

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นในทางบวกมากที่สุดหนังสือปัญญาจารย์ คำปรึกษาที่ได้ให้ไว้ในที่นี้อยู่ในรูปแบบของสุภาสิตหรือวาทะแห่งปัญญา

(2-50) ปัญญาจารย์ 5:12 ความสำคัญของการรักที่จะทำงาน

เอ็ดเดอร์แอตัม เอ็ส.เบนเนียน ได้กล่าวว่า

“ท่านจำได้ไหมว่าพระเจ้าได้ตรัสว่าอย่างไร “ด้วยเหตุอาบหน้า” เจ้าได้กินขนมปัง (ปฐมกาล 3:19) และได้มีข้อความอันแสนประเสริฐนี้ในหนังสือ ยอห์นเมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดได้ถูกวิจารณ์เกี่ยวกับบางสิ่งที่พระองค์ได้กระทำในวันสะบาโต พระองค์ทรงตอบผู้กล่าวหาว่านั้นได้โดยการตรัสว่าพระบิดาของเรายังทำอยู่เรื่อยๆ และเราก็ทำด้วย (ยอห์น 5:17) แล้วก็มาถึงข้อความที่ ควรจำในปัญญาจารย์การหลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเราจะได้กินน้อยหรือกินมาก (ข้าพเจ้าดีใจที่ข้าพเจ้ามิได้ร่ำรวย) เนื่องจากบรรทัดต่อไปกล่าวว่าแต่ความอึดท้องของคนมั่งมีก็ไม่ได้ช่วยให้เขาหลับ (ปัญญาจารย์ 5:12)

“ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ชื่นชมกับสิทธิพิเศษของการใช้ชีวิตอยู่กับผู้คนที่รักในการทำงานข้าพเจ้าชื่นชมในเพื่อนผู้ยินดีในการช่วยรักษาบ้านของเราให้สวยสะอาดตาบางคนได้กล่าวว่าคนที่รักงานที่ทำเป็นผู้มีสุข แต่พวกเขาอื่นความคิดสำคัญพื้นฐานเข้าใจว่าคนที่รักงานที่เขาต้องทำเป็นผู้มีสุข” (In Conference Report Apr, 1955 ,pp. 110-11)

(2-51) ปัญญาจารย์ 7:12 บุคคลจะนำอะไรไปกับเขาได้

ในข้อนี้ผู้เทศนาได้เข้าใจถึงความจริงในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 130:17-19

(2-52) ปัญญาจารย์ 7:13-29 มนุษย์ควบคุมชะตาชีวิตของเขาได้ไหม ?

หัวข้อเรื่องนี้คือการยอมรับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า จงพอใจโดยการเปลี่ยนและการควบคุมตัวเอง และโดยการละเว้นจากการทำสิ่งชั่วร้ายและโง่เขลา ส่วนสำคัญของปัญญาอยู่ในการเปลี่ยนสิ่งท่านสามารถเปลี่ยนแปลงได้และยอมรับในสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง

(2-53) ปัญญาจารย์ 9:11 สำหรับผู้อดทนจนถึงที่สุด

“คนวิ่งเร็วไม่ชนะการวิ่งแข่งเสมอไป คนมีปัญญาไม่ร่ำรวยเสมอไป จงอย่าหงุดหงิดหรือกระวนกระวายมากเกินไป เหตุถึงสิ่งครอบครองหรือคิดว่าเมื่อท่านได้รวบรวมเอาทรัพย์สินสมบัติซึ่งสิ่งเหล่านี้แต่เพียงอย่างเดียวจะนำมา

ซึ่งความสุขและความสบายเพราะมันมิได้เป็นดังนี้ พระเจ้าทรงประทานการเพิ่มพูนให้พระองค์ทรงทำให้ ร่ำรวยเมื่อพระองค์พอพระทัยท่านอาจถามว่า ทำไมไม่ ทรงทำให้เรารวยบ้าง บางทีอาจเป็นเพราะว่าเราไม่รู้ว่าจะ ทำอย่างไรกับความร่ำรวยนั้น” (Brigham Young, in Journal of Discourses,7:241.)

(2-54) ปัญญาจารย์ 10 สุภาพรเพิ่มเติมจากผู้เทศนา

โดยพื้นฐานแล้วบทนี้เป็นการรวบรวมสุภาพรสาระ โดยรวมดูเหมือนว่าถ้าปราศจากพระผู้เป็นเจ้าของชีวิตก็คือ ความเหลวไหลอันไร้จุดประสงค์ เว้นแต่ลักษณะภายนอกในแง่ลบแล้วสุภาพรเหล่านี้แตกต่างจากสิ่งที่มีอยู่ใน หนังสือสุภาพรเล็กน้อย

(2-55) ปัญญาจารย์ 11 บุคคลจะต้องยอมรับสิ่งที่เป็นอยู่หรือ?

การย้ำในที่นี้มีสามชั้นคือ: (1) แต่ละบุคคลต้องใช้ โอกาสเมื่อเขามีมันอยู่ (2) ชีวิตไม่แน่นอนและไม่มีการ รับรองว่าโอกาสที่เสียไปแล้วจะได้กลับมาอีกและ (3) อนาคตของบุคคลมิได้อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงหรือสิ่งทำ- ทายแต่อยู่ที่การยอมรับสิ่งที่เป็นอยู่และใช้มันให้ดีที่สุด คำแนะนำนี้คล้ายคลึงกับปรัชญาเกี่ยวกับกรรมของโลก ตะวันออกซึ่งคือการยอมรับชีวิตตั้งที่มันเป็นและปรับตัว ให้เข้ากับมัน

พระเยซูทรงสอนว่ามนุษย์สามารถควบคุมจุดหมาย ของเขา ผู้คนมีอิทธิพลอยู่เหนือสถานการณ์บางอย่างบ้าง เหมือนกันและต้องรับผิดชอบว่าได้ตอบสนองอย่างไร ต่อสิ่งเหล่านั้นหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละบุคคลคือการ ทำทุกอย่างที่เขาสามารถ และไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปตาม โชคเคราะห์ของเขาเท่านั้น

(2-56) ปัญญาจารย์ 11:1 กฎแห่งการเก็บเกี่ยว

บุคคลจะได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้หว่าน เขาได้ผลอัน สมควรกลับคืน การทำดีทุกอย่างจะมีรางวัลของมัน ความคิดที่ไร้ค่าทุกอย่างจะทำให้เกิดการถดถอยบางอย่าง ขึ้นในใจ

(2-57) ปัญญาจารย์ 11:3 เมื่อต้นไม้ล้ม

บริดัม ยัง ได้แปลความหมายข้อความนี้ดังต่อไปนี้

โดยการเชื่อมโยงความตายไว้กับการพิพากษาในไม่ช้าเรา ต้องวางร่างนี้ลงและเข้าสู่โลกแห่งวิญญาณและข้าพเจ้ารู้ ว่าขณะที่เราทอดร่างลงการพิพากษาจะมาหาเราและตั้ง นั้นพระคัมภีร์ว่าไว้มันล้มลงตรงไหนมันก็อยู่ตรงนั้นหรือ กล่าวอีกอย่างหนึ่งขณะที่ความตายจากเราไปการพิพาก- ษาจะมาสู่เรา” (In Journal of Discourses,4:52-53)

(2-58) ปัญญาจารย์ 12 ชีวิตมีความหมาย

ข้อความตอนนี้ฟังดูเป็นแง่ลบ ช่างสงสัยและไร้ความ หวัง แต่เราต้องระลึกว่าผู้เทศนากำลังกล่าวจากทัศนะ ของผู้ที่ปราศจากพระผู้เป็นเจ้าของจากจุดยืนของมนุษย์ ธรรมดา มันเป็นการยากที่จะโต้แย้งกับหนังสือปัญญา จารย์เมื่อบุคคลมอบความวางใจของเขาในสิ่งที่อยู่ภาย ใต้ดวงอาทิตย์ซึ่งคือสิ่งทางโลก เขาจะไม่พบประโยชน์ ทางวิญญาณอันยั่งยืนพลังงานและกำลังงานถูกใช้ไป ปัญญาและความรู้ขาดหาย โชคและเกียรติภูมิได้มา ความดีและคุณธรรมหมดไป ทุกสิ่งว่างเปล่าเมื่อปราศ- จากพระผู้เป็นเจ้าของและไร้จุดหมายในแผนแห่งสิ่งต่างๆ อันเป็นนิรันดร์โดยปราศจากแสงสว่างทางวิญญาณ ที่มา ด้วยกันจุดประสงค์ของหนังสือปัญญาจารย์มิใช่เพื่อบด มนุษย์ให้แหลกลงในระหว่างความไร้ผลและการสิ้นหวัง แต่เพื่อช่วยมนุษย์ให้จดจำว่าจะมีความหมายโดยทาง พระผู้เป็นเจ้าของและการรักษาบัญญัติของพระองค์เท่านั้น หรือมิฉะนั้นสิ่งทั้งหมดก็คือความเหลวไหล

(2-59) ปัญญาจารย์ 12:7 วิญญาณจะกลับไปสู่พระ ผู้เป็นเจ้าของ

เป็นที่แน่ชัดว่าเราจะไม่สามารถกลับไปสู่สถานที่ซึ่งเรา ยังไม่เคยได้ไปอยู่ ดังนั้นเรากำลังพูดถึงความตายว่าเป็น ขบวนการที่มีความอัศจรรย์เช่นเดียวกันกับการเกิดซึ่ง โดยการนี้เราจะกลับไปสู่พระบิดาบนสวรรค์ของเรา” (Harol B. Lee In Conference Report Oct, 1973, p.6 or *Ensign*, Jan 1974, p.4) ในข้อความที่เกี่ยวข้อง กันในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 88:15-16 พระ เจ้าตรัสว่า ร่างกายและวิญญาณรวมกันทำให้เกิดจิต วิญญาณ การแยกระหว่างร่างกายกับวิญญาณคือสิ่งที่ มนุษย์เรียกว่าความตายการรวมกันใหม่ของทั้งสองอย่าง คือสิ่งที่มนุษย์เรียกว่าการฟื้นคืนชีวิต

(2-60) ปัญญาจารย์ 12:13 เกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และรักษาบัญญัติของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์ข้อเตี้ยนี้ให้ความหมายและความสำคัญแก่หนังสือปัญญาจารย์ทั้งเล่ม ผู้เทศนาในท้ายที่สุดได้สรุปหลักปรัชญาทั้งสิ้นของเขา และบอกเราให้เกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และรักษาบัญญัติของพระองค์ (ข้อ 13) ของจงจัดสิ่งแรกไว้ในที่ของมันและสิ่งอื่นๆทั้งหมดจะมีความหมายและไม่เป็นเพียงความเหลวไหลชีวิตไม่จำเป็นต้องว่างเปล่าหรือไร้ประโยชน์หรือถูกใช้เพื่อแสวงหาความร่ำรวยชื่อเสียง ความเพลิดเพลินหรือแม้แต่ปัญญา

เอ็ดเดอร์เฮนรี ดี.เทย์เลอร์ ผู้ช่วยสภาอัครสาวกสิบสองได้กล่าวว่า “ถ้าเรารักษาบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเราจะชื่นชมกับความรู้ลึกแห่งความสงบความราบรื่นและเข้มแข็ง สิ่งเหล่านี้จะรับใช้เราในฐานะแนวป้องกันเพื่อคุ้มครองเราจากลมและพายุที่ได้เกิดจากความตึงเครียดและความไม่แน่นอนของโลกอันสับสนอลหม่านในสภาวะการณ์ปัจจุบันเราไม่จำเป็นต้องคอยจนได้เข้าสู่สวรรค์เพื่อจะได้สันติและความสุข เราจะมีมันอยู่ที่นี่และในเวลานี้” (In Conference Report Oct, 1961 p.103)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(2-61) การใช้สุขภาพจิตเป็นแนวทางเพื่อการปรับปรุงตนเอง

ขณะที่ท่านอ่านหนังสือสุขภาพจิตและหนังสือปัญญาจารย์ อัญมณีแห่งปัญญามากมายจะดึงดูดความสนใจของท่าน ขอให้เลือกข้อความที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับท่านในการแสวงหาชีวิตที่มีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นของท่าน บางทีท่านอาจต้องการที่จะจัดการกับหนึ่งในบาปร้ายแรงทั้งเจ็ดที่มีรายการอยู่ในสุขภาพจิต 6:16-19 หรือท่านอาจต้องการปรับปรุงแง่ใดแง่หนึ่งในชีวิตของท่านดังต่อไปนี้

1. เอาจริงกับการเรียนและการบ้านมากขึ้น (ดู สุขภาพจิต 4:17)
  2. ควบคุมความคิดของท่าน (ดู สุขภาพจิต 23:7)
  3. ควบคุมอารมณ์ของท่าน (ดู สุขภาพจิต 14:29;25:28)
  4. พัฒนาการควบคุมตนเองมากขึ้น (ดู สุขภาพจิต 16:32)
  5. ยอมรับเคราะห์ร้ายด้วยความกล้าหาญและความหวัง (ดู สุขภาพจิต 24:10)
  6. รักษาคำพูดของท่าน (ดู ปัญญาจารย์ 5:4)
  7. จัดความมั่งคั่งและความสบายให้อยู่ในเมโนทัศน์ที่ถูกต้องของมัน (ดู ปัญญาจารย์ 6:2; 9:11)
- สิ่งเหล่านี้เป็นข้อเสนอแนะเพียงสองสามข้อ ขอให้ท่านเลือกด้วยตนเอง

(3-1) บทนำ

“หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าว: เครื่องบินตกตาย 43 ไม่มีผู้รอดตาย โศกนาฏกรรมสมัยใหม่นี้” ผู้คนหลายพันร้องถามขึ้นพร้อมกันว่า “ทำไมพระเจ้าทรงยอมให้เหตุการณ์แสนน่ากลัวนี้เกิดขึ้น?”

“รถสองคันประสานงากัน เสียชีวิตหกคน ทำไมพระเจ้าเป็นเจ้ามิทรงป้องกันมัน?”

“เหตุใดในมารดาตาวต้องสิ้นชีวิตด้วยโรคมะเร็งและปล่อยให้ลูกแปดคนของเธอกำพร้าแม่? เหตุใดพระเจ้ามิทรงบำบัตรักษาเธอ?”

“เด็กน้อยจมน้ำตาย; อีกคนหนึ่งถูกรถทับ ทำไมจึงเป็นไปได้?”

“ชายคนหนึ่งสิ้นชีวิตอย่างกะทันหัน เนื่องจากอาการโรคหัวใจกำเริบขณะที่เขาขึ้นบันได ร่างของเขาถูกพบกองอยู่กับพื้นห้อง ภรรยาของเขาร้องคร่ำครวญในความปวดร้าว “ทำไม ทำไมพระเจ้าทรงทำดังนี้กับดิฉัน? พระองค์ไม่ทรงคิดดูบ้างหรือไม่ว่าลูกเล็กๆ ทั้งสามของดิฉันที่ยังต้องการพ่อของพวกเขา?”

ชายหนุ่มคนหนึ่งได้สิ้นชีวิตขณะอยู่ระหว่างการเป็นผู้สอนศาสนา และผู้คนพากันตั้งคำถามอย่างวิพากษ์วิจารณ์ว่า: “ทำไมพระเจ้ามิทรงคุ้มครองชายหนุ่มผู้นี้ในขณะที่เขากำลังออกไปทำงานเผยแผ่ศาสนา?” Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, p.95)

เหตุใดผู้ชอบธรรมผู้ซึ่งรักและรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้าต้องทนทุกข์? ในหนังสือโยบ 1:8 พระเจ้าทรงเรียกโยบว่า “เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรมแล้วทำไมพระเจ้าปล่อยให้ซาตานนำทุกข์มาสู่ผู้รับใช้ที่ชอบธรรมผู้นี้?”

ใครคือผู้รับผิดชอบในความยากลำบากของมนุษย์พระเจ้าทรงนำทางเครื่องบินให้ชนภูเขาไฟไหม้?

พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเป็นต้นเหตุให้มีการชนกันบนถนนหลวงหรือไม่? พระองค์ทรงทำให้เด็กน้อยตกลงไปในคลองหรือทำให้ชายผู้นั้นหัวใจกำเริบหนักไฟไหม้? ประธานคิมบอลล์ ได้ตอบว่า:

“ขอให้ท่านตอบถ้าท่านตอบได้ ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ แม้

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงมีบทบาทสำคัญในชีวิตของเรา ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหตุให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นและพระองค์ทรงยอมให้เกิดขึ้นมากเพียงไร ไม่ว่าคำตอบสำหรับคำถามนี้จะเป็นเช่นใด มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจ

“พระเจ้าทรงสามารถป้องกันเรื่องน่าเศร้าเหล่านี้ได้ไหม? คำตอบก็คือได้ พระเจ้าทรงรอบรู้ในทุกสิ่งพร้อมด้วยพลังอำนาจทั้งปวงที่จะควบคุมชีวิตของเรา เราช่วยให้พ้นจากการเจ็บปวด ป้องกันอุบัติเหตุทั้งหลาย ทรงขับเครื่องบินและรถยนต์ทุกคัน ใส่พระทัยในเรา คุ้มครองเราช่วยเราจากงานหนัก จากการต้องพยายาม จากการเจ็บป่วยและแม้แต่ความตายถ้าพระองค์ทรงมีพระประสงค์ แต่พระองค์จะทรงไม่” (*Faith Precedes the Miracle*, p.96)

หนังสือโยบเป็นงานชิ้นเอกทางวรรณกรรมที่จัดการกับคำถามที่ว่า เหตุใดผู้ชอบธรรมต้องทนทุกข์? จะต้องมีการเรียนรู้หลายอย่างจากหนังสือนี้ แต่บทเรียนที่โดดเด่นขึ้นเหนือบทเรียนอื่นๆ คือหลังจากที่การทนทุกข์ของเขาได้สิ้นสุดลง โยบได้พบว่าพระเจ้าทรงอำนวยพระพรชีวิตที่บั้นปลายของโยบมากกว่าบั้นต้นของท่าน (โยบ 42:12) ขอให้มาดูกันว่าท่านจะสามารถพบโดยการอ่านของท่านว่าโยบได้รับพระอะไรอันเป็นผลจากการทนทุกข์ของเขา “บั้นปลาย” ของเขาดีกว่า “บั้นต้น” ของเขาในทางใด?

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. การศึกษาหนังสือโยบนำมาซึ่งการทำหายพิเศษต่องานที่มีขอบเขตจำกัด เช่น หนังสือคู่มือการศึกษา คำวิจารณ์เกี่ยวกับหนังสือโยบบททั่วไปมีความยาวหลายร้อยหน้า หนังสือโยบยาวและรูปแบบที่เป็นร้อยกรองของมันเป็นเรื่องยากที่จะติดตาม ดังนั้นได้มีการกำหนดว่าจะใช้วิธีที่แตกต่างออกไปในการศึกษานี้ การอ่าน 3-2 เป็นการวิเคราะห์หนังสือโยบ ซึ่งจะจัดเก็บสาระของเนื้อหาและผลของรูปทางวรรณ

กรรมของมัน ถ้าท่านศึกษาข้อความส่วนนี้อย่างถี่
ถ้วน ท่านจะพบว่ามันง่ายขึ้นที่จะเข้าใจเมื่ออ่านหนังสือ
โยบ

2. ได้มีการรวมนั้นทีกและข้อคิดเห็น อย่างไรก็ตาม
ตามการอ่าน 3-2 เป็นงานมอบหมายการอ่านหลัก
ของท่านจงอ่านทั้งสองส่วนนี้ก่อนการอ่านหนังสือ
โยบ

3. จงอ่านหนังสือโยบ

4. ไม่มีส่วนของประเด็นที่จะไตร่ตรองรวมไว้ใน
บทนี้ เนื่องจากความยาวของงานมอบหมายการอ่าน
ของท่าน

(3-2) หนังสือโยบ

คิธ เอช. เมเซอร์วี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทางพระคัมภีร์
ไบรอนแห่งมหาวิทยาลัยบริกมิง ได้กล่าวคำปาฐกถา
ต่อไปนี้ ภายใต้หัวข้อเรื่องว่า “โยบ:เรายังคงวางใจใน
พระองค์อีกหรือ”

“สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวในวันนี้ถือว่าการคิดคำนึงเกี่ยว
กับหนังสือโยบของข้าพเจ้าเองมากกว่าจะเป็นการวิเคราะห์
อย่างมีระบบใดถึงเนื้อความของมัน โยบ เป็นหนังสืออัน
มหัศจรรย์ และได้มีข้อความตีพิมพ์มากมายเขียนไว้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งวิกเตอร์ ฮิวโก ได้ให้ข้อสังเกตว่า “หนังสือ
โยบอาจเป็นงานชิ้นเอกอันยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งความคิดของ
มนุษย์” (Henry H. Halley, *Packet Bible Handbook*,
Chicago, 1946, p. 232) โทมัส คาร์โลฟได้กล่าวว่า
“ข้าพเจ้าเรียกหนังสือนี้โดยแยกจากทฤษฎีว่าเป็นหนึ่งใน
สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ได้มีการเขียนไว้ มันคือคำแถลง
แรกที่เก่าแก่ที่สุดและเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับปัญหาอันไม่รู้
จบ ซึ่งคือจุดหมายปลายทางของมนุษย์และเป็นทางของ
พระเจ้าเป็นเจ้าเพื่อเขาในแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มี
สิ่งใดที่ได้รับการเขียนไว้ที่มีคุณค่าทางวรรณกรรมเท่า
กับมัน” ปราชญ์ทางพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญา
เดิมคนหนึ่งคิดว่า “หนังสือโยบเป็นงานอันยิ่งใหญ่ที่
สุดแห่งอัจฉริยภาพในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธ
สัญญาเดิม และเป็นงานชิ้นเอกทางศิลปะของโลกชิ้น
หนึ่ง” (H.H. Rowley, *The Growth of the Old
Testament*, 1966, p.143)...

“ข้าพเจ้าประทับใจที่ว่าหนังสือโยบแสดงอย่างชัดเจน
ถึงคำสอนจาก คำบรรยายเกี่ยวกับศรัทธา ว่าถ้าผู้ใดจะ
อดทนด้วยความซื่อสัตย์ในชีวิตของเขา เขาต้องรู้ถึงสาม
สิ่ง ซึ่งคือ พระผู้เป็นเจ้าทรงดำรงอยู่พระองค์ทรงบริ
บูรณ์ในบุคลิกภาพและในพระลักษณะการ และว่าวิถี
แห่งชีวิตที่บุคคลเลือกเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ถ้า
ส่วนใดในองค์ประกอบสำคัญนี้ขาดหายไป พื้นฐานอัน
สมบูรณ์สำหรับศรัทธาก็จะหายไปด้วย โยบได้รับการ
ยกย่องว่าเป็นบุรุษแห่งศรัทธาขอให้เรามาดูกันถึงองค์
ประกอบสำคัญนี้ในชีวิตของเขา “เนื้อความข้อแรกใน
หนังสือนี้บรรยายว่าเขาเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม
เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่ว” (1:1) โดยสละ
สำคัญแล้วพระเจ้าทรงยอมรับในความหมายที่เหมือน
กันนี้ของความดีงามของชายผู้นี้ (1:8) การยอมรับถึง
ความดีงามของโยบอย่างเปิดเผยโดยผู้เขียนและโดย
เฉพาะอย่างยิ่งโดยพระเจ้านี้มีความสำคัญต่อความเข้าใจ
อย่างพึงใจในคำถามซึ่งเป็นสาระแห่งหนังสือนี้ที่ว่าทำไม
บุคคลที่ชอบธรรมต้องทนทุกข์ อย่างไรก็ตามความดีงาม
นี้ได้กลายเป็นปัญหาของฝ่ายปฏิบัติ (ฮีบรู: *Satan*;
ปฏิบัติในที่นี้: *Hassatan*=ผู้เป็นปฏิปักษ์) เขาแถลงอย่าง
มีความซื่อใจว่าความประพฤติที่ดีและการมีความคารวะ
ของโยบได้รับการเกื้อหนุนอย่างมากโดยพระเจ้า ในเมื่อ
พระองค์ได้ทรงอำนาจพรแกโยบด้วยความมั่งมีและชีวิต
ที่มีแต่รางวัลดังกล่าวใครเล่าจะไม่รับใช้พระเจ้าภายใต้
สภาพการณ์ดังนี้?

“เขาผู้ซึ่งยกคำถามนี้ขึ้นมาดูเหมือนไม่เคยเรียนรู้เลย
ในอีกวาระหนึ่งเขาได้นำพระเจ้าองค์เดียวกันนี้ไปสู่อุด
เขาสูง และได้เสนอที่จะซื้อความภักดีแห่งพระองค์ใน
ลักษณะที่เตือนความจำถึงลักษณะการมีเขาคิดว่าถ้อยคำ
นี้จะสามารถซื้อความภักดีของโยบโดยการแสดงอาณา
จักรแห่งโลกทั้งปวงและความรุ่งโรจน์ของมันแก่พระองค์
และแล้วก็ได้ให้สัญญาต่อพระองค์ผู้ซึ่งปราศจากแม่แต่ที่
ซึ่งจะวางพระศิระของพระองค์ลงว่า “ถ้าท่านจะกราบ
ลงนมัสการเราเราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” (มัทธิ
4:8-9) ชาตาคงต้องรู้สึกผิดหวังมากเพียงไรที่ได้รับรู้ว่า
ในวาระดังกล่าวนี้เขาไม่เคยประสบผลสำเร็จเลยอย่าง
ประชิดประชันพระองค์ผู้ทรงดำรัสว่าได้ทรงมอบโยบไว้
ในมือของฝ่ายปฏิบัติคนเดียวกันนี้พร้อมด้วยถ้อยคำที่

ว่า “บรรดาสิ่งที่มีอยู่ในอำนาจของเจ้าเพียงแต่
อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น” (โยบ 1: 12)

“ในเพียงวันเดียวโยบสิ้นเนื้อประดาตัว รากฐานแห่ง
ความมั่งคั่งทั้งหมดของเขา เขาสูญเสียแล้ว ล่อผู้รับใช้
แกะ ฝูงและแม้แต่บรรดาลูกหลานของเขาโยบได้ตอบ
สนองอย่างยอมมอบตัวต่อเคราะห์ร้ายนี้อย่างดีพร้อม
เสมือนดังพระเยชูได้ทรงทำ” “ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดา
ของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่าพระเจ้า
ประทานและพระเจ้าทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระ
นามของพระเจ้า” (1:21) “ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้
ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้า” (1:22)

“ซาตานผิดพลาดที่เหมาเอาว่าข้าพเจ้าของต่างๆ ความ
มั่งคั่ง และแม้แต่ลูกหลานเป็นหัวใจแห่งชีวิตของโยบ
เพราะความหมายแห่งชีวิตสำหรับเขาอยู่เหนือกว่าการ
สูญเสียสิ่งทั้งหมดเหล่านี้...

“ด้วยศรัทธาที่ไว้วางใจข้าพเจ้ายังคงยึดมั่นอยู่บน
ความซื่อสัตย์และรักษาความสุจริตของเขาไว้” (2:3)

“ซาตานโดยซึ่งแสวงหาเหตุผลที่ลึกลับซึ่งลงไปอีกใน
ความซื่อตรงของโยบ ได้สรุปว่าในท้ายที่สุดโยบจะต้อง
หันหนีจากพระเจ้าถ้าเขาต้องรับทุกข์มากพอ ‘หนึ่งแทน
หนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขามีอยู่แทนชีวิตของเขา แต่
บัดนี้ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะ
ต้องกระดูกและเนื้อของเขาและเขาจะแช่งพระองค์ต่อ
พระพักตร์ของพระองค์’ พระเจ้าทรงตอบ ‘ดูเถิดเขาอยู่
ในอำนาจของเจ้าจงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น’ (2:4-6) ครั้น
แล้วด้วยพลังอำนาจแห่งมาร ซาตานได้ทำร้ายโยบด้วย
แผลพุพอง และทำให้โยบรับทุกข์มากจนกระทั่ง ภรรยา
ของโยบได้บอกเขาให้สาปแช่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าและสิ้นชีวิต
โยบเหมือนดังวีรบุรุษได้ตอบแต่เพียงว่า ‘ทำไมเราจะรับ
สิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้าและจะไม่รับของไม่ดีบ้าง
หรือ?’ ผู้เขียนของเราได้สรุปอย่างกะทัดรัดว่า ‘ในเหตุ
การณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำผิดด้วยริมฝีปากของตน’
(2:10) ดังนั้นการแค้นของซาตานได้ผิดพลาดศรัทธาของ
โยบไม่เคยและไม่ล้มเหลว และพระเจ้าได้ทรงพิสูจนสิ่ง
นี้แล้ว

“อย่างไรก็ตามเป็นที่แน่ชัดว่าการต่อสู้ของโยบยังไม่
เสร็จสิ้น การทดลองสำหรับเขาแม้ร้ายแรงดังที่ได้มีมา
แล้ว ก็มีใช้เพียงการสิ้นเนื้อประดาตัว การสูญเสียลูก

หลานและได้รับความเจ็บปวดวันหนึ่ง และแล้วได้ผ่าน
การทดลอง และได้รับการปลดปล่อยเวลาที่ผ่านไปทำให้
ความเจ็บปวดของเขาทวีขึ้น ทำให้ความผิดหวังของเขา
มากยิ่งขึ้นอีก และทำให้ความย่อท้อของเขากำเริบขึ้น
เพื่อจะให้เห็นว่าความตึงเครียดจะทำลายวิญญาณของ
เขาและขับเขาออกจากพระเจ้า โยบได้ตอบรับแรง
กระทบระยะแรกอย่างดี แต่เมื่อคลื่นต่างๆ ที่ติดตามมา
ได้ท่วมทับสิ่งที่เป็นจริงต่างๆ ทั้งหลายในชีวิตประจำวัน
ของเขาเขายังจะทนได้ต่อไปหรือ? คำถามนี้ทั้งเขาและ
มารไม่สามารถตอบได้ในระยะแรก ฉะนั้นเวลาได้ถูก
กำหนดให้กัศกร่อนกำลังภายในของโยบจนกว่าเขาจะสุด
ระทมทั้งในวิญญาณและร่างกายของเขา สุดระทมจน
ความตายปรากฏอยู่ในความคิดของเขาเสมือนเพื่อนผู้
นำการปลอบและการปลดปล่อยอันเป็นสิ่งสุดท้ายปรารถนา
มาให้ใครเล่าจะสามารถจินตนาการถึงสภาวะแห่งจิตใจ
ของเขาในเวลานี้? บางทีอาจเป็นพวกเรบางคน บางที
อาจไม่มีใครเลย อย่างไรก็ตามมีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจน ถ้าเรา
จะเน้นถึงความรู้สึกของเขา เราต้องแลเห็นชีวิตของเขา
จากมโนทัศน์ของเขาเองโยบได้อนุญาตให้เราเปิดใจของ
เขาและเปรียบเทียบความทุกข์ระทมในปัจจุบันของเข
กับสภาวะที่ได้รับพรในเวลาก่อนหน้านั้น

“ผู้เขียนเองได้ให้ข้อความสั้นๆ ที่ว่าในอดีตโยบคือ
หนึ่งในบรรดาผู้คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งบูรพาทิศ ผู้เขียน
แสดงให้เห็นว่า โยบได้มองย้อนกลับไปยังอย่างอาลัยด้วย
ความเศร้าในวันเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ
ภัยแก่เขาอย่างแท้จริงในเวลานั้นผู้คนทั้งหลายทั้งหนุ่ม
คนแก่ เจ้าชายและพวกเจ้านายเหมือนกันทั้งสิ้นได้ยอม
ฟังความคิดของโยบ โดยที่ได้รับการเคารพจากทุกระดับ
ของสังคม คำปรึกษาของเขาย่อยครั้งได้รับการเสาะหา
และไม่เคยเลยที่จะมีสิ่งใดที่ดีกว่ามัน โดยเป็นที่รักของ
คนทั้งหลายเขาได้เป็นความช่วยเหลือต่อผู้ยากไร้ทุกคน
ในสภาวะการณดังกล่าวนี้โยบอิมเอิบใจในความรู้สึกที่ว่า
เขามั่นคงเสมือนกับรากไม้ที่อยู่ในดินที่มั่นคงดี วันเวลา
ข้างหน้าของเขาเพิ่มทวีดังทราย และเขาจะสิ้นชีวิตลง
อย่างมั่นคงในวังของเขาโดยมีรัศมีภาพของเขาล้อมรอบ
ขณะกำลังพำนักอยู่ในฐานะหัวหน้าในหมู่ผู้คนของเขา (ดู
ข้อ 29:2-11,18-20)

ครั้นแล้วการเปลี่ยนแปลงเราได้รู้แล้วถึงการสูญเสีย

ความมั่งคั่งสุขภาพและบรรดาลูกหลานแต่ความเดือดร้อนของเขายังทวีขึ้นต่อไปโดยเป็นระลอกคลื่นต่อเนื่องจนกระทั่งความตายดูเหมือนจะเป็นผู้ปลดปล่อยจากชีวิตที่ท่วมทับด้วยความเจ็บปวด อะไรคือระลอกคลื่นแห่งความเจ็บปวดเหล่านี้?

“ประการแรกเราต้องรับรู้โดยไม่รู้อย่างแน่แท้ว่าเขาต้องทนทุกข์จากสิ่งใดทางกายภาพ จากลักษณะการเจ็บป่วยบางคนเชื่อว่ามันอาจเป็นโรคเท้าช้างแผลพุพองหนึ่งในอาการของโรคนี้ได้เข้ารุกรานร่างกายของโยบ ทำให้เกิดเป็นเม็ดหนองขนาดใหญ่ ซึ่งคันมากกระทั่งว่าต้องใช้แผ่นกระเบื้องแตกเพื่อขูดมันออก รูปหน้าของโยบบิดเบี้ยวมากจนเพื่อนของเขาไม่สามารถจำเขาได้ หนอนไซได้พีกตัวขึ้นในแผลพุพองนี้ (7:5) ลมหายใจของเขามีกลิ่นอับเสียและร่างกายก็ส่งกลิ่นเหม็นจนมิตรสหายรังเกียจเขาและเขาต้องปลีกตัวไปอาศัยอยู่นอกเมืองในแหล่งลี้ภัยของพวกที่ถูกเนรเทศหรือผู้ป่วยโรคเรื้อนอาศัยอยู่ความเจ็บปวดเป็นสหายคู่กายของเขา (30:17, 30) และรวมถึง ‘การฝันร้ายอันน่าสพรึงกลัว’ (7:14) ด้วย (*The Westminster Study Edition of the Holy Bible, The Westminster Press, Philadelphia, p.641*)...

“ประการที่สอง ในขณะที่ก่อนหน้านี้พวกคนแก่คนหนุ่ม เจ้าชายและพวกเจ้านายให้เกียรติโยบโดยถวญหน้าบัดนี้เขารู้สึกเหมือนถูกรังแกจากผู้คนในสังคมได้ละทิ้งเขา ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ที่ชายเขตของตัวเมืองในหมู่พุ่มไม้ตามฝั่งคูคลองหรือในถ้ำ

“โยบได้กล่าวถึงพวกเขา ‘คนที่อ่อนกว่าข้าณะคนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า...เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร) เป็นพวกคนถ้อยเอง เป็นพวกคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออข้าเป็นขี้ปากของเขา เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้าและเหินห่างจากข้าเขาไม่รับรองที่จะถ่มน้ำลายลงพอบเขาเห็นข้า เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้าและให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยั้งคิดเสียต่อหน้าข้า คนพาลลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักดันข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพิณาศไว้ต่อสู้ข้า เขาพึงทางเดินของข้า เขา

เสริมภัยพิบัติให้ข้า...? (30: 1,5,8-13)

“การสูญเสียลูกหลาน สุขภาพและความมั่งคั่งของเขาพร้อมด้วยการสูญเสียความมั่นคงอันเกิดจากสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่หนึ่ง และการสูญเสียสุขภาพและความแข็งแรงพร้อมด้วยความเจ็บปวดและความระทมทุกข์เป็นอีกสิ่งหนึ่ง แต่ด้วยเหตุผลที่มีได้รับการอธิบายอีกบางอย่าง ในช่วงเวลาวิกฤติแห่งชีวิตของลักษณะของมันอาจมีความสำคัญเท่ากับสิ่งอื่นใดเหล่านี้เขาได้สูญเสียการสนับสนุนจากเพื่อนผู้ภักดีและเครือญาติ ซึ่งที่รักอาจให้แก่เขาและอาจได้ร่วมต่อสู้อยู่กับเขาในช่วงเวลาแห่งการทดลองในขณะนี้ของเขา แต่น่าประหลาดที่มันมิได้เป็นดังนี้ ดังนั้นในความต้องการอันลึกซึ้งที่สุดของเขา โยบต้องยืนหยัดโดยลำพังอย่างนำหวาดหวั่น โดดเดี่ยวจากผู้ใดก็ตามที่อาจสงสารเขาได้ในเวลาอันยากนี้ของเขา และนี่เป็นอีกครั้งที่เขาถือว่าพระเจ้าทรงรับผิดชอบในการทำให้มีการแตกร้างระหว่างเขากับเหล่ามิตรสหาย

“พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย ญาติของข้าและเพื่อนสนิทของข้าได้ละล้มข้าเสียแล้วบรรดาแขกในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างถิ่นข้ากลายเป็นคนต่างตัวในสายตาของเขา ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า ข้าเป็นที่ขยะเขยงแก่ภรรยาของข้า เป็นที่น่าเกลียดแก่ลูกชายแห่งมารดาของข้าเอง แม้เด็ก ๆ ดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้าสหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารักเขาหันหลังให้ข้า กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด ข้าแต่ท่านสหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิดเพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า ทำไมท่านทั้งหลายจึงไล่ตามข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า’ (19:13-22)

“แม้แต่ภรรยาของโยบยังรู้สึกหมดหวัง และเมื่อล้มเหลวที่จะปลอบประโลมเขา ด้วยสิ้นหวังจึงทำลายเขาให้สาบแช่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและสิ้นชีวิตลง ภายใต้สถานการณ์นี้เมื่อ ‘ผู้ช่วยใดไม่อาจช่วยให้รอดได้’ (เพลงสวด 77) เหล่าความขาดแคลนอย่างที่สุดของพวกเขาและในเวลาอันยากที่สุดได้มองไปที่ ‘ความช่วยเหลือที่ไม่สามารถช่วยได้’ เพื่อให้ได้อยู่เคียงกับพวกเขาโดยต้องการการปรากฏอยู่ของเขาอะไรอื่นอีกเล่านอกจากพระคุณของ

พระองค์จะสามารถสลายอำนาจของผู้ล่อลวง เทียนไขของพระผู้เป็นเจ้ามิได้เคยส่องสว่างอยู่เหนือศีรษะของเขาเมื่อเขาเดินอยู่ในความมืดมาแต่ก่อนหน้าหรือ เขามิได้เป็นส่วนหนึ่งแห่งความลับของพระเจ้าหรือ? (21:3-5) แน่หนอนที่ว่าโยบจะสามารถหันไปสู่อีกในเวลอันแสนเศร้านี้...

“...แต่สวรรค์ยังคงนิ่งเงียบ และโดยเหตุผลที่ดีด้วยดั่งที่เราทราบ ความเงียบเองก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการทดลองแต่การนี้ได้สร้างปัญหาอะไรแก่โยบ ความมืดที่กดดันล้าลึกครอบคลุม โดยความมืดอันนำหวาดทวนของมันและการแผ่ขยายอันนำหวาดทวนของมัน ขอให้ฟังภาษาแห่งคำสวดของเขาต่อพระเจ้าเพื่อการปลดปล่อยทางวิญญาณการปลดปล่อยที่รวมถึงคำตอบต่อคำถามที่คงอยู่แต่ยังมีได้รับคำตอบต่อไปของเขา ทำไม? ทำไม? ทำไม?

“...ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสียและทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์?” (13:20-24) *‘ดูเถิดข้าร้องออกมาว่า “ทารุณจริง” แต่ไม่มีใครฟังข้าร้อง ให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป (19:6-8) ‘ขอให้พยานนั้นยืนยันความชอบธรรมของมนุษย์ต่อพระเจ้าอย่างที่มีมนุษย์กระทำต่อเพื่อนบ้านของเขา (16:21)*

โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์ ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจข้อมโต้แย้งให้เต็มปากข้า ข้าจะทราบ ว่าพระองค์จะตอบข้าว่าอะไร และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่านะพระองค์จะทรงฟังข้า ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะรู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยกู้ให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิรันดร์ ดูเถิดข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ข้างซ้ายมือ ที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ข้างขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ’ (23:3-13)

“โยบ ซึ่งได้ถูกรีดรอนอย่างไม่สามารถอธิบายได้ในความคิดของเขาจากความมั่งคั่ง สุขภาพ และครอบครัว

ของเขา โดยดำรงชีวิตอยู่แต่ละวันด้วยความเจ็บปวดอย่างมาก ถูกรีดรอนจากการสนับสนุนทางจิตใจและจิตวิญญาณของเพื่อนและผู้เป็นที่รักซึ่งควรจะทำให้การใส่ใจได้พบตัวเองถูกต้องจากการสนับสนุนของพระเจ้า-ในท้ายที่สุดซึ่งทรงเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่ผู้พลอบประโลมทั้งหลายดูเหมือนไม่มีใครถามโยบว่าการสูญเสียใดมีผลกระทบต่อเขามากที่สุดแต่อย่างน้อยที่สุดในระยะเริ่มแรกโยบสามารถจะกล่าวถึงพระเจ้าว่า ดั่งที่พระองค์ทรงประทานให้พระองค์ได้ทรงนำคืนไป ฉะนั้นเราจึงสงสัยว่าในระยะยาวความสูญเสียสำคัญที่สุดและความต้องการที่สุดของเขามาถึงเมื่อเขาได้รู้ในที่สุดว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำลังตอบสนองต่อเสียงร้องจากหัวใจของเขา...

“ความรู้สึกส่วนตัวของโยบนี้ในบางส่วนแสดงให้เห็นถึงการทบทวนทางร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณและเตรียมที่จะรับรู้ความรู้สึกของเขาที่ว่าภายใต้สภาวะการณดั่งกล่าวนี้ความตายดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่สบายกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับด้วย อย่างไรก็ตามเรารู้้อย่างจำเพาะว่าโยบไม่เคยตรีกตรองเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเขาเพียงร้องหาความตาย ในสถานการณ์นี้ผู้พลอบประโลมสามคนได้ปรากฏตัวขึ้น ตามคำของพวกเขานี้เนื่องจากความยาเกรงในโยบพวกเขาได้นิ่งอยู่จนเมื่อโยบได้กล่าวถ้อยคำแล้วข้อสังเกตแรกที่พวกเขาได้ยื่นโยบกล่าวแสดงว่าโยบต้องการอย่างมากและอย่างสุดใจเพียงใดที่โยบปรารถนาความตายที่ได้หลบหลีกความหวังที่ได้ถูกตีสอนของเขาเสมอมา (ดู โยบ 6:8-11)...

“โยบโดยได้รับการแบ่งภาวะออกไปบางส่วนได้รับการหักทลายโดยคนแรกจากกลุ่มผู้พลอบประโลมซึ่งได้เสนอสิ่งที่บัดนี้ได้กลายเป็นการทบทวนอย่างที่สุดของเขา ซึ่งคือความไม่สบายใจของผู้กำลังพลอบประโลม ผู้ซึ่งในที่สุดโยบได้กล่าวกับเขาว่า...โยบได้พยายามอธิบายแก่พวกเขาว่าความทุกข์ทรมานของเขาหนักหนาเพียงใด พวกเขาโดยที่ไม่เข้าใจได้เพิกเฉยเสียงร่ำร้องจากวิญญาณของเขาและได้สรุปถึงความต้องการสำคัญที่สุดของเขา โดยเชื่อเอาจากขบวนการนี้ว่าโยบได้ละทิ้งพระเจ้าและด้วยเหตุนี้ได้รับการลงโทษจากสวรรค์ พวกเขาได้กล่าวถึงการกลับใจเพื่อที่โยบอาจได้การเป็นที่โปรดปรานของ

ปศุสัตว์เป็นการบ่งบอกความมั่งคั่งของตะวันออก

สวรรคตกลับคืนมา การกล่าวว่ายบได้ทำบาปของพวกเขา เมื่อโยบรู้ว่าเขามีได้ผิดบาปทำให้เขาขาดเคือง รวากับตาบอด พวกเขาได้พูดเกี่ยวกับปัญหาของโยบแต่เกี่ยวกับปัญหาของพวกเขาเอง เมื่อโยบได้ยืนยันในความสุจริตของเขา พวกเขากล่าวหาโยบว่าหลงในความชอบธรรมของตนเอง และได้พยายามเพิ่มขึ้นอีกที่จะช่วยโยบให้สลัดหลุดจากสิ่งที่พวกเขาพิจารณาว่าเป็นความสงสารตัวเองซึ่งได้เกิดขึ้นจากการคิดว่าตนเองชอบธรรมอย่างไม่มีใครเกิน การเข้าใจผิดต่อกันและกันนี้ในท้ายที่สุดทำให้ทั้งโยบและผู้ปลอบประโลมของเขาขัดข้องหมองใจยิ่ง

“การกล่าวหาว่าได้ทำบาปข้อแรกที่ทำโดยเอลิฟัสซึ่งเริ่มไว้อย่างกว้างๆ แต่ในท้ายที่สุดได้จบลงโดยการกล่าวหาโยบด้วยบาปเฉพาะอย่าง ซึ่งเป็นบาปที่ผู้ใดก็ตามที่รู้จักบุคลิกของเขา ไม่สามารถและจะไม่เชื่อ

“ในขณะที่ให้ข้อสังเกตว่าโยบตัวของโยบเองได้เป็นบุคคลชนิดที่จะเสริมความเข้มแข็งแก่ผู้อ่อนแอและคำจวนผู้ที่กำลังล้มลง (4:3-4) พวกเขารู้สึกมีกำลังใจที่จะให้ความช่วยเหลือแก่โยบด้วยสิ่งที่พวกเขา รู้สึกว่า โยบได้เคยให้แก่ผู้อื่นในเวลาก่อนหน้านี้ ในความคิดของเอลิฟัสสิ่งนี้คือการทำให้โยบเผชิญหน้ากับปัญหาแท้จริงของ

เขาและประเมินสถานการณ์ของเขาอย่างซื่อสัตย์ เอลิฟัสได้กล่าวว่า “ขอคิดหน่อยซิว่าผู้ที่ไร้ความผิดเคยพินาศหรือหรือคนที่ยังธรรมถูกต้องออกที่ไหน? ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ไร้ความบาปผิดและหวานความลำบากก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น เขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระพิโรธของพระองค์” (4:79) ไม่มีข้อสงสัยเลยในความคิดของเขาที่ว่าโยบได้ถูกต้องขาดออกเขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพิโรธของพระองค์ การบอกเป็นนัยนี้ชัดเจนเกินไปสำหรับโยบ

“โดยไม่นึกถึงความเป็นจริงของกฎแห่งการเก็บเกี่ยวกับที่มีต่อหลักธรรมแห่งสาเหตุและผลของมัน แต่สำหรับพวกเขาการคิดหาเหตุผลจากผลของมันกลับไปสู่สาเหตุทำให้มีการสรุปว่ามีแต่เพียงชีวิตที่อยู่นอกเหนือการสมานฉันท์กับพระเจ้าเท่านั้นที่จะนำไปสู่ผลอย่างที่ยบกำลังได้รับ มันเป็นเรื่องที่เราผู้อ่านพระเจ้า ซาตานและโยบรวมทั้งหมดรู้ว่าไม่จริงและคำวินิจฉัยอันไม่ถูกต้องนี้ ทำให้คำปรึกษาของพวกเขาใช้การไม่ได้ แต่มีใช้ปัญหาอย่างเดียวที่การปรึกษานี้มีให้แก่โยบ การสูญเสียแบบซ้ำสองของเขาโดยการปลอบประโลมชนิดนี้ของพวกเขาจะต้องเป็นจุดสุดยอดของการสนับสนุนอันจำเป็นอย่างยิ่ง ที่พวกเขาสามารถให้แก่โยบถ้าพวกเขาได้สามารถ

เข้าใจสภาวะการณ์แท้จริงของโยบ และอีกทั้งที่จะถูกบังคับให้ยอมฟังคำวิจารณ์ที่มีเลศนัยและทำลายขวัญซึ่งคงต้องทำให้กำลังสำรองของเขาอ่อนแอลง และนำความพินาศมาสู่ชายผู้ซึ่งวันเวลาของเขาได้ผ่านไปโดยปราศจากความหวังอยู่แล้วคำปรึกษาที่เป็นการสรุปของเอลีฟัสต่อโยบคือการขอให้โยบถ่อมตัวของเขา มอบชีวิตของเขาต่อพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาและบำบัดแผลของเขาให้หายดี

“โยบได้พยายามที่จะสื่อสารด้วยในอีกระดับหนึ่งโดยหวังที่จะได้รับความรู้สึกเข้าใจบ้างด้วยการบอกพวกเขาว่าจริงๆแล้วความเจ็บปวดทั้งหลายของเขาเป็นเช่นไร ‘โอ้ข้าอยากให้คุณมีความร้อนใจของข้าและเอาความลำบากยากเย็นของข้าไว้ในตราชุกก็จะหนักกว่าทรายในทะเล! (6:2-3) โยบได้ขอบางสิ่งจากคนเหล่านี้ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาได้ทูลขอจากพระเจ้า ซึ่งคือถ้าพวกเขาอยากจะช่วยรับใช้ต่อความต้องการของเขาจริงๆ พวกเขาต้องช่วยให้โยบสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาจะต้องทำอะไรเพื่อที่เขาจะได้รับความโปรดปรานของพระเจ้าอีก ‘สอนข้าซีและข้าจะเงยบอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหนคำเตือนมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำเตือนของท่านเตือนอะไร’ (6:24-25) โยบรู้ว่าคนเหล่านี้ยังไม่สำเหนียกถึงแหล่งแห่งปัญหาของเขาแต่ได้เชิญชวนอย่างจริงจังให้พวกเขาได้มีความคิดเห็นที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับภาวะอันตรายของเขา

“ภายหลังคำกล่าวที่แฝงเลศนัยของบิลดัด (8:2-6) และคำกล่าวอันยืดเยื้อของโยบ (บทที่ 9-10) โศฟาร์ได้ก้าวเข้ามาในการอภิปรายด้วยโดยสงสัยว่าคำกล่าวยืดเยื้อนั้นจะช่วยพิสูจน์อะไรสำหรับผู้ใดบ้างที่จริงแล้วเขากำลังสงสัยว่าโยบกำลังหาเหตุผลเข้าข้างตนเองและกล่าวหาเขาเพิ่มเติมว่าโกหกและเยาะเย้ย ‘ควรที่คำพูดอันไร้สาระของท่านทำให้คนนิ่ง? และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ? เพราะท่านว่าคำสอนของข้าบริสุทธิ์และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า แต่โอใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่านใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่านเพราะความเข้าใจของพระองค์อ่อนกอนั่น! จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่ากรรมชั่วของท่านพึงได้รับ’ (11:3-6) ฐานะเพื่อนดูเหมือนว่าโศฟาร์ได้ตั้งใจที่จะบิดเบือนที่เอลีฟัส

ได้เสียบตรึงไว้ที่หัวใจอันอ่อนโยนของโยบอย่างแนบเนียน เขาได้กล่าว ท่านเหยียดแขนของท่านออกไปหาพระองค์และถ้าความบาปช่วยอยู่ในมือของท่าน ทิ้งเสียให้ไกล’ (11:13-20)

“เวลาไม่เหลือพอที่จะให้เราอภิปรายถึงส่วนที่เหลือของคำพูดของเขา โยบได้ยืนยันว่าในฐานะบารุชแห่งความสุจริตเขาได้กำลังเดินไปตามวิถีที่ถูกต้องสำหรับเขาแล้ว ถ้าเขาจะทำตามที่พวกเขาได้แนะนำและไปทางซ้ายหรือขวาของจุดที่เขาอยู่เขาก็จะหันเหออกจากความจริง โดยได้ทูลถามพระเจ้าและเพื่อนๆ ของเขาเพื่อคำแนะนำที่ดีกว่านี้ เขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงดำรัสสิ่งใด และพวกผู้ปลอบประโลมแม้จะพูดมากมาย แต่ได้วินิจฉัยสถานการณ์ผิดพลาดและด้วยเหตุผลนี้มีได้กล่าวสิ่งใดที่ใช้การได้

“บางคนได้หาเหตุผลจากลักษณะในแง่บวกของคำแถลงของโยบว่าเขาคือผู้คิดว่าตนเองชอบธรรมที่หยิ่ง-ยโส ทว่าข้อมูลของเราชี้ไปในทางตรงกันข้ามเขาคือบารุชที่มีความสัมพันธ์อันถูกต้องกับพระเจ้าซึ่งนำเขาให้พูดด้วยความมั่นใจอันยิ่งใหญ่ ได้มีข้อความอันแสนวิเศษบางตอนในหนังสือซึ่งสะท้อนอย่างแจ่มชัดถึงความสุจริตของเขา ยกตัวอย่างเช่น ‘พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดคือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกอยู่แก่ข้าไปเสียและองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดคือผู้ทรงทำให้ข้าให้หมั่นขึ้นเพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไต่และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไต่ ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง จงเมินเสียเถิดที่ข้าจะพูดว่าท่านถูก ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มันไม่ยอมปล่อยให้จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า’ (27:2-6 และบทที่ 31 ด้วย)

“คำแถลงของโยบเกี่ยวกับตนเองชี้ถึงเหตุผลสำคัญว่าเหตุใดเขายังคงวางใจในพระเจ้าต่อไป เขารู้ว่าวิถีแห่งชีวิตที่เขา กำลังติดตามนั้นเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เขารู้ด้วยว่าเขาคงอยู่ในวิถีภายใต้ความกดดันอันหนักหน่วงซึ่งเขาถือว่าเป็นการทดลองจากพระเจ้า ดังนั้นโยบในฐานะบารุชผู้เกรงกลัวพระเจ้ารักษาความซื่อสัตย์ไม่เพียงพอต่อพระเจ้าเป็นเจ้าแต่ต่อตัวของเขาเองด้วย โดยที่

รู้ว่าทั้งสองนี้อยู่ในความสมานฉันท์อันสมบูรณ์ต่อกัน ขณะเดียวกันการวางใจที่มีอยู่ต่อไปในพระเจ้าของเขา ที่อยู่ภายใต้แรงกดดันหนักหน่วงนี้ได้แสดงถึงขนาดแห่งคุณสมบัติแห่งความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและพระบุคลิกภาพแห่งพระเจ้าผู้ที่เราใช้ที่เรามีอยู่ และแน่นอนที่ว่าสิ่งนี้เป็นหัวใจแห่งการทดสอบของเขา เหตุใดเขาจึงควรรับใช้พระเจ้าอีกต่อไปในเมื่อชีวิตและความหมายของมันดูเหมือนจะเป็นปฏิปักษ์ยิ่งต่อธรรมชาติและบุคลิกภาพของเขา ฝ่ายปฏิปักษ์ได้สรุปว่าสถานการณ์อันสุดจะทนทานดังกล่าวนี้จะขับไล่ความรู้สึกสุดท้ายแห่งความรักที่ออกจากหัวใจของผู้ติดตามที่เด็ดเดี่ยวที่สุดของพระเจ้า อย่างไรก็ตามเขาไม่รู้ว่ายอบได้รู้จักพระเจ้าดีเพียงไร และยิ่งบุคคลได้รู้จักพระเจ้าดีขึ้นเพียงไรพระองค์จะทรงคุณค่าแก่การวางใจมากขึ้นเพียงนั้น ประสบการณ์ดังนี้จากยอบคงได้ทำให้เขาแตกร้างและสิ้นหวังในฐานะฝ่ายปฏิปักษ์ และยอบได้รู้ว่าได้มีอะไรอยู่ในความคิดแห่งฝ่ายปฏิปักษ์ของเขาก็ร้องบอกต่อพวกผู้ปลอมประโลมของเขาด้วยความสุจริตและศรัทธาดังกล่าวที่ว่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นมันจะเป็นการยาก หากมิใช่ว่าไม่สามารถเป็นไปได้ ที่จะเปรียบเทียบ และหากว่าในการกระทำดังนั้นได้ให้คำตอบอันเป็นคำขาดแก่ฝ่ายปฏิปักษ์

“ขอหนึ่งเถาะและข้าจะพูดและอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้และเลี้ยงชีวิตของข้า ดูเถิดพระองค์จะทรงประหารข้าเสียข้าไม่มี ความหวังใจแต่ข้าจะแก้ตัวของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์ข้อนี้จะเป็นความรอดของข้าด้วย คือคนที่ไม่จับถือพระเจ้าจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวังและให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่านดูเถิดข้าเตรียมคดีของข้าแล้วข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์” (13:13-18) นี่มิใช่เสียงที่ยังยโสโอหังแต่เป็นเสียงแห่งบุตรชายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ได้รับการรับรองของสวรรค์ผู้ซึ่งรู้ถึงแหล่งแห่งความเข้มแข็งและความสุจริตของเขา

“ในบ้ำาหลอมที่ลูกแดงยอบได้แสดงไม่เพียงแต่กับฝ่ายปฏิปักษ์แต่กับตัวเขาเองด้วยว่าความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระองค์มีค่าเกินกว่าสิ่งใดๆ ที่เขาได้มีจากชีวิต ซึ่งรวมถึงความสว่างแห่งกลางวัน ลูกหลานทั้งหลาย มิตรสหายและผู้

อันเป็นที่รัก แม้กระทั่งความมั่งคั่งและสุขภาพค่ากล่าวที่ง่ายแต่ลึกซึ้งของยอบที่ว่า ‘พระองค์จะทรงประหารข้าเสียข้ายังจะแก้ตัวของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์’ ได้กลายเป็นการแย้งอันสมบูรณ์ต่อการโต้เถียงทุกอย่างของฝ่ายปฏิปักษ์เกี่ยวกับว่าทำไมมนุษย์รับใช้พระเจ้า และแสดงว่ามารได้โกหกหรือได้ถูกนำพาไปผิดทางเมื่อเขาได้กล่าวเป็นอย่างอื่น ดังนั้นมันอยู่ในบทที่ 13 ที่ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความรู้และศรัทธาในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขาลึกล้ำเพียงไร และมีใช้เป็นบทที่ 19 หรือ 42 ซึ่งหนังสือยอบได้บรรลุถึงจุดสูงสุดสำหรับข้าพเจ้า

“ประธานเดวิด โอ แมคเคย์กล่าวว่าเขาเคยคิดว่าจุดประสงค์ของหนังสือยอบคือการเน้นข้อเท็จจริงที่ว่า ประจักษ์พยานแห่งพระวิญญาณ ประจักษ์พยานแห่งพระกิตติคุณอยู่นอกเหนืออำนาจการล่อลวงของซาตานหรืออิทธิพลทางกายภาพใดๆ (Dedication of the Salt Lake Temple Annex in 1963, Deseret News) ฉะนั้นหนังสือยอบได้กลายเป็นประจักษ์พยานของความจริงอันยิ่งใหญ่ต่อเราดังนั้นสิ่งสามประการที่ผู้ใดก็ตามต้องรู้ถ้าเขาจะมีศรัทธาในพระเจ้าได้ถูกสะท้อนให้เห็นทั้งสิ้นในชีวิตของยอบ ประจักษ์พยานอันอัศจรรย์ของมันที่ว่า-“ข้าทราบพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่” (19:25) ซึ่งเขาารู้ดีมากเพียงไรถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า คำแถลงดังเช่นที่มีอยู่ในบทที่ 13 ที่ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ซึ่งเขาวางใจดีเพียงไร และในท้ายที่สุดความรู้ที่ว่าวิถีชีวิตที่เขากำลังติดตามไปนั้นเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ทั้งหมดนี้ให้ความเข้มแข็งแก่เขาที่จะอดทนด้วยความเชื่อสัตย์เมื่อมีเคราะห์ร้ายในชีวิตของเขา ชีวิตของเขาจึงได้แสดงอย่างแจ่มชัดว่าศรัทธาดังกล่าวนี้มีมาเมื่อเราว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงดำรงอยู่และพระองค์ทรงบริบูรณ์ในบุคลิกภาพและพระลักษณะแห่งพระองค์และว่าวิถีชีวิตที่เราติดตามนั้นเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า...

“เป็นที่แน่ชัดว่าในการเผชิญหน้าแบบตัวต่อตัวนี้ได้มีบางสิ่งเกี่ยวข้องอยู่ด้วยเกินกว่าที่มันได้ปรากฏต่อผู้อ่านในตอนแรก ได้มีบางอย่างเกิดขึ้นเกินกว่าที่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นฝ่ายปฏิปักษ์เห็นว่าทำไมมนุษย์รับใช้พระองค์ เราต้องรู้ด้วยเหตุผลว่าประสบการณ์นี้ในท้ายที่สุดแล้วได้มีประโยชน์ต่อยอบมากกว่าต่อพระเจ้าหรือต่อซาตาน

“...ในส่วนอื่นเรารู้ว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่เคียงข้าง โยบและโยบก็รู้ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่ามันเหมือนกับชายหนุ่มร่ำรวยที่ได้มาสู่พระเยซูและทูลว่าข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์และว่าโยบด้วยซึ่งยังมีสิ่งหนึ่งที่เขาขาด และว่าพระเจ้าโดยทรงมองดูเขาและทรงรักเขาและส่งสิ่งหนึ่งมาให้เขา “ที่เจ้าขาด” (มาระโก 10: 17-21) และสิ่งเดียวที่โยบยังขาดก็คือความบริสุทธิ์แห่งศรัทธาของเขา ดังที่ข้อความบางตอนจากคำบรรยายเกี่ยวกับศรัทธาต่อไปนี้ อาจชี้ให้เห็น

“เนื่องจากความบริสุทธิ์แห่งศรัทธาของเขาจะมีมาได้ก็เพียงเขาได้เสียสละสิ่งทั้งหมดของเขา และรู้ว่าเขาได้เสียสละสิ่งทั้งหมดของเขาก็เพราะพระเจ้าทรงบัญชามันอย่างไร เขารู้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงรับผิดชอบในภัยอันตรายทั้งสิ้นของเขา และโดยธรรมชาติของมันแล้ว การเสียสละเป็นการทดลองความเชื่อฟังและความเชื่อฟังเป็นเครื่องหมายแห่งศรัทธาของจนถึงโยบเมื่ออ่านเนื้อความต่อไปนี้

“ความรู้แท้จริงแก่ผู้ใดก็ตามที่ว่าวิถีแห่งชีวิตที่เขา กำลังติดตามเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของสิ่งจำเป็นอันสำคัญยิ่งที่จะทำให้เขามีความเชื่อมั่นนั้น ในพระเจ้า ซึ่งถ้าปราศจากสิ่งนี้แล้วจะไม่มีผู้ใดสามารถได้ชีวิตนิรันดร์มันเป็นสิ่งนี้ที่ช่วยให้ลิทธิชนในสมัยโบราณสามารถอดทนต่อความทุกข์ทรมานและการกดขี่ทั้งปวงที่มีต่อพวกเขา และที่นี้จะนึกถึงการหมดสิ้นของสิ่งของต่างๆ ของพวกเขาอย่างยินดี โดยรู้ว่าและไม่เพียงเชื่อว่าพวกเขาได้มีสิ่งของที่ถาวรยั่งยืนกว่า

“ในที่นี้ขอให้เราสังเกตว่าศาสนาซึ่งไม่ต้องการการเสียสละในทุกสิ่งไม่เคยมีพลังเพียงพอที่จะสร้างศรัทธาอันจำเป็นสำหรับชีวิตและความรอด เพราะนับแต่การดำรงอยู่เริ่มแรกของมนุษย์ ศรัทธาอันจำเป็นต่อการชื่นชมแห่งชีวิตและความรอดไม่สามารถมีได้โดยปราศจากการเสียสละสิ่งของทางโลกทั้งปวงโดยผ่านทาง การเสียสละนี้ และเพียงสิ่งนี้เท่านั้นซึ่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของกำหนดว่ามนุษย์จะได้ชื่นชมชีวิตนิรันดร์และมันเป็นโดยการผ่านตัวกลางแห่งการเสียสละสิ่งทางโลกทั้งปวงที่มนุษย์รู้จริงๆ ว่าพวกเขากำลังทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ได้ถวายเครื่องบูชาทั้งหมดที่เขา มีเพื่อเห็นแก่ความจริงโดยไม่ยึดถือชีวิต

ของเขาเองไว้และเชื่อต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเขาได้ ถูกเรียกให้ทำการเสียสละนี้เพราะเขาแสวงหาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เขารู้โดยแน่นอนที่สุดว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของยอรับและจะทรงยอมรับการเสียสละและเครื่องถวายบูชาของเขา และเขามีได้หรือจะไม่แสวงหาศรัทธาของเขาโดยไร้ผล ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวนี้ เขาสามารถจะมีศรัทธาอันจำเป็นสำหรับเขาที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์

“บรรดาผู้ที่ได้ทำการเสียสละจะได้ประจักษ์พยานที่ว่าวิถีของพวกเขาเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ และบรรดาผู้ที่มีประจักษ์พยานนี้จะมีศรัทธาที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ และโดยผ่านศรัทธาจะสามารถอดทนจนถึงที่สุดและได้รับมงกุฎที่ได้รับการวางไว้สำหรับพวกเขาซึ่งรักการปรากฏแห่งพระเจ้าของเรา พระเยซู-คริสต์” (Lectures on Faith, N.B. Lundwall Salt Lake City, Utah n.d., pp.57-59)

“เรื่องราวของโยบแสดงให้เห็นความจริงแห่งแนวความคิดของเขา เราได้มาถึงส่วนสุดท้ายของหนังสือในซึ่งพระเจ้าโดยทรงใช้การเปรียบเทียบอันแจ่มชัดทรงพยายามที่จะไขข้อข้องใจของโยบซึ่งได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติของพระเจ้าต่อเขา (บทที่ 38-39) ครั้นแล้วโยบได้ถูกท้าทายให้อธิบายว่าเหตุใดเขาได้กระทำดังนี้ เขาจะวิวาทกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงสั่งสอนเขาหรือ เขาซึ่งได้กล่าวพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของให้เขาตอบคำถามนี้ โยบยอมรับว่าเขาได้กล่าวครั้งหนึ่งแต่ด้วยเหตุผลที่ปรากฏชัดภายหลัง (ดู ข้างล่างนี้) เขาได้สัญญาที่จะไม่กล่าวซ้ำสอง (40:3-5) ครั้นแล้วพระเจ้าทรงถามว่า ‘เจ้ายังจะให้เรายูฝ่ายผิดหรือเจ้าจะหาว่าเราผิดเพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ “ข้างเป็นคำถามที่ค้นลึกเข้าไปในวิญญาณ สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพลังอำนาจและปัญญาแห่งพระเจ้าที่ตามมาในบทที่ 40 และ 41 ได้นำให้โยบสารภาพว่าเขายังมีสิ่งอื่นที่เขาไม่เข้าใจ โยบได้เรียนรู้ใหม่อีกทีจะมีให้คำปรึกษาแก่พระเจ้าแต่ที่จะรับคำปรึกษาจากพระหัตถ์แห่งพระองค์ นี่เป็นบางสิ่งที่ยอบได้เข้าใจแต่ในบางลักษณะยังไม่เป็นที่เข้าใจได้-เขาได้เข้าใจบางสิ่งมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าโดยประสบการณ์แห่งการเห็นซึ่งในเวลานั้นเขาได้เข้าใจเพียงเมื่อเขาได้ยืนถึงพระองค์ เขาได้กล่าวว่า”...การทดสอบได้ผ่านพ้นไปแล้ว พรเหล่า

นี้ได้มาสู่โยบ บัดนี้เขาได้รู้ในสิ่งที่มิอาจหยั่งรู้ได้ ความหมายโดยนัยคือว่าบัดนี้โยบได้ยอมรับทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่เขาโดยปราศจากการมีคำถามต่อความช่วยเหลือจากสวรรค์อีกต่อไป มันเกือบคล้ายว่าได้เห็นโยบยุติลงโดยการกล่าว “ทุกอย่างดี ทุกอย่างดี” การเผชิญหน้าส่วนบุคคลระหว่างเขากับพระเจ้าเมื่อไม่นานมานี้ ไม่ว่ามันจะประกอบด้วยสิ่งใดบ้างได้สอนสิ่งนี้แก่เขา มันเป็นการยากที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยความตึงเครียด แต่ในชีวิตมตะซึ่งเรามองผ่านแก้วอันมืดมิดเต็มไปด้วยสิ่งนี้ จะมีคำตอบในท้ายที่สุดเสมอสำหรับสิ่งที่คุณเหมือนไร้ความหมายหรือการไม่สามารถเข้าใจได้ในชีวิตของเรา แม้สิ่งนี้จะไม่ปรากฏชัดต่อเราโดยทันที อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงสัญญาที่จะมอบมันให้ในท้ายที่สุด (ดู ค.พ.121:28-32 และ 101:27-35) ผู้ใดก็ตามที่ยืนยันว่าความเชื่อทางศาสนาที่ดีต้องสามารถอธิบายถึงการผันแปรต่างๆ ของ

ชีวิตถ้ามันจะเป็นที่เชื่อได้และยอมรับได้ควรอ่านโยบใหม่ อีกหรือรับเอาคำปรึกษาจากเอลเดอร์ฮาโรลด์ บี ลี ผู้ซึ่งยืนยันว่า “มันมิใช่หน้าที่ของศาสนาที่จะตอบคำถามทั้งหมดเกี่ยวกับการปกครองทางศีลธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้าต่อเอกภพนี้ แต่ที่จะให้ความกล้าหาญโดยผ่านศรัทธาที่จะมุ่งต่อไปโดยเผชิญหน้ากับคำถามที่เราอาจไม่เคยได้พบคำตอบในสภาวะปัจจุบันของเรา ฉะนั้นจงใส่ใจในตัวท่านเองและดังที่ผู้มีปัญญาของโลกท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ในครั้งหนึ่งว่า ถ้าเวลาได้มาถึงเมื่อท่านรู้สึกว่าคุณไม่อาจรักษาศรัทธาของท่านได้อีกต่อไปแล้ว ขอให้รักษามันไว้ต่อไปเถิดท่านไม่สามารถเข้าสู่ความไม่แน่นอนและอันตรายของวันพรุ่งนี้โดยปราศจากศรัทธา” (Church News, แหล่งที่มามิได้บอกไว้)” (Keith H. Meservy, “Job: ‘Yet will trust in him,’” pp. 139-153)

อาณาจักรที่ถูกแบ่งแยก

(A-1) บทนำ

แม้แต่ก่อนหน้าการเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาของอิสราเอล โมเสสได้แนะนำโดยการพยากรณ์แก่พวกเขาเกี่ยวกับการสถาปนาพันธสัญญาเพื่อปกครองเหนือพวกเขา คำสั่งสอนนี้ชัดเจนถ้าบรรดาผู้คนที่เลือกที่จะมีพันธสัญญากับเขาต้องเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐานบางอย่าง

กษัตริย์ต้อง

1. เป็นผู้ได้รับการเลือกโดยพระเจ้า
2. เป็นสมาชิกแห่งเชื้อสายอิสราเอลและมีเชื้อชนต่างด้าว
3. เป็นผู้ไม่แสวงหาใน “การทวีจำนวนม้า” (ซึ่งเป็นสำนวนฮีบรูหมายถึงการเตรียมอย่างกว้างขวางเพื่อการสงครามแบบรุกราน)
4. เป็นบุคคลที่จะไม่นำอิสราเอลกลับไปสู่อียิปต์ (กลับไปสู่ทางโลกของพวกเขา)
5. เป็นบุคคลที่จะไม่ทวีจำนวนภรรยาและความมั่งคั่งเพื่อตนเอง
6. เป็นบุคคลที่ทำตามกฎของพระเจ้าเป็นเจ้าในการปกครองประชาชน
7. เป็นบุคคลที่รักษากฎหมายของพระเจ้าเป็นเจ้า

(ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 17:14-20; โยชูวา 23:8,29:13)

ในสมัยของคาสตาซามูเอลประชาชนได้เพิกเฉยต่อการปกครองของผู้วินิจฉัยและแสวงหากษัตริย์เป็นผู้ปกครองของพวกเขา อย่างไรก็ตามพวกเขาได้ลืมไปว่าเมื่อหลายร้อยปีมาแล้วพระเจ้าได้ทรงชี้หน้าไว้ว่าพวกเขาต้องการกษัตริย์เหมือนดังประชาชาติอื่นๆ “เพื่อที่อิสราเอลอาจได้เป็นเหมือนประชาชาติอื่นๆ ทั้งหมด (1 ซามูเอล 8:20) ซามูเอลได้เตือนพวกเขาถึงผลกรรมมีกษัตริย์เช่นที่กล่าวมานี้เขาได้เตือนถึงการรับใช้ทางทหารต่อกษัตริย์และภาระของภาษี (1 ซามูเอล 8:9-18; *พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมปฐมกาล 2 ซามูเอล* [คู่มือนักศึกษาลำหรับสถาบันศาสนา 301] และ โยชูวา 29:21-23) อย่างไรก็ตามอิสราเอลได้เพิกเฉยต่อ

พระเจ้าในฐานะกษัตริย์ที่มีสิทธิอันชอบธรรม (ดู 1 ซามูเอล 8:7) ดังนั้นพระเจ้าบอกคาสตาซามูเอลของพระองค์ให้จัดเตรียมกษัตริย์ให้พวกเขา

ซาอูลได้รับการเลือกเป็นกษัตริย์องค์แรก และท่านได้วางรากฐานแห่งอาณาจักร แผ่นดินเป็นปึกแผ่นและเข้มแข็งภายใต้บัลลังก์กษัตริย์ดาวิด ในที่สุดภายใต้โซโลมอนอิสราเอลได้บรรลุถึงความรุ่งโรจน์สูงสุดและการขยายตัวอันยิ่งใหญ่ที่สุด กษัตริย์สามองค์แรกของอิสราเอลได้บรรลุความสำเร็จอันสำคัญยิ่งหลายประการ แต่การปกครองทางฝ่ายโลกของพวกเขาได้ปลูกฝังเมล็ดแห่งการทำลายล้างที่จะมาสู่ประชาชาตินี้ (ดู บทที่ 1 ของหนังสือคู่มือนี้ “ซาโลมอน บุรุษแห่งปัญญา บุรุษแห่งความโง่เขลา”)

ภายหลังการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน การแตกแยกกันในการเก็บภาษีได้แบ่งประชาชาตินี้ออกเป็นสองอาณาจักร เรโอบอัม-โอรสของซาโลมอนและผู้สืบบัลลังก์ที่ได้รับการชโลมทรงปกครองอาณาจักรฝ่ายใต้ ซึ่งประกอบด้วยอาณาจักรที่เป็นของเผ่ายูดาห์และเบนยามิน เชื้อสายของดาวิดได้ปกครองประชาชนนี้สืบต่อกันไปจนถึงการล่มสลายของอิสราเอลในปี 587 ก่อนคริสต์ศักราช เยโรโบอัมกษัตริย์ผู้ได้รับการประกาศขึ้นใหม่ทรงปกครองอาณาจักรฝ่ายเหนือที่มีนามว่าอาณาจักรแห่งอิสราเอล ซึ่งประกอบขึ้นด้วยอาณาจักรของเผ่าที่เหลือทั้งสิบ เยโรโบอัมได้ถูกติดตามมาโดยกษัตริย์อีกหลายพระองค์ ในระยะสองร้อยปีต่อมา ในมาตรฐานที่ได้รับการสถาปนาไว้โดยพระเจ้าได้ถูกเพิกเฉย ทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้และทั้งอิสราเอลและยูดาห์ได้รับผลที่น่าเสียดใจ

(A-2) ภาพรวมของอาณาจักรอิสราเอล (อาณาจักรด้านเหนือ)

เยโรโบอัมชาวอีฟราอิม ซึ่งได้เป็นผู้นำทางทหารคนหนึ่งในกองทัพอิสราเอลในรัชสมัยของซาโลมอนได้รับรางวัลในผลงานดีจากงานก่อสร้างของเขาในนครแห่งดาวิด เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารเหนือเชื้อสายแห่งโจเซฟ

ซึ่งคือครอบครองดินแดนของเผ่าอีฟราอิมและมนัสเสห์ ซึ่งเป็นเผ่าที่ทรงอำนาจที่สุดสองเผ่าของอิสราเอล (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:26-28) ภายหลังอาหิยาห์-ศาสดาคนหนึ่งในสมัยนั้นได้เปิดเผยแก่เยโรโบอัมว่าเขา (เยโรโบอัม) จะได้เป็นผู้ปกครองเผ่าทั้งสิบในฝ่ายเหนือ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:29-39)

ซาโลมอนโดยได้เกรงกลัวในเยโรโบอัมจึงได้ทรงหาทางฆ่าเขา เยโรโบอัมได้หลบหนีไปยังอียิปต์และลี้ภัยอยู่ที่นั่นจนหลังการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:40,12:2-3) ผู้คนทางฝ่ายเหนือเรียกเยโรโบอัมให้มาจากอียิปต์เพื่อนำการต่อต้านของพวกเขาที่มีต่อเรโอบอัมโอรสของซาโลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12)

โดยเป็นส่วนหนึ่งของการกบฏครั้งนี้ผู้คนทางฝ่ายเหนือได้แยกตัวออกจากยูดาห์ และยกเยโรโบอัมขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาได้กลายเป็นที่รู้จักในนามของอาณาจักรแห่งอิสราเอลหรืออาณาจักรฝ่ายเหนือ บ่อยครั้งอาณาจักรนี้ได้รับการอ้างถึงในนามของอีฟราอิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยศาสดา เนื่องจากเผ่าอีฟราอิมได้เป็นชุมอำนาจสำคัญนับแต่สมัยของโยชูวาจนถึงสมัยของเยโรโบอัม (ดู กันดารวิถี 13:3,8;14:6)

เมืองหลวงของอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ถูกตั้งขึ้นครั้งแรกในเมืองเซคมและภายหลังในสะมาเรีย เมืองทั้งสองนี้อยู่ภายในดินแดนของเผ่าอีฟราอิม บางครั้งนามของเมืองนี้ได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมด (ดู อิสยาห์ 7:1-9; เยเรมีย์ 7:15,31:9 เอเสเคียล 37:16-19; โสเสยา 4:17)

ด้วยอำนาจแห่งการเป็นกษัตริย์เยโรโบอัมได้สถาปนาศาสนาแห่งรัฐที่เคารพเทวรูป (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:25-33) ประชาชาติใหม่นี้ไม่เคยกลับใจจากความชั่วร้ายนี้เลยซึ่งเป็นเหตุนำไปสู่การล่มสลายของมัน

กษัตริย์ยี่สิบพระองค์ได้ปกครองอาณาจักรฝ่ายเหนือ นับแต่การเริ่มต้นจนถึงการพิณาศของมันจากน้ำมือของชาวอัสซีเรีย ราชวงศ์ห้าราชวงศ์รับการสถาปนาขึ้นในอาณาจักรฝ่ายเหนือ แต่ทั้งหมดมีช่วงเวลาสั้นและทั้งหมดจบลงด้วยการถูกลอบสังหารหรือโดยการกระทำรุนแรง กษัตริย์เจ็ดพระองค์ได้ถูกปลงพระชนม์และอีกหนึ่งองค์ได้ปลงพระชนม์พระองค์เอง

บันทึกในพระคัมภีร์ให้ลักษณะผู้ปกครองเผ่าทางฝ่ายเหนือทุกพระองค์ว่าชั่วร้ายและโหดร้าย ศาสดาเช่นอีไลจะ เอลีซา อาโมสและอิสยาห์ ได้พำนักอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือในช่วงเวลานี้และได้เรียกให้กษัตริย์และผู้คนกลับใจในเวลาเดียวกัน ศาสดาในฝ่ายยูดาห์ซึ่งรวมถึงอิสยาห์และไมคาห์ได้เตือนอาณาจักรฝ่ายเหนือถึงความพิณาศที่กำลังใกล้เข้ามาถ้าผู้คนไม่ยอมกลับใจ

รายการพระนามของกษัตริย์แห่งอิสราเอลดังต่อไปนี้แสดงความบันทึกสั้นๆ เกี่ยวกับสมัยการปกครองของแต่ละพระองค์และศาสดาซึ่งเป็นผู้ร่วมสมัย วันเวลาที่ใช้ได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ซึ่งได้ถูกปรับปรุงมาจากหนังสือ ลำดับรัชสมัยแห่งกษัตริย์ฮีบรูโดยเอ็ดวิน อาร์. ชิล, *A Chronology of the Hebrew Kings*. การลำดับเวลาในหนังสือฉบับนี้อาจแตกต่างไปบ้างจากสิ่งที่ใช้ในที่นี้ ลำดับสมัยของบรรดากษัตริย์ในทั้งสองอาณาจักรและเวลาที่ตรงกันระหว่างการปกครองของกษัตริย์กับการปฏิบัติศาสนกิจของศาสดาได้รับการแสดงไว้ในแผนที่

ราชวงศ์ของเยโรโบอัม

เยโรโบอัม (931-909 ก่อนคริสตศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:25, 14:20 ได้แนะนำการสักการะรูปเคารพ นำความเลื่อมมาสู่ตำแหน่งฐานะปุโรหิตเนื่องจากศาสนาใหม่ของพระองค์ คำสาปแช่งของการถือรูปเคารพได้อยู่กับอาณาจักรฝ่ายเหนือจนถึงการล่มสลายของมัน (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:21-22)

อาหิยาห์ ศาสดาจากซีโลห์ ก่อนการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอนได้พยากรณ์ถึงแบ่งแยกที่จะเกิดขึ้นถึงอาณาจักร ซึ่งเขาจำต้องหนีไปอียิปต์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:28-40) เขากลับมาเมื่อเยโรโบอัมเป็นกษัตริย์แต่ได้พยากรณ์ถึงการสิ้นสุดราชวงศ์เยโรโบอัมเมื่อกษัตริย์สนับสนุนการถือรูปเคารพ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 14:6-16)

นาตาลี (909-908 ก่อนคริสตศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:25-31 บุตรของเยโรโบอัมที่ 1 ถูกลอบปลงพระชนม์โดยบอาซาในการปฏิวัติทางทหารระหว่างเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับชาวฟีลิสเตีย

ราชวงศ์ของบาอาซา

บาอาซา (908-886 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:32, 16:7 ได้ประหารผู้สืบเชื้อสายของเยโรโบอัมทั้งหมดได้ฝ่ายแพ้อาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์และพวกชาวซีเรีย

ศาสดาฮาวานีและเยชูได้พยากรณ์สั่งสอนในรัชสมัยของพระองค์

เอลาห์ (886-885 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:8-14 โอรสของบาอาซาถูกลอบปลงพระชนม์โดย คิมรี หนึ่งในเจ้าหน้าที่ทางทหารชั้นสูงของพระองค์ผู้ซึ่งได้ครองบัลลังก์แทนต่อไป

คิมรี (885 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:15-20 ปกครองได้เพียงเจ็ดวัน ได้ประหารผู้สืบเชื้อสายของบาอาซาทั้งหมด ได้ถูกล้อมจับโดยอมรีหัวหน้าฝ่ายทหาร ได้ปลงพระชนม์ของพระองค์เอง เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจับกุม

ทิบนี (885 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:21-22 ได้นำส่วนหนึ่งของประชาชนต่อสู้กับอมรีฝ่ายแพ้ออมรีผู้ซึ่งได้การควบคุมอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมด

ราชวงศ์ของอมรี

อมรี (885-874 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:23-28 ได้ย้ายเมืองหลวงไปยังสะมาเรียได้มีชัยต่อดินแดนของพวกโมอับและบังคับให้ส่งบรรณาการ

อาหับ (874-853 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:29-22:40 โอรสของอมรีได้อภิเษกกับเจ้าหญิงแห่งซีโดเนียเจสสิเบลและสักการะเทวรูปของชนชาติเพื่อนบ้านนอกศาสนา ได้เข้าเป็นพันธมิตรกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เพื่อต่อสู้พวกชาวซีเรียได้เฟิกเฉยต่อศาสดาอีโลจะ ในระหว่างรัชสมัยของอาหับอีโลจะได้มีการทดลองกัน กับบูโรหิตของบาอัล ในที่สุดได้เข้าเป็นพันธมิตรกับซีเรียเพื่อต่อสู้พวกชาวแอสซีเรียที่มารุกราน และได้กลับมาพินึกเป็นสันนิบาตยูดาห์เพื่อต่อสู้กับซีเรียซึ่งได้เป็นกบฏต่ออิสราเอล ได้ถูกปลงพระชนม์ขณะเมื่อกำลังฝ่ายแพ้อในการสู้รบ

อาหัสยาห์ (853-852 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 22:51, 2 พงศ์กษัตริย์ 1:18 โอรสของอาหับเข้า

ด้านทานการกบฏของพวกชาวโมอับที่มีต่ออิสราเอล ได้รับบาดเจ็บจากการตกลงมาจากพระราชวังได้แสวงหาพรและการชี้แนะของพระเจ้าแห่งรูปเคารพคำพยากรณ์ของศาสดาอีโลจะเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของอาหัสยาห์ได้กลายเป็นจริง ได้มีหลักฐานว่ามีศาสดาคนอื่นๆ อีกมากหลายในอาณาจักรฝ่ายเหนือในเวลานั้นยาฮาซีเอลและเอลีเอเซอร์คือสองคนที่ได้รับการกล่าวชื่อไว้ (ดู 2 พงศาวดาร 20:14,37)

โยรัม/เยโฮรัม (852-841 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 3:1-8:15 เป็นพี่น้องกับอาหัสยาห์ได้ทำการสักการะพระเจ้าจากต่างแดนแต่ได้รักษาการถือรูปเคารพที่ได้จัดตั้งไว้โดยเยโรโบอัม ได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับยูดาห์ต่อสู้พวกชาวโมอับประสบความสำเร็จในการป้องกันการรุกรานของซีเรียที่มีต่อผู้คนอิสราเอล ได้ถูกปลงพระชนม์โดยเยชูในการกวาดล้างราชวงศ์อมรีอย่างนองเลือด *เอลีซา* ได้รับช่วงงานศาสนกิจและการพยากรณ์จากอีโลจะในช่วงเวลานี้ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 2:9-15)

ราชวงศ์ของเยชู

เยชู (841-814 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 9:1-10:36 ถูกแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลโดยเอลีชาศาสดา ได้ฆ่ากษัตริย์โจรัมและทำร้ายกษัตริย์อาหัสศิยาห์แห่งยูดาห์บาดเจ็บสาหัสเป็นพันธมิตรกับอิสราเอล เป็นผู้ทำลายชาวอาหับและผู้ที่มีนัสการพระของชาวต่างชาติไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์อย่างนองเลือดของเขาแต่ประมาณกันว่าเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เสียชีวิตเมื่อชราภาพโดยเหตุทางธรรมชาติ

โยโฮอาหาส (814-798 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 13:1-9 บุตรของเยชู ยอมมอบอาณาจักรอิสราเอลให้กับจักรวรรดิซีเรียและยอมจ่ายบรรณาการให้พวกเขา ได้เห็นว่ากำลังทหารส่วนใหญ่ของชาติถูกทำลาย

การปฏิบัติศาสนกิจของเอลีซาที่ยาวนานประมาณ 50 ปีได้เริ่มต้นในรัชสมัยของเยโฮรัมและดำเนินต่อภายใต้รัชสมัยของแห่งโอรสของเยโฮอาซนักปราชญ์บางคนเชื่อว่าการปฏิบัติศาสนกิจของโยเอลได้อยู่ในช่วงเวลานี้ด้วย

เยโฮอาซ (798-782 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 13:10-25 โอรสของเยโฮอาหาสได้ส่งบรรณาการ

ต่อไปให้แกซีเรีย ได้ปลดปล่อยอิสราเอลจากการต้องส่งบรรณาการ และทำให้ซีเรียต้องพ่ายแพ้สามครั้งเมื่อมีการเปลี่ยนฝ่ายผู้นำในซีเรียและได้ถูกเข้าครองโดยพวกชาวแอสซีเรียได้ทำสงครามอีกระหว่างซีเรียและอิสราเอล

เยโรโบอัม II (792-753 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 14:23-29 โอรสของเยโฮอาชได้รับอิสรภาพของอิสราเอลไว้จากการควบคุมของซีเรียได้ส่วนหนึ่งของอาณาจักรแห่งยูดาห์

การปฏิบัติศาสนกิจของอาโมสที่ได้เรียกร้องอาณาจักรอิสราเอลให้กลับใจหรือต้องรับความพินาศอีกครั้งหนึ่งได้มีขึ้นในช่วงเวลานี้

เศคาริยาห์ (753 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:8-12 โอรสของเยโรโบอัม II เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์เยชูที่ยาวนาน ได้ถูกลอบปลงพระชนม์โดยผู้สืบตำแหน่งของพระองค์ภายหลังการครองบัลลังก์เพียงหกเดือน

การปฏิบัติศาสนกิจของโฮเซยาได้เริ่มในช่วงเวลานี้และดำเนินต่อไปจนถึงการล่มสลายของอาณาจักรฝ่ายเหนือในปี 721 ก่อนคริสต์ศักราช

ซัลลูม (752 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:13-15 ได้ถูกลอบปลงพระชนม์โดยเมนาเฮมผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์หลังการเป็นกษัตริย์เพียงเดือนเดียว

ราชวงศ์ของเมนาเฮม

เมนาเฮม (752-742 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:16-22 ได้ทำการฆาตกรรมบรรดาหญิงมีครรภ์อย่างเหี้ยมโหดในเมืองซึ่งได้ปฏิเสศที่จะสนับสนุนพระองค์ในฐานะกษัตริย์ ตกอยู่ในการควบคุมของพวกชาวแอสซีเรียภายใต้พอล ซึ่งกำหนดให้อิสราเอลส่งเครื่องบรรณาการจำนวนมาก

เปคาหยิยาห์ (742-740 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:23-26 โอรสของเมนาเฮมได้ถูกลอบปลงพระชนม์โดยเปคาร์ซึ่งเป็นผู้นำทางทหาร ดังนั้นการสิ้นสุดของอีกครอบครัวยุคที่ได้พยายามจะปกครองอิสราเอล ในช่วงเวลานี้อิสยาห์ได้เริ่มการปฏิบัติศาสนกิจของเขาในอาณาจักรยูดาห์ แม้ว่าสิ่งที่เขาได้กล่าวส่วนมากได้หมายจะให้อิสราเอลรับฟังด้วย

เปดาร์ (740-732 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:27-31 ได้เข้าเป็นพันธมิตรกับซีเรียเพื่อต่อต้านพวกแอสซีเรีย ได้คุกคามและในที่สุดได้เข้าโจมตียูดาห์พร้อมด้วยซีเรีย แต่ได้รับความสำเร็จอย่างจำกัด ได้โจมตีโดยแอสซีเรียและได้สูญเสียทั้งหมดของกาลิลีและบรรดาพลเมืองได้ถูกนำตัวไปยังซีเรียได้ถูกปลงพระชนม์โดยโฮเซยาผู้สืบทอดตำแหน่งจากพระองค์

โฮเซยา (732-722 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:1-23 ได้ยอมแพ้ต่อพวกแอสซีเรียและต้องยอมมอบเครื่องบรรณาการจำนวนมาก ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากอียิปต์เพื่อต่อต้านพวกชาวแอสซีเรีย เพื่อที่จะปลดภาระอันหนัก การคบคิดนี้นำไปสู่การปิดล้อมอาณาจักรฝ่ายเหนือเป็นเวลาสามปีและการล่มลงของอิสราเอล พวกแอสซีเรียได้นำพาพวกชาวอิสราเอลส่วนมากที่สุดไปด้วย

การจับกุมเผ่าทั้งสิบแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือในที่สุดได้ยุติลงเมื่อพวกเขาได้หลบหนีขึ้นไปสู่ประเทศทางเหนือและได้กลายเป็นที่รู้จักในนามของเผ่าทั้งสิบที่สูญหายไป (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D)

(A-3) ภาพรวมของอาณาจักรยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้)

เมื่อเรโหโบอัมได้รับการชโลมเพื่อเป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระบิดาซาโลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:43) วิกฤตการณ์ทางการเมืองได้กำลังก่อตัวขึ้นเนื่องจากปัญหาร้ายแรงทางเศรษฐกิจอันมีเหตุจากการก่อสร้างเกินขนาดของรัฐบาลโดยเฉพะอย่างยิ่งเพื่อการทหารและเพื่อพระราชวังหลวงด้วย เรโหโบอัมต้องไปยังเซเคมซึ่งเป็นศูนย์อำนาจของทางฝ่ายเหนือ เพื่อพยายามหาการสนับสนุนจากเผ่าในฝ่ายเหนือ บรรดาผู้นำของประชาชนแสวงหาการรับรองที่ว่า การปลดเปลื้องจากภาระภาษีหนักอาจมาถึงในไม่ช้า โดยการได้รับคำแนะนำจากพวกผู้ช่วยที่ขาดประสบการณ์และแสวงหาแต่อำนาจ กษัตริย์เรโหโบอัมได้ทรงปฏิเสธการผ่อนปรนและยังได้คุกคามที่จะเพิ่มภาระขึ้นอีก (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1-11) บรรดาเผ่าทางฝ่ายเหนือได้ปฏิเสศที่จะสนับสนุนพระองค์ในฐานะกษัตริย์ พวกเขาได้ลุกขึ้นต่อต้านความพยายามในการบังคับใช้

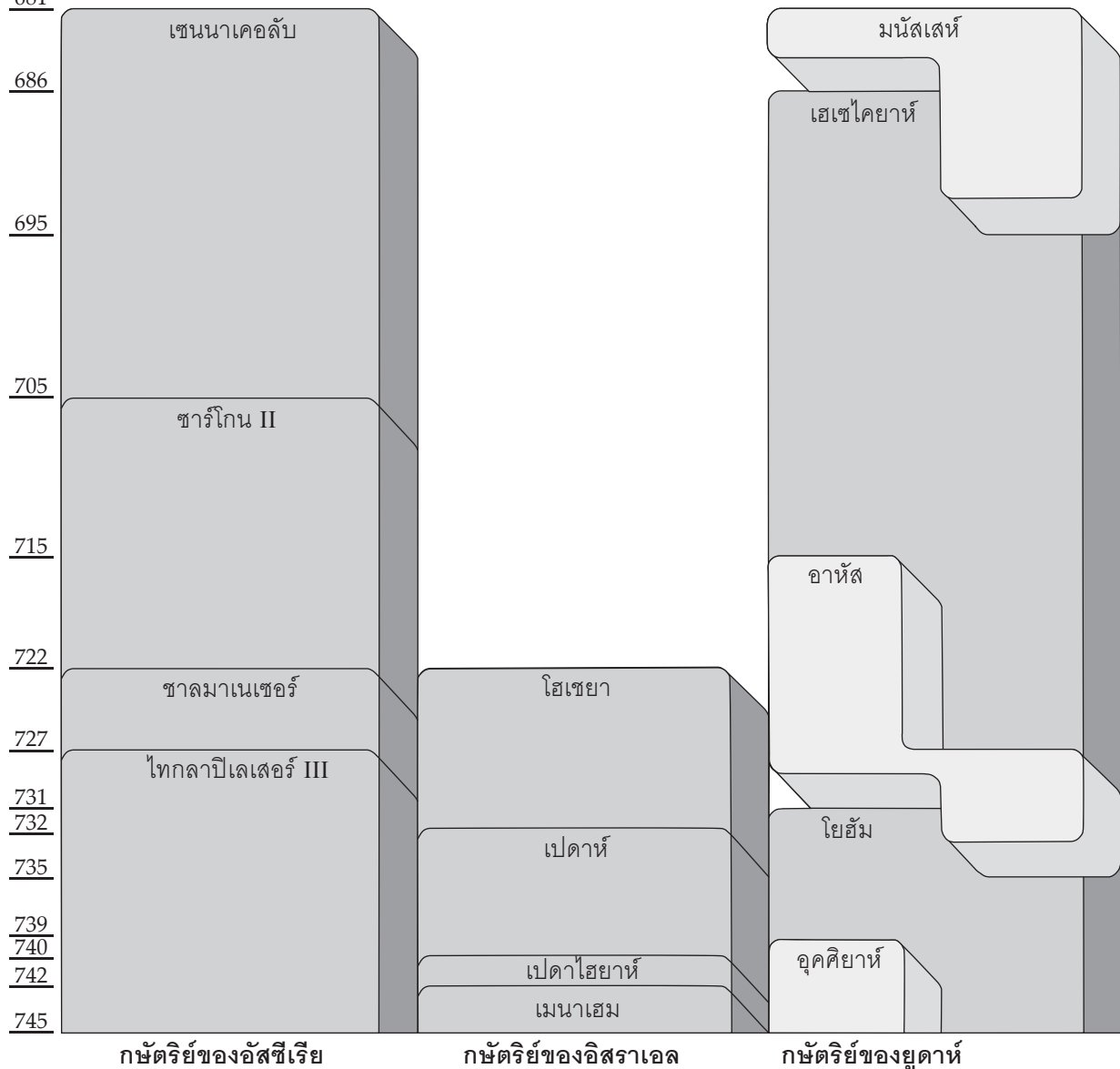
ราชอาณาจักรของกษัตริย์ และก่อตั้งประชาชาติของพวกเขาเองโดยมีเยโรโบอัมเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:12-20)

เผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามินซึ่งเป็นเผ่าที่เล็กที่สุดและอ่อนกำลังที่สุดรวมทั้งเป็นดินแดนที่อยู่ใกล้เมืองหลวงเยรูซาเล็มที่สุดให้การสนับสนุนเรโหโบอัม และได้ประกอบกันขึ้นเป็นอาณาจักรยูดาห์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12: 21-24; 2 พงศาวดาร 11:1-4,12,23) ในปีต่อๆ มาสมาชิกมากมายจากเผ่าอื่นๆ ได้อพยพมายังอาณาจักรฝ่ายใต้ และได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของประชาชาติยูดาห์ได้มีการ

กล่าวถึงเผ่าเลวีเป็นพิเศษ (ดู 2 พงศาวดาร 11:13-17) อีฟราอิม มนัสเสห์และสิโมโอน (ดู 2 พงศาวดาร 15:9)

มีการพยากรณ์ว่ายูดาห์จะได้อยู่ภายใต้การปกครองของเชื้อสายของดาวิด (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:13,32) คำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงเพราะว่าฐานะกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อยู่กับโอรสของดาวิดตลอดชั่วกาลดำรงอยู่ของยูดาห์ในฐานะประชาชาติ การพยายามครั้งหนึ่งที่จะมอบบัลลังก์ให้แก่อีกครอบครัวหนึ่งโดยการกระทำของมเหสีองค์หนึ่งของกษัตริย์ล้มเหลวและการปกครองของราชวงศ์นี้ยังอยู่ต่อไป

ก่อน คริสต์ศักราช
681

เปรียบเทียบอาณาจักรของอิสราเอล, ยูดาห์, และอัสซีเรีย

ในจำนวนผู้ปกครอง 20 พระองค์ซึ่งครองยูดาห์นับจากซาโลมอนไปจนถึงการล่มสลาย การตกเป็นเชลยและการถูกเนรเทศโดยน้ำมือของพวกชาวบาบิโลน มีสิบสองพระองค์ที่ถูกบันทึกในพระคัมภีร์ว่าชั่วร้ายหรือโหดร้าย เพียงสี่องค์เท่านั้นที่ได้นำความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและทางศาสนาไปสู่ชาติบ้านเมือง ดังเช่นในทางฝ่ายเหนือคาสดาจำนวนมากได้ป่าวร้องให้กลับใจแก่ยูดาห์

กษัตริย์แห่งยูดาห์

เรโหโบอัม (931-913 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1-24, 14:21-31; 2 พงศ์กษัตริย์ 9:31 12:16) ได้ยอมให้มีการถือรูปเคารพได้ในแผ่นดินฝ่ายแพ้แกชซึก (ซิชัก I แห่งราชวงศ์ที่ 22 ของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ผู้ได้รุกเข้าสู่วิหารและราชวังของยูดาห์ได้ต่อสู้กับอิสราเอลตลอดรัชสมัยของพระองค์

อาบียัม/อาบียา (913-910 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:1-8; 2 พงศ์กษัตริย์ 13:1-22 โอรสแห่งเรโหโบอัม ทำสงครามต่ออิสราเอล ทำให้เมืองหลายแห่งของอาณาจักรฝ่ายเหนือปราชัยและนำมันมาอยู่ใต้การควบคุมของยูดาห์

อาสา (911-869 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:9-24, 2 พงศ์กษัตริย์ 14:1-16:14 โอรสของอาบียัมเริ่มการปฏิรูปทางศาสนาในชาติโดยการสนับสนุนจากศาสดาอาหิยาห์ ได้ทำลายรูปเคารพของผู้คนแห่งยูดาห์และห้ามการสักการะรูปเคารพ ได้ถูกโจมตีโดยบาอาซาแห่งอิสราเอล แต่ก็ได้รับชัยชนะได้ต้านทานการโจมตีของกองกำลังแห่งเอธิโอเปียในปลายรัชสมัยได้เป็นพันธมิตรกับซีเรียเพื่อป้องกันการโจมตีที่จะมีมาจากอิสราเอล เนื่องจากการประหารของพระองค์หลายปีก่อนการสิ้นพระชนม์ จึงได้ทรงแต่งตั้งโอรสเยโฮชาฟัทให้ปกครองร่วมกันกับพระองค์

เยโฮชาฟัท (870-848 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 22:41-50; 2 พงศ์กษัตริย์ 17:1-20:37 โอรสของอาสา ได้ปกครองร่วมกันกับพระบิดาของพระองค์สามปีก่อนได้เป็นกษัตริย์ เสริมสร้างป้อมค่ายทางทหารในอาณาจักร ทรงปฏิรูปทางศาสนาอย่างต่อเนื่องต่อไป ได้สถาปนาโครงการสั่งสอนซึ่งอำนาจการโดยฐานะปุโรหิตทรงรับบรรณาการจากพวกชาวฟีลิสเตียและชาวอาหรับ

เพื่อเป็นการประกันสันติภาพเนื่องจากสถานะภาพทางทหารอันยิ่งใหญ่ของยูดาห์ในฐานะประชาชาติ ได้เข้าเป็นพันธมิตรร่วมกันกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลเพื่อต่อต้านพวกอัสซีเรีย กษัตริย์อาหับได้สิ้นพระชนม์ในการสงครามแต่พวกอัสซีเรียได้พ่ายแพ้ การอภิเษกระหว่างโอรสของเยโฮชาฟัท-เยโฮรัมกับอาชลาธาห์พระธิดาของอาหับทำให้เกิดการสักการะรูปเคารพ และในที่สุดได้กลายเป็นการคุกคามต่อเชื้อสายของดาวิดบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ ได้สถาปนาระบบศาลศาสนาและศาลพลเรือน ได้ต้านทานการโจมตีของพวกชาวอับโมนและพันธมิตรอย่างแข็งขัน สืบต่อการเป็นพันธมิตรกับอิสราเอลในความพยายามที่จะจัดหาเรือเพื่อการค้าขายแต่ได้ล้มเหลวในท้ายที่สุด

การปฏิบัติศาสนกิจของอียูจะไม่มีขึ้นในสมัยรัชกาลของเยโฮชาฟัท แม้ว่าส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือ

เยโฮรัม (848-841 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 8:16-24, 2 พงศ์กษัตริย์ 21 โอรสองค์ใหญ่ของเยโฮชาฟัท ได้เป็นกษัตริย์และปกครองร่วมกันกับพระบิดาในปีสุดท้ายของพระองค์ได้ฆ่าพวกเซซูลาและอนุชาของพระองค์เพื่อหาความมั่งคั่งและทำให้บัลลังก์มั่นคง หลังจากที่พระองค์ได้เป็นผู้ปกครองแต่ผู้เดียวได้ทรงยอมให้มเหสีผู้ถือรูปเคารพของพระองค์ส่งเสริมการศาสนาชั่วร้ายของอิสราเอลในยูดาห์ต่อสู้การกบฏของพวกเอโดมซึ่งเป็นรัฐที่ต้องส่งบรรณาการนับแต่สมัยของดาวิดและซาโลมอนได้ป้องกันการโจมตีของพวกเอโดมต่อยูดาห์แต่ไม่สามารถยึดเอาเอโดมกลับคืนมาได้ ได้ถูกโจมตีโดยพวกฟีลิสเตียและอาหรับซึ่งได้เข้าปล้นสดมภ์นคร หลวงและทำลายวังของกษัตริย์และราชนิกร ผู้คนของพระองค์ได้ปฏิเสธที่จะถวายพิธีศพแบบกษัตริย์แด่พระองค์

อาหัสยาห์ (841 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 8:25-29; 2 พงศ์กษัตริย์ 9:27-29; 2 พงศ์กษัตริย์ 22:19 โอรสของเยโฮรัมได้รับอิทธิพลจากพระมารดาซึ่งคือพระธิดาของอาหับ-แห่งอิสราเอลเพื่อทำตามการสักการะรูปเคารพของทางฝ่ายเหนือเข้าเป็นพันธมิตรกับลูกพี่ลูกน้องแห่งพระองค์ซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลเพื่อต่อต้านพวกชาวซีเรีย ได้ทรงเยื่อนเยโฮรัมแห่งอิสราเอลที่วัง

ของพระองค์ในสมาธิขณะที่เยโฮรัมได้รับบาดเจ็บจากการสงครามกับซีเรีย ถูกปลงพระชนม์ขณะประทับอยู่ในสมาธิในการรัฐประหารที่ทำโดยอาชาลียาห์ผู้นำทางทหารในอิสราเอลซึ่งได้รับการชโลมเป็นกษัตริย์โดยคาสดาเอลีซาแห่งอิสราเอลได้ถูกปลงพระชนม์ในการรัฐประหารเดียวกันนั้น

อาชาลียาห์ (841-835 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 11; 2 พงศาวดาร 22:10-23:21 พระมารดาของอาหัสยาห์และธิดาของอาหับแห่งอิสราเอลได้แสวงหาที่จะจัดตั้งเชื้อสายของโยรัมของอาณาจักรฝ่ายเหนือบนบัลลังก์แห่งยูดาห์ ได้สั่งให้ประหารหลานเพื่อแย่งบัลลังก์ไว้สำหรับตนเอง อย่างไรก็ตามบุโรทิตของอีโลजेได้ช่วยหลานคนสุดท้ายไว้และซ่อนเขาไว้ในพระวิหารหลายปีต่อมาเหล่าผู้นำทางศาสนาได้ก่อการปฏิวัติขึ้น ราชนิอาชาลียาห์ได้ถูกปลงพระชนม์และหลานของพระนางโยอาชได้ถูกยกขึ้นในฐานะกษัตริย์แห่งยูดาห์

อามาซียาห์ (796-767 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 14:1-22; พงศาวดาร 25 โอรสของโยอาชและได้นำพวกเขาสู่ชัยชนะต่อศัตรูเก่าแก่พวกชาวเอโดมซึ่งได้อ่อนกำลังลงเนื่องจากการโจมตีของพวกชาวอัสซีเรีย จัดตั้งการถือรูปเคารพขึ้นใหม่อีกในหมู่ประชาชนยูดาห์ ได้ทำหายกษัตริย์แห่งอิสราเอลเพื่อชิงอำนาจแต่ประสบความพ่ายแพ้ โดยเป็นไปตามที่ได้รับการพยากรณ์ไว้กำแพงของเยรูซาเล็มได้ถูกทำลายลงส่วนหนึ่งและพระวิหารถูกปล้นสดมภ์ เนื่องจากการทำลายล้างนี้ได้มีการต่อต้านจึงได้เสด็จหนีไปเพื่อความปลอดภัยแต่ได้ถูกจับได้และปลงพระชนม์

อาชาลียาห์/อูลซียาห์ (767-740 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:1-7; 2 พงศาวดาร 26 บุตรของอามาซียาห์ เป็นที่รู้จักกันโดยทั้ง 2 ชื่อทรงเป็นกษัตริย์เมื่อ 16 ชันษา และครองราช รวมทั้งสิ้น 52 ปี แม้ว่าพระองค์ทรงครองบัลลังก์ร่วมกับกับพระบิดากว่า 20 ปี เสริมให้ประชาชาติยูดาห์เข้มแข็งและทรงกระทำอย่างมากเพื่อกวาดล้างการถือรูปเคารพทรงแสวงหาคำปรึกษาของคาสตารวมอิสยาห์ และมีคานีในปีแรกๆ ของพระองค์แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการชำระล้างแผ่นดินจากถือรูปเคารพ ทรงทำลายที่มั่นของพวกฟิลิสเตียและทรงสามารถควบคุมคนเหล่านี้ไว้ได้ และชาวอาหรับไว้ได้ทรง

รับบรรณาการจากชนชาติอัมโมน ซึ่งยอมรับความเข้มแข็งของยูดาห์ ทรงสร้างแนวป้องกันของเยรูซาเล็ม และสถาปนากองทหารขนาดใหญ่ ทรงเข้าสู่สถานศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารโดยไม่ชอบด้วยกฎ เพื่อปฏิบัติพิธีการของบุโรทิต และถูกลงโทษโดยพระเจ้าเนื่องจาก การกระทำอันยโส และยกตนของพระองค์ถูกทำโทษโดยป่วยเป็นโรคเรื้อนทรงอยู่อย่างโดดเดี่ยวจนสิ้นพระชนม์ ปกครองร่วมกับกับโอรสของพระองค์โยธาม ใน 10 ปีสุดท้ายแห่งพระชนม์

โยธาม (740-732 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:32-38; 2 พงศาวดาร 27 โอรสของอาชาลียาห์เสริมความเข้มแข็งให้แก่ป้อมค่ายของเยรูซาเล็มและนครแห่งยูดาห์ต่อไปอีก ต่อเติมการสร้างในบริเวณพระวิหาร ปรามกบฏของพวกชาวอัมโมนซึ่งพยายามหาการเป็นไทจากการเป็นรัฐที่ต้องส่งบรรณาการได้ปกครองในความชอบธรรมตลอดชั่วพระชนม์ชีพ และการถือรูปเคารพได้ดำเนินต่อไปในหมู่ประชาชน

อาหัส (732-715 ก่อนคริสต์ศักราช) 2 พงศ์กษัตริย์ 16; 2 พงศาวดาร 28 โอรสของโยธามได้ปกครองร่วมกับพระบิดาของพระองค์สี่ปี ได้สนับสนุนให้ยูดาห์เข้าร่วมในการสักการะรูปเคารพหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระบิดา ได้ทรงถวายเครื่องบูชาด้วยชีวิตมนุษย์โดยการเผาลูกๆของพระองค์เอง เมื่อได้รับการเตือนจากคาสดาเอลีซาเกี่ยวกับผลของการกระทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ ได้ปฏิเสธที่จะทำตามคำปรึกษาของอิสยาห์ พ่ายแพ้แก่สัมพันธมิตรระหว่างอิสราเอลภายใต้กษัตริย์เปคาร์และพวกซีเรีย ผู้คนของเขานับพันได้ถูกจับไปไว้ในอาณาจักรฝ่ายเหนือแม้ว่าภายหลังจะได้รับการปลดปล่อยจากการขอร้องของคาสดาเอลีซา ได้ถูกโจมตีโดยพวกเอโดมและฟิลิสเตียเพื่อยึดหมู่บ้านบางแห่งคืนและได้ขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย ได้กลายเป็นเมืองขึ้นของอัสซีเรียโดยมอบเครื่องบรรณาการจำนวนมาก ถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าของชาวอัสซีเรีย ได้ทำให้พระวิหารในเยรูซาเล็มสิ้นความศักดิ์สิทธิ์และมอบสมบัติศักดิ์สิทธิ์แก่พวกอัสซีเรีย ได้จัดตั้งสถานที่สักการะรูปเคารพพลอดหัวยูดาห์เมื่อสิ้นพระชนม์เหล่าประชาชนได้ปฏิเสธที่จะจัดถวายพิธีศพอย่างของกษัตริย์ให้

การปฏิบัติศาสนกิจของคาสดามีดาห์ดำเนินไปตลอด

รัชสมัยของอาห์สจนถึงรัชสมัยของเฮเซคียาห์

เฮเซคียาห์ (715-686 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:1-20:21; 2 พงศาวดาร 29:1-32:33 ทรงบรรณาการให้อัสซีเรียโดยต่อเนื่อง ทรงให้มีการปฏิรูปทางศาสนาและฟื้นฟูพระวิหาร เพื่อการสักการะพระเยโฮวาห์ ทำลายรูปเคารพที่โมเสสสร้างไว้เนื่องจากประชาชนได้เข้มงวดมากขึ้น เพื่อเป็นสิ่งที่สำหรับการสักการะ ถูกล้อมไว้โดยเชลเมเนสเซอร์ V ของอัสซีเรีย (ผู้สืบทอดตำแหน่งของเชลเมเนสซาร์ก่อนที่ 2 ในที่สุดได้ทำลายอาณาจักรฝ่ายเหนือและได้นำพาพลเมืองส่วนใหญ่ไปเป็นเชลย ชนกลุ่มนี้ต่อมากลายเป็นเผ่าสุมายของอิสราเอล) อยู่ภายใต้การปิดล้อม 3 ปี แต่หลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากยูดาห์ยอมจำนนต่ออัสซีเรีย ทรงซ่อมแซมแนวป้องกันของเยรูซาเล็มและสร้างระบบน้ำเพื่อความมั่นคงของตัวเมือง ทรงปรารถนาที่จะเป็นไทจากการส่งบรรณาการให้อัสซีเรีย และคิดเป็นพันธมิตรในระยะแรกทรงยอมรับพระนามเป็นพันธมิตร ในที่สุดทรงเชื่อฟังคำแนะนำของอิสยาห์ และผลออกจากการเป็นพันธมิตรของอียิปต์ ครั้นแล้วยูดาห์ได้เห็นการปลดปล่อยอันอัศจรรย์ของเยรูซาเล็มจากกองกำลังผู้รุกรานของอัสซีเรีย การเป็นพันธมิตรของเฮเซคียาห์กับอียิปต์ โดยการเจรจากับพวกบาบิโลนเพียงแต่ทำให้การครอบครองยูดาห์ในฐานะประเทศราชของพวกอัสซีเรียเข้มงวดยิ่งขึ้น ทรงประชวรหนักแต่การร้องขอต่อพระเจ้าของพระองค์ นำมาซึ่งพรผ่านอิสยาห์ที่ทำให้การครองราชย์ของพระองค์ยาวนานขึ้นปกครองด้วยความดีจนถึงสิ้นพระชนม์ของพระองค์

มนัสเสห์ (686-642 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:1-18; 2 พงศาวดาร 33:1-20 โอรสของเฮเซคียาห์ทรงปกครองร่วมกันกับพระบิดา 11 ปี เนื่องจากการประชวรของพระบิดา และการเตรียมพระองค์เพื่อปกครองประชาชน ทรงให้ยูดาห์อยู่ในสถานะภาพของการส่งบรรณาการให้อัสซีเรียต่อไป ทรงสร้างสถานที่ต่างๆ แห่งการถือรูปเคารพที่พระบิดาได้ทรงทำลายขึ้นใหม่อีก จัดวางรูปเคารพที่พระบิดาได้ทรงทำลายขึ้นใหม่อีก จัดวางรูปเคารพในพระวิหารเยรูซาเล็ม และถวายโอรส ธิดาเป็นเครื่องสังเวย ทรงต้องรับผิชอบอย่างมากในการหลั่งเลือดที่บริสุทธิ์

อาโมน (642-640 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:19-26, 2 พงศาวดาร 33:21-24 โอรสของมนัสเสห์ได้เห็นไปสู่ความชั่วร้ายทุกประการของพระบิดา และได้ถูกปลงพระชนม์ โดยข้าราชการบริพารของพระองค์

อาจเป็นไปได้ว่า ในช่วงเวลาการพยากรณ์ของนาฮัม *โยสิยาห์* (640-609 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 22-23:30; 2 พงศาวดาร 33:25-35:27 โอรสของอาโมนได้รับการยกย่องจากประชาชนในฐานะกษัตริย์เมื่อพระชนม์แปดชันษา ได้หันพระทัยมาสู่พระเจ้าอย่างต่อเนื่องขณะเมื่อทรงเจริญวัย ได้กวาดล้างดินแดนและแหล่งหลบภัยของพวกถือรูปเคารพ ได้ทรงบูรณะและฟื้นฟูพระวิหาร ได้พบบันทึกศักดิ์สิทธิ์ในพระวิหาร ระหว่างการบูรณะ ได้สถาปนาการปฏิรูปทางศาสนาและบริหารโดยทำพันธสัญญากับประชาชน

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้าจะมาจากอาณาจักรก็ได้มีการพยากรณ์ว่ายูดาห์จะได้รับการยกเว้นตราบจนถึงวันเวลาของโยสิยาห์ พวกอัสซีเรียได้เข้ายึดบาบิโลนและยูดาห์เป็นไทจากการส่งบรรณาการ อย่างไรก็ตามชาวอียิปต์เป็นพันธมิตรของพวกชาวบาบิโลนและได้เดินทัพมายังยูดาห์เพื่อช่วยการยึดครอง พยายามที่จะหยุดยั้งพวกชาวอียิปต์แต่ได้รับความพ่ายแพ้ระหว่างการดำเนินการและสิ้นชีวิตจากบาดแผลที่ได้รับจากการยุทธแห่งมากิโด ยูดาห์จึงตกเป็นเมืองขึ้นของอียิปต์

เศฟันยาห์, นาฮูม, และฮะบากุก ให้การพยากรณ์ระหว่างสมัยของโยสิยาห์ ลีไฮ คงได้ออกจากเยรูซาเล็มในช่วงนี้ บางทีการปฏิบัติศาสนกิจของเยเรมีย์เริ่มในปลายรัชสมัยของโยสิยาห์

เยโฮฮาส (609 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 23:31-33; 2 พงศาวดาร 36:1-4 โอรสของโยสิยาห์ ครองราชย์เพียง 3 เดือน เนื่องจากการทรยศที่จะส่งบรรณาการให้อียิปต์ ถูกปลดจากตำแหน่งและถูกเนรเทศไปอียิปต์ที่ซึ่งทรงสิ้นพระชนม์ภายหลังเซซูลาต่างมารดา ได้รับการตั้งเป็นผู้ปกครององค์ใหม่

เอลียาคิม/เยโฮยาคิม (609-597 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 23:34 ถึง 24:7; 2 พงศาวดาร 36:5-8 โอรสของโยสิยาห์ได้ถูกเลือกโดยพวกชาวอียิปต์ให้แทนที่เซซูลาของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ แต่ได้ถูกบังคับให้เปลี่ยนพระนามเป็นเยโฮยาคิม และมอบบรรณาการแก่

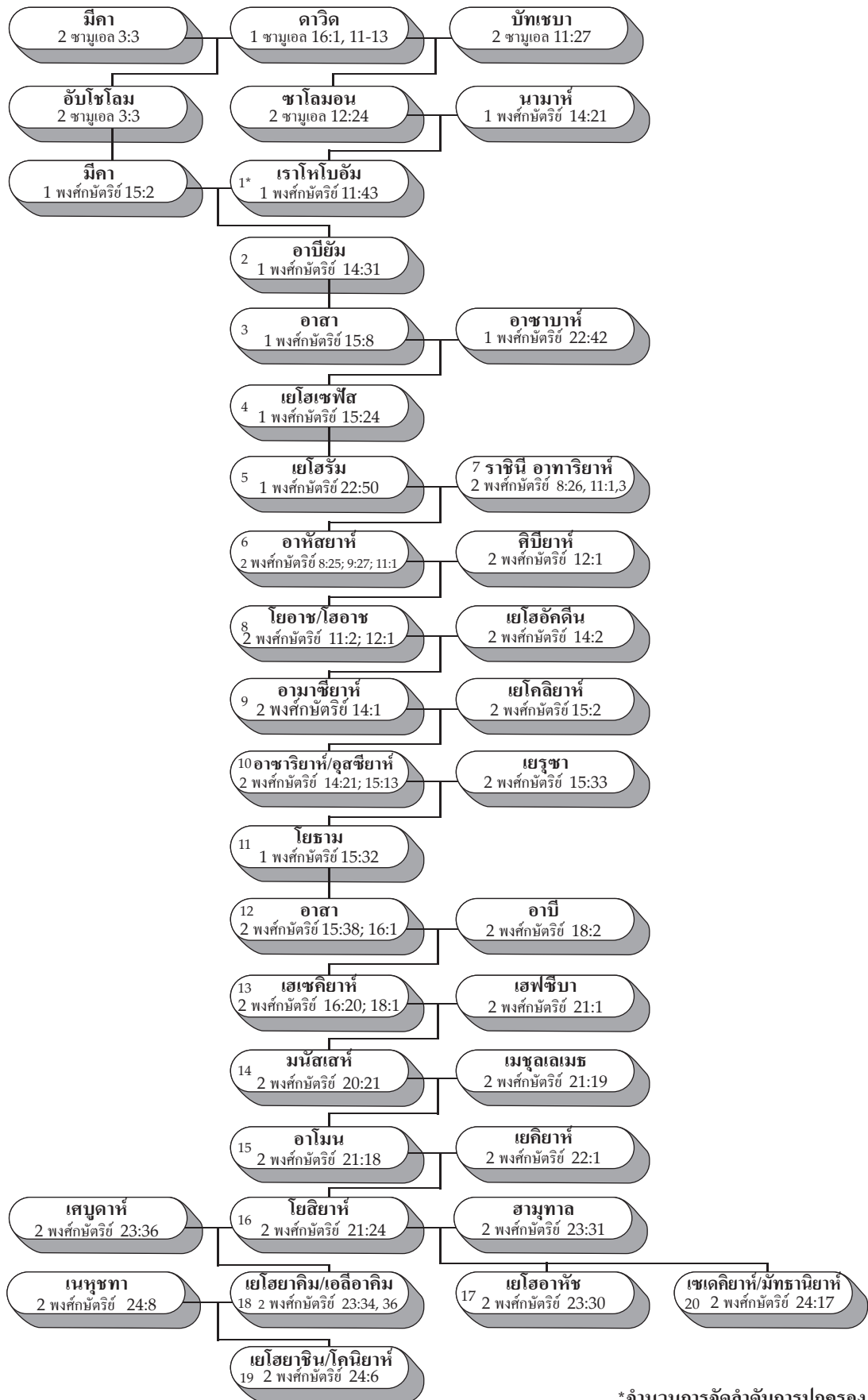
อียิปต์ ได้เก็บภาษีอย่างหนักต่อประชาชนเพื่อมาให้เป็น
บรรณาการ ในปี 605 ก่อนคริสต์ศักราชเมื่อพวกบาบิโลนมีชัยต่ออียิปต์ และอาณาจักรของยูดาห์ได้กลายเป็น
เมืองขึ้นของเนบูคัดเนสซาร์ถูกโจมตีโดยพวกซีเรีย ชาว
โมอับและอาโมไนมีความชั่วร้ายเหมือนมณัสเสห์ ซึ่งเป็น
พระอัยยิกาของพระองค์และต้องรับผิดชอบในการหลัง
เลือดมากมายของผู้บริสุทธิ์ได้มอบภานะต่างๆ จากพระ
วิหารเพื่อเป็นบรรณาการแก่บาบิโลนผู้มิชยและได้ส่งราช
นิทูลและพวกเจ้านายกลุ่มหนึ่งไปยังเมืองนายเพื่อเป็น
การเนรเทศ ดาเนียลได้อยู่ในกลุ่มนี้ได้เป็นกบฏต่อบาบิโลน
หลังการเป็นเมืองขึ้นได้สามปีและได้ถูกจับกุมพระ
องค์ส่งไปยังบาบิโลนต่อมาได้สิ้นพระชนม์และโอรสได้
สืบตำแหน่งแทน

เยโฮยาคิม (597 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์กษัตริย์
24:8-17; 2 พงศาวดาร 36:9-10 โอรสของเอลียาคิมได้
ต่อต้านบาบิโลนต่อไปแต่ได้ยอมแพ้ภายในไม่กี่เดือน
หลังการครองราชย์ ได้ไปยังบาบิโลนในฐานะตัวประกัน
พร้อมกันกับผู้นำทางการเมืองและการศาสนา ช่างฝีมือ
และผู้มีการศึกษารวมทั้งสมบัติในพระวิหาร ในหมู่ของผู้
ถูกเนรเทศมีเผ่าเลวีจำนวนมาก เอสเคียลเป็นส่วนหนึ่งของ
กลุ่มนี้ นี่เป็นการส่งมอบผู้คนออกจากยูดาห์ไปบาบิโลน
ครั้งแรก

เศเดคียาห์ (597-587 ก่อนคริสต์ศักราช) ดู 2 พงศ์
กษัตริย์ 24:18-25:26; 2 พงศาวดาร 36:11-12 โอรสของ
เยโฮสหัสและเซซซาร่วมบิดาของเอลียาคิมได้ถูกสถาปนา
เป็นกษัตริย์พวกชาวบาบิโลนซึ่งได้เปลี่ยนพระนามของ
พระองค์เป็นเศเดคียาห์ในระยะแรกได้แสดงความภักดี
ต่อบาบิโลนแต่ภายหลังได้กบฏเนื่องจากการสนับสนุน
ของพวกที่ชอบเป็นพันธมิตรกับอียิปต์ เนบูคัดเนสซาร์
ในที่สุดได้ส่งกองกำลังมาสู่ยูดาห์และทำลายพระวิหาร
พระราชวังและนครเยรูซาเล็ม ผู้คนเกือบทั้งหมดได้ถูก
เนรเทศไปยังบาบิโลนและอาณาจักรยูดาห์ได้กลายเป็น
เพียงความทรงจำเท่านั้น ในปีแรกแห่งรัชสมัยของเศคา-
ริยาห์ลีไฮได้ทำการพยากรณ์และได้รับการบอกให้หนี
ออกจากเยรูซาเล็ม (ดู 1 นีไฟ 1:4;2:2) ในช่วงเวลาอันน่า
สะพึงกลัวในระยะปลายแห่งรัชสมัยของพระองค์เศเคริ-
ยาห์ได้จำขังเจเรไมยาห์ซึ่งได้พยากรณ์ถึงการพิพากษาที่
กำลังมาถึงยูดาห์

การล่มสลายของยูดาห์การเนรเทศไปบาบิโลนเป็นการ
เริ่มต้นของอิกยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์แห่งผู้คนของ
พระเจ้า เพื่อจะได้รับแถมทางประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์
กว่านี้เกี่ยวกับการตกเป็นเชลย ขอให้ดูส่วนเสริมความ
เข้าใจ ระยะของการเนรเทศและประสบการณ์ของยูดาห์
ในช่วงเวลานี้มีกล่าวไว้ในส่วนเสริมความเข้าใจ H

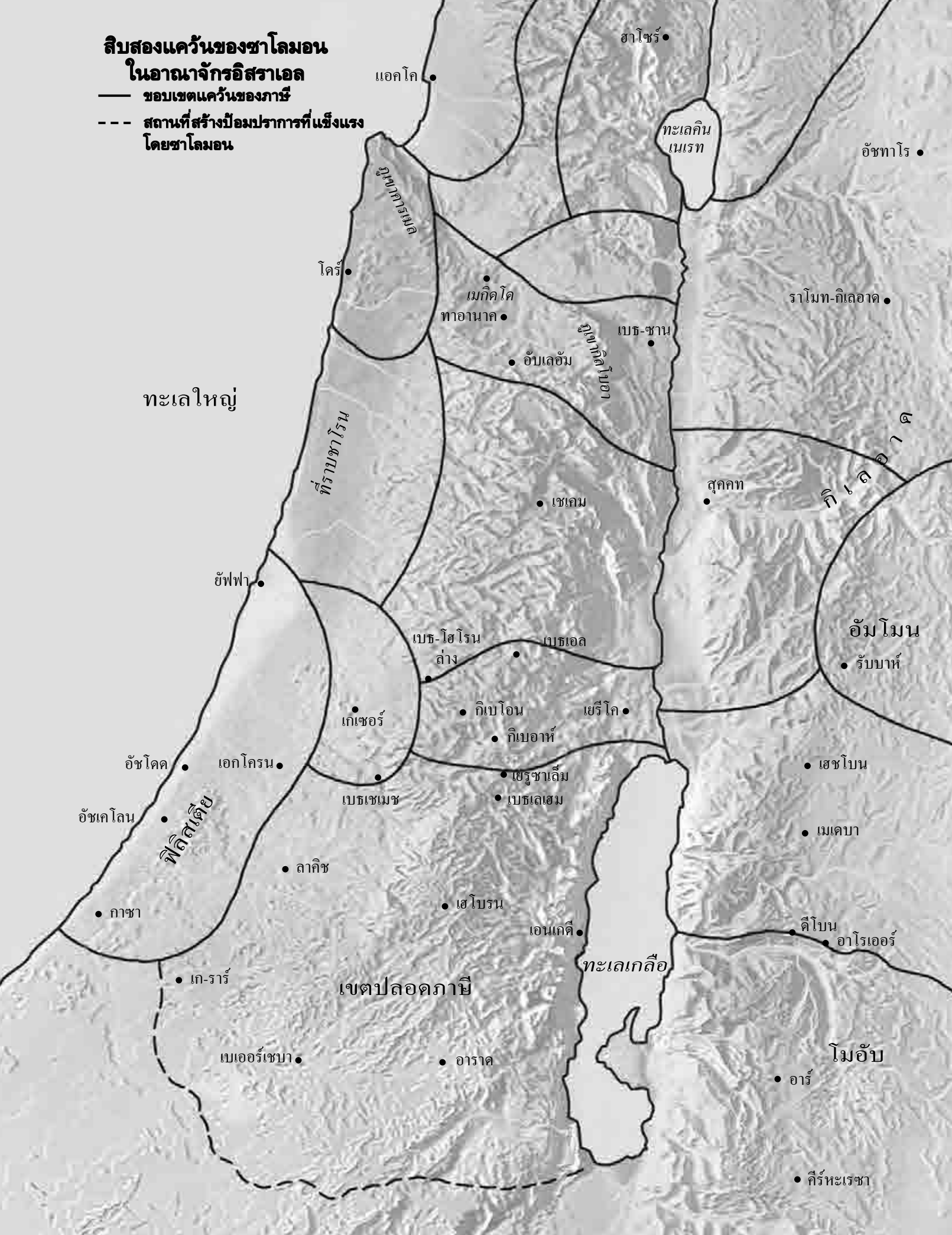

*จำนวนการจัดลำดับการปกครอง

สิบสองแคว้นของชาโลมอน ในอาณาจักรอิสราเอล

- ขอบเขตแคว้นของภานี
- - - สถานที่สร้างป้อมปราการที่แข็งแรง
โดยชาโลมอน

ราชอาณาจักรใด แยกกันแล้วก็คงพินาศ

(4-1) บทนำ

พระเจ้าตรัสว่า “ราชอาณาจักรใดๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้ว ก็คงพินาศ เมืองใดๆ ครั้วเรือนใดๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้ว จะตั้งอยู่ไม่ได้” (มัทธิว 12:25) บทเรียนสำคัญที่ต้อง เรียนรู้ในชีวิตคือการดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความปรองดอง กับผู้อื่น ในที่ซึ่งมีความไม่สมานฉันท์ การไม่มีสุขและการ เสร้าโศกจะมีมา ในทางตรงกันข้ามในที่ซึ่งมีความปรอง ดองความสุขและความก้าวหน้าจะมา ไม่เพียงแต่ เรื่องนี้จะจริงสำหรับประชาชาติหรืออาณาจักรแต่มันจริง สำหรับความสัมพันธ์ส่วนบุคคลและในครอบครัวด้วย สัมพันธภาพที่ปรองดองสามารถได้รับการพัฒนาและ ขยายโดยความเข้าใจและการประยุกต์ข้อคิดดีจากพระ- คัมภีร์

ขณะที่เมื่อท่านได้จบการศึกษาบทนี้ขอให้สังเกตว่า บรรดา กษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลได้มอบตัวอย่าง ทั้งดีและเลวในการประยุกต์ใช้หลักธรรมนี้

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นและข้างล่างนี้เพื่อ ช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือ 1 พงศ์ กษัตริย์บทที่ 12-16 ดู 2 พงศาวดารบทที่ 10-16 ด้วย
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำ ส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์บทที่ 12-16

(4-2) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1 ใครคือเรโหโบอัม ?

เรโหโบอัมคือโอรสและผู้สืบตำแหน่งของซาโลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:43) พระคัมภีร์ไบเบิลมิได้กล่าวถึง

ซากเมืองที่ได้รับการขุดค้นพบที่เซเคมโบราณ

โอรสและธิดาองค์อื่นของซาโลมอนเนื่องจากพระมารดา ของเรโหโบอัม นามามัททรวงเป็นชาวอัมโมน (ดู 1 พงศ์- กษัตริย์ 14:21) เรโหโบอัมทรงเป็นอิสราเอลครั้งเดียว แต่บรรพชนแห่งพระชนนีของพระองค์ทรงเป็นพวกชาว เผ่าอาหรับซึ่งคือผู้สืบเชื้อสายมาจากโลหหลานของเอเบรา- แฮม

(4-3) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1 เหตุใดพวกชาวอิสราเอล ได้รวมกันที่เซเคมเพื่อสนับสนุนเรโหโบอัมแทนการ รวมกันที่เยรูซาเล็ม?

นับแต่การแรกเริ่มของการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลใน คานาอันได้มีการริษยากันระหว่างเผ่าที่ทรงอำนาจมาก ที่สุดทั้งสองเผ่าเอฟราอิมและยูดาห์เรโหโบอัมโอรสของ ซาโลมอนเป็นผู้สืบตำแหน่งที่มีสิทธิในราชบัลลังก์แต่ อิสราเอลทางฝ่ายเหนือมิได้สนับสนุนพระองค์ C.F. Keil and F. Delitzsch ได้อธิบายว่าทำไม:

“นอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าเผ่าไม่มีสิทธิที่จะเลือกตาม ความพอใจของเขา กษัตริย์ที่แตกต่างไปจากผู้ที่เป็นรัช- ทายาทที่มีสิทธิในบัลลังก์ของดาวิด สภาวการณ์ที่ว่าเผ่า ต่างๆ ซึ่งไม่พอใจกับรัฐบาลของซาโลมอนมิได้มายัง เยรูซาเล็มเพื่อถวายเป็นบงคมเรโหโบอัมแต่ได้เลือกเซเคม เป็นสถานที่นัดพบอีกทั้งได้เชิญเยโรโบอัมออกจาก

อียิปต์ ได้แสดงออกมาแจ้งชัดเพียงพอว่าความตั้งใจของ พวกเขา คือการตัดตนเองจากราชวงศ์ของดาวิด...

“เยโรโบอัมได้ไปยังเซเชมเนื่องจากอิสราเอลทั้งปวงได้ มาที่นั่นเพื่อยกเขาเป็นกษัตริย์อิสราเอลทั้งปวงตาม เหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นหลังจากนั้น (เปรียบเทียบ 1 พงศ์ กษัตริย์ 12:20-21) ก็คือเผ่าทั้งสิบที่นอกเหนือจากยูดาห์ และเบนยามิน สิทธิในการแต่งตั้งกษัตริย์ โอโรสซึ่งพระ ผู้เป็นเจ้าของเลือกนั้นคือการชโลมและการถวายบังคม พระองค์ ได้เป็นสิทธิตามประเพณีดั้งเดิมของอิสราเอล และเผ่าต่างๆ ได้ใช้มันไม่เพียงในกรณีของซาอูลและดา- วิด (ดู 1 ซามูเอล 11:15, 2 ซามูเอล 2:4,15:3) แต่ใน กรณีของซาโลมอนด้วย (ดู 1 พงศาวดาร 29:22) เผ่าทั้ง สิบของอิสราเอลได้ใช้สิทธินี้เมื่อเยโรโบอัมได้ขึ้นสู่บัลลังก์ แต่แทนที่จะมายังเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่พำนักแห่งกษัตริย์ และเมืองหลวงของประเทศตามที่พวกเขาควรได้ทำและ ถวายบังคมที่นั่นต่อผู้สืบทอดตามนิติบัญญัติของซาโลมอน พวกเขาได้ไปยังเซเชมณโมราห์ในปัจจุบันนี้ (ดู ปฐมกาล 12:6, 33:18) สถานที่ซึ่งการประชุมแห่งชาติในสมัยโบ- รธาณได้ถูกจัดขึ้นในเผ่าเอฟราอิม (ดู โยชูวา 24:1)...ใน การเลือกเซเชมเพื่อเป็นสถานที่สำหรับการถวายบังคมได้ สังเกตได้อย่างค่อนข้างจะถูกต้องว่าพวกเขาได้แสวงหา โอกาสเพื่อผ่านการปกครองไปให้เยโรโบอัม และดังนั้น จึงไม่เต็มใจที่จะมายังเยรูซาเล็มแต่ได้มายังเซเชมซึ่งเป็น ของเผ่าเอฟราอิมในขณะที่เยโรโบอัมเป็นชาวเอฟราอิม ถ้าจะมีข้อสงสัยอะไรในเรื่องนี้ต่อไปอีกมันก็จะถูกทำให้ หมดไปโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้เรียกเยโรโบอัม บุตรของเนบัทให้มาจากอียิปต์ ที่ซึ่งเขาได้หนีไปจากซา- โลมอน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:40) และเข้าร่วมการประชุมนี้และว่าเยโรโบอัมได้ทำการนำในการประชุมนี้ และ โดยไม่ต้องสงสัยได้แนะนำแก่ผู้ที่ประชุมกันอยู่นั้นว่า เสิ่นไซที่เสนอให้แก่เยโรโบอัม (*Commentary on the Old Testament*, 3:1:191-193)

การประชุมแห่งชาติครั้งนี้ซึ่งเยโรโบอัมได้ขอเสียงเพื่อ การสนับสนุนเขาเป็นเหตุการณ์สำคัญ ชีวิตในอิสราเอล จะไม่เหมือนเดิมอีกเลยหลังจากนั้น

(4-4) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:2-3 ใครคือเยโรโบอัมและ เขาได้มีบทบาทสำคัญอะไรในการแบ่งแยกอิสราเอล?

เยโรโบอัมเป็นบุตรของเนบัท (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12: 15) ชาวเอฟราอิม เขาได้เป็นหนึ่งในผู้ว่าราชการทั้งสิบ สองคนของซาโลมอน และได้รับอำนาจทางกฎหมาย เหนือการเก็บภาษีและแรงงานที่เรียกจากเชื้อสายของโจ- เซฟ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:28) ศาสตราจารย์ได้พยา- กรณ์ว่าเยโรโบอัมวันหนึ่งจะได้ครองส่วนใหญ่ของประชา ชาติอิสราเอล เพื่อแสดงให้เห็นถึงการพยากรณ์นี้อา- ทิยาห์ได้ดึงเอา การเมินท์จากหลังของเยโรโบอัมและได้ จิกมันออกเป็นสิบสองส่วนโดยมอบสิบส่วนแก่เยโรโบอัม อาทิยาห์ประกาศว่า “ท่านจงเอาไปสิบขึ้นเพราะพระเยโฮ- วาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิดเรากำลังจะ จิกอาณาจักรจากมือของซาโลมอนและจะให้เจ้าสิบเผ่า (แต่จะมีเผ่าหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราและเพื่อ เห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางเผ่าทั้ง ปวงของอิสราเอล)” (1 พงศ์กษัตริย์ 11:31-32) ดังนั้น เขาได้วางแผนเหตุการณ์ต่างๆ โดยการพยากรณ์ซึ่งในไม่ ช้าจะได้บังเกิดขึ้น

(4-5) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:4 เหตุใดอิสราเอลต้องการ ม่อนนาระจากแอกที่ซาโลมอนได้นำมาสมให้?

คำพยากรณ์ทั้งหมดของซามูเอลเกี่ยวกับการมีกษัตริย์ ของอิสราเอลได้กลายเป็นจริงในรัชสมัยของซาโลมอน อิสราเอลได้ปรารถนาจะออกจากภาวะที่ความฟุ้งเฟ้อของ ซาโลมอนซึ่งได้นำภาระหนักและการเกณฑ์แรงงานมาสู่ พวกเขา แอกซึ่งได้รับการกล่าวในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของ ภาวะ

นักปราชญ์คนหนึ่งให้ข้อสังเกตว่าอาณาจักรของที่ซา- โลมอนมิได้ยั่งยืนเกินกว่าพระชนม์ของพระองค์มากสัก เท่าใด เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ เยโรโบอัมโอรสและรัช- ทายาทของพระองค์ได้แสวงหาที่จะขึ้นสู่บัลลังก์แห่ง อิสราเอลและยูดาห์ในทางใต้มิได้มีความยุ่งยากอะไร พวกเขาเอ็ดเดอร์แห่งยูดาห์รู้สึกพอใจอย่างไม่ต้องสงสัยที่ จะให้การชโลมราชบุตรแห่งบ้านเกิดเพื่อให้สืบทอดการ ปกครองอันเป็นประโยชน์แก่ชาวยูดาห์ในหลายประการ ในทางเหนือในอิสราเอลเรื่องราวกลับกันจากหน้ามือเป็น หลังมือ ก่อนที่จะได้มีการประกาศใดๆเกี่ยวกับราชบุตร องค์ใดของซาโลมอนจะต้องมีการเจรจาอย่างตรงไปตรง มาเกี่ยวกับนโยบายแห่งรัฐบางอย่าง ซึ่งผู้คนในหุบเขา

และเนินเขาในฝ่ายเหนือคิดว่าเป็นการเลือกปฏิบัติถ้ามันมิใช่สิ่งที่สุดจะทน การเรียกเกณฑ์แรงงานเป็นกลุ่มก้อนสำหรับโครงการก่อสร้างของกษัตริย์ต้องไม่มีอีกต่อไป การเก็บภาษีหนักและไม่เป็นธรรมที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อยูดาห์ต้องได้รับการปรับปรุง กษัตริย์องค์ใหม่จำเป็นต้องหาวิธีอื่นในการดำเนินความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงส่วนพระองค์ในแบบจักรวรรดินิยมต่อไปหรือต้องระงับความปรารถนาของพระองค์ลงบ้าง ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ในทางเหนือไม่เต็มใจอย่างเห็นได้ชัดที่จะแบกภาระของกษัตริย์ภายใต้การขัดเคืองอย่างแท้จริงนี่ก็คือความเข้มแข็งที่กำลังฟื้นตัวของพวกเอ็ดเดอเรียในแต่ละเผ่า ที่จริงแล้วชาโลมอนมิได้ทำลายอำนาจของพวกเขาลงโดยสมบูรณ์” (Harry Thomas Frank, *Discovering the Biblical World*, p. 99)

(4-6) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:4-14 มันเป็นการโง่เขลาที่จะละทิ้งคำปรึกษาของผู้มีวิญญูหรือ

เหตุการณ์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในข้อเหล่านี้แสดงถึงคุณค่าแห่งวิญญูเมื่อจำเป็นต้องมีคำปรึกษาที่ชาญฉลาดเนื่องจากประสบการณ์ของพวกเขาผู้มีวิญญูสูงกว่า โดยทั่วไปมีปัญหามากกว่าผู้ที่อ่อนวัยแต่เนื่องจากพลังอันมากมายของพวกเขาและความสามารถในการปรับสภาพ ผู้อ่อนวัยกว่าสามารถที่จะเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพได้ อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการดีที่สุดที่ปัญญาของผู้มีวิญญูจะนำทางหลังของผู้หนุ่มแน่น (เกี่ยวกับปัญหาที่ได้ในคำปรึกษาที่ถูกรวมให้เรโอบอัมโดยผู้มีวิญญูเปรียบเทียบ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:7; มัทธิว 20:25-28, 23:11-12; โมไซยา 2:9-18)

การกล่าวถึงถึงแมลงปอง (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:14) ดูเหมือนเป็นการเทียบกับการโง่เขลาหรือเขินซึ่งทำจากสายหนังหลายแฉกที่มีขึ้นโลหะฝังไว้ที่ปลาย (See William Smith, *A Dictionary of the Bible*, s.v. “scorpion”) เรโอบอัมได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าเขาจะจัดการกับเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลโดยเข้มงวดยิ่งขึ้นกว่าที่ชาโลมอนได้กระทำ

(4-7) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:16 วลีที่ว่า “ข้าพระบาททั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด?...จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เถิด” หมายความว่าอย่างไร

บรรดาผู้มาร่วมประชุมได้แสดงโดยแจ่มชัดว่าพวกเขา มิได้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งเชื้อสายของดาวิดหรือยูดาห์อีกต่อไป พวกเขาได้เป็นกบฏต่อการครอบครองของเรโอบอัมและย้ายไปจัดตั้งอาณาจักรของพวกเขาขึ้นเอง “กลับกระโจมของท่าน” เป็นสำนวนที่หมายความว่า “กลับบ้านเกิด” (D.Guthrie and J.A. Motyer, eds, *The New Bible Commentary: Revised*, p. 337; (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:19; 2 ซามูเอล 20:12; 2 พงศาวดาร 10:16 ด้วย) พวกเขาทางเหนือได้ถอนความภักดีของพวกเขาจากเรโอบอัมและเชื้อสายของดาวิดและกล่าวอย่างเอาจริงว่า “ดาวิดขอท่านดูแลบ้านของท่านเอง เราจะไม่เกี่ยวข้องหรือมีการรับทอดอะไรจากท่านอีกต่อไป” (See Adam Clarke, *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 2:436)

(4-8) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:18 อะไรคือความสำคัญในการขว้างก้อนหินใส่อาโดรัม?

เรโอบอัมจะต้องคิดว่าผู้คนเหล่านั้นเอาจริงเนื่องจากพระองค์ได้ส่งอาโดรัมไปหาเขา เนื่องจากอาโดรัมเป็นผู้ตรวจการ “เกี่ยวกับเครื่องบรรณาการเขาอาจได้รับการส่งไปเพื่อเก็บภาษีธรรมดา แต่พวกเขาประชาชนซึ่งถือสิทธิที่จะขุ่นใจในการที่เจ้านายได้ให้คำตอบอันโหดร้ายต่อการขอร้องของพวกเขาเพื่อภาระที่เขาลงได้ใช้หินขว้างปาเขาจนตาย การส่งอาโดรัมไปเก็บภาษีเมื่อมีความรู้สึกของประชาชนอยู่ในสภาวะการของการเก็บกด [โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาได้ทั้งความภักดีใดๆ ที่มีต่อเรโอบอัม] เป็นข้อพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งในความเขลาของเรโอบอัมและการขาดประสิทธิภาพในการปกครอง” (Clarke, *Commentary*, 2:436)

(4-9) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:17 ใครคือ “ลูกหลานแห่งอิสราเอลซึ่งอาศัยอยู่ในนครแห่งยูดาห์”?

“บรรดาบุตรแห่งอิสราเอลเหล่านี้เป็นสมาชิกของเผ่าทั้งสิบ ซึ่งได้ตั้งถิ่นฐานลงในแถบเผ่ายูดาห์ในช่วงเวลาที่ผ่านไป [เปรียบเทียบ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:23]; และพวกเขาสิเมโอนซึ่งได้รับการรวมได้โดยเฉพาะเนื่องจากพวกเขามีข้อผูกพันที่ต้องอยู่ในอาณาจักรยูดาห์เพราะสถานการณ์จากดินแดนของเผ่าแห่งพวกเขาและอาจได้รับการ

กษัตริย์ของยูดาห์		กษัตริย์ของอิสราเอล		หัวข้อพระคัมภีร์	
เรโซโบอัม	930–913 B.C.	เยโรโบอัม	930–909 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 12:1–24; 14:21–31	2 พงศาวดาร 9:31–12:16
อามิอัม	913–910 B.C.			1 พงศ์กษัตริย์ 15:1–8	2 พงศาวดาร 13
อาสา	910–869 B.C.	นาคัับ	909–908 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 15:9–24	2 พงศาวดาร 14:1–16:14
		ปาซา	908–886 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 15:25–31	
		เอลาห์	886–885 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 15:32–16:7	
		คิมรี	885 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 16:8–14	
		ทิบนี	885–880 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 16:15–20	
		ออมรี	885–874 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 16:21–22	
		อาหับ	874–853 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 16:23–28	
เยโฮเซฟัส*	872–848 B.C.			1 พงศ์กษัตริย์ 16:29–22:40	
		อาหัสยาห์	853–852 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 22:41–50	2 พงศาวดาร 17:1–20:37
		โยรัม/เยโฮรัม	852–841 B.C.	1 พงศ์กษัตริย์ 22:51–2 พงศ์กษัตริย์ 1	
เยโฮรัม*	853–841 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 3:1–8:15	
อาหัสยาห์	841 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 8:16–8:24	2 พงศาวดาร 21
		เยชู	841–814 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 8:25–29; 9:27–29	
อาธาเรียน	841–835 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 9:1–10:36	
โยอาช/เยโฮอาช	841–835 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 11	2 พงศาวดาร 22:10–23:21
	835–796 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 12	2 พงศาวดาร 24
		เยโฮอาหัส	814–798 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 13:1–9	
		เยโฮอาช	798–782 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 13:10–25	
อามาไซยาห์	796–767 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 14:1–22	2 พงศาวดาร 25
		เยโรโบอัม II	793–753 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 14:23–29	
อาซารียาห์/ยุสซียาห์	792–740 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 15:1–7	2 พงศาวดาร 26
		เซคารียาห์	753 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 15:8–12	
		ซัลลูม	751 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 15:13–15	
		เมนาเช็ม	752–742 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 15:16–22	
		เพคาหียาห์	742–740 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 15:23–26	
		เพคาห์	752–740 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 15:27–31	
โยทาม*	750–732 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 15:32–38	2 พงศาวดาร 27:1–9
อาหัส*	735–715 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 16	2 พงศาวดาร 28
		โฮเซยา	732–722 B.C.	2 พงศ์กษัตริย์ 17:1–23	
เฮเซคียาห์	715–686 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 18:1–20:21	2 พงศาวดาร 21:1–32:33
มนัสเสห์*	697–642 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 21:1–18	2 พงศาวดาร 33:1–20
อาโมน	642–640 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 21:19–26	2 พงศาวดาร 33:21–24
โยลิยาห์	640–609 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 22:1–23:30	2 พงศาวดาร 33:25–35:27
เยโฮอาหัส	609 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 23:31–33	2 พงศาวดาร 36:1–4
เยโฮยาคิม/เอลียาคิม	609–598 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 23:34–24:7	2 พงศาวดาร 36:5–8
เยโฮโยอาชิน	598–597 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 24:8–17; 25:27–30	2 พงศาวดาร 36:9–10
เซเดคียาห์/ แมทธานเนียห์	597–586 B.C.			2 พงศ์กษัตริย์ 24:18–25:26	2 พงศาวดาร 36:11–21

วันเวลาในแผนภูมินี้ใช้แทนความเห็นโดยทั่วไปของนักวิชาการ วันเวลาใช้โดยประมาณและอาจจะแตกต่างจากในลำดับเหตุการณ์อื่น
*การปกครองร่วม

ลำดับเหตุการณ์สัมพันธ์กับปกครองกษัตริย์แห่งอิสราเอลและแห่งยูดาห์

พิจารณาในหมู่ชาวอิสราเอลการยินยอมจากพวกชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในนครแห่งยูดาห์มากกว่าที่ในตอนแรกดินแดนของพวกเขาทั้งหมดได้ถูกแบ่งไว้ให้เผ่ายูดาห์ซึ่งในภายหลังพวกเขาได้รับส่วนหนึ่ง [ดู โยชูวา 19:1] (Keil and Delitzsch, *Commentary* 3:1:196)”

1 พงศ์กษัตริย์ 12:17 น่าสนใจมากเป็นพิเศษสำหรับผู้ศึกษาพระคัมภีร์มอรมอน ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ช่วยอธิบายว่าเหตุใดอีกหลายชั่วคนต่อมาบุคคลเช่นลีไฮและนีไฟซึ่งสืบเชื้อสายจากมนัสเสห์ (ดู แอลมา 10:3)

และครอบครัวของอิซมาเอลซึ่งสืบเชื้อสายจากเอฟราอิมได้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม (ดู 1 นีไฟ 7:2; Erastus Snow, in *Journal of Discourses*, 23:18-4) เลบันผู้รักษานันทิกจากสมัยของโจเซฟอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มในเวลานั้นด้วย (ดู 1 นีไฟ 3:2-4) เรื่องนี้ได้รับการอธิบายโดยสมบูรณ์ยิ่งขึ้นใน 2 พงศาวดาร 11:13-17 และ 15:9 และ 1 พงศ์กษัตริย์

(4-10) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:20 เผ่ายูดาห์ได้ถูกปล่อยให้โดดเดี่ยวหรือเปล่า?

ข้อความที่ว่าไม่มีผู้ใดติดตามเชื้อพระวงศ์ดาวิดเว้นแต่เผ่ายูดาห์เท่านั้น เป็นจริงโดยความหมายกว้างๆ เท่านั้น สมาชิกของเผ่าเบนยามินซึ่งผูกพันกับเผ่ายูดาห์และเลวีนานมาแล้วได้อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเยรูซาเล็มและรับใช้ในพระวิหาร ได้รับการรวมไว้กับเผ่ายูดาห์ด้วย (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 12:21) อีกทั้งทันทีที่เยโรโบอัมได้สถาปนาการถือรูปเคารพพวกผู้ชอบธรรมจากเผ่าฝ่ายเหนือทั้งหลายได้อพยพมายังอาณาจักรยูดาห์ (ดู บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:25-32)

(4-11) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:22-24

แม้ว่าผู้คนของยูดาห์มีใจพวกที่ชอบธรรม (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:33) พวกเขาเต็มใจที่จะฟังคำปรึกษาของศาสนดาของพระเจ้าในกรณีนี้ (ดู 2 พงศาวดาร 11:1-12)

(4-12) 1 พงศ์กษัตริย์ 12:25-32 เหตุใดเยโรโบอัมได้นำผู้คนของพระองค์เข้าสู่การถือรูปเคารพ?

โดยที่อาณาจักรได้ถูกแบ่งแยกออกจากกันเผ่าทั้งสิบไม่สามารถสักการะในพระวิหารในเยรูซาเล็มได้สะดวกเพราะยูดาห์ได้ครองเมืองนี้อยู่ เยโรโบอัมโดยกังวลที่จะ

รักษาสวรรณาภายใต้การควบคุมของพระองค์ได้คิดหาวิธีใหม่เพื่อการสักการะโดยที่จะทำให้ผู้คนทั้งหลายไปสักการะไกลจากเยรูซาเล็มพระองค์ได้สร้างวัวทองคำสองตัวในเมืองทางเหนือและเรียกร้องให้ประชาชนของพระองค์มาสักการะมัน แอดัม คล้าคได้กล่าวว่า “เยโรโบอัมได้คิดค้นศาสนาทางการเมืองขึ้นจัดตั้งพิธีฉลองในสมัยของ พระองค์เองซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนด ได้ให้ของบางสิ่งเพื่อการอุทิศตัวของผู้คน และเสแสร้งที่จะคิดว่ามันเป็นทั้งการไม่สะดวกและการกตขี้สำหรับพวกเขาที่จะต้องเดินทางไปสักการะที่เยรูซาเล็ม นี่มิใช่ครั้งสุดท้ายที่ศาสนาได้ถูกใช้เป็นกลไกของรัฐเพื่อสนองจุดประสงค์ต่างๆ ทางการเมือง” (*Commentary*, 2:437)

แม้ว่าพระองค์ทรงทำวัวทองคำ “แต่โดยทั่วไปแล้วเยโรโบอัมมิได้มีเพียงการสักการะเทพ *อาเบล* ของชาวอียิปต์ในพระทัย ทรงมีการสักการะรูปเคารพโดยเฉพาะที่แอรันได้แนะนำให้แก่ผู้คนแห่งซีนายหลักฐานนี้ที่มาจากข้อพระคัมภีร์ในอพยพ 32:4 ในที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงขึ้นนำการสักการะในรูปแบบใหม่นี้แก่ผู้คนอย่างขมขื่น... สิ่งที่เยโรโบอัมต้องการกล่าว ก็คือไม่ใช่ศาสนาแต่เป็นรูปแบบของการสักการะซึ่งพระบิดาของเราได้ทรงใช้ในทะเลทรายซึ่งแอรันได้นำทางไว้...และในขณะที่การกล่าวอ้างถึงถึงเหตุการณ์ในซีนายนี้ได้แสดงอย่างแจ่มชัดว่า... พระเยโฮวาห์ได้รับการสักการะภายใต้รูปลักษณะของลูกวัวหรือวัวหนุ่มการเลือกสถานที่ซึ่งวัวทองคำได้รับการประดิษฐานไว้แสดงด้วยว่าเยโรโบอัมได้ปรารถนาที่จะแนบอย่างใกล้ชิดที่สุดในประเพณีของพวกชาวอียิปต์ พระองค์มิได้ทรงเลือกที่ประทับของพระองค์เองที่เบธเอลและดาน เบธเอลซึ่งอยู่ที่ชายแดนด้านใต้แห่งอาณาจักรของพระองค์ได้เป็นของเผ่าเบนยามินอย่างถูกต้อง [ดู โยชูวา 18:13,22] ซึ่งคือเบธินในปัจจุบันได้รับการอุทิศเพื่อเป็นพระที่นั่งของพระเจ้าโดยภาพนิมิตแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งปิตุยาโคบได้รับ ณ ที่นั้นในความฝัน [ดู ปฐมกาล 28:11,19] และยาโคบได้ให้นามเบธเอล นิเวศน์ของพระผู้เป็นเจ้าและหลังจากนั้นได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นเพื่อพระเจ้า [ดู ปฐมกาล 35:7]...

ดานที่อยู่ในทางเหนือของอาณาจักร...ได้รับการอุทิศด้วยในฐานะสถานแห่งการสักการะโดยการสักการะรูป

เคารพซึ่งพวกชาวดานได้สถาปนาขึ้นซึ่งเป็นในเวลาที หลานชายของโมเสสคนหนึ่งเป็นผู้ประกอบพิธี และอาจ ได้มีการถือว่่าเพื่อเป็นความสะดวกแก่บรรดาผู้คนซึ่งคือ เผ่าที่อยู่ในทางเหนือไม่จำเป็นต้องเดินทางไกลเพื่อทำการ สักการะของพวกเขา” (Keil and Delitzsch, *Com- mentary* 3:1:198-199)

การแต่งตั้งพวกปุโรหิตในวันที่สิบห้าของเดือนแปดเย- โรโบอัมทรงล้มเลิกพิธีอยู่เพียงอันยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับการจัด ขึ้นในวันที่สิบห้าของเดือนเจ็ดพระองค์ทรงจัดการเฉลิม ฉลองที่คล้ายคลึงกันแต่ในเวลาเดียวกันได้ทำให้พิธีการ สลายลง” (see Clarke, *Commentary*, 2:437-38)

เยโรโบอัมได้ขับปุโรหิตเผ่าเลวีออกเสีย (ดู 2 พงศาว- ดาร 11:14 และที่ 13:19) และได้ “แต่งตั้งปุโรหิตจากหมู่ ประชาชน” (1 พงศกษัตริย์ 12:31) โดยทรงอนุญาตให้ผู ้ใดก็ตามได้รับการแต่งตั้งถ้าเขาเพียงแต่อุทิศตนเองโดย การถวาย “วัวหนุ่มตัวหนึ่งและแพะเจ็ดตัว” (2 พงศาว- ดาร 13:9) อีกทั้งพระองค์ได้ทรงเข้าปฏิบัติหน้าที่ของ ปุโรหิตด้วยพระองค์เอง (1 พงศกษัตริย์ 12:33) การเพิก เหยต่อพวกเลวีเป็นผลให้พวกเขาได้อพยพออกจาก อาณาจักรของพระองค์และได้ไปรวมเข้ากับเรโอบอัมใน เยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศาวดาร 11:13-16)

(4-13) 1 พงศกษัตริย์ 13:3,5 อะไรคือความสำคัญ ของการเทเข้าออกมา?

“การเทเข้าของเครื่องถวายบูชาอันเป็นผลมาจากการ แดกหักของแท่นบูชา การเทเข้าจากเครื่องถวายบูชาออก อันเนื่องจากการหักทำลายของแท่นบูชาเป็นเครื่องหมาย การลงโทษ ซึ่งชี้แสดงพร้อมกับการทำลายของแท่นถึง การสูญเสียความศักดิ์สิทธิ์แห่งพิธีการถวายเครื่องบูชาที่ ได้ถูกระทำบนแท่นนั้น” (Keil and Delitzsch, *Com- mentary*, 3:1:204)

การเป็นจริงของ 1 พงศกษัตริย์ 13:1-10 ได้ถูกบันทึก ไว้ใน 2 พงศกษัตริย์ 23:15-20

(4-14) 1 พงศกษัตริย์ 13:11-34 ศาสดาได้เคยกล่าว เท็จหรือไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่?

ศาสดาที่แท้จริงเชื่อฟังพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของศาสดา ปลอมไม่เชื่อฟังในเรื่องราวนี้ได้มีศาสดาสองคนโดยคน หนึ่งได้กล่าวเท็จ อีกคนหนึ่งไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า

เป็นเจ้า อีรัส ที. รัสมุสเซ็น ได้เขียนไว้ว่า: “ได้มีปัญหา บางอย่างในเรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับบุรุษแห่งพระเจ้าผู้ เป็นเจ้าผู้ ซึ่งได้มาจากยูดาห์เพื่อเตือนกษัตริย์แห่งอิสราเอลฝ่าย เหนือ และได้สูญเสียชีวิตของเขาในการทำภารกิจนี้ ได้มี สิ่งช่วยเหลือบางอย่างในข้อ 18 ของฉบับที่ได้รับการ ดลใจซึ่งว่าศาสดาผู้สูงวัยได้กล่าวว่า นำเขากลับมา... “*ชั่ว จะพิสูจน์เขา*” จะไม่มู่สาต่อพระองค์อีกทั้งได้มีการเปลี่ยน แปลงในข้อ 26 ซึ่งส่วนท้ายของมันอ่านได้ว่าคนของ พระเจ้าผู้ไม่ฟังพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าทรงมอบ ท่านไว้กับสิ่งซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสียตามคำซึ่ง พระเจ้าตรัสกับท่าน สิ่งนี้ทำให้เรื่องราวนี้เป็นที่เข้าใจได้ และยอมรับได้มากขึ้น ศาสดาหนุ่มควรได้เชื่อฟังพระเจ้า เป็นเจ้า” (*An Introduction to the Old Testament and Its Teachings* 2:4; emphasis added)

(4-15) 1 พงศกษัตริย์ 13:22 “ศพของเจ้าจะมีได้ไป ถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า”

ข้อความนี้หมายความว่า “บุรุษแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ได้ มาจากยูดาห์” (1 พงศกษัตริย์ 13:21 จะพบกับความ ตายก่อนเวลาอันสมควรและมีได้รับการฝังในบ้านเกิด ของเขา ชาวฮีบรูในสมัยโบราณเชื่อว่าเป็นเรื่องน่าเศร้า อย่งยิ่งที่จะมิได้รับการฝังศพอย่างถูกต้อง

(4-16) 1 พงศกษัตริย์ 14:1-3 เหตุใดเยโรโบอัมได้ ส่งมเสลียของพระองค์ไปยังศาสดาอาหิยาห์แทนการ เสด็จไปด้วยพระองค์เอง ?

อาจเป็นไปได้ที่เยโรโบอัมทรงรู้สึกว่่าศาสดาของพระเจ้า จะยอมฟังคำวิงวอนของมารมากกว่าของบิดาเป็นเรื่อง แน่หนอนที่พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ไม่มีค่าควรที่จะถูกล อกขอรใด ๆ จากพระเจ้า เหตุการณ์นี้สอนบทเรียนอันสำ- คัญที่ว่าเราควรดำเนินชีวิตในลักษณะที่จะสามารถถูกลอ ขพระเจ้าในยามวิกฤตได้ด้วย ความเชื่อมั่นและศรัทธา เย- โรโบอัมมิได้ทรงทำดังนี้ ดังนั้นได้ส่งมเสลียของพระองค์ ไปแทน อีกทั้งพระองค์สั่งให้นางปลอมแปลงองค์ไปด้วย เพื่อที่จะไม่ถูกจำได้ว่าเป็นมเสลียของพระองค์ พระองค์สั่ง นางให้นำของขวัญไปมอบแก่ศาสดาซึ่งถือว่่าเป็นสิ่งที่ถูก ต้องในสถานการณ์ดังกล่าวนี้แต่ของขวัญนี้เป็นของชนิด เดียวกันกับที่ภรรยาของสามัญชนจะมอบให้ ฉะนั้นนับ เป็นการหลอกลวงเพิ่มขึ้นอีก

**(4-17) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:4 มันหมายความว่าอย่างไรที่
ว่าอาหิยาห์“ไม่สามารถมองเห็นเพราะมองไม่เห็น”?**

เพราะว่า ตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน อาหิยาห์ได้
ตาบอดหรือดวงตาของเขาได้อ่อนกำลังลงมากเนื่องจาก
วัยชราจนเขาแทบมองไม่เห็นแล้ววลีที่ว่า “ตาของท่าน
แข็ง” หมายความว่าไม่สามารถจับตาของเขาให้ตรงเป้าและติด
ตามภาพต่างๆ ได้

**(4-18) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:5-6 บรรดาผู้มีพระวิญ-
ญาณแห่งการเปิดเผยไม่สามารถถูกหลอกลวง**

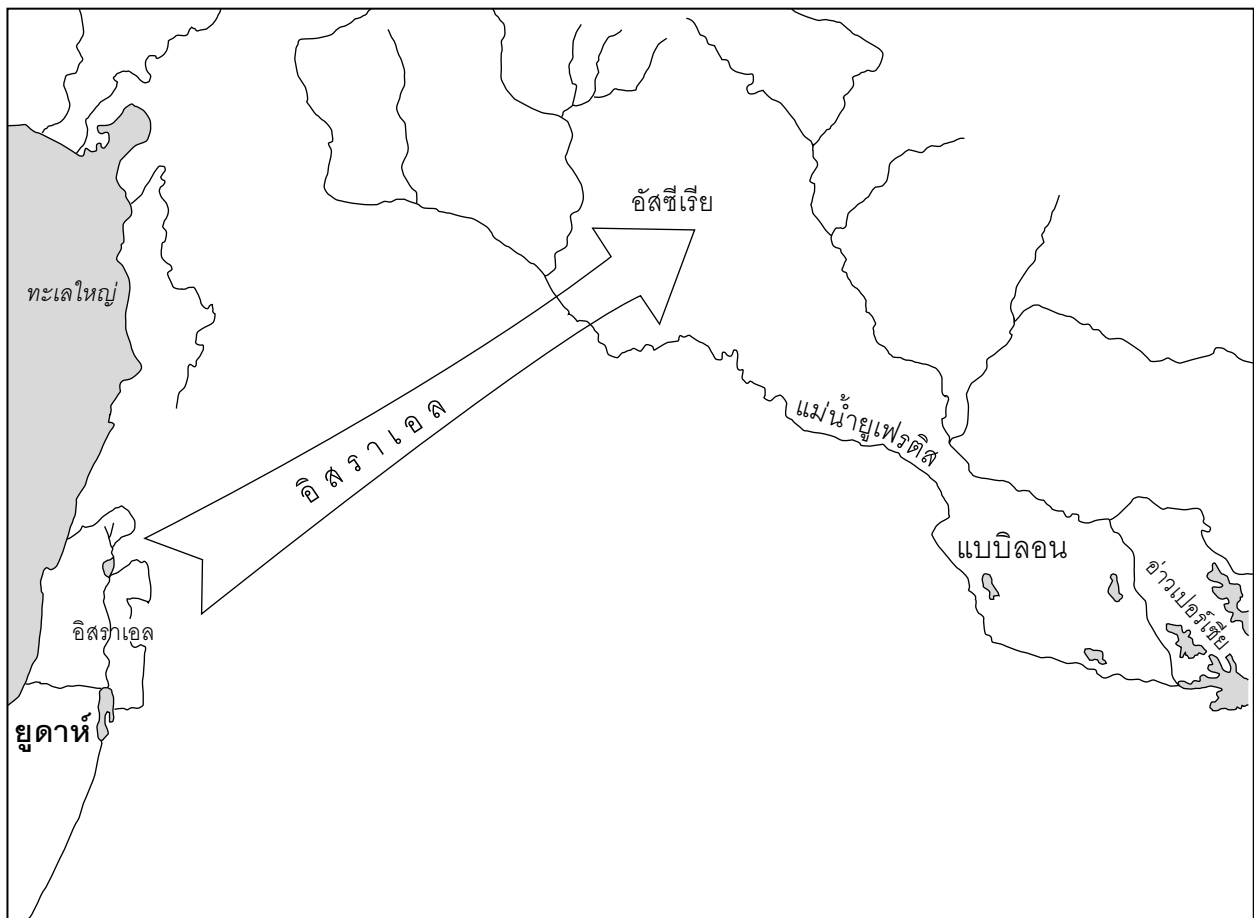
โลกต่างด้าวนี้เต็มไปด้วยการหลอกลวงและความไม่
ซื่อสัตย์ แม้บ่อยครั้งมนุษย์หลอกลวงซึ่งกันและกัน การ
ขโมยของพระเจ้าสามารถเรียกของประทานแห่งการเปิดเผย
ดังนั้นจึงสามารถเห็นถึงหัวใจของบุคคลอื่น หรือ
ทำให้สิ่งต่างๆ เป็นที่ลวงรู้แก่พวกเขาซึ่งไม่สามารถรู้ได้
โดยประสาทสัมผัสตามธรรมชาติ (ดู เจคอบ 2:5; โยบ
42:2; 1 พงศ์กษัตริย์ 8:39; ฮีบรู 4:12-13; ค.พ. 6:16;
33:1)

**(4-19) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:8 เหตุใดดาวิดได้รับการ
อ้างถึงในฐานะตัวอย่างแห่งความชอบธรรมในเมื่อ
เขาได้ทำบาปร้ายแรง?**

ได้มีการผิดพลาดในข้อนี้ ในการแปลของโจเซฟ สมิท
ข้อนี้อ่านได้ดังต่อไปนี้ (ดู ฉบับแปลโดยโจเซฟ สมิท 1
พงศ์กษัตริย์ 11:33, 38; 15:3, 5, 11)

**(4-20) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:9 “เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้อง
หลังของเจ้า”**

“ข้อความที่ว่าเหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า” ซึ่งมี
แต่ในที่นี้และหนังสือเอสเคียล 23:35 แสดงความหมาย
แฝงถึงพระผู้เป็นเจ้าที่น่าดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างที่สุด ซึ่ง
เป็นสิ่งตรงข้ามกับการรักษาพระผู้เป็นเจ้าไว้ต่อหน้าดวง
ตาและในหัวใจ” (Keil and Delitzsch, *Commentary*,
3:1:210-11)

อิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลยในอัสซีเรีย

(4-21) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:10 ข้อความนี้ไม่เหมาะสมที่จะอยู่ในพระคัมภีร์ไบเบิลใช่หรือไม่ทำไมจึงมีข้อความนี้และข้อความนี้มีความหมายอย่างไร

ถึงแม้ว่าข้อความดังกล่าวจะทำให้ผู้อ่านในสมัยนี้ดับชิ่งใจ แต่ไม่ใช่ในสมัยที่แปลฉบับคิงเจมส์และไม่ใช่ในสมัยโบราณ จำนวนฮีบรูดั้งเดิมหมายถึง “ผู้ชายทุกคน” วลีดังกล่าว “จะพบในย่อหน้าที่กล่าวถึงความพินาศของครอบครัวหรือครัวเรือนไปจนถึงผู้ชายคนสุดท้าย [ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 14:10; 16:11; 21:21; 2 พงศ์กษัตริย์ 9:8 ด้วย]” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 2:2:242) แนวคิดเดียวกันปรากฏในการเปิดเผยปัจจุบันซึ่งอยู่ในคำสอนและพันธสัญญา 121:15 โดยไม่มีข้อความที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ

(4-22) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:10-13 คำพยากรณ์ของอาหิยาห์เกี่ยวกับลูกหลานของเยโรโบอัม

ศาสดาได้ชี้ว่าลูกหลานทั้งสิ้นของเยโรโบอัมจะถูกฆ่าตายและไม่มีผู้ใดเลยที่จะได้รับการฝังศพอย่างถูกต้อง “นอกจากโอโรสของพระองค์เนื่องจากพระเจ้าจะทรงพบสิ่งดีบางอย่างในเขา” (1 พงศ์กษัตริย์ 14:13) ในหมู่ของพวกชาวฮีบรู การมิได้รับการฝังศพนับเป็นสิ่งเลวร้ายที่สุดที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ได้สิ้นชีวิต” (See Philip Birnbaum, *A Book of Jewish Concepts*, p 531, บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 1 พงศ์กษัตริย์ 13:22)

(4-23) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:15 พระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อได้ทรงตรัสว่า“ถอนรากอิสราเอลออกจากแผ่นดินและกระจัดกระจายไปพื้นแผ่นดิน”?

ข้อความนี้หมายถึงการเป็นเชลยของเผ่าทั้งสิบแห่งอิสราเอล: “ภายหลังการพ่ายแพ้ที่ไม่สำคัญหลายครั้งในการสงคราม อาณาจักรแห่งอิสราเอลได้ประสบการปราชัยอย่างยับเยินโดยน้ำมือของพวกชาวอัสซีเรียประมาณปี 721 ก่อนคริสต์ศักราช เราได้อ่านว่าเชลมาเนเซอร์ ที่ 4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เข้าล้อมสะมาเรีย ซึ่งเป็นนครหลวงแห่งที่สามและแห่งสุดท้ายของอาณาจักร และหลังจากนั้นสามปีนครนี้ได้ถูกยึดโดยสาร์กอน ซึ่งเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของเชลมาเนเซอร์ที่ 4 ประชาชนชาวอิสราเอลได้ถูกจับกุมตัวไปในอัสซีเรียในฐานะเชลย และได้

ถูกแบ่งแยกย้ายกันออกไปในบรรดาเมืองต่างๆ ของพวกชาวมีเดีย สิ่งนี้ทำให้คำพยากรณ์ของอาหิยาห์ที่มีแกมเหล็ของเยโรโบอัมได้กลายเป็นจริง อิสราเอลได้ถูกกระจัดกระจายไปพื้นแผ่นดินซึ่งอาจคือแม่น้ำยูเฟรติส และนับจากเวลาของเหตุการณ์นี้เป็นต้นมาเผ่าทั้งสิบของอิสราเอลได้สูญหายไปจากประวัติศาสตร์” (James E. Talmage, *The Articles of Faith*, pp. 322-23)

(4-24) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:19 เรื่องราวอื่นๆ แห่งราชกิจของเยโรโบอัม

หนังสือ 2 พงศาวดาร 13:1-20 ได้บันทึกส่วนที่เหลือบางอย่าง “แห่งราชกิจของเยโรโบอัม” มีข้ออ้างอิงใน 1 พงศ์กษัตริย์ 14:19 และในที่อื่นๆ “ถึงหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอล” หรือยูดาห์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 14: 29) ข้ออ้างอิงเหล่านี้มีไว้เกี่ยวกับหนังสือพงศาวดารที่มีอยู่ในปัจจุบันแต่หมายถึงบันทึกทางราชการที่ได้รับการรักษาไว้โดยกษัตริย์ ซึ่งได้ถูกใช้เป็นหนังสือแหล่งข้อมูลโดยผู้เขียนหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับปัจจุบัน บันทึกเหล่านี้ไม่ได้มีอยู่อีกแล้วในเวลานี้

(4-25) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:22-24 อะไรคือการกระทำอันน่าชิงชังของยูดาห์?

หลังจากที่พวกชาวอิสราเอลได้ตั้งถิ่นฐานในดินแดนคานาอัน พวกเขาได้เริ่มยอมรับการปฏิบัติและพิธีกรรมทางศาสนามากมายของพวกประชาชาตินอกศาสนาที่เลวร้ายที่อยู่โดยรอบพวกเขา ตัวอย่างเช่น พวกเขาได้ทำตามลัทธิแห่งบาอัลในหลายสิ่งสุริยเทพบาอัลเทพเจ้าสูงสุดของพวกชาวฟินิเซียคือเทพเจ้าแห่งการทวีลูกดก บรรดาผู้ซึ่งสักการะบาอัลเชื่อว่าการสักการะดังกล่าวจะทำให้การทวีพลังแห่งการสร้างและการมีลูกดกในผืนดินและสัตว์เลี้ยง และรวมทั้งพวกเขาเองด้วย เมื่อได้เข้าตั้งถิ่นฐานในคานาอันอิสราเอลได้กลายเป็นผู้คนทางเกษตรและกสิกรรมมากขึ้นโดยที่แต่ก่อนมาพวกเขาเป็นพวกผู้เลี้ยงสัตว์การที่พวกเขาต้องพึ่งพาความอุดมของผืนดินได้จูงใจให้พวกเขาหันไปสักการะบาอัล ในการสักการะดังกล่าวนี้โดยมุ่งเน้นที่การทวีลูกดก การปฏิบัติอย่างเช่นการเป็นโสเภณีโดยพิธีการของทั้งสองเพศได้แพร่หลายทั่วไป บรรดาผู้ที่เกี่ยวข้องข้องในการปฏิบัติดังกล่าวนี้ได้ถูก

เรียกโดยพระเจ้าว่า พวกโสดม คำอื่นๆ เช่น *ปุษนียสถานสูง ปฏิมากร รูปเคารพ ป่าละเมาะ เขาสูงๆ ต้นไม้เขียวทุกต้น* ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับรูปแบบของการสักการะปลอมและควรแก่การตำหนิซึ่งบ่อยครั้งได้นำพาอิสราเอลออกห่างจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และยูดาห์ภายใต้เยโรโบอัมได้ปฏิบัติมันด้วยในอีกเวลาหนึ่ง “ในหมู่ประชาชาติสมัยแรกเริ่มมีประเพณีของการตั้งแท่นบูชาบนยอดเนิน (ปฐมกาล 12:7-8, 22:2-4, 31:54) ภายหลังการตั้งถิ่นฐานในคานาอัน ได้มีการพบแท่นบูชาของพวกนอกศาสนาที่ตั้งอยู่บนเนินต่างๆ และได้มีคำสั่งให้ทำลายมันเสีย (กันดารวิถี 33:52; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:23) แท่นบูชาสำหรับพระเยโฮวาได้รับการสร้างขึ้นในปุษนียสถานสูงหลายแห่ง (ผู้วินิจฉัย 6:25-26; 1 ซามูเอล 9:12-25; 10:5,13; 1 พงศาวดาร 21:26; 1 พงศกษัตริย์ 3:2-4; 18:30) แท่นบูชาดังกล่าวนี้ได้กลายเป็นศูนย์กลางในท้องถิ่นสำหรับการสักการะพระเยโฮวา เมื่อการถือรูปเคารพได้เข้ามาถึง แท่นบูชาเหล่านี้มากมายได้ถูกทำให้หมดความศักดิ์สิทธิ์และถูกใช้ในการสักการะแบบนอกศาสนา” (Bible Dictionary s.v. “high places”)

เกี่ยวกับสถานเคารพที่มีการสักการะบาอัลผู้เขียนคนหนึ่งได้อธิบายไว้ว่า: แต่ละแห่งมีบาอัลของมันเองซึ่งได้รับการเคารวะในสถานเคารพของท้องถิ่น สถานเคารพนี้เป็นที่ยกระดับซึ่งอยู่นอกเมืองหรือหมู่บ้านโดยอาจเป็นที่สวดตามธรรมชาติหรือเป็นมูลดินที่ทำขึ้นเองเพื่อจุดประสงค์นี้ เหล่านี้คือปุษนียสถานสูงสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งโดยดั้งเดิมเป็นแหล่งสักการะของพวกชาวคานาอันพวกเขาได้ปฏิบัติการสักการะของพวกชาวอิสราเอลด้วย เครื่องมือแห่งการสักการะของสถานเคารพนี้มีลักษณะง่ายๆ ซึ่งคือก้อนหินที่ตั้งตรงเพื่อเป็นสิ่งแทนพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ถูกสมมุติว่าจะทรงมายังก้อนหินนี้เพื่อพบกับผู้สักการะและในยุคแรกเริ่มที่สุดของพวกชาวอาหรับ ก้อนหินใช้แทนแท่นบูชาของถวายเป็นแต่เดิมมาได้ถูกเผาได้รับการวางบนก้อนหินนี้ หรือโลหิตของผู้ถูกสังเวยจะถูกทาลงบนมันนอกจากแท่นและก้อนหินที่ตั้งตรงของมาสเซบาช์สถานเคารพของพวกคานาอันยังมีเครื่องประดับอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งคือลำต้นไม้ขนาดใหญ่ที่ปักไว้ในพื้นดินโดยที่บางที่ยังมีกิ่งก้านเหลือติดอยู่ เพื่อเป็นสิ่งแทนเทพเจ้าฝ่ายหญิงซึ่งเป็น

คูที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงของบาอัล นี่คือนามแห่งคานาอัน คำว่า อาเซรา คือการซึ่งกำหนดถึงต้นไม้ที่ขึ้นตั้งอยู่เพื่อเป็นสิ่งแทนเทพเจ้าฝ่ายหญิง” (Allen Menzies, *History of Religion*, in Reed C. Durham, Jr., “The Influence of Canaanite Baalism on Israel” p.4; ดู *พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล 2 ซามูเอล* [หนังสือคู่มือนักศึกษาวิชาศาสนา 301 ค.ศ.1980] หน้า 245-48 และ 255)

(4-26) 1 พงศกษัตริย์ 14:22 พระคัมภีร์ความว่าอย่างไรเมื่อมันกล่าวว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงหวงแทนเหตุใดพระองค์ทรงหวงแทน ?

คำว่า *หวงแทน* ซึ่งถูกใช้ในที่นี่มีความหมายอย่างเดียวกันกับที่ใช้ในหนังสืออพยพ 20:5 จากในภาษาฮีบรูให้ความหมายแฝงถึง “ยกย่องความรุ่งร้อน การริษยา” (William Gesenius, *A Hebrew and English, Lexicon of the Old Testament*. p. 888) ความหมายโดยนัยก็คือพระเจ้าทรงมีความรู้สึกอันว่องไวและลึกกล้าเกี่ยวกับรูปแบบของการสักการะที่ปลอมและลดคุณค่า (ดู อพยพ 20:5) เหตุผลดูเหมือนชัดเจน พลังอำนาจเดียวที่จะช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความพิศบาปมีอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นการสักการะปลอมใดๆ จะตัดผู้พิศบาปขาดจากอำนาจนั้น เนื่องจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงรักลูกๆของพระองค์และต้องการให้พวกเขาได้รับสวัสดิภาพนิรันดร์ที่ดีที่สุดพระองค์จึงทรงหวงแทน นั่นคือมีความรู้สึกแรงกล้าเกี่ยวกับการสักการะปลอมหรือเหลวไหลใดๆ ก็ตามที่พวกเขาปฏิบัติ พระเจ้าทรงหวงแทนในบาปของยูดาห์เนื่องจากว่าด้วยบาปนี้พวกเขาเหมือนกับอิส-ราเอลจะถูกหันออกจากพระองค์ไปสู่วิถีซึ่งความสุขแห่งความรอดที่พระองค์เท่านั้นจะสามารถประทานให้ได้ จะถูกริดรอนจากพวกเขา

(4-27) 1 พงศกษัตริย์ 14:25 ผู้ใดคือชัชก?

กษัตริย์แห่งอียิปต์ซึ่งในที่นี่ได้ถูกกล่าวถึงว่าเป็นชัชก เป็นไปได้อย่างมากที่สุดว่า “ทรงเป็นประมุขคนหนึ่งของพวกอาหรับ ซึ่งได้สถาปนาราชวงศ์ที่ 22 ของอียิปต์ในฐานะฟาโรห์เซซง I พระองค์ครองราชย์ 21 ปีจากปี 945-924 ก่อนคริสต์ศักราช พระองค์ให้การพักพิงแก่

เยโรโบอัมในฐานะผู้ลี้ภัยจากซาโลมอนภายหลังการพยากรณ์ของอาหิยาห์เกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์ในอนาคตของเยโรโบอัม (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:29-40) ในปลายรัชสมัยของพระองค์ซิชักได้เข้ารุกรานปาเลสไตน์ซึ่งเป็นปีที่ทำของเยโรโบอัม 925 ปีก่อนคริสต์ศักราชได้ทรงมีชัยต่อดาวิดได้ยึดเอาทรัพย์สมบัติของเยรูซาเล็มไปเป็นบรรณาการ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 14:25-26; 2 พงศาวดาร 12:2-12) และได้ทำการครอบครองอิสราเอลดังที่มีหลักฐานโดยเหล็กกล้าชิ้นหนึ่งของพระองค์ที่หักไว้ในมิกิดโดที่พระวิหารแห่งอามันในเมืองเชเบส ซิชักได้มอบภาพเหตุการณ์อันเป็นการปลดปล่อยอย่างมีชัยไว้โดยการตั้งชื่อเมืองหลายเมืองในปาเลสไตน์ (J.D. Douglas, ed., *The New Bible Dictionary*, s.v. "Shishak" ดู 2 พงศาวดาร 12:5-12 เพื่อเรื่องราวโดยละเอียดเกี่ยวกับการรุกรานของซิชักด้วย)

(4-28) 1 พงศ์กษัตริย์ 14:31 “เยโรโบอัมก็ทรงลวงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์”

วลีที่ว่า “ลวงลับอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์” เป็นคำไพบรุษที่หมายความว่าบุคคลได้สิ้นชีวิตลงและดวงวิญญาณของเขาได้ผ่านไปเพื่อรวมกับดวงวิญญาณอื่นที่ได้จากไปแล้ว วลีนี้ใช้เพื่อแสดงถึงการฝังศพไว้ในสุสานของครอบครัวด้วย (See Guthrie and Motyer, *Commentary*, p. 326)

(4-29) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:4 มันหมายความว่าอย่างไรว่า “เพื่อทรงเห็นแก่ดาวิด” พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานพระที่ปดวงหนึ่งแก่อาบี๋มในเยรูซาเล็ม?

อาบี๋มเป็นผู้ไม่ชอบธรรมเหมือนดังพระบิดาของพระองค์ “แต่เพื่อเห็นแก่ดาวิด” ซึ่งคือเพื่อเห็นแก่สัญญาที่ได้ถูกทำไว้เพื่อเชื้อสายของดาวิดและเพื่อรักษาสายพันธ์ของราชวงศ์นี้ไว้จนกว่าพระมาไซยาห์จะได้เสด็จมา (ดู อีสยาห์ 9:6-7; ลูกา 1:32; กิจการ 13:22-23) พระเจ้ามิได้ละทิ้งอาบี๋มซึ่งเป็นเหลนของดาวิดแต่ได้ทรงยอมให้ราชบัลลังก์ตกไปถึงเขาและต่อไปยังโอรสของพระองค์ด้วย (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:1:217) คำว่าพระที่ปดวงหนึ่งหมายถึงความคิดเกี่ยวกับแสงสว่างหรือเทียนไขซึ่งส่องสว่างต่อไปแทนที่จะดับมีดลง

ดังนั้นโดยสัญลักษณ์นี้เชื้อสายของอาบี๋มหรือแสงสว่างได้รับอนุญาตให้มีได้ต่อไปแทนที่จะดับสูญ (เกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะบุตรแห่งดาวิดขอให้ดู Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah*, pp.188-95)

เกี่ยวกับรัชสมัยของอาบี๋ม ขอให้ ดู 2 พงศาวดาร 13 (ซึ่งในที่นี่ได้รับการเรียกนามว่าอาบายาร์) แม้พระองค์มิใช่บุรุษผู้ชอบธรรม พระองค์มิใช่จะปราศจากความชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเรียกเยโรโบอัมและกองทหารของพระองค์ให้กลับใจ (ดู 2 พงศาวดาร 13:4-12) และกองทัพของพระองค์ได้มีชัยต่อเยโรโบอัม “เนื่องจากพวกเขาได้ฟังพวาพระเจ้า”

(4-30) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:5 ดาวิดได้ทรงทำถูกต้องเสมอเว้นแต่เพียงกรณีของอูรีอาห์หรือ?

ดูการแปลของโจเซฟ สมิธใน 1 พงศ์กษัตริย์ 15:5 เพื่อการแปลความที่กระจ่างของข้อพระคัมภีร์นี้ข้อความตลอดทั่วพระคัมภีร์ไบเบิลยกย่องดาวิดว่าดีพร้อม เว้นแต่เพียงเหตุการณ์เดียวเกี่ยวกับบัทเชบานันว่าถูกต้อง เนื่องจากว่าดาวิดมิได้เป็นผู้ถือรูปเคารพอีกทั้งการถือรูปเคารพมิได้แพร่หลายเมื่อดาวิดยังทรงเป็นกษัตริย์อยู่ การถือรูปเคารพและสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ที่มากับมันเป็นบาปร้ายแรงที่สุดของอิสราเอล และเป็นเรื่องที่พระเจ้าลงโทษให้น้อยที่สุดแม้ดาวิดจะได้ยอมแพ้ต่อการล่อลวงส่วนตัวซึ่งได้นำความเศร้าโศกทางวิญญาณมาสู่เขา ดาวิดได้ซื้อสัตย์ต่อพระเจ้าในความหมายที่ว่าพระองค์มิทรงยอมให้มีการถือรูปเคารพในอิสราเอล

(4-31) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:9 รัชกาลอาสา

เพื่อเรื่องราวโดยละเอียดเกี่ยวกับรัชสมัยของอาสา ขอให้ ดู 2 พงศาวดาร 14:16 (เกี่ยวกับเลขจำนวนมากๆ เช่นใน 2 พงศาวดาร 14:9 ขอให้ดูพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: ปฐมกาล 2 ซามูเอล, pp.193-95)

(4-32) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:9-10 พระนางมาอาคาคห์คือพระมารดาของอาสาหรือ ?

เนื่องจากพระมารดาของอาบี๋มคือมาอาคาคห์และอาสาทรงเป็นโอรสของอาบี๋ม มันไม่น่าเป็นไปได้ว่าคำว่า *มารดา* ที่ใช้ในที่นี่ได้ถูกต้องการให้หมายถึง *พระอัยยิกา*

พระนางยังทรงเป็นราชินีเพราะทรงยังมีพระชนม์อยู่เมื่อ
อาสาครองราชย์

(4-33) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:11-13 อาสาทรงเข้าทำ โครงการอะไรหลังการสิ้นพระชนม์ของพระบิดาของ พระองค์ อาบียัม ?

อาสาได้ขึ้นสู่บัลลังก์แห่งยูดาห์หลังการสิ้นพระชนม์
ของพระราชบิดา พระองค์ได้ทรงเห็นผลร้ายต่างๆ ของ
ความผิดบาป อีกทั้งได้เห็นการปฏิรูปของพระราชบิดา
จากความผิดบาปเหล่านี้ อาสาได้ทรงรณรงค์อย่างกว้าง
ขวางเพื่อทำให้แผนการของพระบิดามีผลสมบูรณ์ พระ
องค์ทรงให้มีการทำลายแท่นบูชาและปฏิมากรที่เป็นรูป
เคารพ ได้ทรงเริ่มกำจัดโสเภณีชายและหญิงที่ได้ไปอยู่
ในวิหารของพวกนอกศาสนา ป่าละเมาะ แท่นและสถาน
บูชา ในไม่ช้าการปฏิรูปได้นำสันติสุขมาสู่ประชาชนซึ่ง
ทำให้พวกเขาเป็นสุขและพอใจมากขึ้น พระองค์ทรงรู้ว่า
พวกนอกศาสนาจะต้องพยายามครอบงำผู้คนของพระ
องค์ด้วยการปฏิบัติศาสนกิจที่เป็นเท็จใหม่อีก ดังนั้น
พระองค์ได้ใช้ช่วงเวลาแห่งสันตินี้สร้างแนวป้องกันดิน
แดนของพระองค์ (ดู 2 พงศาวดาร 14:7)

การกระทำของอาสาได้สอนพระมารดาของพระองค์ถึง
สิ่งสำคัญทั้งหลายว่า (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:13), แม้สัม
พันธภาพในครอบครัวสำคัญ ความรักดีต่อพระผู้เป็น
เจ้าสำคัญกว่า (ดู มัทธิว 10:34-35, ลูกา 12:51-53)

(4-34) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:17 อะไรคือรามาร์ ?

เนบี ซามูเอล อาจจะเป็นรามาร์ในยุคโบราณ

แอตัม คล้าคอธิบายว่า: “เนื่องจากคำนี้บ่งชี้ถึงที่สูงซึ่ง
ซึ่งในที่นี้เรียกว่า *รามาร์* บางทีอาจเป็นเนินเขาซึ่งอยู่เหนือ
ทางแคบๆ ซึ่งอาจเป็นถนนสายหลักไปยังเยรูซาเล็มซึ่ง
บาอาซาได้สร้างป้อมปราการไว้เพื่อป้องกันการติดต่อกับ
หลายกับอาณาจักรยูดาห์ มิฉะนั้นพลเมืองของพระองค์
จะไปสนิทกับเชื้อสายของดาวิด รามาร์อยู่ห่างประมาณ
สองโยชน์หรือหกไมล์ทางทิศเหนือของเยรูซาเล็ม” (*Com-
mentary*, 2:446-47)

(4-35) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:18-22 การที่อาสาเข้าเป็น พวกกับเบนฮาดัดเป็นการกระทำที่ฉลาดหรือ?

การเป็นพันธมิตรกับเบนฮาดัด-กษัตริย์แห่งซีเรียได้
ทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย (ดู 2 พงศาวดาร 16:16-9)
อาสาทรงวางใจและใช้ศัตรูของพระองค์เบนฮาดัดแทนผู้
เป็นมิตรซึ่งคือพระเจ้าซึ่งได้แสดงให้เห็นอาสาทราบว่า ไม่จำ
ต้องมีเพื่อนอื่นใดอีก (ดู 2 พงศาวดาร 15:2-4)

(4-36) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:23-24 ปีสุดท้ายแห่งพระ ชนม์ชีพของอาสา

หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 15:23 กล่าวว่าในปีที่ 39 แห่ง
รัชสมัยของพระองค์อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทระหว่าง
วัยชราของพระองค์ 2 พงศาวดาร 16:12 กล่าวว่าโรคนี้
เริ่มขึ้นในปีที่ 39 แห่งรัชสมัยของพระองค์และทวิการ
รุนแรงอย่างมาก อาสาได้ทรงหวังพึ่งแพทย์หลวงอย่าง
หมดสิ้นแทนการหันมาสู่พระเจ้าเพื่อความช่วยเหลือ ดู
เหมือนพระองค์ทรงออกห่างจากพระเจ้ามากขึ้นเมื่อมี
ชันษาเพิ่มขึ้น (ดู 2 พงศาวดาร 16:10) พระองค์ได้
สิ้นพระชนม์ในปีที่ 41 แห่งสมัยการปกครองของพระ
องค์และพวกประชาชนได้กระทำการเผาเครื่องถวายบูชา
อย่างใหญ่ยิ่งเพื่อพระองค์ (2 พงศาวดาร 16:13-14)

(4-37) 1 พงศ์กษัตริย์ 15:28 บาอาซาได้ประหารผู้ ใด?

ฝ่ายตรงข้ามของพระองค์ในข้อ 28 คือนาดับเบอาซา
ได้ประหารนาดับ มิใช่อาสา

(4-38) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:1-2 พระผู้เป็นเจ้าของทรงแยก ผู้ชั่วร้ายขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลหรือ?

เกี่ยวกับพระดำรัสของพระเจ้าที่มีต่อบาอาซา “เราทำให้

เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชากรของเรา” (1 พงศ์กษัตริย์ 16:2) คล้ายวิจารณ์ว่า”นั่นคือในวิถีแห่งการช่วยเหลือของเรา เรายอมให้เจ้าเป็นกษัตริย์เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทำให้พวกกบฏผู้ทรยศมาตรกรได้เป็นกษัตริย์เหนือผู้คนของพระองค์หรือเหนือผู้คนพวกใดๆ ในพระคัมภีร์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ทรงทำให้เป็นตัวแทนของการกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งในวิถีแห่งการมาช่วยเหลือของพระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ได้เป็นไปเสมอมา” (*Commentary*, 2:448)

(4-39) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:2-13 คำพยากรณ์เกี่ยวกับอนุชนของบาอาซา

เยชูได้พยากรณ์ว่าบรรดาลูกหลานของบาอาซาจะถูกตัดออกจนหมดสิ้น ซึ่งเป็นผลที่ชาวฮีบรูถือว่าเป็นสิ่งเลวร้ายที่สุดที่จะมาสู่บุคคลได้ คิมรีได้ทำให้การพยากรณ์นี้กลายเป็นจริง (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:11-13) แม้ว่าคิมรีจะทำได้ “ดังที่ได้มีการพยากรณ์ไว้และได้กวาดล้างเชื้อสายของบาอาซา มันไม่ควรเป็นที่เชื่อกันว่าเขาได้ถูกกำหนดมาโดยพระเจ้าให้ทำดังนี้ ศาสดาสามารถพยากรณ์ว่ามนุษย์จะนำสิ่งใดมาสู่ตัวเองโดยปราศจากความจำเป็นในการที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดล่วงหน้าไว้และควบคุมสิ่งต่างๆให้เป็นไปดังนั้น” (*Rasmussen, Introduction to the Old Testament*, 2:5.)

(4-40) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:11 เหตุใดมิตรสหายและเหล่าญาติของบาอาซาได้ถูกประหาร?

ในการประหารมิตรสหายและเหล่าญาติของบาอาซา คิมรี “ได้มีเจตนาที่จะทำลายเชื้อสายของพระองค์ให้สิ้นเพื่อมิให้มีความทรงจำหลงเหลือเกี่ยวกับพระองค์และพวกชาวยิวได้กล่าวว่าเมื่อได้มีเจตนาที่ทำการนี้แล้วพวกเขาไม่เพียงแต่ทำลายครอบครัวของบุคคลผู้นั้นแต่ *จะทำลายเพื่อนบ้านอีกห้าครอบครัว* เพื่อให้ความทรงจำเกี่ยวกับบุคคลนั้นจะสูญหายไปจากแผ่นดินโลก” (*Clarke, Commentary*, 2:449)

(4-41) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:21-23 อะไรเป็นที่รู้จักเกี่ยวกับการครองราชย์ของอมรีในอิสราเอล?

ริสมุสสันได้เขียนเกี่ยวกับอมรีว่า “ไม่มีแหล่งในพระ

คัมภีร์ใดๆ บอกเกี่ยวกับรัชสมัยที่ยาวนาน 11 ปีของพระองค์เท่าพระคัมภีร์ไบเบิลนอกจากที่พระองค์ได้เสมาเรียและสร้างมันขึ้นเป็นป้อมปราการเข้มแข็งเพื่ออิสราเอลภาคเหนือแล้ว หลักศิลาจารึกของเมซอกษัตริย์แห่งโมอับได้ยอมรับว่าพระองค์ [อมรี] ได้มีชัยต่อโมอับและได้รับบรรณาการตลอดยุคสมัยของพระองค์ และคำจารึกหลังจากนั้นเช่น พงศาวดารของแซลมานเซอร์ที่ 3.-ได้เอ่ยถึงอิสราเอลว่าเป็นนิเวศน์ของอมรี และในเนื้อความนั้นได้เรียกกษัตริย์ของมันเป็นว่าโอรสแห่งอมรี แม้ว่าราชวงศ์ของพระองค์ได้ถูกแทนที่โดยราชสกุลอื่นนานแล้ว เบนฮิตาดแห่งซีเรียได้กล่าวว่าพระบิดาของพระองค์ได้ชิงเมืองบางแห่งไปได้จากอมรีและทำให้พระองค์ต้องยอมให้มีการค้าเสรีในเสมาเรีย อมรีได้ทำพันธมิตรกับเอ็ดธาอัลกษัตริย์แห่งไทรของพวกชาวฟินิเซียและได้ขอเจ้าหญิงชาวฟินิเซียเยเซเบลอภิเษกกับโอรสของพระองค์อาหับ การเป็นพันธมิตรนี้ได้ทำให้เกิดผลร้ายในทางการศาสนาและการเมืองของอิสราเอลถึง 45 ปี และในยูดาห์อีก 50 ปี หลังจากนั้น” (*Introduction to the Old Testament*, 2:5-6)

(4-42) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:24 อะไรคือความสำคัญของ”เนินเสมาเรียเซเมอร์”?

โจซีฟัสได้เขียนไว้ว่า “เมืองที่ได้รับการสร้างไว้บนเนินนี้ได้รับการเรียกโดยพวกชาวกรีกเสมาเรียแต่กษัตริย์อมรีทรงเรียกมันว่าเสมาเรียจากนามของเซเมอร์ผู้ซึ่งได้ขายภูเขานี้แก่พระองค์ที่ซึ่งพระองค์ได้สร้างเมือง” (*The Life and Works of Flavius Josephus Antiquities*, bk.8, Chap.12, par. 5.) ในทุกวันนี้ซากเมืองได้ถูกเรียกโดยนามทั้งเสมาเรียและเซยาเตียซึ่งเป็นนามที่เฮรอดประทานให้ เมืองนี้ซึ่งตั้งห่างหกไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเซเคมได้เป็นเมืองหลวงของเผ่าทั้งสิบจนเมื่อพวกเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย มันได้ถูกสร้างขึ้นใหม่เป็นนครอันโอ้อ่าโดยเฮรอด แต่ได้ถูกทำลายโดยพวกโรมันในการกบฏครั้งแรกของพวกชาวยิวประมาณปีคริสต์ศักราช 68 หรือ 69

(4-43) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:29-30 ผู้ใดคืออาหับและเยเซเบล ?

เป็นไปได้ว่าอาหับโอรสแห่งอมรีได้ถ่ายทอดความโหดเหี้ยมเลวร้ายมาจากพระบิดาของพระองค์เนื่องจากพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “พระองค์กระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรแห่งพระเจ้าเกินกว่าที่ได้เคยมีมาแต่ก่อนทั้งสิ้น” (1 พงศ์กษัตริย์ 16:30) พระบิดาของพระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายเกินกว่าที่ได้มีบันทึกไว้แต่ก่อน (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:25) อาหับได้อภิเษกกับเยเซเบลพระธิดาของเอีทบาอัลแห่งฟินิเซีย เยเซเบลและเอีทบาอัลได้ปฏิบัติกรือรูปเคารพในแบบที่เลวร้ายที่สุด อาหับทรงก่อตั้งนิเวศน์ของบาอัลในเมืองหลวงสะมาเรียและมอบแท่นบูชาแก่สุริยเทพ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 16:32) แล้วพระองค์ทรงสร้างปาละเมาะที่ซึ่งพวกผู้คนสามารถปล่อยตัวในการปฏิบัติกรือรูปเคารพต่างๆ ซึ่งคล้ายจะเป็นสัญลักษณ์เพื่ออุทิศแก่เทพแห่งความรักอัคราอหับ บูโรหิตจำนวนสี่ร้อยได้รับเลี้ยงอาหารที่โต๊ะของเยเซเบลรัฐออกค่าใช้จ่ายโดยพวกเขาช่วยเหลือพระนางในการศาสนาที่ฟุ้งเฟ้อและไร้สิ่งดีที่พระนางได้นำมาสู่อิสราเอล

(4-44) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:31 การอภิเษกของอาหับกับเยเซเบลเป็นสิ่งชั้ดเคืองพระทัยพระเจ้ามากเพียงไร

คล้าคได้สรุปถึงการอภิเษกและชีวิตของเยเซเบลด้วยถ้อยคำดังนี้

สะมาเรียหรือเสบาเทีย ในดินแดนของมนัสเสห์

“นี่คือส่วนนำและส่วนสำคัญในการละเมิดของพระองค์ไม่เพียงแต่พระองค์ได้รับคนนอกศาสนามาเป็นมเหสี แต่นางเป็นผู้ที่มีความประสงค์ร้ายอย่างเป็นทางการที่รู้จักกันดีต่อศาสนาที่แท้จริงและได้ปฏิบัติมันอย่างรุนแรงที่สุด

1. พระนางคือพระธิดาผู้ถือรูปเคารพของกษัตริย์ผู้ถือรูปเคารพ; 2. พระนางทำการนื้ออย่างเปิดเผย 3. พระนางไม่เพียงแต่ยอมผ่อนปรนแก่มันแต่ทรงป้องกันมันและให้เกียรติและรางวัลแก่ผู้ที่ปฏิบัติมัน; 4. พระนางได้ใช้วิธีการทุกอย่างในการข่มเหงกษัตริย์ศาสนาที่แท้จริง; 5. พระนางโหดร้ายอย่างน่าชิงชังและได้คร่าชีวิตของเหล่าศาสนดาและบูโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า; 6. และสิ่งทั้งหลายที่พระนางได้กระทำนี้ได้ทรงทำด้วยการมุ่งมั่นอันร้อนแรงและความโหดร้ายอันไม่ลดหย่อนอย่างที่สุด

“แม้ว่าอาหับได้สร้างวิหารแห่งหนึ่งและทำแท่นบูชาสำหรับบาอัล และทำให้มีการสักการะอัคราเรทซึ่งคือเทพ *วีนัส*...ของชาวลิโดนแต่ความมุ่งร้ายของเยเซเบลต่อสิ่งดีทั้งหลายได้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปกระทั่งว่าการที่พระองค์อภิเษกกับนางได้ถูกพิจารณาว่าเป็นการกระทำอันชั่วร้ายสูงสุดและการกระทำที่ทำให้พระผู้เป็นเจ้าชั้ดเคืองที่สุดและเป็นการทลายนะต่อความไพบุลย์ของอาณาจักร” (Commentary, 2:450-51)

(4-45) 1 พงศ์กษัตริย์ 16:34 “วางรากฐาน...โดยเสียบบุตรหัวปี...และตั้งประตูเมืองโดยเสียบบุตรสุดท้อง”

คำพยากรณ์ของโยชูวาในหนังสือโยชูวา 6:26 เกี่ยวกับเยรีโคมิได้กล่าวถึงเพียงการสร้างบ้านเรือนในที่นั้น แต่รวมถึงการฟื้นฟูเมืองให้เป็นป้อมปราการ (see Keil and Delitzsch, Commentary, 2:1:73)

คล้าคสรุปถึงความเห็นสามประการเกี่ยวกับการแปลความคำพยากรณ์ของโยชูวาที่ถูกต้อง:

“1. เป็นที่เชื่อกันทั่วไปว่าพระองค์ (ฮีเอล) ทรงวางรากฐานของเมือง โอรสองค์ใหญ่ซึ่งคือความหวังของครอบครัวลีนชีวิตลงโดยพระหัตถ์และการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า และบุตรธิดาทั้งสิ้นของพระองค์ตายลงตามกันไป ดังนั้นเมื่อประตูเสร็จพร้อมที่จะขึ้นแขวนโอรสองค์สุดท้องและคนสุดท้ายได้ลีนชีวิตลงและดังนั้นแทนที่จะเป็นการเสริมความมั่นคงแก่พระนามแห่งพระองค์ ราซวงค์ทั้งสิ้นได้สลายไป

“2. ข้อความนี้เพียงแต่หมายถึงการล่าช้าอย่างยิ่งในการก่อสร้าง แต่เขาผู้ซึ่งได้ทำมันควรใช้ชีวิตเกือบทั้งสิ้นของเขากับมัน ตลอดเวลาที่พระองค์ยังสามารถที่จะให้กำเนิดลูกกล่าวอย่างหนึ่งก็คือถ้าบุคคลได้วางรากฐาน

ของเขาเมื่อบุตรหัวปีของเขาได้เข้ามาในโลกนี้ บุตรคนสุดท้ายและคนสุดท้ายของเขาควรได้เกิดก่อนที่กำแพงพร้อมที่จะรับการใส่ประตูใหญ่ไว้ใมน้ำมันและข้อความนี้เป็นในแบบสุภาพซึ่งแนะนำถึงแรงงานที่ได้ถูกทำให้เห็นนาอย่างมากมายโดยมี *อุปสรรคและการล่าช้าเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว*

“3. บุคคลที่สร้างเมืองนี้ขึ้นใหม่ควร ในการวางรากฐานฆ่าหรือยอมเสียสละบุตรหัวปีของเขาเพื่อเป็นการอุทิศแก่มัน และเพื่อจะได้การช่วยเหลือจากสิ่งวัตถุแห่งการสักการะรูปเคารพของเขาโดยแน่นอนและควรห่างบุตรคนสุดท้ายเมื่องานเสร็จลงสมบูรณ์เพื่อแสดงกตัญญูต่อความช่วยเหลือที่ได้รับ ความเห็นข้อหลังนี้ดูเหมือนเป็นที่ยอมรับโดยฉบับภาษาอารามาอิก ซึ่งให้ความเห็นว่ายีเอลได้ฆ่าโอรสองค์ใหญ่ของพระองค์อาบีรัมและโอรสองค์สุดท้ายเอง

“...ไม่มีพระคัมภีร์ฉบับใดต่อไปนี้ซึ่งคือฉบับอารามาอิก วอลเกท เซฟพูกินท์ ซีริแอคหรือภาษาอาราบิกโดยยกเว้นฉบับภาษาอารามาอิก ซึ่งว่าเด็กเหล่านี้ได้ถูกฆ่าหรือสิ้นชีวิต ซึ่งสถานะการณ์ต่างๆ ดูเหมือนจะเสริมความเห็นที่ว่าข้อความนี้ควรได้ถูกเข้าใจไปในทาง *เชื้อสาย* หรือ *เรื่องของอุปสรรค* ต่างๆ” (*Commentary*, 2:451)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(4-46) ราคาแห่งการทะเลาะวิวาท

ขณะที่ท่านอ่านเรื่องราวต่างๆที่ได้เกิดขึ้นกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลหลังการสวรรคตของซาโลมอนท่านรู้สึกเสียใจสำหรับบรรดาผู้ที่ต้องรับทุกข์และความตายระหว่างช่วงเวลานี้หรือเปล่า? ได้มีสิ่งใดผิดพลาดเกิดขึ้น? พวกเขาอาจสามารถเลี่ยงความยากลำบากทั้งหลายที่เกิดขึ้นแก่พวกเขาอย่างไร? คำตอบของท่านอาจทำให้เกิดรูปแบบเพื่อการดำเนินชีวิตของท่านโดยปราศจากความยากลำบากดังกล่าวนี้ขอให้ท่านใช้ความคิดอย่างจริงจังบ้างเกี่ยวกับคำถามที่ว่า ท่านจะสามารถควบคุมการไม่เชื่อฟังและการกระด้างกระเดื่องในชีวิตของท่านได้อย่างไร ท่านหวังว่าจะมีผลอย่างไร? มันเป็นเรื่องสำหรับครอบครัวเหมือนกับสำหรับประชาชาติหรือเปล่าที่ว่า การกำจัดความชั่วร้ายและการเห็นแก่ตัวจะช่วยสร้าง

ความปรองดองและความสามัคคีด้วย? ทำไมท่านจึงรู้สึกเหมือนที่ท่านเป็นอยู่ จงเขียนคำตอบของท่านลงบนกระดาษแยกต่างหากอีกแผ่นหนึ่ง

พระเจ้าได้ทรงแนะนำพวกชาวอิสราเอลให้รักษาสัมพันธภาพที่เหมาะสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวของพวกเขาและในกลุ่มทางศาสนา พระองค์ดำรัสว่า “เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า” (2 พงศาวดาร 11:4) อีกทั้งพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าตราบเท่าที่พวกเขาทำตามคำแนะนำของพระองค์พวกเขาจะรุ่งเรือง; แต่ถ้าพวกเขาจะละทิ้งพระองค์พระองค์จะทรงละทิ้งพวกเขา (ดู 2 พงศาวดาร 15:2) พวกชาวอิสราเอลไม่แยแสต่อคำแนะนำนี้และไม่ซำการพิพาทกันความรุนแรงและความเกลียดชังก็มีขึ้นในการพรรณนาความถึงสถานการณ์นี้พระคัมภีร์ได้บันทึกว่า “ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามาเพราะมีการรุ่มรวยอยู่มากมายรอบกวนชาวเมืองนั้น” (2 พงศาวดาร 15:5) ดังนั้นกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลได้ทรงล้มเหลวที่จะให้พื้นฐานทางนิตินัยแห่งสันติสุขแก่เหล่าพลเมือง วิญญาณแห่งการวิวาทเป็นของมาร (ดู 3 นิโอฟ 11:29) ท่านจำเป็นต้องปรับปรุงตัวในแง่นี้บ้างหรือเปล่า? สัมพันธภาพที่มีความปรองดองมากขึ้นกับบิดามารดา กับพี่น้องชายหญิงและบุคคลอื่นในชีวิตของท่านจะมีผลต่อความสุขในชีวิตของท่านและของพวกเขได้อย่างไร ขอให้เขียนคำตอบของท่านลงบนกระดาษ

ประธานเดวิด โอ. แม็คเคย์ ได้กล่าวเกี่ยวกับความสามัคคีว่า: “ในสาขาและเวอร์ด ไม่มีคุณธรรมใดที่เป็นประโยชน์ในการก้าวหน้าทางจิตวิญญาณเกินกว่าการปรากฏแห่งหลักธรรมนี้ [ความสามัคคี] เมื่อการริษยา การลอบกัด การกล่าวสิ่งชั่วร้าย การขาดความเชื่อมั่น ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความสามัคคีและความรักสมานฉันท์ ความก้าวหน้าขององค์กรก็จะถูกปิดกั้นไว้” (In Conference Report, Oct. 1939, p. 102)

(4-47) ความสำคัญของความสามัคคี

ถ้าท่านหวังที่จะบรรลุศักยภาพของท่านในฐานะลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ท่านต้องเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ ท่านจำเป็นต้องใช้การช่วยเหลือและยอมรับการช่วยเหลือหลักธรรมนี้เป็นจริงใน

สังคมในศาสนาจักรและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบ้าน ประธานแม็คเคย์ ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่านี่เพียงสองสามสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่าการขาดความสามัคคีและความสมานฉันท์ในบ้าน ในทางตรงกันข้ามข้าพเจ้ารู้ว่าบ้านซึ่งมีความสามัคคี ความช่วยเหลือ และความรักซึ่งกันและกันก็คือสวรรค์น้อยๆ บนแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าคาดว่าพวกท่านเกือบทุกคนสามารถเป็นพยานถึงความหวานชื่นของชีวิตในบ้านซึ่งคุณธรรมเหล่านี้ครอบครองอยู่ ข้าพเจ้าหวังด้วยความถ่อมใจที่สุดในความทรงจำที่ว่าไม่เคยมีแม่แต่ครั้งเดียวในบ้านซึ่งข้าพเจ้ายังเป็นเด็กชายวัยเยาว์ ข้าพเจ้าแลเห็นตัวอย่างของการไม่ลงรอยกันระหว่างคุณพ่อคุณแม่ และเจตนาดีและความเข้าใจซึ่งกันและกันนั้นได้เป็นสายยึดแห่งความสามัคคีที่ได้รวมพี่น้องชายและหญิงกลุ่มหนึ่งผู้ซื่อสัตย์เข้าไว้ด้วยกัน ความสามัคคีการสมานฉันท์ เจตนาดีเป็นคุณธรรมที่ต้องได้รับการปลูกและหวงแหนไว้ในบ้านทุกหลัง” (In Conference Report, Oct. 1939, p. 102)

(4-48) อันตรายของการมีสองใจ

อัครสาวกเจมส์ได้เขียนไว้ว่า: “เขาเป็นคนสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางที่ตนประพฤตินั้น...ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้าและพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่านชำระมือให้สะอาดและคนสองใจจงชำระใจตนให้บริสุทธิ์” (ยากอบ 1:8;4:8) ข้อความนี้สอนเราถึงความจำเป็นที่ต้องหลีกเลี่ยงการติสองหน้าและต้องจริงใจต่อหลักธรรมซึ่งเราได้ประกาศว่าจะดำเนินชีวิตตามนั้นเสมอ

บรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ส่วนมากที่สุดเป็นพวกสองใจในความหมายตามข้อพระคัมภีร์ที่ได้รับการบันทึกไว้โดยเจมส์ การสองใจนี้ทำให้มีความไม่มั่นคงในชีวิตของพวกเขาเองรวมทั้งในชีวิตของเหล่าอิสราเอลทั้งปวงเอ็ดเวิร์ดบรูซ อาร์. แมคเคย์ได้บรรยายถึงคนสองใจโดยสรุปอย่างสมบูรณ์ด้วยถ้อยคำดังนี้ “คนที่ชอบเปลี่ยนแปลงสิ่งเลวซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่เที่ยงแท้และมั่นคงซึ่งจะรักษาวิถีแห่งความชอบธรรมเสมอ สมาชิกของศาสนาจักรที่พยายามทั้งในการละทิ้งและทำตามโลก และมีได้รับใช้พระเจ้าโดยมีดวงตาพุ่งไปยังรัศมีภาพของพระองค์” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:248)

เอ็ดเวิร์ดอัลวิน อาร์. ไตเออร์ ได้กล่าวว่า: “หลายศตวรรษมาแล้วพระเยซูได้ทรงแสดงความจริงอันชัดแจ้งว่ามนุษย์ไม่สามารถรับใช้นายสองคน เขาจะรักคนหนึ่งและเยาะหยันอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะชังคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง” (มัทธิว 6:24) อัครสาวกเจมส์ ได้ย้ำอยู่เสมอถึงการเลือกสิ่งถูกต้องแทนสิ่งผิด สำหรับผู้ซึ่งพยายามมอบความภักดีแก่ทั้งสองฝ่ายการขาดความทรงตัวจะเกิดขึ้น นักจิตวิทยาคนหนึ่งเรียกบุคคลดังกล่าวนี้ว่าคนใจเสาะที่เป็นโรคประสาท” (*The Nobility of Teaching*, Brigham Young University Speeches of the Year, 20 Jan. 1970 p. 3.)

การมีสองใจในความหมายของพระคัมภีร์โบราณคือการคร่อมอยู่บนรั้วแหลมสูงซึ่งแยกความภักดีทั้งหลายต่ออาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจากความภักดีต่อโลกข้างหนึ่งของรั้วคือพระเยโฮวาห์และโซอัน; อีกข้างหนึ่งคือเทวรูปและบาบิโลน

จงทบทวนถึงชีวิตของกษัตริย์องค์ต่างๆ ที่ท่านได้อ่านในบทหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม มีพระองค์ใดบ้างที่อยู่ในรั้วด้านที่เป็นของพระเจ้าโดยสมบูรณ์โดยไม่แม้แต่มองข้ามไปอย่างริษยาผ่านรูแคบนี้หรือพวกเขาได้พยายามรักษาสถานภาพไว้ทั้งสองข้างซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แน่นอน?

อะไรได้ทำให้กรณีของกษัตริย์เหล่านี้เลวร้ายลงไปอีกโดยการยอมรับบัลลังก์แห่งอิสราเอลหรือยูดาห์หมายถึงการยอมรับตำแหน่งแห่งการเป็นตัวแทนหรือการวางใจ กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกควรเป็นองค์แทนของกษัตริย์แห่งสวรรค์เสมอซึ่งทรงคือกษัตริย์ที่แท้จริงพระองค์เดียวในอิสราเอล กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกควรยอมรับความรับผิดชอบในการนำผู้คนให้เชื่อฟังกษัตริย์แห่งสวรรค์ และลงโทษทุกคนที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ แต่การละทิ้งความเชื่อได้เข้ามาถึง กษัตริย์มิได้ถูกเลือกโดยการเปิดเผยและการชโลมโดยศาสนาดีกต่อไป ฉะนั้นไม่น่าแปลกใจที่ผู้ปกครองในทั้งสองอาณาจักรบ่อยครั้งได้นำพาผู้คนไปในทางที่ตรงกันข้ามกับทางของพระผู้เป็นเจ้า

จงพิจารณาข้อบันทึกต่อไปนี้.

กษัตริย์และขบวนการ

เรโอบอัม (ยูดาห์) ทรงจัดตั้งปุชนียสถานสูงเทวรูปป่าละเมาะ

เยโรโบอัม (อิสราเอล) ทรงจัดตั้งเทวรูปและฐานะบูโรทิตปลอม

นาดับ (อิสราเอล) “ทรงทำตามแบบอย่างของเยโรโบอัม”

อาบียัม (ยูดาห์) “ทรงดำเนินตามบาปทั้งปวงของพระราชบิดาของพระองค์”

บาอาซา (อิสราเอล) ทรงทำตามแบบอย่างของเยโรโบอัม

เยโฮชาฟัท (ยูดาห์) มิได้ล้มเลิกปุชนียสถานสูงแต่ทรงถูกต้องในสิ่งอื่นๆ

เอลาห์ (อิสราเอล) ทรงร่ำเมรัย ทรงทำให้อิสราเอลผิดบาป

คิมรี (อิสราเอล) ทรงเป็นฆาตกรผู้ถือรูปเคารพ (ปกครองเพียงเจ็ดวัน)

อมรี (อิสราเอล) ทรงเป็นผู้ถือรูปเคารพที่เลวร้ายกว่าผู้ใดก่อนหน้าพระองค์ทั้งสิ้น

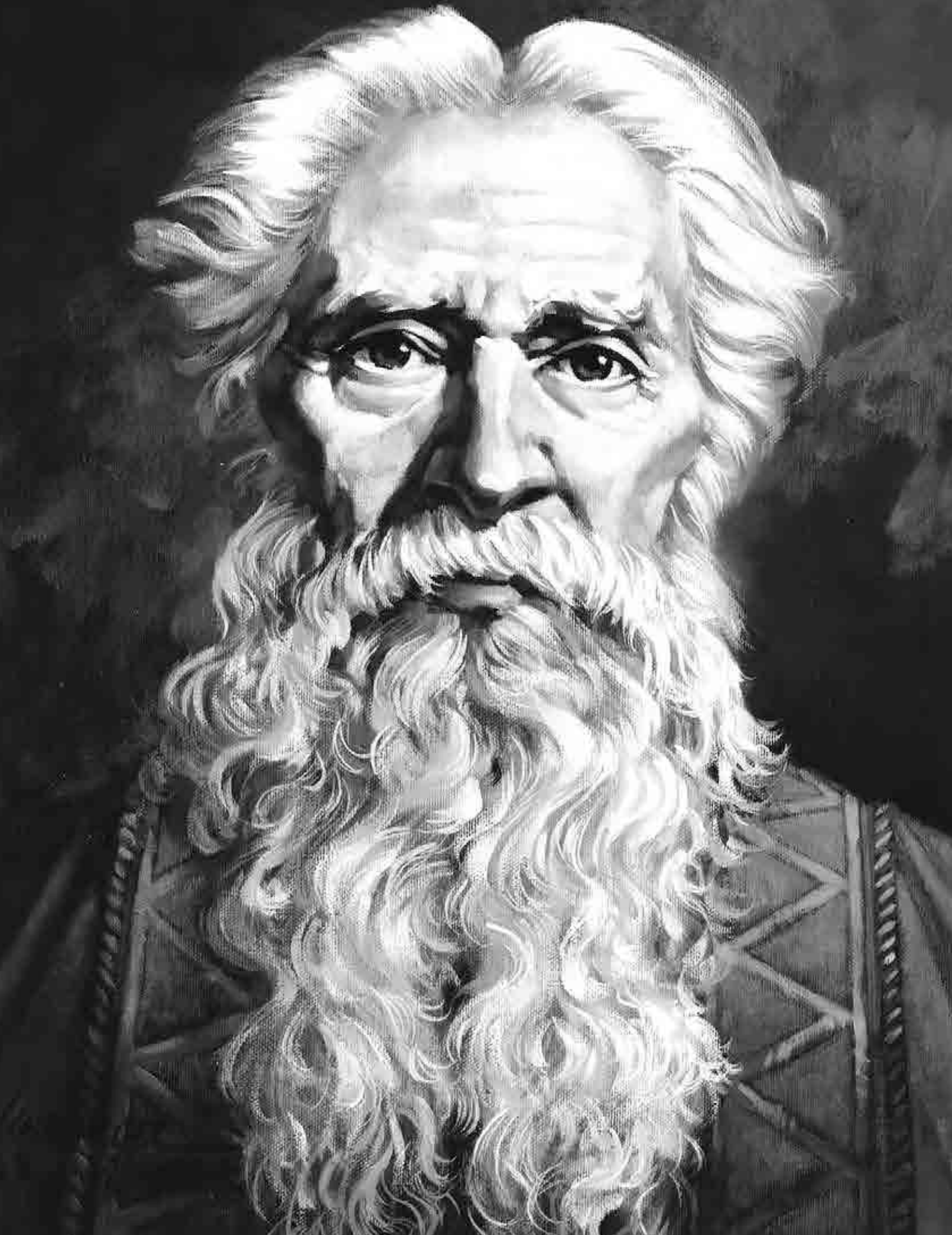
อาหับ (อิสราเอล) ทรงเลวร้ายยิ่งกว่าอมรี ทรงอภิเษกเยเซเบล

อะไรได้เป็นเหตุหนึ่งของการล่มสลาย? มันมิใช่การสองใจที่ได้นำไปสู่การไม่เชื่อฟังหรือ? อิสราเอลได้เชื่อในโลกและได้พยายามที่จะรับรางวัลจากโลกมากกว่าที่จะวางใจในพระเจ้าและพยายามที่จะได้รางวัลของพระองค์หรือเปล่า?

ศาสดาและผู้พยากรณ์ ในสมัยโบราณ

B

(B-1) ศาสดาในหมู่ชาวฮีบรูคืออะไร ?

พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้มีศาสดาในอิสราเอลสมัยโบราณ ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่พระองค์ทรงให้มีศาสดาในทุกวันนี้ พวกเขาจะต้องสั่งสอนผู้คนถึงกฎของพระผู้เป็นเจ้า และสอนว่าดำเนินชีวิตตามกฎเหล่านั้นอย่างไร เรียกผู้คนที่ให้กลับใจเมื่อจำเป็น และให้พยานของพระเยซูคริสตังานของศาสดาที่แท้จริงในทุกยุคสมัยคือเป็นผู้นำข่าวของพระผู้เป็นเจ้าและบอกกล่าวพระประสงค์ของพระองค์

เอลเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ ได้อธิบายว่าศาสดาคือครู ซึ่งคือสาระสำคัญของคำนี้ เขาสอนถึงความจริงพระกิตติคุณที่พระเจ้าเปิดเผยแก่มนุษย์และอธิบายมันภายใต้การดลใจสู่ความเข้าใจของผู้คน เขาคือผู้อธิบายแห่งความจริง ยิ่งกว่านั้นเขาชี้ถึงทางแห่งความสุขของมนุษย์ โดยการเชื่อฟังต่อกฎของพระผู้เป็นเจ้าเราเรียกผู้ได้ไกลไกลจากความจริงหันมาสู่การกลับใจ เขาได้กลายเป็นนักรบเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระพุทธรเจ้าบรรลุความสุดยอดโดยมีความเคารพต่อวงศ์ตระกูลมนุษย์ จุดประสงค์แห่งชีวิตนี้คือการเชิดชูแผนแห่งความรอดของพระเจ้า สิ่งทั้งหมดนี้เขาทำด้วยความผูกพันอันใกล้ชิดกับพระเจ้า จนเขาเต็มไปด้วยพลังแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า (มีคาห์ 3:8 ดู ค.พ. 20:26; 34:10; 43:16 ด้วย)

“เมื่อเวลาผ่านไปคำว่าศาสดาได้มีความหมายว่าบุรุษผู้ที่ได้รับการดลใจและคำแนะนำจากพระเจ้างานสำคัญของศาสดาได้ถูกเข้าใจกันอย่างผิดๆ ว่าคือการพยากรณ์ เหตุการณ์ที่จะมาถึงโดยการกล่าวคำพยากรณ์ซึ่งเป็นเพียงหนึ่งในหน้าที่หลายอย่างของศาสดา

“ในความหมายที่ว่าศาสดาคือบุรุษที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า สมณานาม ที่ว่าผู้พยากรณ์และผู้เปิดเผยเป็นเพียงการขยายความหมายที่รวบรวมไว้ของความหมายของตำแหน่งศาสดา...

“ศาสดาได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าด้วย สิ่งนี้อาจเป็นการอธิบายถึงความจริงที่มีอยู่แล้วหรือเป็นความจริงใหม่ที่มนุษย์ยังมีเคยได้มีมาก่อน การเปิดเผยดังกล่าวนี้

จะอยู่ในขอบเขตของตำแหน่งที่ดำรงอยู่โดยผ่านทาง การที่เขาดำรงอยู่ ผู้ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าจะไม่รับการเปิดเผยสำหรับตำแหน่งที่สูงกว่า” (*Evidences and Reconciliations*, pp. 257-58)

อะไรคือคุณสมบัติสำหรับชายคนหนึ่งที่จะเป็นศาสดา? เอลเดอร์เอ. ซีโอดอร์ ทัตเติล ได้ตอบคำถามนี้โดยการกล่าวว่า:

“สิ่งแรกที่สุด พระผู้เป็นเจ้าต้องทรงเลือกเขาเพื่อเป็นศาสดาของพระองค์! สิ่งนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากที่มนุษย์เลือกพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดเมื่อทรงกำลังกล่าวต่ออัครสาวกของพระองค์ได้ดำรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเราแต่เราเลือกท่านทั้งหลายและได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ไปเกิดผล...” (ยอห์น 15:16)

“เราเชื่อว่ามนุษย์ต้องได้รับการเรียกจากพระผู้เป็นเจ้า โดยการพยากรณ์และการปรกมือโดยผู้มีอำนาจที่จะสั่งสอนพระกิตติคุณและปฏิบัติพิธีการต่างๆ เกี่ยวกับมัน” (หลักแห่งความเชื่อ 5)

“ดังนั้นศาสดาคือตัวแทนที่ได้รับมอบอำนาจของพระเจ้า ในขณะที่โลกอาจไม่ยอมรับเขา *ข้อกำหนดที่สำคัญมีอยู่ว่าพระผู้เป็นเจ้าดำรัสผ่านเขา*” (รายงานการประชุมใหญ่ เมษายน 1973 หน้า 11 หรือนิตยสารเอ็นไซน์ กรกฏาคม 1974 หน้า 5-7)

(B-2) ผู้พยากรณ์คืออะไร ?

“ผู้พยากรณ์คือบุคคลที่สามารถเห็นได้ด้วยแสงสว่างทางวิญญาณเขาสามารถรับรู้ความหมายในสิ่งที่ดูกลางเลือนสำหรับคนอื่นๆ ดังนั้นเขาเป็นผู้แปลความและผู้ไขความกระจ่างแห่งความจริงนิรันดร์ เขาเห็นล่วงหน้าในอนาคต จากอดีต และปัจจุบันการนี้เขาทำโดยพลังอำนาจแห่งพระเจ้าซึ่งปฏิบัติผ่านเขาโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมด้วยเครื่องมือแห่งสวรรค์เช่นยูรัมและซัมมัม กล่าวโดยสรุปเขาเป็นผู้แลเห็นผู้ที่เดินอยู่ในความสว่างของพระเจ้าด้วยดวงตาที่เปิด (พระคัมภีร์มอรมอน โม-

ไซยา 8:15-17)” (Widtsøe, *Evidences and Reconciliation*, p.258)

ดังที่แอมัน-ได้กล่าว “ผู้พยากรณ์เป็นผู้รับการเปิดเผยและเป็นศาสดาด้วย” (โมไซยา 8:16) เมื่อจำเป็นเขาสามารถให้ขุมและขุมมัมหรือผู้แปลศักดิ์สิทธิ์ (ดู โมไซยา 8:13, 28:13-16, 1 ซามูเอล 9:9; 2 ซามูเอล 24:11; 2 พงศ์กษัตริย์ 17:13, 1 พงศาวดาร 29:29, 2 พงศาวดาร 9:29; 33:19; อีสยาห์ 29:10, 30:10, 2 นีไฟ 3:6-14; ค.พ. 21:1; 107:92; 124:94, 125; 127:12; 135:3 โมเสส 6:36, 38)

(B-3) บทบาทของศาสดา

แม้ว่าศาสดาคิดเกี่ยวกับอนาคตโดยไม่ต้องสงสัย งานส่วนใหญ่ของพวกเขาในหมู่ผู้ร่วมสมัยมีลักษณะที่ปฏิบัติได้และเป็นไปตามธรรมชาติในเวลาอันแน่นอนพวกเขาคือครูรัฐบุรุษและมัคคุเทศน์ของประชาชนพวกเขาคือผู้อธิบายความจริง พวกเขาแสดงให้เห็นว่าทางแห่งความสุขของมนุษย์คือการเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า พวกเขาได้เรียกผู้ที่ยืนห่างจากความเป็นจริงให้หันมาสู่การกลับใจพวกเขาเซ็ดชูแผนแห่งความรอดของพระเจ้า มันเป็นสิทธิและความรับผิดชอบของพวกเขาที่จะให้คำปรึกษาแก่ลัทธิชนในทุกยุค

ศาสดาคือผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า อย่างไรก็ตามพวกเขามีได้เป็นเพียงเครื่องจักรอันเฉยเมยซึ่งเพียงแต่กล่าวข่าวของพระองค์ซ้ำๆ พวกเขาคือปัจเจกชนที่ยิ่งใหญ่ มีลีลาในบุคลิกภาพและการแสดงออกพวกเขาแลเห็นสิ่งต่างๆ ด้วยตาของเขาเองตามสถานการณ์ของพวกเขา พวกเขากล่าวถ้อยคำด้วยภาษาของผู้คนในยุคสมัยของพวกเขาและให้ความเข้าใจแก่พวกเขา

ศาสดาแต่ละคนได้รับการยกขึ้นในเวลาพิเศษเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นพิเศษ แน่แน่นอนที่ว่าพระหัตถ์แห่งพระเจ้าอยู่ในการเรียกของพวกเขาตัวอย่างเช่น อาโมส ได้ถูกเรียก เมื่อมีความมั่งมีและรูปแบบนิยมทางศาสนาได้รวมกันเพื่อก่อให้เกิดการเสื่อมโทรมทางสังคมและศีลธรรมหย่อนยานอย่างมากเขาได้ตอบสนองมันในลักษณะพิเศษและด้วยข่าวสารที่เหมาะสมกับกาลเวลา โยสิยาห์ได้ปราศรัยต่อผู้คนของยุคที่รูปแบบอันเป็นที่ยอมรับทางสังคมกำลังเสื่อม เอเสเคียลไม่เกรงกลัวในการร้องเรียก

เพื่อความถูกต้องของเขาได้ประกาศว่า “และเมื่อการเช่นนี้มาเขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้เผยพระวจนะอยู่ในหมู่พวกเขา” (เอเสเคียล 33:33) โดยการกล่าวคำพูดในเวลาที่เกิดการวิบัติที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้กำลังเกิดแก่ผู้คนทั้งหลายเสียงร้องเรียกของเขาคือการเตือนขณะเมื่อกำลังอยู่ในการเนรเทศพร้อมกับผู้คนของเขาอิสยาห์ได้เทศนาสั่งสอนต่อผู้คนที่เพิกเฉยต่อข่าวสารของเขาจนกระทั่งจุดที่ไม่มีความคืนกลับและได้กล่าวโทษตัวพวกเขาเอง เยเรมีย์ได้มีชีวิตอยู่ในการทุกขเวทนาช่วงสุดท้ายของเยรูซาเล็มเขาได้เตือนกษัตริย์ผู้ซึ่งทรงเลือกที่จะละเลยต่อคำเตือนและความทุกขเวทนาที่จะได้รับ เอ็ดเดอร์มาร์ค อี. พีเตอร์สัน ได้กล่าวถึงความสำคัญของบทบาทของศาสดา

“โครงการทั้งหมดของพระเจ้าในการจัดการกับผู้คนของพระองค์มีศูนย์กลางที่เหล่าศาสดา ชั้นตอนของพระองค์ได้รับการสถาปนาไว้อย่างตึงหนึ่ง ในพวกเขา กล่าว “แท้จริงแล้วพระเจ้ามิได้ทรงทำอะไรเลยโดยมิได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือผู้เผยพระวจนะ (อาโมส 3:7)

“รูปแบบโดยรวมของพระคัมภีร์ไบเบิลได้แสดงไว้ทั้งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ สะท้อนถึงความจริงสำคัญข้อนี้

“เมื่อไรก็ตามที่พระเจ้าทรงมีบุคคลผู้หนึ่งในแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ยอมรับว่าเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงมอบการนำทางอย่างต่อเนื่องสำหรับพวกเขาและการนำทางนี้ได้ถูกประทานแก่ศาสดาที่มีชีวิตอยู่โดยการเปิดเผยจากสวรรค์” (ในรายงานการประชุมใหญ่ เมษายน 970 หน้า 82)

บางครั้งได้มีศาสดามากกว่าหนึ่งคนในอิสราเอลและบางครั้งได้มีศาสดาหลายคนลิไฮและเยเรมีย์อยู่ร่วมสมัยกัน (ดู 1 นีไฟ 5:13, 7:14) เหมือนดังคนอื่นๆ อีกมากเป็นที่คิดกันว่าอิสยาห์และมิกะห์มีชีวิตอยู่ในสมัยเดียวกันโดยกล่าวถ้อยคำต่อผู้คนต่างกลุ่มกัน คำถามที่ว่าศาสดาคันไหนได้มีสิทธิอำนาจทางศาสนาเหนือกว่าคนอื่น (ถ้าจะมีคนเป็นใหญ่ที่สุด) ไม่สามารถตอบได้เนื่องจากขาดข้อมูลในสมัยของพวกเขา สิทธิชนใส่ใจในบทบาทของศาสดาที่กำลังนำพาอยู่มากกว่า เพราะลักษณะที่กำลังขยายตัวของศาสนาจักรฯ กำหนดไว้และเพราะพระเจ้าทรงกำหนดว่าต้องมีศาสดาซึ่งทำหน้าที่

เป็นประธานอยู่ในเวลานี้เฮลเตอร์จอห์น เอ. วิตโซ ได้ อธิบายว่า:

“เมื่อบุคคลอื่นนอกจากประธานศาสนาจักรฯ ดำรง ตำแหน่งศาสตา ผู้พยากรณ์และผู้เปิดเผยมันต้องเป็นว่า พลังและสิทธิอำนาจซึ่งเป็นการแทนหรือการเรียกให้ กระทำได้มาจากการแต่งตั้งจากประธานของศาสนาจักรฯ เท่านั้นมิฉะนั้นอาจจะมีการขัดแย้งในสิทธิอำนาจ เรื่องนี้ ได้ถูกแสดงให้เห็นอย่างดีในการปฏิบัติของศาสนาจักรฯ ตัวอย่างเช่นชายคนหนึ่งอาจได้รับการแต่งตั้งตัวเป็นมหา ปุโรหิต ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สิทธิของฝ่ายประธานมีมากกับ มันแต่เขาจะทำหน้าที่ประธานก็เมื่อได้รับการเรียกให้ กระทำดังกล่าวเท่านั้น มันเป็นเช่นนั้นด้วยการปฏิบัติ สิทธิอำนาจภายใต้ตำแหน่งอันศักดิ์สิทธิ์” (Evidences and Reconciliations, p. 257)

ศาสตาได้ให้ภาพพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่จะทำให้ พระองค์เป็นที่เข้าใจได้สำหรับความเข้าใจที่อ่อนกำลังของ ผู้คนของเขา ดังนั้นพระเจ้าได้รับการแสดงว่ามีพระองค์ มีพระลักษณะหลายประการที่เหมือนกับมนุษย์ พระองค์ ได้ถูกบรรยายว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงหวงแหนและ ทรงกังวลมากเกี่ยวกับการคารวะที่มีต่อพระองค์ พระองค์ ทรงปรารถนาจะเป็นพระผู้เป็นเจ้าส่วนบุคคลที่จะเปิด เผยพระองค์เองต่อผู้คนของพระองค์ (ดู อพยพ 19:10-11) แต่ผู้คนรู้สึกเกรงกลัวและปฏิเสธที่จะให้พระองค์เข้า มาในชีวิตของพวกเขาโดยตรง (ดู อพยพ 20:18-19)

ต้องเข้าใจว่าในการศึกษาชีวิตและข่าวสารของศาสตา ทั้งหลายนั้น วันเวลาและยุคสมัยของพวกเขาไม่ได้เป็น เหมือนของผู้คนในทุกวันนี้อย่างแน่แท้ ไม่มีเครื่องรับโทร-ทัศน์ ไม่มีรถยนต์ ไม่มีเครื่องบิน โดยทั่วไปแล้วศาสตา เหล่านั้นถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่ค่อนข้างเล็กในทางภูมิศาสตร์ พวกเขากระทำการภายในขอบข่ายประเพณีของพวกเขา เช่นเดียวกับศาสตาในทุกวันนี้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบาทของศาสตา (ดู อพยพ 4:12, 16, 30, กัณดาร วิถี 12:6, 2 พงศ์กษัตริย์ 17:13, เยเรมีย์ 1:7, เอเสเคียล 2:7, มัทธิว 28:20, ฮีบรู 1:1, พระโมไซยา 8:15, ฮีลามัน 5:18, ค.พ 1:38; 20:26; 21:5, 84:36)

(B-4) วิญญาณแห่งการพยากรณ์ ของประธานของ ผู้ชอบธรรม

เฮลเตอร์ จอห์น เอ. วิตโซ

ในความหมายกว้างๆ สิทธิชนทุกคนควรเป็นศาสตา เฮลเตอร์บรูซ อาร์. แม็คคองคิ อธิบายว่า: “ศาสตาเป็น เพียงสมาชิกของศาสนาจักรที่แท้จริง ซึ่งมีประจักษ์พยาน ในความเป็นจริงและการมาจากสวรรค์ของงานของพวกเขา พวกเขาคือสิทธิชนของพระผู้เป็นเจ้าผู้ได้เรียนรู้ ด้วยพลังแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าพระเยซูคือพระ- คริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ดำรงพระชนม์อยู่ “ผู้มาเยือนจากสวรรค์องค์หนึ่งผู้ซึ่งพระเจ้าทรงมอบ พระนามในเขา ได้บอกผู้เผยวจนะอันเป็นที่รักว่าคำ พยานกล่าวถึงพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการเปิดเผย (วิวรณ์ 19:10) นั่นคือทุกคนที่ได้รับการเปิดเผยเพื่อเขา จะได้รับรู้โดยเป็นไทจากแหล่งอื่นๆ เกี่ยวกับการเป็นพระ บุตรแห่งพระเจ้าของพระผู้ช่วยให้รอดมีวิญญาณแห่ง การพยากรณ์โดยการนิยามนี้และภายใต้ธรรมชาติของ สิ่งนี้ และเขาคือศาสตา ฉะนั้นโมเสสได้อุทานว่า “เราใคร่

ให้ประชาชนของพระเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะทุกคนและใคร่ให้พระองค์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น” (กัณฑ์วารวิถี 11:29) และเปาโลได้ให้คำแนะนำแก่ลัทธิชนทั้งหลายว่าพี่น้องทั้งหลายจงตั้งใจ ปรารถนาการเผยพระวจนะและได้สัญญาต่อผู้ซื้อสัตย์ในหมู่ของพวกเขาว่า (1 โครินธ์ 14:31-39)

“โดยการเปิดเผยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งภารกิจของท่านคือ ‘เป็นพยานถึงพระบิดาและพระบุตร’ (โฆเสส 1:24) โมโรไน ได้กล่าวถึงพระคริสต์ว่า ‘ท่านจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โฆโรไน 10:7) การพยากรณ์ได้มาจากแหล่งและอำนาจเดียวกันในภาษาของเปโตร ‘การพยากรณ์มิได้มีมาในสมัยโบราณเพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้มาจากความในใจของมนุษย์แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา’ (2 เปโตร 1:21)

“เมื่อบุคคลอยู่ในใกล้ชิดกับกฎซึ่งทำให้เขาสามารถได้รับความรู้ที่ได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับการเป็นพระบุตรแห่งพระเจ้าของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราตั้งนั้นเขาอยู่ในใกล้ชิดกับกฎซึ่งให้พลังอำนาจแก่เขาตามโอกาสจะอำนวยให้เขาทำการพยากรณ์ ในประวัติศาสตร์ของชาวนีโอฟเราพบเรื่องราวของผู้คนซึ่งได้ประจักษ์พยานและผลที่ตามมา ก็ได้ของประทานแห่งการพยากรณ์ด้วยภายหลังการอธิบายถึงแผนแห่งความรอดตามที่ได้กระทำโดยผ่านโลหิตแห่งการชดเชยของพระคริสต์กษัตริย์เป็นจามินทรงปรารถนาที่จะรู้ว่าผู้คนของพระองค์ได้เชื่อฟังคำที่ท่านพูดกับพวกเขาหรือไม่

และพวกเขาทุกคนร้องเป็นเสียงเดียวกันโดยกล่าวว่าแท้จริงแล้ว พวกเราเชื่อคำทั้งหมดที่ท่านพูดเรารู้ถึงความแน่นอนและความจริงของมันด้วยเพราะพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ซึ่งพวกเราได้มีประจักษ์พยาน แล้วกล่าวว่า และโดยพระกรุณาธิคุณอันไม่มีขอบเขตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและการแสดงออกของวิญญาณของพระองค์ ตัวเราด้วยจึงมีความเห็นอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึงและหากสมควรเราจะพยากรณ์ถึงทุกสิ่งได้ (โมไซยา 5:1-3) นั่นคือประจักษ์พยานของพระเยซูคริสต์คือวิญญาณแห่งการพยากรณ์ ทั้งประจักษ์พยานและการพยากรณ์ได้มีมาโดยพลังอำนาจแห่งพระ

วิญญาณบริสุทธิ์และผู้ใดก็ตามที่ได้รับการเปิดเผยว่าพระเยซูคือพระเจ้า คือศาสนาดนหนึ่ง และเมื่อโอกาสต้องการและเมื่อได้รับการนำทางจากพระวิญญาณสามารพพยากรณ์ทุกสิ่ง” (*The Promised Messiah*, pp. 23-24)

(B-5) การเรียกและการอบรมของศาสดา

เอ็ดเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ ได้ให้ข้อคิดทางปัญญาสำคัญนี้เกี่ยวกับศาสดาในฐานะมนุษย์:

“มนุษย์ได้ถูกเรียกสู่ตำแหน่งศาสดาเนื่องจากความถ่อมและความเต็มใจที่จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าของพวกเขาเหมือนดังดินเหนียวในมือของช่างปั้นหม้อทว่าบุคคลที่ได้ถูกเรียกสู่ตำแหน่งของศาสดาโดยแทบไม่มีข้อยกเว้นได้รับพรอันศักดิ์สิทธิ์โดยกำเนิดบ่อยครั้งพร้อมด้วยประสบการณ์ใหญ่หลวงในชีวิตเป็นผู้ครอบครองปัญญาและมีการวินิจฉัยที่ดี นั่นคือ ศาสดาซึ่งแม้เป็นเพียงมนุษย์แต่มนุษย์ผู้มีความสามารถและยิ่งใหญ่กว่าเหนือมวลชน การตรวจดูประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์นับจากแอดัมจนถึงปัจจุบันจะแสดงว่าผู้มีความสามารถในถ้อยคำของเยโร คนที่ยำเกรงพระเจ้าไว้ใจได้ (อพยพ 18:21) ได้รับการเรียกสู่ตำแหน่งศาสดาความเห็นอย่างไม่เป็นทางการและการแสดงออกของบุคคลเช่นนี้ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องสำคัญใดๆ ควรได้รับการใส่ใจด้วยความเคารพผู้มีปัญญาแสวงหาการปรึกษาของผู้มีปัญญาสูงกว่าหรือสามารถยิ่งกว่าตัวเอง....

“สมาชิกในศาสนจักรมากน้อยเพียงใดยอมรับเสียงแห่งการพยากรณ์ไม่ว่าจะเป็นโดยทางการหรือไม่เป็นทางการเมื่อมันกล่าวคำพูด คำตอบชัดเจนเพียงพอ บุคคลผู้ที่มีความสมานฉันท์ในชีวิตของเขาในความคิดและการปฏิบัติต่อพระกิตติคุณและข้อกำหนด ผู้ที่รักความจริงมากจนกระทั่งเขาเต็มใจที่ยอมแพ้มัน จะสามารถยอมรับข่าวสารจากพระเจ้า” (*Evidences and Reconci- liations*, pp. 237-38)

เอ็ดเดอร์วิดท์โซ อธิบายไว้ว่า “ครูต้องเรียนก่อนที่เขาจะสอน ดังนั้นในสมัยโบราณและสมัยปัจจุบันได้มีโรงเรียนศาสดา ซึ่งความลึกลับของศาสนจักรได้ถูกสอนแก่มนุษย์ผู้ซึ่งจะออกไปสั่งสอนพระกิตติคุณและผู้ที่จะต่อสู้เพื่อสงครามของพระเจ้า” (*Evidences and Recon- ciliations*, p. 257)

สานุศิษย์ของคาสตาได้รับการเรียกว่าบุตรชายดังที่บางครั้งครูได้ถูกเรียกว่าบิดา (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 2:12; 6:21) บรรดา “บุตรชาย” เหล่านี้ของคาสตาประกอบกันขึ้นเป็นกลุ่มพิเศษ เป็นไปได้ที่พวกเขาช่วยเหลือคาสตาในหน้าที่ของพวกเขา และต่อมาได้สืบหน้าที่ต่อจากพวกเขา “บุตรชาย” เหล่านี้ของคาสตาได้รับการฝึกให้เป็นครูแห่งศาสนา พวกเขาบางคนได้แต่งงานและเป็นไปได้ว่าอยู่อาศัยในบ้านของเขาเอง คนอื่นๆ มีได้แต่งงานและอยู่ในอาคารร่วมกันและกินอาหารร่วมกันที่โต๊ะ

มันเป็นสิ่งที่คิดกันว่าโรงเรียนของคาสตาได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยคาสตาซามูเอล คำสั่งสอนของท่านมีต่อสานุศิษย์มีอยู่ใน 1 ซามูเอล 19:19-20 แต่ไม่เป็นที่รู้จักว่าโรงเรียนของคาสตาได้ตั้งอยู่นานเพียงไรในสมัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ดูเหมือนมันรุ่งเรืองอยู่ในสมัยของซามูเอล อีไลจะและเอลีซา ในที่สุดมันได้อ่อนตัวลงเป็นกลุ่มช่างฝีมือที่ทำตัวตามสบายซึ่งมุ่งหาแต่เงินและอำนาจ” (See C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 2:2:199-206)

(B-6) ศาสดาปลอม

มีข่าวว่าคาสตาทุกคนมาจากพระผู้เป็นเจ้า ได้มีคาสตาปลอมที่ได้ลวงผู้คนให้ออกห่างจากพระผู้เป็นเจ้า (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 13) ศาสดาปลอมแห่งบาอัลเป็นที่รู้จักกันดีในรัชสมัยของอาหับ พวกเขาทำหน้าที่ในศาสนาที่ถูกบิดเบือนของพวกเขาชาวคานาอันเป็นที่โปรดปรานยิ่งของเยเซเบล มเหสีของอาหับ ศาสดาจริงของพระเจ้าต้องสู้กับคนเหล่านี้และคาสตาปลอมอื่นๆ เพื่อเรียกร้องผู้คนให้ใสใจ และในกรณีของอีไลจะการแสดงปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะทำให้ผู้คนเชื่อมั่นว่าคาสตาของบาอัลเชื่อถือไม่ได้บางที่คาสตาจริงทุกคนอาจต่อสู้กับคาสตาปลอมอยู่เสมอ (ดู เยเรมีย์ 23:13-17)

ตัวอย่างดีเยี่ยมของการเผชิญหน้ากันระหว่างคาสตาปลอมและคาสตาจริงมีอยู่ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 22 กษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลได้รวมกำลังเพื่อต่อสู้พวกซีเรียและอาหับได้เสนอกับเยโฮซาฟัทว่าจะเสด็จไปด้วยกันเพื่อยึดเมืองราโมธ เยโฮซาฟัททรงถามความเห็นของคาสตา คาสตาทั้งหมดขออาหับให้คำปรึกษาว่าควรเข้า

ทำสงคราม เยโฮซาฟัททรงกล่าวกับอาหับว่า “ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ?” และพระองค์ได้รับการทูลว่ามีคนหนึ่งซึ่งคือมีคาياهو แต่อาหับทรงเกลียดชังเขาโดยพระองค์กล่าวว่า “แต่พวกเขาเผยแต่ความร้ายไม่เคยเผยความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย” มีคาياهوถูกเรียกตัวมาและผู้รับใช้ของอาหับกล่าวแนะกับเขาว่า “ถ้อยคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะก็พูดสิ่งที่เป็นมงคลแก่พระราชาก็เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้นและพูดแต่สิ่งที่เป็นมงคล” และมีคาياهوตอบว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าฉันใด ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น” แม้เขาจะนำชีวิตเข้าสู่อันตรายเขาได้กล่าวความจริง บรรดาคาสตาปลอมกล่าวอะไรก็ได้เพื่อให้เกิดเป็นการพอพระทัยของกษัตริย์และช่วยให้พวกเขารักษาสุขภาพแห่งความโปรดปรานในราชสำนักไว้ได้

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ ได้กล่าวถึงคาสตาจริงไว้ดังนี้:

“สิ่งที่โลกต้องการคือคาสตาผู้นำผู้ซึ่งให้ตัวอย่างสะอาดบริสุทธิ์ ด้วยศรัทธา มีทัศนคติเสมือนดังพระผู้เป็นเจ้าพร้อมด้วยนามที่ไม่ต่างพร้อย เป็นสามีซึ่งเป็นที่รัก บิดาที่แท้จริง

“คาสตาต้องเป็นยิ่งกว่าปุโรหิตหรือผู้บริหารหรือเอเลเดอร์ เสียงของเขาเป็นเหมือนสุรเสียงแห่งพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผยโครงการใหม่ ความจริงใหม่ การตัดสินใจใหม่ๆ ข้าพเจ้ามิได้ประกาศว่าเขาปราศจากความผิดพลาด แต่เขาต้องเป็นที่ยอมรับของพระผู้เป็นเจ้าและผู้มีสิทธิอำนาจ เขามิได้เป็นผู้แสวงสร้างที่หลายคนได้เป็นกัน ซึ่งเขารับผิดชอบต่อโดยการที่กหักเอาเองโดยปราศจากการแต่งตั้งและสิทธิอำนาจที่ประทานให้เขาจะต้องพูดเหมือนกับพระเจ้าของเขา... ‘เสมือนผู้มีอำนาจและมีใช่เป็นเพียงผู้จดคำบอกดังใน’ (มัทธิว 7:29)

“เขาจะต้องกล้าหาญเพียงพอที่จะพูดความจริงแม้จะเป็นการค้านกับเสียงเรียกร้องมากมายเพื่อข้อจำกัดต่างๆ ที่น้อยกว่า เขาต้องมั่นใจในการแต่งตั้งจากสวรรค์ของเขาในการรับมอบหน้าที่แห่งซีเลสเชียลของเขาและในอำนาจของเขาที่จะเรียกการรับใช้ เพื่อมอบหมายแต่งตั้ง เพื่อผ่านกฎเกณฑ์สวมเข้าพอดีกับแม่กัญแจนรินทร์” (In Con-

ference Report, Apr. 1970 p.120)

เพื่อความเข้าใจที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการมีอยู่อย่างแพร่หลายของศาสนาดาลอมในสมัยแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม จงอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 18:20; อีสยาห์ 9:15-16; 28:7; เยเรมีย์ 2:8, 5:31, 23:9, 11, 16, 27:15; 28:15; เพลงคร่ำครวญ 2:14 เอเสเคียล 22:25; มีคาห์ 3:5, 11; เศคาริยาห์ 10:2

(B-7) ศาสดาจริงคือผู้นำสารแห่งความหวัง

คำพยากรณ์จำนวนมากมีมาเพราะภาพมุกกว้างต่างๆ ที่ศาสนาดแลเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์นับจากการเริ่มต้นจนการอวสาน แม้พวกเขาได้เป็นความวิบัติในยุคสมัยของพวกเขา และการลงโทษอันเป็นผลซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงทำต่ออิสราเอล เหล่าศาสนาดแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้เห็นวันเวลาแห่งความยินดีและความชื่นชม ในอนาคตด้วย พวกเขาได้รับรู้ว่าความอยู่รอดแห่งประชาชาติจะยังไม่มาในสมัยของพวกเขาแต่มันจะเกิดขึ้นในบางเวลาในอนาคตและพวกเขาได้ให้ภาพแห่งความหวังนั้นไว้บ้าง

เอ็ดเดอร์บรูช อาร์. แม็คคองคี ได้กล่าวถึงการกระทำและจุดประสงค์ต่างๆ ของศาสนาด:

“ในทุกวันนี้เราเชื่อในพระเยซูคริสต์และได้รับความรอดและศาสนาดและอัครสาวกในสมัยของเราเปิดเผยพระองค์ต่อโลกและรับใช้ในฐานะผู้บริหารตามนิตินัยเพื่อปฏิบัติพิธีการต่างๆ แห่งความรอดในพระนามแห่งพระองค์ เพื่อว่าพิธีการเหล่านั้นจะผูกมัดในแผ่นดินโลกและจะผูกมัดเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ดังนั้นมันได้เป็นเช่นเดียวกันนี้ในสมัยโบราณ ความรอดได้อยู่ในพระคริสต์เหมือนที่มันเป็นอยู่เวลานี้ และเหล่าศาสนาดในวันเหล่านั้นได้สอนหลักคำสอนเดียวกันกับที่เราสอนในทุกวันนี้

“เมื่อเริ่มต้นการปฏิบัติศาสนกิจของเขา ศาสดานี้ไฟได้บันทึกจุดประสงค์ของเขา และสรุปหน้าที่จากสวรรค์ของเขาโดยการกล่าวว่า “เพราะความตั้งใจอันเต็มเปี่ยมของข้าพเจ้าเพื่อจะชักชวนคนให้มาสู่พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม และพระผู้เป็นเจ้าของไอแซค และพระผู้เป็นเจ้าของเจacobและรอด” (1 นี้ไฟ 6:4) กษัตริย์เบนจามินได้ทรงยืนยันและอธิบายถึงหลักความคิดเดียวกันนี้ “ความรอดจะไม่มาสู่คนเช่นนั้นเลยนอกจากจะเป็นโดย

ทางกลับใจและศรัทธาในพระเยซูคริสต์และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะส่งศาสนาดผู้บริสุทธิ์ของพระองค์มาในบรรดาลูกหลานมนุษย์ทั้งปวงเพื่อประกาศเรื่องเหล่านี้ไว้ทุกตระกูลประชาชาติและภาษาเพื่อโดยการนี้ผู้ใดก็ตามที่จะได้เชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมาผู้นั้นจะได้รับ การปลดบาปของเขาและชื่นชมด้วยความสุขอย่างเหลือล้นแม้ราวกับว่าพระองค์เสด็จมาในบรรดาพวกเขาแล้ว” (โมไซยา 3: 12-13)

“โคริแอนทัน-บุตรของแอลมาซึ่งกระด้างกระเดื่องและมีความโน้มในทางเนื้อหนังสามารถเข้าใจเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์บิดาได้กล่าวกับเขาว่า “พ่อจะทำให้จิตใจของลูกสบายขึ้นบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้ดูเถิด ลูกแปลกใจอยู่ว่าเหตุใดสิ่งเหล่านี้จำเป็นที่รู้กันมาก่อนเป็นเวลานานถึงเพียงนี้” และนี่คือการให้เหตุผลของแอลมา:

“จิตวิญญาณในเวลานี้มิใช่หรือที่มีค่าต่อพระผู้เป็นเจ้าดังจิตวิญญาณในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์จะมี?”

“จำเป็นมิใช่หรือที่แผนแห่งการไถ่จะเป็นที่รู้แก่คนพวกนี้เช่นเดียวกับเป็นที่รู้จักแก่ลูกหลานของเขา”

“มันง่ายมิใช่หรือที่พระเจ้าจะทรงส่งเทพของพระองค์มาประกาศข่าวนำชื่นชมเหล่านี้แก่พวกเราในเวลาที่ตั้งแก่ลูกหลานของเราหรือตั้งภายหลังเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์” (แอลมา 39:15-19)

“ข่าวประเสริฐเหล่านี้ที่ว่าความรอดอยู่ในพระคริสต์และมีมาโดยผ่านการเชื่อฟังพระกิตติคุณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้รับการประกาศต่อบรรดาผู้ที่ถูกเรียกว่า ก่อนยุคพระคริสต์ เพื่อว่าความรอดจะได้มาสู่พวกเขาและอีกทั้งพวกเขาจะสามารถเตรียมจิตใจลูกหลานของพวกเขาให้ฟังพระคำ ในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์” (แอลมา 39: 16)

“การที่ว่ามิใช่คนจำนวนไม่มากนักที่จะมีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์เสด็จมาหรือผู้ที่จะได้อาศัยอยู่ในโลกพิภพอันเป็นมิตรหลังจากนั้น แท้จริงแล้วได้ถูกเตรียมไว้เพื่อรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดและกษัตริย์เป็นคำวิจารณ์นำเศร้ายิ่งที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งการเกี่ยวข้องกับมนุษย์ของพระองค์ อย่างไรก็ตามคำพยากรณ์จำนวนมาก รวมเข้ากับหลักคำสอนมากมายที่ประสานกันเข้าเป็นส่วนสำคัญให้มันยังคงมีอยู่โดยการทรงนำ

ของพระเจ้า ดวงวิญญาณจริงใจมากมายจะถูกนำมาสู่ความรู้แห่งความจริงใจโดยผ่านการศึกษาโดยการนำแห่งวิญญาณในสิ่งเหล่านี้” (*Promised Messiah*, pp. 29-30)

ในหน้าหลังของหนังสือเล่มเดียวกันนี้ เอ็ดเดอร์ แม็คคองคีได้กล่าวสืบไปว่า:

“นักปราชญ์ทางฝ่ายโลกดังกล่าวนั้นซึ่งบังเอิญเชื่อในคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสโปดก สันนิษฐานว่าคำประกาศแห่งสวรรค์เหล่านี้มีจำนวนไม่มากและได้มาจากผู้คนที่มีความน้อย ช้อเท็จจริงมีอยู่ว่าคำพยากรณ์เหล่านี้มีจำนวนเหมือนเมล็ดทรายที่ฝั่งทะเล และบรรดาผู้ที่ยกกล่าวว่ามันมีจำนวนเพียงพอที่จะแทรกไปทั่วเมือง มีอยู่ทั่วประชาชาติและปกคลุมทั่วทวีป ศาสดาทั้งหมดผู้เทศนาสั่งสอนแห่งความชอบธรรมในสมัยโบราณทั้งหมดประชากรแห่งไซอันทั้งหมดสิทธิชนในสมัยโบราณทั้งหมดบรรดาเขาเหล่านั้นทั้งหมดนับแต่อาดัมถึงยอห์น ผู้ที่ได้มีของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนทั้งหมดเหล่านี้เป็นพยานในความหมายของพระเมสโปดก พวกเขาทั้งหมด มีความหวังอันเกิดจากดวงวิญญาณในพระคริสต์ผู้ซึ่งจะเสด็จมา และโดยโชคดีพวกเขาไม่ก็คนได้รับการเรียกเป็นศาสดา เพื่อผู้คน และได้มีส่วนหนึ่งจากถ้อยคำของพวกเขาสงวนไว้แก่เรา”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงตรัสกับพวกชาวยิวในสมัยของพระองค์ว่า “เอบราแฮมบิดาของท่านขึ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเราและท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี”

(ยอห์น 8:56) หลายคนได้แลเห็นและได้พยากรณ์เกี่ยวกับมัน (ดู เจคอบ 4:4-5, กิจการ 3:21-24, ฮีลามัน 8:16-18)

(B-8) สรุป

เอ็ดเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ ได้สรุปถึงบทบาทของศาสดาด้วยถ้อยคำดังนี้:

“ศาสดาคือครูแห่งความจริงซึ่งเป็นที่รู้จักแล้วผู้พยากรณ์คือผู้สำเนียงความจริงที่ถูกซ่อนไว้ ผู้เปิดเผยคือผู้นำพาความจริงใหม่มาในความหมายกว้างที่สุดโดยเป็นคำที่ใช้กันโดยสามัญที่สุดสมญานามศาสดาได้รวมนามอื่นๆ ไว้ด้วย และทำให้ศาสดาเป็นครูผู้สำเนียงและผู้นำพาความจริง

“บุคคลซึ่งมีตำแหน่งศาสดาและผู้สนับสนุนเขาตั้งนี้ก่อนอื่นแล้วคือผู้เชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และในแผนแห่งความรอดของพระเจ้าสำหรับวงสาแห่งมนุษย์และประการที่สองพวกเขาอมมอบตนเองแก่ภาระของการทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สำเร็จผล พวกเขาเชื่อว่าลูกหลานมนุษย์สามารถที่จะรับและเชื่อความจริงซึ่งถ้ามิได้เป็นจริงดังนี้แล้วสมญานามที่ว่าศาสดาผู้พยากรณ์และผู้เปิดเผยจะเป็นเพียงคำที่ว่างเปล่าและกลวงตามที่มีมันเป็นอยู่ มันคือเสียงเรียกแห่งระฆังแก้วแห่งศาสนจักรของพระคริสต์ที่มีต่อโลก ซึ่งกำลังเดินอยู่ในความเลือนลางแห่งการเข้าใจผิด” (*Evidences and Reconciliations*, pp.258-59)

เอลียาห์และพลังแห่งการผนึก ของฐานะบุโรฮิต

(5-1) บทนำ

ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับนรุษผู้ซึ่งมีพลังอำนาจที่จะยกคนตายให้ฟื้นขึ้นเรียกไฟลงมาจากสวรรค์ทำให้ห้องฟ้าเก็บอันฝนไว้ และทำให้ช่อดอกไม้บานโดยไม่โรยรา

เอลียาห์คือนรุษดังกล่าวนี้ นรุษแห่งพลังอำนาจ นรุษแห่งการอัศจรรย์ ศาสดาผู้มีความกระตือรือร้นว่าเขาได้รับการแปลงสภาพและรับไปจากแผ่นดินโลกในราชรถเพลิง

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเอลียาห์ได้กลายเป็นหนึ่งในวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์อิสราเอลไม่น่าแปลกใจที่ว่าในบ้านเรือนของชาวยิวจะมีสถานที่จัดไว้สำหรับเขาในงานการฉลองปีสากลทุกครั้งเพื่อเป็นการคาดหวังในการกลับคืนมาของเขา ตามที่พยากรณ์ไว้โดยมาลาคี (ดู มาลาคี 4:5-6)

งานมอบหมายนี้อธิบายถึงเหตุผลที่ว่าทำไมเอลียาห์คือหนึ่งในศาสดาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทุกยุค และทำไมเขาจึงถูกละทิ้งโดยผู้คนในวันเวลาและสมัยของเขา

คำสั่งสำหรับผู้ศึกษา

- จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 17-2 พงศ์กษัตริย์ 2
- จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้สมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้สมบูรณ์)

ข้อบันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 1 พงศ์กษัตริย์ 17-2 พงศ์กษัตริย์ 2

(5-2) 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1 อะไรคือทมิฬ

ในที่นี้เอลียาห์ได้ถูกเรียกว่าคนทมิฬซึ่งเป็นผู้อาศัยอยู่ในเมืองกิเลอาด นักปราชญ์บางคนกล่าวว่าเอลียาห์มา

จากทมิฬในทางเหนือของกาลิลี (ดู C.F. Keil and F. Delitzsch, Commentary on the Old Testament หน้า 234) แอดัม คล้าคได้แนะถึงสถานที่ซึ่งแตกต่างกันออกไป เขากล่าวว่า “เอลียาห์ได้มาจากกิเลอาดในฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นบริเวณที่ถูกมอบให้เผ่ากาต” (see The Holy Bible...with a Commentary and critical Note, 2:452.) ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายถูกต้องมันเป็นที่ชัดเจนว่านามทมิฬบอกถึงแหล่งที่เอลียาห์จะได้จากมา

(5-3) 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1 เอลียาห์ได้ปิดฟ้าสวรรค์ให้เก็บฝนไว้ด้วยพลังอำนาจฐานะบุโรฮิต

เอลเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้พบความสำคัญพิเศษในข้อ 1:

“การปรากฏครั้งแรกของเอลียาห์ที่เราได้อ่านอยู่ในบทที่ 17 ของหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์เมื่อเขาได้มาปรากฏต่อพระราชาราชและกล่าวว่าพระเยโฮวาห์พระแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระบาทปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่นอนฉันใดจะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้นอกจากตามคำของข้าพระบาท” “ได้มีบางสิ่งสำคัญยิ่งในคำประกาศนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านพบมันของจงตามข้าพเจ้ามาให้ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระบาทปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่นอนฉันใดจะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระบาท” ผลที่ข้าพเจ้ายื่นข้อความนี้ก็เพื่อให้ท่านรู้สึกถึงพลังอำนาจแห่งการผนึกที่เอลียาห์สามารถจะปิดสวรรค์เพื่อมิให้มีฝนหรือน้ำค้างจนกว่าเขาสั่ง” (Doctrines of Salvation, 2:102 Chapter 6, Sub-heading 5, paragraphs 1-2.)

(5-4) 1 พงศ์กษัตริย์ 17:3 ลำธารเครีทอยู่ที่ไหน?

“เราไม่รู้วาลำธารเครีทอาจอยู่ในสาขาย่อยใดของแม่น้ำจอร์แดนแต่ดูเหมือนว่ามันเป็นที่ลึกลับและโดดเดี่ยวซึ่งเอลียาห์สามารถซ่อนตัวอย่างปลอดภัยโดยปราศจากการถูกค้นพบ โดยพวกทหารอย่างพวกผู้เลี้ยงแกะหรือผู้

เดินผ่านมาโดยบังเอิญ อีกทั้งมันต้องเป็นที่อ้างว้างซึ่งไม่มีสัตว์อาศัยอยู่ ดังนั้นอีโลจะต้องอ้างว้างซึ่งไม่มีสัตว์อาศัยอยู่ ดังนั้นเอลียาห์ต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างเต็มที่ในเรื่องการกินอยู่” (W. Cleon Skousen, The Fourth Thousand Years, p. 336)

(5-5) 1 พงศ์กษัตริย์ 17:46 ผู้ใดนำอาหารมาให้เอลียาห์ ?

นักปราชญ์บางคนได้ยืนยันว่าคำว่า “กา” เป็นการแปลผิด และว่าพ่อค้าหรือผู้ค้าขายคือความหมายที่ถูกต้อง นักปราชญ์คนอื่นๆ ไม่เห็นด้วย พวกเขายืนยันว่าคำในภาษาฮีบรูได้รับการแปลอย่างถูกต้องตามที่มันเป็น ข้อเท็จจริงที่ว่าเอลียาห์ได้อยู่ในที่ซ่อนทำให้ไม่น่าเป็นไปได้ว่าพวกพ่อค้าจะมาหาเขาได้วันละสองครั้งและน้ำเสียงของผู้เขียนชี้ว่ามันเป็นการดูแลโดยอัศจรรย์มากกว่าที่จะเป็นการติดต่อกันระหว่างเอลียาห์กับบุคคลอื่น

(5-6) 1 พงศ์กษัตริย์ 17 “หญิงหม้ายแห่งศาราเฟท”

ศาราเฟทตั้งอยู่ตรงฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนระหว่างเมืองไทระกับไซดอนซึ่งเวลานี้คือเลบานอนและอยู่ในฟินีเชีย นอกเขตแดนอิสราเอล หญิงหม้ายผู้ยากจนได้มีแบ้งเพียงเล็กน้อยที่จะทำเป็นแผ่นเพื่อทอด ถังแป้งของนางคงเป็นจอกดินเหนียวและเหยือกของนางเป็นขวดดินเหนียวถึงไม้ไม่เหมาะสำหรับการเก็บแป้งในตะวันออกกลางเนื่องจากมันไม่สามารถป้องกันแป้งจากแมลง

การขอร้องของเอลียาห์ทำให้ผู้หญิงหม้ายจัดทำอาหารให้เขามิได้เป็นการขอร้องที่เห็นแก่ตัวแต่ที่จริงเป็นการทดลองศรัทธาของนาง เนื่องจากนางผ่านการทดลองเอลียาห์ได้สัญญาว่าถังแป้งและที่ใส่น้ำมันของนางจะไม่ว่างเปล่าตลอดช่วงเวลาแห่งการอดอยากได้กลายเป็นจริง สิ่งนี้มิได้เป็นเพียงการสนองต่อความจำเป็นของนางในระหว่างเวลาอันล้าเคียดยิ่ง แต่ได้ให้ตัวอย่างแห่งศรัทธาอันยิ่งใหญ่แก่ผู้อื่นในการพยายามที่จะเปิดตาของผู้คนในที่มีความอคติในชาติของเขา พระเยซูตรัสถึงหญิงสาวคิโดเนียผู้ซึ่งได้เชื่อฟังบัญชาของพระเจ้าและเป็นเจ้าและได้เลี้ยงดูศาสดาของพระองค์ทางกายภาพ “แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่ามีหญิงหม้ายหลายคนในคนพวกอิสราเอลในคราวเอลียาห์เมื่อท้องฟ้าปิดเสียงถึงสาม

ปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดินและเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงหม้ายคนใดเว้นแต่หญิงหม้ายคนหนึ่งในบ้านศาราเฟทแขวงเมืองไซดอน” (ลูคา 4:25-26)

(5-7) 1 พงศ์กษัตริย์ 17:17-24 อีโลจะได้ยกคนตายให้ฟื้นขึ้น

นี่คือการอัศจรรย์เรื่องที่ดีที่สุดที่ได้กล่าวไว้บนนี้ ซึ่งเป็นเอลียาห์ได้ปฏิบัติโดยทางพลังอำนาจฐานะบุโรหิตของเขา อย่างไรก็ตามเขาได้นำความอดอยากมาถึงโดยวาจาของเขา ครั้นแล้วเขาได้รับการเลี้ยงดูจากกา ครั้นแล้วเขาได้ทำให้เสบียงอาหารของหญิงหม้ายมีอยู่ต่อไปโดยมหัศจรรย์ ครั้นแล้วเขาได้กระทำการอัศจรรย์ยิ่งอีกสิ่งหนึ่งผ่านพลังอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้า เสียงร้องของหญิงนั้นเป็นการร้องขอความช่วยเหลือมากกว่าที่จะเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ โดยจริงแล้วนางกำลังกล่าวว่า “ฉันคิดว่าการให้ที่กำบังแก่ศาสดาจะนำมาซึ่งพระแห่งการคุ้มครอง แต่ที่จริงแล้วความเศร้าโศกได้เกิดกับครัวเรือนของฉันแทน”

(5-8) 1 พงศ์กษัตริย์ 18:1-16 เอลียาห์กลับไปเผ่าอาหับ

โอบาดีห์เป็นขุนวังของกษัตริย์หรือผู้ปกครองสำนักแห่งพระองค์ ดังนั้นมันเป็นความรับผิดชอบของเขาที่จะจัดการเกี่ยวกับการนัดหมายของกษัตริย์ นั่นเป็นเหตุที่เอลียาห์ได้บอกโอบาดีห์ให้จัดให้มีการพบกันระหว่างศาสดากับกษัตริย์อาหับ ข้อเท็จจริงที่ว่ากษัตริย์และหัวหน้าผู้รับใช้ของพระองค์จำต้องหาน้ำและหญ้าด้วยตนเองแสดงว่าการอดอยากได้เริ่มรุนแรง

อาหับทรงรู้ว่าเอลียาห์ได้นำมาซึ่งความวิบากนี้ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงค้นหาเขา ดูเหมือนว่าอาหับได้มีอำนาจมากพอสมควรในหมู่ประชาชาติรอบบริเวณนั้นเนื่องจากพระองค์ทรงสามารถได้รับสัญญาจากพวกเขาว่าพวกเขาจะไม่ซ่อนเอลียาห์ไว้หรือว่าพวกเขาได้รู้ที่ซ่อนศาสดาอย่างไรก็ตามบางครั้งมีบางคนได้เห็นศาสดาแต่เมื่อเขาได้รายงานว่าเป็นศาสดาศาสดาก็จะหายไปเมื่อพวกเขาได้ไปถึงที่นั่นอาหับก็จะทรงประหลาดบุคคลที่กล่าวว่าเขาได้เห็นเอลียาห์ความกลัวของโอบาดีห์ที่ว่าเอลียาห์อาจหายตัวไปอีกมีเหตุมาจากความกังวลของเขาที่ว่าอาหับ

จะไม่ทรงรื้อหรือที่จะประหารชีวิตของเขาถ้าเขาไม่สามารถนำตัวเอลียาห์มาได้เอลียาห์ได้สัญญากับโอบาดีห์ว่าเขาจะมาปรากฏตัวต่อหน้าอาหับ

การที่โอบาดีห์ผู้ซึ่งเกรงกลัวพระเจ้าอย่างยิ่งจะเป็นผู้เขียนหนังสือที่มีนามเดียวกันนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่เป็นที่รู้จักกันแต่เป็นที่น่าสงสัย

(5-9) 1 พงศกษัตริย์ 18:17-18 ผู้ใดได้นำความลำบากมาสู่อิสราเอล?

ชื่อพระคัมภีร์นี้เป็นแรงบันดาลใจแก่คำเทศนามามากมายเนื่องจากผู้ชั่วร้ายจะโทษผู้อื่นเสมอสำหรับเคราะห์ร้ายของพวกเขา โดยตัวเขาเองเอลียาห์ไม่มีอำนาจที่จะนำมาซึ่งความอดหยาก เขาเป็นเพียงตัวแทนของพระเจ้าอาหับและนโยบายของพระองค์เป็นสาเหตุแท้จริงแห่งความวิบากของอิสราเอล แต่พระราชอาชญากรรมที่จะยอมรับการต้องรับผิดชอบนี้

(5-10) 1 พงศกษัตริย์ 18:19 ภูเขาการเมล

ภูเขาการเมลเป็นสันภูเขายาวหลายไมล์ซึ่งทอดจากตะวันออกไปตะวันตกเฉียงเหนือเชิงลาดทางตะวันออกเฉียงใต้ของมันเป็นอยู่ใกล้กับตะวันตกเฉียงเหนือของหุบเขาเจสเรล และขอบทางตะวันตกเฉียงเหนือของมันตั้งตัวลงในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่ฝั่งทางเหนือของอิสราเอลสมัยปัจจุบันโดยพุ่งขึ้นสูงกว่า 1822 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเลมันได้เป็นแหล่งสดุดที่นำประทับใจ และได้กลายเป็นคำที่ใช้แทนความสวยงาม มันได้ถูกกล่าวถึงโดยการเปรียบเทียบในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา (ดู ค.พ. 128:19)

(5-11) 1 พงศกษัตริย์ 18:21 “จะขยับขย่อนอนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนั้นนานเท่าใด?”

คำล้าให้คำวิจารณ์ต่อไปนี้เกี่ยวกับการลงโทษของอิสราเอล: “ตามตัวอักษรแล้ววลีนี้หมายความว่าเจ้าจะกระโดดไปมาระหว่างไม้สองกิ่งนานเพียงไร นี่เป็นการอุปมาที่นำมาจากนกที่กระโดดไปมาจากกิ่งไม้หนึ่งไปสู่อีกกิ่งหนึ่ง โดยไม่รู้ว่าจะพัวพันบนกิ่งไหนดี บางทีความคิดที่ว่า การเดินเขยงเนื่องจากขาเป็นง่อย ไม่สามารถถูกมองข้าม

ภูเขาการเมล

พวกเขาถูกหยุดไว้ พวกเขาไม่สามารถเดินตัวตรงได้ พวกเขาเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ ดังนั้นไม่สามารถละจากพระองค์โดยสิ้นเชิง พวกเขาหวาดกลัวกษัตริย์และราชินี ฉะนั้น จึงคิดว่าพวกเขาต้องยึดอยู่กับศาสนาแห่งรัฐ ความรู้สึกผิดชอบได้ห้ามพวกเขาไม่ให้ทำในสิ่งแรก ความเกรงกลัวมนุษย์นำพาพวกเขาให้ทำอย่างหลัง แต่พวกเขาไม่เข้าร่วมด้วยจริงทั้งสองฝ่าย และที่ทางแยกนี้ดูเหมือนว่าจิตใจของพวกเขาอยู่ในการว่าวันและพวกเขากำลังรอโอกาสเหมาะที่จะตัดสินใจ โอกาสดังกล่าวนี้ปรากฏตัวของมันขึ้นบัดนี้ด้วยพระกรุณา แห่งพระผู้เป็นเจ้า” (Commentary, 2:457)

(5-12) 1 พงศกษัตริย์ 18:22-24 การทำทนาย

การประลองที่เอลียาห์ได้เสนอควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับศาสดาแห่งบาอัลเนื่องจากพระเจ้าของพวกเขา สุริยเทพ จะสามารถส่งไฟลงมาได้อย่างแน่นอน ถ้าใครจะสามารถทำได้ นอกจากปุโรหิต 450 คนแห่งบาอัลแล้วยังมีปุโรหิต 450 คนแห่งอัชทาเรทหรือวินัส ซึ่งเป็นเทพเจ้าหญิงคู่กับบาอัลซึ่งพระนางเยเซเบลสักการะ เอลียาห์ได้วิจารณ์ถึงจำนวนของศาสดาของบาอัลเมื่อเปรียบเทียบศาสดาของพระเจ้า

(5-13) 1 พงศกษัตริย์ 18:25-29 เหล่าปุโรหิตแห่งบาอัลได้ร้องเรียกพระเจ้าของพวกเขาานานเท่าไร

คำเน้นของเอลียาห์ที่บันทึกไว้ในข้อ 27 ได้ทำให้เกิดการหวาดผวาลึกลับใหม่อีกในหมู่ศาสดาแห่งบาอัล โดยจริง

แล้วเอลิยาห์กำลังพูดว่า “จงร้องดังขึ้นอีก ถ้าพระองค์คือพระเจ้า พระองค์สามารถได้ยินพวกท่าน แต่อาจเป็นไปได้ว่าทรงออกไปเดินทางหรือออกไปล่าสัตว์โดยตามเหยื่อไป หรืออาจว่าพระองค์ทรงบรรทม” การเย้ยหยันดังนี้ทำให้เหล่าปุโรหิตแห่งบาอัลอยู่ในการเคลื่อนไหวตลอดวัน คล้ายได้วิจารณ์ว่าจากเช้าจนถึงเที่ยงวันดูเหมือนว่าเหล่าปุโรหิตแห่งบาอัลได้ใช้เวลาทั้งวันในพิธีกรรมอันสิ้นหวังของพวกเขา เวลาได้รับการแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงหนึ่งจากเช้าถึงเที่ยงวันช่วงนี้ถูกใช้ไปในการเตรียมและการถวายเครื่องบูชาและการวิงวอนอย่างสุดใจเพื่อไฟจากฟากฟ้านี้ แต่ก็ยังไม่มีคำตอบ และเมื่อเที่ยงวันเอลิยาห์ได้เริ่มเยาะเย้ยและล้อเลียนพวกเขา และการนี้ทำให้พวกเขาเริ่มใหม่อีก และพวกเขาได้เริ่มจากเที่ยงวันจนถึงเวลาเพื่อการถวายเครื่องบูชาในตอนเย็นโดยการเดินไปมาและใช้มีดกรีดตัวของพวกเขาและนำเลือดของพวกเขาผสมกับเครื่องบูชา สวดและวิงวอนและกระทำการต่างๆ ในอาการที่กระวนกระวายที่สุด” (Commentary 2:457)

(5-14) 1 พงศ์กษัตริย์ 18:28 “ทำไมพวกปุโรหิตของพระอาบัลต้องเชือดเนื้อตัวเองเมื่อเขาร้องเรียกของพระเจ้าของเขา?”

ดูเหมือนพวกเขาได้คิดว่าการกระทำไม่ดีต่อตัวเองนี้จะทำให้พวกเขาเป็นที่รักแห่งพระเจ้าของพวกเขา โดยทำให้พระองค์สนพระทัยและพิสูจน์ความจริงใจของพวกเขา นักประพันธ์มีชื่อและผู้ที่เดินทางไปทั่วโลกคนหนึ่งได้เล่าถึงการกระทำซึ่งคล้ายคลึงกับเรื่องนี้ตามที่เขาสังเกตเห็นในกาซาในสมัยปัจจุบันนี้โดยกล่าวถึงพวกแกลลี ที่เป็นผู้สวมบทบาทชายหรือหญิงที่ตัดกรีดตนเองเหมือนกับเหล่าปุโรหิตของอัสทาเรท เขาเล่าว่า

“คนเปาเตอรคนหนึ่งเดินนำหน้าพวกเขาเพื่อประกาศการมาถึงของพวกเขาในหมู่บ้าน ในลานฟาร์มหรือถนนในเมือง โดยการเปาเตอรของเขาซึ่งเป็นเขาสัตว์บิดเบี้ยวพวกแกลลีซึ่งขอรับการบริจาคเดินตามมาในขบวนที่น่าตื่นใจ ตามหลังผู้นำของพวกเขา มีลาตัวหนึ่งในท่ามกลางพวกเขาแบกถุงรับบริจาคและรูปปฏิมากรแห่งเทพเจ้าหญิงของพวกเขาที่ได้รับการคลุมหน้าไว้ พวกเขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสตรีสีสันต่างๆ กัน หน้าและดวงตาของ

พวกเขาทาสีไว้เหมือนของพวกผู้หญิง และศีรษะมีผ้าโพกหัวหรือผ้าลินินมัดไว้กลม แขนของพวกเขายืดไปถึงไหล่และพวกเขาเดินรำไปตามถนนในท่านองเพลงบ้าคลั่ง โดยถือดาบใหญ่และอมด้วยไส้เพื่อใช้เขียนตีพวกเขาเองในมือ และทำเสียงนำเกลียดด้วยไม้เคาะจังหวะขลุ่ยฉาบและกลองใหญ่ เมื่อพวกเขาได้มาถึงบ้านในฟาร์มหลังหนึ่ง ก็เริ่มการทำเสียงโหยหวนของพวกเขา โดยเริ่มด้วยเสียงทอนแบบคนป่า ครั้นแล้วพวกเขาวิ่งกันพล่านผ่านกันไปมา หัวของพวกเขาจมลงใกล้รูปปั้นขณะที่พวกเขาหมุนตัวเป็นวง ผมที่ปล่อยยาวลากไปกับฝุ่นผงทันใดพวกเขาเริ่มกัดแขนพวกเขาเองและสับตัวเองด้วยดาบสองคมที่พวกเขาถือมา

ต่อมาก็เริ่มฉากใหม่ หนึ่งในพวกเขาตัวหัวหน้าในท่ามกลางความวุ่นวายนี้ เริ่มให้การพยากรณ์ด้วยเสียงถอนใจและเสียงครวญคราง โดยการพร่ำบ่นถึงเสียงดังถึงบาปในอดีตของเขาซึ่งบัดนี้เขาได้ถูกแก้แค้นโดยการลงโทษต่อเนื้อหนังของเขา ครั้นแล้วเขาหยิบเจ้าอาวูทที่เป็นปุมปมขึ้นมาหวดลงบนหลังของเขาอีกทั้งใช้ดาบฟันตัวของเขาเองจนเลือดไหล” (In Cunningham Geikie, Hours With the Bible, 3:339-400)

(5-15) 1 พงศ์กษัตริย์ 18:33-35 เหตุใดเอลิยาห์ทำให้สถานที่ถวายเครื่องบูชาของเขาไปด้วยน้ำ?

เหล่าปุโรหิตแห่งบาอัลทำเหมือนไร้ความคิดเมื่อพวกเขาได้ใช้กลอุบายทำให้แท่นบูชาลุกไหม้โดยไฟที่ซ่อนอยู่ใต้มัน เพื่อทำให้ดูเหมือนว่าเครื่องถวายบูชาลุกไหม้ขึ้นได้เอง ผู้เขียนสมัยโบราณคนหนึ่งได้กล่าวว่า “เขาได้เห็นนายใต้แท่นบูชาของพวกเขานอกศาสนามีรูที่ได้ถูกขุดไว้ในพื้นดินโดยมีท่อลมทอดมาจากมันและต่อมาถึงช่องเปิดที่ส่วนบนของแท่น ในรูนั้นปุโรหิตได้ซ่อนไฟไว้ซึ่งลามมาติดไม้โดยผ่านท่อลมที่มาจากรูและทำให้เชื่อว่าเครื่องบูชาได้ถูกเผาไหม้โดยไฟอันมหัศจรรย์” (In Clarke, Commentary, 2:459.)

เอลิยาห์ได้ทำให้แท่นถวายเครื่องบูชาของเขาไปด้วยน้ำเหมือนดังที่พวกปุโรหิตนอกศาสนาทำกับพวกผู้คน เขาต้องการทำให้พวกเขามั่นใจว่าไม่มีเล่ห์กลอะไรทั้งสิ้น และเพื่อแสดงว่าพลังอำนาจแห่งพระเจ้าได้รับการแสดงให้ประจักษ์ มันเป็นการกระทำที่กล้าหาญและน่าตื่น

ใจซึ่งแสดงถึงความเชื่อมั่นอันสมบูรณ์ของเขาในพลังอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริง

(5-16) 1 พงศ์กษัตริย์ 18:38 อะไรคือไฟของพระเจ้า

ไฟที่มีมาจากพระเยโฮวาห์มิใช่เปลวแสงตามธรรมชาติของฟ้าแลบซึ่งจะไม่สามารถทำให้เกิดผลดังกล่าวมานี้ แต่เป็นไฟอัศจรรย์ที่ตกลงจากสวรรค์ดังเช่นใน 1 พงศาวดาร 21:26 และ 2 พงศาวดาร 7:1 (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 9:24 ด้วย) แผลงที่มาอันอยู่เหนือธรรมชาติซึ่งได้ถูกแสดงให้ประจักษ์โดยข้อเท็จจริงที่ว่ามันไม่เพียงได้เผาผลาญเครื่องถวายบูชาพร้อมกับกองไม้บนแท่นเท่านั้น แต่ได้เผาฐานหินของแท่นด้วยและผืนดินที่ได้ถูกขุดไว้เพื่อเป็นร่องคู และได้ทำให้น้ำในร่องนั้นแห้งเหือดไป โดยการอัศจรรย์นี้พระเยโฮวาห์ทรงเพียงให้การรับรองอิสยาห์ในฐานะศาสดาและผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ได้พิสูจน์พระองค์เองคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ดำรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งอิสราเอลจะต้องรับใช้ ดังนั้นบรรดาผู้คนที่อยู่ในที่นั้นพากันก้มหน้าลงแสดงการสักการะดังที่พวกเขาได้เคยกระทำมาแล้วครั้งหนึ่ง นั่นคือการทำให้แท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ (ในเลวินตี 9:24 และสารภาพว่าพระเยโฮวาห์คือผู้เป็นเจ้าของ) (Keil and Commentary, 3:1:249.)

(5-17) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:2-8 เอลิยาห์ได้หลบหนีเยเซเบล

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยเซเบลทรงอำนาจและเลวร้ายเพียงไร แม้ภายหลังไฟอัศจรรย์จากสวรรค์ สตรีผู้นี้เพียงได้ช่วยโยให้โกรธมากยิ่งขึ้นและสาบานว่านางจะเอาชีวิตของเอลิยาห์เพื่อล้างแค้น เอลิยาห์ได้หลบหนีไปในดินแดนของยูดาห์ที่เบเออร์เชบาในตอนแรก และต่อไปภูเขาไซเรบหรือซีนายซึ่งอยู่ห่างไปทางใต้ 150 ไมล์

ในช่วงเวลานี้เอลิยาห์ได้อดอาหารหรือไม่ก็ได้รับอาหารจากการรับประทานของพระเจ้า ถ้าเอลิยาห์ได้ทนอยู่โดยปราศจากอาหารอย่างแท้จริง 40 วัน ดังที่ข้อ 8 บ่งชี้ไว้ เขาก็ได้มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับโมเสส (ดูอพยพ 24:18, 34:28 เฉลยธรรมบัญญัติ 9:9-25) และผู้ช่วยให้รอด มัทธิว 4:2) และเหมือนกับโมเสสที่ภูเขาซี

นาย เอลิยาห์ได้รับการเปิดเผย ณ ที่นั้น

มันคงต้องเป็นการเปลวเปลวมากสำหรับเอลิยาห์สำหรับเอลิยาห์ในระยะเวลาที่นี้ ผู้คนกำลังแสวงหาชีวิตของเขา เขารู้สึกว่าเขาคือศาสดาที่ซื่อสัตย์เพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและเขาได้กำลังซ่อนตัวอยู่ในถ้ำประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้เขียนไว้ว่า “เมื่อเขาได้อยู่ที่นั่น พระเจ้าทรงเรียกเขาและถามเขาว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่และในความโศกสลดของเขาอันเนื่องมาจากความแข็งแกร่งแห่งหัวใจของผู้คน เขาได้บอกพระเจ้าถึงสภาวะการณ์ซึ่งเขาแต่ลำพังได้เหลืออยู่และพวกเขาเหล่านั้นได้แสวงหาชีวิตของเขา แต่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าเขาได้เห็นว่ายังมีบุคคลอื่นที่ยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์ โดยมีจำนวนถึงเจ็ดพันคน” (Doctrines of Salvation, 2:106 Chapter 6, Subheading 10, Last Paragraph)

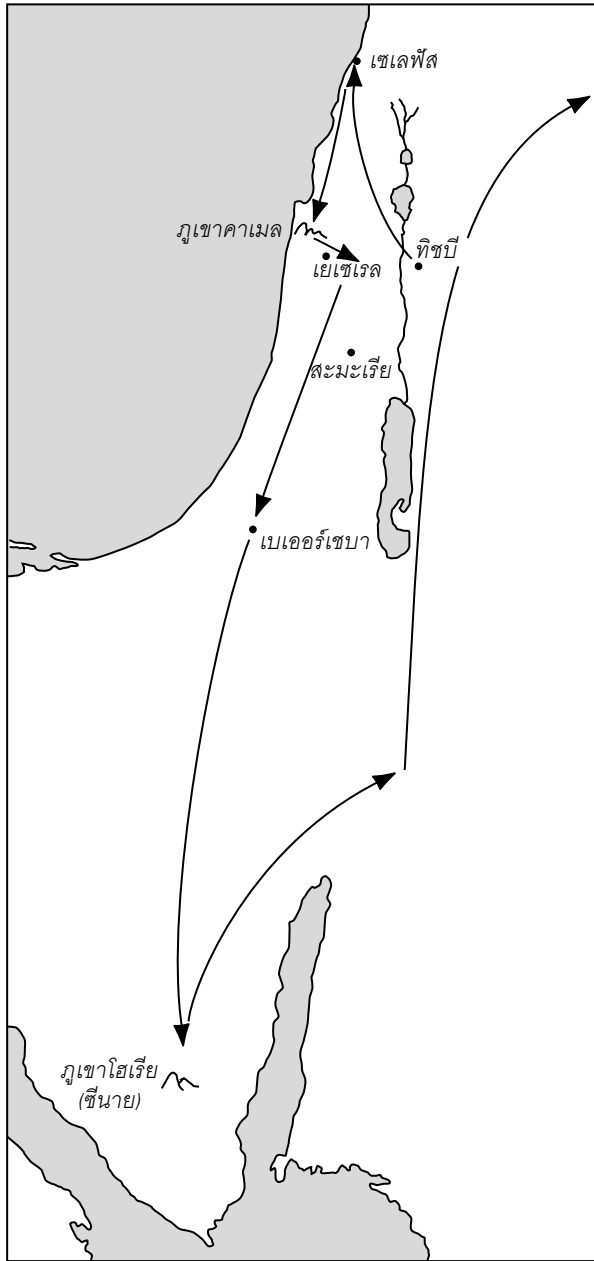
บรรดาผู้ที่คอยฟังเสียงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่มั่นคงมีได้ อยู่ในอำนาจที่สามารถทำลายหินหรือแผ่นดินโลกหรือในเพลิง แต่ในเสียงเบาเรียบซึ่งสามารถกล่าวต่อหัวใจของมนุษย์ เมื่อเอลิยาห์ได้ยินเสียงเบาเรียบนั้น เขาได้ออกไปเพื่อสนทนากับพระเจ้า เมื่อได้รับกำลังใจเอลิยาห์ได้กลับไปตามที่พระเจ้าได้ทรงขอร้องและได้ปฏิบัติภารกิจที่เขาได้รับมอบหมายจนสำเร็จ คำว่าหวงแหนดังที่ใช้ในข้อ 10 และ 14 หมายถึง ชัยน ศาสดาคนใหม่ซึ่งได้รับการเลือกให้สืบแทนเอลิยาห์ก็คือเอลิชา

(5-18) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:4-16 การเดินทางของเอลิยาห์ได้นำเขาไปสู่ที่ใด ?

แผนที่ซึ่งมีไว้ให้ในหน้า 62 แสดงการเดินทางของเอลิยาห์แต่เมื่อเขาได้ออกจากลำธารเคริทจนเขาได้ไปถึงนครตามัสกัสในซีเรียที่ซึ่งเขาได้แต่งตั้งกษัตริย์ทางแผ่นดินโลกในดินแดนต่างประเทศ การเดินทางนี้แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติศาสนากิจของเขามีผลกว้างไกลเพียงไร

(5-19) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งประชาชาติมากมาย

ข้อพระคัมภีร์นี้แสดงว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและศาสดาแห่งอิสราเอลมีอิทธิพลต่อหลายประชาชาตินอกเหนือจากอิสราเอลเรา ไม่รู้อะไรมากกว่านี้เกี่ยวกับสถานการณ์เอลิยาห์สามารถให้การชโลมแก่กษัตริย์แห่งซีเรีย

การเดินทางของเอลีชา

(5-20) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:17 เอลียาห์ได้ฆ่าผู้ใด?

ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับว่าเอลียาห์ได้ฆ่าผู้ใด ข้อความนี้อาจหมายความว่าเอลียาห์จะได้พยากรณ์ถึงความตายของบุคคลบางคน แน่หนอนที่ว่าบันทึกในพระคัมภีร์ไบเบิลตามที่มันเป็นอยู่เวลานี้อาจดีที่สุดในที่นี้เป็นเพียงชิ้นส่วนที่ไม่สมบูรณ์ และรายละเอียดของเหตุการณ์ซึ่งถูกกล่าวในที่นี้อาจสูญหายไป

(5-21) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:19-21 โคลิบสองคู่

เอลีชาคงต้องมีฐานะมั่งคั่งที่ได้ไถนาด้วยโคลิบสองคู่ เพราะแอกแต่ละคันได้ลากคันไถและมีคนรับใช้เป็นผู้บังคับ การเลี้ยงฉลองด้วยวัวสองตัวชี้แสดงถึงความมั่งคั่งด้วยการกินวัวและเผาเครื่องมือที่ใช้กับมัน ในทางสัญลักษณ์เป็นสิ่งแทนการละทิ้งความมั่งคั่งทางโลกของเอลีชา ขณะที่เขาเตรียมที่จะติดตามเอลียาห์ไป และเป็นการเสียดสละทางวัตถุอย่างมากเกี่ยวข้องกับการตอบสนองต่อการเรียกของศาสดานี้

(5-22) 1 พงศ์กษัตริย์ 19:19 อะไรคือเสื้อคลุมของศาสดาที่ได้รับการวางลงบนเอลีชา?

ในสมัยของเอลียาห์เสื้อตัวยาวหรือสิ่งห่อหุ้มที่คล้ายคลึงกันนี้ได้ถูกเรียกว่า เสื้อคลุม

เมื่อเอลียาห์ได้เดินไปยังคันไถที่ซึ่งเอลีชากำลังยืนอยู่ ศาสดาเพียงแต่ถอดเสื้อคลุมของเขาออกและพาดมันลงบนไหล่ของเอลีชาซึ่งรู้สึกประหลาดใจคงรู้อย่างแน่ชัดว่าลักษณะของเครื่องหมายนี้หมายความว่าอย่างไร เขาได้ถูกกำหนดตัวสำหรับการเรียกของศาสดาและได้รับการเลือกเป็นผู้สืบช่วงในอนาคตของเอลียาห์ ไม่มีการชักชวนพูดคุยกันอย่างยืดยาวหรือการใช้ศิลปะในการจูงใจที่ถูกนำมาใช้เพื่อชักชวนให้เอลีชายอมรับการเรียก มันไม่จำเป็นที่เขาได้เป็นหนึ่งในคนพิเศษทั้งเจ็ดพัน ที่ได้ถูกกล่าวถึงโดยพระเจ้าผู้ซึ่งมิได้คุกเขาแก่บออัล แต่ได้เคารพฐานะบุโรหิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของและยอมรับระเบียบวินัยและการเชื่อฟังที่จำต้องมิในการเรียกดังกล่าวนี้“อย่างกระตือรือร้น” (Skousen, Fourth Thousand Years, p. 359)

จากการกระทำอย่างง่าย ๆ นี้ วิธีที่ว่า เสื้อคลุมแห่งศาสดา ได้มีความหมายถึงการเรียกและตำแหน่งแห่งศาสดา

(5-23) 1 พงศ์กษัตริย์ 20:11 “ขอท่านผู้สวมเกราะอย่าอวดอ้าง”

นี่เหมือนกับกรกล่าวว่อย่าอวดอ้างถึงการกระทำจนกว่ามันจะได้เสร็จสิ้นลง ภาพพจน์นี้มาจากการล่ามบังเหียนสัตว์ มันเป็นการงานสำหรับวัวที่จะอ้อวดว่ามันจะไถนาได้มากเพียงไรเมื่อได้รับการสวมบังเหียนในตอนเช้า แต่คำอ้อวดนี้จะมีคามหมายก็ต่อเมื่องานได้ถูกทำเสร็จแล้ว นั่นคือเมื่อสายบังเหียนได้ถูกถอดออก

เทลเยเชเรล พระราชวังฤดูหนาวของอาหรับ
ซึ่งตั้งอยู่เหนือหุบเขาเยเชเรล

(5-24) 1 พงศ์กษัตริย์ 20 และ 22 การสงครามกับซีเรีย

บทเหล่านี้ให้รายละเอียดสงครามที่แยกกันสองครั้งระหว่างอิสราเอลกับซีเรีย อิสราเอลชนะสงครามครั้งแรกแต่พ่ายแพ้ในครั้งที่สอง

(5-25) 1 พงศ์กษัตริย์ 20:28 วลีที่ว่าพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขาพระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งที่ลุ่ม”หมายความว่าอย่างไร?

ดูเหมือนมีการกล่าวอ้างถึงในที่นี้เกี่ยวกับความเห็นที่อาจมีอยู่ในประชาชาตินอกศาสนาทั้งหลายว่าส่วนต่างๆ ของแผ่นดินโลกย่อมมีเทพรักษาที่แตกต่างกัน พวกเขา มีเทพเจ้าสำหรับป่าไม้ สำหรับภูเขา สำหรับทะเลสำหรับฟ้าสวรรค์และอาณาเขตที่ต่ำลงมา พวกเขาซีเรียดูเหมือนได้รับเอาความคิดที่ว่าพระเยโฮวาห์เป็นเทพเจ้าแห่งภูเขาโดยเฉพาะ แต่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงปกครองในทุกหนแห่ง” (Jame M. Freeman, Manners and Customs of the Bible, p.165.)

(5-26) 1 พงศ์กษัตริย์ 20:38-43 การสิ้นพระชนม์ของอาหับได้ถูกประกาศ

ในการเผชิญหน้ากับศาสดาของพระเจ้าอาหับได้ประกาศชะตาของพระองค์เองอย่างไม่เต็มพระทัย การพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงในการสงครามครั้งต่อมากับพวกซีเรีย (ดู 1 พงศ์กษัตริย์, 22:34-35) นี่เป็นรางวัลของพระองค์เนื่องจากการล้มเหลวที่จะฆ่าเบนฮาดัดตั้งที่พระเจ้าทรงบัญชา

(5-27) 1 พงศ์กษัตริย์ 24:2-24 สวนองุ่นของนาโบท

อาหับทรงเสนอที่จะซื้อสวนองุ่นของนาโบทโดยผิวเผินอาจดูว่ายุติธรรมแต่นาโบทไม่สามารถขายมันได้ พื้นดินของเขาได้เป็นมรดกสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ และกฎหมายของโมเสสไม่อนุญาตให้บุคคลขายทรัพย์สินที่มาจากมรดกของตนเองเว้นแต่ในกรณีของความขัดสนอย่างที่สุด และมันสามารถถูกขายได้หรือจำนองจนถึงเวลาแห่งปี เสี่ยงเขาสัตว์เท่านั้นซึ่งมันจะถูกซื้อคืนได้ อาหับทรงต้องการผืนดินนี้โดยถาวรดังนั้นนาโบทได้ตอบว่า “พระเจ้าทรงห้ามข้า” ความขัดเคืองของอาหับที่ได้รับการปฏิเสธแสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพของอาหับพระเจ้าได้ทรงครอบครองดินแดนแห่งเผาทั้งลิบของอิสราเอลอยู่แล้ว แต่พระองค์ทรงเป็นทุกข์เนื่องจากไม่ทรงสามารถได้ทุกสิ่งดังที่ต้องการ

อีกทั้งข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงว่าภรรยาของอาหับเยเซเบลได้จัดการกิจการต่างๆ แห่งพระสวามีของพระนางโดยปราศจากการยั้งคิดใดๆ ทั้งสิ้น คำว่า “คนถ้อย” เป็นคำสามัญทั่วไปที่ใช้เรียกผู้คนชั่วร้ายโดยทั่วไป เช่น พวกคนมุสา พวกขโมย พวกฆาตกรขอให้สังเกตว่าการลงโทษที่ได้ถูกประกาศไว้สำหรับอาหับและเยเซเบลเหมาะสมกับบุคลิกของทั้งสองอย่างไร

(5-28) 1 พงศ์กษัตริย์ 22:27-29 บาปของบิดาและบุตร

เนื่องจากชีวิตอันชั่วร้ายของอาหับ พระเจ้าทรงมอบการพยากรณ์ว่าพระองค์จะสูญเสียเหล่าอนุชนของพระองค์ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 21:21) ข้อ 27-29 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกลับใจและผลของบาปเนื่องจากการกลับใจของอาหับ สิ่งร้ายที่จะเกิดขึ้นได้ถูกรั้งรอไว้จนโอรสของพระองค์ได้เป็นกษัตริย์

(5-29) 1 พงศ์กษัตริย์ 22:2-16 อาหับและเยโฮซาฟัท

มิตรภาพระหว่างอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์อาจได้พัฒนาขึ้นเนื่องจากเยโฮรัมโอรสของเยโฮซาฟัทได้อภิเษกกับพระธิดาของอาหับ อาริยาห์ มิตรภาพนี้มีได้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าและเยโฮซาฟัทได้ถูกกล่าวอย่างรุนแรงที่ได้รับการสนับสนุน (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:1-3)

อาหับและเยโฮเซฟัทได้กำลังไต่ตรองว่าควรรวมกำลังกันเพื่อต่อสู้พวกชาวซีเรียหรือไม่เหล่าศาสดาปลอมหรือที่ปรึกษาของอาหับกล่าวว่าสมควร แต่มีคายาห์ศาสดาผู้หนึ่งของพระเจ้าเป็นเจ้ากล่าวว่าจะไม่ควรถ้อยคำของมีคายาห์ในข้อ 15 ที่ว่า “ขึ้นไปและมีชัยชนะ” ได้รับการกล่าวไว้ด้วยการเสียดสีอย่างยิ่งมันฟังดูเหมือนมีคายาห์ได้กล่าวว่า “ศาสดาปลอมทั้งหลายของพระองค์ได้พยากรณ์ถึงความสำเร็จพระองค์ทรงต้องการใช้ข้าพระองค์ทำเช่นเดียวกัน ดังนั้นข้าพระองค์จะกระทำขึ้นไปและมีชัยชนะ” ถ้อยคำนี้ได้ถูกกล่าวไว้อย่างเย้ยหยันเพื่อให้กษัตริย์อาหับทรงรู้ว่ามันเป็นตรงกันข้ามกับคำแนะนำที่แท้จริงของมีคายาห์ ดังนั้นพระราชชาติได้ทรงตอบในข้อ 16

(5-30) 1 พงศ์กษัตริย์ 22:23-24 พระเจ้าทรงมอบวิญญาณมูสาไว้ในเหล่าศาสดาของอาหับหรือ?

พระเจ้ามิได้ทรงมอบวิญญาณมูสาไว้ในมนุษย์คนใดตามที่คล้าคได้อธิบายไว้ “ข้อความในภาษาฮีบรูหมายความว่า พระเจ้าทรงอนุญาตหรือยอมให้วิญญาณที่กล่าวเท็จมีอิทธิพลต่อศาสดาของเจ้า มันจำเป็นอีกครั้งหนึ่งหรือไม่ที่จะเตือนผู้อ่านให้ระลึกว่าพระคัมภีร์ซ้ำและซ้ำอีกเป็นสิ่งที่แทนของพระเจ้าเป็นเจ้าในฐานะของการกระทำ สิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตหรือยอมให้ถูกกระทำในวิถีแห่งการดูแลของพระองค์เท่านั้น ไม่มีสิ่งใดจะถูกกระทำได้ในสวรรค์ ในแผ่นดินโลกหรืออเวจีถ้ามิใช่เพราะพลังอำนาจอย่างฉับพลันหรือการอนุญาตของพระองค์ นี่คือเหตุผลที่ว่าเหตุใดพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ดังข้างบน” (Commentary 2:476)

(5-31) 1 พงศ์กษัตริย์ 22:34 อะไรคือเกล็ดเกราะ

นักรบสมัยโบราณได้รับการห่อหุ้มด้วยเสื้อเกราะ การที่จะฆ่าเขาลูกศรจะต้องเล่นผ่านช่องว่างที่มีในรอยต่อระหว่างแผ่นเกราะชิ้นหนึ่งกับอีกชิ้นหนึ่ง

(5-32) 1 พงศ์กษัตริย์ 1:1 ผู้ใดคือพวกชาวโมอับที่ได้กระด้างกระเดื่องต่ออิสราเอลภายหลังการสิ้นพระชนม์ของอาหับ ?

พวกชาวโมอับครอบครองดินแดนที่อยู่ทางตะวันออกของทะเลเดดซี พวกเขาเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากลอท (ดูปฐมกาล 19:37) หลายปีก่อนหน้านั้นดาวิดได้มีชัยต่อ

พวกเขาและพวกอัมโมนซึ่งครอบครองแผ่นดินอยู่ทางเหนือของโมอับและเป็นเครือญาติต่างๆ ของพวกโมอับเนื่องจากพวกเขาได้เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากลอทเช่นกัน ในเวลานั้นพวกโมอับได้เป็นโอกาสที่จะแยกตัวจากอิสราเอล และพวกเขาได้มุ่งมั่นที่จะทำการนี้ให้สุดกำลัง กษัตริย์ของพวกเขามีพระนามว่ามิซาห์ได้มีความภูมิใจในการรบฏของชาวโมอับมากจนพระเจ้าได้จารึกเกี่ยวกับมันไว้ในหินดำก้อนใหญ่ซึ่งได้ถูกค้นพบโดยโบราณคดี รายละเอียดเกี่ยวกับการบฏมีอยู่ในหินก้อนนี้มากกว่าที่มีในพระคัมภีร์ไบเบิล มิซาห์ได้บันทึกไว้ในหินนี้ถึงเรื่องราวที่นครนับร็อยได้ถูกรวมเข้ากับอาณาจักรของพระองค์และว่าพระองค์ได้สร้างอ่างเก็บน้ำท่อส่งน้ำและป้อมปราการต่างๆ อย่างไร

(5-33) 2 พงศ์กษัตริย์ 1:3 ผู้ใดคือบาอัลเซบูบ?

นามนี้สำหรับซาตานแสดงถึงตำแหน่งของเขาในฐานะประมุขหรือหัวหน้ามาร มันเป็นชื่อเดียวกันกับบาอัลเซบูบที่ได้ถูกมอบให้เทพเจ้านอกศาสนาในสมัยโบราณ (2 พงศ์กษัตริย์ 1:3) ในการบฏต่อความสว่างพวกชาวอิสราเอลโบราณได้ใช้นามบาอัลเซบูบเพื่อพระคริสต์ (มัทธิว 10:25) และกล่าวว่าสามารถที่จะขับปีศาจได้ด้วยพลังอำนาจของเบเอลเซบูบ (มัทธิว 12:22-30)” (Bruce R. McConkie, Mormon Doctrine, p.75)

(5-34) 2 พงศ์กษัตริย์ 1:8 ลักษณะของเอลิยาห์

ข้อความที่ว่าเอลิยาห์เป็นคนมีขนมากเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าศาสดาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบซึ่งอาจทำขึ้นจากขนแพะหรือขนอูฐ เป็นไปได้ว่าเขาได้สวมใส่หนังสัตว์โดยที่ยังมีขนติดอยู่จริงๆ (ดู ฮีบรู 9:37)

(5-35) 2 พงศ์กษัตริย์ 1:9-14 เป็นการกระทำที่โหดร้ายหรือเปล่าในการทำลายชีวิตทหารเหล่านี้?

บางคนได้กล่าวโทษศาสดาในการทำลายทหารเหล่านี้โดยการนำไปจากท้องฟ้าให้ตกลงบนพวกเขาแต่พวกเขาเหล่านี้มิได้พิจารณาดูว่ามันไม่สามารถเป็นไปได้สำหรับเอลิยาห์ที่จะนำไปลงจากฟ้ามากกว่าพวกเขาที่จะสามารถทำได้ พระเจ้าเป็นเจ้าแต่เพียงลำพังเท่านั้นทรงสามารถส่งไฟนี้มา และถ้าพระองค์ทรงยุติธรรมและดีพระองค์จะมีทรงทำลายผู้คนเหล่านี้หากมิได้มีสาเหตุเพียงพอที่จะทำ

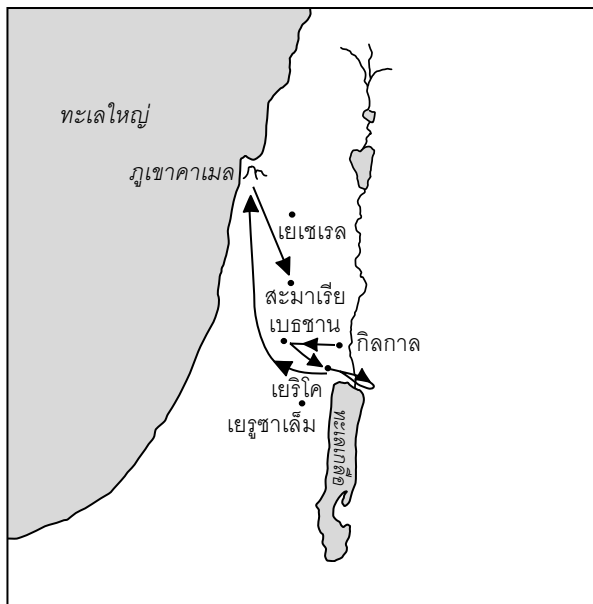
ให้การกระทำนี้ถูกต้องมันมิได้เป็นไปเพื่อให้เอลียาห์พอใจหรือที่จะทำให้ความเคียดแค้นใดในเขาพบความสะใจที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงกระทำการแต่เพื่อเป็นการแสดงถึงความยุติธรรมและพลังอำนาจแห่งพระองค์เอง ไม่มีการร้องขอใดๆ ของเอลียาห์ที่สามารถนำพาพระผู้เป็นเจ้าของเขาให้ปฏิบัติกรกระทำที่ผิดในตัวของเขาเอง โดยส่วนตัวแล้วเอลียาห์มิได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้พระผู้เป็นเจ้าของเขาเพียงยอมให้เขาประกาศในโอกาสนี้ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงตั้งพระทัยที่จะกระทำซึ่งก็คือบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างแน่นนอนไปลงมาจากฟ้าและเผาผลาญเจ้าและทหารทั้ง 50 ของเจ้า นี่คือการหมายตามตัวอักษรของเนื้อความดั้งเดิม และเราสามารถเห็นได้จากมันว่าถ้อยคำของเอลียาห์เป็นเพียงคำประกาศและมีได้เป็นการเข้าผูกพันด้วย” (Clark, Commentary, 2:482.)

(5-36) 2 พงศ์กษัตริย์ 1:17 เยโฮรัมและเยโฮรัม

ได้มีเยโฮรัมสองคนในเวลาเดียวกัน เยโฮรัมโอรสของอาหับในอาณาจักรฝ่ายเหนือและเยโฮรัมโอรสของเยโฮซาฟัทในอาณาจักรฝ่ายใต้

(5-37) 2 พงศ์กษัตริย์ 2 การเดินทางของเอลียาห์และเอลีซาได้นำเขาทั้งสองไปที่ใด?

มันเป็นที่น่าสนใจจากบทนี้ว่าเอลียาห์และเอลีซาได้ท่องเที่ยวไปมากมายในช่วงเวลานี้ (ขอให้ดูแผนที่ประกอบเส้นทางการเดินทางของพวกเขาในหน้า 93)

การเดินทางของเอลียาห์และเอลีซา

(5-38) 2 พงศ์กษัตริย์ 2:8 การข้ามแม่น้ำจอร์แดนกับเอลียาห์

นี่คือการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่ได้ถูกกระทำโดยฐานะบุโรหิตที่เอลียาห์ดำรงอยู่ เขาได้แบ่งหรือเผยแม่น้ำจอร์แดน เขาได้นำฐานะบุโรหิตเดียวกันนี้ในบุญแก่เพื่อการปฏิบัติมาสู่ปีเตอร์เจมส์และจอห์นบนภูเขาแห่งการแปลงสภาพ (ดู มัทธิว 13:1-17) (Joseph Smith, Teachings of the Prophet Joseph Smith, p.158 section 4, subheading 10.)

(5-39) 2 พงศ์กษัตริย์ 2:11 เอลียาห์ได้รับการนำขึ้นสู่สวรรค์จริงๆหรือ?

คำว่า สวรรค์ มีความหมายมากกว่าหนึ่งอย่างบางครั้ง มันได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงท้องฟ้า และในวาระอื่นๆ ได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงรัศมีภาพชั้นสูงสุด เอลียาห์ได้ถูกนำไปจากแผ่นดินโลกนี้ในฐานะผู้ได้รับการแปลงสภาพแต่มิได้เข้าสู่รัศมีภาพชั้นสูงสุด ศาสดาโจเซฟ สมิธ ได้สอนว่า

“หลายคนได้สมมติเอาว่าหลักคำสอนเกี่ยวกับการแปลงสภาพคือหลักคำสอนที่ว่ามนุษย์ได้รับการนำพาสู่ที่ประทับของพระเจ้าโดยฉับพลันและเข้าสู่ความบริบูรณ์อันเป็นนิรันดร์แต่นี้เป็นความคิดที่ผิดสถานที่พำนักของพวกเขาก็คืออยู่ในระเบียบชั้นกลางและเป็นสถานที่ซึ่งได้ถูกเตรียมไว้สำหรับบุคลิกภาพที่เขาได้มีอยู่ในฐานะเทพผู้ปฏิบัติในหมู่ดาวนพเคราะห์มากมายและเป็นผู้ที่ยังมีได้เข้าสู่ความบริบูรณ์อันประเสริฐกว่าสำหรับผู้ที่ยังมีชีวิตจากความตายอีกหลายคนถูกทรมานโดยไม่ยอมรับการปลดปล่อยเพื่อที่พวกเขาจะได้การฟื้นคืนชีวิตที่ประเสริฐกว่า (ดู ฮีบรู 11 ส่วนของข้อ 35)

บัดนี้ได้มีหลักฐานว่ามี การฟื้นคืนชีวิตที่ประเสริฐกว่า มิฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าของเขาจะไม่ทรงเปิดเผยมันแก่พอลในที่ซึ่งมันสามารถถูกกล่าวได้ว่าเป็นการฟื้นคืนชีวิตที่ดีกว่า การแยกกันนี้ถูกทำให้ระหว่างหลักคำสอนของการฟื้นคืนชีวิตขึ้นจริงๆ กับการแปลงสภาพ การแปลงสภาพคือการได้รับการปลดปล่อยจากการทรมานและการทรมานของร่างกายแต่ดำรงอยู่ของพวกเขาต้องยืดยาวออกไปอีกเพื่องานหนักและภาระของการปฏิบัติศาสนกิจก่อนที่พวกเขาจะได้เข้าสู่การพักผ่อนและรัศมีภาพที่ประเสริฐกว่า” (ประวัติศาสตร์ศาสดาจักร 4:210)

(5-40) 2 พงศ์กษัตริย์ 2:14 เลือคลุมของเอลิยาห์

เลื่อยาวหรือเลือคลุมของเอลิยาห์เป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจของเขา การครอบครองมันเป็นสัญลักษณ์ว่าบัดนี้สิทธิอำนาจแต่ก่อนของเอลิยาห์ได้ตกมาสู่เอลีซา (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 1 พงศ์กษัตริย์ 19:19)

(5-41) 2 พงศ์กษัตริย์ 2:20 เกลือทำให้น้ำบริสุทธิ์หรือ?

การใช้เกลือทำให้เป็นการอัศจรรย์ยิ่งขึ้นเนื่องจากโดยปกติแล้วเกลือทำให้น้ำเสียแทนที่จะทำให้น้ำมันบริสุทธิ์

(5-42) 2 พงศ์กษัตริย์ 2:23-24 เอลิยาห์ควรได้ถูกตำหนิในการตายของเด็กเล็กเหล่านี้หรือเปล่า?

ในการตอบคำถามนี้ ขอให้พิจารณาความต่อไปนี้

1. คำในฉบับคิงเจมส์ได้ถูกแปลไว้ว่า เด็กชายเล็กๆ หมายความว่า เขาวัยเมื่อเทียบกับผู้สูงอายุและสามารถถูกแปลได้ไม่เพียงว่า เด็กเล็กเท่านั้น แต่หมายถึงชายหนุ่มได้ด้วยหมายถึงผู้รับใช้หรืออยู่ที่สามารถออกทำการสู้รบได้

2. ในข้อ 24 ความคิดได้จบลง การจบได้ถูกแสดงไว้โดยเครื่องหมายหยุดหลัง “แข่งเขาในพระนามพระเจ้า” ข้อพระคัมภีร์กล่าวสืบไปว่าหมีตัวเมียสองตัวได้ออกมาจากป่า การสันนิษฐานที่ว่าเอลิยาห์บัญชาหมีให้มาอาจไม่ถูกต้อง คล้ายได้ชื่อว่า “มันเป็นไปไม่ได้หรือที่พวกเขาทั้งสี่สิบสองคนนี้เป็นกลุ่มชายหนุ่มอัปซอคที่ได้ถูกจ้างไว้ในป่า และได้ทำลายลูกหมีของหมีตัวเมียเหล่านี้ซึ่งได้ติดตามพวกเขาและฉีกร่างพวกเขาจนตายเพื่อทดแทนสิ่งที่พวกเขาได้กระทำเราคงเคยได้ยินเกี่ยวกับความดุร้ายของหมีที่ลูกของมันได้ถูกขโมยไป (ดู ส่วนท้ายของ 2 ซามูเอล บทที่ 17) การกล่าวถึงหมีตัวเมียได้ช่วยให้การสนับสนุนแก่ความคาดเดานี้บ้าง และอาจเป็นไปได้ว่าขณะที่พวกเขาหนุ่มเหล่านี้กำลังด่าว่าศาสดา หมีเหล่านี้อาจกำลังตามรอยเท้าของผู้ที่ได้พาลูกของมันมา และได้มาทันในเวลาที่พวกเขากำลังกล่าวคำดูหมิ่นนั้น การดลบันดาลของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าเรียงลำดับเวลาให้แก่เหตุการณ์เหล่านี้เพื่อให้การปรากฏผลแบบตามธรรมชาตินี้ดูเหมือนมีเหตุมาจากสวรรค์ ถ้าคาดเดานี้ถูกต้องหมีได้ถูกเตรียมไว้ด้วยการสูญเสียของพวกมันที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของ

ศาสดาและผู้เป็นเจ้าของทรงเพียงนำทางพวกมันมายังจุดที่จะลงโทษความผิดบาปที่เพิ่งได้ถูกทำไว้” (Commentary 2:496)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(5-43) ศาสดาที่มีชีวิตอยู่และสิ้นชีวิตแล้ว

การอ่านส่วนนี้เกี่ยวข้องกับศาสดาสองคนเอลิยาห์และมีคายาห์ ซึ่งคำปรึกษาของเขาทั้งสองอาหับไม่พอพระทัย แม้ว่าเยโฮชาฟัทจะไม่พอพระทัยในคำปรึกษาที่พระองค์และอาหับทรงได้รับ อาหับไม่ต้องการจะรับคำแนะนำจากมีคายาห์ เนื่องจากมีคายาห์ไม่ยอมยกยอพระองค์ (1 พงศ์กษัตริย์ 22) เนื่องจากอาหับไม่ทรงโปรดในสิ่งที่ศาสดาใดๆ ต้องการกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์ได้ข่มเหงพวกเขา

อย่างไรก็ตามบัดนี้เอลิยาห์ได้รับการให้เกียรติจากผู้คนทั่วโลก ทั้งชาวยิว ชาวคริสต์และชาวอิสลามในฐานะศาสดาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง

มันเป็นการง่ายกว่าที่จะเชื่อศาสดาที่ได้สิ้นชีวิตแล้ว เนื่องด้วยคำปรึกษาของเขาได้มีไว้สำหรับอีกยุคสมัยหนึ่งมากกว่า เอ็ลเดอร์ บรูซ อาร์. แมคคองค็อกก็ได้กล่าวว่า:

“มันดูเป็นการง่ายที่จะเชื่อในศาสดาที่ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว และที่จะสมมติว่าเราเชื่อและทำตามคำปรึกษาที่พวกเขาได้ให้ไว้ภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างกันและบุคคลที่แตกต่างออกไป แต่การทดลองสำคัญที่เผชิญเราอยู่ในทุกยุคสมัยเมื่อพระเจ้าได้ทรงมีผู้คนบนแผ่นดินโลกก็คือ เราจะให้การใส่ใจต่อถ้อยคำของผู้ประกาศข่าวที่มีชีวิตอยู่ของพระองค์และทำตามคำแนะนำและการนำทางที่พวกเขามอบให้ในวันเวลาและยุคสมัยของเราหรือเปล่า

เราคือลูกหลานของอิสราเอล พวกชาวยิวได้กล่าวแก่โยบ

เราจะทำตามบิดาของเรา และรับมรดกทรัพย์สินของท่าน

แต่จากพระเยซูพระเจ้าของเรา การว่ากล่าวอย่างเจ็บแสบได้มีมา

พวกเจ้าคือลูกหลานแห่งพระองค์ ผู้ซึ่งพวกเจ้าเลี้ยงที่จะเชื่อฟัง

ถ้าพวกเขาเป็นเชื้อสายของเอบราแฮม พวกเจ้าจะเดิน

ในทางของเขา

และหนีไปจากโซ่ตรวนอันหนักของบิดาแห่งโมหะ
เรามีโมเสสเป็นผู้พยากรณ์และศาสดาโบราณ
ซึ่งถ้อยคำของท่าน เราเปรียบค่าดุจเงินและทองคำ
แต่เสียงอันสุขุมจากพระเยซู พระเจ้าของเรา
ถ้าเจ้าหันไปหาโมเสส จงใส่ใจในถ้อยคำของเขา
แต่โดยการนั้น เจ้าจะหวังรางวัลของงานใหญ่
เพราะเขาได้กล่าวถึงการมาของเรา และในงานในแผ่นดิน
โลก

เราได้มีเปโตรและเปาโล ขอเราเร่งตามรอยพวกเขาไป
พวกเครื่องศาสนาได้กล่าวดังนี้ เมื่อเขาสักการะพระเจ้า
เป็นเจ้าของเขา

แต่พระองค์ซึ่งคือพระเจ้าแห่งผู้มีชีวิตและผู้มรณาตรัส
ว่า

“เราให้กุญแจไว้ในมือของศาสดาซึ่งคือผู้สอนและผู้
พยากรณ์ที่อาศัยอยู่ในยุคของเจ้า

ภายใต้พวกเขา เจ้าต้องหันไปสู่พวกเขาเพื่อนิรันดร
บรูซ อาร์. แมคคองคี่ (รายงานการประชุม เมษายน
[1974 หน้า 100-101 หรือ *Ensign* May 1974, pp.71-
72 paragraph. 6-9 “God Foreordains his Prophets
and his People” International Magazine:
November 1974)

บางทีลัทธิชนสมัยปัจจุบันได้ตกเข้ากับดักอย่างเดียวกับ
กับที่อิสราเอลโบราณเคย ท่านเคยได้ยินผู้คนสรร-
เสริญคำสอนของโจเซฟ สมิธ แต่บ่นว่าและวิจารณ์ผู้นำ
ในปัจจุบันของศาสนาจักรเกี่ยวกับคำแถลงหรือจุดยืน
ของพวกเขาที่ไม่ตรงกับความคิดหรือการเลือกส่วนบุคคล
หรือเปล่า เรากล่าวว่าเราให้เกียรติศาสดา หว่ามิได้จด
บันทึกส่วนตัวหรือทำสวนครัวหรือนักศึกษาพระคัมภีร์
หรือเปล่า บางคนที่ได้อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาค
พันธสัญญาเดิมมีแนวโน้มที่จะสันติระชะของเขาอย่าง
เศร้าใจในผู้คนที่หยิ่งและกระด้างกระเดื่องเหล่านั้น แต่
คุณค่าใหญ่หลวงในการศึกษางานนี้ของเราก็คือมันได้ให้
มาตรฐานที่ชัดเจนสำหรับวัตถุประสงค์การณ์ของเราเอง

(5-44) ผู้ใดนำความลำบากมาสู่อิสราเอล ?

ท่านยังจำได้ถึงการโต้ตอบกันระหว่างอาหับกับเอลิ-
ยาห์เมื่อการแห่งแสงที่ยาวนานสามปีได้สิ้นสุดลงหรือ

เปล่า อาหับได้ตรัสถามศาสดาว่า “เจ้าผู้ทำความลำบาก
ให้อิสราเอล” และเอลิยาห์ได้ตอบว่า “ข้าพระบาทมิได้
กระทำความลำบากให้อิสราเอล” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:17-
18)

โดยตัวของเขาเองแล้วเอลิยาห์ไม่มีพลังอำนาจที่จะ
สร้างความแห้งแล้ง เรียกไฟจากสวรรค์ นำอวสานมาสู่
อาหับและราชวงศ์ของพระองค์ หรือลงโทษหรือทำลาย
อิสราเอล เขาเป็นเพียงเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า
มันเป็นเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลที่ได้สร้างความ
โกลาหลและการวิบัติขึ้น ในบางกรณีพระเจ้าได้ทรงเข้า
แทรกแซงและลงโทษโดยตรง ในกรณีอื่นพระองค์เพียง
ปล่อยให้กฎที่พระองค์ทรงประทานแก่โลกทำงานของมัน
เอง เอลิยาห์ได้รู้สิ่งที่เขาพยากรณ์เพียงเพราะเขาได้ถูก
เลือกที่จะเปิดเผยมันใครจะคิดว่าการถือรูปเคารพจะ
สามารถนำผู้คนให้ทำลายกฎอื่นๆ มากมายดังที่พวกเขา
ได้ทำในยุคสมัยของเอลิยาห์มันเป็นการง่ายที่จะมอง
กลับไปว่าอาหับ เยเซเบลและพวกชาวอิสราเอลที่หันเห
ระหว่างความเห็นสองอย่างโง่เขลาเพียงไร แต่ทุกวันนี้ได้
เป็นอย่างไรมนุษย์ยังโน้มเอียงที่จะพัวพันระหว่ง
การรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้าและรับใช้มารหรือเปล่า พวกเขา
ยังคงต้องการได้ยินแต่สิ่งดีๆ เกี่ยวกับการเลือกอันชั่ว
ร้ายของพวกเขาหรือเปล่า พวกเขายังคงชอบที่จะโยน
ความผิดเมื่อชีวิตถดถอยให้แก่ผู้อื่นหรือเปล่าหรือพวก
เขาจะเรียนรู้ความจริงอันนิรันดรที่ว่ามนุษย์จะเก็บเกี่ยว
สิ่งที่เขาเพาะหว่านอย่างแท้จริงหรือเปล่า “ผู้ที่หว่านใน
ย่านเนื้อหนังของตนก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อ
หนัง แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณก็จะเก็บเกี่ยวชีวิต
นิรันดรจากพระวิญญาณนั้น (กาลาเทีย 6:8)

เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคี่ก็ได้กล่าวว่า “สิ่งที่
จำเป็นอันสำคัญยิ่งในโลกนี้ทุกวันนี้มิใช่เรื่องที่ว่าพระเจ้า
ต้องส่งศาสดามาเพื่อเปิดเผยพระทัยและพระประสงค์
แห่งพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นแล้วเรามีศาสดา
เราได้รับการนำทางโดยหลายคนซึ่งมีพระวิญญาณแห่ง
การ دلใจ สิ่งที่สำคัญยิ่งใหญ่มากสำหรับมนุษย์ทุกวันนี้
คือการมีหูที่จะรับฟังและที่ใส่ใจต่อถ้อยคำที่มาจากริม
ฝีปากของบรรดาผู้สวมเสื้อคลุมของศาสดา” (รายงาน
การประชุม เมษายน 1974 หน้า 104 หรือเอ็นไซม์
เมษายน 1974 หน้า 73)

ความหวังในพระมาไซยาในอิสราเอล สมัยโบราณ

C

(C-1) ประชาชาติชาวยิวได้เชื่อในคำสัญญาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระมาไซยา

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่เหล่าศาสนิกชนของอิสราเอลได้ทำนายเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระมาไซยานับจากแอดัมถึงมาลาคี ศาสดาได้บอกเล่าแก่ผู้คนของยุคหนึ่งเกี่ยวกับวันที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลจะเสด็จมาสู่แผ่นดินโลก ทรงรับเอาเนื้อหนังบนพระองค์และทรงกลายเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอด และพระเจ้าผู้ไถ่ของเขา คำพยากรณ์ของอิสยาห์เป็นตัวแทนของความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับพระมาไซยาที่มีอยู่ในเหล่าผู้คนแห่งพันธสัญญา “ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรามีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เราและการปกครองจะอยู่ที่บ่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่าที่ปรึกษามหัทศวรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พระบิดาในรันดร์องค์สันติราช เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ที่จะสถาปนาไว้และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความชอบธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปและนิรันดร์กาลความกระตือรือร้นของพระเจ้าจอมโยธาจะกระทำการนี้” (อิสยาห์ 9:6-7)

ทว่าเมื่อวันที่ได้รับการรอคอยแสนยาวนานได้มาถึง พวกชาวยิวส่วนที่มากที่สุดไม่เพียงแต่ปฏิเสธที่จะรู้วาคำพยากรณ์ได้กลายเป็นจริงแล้ว แต่ได้เพิกเฉยต่อพระมาไซยาอย่างแท้จริง ประชาชาตินี้ได้จมสู่ความดำมืดทางวิญญาณลึกมากกระทั่งว่าพวกเขาไม่สามารถรับรู้ความสว่างแห่งโลกที่ได้มาในหมู่พวกเขา

ศาสนายอห์นได้เขียนไว้ว่า พระเยซูคือ “ความสว่างที่แท้ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงนั้นได้แม้ขณะนั้นกำลังเข้ามาในโลกแต่โลกหาผู้จักพระองค์ไม่พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:9-11)

คำในภาษาอังกฤษ Messiah (พระมาไซยา) มาจากคำในภาษาฮีบรูว่า Messiah ซึ่งหมายถึงผู้ที่ได้รับการชโลม

คำที่เทียบกันได้ในภาษากรีกคือ คริสโตส (Christos) ทั้งสองคำนี้ให้ความหมายถึงผู้ที่ได้รับการชโลมจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ คำในภาษาฮีบรูที่ว่า Yeshua (เยซูในภาษากรีก) หมายถึงผู้ช่วยให้อรอดหรือผู้ปลดปล่อยคำทั้งสองนี้รวมกันเพื่อหมายถึงผู้ที่ได้รับการชโลมจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เพื่อปลดปล่อยหรือช่วยผู้คนของพระองค์ให้อรอด

คำพยากรณ์มากมายได้หมายถึงการเสด็จมาของพระมาไซยานี้ และพระเยซูทรงทำให้มันเป็นจริงทั้งหมด แล้วทำไมพวกชาวยิวดูพระองค์ผิดไปมองข้ามพระองค์ไป ละเลยพระองค์เสมือนดังสิ่งไร้ค่าพวกเขา กำลังมองหาพระมาไซยาของเขาจะเสด็จมาเพราะพระองค์คือผู้ที่ปลดปล่อยพวกเขา ทว่าพวกเขาได้ตั้งทางเขนพระองค์ผู้ซึ่งได้ทำให้ถ้อยคำของเหล่าศาสดาทั้งปวงได้กลายเป็นจริง ทำไมหรือ คำตอบสำหรับคำถามนี้ส่วนหนึ่งมีอยู่ในความเข้าใจในความหวังที่มีเกี่ยวกับพระมาไซยาของอิสราเอล

(C-2) ประชาชาติชาวยิวได้มองข้ามเครื่องหมายไป

เมื่อพระเยซูได้ทรงปรากฏบนแผ่นดินโลกชาวยิวได้ตกอยู่ในพันธนาการของพวกชาวโรมันที่มีใช้ครั้งแรกที่ชนต่างด้าวได้เข้าครอบครองแผ่นดินของชาวยิว อีกทั้งยังมีมันมิได้เป็นครั้งสุดท้าย แต่พวกชาวยิวไม่พอใจภายใต้แอกของโรมันและถือว่าพวกผู้ควบคุมต่างแดนเหล่านี้คือนายทาสแรงงาน ในระหว่างปีแห่งการพันธนาการของจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ ความคิดเกี่ยวกับผู้มาปลดปล่อยเริ่มกลายเป็นความเห็นทางการเมือง ความสำคัญทางวิญญาณแห่งการมาของพระมาไซยาได้ถูกมองข้ามและพวกชาวยิวได้ร่ำร้องหาใครสักคนหนึ่งซึ่งมีพลังอำนาจที่จะโค่นล้มพวกศัตรูอันเป็นที่ซึ่งซึ่งซึ่งปกครองพวกเขาอยู่

พวกผู้คนได้เริ่มมองว่าพระมาไซยาไม่ใช่ผู้ที่มาประทานการชดใช้แก่บาปของพวกเขาแต่เป็นผู้ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขาจากศัตรูโดยพลังทางกายภาพเหตุใดพวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้ ศาสดาแห่งพระคัมภีร์มอ-

มอนได้อธิบายว่า “แต่ดูเถิดชาวยิวเป็นคนคอแข็งและเขา ดูหมิ่นคำแห่งความแฉะและฆ่าศาสนาและแสงสว่าง สิ่งที่เขาเข้าใจไม่ได้ตั้งนั้นเพราะความตบอดของเขาซึ่งความ ตบอดนั้นเกิดจากการมองข้ามเครื่องหมายเขาจึงจำต้อง ตก” (เจคอบ 4:14)

พวกเขาได้สดุดลุ่มลงบนก้อนศิลาซึ่งพวกเขาอาจได้ใช้ สร้างรากฐาน “หินซึ่งบนนั้นเขาได้สร้างและมีรากฐาน ความปลอดภัย” (เจคอบ 4:15) ที่หมายซึ่งพวกเขาได้ มองเลยไปนั้นเป็นเพียงเปลือกดินแข็งแต่พระองค์มิได้ เสด็จมาในลักษณะที่พวกเขาได้คาดหวังไว้หรือแสดงบทบาทที่พวกเขาได้มอบหมายแก่พระองค์พวกชาวยิวได้ มองข้ามพระองค์ไปยังบุคคลอื่นที่จะมา ดังนั้น พวกเขายังคงรอคอยการเสด็จมาของพระมาไซยา (2 นิไฟ 6:13)

(C-3) ความหวังเกี่ยวกับพระมาไซยาได้ถูกสอนกัน มาแต่แรกเริ่ม

การคาดหวังในผู้ปลดปล่อยที่ได้รับการชโลมได้ถูก เรียกว่า ความหวังเกี่ยวกับพระมาไซยา ความหวังนี้ได้ เป็นเรื่องจริงอย่างยิ่งสำหรับเชื้อสายอิสราเอลในสมัย โบราณและมองย้อนสุดอดีตอันแสนไกล แม้ถึงในสภา ประชุมก่อนโลกมตะในสวรรค์ หลังจากการอธิบายถึง ความจำเป็นที่ต้องมีพระผู้ไถ่พระบิดาบนสวรรค์ทรงถาม ว่า “เราจะส่งใครไปเล่า” (เอบราแฮม 3:27) ลูซิเฟอร์พูด ตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ทรงส่งข้าพระองค์ไปเกิดข้า พระองค์จะไถ่มนุษย์ชาติทั้งปวงเพื่อสักคนหนึ่งก็จะไม่ หายไป” (โมเสส 4:1) พระเยโฮวาห์พูดว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่ นี้ทรงส่งข้าพระองค์ไปเกิด” (เอบราแฮม 3:27) “ให้พระ ประสงค์ของพระองค์เป็นไปและรัศมีภาพเป็นของพระ- องค์ตลอดกาล” (โมเสส 4:2) พระเยโฮวาห์ได้รับการ เลือกลงมาเป็นพระมาไซยาและลูซิเฟอร์พร้อมด้วยดวงวิญญาณ หนึ่งในสามของลูกทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของได้ กระ ด้างกระตือรือร้นต่อการตัดสินพระทัยของพระบิดา ด้วยเหตุ นี้ลูซิเฟอร์ได้กลายเป็นพญามารเขาและผู้ติดตามทั้งสิ้น ได้ถูกขับจากสวรรค์ลงสู่แผ่นดินโลก (ดู วิวรณ์ 12:7-9)

ครั้นแล้วแอดัมได้รับการส่งมาสู่แผ่นดินโลก หลังการ ตกจากสวรรค์จากสวนอีเดนของเขา แอดัมได้รับการ สอนเกี่ยวกับพระมาไซยาซึ่งจะเสด็จมาเพื่อไถ่ “มนุษย์- ชาติทั้งปวงแม้มากต่อมากที่ยอมรับ” (โมเสส 5:69) ภาย

หลังอีนิคได้รับการแสดงให้เห็นถึงภารกิจในโลกมตะ แห่งพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของในภาพนิมิต (ดู โมเสส 7:47) และอีนิคแสดงถึงความชื่นชมด้วยถ้อยคำดังนี้ “โดย ทางลูกหลานของเขาพระมาไซยาจะเสด็จมาจงเป็นสุข เพราะพระองค์ตรัส เราคือพระมาไซยา กษัตริย์แห่งไซอัน ศิลาแห่งสวรรค์” (โมเสส 7:53)

(C-4) พระเยซูจะทรงเป็นเหมือนโมเสส

จากอีนิคถึงเอบราแฮม และจากเอบราแฮมถึงโมเสส ความหวังเกี่ยวกับพระมาไซยาได้สืบทอดกันมาโมเสสได้ สอนเหล่าพี่น้องชายของเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านจะโปรดให้ผู้เผยพระวจนะอย่างข้าพเจ้านี้เกิด ขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจง เชื่อฟังเขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15)

พระเยซูทรงแสดงพระองค์ต่อชาวนิไฟว่าพระองค์คือ พระศาสดาคนที่โมเสสได้กล่าวถึง “ดูเถิดเราคือคนที่ โมเสสพูดถึงมีความว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะ ทรงยกศาสดาผู้หนึ่ง” (3 นิไฟ 20:23)

(C-5) พระมาไซยาจะทรงประทับบนบัลลังก์ของดา- วิด

เหมือนกับโมเสส กษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลคือรูปแบบหนึ่งหรือสัญลักษณ์แห่งพระคริสต์ ได้เป็นที่กล่าว กันว่าพระมาไซยาจะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดและพิ พากษาเชื้อสายแห่งอิสราเอล (ดู อีสยาห์ 9:7) เยเรมีย์ได้ เขียนไว้ว่า “ดูเถิดวันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะเพาะอังกูร ขอบธรรมให้ดาวิดและท่านจะครอบครองเป็นกษัตริย์ และกระทำกิจอย่างเฉลียวฉลาดและจะทรงประทาน ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้นในสมัย ของท่านยูดาห์จะรอดได้และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่าง มั่นคงและนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่านคือพระเจ้าเป็น ความชอบธรรมของเรา” (เยเรมีย์ 23:5-6)

(C-6) เหตุใดชาวยิวได้แปลความหมายเกี่ยวกับผู้ ปลดปล่อยผิดพลาด?

ขณะที่เวลาได้ผ่านไปและการคาดหวังเกี่ยวกับพระมาไซยา ยังมีได้กลายเป็นจริงพวกชาวยิวได้แปลความคำ กล่าวและข้อเขียนของศาสดาอย่างผิดพลาด ยิ่งพวกเขา ได้จมลงในละทิ้งความเชื่อมากเพียงไรพวกเขาก็สูญเสีย

When Christ appeared to His disciples after His resurrection, He revealed that He was the risen Lord.

การรู้ในความหมายที่แท้จริงของคำพยากรณ์มากเพียงนั้น แต่มันไม่น่าประหลาดใจที่พวกเขาได้เห็นแต่เพียงแง่มุมทางการเมืองของพระมาไซยา แต่ได้มีพื้นฐานสำหรับความเชื่อดังกล่าวอยู่ในพระคัมภีร์หลายร้อยปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ เศคาริยาห์ได้เขียนถึงวันที่พระเจ้า พระมาไซยาจะทรงต่อสู้กับศัตรูของพวกเขาเหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงต่อสู้ในสงครามสมัยโบราณ (เศคาริยาห์ 14:3) เศคาริยาห์บรรยายภาพถึงนครเยรูซาเล็มได้รับการปลดปล่อยด้วยพลังอำนาจใหญ่ยิ่งจากพวกเขาทั้งหลายที่ต่อต้านมัน (เศคาริยาห์ 14:1-15) อิสยาห์ได้กล่าวเกี่ยวกับพระมาไซยาว่าทรงบอกรับการปกครองไว้บนพระปฤษฎางค์ของพระองค์ (อิสยาห์ 9-6) แน่หนอนว่าวสันต์นี้ชี้แนะถึงอาณาจักรทางการเมือง ศาสดาอีกมาก หมายได้ทำนายถึงการเสด็จมาของพระองค์ด้วยพลังอำนาจ และรัศมีภาพ

อย่างไรก็ตามเมื่อเราศึกษาเกี่ยวกับคำพยากรณ์นี้

ถึถ้วน เราจะเห็นภาพเชิงซ้อนของพระมาไซยาเกิดขึ้น ภาพหนึ่งคือภาพของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ (อิสยาห์ 53) ซึ่งเป็นตัวอย่างดีเลิศแห่งคำพยากรณ์แบบของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ มันทำนายถึงการทนทุกข์ของพระมาไซยา พระองค์จะเป็นนุรุษแห่งความเศร้าสลดผู้ยืนอยู่เสมือนตัวแกะต่อหน้าผู้ตัดกล่อนขนของมันผู้ที่ยอมรับการละเมิดของมนุษย์ไว้บนตัวเขา อีกภาพหนึ่งของพระมาไซยาคือภาพของกษัตริย์แห่งรัศมีภาพ (เศคาริยาห์ 14 และอิสยาห์ 9) บรรจตุตัวอย่างของคำพยากรณ์เกี่ยวกับรัศมีภาพแห่งกษัตริย์ซึ่งการสร้างภาพแห่งการปลดปล่อย พลังอำนาจทางการเมือง และความพินาศของศัตรูของอิสราเอล

สิทธิชนยุคสุดท้ายซึ่งได้ประโยชน์จากการเปิดเผยในสมัยปัจจุบันและการรู้ถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกันในประวัติศาสตร์สามารถเข้าใจทั้งสองสิ่งที่เป็นคู่กันนี้ได้โดยง่ายมีการเสด็จมาสองครั้งของพระมาไซยา พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกในฐานะมนุษย์ พระองค์ประสูติในคอก

มา อาศัยอยู่ในเมืองที่แทบไม่เป็นที่รู้จักกันไม่มีบทบาททางการเมืองและบอกรับการพยากรณ์ที่จะทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์ การเสด็จมานี้ได้ถูกทำนายไว้ในคำพยากรณ์ของผู้รับใช้ที่ทันทูร์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะกลายเป็นจริงในคำพยากรณ์ของกษัตริย์แห่งรัชสมัยภาพพระองค์จะปราบปรามอาณาจักรทั้งปวงและปลดปล่อยอิสราเอลจากอำนาจของบาบิโลน

เรื่องน่าเศร้าก็คือโดยส่วนรวมแล้วประชาชาติชาวยิวได้สูญเสียความเข้าใจในการเสด็จมาทั้งสองครั้งนี้ในสถานะแห่งความมืดทางวิญญาณของพวกเขา พวกเขามองหาแต่เพียงผู้ปลดปล่อยทางการเมืองนักปราชญ์ลัทธิชนยุคสุดท้ายคนหนึ่งอธิบายถึงเหตุนี้

“นับจากวาระแห่งการล่มสลายของเยรูซาเล็มในปี 586 ก่อนคริสต์ศักราชจนถึงการทำลายล้างของเยรูซาเล็มโดยพวกโรมันในปีคริสต์ศักราช 70 โดยยกเว้นช่วงเวลาของการปฏิวัติที่อยู่ได้ไม่นานและขาดความมั่นคงของแมคคาบีพวกชาวอิสราเอลที่หลงเหลืออยู่ในปาเลสไตน์ได้ตกเป็นข้าแผ่นดินของบรรดามหาอำนาจ แรกทีเดียวพวกเขาเป็นเชลยแห่งบาบิโลนต่อมาพวกเขาได้ถูกปกครองต่อกันมาโดยพวกเปอร์เซีย กรีก ทาลามีและพวกซาลูติและความพยายามของพวกเขาผู้มั่นที่จะสถาปนากการปกครองของยูดาห์ได้สำเร็จโดยการยอมตกอยู่ใต้มหาอำนาจแห่งโลกที่กำลังรุ่งเรืองขึ้นมาซึ่งคือ โรม

“ขณะที่หลายศตวรรษผ่านไปและการตกอยู่ใต้พลังอำนาจของพวกนอกศาสนาอันดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุดดำเนินต่อไป พวกชาวยิวได้เริ่มกระจ่ายในอิสราเอลดูเหมือนว่าภาพนิมิตเกี่ยวกับพระมาไซยาของศาสดาซึ่งรวมถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระมาไซยาซึ่งรวมถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระมาไซยาพร้อมด้วยการเสวยสละเพื่อไถ่โดยส่วนพระองค์ และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ที่จะนำมาซึ่งยุคแห่งพระมาไซยาหรือสมัยมิลเลนเนียมในยุคสุดท้าย ได้ผสมผสานเข้าในจิตใจของผู้คน หรืออย่างน้อยที่สุดในความปรารถนาของ ผู้คนพวกเขาจำได้ว่าศาสดาได้สัญญาถึงบุคคลผู้หนึ่งซึ่งเหมือนดังโมเสสและบุตรแห่งดาวิด ซึ่งจะได้รับการเลี้ยงดูขึ้นมาเป็นพระมาไซยาเพื่อมาปลดปล่อยพวกเขา เสมือนดังที่โมเสสและดาวิดได้ปลดปล่อยพวกเขาแต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงเข้า

มาในโลกนี้พวกเขาดูเหมือนได้สัมผัสลักษณะส่วนที่สำคัญแห่งชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอด และจำได้แต่เพียงส่วนของคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกันเรื่องราวทางการเมืองหรือสถาปนาอาณาจักรที่ถาวร” (David H. Yarn, “The Messianic Expectation,” *Ensign*, Apr.1972 p. 220-21)

ดังนั้นเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงปฏิเสศที่จะหยิบดาบเพื่อต่อสู้กับโรม ความหวังของพวกชาวยิวได้แตกกระจายและการตรึงกางเขนของพระองค์ได้ถูกมองโดยคนส่วนใหญ่ ว่ามิใช่การกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์แต่เป็นข้อพิสูจน์เด็ดขาดว่าพระองค์มิได้เป็นผู้ปลดปล่อยที่ได้ถูกสัญญาไว้ว่าจะมา

(C-7) การคาดหวังเกี่ยวกับพระมาไซยาในพระคัมภีร์มอรมอน

มีไว้ว่าผู้คนทั้งหมดแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้อ่านคำพยากรณ์อย่างพิถีพิถันอย่างไรก็ตามศาสดาของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและศาสดาของพระคัมภีร์มอรมอนทั้งหมดก่อนพระคริสต์ได้เข้าใจภาพที่แท้จริง ในภาพนิมิตสำคัญที่ได้ถูกประทานให้หกร้อยปีก่อนหน้าการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดในเนื้อหนัง (1 นีไฟ 11:13-33) นีไฟได้เรียนรู้ว่าพระมาไซยาจะประสูติจากหญิงพรหมจรรย์ในลักษณะของเนื้อหนัง จะได้รับการบัพติศมาโดยศาสดาคนหนึ่งซึ่งจะมาเตรียมทางเพื่อพระองค์ จะทรงไปกระทำการสั่งสอนศาสนิกในหมู่ผู้คนในพลังอำนาจและรัชสมัยภาพยิ่งใหญ่ และจะรักษาผู้เจ็บป่วยและอ่อนแอ

พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ “ทนรับการล่อลวงและความเจ็บปวดทางร่างกายความทิว ความกระหาย ความเหน็ดเหนื่อย แม้มากกว่าที่มนุษย์จะทนได้เว้นแต่จะถึงแก่ความตายเพราะเหตุความปวดร้าวของพระองค์จะใหญ่หลวงนักจนพระโลหิตไหลออกจากทุกขุมขนเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของผู้คนของพระองค์” (มาไซยา 3:7) นีไฟและคนอื่นๆ ได้แลเห็นโดยกล่าวล่วงหน้าว่าพระองค์จะถูกขายเสมือนสิ่งที่มีราคาถูกละทิ้งโดยผู้คนของพระองค์ ถูกโบยตี ถูกถ่มน้ำลายรดและถูกตรึงบนกางเขน (ดู นีไฟ 19:9 เจคอบ 4:3-4)

(C-8) การคาดหวังเกี่ยวกับพระมาไซยาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระมาไซยาอื่นๆ เปิดเผยถึงชีวิตและภารกิจของพระมาไซยาในรายละเอียดที่แน่ชัด บรรดาผู้เชื่อในพระคริสต์ได้แลเห็นการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์เหล่านี้ในพระชนม์ของพระองค์ผู้เขียนพระกิตติคุณถึงสี่เล่มในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ แมทธิว มาระโก ลูกาและยอห์นได้ชี้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงทำให้คำพยากรณ์ต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระมาไซยาให้กลายเป็นจริงได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น พระเยซูจะประสูติในเบธเลเฮมแห่งยูเดีย (เปรียบเทียบมีคา 5:2 กับแมทธิว 2:1-6) จะทรงเป็นเป้าหมายแห่งการยกย่องอย่างสูง (เปรียบเทียบสุภาพิธา 72:10 กับแมทธิว 2:111) จะมีผู้มาเตรียมทางไว้ให้ (เปรียบเทียบอิสยาห์ 40:3 กับมาลาคีย์ 3:1 กับลูกา 1:17 และแมทธิว 3:13) การปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์จะเริ่มในแกลิลี (เปรียบเทียบอิสยาห์ 9:1-2 กับแมทธิว 4:12, 16-23) พระองค์จะทรงสั่งสอนด้วยนิทานสอนใจ (เปรียบเทียบสุภาพิธา 78:2 กับแมทธิว 13:34-35) การปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์จะมีหมายโดยการอัศจรรย์ (เปรียบเทียบอิสยาห์ 35:5-6 กับแมทธิว 11:45) และโดยที่ชาวแห่งพระองค์จะถูกละทิ้ง (เปรียบเทียบสุภาพิธา 69:8 กับอิสยาห์ 53:3 กับยอห์น 1:11 และยอห์น 7:5) เมื่อใกล้การอวสานพระมาไซยาจะเสด็จเข้าสู่เยรูซาเล็มอย่างมีชัยโดยทรงประทับบนหลังลา (เปรียบเทียบเศคาริยาห์ 11:12 กับแมทธิว 26:15) จะถูกขายเพื่อเงินสามสิบแห่ง (เปรียบเทียบเศคาริยาห์ 11:12 กับแมทธิว 26:15) จะถูกทรยศโดยเพื่อนใกล้ชิด (เปรียบเทียบสุภาพิธา 2:19 และ 55:152-154 กับยอห์น 13:18-21) และจะถูกทอดทิ้งโดยผู้รู้จักของพระองค์ (เปรียบเทียบเศคาริยาห์ 13:7 กับแมทธิว 26:31-51) พระองค์จะถูกตบที่พระปรารค์ (เปรียบเทียบมีคาห์ 5:1 กับแมทธิว 27:30) ถูกถ่มน้ำลายรด (เปรียบเทียบอิสยาห์ 50:6 กับแมทธิว 27:30) ถูกเยาะเย้ย (เปรียบเทียบสุภาพิธา 22:78 กับแมทธิว 27:31, 39-44) และถูกทรมาน (เปรียบเทียบอิสยาห์ 50:6 กับแมทธิว 26:67, และ 27:26 และ 30) พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์จะถูกแทงทะลุ (เปรียบเทียบสุ-

ภาพิธา 22:16 และเศคาริยาห์ 12:10 กับ ยอห์น 19:33-37) ว่าจะไม่มีกระดูกชิ้นใดในพระวรกายของพระองค์ได้หัก (เปรียบเทียบเพลงสดุดี 34:20 กับยอห์น 19:33-36) พระองค์จะถูกรับรวมไว้กับผู้สว่างละเมิด (เปรียบเทียบอิสยาห์ 53:9 กับแมทธิว 57:38) น้ำสัสมายจะถูกล้างมอบให้พระองค์ทรงดื่ม (เปรียบเทียบเพลงสดุดี 69:21 กับแมทธิว 27:34) ในขณะที่ทรงกระหายและอยู่ในความเจ็บปวด (เปรียบเทียบเพลงสดุดี 22:15 กับยอห์น 19:28) เมื่อสิ้นพระชนม์จะทรงได้รับการฝังไว้กับผู้ร่ำรวย (เปรียบเทียบอิสยาห์ 53:12 กับแมทธิว 27:57-60) แต่พระวรกายของพระองค์จะไม่พบความเนาเมื่อย (เปรียบเทียบเพลงสดุดี 16:10 กับกิจการ 2:31) เนื่องจากพระองค์จะทรงฟื้นขึ้นจากความตาย (เปรียบเทียบเพลงสดุดี 2:7 และ 16:10 กับกิจการ 13:33) ทำให้เป็นไปได้สำหรับผู้ได้สิ้นชีวิตแล้วทั้งปวงฟื้นขึ้นได้อีก (เปรียบเทียบอิสยาห์ 26:19 และดาเนียล 12:2 กับแมทธิว 27:52-53)

จากมุมมองของสมัยปัจจุบันมันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่เรื่องราวมากมายจะได้ถูกมองข้ามโดยผู้คนมากมาย แต่ดังที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงกล่าวไว้ด้วยพระองค์เอง พวกเขาตาบอดทางวิญญาณ (ดู มัทธิว 15:14)

(C-9) พระเยซูคือพระคริสต์ พระมาไซยาที่ได้รับการคาดหวัง

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้าของพระองค์ ทรงประสูติจากพระมารดาที่เป็นมนุษย์และพระบิดาอมตะ พระองค์ได้ทรงกระทำการชดใช้อันไม่มีที่สิ้นสุดแก่บาปแห่งมนุษย์ พระองค์ได้ทรงรับการฟื้นคืนพระชนม์ ดังนั้นได้เปิดประตูแห่งความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์แก่มนุษยชาติทั้งปวงพระเยซูคือบุคคลคนเดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ที่มีรายละเอียดแห่งการประสูติพระชนม์ ภารกิจ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีวิตของพระองค์แสดงให้เห็นไว้ในเอกสารซึ่งเปิดเผยให้รู้กันทั่วไปหลายศตวรรษก่อนหน้า

ใครเล่าจะสามารถเขียนถึงชีวิตของบุคคลที่ยิ่งใหญ่คนใด ๆ ก่อนที่มันจะได้เกิดขึ้น ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากความรู้ล่วงหน้าและพลังอำนาจแห่งสวรรค์จะสามารถเปิดเผยเกี่ยวกับพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยรายละเอียดดัง

กล่าวนี้และแล้วได้ทำให้มันเกิดขึ้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำสิ่งนี้ มันเป็นวิธีของพระเจ้าเป็นเจ้าที่จะทรงประทับรอยลงบนพระชนม์ชีพและงานของพระบุตรผู้บังเกิดจากพระองค์แต่พระองค์เดียวเป็นหนทางเพื่อให้มวลมนุษยชาติทั้งปวงได้รู้ว่าพระเยซูคือพระมาไซยาที่ได้รับการสัญญาไว้ ซึ่งคือความหวังและสิ่งปรารถนาแห่งทุกยุคสมัย ประธาน เจ. รูเบน คล้าค จูเนียร์ได้กล่าวว่า:

“เราด้วยศรัทธาของเรารู้ว่าพระเยซูแห่งนาซาเรธคือพระคริสต์ นี่คือความรู้ของเราเราต้องประกาศมันในทุกเวลาและภายใต้สถานการณ์ทุกอย่าง

“ฉะนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับรู้ เราต้องยืนหยัดอย่างเหนียวแน่นเพื่อหลักคำสอนแห่งการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ เนื่องจากการประสูติอันมาจากสวรรค์ของพระองค์ เนื่องจากการชีวิตที่ไร้บาปของพระองค์และสิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าวเนื่องจากการมาจากสวรรค์แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์การยอมมอบพระชนม์แห่งพระองค์โดยสมัครใจ พระองค์มิได้ทรงถูกฆ่าพระองค์ได้ทรงมอบชีวิตให้

มันเป็นภารกิจของเรา ซึ่งอาจเป็นจุดประสงค์ขั้นพื้นฐานแห่งงานของเราที่จะให้ประจักษ์พยานอย่างมั่นคงต่อพระเยซูคริสต์ เราจะต้องไม่ยอมอนุญาตให้ความคิดที่ว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงผู้สอนที่ยิ่งใหญ่นักปรัชญาที่ยิ่งใหญ่ ผู้สร้างระบบจรรยาธรรมอันยิ่งใหญ่ให้เข้าสู่ความคิดของเราและคำสอนของเราแม้แต่น้อยมันเป็นหน้าที่ของเราวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่าตลอดเวลาที่จะประกาศว่าพระเยซูแห่งนาซาเรธคือพระคริสต์ผู้ซึ่งทรงนำการไถ่มาสู่โลกและสู่ผู้พำนักอาศัยในที่แห่งนี้ทุกคน” (In Conference Report, Oct. 1955, pp.22-24)

(C-10) บทสรุป

คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระมาไซยาทั้งหมดได้ถูกประทานให้โดยการเปิดเผย เพื่อที่จะเข้าใจมันได้เราต้องมี

วิญญานแห่งการพยากรณ์อย่างเดียวกันกับผู้ที่ให้มันมา ปีเตอร์ได้กล่าวว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะ ในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้มาจากความคิดในใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าตามที่พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:20-21) และยอห์นได้รับการบอกว่าเป็นวิญญานแห่งการพยากรณ์คือประจักษ์พยานแห่งพระเยซู (ดู วิวรณ์ 19:10) ประชาชาติยิวมิได้มีวิญญานนี้ ด้วยเหตุนี้เนื่องจากผู้นำชาวยิวได้แปลความหมายโดยส่วนตัวคำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับพระมาไซยา พวกเขาจึงมิได้รู้จักพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อพระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกครั้งแรก เมื่อคำพยากรณ์ทั้งหลายได้เริ่มกลายเป็นจริงพวกเขาไม่สามารถเห็นเครื่องหมาย พวกเขาได้ปิดตัวเอง “คนนำทางตาบอด” (เมทธิว 23:24) และพวกเขาไม่ได้เผยตัวต่อวิญญานแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผยพวกเขาไม่ได้มีดวงตาทางวิญญานที่จะแลเห็นเครื่องหมายต่างๆ แห่งพระมาไซยาที่ได้รับการคาดหวังไว้

ทุกวันนี้ลัทธิชนยุคสุดท้ายมีการคาดหวังว่าพระเยซูจะทรงเสด็จมาอีก คำพยากรณ์และเครื่องหมายต่างๆ เกี่ยวกับเสด็จมาของพระองค์ได้ถูกพบในพระคัมภีร์ บรรดาผู้ที่ได้แปลความหมายโดยส่วนตัวหรือได้สร้างความคิดอันหลอกลวงเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระผู้ช่วยให้รอดจะไม่สามารถจดจำเครื่องหมายเหล่านี้ได้ คำพยากรณ์เกี่ยวกับการกลับคืนมาอันเป็นที่คาดหวังกันไว้ของพระผู้ช่วยให้รอดแจ่มชัด สำหรับบรรดาผู้ที่ได้มีวิญญานแห่งการพยากรณ์อยู่...(2 โถไฟ 25:4) มันเป็นความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลที่จะแสวงหาอย่างขยันขันแข็งด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์เพื่อที่จะสามารถจดจำเครื่องหมายเหล่านี้ได้

จงฟังคำปรึกษาของพระผู้เป็นเจ้า

6

(6-1) บทนำ

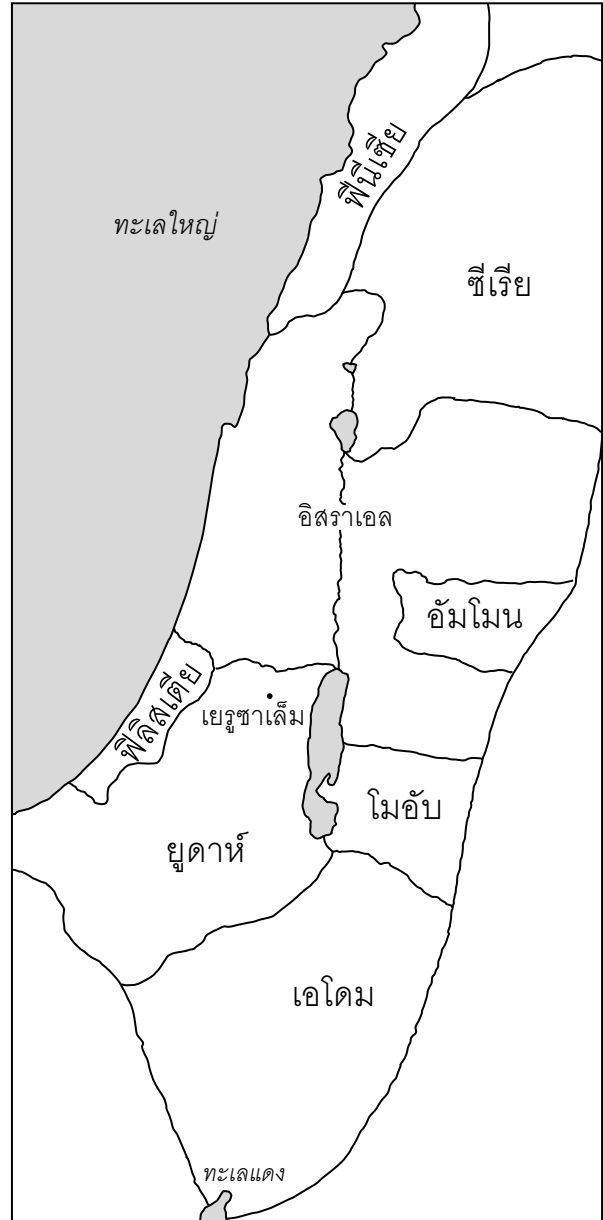
“โอ้แผนอันฉลาดแกมโกงนั้นของคนชั่วนั้น โอ้ความถือตัวและความอ่อนแอ และความโง่ของมนุษย์เมื่อเขามีการศึกษาเขาคิดว่าเขาฉลาดและเขาไม่เชื่อฟังคำแนะนำของพระเจ้าเพราะเขาไม่รับโดยคิดว่าเขารู้ด้วยตนเองดังนั้นปัญญาของเขาคือความโง่และมันหาเป็นประโยชน์แก่เขาไม่และเขาจะตาย แต่การมีการศึกษาอย่างมดีหากเขาเชื่อฟังคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้า” (2 โนไฟ 3:28-29)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้ได้เป็นอย่างดีกับลูกหลานแห่งอิสราเอลในสมัยโบราณ ดูเหมือนอิสราเอลมีความยากลำบากอย่างยิ่งในการฟังและการเชื่อฟังคำปรึกษาแห่งพระบิดาของพวกเขา พวกเขาได้วางใจในปัญญาของพวกเขาเองและเพิกเฉยต่อคำปรึกษาของพระเจ้าเอลีซามีได้รับการตอบสนองที่ดีขึ้นแม้การปฏิบัติศาสนกิจของเขามีความน่าทึ่งเช่นเดียวกับของเอลียาห์ ในขณะที่เขากำลังปลุกปล้ำกับปัญหาเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของศาสนาเขาได้พบประชาชนอิสราเอลระบอบไปด้วย กษัตริย์และผู้นำที่ละทิ้งความเชื่อ สามัญชนทำตามตัวอย่างจากผู้นำของพวกเขา และได้พบความยากลำบากในการใส่ใจกับการเรียกร้องสู่ความชอบธรรมของศาสนา

หนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 3-13 เลาให้เราฟังถึงบุคคลเช่นเกหะซีย์ นาอามาน และหญิงแห่งชูเนมกษัตริย์ที่ชั่วร้ายแห่งโมอับ อิสราเอลและซีเรียจะถูกกล่าวถึงด้วยแต่ละบุคคลตอบสนองต่อคำปรึกษาของเอลีซาในทางที่แตกต่างกันและด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้ช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์บทที่ 3-13
2. จงทำสิ่งประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

อิสราเอล และโมอับ

บันทึกและข้อคิดเห็น 2 พงศ์กษัตริย์ 3-13

(6-2) 2 พงศ์กษัตริย์ 3

แผนที่ซึ่งมีให้ไว้ชี้แสดงถึงแหล่งที่ตั้งอันสัมพันธ์กัน

ของอาณาจักร และสถานที่ต่างๆ ซึ่งได้รับการเขียนถึงไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 3-13 ขอให้สังเกตยูดาห์ อิสราเอล เอโดม โมอับ และซีเรียเป็นพิเศษ

(6-3) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:2-3 การถือรูปเคารพของเยโฮรัม

ซี.เอฟ. คิล และเอฟ. เดลิสตั้งข้อสังเกตว่าความพยายามของเยโฮรัมที่จะปฏิรูปอิสราเอลมีเพียงส่วนเดียว โยรัมหรือเยโฮรัมมิได้ห่างไกลจากพระผู้เป็นเจ้ามากนัก เหมือนกับพระบิดาของพระองค์ อาหับ หรือพระมารดาเยเซเบล พระองค์ได้สั่งให้มีการย้ายรูปปั้นหรือเสาใหญ่แห่งบาอัลซึ่งพระบิดาของพระองค์ได้ตั้งขึ้นไว้ในสมาริยาออกไป และพระองค์ได้เพียงยึดอยู่กับบาบของเยโรโบอัมซึ่งคือการสักการะลูกวัวจะนั้น โยรัมทรงต้องการล้มเลิกสักการะบาอัลและรักการสักการะพระเยโฮวาท์ภายใต้รูปลักษณ์ของลูกวัวและวัวให้สูงขึ้นสู่การเป็นศาสนาแห่งชาติของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ประสบความสำเร็จในการขจัดสักการะบาอัล มันมิได้เพียงแต่ดำเนินต่อไปในสมาริยาแต่ดูเหมือนได้คงอยู่ต่อไปในลักษณะอันน่าละอายที่สุด ซึ่งเราไม่ควรแปลกใจเนื่องจากพระมารดาของพระองค์เยเซเบล ซึ่งเป็นผู้สักการะที่คลั่งไคล้ของบาอัล ได้มีชีวิตอยู่ตลอดรัชสมัยของพระองค์” (Commentary on the Old Testament, 3:1:300-301)

การสักการะบาอัลซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งการทิวรถกเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่าง การโสเภณีในพระวิหาร และการปฏิบัติชั่วร้ายอื่นๆ ซึ่งยากอย่างยิ่งที่จะหยุดยั้งเมื่อส่วนมากที่สุดทุกสิ่งและชั่วร้าย (ดู พันธสัญญาเดิม: ปฐมกาล 2 ซามูเอล [ศาสนา 301, คู่มือนักเรียน 1980] หน้า 245-48)

(6-4) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:4-10 เหตุใดยูดาห์และเอโดมได้รวมกับอิสราเอลเพื่อต่อสู้กับโมอับ?

พวกโมอับได้ส่งบรรณาการแก่อิสราเอลนับแต่สมัยของดาวิด พวกเขาได้ให้แกะและแพะจำนวนอย่างละแสนตัวแก่กษัตริย์แห่งอิสราเอลในแต่ละปีเมื่อกษัตริย์อาหับได้สิ้นพระชนม์ กษัตริย์เมซาแห่งโมอับคิดว่าอิสรา-

เอลกำลังอ่อนกำลังลงดังนั้นพระองค์ได้ก่อกบฏและเข้าโจมตีเมืองและหมู่บ้านใกล้เคียง

เยโฮเซฟทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้รักษาสัมพันธภาพฉันท์มิตรไว้กับอาหับและต้องการที่จะคงมันไว้กับเยโฮรัมซึ่งเป็นพระโอรสและผู้สืบตำแหน่งของอาหับยูดาห์ได้ถูกโจมตีโดยโมอับด้วยน้ำมันเป็นธรรมดาของเยโฮเซฟท ที่จะยอมเป็นพันธมิตรกับอิสราเอลเพื่อต่อสู้ศัตรูเดียวกัน โดยทางการเดินทางผ่านเอโดมยูดาห์และอิสราเอลสามารถเพิ่มจำนวนทหารด้วยการรวมเอาทหารชาวเอโดมซึ่งอยู่ภายใต้การบงการของยูดาห์อีกทั้งพวกเขาสามารถทำให้โมอับคิดไม่ถึงโดยการโจมตีจากสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ยากที่สุดและดังนั้นเป็นทิศทางที่ได้รับการคาดคิดไว้น้อยที่สุด

(6-5) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:11-15 เหตุใดเอลีซาผู้ลี้ภัยเคือง?

เยโฮเซฟทกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงปรารถนาคำแนะนำของศาสดาที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าก่อนการเข้าสู่สงครามเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นผู้ติดตามของพระเยโฮวาท์ พระองค์ได้เสด็จไปหาเอลีซาผู้ซึ่งรู้ลึกราคาใจในการปรากฏอยู่ของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล โดยอาการกระด้างเอลีซาได้แนะนำพระองค์ให้แสวงหาคำปรึกษาจากเหล่าศาสดาปลอมของพระบิดาของพระองค์

นักร้องเพลงสัจหรือนักคิดพินิจได้ถูกนำตัวเข้ามาเพื่อทำให้เอลีซาหายโกรธ ก่อนที่เขาจะยอมทำตามคำขอของกษัตริย์เยโฮเซฟทในการแสวงหาการชี้ทางของพระเจ้า มันดูเหมือนเป็นเรื่องยากย้อนหน้าว่า แม้พวกเขาไม่เต็มใจที่จะทำตามคำปรึกษาของเอลีซา พวกเขาอยากได้พรจากเอลีซาในการเข้าเผชิญภัยของพวกเขา

(6-6) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:11 อะไรคือความหมายของการที่เอลีซาได้เห็นน้ำลงบนมือของเอลีซา?

ในบรรพาคติผู้รับใช้จะเทน้ำลงบนมือผู้เป็นนายของเขาหลังอาหารแต่ละมื้อเพื่อเขาจะทำความสะอาดมือได้ ข้อความนี้เพียงชี้ว่าเอลีซาคือผู้รับใช้และสานุศิษย์ของมาไซยา (see James M. Freeman, Manners and Customs of the Bible, pp.169-70)

(6-7) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:19 นอกจากการสู้รบจริงๆกัน แล้วอิสราเอลได้ทำลายศัตรูอย่างไร?

คาสดาเอลีซาได้บัญชาให้อิสราเอลกระทำสามสิ่งขณะเมื่อพวกเขาผ่านเข้าไปในดินแดนของโมอับ (1) ตัดต้นไม้ที่จะสามารถนำมาใช้ทำป้อมค่ายได้ลงให้สิ้น (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 20:1920 เพื่อเหตุผลที่ว่า การกระทำดังนี้ถูกต้อง) (2) ทำลายบ่อน้ำซึ่งเป็นแหล่งในน้ำที่หล่อเลี้ยงแผ่นดิน และ” (3) ขวางกั้นหินเข้าไปในทุ่งหญ้า กองทัพขนาดใหญ่ที่ยาตราผ่านบริเวณหนึ่งไปนั้น สามารถทำให้ผืนดินเต็มไปด้วยก้อนหิน ซึ่งมันจะต้องใช้เวลาหลายเดือนในการทำงานอย่างหนักเพื่อเก็บก้อนหินออกให้หมดก่อนที่จะเริ่มปลูกพืชพันธุ์ได้ใหม่ เหตุผลของการนี้คือกองทัพของฝ่ายที่พ่ายแพ้ต้องใช้กำลังงานที่จะฟื้นตัวจากสงคราม มากกว่าที่จะเตรียมเพื่อการทำสงครามใหม่อีก

(6-8) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:20-24 เหตุใดโมอับได้ถูกหลอก?

เมื่อได้รับรายงานถึงการยาตราทัพของกษัตริย์ฝ่ายสัมพันธมิตร พวกโมอับได้ระดมชายฉกรรจ์ทุกคนที่สามารถจับอาวุธและวางกำลังไว้ที่ชายแดน ในยามเช้าวันอาทิตย์ได้ขึ้นเหนือหน้า พวกโมอับได้แลเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับพวกเขาเสมือนดังโลหิต และกล่าวว่านั่นคือโลหิต พวกกษัตริย์ฝ่ายพันธมิตรได้ทำลายตัวเองและการทำการรบพุ่งต่อกัน โมอับเมื่อได้มาถึงค่ายของพวกอิสราเอลด้วยความคิดดังกล่าวนี้พวกเขาได้ถูกประจันหน้าโดยพวกพันธมิตรที่ได้เตรียมพร้อมรบและต้องแตกหนีกระเจิง ฉะนั้นการช่วยเหลือจากพระเจ้ามิได้มีอยู่ในการอัศจรรย์ที่อยู่เกินกว่ากฎแห่งธรรมชาติแต่เพียงจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงพยากรณ์ผ่านคาสดาแห่งพระองค์ทรงบันดาลให้พลังแห่งธรรมชาติที่ได้ถูกกำหนดโดยพระองค์ให้ทำงานไปตามลักษณะที่ได้รับการกำหนดไว้แล้ว

จากดินสีแดงซึ่งนำขึ้นมาจากคูที่ขุดใหม่ๆ และน้ำที่เข้ามาอยู่ในนั้นได้ดูเหมือนมีสีแดงซึ่งได้ถูกทำให้ดูเข้มโดยรังสีของอาทิตย์อุทัย ดังนั้นเมื่อแลเห็นมาแต่ไกลมันดูคล้ายโลหิต อย่างไรก็ตามพวกชาวโมอับเกือบจะมีได้นึกถึงเลยว่ามันจะเป็นภาพลวงตาจากข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาสามารถรู้ได้อย่างดีจากความคุ้นเคยอันแน่นแฟ้นกับ

ภูมิประเทศว่า ไม่มีน้ำที่ลุ่มในเวลานั้น และพวกเขามิได้พบเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับฝนที่ได้ตกในระยะไกลในภูเขาของเอโดม ดังนั้นความคิดจึงเป็นไปตามธรรมชาติที่ว่าน้ำนั้นคือโลหิต และสาเหตุที่ได้มีโลหิตก็มีอยู่แต่ว่าพวกศัตรูได้สังหารผลาญกันเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการริษยาระหว่างอิสราเอลและยูดาห์มิได้เป็นความลับต่อพวกเขาและพวกเขามิได้สงสัยเลยว่าพวกเอโดมได้ร่วมมาด้วยในฐานะพันธมิตรที่ถูกบังคับ” (Keil and Delitzsch, Commentary, 3:1:305-6.)

(6-9) 2 พงศ์กษัตริย์ 3:26-27 เหตุใดกษัตริย์แห่งโมอับได้มอบโอรสของพระองค์เป็นเครื่องบูชา?

กษัตริย์แห่งโมอับได้พยายามอย่างสิ้นหวังที่จะหนีออกจากเมืองเนื่องจากทรงเห็นว่าคงไม่พ้นความพินาศ แต่การหลบหนีนี้ได้ถูกสกัดไว้โดยพวกเขาชาวเอโดมและจำเป็นต้องถอยกลับเข้าเมือง เมื่อการหลบหนีได้ล้มเหลวพระราชโอรสได้มอบโอรสองค์ใหญ่ซึ่งจะสืบตำแหน่งแทนพระองค์ได้เป็นเครื่องเผาบูชา เซมอสเทพเจ้าของพวกชาวโมอับได้รับการถวายเครื่องสังเวยที่เป็นมนุษย์บ่อยครั้งเพื่อให้พระองค์คลายความพิโรธ ประเพณีนี้อาจกระตุ้นให้กษัตริย์แห่งโมอับกระทำการในกรณีนี้

โดยการตายของรัชทายาทผู้นี้อิสราเอลได้เลิกการล้อมเมืองและเลิกทัพถอยไป ซึ่งอาจมาจากความรู้สึกที่ว่าพลังอำนาจแห่งประชาชาติโมอับได้หมดสิ้นลงแล้ว อย่างไรก็ตามความรู้สึกนี้เป็นเรื่องผิดพลาด (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 13:20)

(6-10) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:1-7 หนี้สินจะถูกชำระได้อย่างไร?

ในสมัยโบราณเมื่อบุคคลไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย อีกคนหนึ่งจะสามารถซื้อบุตรชายของเขาไปได้ในฐานะผู้รับใช้เพื่อให้เป็นไปตามข้อผูกมัด (เลวีนิติ 25:39-40) ถ้าขโมยไม่สามารถนำสิ่งที่เขาได้ขโมยไปมาคืน เขาอาจถูกขายเพื่อแทนค่าของที่ลักไป (อพยพ 22:3) บางครั้งเจ้าหนี้อาจนำลูกๆ ไปจากบิดามารดาของพวกเขาเพื่อขายเป็นทาสเพื่อชำระหนี้สิน (ดู เนหะมีย์ 5:58) ประเพณีของการชำระหนี้โดยทางการเป็นผู้รับใช้ดูเหมือนว่ายังมีปฏิบัติกันอยู่ในสมัยของพระเยซูเนื่องจากพระผู้

ช่วยให้รอดทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ในนิทานสุภาษิตเรื่องหนึ่งของพระองค์ (ดู มัทธิว 18:25)

(6-11) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:8-17 หญิงผู้ชื้อสตัยได้รับรางวัลบรรดาผู้ที่ให้การรับรองผู้รับใช้ของพระเจ้า

ให้การรับรองแก่พระองค์ด้วย (ดู ค.พ. 84:36) หญิงชาวซุนเนมได้แสดงความรักของนางต่อพระผู้เป็นเจ้าของนางโดยความกรุณาของนางที่มีต่อผู้รับใช้ที่ได้รับการเลือกไว้ของพระองค์เอลีซา มันทำนองเดียวกันนางได้รับการรับรองว่าจะได้รับพรด้วยการมีลูก เหมือนกับหญิงหม้ายผู้ได้ช่วยเหลือโอรสของนางได้รับพรพิเศษจากศาสดา

(6-12) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:10 อะไรคือ “ห้อง...บนหลังคา” ?

ห้องเล็กคือห้องชั้นบนในหลังคา และบางครั้งถูกสร้างไว้บนหลังคา และบางครั้งทำให้เป็นชั้นสองของระเบียง ซึ่งขึ้นไปได้โดยบันได ดังนั้นใน 2 ซามูเอล มันได้ถูกเรียกว่า ห้องเหนือประตูในเนื้อความนี้มันได้ถูกเรียกว่า ห้องเล็กบนหลังคา โดยอาจเป็นเพราะว่าหน้าต่างของมันซึ่งเปิดสู่ถนนทำให้เกิดช่องในกำแพงตัน และทำให้เป็นหลักฐานแต่เพียงอย่างเดียวสำหรับผู้มองจากภายนอกว่ามีห้องอยู่ในบ้าน โดยปกติแล้วมันได้รับการประดับอย่างดีและมีไว้เพื่อการรับรองอาคันตุกะผู้มีเกียรติ” (Freeman, *Manners and Customs of the Bible*, p. 171.)

(6-13) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:17-44 การอัศจรรย์ที่เอลีซาปฏิบัติ

ข้อเหล่านี้เล่าถึงการอัศจรรย์สามอย่างที่เอลีซาได้ปฏิบัติโดยผ่านพลังอำนาจฐานะปุโรหิต อย่างแรกเขาได้ยก

ซุนเนม ที่ตะวันตกเฉียงใต้ของเชิงเขาโมเรห์

บุตรชายของหญิงชาวซุนเนมซึ่งได้ให้ความกรุณาอย่างมากแก่เขาที่ขึ้นจากความตาย อย่างที่สองเขาได้ให้พรแก่อาหารที่มีรสขมและไม่สามารถรับประทานได้และทำให้มันเหมาะสมหรือดี และอย่างที่สามเขาได้ทวีจำนวนของก้อนขนมปังที่ทำจากข้าวบาร์ลีและรวงข้าวโพดให้สามารถเลี้ยงดูคนจำนวนมากได้ลักษณะแห่งการปฏิบัติศาสนกิจหลายอย่างของเอลีซาล้วนคล้ายคลึงกับงานของพระผู้ช่วยให้รอด เขาคือรูปแบบหนึ่งของเมสสิโปดกอย่างแท้จริงเหมือนกับที่พระมาไซยาได้เป็นมาก่อนเขา

(6-14) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:16 หญิงชาวซุนเนม มีความสงสัยในสัญญาที่ได้กระทำแก่นางหรือเปล่า?

หญิงที่ตอบสนองต่อคำสัญญาของเอลีซาว่านางจะมีบุตรมิใช่ผู้มีความสงสัย แต่เป็นผู้มีความหวังโดยจริงแล้ว นางกำลังกล่าวว่า “ขออย่าให้ถ้อยคำของท่านเป็นเท็จหรือขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นจริง”

(6-15) 2 พงศ์กษัตริย์ 4:23 เหตุใดสามมิได้ตั้งคำถามต่อภรรยาของเขาเกี่ยวกับวันที่นางได้ไปยังเอลีซา

สามมิชาวซุนเนมมิได้เชื่อมโยงการไปเยือนศาสดาที่ได้ถูกเสนอไว้โดยภรรยาของเขากับการสิ้นชีวิตของบุตรชายของเขาแต่คิดว่ามันเป็นหน้าที่ทางศาสนาบางอย่าง วันขึ้นค่าซึ่งคือวันที่หนึ่งของเดือนและวันสะบาโตเป็นวันการฉลองซึ่งศาสดาอาจได้รับการขอให้เป็นประธาน ดังที่ซามูเอลได้กระทำในงานเลี้ยงที่ได้ถูกจัดที่ปูชนียสถานสูงแห่งรามมา (ดู 1 ซามูเอล 9:12-13)” (J.R. Dummelow, ed., *A Commentary on the Holy Bible*, p. 231)

(6-16) 2 พงศ์กษัตริย์ 5:1 ได้มีอะไรเป็นที่รู้จักเกี่ยวกับนาอามาน?

นาอามานเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่และดูเหมือนเป็นคนดีมาก เพราะเนื่องจากเขาพระเจ้าได้ทรงประทานการปลดปล่อยซีเรียให้พ้นจากอัสซีเรีย เขาเป็นผู้บัญชาการแห่งการกองทัพทั้งสิ้นของซีเรียแต่เขาได้มีโรคเรื้อน โรคเรื้อนซึ่งได้ถูกเรียกว่า การตายที่มีชีวิต เป็นโรคผิวหนังเรื้อรังที่มีอยู่หลากหลาย ลักษณะอาการที่เบาบางที่สุดคือผิวหนังที่มีผื่นแดงแผ่เต็มไปทั่ว ในลักษณะอาการที่ร้ายแรงที่สุดของโรคเรื้อนก็คือ เนื้อหนังได้หลุดร่อนออกจากกระดูกจริงๆ ในสมัยพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นที่เชื่อกันว่าโรคเรื้อน

เป็นโรคติดต่อและเนื่องจากความเชื่อนี้บรรดาผู้ที่ป่วย ต้องมีชีวิตอยู่โดยแยกจากสังคม ไม่เป็นที่รู้จักว่าโรค เรื้อนของนาอามานร้ายแรงเพียงไร

(6-17) 2 พงศ์กษัตริย์ 5:2-19 การรักษาอันอัศจรรย์ ที่มีต่อนาอามานผู้นำแห่งซีเรีย

โดยได้เรียนรู้จากหญิงสาวชาวอิสราเอลคนหนึ่งในสำนักของเขาวามีศาสดาผู้หนึ่งในสะมาเรียผู้ซึ่งสามารถรักษา เขาให้หายดีได้ นาอามานทูลขอกษัตริย์แห่งซีเรียเพื่อให้ ทรงมีพระราชสารที่จะแนะนำเขาแก่เยโฮรัมกษัตริย์แห่ง อิสราเอล อย่างไรก็ตามการตอบสนองของเยโฮรัมที่ว่า “เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะทำให้ตายและให้มีชีวิตหรือ” แสดงให้เห็นว่านาอามานได้ทำให้พระองค์อยู่ในสถานการณ์อันยากลำบากเพียงใดแท้จริงแล้วเยโฮรัมทรงกำลังตรัสว่า พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นทรงสามารถปฏิบัติการอัศจรรย์เช่นว่านี้ ถ้าเยโฮรัมได้ส่งเขาไปยังเอลีชาและศาสดาไม่สามารถรักษาเขาได้ สถานการณ์นี้อาจทำให้เกิดการวิวาท ระหว่างอิสราเอลกับซีเรียบางที่ถ้านาอามานมิได้รับการรักษาให้หายดีเยโฮเซฟท์อาจทรงพิโรธและประกาศสงครามต่อเยโฮรัม

เมื่อเอลีชาได้รู้สึกถึงความร้อนรุ่มของกษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาได้ส่งสารไปยังนาอามาน เอลีชาได้ทดลอง ศรัทธาของนาอามานโดยการบอกให้เขาชำระล้างในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง แม้จะสงสัยในตอนแรกนาอามานได้ ยินยอมเนื่องจากการชักชวนจากผู้รับใช้ของเขา และเขา ได้รับการรักษาจนหายดี

(6-18) 2 พงศ์กษัตริย์ 5:17-19 เหตุใดนาอามานได้นำก้อนดินกลับไปกับเขาด้วย?

มันเป็นที่ชัดเจนจากคำอธิบายของนาอามานที่ว่า “เพราะ ผู้รับใช้ของเจ้าอื่น” ซึ่งเขาต้องการดินจำนวนหนึ่งออกจากอิสราเอลเพื่อเขาจะสามารถถวายเครื่องบูชาบนดินนี้ แต่พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลเนื่องจากเขายังเป็นทาสต่อ ความเชื่อที่มองว่าไม่มีพระองค์ใดสามารถสักการะใน ลักษณะที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับได้นอกจากในแผ่นดินของพระองค์เองหรือบนแท่นบูชาที่ได้สร้างขึ้นจาก ก้อนดินจากแผ่นดินของพระองค์เองและเนื่องด้วยความ รู้ของนาอามานเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้ายังคงแปดเปื้อนด้วย

ความมกมายเขายังไม่พร้อมที่จะทำการสักการะอย่าง ไม่ปิดบังต่อหน้ามนุษย์ถึงความศรัทธาของเขาในพระเยโฮวาห์ในฐานะพระผู้เป็นเจ้าแท้จริงแต่องค์เดียว แต่ได้หวังว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้อภัยเขาที่เขายังคงร่วมใน การสักการะรูปเคารพอย่างออกหน้าต่อไปตราบเท่าที่ทาง การของเขากำหนดให้มี” (Keil and Delitzsch, Commentary, 3:1:320)

เอลีชาได้บอกนาอามานให้ไปโดยสันติเป็นทางการ ยอมรับอย่างชัดเจนถึงความจริงใจในการเปลี่ยนใจของเขา แม้เป็นที่แน่ชัดว่านาอามานต้องเรียนรู้มากกว่านี้ เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริง

(6-19) 2 พงศ์กษัตริย์ 5:15-16, 20-26 เหตุใดเอลีชาได้ปฏิเสธของขวัญจากนาอามาน?

เอลีชาได้ปฏิเสธที่จะได้รับชื่อเสียงและของขวัญสำหรับการใช้พลังอำนาจ แห่งพระผู้เป็นเจ้าของเขาแต่ เกหะซีที่ไม่ปฏิเสธ ความอยากที่จะใช้อำนาจฐานะปุโรหิต เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวได้ระบดกับมนุษย์มาตลอด เวลาในประวัติศาสตร์ ขอให้ดูเป็นตัวอย่างในเรื่องราว Balaam ในหนังสือ Jude 1:11 และเรื่องราวของนีฮอร์ ในหนังสือแอลมา 1 นี้ไฟ เรียกการกระทำนี้ว่าอำนาจ ปลอม และว่ามันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงห้าม (ดู 2 นี้ไฟ 26:28-31) พอลได้แนะนำว่าถ้าเขาคิดราคาสำหรับการรับ ใช้ในฐานะปุโรหิตของเขาเขาก็จะละเมิดพลังอำนาจของ เขาในพระกิตติคุณ (1 โครินธ์ 9:18) และพระเยซูทรงสั่ง สอนผู้รับใช้ที่ปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ” (มัทธิว 10:8) โดยที่จริง แล้วมันเป็นเพราะพลังอำนาจแห่งพระเจ้าที่ทำให้มนุษย์ สามารถปฏิบัติการอัศจรรย์แห่งฐานะปุโรหิต

เอลีชาได้เข้าใจความจริงนี้อย่างแท้จริงแต่เกหะซีได้เห็นโอกาสที่จะได้รับประโยชน์ส่วนตัวกำลังจะหลุดลอย ไปและความละโมภของเขามีอำนาจมากกว่าการวินิจฉัยที่ ถูกต้องของเขา

(6-20) 2 พงศ์กษัตริย์ 5:26 อะไรคือความสำคัญแห่ง คำถามของเอลีชา “นั่นเป็นเวลาที่เราจะรับเงิน หรือ”?

คิลและเดลิสได้ให้ข้อสังเกตว่าเอลีชาได้กำลังถามว่านี่

เป็นเวลาทีคนตีสองหน้ามากมายเสแสร้งที่จะเป็นศาสดาด้วยความเห็นแก่ตัวและความละโมภและนำตำแหน่งของศาสดาเข้าสู่การเหยียดหยันของผู้ไม่เชื่อหรือ เนื่องจากผู้รับใช้ของพระเจ้าที่แท้จริงการที่จะรับเอาสิ่งของและเงินจากผู้ที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอลสำหรับสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงกระทำโดยผ่านเขาเพื่อที่เขาจะได้รับทรัพย์สินและความฟูมฟือเพื่อตัวเขามันมิได้เป็นการลงโทษที่หนักเกินไปซึ่งโรคเรื้อนก็ได้ถูกนำออกจากนาอามานเนื่องจากศรัทธาของเขาในพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ได้ถูกผ่านไปให้เกะกะซีห์อันเนื่องจากการตีตัวออกห่างของเขาจากพระผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงเพราะมันมิใช่เพียงความละโมภหรือการอยากได้อะไรของมันเท่านั้นที่จะถูกลงโทษ แต่เพื่อการใช้นามศาสดาในทางที่ผิดเพื่อจุดประสงค์ที่จะบรรลุปาหมายอันเห็นแก่ตัวและการแสดงตัวเป็นศาสดาในทางมิชอบของเขา” (Commentary 3:1: 322-23)

(6-21) 2 พงศ์กษัตริย์ 6:1-7 เหตุใดเอลีซาได้ปฏิบัติ-การอัศจรรย์นี้?

ความหายากของเหล็กและค่าที่สูงของมันมิใช่เป็นเหตุผลเพียงพอเพื่อการปฏิบัติการอัศจรรย์ดังกล่าวนี้ พลังอำนาจของศาสดาได้ถูกนำมาเพื่อช่วยผู้ที่มีความซื่อสัตย์เพียงพอที่จะห่วงใยมากกว่าในการสูญเสียของเขาเนื่องจากว่าชวานันนั้นมิใช่ของเขาเอง” (Dummelow, Commentary, p.232)

(6-22) 2 พงศ์กษัตริย์ 6:8-23 พลโยธาของพระเจ้า

ซีเรียได้โจมตีอิสราเอลหลายครั้งแต่ประสบความสำเร็จแพ้เสมอ ในที่สุดกษัตริย์แห่งซีเรียได้เกิดความคิดว่าการพ่ายแพ้ของทหารฝ่ายของพระองค์มีเหตุจากพลังแห่งศาสดาของเอลีซาพระองค์ทรงส่งกองทัพใหญ่เพื่อไปทำลายเอลีซา กองทัพซีเรียได้พบว่าเอลีซาอยู่ในเมืองโดธาน และพวกเขาได้ล้อมเมืองนี้ไว้เพื่อมิให้เอลีซาหลบหนีไปได้ วันรุ่งขึ้นผู้รับใช้ของเอลีซาซึ่งได้รู้สึกถึงสถานการณ์อันคับขันที่มีอยู่ได้กล่าวแก่นายของเขาว่า “เราจะทำอย่างไรดี” เอลีซาได้ทูลขอพระเจ้าที่จะทรงยอมให้ผู้รับใช้ของเขาได้เห็น “เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา” ครั้นแล้วผู้รับใช้ของเอลีซาได้ถูกทำให้แลเห็นเหล่า

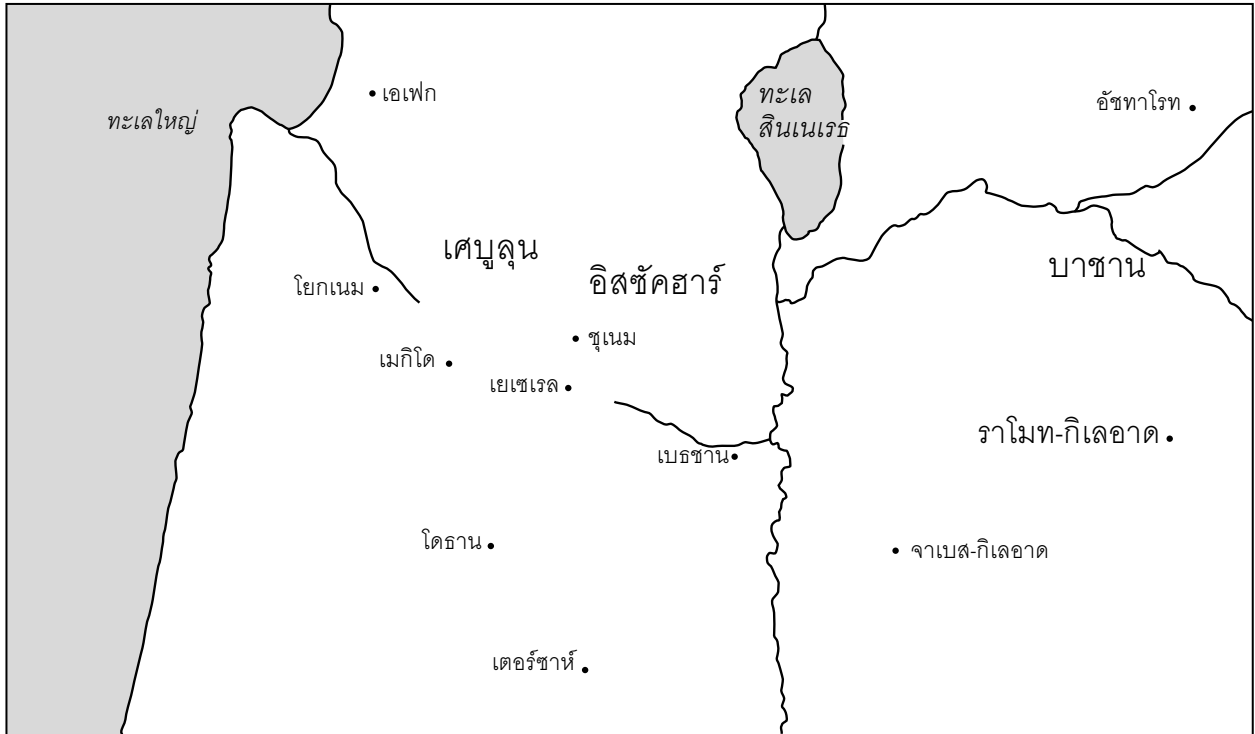
พลโยธาแห่งพระเจ้าที่ได้ถูกส่งมาป้องกันพวกเขา (ลำหรับตัวอย่างอื่นเกี่ยวกับพลโยธาแห่งพระเจ้าขอให้ดูโยชูวา 5:13-15 ประวัติศาสตร์นาจักร 2.281-283)

(6-23) 2 พงศ์กษัตริย์ 6:23-24 ได้มีสงครามหรือสันติภาพระหว่างซีเรียกับอิสราเอล

โจเซฟัสได้อธิบายถึงการแย่งกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างข้อคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้ “บัดนี้เมื่อผู้คนเหล่านี้ได้กลับคืนมาและแสดงแก่เบนฮาดัดว่าเหตุการณ์ที่ได้ปรากฏแก่พวกเขาเนาแปลกประหลาดเพียงใด และพวกเขาได้มีประสบการณ์อันแจ่มชัดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของแห่งอิสราเอลมากเพียงไร พระองค์ทรงแปลกพระทัยในเรื่องนี้เกี่ยวกับศาสดาผู้ซึ่งดูเหมือนว่าพระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงอยู่กับเขาด้วย ดังนั้นพระองค์ทรงตัดสินในพระทัยที่จะไม่ทำต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลโดยรับอีกต่อไปเนื่องจากการความเกรงกลัวเอลีซา แต่ได้ตัดสินพระทัยที่จะทำสงครามโดยเปิดเผยแก่พวกเขาโดยทรงคิดว่าจะเป็นการยากยิ่งสำหรับศัตรูของพระองค์เนื่องด้วยจำนวนที่มากมายแห่งกองทัพและอำนาจของพระองค์” (The Life and Works of Flavius Josephus Antiquities of the Jews, bk.9, chap.4, par. 4)

(6-24) 2 พงศ์กษัตริย์ 6:24-29 การขาดแคลนอาหารในสะมาเรีย

แผนการพยายามยึดเอาสะมาเรียด้วยกำลังกษัตริย์แห่งซีเรียไว้ล้อมมั่นไว้และพยายามทำให้พลเมืองได้รับความอดอยาก ความร้ายแรงของการขาดแคลนอาหารได้รับการยืนยันโดยข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ลาเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาด (ดู เลวีนิติ 11 และพวกชาวอิสราเอลจะต้องไม่กินมันอีกทั้งหัวของสัตว์เป็นส่วนที่ไม่สามารถกินได้อย่างมากที่สุดด้วย การกินมูลแห่งของนกโดยที่จะได้คุณค่าอาหารจากมันเพียงน้อยนิดแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของการปิดล้อมครั้งนี้อย่างเห็นเป็นภาพได้มูลนกพิราบแห่งจะน้อยกว่าสองควอท์เล็กน้อยหนึ่งส่วนสี่ของมันมีจำนวนประมาณหนึ่งไพน์” (see Dummelow, Commentary, p. 232) ในที่สุดการขาดแคลนอาหารได้ทวีความร้ายแรงกระทั่งว่าบางคนได้หันไปหาการกินเนื้อมนุษย์ เหมือนดังที่อาหับได้กระทำต่อเอลีซากษัตริย์เย-

เยชูไปเยเซเรลจากราไมท-กิเลอาด

โฮรมได้ปฏิเสธที่จะรับรู้ว่าการกระทำของพระองค์เองเป็นเหตุแห่งปัญหาของอิสราเอล พระองค์ทรงกล่าวโทษเอลีซาแทนและพยายามที่จะฆ่าเขา

(6-25) 2 พงศ์กษัตริย์ 6:27 ข้อความที่ว่าลานนวดข้าวหรือบ่ออย่างอื่นหมายความว่าอย่างไร

กษัตริย์แห่งอิสราเอลเพียงได้ตรัสว่าพระองค์ทรงไม่สามารถเตรียมอาหารหรือเครื่องดื่มมาให้ได้

(6-26) 2 พงศ์กษัตริย์ 7 พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลไว้

เอ็ดเดอร์ออร์สัน ไฮท์ได้กล่าวว่า:
 “ในวาระหนึ่งได้มีการอดอยากอย่างร้ายแรงในสะมาเรีย และการอดอยากนี้สาหัสกระทั่งว่าสัตว์หนึ่งจะขายกันเป็นราคาเงินแปดสิบแห่งในตลาด และมีการขายมูลนกพิราบแห่ง 1 ถึง ในตลาดข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าขายราคาเท่าไร เราควรถือว่ามันเป็นเรื่องยากลำบากหรือการลงโทษที่จะต้องใช้สิ่งเหล่านั้นเป็นอาหาร แต่พลเมืองของสะมาเรียได้รับการทุกข์ยากจากการขาดอาหารอย่างยิ่ง และพวกเขาไม่รู้ว่าจะหันไปหาวิธีใดที่จะช่วยตัวเองได้

ในเวลาเดียวกันนี้กษัตริย์แห่งซีเรียพร้อมด้วยกองทัพใหญ่ได้มาล้อมเมืองไว้และได้มีพลโยธามหาศาล และพวกเขาได้นำสรรพสิ่งทั้งหลายในรูปแบบของอาหารอันจำเป็นเพื่อความสุขและความสบายของมนุษย์มาด้วย ข้าพเจ้าคิดว่ามันคือศาสดาผู้ชราเอลีซาที่ได้บอกพวกเขาว่าในวันรุ่งขึ้นจะได้มีอาหารขายที่หน้าประตูเมืองของพวกเขาในราคาต่ำมาก ต่ำกว่าที่มันเคยได้มีการขายกันมาแต่ก่อนชายผู้มีศักดิ์คนหนึ่งที่ได้ยินคำพยากรณ์ของเอลีซาได้แสดงออกถึงความสงสัยของเขาในความจริงของเรื่องนี้และเขากล่าวว่าถ้าหน้าต่างของสวรรค์ได้เปิดออกและอาหารหลั่งเทจากเบื้องบน มันไม่สามารถตกลงสู่ราคาต่ำมากเพียงนี้ บัดนี้ขอให้ดูกันว่าเขาจะได้อะไรจากการสงสัยถ้อยคำของศาสดา เอลีซาได้กล่าวกับเขาว่าคตินั้นพระเจ้าทรงส่งเหล่าเทพจากที่ประทับแห่งพระองค์และเหล่าเทพได้ทำเสียงซู่ซ่าในหมุดต้นไม้ซึ่งฟังดูเหมือนเสียงย่ำของเท้าม้าและเสียงรถรบ รวากับว่าทั้งประเทศได้มาร่วมกันเพื่อต่อสู้กับพวกเขาซีเรียและพวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกันดี พวกเขา รู้สึกหวาดกลัวและรีบหนีไปโดยทิ้งเกือบทุกสิ่งทีพวกเขาได้นำมาไว้ที่ชายเขตแห่งนครและขณะเมื่อพวกเขากำลังหนีเสียงซู่ซ่าของต้นไม้

และเสียงของเหล่าม้าและรถรบได้ติดตามพวกเขาไปเพื่อที่จะทำให้สิ่งของของพวกเขามีน้ำหนักน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ พวกเขาได้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้มีอยู่ และรอยของพวกเขาก็เลือนกลายไปด้วยของดีๆ และนำปวารณาเข้าวันรุ่งขึ้นประชาชนชาวสะมาเรียได้ออกไปเก็บสิ่งของเหล่านี้มาไว้ที่ตลาดและมันเต็มล้นไปด้วยเสบียงอาหารและพระคำของพระเจ้าที่ได้ผ่านมาโดยศาสดาได้กลายเป็นจริง

บัดนี้ท่านจะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงรู้ว่าพวกเขาได้กินหัวของล่อมานานพอแล้ว และว่าพวกเขาจำเป็นที่จะได้สิ่งที่น่ากินยิ่งกว่านี้ ไม่ต้องสงสัยว่าพระองค์ได้พิจารณาเรื่องนี้ภายใต้การแนะนำเมื่อได้มีการรุกรานต่อพลเมืองของสะมาเรีย และพระองค์เพื่อให้ทุกสิ่งเป็นไปได้อย่างตรงใจพวกเขาได้นำเสบียงไปด้วยอย่างเหลือเฟือเพื่อพวกเขาจะได้รู้สึกมั่นใจมากขึ้นที่ว่าสิ่งผลมากมายของพวกเขามีเสบียงอาหารล้นเหลือไม่ต้องสงสัยว่าพวกเขาคิดว่าพวกเขาได้มีชัยอย่างแน่นอน โดยแทบมิได้คิดเลยว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงทำให้พวกเขานำสิ่งของขึ้นบรรทุกสัตว์ของพวกเขอย่างเต็มที่เพื่อนำไปหาผู้คนของพระองค์ตามที่พวกเขาต้องการ พระบิดาบนสวรรค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจำเป็นต้องได้มันและพระองค์ทรงส่งมันไปให้และผู้คนแห่งสะมาเรียได้นำมันเข้าไปในตลาด และจงดูและดูเถิดว่าฝูงชนได้วิ่งเข้าไปหามันเหมือนดังที่ผู้มีความหิวจะทำ และชายมีศักดิ์ผู้นี้ได้ออกมาด้วยและเขาถูกทำให้ล้มลงด้วยเท้าและถูกเหยียบย่ำจนตายเขาเห็นมันแต่เขามิได้ล้มรสมันนั่นคือรางวัลของบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อศাসดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมันได้เป็นดังนั้นในครั้งนั้นและถ้าสิ่งเดียวกันนี้มิได้เกิดขึ้นในทุกกรณี บางสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกันนี้ก็แน่นอนว่าจะเกิดขึ้นไม่มีศรัทธาที่มีชีวิตอยู่ในชายผู้นั้น เขาไม่สามารถเชื่อประกาศพยาณของศาสดาและในการนี้เขาเป็นเหมือนพวกเราบางคน ข้าพเจ้าจะพูดว่าอย่างไรดีบุตรผู้ยิ่งใหญ่ที่ศรัทธาอ่อนแอและป่วยไข้และพวกเขาคิดว่ารู้ในทุกสิ่งและสามารถวนซ้ายเวียนขวาเพื่อที่จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการสร้างอาณาจักรแห่งพระเจ้า” (In Journal of Discourses, 17:6-7)

ในการพยากรณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ ฮีเบอร์ ซี. คิมบอลล์ได้พยากรณ์ว่าลัทธิชนในหุบเขาซอลท์เลคจะสามารถซื้อสินค้าต่างๆ ได้ถูกกว่าจากภาคตะวันออกมากกว่าที่พวก

เขาจะทำได้ในภาคตะวันตกคำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงเมื่อผู้คนหลายพันคนได้มายังหุบเขานี้ในระหว่างการตื่นทองในแคลิฟอร์เนีย (see B.H. Roberts, A Comprehensive History of the Church, 3:349-53)

(6-27) 2 พงศ์กษัตริย์ 8:10-15 คำพยากรณ์เกี่ยวกับฮาซาเอลและเบนฮาดัด

มันเป็นไปได้ว่ากษัตริย์มากกว่าหนึ่งพระองค์ของซีเรียทรงนามว่าเบนฮาดัด นามนี้ให้ความหมายว่าบุตรชายของเบนฮาดัด” (J.D. Douglids ed., the New Bible Dictionary, “เบนฮาดัด”)

ผู้นำแห่งซีเรียทรงคุ้นเคยอย่างดีกับศาสดาเอลีชาเนื่องจากนอามานและการรักษาอันอัศจรรย์อีกทั้งพวกเขายังจำได้ถึงการทำเอลีชาได้นำส่วนหนึ่งของกองทัพซีเรียให้เข้าตกเป็นเชลยโดยลำพัง และแล้วก็ได้ปลดปล่อยพวกเขา (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 2:18-23) ปฏิกริยาของเบนฮาดัดเมื่อพระองค์ทรงรู้ว่าเอลีชาได้อยู่ในดามัสกัสก็คือความปรามไทย์ยินดี บางทีศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของบอกพระองค์ได้ว่าจะทรงทุเลาจากการประหารของพระองค์หรือไม่

ข้อ 9 แสดงให้เห็นว่าของขวัญที่เบนฮาดัดส่งผ่านฮาซาเอลไปยังเอลีชามีได้เป็นเพียงเครื่องหมายแห่งไมตรี เพราะมันต้องถูกชนโดยอูลูสส์ิบตัว เอลีชาได้แจ้งแก่ฮาซาเอลว่าอาการประชวรของพระราชามิใช่สิ่งร้ายแรงแต่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ด้วยวิธีอื่น เอลีชาหยั่งรู้ใจของฮาซาเอลและความชั่วร้ายที่เขาจะได้นำมาเพราะเวทมนตร์หาคะไม่สามารถมองต่อสายตาที่มองได้ทะเลอุปรูปร่างของผู้ชอบธรรมเมื่อเขาได้กลับไปเขาได้รัดพระคอเบนฮาดัดและได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงปกครองซีเรียอย่างโหดร้ายและอำมหิตเป็นเวลาสี่สิบปีโดยซึ่งได้เป็นภัยอย่างมากต่ออิสราเอลและทำให้คำพยากรณ์ของเอลีชากลายเป็นจริง

(6-28) 2 พงศ์กษัตริย์ 8:16-23 เยโฮรัม กษัตริย์แห่งยูดาห์

เยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงอภิเษกกับอาธาเลียห์ซึ่งเป็นพระธิดาของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยเซเอลพระนางทรงเป็นสตรีที่ชั่วร้ายเหมือนกับพระมารดาซึ่ง

สถานศักดิ์สิทธิ์ถูกทำให้เสียหาย

เป็นผู้สักการะบาอัล และพระนางได้ช่วยนำความเลวร้าย มาสู่อาณาจักรได้แห่งยูดาห์ ในขณะที่มารดาของพระนาง ทำให้อาณาจักรทางเหนือแห่งอิสราเอลเสื่อมโทรม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ A ในรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ อาชาลียาห์)

เนื่องจากความชั่วร้ายของเยโฮรัมพระเจ้ามิได้สนับสนุนพระองค์ระหว่างการบริหารแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงประสบความลำบากอย่างยิ่ง เอโดมได้เป็น กบฏเช่นเดียวกันกับลิบนาต่อการปกครองของพระองค์ ลิบนาเป็นเมืองแห่งกษัตริย์ของพวกเขาคนอันซึ่งได้ ถูกยึดครองแต่แรกโดยโยชูวา อาจเป็นไปได้ว่าเยโฮรัมได้ เสียลิบนาเมื่อพวกฟิลิสเตียได้เข้าโจมตียูดาห์เป็นครั้งแรกและได้ขับไล่เยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:16-17) ในท้ายที่สุดโยโฮรัมได้สิ้นพระชนม์ด้วยพระโรคอัน น่ากลัว (ดู 2 พงศาวดาร 21:18-20)

(6-29) 2 พงศ์กษัตริย์ 8:26 อาชาลียาห์คือพระธิดา ของอมรีหรือ?

อาชาเป็นพระธิดาของอาหับซึ่งเป็นโอรสของอมรี (ดู 2 พงศาวดาร 21:6) คำว่าบุตรชายและบุตรหญิงไม่เพียง แต่ใช้สำหรับผู้สืบเชื้อสายห่างออกไปแต่ใช้สำหรับผู้สืบทอดตำแหน่งที่มีได้มีสายสัมพันธ์ทางโลหิตด้วย” (Dummelow, Commentary, p. 233) วลีหนึ่งในที่นี้หมายถึง ว่าอาชาลียาห์มาจากพระราชวงศ์ของอมรี

(6-30) 2 พงศ์กษัตริย์ 9:1-13 เหตุใดเยชูได้รับการ ชโลมเป็นกษัตริย์?

หนึ่งในการมอบอำนาจสุดท้ายต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้เอลีชาคือการชโลมเยชูให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 19:16) บัดนี้เอลีชาได้กระทำการ มอบอำนาจนั้นเพื่อเอลียา จุดประสงค์แห่งการครอง ราชย์ของเยชูคือ ตามที่ข้อ 7 กล่าวไว้ การทำลายล้าง ราชวงศ์หรือครอบครัวแห่งอาหับและเยเซเบลผู้ชั่วร้าย ให้สิ้น ขอให้สังเกตถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับเยเซเบลใน ข้อ 10 ศาสตราเอลีชาหนุ่มซึ่งได้ถูกส่งไปเพื่อมอบข่าวของ เขาและชโลมเยชูอาจคือผู้ดำรงฐานะปุโรหิต

ข้อ 13 ได้บรรยายถึงพิธีฉลองพิเศษซึ่งบุคคลได้รับการยอมรับว่าเป็นกษัตริย์บรรดาผู้ที่มาร่วมในที่นั้นจะ วางเลื่อยยาวของพวกเขาลงที่แทบพระบาทของกษัตริย์ เพื่อสัญลักษณ์แห่งความภักดีและการยอมรับอำนาจ ของพระองค์

(6-31) 2 พงศ์กษัตริย์ 9:14-26 สวนองุ่นของนาโบท

เยชูได้พบกษัตริย์เยโฮรัมและกษัตริย์อาชาลียาห์ใน สวนองุ่นที่มีชื่อว่านาโบท นี่คือนองุ่นที่เยเซเบลได้มา โดยการฆาตกรรมนาโบท อีกทั้งสถานที่นี้ได้เป็นแหล่ง เดียวกันกับที่ซึ่งเอลีชาได้ปรากฏต่ออาหับเมื่อหลายปี ก่อน และในการพยากรณ์ว่าวันหนึ่งบรรดาลูกหลานของ เขาจะถูกฆ่าล้างวงศ์พันธุ์ วันนั้นได้มาถึงเยชูซึ่งได้รับการ ชโลมโดยผู้รับใช้ของเอลีชาเพื่อเป็นกษัตริย์ และคำพยากรณ์แห่งการทำลายล้างอย่างอำมหิตของเขาต่อเชื้อสาย ของอมรีไม่ควรได้ถูกแปลความว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชา เยชูให้กระทำการสิ่งเหล่านี้ศัสตราเพียงแต่ได้เห็นโดยล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้นแต่เยชูได้เป็นคนชั่วร้ายโดยตนเอง และพระองค์ทรงเป็นเครื่องมือในการทำลายล้างความชั่วร้ายให้ออกจากอิสราเอล

(6-32) 2 พงศ์กษัตริย์ 9:30-37 ความตายของเยเซเบล

การที่เยเซเบลแต่งพระพักตร์ของพระนางก็เพื่อให้สามารถปรากฏองค์อย่างน่าพิศนาต่อเยชูและสิ้นชีวิตอย่างราชินี แต่มีโซเพื่อช่วยยวนเยชูด้วยเสน่ห์ของพระนาง เพราะเมื่อเยชูทรงเข้าสู่ประตูล้อมพระนางทรงร้องใส่เยชูว่า “เจ้าผู้ฆ่านายของเจ้า อย่างเจ้าคิมรีมาอย่างสันติหรือ” พระนางได้เรียกเยชูว่าคิมรี ซึ่งเป็นผู้ทำฆาตกรรมกษัตริย์เพื่อที่จะซึ่งซึ่งชตากรรมที่เยชูจะนำมาสู่ตนเองโดยการฆาตกรรมกษัตริย์ดังที่คิมรีได้เคยกระทำ แต่เยชูมิได้ลดตัวที่จะตอบโต้สตรีที่ไร้ค่าผู้นี้ พระองค์ทรงเพียงแลขึ้นไปที่บัลลังก์และตรัสว่า “ใครอยู่ฝ่ายเราใครบ้าง” ครั้นแล้วชั้นที่สองสามชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์และได้นำราชินีผู้หึงยโสลงมาด้วยการบัญชาของเยชู ดังนั้นโลหิตบางส่วนของพระนางได้สาบไปเมื่ออกำแพงและผ้าของเยชูและเยชูได้เข้าย่ำบนพระนางด้วยผ้าและธรรบของพระองค์” (Keil and Delitzsch, Commentary, 3:1:345)

ความตายของเยเซเบลได้ทำให้คำพยากรณ์ของเอลียาเป็นความจริง (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 21:23)

(6-33) 2 พงศ์กษัตริย์ 10:1-6 บุตรชายทั้งเจ็ดสิบเป็นโอรสของอาหับหรือ?

ถึงตอนนี้อหับได้สิ้นพระชนม์แล้วสิบสี่ปี บุตรชายบางคนที่ได้กล่าวถึงไว้ในข้อ 6 อาจเป็นโอรสของอาหับอย่างไรก็ตามคำว่า “โอรส” ตามที่ใช้ในข้อเหล่านี้สามารถหมายถึงพระนัดดาของอาหับได้ด้วย บรรดาโอรสของนายท่านดังที่ใช้ในข้อ 2 มีการพาดพิงอย่างชัดเจนถึงโอรสของเยรัม เยชูทรงต้องการประหารโอรสและนัดดาของอาหับให้สิ้นทุกองค์ซึ่งมีส่วนในเชื้อสายแห่งราชวงศ์และดังนั้นคือทายาทแห่งบัลลังก์อิสราเอล

(6-34) 2 พงศ์กษัตริย์ 10:13 ผู้ใดคือเชษฐาและอนุชาของอาหับสหาย?

อาหับสหายตามที่ใช้ในข้อนี้สามารถเป็นเชษฐาหรืออนุชาแท้จริงของอาหับสหายเนื่องจากว่า พวกเขาพิถีพิถันได้นำพาพวกเขาไปในการสงครามเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้

อย่างไรก็ตามมันเป็นการอ้างถึงญาติพี่น้องของอาหับสหายซึ่งอาศัยอยู่ในราชสำนัก

(6-35) 2 พงศ์กษัตริย์ 10:30-31 พระเจ้าทรงพอพระทัยในเยชูมากเพียงไร

เยชูได้รับสัญญาว่าการสืบบัลลังก์ของพระองค์จะมีไปจนถึงชั่วคนที่สี่แห่งโอรสของพระองค์เนื่องจากพระองค์ได้ขจัดราชสกุลของอาหับซึ่ง...คำพิพากษาแห่งสวรรค์ที่ว่า “เพราะพระเจ้าได้กระทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ชอบในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับหมายถึงการกระทำดังกล่าวนี้และมีได้หมายถึงจุดประสงค์ที่มีอยู่ในใจซึ่งเยชูได้ถูกพวคนำพาให้กระทำ เพราะเป็นที่แจ้งชัดว่ามันมิได้เกิดมาจากความมั่นหมายอันบริสุทธิ์เพื่อเกียรติแห่งพระเจ้าจากข้อจำกัดที่มีเพิ่มให้ในข้อ 31 แต่เยชูมิได้ระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระธรรมของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้หันเสียจากบาปของเยโฮโบอัม” (Keil and Commentary, 3:1:354-55) กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือเชื้อสายของอมรีได้เข้าถึงสภาวะแห่งความชั่วร้ายที่สมควรแก่การทำลายล้าง ในเรื่องนั้นเยชูได้เป็นเครื่องมือในการทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จแต่นั้นมิได้หมายความว่าพระประสงค์ของพระเจ้าทรงพอพระทัยในวิธีการที่อำมหิตของเยชูหรือความชั่วร้ายของพระองค์

(6-36) 2 พงศ์กษัตริย์ 11 เยโฮอาชได้กลายเป็นกษัตริย์

เมื่ออาชเลียาห์ได้สังหารรัชทายาทแห่งบัลลังก์แล้วเยโฮอาชหลบหนีไปได้โดยการยื่นมือเข้ามาโดยพระนางของพระองค์ หลังจากการซ่อนเยโฮอาชไว้ในพระวิหารเป็นเวลาหกปี บุโรหิตเยโฮยาดาได้ตัดสินใจที่จะเปิดเผยการดำรงอยู่ของทายาทผู้นี้และยกเขากลับขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งยาห์ เขาได้ส่งทหารรักษาพระองค์ของกษัตริย์ไปทั่วแผ่นดินยูดาห์เพื่อรวบรวมพวกเขาแล้วและหัวหน้าผู้ปกครองต่างๆ เพื่อสนับสนุนเยโฮอาชในฐานะกษัตริย์แห่งยูดาห์ เนื่องจากเยโฮอาชมีพระชนม์เพียงเจ็ดพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์เป็นที่แน่นอนว่าพระองค์ได้รับคำปรึกษาและการนำทางในการบริหารกิจการต่างๆ ของยูดาห์โดยเยโฮยาดา

ทันทีที่อาชญากรรมได้ยินเสียงโห่ร้องของผู้คนที่กำลังแสดงความยินดี พระนางได้มายังที่บรรดาผู้คนภายในพระวิหาร และเมื่อพระนางได้แลเห็นกษัตริย์ผู้เยาว์ทรงประทับยืนในพระแท่นของพระองค์ และล้อมรอบด้วยประมุขทั้งหลายผู้เป่าแตรและผู้คนทั้งหลายที่กำลังเรีงรำและเป่าแตรกันอยู่ พระนางได้ฉีกพระภูษาออกด้วยความหวาดหวั่นและกรี๊ดร้องขึ้นว่า คบคิดการร้าย คบคิดการร้าย ครั้นแล้วเยโฮยาดาได้บัญชาให้หัวหน้าทหารผู้ซึ่งมอบหมายให้ดูแลกองทัพซึ่งคือพวกเลวีถืออาวุธ ให้พาอาชญาหรือออกไประหว่างแถวทหารและประหารทุกคนที่ได้ติดตามพระนาง นั่นคือมีส่วนร่วมกัพระนาง” (Keil and Delitzach, Commentary 3:1:362-63)

(6-37) 2 พงศ์กษัตริย์ 12 รัชสมัยของเยโฮอาช

รัชสมัยของเยโฮอาชดำเนินไปสี่สิบปี ดูเหมือนว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดแห่งรัชสมัยของเยโฮอาชคือคำปรึกษาอันชาญฉลาดและความสนับสนุนของมหาปุโรหิตเยโฮดา ระหว่างการบริหารได้รับการซ่อมแซมแต่นับเป็นโชคไม่ดีที่เยโฮอาชมิได้ดำเนินต่อไปตามที่พระองค์ได้เริ่มต่อมาในรัชสมัยของพระองค์ได้หันไปสู่การถือรูปเคารพและนำยูดาห์เข้าสู่ความผิดบาป (ดู 2 พงศาวดาร 24:17-18) เนื่องจากไม่นานหลังการสิ้นพระชนม์ของเยโฮยาดาห์ได้กลับอ่อนแอและยอมให้พิธีกรรมนอกศาสนา มีการปฏิบัติในยูดาห์อีก (2 พงศาวดาร 24:16-22) อีกทั้งพระองค์ได้ยอมอ่อนแอเข้าหาฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย โดยการมอบสินบน และแม้แต่ยอมส่งสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ในพระวิหารไปให้ฮาซาเอล (2 พงศ์กษัตริย์ 12:18)

(6-38) 2 พงศ์กษัตริย์ 12:1-16 เหตุใดโยอาชได้ยึดเอาสิ่งของสะสมต่างๆของปุโรหิต?

เรื่องราวในหนังสือพงศกษัตริย์ยากสักหน่อยที่จะติดตาม และมันไม่ชัดเจนว่าอะไรได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงแต่เรื่องราวที่เทียบเคียงกันได้หนังสือ 2 พงศาวดาร 24:4-14 ได้รับการเขียนไว้ชัดเจนกว่ามาก ภายใต้อาชญากรรมพระวิหารของโซโลมอนถูกทำให้สิ้นความงามและได้มีการตั้งรูปเคารพของบาอัลไว้ในนั้น ดูเหมือนมันได้อยู่ในสภาวะทรุดโทรมและกษัตริย์ได้ตัดสินพระทัยที่จะเอาสิ่งของสะสมจากประชาชนเพื่อมาซ่อมพระวิหาร พระ-

องค์มอบหน้าที่ในการหาทุนนี้แก่ปุโรหิต “แต่พวกเลวีไม่เร่ร่อน” (2 พงศาวดาร 24:5) หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือพวกเขามีได้ทำหน้าที่ด้วยความสำเร็จมากนัก ดังนั้นกษัตริย์เยโฮอาชได้ยึดหน้าที่นี้ไปจากพวกเขา โดยพระองค์ทรงจัดตั้งหีบใบหนึ่งไว้ในของพระวิหารที่ซึ่งประชาชนจะใส่เงิน พระองค์ทรงให้ผู้ดูแลเก็บเงินนี้ทุกวันและใช้มันในการจ่ายค่าแรงคนที่ทำงานในโครงการนี้

(6-39) 2 พงศ์กษัตริย์ 12:20-21 เหตุใดผู้รับใช้ของโยอาชปลงชีวิตพระองค์ ?

เมื่อโยอาชได้หันไปถือรูปเคารพพระเจ้าทรงส่งศาสดาไปให้ประจักษ์พยานต่อพระองค์และเรียกผู้คนของยูดาห์ให้กลับใจ หนึ่งในศาสดาเหล่านี้คือเศคาริยาห์บุตรของปุโรหิตเยโฮยาดา โยอาชได้สั่งให้สังหารเขาพร้อมด้วยบุตรชายคนอื่นๆ ของเยโฮดาเนื่องจากโยอาชได้ทำการฆาตกรรมบุตรของเยโฮดาผู้รับใช้ของพระองค์ บางคนได้ปลงพระชนม์ของพระองค์ขณะเมื่อบรรทมบนพระแท่น (ดู 2 พงศาวดาร 12:20-22 และ 25-26)

(6-40) 2 พงศ์กษัตริย์ 13:1-9 เยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล

โจเซฟัสได้เขียนไว้เกี่ยวกับกษัตริย์ผู้นี้ได้ปกครองอิสราเอลฝ่ายเหนือในขณะที่โยอาชปกครองในยูดาห์ดังต่อไปนี้ “พระองค์มิได้ทรงเลียนแบบพระบิดาอย่างเหมาะสม แต่ทรงมีความผิดในการปฏิบัติอันชั่วร้ายซึ่งข้อแรกในสิ่งเหล่านั้นคือการเหยียดหยันพระผู้เป็นเจ้าแต่กษัตริย์ฮาซาเอลแห่งซีเรียได้ทำให้พระองค์ตกต่ำลงและโดยการยาดราห์พมายังพระองค์ถูกทอนกำลังลงอย่างมากจนมันมิได้เป็นกองทัพที่มีผู้ถืออาวุธหนึ่งหมื่นคนและทหารม้าอีกห้าสิบนายเท่านั้นฮาซาเอลยังได้แย่งเอาเมืองใหญ่หลายเมืองจากพระองค์ และได้ทำลายกองทัพของพระองค์ และนี่คือสิ่งที่ประชาชนของอิสราเอลต้องรับเคราะห์ตามคำพยากรณ์ของเอลียาเมื่อศาสดาได้พยากรณ์ว่าฮาซาเอลจะฆ่าผู้เป็นนายของเขาและปกครองเหนือชาวซีเรียและตามัสคัส แต่เมื่อเยโฮอาหาสได้ตกอยู่ภายใต้ความโหดอันไม่สามารรถหลีกเลี่ยงนี้แล้วพระองค์ได้หวนมาสู่การสวดอ้อนวอนและการร้องวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าและทูลขอพระองค์ทรงปลดปล่อยพระองค์ให้พ้นจากมือ

ของฮาซาเอลและอย่าได้มองข้ามพระองค์ไปเสียและ
ปล่อยพระองค์เข้าสู่มือของฮาซาเอล” (Flavius Josephus
Antiquities, bk.9, chap. 8 par. 5.)

(6-41) 2 พงศ์กษัตริย์ 1:3-4-6 ใครคือผู้ช่วยให้รอดที่ ได้ปลดปล่อยอิสราเอลจากซีเรีย?

คำบรรยายในที่นี้ยากที่จะติดตามเนื่องจากนักประวัติศาสตร์ได้คอยออกเดินทางนำหน้าสถานการณ์พิเศษบางอย่างที่เขากำลังอภิปรายอยู่เสมอ เขาสามารถทำดังนี้เพราะเขาได้เขียนมันเมื่อเวลาผ่านไปแล้วหลายปีพระเจ้าทรงตอบสนองต่อคำสวดอ้อนวอนของเยโฮอาหาสโดยทรงสัญญาว่าผู้ช่วยให้รอดจะมาปลดปล่อยอิสราเอลจากซีเรีย เนื่องจากสมณนามผู้ช่วยให้รอดมีความเกี่ยวข้องกับพระเยซู บางคนคิดว่าพระเจ้าทรงสัญญาถึงผู้ปลดปล่อย แต่สิ่งทั้งหมดที่ได้รับการสัญญาไว้คือการปลดปล่อย การปลดปล่อยจากฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และภายหลังโอรสของพระองค์เบนฮาดัดพระนัดดาของเยโฮอาหาส คีลและเดลิสได้อธิบายว่า” ในการกตขี้นี้เยโฮอาหาสได้สวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าและพระเจ้าทรงฟังคำสวดแห่งพระองค์พระองค์ทรงแลเห็นการถูกกดขี่ของพวกเขาจากมือของพวกเขาซีเรีย และได้ทรงประทานผู้ช่วยให้รอดแก่อิสราเอลเพื่อที่พวกเขาจะออกจากอำนาจของพวกเขาซีเรียและอาศัยอยู่ในพิงของพวกเขาได้อีกเหมือนดังแต่ก่อน นั่นคือที่ได้ก็ตามที่เจ้าอาศัยอยู่อย่างสันติในบ้านเรือนของพวกเขาโดยปราศจากการต้องถูกขับไล่ออกและนำตัวไปโดยพวกศัตรูผู้ช่วยให้รอดมิใช่เทพและมีไซเอลียาหรือชัชชนะที่เยโฮอาหาสจะมีเหนือพวกเขาซีเรีย แต่พระเจ้าทรงประทานผู้ให้รอดแก่พวกเขาในผู้สืบตำแหน่งสองคนต่อมาของเยโฮอาหาส “ซึ่งคือในกษัตริย์โยอาชและเยโรโบอัม ซึ่งคนแรกในพวกนี้จะชิงเมืองต่างๆ ที่พวกเขาซีเรียได้ยึดไปภายใต้พระบิดาของพระองค์คินมาในขณะที่คนหลังจะฟื้นฟูอาณาจักรแต่ครั้งโบราณของอิสราเอล ตามที่การอ่าน 22-25 กล่าวไว้ว่าการกตขี้นี้ของพวกเขาซีเรียมีอยู่ตราบเท่าพระชนม์ของเยโฮอาหาสแต่เมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์พระเจ้าทรงมีความเวทนาต่ออิสราเอล และภายหลังการสิ้นพระชนม์ของฮาซาเอลเมื่อโอรสของพระองค์เบนฮาดัดได้เป็น

กษัตริย์เยโฮอาชได้เมืองของฮาซาเอลที่ได้ถูกยึดไปโดยซีเรียคินมา” (Commentary 3:1: 37-5)

เยโฮอาชที่ได้ถูกกล่าวถึงในที่นี้มีใช้คนเดียวกันกับเยโฮอาชที่เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ได้รับการกล่าวถึงในข้อความสั้นและคำวิจารณ์สำหรับ 2 พงศ์กษัตริย์ 11, 2 พงศ์กษัตริย์ 12 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 12:1-16 ได้มีกษัตริย์สองพระองค์ที่มีพระนามเดียวกัน เยโฮอาชที่ได้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือคือโอรสของเยโฮอาหาสและช่วยปลดปล่อยอิสราเอลจากพวกเขาซีเรีย เยโฮอาชอีกองค์หนึ่งได้รับพระนามว่าโยอาชด้วย นั่นคือผู้ที่ได้รับการชอนไว้โดยบุโรหิตในยูดาห์เมื่อพระนางอาธาเลียาห์ได้ประหารผู้มีเชื้อสายกษัตริย์ทั้งหมด เขาได้กลายเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์อาณาจักรฝ่ายใต้เมื่อพระชนม์ได้เจ็ดชันษาและปกครองอยู่สี่สิบปี

(6-42) 2 พงศ์กษัตริย์ 13:14-20 ความตายของเอลีชา

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บันทึกเกี่ยวกับความตายของเอลีชา เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ไปยังเขาก่อนการตายของเขา โดยที่พระองค์อาจรู้สึกว่าจะเอลีชาแต่ผู้เดียวเท่านั้นได้ถือกุญแจแห่งความปลอดภัยในอนาคตของอิสราเอลไว้ เอลีชาได้ตอบสนองโดยขอให้เยโฮอาชเปิดหน้าต่างและยิงธนูไปสู่ทิศตะวันออกลูกธนูเป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อยอิสราเอลจากซีเรีย เอลีชาได้บอกให้กษัตริย์ทรงยิงลูกธนูลงที่พื้นดินด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำการยิงลูกธนูลงที่พื้นดินเป็นสัญลักษณ์แห่งการโค่นล้มพวกเขาซีเรีย” (Keil and Delitzsch Commentary, 3:1:377) กษัตริย์ทรงยิงธนูเพียงสามดอกซึ่งเอลีชาได้ตำหนิพระองค์โดยกล่าวว่าถ้าเยโฮอาชได้ยิงห้าหรือหกครั้งแล้วพระองค์จะได้ทรงทำลายซีเรียจนถึงการพิเนาศ (2 พงศ์กษัตริย์ 13:19)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(6-43) ศาสดา กุญแจแห่งความรอดทางวิญญาณ

ขณะที่ท่านอ่านหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 3-13 ท่านอาจได้สังเกตว่าทุกครั้งที่มีคนเชื่อฟังคำปรึกษาของ

ศาสดา เอลีชา พวกเขาได้รับพร และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้ละเลยคำปรึกษาของพวกเขาพวกเขาก็ต้องทนทุกข์ มันสำคัญมากเพียงไรสำหรับมนุษย์ที่จะรับคำปรึกษาของพระเจ้า จงศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เพื่อช่วยท่านในการสร้างคำตอบของท่านให้เป็นรูปร่างขึ้นมา พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 103:5-8,105:37, 124:84, 136:19 และ 2 นิไฟ 9:28-29

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้กล่าวถึงความสำคัญของศาสดาเหล่านี้และการมีเหตุบางอย่างซึ่งผู้ได้อ้างในการละทิ้งพวกเขา

“ข้อแก้ตัวมากมายได้ถูกนำมาใช้ตลอดทุกศตวรรษที่จะละเลยต่อผู้นำชาวจากสวรรค์เหล่านี้ ได้มีคำปฏิเสธเนื่องจากว่าศาสดาได้มาจากสถานที่อื่นไม่ปรากฏชัดสิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ทได้หรือ” (ยอห์น 1:46) พระเยซูเองทรงประสบบกับคำถามที่ว่า “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ” (มัทธิว 13:55) โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง วิธีการที่รวดเร็วที่สุดในการละทิ้งศาสดาคือการหาข้ออ้างมาใช้ อย่างไรก็ตามไม่ว่าเป็นเรื่องเท็จหรือโง่เขลาเพียงใดที่จะละทิ้งชายผู้นี้และข่าวสารของเขาด้วย...บางทีพวกเขาอาจได้วินิจฉัยพลโดยเสียงแหลมเล็กของเขา โดยลักษณะการพูดของเขามีโซ่โดยความจริงที่เขาได้กล่าวออกมา

“เราสงสัยว่าบ่อยครั้งเพียงไรผู้ฟังได้เพิกเฉยต่อศาสดาก็เพราะพวกเขาเยาะหยันศาสดาเหล่านี้ และในที่สุดได้หยามหยันศาสดามากขึ้นอีกเนื่องจากพวกเขาได้เพิกเฉยต่อศาสดาเหล่านี้

“ข้อยุ่งยากเกี่ยวกับการเพิกเฉยอันเนื่องมาจากความคุ้นเคยส่วนบุคคลกับศาสดาก็คือว่าศาสดาจะเป็นบุตรชายของใครสักคนหนึ่ง หรือเพื่อนบ้านของใครสักคนหนึ่งเสมอ ศาสดาเหล่านี้ได้รับการเลือกจากผู้คนทั่วไปโดยมิได้ถูกส่งตัวมาจากดาวเคราะห์อีกดวงหนึ่งแต่ถ้ามันจะเป็นดังนั้นก็น่าสนุกมาก

“ศาสดาเป็นอิสระจากความชั่วร้ายแห่งยุคสมัยของพวกเขาเสมอ เป็นอิสระที่จะเป็นผู้ตรวจบัญญัติแห่งสวรรค์ที่จะยังคงเรียกการถือโง่งว่าการถือโง่ง การทุจริตว่าการทุจริต และการคบขี้ว่าการคบขี้” (In Conference Report Apr. 1978 page 115-17 or *Ensign* May 1978 page 76-77)

เอลเดอร์นีล เอ. แม็กซเวลล์ได้สอนว่า “ความจริงพื้นฐานจะเป็นเหมือนเดิมเสมอ แต่การเน้นอันจำเป็นจะถูกทำโดยศาสดาที่มีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลจากพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงดำรงพระชนม์อยู่และผู้คนของศาสนจักรที่มีชีวิตอยู่จะตอบสนอง

ในศาสนจักรที่มีชีวิตอยู่ สมาชิกต้องมีประจักษ์พยานที่มีชีวิตในศาสดาที่มีชีวิตและพระคัมภีร์ที่มีชีวิตและพระผู้เป็นเจ้าที่ดำรงพระชนม์อยู่” ครั้งหนึ่งประธานลี ได้กล่าวคำพูดต่อบรรดาอาจารย์ ผู้สอนเซมินารีและสถาบันเกี่ยวกับคริธาในศาสนาที่มีชีวิตอยู่โดยซึ่งเขาได้ให้ข้อสังเกตว่าบางครั้งอาณาบริเวณและความคุ้นเคยเข้ามาขัดขวางการทำตามศาสดาของผู้คนเนื่องจากว่าศาสดาได้อยู่ใกล้ชิด เหลือเกินอย่างไรเขาได้วิจารณ์เกี่ยวกับการตอบสนองจากสวรรค์ที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่กำลังเปลี่ยนแปลง ท่านได้เคยคิดหรือไม่ว่าสิ่งที่ตรงข้ามกับระเบียบแห่งสวรรค์ ในปี ค.ศ. 1840 อาจไม่ขัดกับระเบียบแห่งสวรรค์ในปี ค.ศ. 1960 “(Address to Seminary and Institute Faculty Brigham Young University, July 8, 1968)” (Things As They Really Are pp.67,71)

จงเขียนเรียงความขนาดสั้นเกี่ยวกับว่าอะไรเป็นสาเหตุให้ผู้คนแห่งอิสราเอลโบราณได้ละทิ้งเอลีชาแม้จะมีการแสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจอันอัศจรรย์ของเขา จงทำการเปรียบเทียบยุคสมัยของเราผู้คนยังคงเพิกเฉยต่อศาสดาด้วยเหตุผลเดียวกันนี้หรือเปล่า

(7-1) บทนำ

ศาสดาของพระเจ้าได้ถูกเรียกให้ทำงานในหมู่ผู้คนที่ชีวิตของพวกเขาอยู่ในความมืดทางวิญญาณโยเอลคือหนึ่งในบรรดาศาสดาเหล่านี้ซึ่งได้ถูกเรียกให้ปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้ที่ได้ปฏิเสธที่จะกลับใจ คำพยากรณ์ของเขาได้มีหัวข้อสำคัญเช่นเดียวกันกับของอิสยาห์ โยนา อาโมสและคนอื่นๆ ซึ่งคือ จงกลับใจหรือพบกับความพินาศ

โยเอลสำคัญต่อเราเป็นพิเศษเนื่องจากเขาได้พยากรณ์ถึงยุคสมัยของเรา ในราตรีที่เขาได้มาเยือนโจเซฟ สมิธ โมโรไนได้ยกถ้อยคำมาจากโยเอลและกล่าวถึงคำพยากรณ์ซึ่งได้กลายเป็นความจริงในเวลาอันสั้น (ดู โจเซฟ สมิธ—ประวัติ 1:41) หนังสือโยเอลยังเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับสงครามที่อารมาเกิดโดนซึ่งเป็นหนึ่งแห่งเวลาวิกฤตในประวัติศาสตร์ที่กำลังมาถึงของโลก ดังนั้นแม้ว่าหนังสือโยเอลจะเป็นงานที่สิ้นมันเต็มไปด้วยข้อคิดทางปัญญาและข้อมูลที่มีค่า มันสามารถประยุกต์ใช้กับเราได้ในทุกวันนี้แม้ว่ามันได้ถูกเขียนไว้เมื่อสองพันห้าร้อยปีก่อน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านในการอ่านและศึกษาหนังสือโยเอล
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือโยเอล**(7-2) โยเอล 1:1 ผู้ใดคือโยเอลและเขาได้มีชีวิตอยู่เมื่อใด?**

บรรดานักปราชญ์ทางพระคัมภีร์ไบเบิลไม่สามารถตกลงกันได้ว่าโยเอลได้มีชีวิตอยู่เมื่อใด บางคนคิดว่าเขาได้

อยู่ก่อนหน้าอาโมสและโฮสิยาห์เพราะคนทั้งสองได้ยกถ้อยคำของเขามาใช้ (จงเปรียบเทียบอาโมส 1:2 กับโยเอล 3:16) แต่เป็นไปได้ด้วยว่าโยเอลได้ยกถ้อยคำของเขาทั้งสองใช้แม้ว่าหลักฐานนี้ยังมีได้เป็นข้อยุติ โยเอลอาจได้รับใช้ในสมัยของอิสยาห์เนื่องจากอิสยาห์ได้ยกคำพยากรณ์ข้อหนึ่งของโยเอลมาใช้ (จงเปรียบเทียบอิสยาห์ 13:6 กับโยเอล 1:15) แต่มันอาจเป็นไปได้ว่าโยเอลได้ยกถ้อยคำของอิสยาห์มาใช้

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งแล้วมันดูเหมือนเป็นไปได้ว่าการปฏิบัติศาสนกิจของโยเอลได้มีขึ้นเมื่อโยอาชได้ครองราชย์ในยูดาห์ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ A เพื่อข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับรัชสมัยของกษัตริย์) ดูเหมือนมีหลักฐานว่าการปฏิบัติศาสนกิจของโยเอลได้มีมาก่อนรัชสมัยของอุสซียาห์ แต่หลังรัชสมัยอาชาลียาห์ผู้่อัจฉริยะซึ่งเป็นที่พยายามที่จะกวาดล้างเชื้อสายเผ่าเลวีให้หมดสิ้น

(7-3) โยเอล 1:2 “จงเงี้ยวหูฟัง, ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น”

เนื้อข่าวในหนังสือโยเอลง่ายและตรงไปตรงมาเชื้อสายแห่งอิสราเอลได้ตกเข้าสู่สภาพที่คล้ายกับการเมาสุราอันมีเหตุจากความผิดบาป ดังนั้นคำพิพากษาสำคัญจะมาสู่พวกเขาโดยพระเจ้าการพิพากษานั้นจะนำหวาดหวันกระทั้งว่าโยเอลได้เรียกผู้คนของพระเจ้าให้โหยหาและร้องขอการกลับใจพวกเขาจะต้องเรียกครอบครัวของโซรัม (ดู โยเอล 1:14, และ 2:15-17) และได้บอกกล่าวผู้คนที่เกี่ยวกับการพิพากษาเพื่อพวกเขาจะได้มีโอกาสที่จะร้องขอการปลดปล่อยโดยผ่านการกลับใจแม้ว่าคำเตือนนี้จะชิงชังและน่ากลัว โยเอลได้ให้การรับรองว่าถ้าผู้คนที่หันมาหาพระเจ้าด้วยความเสียใจและการกลับใจพระองค์จะทรงตอบสนองและจะสามารถหลบหลีกความพินาศได้ (ดู การอ่านข้อ 12-14 ด้วย)

ดังที่เป็นเหมือนคำพยากรณ์ทั่วไปในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาคำพยากรณ์ของโยเอลมีความหมายสองชั้นมันได้เตือนถึงความพินาศอย่างฉับพลันและที่ได้คอยอยู่ซึ่งผ่านมาจากคามมีชัยของอัลซีเรียและบาบิโลน แต่มันหมายถึงโดยตรงเกี่ยวกับวันสุดท้ายซึ่ง

อีกครั้งหนึ่งที่มีความพิเนาะได้คุกคามอิสราเอลก่อนหน้า ยุคมิลเลนเนียม

(7-4) โยเอล 1:1-4 การใช้ภาพลักษณ์ในวรรณกรรม ฮีบรู

เป็นที่รู้กันว่าวรรณกรรมของฮีบรูอุดมไปด้วยภาพลักษณ์ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และข้อที่ติดตามมา โยเอลได้ใช้รูปลักษณะของความมอดอยากเพื่อแสดงภาพแห่งอนาคตของชาวยูดาห์ ตักแต่นวัยเดินซึ่งในภาษาฮีบรูถูกเชื่อมหมายถึงผู้กัดแทะ ตักแต่นวัยบิน ซึ่งในภาษาฮีบรูคำว่าอาเว็ธหมายถึงมากมาย ตักแต่นวัยกระโดด ซึ่งในภาษาฮีบรูเยลหมายถึงความว่าผู้เลีย ตักแต่นวัยคลานซึ่งในภาษาฮีบรู คาซิล หมายถึงความว่าผู้กลืนกิน (see Adam Clarke, the Holy Bible...with a Commentary and Critical Note 4:6-58) เหล่านี้กล่าวอ้างอิงถึงสภาวะต่างๆ ในการพัฒนาแห่งชีวิตของจักจั่นภาพลักษณ์ดังกล่าวนี้ได้อยู่ในจิตใจของพวกชาวยิวเป็นนิจถึงความพิเนาะที่โยเอลได้พยากรณ์ไว้สำหรับยุคสุดท้าย

การมอดอยากที่ได้ถูกกล่าวถึงเป็นไปตามตัวอักษรและทางกายภาพเท่านั้นหรือ หรือมันมีความหมายทางวิญญาณที่เป็นสัญลักษณ์ด้วย

โดยการมองดูสิ่งต่างๆที่ได้เกิดขึ้นแก่ยูดาห์ในสมัยของโยเอลนักปราชญ์หลายคนคิดว่า “วัยเดิน” เป็นการอุปมาถึงการรุกรานของอัสซีเรียและเบบิโลนที่ได้มีต่อปาเลสไตน์สิ่งที่จักรวรรดิทั้งสองนี้ได้เหลือไว้พวกมีเดียและเปอร์เซียได้ “กิน” ระหว่างการรุกรานของมัน โยเอล 1:4 อาจได้รับการถือว่าเป็นการใช้สองสิ่งเปรียบคู่กันในรูปแบบของฮีบรูดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้ว ศาสดาอาจกล่าวถึงเหตุการณ์หนึ่งและหมายถึงอีกเหตุการณ์หนึ่ง ยกตัวอย่างเช่นวัยกระโดดอาจเป็นตัวแทนของการรุกรานและการกดขี่ต่อปาเลสไตน์โดยพวกชาวกรีกภายใต้อเล็กซานเดอร์มหาราชและผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์ ครั้นแล้วตักแต่นคลานก็จะเป็นตัวแทนของการรุกรานที่ได้กลืนกินยูดาห์เมื่อมันได้ถูกย้ายโดยโรมและในท้ายที่สุดทำลายโดยดีดัส อีกทั้งการเป็นตัวแทนเหล่านี้ดูเหมือนประยุกต์ใช้ได้กับการสงครามแห่งอารมาเกดโดนที่กำลังจะมาถึงเมื่อกองทัพจากฝ่ายเหนือจะรวมกันเพื่อต่อสู้ก่อนยุคมิลเลนเนียม

(7-5) โยเอล 1:5-7 เหล้าองุ่น, สิงห์, เกาองุ่น และต้มมะเดื่อหมายถึงอะไร

ยูดาห์ได้มีเมมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งความพิเนาะและต้องมีเหตุที่จะร่ำไห้และร้องไหยหวนเนื่องจากพระเจ้าจะมีทรงยอมในการทวิบาปของพวกเขา ความมั่นคงและมั่งคั่งของยูดาห์ซึ่งทอดอยู่บนรากของความชั่วร้ายนี้ได้ถูกเปรียบเป็นเกาองุ่นซึ่งเป็นที่มาขององุ่นหรือเหล้าองุ่นสวนองุ่นต้องถูกตัดออกไปยูดาห์จะรับการทำให้ถ่อมด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ภาพของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะไม่สามารถมีเมมาได้

เกาองุ่นและต้นมะเดื่อซึ่งอยู่ในกลุ่มของพืชพันธุ์ที่มั่นคงและทนทานที่สุดในอิสราเอลสมัยโบราณเป็นตัวแทนของของสิ่งดีที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ผู้คนที่ได้รับเลือกของพระองค์ แต่พวกเขาได้ละทิ้งของประทานนี้และผู้ที่ประทานมัน และทุกสิ่งจะถูกทิ้งไว้ให้เสียเปล่าโดยประชาชาติแห่งผู้รุกรานมากมายซึ่งเหมือนดังสิงห์ที่จะไม่ถูกปฏิเสธ สิงห์เป็นสัตว์ที่ได้รับความเกรงกลัวมากที่สุดและล่าเหยื่อของมันด้วยความดุร้ายอย่างยิ่ง ต้นไม้ถูกลอกเปลือกโดยการลอกเปลือกออกจากลำต้นของมันซึ่งทำให้ต้นไม้ตาย ภาพลักษณ์นี้ชัดเจนเชื้อสายแห่งอิสราเอลจะถูกดึงลงมาหรือตัดออกและทำให้สลายไปโดยพลังอำนาจจากประชาชาติภายนอกสวนองุ่นและสวนผลไม้ของพวกเขาจะรกร้าง

(7-6) โยเอล 1:8-30 การสูญเสียการสักการะในพระวิหาร

ผลอย่างหนึ่งแห่งการพิเนาะของยูดาห์และการกระจัดกระจายของประชาชาตินี้ก็คือการสูญเสียการสักการะในพระวิหารซึ่งเป็นแหล่งแห่งความปีติสุขและความดีใจของพวกเขา ท้องทุ่งของพวกเขาจะร้างพวกเขามีได้เป็นผู้คนที่ประสบผลสำเร็จภายใต้พระเจ้าอีกต่อไป

ในเวลานั้นชาวสวนคือผู้ที่ดูแลสวนผลไม้ และชาวสวนองุ่นคือผู้ที่เพาะปลูกสวนองุ่น (ในสมัยของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ชาวสวนคือผู้ดูแลสวนองุ่นด้วย) ผ้าคาดเอวในข้อ 13 หมายถึงการสวมเสื้อผ้าที่ทำจากผ้ากระสอบซึ่งเป็นผ้าเนื้อหยาบทำจากขนสัตว์ ซึ่งจะเป็นสิ่งเตือนใจอันคงอยู่ถึงความเศร้าสลด

โยเอลพยากรณ์ถึงการถูกทำลายของพระวิหาร

ใหญ่หลวงที่มาสู่ผู้คนของพวกเขา โยเอลได้ร้องไห้คนทั้งหลายเท่าหอนและร่ำไห้เนื่องจากพระวิหารจะล่มสลายและของพระเจ้าต้องทนรับการวิบัติแห่งชาติครั้งนี้

เหมือนดังที่โมเสสได้สอนให้อิสราเอลเรียนรู้เพลงบทหนึ่ง (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 31:30-32:43) ซึ่งเนื้อร้องเป็นสิ่งเตือนใจถึงการกล่าวโทษต่อพวกเขาถ้าพวกเขาได้ทำลายพันธสัญญาของพวกเขา โยเอลก็ได้สอนพวกเขาให้เรียนรู้ถ้อยคำที่พวกเขาจะร่ำร้องในวันสุดท้ายเพื่อเป็นสิ่งเตือนใจถึงความเสียหายในอนาคตของพวกเขา การประชุมอันเคร่งครัดได้รับการจัดขึ้นเพื่อให้ผู้นำฐานะปุโรหิตและสมาชิกพิจารณาถึงเรื่องที่เป็นความลับเหล่านี้

เมล็ดที่เนาอยู่ภายใต้ผ้าของพวกเขาหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อเปลือกหุ้มได้ถูกกัดออกโดยตั๊กแตนแล้วเมล็ดก็จะเน่าเสียไป เมื่ออิสราเอลและยูดาห์ถูกกลืนกินโดยผู้รุกรานพวกเขาเองได้ถูกทำให้เสียไปด้วย ยุงข้าวจะสิ้นราคาเพราะมันมิได้เก็บอะไรไว้

คำพยากรณ์อันน่าพรึ่นพรีงนี้ได้กลายเป็นจริงเมื่อผู้คนแห่งพันธสัญญาพ่ายแพ้ ในครั้งแรกต่อพวกอัสซีเรียและต่อมาต่อบาบิโลนและแล้วได้ถูกปกครองโดยขบวนแห่งจักรวรรดิต่างๆ แต่ดูเหมือนข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ดูเหมือนถูกกำหนดให้กลายเป็นจริงอีกในยุคสุดท้ายเมื่อการพิพากษาได้คุกคามยูดาห์อีก คำว่า “วันแห่งพระเจ้า” ในข้อ 15 เป็นวลีที่มีความเกี่ยวข้องกับเวลา ก่อนหน้าการเสด็จมาครั้งที่สอง เป็นที่แน่ชัดว่าบทที่ 2 และ 3 ของหนังสือโยเอลใช้ได้กับยุคสุดท้าย

(7-7) โยเอล 2:1 อะไรคือ “ศิโยน” และ “ภูเขาบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า”?

ภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือสถานที่ซึ่งพระวิหารของพระองค์ตั้งอยู่หรือที่ซึ่งพระองค์ดำรงต่อผู้คนของพระองค์ บางครั้งมันคือพระวิหาร (ดู อิสยาห์ 2:1-3) หรือเยรูซาเล็มใหม่ (ดู ค.พ. 84:2) ศิโยนสำหรับยุคสุดท้ายบ่อยครั้งได้รับการอ้างถึงในพระคัมภีร์ว่าเป็น “บ้านแห่งระเบียบ” (ดู ค.พ. 45:66-70, 82:14, 133:2, 13, 18 26-32, 56) เป็นทั้งสภาพการณ์ทางวิญญาณและสถานที่ไซออน “ผู้มีใจบริสุทธิ์” (ค.พ. 97:21)

เมื่อกล่าวถึงไซออนว่าเป็นสภาพการณ์ทางวิญญาณแอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีย์ได้กล่าวว่า “ไซออนคือผู้คนกลุ่มหนึ่ง ไซออนคือลักษณะของพระเจ้าเป็นเจ้า ไซออนคือผู้ที่ได้รับการบัพติศมา ไซออนคือผู้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไซออนคือบรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติ ไซออนคือผู้ชอบธรรมหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งตามการเปิดเผยของเราได้ว่า: นี่คือไซออน ผู้มีใจบริสุทธิ์ (ค.พ. 97:21)

“หลังจากที่พระเจ้าทรงเรียกผู้คนแห่งพระองค์ว่าไซออน พระคัมภีร์กล่าวว่าอินโคได้สร้างเมืองแห่งหนึ่งที่みなว่าเมืองศักดิ์สิทธิ์แม้ตั้งไซออน เมืองไซออนนั้นได้ถูกนำสู่สวรรค์เพราะพระเจ้าทรงรับมันไว้ในพระอุระของพระองค์ และสืบมาจากนั้นมียกกล่าวว่าไซออนแห่งความบริสุทธิ์ (โมเสส 7:19-21, 21, 69)

“หลังจากที่ผู้คนแห่งพระเจ้าได้ถูกแปลงสภาพเนื่องจากพวกเขาคือผู้คนที่ได้ถูกนำขึ้นสู่สวรรค์มันมิได้เป็นอิจูปูน หรือหิน แต่ได้มีบ้านที่ดีกว่าอยู่แล้วในสวรรค์ที่เราจะสามารถสร้างได้ในแผ่นดินโลก หลังจากทีลัทธิชนผู้ชอบธรรมเหล่านี้ได้ไปพำนักอยู่เบื้องไกลหลังมาน คนอื่นๆ ก็ได้รับการเปลี่ยนใจและปรารถนาความชอบธรรม “เขาถูกอำนาจแห่งสวรรค์พาไปไซออน” (โมเสส 7:27)

ไซออนเดียวกันนี้ที่ได้ถูกนำไปบนสวรรค์จะกลับมาอีกในยุค milenial เนียมเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าทรงนำไซออนมาอีก และเหล่าผู้พำนักอาศัยของมันจะเข้าร่วมกับเยรูซาเล็มใหม่ที่จะได้รับการสถาปนาขึ้น (ดู โมเสส 7:62-63)” (“Come; Let Israel Build Zion” *Ensign* May 1977, p.117.)

ศาสดาโจเซฟ สมิธได้สอนไว้ด้วยว่าสถานแห่งไซอันหรือดินแดนแห่งไซอันก็คืออเมริกาเหนือและใต้ (see Teaching of the Prophet Joseph Smith, p.362 Section 6 Subheading 109.)

แม้เนื้อความทำให้เป็นการยากที่จะกล่าวว่าโยเอลได้ใช้ข้อความนี้ในความหมายใดมันอาจเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการใช้สิ่งเปรียบเทียบคู่กันแบบฮีบรูที่เขาไซอันเป็นหนึ่งในชื่อต่างๆของเยรูซาเล็มและดังนั้นมันได้เป็นเสียงเรียกผู้อยู่อาศัยของมันเป็นให้ตื่นขึ้น แต่ภูเขาไซอันมีความหมายของมันในยุคสุดท้ายด้วย

(7-8) โยเอล 2:2-11 “วันของพระเจ้าเป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก”

วันแห่งพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เนื่องจากไซอันจะกลายเป็นจริง แต่เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับมันจะทำให้มันน่ากลัวด้วยดังที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงไว้ชัดเจน (ดูบันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับเอเสเคียล บทที่ 38-39)

และเหตุการณ์ของวันสุดท้ายที่มีชื่อว่าสงครามแห่งอารมาเกตโดนได้ถูกบรรยายไว้ในข้อเหล่านี้...จงเปรียบเทียบภาษาที่ใช้กับของยอห์นและเอเสเคียลเมื่อพวกเขาได้บรรยายถึงสงครามแห่งอารมาเกตโดนในหนังสือวิวรณ์ 9:1-10 และเอเสเคียล 38:8-9 ผู้คนเหล่านี้จะมีจำนวนมากมายจนว่าพสุธาจะสะเทือนต่อหน้าพวกเขา ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์และดวงดาวจะมีตกลง ม้าคือสัญลักษณ์แห่งการสงครามและรถรบเป็นสัญลักษณ์แห่งกองทัพที่ทรงอำนาจ

เอ็ดเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้กล่าวถึงคำเตือนที่ให้อ่านในข้อเหล่านี้ว่า “ในที่นี้เรามีกองทัพอันยิ่งใหญ่ นำเกรงขาม ยাত্রาไปโดยมิได้แตกขบวนและบดขยี้ทุกสิ่งที่ยาวหน้ามัน พบสวนซึ่งเหมือนนอเดินเบื้องหน้าพวกเขา ละทิ้งแดนทิวกันดารไว้เบื้องหลัง ทำให้เกิดการร้องครวญคราง การทนทุกข์ และดังนั้นศาสดาจึงได้เปล่งเสียงแห่งการเตือนและเสียงนั้นมีต่อเราถ้าท่านจะยอมฟัง ว่าเราจะหันไปสู่อำนาจและมอหิใจของเรา” (The Signs of the Times p.160)

เมื่อเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น มันจะนำความหวาดกลัวผู้ผู้นำนักอาศัยของเยรูซาเล็ม การปิดล้อมเมืองนี้จะเป็นเรื่องร้ายแรงมาก กองทัพที่ไม่เคยหยุดยั้ง

จะเข้าครองแผ่นดินอิสราเอล กำแพงเมืองจะถูกทำลายและบ้านเมืองจะถูกปล้นสะดม (ดู ข้อ 9) เมื่อพวกเขาล้มลงบนดาบก็จะมีได้เกิดบาดแผลนี้เป็นเพียงวิธีหนึ่งที่จะกล่าวว่าเครื่องอาวุธที่ใช้ต่อสู้ผู้ร้ายจะไร้ประสิทธิผล แต่พระเจ้าทรงเข้มแข็งและรักษาพระคำของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาที่จะช่วยผู้คนเหล่านี้พระองค์จะทรงทำ (ดู ข้อ 11 ดู เศคาริยาห์ 14; วิวรณ์ 9 และ 11 และเอเสเคียล 38-39 ด้วย)

เหตุการณ์อื่นๆเช่นแผ่นดินเป็นเสมือนสวนแห่งอีเด็นอยู่เบื้องหน้าพวกเขาหมายถึงยุคสุดท้ายโดยเฉพาะในทุกวันนี้บริเวณกาลิลีและหุบเขายิสเรเอลในอิสราเอลสมัยปัจจุบันแบ่งบานเหมือนดังดอกกุหลาบอย่างแท้จริง

(7-9) โยเอล 2:12-22 พระเจ้าจะทรงไถ่และอำนวยพรผู้คนของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงเรียกบรรดาลูกๆ ของพระองค์ในทุกยุคสมัยด้วยถ้อยคำเดียวกัน “กลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ “พระองค์ทรงปรารถนาให้พวกเขาเป็นผู้คนของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา เอ็ดเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้วิจารณ์เกี่ยวกับการเข้าแทรกแซงอันทรงพลังของพระเจ้าและการไถ่ในยุคสุดท้าย “ท่านทราบไหมว่าผู้คนได้เคยฉีกเสื้อผ้าของพวกเขาออกและนั่งอยู่ในผ้ากระสอบเมื่อพวกเขาได้กลับใจ” ดังนั้นพระเจ้าทรงดำรัสว่า “ฉีกหัวใจของเจ้าแต่ไม่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า” และแล้วถ้อยคำสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้อ่านจากตอนท้ายของบทนี้ พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะถือเอากองทัพอันยิ่งใหญ่ในวันพระหัตถ์แห่งพระองค์ ว่าพระองค์ด้วยทรงมีกองทัพ กองทัพของพระองค์นำเกรงขาม นำเกรงขามเสมือนดังกองทัพอื่นๆ และพระองค์จะทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาเมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่ากองทัพอื่น กองทัพของพระเจ้า ข้าพเจ้ามีความคิดว่าพระองค์ทรงกำลังคิดถึงอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกาหรือ พระองค์มิได้ทรงกำลังคิดถึงกองทัพแห่งแผ่นดินโลกใดๆ กองทัพของพระเจ้ามิใช่กองทัพของแผ่นดินโลก แต่พระองค์ทรงมีกองทัพที่น่าเกรงขามและเมื่อกองทัพนั้นได้ยাত্রามันจะนำอวสานมาสู่กองทัพอื่นๆ ไม่ว่าพวกมันจะนำเกรงขามเพียงไรและดังนั้นพระองค์ทรงดำรัสในถ้อยคำสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้อ่านให้ท่านฟังแล้ว ว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งนี้พระองค์จะทรงขับไล่กองทัพฝ่าย

เหนืออันนำเกรงขามนี้เข้าสู่แดนทิวกันดาร ว่างเปล่าและรกร้างโดยมีพระพักตร์ของพระองค์อยู่ทางตะวันออก และพระปฤษฎางค์ไปทางทะเลที่อยู่สุดไกล พระองค์จะทรงทำสิ่งนี้และแล้วจะทรงให้พรผู้คนของพระองค์ซึ่งแน่นอนว่ามีความหมายถึงอิสราเอล” (Sings of the Times pp.160-61)

การใช้รูปลักษณะของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวนับว่าเฉียบแหลมมาก อิสราเอลได้แต่งงานกับพระเจ้าในพันธสัญญาแห่งเอบราแฮม (ดู เยเรมีย์ 3:14) และข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับโฮลียาห์ในบทที่ 10 เจ้าบ่าวคือพระเยซูฮาวห์และเจ้าสาวคืออิสราเอล เจ้าบ่าวได้กลับมาเพื่ออ้าใจเอาสิทธิในเจ้าสาวของเขาซึ่งได้ถูกแยกไปชั่วคราวเนื่องจากการชั่วร้าย (ดู โยเอล 2:13-14 เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น)

(7-10) โยเอล 2:23-27 “เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พรรณนาถึงการปลดปล่อยของอิสราเอลและยูดาห์ในท้ายที่สุด ปีแห่งตักแต่นวัยบิน ้วย กระโดด และ้วยคลาน ซึ่งถึงเวลาหลายชั่วคนแห่งการกตขี้ที่มีต่ออิสราเอลที่กระจัดกระจายและถูกทอดทิ้ง อย่างไรก็ตามทุกสิ่งมิได้สูญสิ้นไปเนื่องจากพระเจ้าทรงสัญญาการปกครองแรกและการปกครองหลังโดยหมายความว่าจะหลังการเปิดเผยลงบนลูกๆ ของพระองค์ (ดู เยเรมีย์ 5:24) “เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอลและเราแน่แท้คือพระเยซูฮาวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชากรของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก” (ข้อ 27 ดู ฟิลิปเปอ 2:10-11 ด้วย) หนึ่งในสาระสำคัญแห่งคำพยากรณ์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็คือว่าในขณะที่ได้มีการละทิ้งความเชื่ออันใหญ่หลวงในอิสราเอลในท้ายที่สุดอิสราเอลจะได้รับการฟื้นฟูพันธสัญญาซึ่งคือพระกิตติคุณและจะเชื่อตรง

(7-11) โยเอล 2:28-32 “เราจะเทพระวิญญาณมาเหนือมนุษย์ทั้งปวง”

เมื่อโมโรไนได้ปรากฏต่อศาสดาโจเซฟ สมิท เขาได้ยกข้อพระคัมภีร์นี้มากกว่าไว้โดยบอกว่ามันยังมิได้กลายเป็นจริงแต่ไม่ช้านักจะได้เป็น อีกทั้งโมโรไนได้อธิบายว่า

โนไม่ช้าความสมบูรณ์ของพวกนอกศาสนาจะได้อมาถึง (ดู โจเซฟ สมิท—ประวัติ 1:41) คำแถลงนี้ทำให้การกลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ส่วนนี้ของโยเอลเกิดขึ้นภายหลัง ค.ศ.1823 อย่างแจ่มชัดและแน่นอนที่ว่ามันใช้ได้กับยุคสุดท้ายในเนื้อความและภาษาของมันแม้ว่ามันจะได้อกลายเป็นจริงมาก่อนหน้านี้แล้วข้อ 32 คือการอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์ (ดู โรมัน 10:13)

ชนิดนี้ บี. เสปอร์รี่ได้เสริมว่า “ไม่ต้องสงสัยว่าในความคิดของผู้เขียนโยเอลได้แลเห็นยุคสมัยที่เรากำลังอาศัยอยู่และการพิพากษาที่พระเจ้าทรงมีต่อโลกล่วงหน้า เรื่องนี้เขาได้อธิบายในรูปลักษณะซึ่งจะสามารถเข้าใจได้โดยง่ายโดยผู้คนของเขา การพิพากษาที่เขาได้แลเห็นประทับอยู่ในจิตใจของเขาอย่างเสียดแทงและอย่างเจ็บปวดกระทั่งว่าเขาได้ร้องออกมาด้วยความรันทดเสมือนดังว่าเขาได้ปรากฏอยู่กับผู้คนในยุคสมัยของเราด้วย ที่จะให้กลับใจและหนีจากพระพิโรธของพระเจ้าเป็นเจ้า” (The Voice of Israel Prophets page 297)

วันเวลาสุดท้ายจะมีลักษณะพิเศษที่พระวิญญาณจะหลั่งเหนือหนึ่งทั้งปวง ปีเตอร์ซึ่งได้มีประสบการณ์กับการหลั่งเทอันมากล้นและน่าปลื้มใจแห่งพระวิญญาณในเทศกาลปีศาจได้ยกถ้อยคำของโยเอลมาใช้ (ดู กิจการ 2:17-21) ผู้ใดพูดเกี่ยวกับยุคสุดท้ายและเวลาก่อนการเสด็จมาครั้งที่ 2 ของพระเจ้าเมื่อพระองค์จะเทพระวิญญาณลงสู่เหนือหนึ่งทั้งปวง พระวิญญาณนั้นมิเป็นเพียงพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งพระคริสต์ซึ่งเป็นพระวิญญาณที่ประทานความสว่างแก่ทุกคน (ดู โมโรไน 7:16 และ ค.พ. 93:2) บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงจะกล่าวคำพยากรณ์เทศนา แนะนำสั่งสอน สวดอ้อนวอนและอบรมเพื่อจะเป็นประโยชน์แก่ศาสนาจักรการเปิดเผยโดยตรงจะถูกประทานให้ ชายหนุ่มและหญิงสาวที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าจะได้รับการดลใจ ของประทานแห่งการสอนและการดลใจจะถูกมอบให้ผู้คนทุกชั้นและระดับ พระเจ้าทรงเรียกและทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกมีคุณสมบัติพร้อม พระองค์จะหลังเทพระวิญญาณของพระองค์ลงบนพวกเขา และพวกเขาจะได้รับพรอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยของประทานอันจำเป็นที่จะเปลี่ยนใจผู้ผิดบาปและที่จะทำให้ศาสนาจักรเต็ม แน่แน่นอนที่ว่าคำพยากรณ์เหล่านี้ได้เริ่มเป็นจริงแล้วชาวสาร์ในข้อความ

หุบเขากิดโตนเป็นที่รู้จักกันในชื่อของหุบเขาแห่งการตัดสินใจด้วย

ตอนนี้มีอยู่สี่ขั้น (1.) จะมีการหลั่งเทอย่างมากมายของพระวิญญาณในยุคนสุดท้าย (2.) เครื่องหมายบางอย่างจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในเมฆแห่งสวรรค์ (3.) การเสด็จมาของพระองค์น่าจะยินดีสำหรับผู้ชอบธรรมและนำหาวาดหัวนสำหรับผู้ชั่วร้าย และ (4.) บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ อิสราเอลแห่งยุคนสุดท้าย จะเป็นผู้ที่ได้ถูกเหลือไว้ภายหลังช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและการกระจัดกระจายได้ผ่านพ้นไป

(7-12) โยเอล 3:1-8 “เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น”

บทนี้เป็นการเสริมภาพที่มีอยู่ในบทที่ 2 โยเอลได้ใช้การอ้างอิงและรูปลักษณะที่เข้าใจได้ง่ายโดยผู้คนของเขาเพื่อพรรณนาถึงเครื่องหมายสำคัญและการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นในยุคนสุดท้ายก่อนการกลับมาของพระเจ้าในบทที่ 3 โยเอลได้ให้อีกภาพหนึ่งของการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าต่อประชาชาตินี้ อิสราเอลซึ่งได้ถูกทำให้กระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติจะได้รับการผันแปรในโชคชะตา และการทดแทนจะมาสู่ศัตรูของอิสราเอลในหุบเขา

แห่งเยโฮเซฟาท ซึ่งตามความจริงก็คือ “หุบเขาแห่งการตัดสินใจ” ในฮีบรู ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าหุบเขานี้อยู่ ณ ที่ใด น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดว่าคือหุบเขากิดโตนซึ่งเป็นหุบเขาระหว่างเยรูซาเล็มกับภูเขามะกอกเทศ (ดู ค.พ. 45:47-49 และ 133:19-21 Robert Young Analytical Concordance to the Bible s.v.) “เยโฮเซฟาท” ข้อความส่วนนี้ดูเหมือนหมายถึงฉากสุดท้ายของสงครามแห่งอารมาเกตโตนในเยรูซาเล็มเมื่อแผ่นดินไหวใหญ่จะทำลายกองทัพอันมหึมาและพระเยซูจะทรงปรากฏพระองค์บนเขามะกอกเทศเพื่อปลดปล่อยอิสราเอล (ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็นสำหรับเอเสเคียล บทที่ 38-39 เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับอารมาเกตโตน)

ข้อเหล่านี้คือคำประกาศสงครามในส่วนของพระเจ้า อีกทั้งเป็นการท้าทายต่อบรรดาผู้ที่หะทลองฤทธานภาพแห่งพระองค์ เอ็ลเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้กล่าวว่า “เราพบว่าโยเอล เศฟันนิยาห์ เศคาริยาห์ทั้งหมดได้ประกาศว่าในยุคสุดท้ายนี้ ในวันที่ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิดและดวงจันทร์เป็นสีเลือดและดวงดาวตกจากสวรรค์และเหล่าประชาชาติในแผ่นดินโลกจะรวมกันต่อสู้อิสราเอล พวกเขาเหล่านี้ทุกคนได้พูดถึงมัน และเมื่อเวลานั้นมาถึงพระเจ้าจะทรงเสด็จออกมาจากที่ซ่อนของพระองค์” (Signs of the Time page 170)

พระเจ้าจะทรงเป็นความเข้มแข็งของอิสราเอลและจะทำลายศัตรูของมันด้วยโรคระบาดที่ร้ายแรงจนกว่าเนื้อหนังจะเน่าและหลุดจากกระดูกของพวกเขาดวงตาของพวกเขาจะถูกกลืนหายลงในโพรงลูกตาและลิ้นและปากของพวกเขาด้วยทั้งมนุษย์และสัตว์ (ดู เศคาริยาห์ 14:1215) และแล้วยูดาห์จะรู้ว่าพระคริสต์คือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพราะพระองค์จะทรงประทับบนภูเขามะกอกเทศซึ่งจะแยกเป็นสองและยูดาห์จะแลเห็นพระองค์ว่าพระองค์คือพระเมสโปดกผู้ปลดปล่อยของพวกเขา พวกเขาจะได้ถามกันถึงบาดแผลของพระองค์และรู้ว่าพระองค์คือพระคริสต์และการเศร้าโศกของพวกเขาจะไม่มีขอบเขต แต่พวกเขาจะรู้ว่านี่คือพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้รอคอยและผู้ซึ่งบิดาของพวกเขาได้ตั้งไว้บนกางเขน (ดู เศคาริยาห์ 12:9-11, 13:6 และ ค.พ. 45:51-53)

(7-13) โยเอล 3:17 ทำเยรูซาเล็มให้บริสุทธิ์

คนต่างด้าวตามที่ใช้กันในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหมายถึงพวกนอกศาสนาหรือผู้ที่มิใช่ชาวอิสราเอล ข้อพระคัมภีร์แถลงว่าไม่มีพระเจ้าต่างด้าวหรือผู้คนที่ไม่บริสุทธิ์ใดๆ จะไว้รับอนุญาตให้เข้าไปหรือผ่านเข้าสู่ตัวเมือง คำสัญญานี้ยังมีได้กลายเป็นจริง

(7-14) โยเอล 3:18 เนินเขาจะไหลทันด้วยนม

ในการน้อมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระผู้ไถ่ของพวกเขาพวกเขาจะเข้าสู่ยุคใหม่ ภูเขาและเนินเขาต่างเต็มไปด้วยความร่ำรวยแห่งสวรรค์ ภาพพจน์นี้ให้ความหมายเกินกว่าเพียงผลไม่อันจับต้องได้ที่มียอดผสมบูรณ์ ยูดาห์จะได้รู้จักพระผู้เป็นเจ้าของมันและพระองค์จะทรงเป็นเจ้าของผู้คนของพระองค์ พวกเขาจะสร้างเยรูซาเล็มของเขาและพำนักในสันติสุขนับแต่นั้นมา (ดู สมิธ Signs of the Time page 171-72)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(7-16) ภาพพจน์ของโนเอลและข่าวสารของเขาสำหรับเรา

ข่าวสารของโยเอลสำคัญสำหรับเราในฐานะสิทธิชน แม้เขาจะใช้ภาพพจน์ที่ไม่คุ้นเคยสำหรับเราในสมัยของเรา เขาได้จัดการกับเรื่องสำคัญที่เรื่อก่อนข้างชัดเจน

1. การคร่ำครวญถึงความหายนะของแผ่นดินที่เกิดจากกองทัพใหญ่ซึ่งมีตึกแทนเป็นสัญลักษณ์และโดยการพิพากษาอื่นๆ

2. ความพิเนาศของกองทัพแห่งตึกแทนและการได้รับพรทางวิญญาณและทางวัตถุใหม่อีก

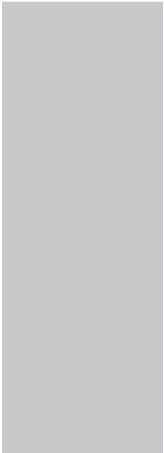
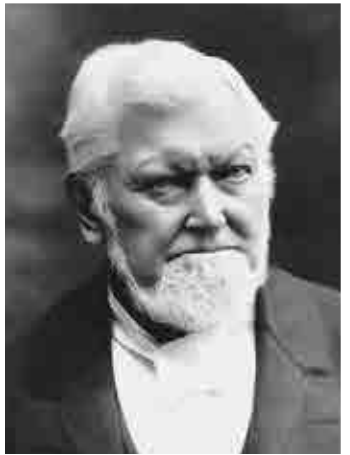
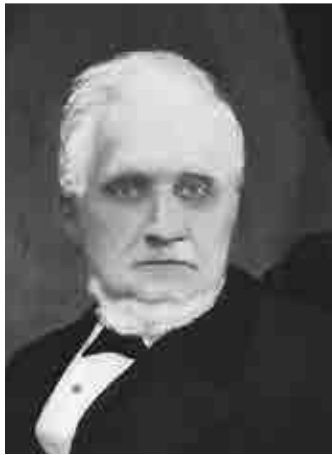
3. การหลังเทของพระวิญญาณแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเนื้อหนังทั้งปวง

4. การพิพากษาที่มีต่อประชาชาติและการปลดปล่อยผู้คนของพระผู้เป็นเจ้าของ

โยเอลได้แลเห็นวันเวลาก่อนหน้าการเสด็จมาครั้งที่สอง เขาได้พยายามเตือนและพยากรณ์ถึงเหตุการณ์เหล่านั้น เนื่องจากโมโรไนได้ยกถ้อยคำของหนังสือโยเอลมากล่าวต่อโจเซฟ สมิธ และกล่าวว่ามันยังมีได้กลายเป็นจริงแต่อีกไม่นานนักมันจะเป็นจริง (โจเซฟ สมิธ—ประวัติ 1:41) เราควรศึกษาข่าวสารนี้อย่างถี่ถ้วนและเรียนรู้สิ่งที่เราควรต้องทำก่อนที่วันเวลาอันยิ่งใหญ่และน่าหวาดหวั่นของพระเจ้าจงอ่านพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 43:17-30 และตอบคำถามต่อไปนี้

1. วันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือเมื่อไร
2. อะไรคือหน้าที่รับผิดชอบของเราต่อประชาชาติ
3. เราควรมีข่าวสารอะไรต่อโลก
4. จะมีเครื่องหมายอะไรบางอย่างในท้องฟ้าก่อนการเสด็จมาของพระเจ้า

5. โดยที่รู้ว่าคำพยากรณ์ของโยเอลกำลังจะเป็นจริง ท่านเห็นว่าข้อเขียนของโยเอลสามารถประยุกต์ใช้กับท่านได้อย่างไรบ้าง หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือหนังสือโยเอลให้ประโยชน์แก่ท่านอย่างไรในทุกวันนี้?

พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผย ความลับแห่งพระองค์แก่ผู้รับใช้ ศาสนดาของพระองค์

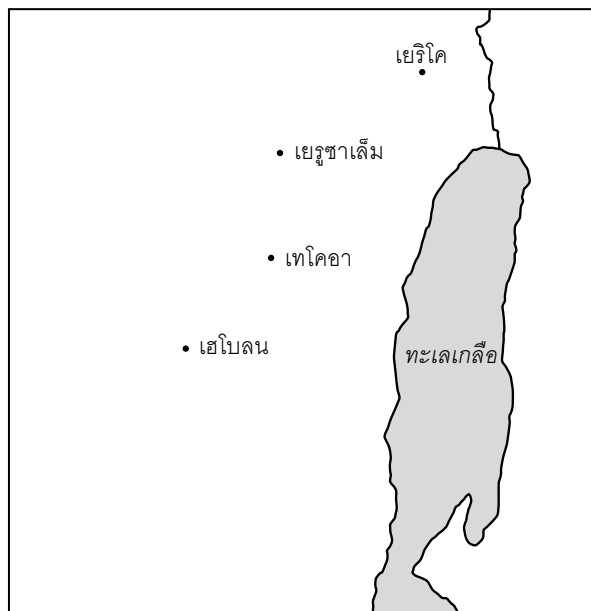
(8-1) บทนำ

เขาเป็นคนเลี้ยงแกะจากเทโคอาซึ่งเป็นหมู่บ้านน้อยแห่งหนึ่งในแถบเนินเขาของยูดาห์แต่ข่าวสารของเขามีเพื่อเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลและประชาชาติแห่งโลก มันมิได้เป็นข่าวสารใหม่และมันมีความสำคัญแม้จนทุกวันนี้ แม้อาโมสจะได้กล่าวถึงการพิพากษาซึ่งกำลังจะมาถึงประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบอิสราเอลและอาณาจักรทั้งสองแห่งเชื้อสายอิสราเอล ข่าวสารของเขาก็เป็นอย่างเดียวกันกับที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานไว้นับแต่การเริ่มต้นแห่งประวัติศาสตร์ของโลก มันเป็นข่าวสารที่ง่ายกว่าลึกซึ้งที่มีการเตือนอย่างเอาจริงแฝงไว้ด้วย ซึ่งคือ มีวิธีหนึ่งจะเข้าสู่การโปรดปรานแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและได้ชีวิตนิรันดร์ ทางนี้เปิดให้สำหรับผู้ทีกลับใจและเชื่อฟัง แต่สำหรับผู้ที่ไม่กลับใจบรรดาผู้ซึ่งทำใจแข็งกระด้างต่อพระเจ้า ทางนั้นก็ปิด แทนที่ของชีวิตที่มีความตาย แทนที่ความสุขมีความเสียใจ การลงโทษมาแทนการอำนวยการพิพากษาและความพินาศมาแทนการคุ้มครองและพลังอำนาจ

จงศึกษาหนังสืออาโมสอย่างถี่ถ้วนเนื่องจากข่าวสารของเขาสามารถช่วยเราแต่ละคนให้พบทางไปสู่ความสว่างและสันติสุข

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้ข้อความสั้นและคำวิจารณ์ข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสืออาโมส
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

อาโมสมาจากเทโคอา

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสืออาโมส

(8-2) อาโมส 1:1 ผู้ใดคืออาโมสและเขาได้ปฏิบัติศาสนกิจเมื่อใด?

ชื่อในภาษาฮีบรูอาโมสหมายถึง ผู้แบก หรือภาระ และหมายถึงคำเตือนหนักหน่วงที่พระเจ้าทรงมอบให้อาโมสนำไปมอบให้กษัตริย์แห่งอิสราเอลอาโมสเป็นคนเลี้ยงแกะจากเมืองที่มีชื่อว่าเทโคอา ซึ่งบัดนี้เป็นยอดเนินที่มีซากสลักหักพังสมัยโบราณประมาณหกไมล์ทางใต้ของเบธเลเฮมโดยอยู่ห่างจากเส้นทางการค้าสำัญแม้จะมีขนาดเล็กและไม่เป็นที่รู้จัก เทโคอาตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์สำคัญเพียงพอที่เรโโฮโบอัมทรงสร้างมันเป็นป้อมปราการเพื่อเป็นนครป้องกันด้านใต้ของเยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศาวดาร 11:6) อาโมสเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ฉับไวของประชา-

ชนและบ้านเมือง และบรรดานักปราชญ์ได้เห็นพ้องกันว่า เขามีใช้คนบ้านนอกที่ด้อยการศึกษาแม้เขาจะกล่าวถึงตัวเองว่าเป็นเพียงคนเลี้ยงสัตว์สามัญเท่านั้น

รัชสมัยที่เคียงคู่กันของอุสซียาห์แห่งยูดาห์และเยโรโบอัมแห่งอิสราเอลได้รับการกล่าวถึงไว้เป็นพิเศษในพระคัมภีร์การปฏิบัติศาสนกิจของอาโมสได้ถูกประมาณว่าอยู่ประมาณปี 750 ก่อนคริสตกักราชถ้าเป็นดังนี้เขาก็จะอยู่ร่วมสมัยเดียวกันกับอิสยาห์และโฮสิยาห์

(8-3) อาโมส 1:2 “พระเจ้าทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน”

การแนะนำนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่มาจากปากของคนเลี้ยงสัตว์ซึ่งคุ้นเคยกับเสียงคำรามของสิงห์ เสียงพิศพาตของวัวกระทิง แลเสียงคำรามของสิงห์ในป่าเป็นหนึ่งในเสียงที่ที่น่าเกรงขามที่สุดในธรรมชาติเมื่ออยู่ใกล้มันนำมาซึ่งความหวาดหวั่นทั้งในหัวใจของมนุษย์และสัตว์” (Adam Clarke, the Holy Bible...with a Commentary and Critical Note, 4:672)

(...คำว่า ศิโยน บางครั้งหมายถึงเยรูซาเล็มในขณะที่มีเนินเขาที่ใช้ชื่อนี้แต่นั้นมิใช่กรณีดังที่การอ้างอิงต่อไปนี้ได้ชี้แจงไว้: (ดู โยเอล 3:16-17 อิสยาห์ 40:9 อิสยาห์ 64:10, 2 3) ข้ออ้างอิงท้ายสุดนี้กล่าวถึงศิโยนยุคสุดท้าย ศิโยนนี้จะตั้งอยู่ในทวีปอเมริกา (See Article of Faith 10.)

(8-4) อาโมส 1:3-2,16 พระเจ้าจะทรงหลังเทการพิพากษา

ในที่นี้ศาสนดาอาโมสได้ทำนายล่วงหน้าถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกชาวซีเรีย ต่อชาวฟิลิเตีย ต่อชาวไทร้ ต่อชาวเอโดม ต่อชาวอัมโมนและต่อชาวโมอับ ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเพื่อนบ้านของชาวอิสราเอลและส่วนมากที่สุดแล้วเป็นศัตรูของผู้คนแห่งพันธสัญญา ทนที่ที่การพิพากษาเหล่านั้นได้ถูกประกาศ อาโมสได้กล่าวโดยสังเขปถึงการพิพากษาที่กำลังมาสู่อาณาจักรแห่งยูดาห์และต่ออาณาจักรแห่งอิสราเอล การที่เขาได้นำอาณาจักรทั้งสองของพวกชาวอิสราเอลไปเชื่อมโยงกับประชาชาติอื่นๆแสดงว่าอิสราเอลมิได้เป็นผู้คนประหลาดอีกต่อไป (ดู อพยพ 19-5 และเฉลยธรรมบัญญัติ 19:2) แต่ได้

กลายเป็นเหมือนเหล่าประชาชาตินอกศาสนาที่อยู่รอบพวกเขา

แม้อาโมสจะได้ถูกส่งโดยเฉพาะไปยังอิสราเอลเขาได้พูดแทนพระเจ้าเป็นเจ้าในการต่อต้านสิ่งชั่วร้ายของประชาชาติทั้งปวง บางคนได้ให้นามอาโมสว่า ศาสตราแห่งชะตากรรม แต่เขาเพียงแต่ได้เตือนผู้คนถึงทางแห่งวิบัติที่พวกเขาได้กำลังติดตามไป ดินแดนเหล่านี้ทั้งสิ้นคืออาณาจักรที่ในท้ายที่สุดได้ล่มสลาย

(8-5) อาโมส 1:3, 6, 11 “การละเมิดสามครั้ง...และสี่ครั้ง”

ข้อความที่ว่า “การละเมิดสามครั้ง...และสี่ครั้ง” “ชี้ว่าการผิดบาปซึ่งถูกกล่าวถึงถึงนี้มีอยู่มากมาย ลักษณะเดียวกันนี้ได้ถูกใช้ในสุภาษิต 6:16 “มีหกสิ่ง...มีเจ็ด” และในแมทธิว 18:21-22 “เจ็ดครั้งคุณด้วยเจ็ดสิบ” หมายถึงจำนวนที่ไม่สิ้นสุด ความหมายในภาษาอังกฤษสมัยใหม่จะเท่ากับ หนึ่งร้อยเอ็ดครั้ง ความหมายโดยนัยของสำนวนนี้ก็คือการละเมิดสามครั้งนั้นมากเกินไปและทำไม่ได้ทำเกินกว่านั้นอีก หรือดังที่ซี.เอฟ. คิลและเอฟ. เดลิสอธิบายไว้ว่า “ดังนั้นความหมายนี้มีใช้เล็กน้อยแต่เป็นการทำผิดมากมายหรือการไม่เป็นเหมือนพระเจ้าเป็นเจ้าในรูปแบบเลวร้ายที่สุด” (Commentary on the Old Testament 10:1:242)

(8-6) อาโมส บทที่ 1-2 เหตุใดประชาชาติเหล่านี้ต้องถูกลงโทษ?

เหตุผลที่อาโมสได้ให้ไว้ในการประกาศการพิพากษาที่มีต่อประชาชาติทั้งหลายอาจฟังดูชวนงงในตอนแรก เราอาจถามว่าทำไมการกระทำชั่วร้ายอย่างเดียวไม่อาจจะร้ายแรงเพียงไรโดยปกติแล้วจะนำมาซึ่งการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าต่อประชาชาติอาโมสได้รับการดลใจที่จะใช้สิ่งประดิษฐ์ทางร้อยกรอง เขาได้เลือกการกระทำหรือหรือลักษณะของแต่ละชาติที่แสดงถึงขอบเขตของการชั่วร้ายของพวกเขาอย่างน่าตื่นใจ การกระทำอย่างหนึ่งที่ถูกกล่าวถึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าประชาชาตินั้นได้จมลงในความผิดบาปสักเพียงไร ตารางต่อไปนี้แสดงโดยสังเขปเกี่ยวกับหัวข้อที่ได้รับการกล่าวถึงและความสำคัญของมัน

ประชาชาติ	เหตุผลที่ถูกล่าถ่วงไว้	ความสำคัญ
ดามัสกัส (ซีเรีย)	พวกเขาได้พวกกิเลอาดด้วย เลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว” (อาโมส 1:3)	กิเลอาดเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนทางด้านตะวันออกของแม่น้ำอาร์โนนซึ่งเผ่ากาเดซและมนัสเสห์ได้รับมรดก (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 3:10-13) เมื่อพวกซีเรียได้ครองมันภายใต้ฮาซาเอล (2 พงศ์กษัตริย์ 10:32-33) เป็นที่แน่นอนว่าพวกเขาปฏิบัติต่อเชลยด้วยความโหดร้ายอันป่าเถื่อนโดยบดขยี้พวกเขาภายใต้คราดเหล็ก (เหตุการณ์คล้ายคลึงกันนี้ถูกบันทึกไว้ใน 2 ซามูเอล 12:31)
กาซา (ฟิลิสเตียน)	พวกเขากวาด “ประชาชนทั้งหมด ไป” เป็นเชลยยังเอโดม (อาโมส 1:6)	ข้อความนี้ดูเหมือนหมายถึงสมัยที่พวกฟิลิสเตียได้โจมตียูดาห์ในรัชสมัยของโยรัม (ดู 2 พงศาวดาร 21:16-17) พวกเขาได้ขายเชลยทั้งหมดให้แก่ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของอิสราเอล ซึ่งคือพวกเอโดม
(ชาวฟินิเซีย) ไทรสหรือไทรระ	พวกเขาได้มอบเชลยทั้งสิ้นแก่ เอโดม	เหมือนกับกาซาพวกฟินิเซียได้ขายเชลยชาวอิสราเอลแม้ว่าพวกฟินิเซียอาจได้ซื้อเชลยเหล่านี้มาจากศัตรูอื่นๆ ของอิสราเอลเช่น ซีเรีย และแล้วขายมันต่อแก่เอโดม เนื่องจากไม่บันทึกเกี่ยวกับการที่ไทรระได้จับกุมชาวอิสราเอลโดยตรง
เอโดม (อีดูเมีย)	พวกเขาไล่ตาม”น้อง”ของเขาด้วย ดาบและสลัดความสงสารทิ้งเสีย (อาโมส 1:11)	พวกเอโดมสืบเชื้อสายมาจากเอซาวซึ่งมีอีกชื่อว่าเอโดมด้วย (ดู ปฐมกาล 25:30) ดังนั้นพวกเขาเป็นเครือญาติสนิท (พี่น้อง) กับอิสราเอลแต่ได้แสดงออกถึงความเกลียดชังอย่างขมขื่นและการมุ่งร้ายเท่านั้น พวกเอโดมคือศัตรูที่เอาจริงที่สุดพวกหนึ่งของอิสราเอล
อัมโมน (ชาวอัมโมน รับบาเป็น เมืองหลวงของอัมโมน)	พวกเขา “ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ ในเมืองกิเลอาด” (อาโมส 1:13)	เหตุการณ์ที่กล่าวถึงนี้มิได้รับการบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแต่พวกอัมโมนเป็นชาวทะเลทรายที่ดุร้ายซึ่งบุกเข้ายึดครองบางส่วนของอิสราเอลเพื่อฆ่าหญิงมีครรภ์ แสดงถึงธรรมชาติที่อำมหิตโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ประชาชาติ	เหตุผลที่ถูกต้องกล่าวถึงไว้	ความสำคัญ
โมอับ (ชาวโมอับ)	กษัตริย์ได้เผากระดูกของกษัตริย์ เอโดม (ดู อาโมส 2:1)	คิลและเดลีส์ให้ข้อสังเกตว่า “การเผากระดูก กษัตริย์ของกษัตริย์แห่งเอโดมมิได้เป็นการเผาใน ขณะที่พระองค์ยังมีพระชนม์อยู่แต่เป็นการเผา พระศพให้เป็นหินปูน หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็ คือกระดูกได้กลายเป็นผงคล้ายหินปูน...ไม่มี เหตุการณ์นี้ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือประวัติ- ศาสตร์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญา เดิม แต่ไม่ต้องสงสัยมันเกี่ยวข้องกับการสง- ครามที่ได้ถูกกล่าวถึงใน 2 พงศ์กษัตริย์ 3 ซึ่งโย- รัมแห่งอิสราเอลและเยโฮเซฟัทแห่งยูดาห์ได้ ต่อสู้กับพวกชาวโมอับโดยร่วมกับกษัตริย์แห่ง เอโดม เพื่อว่าธรรมเนียมของชาวยิวที่ได้พบใน โยรัมเช่น หลังจากสงครามนี้พวกโมอับได้ขุด กระดูกของกษัตริย์แห่งเอโดมจากหลุมและทับ ถมมันด้วยคำพรุสวาทต่างๆ โดยการเผามันให้ เป็นเถ้าถ่าน ดูไปแล้วก็มีใจว่าปราศจากมูลฐาน” (Commentary, 10:1:250)

(8-7) อาโมส 2:4-16 การลงโทษยูดาห์และอิสราเอล

เหตุผลเพื่อการลงโทษยูดาห์และอิสราเอลแตกต่าง
จากการลงโทษประชาชาตินอกศาสนา ไม่ว่าจะเป็นการกระทำ
ใดได้ถูกกล่าวถึงเว้นแต่การละทิ้งพระเจ้าและหันไปสู่
ความชั่วร้าย กฎแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ถูกประทานแก่
อิสราเอล ฉะนั้นอิสราเอลได้ถูกคาดหวังว่าจะดีกว่าลิใน
ข้อ 7 ที่ว่า “ผู้เหยียบย่ำศิระของคณจนลงไปในฝุ่นที่พื้น
ดิน” หมายถึงผู้คนที่เป็นผู้กดขี่คนยากไร้โดยทั่วไปโดย
มิได้แสดงความยุติธรรมหรือความเมตตาต่อพวกเขา
ความคิดนี้ก็คือถ้าผู้คนอยากที่จะเห็นคนยากไร้เหล่านี้ตก
อยู่ในสภาวะการณ์อันน่าเศร้าพวกเขาก็ใส่ฝุ่นผงลงบน
ศิระของพวกเขาก็เป็นเครื่องหมายแห่งความเศร้า
หมอง ข้อ 11 และ 12 หมายถึงพวกนาซีร์ซึ่งได้รับการตั้ง
เป็นสถาบันโดยพระเจ้าเพื่อแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติทาง
วิญญาณแห่งศาสนาของพระองค์ อาโมสได้กล่าวโทษ
อิสราเอลในการที่ทำให้พวกนาซีร์แปดเปื้อนโดยการให้
เหล้าองุ่นแก่พวกเขาดื่ม อีกทั้งอาโมสได้กล่าวพวกเขา

ในฐานะที่บังคับมิให้ศาสนากล่าวคำพยากรณ์ ดูเหมือน
ว่าอิสราเอลต้อง การปลุกไสผู้รับใช้ของพระเจ้าเหล่านี้ให้
ออกนอกทางเพื่อพวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามแต่ที่พวกเขา
แต่ละคนจะเลือกทางของเขาเองและรู้สึกสบายใจใน
การกระทำดังนี้

(8-8) อาโมส 3:1-8 พระผู้เป็นเจ้าของจะมีทรงทำสิ่งใด โดยปราศจากการเตือนศาสดาของพระองค์ล่วงหน้า

อาโมสได้กล่าวกับอิสราเอลทั้งหมดทั้งสิบสองตระกูล
แห่งเผ่า โดยการใช้อุปมาของการเป็นสามี พระเจ้า
ทรงเตือนอิสราเอลว่าพระองค์มิได้เลือกผู้ใด ๆ พระ-
องค์กล่าวถึงพระองค์ในฐานะสามีที่ซื่อสัตย์และเตือน
อิสราเอลถึงสัมพันธภาพที่ได้ถูกทำพันธสัญญาไว้กับ
พระองค์ (ดู เยเรมีย์ 3:19-20) ในข้อ 3 พระองค์ทรงขอ
ให้อิสราเอลระลึกถึงความจำเป็นของความสามัคคีและ
สัมพันธภาพต่อพระองค์ ถ้าอิสราเอลและพระองค์จะ
เดินไปด้วยกันมันก็จำเป็นที่ทั้งสองฝ่ายต้องพร้อมใจกัน

ภาพพจน์ต่างๆ ที่ได้ถูกเลือกไว้ต่างแสดงสิ่งเดียวกันนี้ พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์จะทรงส่งการวิบัติทั้งปวง แต่ไม่เคยเลยที่พระองค์จะทรงส่งการวิบัติมานานนอกจากว่าพระองค์จะทรงแจ้งศาสนาของพระองค์เกี่ยวกับมันเสียก่อน คำพยากรณ์มาจากการเปิดเผยโดยตรง พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์มีความรู้เกี่ยวกับลูกๆ ทั้งสิ้นของพระองค์และการกระทำของพวกเขาและได้ทรงตั้งเตือนและขู่อย่างยุติธรรมโดยการพิพากษาของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าศาสนาได้พยากรณ์อย่างถูกต้องเป็นสิ่งชี้ว่าพวกเขาได้มีการติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์และว่าที่จริงแล้วพวกเขาและพระองค์เดินไปด้วยกัน

อาโมส 3:7 เป็นคำแถลงที่ชัดเจนเกี่ยวกับบทบาทของศาสนา ประธานอื่น. เอลดอน แทนเนอร์ได้กล่าวว่า “ได้มีพระคำภีร์มากมายที่รับรองว่าพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ได้ทรงสนพระทัยในพวกเราทุกวันนี้เสมือนดังที่พระองค์ได้ทรงสนพระทัยในบรรดาลูกๆ ทั้งหมดของพระองค์นับแต่การเริ่มต้น และว่าเราเชื่อในการเปิดเผยอันต่อเนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เพื่อนำพาเราในยุคสุดท้ายนี้” ศาสนาอาโมสได้กล่าวว่า...หมายเหตุข้อความที่เติมตรงนี้จะ เป็นชื่อเรื่องของบทนี้

(8-9) อาโมส 3:9-11 อะไรคือความสำคัญของการกล่าวถึง...ในอียิปต์?

“อัชโดดหนึ่งในบรรดาเมืองหลวงของพวกฟิลิเตียได้รับการกล่าวถึงเพื่อเป็นตัวอย่างของเมืองสำคัญของผู้คนที่มิได้รับการเข้าสู่หนัด ซึ่งพวกอิสราเอลถือว่าเป็นพวกนอกศาสนาที่ไร้พระผู้เป็นเจ้าของ และอียิปต์ได้ถูกกล่าวถึงพร้อมกับมันด้วยในฐานะประชาชาติที่ไร้ความชอบธรรมและขาดการเป็นเสมือนพระเจ้าได้เคยเป็นประสบการณ์ของอิสราเอลอย่างเต็มที่ ฉะนั้นพวกนอกศาสนาเช่นเขาเหล่านี้ได้ถูกเรียกว่าไม่ชอบธรรมอย่างสิ้นเชิงและพฤติกรรมอันเหลวไหลที่ได้ถูกแลเห็นในสถานเหล่านี้ คงต้องเป็นการเลวร้ายอย่างมาก” (Keil and Delitzsch Commentary, 10:1:262-63)

อาโมส 3:11 กล่าวว่า “ศัตรูจะมาล้อมแผ่นดินไว้” ซึ่งหมายถึงว่าจะไม่มีการหลบหนีได้ ไม่ว่าผู้คนจะหันไปทางใดพวกเขาจะพบศัตรูเพราะการพิพากษาและการทดแทน

ของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์จะเป็นสิ่งแน่นอน

(8-10) อาโมส 3:12-15 อะไรคือความสำคัญแห่งภาพพจน์ของอาโมสที่ใช้ในที่นี้?

อาโมสได้ใช้ภาพพจน์ที่แจ่มชัดเพื่อแสดงว่าผู้ใดก็ตามยากที่จะหนีไปได้ และบรรดาผู้หนีจะทำด้วยความยากลำบากอย่างที่สุด มันเป็นเสมือนผู้เลี้ยงแกะผู้ไม่สามารถกู่สิงใจกลับคืนมาจากแกะที่ถูกสิงห์คาบไปนอกจากขาสองข้างหรือหูของมัน เพื่อเป็นการเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่ามันเป็นแกะในฝูงของเขา คำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงเมื่อศกก่อนได้ยึดสะมาเรียส่วนหนึ่งของอาณาจักรฝ่ายเหนือเป็นเชลยในปีประมาณ 721 ก่อนคริสตศักราช

ในนูรพาทิศ มุมห้องเป็นที่ที่มีเกียรติที่สุดและเบาหวิวหนึ่งที่มีมุมห้องเป็นที่ที่มีเกียรติที่สุด ถ้อยคำนี้ถูกใช้เพื่อให้ความหมายว่า แม้ในนครที่เป็นส่วนที่มีเกียรติที่สุดในแผ่นดินไม่ว่าจะเป็นสะมาเรียในอิสราเอลหรือดามัสกัสแห่งซีเรีย ไม่มีผู้ใดจะหนีการพิพากษาได้ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงย้ายพลังอำนาจแห่งพระองค์จากอิสราเอลซึ่งมีสัญลักษณ์โดยการที่เชิงงอนได้หลุดจากแท่นบูชา (See Old Testament: Genesis 2 Samuel [Religion 301 Student Manual, 1980], page 166-67 เพื่อคำอธิบายเกี่ยวกับเชิงงอน ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งพลังอำนาจ)

เบธเอลเป็นเมืองหลวงทางศาสนาที่เป็นทางการของอาณาจักรฝ่ายเหนือ ศาสนาได้กำลังกล่าวว่าไม่เพียงแต่บรรดาผู้อาศัยที่ยากไร้ในหมู่บ้านและชนบทจะถูกทำลาย แต่พวกที่อยู่ในยศศักดิ์ด้วยบรรดาผู้ที่มีบ้านฤดูร้อนและฤดูหนาวที่ประดับด้วยภาชนะและเครื่องสลักงาช้าง

(8-11) อาโมส 4:1-3 ความชั่วร้ายของหญิงอิสราเอล

คุณภาพชีวิตในประชาคมใดก็ตามโดยส่วนใหญ่แล้วเกิดจากสตรีของมันเป็นผู้กระทำถ้าพวกนางโหดร้ายและละโมภลูกๆ ก็คงจะเป็นเช่นเดียวกันนั้น ในที่นี้อาโมสได้เปรียบสตรีสะมาเรียกับพวกซึ่งกินหญ้าในทุ่งอันอุดมทางตะวันออกแห่งทะเลกาลิลีโดยแทบไม่สนใจกับสิ่งอื่นใดนอกจากการกินและการดื่ม บาปของพวกนางคือการละทิ้งความเชื่อให้สามีนำอาหารที่ซื้อหามาด้วยเงินที่ได้รับมาจากผู้ยากจน ดังนั้นจึงเป็นเช่นเดียวกันกับปลาที่ถูกจับด้วยเบ็ดและถูกดึงขึ้นจากบ่อ หญิงเหล่านี้และลูกๆ ของ

พวกนางจะถูกลงให้ติดกับโดยศัตรูของอิสราเอล และถูกฉีกขาดจากความมั่งมีและการประพาศตัวของเขาอย่างรุนแรง (see Keil and Delitzsch, Commentary, 10:1:266-68)

(8-12) อาโมส 4:4-5:3 พระเจ้าทรงพิจารณาสภาพการทางวิญญาณของอิสราเอลว่าเป็นอย่างไร

การถวายเครื่องบูชาของอิสราเอลได้สลายลงจนเป็นพิธีกรรมที่ไร้หัวใจ มันไม่ทำให้ประโยชน์แต่อย่างใดที่จะไปยังศูนย์กลางทางศาสนาที่เบธเอลหรือกิลกาลเพื่อถวายเครื่องบูชาในสภาวะอันมีบาป การถวายเครื่องบูชาโดยภายนอกควรเป็นสัญลักษณ์ของการกลับใจและการเปลี่ยนแปลงภายใน แต่การถวายเครื่องบูชาภายนอกโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงภายในก็คือการเยาะเย้ย และพระเจ้าเป็นเจ้าต้องมิถูกเยาะเย้ย

ซิดนีย์ บี. สเปนเซอร์ได้เขียนไว้ว่า “อิสราเอลถึถ้วนอย่างยิ่งในข้อกำหนดของการปฏิบัติภายนอกของศาสนาของพวกเขา แต่ข้อกำหนดภายในซึ่งสัมผัสแต่ละต้องได้น้อยกว่าแห่งความความรัก ความเมตตา ความยุติธรรมและการถ่อมใจมิได้เป็นที่เข้าใจหรือได้ถูกเมินเฉย ในการพยายามที่จะนำผู้คนของพระองค์มาสู่สำนักพระเจ้าตรัสว่าอาโมสได้ส่งภัยพิบัติทางธรรมชาติ 7 อย่างไปให้พวกเขา ความหิว ความแห้งแล้ง ลมจัดและเชื้อรา โรคจากแมลง โรคระบาด ความตายด้วยดาบและการเผาไหม้ได้ถูกนำเข้ามาอย่างต่อเนื่องกันแต่มิได้เป็นผลอย่างใด หัวใจของอาโมสหลังเลือดในสภาวะแห่งบาปของอิสราเอลเขาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเตือนประชาชนชาตินี้ถึงการโจมตีครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงส่งมาและซึ่งผู้คนต้องเตรียมตัวของเขาเอง มันมิใช่เรื่องน่ายินดีสำหรับเขาที่จะกล่าวการพิพากษาบนเหล่าพี่น้องชายของเขา” (The Voice of Israel Prophets, page 311)

พระเจ้าเป็นเจ้าแห่งพลโยธาคือพระเจ้าพระเยซูคริสต์ พระผู้สร้างแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก (ดู Topical Guide Jesus Christ the Creator สามข้อแรกของบทที่ 5 คือการคร่ำครวญเกี่ยวกับสภาวะแห่งการต่อของอิสราเอล หนังสือพระมหากาพย์บริสุทธ์อิสราเอลได้กลายเป็นหนังสือชั่วร้าย และไม่มีผู้ใดพยุ่งเธอขึ้นอีก” (อาโมส 5:2)

(8-13) อาโมส 5:4-27 จงเกลียดความชั่วร้ายและความดี

ในที่นี้พระเจ้าทรงร้องขออิสราเอลที่ได้ตกให้กลับใจและปรับปรุงหนทางอันชั่วร้ายให้ดี: “ข่าวสารเป็นอย่างเดียวกันสำหรับทุกยุคและทุกเผ่าพันธุ์ (ดู 2 นิไฟ 1:20 และโมไซยา 26:30) พระเจ้าทรงต้องการที่จะเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งสนิทกับลูกๆ ที่ซื่อสัตย์และเชื่อฟังของพระองค์ มันไม่สลายเกินไปสำหรับอิสราเอลที่จะกลับใจ อย่างไรก็ตามการล้มเหลวที่จะทำดังกล่าวนี้อาจเกิดผลเป็นสถานการณ์เหมือนดังที่คนที่กำลังวิ่งหนีสิงโตได้ไปพบกับหมีเข้า อีกทั้งการถวายเครื่องบูชาหลากหลายไม่สามารถช่วยได้นอกจากการกลับใจอันแท้จริงจะตามมา “ในสิ่งที่หาได้จะถวายด้วยเครื่องเผาบูชาและอาหารในการสักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ซื่อสัตย์เมื่อหัวใจและความคิดของพวกเขาชั่วร้าย และการกระทำของพวกเขาที่มีต่อพี่น้องที่อ่อนโยนกว่าพวกเขาไร้ความยุติธรรม การแสดงออกภายนอกเหล่านี้ทั้งหมดไม่มีผลอะไรและอาโมสได้ร้องขึ้นเพื่อความยุติธรรมด้วยเนื้อความสองแถวซึ่งได้รับชื่อเสียง “แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลอย่างน้ำและให้ความซื่อสัตย์เป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิรันดร์ เสียงเรียกจากระฆังกังวานที่ให้กลับใจนี้เป็นหนึ่งในบรรดาที่ดังตามที่สุดในทุกยุค” (Sperry Voice of Israel's Prophets, p. 313)

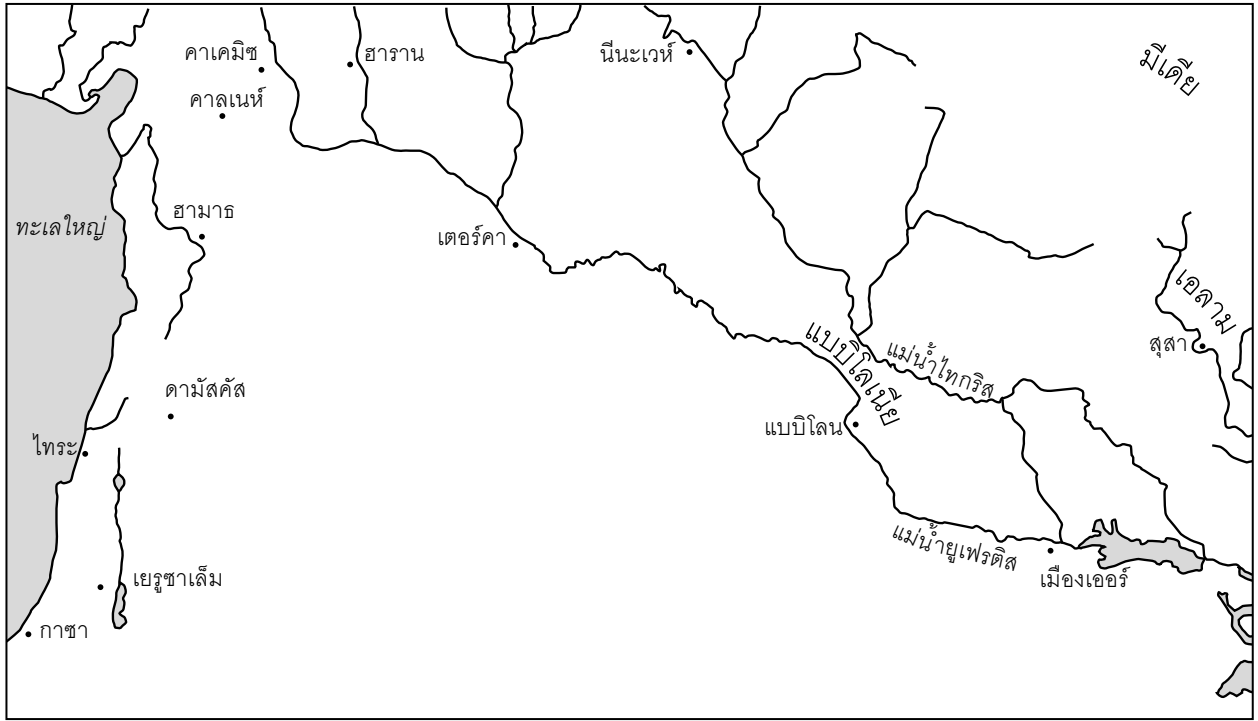
(8-14) อาโมส 5:26 ผู้ใดคือสักคูดและไคววัน?

สักคูดและไคววันคือพระเจ้าของคณนอกศาสนาที่หญิงอิสราเอลได้ยอมรับ บรรดาผู้ที่อยู่ในสมาธิได้หลงใหลการถือรูปเคารพอย่างน่าเศร้าจนกว่าพวกเขาได้นำพารูปคล้ายขนาดเล็กของพระเจ้าเหล่านี้ติดตัวไม่ว่าจะไปทีใดพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะมีการตกเป็นเชลยเกินไปจากดามัสกัสอันเนื่องจากการผิดบาปนี้

(8-15) อาโมส 6 “วิบัติมิแก่ผู้เอกเขนกในสิโยน”

ในที่นี้พระเจ้าทรงขยายความเกี่ยวกับการจับกุมที่พระองค์ทรงเห็นล่วงหน้าสำหรับอิสราเอลที่กำลังสลาย แต่ก่อนอื่นพระองค์เชิญชวนพวกเขาให้ไปเยือนสถานแห่งความพินาศอื่นๆ ก่อน คาลเนห์ในเมโสโปเตเมีย ฮามัท

เมืองสำคัญต่างๆ ถูกทำลายเนื่องจากความชั่วร้าย

ในซีเรียและกัทในฟิลิสเตีย และสังเกตว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับผู้คนในที่เหล่านั้น พวกเขาอิสราเอลดีกว่าพวกเขาเหล่านี้บ้างหรือเปล่า แน่หนอนว่าเปล่า พวกเขาได้ถูกลงโทษ พวกเขาได้ถูกลงโทษและอิสราเอลก็เช่นกัน ยิ่งกว่านี้พวกผู้ร้ายร้าย พวกที่นอนบนเตียงงาช้างและกินอาหารฟุ่มเฟือยจะเป็นพวกแรกที่ต้องรับทุกข์

ครั้นแล้วอาโมสได้หันมาว่ากล่าวบรรดาผู้ที่ไม่ใส่ใจและร้ายของอิสราเอลและบรรดาผู้ที่เอาแต่สบายทำตามใจตนเองและหยิ่งผยอง โดยสรุปแล้วยังที่บรรดาผู้ซึ่งมีกินมีใช้สิ้นเหลือและไม่สนใจในสถานะทางสังคมและทางศาสนาอันน่าเศร้าของประเทศของพวกเขา คนเหล่านี้ไม่สนใจอย่างใดทั้งสิ้นต่อการหาหยนะที่คุกคามผู้คนของพวกเขา ศาสดาได้ชี้ว่าการเนรเทศจะเป็นชะตาชีวิตของพวกเขา และประชาชาติจะถูกทำลายเนื่องจากผู้ที่อยู่อาศัยในมันได้ฝ่าฝืนความจริงและความชอบธรรมและวางใจในความเข้มแข็งของพวกเขาเอง” (Sperry, Voice of Israel's p.313)

ดังนั้นความพินาศของอิสราเอลได้ถูกทำให้แน่นอนโดยการเลือกของอิสราเอล ม้าไม่สามารถวิ่งอยู่บนหิน

โดยไม่ลั่นล้ม อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถไถพื้นหินเพื่อจะปลูกพืชผล โดยหมายเดียวกันนี้อิสราเอลที่กระด้างกระเดื่องไม่สามารถหวังที่จะรุ่งเรืองในสภาวะแห่งความชั่วร้ายของมันเอง ข้อ 13 เป็นการฟ้องร้องต่ออิสราเอลซึ่งชื่นชมในการสลัดทิ้งอำนาจของพระเจ้าและรู้สึกพึงพอใจและเกี่ยวกับตนเอง สิ่งที่อาโมสได้พยากรณ์ไว้ได้เกิดขึ้นจริงภายในสามสิบปี

(8-16) อาโมส 7-9 ภาพนิมิตของอาโมส

สามบทสุดท้ายของหนังสืออาโมสเล่าเกี่ยวกับภาพนิมิตห้าครั้งที่อาโมสได้มี สี่ในห้าภาพนิมิตนี้เริ่มด้วยวลีเช่นว่า “พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” ในขณะที่ภาพที่ห้าเริ่มด้วยคำว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้า” ภาพแรกทั้งสี่แสดงถึงการพิพากษาต่างๆ ที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอล ในขณะที่ภาพที่ห้าบอกถึงหน้ถึงการล้มคว่ำแห่งการปกครองที่ละทิ้งความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา และการฟื้นฟูอิสราเอลได้ตกภาพนิมิตเหล่านี้คือ (1.) ฝูงตั๊กแตน (อาโมส 7:1-3) (2.) ไฟที่เผาผลาญ (อาโมส 7:4-6) (3.) ปรมาจารย์ผู้สร้าง (อาโมส 7:7-9) (4.) ตะกร้าผลไม้ฤดู

ร้อน (อาโมส 8 (5.) แหล่งลี้ภัยผู้ทำลาย (อาโมส 9:1-6) แต่ละภาพมีความหมายทางสัญลักษณ์ที่แสดงชัดเจนว่าพระเจ้าทรงต้องการนำอาณาจักรแห่งอิสราเอลไปสู่การอวสานถ้าผู้คนของมันไม่กลับใจความหมายของแต่ละภาพจะได้รับการพิจารณาที่ละอัน ผุ่งตักแทน (อาโมส 7 1-3) “กษัตริย์ผู้ทรงตัดหญ้าออกมาคือพระเยโฮวาห์ และการตัดหญ้าออกมีความหมายแฝงถึงการพิพากษา ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิบัติต่ออิสราเอล การปลุกพืชรุ่นที่สองเป็นตัวแทนเปรียบเทียบถึงความมั่งคั่งซึ่งมีขึ้นอีกภายหลังการพิพากษานั้น ฉะนั้นในความเป็นจริงมันมีความหมายแฝงถึงเวลาที่รุโรนทัยได้เริ่มใหม่อีกสำหรับอิสราเอล” (Keil and Delitzsch Commentary, 10:1:306-7)

ไฟที่เผาผลาญ (อาโมส 7:4-6) ไฟที่เผาผลาญความลึกลับอันกว้างใหญ่ซึ่งสันนิษฐานว่าคือมหาสมุทรเป็นสัญลักษณ์ของสงครามอันวิบัติที่อิสราเอลได้เข้าเกี่ยวข้องในภายหลัง เหมือนกับไฟที่กลืนกินส่วนหนึ่งของความลึกลับอันกว้างใหญ่ ดินแดนอิสราเอลได้ถูกทำลายไปบางส่วนและผู้คนมากมายแห่งมันได้ถูกนำไป ปรมาจารย์ผู้สร้างพร้อมด้วยสายดิ่ง (อาโมส 7:7-9) สายดิ่งถูกใช้เพื่อความแน่นอนและความแม่นยำในงานการก่อสร้างในที่นี้ดูเหมือนมันเป็นสัญลักษณ์ว่าความยุติธรรมอันเคร่งครัดของพระเจ้าผู้มีชัยในการพิพากษาวิถีชั่วร้ายของอิสราเอลการเลวร้ายทั้งปวงจะถูกเปิดออก วัดหรือพิพากษา และทำลาย

ตะกร้าของผลไม้ฤดูร้อน (อาโมส 8:1-9) การเก็บเกี่ยวผลไม้ฤดูร้อนเป็นสัญลักษณ์แห่งการสูงอมของอิสราเอลเหมือนกับที่ผลไม้ฤดูร้อนต้องถูกกินเมื่อได้เก็บมาแล้ว มิฉะนั้นมันจะเสีย อิสราเอลสูงอมเพื่อการเก็บและการเสียโดยศัตรู

ดวงอาทิตย์ลับในยามเที่ยงวัน (อาโมส 8:9-14) เป็นที่กล่าวกันได้ว่าดวงอาทิตย์ของบุคคลกลับไปในยามเที่ยงวันถ้าเขาได้ถูกพรากไปด้วยความตายในเวลาที่ดีที่สุดแห่งชีวิตของเขา ดวงอาทิตย์แห่งประชาชาติจะถูกเปรียบเทียบว่ากลับไปในยามเที่ยงเมื่อประเทศถูกทำลายท่ามกลางความมั่งคั่งของมัน แต่คำพยากรณ์ที่เป็นสองชั้นของอาโมสเป็นการเตือนใจด้วยว่า ก่อนการเสด็จมาครั้ง

ที่สองของพระเจ้า ดวงอาทิตย์จะมีตกลงและปฏิเสธที่จะฉายแสง ที่จริงแล้วมันจะเป็นเครื่องหมายสำหรับผู้ชั่วร้ายแห่งยุคสุดท้ายว่าดวงอาทิตย์ของพวกเขากำลังจะกลับไปในยามเที่ยง (ดู Keil and Delitzsch Commentary, 10:1:317)

แหล่งลี้ภัยที่ถูกทำลาย (อาโมส 9:16) จากที่พำนักแห่งพระองค์ พระเจ้าจะทรงทำลายผู้ชั่วร้ายไม่มีผู้ใดจะหนีไปได้ แม้พวกเขาจะซ่อนตัว เพียงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้นทำให้คำพยากรณ์นี้เป็นจริงได้เพราะเมื่อพระเจ้าจะทรงเสด็จมาในรัชสมัยภาพแห่งพระองค์ กฎแห่งความยุติธรรมจะเกิด ไม่มีภูเขาใดจะสูงเพียงพอ ไม่มีทะเลใดจะลึกเพียงพอที่ผู้ผิดบาปที่ไม่กลับใจสามารถหลบซ่อนจากการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม

(8-17) อาโมส 8:11-12 ความอดอยากในแผ่นดิน

อีกครั้งหนึ่งในที่นี้ซึ่งเราได้พบการเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นคู่กันอันเป็นการพยากรณ์ อาโมสได้พยากรณ์ความอดอยากจากพระคำของพระเจ้า ซึ่งความอดอยากนี้ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงระหว่างช่วงเวลาของการละทิ้งความเชื่อในอิสราเอลและยูดาห์ ความแข็งแกร่งแห่งหัวใจของพวกเขาได้เข้าสู่สภาวะดังกล่าวนับจากสี่ร้อยปีก่อนคริสตศักราชจนถึงการปฏิบัติศาสนกิจของยอห์นผู้ถวายบัพติศมา ซึ่งเริ่มขึ้นใน ค.ศ. 30 ไม่มีศาสดาในอิสราเอลเลย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ K)

แต่คำพยากรณ์ของอาโมสได้กลายเป็นจริงด้วยในภายหลัง หลังจากที่พระคริสต์ได้สถาปนาอาณาจักรของพระองค์ใหม่บนแผ่นดินศาสนจักรนี้ด้วยได้ตกสู่การละทิ้งความเชื่อ อีกครั้งหนึ่งที่มีการเปิดเผยได้สิ้นสุดลงและได้มีความอดอยากอย่างยิ่งเพื่อพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความอดอยากนี้คงอยู่นานกว่าหนึ่งพันปี ประชาชนสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์หลังการยกถ้อยคำมาจากหนังสืออาโมส 8:11-12 ได้กล่าวถึงความอดอยากนี้ว่า

“หลายศตวรรษได้ผ่านไปและวันนั้นได้มาถึงเมื่อผืนผ้าแห่งความเชื่อได้ปกคลุมแผ่นดินโลกนี้ มีใช้ผืนผ้าที่ทำจากฝ้ายหรือขนสัตว์แต่เป็นผืนผ้าแห่งการละทิ้งความเชื่อและเป็นความหิวและความกระหายของผู้คนมาก-

มายที่มีได้รับการบำบัด

มันคือพระเจ้าเป็นเจ้าของเราซึ่งได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกนี้และแสดงพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์และนำความจริงมาสู่แผ่นดินโลกอีกด้วยด้วยการพยากรณ์การเปิดเผยสิทธิอำนาจ ฐานะบุโรหิต การจัดองค์กรและผลประโยชน์อื่นๆ ทั้งปวงของมนุษยชาติมันคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้ทรงกระทำสิ่งทั้งหมดนี้เพื่อเรา” (In Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference April 1976,page 4)

เอลเดอร์โจเซฟ บี. เวิร์ธลีน ซึ่งในเวลานั้นได้เป็นผู้บริหารเขตในบริเวณหนึ่งของทวีปยุโรป ได้กล่าวถึงผลที่ความอดอยากนี้ได้มีต่อยุโรป “เราได้สังเกตเห็นจิตใจที่วุ่นแห่งการแสวงหาของผู้คนในยุโรปทุกวันนี้ ทำไมจึงเป็นดังนี้ เพราะมีความหิวที่กัดแทะอยู่ในหัวใจของมนุษย์ซึ่งถ้ามิได้รับการป้อนด้วยความจริงแห่งพระกิตติคุณ ก็จะมีชีวิตอยู่เสมือนดังที่ว่างเปล่าในอวกาศ วิถีอันยากแห่งเศรษฐกิจนิยมซึ่งได้รับการสนับสนุนผู้ได้รับการเรียกว่าผู้มีปัญญาแห่งโลก ได้แก้ปัญหาได้เพียงเล็กน้อย ถ้าจะกล่าวว่าได้แก้ และมันมิได้นำความสุขแท้จริงมาให้ ยาวีเศษที่ไร้ผลนี้ทำให้มนุษยชาติแสวงหาสิ่งของทางโลกและสัญลักษณ์แห่งอำนาจทางวัตถุโดยได้ผูกพันความเป็นมนุษย์เข้ากับความจริงที่ว่าชีวิตที่ชอบธรรมเท่านั้นที่ตั้งอยู่อย่างมั่นคงได้ในการดำเนินชีวิตประจำวันตามบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้านำมาซึ่งความสุขอันแท้จริง อะไรก็ตามที่น้อยกว่านี้จะทำให้หัวใจมิได้รับการป้อนอาหารพร้อมกับการร้องครวญครางจากความหิวภายใน ความหิวซึ่งเป็นภารกิจของเราที่จะต้องชี้ให้เห็นและให้ความหมายและที่เราจะต้องทำให้ผู้คนรู้สึกถึง ข้าพเจ้าได้เห็นการกลายเป็นจริงของถ้อยคำของอาโมสในยุโรปที่ว่า จะมีความอดอยากในแผ่นดิน มิใช่การอดอยากอาหาร แต่เป็นการไต่ย่นพระคำของพระเจ้า” (In Conference Report, Oct. 1975, page 154-55)

พร้อมกับการฟื้นฟูพระกิตติคุณความอดอยากได้สิ้นสุดลง แต่มิใช่สำหรับทุกคนโดยทันทีแต่สำหรับโลกโดยส่วนรวม เกี่ยวกับการสิ้นสุดของความอดอยากทางวิญญาณดังที่อาโมสทำนายไว้ เอลเดอร์สเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้กล่าวว่า “ภายหลังหลายศตวรรษแห่งความ

มืดทางวิญญาณ เราได้ประกาศอย่างเคร่งขมึ่มต่อโลกทั้งปวงว่าความอดอยากทางวิญญาณได้สิ้นสุดลงแล้ว ความแห้งแล้งทางวิญญาณได้หมดไปพระเจ้าแห่งพระเจ้าในความบริสุทธิ์และความบริบูรณ์แห่งมันสามารถมีได้สำหรับทุกคนทั้งปวง เราไม่ต้องจรจากทะเลหนึ่งไปอีกทะเลหนึ่ง หรือจากทางเหนือไปทางตะวันออกเพื่อแสวงหาพระกิตติคุณอันแท้จริงตามที่อาโมสได้ทำนายไว้เนื่องจากความจริงอันเป็นนิมิตอยู่แล้วเวลานี้” (In Conference Report April 1964 page 93-94)

(8-18) อาโมส 9:7-15 “เราจะบัญชาพงศ์พันธุ์อิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย”

อาโมสได้บอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่าพวกเขาไม่สามารถไว้วางใจในคุณค่าของพวกเขาที่ว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ เนื่องจากอาณาจักรอิสราเอลจะถูกทำลายเว้นแต่ส่วนที่เหลืออยู่บ้างของจาโคบซึ่งพระองค์จะได้สงวนไว้โดยลำเอียงเนื่องจากการพิพากษาและพระกรุณาของพระองค์ การรวบรวมผู้ชอบธรรมที่เหลืออยู่จะเป็นไปโดยว่าจะไม่มีผู้คนที่มีความรอดถูกทิ้งไว้โดยปราศจากการสังเกตเห็น แต่พระเจ้าจะทรงสถาปนาของพระองค์แม้การยกพระวิหารขึ้นในเยรูซาเล็มในสถานที่อันถูกต้องของมันดังที่ได้ถูกมองเห็นไว้โดยดาวิด

ผู้คนที่ชอบธรรมทุกคนที่ได้รับเอาพระนามแห่งพระเจ้าไว้กับเขาไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลหรือคนต่างชาติจะได้รับการนำเข้าสู่อาณาจักร และแผ่นดินแห่งแผ่นดินโลกจะหลังความบริบูรณ์ของมันออกมา คำสัญญาที่จะรวบรวมอิสราเอลได้ถูกทำให้มันเพราะพวกเขาจะถูกนำกลับเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า โดยรับมรดกพรทุกประการที่ได้รับการสัญญาไว้สำหรับผู้ชอบธรรมและจะไม่มี ความกลัวที่จะเสียมันอีกตลอดไป

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(8-19) อาโมส : ตัวอย่างสำหรับโลกในทุกวันนี้

อาโมสเป็นผู้สังเกตการณ์ที่เฉียบแหลมต่อสภาพการณ์ทางศาสนาและสังคมแห่งยุคของเขา อาณาจักรอิสราเอลฝ่ายเหนือมั่งคั่ง ความละโมภความเลื่อมและ

ความเลวร้ายเป็นเรื่องสามัญในหมู่ผู้ร้ายสภาวะการณ์ของคนยากจนน่าเวทนา ศาสนาได้สูญเสียพลังชีวิตของมัน ศีลธรรมดูเหมือนถูกลืม อาโมสเป็นคนเลี้ยงสัตว์เมื่อเขาได้รับการเรียกจากพระเจ้า โดยเขารักษาฝูงสัตว์และดูแลสวนองุ่น ทว่าเขาได้ยืนขึ้นอย่างไม่หวาดหวั่นในวาระนี้และทำงานในหมู่ประชาชนและให้การพยากรณ์ถึงอนาคตของพวกเขาในฐานะส่วนบุคคลและประชาชาติ คำปรึกษาอย่างเดียวกันนี้ได้ถูกให้แก่ชั่วคนอื่นๆ ในถ้อยคำที่คล้ายกัน (ดู 2 เนีไฟ 1:9-10)

หนึ่งในคุณค่าสำคัญของการมีพระคัมภีร์และอ่านมันก็คือเราสามารถจะคุ้นเคยกับพระเจ้าและวิถีของพระองค์ ครั้นแล้วเราสามารถที่จะถ่ายทอดหลักธรรมที่เราได้เรียนรู้ชีวิตของเรา ยุคอยู่ภายใต้การระดมทุนมากขึ้นที่จะดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระองค์เนื่องจากความสว่างและความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าได้ถูกประทานให้แก่เรา

ในการเผชิญกับบุโรฮีตอามาไซยาห์ อาโมสได้ประกาศอย่างไม่เกรงกลัวถึงการเรียกของเขาจากพระเจ้า ในการโต้ตอบความพยายามของอามาไซยาห์ที่จะข่มขู่เขา เราสามารถจินตนาการถึงการที่เขาได้พูดเหมือนกับที่พอลได้กระทำที่ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าว

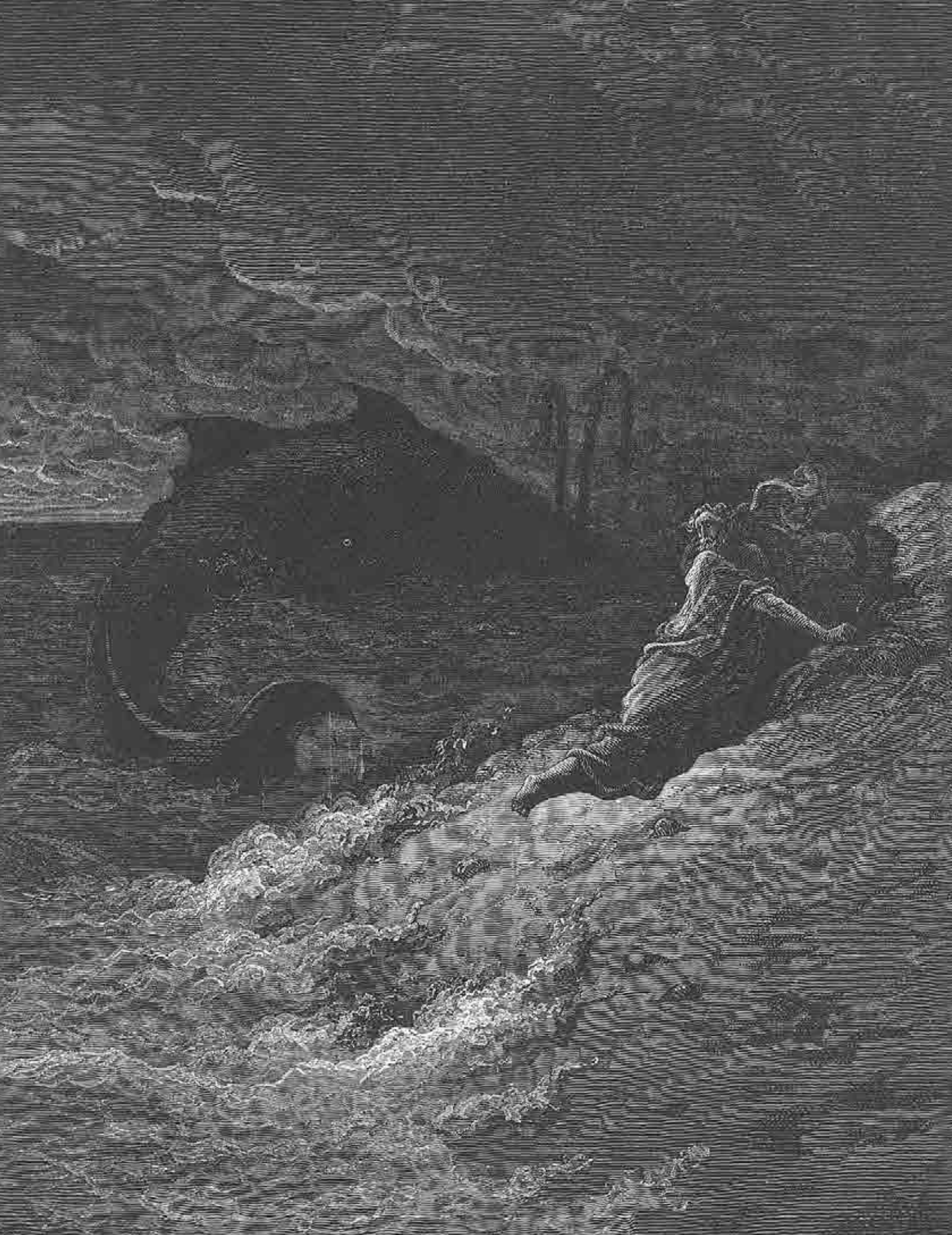
ประเสริฐ” อามาไซยาห์เป็นหนึ่งในผู้คนมากมายในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งได้เทศนาเพื่อสินจ้าง พวกเขาได้สั่งสอนสิ่งที่ผู้คนต้องการฟังและพยายามผู้รับใช้ที่ได้รับมอบอำนาจจากพระเจ้า ได้มีอามาไซยาห์ในยุคสมัยของเราหรือเปล่า พวกเขาได้พบความเปลี่ยนแปลงหรือเปล่าในความสง่างามอย่างสงบผู้รับใช้ของพระเจ้าทำงานต่อไปและเมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาสามารถที่ได้แต่งตั้งตนเองได้จางหายไปในความมืดมน

ขอให้ใช้เวลาสักครู่หนึ่งเพื่ออ่านเรื่องที่อาโมสเล่าเกี่ยวกับการเรียกของเขาจากพระเจ้า (อาโมส 7:12-17) ท่านสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์นี้เข้ากับเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันกันในชีวิตของศาสดาของพระเจ้าบางคนในทุกวันนี้หรือไม่ อะไรทำให้บุคคลมีคุณสมบัติเป็นศาสดาอย่างแท้จริง (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ B)

อาโมส 8:7-10 ให้ความเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และการพิพากษา จงระลึกว่าอาโมสได้เห็นพระเจ้าและรับข่าวสารของพระองค์ ศาสดาทุกคนตลอดยุคสมัยที่ผ่านมาได้มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าพระเยซูคริสต์ และให้ประจักษ์พยานต่อภารกิจของพระองค์ (ดู ฮีลามัน 8:16 เจคอบ 4:4-5 และกิจการ 3:21-24)

บุคคลไม่ควรหนีจาก ความรับผิดชอบของเขา

(9-1) บทนำ

ศาสดาโยนาห์เป็นผู้รับใช้ที่พิเศษของพระเจ้า โยนาห์ได้ถูกเรียกให้ทำภารกิจที่คล้ายคลึงกับศาสดาคนอื่นๆ เขาจะต้องร้องเรียกการกลับใจต่อผู้ที่กำลังสูงงอมในความผิดบาป อย่างไรก็ตามโดยที่ไม่เหมือนกับศาสดาคนอื่นๆ โยนาห์ได้ตอบสนองโดยการพยายามที่จะหนีจากหน้าที่มอบหมายของเขา หากว่าเหตุผลของเขาคือความขี้ขลาดแม้มันมีข้อแก้ตัวก็ยังคงเป็นที่เข้าใจได้ ความอามิตของพวกชาวอัสซีเรียในการกระทำต่อศัตรูของพวกเขาเป็นที่รู้จักกันดี (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D) แต่ดูเหมือนปัญหาของโยนาห์มิใช่ความขี้ขลาดว่าดูเหมือนมันเป็นความขัดเคืองต่อพระเจ้าที่พระองค์ทรงให้โอกาสศัตรูที่เขาเกลียดได้มีโอกาสกลับใจ (ดู โยนาห์ 4:1-2)

สำหรับใครสักคนที่ได้รับการเชื่อ แบบคริสต์ศาสนิกชนที่ให้มีความรักในมนุษย์ทั้งปวงทัศนคติของโยนาห์ดูเหมือนแทบไม่น่าเชื่อ แต่สำหรับพวกชาวอิสราเอลซึ่งได้รับการสอนว่าเขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้คนที่ได้รับการเลือกและว่าพวกนอกศาสนาเลวร้ายดังนั้นไม่เป็นที่ยอมรับได้สำหรับพระเจ้าทัศนคติของโยนาห์ก็เป็นที่ยอมรับได้มากขึ้น แม้ว่าประหลาดใจเนื่องจากเราหวังจะได้การตอบสนองที่แตกต่างจากศาสดาของพระเจ้า การตอบสนองของโยนาห์แสดงความเป็นมนุษย์อย่างยิ่งขณะที่ท่านอ่านเรื่องราวของโยนาห์ขอให้ดูว่าท่านจะสามารถเข้าใจว่าอะไรทำให้เขาตอบสนองเหมือนดังที่เขาได้กระทำหรือไม่

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือโยนาห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือโยนาห์

(9-2) โยนาห์ 1:1 โยนาห์ได้มีชีวิตอยู่ที่ใดและในเวลาใด?

ซิดนีย์ บี. สเปนเซอร์ นักปราชญ์ลัทธิชนยุคสุดท้ายทางพระคัมภีร์ไบเบิลผู้มีชื่อเสียงได้ตอบคำถามนี้โดยการกล่าวว่า “เรารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับชีวิตของโยนาห์ ทว่าสิ่งน้อยนิดนั้นมากกว่าสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับศาสดาอื่นๆ บางคนก็กล่าวถึงในหนังสือนี้ในข้อแรกของหนังสือที่อยู่ภายใต้ชื่อของเขา ได้มีการกล่าวว่าเขาเป็นบุตรชายของอามิทัย แต่หนังสือโยนาห์มีชื่อหนังสือเล่มเดียวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่เขาได้ถูกกล่าวถึงไว้ ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 14:25 เราได้รับการบอกเล่าว่าเยโรโบอัม II กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยึดเอาชายแดนของอิสราเอลคืนมานับจากทางเข้าเมืองฮามัทจนไปถึง

ทำเรือที่ยัฟฟา

ทะเลอาราบาห์ตามคำแห่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ได้ตรัสโดยมือแห่งผู้รับใช้ของพระองค์โยนาห์บุตรแห่งอามิทัย ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่กัซเฮเฟอร์

ดังนั้นแทบไม่มีข้อสงสัยเลยว่าโยนาห์เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์และเกี่ยวข้องกับกิจกรรมในการพยากรณ์บ้านเกิดของศาสดาที่กัซเฮเฟอร์ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือโยนาห์ 19:10-13 ตั้งอยู่ในดินแดนที่เป็นของเผ่าเศบูลุน ตามการเล่าขานของพวกนักบวชฆนัก็คือที่เดียวกันกับหมู่บ้านเอลเมเช็ดของพวกอาหรับในปัจจุบันประมาณสามไมล์ทางตะวันออกเฉียงเหนือของนาซาเรธ ที่ซึ่งหนึ่งในหลุมฝังศพมากมายของพวกอิสลามแห่งเนบิยูนส์เซ็นต์เจโรม (คริสต์ศักราช 400) กล่าวถึงกัซเฮเฟอร์ด้วยว่าตั้งอยู่ห่างจากเสฟเพอร์ริสเป็นระยะทางประมาณสองไมล์ (โรมันไมล์) ไปทางทิเบเรียส

ชื่อของโยนาห์หมายถึงนกพิราบ และชื่อบิดาของเขาหมายถึงผู้ซื้อสัตว์

“เนื่องจากโยนาห์ได้มีชีวิตอยู่ในสมัยของเยโรโบอัมมันเป็นไปได้ที่จะกำหนดว่าวันเวลาของเขาอยู่ประมาณปี 788 ก่อนคริสต์ศักราช (The Voice of Israel's Prophet, page 326)

ทั้งโยนาห์และพระเยซูมาจากการบริเวณแกลลิลีที่ว่าเรื่องของโยนาห์เป็นเรื่องจริง มิใช่เป็นเพียงเรื่องเล่าสอนใจตามที่นักปราชญ์บางคนยืนยันได้มีหลักฐานอยู่ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 14:25 และข้ออ้างอิงสามแห่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เรื่องราวของโยนาห์ที่ได้รับการกล่าวถึงโดยพระเจ้าของเราในสองวาระเมื่อพระองค์ได้รับการทูลขอเพื่อหมายจากสวรรค์ในแต่ละกรณีนี้ พระองค์ได้ประทานเครื่องหมายแก่ศาสดาโยนาห์ เหตุการณ์ในชีวิตของศาสดาผู้นี้ได้เป็นลางบอกเหตุถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนชีวิตของพระเยซู (แมทธิว 13:39-41, 16:4 และลูกา 11:29-30)” (Bible dictionary, s.v. “โยนาห์”)

(9-3) โยนาห์ 1: 3 “โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทาร์ซิช”

เช่นกันกับโยบ ชีวิตและประสบการณ์ของโยนาห์ได้ให้บทเรียนอันเป็นสากลซึ่งคล้ายเรื่องสอนใจและการนำมา

ใช้แก่มนุษย์ทั้งปวง ซึ่งได้มาจากประสบการณ์อันแท้จริงของบุคคลหนึ่ง

โยนาห์ได้เป็นรูปแบบหนึ่งของพระคริสต์ในการที่พวกเขาได้เข้าไปในท้องของปลาฉลาม “แดนคนตาย” โดยถ้อยคำของเขาเองในโยนาห์ 2:2 เสมือนดังที่พระเยซูได้อยู่ในหลุมฝังศพสามวันและกลับออกมาอีก คิลและเดลิสได้แสดงว่าการเป็นรูปแบบหรือความสำคัญทางสัญลักษณ์แห่งเรื่องราวของโยนาห์กว้างขวางกว่านั้น

“ภารกิจของโยนาห์เป็นข้อเท็จจริงแห่งความสำคัญทางสัญลักษณ์หรือการเป็นรูปแบบ ซึ่งมีจุดประสงค์ไม่เพียงแต่เพื่อการให้ความสว่างแก่อิสราเอลเกี่ยวกับสถานะภาพของโลกนอกศาสนาในสัมพันธภาพกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าแต่เพื่อจะเป็นแบบอย่างของการยอมรับสิ่งดังกล่าวในอนาคตของพวกนอกศาสนาที่ควรยอมรับพระคำของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเข้าสู่การเป็นมิตรกับความรอดซึ่งได้ถูกเตรียมไว้ให้อิสราเอลสำหรับทุกประชาชาติด้วย

ขณะที่เวลาใกล้เข้ามาเมื่ออิสราเอลกำลังจะถูกมอบเข้าสู่อำนาจของพวกนอกศาสนาและถูกย่ำยีโดยพวกเขา อันเนื่องมาจากการคอแข็งและการละทิ้งความเชื่อจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของมัน มันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับจิตใจที่คิดว่าตนเองชอบธรรมของอิสราเอลที่จะถือเอาว่าพวกนอกศาสนาก็คือศัตรูแห่งผู้คนและอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า และไม่เพียงเพื่อจะปฏิเสธสมรรถภาพเพื่อความรอดของพวกเขาแต่เพื่อจะแปลความของคำประกาศอันเป็นการพยากรณ์ของคำพิพากษาที่มาสู่พวกนอกศาสนาเพื่อให้เห็นว่าพวกเขาได้ถูกกำหนดได้พบความพินาศจนสิ้น เป้าหมายแห่งภารกิจของโยนาห์ในนิเวศคือการต่อสู้ในลักษณะการใช้พลังอย่างที่สุดและในทางปฏิบัติเพื่อล้มล้างความเข้าใจผิดซึ่งดูเหมือนสนับสนุนการตั้งอิสราเอลว่าเป็นพาหนะแห่งความรอดและซึ่งได้กระตุ้นแนวโน้มในการวางใจอันเสแสร้งที่มีต่อสัมพันธภาพนอกกับประชาชาติที่ได้รับการเลือก และเป็นสายพันธ์สืบมาจากเอบราแฮม...ทัศนคติของอิสราเอลต่อความปรารถนาแห่งพระผู้เป็นเจ้าที่แสดงพระกรุณาต่อพวกนอกศาสนา และอนุญาตให้พวกเขามีความรอด ถูกแสดงให้เห็นในลักษณะที่โยนาห์ได้กระทำเมื่อเขาได้

รับบัญชาจากพระเจ้าและเมื่อเขาไปทำมันให้จนสำเร็จ โยนาห์พยายามหนีจากคำบัญชาที่จะประกาศพระคำของ พระผู้เป็นเจ้าในนินะเวห์โดยการหนีไปยังทาร์ซิช เนื่องจาก เขาไม่พอใจต่อการแสดงพระกรุณาต่อโลกนอก ศาสนาที่ยิ่งใหญ่ และเนื่องจากตามทียบที่ 4 และ 2 กล่าวไว้เขาเกรงกลัวว่าการเทศนาถึงการกลับใจอาจทำ ให้นินะเวห์รอดจากการพิณาศที่มันได้ถูกขูไว้ ในสภาวะ แห่งความคิดนี้ในส่วนของศาสดามันได้เป็นการสะท้อน ถึงความรู้สึกและสภาวะความคิดส่วนรวมแห่งประชาชาติอิสราเอลที่มีต่อพวกนอกศาสนา ตามลักษณะมนุษย์ ธรรมชาติของเขาโยนาห์ได้มีส่วนในสิ่งนี้และฉะนั้นเหมาะสมที่จะเป็นตัวแทนของอิสราเอลในความหยิ่งแห่งมัน และในการตั้งตัวของพวกเขาเอง การรับทุกข์แห่งการ ลงโทษนี้ซึ่งตกสู่เขาอันเนื่องจากการขัดขืนอันดื้อรั้นของ เขาต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเป็นรูปแบบของการ ละทิ้งและการขับออกจากพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ อิสราเอลได้นำมาสู่ตัวเองโดยแน่นอนโดยการขัดขืนอัน ดื้อรั้นต่อการเรียกแห่งพระเจ้า แต่โยนาห์เมื่อได้โยนลง ในทะเลได้ถูกกลืนไว้โดยปลาใหญ่ตัวหนึ่ง และเมื่อเขา ได้สวดอ้อนวอนถึงพระเจ้าในท้องปลาเขาได้กลับคืนสู่ แผ่นดินโยปราศจากอันตราย การอัศจรรย์นี้มีมีความหมาย ทางสัญลักษณ์ต่ออิสราเอลด้วย มันแสดงว่าถ้าประชาชาติแห่งราชอาณาจักรพร้อมด้วยความคิดที่มีได้เป็นเหมือนของ พระเจ้านี้จะหันกลับมาหาพระเจ้าแม่ในช่วงท้ายที่สุดแห่ง เวลา มันจะได้ถูกยกขึ้นอีกโดยการอัศจรรย์แห่งสวรรค์ จากความพิณาศสู่ความใหม่ของชีวิต และท้ายที่สุด ลักษณะการที่พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวศาสดาผู้นี้เมื่อ เขาโกรธเนื่องจากเมืองนินะเวห์ได้รับการยกเว้น ได้มีจุด-ประสงค์เพื่อเป็นการวางกระจกเงาให้อิสราเอลทั้งปวงให้ เห็นถึงพระเมตตาอันมากล้นของพระเจ้า ซึ่งโอบอ้อม มนุษยชาติทั้งปวงไว้เพื่อว่าอิสราเอลอาจได้หวนคำนึงถึง สิ่งนี้และรับมันไว้ในหัวใจ” (Commentary on the Old Testament, 10:1:383-85)

(9-4) โยนาห์ 1:2-3 เหตุใดโยนาห์ได้หนีไปยังทาร์ซิช?

การเรียกเพื่อภารกิจและเป็นการเรียกโดยตรงจาก

พระเจ้า แต่มีได้เป็นเรื่องประหลาดใจสำหรับศาสดาที่ได้รับ การเรียกเนื่องจากอาจเป็นไปได้ว่าเขาอาจได้กระทำการ- กิจหลายประการ เพื่อพระเจ้าในอิสราเอลมาก่อนหน้านี้ แล้ว ความประหลาดใจของเขามีได้อยู่ในข้อเท็จจริงของ การเรียกแต่ในชนิดของการเรียกและการกระต้างกระ- เตื่องได้เกิดขึ้นในหัวใจของเขา มันเป็นการเรียกให้ไปยัง นินะเวห์ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งของซีเรียและเทศ- นาต่อบรรดาผู้พำนักอาศัยในเมืองนั้นเมื่อความชั่วร้าย ของพวกเขาได้ปรากฏขึ้นต่อพระเจ้า

โยนาห์ได้ถูกตั้งไว้ระหว่างความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า ของเขากับความพลุ่งพล่านแห่งอารมณ์ของเขา สิ่งหลัง นี้ได้ออกมาจากความร้อนแรงและในที่สุดได้กำหนดการ กระทำของเขา เนื่องจากเขาไม่สามารถเผชิญหน้ากับการ เรียกเพื่อนงานการสอนศาสนานี้ เขาเกิดความตั้งใจที่จะ หนีไปจากบ้านเมืองของเขาและจากหน้าที่รับผิดชอบอัน ไม่พึงปรารถนา เขามีได้ตั้งใจที่จะปล่อยวางตำแหน่ง หน้าที่แห่งศาสดาของเขา เขาเพียงต้องการทำให้ตัวเอง ขาดหายไปโดยปราศจากการลาลึกระยะหนึ่งจนกว่า สถานการณ์อันไม่น่าพึงใจจะปรับตัวมันเอง” (Sperry Voice of Israel's Prophets, pp.328-29)

ที่ตั้งแน่นอนของเมืองทาร์ซิชไม่เป็นที่รู้จักกัน แต่แอดัม คล้าคและคนอื่นๆ เชื่อว่ามันเป็นเมืองเดียวกันกับเมือง ทอเลซซในสเปนใกล้ช่องแคบยิบรอลตาร์ (ดู the Holy Bible with its Commentary and Critical Notes 4:700) ไม่ว่าโยนาห์ได้หนีไปที่นั่นหรือที่อื่นๆ บางแห่งใน แถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนหรือเปล่านั้นแน่นอนคือว่าทาร์- ซิชอยู่ในทิศทางตรงกันข้ามกับนินะเวห์ ยัฟฟาเป็นเมือง ทำสำคัญชายฝั่งทะเลของอิสราเอลในสมัยของโยนาห์ จากที่นั่นเรือได้แล่นไปทุกจุดในตลอดทั่วทะเลเมดิ- เตอร์เรเนียน ยัฟฟาเป็นเมืองเดียวกันกับเมืองเจฟฟาใน สมัยปัจจุบันซึ่งอยู่ข้างเคียงกับตำแหน่งที่นครเทลเอวีฟ ได้เติบโตขึ้น

(9-5) โยนาห์ 1:4-7 อะไรคือการ “จับฉลาก”?

การจับฉลากเป็นประเพณีโบราณเพื่อตัดสินในเมื่อ ไม่มี การแสดงให้ประจักษ์แห่งพระประสงค์ของพระเจ้า อีกทั้งมันถูกใช้เมื่อมีความปรารถนาจะได้มีการตัดสินใจ

ที่ไม่ลำเอียง ลักษณะและรูปร่างของสิ่งที่ใช้ในพระคัมภีร์ไบเบิลไม่เป็นที่รู้จักกัน วิธีที่ ที่มันถูกจับก็ไม่ใช่ที่รู้จักกัน ปราชญ์ทางพระคัมภีร์ไบเบิลบางคนแนะนำก่อนหินเรียบหรือไม้ที่แตกต่างกันโดยสีหรือเครื่องหมายถูกนำมาใช้ บุตรชายของลีไฮจับฉลากกันเพื่อให้รู้กันว่าผู้ใดจะไปสู่เลบันเพื่อเอาแผ่นทองเหลือง (ดู 1 นีไฟ 3:11) ความคิดที่อยู่เบื้องหลังการจับฉลากคือการยอมให้พระเจ้าทรงนำไปสู่สิ่งที่จะเกิดขึ้น ในกรณีนี้ เพื่อที่จะสอนบทเรียนแก่โยนาห์พระเจ้าทรงนำไปสู่ผลที่ปรากฏออกมา

(9-6) โยนาห์ 1:8-10 ความยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโยนาห์

โยนาห์ได้ประกาศอย่างไม่เกรงกลัวว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของคนเดียวที่อยู่เหนือสิ่งสร้างสรรคไว้ทั้งปวง

(9-7) โยนาห์ 1:11-16 โยนาห์ชี้แนะโชคชะตาของเขาเอง

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างไรว่าแม้โยนาห์กำลังหนีแต่มีใช้ว่าเขาเป็นคนซื่อสัตย์ พวกคนเรือมิได้ยอมรับข้อเสนอนของโยนาห์จนกระทั่งพวกเขาได้หาวิธีอื่นๆ ทุกอย่างจนหมดสิ้นเพื่อช่วยตัวเองอีกทั้งความเต็มใจของโยนาห์แสดงให้เห็นว่าเขารู้สึกถึงการกระทำของเขาซึ่งทำให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเครื่องพระทัย โยนาห์ 1:14-16 เป็นพยานว่าพวกเขาเรือได้โยนโยนาห์ลงในทะเลอย่างไม่เต็มใจอย่างยิ่งตามที่โยนาห์ได้บัญชาให้พวกเขาทำ ในความพยายามที่จะถอนตัวพวกเขาออกจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนต่อพระเจ้าองค์ใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาเรือได้ถวายเป็นการสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าและทูลขอว่าอย่าให้การกระทำของพวกเขาต้องถูกนับว่าเป็นความผิด

(9-8) โยนาห์ 1:17 “พระเจ้าทรงกำหนดให้มีปลาตัวหนึ่ง”

เรื่องราวที่โยนาห์ถูกกลืนเข้าไปในปลาใหญ่ได้เป็นหัวข้อสำหรับการหัวเราะเยาะและโต้เถียงกันมากมายในฝ่ายทางโลก พวกเขาได้ใช้ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นข้อถกเถียงอย่างหนึ่งที่สนับสนุนความเชื่อที่ว่าหนังสือโยนาห์เป็นเพียงเรื่องสอนใจและมีพื้นฐานที่มาจากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ เมื่อพูดถึงบรรดาผู้มีจะยืนยันดังกล่าวมานี้เอล-

เดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้กล่าวว่า

“เราจะละทิ้งเรื่องนี้ว่าเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ และกล่าวว่าพระเจ้าไม่ทรงสามารถเตรียมปลาหรือปลาวาฬสักตัวหนึ่งเพื่อกลืนโยนาห์หรือ แน่แน่นอนที่พระเจ้าทรงประทับบนสวรรค์และทรงสรรวลงถึงปัญญาของผู้เย้ยหยันและแล้วทรงตอบความเขลาบางอย่างทันทีโดยการทำให้การอัศจรรย์ซึ่งเป็นที่ถกเถียงกันเกิดขึ้นอีกโดยการแสดงถึงการอัศจรรย์ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น

“ข้าพเจ้าเชื่อเรื่องราวของโยนาห์เหมือนดังที่มีสเตอร์วิลเลียม เจ. ไบรอันได้เชื่อ เหตุผลสำคัญของข้าพเจ้าในการเชื่อเรื่องนี้มิได้อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่ามันได้รับการบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลหรือว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของเรา แต่ในข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรคของเรา ทรงเชื่อมั่นพวกเขาไว้ได้แสวงหาเครื่องหมายแห่งความเป็นพระเจ้าจากพระองค์ พระองค์ทรงประทานหมายอย่างหนึ่งแก่พวกเขาแต่มันมิใช่เป็นสิ่งที่พวกเขาได้หวังไว้บรรดาผู้เย้ยหยันในสมัยของพระองค์แม้จะมีการอัศจรรย์แห่งพระองค์ไม่สามารถที่จะเชื่ออันเนื่องจากการผิดบาปของพวกเขา

พระองค์ได้ทรงตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าที่ชั่วร้ายผิดประเวณีและแสวงหาเครื่องหมาย” และจะไม่มีเครื่องหมายใดถูกประทานให้นอกจากเครื่องหมายของศาสนาโยนาห์ เพราะโยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันและสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะทรงอยู่ในอุระแห่งแผ่นดินโลกสามวันและสามคืน “(Doctrine of Salvation 2:314-15)

คำภาษาฮีบรู ทานิน ที่ใช้ในหนังสือโยนาห์ และคำภาษากรีก เคโตส ที่ใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ หมายถึงสัตว์ทะเลใดๆ ที่มีขนาดใหญ่มาก ปลาฉลามมีอยู่ทั่วไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและมีคอกวางพอที่จะให้ร่างคนเข้าไปได้ เป็นสิ่งแน่นอนที่ความมหัศจรรย์ของเหตุการณ์นี้อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่า โยนาห์สามารถรอดชีวิตในกระเพาะของปลาเป็นเวลาสามวันมากเท่ากับข้อเท็จจริงที่ว่าเขาสามารถถูกกลืนได้ทั้งร่าง

(9-9) โยนาห์ 2 โยนาห์ได้สวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าและได้รับการช่วยเหลือ

โยนาห์ในความลำบากแสนเข็ญของเขาได้หันกลับมาสู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในท้ายที่สุด คำสวดอ้อนวอนของเขาจริงใจ และมีเพื่อการกลับใจการใช้คำว่าเฮลของเขา ซิล ในภาษาฮีบรู หมายถึงโลกแห่งวิญญาณและบางครั้งได้ถูกหมายความว่าเป็นความทุกข์ เสริมความแก่เรื่องที่คล้ายคลึงกันของการฝังพระศพพระคริสต์ภาษาในคำสวดอ้อนวอนของโยนาห์ (ดู โยนาห์ 2:3-5) และภาษาที่พระเจ้าทรงใช้กับศาสดาโจเซฟ สมิธ ขณะที่เขาอยู่ในเรือฉาโลเบออร์ดีเจส (ดู ค.พ. 122:7) มีความคล้ายกัน ในทั้งสองมีการกล่าวถึง “หากชากรรไกรของนรกจะเปิดกว้างเพื่อจับเจ้า” อีกทั้งยังเปรียบเทียบภาษาในโยนาห์ 2:7 กับแอลมา 36:18 โยนาห์ “ข้าพระองค์บนไว้อย่างไรก็จะเก็บกันอย่างนั้น” เป็นวิธีของเขาที่จะกล่าวว่าเขาจะทำภารกิจที่ถูกมอบแก่เขาให้สำเร็จ และดังนั้นพระเจ้าทรงกล่าวแก่ปลาและมันได้สำรอกโยนาห์ออกไว้นบนแผ่นดินแห้ง

(9-10) โยนาห์ 3:1-3 เหตุใดในนะเวห์ได้รับการเรียกว่า “นครใหญ่”

โยนาห์ถูกกลืนอยู่ในท้องปลาเป็นสัญลักษณ์ของการที่พระคริสต์ถูกขังไว้ในอุโมงค์เก็บศพ

นินะเวห์เป็นศูนย์กลางการค้าสำคัญในสมัยของโยนาห์ มันมีระเบียบ, คลังแสง, ค่ายพักทหารห้องสมุดและพระวิหาร กำแพงเมืองกว้างมากจนสามารถขบรถศึกคู่กันไปบนมันได้ เลยออกไปนอกกำแพงมีซานเมืองใหญ่ เมืองและหมู่บ้านต่างๆ เส้นรอบวงของเมืองนี้ยาวประมาณหกสิบไมล์หรือต้องเดินทางสามวัน (See Sperry Voice of Israel's Prophet, pp. 331-32n.)

(9-11) โยนาห์ 3:5-9 ผ้กระสอบและซีเถ้าให้ความหมายสำคัญถึงสิ่งใด?

ดูเหมือนว่าถ้อยคำของโยนาห์ได้มีผลลับพลันและในแง่บวกต่อนินะเวห์ เหตุใดพวกผู้คนที่มิใช่ชาวฮีบรูจะยอมรับและเชื่อศตาดชาวยิวฮีบรูเป็นสิ่งที่เราต้องคาดเดาเอาเอง อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาได้ถูกทำให้พวกเขาถูกรับกลับใจโดยการมาปรากฏของคนที่ต่างแดนซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่ามีได้คำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองได้เดินทางมาจากแดนไกลเพื่อเปิดเผยถึงความผิดบาปของผู้คนที่เขาไม่รู้จัก จะอย่างไรก็ตามภารกิจของเขาได้รับผลที่ตั้งใจไว้ นินะเวห์กลับใจในผ้กระสอบและซีเถ้าเอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคิได้เขียนไว้ว่า

ผืนผ้าทอเนื้อหยาบสีดำที่ทำจากขนอูฐและแพะซึ่งใช้ในสมัยโบราณเพื่อทำกระสอบและถุงได้ถูกเรียกว่าผ้กระสอบ มันถูกใช้ทำเครื่องนุ่งห่มที่ผู้เคร้าโคกสวมใส่ด้วย และดังนั้นมันได้ติดอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของการเสียใจหรือการเคร้าโคก มันเป็นธรรมเนียมของผู้เคร้าโคกที่นุ่งห่มด้วยผ้กระสอบที่จะโปรยซีเถ้าลงบนตัวเองหรือที่จะนั่งอยู่บนกองซีเถ้า โดยซึ่งจะได้แสดงว่าความยินดีของพวกเขาได้สิ้นสุดลงหรือถูกทำลายแล้ว (ปฐมกาล 37:34 เอสเธอร์ 4:13 อิสยาห์ 61:3 และเยเรมีย์ 6:26)

ในสมัยโบราณการใช้ผ้กระสอบและซีเถ้าได้เป็นหมายแห่งการถ่อมใจและการสำนึกผิดด้วย เมื่อผู้ชอบธรรมได้ใช้การนุ่งห่มผ้กระสอบและการโปรยซีเถ้าเพื่อช่วยพวกเขาให้สามารถได้รับการเสริมความเข้มแข็งทางวิญญาณเพื่อสื่อถึงพระเจ้า การใช้สิ่งเหล่านี้ของพวกเขาจะมีกรอดอาหารและสวดอ้อนวอนร่วมด้วยเสมอ ตัวอย่างเช่น ดาเนียลได้นำคำทูลขออันยิ่งใหญ่ของเขา

ต่อบัลลังก์แห่งพระคุณด้วยคำอธิบายดังนี้ “ข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาพระเจ้าแสวงหาด้วยการอธิฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลขี้เถ้า ข้าพเจ้าได้อธิฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า” (ดาเนียล 9:3-4 อีสยาห์ 58:5 1 พงศ์กษัตริย์ 21:17-29)

ผ้ากระสอบและขี้เถ้ารวมเข้ากับการอดอาหารและสวดอ้อนวอนและการหันไปสู่พระเจ้าได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการกลับใจที่ถ่อมและจริงใจที่สุด” (Mormon Doctrine page 659)

(9-12) โยนาห์ 3:10 พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องกลับใจหรือเปล่า?

การแปลพระคัมภีร์ไบเบิลของโจเซฟ สมิทให้ความหมายของข้อนี้ดังต่อไปนี้ “และพระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นงานของพวกเขาเมื่อพวกเขาได้หันจากวิถีชั่วร้ายของพวกเขาและได้กลับใจ และพระผู้เป็นเจ้าทรงหันหลังเลวร้ายที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขาออกจากพวกเขาเสีย” (โจเซฟ สมิทแปล โยนาห์ 3:10)

(9-13) โยนาห์ 4:1-11 โยนาห์ขัดเคืองในพระเจ้า

ในที่นี้โยนาห์แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่สองหรือความอ่อนแอแห่งบุคลิกภาพ เขาได้จากไปเนื่องจากผู้คนได้กลับใจและพระผู้เป็นเจ้าทรงหันความพิโรธแห่งพระองค์ออกห่าง โยนาห์รู้สึกเคืองมากกระทั่งว่าเขาต้องการที่จะตายแม้เขาจะได้กลับใจเกี่ยวกับความปรารถนาของเขาที่จะหนีจากการเรียกแห่งพระเจ้าและยอมไปยังนินะเวห์ โยนาห์ยังมีได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติของเขาที่มีต่อพวกนอกศาสนาหากเพียงพอพระเจ้าได้ทรงสอนโยนาห์ในวิธีที่เขาจะสามารถเข้าใจว่าทุกสิ่งอยู่ในอ้อมพระหัตถ์แห่งพระองค์

สิ่งสำคัญเพื่อการไตร่ตรอง

(9-14) การพยายามหนีจากพระเจ้า

บัดนี้ท่านได้อ่านผ่านหนังสือของโยนาห์แล้วท่านรู้สึกอย่างไรกับข่าวสารของเขา ท่านรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการที่โยนาห์ได้หนีจากการเรียกเพื่อมารับใช้ที่มีความแตกต่าง

ต่างระหว่างโยนาห์ โยเอลและอาโมสหรือเปล่า จงเขียนเรียงความสั้นความแตกต่างและความคล้ายคลึงและการนำข่าวสารของพวกเขามาใช้กับท่านในทุกวันนี้

นินะเวห์ได้มีชื่อกระฉ่อนในความชั่วร้าย มีเมืองที่ชั่วร้ายมากมายในสมัยของเราความชั่วร้ายของพวกเขาก็ให้ความรู้สึกของพระเจ้าสำหรับผู้คนในเมืองเหล่านี้ลดน้อยลงหรือเปล่า อะไรคือหน้าที่รับผิดชอบของเราเมื่อเราได้ถูกเรียกในลักษณะที่เรา อาจถือว่าไม่ยากทำ

มันเป็นที่น่าสนใจตลอดเรื่องราวโยนาห์ไม่สามารถทนเห็นความรักของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งบ่อยครั้งได้ถูกสัญญาไว้เพื่ออิสราเอล และได้รับการหวนแหวนโดยอิสราเอล ถูกมอบแก่ผู้อื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อผู้กดขี่นอกศาสนาของอิสราเอล ท่านได้เคยรู้จักใครสักคนบ้างหรือเปล่าซึ่งมีความโน้มเอียงที่จะขุ่นเคืองต่อใครสักคนที่เพิ่งได้รับบัพติศมาหรือเพิ่งกลับเข้มแข็งและกับความไม่ใส่ใจและการเป็นที่นิยมที่เขาเหล่านี้ได้รับในศาสนาจักร มีการเทียบเคียงกันได้ในที่นี้หรือไม่

แม้ว่าสิทธิชนส่วนมากที่สุดอาจมิได้รับการเรียกให้ทำสิ่งใดๆ ที่น่าตื่นเต้นเท่ากับการเรียกให้เมืองทั้งเมืองกลับใจหรือมิฉะนั้นจะถูกทำลาย เราได้รับการเรียกมากมายของเราเองจากพระเจ้าบางครั้งเหมือนกับโยนาห์ดูเหมือนเราหนีหายไปหรืออย่างน้อยหนีจากความรับผิดชอบของเรา ขอให้พิจารณาสิ่งต่อไปนี้

1. บุคคลที่ปฏิเสธที่จะรับการเรียกในฝ่ายปลุมนววัยเนื่องจากเขาไม่สามารถเข้าร่วมการประชุมสมาคมสงเคราะห์ตามกำหนดเวลาที่สม่ำเสมอ
2. ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้ปฏิเสธการเรียกเป็นผู้สอนศาสนาเพื่อเขาจะสามารถรับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัย
3. ครอบครัวที่ไม่จัดการประชุมสังสรรค์ภายในครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ
4. บุคคลที่ค้างการชำระเงินตามใบเก็บเงินและมีได้จ่ายส่วนสิบของเขา
5. หญิงสาวคนหนึ่งที่ย้ายมากเกินไปที่จะยอมรับการเรียกเป็นผู้สอนยุวผู้ใหญ่โต

เราทุกคนได้รับการเรียกและบางครั้งเราพยายามที่จะหนีมัน แต่เราสามารถกลับใจยอมรับการเรียกและเก็บเกี่ยวความสุขในการรับใช้ของเรา

การปฏิบัติศาสนกิจของโฮเซยา

การเรียกสู่ความซื่อสัตย์

(10-1) บทนำ

ท่านเคยได้มอบความรักและการวางใจหรือแม่แต่ได้ทำพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์และแล้วได้ถูกทรยศหรือเปล่า หรือท่านได้เคยรับความรักและการวางใจจากใครสักคนหนึ่งและแล้วได้ทรยศต่อการวางใจนั้นในความอ่อนแอของท่าน และทำให้สัมพันธ์ภาพเสียหาย และตั้งนั้นได้รู้ถึงการโยยหาที่จะได้รับความรักและการวางใจอีกครั้งหนึ่ง

จงอ่านคำบรรยายของโฮเซยาเกี่ยวกับความรู้สึกของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อบรรดาผู้ที่ได้ทำพันธสัญญากับพระองค์และแล้วได้ทรยศต่อการวางใจนั้นอย่างถาวร จงตรวจดูชีวิตของท่านและประสบการณ์เพื่อที่ท่านจะเข้าใจข่าวสารของโฮเซยา

ในระหว่างสมัยของโฮเซยาพวกชาวอิสราเอลได้รับอิทธิพลอย่างมากโดยการสักการะและวิถีของชาวคานาอัน ชีวิตในเมืองแบบของชาวเกษตรคานาอันที่ประณีตกว่าซึ่งล้อมรอบพวกเขาอยู่ ความอุดมสมบูรณ์แห่งทุ่งสัตว์และท้องทุ่งของพวกเขาซึ่งดูเหมือนได้เกิดจากเทพเจ้าและเทพีแห่งการมีลูกตกได้ดึงดูดชาวอิสราเอล พิธีกรรมซึ่งผู้คนได้พลีต่อเทพเจ้าแห่งการมีลูกตกเป็นสิ่งหยาบหลวมและทุศีล แม้ว่าอิสราเอลได้ทำพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายที่จะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตและประชาชาติศักดิ์สิทธิ์ภายใต้พระผู้เป็นเจ้าเมื่อถึงสมัยของโฮเซยาผู้คนของพระผู้เป็นเจ้าได้เข้าข้องแวะกับวิถีปฏิบัติแห่งเพื่อนบ้านของพวกเขาซึ่งวิถีชีวิตของพวกเขาควรได้ทำให้อิสราเอลออกห่าง

โดยการใช้อุปมาของการแต่งงานพระเจ้าโดยผ่านโฮเซยา ทรงสั่งสอนผู้คนทั้งหลายว่า แม้พวกเขามิได้ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ทว่าพระองค์ยังคงมิได้หย่าขาดจากพวกเขา หรือขับพวกเขาออก ถ้าพวกเขาจะยังกลับมาสู่พระองค์ แม้โฮเซยากล่าวถึงระดับประชาชาติหลักธรรมนี้ก็จริงสำหรับแต่ละบุคคลแม้บรรดาผู้ที่มิได้ซื่อสัตย์ต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างน่าเกลียดก็ยังสามารถสถาปนา

ความสัมพันธ์ต่อพระองค์ใหม่ ถ้าเพียงพวกเขาจะหันกลับสู่พระองค์ด้วยความมุ่งหมายอันบริบูรณ์แห่งหัวใจ

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือโฮเซยา
2. จงทำประเด็นที่จะไต่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือโฮเซยา

(10-2) โฮเซยา 1-14 ลักษณะของการให้คำพยากรณ์ในหมู่ชาวยิว (2 นีไฟ 25:1)

นีไฟได้กล่าวว่าการจะเข้าใจถึงข้อเขียนของโฮเซยาเราจะต้องเข้าใจวิถีที่ชาวยิวให้คำพยากรณ์ (ดู 2 นีไฟ 25:1) เรื่องนี้จริงสำหรับโฮเซยาด้วยเพราะว่าเขาได้ใช้การอุปมาและสัญลักษณ์อย่างกว้างขวางเหมือนกับอิสยาห์ (ดูพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล 2 ซามูเอล หนังสือคู่มือการศึกษาชั้นศาสนา 301 ค.ศ. 1980) อย่างน้อยที่สุดแต่ระบบจะบรรจุการอุปมาอย่างหนึ่งไว้ และการอุปมาทุกอย่างต้องได้รับการมองทาบกับภูมิหลังแห่งประวัติศาสตร์และประเพณีของอิสราเอลเพื่อจะสามารถเข้าใจได้

การอุปมาอย่างหนึ่งที่เป็นศูนย์กลางแห่งข่าวสารของโฮเซยาคือการแต่งงาน ตลอดทั่วประวัติศาสตร์วัฒนธรรมทุกแห่งได้กำหนดวิถีในการฉลองพันธสัญญาแห่งการแต่งงาน เนื่องจากผู้คนส่วนมากที่สุดมีความรู้ส่วนตัวเกี่ยวกับการแต่งงาน พวกเขาสามารถเข้าใจพระเจ้าดีกว่าเมื่อศาสดาได้ใช้คำว่าแต่งงานในการอธิบายถึงพันธสัญญาที่พระผู้เป็นเจ้าทรงทำกับพวกเขาและพวกเขากับพระ

องค์โดยการใส่สัญลักษณ์ ดังนั้นสัมพันธภาพที่เกิดจากพันธสัญญาระหว่างพระเยซูฮาวาห์กับผู้คนของพระองค์ อิสราเอลได้ถูกเทียบกับสัมพันธภาพระหว่างชายและภรรยาของเขา

ในพันธสัญญาการแต่งงานที่เป็นสัญลักษณ์พระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าคือสามี และอิสราเอลผู้คนที่ได้เข้าพันธสัญญาคือเจ้าสาว พระเจ้าเป็นเจ้าของได้แต่งงานกับอิสราเอลในพันธสัญญาแห่งเอบราแฮม (ดู ปฐมกาล 17) พันธสัญญานั้นได้รับการต่อใหม่กับผู้คนของโมเสสที่เชิงเขาซีนาย (ดู อพยพ 19:48 อิสยาห์ 54:5 เยเรมีย์ 3:1-4) ข้ออ้างอิงเพิ่มเติมถึงบทบาทของพระเจ้าในฐานะสามีแห่งพันธสัญญามีอยู่ในเยเรมีย์ 3:20, 3:10-32 และ วิวรณ์ 19:7)

เมื่ออิสราเอลได้หันจากสามีเพื่อไปสักการะพระเจ้าอื่น อิสราเอลได้ทำลายพันธสัญญา อิสราเอลได้กระทำการโสเภณีร้ายแรงได้เล่นชู้อย่างยิ่ง (โฮเซยา 1:2) ได้เล่นชู้ (โฮเซยา 2:5) ดู เยเรมีย์ 2:20, 3:1 และ 9, และ 5:7 อพยพ 34:13-16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 31:16) เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์ แมคคองคีได้อธิบายว่า “ในคัมภีร์ไบเบิลหมายถึงการคบชู้ผิดประเวณีได้ถูกเรียกว่าการคบชู้ เมื่อผู้คนของพระเจ้าละทิ้งพระองค์เพื่อไปสักการะพระเจ้าปลอมการไม่เชื่อตรงต่อพระเยซูฮาวาห์ของพวกเขาถูกเรียกว่าการโสเภณีและการคบชู้ (เยเรมีย์ 3:8-9 โฮเซยา 1:2 และ 3:1) โดยการละทิ้งพระเจ้าผู้คนที่คนของพระองค์มิได้เชื่อตรงต่อคำสาบานแห่งพันธสัญญาของพวกเขา คำสาบานที่ได้กระทำต่อพระองค์ซึ่งทรงเป็นสามีของพวกเขาโดยทางสัญลักษณ์” (Mormon Doctrine, page 25)

การใช้สัญลักษณ์นี้มีศูนย์กลางที่ข่าวสารของโฮเซยา เนื่องจากเขาได้บรรยายถึงการไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของอิสราเอลเหมือนดังภรรยาที่ได้หันหลังของนางให้กับสามีเพื่อติดตามชู้รักของนางไป

(10-3) โฮเซยา 1:1 ผู้ใดคือโฮเซยา?

ข้อความแทรกในหนังสือนี้แจ้งแก่เราว่าโฮเซยาเป็นบุตรของเบเออร์ โศกไม่ตื้นที่ที่เราไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับผู้เป็นบิดา คำในภาษาฮีบรูที่เป็นชื่อของศาสดาโฮเซยา ให้ความหมายว่า ช่วยเหลือ ปลดปล่อยและความรอด และมันแปลงมาจากรากเดียวกันกับคำว่าโยชูวาและเยชู โดย

เหตุผลจากข้ออ้างอิงมากมายในคำพยากรณ์ต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ เป็นที่สันนิษฐานทั่วไปโดยเหล่าผู้วิจารณ์ว่าโฮเซยามีเชื้อชาติจากอาณาเขตนั้น ข้อความส่วนแทรกบอกเราอีกด้วยว่าโฮเซยาเป็นศาสดาในสมัยของอุสซียาห์ โยธาม อาสาและเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยของเยโรโบอัมโอรสของโยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลเยโรโบอัม II กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงปกครองจากปี 788 จนถึงปี 747 ก่อนคริสตศักราช และเฮเซคียาห์พระนามสุดท้ายแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ทรงเริ่มปกครองในปี 725 ก่อนคริสตศักราช เราอาจไม่ไกลจากความจริงถ้าเราจะกำหนดว่าระยะเวลาของการปฏิบัติศาสนากิจของโฮเซยาจากประมาณปี 775 จนถึง 725 ปีก่อนคริสตศักราช เขาจึงเป็นผู้ร่วมสมัยกับศาสดาที่ยิ่งใหญ่อีกสามคนซึ่งคือ อิสยาห์ อาโมส และมีคาห์” (Sidney B. Sperry, The Voice of Israel's prophets, page 274)

(10-4) โฮเซยา 1:1 อะไรเกิดขึ้นในสมัยของโฮเซยา?

ช่วงเวลาแห่งชีวิตของโฮเซยาเป็นยุคที่วังเวงและโศกเศร้าและความเกรี้ยวกราดแห่งสวรรค์ได้ถูกเทลงบนผู้คนที่ได้ละทิ้งความเชื่อของพระองค์ประชาชนชาติต้องทนทุกข์จากผลร้ายของการแตกแยกนั้นซึ่งเป็นผลมาจากเล่ห์กลของเขาผู้ซึ่งได้ถูกประทับตราที่ไม่สามารถลบได้ว่า เยโรโบอัมผู้ทำให้อิสราเอลผิดบาป การปฏิบัติให้ไปไปตามกฎหมายได้หย่อนยานและข้อประกาศแห่งศาสนาได้ถูกเพิกเฉย บาอัลได้กลายเป็นคู่แข่งของพระเยซูฮาวาห์ภายใต้เงามืดของปาละเมาะได้มีการปฏิบัติพิธีกรรมที่ไม่บริสุทธิ์และเลวร้ายของเทพเจ้านอกศาสนา สันติสุขและความมั่งคั่งได้หนีจากแผ่นดินซึ่งได้ถูกรังควานโดยผู้รุกรานต่างดาวและการแก่งแย่งภายใน การใช้กำลังและการฆาตกรรมได้เป็นยามที่คู่อยู่ด้วยกันของบัลลังก์ได้มีการเข้าเป็นพันธมิตรกับประชาชาติอื่นๆ ซึ่งได้นำความเหลวแหลกและการเป็นพวกนอกศาสนาเข้าสู่ภายใน อิสราเอลได้ตกอยู่ภายใต้การเป็นเชลยและการสับประมาทโดยผู้มิได้เข้าสู่หนัดประชาชาติได้ถูกทำให้ตกต่ำโดยถ้วนทั่ว และได้รับการรักษาความจงรักภักดีทางวิญญาณไว้โดยเพียงพลเมืองส่วนหนึ่งของมัน” (The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scripture Dictionary s.v. “โฮเซยา ดู พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญา

(10-5) โสเซยา 1:2-3 โสเซยาได้ถูกบัญชาให้แต่งงานกับหญิงงามเมืองหรือ?

ข้อเหล่านี้ได้ทำให้เกิดคำถามยากที่จะตอบบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้ายพระผู้เป็นเจ้าจะบัญชาให้ผู้รับใช้ของพระองค์รับเอาผู้ไร้ศีลธรรมเป็นภรรยาของเขาเพียงเพื่อให้เป็นสัญลักษณ์สัมพันธ์ภาพระหว่างพระองค์กับอิสราเอลหรือหรือคำบัญชานี้ควรได้รับการตีความหมายแต่เพียงในทางสัญลักษณ์เท่านั้น การแปลความหมายสามารถแยกได้เป็นห้าอย่าง

1. โสเซยาได้ถูกขอโดยพระผู้เป็นเจ้าจริงๆ ให้แต่งงานกับหญิงเจ้าชู้ เหล่านักปราชญ์ที่สนับสนุนความเห็นนี้คิดว่า การแต่งงานดังกล่าวนี้ถูกใช้เป็นบทเรียนเป้าหมายเพื่อเรียกความสนใจของอิสราเอลมาสู่ภาวะแห่งเนื้อหนังของ

มัน สเปอริร์กล่าวแทนการที่สิทธิชนยุคสุดท้ายได้ละเลยข้อสันนิษฐานนี้อย่างแหลมคมเมื่อเขาได้ประกาศว่า “มันควรถือว่าเป็นคำบัญชาที่ขัดกับพระลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า” (Voice of Israel's Prophets, p. 281)

2. ประสบการณ์ทั้งหมดนี้ได้มาสู่โสเซยาในความฝันหรือภาพนิมิต ไม่มีทั้งหญิงเจ้าชู้หรือการแต่งงาน แต่โสเซยาได้ถูกขอให้รับภาระของการเป็นศาสดา (สามี่) สำหรับอิสราเอลที่ผิดศีลธรรม (โกเมอร์) แม้ข้อสันนิษฐานนี้จะนำไปได้นักปราชญ์ส่วนใหญ่ที่สุดไม่ยอมรับเนื่องจากการเกี่ยวข้องอย่างเข้มข้นของโสเซยากับภาพลักษณ์นี้

3. โสเซยาได้แต่งงานกับหญิงผู้ที่ครั้งหนึ่งเป็นคนดีและซื่อสัตย์ แต่ต่อมาได้กลายเป็นภรรยาที่นอกใจหรือหญิงเจ้าชู้ เมื่อนางได้นำสามี่ให้เข้ามีส่วนร่วมในพิธีกรรม

หุบเขาเจสเรเอล

เพื่อการวิพากษ์ของชาวคานาอันที่อยู่โดยรอบ ในกรณีดังกล่าวนี้ชีวิตของโฮเซยาเป็นเสมือนเรื่องสอนใจที่ถูกตั้งเป็นกฎ และวลีที่ว่าหญิงเจ้าชู้หมายถึง สิ่งที่โกเมอร์ต่อมาได้เป็น กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือโฮเซยาได้แต่งงานกับโกเมอร์แต่เมื่อนั้นนางยังมีได้เป็นหญิงเจ้าชู้ อย่างไรก็ตาม เหมือนกับคนอื่นๆ ในยุคนั้น นางได้เป็นในเวลาต่อมา

บรรดานักปราชญ์ที่ได้สนับสนุนความเห็นนี้อธิบายว่า ต่อมาในชีวิตเมื่อโฮเซยาได้มองย้อนกลับสู่ประสบการณ์นี้ และสิ่งทั้งหมดที่เขาได้เรียนรู้และทนทุกข์จากมันได้ระลึกว่าเหตุการณ์ในชีวิตของเขาเองได้ช่วยแสดงถึงการสั่งสอนของเขา ข้อยากอย่างหนึ่งในการแปลความหมายดังนี้ก็คือนักปราชญ์ให้โฮเซยาได้รับหญิงเจ้าชู้เป็นภรรยาถ้าโกเมอร์ได้ซื่อสัตย์และจริงใจขณะเมื่อนางแต่งงาน วลีนี้ก็ดูออกแปลกๆ ในการพรรณนาถึงนาง

4. ความหมายอีกอย่างหนึ่งของการแปลความในข้อสามก็คือ โกเมอร์มิได้เป็นหญิงงามเมืองโดยแท้จริงแต่เป็นผู้ที่สักการะบาอัล ดังนั้นนางมีความผิดในการเป็นโสเภณีทางวิญญาณ แต่ถ้าเป็นจริงตามนั้นมันก็ยังดูประหลาดที่ว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงขอให้ศาสดาแต่งงานกับภรรยาที่มีได้มีความเชื่อในพระองค์

5. ทฤษฎีที่ว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้นำเสนอท่านสอนใจที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อสอนถึงผลทางวิญญาณอันเกิดจากการไม่ซื่อสัตย์ของอิสราเอลมีความเกี่ยวข้องกับคำอธิบายในข้อ 2 เกี่ยวกับความฝัน สเปอริร์ได้กล่าวว่าจริงๆ แล้วโฮเซยาไม่เคยสัมผัสกับการแต่งงานดังกล่าวนี้ เขาได้ป้องกันความเห็นของเขาด้วยคำโต้แย้งที่ดูมีน้ำหนักสำหรับลัทธิขงขุนสุดท้าย “พระเจ้าทรงเรียกโฮเซยาให้รับเอาหญิงงามเมืองคนหนึ่งเป็นภรรยา โดยเป็นตัวแทนการเรียกศาสดาสู่การปฏิบัติศาสนกิจ ศาสนาจึงต่อผู้คนที่ละทิ้งความเชื่อและทำลายพันธสัญญา ลูกๆ ที่ชั่วร้ายจากการรวมเข้ากันครั้งนี้เป็นตัวแทนของการมาถึงแห่งการพิพากษาของพระเจ้าอิสราเอล ซึ่งคือคำเตือนที่ศาสดาจะนำไปสู่ผู้คนที่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าภาพของภรรยาเจ้าชู้และลูกๆ นี้จะเป็นที่เข้าใจได้ในเวลานั้นโดยพวกเขาฮีบรูโดยมิได้ต้องควรคิดถึงชีวิตของโฮเซยาเองหรือตัวของเขาเองถ้าเขามีได้แต่งงาน” (See Voice of Israel's Prophets, page 281)

ซี. เอฟ. คีลและ เอฟ. เดลิสโต้แย้งจากแง่คิดเดียวกัน

นี้โดยแสดงให้เห็นว่าการแปลความหมายตามตัวอักษรจะทำให้พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเป็นองค์ที่ขัดแย้งในตนเอง” เนื่องจากมีการแตกต่างโดยสาระสำคัญระหว่างการเป็นเพียงตัวแทนทางสัญลักษณ์และการกระทำสิ่งใดๆ อย่างจริงๆ คำสั่งสอนที่ได้ถูกประทานให้ศาสดาเพื่อให้แสดงออกถึงบาปอย่างหนึ่งในรูปแบบที่เป็นสัญลักษณ์เพื่อให้เกิดสิ่งประทับในหัวใจของผู้คนว่าเป็นสิ่งที่น่าชิงชังและการลงโทษที่สมควรกับมันมิได้เป็นสิ่งแปรเปลี่ยนความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าในขณะที่คำบัญชาให้ทำบาปจะเป็น พระเจ้าเป็นเจ้าในฐานะพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงไม่สามารถล้มล้างกฎแห่งศีลธรรม หรือบัญชาสิ่งใดๆ ที่ผิดศีลธรรมอย่างแท้จริงโดยปราศจากการขัดแย้งในพระองค์เองหรือโดยการปฏิเสธธรรมชาติแห่งพระองค์เอง” (Commentary on the Old Testament, 10:1-35)

สเปอริร์มิได้ให้ข้อสังเกตถึงปัญหาอื่นใดอีกที่ได้เกิดขึ้นจากการแปลความหมายตามตัวอักษรยิ่งกว่านี้สำหรับโฮเซยาที่จะแต่งงานกับหญิงที่มีอดีตที่เป็นปัญหาจะทำให้เป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะเทศนาสั่งสอนต่อผู้คนที่ทั้งหลาย และตีแผ่การผิดศีลธรรมทางเพศของพวกเขา พวกเขาจะได้ขึ้นวอนเย้ยหยันมายังโฮเซยาและกล่าวว่า “ท่านมีผิดเช่นกันกับเรา ขออย่ามาเทศนาสอนเราเลย” (Voice of Israel's Prophets page 281)

แม้การโต้แย้งที่มีเหตุผลจะสามารถทำได้จากทุกความเห็นไม่ว่าเหตุการณ์จริงได้เกิดขึ้นอย่างไร ความหมายภาพลักษณ์นี้ก็คงชัดเจน และมันเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจในสิ่งที่โฮเซยาได้เขียนไว้ อีกครั้งหนึ่งที่ข้อสังเกตของสเปอริร์มีประโยชน์

“แต่ไม่ว่าการแปลความหมายของผู้เขียนเกี่ยวกับการแต่งงานของโฮเซยาหรือของคนอื่นได้เป็นที่ยอมรับหรือไม่ ความสำคัญทางศาสนาของบทที่ 1-3 ก่อนข้างชัดเจนภรรยาของโฮเซยาเป็นตัวแทนของอิสราเอลซึ่งคือคูภีษกที่ไม่ภักดีและเจ้าชู้ของพระเยโฮวาห์ผู้ทรงกำหนดเป็นเงื่อนไขว่า หากอิสราเอลมีผลจากการโสเภณีและปฏิรูปอิสราเอลจะพบการกระทำอันเด็ดขาด อิสราเอลจะถูกตรวจสอบและทำโทษในความผิดบาปอันน่ารังเกียจนี้และจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ขมขื่นอันทรมาณว่าพระเจ้ามีความหมายมากกว่าที่อิสราเอลได้คิดไว้มากมายนัก (โฮเซยา 2:6-7)

“การซึ้นนำอันแน่วแน่ของพระเยโฮวาห์ที่มีต่ออิสราเอล แม้อิสราเอลได้เถลไถลตลอดมาได้แสดงถึงความพยายามของพระองค์ที่จะคืนดีกับอิสราเอลอีก (โฮเซยา 2: 14) การขอคืนดีอันอ่อนโยนและความเห็นอกเห็นใจในการขอคืนดีของพระองค์จะเป็นผลให้อิสราเอลกลับไปสู่คอกของมันในท้ายที่สุด การที่ยอมตัวต่อการผิดศีลธรรมอันชั่วร้ายของพวกชาวคานาอันได้ถูกกล่าวถึงอีกบ่อยครั้งในบทที่ 2 ความสนใจของผู้อ่านได้ถูกเรียกไปสู่คำสัญญาอันประเสริฐที่พระเจ้าทรงทำไว้ต่ออิสราเอลในท้ายบทที่ 1 ถึง 3 พระองค์ทรงยืนยันว่าในยุคสุดท้าย ซึ่งคือยุคที่เรากำลังมีชีวิตอยู่นี้ อิสราเอลจะได้รับพรอย่างสูงและพันธสัญญาที่ได้ทำใหม่ระหว่างทั้งสองฝ่ายที่ได้ปรากฏในบทที่หนึ่งต่อไปนี้เป็นสัญญาต่างๆ ที่ปรากฏในบทที่ 2 (โฮเซยา 2:19-23)” (Voice of Israel’s Pro-phets, page 282-84

(10-6) โฮเซยา 1:4-11 นามอันเป็นสัญลักษณ์

บ่อยครั้งนามต่างๆ ในพระคัมภีร์ไบเบิลได้มีมาจากสถานการณ์ที่อยู่รอบๆ การเกิดของเด็กผู้นั้นในเรื่องของโฮเซยา โกเมอร์ได้ให้กำเนิดบุตรสามคน ชายสองและหญิงหนึ่งแก่สามีของนาง นามที่ได้ถูกมอบแก่เด็กเหล่านี้ดูเหมือนเป็นสัญลักษณ์ของความพินาศที่รออยู่ในอนาคตของอิสราเอลอันเป็นผลมาจากวิถีแห่งการถือรูปเคารพของมันซึ่งคือลูกๆ หรือการพิพากษาเป็นผลตามธรรมชาติแห่งการผิดประเวณีของอิสราเอล หรือความไม่ชอบธรรม

นามของบุตรคนแรกอิสราเอลเป็นชื่อเดียวกันกับชื่อของหุบเขาที่มีการกวาดล้างอันนองเลือดของกษัตริย์เยชู

(10-7) โฮเซยา 2 อะไรคือความหมายของอุปมาต่างๆ ?

ข้อ 1	อัมมี	“ผู้คนที่ของข้าพเจ้า”
ข้อ 1	รุหะมาห์	“ได้รับความกรุณา “หรือ” บรรดาผู้ที่ได้รับความกรุณา”
ข้อ 2	มารดาของเจ้า	ประชาชาติอิสราเอล
ข้อ 3	ถิ่นทุรกันดาร	การตกเป็นเชลย

และเป็นกลางบอกถึงการล่มลงของอิสราเอลในหุบเขาทุรกันดารแห่งนั้น มันเป็นหุบเขาซึ่งถูกมองข้ามโดยเมกิดโด (ดู New testament “อารมาเกดโดน” see Revelation 16:16) และมีนามระบือในการสงครามในอดีตและอนาคต ยิสเรเอลหมายความว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงหว่านหรือกระจายสู่ภายนอกเนื่องจากการหว่านในสมัยโบราณทำโดยการขว้างเมล็ดพืชในกำมือออกไป ไม่ต้องสงสัยว่ามันเป็นการเกี่ยวโยงถึงการล้มและการกระจายของอิสราเอล

นามโลรุหะมาห์ในภาษาฮีบรูหมายถึง มิได้รับการกรุณา และชี้ว่าไม่มีความกรุณาขนาดใดจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะสามารถกั้นความยุติธรรมแห่งสวรรค์ให้พ้นจากและช่วยอิสราเอลฝ่ายเหนือได้ เผ่าทั้งสิบจะถูกทำลายและกุมไปเป็นเชลย และเพียงยูดาห์เท่านั้นจะถูกปล่อยไว้

นามของลูกคนที่สาม “โลอัมมี” ในภาษาฮีบรูมิใช่ผู้คนที่ของข้า เป็นเสมือนการคร่ำครวญและแสดงว่าโดยการโสเภณีของมันอิสราเอลไม่สามารถถูกถือว่าเป็นผู้คนที่ของพระเจ้า

พร้อมด้วยนามอันมีสัญลักษณ์สองนามสุดท้ายพระเจ้าได้ทรงพยากรณ์ถึงผลทางลงของบาป (ดู โฮเซยา 1: 6-9) แต่ในข้อต่อมาพระองค์ทรงแสดงถึงคำสัญญาแห่งความหวัง (ข้อ 7 และ 10) ตลอดทั่วหนังสือโฮเซยาได้ใช้การผสมผสานกันระหว่างคำสัญญาถึงการทำลายล้างหรือคำสาปแช่ง กับคำสัญญาที่เห็นชอบการฟื้นฟูในอนาคต

(10-8) โฮเซยา 3:1-3 ผู้ใดคือหญิงนั้น?

ความพยายามที่จะอธิบายโฮเซยา 3:1-3 ยากหัดเทียม

ข้อ 5	คนรัก	บุโรहित, บุโรหิณี, และรูปเคารพแห่งพระวิหารของชาวคานาอันหรือในความหมายที่กว้างขึ้น ผู้ใดก็ตามที่บุคคลรักมากกว่าพระผู้เป็นเจ้าของ
ข้อ 5-9 และ 13	อาหาร, ข้าวโพด, ชนแกะ และทองรูปพรรณ	คุณค่าทางโลกและสมบัติ
ข้อ 9-10	ความเปลือยและความลามกของนาง	บาปของอิสราเอล
ข้อ 11-14	เกลี้ยกล่อมนาง	พระเยโฮวาห์ยังทรงสนพระทัยในนางและพยายามที่จะได้นางคืน
ข้อ 15	หุบเขาอาโค, หุบเขาอันอุดมทางเหนือของเจรีโค ไกล์กิลกาล	พระเจ้าจะทรงฟื้นฟูนางสู่ปรีย์ใหญ่
ข้อ 16	อิซชิ (ในภาษาฮีบรูหมายถึงและสามีของฉัน) และบาอัลลี หมายถึง พระ	ในที่สุดอิสราเอลจะยอมรับพระผู้เป็นเจ้าของในฐานะพระเจ้าของพวกเขาและสามีแท้จริงของนาง
ข้อ 19-20 ผลมา	หมั้นเจ้าไว้สำหรับเรา เป็นนิจ	ความบริบูรณ์ของพันธสัญญาใหม่และเป็นนิจได้รับการฟื้นฟูแก่อิสราเอลในยุคสุดท้ายและพรนิรันดร์ซึ่งจะเป็นจากการแต่งงานอันซื่อสัตย์ของอิสราเอลต่อพระเยโฮวาห์
ข้อ 22	ยิสเรเอล (ภาษาฮีบรู หมายถึง พระเจ้าจะทรงหว่าน	อิสราเอลที่น่าสงสารและถูกย่ำลงเหมือนดังหุบเขาอิสราเอล พวกเขามีศักยภาพยิ่งใหญ่และจะได้รับการหว่านใหม่และทำให้เกิดผลโดยพระเจ้า

กับความพยายามที่จะอธิบายโฮเซยา 1:1-2 คำวิจารณ์พิจารณาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้มองลอดเข้าสู่ชีวิตส่วนตัวของโฮเซยาและยืนยันว่าหญิงที่ได้รับการกล่าวถึงในโฮเซยา 3:1 คือบุคคลเดียวกันกับโกเมอร์ในโฮเซยา 1:3 อีกครั้งหนึ่งที่ปัญหาของการแปลปริศนาเกี่ยวกับการแต่งงานของโฮเซยาได้เกิดขึ้น ถ้าหญิงนี้คือโกเมอร์เหตุใดบทนี้จึงมีกล่าวไว้ดังนี้ อาจเป็นไปได้มากกว่าหญิงผู้นี้เป็นภรรยาคนที่สองการแปลความดังนี้มีได้ก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงเนื่องจากการแต่งงานได้ถูกถือว่าเป็นนิทานสอนใจดังที่คิลและเดลิสได้อธิบายไว้ “ในการแต่งงานอันเป็น

สัญลักษณ์ครั้งที่สองศาสดาได้บรรยายถึงผู้ที่ซื่อสัตย์แต่ด้วยเหตุผลนั้นได้ว่ากล่าวและปฏิรูปความรักแห่งพระเจ้าต่ออิสราเอลที่เป็นกบฏ โดยบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้รับเอภรรยาผู้หนึ่งซึ่งได้ใช้ชีวิตในการเล่นชู้อย่างต่อเนื่องแม้จะมีความรักอันซื่อสัตย์ของเขา และทำให้นางอยู่ในสถานการณ์ที่นางมีหน้าที่ที่จะต้องถอนตัวจากซู้รักของนาง เพื่อเขาจะได้นำนางหันกลับมา ข้อ 1-3 กล่าวถึงการกระทำนี้ ข้อ 4-5 เป็นคำอธิบายพร้อมด้วยคำประกาศของการปฏิรูปซึ่งการดำเนินการนี้ถูกหวังให้เกิดผล” (Commentary, 10:1-66)

(10-9) โยเซยา 3:2 จงมาสู่เรา

ข้อ 2 กล่าวถึงราคาของการไถ่หญิงผู้ซึ่งได้รับการกล่าวถึงในข้อ 1 เงินจำนวนสิบห้าแห่งเป็นครึ่งหนึ่งของราคาที่ต่อจ่ายเพื่อทาสหนึ่งคน (ดู อพยพ 21:32 เศคาริยาห์ 11:12) เหตุใดโยเซยาได้รับบัญชาให้จ่ายราคาเพียงครึ่งเดียวไม่เป็นที่แน่ชัด

เมื่อเราพิจารณาว่าโกเมอร์เป็นสัญลักษณ์แห่งอิสราเอลราคาที่ต่อจ่ายไปแสดงนัยว่าอิสราเอลของอิสราเอลได้หรือจะต้องสูญสิ้น นอกจากนี้อิสราเอลได้รับทุกข์ของการเป็นทาสแห่งบาบซึ่งต้องมีการจ่ายราคาก่อนที่อิสราเอลจะสามารถคืนดีกับผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอลได้ โยเซยาปรารถนาที่จะซื้อภรรยาของเขาจากความเป็นทาสเหมือนดังที่พระบิดาบนสวรรค์เสาะหาลูกๆ ของพระองค์เพื่อพวกเขาจากอำนาจของซาตานด้วยโลหิตแห่งพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์

(10-10) โยเซยา 3:3 “เจ้าอย่าเล่นซู้อีก”

แม้ราคาที่ต่อจ่ายสำหรับการซื้อขายที่กล่าวไว้ในข้อ 2 ได้รับการจ่ายแล้วยังต้องมีเวลาแห่งการทดลองการรอคอย และการเตรียมก่อนที่บุคคลจะได้รับการคืนสภาพพลูพรต่างๆ และพันธสัญญา และชื่นชมกับการเคียงคู่สามีและพระผู้ช่วยให้รอด หลักธรรมนี้ใช้ได้ไม่ว่าจะพาดพิงถึงโกเมอร์ในฐานะบุคคลหรือโกเมอร์ในฐานะภาพแทนของอิสราเอล

(10-11) โยเซยา 3:4-5 การตกเป็นเชลย

โยเซยา 3:4 หมายถึงการตกเป็นเชลยของอิสราเอลที่รอคอยอยู่เมื่อพวกเขาจะปราศจากฝ่ายผู้นำ เช่นกษัตริย์และประมุขต่างๆ และปราศจากพระวิหารและการปฏิบัติทางศาสนาที่พวกเขาเชื่อการถวาย เช่น การถวายเครื่องบูชา อีกทั้งพวกเขาจะปราศจากการเปิดเผยซึ่งมีเอโปดที่อยู่ติดกับยูริมและซัมมัมเป็นตัวแทน รูปพระได้รับการสักการะโดยพวกชาวคานาอันในฐานะผู้ประทานความมั่งคั่งและเทพเจ้าผู้เปิดเผยอนาคต บรรดานักวิจารณ์เชื่อว่าวัตถุเพื่อการสักการะของพวกชาวคานาอันนี้ได้ถูกรวมเข้าไว้กับสิ่งของเพื่อการสักการะพระเยโฮวาห์เพื่อแสดงต่อผู้คนที่ว่าการสักการะรูปเคารพจะสูญสิ้นไปด้วยดาวิด กษัตริย์ของเขาทั้งหลายเป็นหนึ่งในพระสมัญญานามแห่ง

พระเมสโปดกหรือพระเยซูคริสต์ (ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็นสำหรับอิสยาห์ 11:1)

ตามที่มีข้อสังเกตไว้ในโยเซยา 3:3 โกเมอร์ต้องชำระชีวิตของนางให้บริสุทธิ์ก่อนที่จะนางจะสามารถสัมผัสความรักของโยเซยา เนื่องจากความรักที่แท้จริงกำหนดว่า โกเมอร์ต้องรักตัวเองด้วยในการตกเป็นเชลยของพวก เขา อิสราเอลจะทนทุกข์โดยปราศจากความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าของนางที่จะได้ชำระชีวิตของนางให้บริสุทธิ์ ครั้นแล้วอิสราเอลจะรู้ถึงความรักที่สืบเนื่องต่อไปของพระผู้เป็นเจ้าของ

(10-12) โยเซยา 4:3 “เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงเป็นทุกข์”

ดูเลวีนิติ 26 และเฉลยธรรมบัญญัติ 28 ด้วยที่ซึ่งพระเจ้าทรงสรุปแนวทางของการเกี่ยวข้อระหว่างความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินกับความชอบธรรมหรือความชั่วร้ายของผู้คน

(10-12) โยเซยา 4:8 วลีที่ว่า “เขาเลี้ยงชีพด้วยบาปแห่งประชากรของเรา” หมายความว่าอย่างไร

คิลและเดลิสได้อธิบายว่า วลีในภาษาฮีบรูที่ได้รับการแปลว่า “บาปแห่งประชากรของเรา” หมายถึงเครื่องถวายบูชาไถ่บาปของผู้คน เป็นเนื้อที่บุโรหิตได้รับบัญชาให้กินเพื่อชำระบาปของประชาชนให้สิ้น (ดู เลวีนิติ 6:26 และข้อสังเกตเกี่ยวกับบทนี้ในเลวีนิติ 10:17) อย่างไรก็ตามการทำให้คำบัญชานี้เกิดผลได้กลายเป็นบาปในส่วนของบุโรหิตจากข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้มุ่งใจนั้นคือความปรารถนาอันร่ำร้องของพวกเขาไปสู่การละเมิดของผู้คน กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือพวกเขาต้องการให้บาปของประชาชนเพิ่มขึ้นเพื่อที่พวกเขาจะได้รับเนื่องจากเครื่องถวายบูชาเป็นจำนวนมากสำหรับกิน” (Commentary 10:1: 78-79)

(10-14) โยเซยา 4:12 อะไรคือ “สิ่งที่ทำด้วยไม้” และ “ไม้ดี”?

สิ่งที่ทำด้วยไม้คือรูปเคารพที่ทำจากไม้ ไม้ดีคือไม้ทาสีหรือสิ่งที่เป็นสิ่งสำหรับทำนาถนาถ หรือเพื่อค้นหาสิ่งของที่ถูกซ่อนไว้หรือสูญหาย สิ่งทั้งหมดนี้รวมกันอยู่

ในวัฒนธรรมของพวกชาวคานาอัน เช่นเดียวกับที่ เครื่องมือในการใช้ทำนายนี้อาศัยอยู่ในลัทธิแบบของมารในทุกวันนี้ ดังนั้นแทนการขอคำปรึกษาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ ทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาได้มองไปยังรูปเคารพ

(10-15) โยเซยา 4:15 เหตุใดจึงต้องหลีกเลี่ยงจาก กิลกาลและเบธาเวน?

กิลกาลคือสถานที่ซึ่งกฏแห่งการเข้าสู่หนัดได้รับการ ต่อใหม่หลังจากที่อิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในสมัย ของโยชูวา แต่มันได้ถูกทำให้มีมลทินโดยการถือรูป เคารพนับจากสมัยของเยโรโบอัม เบธาเวน หมายถึง บ้านแห่งความบาป และเบธเอล หมายถึง นิเวศน์แห่ง พระผู้เป็นเจ้าของ โยเซยา เหมือนดังอาโมสในหนังสืออาโมส 4:5 ได้ใช้ชื่อเบธาเวนสำหรับเมืองเบธเอล เพื่อแสดงว่า นิเวศน์แห่งพระผู้เป็นเจ้าของบิดนี้ได้กลายเป็นบ้านแห่ง ความบาปและการถือรูปเคารพ

(10-16) โยเซยา 4:16 วัวสาวที่ดื้อและแกะที่ทุ่งกว้าง

วัวสาวที่ดื้อคือบุคคลที่ปฏิเสธจะทำตามเพื่อได้รับการ นำและนอนอยู่กับฝูงฝูง วัวเป็นสัตว์ที่ไม่สามารถ ควบคุมได้และจะไม่ออกแรงร่วมกับสัตว์อื่นที่เทียมเข้า ด้วยกัน และไม่ยอมทำตามการนำทางของผู้ขับขี่ แกะใน ทุ่งกว้างหมายถึง สัตว์ที่ไร้การช่วยเหลือและหลงอยู่ใน บริเวณกว้างที่ปราศจากการป้องกัน ภาพเปรียบเทียบนี้ ชี้ถึงการกระจัดกระจายของอิสราเอลไปในหมู่พวกนอก ศาสนา

(10-17) โยเซยา 4:17 และ 5:3, 9, 11-14 และ 6:4 เหตุใดได้มีการย้ายอย่างมากถึงอีเฟอิมและยูดาห์ และไม่มีการกล่าวถึงเผ่าอื่นๆ?

เนื่องจากทั้งสองเป็นเผ่าสำคัญ ยูดาห์ได้กลายเป็น เสมือนตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายใต้ และอีเฟอิมได้ กลายเป็นตัวแทนของอิสราเอลในอาณาจักรฝ่ายเหนือ ฉะนั้นตามการใช้ในที่นี้ยูดาห์หมายถึงอาณาจักรฝ่ายใต้ และอีเฟอิมอาณาจักรฝ่ายเหนือ

(10-18) โยเซยา 5:1-2 ชายและหลุม

มิสปาห์และเทโบร์ภูเขาทั้งสองลูกนี้มีชื่อสำหรับการล่า สัตว์ดังนั้นจึงคือชายและหลุม ผู้ล่าคือผู้ที่ทำการขับไล่

หุบเขาแห่งหนึ่งในภูเขาอีเฟอิม

สัตว์ให้ตกสู่หลุมที่ได้ทำการพรางไว้ การอุปมานี้แสดงให้เห็นถึงบรรดาผู้ปกครองและปุโรหิตในบทบาทที่เบื้อน เลือดในฐานะพรานซึ่งได้คร่าชีวิตเหยื่อของพวกเขาทาง วิญญาณ ซึ่งคืออิสราเอล

(10-19) โยเซยา 5:7 “ลูกนอกรีต”

“อิสราเอลจะได้เกิดลูกๆ ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในการ รักษาพันธสัญญากับพระเจ้า แต่ในการละทิ้งความเชื่อ ของอิสราเอลจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามันได้ทำให้เกิดบรรดาลูก ชู้ซึ่งพระเจ้าทรงไม่สามารถรับว่าเป็นของพระองค์” (Keil and Delitzsch Commentary 10:1-89)

(10-20) โยเซยา 5:10-11 ย้ายหลักเขต

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 27:17 กล่าวว่า “คำสาป แข่งมีแก่ผู้ยกย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน” (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 19:14 ด้วย) เนื่องจากไม่รู้ว่าในอิสรา เอลสมัยโบราณ ทรัพย์สินของบุคคลได้รับการทำหมาย ด้วยกองหินหรือหลักเขต การเคลื่อนย้ายเครื่อง หมายดังกล่าวนี้เป็นการละเมิดร้ายแรงเพราะมันเป็นสิ่ง เดียวกันกับการลักเอาผืนดินของบุคคล ถ้าบุคคลที่ได้ ทำลายเขตแดนของเพื่อนบ้านของเขาได้ถูกสาปแช่ง บรรดา ประมุขแห่งยูดาห์จะได้ถูกสาปแช่งมากกว่าเพียงใด โดยที่พวกเขาได้ทำลายเขตแดนทางศีลธรรมและวิญญาณ ที่ได้ปกป้องการสักการะพระเยโฮวาห์ในโยเซยา 5:11 วลีที่ว่า “เดินตามพระบัญญัติ” ซึ่งว่าอีเฟอิมได้รับการกดขี่เนื่องจากมันได้เดินตามความโสมมอย่างเต็มใจ

แผนการเดินทางตามพระบัญญัติที่แท้จริง (ดู โยเซยา 5:11)

(10-21) โยเซยา 6:1-3 เสียงเรียกให้หันกลับ

โยเซยา 6:2 อาจเป็นการอ้างอิงทางสัญลักษณ์ถึงการรวมกันของอิสราเอลและมิลเลนเนียม ถ้าหนึ่งวันคือหนึ่งพันปี (ดู 1 เปโตร 3:8) อิสราเอลจะฟื้นขึ้นและได้รับพระพรในประมาณสองหรือสามพันปีในอนาคต

โยเซยา 6:3 เป็นการเรียกให้แสดงหาความรู้เกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งการเสด็จขึ้นมาจากพระองค์เสมือนดังอรุโณทัย และพระพรแห่งพระองค์ตั้งฝนช่วงแรกและฝนชุกปลายฤดูที่รดพื้นแผ่นดินโลกสำหรับชาวนาในอิสราเอลโบราณ ฝนสองช่วงมีความสำคัญอย่างวิกฤติ ฝนช่วงแรกจะทำให้ดินอ่อนลงเพื่อพวกเขาจะไถมันได้ และหว่านเมล็ดพืช ฝนช่วงหลังจะให้ความเจริญเติบโตแก่ต้นพืช (ดู โยเอล 2:23)

(10-22) โยเซยา 6:6 อิสราเอลได้ขาดสิ่งใดในสัมพันธภาพต่อพระเยโฮวาห์

ในเวลานั้นความภักดีของอิสราเอลเป็นเสมือนหญิงที่โลเล มันขาดความเด็ดเดี่ยวการมีค่าควรแห่งความรักอันแท้จริงที่ทำโดยพันธสัญญา ในภาษาแห่งชาติของโยเซยาอิสราเอลขาด hesed คำนี้ยากมากที่จะให้ความหมายในภาษาอังกฤษ พระคัมภีร์มาตรฐานฉบับแก้ไขตามปกติแล้วแปลมันว่าความรักอันเด็ดเดี่ยวมันเป็นคำแห่งพันธสัญญาซึ่งหมายถึงความซื่อตรงหรือความรักอันภักดีที่ผูกมัดสองฝ่ายเข้าด้วยกันในพันธสัญญา เมื่อบุคคลได้แสดง hesed ต่ออีกบุคคลหนึ่ง เขามิได้ถูกกระตุ้นเพียงโดยหน้าที่ผูกพันทางกฎหมายเท่านั้น แต่โดยความภักดีภายในซึ่งงอกงามขึ้นจากสัมพันธภาพนั่นเองด้วย ความรักแห่งพันธสัญญาดังกล่าวนี้อาจมีสมบัติแห่งการคงเส้นคงวา ความมั่นคง ความเด็ดเดี่ยว ในภาพอันชัดเจนของโยเซยาเขาได้กล่าวว่าอิสราเอลเป็นเสมือนดังเมฆยามเช้าที่... เหมือนกับน้ำค้างยามเช้าที่ระเหยไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเห็นรูปแบบของการสักการะที่มีอยู่

“เพราะเราประสงค์ความรักมั่นคงไม่ประสงค์เครื่องเผาบูชาเราประสงค์ความรู้ในพระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา”

“บางทีเราไม่ควรกดดันถ้อยคำของโยเซยาให้หมายความว่าเขาต่อต้านการสักการะอย่างเป็นทางการแต่แน่ชัดว่าเขาต่อต้านรูปแบบที่ทำให้วิญญาณแห่งความซื่อสัตย์อันแท้จริงต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญาเสียหาย พระเยชูทรงขอให้ผู้ที่ฟังพระองค์กลับไปอ่านโยเซยา 6:6 ใหม่ถึงสองครั้ง เมื่อพระองค์ได้ถูกกล่าวหาว่าละเมิดกฎอันเป็นทางการของหลักคำสอน (ดู มัทธิว 9:13 และ 12:7)” (Bernhard W. Anderson Understanding the Old Testament, p.248)

(10-23) โยเซยา 7:8-9 อีเฟอิมเป็นชนมบั๋งที่มีได้พลิกกลับอย่างไร

เนื่องจากอีเฟอิมอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ผสมผสานกับประชาชาติอื่นๆ สักการะรูปเคารพของพวกเขาและเรียนรู้วิถีของพวกเขา มันจึงได้ทำการครองคานาอันสำเร็จเพียงครั้งเดียวเพราะมันได้รับการบั้งครั้งเดียว

ดังนั้นอิสราเอลได้กลายเป็น ชนมบั๋งที่มีได้พลิกชนมบั๋งก่อนที่บั้งบนถ้ำร้อนหรือบนแผ่นดินที่ร้อนจนแดงซึ่งถ้ามันมิได้ถูกพลิกมันก็จะไหม้ที่ส่วนล่างและมีได้บั้งทางด้านบนเลยความหมายของภาพนี้ได้รับการอธิบายในข้อ 9 เหมือนดังที่ไฟจะเผาชนมบั๋งจนไหม้ถ้ามันมิได้ถูกพลิก พวกชนต่างชาติก็ได้เผาผลาญความเข้มแข็งของอิสราเอล ส่วนหนึ่งโดยการสงครามอันวิบัติ และอีกส่วนหนึ่งโดยธรรมชาติแบบนอกศาสนาที่ได้แทรกซึมเข้าสู่อิสราเอลโดยผ่านอิทธิพลของพวกเขา” (Keil and Delitzsch, Commentary 10:1:107-8)

(10-24) โยเซยา 7:11-13 อะไรคืออันตรายของพันธมิตรอันยุ่งเหยิงของอิสราเอล?

เรามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยซึ่งเสียงกลองศึกเป็นเหตุให้ผู้คนมากมายต้องโต้ถึงกันว่าเราควรเข้าเป็นพันธมิตรกับประชาชาติอื่นเพื่อป้องกันตนเองหรือเปล่า ในระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจของโยเซยาได้มีการคบคิดและการไม่สงบภายในอื่นๆ เกิดขึ้นซึ่งได้ทำให้อิสราเอลอ่อนกำลังลงอย่างมาก ในความสิ้นหวังเหล่าประชาชนได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพวกชาวอัสซีเรียและอียิปต์สลับกักันไปโดยการส่งบรรณาการให้ทั้งสองฝ่าย และเป็นผลให้สูญเสียความเป็นไทและการปกครองตนเองของพวกเขา

โดยจำต้องยอมรับการเป็นประเทศราชภายใต้อัลซีเรีย โยเซยาได้เตือนประชาชาตินี้ถึงความโง่เขลาของมันและการที่มันแสวงหาการเป็นพันธมิตรจากชาติต่างด้าว การมีพันธมิตรทางการเมืองจะไม่บำบัดสาเหตุอันแท้จริงในความยากลำบากของพวกเขา ซึ่งคือการเจ็บป่วยทางศีลธรรมและการกบฏต่อพระเจ้าโฮเซยาเชื่อโดยไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงคุ้มครองผู้คนของพระองค์ถ้าพวกเขาว่างใจในพระองค์

“และอีเฟอิมเป็นเสมือนนกพิราบโง่เขลาโดยปราศจากความเข้าใจ พวกเขาเรียกหาพวกอียิปต์พวกเขาไปหาพวกอัลซีเรีย” (7:11)

โยเซยาเตือนผู้คนของเขาได้ถึงการกระทำพันธสัญญา กับประชาชาติซึ่งพึ่งพาการใช้กำลังเพียงอย่างเดียวขอให้ประชาชาติใหญ่ต่อผู้สงครามของพวกเขาเองประชาชาติเล็กซึ่งเลือกที่จะเข้ายุ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจที่ร้าย ยิ่งกว่านี้ประชาชาติใหญ่มีการปฏิบัติทางศาสนาที่ขัดกับอุดมคติของศาสนาดอย่างรุนแรง การทุศีลของพวกเขา บวกเข้ากับสิ่งต่างๆ ที่แพร่หลายในอิสราเอลอยู่แล้วได้ทำให้ประชาชาตินี้ล่มลงในไม่ช้า ดังนั้นอิสราเอลได้แผ่ขยายความพินาศคืออย่างหนึ่งในตัวมันเอง แทนที่จะค้นหาความรักและการคุ้มครองของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ การค้นหาประชาชาติอื่นเพียงให้อิสราเอลเข้าไปติดกับดักและมันได้เป็นดังนั้น” (Sperry, Voice of Israel's Prophets, page 285-86)

(10-25) โยเซยา 7:14 เหตุใดผู้คนได้ร่ำร้องหาข้าวโพดและเหล้าองุ่น?

เมื่อความยากลำบากมาถึงบางคนร้องไห้อยู่บนเตียงของพวกเขามากกว่าที่จะสวดอ้อนวอนถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วยสุดหัวใจของพวกเขา พวกเขามองหาข้าวโพดและเหล้าองุ่นเพื่อเป็นบางสิ่งที่จะทำให้ความเดือดร้อนของพวกเขาหายไป พวกเขาไม่แสวงหาสิ่งที่จะนำความช่วยเหลือของพระเจ้ามาให้

(10-26) โยเซยา 7:16 คันธนูที่หลอกลวง

คันธนูที่หลอกลวงคือคันธนูที่ติดกลับสู่รูปโค้งของมัน เมื่อนักธนูกำลังขึ้นสายหรือหักเมื่อเขานำมันในแต่ละกรณีนี้ นักธนูอาจได้รับบาดเจ็บ

(10-27) โยเซยา 8:8-9 ลาปา

ลาปาเป็นหนึ่งในสัตว์ป่าที่เป็นไทแก่ตัวและเชื่อถือไม่ได้มากที่สุดในโลก เนื่องจากอิสราเอลต้องการไปตามทางของตัวเองและอยู่โดยลำพังความปรารถนานั้นได้รับการอนุญาต พวกเขาจะไปโดยลำพังผู้อัลซีเรียและถูกกลืนโดยคนต่างชาติ คนรักที่ถูกจ้างมาโดยอีเฟอิมเป็นสัญลักษณ์ แห่งการพยายามอย่างต่อเนื่องของเขาที่จะได้รับความมั่นคงและมิตรภาพโดยผ่านสัมพันธ์มิตรทางการเมืองมากกว่าโดยผ่านการเชื่อฟังต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

(10-28) โยเซยา 8:13 และ 9:3, 6 อียิปต์

อียิปต์คือดินแดนแห่งการตกเป็นเชลยครั้งแรกระหว่างสมัยโจเซฟ และโมเสส ถ้อยคำในที่นี้หมายถึงการตกเป็นเชลยหรือ พันธนาการโดยทั่วไป; ดังนั้นอัลซีเรียคือ อียิปต์ใหม่

(10-29) โยเซยา 9:7 เหตุใดโยเซยาได้กล่าวว่า “ผู้เผยพระวจนะจะเป็นคนเขลา”?

โยเซยาได้กำลังกล่าวถึงศาสดาปลอมซึ่งกำลังพูดว่าทุกอย่างดีในอิสราเอลและว่าพวกศัตรูจะไม่มาสู่เขา

(10-30) โยเซยา 9:10-17 การใช้ภาพลักษณ์ของโยเซยา

โยเซยาได้ใช้ข้อความแบบเปรียบเทียบมากมายที่อิสราเอลโบราณจะสามารถเข้าใจได้อย่างแจ่มชัดซึ่งผู้อ่านสมัยปัจจุบันจะไม่เข้าใจได้อย่างดี เช่น

องุ่นในแดนทूरกันดาร ผลไม้สุก ลูกแรกของท้องทุ่งในข้อ 10 ผลองุ่นและมะเดื่อได้รับการถือว่าเป็นผลไม้พิเศษโดยผู้คนในสมัยโบราณดังนั้น พระเยโฮวาห์ในตอนแรกพบว่าอิสราเอลเป็นสิ่งที่น่ายินดี

บาอัล-เบโออร์ (ข้อ 10) ความชั่วร้ายยิ่งใหญ่ที่กิเบอาห์ (ดู ผู้วินิจฉัย 19)

ศักดิ์ศรีของอีเฟอิมก็จะบินไป (ข้อ 11) อาณาจักรฝ่ายเหนือจะไม่มีที่ตั้งกรรมกรท้องและการคลอด อีเฟอิมจะถูกปล่อยให้ร้าง

แม้มีลูกก็จะถูกพรากจากไป (ข้อ 12) แม้แต่บุตรชายที่เติบโตแล้วก็จะถูกตัดออก

อีเฟอิมและไทร (ข้อ 13) ไทรได้รับการยกย่องใน

ศักดิ์ศรีและความงามสง่า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงเลือกอิเฟอริมเพื่อพรที่คล้ายคลึงกันนี้ แต่เนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาจะว่างเปล่า

กิลกาล (ข้อ 15) ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับไฮเซยา 4:15 เจ้านายของเขาทั้งสิ้นก็ล้วนแต่คนกบฏ (ข้อ 15) ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับไฮเซยา 5: 1-2

(10-31) ไฮเซยา 10:12 อิสราเอลหรือลูกคนใดๆ ของพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความเมตตาอย่างไร

แต่ความเมตตาไม่ได้ถูกโปรยปรายอย่างพร่ำเพรื่อลงสู่มนุษยชาตินอกจากในความหมายกว้างๆ ที่ว่ามันได้ถูกแสดงให้ประจักษ์ในการสร้างและขยายผู้คนและในการมอบความเป็นอมตะแก่มนุษย์ทั้งปวงโดยเป็นของประทานให้เปล่า ตรงกันข้ามความเมตตาได้ถูกมอบให้อันเนื่องมาจากพระคุณความรัก และการถ่อมพระองค์ลงในของพระผู้เป็นเจ้าเหมือนดังเช่น พรต่างๆ ทั้งหมดต่อบรรดาผู้ที่ยอมทำตามกฎซึ่ง (ค.พ. 130:20-21) กฎนั้นคือกฎแห่งความชอบธรรมบรรดาผู้ที่หว่านความชอบธรรมจะเก็บเกี่ยวความเมตตา ไม่มีสัญญาแห่งความเมตตาสำหรับผู้ชั่วร้ายแต่มันได้มีการสัญญาไว้ในบัญญัติสิบประการว่าพระเจ้าทรงสัญญาที่จะแสดงความเมตตาต่อผู้คนที่นับพันที่รักพระองค์และรักษาบัญญัติของพระองค์ (อพยพ 20:6 ดาเนียล 9:4 และค.พ.70:18)” (McKonkie, Mormon Doctrine, page 484)

(10-32) ไฮเซยา 10:12-13 กฎแห่งการเก็บเกี่ยว

ถ้าบุคคลปลูกหรือทำงานแห่งความชอบธรรมเขาจะเก็บเกี่ยวความเมตตาและพรแห่งการเชื่อฟัง (ดู ค.พ. 130:20-21) ถ้าบุคคลปลูกความชั่วร้าย เขาจะเก็บเกี่ยวความบาป สิ่งที่คุณผลทำคือผลแห่งการกระทำของคุณ สิ่งที่คุณผลทำคือผลที่ว่าบุคคลให้ความหวังใจของเขาในที่ไม่ได้ บุคคลสามารถจะหวังใจพระผู้เป็นเจ้าหรืออำนาจหรือเพื่อนหรือเงิน แต่สิ่งที่เขาได้รับจะทัดเทียมกับสิ่งที่เขาหวังใจ

เอลเดอร์เบอร์นาร์ด พี. บรอกแบงค์ ได้ให้คำปรึกษาแก่บรรดานักศึกษาว่า “ถ้าท่านหว่านเมล็ดแห่งความชอบธรรม ท่านจะเก็บเกี่ยวความชอบธรรม ถ้าท่านหว่านหนามและความเลวร้ายท่านจะเก็บเกี่ยวหนามและความ

เลวร้าย ศาสดาของพระเจ้าคนหนึ่งกล่าวว่า “เพราะว่าเราหว่านเมล็ดจึงต้องเกี่ยวลมหว่าน” (ไฮเซยา 8:7) ถ้าท่านหว่านเมล็ดแห่งความบริสุทธิ์ ท่านจะเก็บเกี่ยวความบริสุทธิ์ถ้าท่านหว่านเมล็ดแห่งการกอดจูบ การผิดศีลธรรม และการปล่อยตัวท่านจะเก็บเกี่ยวความพินาศต่อลักษณะอันเป็นเสมือนพระผู้เป็นเจ้าของท่าน ถ้าท่านหว่านเมล็ดแห่งความรักอันบริสุทธิ์ท่านจะได้รับความรักบริสุทธิ์ ถ้าท่านรักพระผู้เป็นเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมดของท่านความคิดทั้งหมดของท่านและวิญญาณทั้งหมดของท่าน ท่านจะเก็บเกี่ยวความรักของพระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านจะได้รับศรัทธาขั้นสูงท่านต้องปลูกฝังวิถีสวรรค์แห่งพระผู้เป็นเจ้าในหัวใจและบุคลิกของท่าน พระเยซูทรงแนะนำด้วยถ้อยคำนี้ “เพราะหากเจ้าอยากให้เราให้ที่แก่เจ้าในโลกชั้นสูงเจ้าต้องเตรียมตัวเจ้าโดยทำสิ่งที่เราสั่งเจ้าและเรียกต้องจากเจ้า” (ค.พ.78:7) ถ้าท่านต้องการชีวิตแห่งอาณาจักรชั้นสูง ท่านต้องปลูกเมล็ดแห่งอาณาจักรชั้นสูงศาสนาที่บริสุทธิ์มาจากพระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านต้องการศาสนาที่บริสุทธิ์ในชีวิตของท่าน ท่านต้องปลูกพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ในหัวใจของท่าน จงจำไว้ว่าดังที่มนุษย์คิดไว้ในใจของเขา เขาก็เป็นเช่นนั้นถ้าท่านคิดเหมือนกับบุคคลแห่งอาณาจักรชั้นสูง ท่านจะเป็นบุคคลจากอาณาจักรชั้นสูง ถ้าท่านคิดดังที่ลูกคนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าควรคิด ท่านก็จะเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวในอาณาจักรชั้นสูงของพระองค์” (“Be Worthy of Celestial Exaltation,” in Speeches of the Year, 1974, page 386-87)

(10-33) ไฮเซยา 10:14 ผู้ใดคือซัลมัน?

เป็นไปได้ที่ซัลมันคือแชลมานเนสอร์ และเบธาร์เบล อาจเป็นเมือง...ของพวกชาวอามาเนียซึ่งแชลมานเนสอร์ได้ทำลายในขณะที่ยังเป็นผู้บัญชาการทหารภายใต้ Tiglath-pileser (ดู Adam Clark The Holy Bible with a Commentary and Critical Notes, 4.645)

(10-34) ไฮเซยา 11:1 อิสราเอลออกจากอียิปต์

มัทธิวได้แลเห็นการออกจากอิสราเอลของอียิปต์ว่าเป็นรูปแบบหรือแบบอย่างอันหนึ่งของพระคริสต์ที่ทรงออกจากอียิปต์ (ดู มัทธิว 12:15) เมื่อพวกอิสราเอลถ่อม

แอกเทียมัว

ใจพระผู้เป็นเจ้าสามารถทำการอัศจรรย์กับพวกเขา (ดู
โฮเซยา 12:13 ด้วย)

(10-35) โฮเซยา 11:4 “เราเป็นผู้ที่เอาแอกเขาออก”

นี่เป็นการเปรียบเทียบแบบชาวเกษตรและหมายถึง
ประเพณีการยกแอกขึ้นจากคอและแก้มของวัวเพื่อมัน
จะสามารถกินอาหารได้ถนัดขึ้น เฮนเดอร์สัน ได้กล่าว
ว่า...โวล่าแอกไม่เพียงรวมถึงชิ้นไม้ที่อยู่บนคอซึ่งคล้อง
สัตว์ไว้กับแท่งไม้ยาว แต่ของสายบังเหียนสวมรอบหัวที่
ติดอยู่กับมันด้วย แอกที่ใช้กันอยู่ในมูรพาทิศหนักมาก
และกดสัตว์แน่นจนมันไม่สามารถที่จะก้มคอได้

จงเปรียบข้อความนี้กับสิ่งที่พระเยซูทรงดำรัสไว้เกี่ยว
กับแอกของพระองค์ในมัทธิว 11:28-30” (James M.
Freeman, Manners and Customs of the Bible,
page 317)

(10-36) โฮเซยา 12:1 “เลียงตนด้วยลม”

การฟุ้งท้องไว้กับลมคือการเชื่อสิ่งที่ไม่มีความจริงหรือ
สาระ การแบกหามน้ำมันเข้าสู่ียิปต์เป็นตัวแทนของการ
พยายามที่จะหาการคุ้มครองจากพันธมิตรกับอียิปต์โดย
การส่งบรรณาการ

(10-37) โฮเซยา 13:13-14 อะไรคือสิ่งเปรียบเทียบ ในชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้?

หญิงที่กำลังคลอดลูกคืออิสราเอล และมันได้มีเวลา
อันวิฤติในช่วงของการคลอดลูก โดยซึ่งมารดาขณะที่
เบ่งอาจได้รับการทำให้ง่ายขึ้นจากการช่วยเหลืออย่างมี
ฝีมือ ซึ่งถ้าสิ่งนี้ถูกละเลยอาจเป็นอันตรายต่อทั้งแม่และ

เด็ก ฉะนั้นอาจมีเวลาที่อิเฟอริมอาจได้กลับสู่พระผู้เป็น
เจ้าแต่พวกเขาไม่ได้กระทำ ดังนั้นพวกเขาบัดนี้ได้ตกอยู่
ภายในอันตรายของการถูกทำลายในที่สุด” (Clark Com-
mentary, 4.651)

โฮเซยา 13:14 ใช้ภาพของการฟื้นคืนชีวิตเป็นการ
อุปมาที่สัญญาถึงการรวบรวม และการฟื้นฟูอิสราเอลขึ้น
ใหม่การอุปมาถึงกระดูกที่แห้งผากในเอเสเคียล 37:1-14
เสนอถึงข่าวสารเดียวกันนี้ข้อเท็จจริงที่ว่า การฟื้นคืนชีวิต
เป็นสัญลักษณ์ถึงการรวบรวมของอิสราเอล มิได้ลดการ
มีประโยชน์ของข้อความนี้ในการพิสูจน์ว่าการฟื้นคืนชีวิต
เป็นหลักคำสอนอันมั่นคงในหมู่พวกชาวอิสราเอล ที่จริง
แล้วสิ่งตรงกันข้ามเป็นจริงเนื่องจากการอุปมาในลักษณะ
นี้ได้สูญเสียพลังของมันถ้ารูปแบบหรือภาพที่ใช้มิได้เป็น
จริง

ในส่วนท้ายของโฮเซยา 13:14 พระเจ้าทรงตรัสว่า
“ความเมตตาเอ็นดูได้ถูกบดบังไว้พันสายตาของเราแล้ว”
สิ่งนี้สามารถหมายความว่าพระเจ้าจะมีทรงหวั่นไหว
ในพระประสงค์แม้อิสราเอลอาจร้องขอการปลดปล่อย
อย่างไรก็ตามเมื่อหลุมฝังศพได้ปราศัยและการพิพากษา
ถูกมอบให้จะไม่บีบบังคับต่อไป ฉะนั้นก็ไม่มีการกลับใจ
อีก เนื่องจากแต่ละบุคคลจะถูกกำหนดสู่อาณาจักรที่ซึ่ง
กฎของมันเขาหรือเธอจะสามารถเชื่อฟังได้

(10-38) โฮเซยา 14:2 “ผลริมฝีปาก”

ข้อนี้เกี่ยวกับการตกลงใจของบุคคลที่จะทำดีขึ้นที่จะ
เสนอคำสวดอ้อนวอนอันจริงใจจากริมฝีปากของบุคคล
เสมือนเป็นของถวายบูชาแต่พระเจ้า จะมีค่าเท่ากับของ
ถวายบูชาที่สุดในกฎของโมเสสซึ่งคือ วัวหนุ่มหรือกระทิง
ฉะนั้นก็คือผลริมฝีปาก

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(10-39) แนวคิดที่สอนไว้ในหนังสือโฮเซยา

ข้อพระคัมภีร์ที่มีลักษณะเฉพาะบางข้อในหนังสือโฮ-
เซยาเนื่องจากสัญลักษณ์ที่มีอยู่ในมันได้บรรจุแนวคิดอัน
สมบูรณ์หรือคำเทศนาทั้งบทไว้ ข้อพระคัมภีร์ที่เรียง
ลำดับไว้ข้างล่างนี้มี เพื่อการพิจารณาของท่านจงอ่านมัน
และขีดเส้นใต้ข้อที่ท่านชอบไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลของ

ท่าน จงพยายามเข้าใจความหมายทางสัญลักษณ์ของมัน จงพยายามจำบางข้อให้ขึ้นใจเพื่อใช้เป็นข้อคิดทางจิตวิญญาณหรือคำเทศนาสั้นๆ

โยเซยา 6:1 “มาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเจ้าเพราะว่า พระองค์ทรงฉีกและจะทรงรักษาให้หาย พระองค์ทรงโยยตีและจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา”

โยเซยา 6:4 “เอเฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดียูดาห์เอ๋ยเราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความรักของเจ้าก็เหมือนนมเมษินยามเข้าเหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปยามเช้าตรู่”

โยเซยา 8:7 “เพราะว่าเขาหว่านลมเขาจึงต้องเกี่ยวลมบ้าหมู”

โยเซยา 11:1 “ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์”

โยเซยา 11:8 “โอ เอเฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัทมาห์ได้อย่างไร เราจะกระทำให้เหมือนเมืองเศโบยิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ในความเอ็นดูของเราก็ครุกรุ่นขึ้น หมายเหตุ: ขอให้สังเกตความระทมของพระเจ้าเป็นเจ้าในการตกเป็นเชลยที่รอคอยอยู่

โยเซยา 13:4 “เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระเจ้าอื่นนอกจากเราไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา”

โยเซยา 13:9 “โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะทำลายเจ้า ใครเล่าจะช่วยเจ้าได้”

โยเซยา 14:1 “โอ อิสราเอล เอ๋ยจงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความผิดบาปของเจ้า”

โยเซยา 14:5 “เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแห่งอิสราเอล” (ในดินแดนแห่งที่มีฝนน้อยน้ำค้างให้ชีวิตแก่ทะเลทรายเสมือนความรักของพระเจ้าให้ชีวิตแก่เรา) ในดินแดนที่มีฝนเพียงเล็กน้อยน้ำค้างให้ชีวิตแก่ทะเลทรายเหมือนดังที่พระเจ้าทรงประทานความรักแก่เรา

(10-40) โกเมอร์และโยเซยา เรื่องราวแห่งความหวัง

ในหนังสือโยเซยาเราสามารถเห็นการใช้ประโยชน์สองอย่างในสัญลักษณ์โยเซยาและโกเมอร์ เราสามารถคิดถึง

บุคคลทั้งสองนี้ในฐานะที่เป็นผู้คนที่ดำรงชีวิตอยู่ หรือเราสามารถใช้ในการเปรียบเทียบแบบที่สองซึ่งโยเซยาเป็นตัวแทนพระเจ้าเป็นเจ้า และโกเมอร์เป็นตัวแทนของประชาชาติอิสราเอล การเป็นตัวแทนแบบที่สองนั้นแสดงถึงความรักของพระเจ้าเป็นเจ้าต่อผู้ที่ไม่เชื่อสัตย์ในขณะที่แบบแรกมีข่าวสารส่วนตัวของการปลอบประโลมและการให้กำลังใจแก่ท่านที่จะยังคงเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาและสัญญาต่างๆ ของท่าน

จงทบทวนการใช้ประโยชน์ที่ได้แนะนำไว้จากข่าวสารของโยเซยาและดูว่าประสบการณ์ของโยเซยาและโกเมอร์เป็นเหมือนกับของบางคนที่ท่านได้รู้จักเขาหรือเปล่า

(10-41) การจัดการกับการทรยศ

โลกสมัยปัจจุบันล่อลวงผู้คนที่มันได้เป็นในยุคของโยเซยาให้สักระเทวสถานแห่งความเพลิดเพลินเนื่องจากบาปยังเป็นสิ่งดึงดูดมากเท่ากับที่มันได้เคยเป็น ผู้คนมากมายได้ตกสู่การล่อลวง บางคนที่ท่านรู้จักดีอาจได้ทรยศต่อการวางใจของท่าน อะไรจะสามารถเทียบได้กับการบาดเจ็บที่เกิดจากการวางใจ มิตรภาพ ความเชื่อมั่น และแม้แต่พันธสัญญาที่ถูกทรยศมันเสมือนได้ประสบกับความรู้สึกแห่งความขมขื่น ความเคียดแค้น ความหยิ่งหรือการถอยห่างโดยทันที

โยเซยายังคงรักโกเมอร์ต่อไปได้อย่างไร พระเจ้าเป็นเจ้ายังคงรักอิสราเอลต่อไปได้อย่างไรพระเยชูยังคงดำรัสว่า “ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ได้อย่างไร ท่านจะยังคงรักใครคนหนึ่งที่ได้ทรยศต่อท่านได้อย่างไร

การจัดการกับความรู้สึกที่มีมากับการทรยศอาจเป็นการทดสอบอย่างหนึ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของท่าน การถ่อมใจต้องเข้ามาแทนความหยิ่ง ความใจบุญแทนความเคียดแค้น ความหวังแทนความสิ้นหวัง ศรัทธาแทนความกลัว การทดสอบนี้คงต้องการการสวดอ้อนวอนที่สำคัญที่สุดของท่านในขณะที่ท่านแสวงหาที่จะอภัยให้ใครสักคนที่ได้ทรยศต่อท่าน

(10-42) ความหวังสำหรับท่านในเรื่องราวของโกเมอร์

พระเจ้าทรงรักท่านไม่ว่าท่านจะเคยได้ทำสิ่งใดๆ

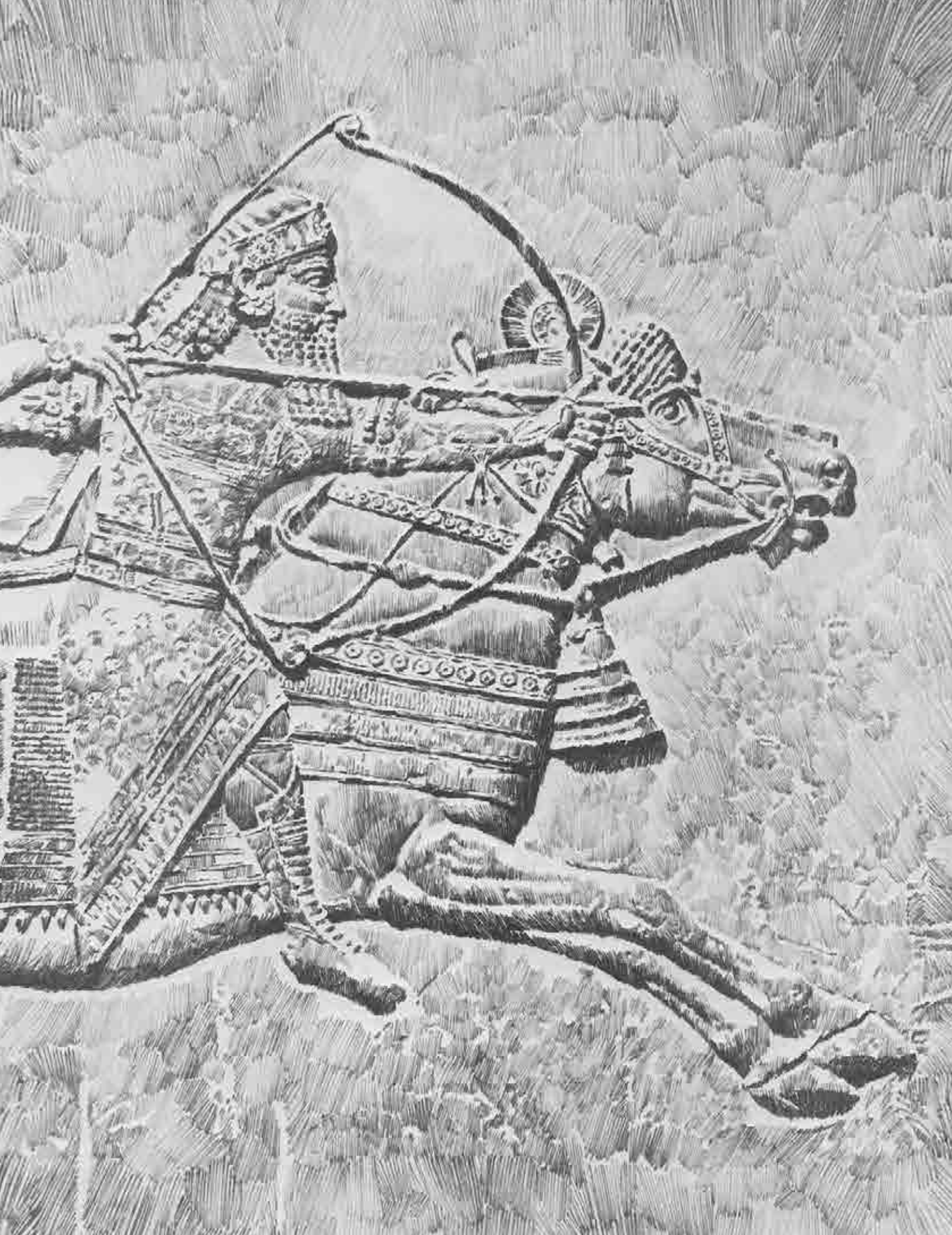

มาแล้วที่จะทำให้พระองค์เจ็บหรือผิดหวังและพระองค์ได้ทรงเตรียมทางให้ท่านได้กลับสู่พระองค์ เรื่องราวของโกเมอร์แสดงให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อท่านอย่างแจ่มชัด แม้เมื่อท่านทำลายบัญญัติของพระองค์และชีวิตของท่านดูเหมือนแตกสลาย ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าคือการเห็นท่านกลับใจและหวนกลับมาได้รับความสุขแห่งชีวิตที่ดี

โลกทุกวันนี้แสดงให้เห็นถึงการป่วยทางสังคมดังที่มันได้เป็นในสมัยของโกเมอร์บางทีในอดีตท่านอาจได้สัมผัสพันธสัญญาโดยที่ได้ตอบสนองแก่สัญญาต่างๆ และคำเยินยอของโลก บัดนี้ท่านได้รู้ถึงการร่ำร้องที่จะได้รับการ

วางใจและความรักอีกครั้งหนึ่ง สำหรับท่านและเรื่องราวของโกเมอร์ให้ประจักษ์พยานแห่งความหวังและในพระเจ้าผู้ใดซึ่งทรงต้องการให้ท่านคืนสู่สัมพันธภาพอันใกล้ชิดที่ครั้งหนึ่งท่านได้มีกับพระองค์ เรื่องราวของนางเป็นสัญญาณว่าถ้าท่านคืนกลับมาบ้านและพิสูจน์ถึงการกลับใจและความซื่อสัตย์ของท่าน (ดู โสเสยา 3:3-4) ทุกสิ่งที่ท่านปรารถนาจะได้รับการฟื้นฟูคืนแก่ท่าน (โสเสยา 2:19-23) การอดทนต่อหรือการเอาชนะความยากลำบากในการพิสูจน์ถึงการกลับใจและความซื่อสัตย์ของท่านจะทำให้มีความพยายามอย่างที่สุดของท่านและการสวดอ้อนวอนและการเชื่อฟังโดยแท้จริงต่อกฎของพระเจ้า

การยึดครองของชาวอัสซีเรีย และชนเผ่าต่างๆ ที่สูญหาย

D

(D-1) อัสซีเรีย ผู้เชี่ยวชาญสงคราม

ในปี 721 ก่อนคริสต์ศักราชพวกชาวอัสซีเรียได้หลั่งไหลมาจากทางเหนือและเข้ายึดอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลและจับเผ่าทั้งสิบเป็นเชลย นับแต่นั้นมาพวกเขาเหล่านั้นสูญหายไปจากประวัติศาสตร์

อัสซีเรียซึ่งได้นำมาจกเทพเจ้าอัสเซอร์ ซึ่งเป็นเทพเจ้าสูงสุดแห่งเทพเจ้าทั้งห้าของพวกชาวซีเรียมีถิ่นฐานอยู่ในที่ราบแห่งเมโสโปเตเมีย ทางทิศตะวันตกชายแดนของม้านติดกับทะเลทรายซีเรีย ทิศใต้ติดกับบาบิโลน ทิศเหนือและตะวันตกติดกับเปอร์เซีย และเออร์ราเซียน (ดู J.D. Douglas, ed., *The Illustrated Bible Dictionary*, s.v. "Assyria," 1:137) โดยพื้นฐานแล้วในปัจจุบันดินแดนบริเวณนี้ก็คือประเทศอิรัก

เป็นไปได้ว่าผู้อยู่อาศัยในบริเวณนี้แต่เริ่มแรกคือพวกชาวสุบาเรียนซึ่งต่อมาได้รับการรวมเข้ากับพวกชาวสะมาเรีย ในช่วงระยะพันปีที่สามก่อนคริสต์ศักราชพวกชาวเซไมต์ได้ปรากฏขึ้น ซึ่งได้รวมเข้ากับพวกสุบาเรียนและสะมาเรีย

"ในท้ายที่สุด คนเหล่านี้ได้รับเอาภาษาและศิลปะต่างๆ ร่วมกันจากสะมาเรีย แต่ภายหลังได้ดัดแปลงมันจนกระทั่งมีความคล้ายคลึงที่แทบไม่สามารถแยกจากภาษาและศิลปะของชาวบาบิโลน อย่างไรก็ตามสภาวะการณ์ของพวกผู้คนเหล่านี้ไม่ยอมให้รับเอาความสะดวกง่ายดายแบบของบาบิโลน นับแต่เริ่มต้นจนถึงอวสานผู้คนเหล่านี้เป็นเชื้อชาติที่ทรนกรบพลังด้วยกล้ำเนื้อและความกล้าหาญ เส้นผมและหนวดเคราอันอุดมและยโส ยืนหยัดอย่างสง่ามิ่งทึ่งและมั่นคงบนอนุสาวรีย์ของพวกเขา และย้ายไปด้วยท่ามที่มาเพื่อสยบโลกแห่งเมดิเตอร์เรเนียน ประวัติศาสตร์ของพวกเขาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกษัตริย์และทาส สงครามและการยึดครอง ชัยชนะอาบเลียดและการพ่ายแพ้อย่างฉับพลัน" (Will Durant, *Our*

Oriental Heritage, The Story of Civilization, 1:266.)

อัสซีเรียได้ขึ้นสู่พลังอำนาจยิ่งใหญ่ในตะวันออกใกล้มีส่วนสำคัญมาจากบรรดากษัตริย์ที่เข้มแข็งซึ่งได้ขยายเขตแดนและทำให้ประชาชาติอื่นๆ ตกเป็นประเทศที่ต้องส่งบรรณาการ อัสซีเรียได้กลายเป็นประเทศเอกราชครั้งแรกระหว่างปี 1813 และ 1781 ก่อนคริสต์ศักราชภายใต้แชมซีอาดัด (ดู ทิกัลทปิเลเซอร์กษัตริย์ที่ทรงอำนาจมากองค์อื่นๆ ที่ได้ฝากพระนามไว้ในประวัติศาสตร์แห่งอัสซีเรียรวมถึงทิกัลทปิเลเซอร์ I (1115-1077 ก่อนคริสต์ศักราช) อัชเอนอัสเซอร์ปาล II (883-859 ก่อนคริสต์ศักราช) แซลมานเนเซอร์ III (858-824 ก่อนคริสต์ศักราช) แชมซีอาดัด IV (824-811 ก่อนคริสต์ศักราช) ทิกัลทปิเลเซอร์ III 704-727 ก่อนคริสต์ศักราช) แซลมานเนเซอร์ V 726-722 ก่อนคริสต์ศักราช) ชาร์กอน II (721-705 ก่อนคริสต์ศักราช) เซนนาเคอริบ (704-681 ก่อนคริสต์ศักราช) เอเซอร์ฮาดดอนห์ (680-669 ก่อนคริสต์ศักราช) และอัสเซอร์บานีปาล (668-627 ก่อนคริสต์ศักราช) (ดู Berrett, *World of the Bible*, p. 180 ดู Douglas, *Illustrated Bible Dictionary*, s.v. "อัสซีเรีย" 1:139 ด้วย)

ภายใต้กษัตริย์เหล่านี้อัสซีเรียได้บรรลุถึงจุดสุดยอดแห่งพลังอำนาจโดยได้ควบคุมอาณาบริเวณซึ่งได้รวมไม่เพียงอัสซีเรียเท่านั้นแต่บาบิโลเนีย อาร์เมเนีย มีเดีย ปาเลสไตน์ ซีเรีย ฟินีเซีย สุมาเรีย เมออีรัม และอียิปต์ไว้ด้วย "โดยมิต้องสงสัย จักรวรรดินี้เป็นองค์การบริหารที่มีขอบเขตกว้างไกลที่สุดเท่าที่ได้เคยเห็นมาในเมดิเตอร์เรเนียนหรือโลกตะวันออกใกล้ เพียงฮัมมูระไบและ *ทัสโมส* III เท่านั้นที่ *ไม่ได้* อยุ่ กว่ามากนัก และเปอร์เซียเท่านั้นที่ทัดเทียมมันก่อนการมาถึงของอเล็กซานเดอร์" (Durant, *Our Oriental Heritage*, 1: 270)

(D-2) มาตรฐานแห่งความสยดสยอง

ส่วนสำคัญที่สุดแห่งรัฐบาลของอัสซีเรียคือกองทัพพบกการสงครามคือวิทยาการแห่งผู้นำของอัสซีเรีย กองเดินเท้า รถรบ กองม้า (ซึ่งเริ่มนำมาใช้โดยอาเซอร์เนสอร์ปาลเพื่อช่วยพลเท้าและรถรบ) หน่วยจู่โจมเกราะที่ทำจากเหล็ก เครื่องปั้นกำแพงและหุ้มรบเจาะกำแพง ทั้งหมดนี้ได้รับการพัฒนาและทำให้ดีพร้อมโดยพวกอัสซีเรีย ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีต่างๆ เป็นที่เข้าใจอย่างดีโดยนายทหารอัสซีเรีย (See Durant, *Our Oriental Heritage*, 1:270-71)

แต่มันมิใช่ประสิทธิภาพในการสงครามของอัสซีเรียเท่านั้นที่นำความพรึ่นพริ้งมาสู่หัวใจของโลกตะวันออกไกล พวกอัสซีเรียป่าเถื่อนและอำมหิต “โดยปกติแล้วเมืองที่ถูกยึดจะถูกปล้นสดมภ์และเผาผลาญราบดินและขนาดของมันจะถูกทำให้เหตเล็กลงโดยเจตนาโดยการทำลายต้นไม้ต่างๆ ความภักดีของเหล่าทหารได้รับการรักษาไว้โดยการแบ่งทรัพย์สินที่ยึดมาได้ในระหว่างกัน ความกล้าของพวกเขาได้มีการรับรองโดยกฏสามัญของตะวันออกไกลที่ว่าทุกคนที่ตกเป็นเชลยในการสงครามต้องตกเป็นทาสหรือถูกสังหารทหารได้รับรางวัลโดยศึระะที่ถูกตัดทุกอันที่พวกเขานำกลับจากสนามรบ ดังนั้นโดยทั่วไปแล้วเหตุการณ์หลังการมีชัยชนะก็จะเป็นการตัดศึระะแบบรวบยอดของศัตรูที่ได้สิ้นชีวิตลง บ่อยครั้งที่สุดบรรดาผู้ตกเป็นเชลยซึ่งได้ใช้อาหารไปมากแล้วในการรณรงค์อันยาวนานและคงต้องสร้างอันตรายและความรำคาญในแนวหลังจะถูกสังหารภายหลังการสู้รบ พวกเขาจะต้องคู้เข่าลงโดยหันหลังให้ผู้คุมซึ่งจะฟาดศึระะของพวกเขาด้วยตะบอง หรือตัดศึระะของพวกเขาด้วยกระบี่ ผู้จดบันทึกจะยืนอยู่ใกล้เคียงและนับจำนวนเชลยที่ถูกนำตัวมาและฆ่าโดยทหารแต่ละคนและแบ่งทรัพย์สินให้ตามสัดส่วน กษัตริย์ทรงมาเป็นประธานในการประหารนี้ เมื่อเวลาอันยาวบรรดาเจ้านายของฝ่ายที่แพ้ได้รับการปฏิบัติพิเศษ จมูก หู มือหรือเท้าของพวกเขาอาจถูกเชือดออกหรือพวกเขาถูกโยนลงจากหอสสูง หรือ

พวกเขาและบุตรจะถูกตัดศึระะหรือแล่นเนื้อทั้งเป็นหรืออย่างบนไฟให้ตายช้าๆ...

“ในทุกส่วนแห่งชีวิตของพวกชาวอัสซีเรียเราจะได้พบความแข็งแกร่งแบบของปีศาจซึ่งเป็นสิ่งตามธรรมชาติของผู้คนที่ดำรงชีวิตอยู่โดยการยึดครอง และอยู่แบบสนิทกับความป่าเถื่อนในทุกความหมายเหมือนดังที่พวกชาวโรมันได้นำเอาผู้ตกเป็นเชลยนับเป็นพันเข้าสู่ความเป็นทาสตลอดชีวิต ภายหลังจากมีชัยของพวกเรา และดิงลากพวกที่เหลือไปยังสนามกีฬาเพื่อให้สัตว์ที่หวัดฉึกร่างกายออกเป็นชิ้นๆ เช่นเดียวกันพวกอัสซีเรียก็ดูเหมือนจะมีความพอใจ หรืออาจเป็นว่าเป็นการอบรมอันจำเป็นสำหรับเหล่าบุตรชายของพวกเรา ในการทรมานผู้ตกเป็นเชลย เช่นการทำให้ลูกๆ ตาบอดต่อหน้าบิดามารดาของพวกเขา การแล่นเนื้อคนทั้งเป็น ย่างพวกเขาในเตาอบ ล่ามโซ่พวกเขาไว้ในกรงเพื่อความขบขันสำหรับประชาชนและแล้วส่งผู้รอดชีวิตออกไปประหาร อัสเซอร์เนสเซอร์ปาลบอกแล้วว่า ‘เหล่าหัวหน้าที่เป็นกบฏทั้งหมด ข้าแล่นเนื้อ ข้าคลุมเสาใหญ่ด้วยหนังของพวกเขาบ้างอยู่ตรงกลางข้างวางซ้อนขึ้นไป อื่นๆ ข้าเสียบไว้บนเหล็กแหลมอื่นๆ อีก ข้าจัดเรียงไว้รอบเสาใหญ่บนเหล็กเสียบ... สำหรับพวกหัวหน้า และนายทหารที่เป็นราชวงศ์ ซึ่งเป็นกบฏ ข้าตัดแขนขาพวกเขาออก’ อาเซอร์เบนิปาลโอ้อวดว่า ‘ข้าเผาเชลยสามพันคนด้วยเพลิง ข้าไม่ปล่อยให้พวกเขารอดไปได้แม้เพียงคนเดียวเพื่อเป็นตัวประกัน’ คำจารึกอีกแผ่นหนึ่งของพระองค์อ่านได้ว่า ‘พวกนักรบเหล่านี้ที่ได้ผิดบาปต่ออัสเซอร์และได้คิดร้ายต่อข้า... ข้าได้ฉีกลิ้นของพวกมันออกจากปากอันไฝร้าย และข้าได้นำความพินาศสู่พวกมันสำหรับคนอื่นๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ข้าให้ตกเป็นเครื่องสังเวยในงานปลงศพ...แขนขาที่ถูกฉีกออกของพวกมันข้าให้แก่สุนัขจรและสุนัขป่า... โดยการทำสิ่งนี้ได้สำเร็จข้าได้ทำให้พระทัยแห่งพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ชื่นชม’ ราชาก็องค์หนึ่งทรงสั่งให้นายช่างของพระองค์สลักคำประกาศนี้ลงบนแผ่นอิฐเพื่อความยกย่องจากอนุชน ‘รถศึกของข้าบดขยี้ผู้คนและสัตว์ป่า...

อนุสาวรีย์ที่ข้าได้ตั้งขึ้นทำด้วยศพมนุษย์ที่ข้าได้ตัดหัว และแขนขาออก ข้าได้ตัดมือของคนทั้งหลายที่ข้าจับเป็น' แผ่นแกะสลักแสดงถึงมนุษย์ถูกเสียบด้วยเหล็กแหลม หรือแล่นเนื้อทั้งเป็นหรือได้ถูกตั้งขึ้นขาดออก แผ่นแกะสลักอันหนึ่งแสดงให้เห็นถึงพระราชากำลังควักก้นยาตาของเซลยออกด้วยปลายหอกในขณะที่ทรงจับศีรษะของพวกเขาตั้งหยายอย่างสะดวกด้วยเชือกหนังที่ร้อยผ่านริมฝีปากของพวกเขา' (Durant, *Our Oriental Heritage*, 1:271, 275-76.)

(D-3) อัสซีเรียได้มาสู่ดินแดนอิสราเอล

คาสดาอิสยาห์ได้เตือนอิสราเอลว่าถ้าพวกเขาไม่กลับใจพระเจ้าจะทรงใช้พวกชาวอัสซีเรียเป็น "ตะบองแห่งความกริ้ว" (อิสยาห์ 10:5) อัสซีเรียได้กำลังขึ้นถึงจุดสูงสุดแห่งอำนาจของมัน และชื่อเสียงแห่งความน่าหวาดหวั่นและความอำมหิตควรเป็นการเพียงพอที่จะหันอิสราเอลสู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแต่อิสราเอลไม่สนใจภายใต้รัชสมัยของทิกัลทีปิลเนสอร์ II อัสซีเรียได้เริ่มเสริมความเป็นปึกแผ่นแห่งอำนาจในจักรวรรดิด้านตะวันตกประมาณปี 738 ก่อนคริสต์ศักราช พระองค์ทรงเรียกร้องและได้รับบรรณาการจากดามัสกัสเมืองหลวงของซีเรียและสะมาเรียเมืองหลวงของอิสราเอล (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:19-20) แต่สี่ปีต่อมารัฐทั้งสองของซีเรียได้เป็นกบฏและอีกครั้งหนึ่งทิกัลทีปิลเนสอร์ได้เคลื่อนกำลังเข้ามาดามัสกัสได้ถูกยึดครองเช่นเดียวกันกับส่วนหนึ่งของดินแดนของอาณาจักรฝายเหนือ และผู้คนได้ถูกคุมตัวไปเป็นเชลย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:29) ดูเหมือนมันเป็นทิกัลทีปิลเนสอร์ ซึ่งได้เป็นผู้ริเริ่มการย้ายถิ่นฐานของผู้คนที่ถูกเข้ายึดครองขนาดใหญ่โดยการย้ายถิ่นของผู้คนที่ถูกเข้ายึดครองจำนวนมากไปสู่ต่างแดน ทิกัลทีปิลเนสอร์ หวังว่าอาจได้ทำลายเอกภาพและสลายลักษณะประจำชาติของพวกเขา (see *The Interpreter's Dictionary of the Bible*, s.v. "Assyria and Babylonia," 1:272)

การย้ายถิ่นฐานผู้คนขนาดใหญ่ได้ดำเนินต่อไปภายใต้แชลมานเนสอร์และซาร์กอน II ซึ่งเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งจากทิกัลทีปิลเนสอร์ซึ่งได้มีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์แห่งอาณาจักรฝายเหนือของอิสราเอลด้วย เนื่องจากการกบฏของโฮเซกษัตริย์แห่งอิสราเอล แชลมานเนสอร์ได้เข้าล้อมสะมาเรียนครหลวงแห่งอาณาจักรฝายเหนือ การล้อมนี้ดำเนินไปนานสามปีซึ่งระหว่างนี้แชลมานเนสอร์ได้ลั่นพระชนม์และถูกสืบทอดโดยซาร์กอน II ซาร์กอน II ได้ทำลายสะมาเรียลงในท้ายที่สุดและนำผู้รอดชีวิตเข้าสู่อัสซีเรียในฐานะเชลย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:1-6) ฉะนั้นประวัติศาสตร์ของอิสราเอลได้ปิดฉากลงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเป็นการเริ่มการสูญหายของเผ่าทางเหนือทั้งสิ้น

ไม่นานภายหลังจากความพิพาทของอาณาจักรฝายเหนือ (อิสราเอล) อาณาจักรฝายใต้ (ยูดาห์) ได้ถูกคุกคามด้วยความวิบัติจากอัสซีเรียด้วยเซนาเคอริบผู้สืบทอดตำแหน่งซาร์กอน II ได้เข้าโจมตียูดาห์ในรัชสมัยของเฮเดคียาห์และได้ทำลายเมืองสำคัญของยูดาห์เกือบทั้งหมดอย่างไรก็ตามโดยการแทรกแซงของพระเจ้า เซนาเคอริบไม่สามารถเข้ายึดเยรูซาเล็มได้ (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 19:35 ในหน้า 138) เมื่อได้ล้มเหลวที่จะเข้ายึดยูดาห์เซนาเคอริบเสด็จกลับสู่พระนิเวศน์ที่นินะเวห์ซึ่งเป็นเมืองหลวงของซีเรียในเวลานั้น

(D-4) อัสซีเรียได้หายไปจากเวที

นินะเวห์ที่ซึ่งโยนาห์ได้กล่าวคำเทศนาเพื่อการกลับใจได้เป็นเมืองหลวงแห่งสุดท้ายของจักรวรรดิอัสซีเรีย (อาเซอร์และคาลาห์เป็นเมืองหลวงสองแห่งแรก) เซนาเคอริบทรงสร้างเมืองขึ้นใหม่เสริมกำแพงนครและสร้างระบบคลองเพื่อนำน้ำเข้าสู่เมือง แต่ทั้งเศฟันยาห์และนาฮูมได้พยากรณ์ว่านินะเวห์จะถูกทำลาย (ดู เศฟันยาห์ 2:13-15 และนาฮูม 3) การพิพาทของนินะเวห์ในปี 612 ก่อนคริสต์ศักราชทำให้ถ้อยคำของคาสดาแห่งพระคริสต

ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งสองนี้กลายเป็นจริง จักรวรรดิอัสซีเรียได้ถูกทำลายลงด้วยส่วนหนึ่งเนื่อง- จากดังที่ดูเร็นท์ให้ข้อสังเกตไว้ “คุณสมบัติแห่งร่างกาย และบุคลิกลักษณะที่ได้ทำให้กองทัพอัสซีเรียไม่มีวันแพ้ ได้ถูกทำให้อ่อนกำลังลงด้วยชัยชนะที่พวกเขาได้รับ ใน ชัยชนะแต่ละครั้งมันคือพวกที่กล้าและเข้มแข็งที่สุดที่ได้ ลี้นลงในขณะที่พวกเขาไม่แข็งแรงและระวางตัวได้รอดชีวิต และเพิ่มจำนวนขึ้นนั้นเป็นขบวนการปรับปรุงพันธ์ทางชีว- วิทยา ซึ่งสร้างความศิวิไลโดยการ (อาจเป็นไปได้ว่า) ตัด พวกที่โหดร้ายกว่าให้หมดไป แต่ก็ได้บันทึกทอนรากฐาน ทางชีวภาพซึ่งอัสซีเรียได้ใช้เพื่อขึ้นสู่อำนาจการขยายการ ครอบครองได้ทำให้อัสซีเรียอ่อนแอลง ไม่เพียงแต่พวก เขาได้นำผู้คนไปจากท้องทุ่งเพื่อป้อนแก่มาร์ [เทพเจ้า แห่งสงครามผู้หิวกระหาย] แต่พวกเขายังได้นำคนมาย- นอกที่สิ้นสภาพจำนวนนับล้านซึ่งเต็มไปด้วยความสิ้น หวังและผู้ซึ่งเอกภาพแห่งชาติและสายเลือดได้ถูกทำลาย เข้าสู่อัสซีเรียในฐานะเชลย และได้กลายเป็นกองกำลัง ส่วนที่มั่งร่ำรวยและพร้อมที่จะสลายลงซึ่งทวีจำนวนมากขึ้น เรื่อยๆ ในหมู่ของนักรบอัสซีเรียกองทัพได้รับคนเหล่านี้ จากดินแดนอื่นๆ เข้ามามากขึ้นและมากขึ้น ในขณะที่ พวกผู้รุกรานกึ่งคนเถื่อนได้ตั้งอยู่ตามชายแดนและทำให้ ประเทศสิ้นเปลืองทรัพยากรในการป้องกันพรมแดนที่ ผิดธรรมชาติอย่างไม่มีวันจบสิ้น” (*Our Oriental Heritage*, 1:283)

ในท้ายที่สุด ภายใต้เนบูโปเลเซอร์พวกชาวคาลเดย และบาบิโลนได้ขับพวกอัสซีเรียออกจากบาบิโลนในปี 625 ก่อนคริสต์ศักราช ครั้นแล้วพวกมีเดียและบาบิโลน ได้รวมกำลังกันและเข้ายึดดาฮอร์ปี 614 ก่อนคริสต์ ศักราช สองปีต่อมาในแนวหน้านครหลวงของอัสซีเรียได้ล่ม ลง จากความพินาศของอัสซีเรีย บาบิโลนได้กลายเป็น จักรวรรดิแห่งโลกซึ่งสร้างความหวาดกลัวแก่ประเทศทั้ง หลายในตะวันออกใกล้และต้องส่งบรรณาการ

(D-5) อะไรได้เกิดขึ้นแก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

อิสราเอลได้อยู่ในอัสซีเรียนานเท่าไรหลังจากที่ได้ถูก

นำไปเป็นเชลยโดยซาร์กอน II ไม่เป็นที่รู้จักกัน เป็นไปได้ว่า หลายคนได้ยอมรับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้เป็นนาย และได้สูญเสียลักษณะเฉพาะของตัวเองพวกเขาได้ตก เข้าสู่การเป็นเชลยเนื่องจากการชั่วร้ายอย่างยิ่งของพวกเขา ดังนั้นไม่เป็นเรื่องน่าแปลกที่พบว่าพวกเขายอมรับ วัฒนธรรมนอกศาสนาของพวกอัสซีเรีย อย่างไรก็ตาม หนึ่งในข้อพหุครีฟาได้บันทึกไว้ว่ากลุ่มหนึ่งของเชลยเหล่านี้ ได้รู้ว่าการตกเป็นเชลยของพวกเขาเป็นผลมาจากความ ชั่วร้ายของพวกเขาเอง และได้แสวงหาพระเจ้าในความ ลำบากผิด (ดู Bible dictionary, s.v. “Apocrypha”) พระเจ้าทรงฟังเสียงเรียกของพวกเขาและทรงนำพวกเขา ออกไปสู่ดินแดนทางเหนือ

ในหนังสือพหุครีฟา เอสดรัสได้บรรยายถึงภาพนิมิต ที่เขาได้รับจากพระเจ้าดังต่อไปนี้ “แต่พวกเขารับคำปรีก- ษานี้ไว้ในหมู่ของพวกเขา ว่าพวกเขาจะละจากหมู่ของ พวกนอกศาสนาและไปสู่ดินแดนที่ห่างไกลออกไป ที่ซึ่ง มีมีมนุษย์ได้อาศัยอยู่ ที่ซึ่งพวกเขาจะสามารถรักษาภู มิต่างๆ ซึ่งพวกเขาไม่เคยรักษาในแผ่นดินของเขาเอง และ พวกเขาเข้าสู่ยูเฟรติสโดยช่องแคบในแม่น้ำ เพราะพระเจ้า ผู้สูงสุดทรงแสดงหมายต่อพวกเขา และทรงรังกระแสน้ำ ไว้ จนพวกเขาผ่านพ้นไป โดยผ่านดินแดนนั้น มีทาง ใหญ่ที่จะไปได้ ใช้เวลาปีครึ่งและบริเวณนั้นมีนามว่าอา- ชาเรธ ครั้นแล้วพวกเขาพำนักอยู่ที่นั่นจนถึงยุคต่อมา” (2 เอสดรัส 13:41-46)

เอิลเดอร์ยอร์ช เรโนลด์ ได้วิจารณ์ถึงทิศทางแห่งการ เดินทางของเผ่าอิสราเอลนี้ “พวกเขาได้มุ่งหมายจะไปยัง ดินแดนที่ไม่มีผู้คนได้อาศัยอยู่มาก่อนเพื่อที่พวกเขาจะ ปลอดภัยจากอิทธิพลซึ่งจะนำการแปดเปื้อนมาให้ ดินแดน สามารถจะพบได้แต่เพียงในทิศเหนือเท่านั้น ทวีปเอเชีย ตอนใต้เต็มไปด้วยอารยธรรมต่างๆ แต่โบราณกาลมา แล้ว อียิปต์ได้แต่เพียงในทิศเหนือเท่านั้นทวีปเอเชียตอน ใต้รุ่งเรืองในทวีปแอฟริกาตอนเหนือ และยุโรปตอนใต้ กำลังเต็มไปด้วยเหล่าผู้นำของโลกในอนาคต ฉะนั้นพวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากต้องหันหน้าสู่ทางเหนือ อย่างไรก็ตามส่วนแรกแห่งการเดินทางของพวกเขาไม่ได้มุ่งสู่

ทางเหนือตามเรื่องราวของเอสราพวกในตอนแรกดูเหมือนได้เคลื่อนไปสู่ทิศทางที่เป็นบ้านเดิมของพวกเขา และเป็นไปได้ว่าในตอนแรกพวกเขาได้เริ่มโดยที่เจตนาที่จะกลับคืนสู่ที่นั่นด้วย หรืออาจเป็นว่าเพื่อลวงพวกอัสซีเรียพวกเขาทำที่เหมือนจะกลับสู่คานาอัน และเมื่อพวกเขาได้ข้ามแม่น้ำยูเฟรติสและผ่านอันตราจจากบรรดาพวกชาวมิเดียและเปอร์เซียแล้ว พวกเขาได้หันหน้าออกเดินทางสู่ดาวเหนือ” (In James E. Taimage, *The Articles of Faith*, p. 512)

เรื่องราวในเอสราได้รับการสนับสนุนโดยสิ่งที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงสอนชาวนีไฟ เนื่องจากพระองค์ตรัสว่า “พระบิดาทรงนำออกมาจากแผ่นดิน” (3 นีไฟ 15:15) คำอธิบายของเฮลเดอร์ได้มีผลต่อคำพยากรณ์มากมายที่ชี้ว่าเมื่อเผ่าที่ได้สูญหายกลับคืนมา พวกเขาจะออกมาจากทางเหนือ ตัวอย่างเช่น ดู เยเรมีย์ 3:18; และ ค.พ. 110:11; และ 133:26) พวกเขาได้ไปที่ใดไม่มีใครรู้และข้อเท็จจริงนี้ทำให้เกิดการคาดคะเนมากมายเกี่ยวกับที่อยู่ปัจจุบันของพวกเขา อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงดำริว่ายังไม่สมควรที่จะเผยที่อยู่ของพวกเขา และจนกว่าพระองค์ทรงเห็นควรมันเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ในการพยายามชี้หาแหล่งที่ตั้งของพวกเขา

บางสิ่งเกี่ยวกับกลุ่มผู้คนที่น่าทึ่งนี้ได้รับการเปิดเผยต่อพระคัมภีร์ในยุคสุดท้ายและข้อเขียนของศาสดาที่มีชีวิตอยู่ สิ่งเหล่านี้ได้รับการกล่าวถึงไว้ข้างล่างนี้ (ดู 3 นีไฟ 15:15)

(D-6) การกลับคืนของเผ่าทั้งสิบ

บรรดาศาสดาในสมัยโบราณได้แลเห็นว่าในท้ายซึ่งเป็นยุคแห่งกาลเวลาอันสมบูรณ์จะเกิดการรวมกันอย่างสมบูรณ์และการฟื้นฟูเชื้อสายแห่งอิสราเอล ด้วยการจัดตั้งศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลืทธิชนยุคสุดท้ายในวันที่ 6 เมษายน 1830 การฟื้นฟูอันยิ่งใหญ่นี้ได้เริ่มขึ้น (ดู อิสยาห์ 11:12) ได้ถูกคลี่ออกสู่ประชาชาติและอิสราเอลได้ถูกเชิญชวนโดยกษัตริย์ของพวกเขาให้รวม

กันเพื่อเตรียมสำหรับวันอันยิ่งใหญ่เมื่อพระองค์จะทรงปกครองในท่ามกลางพวกเขา

ในการประชุมซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 3-6 มิถุนายน 1831 ในเคิร์ทแลนด์ โอไฮโอ ศาสดาโจเซฟ สมิท ได้อธิบายว่ายอห์นผู้เป็นที่รักได้กำลังปฏิบัติศาสนกิจในหมู่เผ่าอิสราเอลที่ได้สูญหายเพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการคืนกลับเพื่อครอบครองดินแดนแห่งบิดาของพวกเขา (ดูประวัติศาสตร์นาจักร 1:176 และ ค.พ. 77:14) ห้าปีหลังจากนั้นโมเสสได้ปรากฏขึ้นในพระวิหารเคิร์ทแลนด์ต่อโจเซฟ สมิท และโอลิวอร์ คาวเดอรี และมอบกุญแจแห่งฐานะบุโรหิตแก่พวกเขาเพื่อการรวบรวมอิสราเอลจากส่วนทั้งสี่ของแผ่นดินโลก และการนำเผ่าทั้งสิบจากดินแดนทางเหนือ (ค.พ. 110:11) มันเป็นที่ชัดเจนจากข้อความเหล่านี้ว่าแม้ส่วนใหญ่แห่งเผ่าทั้งสิบนี้จะได้สูญหาย ได้มีตัวแทนของเผ่าทั้งสิบสองกระจัดกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินโลก ข้อความนี้สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. เมื่ออัสซีเรียได้โจมตีดินแดนฝ่ายเหนือ ผู้คนจำนวนมากได้หนีไปหาความปลอดภัยในอาณาจักรฝ่ายใต้
2. เมื่อพระเจ้าทรงนำอิสราเอลออกจากอัสซีเรียได้มีบางคนเหลืออยู่เบื้องหลัง (ดู *Talmage, Articles of Faith*, p.325)
3. ขณะที่เผ่าทั้งสิบเดินทางสู่ทางเหนือ บางคนได้หยุดตามรายทาง เป็นไปได้ว่าหลายคนได้กระจัดกระจายไปทั่วทวีปยุโรปและเอเชีย
4. บางครั้งบางคราวพระเจ้าทรงนำกลุ่มชาวอิสราเอลไปสู่ส่วนอื่นๆ ของแผ่นดินโลก พวกนีไฟและพวกมิวเล็คคือกลุ่มเหล่านี้สองกลุ่ม (ดู 1 นีไฟ 22:3-5) เกี่ยวกับการกระจัดกระจายนี้เฮลเดอร์โจเซฟ สมิท ได้เขียนไว้ว่า “หนึ่งในเรื่องสอนใจที่น่าสนใจและสำคัญที่สุดเท่าที่ได้เคยเขียนไว้คือเรื่องที่ได้รับการเปิดเผยต่อชินัส และได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือบทที่ 5 ของพระคัมภีร์มอรมอน มันเป็นเรื่องสอนใจเกี่ยวกับการกระจัดกระจายของอิสราเอล ถ้าเรามีกุญแจอันสมบูรณ์เพื่อการแปล

ความหมายเราก็จะมีรายละเอียดว่าอิสราเอลได้ถูกโยกย้ายไปสู่ทุกส่วนแห่งแผ่นดินโลกอย่างไร” (*Answers to Gospel Questions*, 2:56-57)

5. พระคัมภีร์สอนว่าส่วนที่เหลือแห่งเผ่าทั้งหมดของอิสราเอลได้กระจัดกระจายไปสู่ทุกประเทศชาติในแผ่นดินโลก และในวันสุดท้ายจะได้ถูกรวบรวมมาจากประเทศชาติเหล่านี้ และจากทั้งสี่มุมแห่งแผ่นดินโลกส่วนที่เหลือซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเผ่าทั้งสิบที่สูญหายจะคืนกลับมาเป็นกลุ่มจากดินแดนทางเหนือ (ดู 3 นีไฟ 21:26-29; ค.พ. 110:11; 32:26-32; 1 นีไฟ 22:3-4; 19:16; 3 นีไฟ 5:23-24; เฉลยธรรมบัญญัติ 1:27; 28:29 (64); เยเรมีย์ 16:14-15; 31:8; เอเสเคียล 11:15-17 โสเซยา 9:16-17; เดเนียล 9:7)

พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาทำนายไว้ชัดเจนถึงเวลาที่เหล่าศาสดาในเผ่าเหล่านี้จะนำบรรดาผู้คนกลับคืนมาในการปรากฏของพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ (ดู ค.พ. 133:26-34) เยเรมีย์สัญญาว่าเหตุการณ์นี้จะอัศจรรย์อย่างยิ่งจนพระเจ้าจะมีได้รับการเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์อีก แต่พระเจ้าที่ได้นำลูกหลานแห่งอิสราเอลออกจากดินแดนทางเหนือ (ดู เยเรมีย์ 16:14-15) เวลาที่กำหนดนี้จะมาถึงเมื่อเผ่าที่สูญหายของอิสราเอลจะกลับสู่ไซอันเพื่อรับพรของพวกเขาจากมือของอีเฟอิม “การรวบรวมอันยิ่งใหญ่นี้จะเกิดขึ้นภายใต้การอำนวยความสะดวกของประธานแห่งศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลี้ทิตินยุคสุดท้ายเพราะเขาเป็นผู้ถือกุญแจ” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, p. 458) บรรดาเผ่าที่สูญหายรวมทั้งคนอื่นๆ ที่ต้องการถูกนับอยู่ในเชื้อสายอิสราเอลและรับพรแห่งฐานะปุโรหิตจะต้องมาสู่อีเฟอิมผู้ถือพรแห่งลี้ทิตินบุตรหัวปี (ดู ปฐมกาล 48:15-22; 1 พงศาวดาร 5:1-2 และ เยเรมีย์ 31:9)

เอ็ดเดอร์วิลฟอร์ด วัตต์ ได้สอนว่าเมื่อเผ่าทั้งสิบได้คืนกลับมาพวกเขาจะมาสู่อีเฟอิมเพื่อจะได้รับฐานะปุโรหิตรวมทั้งพิธีเอ็นดาวเมนท์และการผนึกของพวกเขา

เอ็ดเดอร์ เจมส์ อี. ฟาสต์

(ดู *Journal of Discourses*, 4:231-32; 18:127)

เอ็ดเดอร์ออร์สัน แพรทท์ ได้กล่าวว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงตั้งพระทัยที่จะยกศาสดาขึ้นในหมู่ผู้คนที่หลาย แต่พระองค์จะไม่ทรงประทานความบริบูรณ์แห่งพรต่างๆ ของฐานะปุโรหิตแก่พวกเขาความบริบูรณ์จะถูกสงวนไว้เพื่อมอบให้แก่พวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้มาสู่ไซอันแล้ว” (In *Journal of Discourses*, 18:25)

(D-7) เผ่าที่สูญหายจะกลับคืนสู่ไซอัน

เมื่อเผ่าทั้งสิบกลับคืนมาพวกเขาจะนำสมบัติอันมั่งคั่งมาสู่ลูกหลานของอีเฟอิม (ดู ค.พ. 133:30) ส่วนหนึ่งแห่งสมบัติอันมั่งคั่งนี้คือบันทึกที่พวกเขาได้เก็บรักษาไว้ตลอดหลายศตวรรษ ในบันทึกเหล่านี้เราจะพบการหลบหนีอันอัศจรรย์ของพวกเขาจากพวกชาวอัสซีเรีย การเดินทางของพวกเขาสู่ดินแดนทางเหนือ ประวัติศาสตร์ของพวกเขา ศาสดาของพวกเขา และการปรากฏพระองค์ ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแก่พวกเขาภายหลังการ

พื้นดินพระชนม์ (ดู 2 โนไฟ 29:12-13; 3 โนไฟ 16:1-3)

ในการประชุมของเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1916 เอ็ดเวิร์ดเจมส์ อี. ทัลเมจ สมาชิกแห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง ได้พูดเกี่ยวกับเผ่าที่สูญหายและบันทึกของพวกเขา “ได้มีความโน้มเอียงในหมู่มนุษย์ที่จะอธิบายให้สิ้นถึงสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการที่จะเข้าใจในความง่าย ๆ อย่างแท้จริง และเราในฐานะลัทธิชนมิได้ปลดจากการอยต่างของแนวโน้มอย่างสิ้นเชิง บางคนกล่าวว่าคำพยากรณ์นี้ควรได้รับการอธิบายดังนี้ การรวบรวมกำลังดำเนินอยู่และได้มีการดำเนินอยู่แล้วนับแต่สมัยเริ่มแรกของศาสนาจักรนี้และจะนั่นเผ่าต่างๆ ที่สูญหายได้กำลังถูกรวบรวมอยู่ในเวลานี้แต่ที่เราจะไม่ต้องคอยมองหากการกลับคืนของผู้ใดทั้งสิ้นซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันในเวลานี้นอกจากแหล่งที่อยู่ของพวกเขา มันจริงที่ว่าถูกรวบรวมกำลังดำเนินอยู่ นี่คือยุคแห่งการรวบรวมแต่คำพยากรณ์มีอยู่ว่าเผ่าเหล่านี้จะถูกนำออกจากที่ซ่อนของพวกเขาและพระคัมภีร์ของพวกเขาก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระคัมภีร์ของชาวยิวซึ่งคือพระคัมภีร์ไบเบิลอันศักดิ์สิทธิ์และกับพระคัมภีร์ของชาวนีไฟ ซึ่งคือพระคัมภีร์มอรมอน และกับพระคัมภีร์ต่างๆ ของลัทธิชนยุคสุดท้ายที่ได้บรรจุอยู่ในการเปิดเผยสมัยปัจจุบัน” (In Conference Report, April 1916, page 130)

ครั้นแล้วในการประชุมเดือนตุลาคม เอ็ดเวิร์ดทัลเมจได้พูดอีกถึงเผ่าต่างๆ ที่สูญหายและให้คำพยากรณ์อันน่าสังเกตนี้ “เผ่าต่างๆ จะมา พวกเขามีได้สูญหายภายใต้พระเจ้า พวกเขาจะได้รับการนำออกมาดังที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ และข้าพเจ้ากล่าวต่อท่านว่า ได้มีบรรดาผู้ที่บัดนี้มีชีวิตอยู่ บางคนอยู่ในที่นี่ ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ที่จะอ่านบันทึกแห่งเผ่าที่สูญหายของอิสราเอล ซึ่งจะถูกทำเป็นหนึ่งเดียวกับบันทึกของพวกเขาชาวยิวหรือพระคัมภีร์ไบเบิลอันศักดิ์สิทธิ์ และบันทึกของชาวนีไฟหรือพระคัมภีร์มอรมอน แม้ดังที่พระเจ้าทรงพยากรณ์ไว้” (in Conference Report, October 1916, page 76)

เผ่าทั้งสิบจะคงอยู่ในดินแดนแห่งไซอันในหมู่ของเผ่า

อีเฟอริมระยะหนึ่ง เอ็ดเวิร์ดออร์สัน แพรทท์ อธิบายว่า “พวกเขาผู้มาจากดินแดนทางเหนือจะรืออยู่ในที่สูงแห่งไซอันนานเท่าไร สักเวลาหนึ่ง พวกเขาต้องปลูกข้าวสาลีเพาะปลูกองุ่น ถั่วองุ่น และน้ำมัน ดูเลฝูงสัตว์เล็กและสัตว์ใหญ่และดวงวิญญาณของพวกเขาต้องเป็นเสมือนดังสวนที่ชุ่มฉ่ำ พวกเขาจะอาศัยอยู่ในไซอันนานพอควรและระหว่างเวลานั้นจะมีผู้คนหนึ่งหมื่นสองพันได้ถูกเลือกจากแต่ละเผ่าของเผ่าทั้งสิบนี้ นอกจากหนึ่งหมื่นสองพันที่จะได้รับการเลือกจากเผ่ายูดาห์ โจเซฟ และเผ่าอื่นๆ ที่เหลือ รวมแล้วหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน (ดู วิวรรณ์ 7:4-8 และ ค.พ. 77:11) เลือกลงเพื่ออะไร? เพื่อรับการฝึกหน้าผาก เพื่อจุดประสงค์สิ่งใด เพื่อว่าอำนาจแห่งความตายและโรคภัยและโรคระบาดที่ได้แพร่กระจายในวันเหล่านั้นโดยแผ่ไปทั่วประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะปราศจากอำนาจเหนือพวกเขา ขณะเหล่านี้ที่ได้รับการฝึกในหน้าผากของพวกเขาจะไปในหมู่ของผู้คนประชาชาติและภาษาต่างๆ และรวบรวมและตามหาเชื้อสายแห่งอิสราเอลไม่ว่าพวกเขาจะกระจัดกระจายไปสู่ที่ใด และนำพวกเขากลับมาสู่ศาสนาจักรแห่งพระบุตรหัวปีมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อเตรียมสำหรับวันอันยิ่งใหญ่แห่งการเสด็จมาของพระเจ้า ผู้สอนศาสนาหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน นับว่าเป็นกองโยธาใหญ่ทีเดียว สิ่งทั้งหมดนี้จะได้เกิดขึ้น” (In *Journal of Discourses*, 18:25)

อย่างไรก็ตามเผ่าทั้งสิบจะได้รับแผ่นดินมรดกของพวกเขาในที่สุดกับยูดาห์และมีใช้กับอีเฟอริม (ดู อีเธอร์ 13:11) และเวลาจะมาถึงหลังจากที่พวกเขาได้รับพรฐานะบุโรหิตของพวกเขาเมื่อพวกเขาจะไปยังเยรูซาเล็ม ในวันนั้นคำแถลงของเยเรมีย์จะกลายเป็นจริง “ในสมัยนั้นเชื้อสายของยูดาห์จะเดินมากับเชื้อสายของอิสราเอลเขาทั้งสองจะเดินมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือมายังแผ่นดินที่เรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก” (เยเรมีย์ 3:18)

เอ็ดเวิร์ดออร์สัน แพรทท์ ได้กล่าวต่อไปว่า “เวลาผ่านไปเมื่อสิ่งทั้งหมดได้รับการเตรียมเมื่อพวกเขาชาวยิวได้รับ

การโยยตีของพวกเขาและพระเยซูเสด็จลงสู่ภูเขามะกอก
เผ่าทั้งสิบจะออกจากไซอันและไปสู่ปาเลสไตน์เพื่อรับ
มรดกแผ่นดินที่ได้ถูกมอบให้แก่บรรพชนโบราณของ
พวกเขา และมันจะได้รับการแบ่งปันกันในหมู่ผู้สืบเชื้อ
สายของเอบราแฮม ไอแซค และเจacob โดยการตลใจ
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์พวกเขาจะไปทีนั้นเพื่ออาศัยอยู่
ในสันติสุขในดินแดนของเขาเองนับจากเวลานั้นจนแผ่น

ดินโลกจะสิ้นไปแต่ไซอันหลังการจากไปของพวกเขาจะ
ยังคงอยู่ในโลกซีกตะวันตก และไซอันจะได้มงกุฎแห่ง
รัศมีภาพรวมทั้งเยรูซาเล็มเดิม และดังที่เพลงสดุดีของ
ดาวิดได้กล่าวไว้ 'ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์มองไปก็ดู
งามเป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นคือภูเขาศิ
โยนอุดรไกลซึ่งเป็นนครของพระมหाराชา' (In *Journal
of Discourses*, 18:68)

สัญญาแห่งการพิพากษา

สัญญาแห่งความรอด

(11-1) บทนำ

ศาสดาหลายคนเป็นผู้ร่วมสมัยกันหรือสมัยใกล้เคียงกัน โยเอล อาโมส และโฮเซยา มีคำที่อยู่ร่วมสมัยกับเขาเหล่านี้ด้วย เขาเป็นศาสดาอีกคนหนึ่งที่ได้รับการเรียกโดยพระเจ้าเพื่อให้ส่งเสียงเตือนอิสราเอลและยูดาห์ ดังที่นไฟได้เขียนไว้ “ไม่มีเชื้อสายอิสราเอลคนใดเคยถูกทำลายนอกจากศาสดาของพระเจ้าจะบอกเขาไว้ล่วงหน้า” (2 นไฟ 25:9) การเป็นจริงของข้อความนั้นถูกแสดงให้เห็นในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์อิสราเอล

ในบางลักษณะข่าวสารของศาสดาเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกัน ดังที่เราคาดหวังไว้ แต่มันมีความแตกต่างด้วย ซิดนีย์ บี. สเปนเซอร์ อธิบายว่า: “เนื่องจากมีคาห์ อยู่ร่วมสมัยกับอิสยาห์ โฮเซยา และอาโมส ปัญหาที่เขาเผชิญจึงคล้ายคลึงกันมากกับของคนเหล่านี้ ผู้อ่านได้รับการโยงโดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงโฮเซยาเพื่อการพรรณนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อ่านได้อ้างอิงไปถึงหนังสือโฮเซยา สำหรับคำอธิบายถึงเรื่องเหล่านี้ซึ่งมีมากเกินกว่าที่เราจะให้ได้ในที่นี้ มีคาห์มีไร่ร้างบุรุษ (นักการเมือง) เหมือนดังอิสยาห์ ด้วยเหตุนี้เขาไม่วิตกมากนักเกี่ยวกับบาปทางการเมืองของประชาชนชาติของเขา ศาสดาคลายกับอาโมสมากกว่าในทางที่ว่าความไม่พอใจของเขาอยู่ในลักษณะทางสังคม เขามีความกังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับการพยายามของพวกขุนนางที่จะสร้างการครอบครองที่ดินขนาดใหญ่ โดยการขับไล่เจ้าของทรัพย์สินขนาดเล็กออกไป ผู้พิพากษาที่กินสินบนช่วยมิตรสหายที่ละโมภของพวกเขายในการแย่งชิงจากผู้อ่อนแอ หญิงหม้ายและเด็กกำพร้าที่ปราศจากหนทางผู้ซึ่งถูกรีดรอนจากข้าวของของพวกเขาโดยกำลัง และบ่อยครั้งได้ถูกขายเป็นทาส สามัญชนได้ถูกทำให้ตกอยู่ภายใต้พันธนาการโดยการเก็บภาษีอย่างหนัก และพวกเจ้าหน้าที่ขาดการกรุณาต่อเหยื่อของพวกเขา มีคาห์ถือว่าพวกผู้มียศศักดิ์ต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับความเลวร้ายทางศีลธรรมและทางสังคมอันน่าพรันพรึงในหมู่ผู้คนของเขา เขาเปรียบพวกผู้มียศศักดิ์เหมือนกับพวก

มนุษย์กินคนซึ่งกินเนื้อของผู้คนและลับกระดูกของพวกเขาเป็นชิ้นเพื่อใส่ลงหม้อ ไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับความโลภและการตัดสินใจได้ถูกมอบให้บรรดาผู้ที่จ่ายสินบนก่อนใหญ่ที่สุด” (*The Voice of Israel Prophet*, p. 334-35)

การละโมภและการคดโกงโดยส่วนตัวและทางสังคมเป็นที่เห็นได้ชัดเจนทุกหนแห่งในทุกวันนี้แม้ท่านกำลังศึกษาข้อเขียนของชายผู้หนึ่งที่ได้ดำรงชีวิตอยู่เมื่อสองพันห้าร้อยปีมาแล้ว ท่านจะพบว่าข่าวสารของเขาทันสมัยอย่างน่าทึ่ง

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่าน ขณะที่ท่านอ่านและศึกษาหนังสือมีคาห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือมีคาห์

(11-2) มีคาห์ 1:1 ข้อเท็จจริงบางอย่างเกี่ยวกับมีคาห์

จากการเขียนของหนังสือมีคาห์เป็นที่ปรากฏชัดว่าการปฏิบัติศาสนากิจของศาสดาอยู่ในช่วงรัชสมัยของโยธามอาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ดังนั้นการเผยแผ่ของเขาจึงอยู่ในช่วงหลายปีนับจากประมาณปี 740 ก่อน ค.ศ. ถึง 697 ปีก่อน ค.ศ. เราอาจชี้ออกมาว่าศาสดาท่านนี้อยู่เมื่อ 725 ปีก่อน ค.ศ. ซึ่งเปิดเผยว่ามีคาห์อยู่ร่วมสมัยกับอิสยาห์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นไปได้ที่จะร่วมสมัยกับโฮเซยาและอาโมสด้วย

“ชื่อมีคาห์เป็นคำย่อของมีคาห์ เป็นศาสดาที่ถูกเอ่ยถึงในเยเรมีย์ 26:18 ซึ่งในอีกทางหนึ่งอาจเป็นการย่อของมีคายาฮูใครที่เปรียบได้กับพระเยโฮวาห์? ศาสดาผู้นี้ต้องได้รับการแยกจากศาสดามีคาห์บุตรอิมลาห์ซึ่งอาวูโสกล่าว

(1 พงศ์กษัตริย์ 22:8) รวมทั้งคนอื่นๆ อีกสิบคนที่มิมีนามเดียวกันนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ข้อเท็จจริงที่มีคำที่ได้ถูกเรียกว่าชาวโมเร เซทซึ่งแสดงอย่างแข็งขันว่าเขามีบ้านเกิดในโมเรเซทซึ่งได้รับการกล่าวถึงในหนังสือนี้ชื่อของเมืองนี้หมายถึง *ดินแดนหรือทรัพย์สินของภาค* และดูเหมือนจะตั้งอยู่ในบริเวณเนินเขาต่ำๆ ของยูดาห์ประมาณ 20 ไมล์ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม ถ้าที่ตั้งของโมเรเซทตามที่เราคิดถูกต้อง มันเป็นที่ซึ่งจะมองเห็นทัศนียภาพของพื้นที่รอบๆ ได้อย่างวิเศษและคงต้องมีความสำคัญยิ่งในสมัยโบราณ มีคำนี้เป็นลูกหลานของเนินเขาและหุบเขาที่เปิดโล่งและดูเหมือนไม่มีความรักเป็นพิเศษสำหรับเมืองต่างๆ (“1:5; 5:11; 6:9”) (Sperry *Voice of Israel's Prophets*, p. 334)

(11-3) มีคำห์ 1:4 “ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์”

เปรียบเทียบภาษาที่ใช้ในมีคำห์ 1:4 กับในอิสยาห์ 64:12; 2 เปโตร 3:10; คำสอนและพันธสัญญา 101:23-25; 133:40-41

(11-4) มีคำห์ 1:8-16 คำพิพากษาต่อหมู่บ้านต่างๆ ของยูดาห์

วลีว่า “รอยแผลนั้นรักษาไม่หาย” (ข้อ 9) หมายถึงความชั่วร้ายของอาณาจักรฝ่ายเหนือ และข้อความที่ว่า “ได้ลามมาถึงยูดาห์ด้วย” แสดงว่าการเจ็บป่วยทางวิญญาณนี้ได้แผ่ลงสู่อาณาจักรฝ่ายใต้ด้วย

(11-5) มีคำห์ 2:1-11 มีคำห์วางข้อกล่าวหาอะไรกับประชาชนของเขา?

มีคำห์มีความรู้สึกรุนแรงเกี่ยวกับความอยุติธรรมทางสังคมในสมัยของเขาในที่นี้เขาได้กล่าวถึงบรรดาผู้ซึ่ง “เตรียมการอธรรมและคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน” (มีคำห์ 2:1) บางทีอาจหมายถึงคนที่ตื่นมาในตอนดึกเพื่อคิดทำการชั่วร้ายพอกกลางวันมาถึงพวกเขาก็ นำแผนการร้ายมาปฏิบัติ ข้อกล่าวหาโดยเฉพาะอย่างหนึ่งดูเหมือนจะต่อต้านพวกผู้มีอำนาจซึ่งกำลังใช้อำนาจของพวกเขาเพื่อได้มาซึ่งผืนดินและทรัพย์สินของคนอื่นๆ เพื่อเป็นของพวกเขาสเปอรรี่เขียนไว้ว่า:

“มีคำห์มีความรู้สึกรุนแรงเกี่ยวกับความอยุติธรรมทางสังคมที่ระบอบอยู่ในอิสราเอลในสมัยของเขาโดยที่เข้ามาจากชนบทไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะรู้สึกปวดร้าวกับสิ่งผิดต่างๆ เหล่านี้มากกว่าที่เขาจะรู้สึกได้ถ้าหากเขามาจากเมือง เขาไม่สามารถช่วยได้แต่การกล่าวหาของเขาลงที่บรรดาผู้กระหายที่ดินซึ่งร่ำรวยและละโมภผู้ซึ่งสูงเสียดชนบทและทำให้พวกคนจนตกเป็นลูกหนี้ของพวกเขา แม้ในทุกวันนี้ประชาคมเกษตรในสหรัฐอเมริกาสามารถประยุกต์ใช้คำของมีคำห์กับสถานการณ์ของพวกเขาและระวังมิให้ทรัพย์สินของเขาตกอยู่ในมือของพวกผู้ให้เงินกู้...

“มีคำห์? ไม่วิตกมากนักเกี่ยวกับการยึดเอา แต่สิ่งที่บดทับจิตใจของเขาและทำให้เขาขุ่นเคืองอย่างชอบธรรมก็คือการที่พวกคนไม่มีความคิดได้มีโอกาสที่จะทำความผิดโดยง่ายและทำให้มนุษย์คนอื่นๆ ตกอยู่ในอำนาจของพวกเขา การเป็นไทส่วนบุคคลได้สูญหายไปและความมั่นคงของบ้านและครอบครัวตกอยู่ในมือของผู้ที่ไม่มีความรับผิดชอบบางคน” (Message of the Twelve Prophets, p.112-13)

เมื่อคนอย่างมีคำห์เข้าใจมตีความชั่วร้ายเหล่านี้บรรดาผู้ถูกโจมตีได้กล่าวว่า “อย่าเทศนา” (มีคำห์ 2:6) คำตอบของพวกเขายิ่งทำให้มีคำห์ตั้งข้อกล่าวหาใหม่แก่พวกเขาอีก สำหรับพวกปล้นที่หิวเงินและที่ดินเหล่านี้ มีคำห์กล่าวว่า “เจ้าริบเอาเลือดคูลมจากผู้ที่อยู่อย่างสงบ” และ “เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชากรของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย” (ข้อ 8-9) สเปอรรี่อธิบายว่า:

“คำสอนเหล่านี้ในส่วนของมีคำห์มิได้ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่ที่ชั่วร้ายทั้งหลายพอใจเพราะพวกเขาคิดว่าคำพูดของมีคำห์เข้ากันมิได้กับความดีของพระเจ้า มีคำห์ได้ขัดขึ้นอีกโดยการชี้ว่าพระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงพิโรธและมีได้รักที่จะว่ากล่าวตีสอน แต่พระองค์ได้ถูกทำให้ทรงพิโรธโดยการผิดบาปของประชาชาติและจำต้องลงโทษ เมื่อศาสดาได้หักล้าง (ข้อ 7-9) คำโต้แย้งต่อคำพยากรณ์ของเขาโดยการชี้ให้เห็นถึงการล่วงละเมิดของผู้คน เขาได้กล่าวคำพยากรณ์แห่งการลงโทษซ้ำในรูปของคำเทศนาต่ออิสราเอล (ข้อ 10) ให้ออกไปจากแผ่นดิน เนื่องจากมันไม่สามารถแบกรับความไม่สะอาดและความน่ารังเกียจ ต่อสิ่งนี้ มีคำห์เสริมว่า ผู้คนต้องการฟังเพียงคำพยากรณ์ถึงสิ่ง

ดีว่าพวกเขาต้องการได้ยินเพียงการมูสาของศาสดา
ปลอมที่ติดตามลม (ซึ่งคือความว่างเปล่าและการไม่มี
อะไร) มากกว่าที่จะได้รับการชักชวนจากพระวิญญาณ
ของพระเจ้า “หากคนใดจะเที่ยวไปพูดคำไร้สาระและคำ
มูสา” ว่า “เราจะเทศนาให้ท่านฟังเรื่องเหล่าอู่งุ่นและ
เมรัย” เขาคงจะเป็นนักเทศน์ของชนชาตินี้ได้ละ” (*Message of the Twelve Prophets*, p.113-14)

(11-6) มีคาห์ 2:12-13 การรวมกันของอิสราเอลใน อนาคตได้รับการสัญญาไว้

หลังจากที่มีคาห์ได้ตำหนิพวกศาสดาปลอมในการที่
พวกเขาได้บอกประชาชนว่าทุกอย่างดี มีคาห์ได้พยากรณ์
ถึงความรอด คำพยากรณ์นี้เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้ถูก
โยยตีเนื่องจากความผิดบาปและผู้เหลืออยู่เพียงเล็กน้อย
(จำนวนเพียงเล็กน้อยของเชื้อสายอิสราเอลซึ่งครั้ง
หนึ่งทรงอาญาภาพ) มีคาห์ได้ทำนายถึงการเจริญเติบโต
อันอัศจรรย์ในขณะที่ผู้คนถูกรวม เขาได้ใช้ภาพของบริ-
เวณที่อุดมไปด้วยแกะที่โบซารัทเพื่อแสดงให้เห็นว่า
ผู้คนจะกลับมามีอำนาจได้อย่างไร เขาเปรียบเทียบแห่ง
การกระจัดกระจายของพวกเขากับการถูกจองจำอย่าง
หนึ่งและทำนายถึงบุคคลผู้หนึ่งซึ่งคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
และพระเจ้าผู้ไถ่ผู้จะทรงทำลายกำแพงที่จองจำและนำผู้คน
มาสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

(11-7) มีคาห์ 3:1-3 ผู้ใดคือ “ประมุขของยาโคบ”?

ในการกล่าวถึงความผิดบาปที่เรียงรายอยู่ต่อหน้าเขา
มีคาห์กล่าวต่อ “ประมุขของยาโคบ” หรือผู้นำของเชื้อ
สายอิสราเอลในเวลานั้น มีคาห์กล่าวหาพวกเขาว่าซังสิ่งดี
และรักความชั่วร้าย และเขาได้เปรียบเทียบเหล่านี้และการ
ใช้อำนาจทางบริหารของพวกเขว่าเป็นเสมือนพวกชาว
กินคนที่กินเนื้อมนุษย์และหักกระดูกผู้คนของพวกเขา
(ดู มีคาห์ 3:2-3) เองประณามความชั่วร้ายของพวกเขา
ซึ่งคือภาพลักษณ์อันแจ่มชัดที่เผาไหม้ในการกล่าวประ-
ณามความชั่วร้ายของพวกเขา

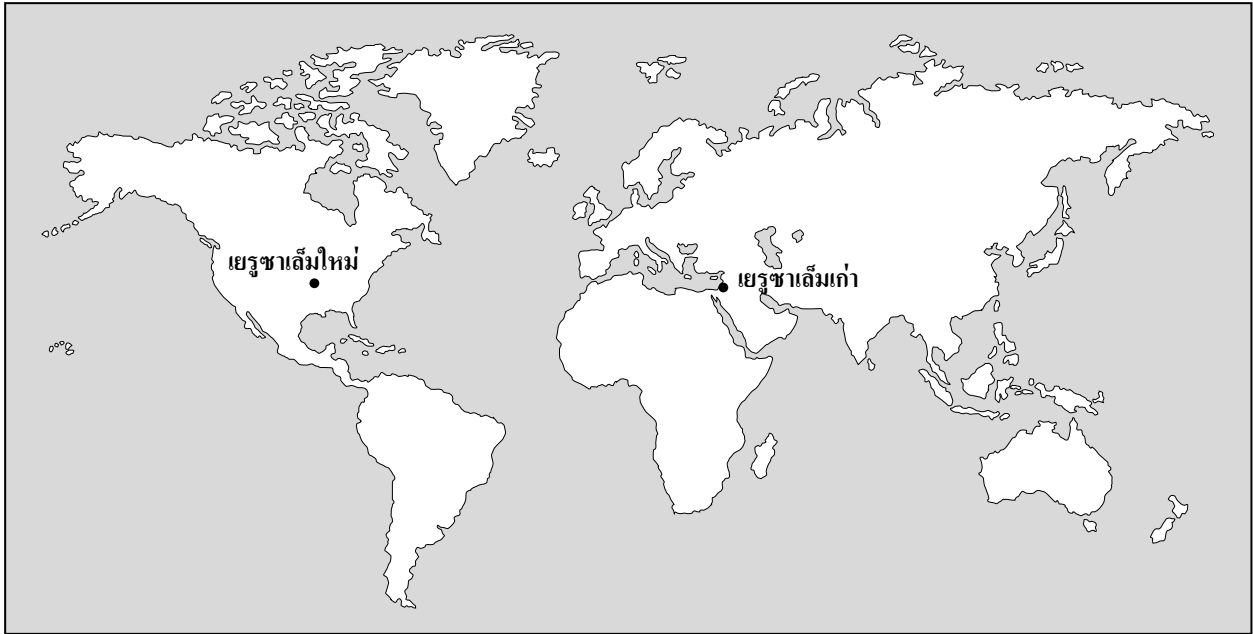
(11-8) มีคาห์ 3:4-12 มีคาห์หมายความว่าอย่างไร เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้า ให้หลงไป?”

โดยที่เผชิญหน้ากันอย่างต่อเนื่องตลอดในพระคริสต-

ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็คือศาสดาจริงและ
ศาสดาปลอม ศาสดาจริงกล่าวพระคำของพระเจ้าเป็นเจ้า
ศาสดาปลอมกล่าวคำรีนหูที่ผู้คน (แต่บ่อยครั้งไม่เป็น
ความจริง) ชอบฟัง สเปออร์รี่ได้เขียนไว้ว่า: “ดูเหมือนว่า
ผู้คนในยุคของอามอสและมีคาห์ สำหรับผู้นำของอิสรา-
เอลแล้ว-ทราซซ์จะเป็นนามที่ดีกว่าได้ใช้ศาสดาและผู้
พยากรณ์อาซีฟเพื่อปกปิดการกระทำผิดของพวกเขา
โชคไม่ดีที่ศาสนาได้ยอมตัวมันเองอย่างง่ายตายแก่การ
ใช้สอยของพวกตีสองหน้า ดังนั้นบรรดาผู้นำที่ร้าย
และไร้ความคิดของอิสราเอลพบว่า มันง่ายสำหรับการให้
รางวัลเพื่อจ้างนักการศาสนาอาซีฟให้ปกปิดการกระทำ
ของพวกเขาโดยการเยินยอและความเท็จ พวกศาสดาที่
ได้รับการว่าจ้างต้องฟังพาลูกค้าที่ร้ายของพวกเขาน
การยังชีพจะนั่นพวกเขาไม่มีอิสระในทางความคิดหรือ
การวินิจฉัย พวกเขาถูกกดดันอย่างมากให้เข้าข้างคน
ร้าย และด้วยเหตุนี้ได้ปิดตาของพวกเขาต่อสภาพ
แท้จริงในหมู่ประชาชน โดยที่จริงแล้วเขาไม่สามารถ
โจมตีบาปในเวลานั้นซึ่งทำให้ลูกค้าของเขาสามารถฉวย
ประโยชน์จากพวกสามัญชนของอิสราเอล” (*Message of the Twelve Prophets*, p. 116-17)

มีคาห์ศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามิได้กล่าวคำรีนหูต่อ
อิสราเอลเมื่อต้องการประณามสิ่งชั่วร้าย เขาได้กล่าวหา
ประมุขของประเทศว่าตัดลิ้นความ “ด้วยเห็นแก่ลิ้นบน”
บุโรฮิตผู้นำทางศาสนาสั่งสอน “ด้วยเห็นแก่ลิ้นข้าง” และ
ผู้เผยพระวจนะทำนายด้วยเห็นแก่เงิน (มีคาห์ 3:11) การ
ใช้นักการศาสนาปลอมเหล่านี้ทำให้พวกผู้นำสามารถหา
เหตุผลมาอ้างว่าพวกเขาว่างใจในพระเจ้าและที่จะกล่าว
ว่า “พระเจ้าทรงสถิตท่ามกลางเรามีใช่หรือ ไม่มีความชั
วร้ายอะไรเกิดขึ้นแก่เราได้” (มีคาห์ 3:11)

“มีคาห์ได้ถามว่าอะไรจะเป็นผลของสิ่งนี้” เมื่อศาสดา
ปลอมเหล่านี้ได้พยากรณ์คำมูสาของพวกเขากการพยา-
กรณ์แท้จริงจะหยุดซังกทั่วแผ่นดินลาการละทิ้งความเชื่อ
ขนานใหญ่จะมีมา จะมีวิธีใดที่ดีกว่าเล่าที่จะพรรณนาถึง
สภาวะการอันน่าเศร้าใจนี้ และที่จะเทียบมันกับราตรีที่
ปราศจากนิมิตและทิวาที่ปราศจากความสว่าง? (ข้อ 6)
เมื่อมนุษย์ร้องทูลต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า “พระองค์จะไม่ทรง
ตอบเขา” (ข้อ 4) ด้วยเหตุนี้จะไม่มีการตอบมาจากพระเจ้า
(ข้อ 7)

นครเยรูซาเล็มทั้งสองแห่งของไซอันยุคสุดท้าย

(11-9) มีคาห์ 4:1-2 ข้อเหล่านี้มีความหมายพิเศษอย่างไรต่อสิทธิมนุษยคสุดท้าย?

ประธานฮาโรลด์ บี. ลี ได้ให้คำวิจารณ์ต่อไปนี้เกี่ยวกับข้อเหล่านี้:

“พร้อมกับการมาถึงของผู้บุกเบิกเพื่อจัดตั้งศาสนจักรฯ บนยอดเขานี้ ผู้นำในยุคแรกของเราได้ประกาศสิ่งนี้เป็นการเริ่มต้นของการเป็นจริงของคำพยากรณ์ที่ว่ากฎจะออกไปจากไซอันและพระเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม” บ่อยครั้งข้าพเจ้าสงสัยว่าข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร ที่ว่ากฎจะออกไปจากไซอัน เมื่อหลายปีมาแล้วข้าพเจ้าได้เดินทางไปกับบรรดาพี่น้องชายไปยังพระวิหารของดาไฮโพลล์และข้าพเจ้าได้ยินจากคำสวดอ้อนวอนอันมีการดลใจของฝ่ายประธานสูงสุด คำนิยามแห่งความหมายของข้อความนั้น ‘กฎจะออกไปจากไซอัน’ ขอให้สังเกตว่าพวกเขากล่าวอะไร:

“เราขอขอบพระทัยพระองค์ที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้เราทราบว่าบรรดาผู้ที่มอบรูปแบบอันเป็นประชาธิปไตยของรัฐบาลเป็นผู้มีปัญญาในสายพระเนตรของพระองค์และที่ว่าพระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นเพื่อจุดประสงค์ของการจัดทำเอกสารอันศักดิ์สิทธิ์นั้น [ดังที่ได้รับการเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 101] ...เราสวดอ้อนวอนว่ากษัตริย์และผู้ปกครองและประชา-

ชนของทุกประชาชาติภายใต้สวรรค์อาจได้ถูกนำพาโดยพรที่ผู้คนแห่งดินแดนนี้ได้ชื่นชม อันเนื่องจากเสรีภาพของพวกเขาภายใต้การนำทางของพระองค์และได้รับการพาให้ยอมรับระบบรัฐบาลที่คล้ายคลึงกันนี้ ดังนั้นจึงทำให้คำพยากรณ์แต่โบราณกาลของอิสยาห์และมีคาห์ที่ว่า “เพราะว่าพระธรรมจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม” (*Improvement Era*, Oct 1945 p. 504)

“ประวัติศาสตร์ของประชาชาติบันทึกเกี่ยวกับความพยายามของ นักการเมืองที่จะนำหลักการขั้นต้นเหล่านี้มาใช้เป็นพื้นฐานของโครงสร้างอันมั่นคง บ่อยครั้งข้าพเจ้าคาดคะเนถึงความหมายของโอวาทของพระเจ้าที่ให้กับผู้นำสมัยแรกของเรา ไม่เพียงที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์เท่านั้นแต่เพื่อช่วยนางานของพระองค์ออกไปตามบัญชาของพระองค์ พร้อมด้วยสัญญาว่าพวกเขาจะได้รับพร อีกทั้งพวกเขาต้องแสวงหาที่จะสถาปนาไซอันสิ่งทั้งหมดนี้ย้าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกแก่ศาสนจักรฯ ในการเปิดเผยอีกประการหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า เพราะหากเจ้าอยากให้เราให้ที่แก่เจ้าในโลกชั้นสูง เจ้าจะต้องเตรียมตัวเจ้าโดยทำสิ่งที่ซึ่งเราสั่งเจ้าและเรียกร้องจากเจ้า” (ค.พ. 78:7)

ท่านจะสังเกตว่ามันไม่เพียงพอที่จะทำดีเท่านั้นทุกคน

ต้องเต็มใจที่จะช่วยนางงานของพระองค์รุดไปข้างหน้า และนำมาซึ่งการสถาปนาไซอันด้วย นี่หมายความว่าต้องทำงานด้วยสุดความคิดจิตใจและกำลังของบุคคลหากเราต้องการที่ในอาณาจักรฯ ชั้นสูง

“ดังนั้นศาสตราจารย์กล่าวว่า หลายคนจะพูดว่า ‘จงชี้ทางของท่านแก่เราเพื่อเราจะเดินในทางของท่าน’ (In Conference Report, Manchester England Area Conference 1971, pp.138-39)

(11-10) มีคาห์ 4:8-13 ถ้าเยรูซาเล็มได้ถูกโค่นลง และผู้คนของมันกระจัดกระจายไป เมืองนี้จะยิ่งใหญ่ได้อย่างไร

มีคาห์ใช้ภาพของการคลอเคลือบ ซึ่งคือความเจ็บปวดแห่งการคลอเคลือบเมื่อสตรีได้นำชีวิตใหม่เข้าสู่โลกเพื่อแสดงให้เห็นว่ายูดาห์จะนำความเจ็บปวดมาสู่ตนเองซึ่งจากสิ่งนี้ในท้ายที่สุดจะมีชีวิตใหม่ในพระเจ้ามาสู่ตนเอง ในไม่ช้ายูดาห์จะถูกขับจากเมืองของตนเองและพบว่าตกเป็นเชลยของบาบิโลน คำพยากรณ์นี้นำพิศวงเนื่องจากอัสซีเรียแสดงตนเป็นเจ้าโลกในสมัยของมีคาห์ บาบิโลนเป็นเพียงจังหวัดของอัสซีเรีย ส่วนนี้ของภาพนิมิตของมีคาห์ล่องลอยไปในอนาคตกาลถึง 130 ปี แต่วันเวลามิใช่สิ่งกีดขวางสำหรับศาสดา ครั้นแล้วโดยการมองไปอีกหลายพันปีสู่อนาคตกาลมีคาห์ได้แลเห็นอิสราเอลกลับคืนมาในพลาณภาพของพระเจ้า โดยการไต่สวนลักษณะที่ว่า เขาเสมือนเหล็กและกบเท้าเสมือนทองเหลืองเขาได้ทำนายว่าอิสราเอล “จะยำอัสตรูลงอย่างง่ายดายเหมือนดังวัวตัวผู้เหยียบยาเมล็ดข้าว”

ข้อความนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้ายเนื่องจากพระเจ้าทรงอ้างถึงมันเมื่อพระองค์เสด็จเยี่ยมชาวนี้ไฟ ภายหลังการดำรงถึงการรวบรวมอิสราเอลในยุคสุดท้าย พระเยซูทรงใช้คำพยากรณ์ของมีคาห์เพื่อวาดภาพแบบของความพิเนาศที่รอคอยคนต่างชาติในสมัยนั้นถ้าพวกเขาไม่กลับใจ (ดู 3 นี้ไฟ 20:17-21)

(11-11) มีคาห์ 5:1-4 “โอ เบธเลเฮม...จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาจากเรา...เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล”

นี่คือหนึ่งในคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสโปดกซึ่งเป็น

ที่รู้จักกันดีในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่จริงแล้วมันคือข้อความที่มีมหิวได้ยกไปใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งสำเร็จแล้วในการประสูติของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า *เอฟราธาห์* เป็นเพียงนามเพิ่มเติมเพื่อแยกเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์จากเมืองเบธเลเฮมอีกแห่งหนึ่งในดินแดนที่ถูกมอบให้เผ่าเศบูลุน (ดู โยชูวา 19:15) แน่หนอนที่ว่าคำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงเมื่อพระเจ้าได้ประสูติในเบธเลเฮมแห่งเดียวในสมัยของกษัตริย์เฮโรด (ดู มัทธิว 2:1 และลูกา 2:1-20)

แทบไม่น่าเชื่อที่คำพยากรณ์นี้ถูกใช้โดยพวกชาวยิวบางคนเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูมิใช่พระเมสโปดก โดยไม่รู้ว่พระเจ้าทรงประสูติในเบธเลเฮมแต่คิดว่าพระองค์ทรงมาจากนาซาเร็ธ คนเหล่านี้ยกถ้อยคำของมีคาห์เพื่อแสดงว่าพระเยซูไม่สามารถเป็นพระเมสโปดก (ดู ยอห์น 7:40-43)

(11-12) มีคาห์ 5:5-15 อิสราเอลจะทรงพลังอำนาจได้หรือ?

โดยที่ยังคงมองสู่อนาคตกาลอันแสนไกล มีคาห์ได้พยากรณ์ถึงสงครามอันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย ภายใต้พระคริสต์โดยที่ซึ่งอิสราเอลจะมีชัยต่อศัตรูทั้งปวงในสัมพันธภาพนี้พระเมสโปดกจะถูกเรียกว่า องค์สันติราช [อิสยาห์ 9:5] ทรงทำให้อิสราเอลมั่นคงอยู่ในสันติสุขในความหมายที่สูงกว่าและสมบูรณ์กว่าของซาโลมอนแต่ในลักษณะใดเล่า? เรื่องนี้ได้รับการอธิบายไว้โดยสมบูรณ์กว่าดังต่อไปนี้: (1) โดยการป้องกันอิสราเอลจากการโจมตีของอำนาจจักรวรรดินิยม (2) โดยการยกมันขึ้นสู่พลังอำนาจที่จะสามารถมีชัยต่อประชาชาติ (ข้อ 7-9) และ (3) โดยการกำจัดสรรพสิ่งต่างๆ ของการสงครามและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุบูชาเพื่อป้องกันโอกาสแห่งการมีสงคราม อัทเซอร์ห์เป็นสัญลักษณ์ของประชาชาติของโลกซึ่งโดยสิ่งนี้ผู้คนของพระเจ้าจึงถูกโจมตี เนื่องจากในสมัยของศาสดา พลังอำนาจนี้คือพลังอำนาจแห่งจักรวรรดิที่ทำให้อิสราเอลตกอยู่ในอันตราย เพื่อต่อต้านศัตรูเหล่านี้อิสราเอลจัดตั้งประมุขเจ็ดคน อาจจะแปดคน ผู้ซึ่งภายใต้การบัญชาสูงสุดของพระเมสโปดกนั้นคือในฐานะผู้ช่วยของพระองค์ จะขับไล่พวกเขาออกไปและรุกเข้าสู่ดิน

แดนของมันเป็นอย่างมีชัย...เลขเจ็ดได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นจำนวนเลขที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อว่ากะทั่งเจ็ดซึ่งคือประมุขทั้งหลายจะเป็นการเพียงพอ และจำนวนน้อยอยู่ใต้หมายเลขแปดเพื่อแสดงให้เห็นว่าจะมีเกินกว่าที่จำต้องใช้” (C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 10:1:486-87)

เมื่อพระคริสต์ทรงปรากฏต่อชาวนี้ไฟ พระองค์ทรงยกคำพยากรณ์นี้ของมีคาห์ (จงเปรียบเทียบกับ 3 นี้ไฟ 21:12-21 กับมีคาห์ 5:8-15) เพื่อเข้าถึงพลังอำนาจที่จะมีอยู่กับอิสราเอลเมื่อพระเจ้าทรงรวบรวมพวกเขาออกจากประชาชาติต่างๆ และโดยพวกเขาพระองค์จะทรงชำระคนต่างชาติที่ฟังพระคำของพระองค์ให้บริสุทธิ์บรรดาผู้ที่ไม่รับฟังพระคำของพระองค์และต่อต้านงานของพระองค์จะถูกตัดออกและถูกทำลาย

(11-13) มีคาห์ 6:6-8 บทสรุปถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการจากลูกๆ ของพระองค์

กฎของพระผู้เป็นเจ้าสามารถที่จะสรุปได้ดังที่มีคาห์ทำไว้ในข้อ 6-8 ในสามคำซึ่งคือ *รักษาพระบัญญัติ!* มีคาห์กล่าวไว้ในข้อเหล่านี้ว่าบาปคือการทำลายกฎของพระเจ้าและการถวายบูชาด้วยโลหิตไม่มีผลต่อการไถ่บาปนอกเสียจากว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงในหัวใจด้วย

“มันเป็นจริงที่ว่าภายใต้กฎของโมเสสพระเจ้าทรงต้องการเครื่องถวายบูชาแบบการปฏิบัติทางพิธีกรรมอื่นๆ ต่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเพียงสัญลักษณ์ในหลักการเพื่อนำผู้คนของพระองค์ไปสู่สิ่งที่ดีกว่าและสูงกว่าแต่การสักการะของอิสราเอลกลายเป็นการทำตามรูปแบบและความชั่วร้ายของผู้คนได้ทำให้พิธีกรรมของพวกเขาไม่เป็นที่ยอมรับของพระผู้เป็นเจ้า

“มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดีและพระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้านอกจากให้กระทำความยุติธรรมและรักสักการณาและดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า มีคาห์ได้นำข้อกำหนดพื้นฐานแห่งศาสนาอันแท้จริงมาสู่ประชาชนในคำตอบอันชาญฉลาดที่สุดอย่างหนึ่งของทุกสมัย” ในถ้อยคำเพียงสองสามบรรทัดนี้ที่มีคาห์ได้สรุปถึงสาระสำคัญแห่งคำสอนของศาสดาทั้งหลาย มันได้ถูกทำให้อยู่ใน

วิญญานเดียวกันกับถ้อยคำของพระคริสต์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงรักพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้าและด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้านั้นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น ข้อที่สองก็เหมือนกันเจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง” (*Sperry Message of the Twelve prophets*, p.125-26)

(11-14) มีคาห์ 6:9-16 ความชั่วร้ายของอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเจ้าคืออะไร

อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงหันมาสนพระทัยในบาปพิเศษของอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง คนมั่งคั่งของอิสราเอลเต็มไปด้วยความทารุณและการพุดมสา (ดู มีคาห์ 6:12) แต่เลวร้ายที่สุดก็คือได้รักษากฎเกณฑ์ของอมรีไว้และกระทำตามอย่างพงศ์พันธุ์ของอาหับ (ข้อ 16) แอดัม คล้าคเขียนไว้ว่า:

“อเมริกาษัตริย์แห่งอิสราเอลพระราชบิดาของอาหับเป็นกษัตริย์ที่เลวร้ายที่สุดองค์หนึ่งเท่าที่อิสราเอลได้เคยมีมาและอาหับได้ตามรอยบาทแห่งความชั่วร้ายแห่งพระบิดาของพระองค์ *รูปปั้น* ของกษัตริย์เหล่านี้เป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในเหล่า *รูปเคารพ* ที่น่ารังเกียจที่สุด เยเซเบล มเหสีของอาหับและธิดาของอิทโทบาอัลกษัตริย์แห่งไทรไซม์ผู้เทียมเท่าบนแผ่นดินโลก ดูเหมือนเซคสเปียร์ได้สรรค์สร้างบุคลิกของ *คุณหญิงแมคเบธ* ขึ้นจากพระนาม ซึ่งสตรีในแบบฉบับของ *พระนางเป็นการผสมผสานระหว่างนางเสือกกับผีร้ายโดยไม่มีสิ่งอื่นเพิ่มเติม* อมรี อาหับ และเยเซเบลเป็น *แบบอย่าง* ที่พวกชาวอิสราเอลทำตามในสมัยของศาสดาเหล่านี้...”

“มีเพียงสองสามบทในพระคัมภีร์ไบเบิลซึ่งครอบคลุมคุณค่าและความสำคัญอันแท้จริง โครงสร้างของมันเป็นความประณีตงดงามเท่ากับเป็นความประทับใจและมีคุณค่าควรแก่พระวิญญานของพระผู้เป็นเจ้าในทุกทาง” (*The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:725)

(11-15) มีคาห์ 7:1-6 อะไรเป็นความหมายของเค้าโครงคำพูดที่มีคาห์ใช้?

ศาสดามีคาห์ใช้ภาพสามภาพเพื่อบรรยายสภาวะ

ความชั่วร้ายของชาวอิสราเอลอย่างคร่าวๆ: (1) ภาพของผลงุ่นเดี่ยวนบนเถา (ดู มีคาห์ 7:1) (2) การต่อสู้ระหว่างมนุษย์ที่มีตาข่ายกับมนุษย์ที่ไม่มีตาข่าย (ข้อ 2) และ (3) การเปรียบเทียบที่ชั่วร้ายกับต้นหนามควัดกับรั้วหนาม (ดู ข้อ 4) ในที่นี้คาสดาซึ่งถึงจำนวนเล็กน้อยของผู้ชอบธรรมที่จะถูกพบได้ในแผ่นดินดูเหมือนมีเขาเพียงผู้เดียวที่อยู่ทางฝ่ายของพระเจ้าและเป็นเจ้าและเขาถือว่าเขาคือผลงุ่นเดี่ยวซึ่งได้รอดจากการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่...เขาปรารถนาที่จะเห็นผลไม้สุกผลแรกซึ่งคือความมกัตัญญูที่เด่นชัดและเป็นทีประจักษ์แต่เขามิได้พบสิ่งใดนอกจากความเป็นพระเจ้าเป็นเจ้าชนิดที่ห่างจากการดีพร้อม...

“พวกเขาเอาตาข่ายดักพื้ของของตน สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นการอ้างถึงแบบฉบับของการต่อสู้ตัวต่อตัวระหว่างผู้ถือตาข่ายกับผู้ไล่ตาม ฝ่ายแรกมีตาข่ายสำหรับเหยี่ยวซึ่งเขาพยายามที่จะเหยี่ยวไปคลุมหัวฝ่ายปฏิบัติของเพื่อจะสามารถสังหารเขาได้ด้วยดาบสั้น อีกฝ่ายหนึ่งจะคอยปิดป้องตาข่ายนี้และเมื่อ *ผู้ถือตาข่าย* ทำพลาดเขาจำต้องวิ่งหนีไปรอบสนามเพื่อใช้เวลา *ในการจับตาข่ายให้เข้ารูป* เพื่อการเหยี่ยวครั้งใหม่ ขณะที่เขาวิ่งหนีอีกฝ่ายหนึ่งจะติดตามเพื่อที่จะสังหารเขาก่อนที่เขาจะจัดตาข่ายให้เข้า

เยรูซาเล็มในวันสุดท้ายดังที่เห็นอยู่ในคำพยากรณ์

รูปได้ ดังนั้นฝ่ายหลังจึงเรียกว่า *ผู้ไล่ตาม* และฝ่ายแรกก็ *คือผู้ถือตาข่าย...*”

“...การเปรียบเทียบที่ดีที่สุดก็คือต้นหนามควัด สิ่งเหล่านี้ได้รับประโยชน์ในตนเองและไม่สามารถถูกสัมผัสโดยไม่เกิด *การบาดเจ็บ* ต่อผู้ที่แตะต้องมัน การอ้างอิงถึงรั้วหนาม ยังคงมีให้เห็นบ่อยครั้งในปาลีสไตน์” (Clark, *Commentary*, 4:726) ดูเหมือนพระเจ้าช่วยให้รอดทรงมีข้อความในมีคาห์ 7:6 ในพระทัย เมื่อพระองค์ทรงกล่าวถ้อยคำที่บันทึกไว้ในมัทธิว 10:35-36

(11-16) มีคาห์ 7:7-20 มีคาห์ได้แลเห็นสิ่งใดลงหน้าและพยากรณ์ไว้อย่างไร

ในข้อเหล่านี้มีคาห์ได้พยากรณ์ถึงการฟื้นฟูของอิสราเอลในฐานะชนชาติในท้ายที่สุดและเกี่ยวกับวันนั้นซึ่งอิสราเอลได้เรียนรู้ที่จะ “มองดูพระเจ้า พระเจ้า...แห่งความรอดของข้าพเจ้า” (มีคาห์ 7:7) แม้ศัตรูของอิสราเอลจะมีชัยเนื่องจากความเลวร้ายของอิสราเอล “พระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างของอิสราเอล” พระองค์จะทรงเข้าช่วยอิสราเอลและ “นำมันไปยังความสว่าง” (ข้อ 8-9) ศัตรูของมันจะได้อันเห็นและจะอับอายด้วย (ข้อ 10) กำแพงเมืองของมันจะถูกสร้างขึ้นใหม่และผู้คนจะถูกรวบรวมมาจากทุกส่วนของแผ่นดินโลก (ข้อ 11-12) อีกครั้งหนึ่งอิสราเอลจะได้รับมรดกแผ่นดินของมันเหมือนดังในกาลก่อน และ “จะตระหนกตกใจออกมาหาพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์จะอยู่กับผู้คนของพระองค์ในเวลานั้น เหมือนที่พระองค์ทรงประทับอยู่ในอดีต (ข้อ 13-17)”

สเปอร์รี เชื่อว่ามีคาห์ 7:14-20 เป็นเหมือนคำสวดอ้อนวอน:

“ภายหลังการสัญญาถึงการฟื้นฟูของอิสราเอลมีคำสวดอ้อนวอนอย่างไร้สาระเพื่อการกลายเป็นจริงของมัน คำสวดนี้โดดเด่นเนื่องจากระดับทางบทกวีในลักษณะของมันและความเหมาะสมในการร้องขอของมัน...” “เหมือนกับคำสวดมากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมมันเป็นคำพยากรณ์ในวิญญาณของมัน

มีคาห์จบลงด้วยเพลงสรรเสริญพระเจ้า เขาเป็นสุขในความหวังที่จะเห็นอนาคตอันรุ่งโรจน์ของอิสราเอลและเอ่ยถ้อยคำแห่งคำสวดอ้อนวอนอันงดงามและความ

ขึ้นชมออกมาเพื่อให้พระลักษณะแห่งสวรรค์ของพระ
กรุณาอันมีความรัก ความซื่อสัตย์และความสงสารได้ถูก
แสดงให้ประจักษ์ในการปลดปล่อย” (*Message to the
Twelve Prophets*, p.126-27)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(11-17) การเอาชนะต่อความบอดทางวิญญาณ

ดังที่มีคำเทศาภิบาลสมัยปัจจุบันกล่าวเกี่ยวกับปัญหา
ต่างๆ ที่เผชิญหน้ากับสังคมของเราเอง

“ในขณะที่มันเหล็กลื่อนลงมาและหนาขึ้น เรากิน ดื่ม
และร่าเริงในขณะที่กองทัพได้ถูกบัญชาการและยาตรา
และฝึกหัดนายทหารสอนเหล่าทหารถึงวิธีการฆ่า เรายัง
คงดื่มและสนุกสนานกันตามปกติในขณะที่ลูกระเบิดถูก
จุดชนวนและถูกทดสอบและตกลงสู่ถิ่นฐานบนโลกที่ได้
เจ็บป่วยอยู่แล้ว เรายังถือรูปเคารพและผิดประเวณีกัน
ต่อไป

ในขณะที่ทางเดินร่วมถูกคุกคามและได้มีการยินยอม
อ่อนข้อให้เรามีชีวิตอยู่อย่างซุลมุน และหย่าร้างและแต่ง
งานเป็นวัฏจักรเหมือนดังฤดูกาล ในขณะที่พวกผู้นำ
ทะเลาะกันและพวกบรรณาธิการเขียนและเหล่าเจ้าหน้าที่
วิเคราะห์และทำการคาดหมาย เราทำลายกฎทุกอย่างใน
สมมุติของพระเจ้าเป็นเจ้า ในขณะที่ศัตรูแทรกซึมเข้าสู่ประ-
ชาชาติของเราเพื่อก่อวุ่นวายและทำให้เราอ่อนกำลัง เรา
ดำเนินต่อไปโดยไม่คิดถึงเรื่องความหายนะ มันไม่สา-
มารถเกิดขึ้นที่นี่

“ถ้าเราเพียงแต่จะเชื่อฟังศาสนา! เพราะพวกเขาได้
เตือนว่าหากผู้อาศัยของแผ่นดินนี้จะถูกนำเข้าสู่การเป็น

เชลยหรือเป็นทาส ”หากเป็นเช่นนั้นก็เป็นเพราะความ
เลวร้าย เพราะหากความเลวร้ายมีอยู่ทั่วไป แผ่นดินนี้จะ
ถูกสาปแช่ง...” (2 โนไฟ 1:7)...

“...โอ้ มนุษย์ควรจะพึงเหตุใดจึงมีความบอดทางวิญ-
ญาณในวันเวลาแห่งการมองเห็นทางวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยีที่สดใสที่สุด เหตุใดมนุษย์ต้องวางใจในการ
เสริมสร้างสิ่งป้องกันทางกายภาพและอาวุธยุทโธป-กรณ์
ต่างๆ เมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าของสวรรค์ที่ร่ำร้องที่จะประทาน
พรแก่พวกเขา? เพียงการพาดพระหัตถ์อันหยั่งถึงทุก
สิ่งของพระองค์สามารถที่จะทำให้ประชาชาติทั้งหลายที่
ต่อต้านสิ่งพลังอำนาจลง และช่วยโลกนี้ไว้ได้แม้เมื่อมัน
อยู่ในการดิ้นรนก่อนสิ้นใจ ทว่ามนุษย์หันหนีจากพระเจ้า
เป็นเจ้า และวางความไว้ใจของพวกเขาในอาวุธแห่งสง-
ครามในแขนแห่งเนื้อหนัง...

“เราจะกลับมีความบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าได้หรือไม่?” (Spencer W. Kimball, *The Miracles of
Forgiveness*, p.317-19)

ขอจงใช้เวลาสักครู่หนึ่งเพื่อพิจารณาถึงชีวิตของท่าน
พวกเราทุกคนมีความบอดทางวิญญาณบางอย่างซึ่งเรา
สามารถชวนขวยที่จะเอาชนะมันในหนทางใดแห่งชีวิต
ของท่านที่ท่านมิได้เห็นสู่พระเจ้าเป็นเจ้าอย่างสมบูรณ์ สิ่ง
ใดในเรื่องเหล่านี้ขัดขวางความเจริญทางวิญญาณของ
ท่านมากที่สุด?

สิ่งนี้แหละคือจุดแห่งการเริ่มต้น จงอ่านคำสัญญาใน
อีเธอร์ 12:27 ท่านสามารถนำความอ่อนแอของท่านออกไป
และทำให้มันเป็นความเข้มแข็ง นั่นคือสิ่งสำคัญที่มี-
ค่าที่ได้บอกท่าน จงอ่านมีคาห์ 6:8 อีก

อาณาจักร
อิสราเอล

อัสซีเรีย ก่อน ค.ศ. 721

อาณาจักร
ยูดาห์

การล่มของอาณาจักรฝ่ายเหนือ

(12-1) บทนำ

มีเรื่องเล่าถึงชายหนุ่มสองคนในเรือแคนูซึ่งกำลังแล่นไปตามแม่น้ำสู่น้ำตกในแองการ่า แม้ว่าน้ำจะสงบทั้งสองกำลังเข้าใกล้บริเวณที่น้ำเริ่มไหลเชี่ยวเมื่อไหลไปทางน้ำตก ชายคนหนึ่งที่อยู่บนฝั่งได้รู้สึกถึงอันตรายจึงตะโกนเรียกออกไปว่า “พ่อหนุ่ม ระวังนะข้างหน้าน้ำเชี่ยว” แต่ชายหนุ่มทั้งสองซึ่งได้ยินเสียงร้องมิได้ใส่ใจในการเตือนนั้น ตรงกันข้ามทั้งสองยังหัวเราะและเล่นตลกกันต่อไปโดยไม่ใส่ใจกับอันตราย

“บนฝั่ง ชายซึ่งเฝ้าดูอยู่เริ่มออกวิ่งและร้องตะโกนอย่างหมดหวัง “ระวังนะคุณ ข้างหน้าน้ำเชี่ยว!”

“ชายหนุ่มทั้งสองยังคงไม่ใส่ใจในเสียงเตือนนั้น กระแสเริ่มไหลเร็วขึ้นและเร็วขึ้นจนชายหนุ่มทั้งสองเข้าไปอยู่ในน้ำเขี่ยวนั้นและเริ่มรู้สึกตัว ด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดยุติพวกเขาได้พยายามจะหันเรือแคนูแต่มันสายเกินไป พวกเขาเล่นเลยลงไปในน้ำตก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะใส่ใจในเสียงเตือนนั้น (ดัดแปลงจาก David O. McKay, *Gospel Ideals*, p.512)

ชาวอิสราเอลโบราณจะสามารถเปรียบได้กับชายหนุ่มทั้งสองคนนี้ พวกเขาเพิกเฉยต่อคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกของบรรดาศาสดา การยับยั้งพรไว้ได้ล้มเหลวที่จะหยุดยั้งชาวอิสราเอลในการวิ่งถลันเข้าสู่หายนะ 721 ปีก่อนคริสตศักราช อาณาจักรฝ่ายเหนือล่มลงจากการโจมตีอันหนักหน่วงของอริอัสซีเรีย และพลเมืองทั้งหลายถูกนำตัวไปต่างแดนในฐานะเชลย ภายหลังบางคนก็หลบหนีไปได้และไปยังประเทศทางเหนือพวกเขาได้ถูกเอ่ยถึงบ่อยครั้งว่าเป็นลิบเฝ้าที่หายไป (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D)

บทนี้จะเล่าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แห่งการล่มสลายอันน่าเศร้านี้ ในบทก่อนได้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าประทานการเตือนที่ชัดเจนแล้วครั้งแล้วครั้งเล่าโดยฝ่ายบรรดาศาสดา ผู้ที่ทำงานกันอย่างไม่เห็นแก่เห็นดเหน้อยเพื่อนำชาวอิสราเอลมาสู่ความรู้สึกผิดชอบ อิสยาห์ มีคาห์ โยเอล อาโมส โสเซยาและอาจมีคนอื่น ๆ อีกมากเรียกกร้อง

ครั้งแล้วครั้งเล่าต่ออิสราเอลที่กระด้างกระเดื่อง บทนี้ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตอบคำถามนี้: พระผู้เป็นเจ้าสามารถทำอะไรได้มากกว่านี้ที่จะนำผู้ที่คือวันนี้เหล่านี้กลับมาสู่พระองค์?

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์ 14-20
2. จงทำประเด็นที่จะไต่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ

2 พงศ์กษัตริย์ 14-20

(12-2) 2 พงศ์กษัตริย์ 14-20

บทเรียนส่วนนี้ครอบคลุมระยะเวลาโดยประมาณจาก 800-721 ปีก่อนคริสตศักราช เป็นเวลาประมาณ 80 ปี (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ A ซึ่งได้ให้ช่วงรัชสมัยของกษัตริย์องค์ต่างๆ ไว้)

(12-3) 2 พงศ์กษัตริย์ 14:3-11 อามาซียาห์เป็นกษัตริย์ผู้ชอบธรรมหรือเปล่า?

2 พงศ์กษัตริย์ 25:2 วิจารณ์ว่าพระทัยของอามาซียาห์มิได้ดีพร้อมในสิ่งที่พระองค์ทรงทำ นี่เป็นวิธีที่จะกล่าวว่าพระองค์ทรงมีสองใจซึ่งเป็นทัศนคติที่ทำให้สิ่งดีกลายเป็นสิ่งเลว ความไม่แน่นอนของพระองค์ได้ถูกแสดงไว้ใน

1. ความล้มเหลวของพระองค์ที่จะกำจัดเหล่าปุชนียสถานสูงซึ่งใช้เพื่อการสักการะพระเจ้าปลอม
2. ความปรารถนาของพระองค์ที่จะทำสงครามด้วยความช่วยเหลือของศัตรู และ

3. ความล้มเหลวของพระองค์ที่จะใส่พระทัยในการเตือนของโยอาช

(12-4) 2 พงศ์กษัตริย์ 14:7 เหตุใดอามาซิยาห์จึงโจมตีเอโดม?

อาณาจักรยูดาห์ควบคุมเอโดมและได้เรียกเอาบรรณาการจากอาณาจักรนั้นนับแต่สมัยของกษัตริย์ดาวิด อย่างไรก็ตามเอโดมได้เป็นกบฏ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 8:20) ในสมัยของกษัตริย์โยรัม อามาซิยาห์ได้เกณฑ์กองทัพใหญ่และทำให้เอโดมตกอยู่ใต้อาณาจักรอีกครั้งหนึ่ง

(12-5) 2 พงศ์กษัตริย์ 14:8-14 เหตุใดอามาซิยาห์ทรงต้องการจ้องพระพักตร์ของกษัตริย์โยอาช?

การจ้องมองหน้าเป็นสำนวนภาษาฮีบรูที่หมายถึงการทำสงครามต่อกัน แม้ในฉบับที่ใช้อ้างอิงไม่มีคำอธิบายว่าเหตุใดอามาซิยาห์ทรงแสวงหาการสงครามเรื่องราวที่เทียบเคียงกันได้ในเรื่องพงศาวดารได้อธิบายว่ามีอะไรเกิดขึ้น (ดู 2 พงศาวดาร 25:113)

ขณะที่พระองค์ทรงกำลังเสริมกำลังกองทัพเพื่อทำสงครามกับเอโดม อามาซิยาห์ทรงจ้างทหารรับจ้างหนึ่งแสนคนจากอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลหรือ (เอฟราอิม) ศาสตราคนหนึ่งได้เตือนพระองค์ว่าเนื่องจากอิสราเอลไม่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า การเพิ่มกำลังทหารรับจ้างเหล่านี้เข้ากับกองทัพของยูดาห์จะทำให้ยูดาห์แพ้สงคราม อามาซิยาห์ได้ส่งคนเหล่านี้กลับไปและพวกเขาารู้สึกโกรธในการกระทำของพระองค์อย่างยิ่ง

ขณะที่อามาซิยาห์ลงไปทางใต้เพื่อรบกับพวกเอโดม พวกทหารรับจ้างได้ระบายความโกรธของพวกเขาโดยการเข้าปล้นเมืองต่างๆ ของยูดาห์ระหว่างการเดินทางกลับสู่ทางเหนือ เมื่ออามาซิยาห์ทรงรู้ถึงการกระทำของพวกเขา พระองค์ได้ประกาศสงครามต่ออิสราเอล

คำตอบของโยอาชเป็นการสบประมาทที่เหยียดหยันในอุปมาของพระองค์ อามาซิยาห์และยูดาห์ก็คือไม้กระชับซึ่งเป็นวัชพืชที่แห้งกรอบและปลิวไปกับลมในความร้อนของฤดูร้อน โยอาชและอิสราเอลคือไม้สนซีดาร์การกล่าวโยงถึงไม้ซีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งเป็นไม้ใหญ่และสง่างามที่เติบโตสูงเกินกว่าหนึ่งร้อยฟุต ตามที่ปรากฏอามาซิยาห์ได้ขอร้องให้เจ้าหญิงเป็นส่วนหนึ่งในการขอภัยอย่าง

เป็นทางการ โยอาชกล่าวว่าพระองค์จะทรงเป็นเสมือนสัตว์ป่าแทนและจะอย่าไม้กระชับลงเสียอามาซิยาห์ได้รับการทำทายนี่และพ่ายแพ้อย่างยับเยิน เรื่องราวในหนังสือพงศาวดารอธิบายว่าการพ่ายแพ้ได้เกิดขึ้นเนื่องจากอามาซิยาห์ได้นำเทพเจ้าของเอโดมกลับมาพร้อมกับพระองค์หลังการมีชัยในครั้งนั้นและพระองค์ได้สักการะสิ่งเหล่านี้ (ดู 2 พงศาวดาร 25:14-16, 20)

(12-6) 2 พงศ์กษัตริย์ 14:22 เลอัท

เป็นที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่าเอซีโอนเกเบอร์มันเป็นพื้นที่ที่ได้ถูกรอบครองโดยซาโลมอนและใช้เป็นเมืองท่าในประเทศสำหรับกองเรือสินค้าแห่งทะเลแดงของพระองค์ไปยังไอฟีร์และอารเบีย (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 9:26 และ 2 พงศาวดาร 8:17)

(12-7) 2 พงศ์กษัตริย์ 15:1, 13 อাজারิยาห์และอุสซียาห์เป็นใคร?

ทั้งสองเป็นบุคคลเดียวกัน มันไม่เป็นที่แน่ชัดว่าทำไมหนังสือนี้จึงใช้ชื่อที่แตกต่างกันสองชื่อ

(12-8) 2 พงศ์กษัตริย์ 15:5 เหตุใดพระเจ้าทรงลงทัณฑ์อุสซียาห์และอะไรคือ“วังต่างหาก”?

ข้อความตอนหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมของผู้สอนศาสนาและครูผู้สอนคือ 2 พงศาวดาร 26:16-21 พวกเขาใช้ข้อนี้เพื่อแสดงว่ามันเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีสิทธิอำนาจแห่งสวรรค์ในการกระทำพิธีการและหน้าที่ต่างๆ ในศาสนาจักร อัสซียาห์ถูกลงทัณฑ์เพราะเหตุว่าพระองค์ได้นำพิธีกรรมซึ่งถูกสงวนไว้เฉพาะสำหรับฐานะปุโรหิตเท่านั้นมาปฏิบัติ อัสซียาห์นับว่าเป็นกษัตริย์ที่ดีและในฐานะดังกล่าวนี้พระองค์จึงทรงมั่งคั่งและมีพระพลานามัยแข็งแรง ด้วยเหตุนี้พระองค์ทรงรู้สึกเหิมพระทัยและฉวยประโยชน์จากฐานะปุโรหิตในทางผิด และได้บังเกิดผลอันหายนะ

“วังต่างหาก” มาจากคำว่า sever “วังต่างหาก” ที่ซึ่งอัสซียาห์ทรงพำนักอยู่คือที่ซึ่งถูกตัดหรือแยกจากสังคมเพื่อให้คนโรคเรื้อนอยู่ ผู้ซึ่งได้ถูกแยกออกจากสังคมเนื่องจากความเจ็บไข้ของพวกเขา

(12-9) 2 พงศ์กษัตริย์ 15:11 พงศาวดารของกษัตริย์ของอิสราเอล

บันทึกนี้มีใช้สิ่งที่เรียกว่าหนังสือพงศาวดารตามที่ได้มีอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในปัจจุบันนี้ แต่เป็นพงศาวดารหรือข้อบันทึกของกษัตริย์ยูดาห์ บันทึกของกษัตริย์อิสราเอลได้สูญหายไปและไม่ปรากฏอยู่ในทุกวันนี้

(12-10) 2 พงศ์กษัตริย์ 15:19 ปูล คือใคร?

ปูล คือนามส่วนพระองค์ของทีกัลสปีเลเซอร์ที่ 3 แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอิสราเอลส่งบรรณาการให้พระองค์เพื่อจะได้รับการคุ้มครองให้พ้นจากอียิปต์และพลังอำนาจอื่นๆ เป็นการตอบแทน พระองค์ทรงรุกรานอิสราเอลในเมื่อ 733 ปีก่อนคริสต์ศักราชและได้ยึดเมืองบางเมืองซึ่งภายหลังได้ถูกครอบครองโดยแชลมานเนสอร์ที่ 5 ผู้สืบตำแหน่งจากพระองค์

(12-11) 2 พงศ์กษัตริย์ 15:25 คนกิเลอาด เป็นใคร?

โดยส่วนมากแล้วพวกเขามาจากเผ่ารูเบน กาดและมันสเสห์ (ดู กันดารวิถี 26:29-30; 27:1; 36:1; โยชูวา 17:1, 3; 1 พงศาวดาร 2:21, 23; และ 7:14-17)

(12-12) 2 พงศ์กษัตริย์ 16:3 อาหัสได้ถวายโอรสเป็นเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าโมล็อคหรือไม่?

ข้อพระคัมภีร์นี้ทำให้เหลือข้อสงสัยเกี่ยวกับอาหัส ทำให้พระองค์ทรงประหารโอรสหรือเพียงแต่เริ่มนำเขาให้เข้าสู่การสักการะพระเจ้าปอลม? หนังสือ 2 พงศาวดาร 28:3 สนับสนุนความคิดเกี่ยวกับการใช้มนุษย์เป็นเครื่องถวายบูชาจริงๆ และผู้วิจารณ์ได้เห็นพ้องกันว่าอาหัสได้ทำฆาตกรรมโอรสบางองค์ในวิธีเดียวกันนี้ ตราบเท่าที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องอยู่ นี่เป็นครั้งแรกที่เรามีตัวอย่างการถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าโมล็อคของพวกเขาอิสราเอลอย่างแท้จริงนั่นคือพิธีที่กระทำโดยการฆ่าและการเผา...การถวายโอรสของพระองค์แก่เทพเจ้าโมล็อคได้เกิดขึ้นในระหว่างอาหัสตกอยู่ใต้การกดขี่ของพวกอัสซีเรียและมีเจตนาในการปฏิบัติเพื่อบรรเทาพระพิโรธของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่กษัตริย์ของโมอับได้กระทำในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 3:27) (C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 3:1:399-400)

(12-13) 2 พงศ์กษัตริย์ 16:11 “ได้สร้างแท่นนั้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหัสได้ส่งมา”

ข้อความนี้หมายความว่าอูริยาห์ได้สร้างแท่นบูชาก่อนที่จะกษัตริย์เสด็จมาถึง เป็นที่แน่ชัดว่าในขณะที่อยู่ในดามัสกัสอาหัสได้ทรงเห็นแท่นบูชาอาจเป็นได้ว่าสำหรับพระเจ้าปอลมซึ่งพระองค์บังเกิดความชื่นชม พระองค์ทรงให้มีการสร้างแบบจำลองขึ้นในเยรูซาเล็ม และได้แยกแท่นบูชาใหญ่ในพระวิหารออกเพื่อใช้แทนใหม่แทนที่มัน จงเปรียบเทียบกับ 2 พงศาวดาร 28:23-25

(12-14) 2 พงศ์กษัตริย์ 16:18 คือ “ศาลาวันสะบาโต” คืออะไร?

ศาลาวันสะบาโตอาจเป็นที่หลบซ่อนหรือกระโจมที่ซึ่งพระราชวงศ์นั่งฟังกฎในวันสะบาโต บางคนสันนิษฐานว่ามันเป็นทางเดินที่มีที่กำบังจากที่พำนักไปยังพระวิหาร (ดู Adam Clark *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 2:534; Samuel Fallows, ed., *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary* See Under “Covert For The Sabbath”).

(12-15) 2 พงศ์กษัตริย์ 17:6 ความพินาศของสะมาเรีย

สะมาเรียได้ถูกทำลายในปีแรกหรือปีที่สองแห่งรัชสมัยสมัยของซาร์กอน ซึ่งผู้ได้นำพระนามโดยทางการของพระองค์มาจากกษัตริย์องค์หนึ่งเมื่อประมาณ 2200 ปีก่อนนั้นซึ่งพระองค์อ้างว่าเป็นบรรพบุรุษพระองค์ได้

ซากป้อมของเมืองสะมาเรียที่ถูกทำลาย

ทำให้การเข้ายึดสะมาเรียซึ่งกษัตริย์องค์ก่อนหน้าได้เริ่มทำให้สำเร็จ เชื่อกันว่าปีนั้นคือ 721 ก่อนคริสต์ศักราช แต่อาจเป็นปี 722 ก็ได้

การพิณาศของสะมาเรียซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ถูกพยากรณ์ไว้โดยโฮเซยาและมีคาห์ (ดู โฮเซยา 13:16; มีคาห์ 1:6 และได้ให้รายละเอียดไว้มากกว่าในส่วนเสริมความเข้าใจ D)

(12-16) 2 พงศ์กษัตริย์ 17:9 ข้อความที่ว่า “ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม” หมายความว่าอะไร

หอคอยถูกสร้างขึ้นโดยพวกเจ้าของสวนองุ่น (ดู 2 พงศาวดาร 26:10) เพื่อพวกเขาจะสามารถสังเกตการณ์ในพื้นที่รอบๆ และป้องกันทรัพย์สินของพวกเขา ข้อความที่ว่า “ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม” เพียงแต่หมายถึงจากบริเวณที่มีผู้คนอยู่น้อยไปสู่บริเวณที่มีผู้คนหนาแน่น มันเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะกล่าวได้ว่าชาวอิสราเอลทั้งหมดในอาณาจักรฝ่ายเหนือ ได้หันไปสู่การสักการะรูปเคารพ

(12:17) 2 พงศ์กษัตริย์ 17:16 การสักการะ “บริวารของฟ้าสวรรค์” หมายความว่าอะไร

นี่เป็นครั้งแรกที่แบบฉบับของการสักการะนี้ได้ถูกกล่าวถึงในอาณาจักรฝ่ายเหนือ การสักการะบริวารของฟ้าสวรรค์หมายถึงการสักการะดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่โมเสสได้ห้ามมิให้ผู้คนกระทำ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19 และ 17:3)

(12-18) 2 พงศ์กษัตริย์ 17:18 เผ่าใดได้ถูกนำตัวไป และเผ่าใดได้ถูกปล่อยเหลือไว้?

ข้อความที่ว่า “ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น” สามารถเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องก็เพียงเมื่อเรารู้ว่าในเวลานั้นเบนยามิน เลวี และชาวอิสราเอลอื่นๆ ได้หนีจากประชาชาติอิสราเอลและเข้าร่วมกับยูดาห์ได้ถูกรวมเข้าไว้ในเผ่ายูดาห์ เผ่าทั้งสิบที่ได้ถูกนำไปเป็นเชลยในครั้งนี้คือรูเบน, ลีเมโอน, อิสสาการ์, เศบูลุน, กาด, ดาน, อาเซอร์, นัฟทาลี, อีเฟรอิม, และมนัสเสห์เผ่าทั้งสามที่เหลืออยู่คือยูดาห์ เบนยามินและเผ่าอื่นๆ ได้อยู่

กับยูดาห์ดังนั้นการแบ่งแยกอาจไม่เด็ดขาดเหมือนดังที่การอ่านอย่างผิวเผินได้ชี้ให้เห็น

(12-19) 2 พงศ์กษัตริย์ 17:24-41 การเริ่มต้นของพลเมืองสะมาเรีย

ไม่นานหลังจากที่เผ่าทั้งสิบของอิสราเอลได้ถูกนำไปเป็นเชลย อัสซีเรียได้เคลื่อนย้ายผู้คนบางส่วนเข้าสู่พื้นที่ซึ่งเคยถูกรอบครองโดยพวกชาวอิสราเอลเมื่อผู้เข้าอยู่อาศัยใหม่เหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จเรื่องกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงส่งบุตรโอรสอิสราเอลมายังที่แห่งนั้นเพื่อสั่งสอนผู้คนให้สักการะพระเยโฮวาห์ถึงแม้จะอยู่กับพวกนอกศาสนาของอัสซีเรียเป็นจำนวนมากก็ตาม (ข้อ 28-29) ในการดำรงชีวิตอยู่ของพวกเขาในสะมาเรียและในสภาพแวดล้อมใหม่นี้ผู้เข้าอยู่อาศัยในดินแดนนี้ได้เป็นที่ได้รู้จักกันในนามของชาวสะมาเรียในท้ายที่สุดการแต่งงานข้ามชาติระหว่างผู้เข้ามาตั้งถิ่นฐานชาวอัสซีเรียกับบรรดาผู้หลงเหลืออยู่ที่ได้รอดจากการตกเป็นเชลย (มีเชื่อว่าพวกชาวอิสราเอลทั้งสิ้นได้ถูกย้ายออกไป) เป็นเหตุให้ชาวสะมาเรียอ้างถึงพระแห่งพันธสัญญาของอิสราเอล ในเวลาต่อมาพวกชาวยิวได้ปฏิเสธคำอ้างนี้เนื่องจากสายเลือดต่างตัวของชาวสะมาเรียและแนวโน้มทางการเป็นพวกนอกศาสนาของพวกเขา การไม่ยอมรับนี้ได้นำไปสู่การเป็นอริที่ทวีมากขึ้นระหว่างพวกชาวยิวกับสะมาเรียซึ่งปรากฏชัดเจนในสมัยของพระเยซู (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์ที่เกี่ยวกับเอสร่า 4-5) ชาวยิวไม่ยอมคบหาสมาคมกับเพื่อนบ้านชาวสะมาเรีย (ดู ยอห์น 4:9)

(12-20) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:4 เหตุใดเฮเซคียาห์จึงทำลายรูปเคารพที่เรียกว่าเนหุซทาน?

ระหว่างการเดินทางในทะเลทรายสี่สิบปีชาวอิสราเอลโบราณได้พบว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของและโมเสสผู้เป็นศาสดาของพวกเขาบ่อยครั้งพระเจ้าจึงทรงส่ง “งูแมวเซา” มาท่ามกลางผู้คนอันน่าภัยร้ายแรงมาสู่พวกเขาเพื่อเป็นการลงโทษ ซึ่งหมายความว่าถึงความรอดทางกายภาพและเป็นสัญลักษณ์ของความรอดทางวิญญาณที่ถูกกระทำให้สำเร็จโดยพระเยซูคริสต์ (ดู ยอห์น 3:14-15 2 โครินธ์ 25:20 และฮีบรามัน 8:13-15) โมเสสได้สร้างรูปของรูปเคารพตัวหนึ่งและตั้งมันไว้บนเสาและสอนให้ผู้คนมองไปที่รูปสม-

ลาคิช

ฤทธิ์นี้เมื่อถูกงูแมวเซากัดและการบำบัดทางกายภาพจะเกิดขึ้น (ดู กัณดารวิถี 21:4-9) งูสัสมฤทธิ์ได้ถูกจัดเก็บรักษาไว้ในอิสราเอลและต่อมาได้กลายเป็นสิ่งที่น่าบูชา เลื่อมใสและพวกชาวอิสราเอลได้สักการะมันเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้บูชารูปเคารพ ในตั้งพระทัยที่จะกวาดล้างการถือรูปเคารพในทุกรูปแบบให้หมดจากยูดาห์ กษัตริย์เฮเซคียาห์จึงทรงทำลายงูทองสัสมฤทธิ์ไปพร้อมกับรูปเคารพอื่นๆ

คำว่า เนหุซทาน มาจากภาษาฮีบรูและหมายถึง “สิ่งที่เป็นทองสัสมฤทธิ์” หรือวัตถุที่ทำจากทองสัสมฤทธิ์เฮเซคียาห์ทรงกล่าวถึงสิ่งที่ได้รับการสักการะนี้อย่างดูหมิ่น โดยว่ามันเป็นเพียงสิ่งที่ทำจากทองสัสมฤทธิ์และมีได้มีความหมายอะไรเกินกว่านี้

(12-21) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:13 เราทำอะไรเกี่ยวกับ เซนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย?

เรื่องราวใน 2 พงศ์กษัตริย์ 18:13 ถึง 19:37 คล้ายกันมากกับเรื่องราวในอิสยาห์ 36-37 เซนาเคอริบเป็นโอรสของซาร์กอนที่ 2 และได้ชัยชนะมากมายสร้างชื่อเสียงให้กับเขา แผ่นดินเหนียวที่จารึกการรณรงค์ต่างๆ ของพระองค์รักษาไว้และถอดความหมาย ส่วนหนึ่งของบันทึกเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชัยชนะบางส่วนของยูดาห์อ่านได้ดังต่อไปนี้: “ตามที่เฮเซคียาห์ชาวยิวผู้มิได้ยอมตนต่อแอกของข้า เมืองที่มีกำแพงแข็งแรงสลีบทกเมืองของเขา รวมทั้งเมืองเล็กๆ ที่มีอาณานิคมได้ในบริเวณเดียวกันนั้น โดยการสร้างคันดินขึ้นจากดินที่ถูกดซึบด้วยเท้าและ

โดยการสร้างท่อนไม้ที่ทะลุกำแพงเมือง โดยการโจมตีทหารราบ โดยอุโมงค์ การบุกทะลวงและ [การใช้] ขวาน ข้าได้ปิดล้อมและยึดเมืองเหล่านั้นผู้คนจำนวน 2,000,150 คน ผู้ใหญ่และเด็ก ชายและหญิง ม้า ล่อ ลา อูฐ วัว และแกะโดยมิได้นับจำนวนข้าได้ยึดจากพวกเขาและนับเป็นสินสงคราม ตัวเขาเองข้าได้ล้อมไว้ให้อยู่เสมือนนกในกรงในนครเยรูซาเล็มเมืองหลวงของเขา ข้าให้เขาทำงานโยธาคนใดที่ออกจากประตูเมืองข้าทำให้เขากลับไปสู่ความทุกข์เข็ญของเขา (In Madeleine S. Miller and J. Lane Miller, *Harper'S Bible Dictionary*, s.v. “Sennacherib”)

เรื่องราวจากการเล่าของเซนาเคอริบสอดคล้องกับเรื่องที่มีอยู่ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 18:13-19:37 และอิสยาห์ 36-37

(12-22) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:14 ลาคิชมีความสำคัญอย่างไร

ลาคิชเป็นเมืองป้อมในดินแดนยูดาห์ซึ่งรักษาทางสายสำคัญสู่เยรูซาเล็มจากทางใต้โดยการทำลายลาคิช อัสซีเรียจะตัดความช่วยเหลือสำหรับยูดาห์จากอียิปต์รวมทั้งเป็นการรุกรานป้อมปราการที่แข็งแรงที่สุดแห่งหนึ่งด้วย (ดู 2 พงศาวดาร 32:9)

(12-23) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17 ทารทาน รับสารีส รับซาเคห์เป็นใคร?

พระคัมภีร์ไบเบิลถือว่าชื่อเหล่านี้เป็นชื่อบุคคลแต่ นักวิชาการในปัจจุบันคิดว่าเป็นชื่อของตำแหน่งข้าราชการชาวอัสซีเรียที่เซนาเคอริบกำหนดขึ้นเพื่ออยู่ระยะเวลาสำหรับการยอมจำนนของเยรูซาเล็ม (ดู *The Interpreter's Dictionary of the Bible*, 3:293)

(12-24) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17 รางระบายน้ำสรวนและ “ถนนลานซักฟอก” คืออะไร?

ผู้ซักฟอกคือคนทำความสะอาด รีด ทำผ้าให้ขาวและย้อมสีเพื่อการเลี้ยงชีพ เนื่องด้วยงานของเขาต้องการน้ำจำนวนมาก “ลานซักฟอก” หรือที่ทำงานของเขาจะใกล้สระน้ำหรือน้ำพุเสมอ น้ำพุก็โชนเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติในหุบเขาเซดโรนในช่วงต้นก่อนการเข้ายึดครองของอิสราเอลผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มได้ส่งผู้หญิงของพวกเขาไป

ที่น้ำพุเพื่อเอาน้ำ โดยการยืนอยู่บนยกพื้นที่มีระดับสูงขึ้น พวกหญิงปล่อยถังน้ำที่ทำจากหนังลงไปตามปล่องขนาด ยาวสี่สิบฟุตหรือท่อระบายน้ำซึ่งนำไปสู่ลำธารเบื้องล่าง และดึงเอาน้ำของพวกเขาขึ้นมา บางคนคิดว่านี่คือรางระบายน้ำ “สระบน” และตั้งอยู่ใกล้กันก็คือ “ลานซักฟอก” (See Miller and Harper's Bible Dictionary, s.v. "Gihon") ได้มีการลบบรรายชื่อของบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่มนุษย์ได้ทำขึ้นในทางตะวันตกของเมือง อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางคนคิดว่านั่นอาจเป็นที่ตั้งของมัน

(15-25) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:26 เหตุใดผู้นำชาวยิว ต้องการพูดในภาษาของพวกอัสซีเรีย?

ชาวยิวตกอยู่ภายใต้การโอบล้อมและผู้คนจำนวนมาก ถูกคุมขังอยู่ที่เยรูซาเล็ม บรรดาผู้นำชาวยิวไม่ต้องการให้ พวกประชาชนได้ยินเกี่ยวกับสภาพการณ์ของพวกอัสซีเรียเนื่องด้วยเกรงว่าพวกเขาจะเกิดความตระหนกและ ยอมตามศิโรราบรับซาเคห์ได้เพิกเฉยต่อคำของร้องของ พวกเขาและได้ร้องด้วยเสียงอันดังมากขึ้น (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:28)

(12-26) 2 พงศ์กษัตริย์ 18:34 คำว่าฮามัท อาราบัด-เสฟารวาม และเฮนา อิวาห์ หมายถึงสิ่งใด?

เหล่านี้เป็นชื่อเมืองต่างๆ ที่ได้ถูกยึดครองโดยเซนนาเคอริบระหว่างการรณรงค์ทางทหารของเขาเมืองมากมาย ในสมัยโบราณๆ ได้มีเทวรูปที่พวกเขาพึ่งพาในยามคับขัน (ดู *Interpreter's Dictionary of the Bible*, 3:296) รับซาเคห์ได้สลดความยึดมั่นของชาวยิวทั้งอย่างเย้ยหยัน เกี่ยวกับความคิดที่ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ พวกเขาจะช่วยชีวิตพวกเขาไว้โดยชี้ว่าพระเจ้าองค์อื่นๆ มิได้ประสบความสำเร็จในการป้องกันเมืองของพวกเขา

(12-27) 2 พงศ์กษัตริย์ 19:3 อะไรคือความหมายของข้อความที่ “เด็กก็ถึงกำหนดคลอด” และ “ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด”?

การเปรียบเทียบนี้มีความหมายแฝงถึงอันตรายอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่น่าทึ่งอย่างที่สุด ถ้าสตรีไม่มีกำลังพอที่จะคลอดบุตรออกมาได้ซึ่งได้เคลื่อนมาอยู่ที่ปากช่องคลอด ทั้งชีวิตของเด็กและแม่ตกอยู่ในอันตรายอย่าง

ที่สุด และนี่เป็นสถานการณ์ของผู้คนที่นี่ (ดู การเปรียบที่คล้ายกันใน “โฮเซยา 13:13” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 1:3:442.)

(2-28) 2 พงศ์กษัตริย์ 19 เฮเซคียาห์ทรงสวดอ้อนวอนเพื่อการปลดปล่อย และอิสยาห์นำคำตอบของพระเจ้ามา

ในพระคัมภีร์เหล่านี้และเรื่องราวที่เทียบเคียงกันได้ ในอิสยาห์ บทที่ 37 เราจะพบเรื่องราวที่น่าทึ่งที่สุดเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ กองทัพอัสซีเรียอันทรงพลังนุภาพได้เข้าล้อมนครเยรูซาเล็มอาณาจักรฝ่ายเหนือได้ล่มลงแล้ว ทุกส่วนของยูดาห์ยกเว้นแต่เยรูซาเล็มได้ตกอยู่ในมือของอัสซีเรีย ไม่มีสิ่งใดจะทำให้หวังได้ว่าการต่อต้านจะประสบความสำเร็จไม่มีเหตุใดเลยแต่ทว่ามืออยู่สิ่งหนึ่ง

เฮเซคียาห์ทรงเป็นกษัตริย์ที่ชอบธรรม (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18: 4-6) และบัดนี้พระองค์ทรงวางใจในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์แม้ว่าคำตอบนั้นต้องทดสอบศรัทธาของเฮเซคียาห์ในขณะที่สามารถมองเห็นกองไฟในค่ายพักของพวกอัสซีเรียสามารถถูกแลเห็นได้จากทุกด้านอิสยาห์ได้สัญญาว่าจะไม่มีชนแม้แต่ลูกเดียวถูกยิงใส่เยรูซาเล็มเพราะพระเจ้าจะทรงป้องกันนครนี้ด้วยพระองค์เอง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:33-34) คินนั้นสัญญาของอิสยาห์ที่ได้กลายเป็นจริงโรคระบาดลึกลับอย่างหนึ่งได้เข้าผลาญค่ายพักของอัสซีเรียและถึงจำนวน 184,000 คนได้นอนตายในค่ายพวกอัสซีเรียที่เหลือได้หลบหนีจากสถานที่นั้นเหมือนสุนัขที่ทางขมวดอยู่ในหว่างขาของมัน (ดู ข้อ 35-36) ยูดาห์สามารถพูดดังที่เอลีซาได้พูดไว้ว่า “อย่างล้วยเลยเพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา” (2 พงศ์กษัตริย์ 16:6)

(12-29) 2 พงศ์กษัตริย์ 19:15 พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงประทับ “เหนือเศรฐ” หรือไม่?

การสมมุตินี้ได้มาจากที่บ่งแห่งพันธสัญญา (ดู อพยพ 25:22)

(12-30) 2 พงศ์กษัตริย์ 19:22-28 พระเจ้าทรง ดำรงต่ออัสซีเรียผ่านอิสยาห์

แม้อัสซีเรียจะได้อวดอ้างถึงความดีความชอบในสิ่งที่
ตนกระทำ พระเจ้าทรงประทานเรื่องราวที่ถูกต้องไว้ว่าอัส-
ซีเรียเป็นเพียงเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์เนื่อง
จากมันเป็นเพียงเครื่องมือพระองค์ยังคงควบคุมมันและ
มันอยู่ภายใต้พระกรุณาของพระองค์

(12-31) 2 พงศ์กษัตริย์ 19:35

การแปลของโจเซฟ สมิทได้แก้ไขข้อนี้และอ่านได้ว่า
“พวกเขาที่ถูกหึงไว้ได้ตื่นขึ้น” และพบว่าบรรดาผู้ถูกลง
ทัณฑ์ได้สิ้นชีวิตแล้ว

(12-32) 2 พงศ์กษัตริย์ 20:5-6 มีเวลากำหนดไว้ สำหรับการตายหรือไม่?

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์อธิบายว่า:
“เหมือนดังที่หนังสือปัญญาจารย์ (3:2) กล่าวไว้ข้าพ-
เจ้าเชื่อว่าจะได้มีวาระแห่งความตาย แต่ข้าพเจ้าเชื่อด้วยว่า
ผู้คนมากมายตายก่อนถึงเวลาของพวกเขาเนื่องจากพวก
เขาประมาท เหยียดหยามร่างกายของพวกเขา เสียงโดย
ไม่จำเป็นหรือปล่อยให้ตัวเองเข้าสู่อันตราย อุบัติเหตุหรือ
การเจ็บป่วยร้ายแรง

เกี่ยวกับพวกที่ไม่เชื่อว่าจะมีน้ำท่วมใหญ่เราได้อ่านว่า:
“ท่านจะเดินทางเก่าหรือ ซึ่งคนอธรรมเคยดำเนินนั้น
“ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของ
เขาถูกกวาดล้างไป” (โยบ 22:15-16)

ในปัญญาจารย์ 7:17 เราพบข้อความนี้:
อย่าอธรรมมากนักหรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะ
ไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราอาจ
ตายก่อนถึงเวลาแต่ตายเสียก่อนถึงเวลาแต่ไม่ตายก่อน
เวลาของเราหนัก ยกเว้นในกรณีของเฮเซคียาห์กษัตริย์
วัยยี่สิบห้าชันษาแห่งยูดาห์ซึ่งเป็นเหมือนพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
มากกว่าบรรพชนทั้งสิ้นของพระองค์

“ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบไกล่ล้นพระชม์และ
อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ...เข้ามาเฝ้าพระองค์และทูลว่า
พระองค์พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงจัดการบ้านการเมืองของ
เจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตายเจ้าจะไม่พิน”

การปรากฏของทิวแห่งพันธสัญญาที่คาเปอร์นาอูม

“เฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฟาและอิชะชาน
ต่อพระเจ้าว่า

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกถึงว่าข้าพระองค์ดำเนินอยู่
ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความซื่อสัตย์และด้วย
สิ้นสุดใจ และได้กระทำการที่ดีในสายพระเนตรของพระ-
องค์...” พระวจนะของพระเจ้ามาถึง

“...เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตา
ของเจ้าแล้วดูเถิดเราจะรักษาเจ้า...

“และเราจะเพิ่มชีวิตขอเจ้ากลับห้าปีและเราจะช่วยกู้เจ้า
และเมืองนี้จากมือของพระราชาแห่งอัสซีเรีย...” (2 พงศ์-
กษัตริย์ 20:1,3,5-6)

“การปรากฏในสมัยปัจจุบันของการยึดชีวิตได้เกิดขึ้น
ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1881

“ลุงของข้าพเจ้า เดวิด แพทเทิร์น คิมบอลล์ออกจาก
บ้านของเขาในแอริโซนาเพื่อเดินทางข้ามทะเลทราย
ซอลท์ริเวอร์ เขาได้จัดเรียงหนังสือของเขาให้เป็นระ-
เบียบและได้ชำระบัญชีของเขาและได้บอกภรรยาโดย
การเตือนว่าเขาอาจไม่กลับมาอีก เขาหายสาบสูญไปใน
ทะเลทรายนานสองวันและสามคืนได้รับทุกข์ทรมานจาก
ความกระหายและความเจ็บปวดอย่างยิ่ง จนมีอาจธิ-
บายได้ เขาได้ผ่านเข้าสู่โลกแห่งวิญญาณและภายหลังได้
พรรณนาในจดหมายลงวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1882 ที่มี
ถึงน้องสาวของเขาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น เขาได้เห็น
บิดามารดาของเขา” บิดาของฉันบอกฉันว่าฉันจะได้อยู่ที่
นั้นได้ถ้าฉันเลือกที่จะทำดังนั้น แต่ฉันได้ขอร้องต่อท่าน
ว่าฉันไม่อยากจะถูกกับครอบครัวให้นานพอที่จะทำให้พวก

เขาสุขสบายเพื่อจะกลับใจจากบาปของฉันทและเตรียมตัว
เองได้มากยิ่งขึ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ หากมีใช่เพื่อ
สิ่งเหล่านี้แล้วฉันจะไม่กลับคืนมายังบ้านอีกเลยนอกเสีย
จากว่าในสภาพของศพ ในที่สุดบิดาได้บอกแก่ฉันมีเวลา
อีกสองปีเพื่อกระทำสิ่งดีทั้งหลายที่ฉันสามารถทำใน
ระหว่างเวลานั้น หลังจากนั้นบิดาจะมารับฉันไป...’ สองปี
ต่อมาฉันจากประสบการณ์ในทะเลทรายนั้นเขาได้สิ้น
ชีวิตอย่างสงบและเป็นที่น่าอัศจรรย์ว่าเขามีได้รับความเจ็บ
ปวดประการใดไม่นานก่อนที่จะเขาจะตายเขาได้มองขึ้นไป
และร้องว่า ‘พ่อ พ่อ’ ประมาณหนึ่งปีหลังการตายของเขา
ชายอีกสี่คนที่ได้ถูกกล่าวนามไว้ก็ได้สิ้นชีวิตลงด้วย”
(Faith precedes the Miracle, pp.103-5 (ดู ค.พ.
42:48 ด้วย)

(12-33) 2 พงศ์กษัตริย์ 20:11 “นาฬิกาแดดของ อาหัส” คืออะไร?

อาหัสเป็นพระบิดาของกษัตริย์เฮเซคียาห์ระหว่าง
พระชนม์ชีพของพระองค์ ได้ทรงประดิษฐ์เครื่องกลไก
เพื่อการบอกเวลา เครื่องมีนี้ดูเหมือนประกอบขึ้นเส้น
แบ่งระดับหรือขั้นต่างๆ ที่เรียงกันเป็นชุดซึ่งจะมีแห่งตั้ง
ตรงอยู่เหนือมัน ขณะเมื่อแผ่นดินโลกเคลื่อนไปดวง
อาทิตย์ทำให้เกิดเงาในมุมต่างๆ กัน ฉะนั้นจะวัดเวลาที่
ผ่านไปได้อย่างคร่าวๆ (See William Smith, *A
Dictionary of the Bible*, see under “dial”)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(12-34) บทเรียนจากประวัติศาสตร์

ในประวัติศาสตร์ของโลกมีเรื่องเปรียบเทียบเพียงไม่กี่
เรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจมากกว่าเรื่องที่ท่านเพิ่งได้ศึกษาใน
บทนี้ ภายในระยะเวลาสี่สิบปีกองทัพอันทรงพลานุภาพ

แห่งอัสซีเรียได้เข้าล้อมเมืองหลวงของอิสราเอลและยูดาห์
ในเหตุการณ์แรกพวกอัสซีเรียกลับบ้านอย่างมีชัยโดยการ
ล่าสังหารคนสงครามและจับต่อนพวกที่เหลือตายแห่งชน-
ชาติที่ยิ่งผยองให้ไปหน้าพวกเขา เบื้องหลังของพวกเขา
เป็นชนชาติหนึ่งที่ทอดร่างอยู่ในซากสลักหักพังอันคุกรุ่น
ด้วยควันไฟในเหตุการณ์ครั้งที่สองกองทัพแห่งอัสซีเรีย
เดียวกันนี้กลับบ้านอย่างมีนงและพินาศย่อยยับ พวกเขา
ไม่มีสินสงครามและเชลยและทิ้งให้พี่น้องจำนวน
184,000 ของพวกเขาอนอนสิ้นชีวิตอยู่ตามเนินเขาต่างๆ
ของเยรูซาเล็ม

มีบทเรียนอันลึกซึ้งมากมายที่จะเรียนรู้ได้จากเหตุการณ์
นี้ ขอให้อ่านข้ออ้างอิงต่อไปนี้และตอบคำถามขณะที่ท่าน
ไตร่ตรองถึงบทเรียนที่ท่านสามารถเรียนรู้จากการเปรียบเทียบนี้

1. อ่านเลวีนิติ 26:3-8 และเฉลยธรรมบัญญัติ 28:7,
10 คำพยากรณ์เหล่านี้ได้สำเร็จอย่างไรในกรณีของยูดาห์
2. อ่านเลวีนิติ 26:14,17, 37-39 และเฉลยธรรม
บัญญัติ 28:20:25, 33, 36, 41 คำพยากรณ์เหล่านี้ได้สำเร็จ
อย่างไรในกรณีของรัฐฝ่ายเหนือของอิสราเอล
3. ขณะที่ท่านศึกษาบทเหล่านี้ อะไรเป็นองค์ประกอบ
แต่อย่างเดียวสำหรับท่านซึ่งได้ทำให้เกิดการแตกต่างใน
ประสบการณ์ของอิสราเอลและของยูดาห์กับพวกอัส-
ซีเรีย? (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:6-18 18:1-7)
4. อ่านพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 54:10, 88:
83 สุภาพิต 8:17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับคำสวด-
อ้อนวอนของเฮเซคียาห์เพื่อขอการปลดปล่อยอย่างไร?
5. ถ้าท่านถูกขอให้พูดในการประชุมศิโรตม์เกี่ยวกับ
สิทธิชนยุคสุดท้ายจะสามารถเรียนรู้สิ่งใดจากประวัติ-
ศาสตร์ของพวกเขาอิสราเอลในช่วงนี้ ท่านจะพูดว่าอะไร?

(E-1) ความสำคัญของข้อเขียนของอิสยาห์

ชื่อของอิสยาห์หมายความว่า “พระเยโฮวาห์ทรงช่วย” หรือ “พระเจ้าคือความรอด” ชีวิตและคำสั่งสอนของเขาเป็นการประกาศข่าวสารของพระคริสต์และทางแห่งความรอดที่พระองค์ทรงประทานให้ ยอห์นเขียนไว้ว่า “คำพยากรณ์กล่าวถึงพระเยซูซึ่งเป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ” (วิวรณ์ 19:10) โดยการใช้ข้อความดังกล่าวเป็นบรรทัดฐานที่จะประเมินค่าเราต้องจัดลำดับให้อิสยาห์อยู่ในหมู่ของศาสดาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพราะเขาได้ให้ประจักษ์พยานอันทรงพลังและเต็มไปด้วยโวหารเกี่ยวกับพระคริสต์และงานของพระองค์

พระเจ้าช่วยให้รอดเองทรงยืนยันถึงความสำคัญของงานเขียนของอิสยาห์ขณะเมื่อทรงเยือนชาวนี้ไฟ พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้แสวงหาถ้อยคำของอิสยาห์อย่างพากเพียร (ดู 3 นี้ไฟ 20:11) พระเจ้าตรัสว่า “คำของไอเซยาใหญ่ยิ่งเพราะเขาพูดไว้ข้างทุกเรื่องอย่างแน่นอนเกี่ยวกับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายอิสราเอล” (3 นี้ไฟ 23:1-2) ถ้อยคำของเจคอบที่ได้กล่าวต่อผู้คนของเขาสามารถใช้ได้กับเราในทุกวันนี้ เจคอบกล่าวว่า “มีหลายเรื่องไอเซยาพูดไว้ซึ่งจะเปรียบได้กับท่านเพราะท่านเป็นของเชื้อสายอิสราเอล” (2 นี้ไฟ 6:5) เราเป็นของเชื้อสายอิสราเอลด้วย

งานเขียนของอิสยาห์ถูกยกมาอ้างอิงอย่างกว้างขวางในพระคัมภีร์อื่น ๆ แท้จริงแล้วคำของอิสยาห์ถูกนำมาใช้บ่อยกว่าคำพูดของศาสดาผู้ใดทั้งสิ้น ในพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับมีหนังสืออิสยาห์หกสิบหกบทรวมทั้งหมด 1292 ข้อ ศาสดาต่างๆ ในพระคัมภีร์มอรมอนได้ยกข้อความ 414 ข้อมาใช้ (ประมาณ 32 เปอร์เซ็นต์ของหนังสืออิสยาห์) พวกเขาได้แปลความโดยใช้ถ้อยคำของเขาเองอย่างน้อยที่สุดอีก 34 ข้อ (3 เปอร์เซ็นต์) ศาสดาชาวนี้ไฟถือว่างานเขียนของอิสยาห์เป็นงานอันยิ่งใหญ่จนขนาดว่าพวกเขาได้ใส่ประมาณ 35 เปอร์เซ็นต์ของหนังสือของอิสยาห์บนพื้นที่อันมีค่าซึ่งพวกเขาอยู่ในแผ่นจารึก บรรดาผู้เขียนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้มี

ความนับถือที่คล้ายๆ กันนี้ต่อถ้อยคำและการพยากรณ์ของอิสยาห์ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่อิสยาห์ได้ถูกนำมาอ้างอิงอย่างน้อยที่สุด 57 ครั้ง

ในการเปิดเผยยุคสุดท้ายได้มีการเน้นที่คล้ายๆ กันนี้ต่อถ้อยคำของอิสยาห์ พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญามีการอ้างอิงอย่างน้อยที่สุดหนึ่งร้อยครั้งถึงข้อเขียนของอิสยาห์โดยการยกถ้อยคำมาใช้ การยกมาเฉพาะความหมาย หรือการแปลความหมายคำสอนของเขาการเชื่อมโยงอันใกล้ชิดระหว่างถ้อยคำของอิสยาห์กับเนื้อความในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาปรากฏชัดในค.พ. 113 ซึ่งบรรจุการแปลความที่เป็นการดลใจจากบทที่ 11 และ 52 ของอิสยาห์ การเข้าใจอิสยาห์บทที่ 55 มีอยู่ใน ค.พ. 101 ค.พ. 133 เปิดความเข้าใจสู่อิสยาห์ที่ 35, 51, 63 และ 64 การใช้ถ้อยวลีมากมายของอิสยาห์สามารถพบได้ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาเปรียบเทียบ ค.พ. 133:3, 15, 27, 40-53 และ 67-70 กับอิสยาห์ 52:10,12; 51:10; 64:1-4; 63:1-9; 50:2-3,11

ศาสดานี้ไฟได้กล่าวว่าอิสยาห์ได้พูดถึงหลายสิ่งซึ่งยากสำหรับผู้คนของเขาที่จะเข้าใจ (ดู 2 นี้ไฟ 25:1) เรื่องนี้เป็นจริงต่อผู้คนในทุกวันนี้ด้วย แม้แต่สำหรับสิทธิชนที่มีของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มีหลายคนที่ไม่เข้าใจเพียงน้อยนิดในสิ่งที่อิสยาห์ได้สอน เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีได้เขียนไว้ว่า:

“ถ้าอิสยาห์เป็นเหมือนดังที่หลายคนคิดคือได้รับการจัดว่าเป็นศาสดาที่เข้าใจได้ยากที่สุดคนหนึ่ง เขาก็เป็นหนึ่งในคนที่สำคัญที่สุดที่เราต้องรู้จักและใคร่ครวญด้วย

“...ถ้อยคำแห่งการพยากรณ์ของเขาควรส่องสว่างในหัวใจของสมาชิกทุกคนของศาสนจักรฯ” (“Ten Keys to Understanding Isaiah”, *Ensign*, Oct. 1973, p.80)

นี้ไฟได้ศึกษาชี้แจงและร้งงานเขียนของอิสยาห์ (ดู 2 นี้ไฟ 11:8; 12-24; 25:1-5) เมื่อคำนึงถึงความจำเป็นของเราที่จะต้องเข้าใจอิสยาห์เหมือนดังที่นี้ไฟได้เข้าใจ เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคี กล่าวว่า: “มันอาจเป็นไปได้ว่า

ความรอดของข้าพเจ้า (และของท่านด้วย!) ที่จริงแล้วขึ้นอยู่กับ การเข้าใจในข้อเขียนของอิสยาห์อย่างแท้จริงและ สมบูรณ์ดังที่นี้ไฟได้เข้าใจมัน” (Ten Keys to Understanding Isaiah,” p.78)

เอิลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองกี อธิบายว่าถ้าเขาปรารถนาที่จะได้ไปยังที่ซึ่งอิสยาห์และนี้ไฟได้ไปถึงแล้ว เขาต้องเชื่อ คิด รู้ และดำเนินชีวิตอย่างที่พวกเขาได้กระทำ สิ่งนี้จริงสำหรับเราด้วยแน่นอนที่ว่าข้อเขียนของอิสยาห์สมควรได้รับการศึกษาอย่างใส่ใจและมีการ สวดอ้อนวอนของเรา สิ่งเหล่านี้จะสามารถเข้าใจได้โดย บรรดาผู้ที่มีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะทำเช่นนั้น

(E-2) ฤกษ์แจ่มใสความเข้าใจอิสยาห์

สำหรับบรรดาผู้ที่ปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะเข้าใจงานเขียนของอิสยาห์ ฤกษ์แจ่มหลายดอกจะเป็นประโยชน์โดยการใช้ฤกษ์แจ่มเหล่านี้ แต่ทุกคนสามารถได้รับความรู้แจ้งอันยิ่งใหญ่ในคำสอนของอิสยาห์และสามารถเติบโตในความรู้แห่งความจริงจนกว่าข้อเขียนของอิสยาห์จะกระจ่างสำหรับเขาเหมือนดังที่มันได้เป็นสำหรับนี้ไฟฤกษ์แจ่มเหล่านี้ได้รับการอภิปรายไว้ข้างล่างนี้

(E-3) ยอมจ่ายราคาและความพยายามในการศึกษา

งานเขียนของอิสยาห์อาจได้รับการเรียกว่าพระคัมภีร์ระดับก้าวหน้า เขาไม่ค่อยจะอธิบายหลักคำสอนของเขา แต่คิดเอาว่าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณและแผนแห่งความรอดของพระเจ้าอยู่แล้ว หนังสือของอิสยาห์ได้รับการเขียนไว้ในลักษณะของวรรณกรรมและคำประพันธ์ที่มีการใช้สัญลักษณ์อย่างมากมายเพื่อสื่อสารกับบรรดาผู้ที่เจริญวัยแล้วทางวิญญาณ

ถ้อยคำของอิสยาห์มีความคล้ายคลึงกับคำอุปมาของพระเยซูในลักษณะแห่งการสั่งสอนของมัน เมื่อสานุศิษย์ของพระเยซูทูลพระองค์ว่า เหตุใดพระองค์ทรงสอนด้วยคำอุปมาพระองค์ตรัสว่า: “ข้อความลับลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้... เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็นถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ.... เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเนื้อเยื่อ หูที่ตึงและตาเขาก็ปิด มิฉะนั้นเขาจะเห็นด้วยตา

และได้ยินด้วยหูและจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ...แต่บัดนี้ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น” (มัทธิว 13:11, 13, 15-16)

ผู้คนมากมายในสมัยของพระเยซูยังไม่เจริญวัยและไม่พร้อมทางวิญญาณที่จะรับหลักคำสอนที่พระองค์ทรงสอน โดยการใช้คำอุปมาพระองค์ทรงสามารถสอนบรรดาผู้ที่ได้เจริญวัยทางวิญญาณ และในเวลาเดียวกันทรงปิดบังคำสอนของพระองค์จากผู้ที่ไม่สามารถเข้าใจหรือทำตามได้ ในลักษณะนี้พระองค์ทรงช่วยหลายคนให้พ้นจากการถูกกล่าวโทษ เนื่องจากมีความรู้ถึงหลักธรรมที่พวกเขาไม่สามารถดำเนินชีวิตตาม (ดู แอลมา 12:9-11; เจคอบ 4:14) หน้าที่ในการสอนที่คล้ายคลึงกันนี้ได้ถูกมอบแก่อิสยาห์ (ดู อิสยาห์ 6:9-10) ด้วยเหตุผลนี้อิสยาห์ได้ซ่อนคำสอนของเขาในภาษาซึ่งจะสงวนคำสอนไว้สำหรับผู้ที่เข้าใจได้ด้วยหัวใจของพวกเขา กล่าวโดยทางวิญญาณคำสอนของอิสยาห์เป็นเนื้อมิใช่ขนม (ดู 1 โครินธ์ 3:1-3; ฮีบรู 5:13-14; อิสยาห์ 28:9) มันจำเป็นต้องมีการเจริญวัยทางวิญญาณเพื่อจะเข้าใจคำสอนเหล่านี้

เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้พวกชาวนีไฟให้ศึกษาถ้อยคำของอิสยาห์ พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าจะศึกษาถ้อยคำนั้นได้อย่างไร พระองค์ตรัสว่า “ค้นหาสิ่งเหล่านี้อย่างพากเพียร” (3 นี้ไฟ 23:1) มันไม่เป็นการเพียงพอที่จะเพียงอ่านงานเขียนของอิสยาห์ เพื่อที่จะเข้าใจหนังสืออิสยาห์เราต้องศึกษาและค้นหาอย่างพากเพียรโดยการไตร่ตรองอย่างมีการสวดอ้อนวอนถึงคำสอนของอิสยาห์ วิเคราะห์มัน และเชื่อมโยงมันเข้ากับพระคัมภีร์อื่นๆ วลีและข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อต้องได้รับการศึกษาอย่างใส่ใจตามเนื้อความโดยรวมแห่งพระกิตติคุณและคำพยากรณ์แห่งยุคสุดท้าย

(E-4) จะมี “วิญญาณแห่งการพยากรณ์”

นี้ไฟได้สอนว่าถ้อยคำของอิสยาห์ “กระนั้นยังแจ้งชัดแก่คนทั้งปวงที่เต็มไปด้วยวิญญาณแห่งการพยากรณ์” (2 นี้ไฟ 25:4) “คำพยากรณ์กล่าวถึงพระเยซู (ซึ่งมาโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์) เป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ” (วิวรณ์ 19:10) อย่างไรก็ตามหัวใจของการเผยพระวจนะมีความหมายมากกว่าการเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า มันรวมถึง

ความรู้อันถูกต้องเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระองค์ในการจัดชีวิตมตะและเกี่ยวกับความสำคัญและลักษณะของภารกิจของพระองค์ มันรวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับแผนกิตติคุณสำหรับลูกๆ ของพระองค์ โดยเฉพาะผู้ที่ได้กลายเป็นบุตรชายและบุตรหญิงทางวิญญาณของพระองค์โดยพันธสัญญาแห่งพันธิตมา สิ่งเหล่านี้ได้มาโดยผ่านพลังอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ศาสดาอิสยาห์ได้เขียนภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณแห่งการพยากรณ์ งานเขียนของเขาต้องได้รับการแปลความภายใต้อิทธิพลแห่งพระวิญญาณเดียวกันนั้นบรรดาผู้ที่ปรารถนาจะเข้าใจอิสยาห์ควรเรียนถึงพระคริสต์และแสวงหาความใกล้ชิดกับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ปีเตอร์ได้ชี้ไว้ชัดว่าเนื่องจากศาสดาส่งมอบข่าวสารของเขาผ่านการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ความเข้าใจที่ถูกต้องในข่าวสารของพวกเขาจำเป็นต้องมาจากแหล่งเดียวกัน (ดู 2 เปโตร 1:20-21; ค.พ.50:17-22) พระคัมภีร์มอรมอนสอนเราถึงวิธีที่จะได้วิญญาณแห่งการพยากรณ์ ผู้คนที่ชอบธรรมซึ่งกำลังรับใช้พระเจ้าและแสวงหาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์สามารถที่จะได้วิญญาณแห่งการพยากรณ์โดยการค้นหาพระคัมภีร์อย่างพากเพียรและมอบตนเองให้แก่ “การสวดอ้อนวอนและการอดอาหารอย่างมาก” (แอลมา 17:3) พระเจ้าจะทรงประทานความรู้แก่บรรดาผู้ที่ได้เตรียมตัวพวกเขาและแสวงหามันอย่างจริงจัง

ครั้งหนึ่งศาสดาโจเซฟ สมิท กล่าวว่า “พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของใจที่เปิดเผยสิ่งใดต่อโจเซฟนอกจากสิ่งที่พระองค์ต้องการให้อัครสาวกสิบสองรู้อยู่ด้วยและแม้สิทธิชนที่ต่ำต้อยที่สุดก็อาจจะรู้ในทุกสิ่งอย่างรวดเร็วตราบเท่าที่เขาจะได้รับมันได้” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p.149) แน่หนอว่าความจริงนี้ประยุกต์ได้กับการได้รับความเข้าใจต่องานเขียนของอิสยาห์

(E-5) เข้าใจลักษณะแห่งการพยากรณ์ของชาวยิว

เหตุผลหนึ่งที่ศาสดานี้ไฟให้ไว้ในการที่ผู้คนของเขาไม่สามารถเข้าใจงานเขียนของอิสยาห์ก็คือการที่พวกเขา “หาวิธีไม่เกี่ยวกับวิธีการพยากรณ์ในบรรดาชาวยิว” (2 นีไฟ 25:1) ลักษณะของการพยากรณ์นี้รวมถึงสิ่งสำคัญต่างๆ หลายประการ

กฎของโมเสส เชื้อสายอิสราเอลในสมัยพันธสัญญาเดิมดำรงชีวิตภายใต้กฎของโมเสสซึ่งพบได้ในหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจุดประสงค์หลักประการหนึ่งของอิสยาห์ในงานเขียนของท่านคือที่จะนำผู้คนให้มีจิตสำนึกต่อและปฏิบัติตามพันธสัญญาของกฎนี้ ผลก็คือกฎนี้ถูกกำหนดเพื่อสอนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ช่วยพวกเขาให้ระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา และนำพวกเขาไปสู่พระองค์ (ดู โมไซยา 3:15; 13:31; 16:14; แอลมา 25:15-16; 34:14) กฎของโมเสสเป็นรากที่การพยากรณ์ของพวกเขาจะต้องเข้าใจกฎของพวกเขาก่อนอิสยาห์เริ่มต้นหนังสือของท่านด้วยข้อความที่มาจากเพลงของโมเสสซึ่งได้รับการบรรจุไว้ในกฎ (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 1:2 กับเฉลยลธรรมบัญญัติ 32:1) เพลงนี้เป็นเพลงที่พวกเขาฮีบรูจะจำได้อย่างง่ายดายเนื่องจากมันเป็นสิ่งที่คุ้นเคยอย่างมากต่อพวกเขา คำหรือวลีจากกฎซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วในหมู่ชาวฮีบรูจะนำความเข้าใจมาสู่ความคิดของพวกเขามากกว่าในสิ่งที่เขียนไว้บนหน้ากระดาษ อิสยาห์สามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพกับบรรดาผู้ที่รู้จักเขาไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยละเอียดว่าเขาหมายถึงอะไรในแต่ละคำหรือวลี ปรัชญาการนี้ไม่ควรเป็นสิ่งแปลกสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้าย พวกเขามีประสบการณ์ทำนองนี้ด้วย สมาชิกที่เข้มแข็งของศาสนจักรฯ คนใดเล่าไม่สามารถต่อข้อความของประธานคิมบอลล์ที่เริ่มว่า “ก้าว...” ให้สมบูรณ์และอธิบายความหมายของมันหรือผู้ใดไม่อาจทำสิ่งเดียวกันนี้กับข้อความของประธานเดวิด โอ. แมคเคย์ที่ว่า “ไม่มีความสำเร็จใดสามารถชดเชย...” เมื่อทั้งผู้เขียนและผู้อ่านกำลังทำการกับสิ่งอันเป็นที่คุ้นเคยสำหรับทั้งสองฝ่าย ก็สามารถคาดเดาได้ว่า อีกฝ่ายหนึ่งจะอธิบายอะไรนี่เป็นกรณีระหว่างอิสยาห์กับผู้อ่านชาวฮีบรูของเขา

ภาษาภาพลักษณ์และสิ่งเปรียบเทียบ ในงานเขียนของเขาคืออิสยาห์ได้ใช้ภาพพจน์และคำเปรียบเทียบซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ดีโดยพวกเขาฮีบรูซึ่งมีความคิดเป็นแบบชาวตะวันออก อย่างไรก็ตามสำหรับผู้เป็นชาวตะวันตกบ่อยครั้งการเข้าใจวิธีการเขียนแบบชาวตะวันออกเป็นเรื่องยาก อิสยาห์มิได้หวังว่าทุกคำที่เขาใช้จะได้รับการแปลความหมายตามตัวอักษรอย่างเที่ยงตรง เขาใช้การเปรียบ

เปรย เปรียบเทียบสิ่งคล้าย การเปรียบอุปมาและสัญลักษณ์อย่างต่อเนื่องต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบางประการ:

ในอิสยาห์ 1:1 ศาสดาได้กล่าวว่า เขากำลังพูดถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ทว่าอิสยาห์ 1:10 เขากล่าวว่า “จงฟังพระวาทะของพระเจ้า...เมืองโสโดม...เมืองโกโมราห์” เขามีได้กำลังพูดถึงโสโดมหรือโกโมราห์อยู่เพราะทั้งสองเมืองถูกทำลายในเวลาของเอบราแฮมอันเนื่องมาจากความชั่วร้ายของมัน (ดู อพยพ 19:24-25) อิสยาห์ใช้นามโสโดมและโกโมราห์เพื่อบอกยูดาห์อย่างรุนแรงมากขึ้นว่าพวกเขาชั่วร้ายมากและเข้าใกล้การถูกทำลายเหมือนที่โสโดมและโกโมราห์ได้เคยเป็น

ข้อความในอิสยาห์ 28:23-29 แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจภูมิหลังทางวัฒนธรรมและวิธีการเขียนของเขาเพื่อจะเข้าใจงานเขียนในเนื้อความของเขา สำหรับผู้ที่ความคุ้นเคยกับลักษณะชีวิตแบบเกษตรกรรมของผู้คนในสมัยของอิสยาห์ คำพรรณนาของเขาเกี่ยวกับการเตรียมผืนดินเพื่อการเพาะปลูกการหว่านเมล็ดและการเก็บเกี่ยวพืชผลในทางความคิดที่แจ่มชัดมากบางคนที่ไม่คุ้นเคยกับขั้นตอนเหล่านั้นจะมีความยากลำบากในการเข้าใจสัญลักษณ์ที่อิสยาห์ได้ใช้ในข้อ 29 ในที่นี้เขาเปรียบเทียบการหว่านและการเก็บเกี่ยวพืชผลกับการที่พระเจ้าทรงจัดการกับผู้คนของพระองค์และการผิดโลกนี้ซึ่งพระองค์จะแยกผู้ชอบธรรมออกจากผู้ชั่วร้าย ซี. เอฟ. คิล และ เอฟ. เดลิทซ์ ได้อธิบายข้อความนี้ดังต่อไปนี้: “ข้อความนี้ใหญ่ยิ่งจนที่เราเข้าใจได้โดยทันทีว่าศาสดากำลังคิดถึงพระบัญชาของพระเจ้าเป็นเจ้าในภพที่สูงกว่า วิถีทางอันชาญฉลาดและได้รับการดลใจจากสวรรค์ได้รับโดยพระองค์เองในการปฏิบัติต่อประชาชาติของพระองค์ อิสราเอลคือท้องทุ่งของพระเยโฮวาห์ การลงโทษและการตีสอนของพระเยโฮวาห์คือคันไถและจอบซึ่งพระองค์ใช้กำลังในการพินหน้าดิน พลิกหน้าดินและทำร่องในท้องทุ่งได้รับการทำให้ร่วน เรียบและให้ปุ๋ยอีกครั้งหนึ่ง ขบวนการอันเจ็บปวดแห่งการไถจะตามมาด้วยการหว่านและการปลูกอันอ่อนละมุนในรูปแบบหลากหลายและความบริบูรณ์แห่งพระคุณที่จัดระเบียบไว้อย่างชาญฉลาด อีกครั้งหนึ่งอิสราเอลคือลูกของพระเยโฮวาห์ในลานผัดข้าว (ดู อิสยาห์ 21:10) พระองค์ทรงมัดมันแต่พระองค์มิทรงมัดเพียงมัน พระองค์ทรงตีมัน

ด้วย และเมื่อพระองค์ทรงมัดมัน ก็มีได้ทรงมัดมันตลอดไปตลอดกาล นั่นคือดังที่คัสปารีได้อธิบายไว้เป็นอย่างดี “พระองค์มิได้ทรงลงโทษพลเมืองของประชาชาติทุกคนด้วยความรุนแรงเหมือนกันหมดและบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงลงโทษด้วยความรุนแรงกว่าคนอื่น ๆ พระองค์มิได้ลงโทษโดยไม่มีวันจบ แต่ทันทีที่พระองค์ทรงบรรลุเป้าหมาย และแกลบแห่งบาปได้ถูกแยกจากบรรดาผู้ที่เลวร้ายที่สุดของประชาชาติเท่านั้นซึ่งมิได้เป็นอื่นใดนอกจากแกลบ และแกลบในประชาชาตินั้นเองที่จะถูกลบกวาดออกไปโดยการลงโทษ”

(เปรียบเทียบ[อิสยาห์ 1:25; 29:20-21]) นี่เป็นบทเรียนที่สง่างามและความมีน้ำใจของความรักที่ถูกละทิ้งไว้หลังม่านแห่งการอุปมา (Commentary on the Old Testament, 7:2:16)

ในบทที่ 48 อิสยาห์ได้ใช้การเปรียบเปรย “คอของเจ้าคือเอ็นเหล็ก” (ข้อ 4) เพื่อแสดงถึงความตื้อตึงของผู้คนในข้อ 10 เขาอ้างอิงถึง “เตาของความทุกข์ใจ” ข้อ 18 เขาใช้การเทียบสิ่งคล้าย “ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ” เพื่อสื่อความหมายความสันติสุขในใจที่มาสู่ผู้ชอบธรรม ข้อ 19 ซึ่งการเปรียบสิ่งคล้ายกล่าวว่า “เชือกสายของเจ้าเหมือนเม็ดทราย” เพื่อชี้ให้เห็นว่าลูกหลานจำนวนมากมหาศาล (มากเท่ากับเม็ดทราย) จะเป็นของพวกเขาหากชาวอิสราเอลเชื่อฟังพระเจ้า การใช้ภาพลักษณ์ดังกล่าวนี้ได้เพิ่มพลัง ความมั่งคั่ง และชีวิตชีวาแก่ข่าวสารของผู้เขียน

ในอิสยาห์ 44:13-20 ศาสดาได้พรรณนาถึงการถือรูปเคารพของอิสราเอลในแบบบทกวี ในการบรรยายว่าไม้บางชิ้นจากต้นไม้ถูกทำเพื่อมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าในขณะที่ไม้อื่นๆ จากแหล่งเดียวกันได้ถูกนำมาใช้เพื่อประโยชน์ในบ้านเรือน อิสยาห์ได้สร้างภาพพจน์ทางใจซึ่งได้แสดงอย่างมีพลังถึงความเขลาของการถือรูปเคารพ การพูดในลักษณะนี้ให้การโน้มน้าวจิตใจมากกว่าการทำนุเพียงแต่บอกพวกเขาแต่เพียงมิให้ถือรูปเคารพ

การใช้ความหมายคู่และคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะกลุ่มดังที่ปรากฏบ่อยครั้งในคำประกาศอันเป็นการพยากรณ์ งานเขียนบางตอนของอิสยาห์มีสองความหมายนั่นคือมันสามารถประยุกต์ใช้กับสถานการณ์มากกว่าหนึ่งอย่างหรืออาจกลายเป็นจริงได้เกินกว่าหนึ่งครั้ง อีกทั้งบางครั้ง

เขาได้เชื่อมวลีที่มีสองความหมายกับคำศัพท์ซึ่งได้ถูกใช้เพื่อให้เป็นที่เข้าใจได้หรือมีไว้สำหรับคนบางกลุ่มเท่านั้น ภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่มดังกล่าวนี้จะนำแนวความคิดทางศาสนาเข้าสู่บรรดาผู้ที่มิถุมิหลังอันเหมาะสมทางศาสนาเท่านั้นที่จะเข้าใจได้โดยไม่ต้องมีการอธิบายเพิ่มเติมอีก ตัวอย่างเช่น อิสยาห์ 2:2 กล่าวถึง “ภูเขาแห่งพระนิเวศน์ขอพระเจ้าหมายถึงทั้งสถานที่และการนิยามของผู้คนที่ชอบธรรม” (“The Way to Eternal Life”, *Ensign*, Nov. 1971, p.15) การสถาปนา “ภูเขาแห่งนิเวศน์ของพระเจ้า บนยอดเขา” ได้กลายเป็นจริงโดยการมาถึงของผู้บุกเบิกเพื่อจัดตั้งศาสนาจักรและพระวิหารบนยอดเขาในยูทาห์ (ดู Lee, “The Way to Eternal Life”, p.15) อีกทั้งการกลับคืนของยูดาห์สู่เยรูซาเล็มที่ซึ่งนิเวศน์ของพระเจ้าได้รับการสร้างขึ้น (ดู ค.พ. 133:13) โดยทั่วไปแล้วมันประยุกต์ใช้ได้กับสถานที่ซึ่งพลังและสิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้าพำนักอยู่และที่ซึ่งพระองค์สื่อสารกับผู้คนของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าประชาชาติทั้งปวงจะหลังไหลมาสู่ที่นี่ (อิสยาห์ 2:2) สามารถหมายถึงทั้งการรวมกันในสมัยแรกของสิทธิชนในหุบเขาแห่งขุนเขาในยูทาห์และการรวมกันครั้งใหญ่ของสิทธิชนในไซออน คำว่าไซโยน (ข้อ 3) มีการใช้หลายอย่างด้วย มันหมายถึงเยรูซาเล็มใหม่ในสหรัฐอเมริกา นครเยรูซาเล็มในยูดาห์ และผู้คนของพระเจ้าหรือสถานที่รวบรวมกันของพวกเขาในส่วนต่างๆ ของโลกโดยการใช้คำเหล่านี้อิสยาห์ได้นำความหมายทางวิญญาณอันลึกซึ้งเข้าสู่บรรดาผู้ที่เข้าใจถึงความสำคัญพิเศษของภาษาของเขา

ในบทที่สิบสามและสิบสี่อิสยาห์ได้เขียนเกี่ยวกับการรวบรวมของอิสราเอลและการมีชัยในท้ายที่สุดของพวกเขาเหนือบาบิโลน ภาพเทียบนี้เป็นตัวอย่างดีเลิศของการใช้คำสองความหมาย *บาบิโลน* ได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงทั้งชนชาติบาบิโลนดังที่มันได้ดำรงอยู่ในสมัยของอิสยาห์และหมายถึงความชั่วร้ายแห่งโลกและการครอบครองของซาตานในโลกซึ่งชนชาติบาบิโลนเป็นตัวแทน ในงานเขียนเกี่ยวกับบาบิโลนในบทนี้ของอิสยาห์ได้ใช้แนวความคิดที่ประยุกต์ได้กับการล่มสลายของบาบิโลน (ในฐานะชนชาติและในฐานะสัญลักษณ์แห่งโลกในอนาคต) กับชัยชนะของอิสราเอลและการล้มคว่ำในโลกก่อนมตะของลูซีเฟอร์และเหล่าบริวารของเขา (ดู

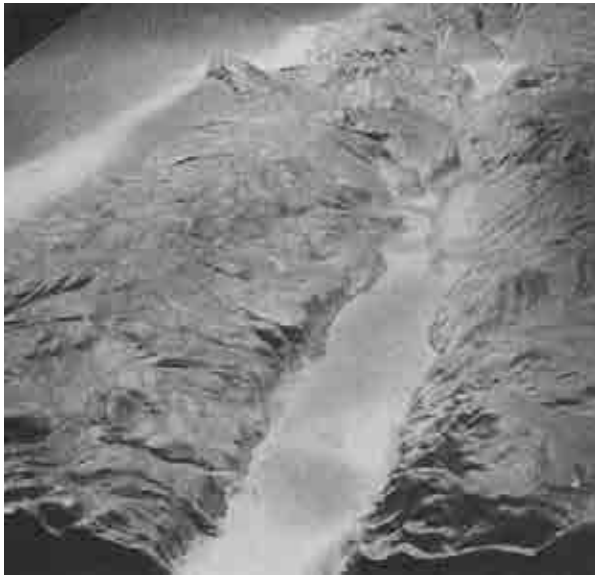
อิสยาห์ 14:4-23) ถ้อยคำของเขามีได้เป็นเพียงการมีคำสองความหมายคู่แต่เป็นคำที่เลือกไว้โดยเฉพาะกลุ่มด้วยเนื่องจากบรรดาผู้ที่เข้าใจแผนแห่งความรอดของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถจับใจความข่าวสารอันสมบูรณ์ที่อิสยาห์ได้เสนอไว้ งานเขียนของอิสยาห์หลายบทมีคำสองความหมายในลักษณะที่ว่าข่าวสารที่ได้กลายเป็นจริงในสมัยของอิสยาห์เป็นรูปแบบหนึ่งของกลางแห่งเหตุการณ์ที่จะได้เกิดขึ้นในยุคสุดท้าย

ความบริบูรณ์แห่งภาษาและความหมายนี้ดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่ได้หมายถึงเมื่อเขาได้กล่าวถึงลักษณะของการพยากรณ์ในหมู่ของชาวยิว มีการอ้างอิงบ่อยครั้งต่อกฎของโมเสส การใช้ภาพลักษณ์ภาษาเปรียบเทียบ และวลีที่มีสองความหมายและสำหรับเฉพาะกลุ่มคนอย่างกว้างขวาง แม้ว่าผู้อ่านสมัยปัจจุบันไม่สามารถเข้าใจในวัฒนธรรมและกาลเวลาของอิสราเอลโบราณได้อย่างสมบูรณ์ การเข้าใจเทคนิคและวิธีการที่อิสยาห์ได้ใช้เพื่อนำมาซึ่งความบริบูรณ์ของความหมาย สามารถช่วยผู้อ่านให้สามารถเข้าใจอิสยาห์ได้ดีมากยิ่งขึ้น

(E-6) คู่กันเคยกับสภาพทางภูมิศาสตร์ของดินแดนศักดิ์สิทธิ์และบริเวณรอบๆนั้น

บ่อยครั้งอิสยาห์ได้กล่าวอ้างถึงนครและเมืองต่างๆ ของดินแดนศักดิ์สิทธิ์รวมทั้งประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลาย สำหรับบุคคลผู้ที่รู้จักพื้นที่ซึ่งอิสยาห์ได้พูดถึงงานเขียนของเขาจะแจ่มชัดมากขึ้น และมีความหมายมากขึ้น ตัวอย่างที่ดีในการอ้างอิงแบบนี้ของอิสยาห์มีอยู่ในอิสยาห์ 10:24-34 อิสยาห์ได้กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงใช้พลังอำนาจแห่งการคุ้มครองของพระองค์เพื่อช่วยอิสราเอลในการเผชิญหน้ากับกองทัพที่กำลังรุกเข้ามาของประชาชาติอัสซีเรียที่ทรงพลาณาภาพ ในข้อ 28-32 เขาได้กล่าวถึงเมืองหลายเมืองที่อยู่ใกล้เยรูซาเล็มและกล่าวว่าแม้พวกอัสซีเรียได้ผ่านเมืองเหล่านี้และทำให้เมืองเหล่านี้ล่มลงที่ละเมือง จนพวกเขาได้มาถึงเมืองโนบที่พระเจ้าทรงรักษาผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มไว้ การที่รู้ว่าเมืองที่ได้ถูกกล่าวถึง ตั้งอยู่ในทางซึ่งอยู่ห่างเยรูซาเล็มไปทางทิศเหนือสิบไมล์พร้อมด้วยแหล่งอาศัยน้อยแห่งโนบที่อยู่นอกกำแพงเมืองเยรูซาเล็มตรงกับประตูด้านตะวันออกของพระวิหาร ทำให้ช่องทางนี้มีความสำคัญยิ่ง

การเข้าใจภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ของแผ่นดินมีประโยชน์ในการเข้าใจอิสยาห์

อิสยาห์ได้ใช้สถานที่ทางภูมิศาสตร์เพื่อการเปรียบเทียบด้วยซึ่งเป็นเทคนิคที่เสริมความลึกซึ้งให้แก่ข่าวสารของเขาถ้ามันเป็นที่เข้าใจได้ ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างบนแล้ว บาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้ายและความเสื่อมอียิปต์ อัสซีเรียและประชาชาติที่ไม่ชอบธรรมอื่นๆ ได้ถูกใช้โดยอิสยาห์เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้ายด้วย ในทำนองเดียวกันเมืองชั่วร้ายแห่งโสโดมและโกโมราห์เป็นตัวแทนความไม่ชอบธรรม ชื่อของพวกผู้คนที่ถือรูปเคารพ เช่นพวกชาวคานาอัน ฟลิสเตีย และอาโมไรต์ซึ่งล้อมรอบอิสราเอลอยู่บ่อยครั้งได้ถูกใช้เป็นตัวแทนของการปฏิบัติการถือรูปเคารพในอิสราเอลในช่วงเวลาของการละทิ้งความเชื่อ ไอดูมียาเป็นตัวแทนของโลกหรือการไต่ทางโลก (ดู ค.พ. 1:36) เลบานอนและบาชานพร้อมด้วยขุนเขาภาคเหนือและต้นสนสีดาร์อันสูงล้ำมีความหมายแฝงถึงความหยิ่งและการโยโส อีเฟอิมซึ่งเป็นผู้นำของอาณาจักรฝ่ายเหนือและนครหลวงในสะมาเรียได้ถูกกล่าวถึงเสมอๆ เพื่อเป็นตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมด ในหลายกรณีที่ตั้งภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งความหมายของมันเป็นสองความหมาย ถูกนำมาใช้เพื่อหมายถึงสถานที่แห่งจริงและแนวความคิดที่มันเป็นสิ่งแทนด้วย

(E-7) คำแห่งการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าและการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์ของพระองค์

พระเจ้าทรงเสมอต้นเสมอปลายในการจัดการกับลูกๆ ของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัยของโลก พระองค์มีทรงเปลี่ยนแปลง ทั้งไม่มีการผันแปรไปมาในพระองค์ แต่... พระองค์ทรงเป็นเช่นเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดกาล... วิถีของพระองค์คือหนึ่งรอบนรินทร์โดยปราศจากการผันแปร” (Lectures on Faith, 3:15) ความคงเส้นคงวานี้มีความสำคัญที่สุดสำหรับลูกๆ ของพระองค์ขณะที่พวกเขาแสวงหาการไปสู่ความรอดของพวกเขา อีกทั้งมันเป็นประโยชน์ยิ่งในการเรียนที่จะแสวงหาความเข้าใจและทำตามคำปรึกษาที่พระองค์ประทานแก่ศาสดาของพระองค์ เพื่อจะเข้าใจถึงงานเขียนของอิสยาห์เราควรรู้เกี่ยวกับคำสอนและการทำงานที่พระเจ้าประทานให้แก่ศาสดาคคนอื่นๆ คำอวยพรและการสาปแช่งได้มาสู่ผู้คนในสมัยของอิสยาห์ตามหลักธรรมเดียวกันกับที่ได้รับการวางไว้ในทุกยุคสมัยของโลก ขณะที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบหนึ่งของการกระทำอันเป็นสาเหตุให้ผู้คนอยห่างจากพระผู้เป็นเจ้าและการกระทำที่ได้นำความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าลงสู่พวกเขา คำเตือนและคำประกาศของอิสยาห์จะสามารถเป็นที่เข้าใจได้ดีขึ้น สิ่งที่อิสยาห์ได้กล่าวโทษไว้ได้ถูกปฏิบัติโดยพระเจ้าอย่างคล้ายคลึงกันในทุกยุคสมัย ข่าวสารของพระเจ้าในทุกยุคก็คือ มีกฎซึ่งเป็นฐานแห่งผลทั้งปวง การรู้ถึงกฎของพระเจ้าจะเป็นกรอบสำหรับการแปลความหมายงานเขียนของอิสยาห์หรือของศาสดาคคนอื่นๆ

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยภาพทั้งหมดของประวัติศาสตร์ของโลกให้แก่ศาสดาหลายคน โดยการเรียนรู้งานเขียนของพวกเขาเหล่านั้นมันเป็นไปได้ที่จะเห็นงานเขียนของอิสยาห์มีส่วนร่วมสอดคล้องอย่างไรกับแผนรวมของพระเจ้าตัวอย่างเช่นการเข้าใจที่ดีขึ้นในงานเขียนของอิสยาห์สามารถเริ่มได้โดยการมองจากสิ่งเหล่านี้จากแง่มุมของคำอุปมาของซินิสเกี่ยวกับต้นมะกอก (ดู เจคอบ 5) ในอุปมานี้คำบรรยายประวัติศาสตร์และจุดหมายปลายทางของเชื้อสายแห่งอิสราเอลได้ถูกให้ไว้ พร้อมด้วยความรู้เกี่ยวกับการกระจัดกระจาย การบำรุงเลี้ยง การรวบรวม และจุด

หมายในท้ายที่สุดของอิสราเอลตามที่ขึ้นสสอนไว้และเจ
คอบได้ยกมากล่าว งานเขียนของอิสยาห์สามารถได้รับ
การมองจากมโนทัศน์ที่ถูกต้องบ่อยครั้งคำพยากรณ์ของ
ศาสดาคคนหนึ่งช่วยให้สามารถมองงานเขียนและคำ
พยากรณ์ของศาสดาอีกคนหนึ่งอย่างถูกต้อง นี่ไฟได้
พยากรณ์ว่า ในวันคำพยากรณ์ของไอเซยาจะเป็นจริงนั้น
มนุษย์จะรู้โดยแน่แท้ในเวลาเมื่อมันจะบังเกิดขึ้น...เพราะ
...มันจะมีค่าใหญ่ยิ่งกว่าเขาในวาระสุดท้าย; เพราะในวัน
นั้นเขาจะเข้าใจมัน (2 นี้ไฟ 25:7-8) เราสามารถที่จะมอง
หากการกลายเป็นจริงแห่งถ้อยคำของอิสยาห์ในเหตุการณ์
ที่กำลังเกิดขึ้นในยุคนี้ นี่ไฟรู้ว่าบรรดาผู้ที่ได้เห็นคำ
พยากรณ์ของอิสยาห์ก็กลายเป็นจริงจะสามารถเข้าใจมัน
(ดู อิสยาห์ 29 เป็นตัวอย่าง)

(E-8) การเข้าใจพื้นพทางประวัติศาสตร์ของงาน เขียนของอิสยาห์

เพื่อที่จะเข้าใจอิสยาห์เราจำต้องเข้าใจภูมิหลังทางประ
วัติศาสตร์ของผู้คน ซึ่งอิสยาห์ปฏิบัติศาสนกิจในหมู่พวก
เขา มันมีค่ามากที่จะเห็นภาพรวมแห่งการอพยพของ
อิสราเอลจากอียิปต์และการพเนจรของพวกเขาในแดน
ทूरกันดาร พันธสัญญาของพวกเขากับพระเจ้า การ
เข้าครองคานาอันของพวกเขาการปกครองของผู้วินิจฉัย
และการรวมเป็นเอกภาพครั้งแรกของอิสราเอล ยุคทอง
ภายใต้กษัตริย์ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ และการแบ่งแยกของ
อิสราเอลเป็นสองอาณาจักร เราควรเรียนรู้ถึงการละทิ้ง
ความเชื่อของอิสราเอลและการดิ้นรนที่พวกเขามีต่ออิทธิ
พลจากประชาชาติที่ล้อมรอบพวกเขาอยู่ซึ่งบ่อยครั้งได้นำ
พวกเขาห่างจากพระเจ้า อิสยาห์ได้ใช้แนวความคิด
และการพูดเปรียบเทียบกับมากมายที่ได้มาจากประวัต
ศาสตร์ของพวกเขาโดยตรง บ่อยครั้งมันเป็นเรื่องจำเป็น
ที่ต้องค้นเคยกับประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเพื่อจะเห็น
ถึงจุดสำคัญที่อิสยาห์กำลังพยายามจะชี้มันเป็นการจำเป็น
ที่จะมองงานเขียนของอิสยาห์ในสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้อง
ของมันเนื่องจากบ่อยครั้งเขาได้กล่าวถึงสภาพการณ์แห่ง
ยุคของเขาและผลของมันต่อผู้คนของพระเจ้า (ดู ส่วน
เสริมความเข้าใจ F)

(E-9) จงใช้พระคัมภีร์มอรมอน

“พระคัมภีร์มอรมอนเป็นคำวิจารณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน
โลกของหนังสือของอิสยาห์” (McKonkie, “Ten Keys
to Understanding Isaiah”, p.81) เหล่าศาสดาในพระ
คัมภีร์มอรมอนร่กันงานเขียนในหนังสืออิสยาห์และยกข้อ
ความจากมันมาใช้บ่อยๆ ข้อความขนาดยาวที่พบในพระ
คัมภีร์มอรมอนเป็นคำวิจารณ์และการอธิบายที่ได้รับการ
ดลใจ บรรดาศาสดาในพระคัมภีร์มอรมอนได้นำเอาความ
เหล่านี้จากแผ่นจารึกทองเหลืองซึ่งได้ถูกเขียนไว้ 600 ปี
ก่อนคริสต์ศักราช เนื้อความของอิสยาห์ในพระคัมภีร์
มอรมอนจึงเป็นสิ่งที่เก่าแก่และแม่นยำที่สุดเท่าที่จะหาได้
และให้คำวิจารณ์จากศาสดาซึ่งในบางกรณีได้มีภูมิหลัง
ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างเดียวกันกับของ
อิสยาห์ พระเจ้าทรงยืนยันถึงความเป็นจริงของพระ
คัมภีร์มอรมอนด้วยพระองค์เอง ฉะนั้นได้หมายถึงความ
เป็นจริงแห่งงานเขียนของอิสยาห์ที่อยู่ในมันด้วย (ดู
ค.พ.17:6)

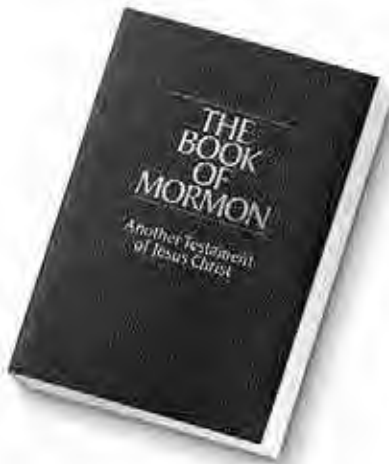
(E-10) จงศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหมดและเรียนรู้มัน อย่างกระจ่าง

ข้อความต่างๆ จากอิสยาห์ได้ถูกยกมาใช้และให้ความ
กระจ่างในพระคัมภีร์มอรมอนและผู้เขียนในพระคริสต
ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ให้การถอดความแก่
งานเขียนของอิสยาห์มากมายด้วย ในพระคัมภีร์คำสอน
และพันธสัญญาข้อความบางตอนได้รับการอธิบายไว้ (ดู
ค.พ. 113) และข้อความอื่นๆ ได้รับการยกมาอ้างไว้ใน
เนื้อความซึ่งได้ให้คำอธิบายแก่ความหมายของมัน

ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ต่างๆ มากขึ้นเพียงไร เรา
สามารถจะเข้าใจอิสยาห์มากขึ้นเพียงนั้น ส่วนสำคัญทุก
ส่วนของแผนพระกิตติคุณมีการเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน
ความคงเส้นคงวาของพระกิตติคุณทำให้ผู้เขียนพระ
กิตติคุณในทุกยุคทุกสมัยสามารถกล่าวด้วยถ้อยคำที่เข้า
กันได้และความคิดที่เชื่อมโยงกัน มันเป็นไปได้ที่จะหยิบ
เอาจากแหล่งพระคัมภีร์ที่ทันสมัยที่สุดเพื่อจะเข้าใจถึงคำ
สอนจากพระคัมภีร์ที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่จะหาได้ เมื่อท่าน
เรียนรู้มากขึ้นและมากขึ้นจากพระคัมภีร์ต่างๆ ส่วน

ต่างจะเริ่มมารวมกันเข้าเหมือนภาพปริศนาและเริ่มประกอบกันเป็นภาพรวมที่ยิ่งใหญ่และสวยงาม

(E-11) เข้าใจอิสยาห์ “เป็นบรรทัดๆ”

พระคัมภีร์มอรมอนให้คำอธิบายเกี่ยวกับหนังสืออิสยาห์

พระเจ้าได้ทรงเตรียมทางให้ลูกๆ ของพระองค์สามารถทำตามพระบัญญัติของพระองค์ให้สำเร็จได้ (ดู 1 นีไฟ 3:7) เมื่อพระองค์ทรงสั่งให้ศิษยาภิบาลของอิสยาห์พระองค์ตั้งพระทัยไว้มั่นใจว่าบรรดาผู้ที่ทำตามคำสั่งของพระองค์จะสามารถเข้าใจอิสยาห์ได้และได้รับผลทางบวกจากมัน สำหรับบรรดาผู้ที่ยอมจ่ายราคา งานเขียนของอิสยาห์จะเป็นเหมือนหนังสือที่ง่ายต่อการเข้าใจข่าวสารอันยิ่งใหญ่ที่สุดของมันเพื่อสิทธิชนในทุกวันนี้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในกาลเวลาซึ่งเราสามารถเห็นการกลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ของอิสยาห์เพราะสำหรับทุกคนที่แสวงหาอิสยาห์จะให้แสงสว่างแห่งปัญญาซึ่งจะเป็นคุณค่าใหญ่หลวงในความพยายามของพวกที่จะทำชีวิตของพวกเขาให้ดีขึ้นและมีส่วนในการสร้างอาณาจักรของพระเจ้า ความเข้าใจจะมาถึงแม้จะมีข้อสงสัยโดยทันที มันจะมาเป็น “บรรทัดๆ เป็นข้อๆ” (ดู 2 นีไฟ 28:30) ตามความพยายามของผู้แสวงหาความจริง

Isaiah

The Book of

ISAIAH

การสถาปนา ศิโยน

(13-1) บทนำ

เคยมีใครแนะนำหนังสือแก่ท่านหรือไม่? มันสำคัญสำหรับท่านหรือไม่? คำแนะนำนั้นมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของท่านที่มีต่อหนังสือหรือเปล่า? ไตร่ตรองคำแนะนำต่อไปนี้ที่ให้ไว้ในงานเขียนของอิสยาห์ “และบัดนี้ดูเถิด เรากล่าวกับเจ้าว่า เจ้าควรค้นหาสิ่งเหล่านี้ แท้จริงแล้วเราให้บัญญัติแก่เจ้าให้ค้นหาสิ่งเหล่านี้อย่างพากเพียรเพราะคำของไอเซยาใหญ่ยิ่ง” (3 นีไฟ 23:1) พระผู้ช่วยให้รอดประทานคำแนะนำนี้แก่ชาวนีไฟ แต่พระบัญญัติที่ “ให้ค้นหาสิ่งเหล่านี้อย่างพากเพียร” เป็นรูปแบบของคำทำนายที่สืบต่อมาถึงเราในทุกวันนี้ อิสยาห์มีมโนทัศน์อันกว้างไกลถึงการทำงานของพระผู้เป็นเจ้ากับลูกๆ ของพระองค์ เขาเข้าใจถึงพลังอำนาจและหลักกรรมแห่งศิโยน หรือสังคมซีเลสเชียลและเห็นการนำมาใช้ในยุคสมัยของเขาและในอนาคต ขณะเมื่อกำลังเสริมความเข้มแข็งทางวิญญาณในสมัยของเขา

เขาพยากรณ์ถึงการสถาปนาศิโยนสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการเรียกเพื่อ (ทำมันให้สำเร็จ) ส่วนแรกแห่งคนเขียนของเขาบรรจุข้ออ้างอิงมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่

หนังสือของอิสยาห์เป็นการรวบรวมงานเขียนของศาสดาและเป็นไปได้ว่าเป็นการย่อภารกิจบางประการของเขาบทที่ 1 ถึง 39 เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติศาสนกิจของอิสยาห์และบทที่ 40 ถึง 66 เป็นภาพนิมิตและการเปิดเผยเกี่ยวกับอนาคต บทเหล่านี้มิได้มีการเรียงตามลำดับเหตุการณ์ ฉะนั้นแต่ละบทควรได้รับการพิจารณาตามพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ของมัน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาอิสยาห์ 1-12 ควรมีการอ้างอิงถึงส่วนเสริมความเข้าใจ E ตลอดการศึกษา

หนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มของท่าน ส่วนเสริมความเข้าใจ F จะให้ภาพรวมของพื้นเพทางประวัติศาสตร์ของการปฏิบัติศาสนกิจของศาสดาอิสยาห์

2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและ ข้อคิดเห็นสำหรับ หนังสืออิสยาห์ 1-12

(13-2) อิสยาห์ 1:1 “นิมิตของอิสยาห์”

พลังทางปัญญาแห่งการพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ต่อปัญหาของโลกซึ่งเขาได้ดำรงชีวิตอยู่และการทำหลายอย่าง ในอนาคตได้มาถึงผ่านการเปิดเผย “ภาพนิมิต” ที่ศาสดาอิสยาห์ได้รับ กษัตริย์ต่างๆ วันเวลาของกษัตริย์เหล่านี้และผู้คนของพระองค์และงานที่ศาสดาอิสยาห์ได้ทำกับพวกเขาได้อภิปรายไว้ในส่วนเสริมความเข้าใจ F

(13-3) อิสยาห์ 1:1-9 การกบฏต่อพระเจ้า

“การกบฏของอิสราเอลเป็นหลักฐานของบาปในระดับสูงสุด” (Sidney B. Sperry, *The Spirit of the Old Testament*, p. 175) พระเยโฮวาห์ทรงบำรุ้งเลี้ยวและดูแลพวกเขาในฐานะลูก (ในอียิปต์และแดนทूरกันดาร) และบัดนี้ในความเป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา (ในดินแดนแห่งพันธสัญญา) พวกเขาหันกลับมาต่อต้านพระเจ้า ความทุกข์เขวทนาของพวกเขาเป็นเสมือนแผลหรือการพองที่ยังไม่หายดี ผลรวมแห่งการกบฏของพวกเขาได้ถูกแสดงให้เห็นโดยการอ้างอิงถึงศีรษะและหัวใจ ถึงทั้งร่างของบุคคลจากศีรษะจรดเท้าหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่ง มะเร็งทางวิญญาณลุกลามทั่วร่างของชาวอิสราเอล สุขภาพทางวิญญาณเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยในประชาชาตินั้นเป็นเหตุที่ดินแดนจะถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง

(13-4) อธิยาห์ 1:4 “องค์บริสุทธิของอิสราเอล”

พระสมณนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอาจได้รับการเปิดเผยโดยผ่านศาสดาอิสยาห์นับแต่การใช้พระสมณนามนี้ครั้งแรกในงานเขียนของอิสยาห์และเพียงสองครั้งในเยเรมีย์ หนึ่งครั้งในเอเสเคียลและสามครั้งในเพลงสดุดี มันมิได้ถูกใช้ที่อื่นๆ อีกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเว้นแต่ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 19:22 ซึ่งเป็นการพูดของอิสยาห์ ศาสดาแห่งพระคัมภีร์มอรมอนลีไฮ นีไฟ และเจคอบได้ใช้คำนี้ 39 ครั้ง ซึ่งมีสี่ครั้งเท่านั้นที่มาจากข้อความของอิสยาห์

(13-5) อธิยาห์ 1:8 “เพิงในสวนองุ่น” คืออะไร?

เมื่อสวนองุ่นหรือแปลงกวาพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวเพิงน้อยหรือกระท่อมจะถูกสร้างไว้ในทุ่งเพื่อที่เจ้าของหรือคนรับใช้ของเขาจะสามารถเฝ้าดูการเก็บเกี่ยวและปกป้องมันจากขโมยหรือสัตว์ต่างๆ โดยทั่วไปแล้วกระท่อมนี้ถูกสร้างขึ้นอย่างหยาบๆ และตั้งขึ้นอย่างรีบร้อนหลังจากเก็บเกี่ยวมันจะถูกปล่อยทิ้งและไม่ซ้ำจะหักพังลงอย่างรวดเร็วและกลายเป็นที่ระลึกของการเก็บเกี่ยวที่ถูกทอดทิ้ง เยรูซาเล็มก็เป็นเช่นนั้น ครั้งหนึ่งเคยหยิ่งผยองและมีประโยชน์แต่มาบัดนี้โดยการเพิกเฉยทางวิญญาณของมันเองจึงกลับกลายเป็นของที่ระลึกอันโดดเดี่ยวและว่างเปล่า (ดู Edward J. Young, *The Book of Isaiah*, 1:55-56)

(13-6) อธิยาห์ 1:9 “มิได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อย”

คำประกาศอันเป็นการพยากรณ์ได้สัญญาถึงการสงวนไว้ซึ่งเชื้อสายของยูดาห์สำหรับเวลาในอนาคต เปาโลได้ยกข้อความนี้มากล่าวในเนื้อความประกอบอย่างเดียวกัน (ดู โรมัน 9:29; อธิยาห์ 10:22)

(13-7) อธิยาห์ 1:10-15 การเสแสร้งของการสักการะที่ไม่จริงใจ

ข้อเหล่านี้ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธกฎของโมเสส โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติและพิธีการต่างๆ ของกฎ การกล่าวโทษในที่นี้กล่าวถึงการปฏิบัติอย่างหน้าซื่อใจคดของการถวายบูชาแบบโมเสสและงานเลี้ยงอิสราเอลได้ใช้กิจกรรมทางศาสนานี้อย่างผิดๆ เนื่องจากพวกเขาเพียงกระทำให้บังเกิดผลภายนอกเท่านั้นและมิ

ได้สักการะด้วยจุดประสงค์เต็มที่ของหัวใจโดยหันการสักการะมาสู่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ดู Joseph Smith, *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p.58-59; Young, *Book of Isaiah*, 1:61-62) การเรียกผู้คนของอิสราเอลว่าโสโดมและโกโมราห์ (ข้อ 10) แสดงให้เห็นโดยชัดเจนว่าบรรดาผู้คนได้จมลงสู่ความผิดบาปและความเสื่อมโทรมมากเพียงไร

(13-8) อธิยาห์ 1:16-20 เสียงเรียกสู่การกลับใจสัญญาแห่งการให้อภัย

ในท่ามกลางการประนามอย่างรุนแรงต่อเชื้อสายอิสราเอลพระเจ้าทรงเตือนพวกเขาว่า พวกเขาสามารถได้รับการช่วยให้รอดทั้งประชาชาติถ้าพวกเขาจะกลับใจอย่างแท้จริง พระคัมภีร์ข้อนี้ถูกใช้บ่อยครั้งเพื่อหนุนใจบุคคลต่างๆ ให้กลับใจและแสวงหาการให้อภัย แต่โดยดั้งเดิมแล้วมันได้ถูกมอบให้แก่ประชาชาติมิใช่แก่บุคคล ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ เขียนว่า:

“นี่มิใช่สัญญาส่วนบุคคลแต่เป็นสัญญาสำหรับประชาชาติที่กระด้างกระเดื่อง ไม่ว่าพระเจ้าทรงส่งศาสดามายังอิสราเอลและยูดาห์มากมายเพียงใด และทรงอ้อนวอนพวกเขาบ่อยครั้งเพียงใด ตลอดทั่วประวัติศาสตร์ของพวกเขา พวกเขาก็กังการด้างกระเดื่อง

“ในที่นี้เราพบสัญญาว่า ถ้าพวกเขาจะหันกลับมาหาพระเจ้า พระองค์จะไม่จดจำบาปในอดีตของพวกเขาและรับพวกเขาเป็นผู้คนของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง และประทานพรพวกเขาอย่างล้นเหลือและพวกเขาควรเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระองค์ต่อไป” (*Answers to Gospel Questions*, 2:180)

อย่างไรก็ตามนีไฟได้กล่าวว่าเขาได้รับถ้อยคำของอิสยาห์และ “เปรียบเทียบพระคัมภีร์ทั้งหมดกับตัวเราเพื่อมันจะได้เป็นประโยชน์และเป็นการเรียนรู้ของเรา” (1 นีไฟ 19:23) แน่หนอนที่ว่าสัญญาอันงดงามนี้แม้แต่เดิมแล้วได้ถูกประทานให้อิสราเอลในฐานะประชาชาติก็สามารถนำมาใช้กับบุคคลได้ เอ็ดเวิร์ดชาร์ลส ดับเบิลยู. เพนโรส ได้ประยุกต์สัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออิสยาห์ต่อทุกคนที่บรรลุดตามข้อกำหนด: “ต่อไปนี่คือรูปแบบบรรดาผู้ที่เชื่อและกลับใจต้องถูกนำลงไปในน้ำและถูกฝังจากชีวิตเดิมของเขา จะต้องผลักไสคนเดิมออกไปด้วยการกระทำของเขา จะต้องได้รับการฝังในสิ่งที่เหมือนกับการฝังของพระเจ้า

คริสต์และถูกยกขึ้นเหมือนกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ครั้งแล้วเมื่อพวกเขาขึ้นจากน้ำ ถ้าพวกเขาเชื่อกลับใจและรับบัพติศมาโดยผู้ที่ถูกส่งมาจากพระเจ้าเป็นเจ้าเพื่อให้บัพติศมา ครั้นแล้ว ‘ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดง ก็ จะกลายเป็นอย่างขนแกะ’ พวกเขาได้รับการชำระล้างและมาสู่การเกิดใหม่ พวกเขาได้เกิดจากน้ำและทุกครั้งที่พวกเขาได้รับส่วนศีลระลึกอันศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเป็นพยานต่อพระเจ้า พวกเขาจะดำเนินต่อไปในทางของพระองค์และเดินอยู่ในวิถีของพระองค์ ว่าพวกเขายอมรับพระนามของพระคริสต์ และว่าพวกเขาจะระลึกถึงพระองค์เพื่อรักษาบัญญัติของพระองค์ในทุกสิ่ง บัดนี้เมื่อผู้คนได้รับการชำระล้างอย่างถูกต้องและถูกทำให้บริสุทธิ์และถูกทำให้ขาวสะอาดเสมื่อดังทารกที่เกิดใหม่ที่เข้าสู่โลกนี้โดยปราศจากรอยตำหนิหรือจุดต่าง ครั้นแล้วร่างกายของพวกเขาจึงจะเหมาะสมที่จะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (*In Journal of Discourses, 22:91*)

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ซึ่งว่าการชำระตัวที่ได้ถูกกล่าวไว้ในข้อ 16 ก็คือบัพติศมา (ดู *Answers to Gospel Questions, 1:51*) จากพระคัมภีร์มอรมอนเป็นที่รู้กันว่าอิสยาห์ได้สอนเรื่องบัพติศมาอย่างน้อยที่สุดอีกหนึ่งครั้ง (ดู 1 นีไฟ 20:1)

(13-9) อิสยาห์ 1:19-20 พรหรือการสาปแช่ง

เงื่อนไขเดียวกันสำหรับพรหรือการสาปแช่งถูกมอบให้สิทธิชนแห่งยุคสุดท้าย (ดู ค.พ. 64:34-35)

(13-10) อิสยาห์ 12:1-5 “ในยุคนั้น...ภูเขาแห่งพระนิเวศน์ของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้น”

ข้อเดียวกันนี้ปรากฏอยู่ในมีคาห์ 4:1-5 ไม่เป็นที่รู้กันว่ามันได้ถูกเปิดเผยแก่มีคาห์หรืออิสยาห์ก่อน

“ภูเขาของพระเจ้า” ในสมัยการประทานสุดท้ายหมายถึงถึงการฟื้นฟูศาสนาจักรฯ ประธานฮาโรลด์ บี. ลี กล่าวว่า: “การออกมาจากของศาสนาจักรฯ ของพระองค์ในวันเหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์สมัยโบราณเมื่อภูเขาแห่งพระนิเวศน์ของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย” (*In Conference Report, Apr. 1973, p.5*)

ในอีกวาระหนึ่งประธานลีได้ให้ข้อสังเกตว่า “โดยการมาถึงของผู้บุกเบิกเพื่อสถาปนาศาสนาจักรฯ ขึ้นบนยอด

พระวิหารซอลท์ เลค ซิตี้ ณ สำนักงานใหญ่ของศาสนาจักร

เขาผู้นำในยุคต้นๆ ของเราได้ประกาศว่ามันคือการเริ่มต้นของการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์นั้น” (“The Way to Eternal Life”, *Ensign, Nov. 1971, p.15*)

การสร้างสำนักงานใหญ่ของศาสนาจักรฯ ซอลท์ เลค ซิตี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของการกลายเป็นจริงของคำประกาศที่ได้รับการดลใจนั้น เป็นที่แน่ชัดว่าการจัดตั้งศูนย์กลางของศาสนาจักรฯ ขึ้นในยูทาห์มีผลอันยิ่งใหญ่

เอ็ดเดอร์เลอแกรนด์ ริชาร์ดส์ กล่าวว่า: “[อิสยาห์ 2:3] กลายเป็นจริงเพียงไร ในทางความคิดเห็นของข้าพเจ้าในพระนิเวศน์แห่งนี้ของพระเจ้าเป็นเจ้าของเจคอบ ณ สถานที่แห่งนี้! พระวิหารนี้ [ซอลท์เลค] ได้นำผู้คนมาจากทุกดินแดนเพื่อเรียนรู้ทางของพระองค์ เพื่อเดินในวิถีของพระองค์มากกว่าในอาคารหลังใดๆ ที่เราได้เคยมีในบันทึกอื่นๆ” (*In Conference Report, Apr. 1971, p.143*)

แต่คำแถลงจากพระคัมภีร์นี้แผ่ขยายไปไกลกว่าซอลท์เลค ซิตี้ ข้อ 3 ซึ่งว่าในไม่ช้าศูนย์กลางอื่นๆ ของโลกจะถูกรวมไว้ ครั้นแล้วคำแถลงนี้ของศาสดาจะบรรลุถึงการกลายเป็นจริงของมัน

(13-11) อิสยาห์ 2:3 “พระธรรมจะออกมาจากศิโยน พระวจนะของพระเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม”

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้ให้คำอธิบายต่อไปนี้

เกี่ยวกับคำแถลงอันเป็นการพยากรณ์ของอิสยาห์

“เราได้รับการแจ้งให้ทราบว่าการเปิดเผยถูกประทานให้การเปิดเผยแก่โจเซฟ สมิธศาสดาว่าเมืองแห่งไซอันและเยรูซาเล็มใหม่ คือ เมืองเดียวกัน” [ค.พ. 28:9; 42:9; 45:66-67; 57:2; 58:7]...

“จะกลายเป็นนครศักดิ์สิทธิ์เยรูซาเล็มแห่งสมัยโบราณหลังจากที่พวกเขาวิญญูชำระล้างและทำให้ศักดิ์สิทธิ์จากบาปทั้งหมดของพวกเขาที่พระเจ้าจะทรงสถิตและเป็นที่ยิ่งใหญ่พระเจ้าจะส่งพระคำของพระองค์ออกไปสู่ผู้คนทั้งปวง เช่นกันในทวีปนั้นนครแห่งไซอัน เยรูซาเล็มใหม่จะถูกสร้างขึ้นและกฎของพระเจ้าจะออกไปจากมัน จะไม่มีการขัดแย้งเนื่องจากแต่ละนครจะเป็นกงบัญชาการสำหรับพระเจ้าของโลก และจากแต่ละนคร พระองค์จะทรงส่งคำประกาศของพระองค์ออกไปตามวาระอันควร เยรูซาเล็มจะเป็นที่รวบรวมของยูดาห์และสหายของเชื้อสายอิสราเอล และไซอันจะเป็นที่รวบรวมสำหรับอียิปต์และสหายของเขา ซึ่งบนศีรษะของเขาจะได้รับมอบ ‘พรที่ยิ่งใหญ่ขึ้น’...

“นครทั้งสองนี้ แห่งหนึ่งในดินแดนของไซอันและอีกแห่งหนึ่งในปาเลสไตน์ จะกลายเป็น *เมืองหลวงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าระหว่างยุคมิลเลเนียม*

“ในเวลาเดียวกันขณะที่งานแห่งการเตรียมกำลังดำเนินไปและอิสราเอลกำลังได้รับการรวบรวมผู้คนมากมายกำลังมาสู่ดินแดนไซอันและกล่าวว่า ‘มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขากองพระเจ้า ยังพระนิเวศน์แห่งพระเจ้าของยาโคบ’ สิทธิชนยุคสุดท้ายกำลังทำให้คำพยากรณ์นี้เป็นจริง เนื่องจากพวกเขากำลังถูกรวมจากทุกส่วนของแผ่นดินโลก และกำลังมาสู่นิเวศน์ของพระเจ้าในหุบเขาแห่งซุนชานี้ ในที่นี้พวกเขากำลังได้รับการสอนในทางของพระเจ้าโดยผ่านทางการฟื้นฟูพระกิตติคุณ และโดยการรับพรจากพระวิหารซึ่งบัดนี้ได้สร้างขึ้นแล้ว ยิ่งกว่านี้ก่อนที่หลายปีจะผ่านไปพระเจ้าจะทรงบัญชาการสร้างนครแห่งไซอัน และในเวลาเดียวกันเยรูซาเล็มในปาเลสไตน์จะถูกชำระให้สะอาดและกลายเป็นเมืองบริสุทธิ์และหลังจากที่ผู้อาศัยของชาวยิวได้รับการชำระล้างแล้วพวกเขาจะเต็มใจจะยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขา” (*Doctrines of Salvation*, 3:69-71)

ในขณะที่สิทธิชนรอคอยเวลาแห่งการสถาปนาศูนย์กลางของโลกเหล่านี้ หลักธรรมของการส่งกฎออกไป

เกี่ยวข้องไม่เพียงแต่การแผ่ขยายของพระกิตติคุณและพรของมันเท่านั้น แต่รวมถึงการเตรียมสภาพซึ่งงานพระกิตติคุณจะสามารถเติบโตด้วย ประธานฮาโรลด์ บี. ลีกล่าวว่า:

“บ่อยครั้งข้าพเจ้าสงสัยว่าข้อความที่ว่า กฎจะออกมาจากไซอันนั้นหมายความว่าอย่างไร หลายปีที่แล้วในการสวดอ้อนวอนอันมาจากการดลใจของฝ่ายประธานสูงสุด ข้าพเจ้าไปที่พระวิหารไอดาโฮ พอลล์กับเหล่าพี่น้องของเรา ข้าพเจ้าได้ยินนิยามของคำกล่าวที่ว่า ‘กฎจะออกมาจากไซอัน’ ขอจงสังเกตว่าพวกเขาบอกว่าอะไร เราขอพระทัยพระองค์ที่ได้ทรงเปิดเผยแก่เราให้ทราบว่าการที่ผู้ที่ได้ให้รูปแบบทางรัฐธรรมนูญของรัฐบาลแก่เราคือผู้ที่มีปัญญาในสายพระเนตรของพระองค์ และว่าพระองค์ได้ทรงยกพวกเขาขึ้นเพื่อจุดประสงค์ของการนำมาซึ่งเอกสารศักดิ์สิทธิ์ [รัฐธรรมนูญของสหรัฐ ดู ค.พ. 101:80]...

“เราสวดอ้อนวอนว่าบรรดาภักดิ์และผู้ปกครองและผู้คนของทุกประชาชาติภายใต้สวรรค์อาจได้รับการเชิญชวนมาสู่พรที่ผู้คนในดินแดนนี้ชื่นชม เนื่องด้วยเสรีภาพของพวกเขาและภายใต้การนำทางของพระองค์และถูกจำกัดให้นำเอาระบบการปกครองที่คล้ายกันนี้ไปใช้ ซึ่งจะสำเร็จตามคำพยากรณ์ แต่โบราณกาลของอิสยาห์และมิกะห์ที่ว่า “กฎจะออกมาจากไซอันและพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม” (*Improvement Era*, Oct. 1945, p.564) (“The way to Eternal Life,” p.15)

(13-12) อิสยาห์ 2:4-5 การสถาปนามิลเลเนียม

ข้อเหล่านี้บอกถึงการ (เข้ามาของ) ยุคมิลเลเนียมซึ่งมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงงานเขียนของอิสยาห์ตามที่พบในพระคัมภีร์มอรมอนแสดงให้เห็นถึงวลีที่เพิ่มขึ้นในข้อ 5 “มาเถิดเพราะท่านทั้งหมดหลงทางไป ทุกคนไปตามทางชั่วร้าย” (2 นิไฟ 12:5) ข้อนี้บ่งบอกถึงการละทิ้งความเชื่อที่แพร่กระจายไปในอิสราเอลและการกลับมาสู่พระเจ้าของอิสราเอลก่อนการเสด็จมา

(13-13) 2:6-22 คนเยอหัยังและชั่วร้ายจะถูกทำให้ต่ำลง

อิสยาห์ที่ 2 สรุปลงปัญหาพื้นฐานทางวิญญาณที่ทำให้ความลำบากแก่อิสราเอลในสมัยของอิสยาห์และมันจะมี

อยู่อีกครั้ง เหนือผู้คนก่อนการเสด็จมาครั้งที่สอง ข้อความนี้เป็นตัวอย่างอันดีเลิศอีกประการหนึ่งของลักษณะการพยากรณ์แบบมีความหมายคู่ของอิสยาห์ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ E สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการพยากรณ์แบบมีความหมายคู่) แม้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ให้ไว้ “เกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม” (ข้อ 1) เป็นที่แน่ชัดว่ามันเกี่ยวข้องกับยุคสุดท้ายและการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูด้วย

ข้อ 6 พวกเขา “เติมด้วยผู้ทำนายนอกจากตะวันออก” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขาได้หันไปหาปรัชญาทางศาสนาและเทพเจ้าของคนอัสซีเรียหรือประเทศนอกศาสนาของอำนาจและการสนับสนุน ทุกวันนี้ผู้คนหันหาศาสนาอื่นๆ และปรัชญาของมนุษย์มากมายเพื่อได้ปัญญาและการนำทางแทนการหันไปหาพระกิตติคุณ

ข้อ 6 “และพวกเขาฟุ้งหอดู” (2 นิไฟ 12:6) บรรดา ศาสดาปลอมซึ่งประกาศว่าพวกเขาสามารถทำนายอนาคต ทุกวันนี้ศาสดาที่แท้จริงถูกเพิกเฉยเป็นส่วนใหญ่และนักศาสนาและที่ปรึกษาปลอมทุกประเภทได้รับการวางใจเพื่อขอการนำทาง

ข้อ 6 “เขาตีสนิทกับคนต่างชาติ” หรือดังที่ ซี. เอฟ. คิล และ เอฟ. เดลิตซ์ ได้แปลความว่า “และพวกเขาจึงมือไปกับชนต่างดาว” (*Commentary on the old Testament*, 7:1:118) โดยสรุปแล้วอิสราเอลโบราณได้กำลังเข้าร่วมกับประชาชาตินอกศาสนาในการชั่วร้ายทั้งสิ้นของพวกเขาและสังคมสมัยใหม่กำลังเข้าร่วมกับอิทธิพลแห่งโลกแทนการวางใจในพระเจ้า

ข้อ 7 แผ่นดิน “เติมด้วยเงินและทองคำ” นั่นคือผู้คน ร่ำรวยและเป็นพวกวัตถุนิยม หัวใจของพวกเขาผูกฝักใฝ่กับสิ่งของของโลกในสมัยโบราณ และในยุคสุดท้ายวัตถุนิยมได้แพร่กระจายไปทั่วอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ 7 แผ่นดิน “เติมด้วยม้ารอบของเขาไม่มีสิ้นสุด” ม้าเป็นสัญลักษณ์ของการสงครามเช่นเดียวกับบรรดา ทุกวันนี้เป็นยุคสมัยที่ถูกบรรยายโดยมีลักษณะแห่งสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม” (ดู โจเซฟ สมิท 1:28)

ข้อ 8 แผ่นดิน เติบโตด้วยรูปเคารพและในทุกวันนี้มนุษย์ยังคงหันไปหาพระเจ้าปลอมแม้เทพเจ้าของเขาใช้รูปเคารพที่ทำจากไม้หรือหินอีก

ข้อ 9 “คนต่ำช้าก็มิได้ลงและคนใหญ่โต ไม้ ถ่อมตน” (2 นิไฟ 12:9; เน้นตัวเอน) ความแตกต่างในเรื่องราวงาน

เขียนของอิสยาห์ในพระคัมภีร์มอรมอน ซึ่งทำหมายไว้โดยตัวอักษรเอน แสดงว่าอิสยาห์ได้กล่าวถึงการถือรูปเคารพอีกต่อไปแต่หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์มิได้สักการะพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริง ในบทนำของพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาพระเจ้าทรงชี้ว่าความล้มเหลวนี้จะเป็นเรื่องน่าเป็นห่วงอย่างยิ่งในยุคสุดท้าย (ดู ค.พ. 1:16)

เนื่องจากบาปของมัน อิสราเอลโบราณได้นำการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้ามาสู่ตัวมันเอง และด้วยเหตุแห่งปัญหาเดียวกันนี้ผู้คนแห่งยุคสุดท้ายจะนำความเศร้าโศก และปัญหามาสู่พวกเขา

เช่นเดียวกันแผ่นทองเหลืองได้บรรจุข้อแตกต่างอื่นๆ ไว้ที่จะทำให้ความหมายของอิสยาห์กระจ่าง เปรียบเทียบอิสยาห์ 2:10, 12-14, 16, 19, 21 กับ 2 นิไฟ 12:12-14, 16, 19, 21

(13-14) อิสยาห์ 2:13 “ต้นสนสีดาร์ของเลบานอน” และ “ต้นก่อของบาซัน” คืออะไร?

ไม้สองชนิดนี้เป็นไม้ที่สูงที่สุดและน่าประทับใจที่สุดในตะวันออกกลางสมัยโบราณ ฉะนั้นมันไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่งอย่างยิ่งของแผ่นดินที่จะถูกทำลายยังเป็นสัญลักษณ์ของคนเยอหยิ่งและยโสของแผ่นดินโลกด้วย (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:122-23)

(13-15) อิสยาห์ 2:16 อะไรคือความหมายของ “กำป็นของทารชิซ”?

การค้ากับประชาชาติอื่นจะสิ้นสุดลง การค้าดังกล่าวนี้ ได้ถูกจัดตั้งขึ้นและรุ่งเรือง ในรัชสมัยของอุสซียาห์และโยธาม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ F; Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:124)

อีกครั้งที่พระคัมภีร์มอรมอนยืนยันความสมบูรณ์ของบันทึกจากแหล่งซึ่งงานเขียนของอิสยาห์ได้รับการยกมา กล่าว สเปออร์รี่ได้ชี้แจงถึงสิ่งนี้ว่า:

“ใน 2 นิไฟ 12:16 (อิสยาห์ 2:16) พระคัมภีร์มอรมอนมีความรู้ถึงเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ได้มีการเพิ่มวลีแปลคำซึ่งมิได้มีอยู่ในฉบับภาษาฮีบรู เนื่องจาก Septuagint (ของกรีก) ฉบับโบราณสอดคล้องกับวลีที่ได้เติมเข้าไปในพระคัมภีร์มอรมอน ขอให้เราแสดงถึงข้อความในพระคัมภีร์มอรมอนและ Septuagint ดังต่อไปนี้:

พระคัมภีร์มอรมอน และบนเรือทั้งหมดในทะเล
และบนเรือทุกลำในทะเล
และบนเรือทุกลำของทารชิซ
และบนเรือทุกลำของทารชิซ
และบนรูปที่นำชมทั้งหมด
และบนรูปที่นำชมทั้งหมด
และในการแสดงให้เห็นถึงเรือที่ตงาม

“พระคัมภีร์มอรมอนเชื่อว่าเนื้อความดั้งเดิมของข้อนี้ บรรจวลีสถาอันไว้ ซึ่งทุกอันเริ่มด้วยคำเริ่มต้นอย่าง เดียวกัน ซึ่งคือ ‘and upon all’ ‘และบน...ทั้งหมด’ โดย ความบังเอิญวลีแรกในเนื้อความในภาษาฮีบรูดั้งเดิมได้ สูญหายไป อย่างไรก็ตามได้รับการสงวนไว้โดย Septua- gint ได้สูญหายวลีที่สองและดูเหมือนได้ทำให้วลีที่สาม ผิดพลาดไป พระคัมภีร์มอรมอนยังคงสงวนวลีทั้งสามนี้ ไว้ นักวิชาการชีวไวเซฟ สมิธได้นำวลีแรกจาก Septua- gint ไป ศาสตรา ไม่รู้จักภาษากรีกและไม่มีหลักฐานว่า เขาได้มีโอกาสรู้เกี่ยวกับ Septuagint เมื่อเขาแปล พระคัมภีร์มอรมอนในปี ค.ศ. 1829-30” (The Voice of Israel’s Prophets, p.90-91)

(13-16) อธิษฐาน 2:22 “ตัดขาดจากมนุษย์”

ข้อความนี้เป็นการเตือนถึงความอ่อนแอของการวางใจ เพียงมนุษย์เท่านั้น (ดู 2 นีไฟ 4:34; 28:31 ด้วย)

(13-17) อธิษฐาน 3:1-8 คำประกาศอันเป็นการ พยากรณ์ถึงการล่มของยูดาห์

ศาสตราธิษฐานที่ได้พรรณาถึงการล่มสลายในท้ายที่สุด ของยูดาห์และเยรูซาเล็มในคำทำนายของเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีชื่อเสียงและบุคคลที่ได้รับการเคารพในสมัยของเขา คนเหล่านี้รวมถึงผู้นำรัฐบาล ทหาร การศึกษา และการ ศาสนา พร้อมด้วย การสูญเสียบุคคลเหล่านี้ ประชาชาติ จะตกอยู่ภายใต้การปกครองแบบกดขี่โดยพวกผู้นำหนุ่ม ผู้ซึ่งถูกควบคุมโดยคนอื่น ในที่สุดมันจะดึงเข้าสู่การ จลาจลในเมื่อมีการแย่งชิงอำนาจกันภายในวงศ์ตระกูลที่ ทำหน้าปกครอง (ดู Keil and Delitzsch, *Com- mentary*, 7:1:130-35) ผู้คนจะปรารถนาการเป็นผู้นำ อย่างมาก ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกผู้ปกครองที่มีชื่อใน การแต่งกายดีมีสง่าราศีโดดเด่นเนื่องจากสามารถแต่ง กายดี แม้ผู้นำในครอบครัวปฏิบัติที่จะช่วยเหลือ พระ คัมภีร์มอรมอนให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเนื้อความในข้อ

6 เพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้คนวิงวอนว่าผู้ปกครองจะไม่นำความ หายหามาสู่พวกเขา (ดู 2 นีไฟ 13:6)

(13-18) อธิษฐาน 3:9 “ความลำเอียงของเขาเป็น พยานปรักปรำเขาทั้งหลาย”

“พระคัมภีร์มอรมอนให้ความกระจ่างแก่ความหมาย ของข้อพระคัมภีร์ที่มีความสำคัญนี้ (ดู 2 นีไฟ 13:9) แต่ละบุคคลจะฉายแววคุณลักษณะพิเศษทางวิญญาณ และทัศนคติของเขา สิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นประจักษ์ถึง ดี หรือเลว อธิษฐานที่ได้เตือนว่าผู้ไม่เชื่อฟังจะไม่สามารถซ่อน ผลแห่งการละเมิดของเขาจากผู้อื่น ประธานเดวิด โอ. แมคเคย์ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับหลักธรรมนี้ดังต่อไปนี้:

“มนุษย์และบุคคลทุกคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แฝงอิทธิ- พลออกมาไม่ว่าเพื่อสิ่งดีหรือสิ่งเลว มันมีสิ่งดีที่เขา พุดอย่างเดียว มันมีสิ่งดีที่เขากระทำอย่างเดียวแต่มัน คือสิ่งที่เขาเป็นอยู่ มนุษย์และบุคคลทุกคนฉายแววสิ่งที เขาหรือเธอเป็นอย่างแท้จริงออกมา...มันเป็นสิ่งที่เรา เป็นอยู่อย่างแท้จริงและสิ่งที่เราฉายออกมานั้นมีผลต่อผู้ คนรอบตัวเรา

“ในฐานะบุคคลเราต้องคิดสิ่งที่ดี เราต้องไม่สนับสนุน ความคิดที่เลวร้ายหรือความมุ่งมาดปรารถนาที่ต่ำทราม เราจะฉายแววสิ่งนั้นออกมาหากเราทำ ถ้าเราคิดความคิด ดี ถ้าเราสนับสนุนและรักความมุ่งมาดปรารถนาที่ดี จะมี แววดิเหล่านั้นฉายออกมาเพื่อเราพบปะผู้คนโดยเฉพาะ อย่างยิ่ง เมื่อเราคบหากับพวกเขา” (*Man May Know for Himself*, p. 108)

(13-19) อธิษฐาน 3:14 เหตุใดพระเจ้าทรงเสียดพระทัย เมื่อผู้คนได้“กลืนกินสวนองุ่น”?

สวนองุ่นเป็นสัญลักษณ์ของผู้คนที่ได้รับการเลือก (ดู อธิษฐาน 5:7) และผู้ปกครองของอิสราเอลถูกเรียกให้ ดูแลสวนองุ่น แทนการดูแลสวนองุ่นของพระเจ้าพวกเขา ได้กดขี่ประชาชนและกลืนกินสวนองุ่น (เปรียบเทียบกับ มัทธิว 21:33-40)

(13-20) อธิษฐาน 3:16-24 “ธิดาของศิโยน” ยอมตน ต่อการไฝทางโลกในยุคสุดท้าย

ลักษณะอย่างหนึ่งในข้อเขียนของอิสยาห์คือการใช้ ความหมายคู่ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ E) ในข้อเหล่านี้ เราสามารถเห็นตัวอย่างที่ดีของการใช้ความหมายคู่ได้

ยาศ์แสดงให้เห็นว่าความชั่วร้ายที่ครอบงำยูดาห์และอิสราเอลรวมถึงบรรดาศตรีผู้ซึ่งหึงยโส และกังวลเกี่ยวกับเครื่องแต่งตัวเพชรพลอยและรูปลักษณ์ของพวกเขา มากกว่าความชอบธรรม แต่ข้อเหล่านี้สามารถประยุกต์ใช้ในยุคสุดท้ายได้เมื่อสตรีนี้นำสิ่งใดสำคัญกว่ากัน ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้กล่าวถึงข้อความตอนนี่ว่า:

“อิสยาห์หนึ่งในบรรดาศดาที่ยิ่งใหญ่ในยุคแรกเห็นวันเวลาของเรา และเขาได้พรรณนาถึงสภาวะการณ์ที่ครอบงำอยู่เหนือเหล่าธิดาแห่งไซอันในยุคสุดท้ายนี้...”

“บัดนี้ในสมัยปัจจุบันคำพยากรณ์ของอิสยาห์ได้และกำลังกลายเป็นจริง...

“มาตรฐานที่เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของศาสนจักรได้แสดงไว้ก็คือหญิงและชายควรแต่งการสุภาพ พวกเขาถูกสอนให้มีความประพฤติที่เหมาะสมและสุภาพตลอดเวลา ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับบรรดาศดาแห่งไซอันเมื่อพวกเขาได้แต่งกายโดยไม่สุภาพ นอกจากนี้ข้อสังเกตนี้สำหรับทั้งบุรุษและสตรี พระเจ้าทรงประทานบัญญัติต่ออิสราเอลโบราณว่าทั้งชายและหญิงควรปกปิดร่างกายของพวกเขาและรักษากฎพรหมจรรย์ตลอดเวลา” (*Answers to Gospel Questions*, 5:172-74)

(13-21) อิสยาห์ 3:16-24 ส่วนนที่ยากและคำรูปแบบโบราณ

คำอธิบายต่อไปนี้อาจจะช่วยให้คุณให้เข้าใจถึงพลังแห่งการกล่าวโทษของอิสยาห์ต่อการละทิ้งความเชื่อของสตรี

ข้อ 16 เติบคอบียดา “เป็นสำนวนโบราณที่พรรณนาถึงความมโหฬาร-การหึงในตัวเอง และเหยียดหยันต่อผู้อื่น (ดู Young, *Book of Isaiah*, 1:162)

ข้อ 16 “กระตุ้งกระตั้ง...ขยับเท้าให้มีเสียงกรังกริ่ง “สตรีที่สวมใส่สร้อยเครื่องประดับราคาแพงติดกับห่วงที่ข้อเท้า ป้อยครั้งที่สิ่งเหล่านี้จะประดับด้วยระฆัง (ดู Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:143)

ข้อ 17 “ทำให้หน้าผากของเขาทั้งหลายโล้นไป” เป็นสำนวนที่หมายความว่าจะถูกทำให้อับอาย

ข้อ 18 “กำไลข้อมือ...ปิ่นจุกเหรี้งและตุ้มวงเดือน” เป็นเครื่องเพชรพลอยสำหรับประดับที่มีรูปคล้ายดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ตามสมัยนิยม (ดู Young, *Book of*

Isaiah, 1:165)

ข้อ 19-23 คำโบราณได้ถูกใช้ในการแปลเพื่อนำพาเนื้อความของสิ่งอันเป็นที่นิยมของสตรีที่เฝทางโลก

สมัยโบราณ: “ผ้าแถบ”-ผ้าคลุมหน้า “ผ้ามาลา”-ผ้ารัดผม “หีบเครื่องนออบ”-กล่องใส่ เครื่องสำอาง “แหวนตรา”-เครื่องรางหรือของขลัง “แหวนจมูก”-ห่วงร้อยจมูก “เสื้องาน”-เสื้อสำหรับออกทำงานเท่านั้น “เสื้อคลุม”-เสื้อนงยาว “ผ้ามาลา”-ผ้ารัดหรือผ้าคลุมบนศีรษะ “จี้”-กล่าวกันว่าเป็นสิ่งที่ใช้ (มีวนผมให้ผมหยิก) ภาษาฮีบรูบอกว่าการเป่าเหมือนกับกระเป่าเงิน หรือกระเป่าถือในสมัยปัจจุบัน “แก้ว” ผู้รู้ส่วนใหญ่แปลว่าการจกโลหะ แม้บางคนแนะนำอาจเป็นเสื้อผ้าโปร่งใส “ผ้าโพกศีรษะ” สิ่งคลุมศีรษะที่ใช้มือพัน (ดู Young, *Book of Isaiah*, 1:165-66; Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:144-47)

(13-22) อิสยาห์ 3:24-26 ผลแห่งการล่องละเมิดของธิดาแห่งไซอัน

ศาสดาได้เปรียบเทียบรูปแบบแห่งความงามของพวกเขา กับผลของการพิพากษา เนื่องจากความชั่วร้าย ความงาม ความเย่อหยิ่ง แบบแฟชั่นจะกลายเป็นความโศกเศร้า การทายนะ และการเป็นทาส ผ้าคาดเอว ในข้อ 24 หมายถึงสายคาดที่ใช้พันรอบชุดตัวนอก (เครื่องนุ่งห่มอื่นๆ) คีลและเดลิซแสดงให้เห็นว่า “เชือก” ที่จะใช้แทนผ้าคาดเอว คือเชือกที่ใช้ผูกทาส ผ้ากระสอบคือผ้าขนแพะดำที่สวมใส่ในยามทุกข์โศกอย่างหนัก “ความขายหน้า” หมายถึงการตีตราซึ่งบ่อยครั้งมีมากับการที่บุคคลต้องตกเป็นทาส ดังนั้นคีลและเดลิซแปลข้อนี้ว่า “และแทนหน้าอบจะมีแต่ความเน่า-และ (เชือก) จะมีเชือกผูกทาส และแทนผมตัดจะมีศีรษะล้าน และแทนเสื้อชุดจะมีเสื้อยาวที่นำมาจากผ้ากระสอบ ความอดสูแทนความงาม” (*Commentary*, 7:1:147)

(13-23) อิสยาห์ 4:1 “จงปลดความอดสูของเรา”

ดูเหมือนว่าอิสยาห์ 4:1 ดูเหมือนจะสืบทอดความคิดในบทที่ 3 มากกว่าที่จะเริ่มความคิดใหม่ วลีนี้ชี้ว่าเงื่อนไขกล่าวถึงไว้ในข้อ 1 มีเหตุจากการขาดแคลนผู้ชายอันเป็นผลจากความวิบัติของสงครามที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ 3:25-26 เงื่อนไขที่หญิงเหล่านี้จะยอมรับการแต่งงาน “หากิน

ของเรา หานู่งหาห่มของเราเองเป็นสิ่งตรงข้ามกับระเบียบแห่งการแต่งงานของพระเจ้า (ดู อพยพ 21:10; ค.พ. 132:58-61) การที่จะมิได้แต่งงานและไร้ซึ่งบุตรในอิสราเอลสมัยโบราณเป็นสิ่งน่าอัปอาย (ดู อพยพ 30:23 และลูกา 1:25) สภาพการณ์ในสมัยนั้นน่ากลัวมากจนกว่าบ่อยครั้งสตรีจะมีสามีร่วมกับหญิงอื่นและไม่หวังจะได้อะไรของใจจากสามีเลย ถ้าเพียงพวกนางสามารถกล่าวได้ว่าได้แต่งงานกับเขา

(13-24) อธิษฐาน 4:2 อะไรคือ “สิ่งที่อกเพราะพระเจ้า”?

ดู บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอธิษฐาน 11:1

(13-25) อธิษฐาน 4:4 “ล้าง...ชำระ...เมา”

ขอความนี้บรรยายถึงการชำระให้บริสุทธิ์ของศิโยนเพื่อเตรียมการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าในยุคนสุดท้ายโดยผ่านการตีสอน (ดู อธิษฐาน 4:4 ด้วย) และการพิพากษาต่างๆ ในที่สุดอิสราเอลจะละจากความชั่วร้ายและหันกลับสู่พระเจ้า (เปรียบเทียบกับอธิษฐาน 5:16; เศคาริยาห์ 13:9; และฮีลามัน 12:1-3)

(13-26) อธิษฐาน 4:5-6 ศิโยนจะเป็นที่ลี้ภัย

ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 45:66-72 มีการพรรณนาถึงสภาวะอันศักดิ์สิทธิ์และให้การของศิโยนเพื่อการรวบรวมอิสราเอลในยุคนสุดท้าย พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 105:31-32 แถลงว่ารัศมีภาพของศิโยนจะเป็นการคุ้มครองของมันได้อย่างไร อธิษฐานได้เปรียบเทียบอิทธิพลแห่งการปกป้องจากสวรรค์กับสิ่งที่โมเสสได้มีประสบการณ์ (ดู อพยพ 14:19-20 และเฉลยธรรมบัญญัติ 1:33) เอ็ดเดอร์ออร์สัน แพทท์ได้ชี้ว่าการกลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ของอิสยาห์จะเป็นไปตามตัวอักษร

“เวลาจะมาถึง เมื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงพบกับสิทธิชนของพระองค์ที่ได้มาประชุมกัน และที่จะแสดงถึงการยอมรับของพระองค์ และว่าพระองค์ทรงรักพวกเขา พระองค์จะทรงทำการอัศจรรย์โดยการแผ่เมฆแห่งรัศมีภาพของพระองค์เหนือพวกเขา ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงบางสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ข้าพเจ้าหมายถึงระเบียบเดียวกันกับซึ่งครั้งหนึ่งได้มีอยู่ในโลกตราบเท่าที่หลับ-

ปลาของโมเสสเกี่ยวข้องอยู่ เมฆถูกพาไปในท่ามกลางลูกหลานแห่งอิสราเอลขณะเมื่อพวกเขาเดินทางไปในแดนทุรกันดาร...แต่ในยุคนสุดท้ายจะมีผู้คนที่บริสุทธิ์ในภูเขาไซอันพร้อมด้วยพระนิเวศที่สถาปนาขึ้นบนยอดเขาจนกว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์พร้อมด้วยเมฆที่แลเห็นได้ในเวลากลางวัน แต่เมื่อยามราตรีได้มาถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงพบพวกเขาด้วยเสาเพลิง ไม่เพียงในวิหารของพวกเขาเท่านั้นแต่ในที่ประชุมของพวกเขาด้วย ถ้าพวกเขาจะประชุมกันเพื่อการสักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และเมื่อพวกเขาได้กลับสู่ที่พำนักอาศัย ดูเถิดที่พำนักอาศัยแต่ละสถานจะได้รับความสว่างจากรัศมีภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นเสาเพลิงที่สว่างไสวในช่วงในยามราตรี

“ท่านเคยได้ยินถึงเกี่ยวกับนครไดอันเป็นที่โปรดปรานหรือได้รับพรตั้งนับแต่อิสยาห์ได้ให้คำพยากรณ์ไว้หรือเปล่า? ไม่เลยเพราะมันจะเป็นงานในยุคนสุดท้าย เป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำในยุคนสุดท้ายเมื่อพระองค์ทรงเริ่มเปิดเผยพระองค์เองและที่จะแสดงพลังอำนาจของพระองค์ให้ปรากฏในหมู่ประชาชาติ” (*Journal of Discourses*, 16:82)

(13-27) อธิษฐาน 5:1-7 อุปมาเกี่ยวกับสวนองุ่นของอิสยาห์

ศาสดาได้ใช้อุปมาเกี่ยวกับสวนองุ่นเพื่อแสดงถึงความพินาศและการกระจายที่รอคอยอิสราเอล (ยูดาห์) สำหรับตัวอย่างเพิ่มเติมในการประยุกต์ใช้อุปมาที่คล้ายคลึงกันนี้ขอให้ดู James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p.541-42

การสูญเสียการคุ้มครองสำหรับสวนองุ่น การเพิกเฉยและการอดอยากเป็นผลจากการล่วงละเมิดของอิสราเอล (ดู ข้อ 5-7)

(13-28) อธิษฐาน 5:8-25 การเตือนถึงผลของการละทิ้งความเชื่อและการล่วงละเมิด

หลังจากอุปมาเพื่อแนะนำหน้าแล้ว ศาสดาอิสยาห์ได้ให้ตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับความชั่วร้ายของผู้คนสมัยของเขา

ข้อ 8 พวกเขาได้สร้างฐานะอันมั่งคั่งโดยผ่านความชั่วร้าย คีลและเดลิสได้อธิบายว่า: ‘คนที่มีอำนาจบาปใหญ่

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์

ยอมไม่ได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์และคนที่มิหน้ามีตากก็ได้เข้า
อยู่อาศัย' [โยบ 22:8] ความโลภดังกล่าวนี้นำตำหนิ
เนื่องจากกฎของอิสราเอลได้กำหนดไว้อย่างเข้มงวดว่า
ตราบเท่าที่เป็นไปได้ควรมีการแบ่งผืนดินให้เท่ากันและ
ว่าไม่ควรโยกย้ายหรือนำทรัพย์สินของครอบครัวที่เป็น
มรดกตกทอดไป ทรัพย์สินของครอบครัวไม่ควรได้ถูก
เปลี่ยนแปลง" (Commentary, 7:1:166)

สำหรับที่ดินสิบเอเคอร์ (หนึ่งหมื่นตารางเมตร) ที่จะ
ผลิตผลเพียงหนึ่งบัท (ประมาณ 31 ลิตร) และเมล็ดพืช
หนึ่งไฮเมอร์ (ประมาณ 228 ลิตร) ให้ผลิตผลเพียงหนึ่ง
เอฟาห์ (35 ลิตร) แสดงให้เห็นว่าผืนดินขาดความอุดม
มากเพียงไรอันเนื่องมาจากความชั่วร้าย

ข้อ 11 การมีเมมาและการเล่นสนุก โดยไม่มีการใส่ใจ
ต่อพระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 12 ไม่มีความรู้ถึงความจริงและถึงหลักธรรมอัน
แท้จริง ความอวิชาเป็นสิ่งที่ขัดขวางในการชวนชวยทุก
ด้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิ่งทางวิญญาณ ศาสตราจารย์เชพ
สมิธได้ให้คำสอนเกี่ยวกับหลักธรรมอันสำคัญนี้ "ศาสนา
จักรฯ ต้องได้รับการชำระล้างและข้าพเจ้าประกาศต่อ
ต้านการผิดบาปทั้งปวง บุคคลจะมิได้รับการช่วยให้อุด
เร็วเกินกว่าที่เขาจะมีความรู้เพราะถ้าเขาไม่มีความรู้เขา

จะถูกนำเข้าสู่การเป็นเชลยโดยอำนาจชั่วร้าย บางอย่าง
ในโลกอื่นเพราะวิญญาณชั่วร้ายจะมีอำนาจมากกว่าและ
ทรงพลังมากกว่าผู้คนมากมายจนแผ่นดินโลกนี้ ฉะนั้น
จำต้องมีการเปิดเผยที่จะช่วยเหลือเราและให้ความรู้
เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้าแก่เรา" (Teachings,
page 217)

ข้อ 18 พวกเขาตั้งบาปและการผิดบาปด้วยเชือกแห่ง
ความเหลวไหล อีสยาห์ 5:18 ช่วยอธิบายถึงถ้อยคำที่
เป็นสำนวนของอีสยาห์: "พวกเขาได้ลากบาปอย่างกับใช้
เชือกโยงเกวียน"

ข้อ 20 พวกเขาบิดเบือนความชอบธรรมและความดี
โดยเรียกมันว่าความชั่วร้าย และแทนสิ่งที่ชั่วร้ายด้วยสิ่ง
ดีนับเป็นธรรมชาติของผู้ผิดบาปที่จะปฏิเสธความจริงแท้
ของผลแห่งการล่วงละเมิดของพวกเขา และพยายามที่
จะอธิบายว่ามันมิใช่เช่นนั้น

ข้อ 21 พวกเขาฉลาดในสายตาของเขาเอง ประธาน
เอ็น. เอลดอน แทนเนอร์ ได้แสดงถึงความจำเป็นที่จะ
ต้องใส่ใจในคำเตือนนี้ เขาให้ข้อสังเกตว่าเมื่อผู้คนได้
เรียนรู้สิ่งทางโลกเช่น วิทยาศาสตร์และปรัชญาพวกเขา
พึงพาแต่ตนเองและพร้อมที่จะอิงอยู่กับความเข้าใจของ
พวกเขาเอง จนถึงจุดที่พวกเขาคิดว่าพวกเขาเป็นไทจาก
พระผู้เป็นเจ้า และเนื่องจากการเรียนรู้ทางโลกของพวกเขา
พวกเขา รู้สึกว่าถ้าพวกเขาไม่สามารถพิสูจน์โดยทาง
กายภาพ ทางวิทยาศาสตร์ หรือทางคณิตศาสตร์ว่าพระผู้
เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาสามารถและควรละจาก
คำถามนี้ และแม้แต่ปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าและพระเยซู
คริสต์ ครั้นแล้วบรรดาศาสตราจารย์มากมายของพวกเขา
เราได้เริ่มสอนสิ่งที่บิดเบือนเพื่อนำพาสานุศิษย์ให้ตาม
พวกเขาไป และบรรดาหนุ่มสาวของเราที่เราส่งไปเพื่อ
เรียนรู้ได้ยอมรับพวกเขาว่าเป็นผู้อำนาจ และหลายคน
ได้ถูกทำให้สูญเสียศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า...

"มันจะเป็นการมีปัญญามากกว่า และดีกว่าเพียงไร
สำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับความจริงอันเรียบง่ายชัดเจน
ของพระกิตติคุณและยอมรับว่าพระผู้เป็นเจ้า พระผู้
สร้างของโลก และพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์
เป็นผู้มีอำนาจ สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่สามารถหักล้างได้
และซึ่งพวกเขาไม่สามารถให้คำอธิบายที่ดีกว่าได้ด้วย
ศรัทธาเขาต้องพร้อมที่จะยอมรับว่ามีอ้างถึงหลายสิ่ง ที่

เขาไม่สามารถเข้าใจได้” (In Conference Report, Oct. 1968, p.48-49)

ข้อ 23 พวกเขา “ปล่อยผู้คนที่คิดเพื่อรับสินบน” บรรดาผู้ที่ได้กระทำความผิดทางอาญาถูกประกาศว่าบริสุทธิ์โดยผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ที่กินสินบนในขณะที่ผู้บริสุทธิ์ถูกพบว่ามีความผิดเพื่อที่พวกเขาจะถูกลงโทษและทรัพย์สินของเขาถูกริบรอน เป็นที่แน่ชัดว่าความชั่วร้ายอันดำมืดที่ครอบงำอยู่เหนืออิสราเอลในอาณาจักรเก่าแก่ของยูดาห์ช่วยผู้อ่านสมัยปัจจุบันให้เข้าใจว่าทำไมการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าจึงมาสู่พวกเขา แต่โลกทุกวันนี้สามารถเรียนรู้บทเรียนอันสำคัญบทหนึ่งว่ามนุษย์ต้องการเพียงมองดูความชั่วร้ายอย่างเดียวกันซึ่งครอบงำอยู่โดยรอบด้านทุกด้าน ผลของบาปในทุกวันนี้มีความย่อยยับมากเหมือนดังที่มันได้เป็นในสมัยโบราณ นั่นคือข่าวสารของอิสยาห์สำหรับทุกวันนี้

(13-29) อิสยาห์ 5:26-30 “พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาให้แก่ประชาชาติ” ในยุคสุดท้าย

การรวมอิสราเอลในความรุ่งโรจน์และด้วยวิธีการที่ไม่เป็นที่รู้จักในสมัยของอิสยาห์ถูกกล่าวไว้ในท้ายบทนี้ เอ็ลเดอร์เลอแกรนด์ ริชาร์ดส ได้เสนอการประยุกต์ใช้ถ้อยคำของคาสตาในยุคนสมัยใหม่นี้ไว้:

“เนื่องจากไม่มีรถไฟหรือเครื่องบินในสมัยนั้น อิสยาห์คงยากที่จะเอ่ยชื่อของมัน อย่างไรก็ตามดูเหมือนเขาได้พรรณานาถึงมันด้วยถ้อยคำอันไม่ผิดพลาด เสียงฟ้าผ่ามาของพวกเขาคือเหมือนหินเหล็กไฟและกงล้อของพวกเขาคือเหมือน ‘ลมหมุน’ จะเปรียบกับสิ่งใดได้ดีกว่าที่ว่ามันคือรถไฟในสมัยปัจจุบัน? ‘เสียงคำรามของเขา...เหมือนสิงห์หนุ่ม จะเปรียบว่าเป็นสิ่งใดได้ดีกว่าเสียงกึกก้องของเครื่องบิน รถไฟและเครื่องบินมิได้หยุดในยามราตรี ดังนั้นอิสยาห์มิได้มีเหตุผลดีหรือในการกล่าวว่า ‘ไม่มีผู้ใดหลับสนิทหรือนิรา ฟ้าคาดเอาสักผืนหนึ่งก็ไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็ไม่ขาดสักสายหนึ่ง’ โดยรูปแบบนี้ของการคมนาคมพระเจ้าทรงสามารถที่จะ ‘ผิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลก’ ‘เขามาอย่างรวดเร็วและรีบเร่ง” (*Israel! Do You Know?*, page 182)

ข้อความที่ว่า “อาณัติสัญญาให้แก่ประชาชาติ” อภิปรายไว้ในข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 11:10-12

(13-30) อิสยาห์ 5:26 มั่นหมายความว่าอย่างไรที่จะ “ผิวพระโอษฐ์” ต่อประชาชาติ?

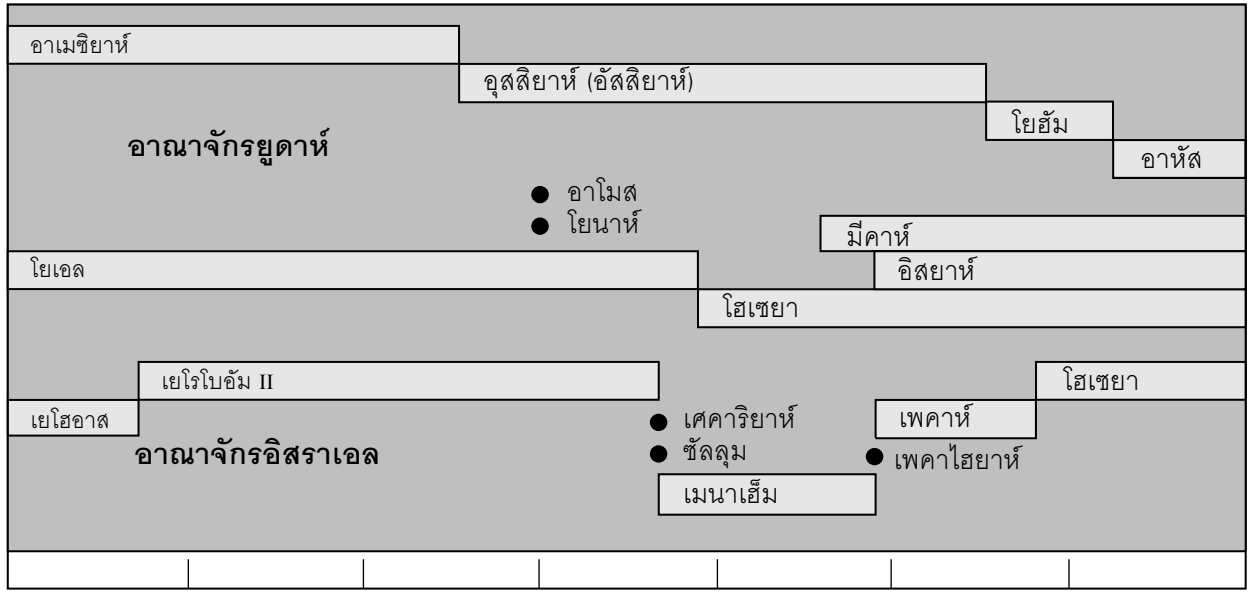
ข้อความนี้ฟังดูแปลกในทุกวันนี้มันเป็นเพียงหมายถึงสัญญาเช่น เสียงแตรเพื่อปลุกเร้าหรือบอกเหตุการณ์แก่ใครสักคน (ดู อิสยาห์ 5:26n และอิสยาห์ 7, 18n)

(13-31) อิสยาห์ 6:1-4 ภาพนิมิตเกี่ยวกับพระเจ้าและอาณาจักรซีเลสเชียล

ภาพนิมิตเกี่ยวกับอาณาจักรซีเลสเชียลเป็นสิ่งยากที่บรรยายถึง ถ้าหากเป็นไปได้ นั่นคือสถานียากยิ่งของคาสตาอิสยาห์ ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เขาได้พยายามที่จะพรรณนาถึงบางสิ่งเกี่ยวกับพลังและรัศมีภาพแห่งประสบการณ์ของเขา โดยการใชภาพลักษณ์และคำซึ่งผู้อ่านของเขาสามารถจินตนาการได้ แม้กระนั้นเขารู้สึกว่าได้บกพร่องอยู่มากในการสื่อสารความถึงความจริงแห่งประสบการณ์นั้น ต่อมาในงานเขียนของเขา อิสยาห์ได้บรรยายถึงความไม่สมบูรณ์ของถ้อยคำและแม้ความรู้ลึกของมนุษย์ที่จะเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์ เขาเขียนว่า: “ตั้งแต่เก่าก่อนไม่มีผู้ใดได้ยินหรือทราบด้วยหูหรือตาได้เห็นพระเจ้าสักองค์นอกเหนือพระองค์ ผู้ทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์” (อิสยาห์ 64:4)

คนอื่นๆ ที่ได้มีประสบการณ์กับภาพนิมิตเกี่ยวกับอาณาจักรซีเลสเชียลได้ยกคำของอิสยาห์มาใช้ (เพื่อพยายามอธิบายความสามารถอันจำกัดของพวกเขาในการบอกเล่าสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขา (ดู 1 โครินธ์ 2:9; ค.พ. 76:10) คาสตาใจเซฟ สมิธ ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับประสบการณ์ดังกล่าวเมื่อเขากล่าวว่า: “เราจะสามารถอ่านและเข้าใจสิ่งทั้งหมดที่ได้รับการเขียนไว้ นับจากสมัยของแอตัม ในสัมพันธภาพของมนุษย์กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและเทพในสถานะแห่งอนาคตได้หรือ เราคงรู้เพียงน้อยมากเกี่ยวกับมัน การอ่านประสบการณ์ของผู้อื่นหรือการเปิดเผยที่ให้กับพวกเขา จะไม่เคยที่ชนะแห่งความเข้าใจถึงสถานการณ์ของเราและสัมพันธภาพอันแท้จริงกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแก่เรา ความรู้ในสิ่งเหล่านี้สามารถได้มาโดยผ่านวิธีการต่างๆ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ถูกกำหนดไว้เพื่อจุดประสงค์นี้เท่านั้น ขอให้ท่านจงมองท้องฟ้าสักท่านาที่และท่านจะรู้มากกว่าที่ท่านรู้จากการอ่านทุกสิ่งที่ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ” (*Teachings*, p.324)

790 ปีก่อน ค.ศ. 780 ปีก่อน ค.ศ. 770 ปีก่อน ค.ศ. 760 ปีก่อน ค.ศ. 750 ปีก่อน ค.ศ. 740 ปีก่อน ค.ศ. 730 ปีก่อน ค.ศ. 720 ปีก่อน ค.ศ.
 ผู้เข้าร่วมสมัยกับกษัตริย์อุสสิยาห์

(13-32) อิสยาห์ 6:1 “ในปีที่กษัตริย์อุสสิยาห์สิ้นพระชนม์”

ปีโดยประมาณของการสิ้นพระชนม์ของ 740 ปีก่อนคริสตศักราช ท่านจะสามารถทบทวนเหตุการณ์ที่ได้เกิดก่อนและหลังจากนี้ได้ในส่วนเสริมความเข้าใจ F ทั้งยอห์นและนีไฟได้ให้ประจักษ์พยานว่า พระเจ้าที่อิสยาห์เห็นคือพระเยซูคริสต์ในสภาก่อนมติ (ดู ยอห์น 12:41; 2 นีไฟ 11:2-3) นอกจากนี้คนอื่นๆ ได้เป็นพยานถึงภาพที่คล้ายคลึงกันนี้ (ดู วิวรรณ์ 4:1-11)

(13-34) อิสยาห์ 6:2 เสราฟิมคืออะไร?

“เสราฟิม คือเหล่าเทพซึ่งพำนักในที่ประทับของพระเจ้า เป็นเจ้าเพื่อถวายพระสิริ เกียรติและการยกย่องอย่างต่อเนื่องแด่พระองค์ ‘ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ พลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์’ (เพลงสดุดี 148:2) เป็นที่แน่ชัดว่าเสราฟิมรวมถึงเหล่าวิญญาณ ที่ปราศจากร่างกายก่อนการเป็นอยู่ในโลกนี้เพราะพระเจ้าของเรา ‘มองเห็นผืนอันกว้างใหญ่ของนිරันดรและ *ไฟรพท์ที่เป็นเชรฟ์ท์ทั้งหมดของสวรรค์ก่อนโลกถูกทำขึ้น*’ (ค.พ. 38:1) ยังไม่แน่ชัดว่าจะใช้นามเสราฟิมกับเทพที่ดีพร้อมและเทพที่พินคินชีวิตแล้วได้หรือไม่ในขณะอันยาวนานเพื่อสิทธิชน ศาสดาสวด ‘เพื่อพวกเขาพระองค์จะผสมผสานเสียงของพวกเขาเข้าพระองค์

พร้อมด้วยการให้ ร้องสรรเสริญ ร้องโฮซันนาแด่พระเจ้าเป็นเจ้าของลูกแกะ’ (ค.พ. 109:79)

“ในภาษาฮีบรู พหูพจน์ของเสราคือคำว่าเสราฟิม อิศยาห์เห็นเสราฟิมในภาพนิมิตและได้ยินเขาเหล่านี้ร้องต่อกันและกันว่า ‘บริสุทธ์ บริสุทธ์ บริสุทธ์ พระเจ้าจอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์’ ข้อเท็จจริงที่ว่าเทพเหล่านี้ได้ถูกแสดงให้เขาเห็นว่ามีปีกของมันเป็นการแทน ‘อำนาจที่เคลื่อนไหวที่จะกระทำ ฯลฯ’ เหมือนกับเป็นสภาพในนิมิตที่คนอื่นๆ ก็ได้รับด้วย (ค.พ. 77:4)” (Bruce R. Mckonkie, Mormon Doctrine, p. 702-03)

(13-35) อิสยาห์ 6:4 “รากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือน...และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด”

การแปลความอีกอย่างหนึ่งของวลีแรกจากภาษาฮีบรู บอกได้ชัดเจนมากขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด:

“รากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือน” การปรากฏของควันเป็นการแทนถึงการปรากฏและรัศมีภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า” (ดู อพยพ 19:18 และวิวรรณ์ 15:8) บ่อยครั้งไฟและควันถูกใช้เพื่อแสดงภาพถึงรัศมีภาพแห่งอาณาจักรซีเลสเชียล ภาษาของโจเซฟ สมิท เองกล่าวว่า:

“พระเจ้าเป็นผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสถิตในไฟอันเป็นนิรันดร์ เนื้อหนังและโลหิตไม่สามารถไปถึงที่นั่นได้ เนื่องจากสิ่งเน่าเปื่อยทั้งปวงจะถูกเผาผลาญโดยไฟ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ [เฉลยธรรมบัญญัติ 4:24; ฮีบรู 12:29]” เมื่อเนื้อหนังของเราถูกปลุกเร้าโดยพระวิญญาณจะไม่มีโลหิตในพลับพลาแห่งนี้ บางคนพำนักอยู่ในรัศมีภาพที่สูงกว่าของคนอื่นๆ “...การเป็นอมตะพำนักอยู่ใน (เผา) ไหม้ออันเป็นนิรันดร์” (*Teachings* p. 367)

(13-36) อิสยาห์ 6:5-8 ศาสดาได้รับการอภัย

ข้อความที่ว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้าเพราะเจ้าพิณาคแล้ว” เป็นสำนวนที่ประกาศถึงความรู้สึกอันท่วมท้นถึงการไม่มีค่าควรของอิสยาห์ต่อพระพักตร์พระเจ้า (ดู *Young, Book of Isaiah*, 1:247-48) ในทำนองเดียวกัน การชำระล้าง...เป็นสัญลักษณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์ การทำให้สะอาด และการให้อภัย (ดู *Young, Book of Isaiah*, 1:250-51) โจเซฟ สมิธมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับการเรียกของเขาและการทำการปฏิบัติศาสนกิจของเขาให้สำเร็จ (ดู สมิธ 2:29; ค.พ. 29:3; 36:1; 50:36; 60:7)

(13-37) อิสยาห์ 6:9-13 คำพยากรณ์เกี่ยวกับการละทิ้งสิ่งทางวิญญาณ

ถ้อยคำของศาสดาอิสยาห์ได้รับมอบอำนาจให้ประกาศออกไปอันเป็นส่วนหนึ่ง ในการนำผู้คนมาสู่การยอมรับจากการเลือกของพวกเขาอย่างเต็มที่เพื่อว่าเมื่อพวกเขาจากไปแล้วจะไม่มีข้อแก้ตัว การให้ความหมายของพระคัมภีร์มอรมอนในข้อ 9 แสดงว่าพระเจ้ากำลังบอกอิสยาห์ว่าผู้คนส่วนมากจะปฏิเสธถ้อยคำของเขา: “และพระองค์ตรัสว่า: จงไปบอกคนพวกนี้-ท่านได้ยินก็จริง แต่เขาหาเข้าใจไม่และท่านเห็นก็จริง แต่เขาหาเห็นไม่” (2 นิไฟ 16:9; ตัวเอนแตกต่างไปจากพระคัมภีร์ไบเบิล)

ผู้คนอ้างว่าพวกเขาได้ยินและเห็นแต่พวกเขาไม่เข้าใจวิญญาณของข่าวสาร

คำบัญชาที่ว่า “จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มึนงง... ให้หูทั้งหลายของเขาหนวก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย” ถูกใช้เพื่อบรรยายถึงขั้นตอนที่ทำให้ผู้คนมีภาระหน้าที่ แน่ใจที่ว่าการบัญชาที่หมายถึงสายตาทางวิญญาณ การได้ยินทางวิญญาณและความรู้สึกทางวิญญาณ”

(Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:200)” มีการทำให้ตัวเองแข็งกระด้างในความชั่วร้าย...บาปมีการลงโทษในตัวของมันเองตามธรรมชาติ...และการกระทำชั่วร้ายในตัวของมันเองเป็นผลมาจากการตัดสินใจด้วยตนเองอันมีมาจากเจตนาของบุคคลเอง “(Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:201) บุคคลไม่สามารถต่อต้านหรือปฏิเสธความจริงโดยปราศจากการเกิดความแข็งกระด้างทางวิญญาณในท้ายสุด (ดู *History of the Church*, 4:264) การตั้งข้อหาของอิสยาห์ต่ออาณาจักรยูดาห์ที่ได้รับการยกมาอ้างไว้อีกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อแสดงว่าผู้คนในสมัยนั้นมิได้แตกต่างออกไป การที่หลายคนไม่สามารถเข้าใจอุปมาคือการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์ของอิสยาห์ (ดู มัทธิว 13:10-17 และ ลูกา 8:9-10) อีกทั้งความหมายของการอัศจรรย์ก็ยังคงเป็นการเข้าใจผิด (ดู ยอห์น 12:37-41) ประจักษ์พยานของพระมาไซยาและการเป็นพระบุตรของพระองค์ได้รับการเข้าใจโดยสานุศิษย์ของพระองค์อย่างน้อยที่สุดก็ส่วนหนึ่ง แต่มันถูกปฏิเสธโดยคนอื่น (ดู ลูกา 10:21-24)

ศาสดาอิสยาห์ทูลถามพระเจ้าว่าคนบางคนจะแข็งกระด้างต่อความจริงนานแค่ไหน (ข้อ 11) คำตอบก็คือจนกว่าจะไม่มีมนุษย์อยู่อีกต่อไป

(13-38) อิสยาห์ 6:13 การกระจัดกระจายและการรวมผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์

ข้อพระคัมภีร์นี้บันทึกคำพยากรณ์ที่ว่าเชื้อสายของยูดาห์จะรอดชีวิตจากวิบัติที่จะมาถึงเสมือนต้นไม้ที่สลัดใบของมันในฤดูหนาวแต่ทว่ายังคงมีชีวิตรอดอยู่

(13-39) อิสยาห์ 7:1-9 การเตือนล่วงหน้าต่อต้านการเป็นพันธมิตรระหว่างอิสราเอล (เอฟราอิม) กับซีเรีย

อาณาจักรอิสราเอล (เอฟราอิม) ในทางเหนือได้เข้าเป็นพันธมิตรกับซีเรีย เพื่อให้ได้กำลังร่วมและการป้องกันร่วมกันต้านทานจักรวรรดิอัสซีเรีย เมื่อยูดาห์ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมเป็นพันธมิตรด้วยพวกเขาได้ขู่ที่จะเข้าปราบปรามยูดาห์และโจมตีเขตแดนทางใต้ของยูดาห์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:36-38; 16:1-6)

อิสยาห์ได้รับบัญชาให้เตือนกษัตริย์อาหัสมิให้แสวงหาพันธมิตรทางการเมืองแก่ยูดาห์เพื่อป้องกันผู้คนของ

ภาพนิมิตของไอเซยาเกี่ยวกับการประสูติของพระคริสต์

เขากษัตริย์อาหัสซึ่งเป็นกษัตริย์ (องค์ที่สามของยูดาห์) ผู้ซึ่งอิสยาห์ได้ถูกส่งมาให้คำปรึกษาแก่พระองค์ ในที่สุดพระองค์ก็ปฏิเสธการเตือนของพระเจ้า (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 16:7-20 และ ส่วนเสริมความเข้าใจ F ด้วย)

(13-40) อิสยาห์ 7:3 ผู้ใดคือ “เซ-อารยาซุบ” ?

เขาคือนุตรชายคนหนึ่งของคาสตาอัสยาห์ซึ่งร่วมทางไปกับบิดาของเขาในการไปเฝ้ากษัตริย์ ชื่อของเขาเป็นชื่อทางการพยากรณ์ด้วยโดยมีความหมายว่า “พวกที่เหลือจะกลับมา” (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 8:18)

(13-41) อิสยาห์ 7:3 อะไรคือ ท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซีกฟอก?

ดู บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17

(13-42) อิสยาห์ 7:4 เหตุใดเรซินแห่งซีเรียและเปดาร์แห่งอิสราเอลจึงถูกเรียกว่า “เศษดินพินที่จวนมอด”?

ภาพลักษณ์คือคบไฟที่เผาไหม้จนสิ้นแล้ว ท่อนไม้ที่ไหม้จนเป็นถ่านดำปราศจากพลัง และการลูกกลม (ดู Young, Book of Isaiah, 1:273)

(13-43) อิสยาห์ 7:8 “ภายใน 65 ปี”

เนื่องจากลำดับเวลาของเนื้อความในพระคัมภีร์และสมัยปัจจุบันมิได้สมบูรณหรือสอดคล้องกันเป็นการยากที่จะหาคำตอบประวัติศาสตร์ในลักษณะของปีต่อปี อย่างไรก็ตาม

ก็ตามการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์ได้เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าได้อยู่เลยหลังจากการรุกรานระยะแรกของทีกัลสปีเลเซอร์ที่ 3 และเซลมานเนสอร์ที่ 5 จนถึงการครอบครองในบั้นปลายและการสับเปลี่ยนพลเมืองส่วนใหญ่ภายใต้กษัตริย์เอซาร์ฮัดโดนชาวอัสซีเรียตลอดเวลาแห่งการแตกแยกและการย้ายถิ่น เอฟราอิมเดิมอาณาจักรฝ่ายเหนือสามารถที่จะรักษาลักษณะเฉพาะบางอย่างไว้ได้จนถึงการเนรเทศออกจากถิ่นเดิมครั้งสุดท้าย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ F ดู also Keil and Delitzsch, Commentary, 7:1:211-12 ; Young, Book of Isaiah, 1:275-76)

(13-44) อิสยาห์ 7:10-16 สัญญาถึงการปกป้องของพระมาไซยา

กษัตริย์อาหัสทรงล้งเลพระทัยที่จะรับคำปรึกษา ดังนั้นคาสตาได้ทำทนายพระองค์ให้แสวงหาพยานเพื่อเป็นการยืนยันจากพระเจ้า “จงขอหมายสำคัญ” (ข้อ 11) “ทว่ากษัตริย์ยังคงปฏิเสธมิใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ประสงค์จะทดลองพระผู้เป็นเจ้าดังที่พระองค์ทรงตรัส (ข้อ 12) แต่เป็นเพราะกษัตริย์มีประสงค์ให้พระเจ้าทรงแทรกแซงในแผนการของพระองค์ที่เข้าเป็นพันธมิตรกับประชาชาติอื่นๆ อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยหมายสำคัญโดยทรงยืนยันถึงสัญญาแห่งคำพยากรณ์ที่ว่าพระเมษโปดกจะทรงประสูติจาก (ผู้ที่เหลืออยู่) ของยูดาห์ และว่ายูดาห์จะไม่ถูกทำลายลงทั้งหมด ในทางตรงกันข้ามกับคำสัญญาที่มีต่อยูดาห์ ผู้เขียนได้พยากรณ์ถึงการล่มสลายของอาณาจักรฝ่ายเหนือในเวลานั้นถูกปลงพระชนม์โดยอัสซีเรีย (ดู Monte S. Nyman, “Great are the Words of Isaiah, p. 58-59; เสริมความเข้าใจ F)”

(13-45) อิสยาห์ 7:14 “หญิงสาวคนหนึ่ง...จะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง”

ข้อความนี้ได้รับการยกมากล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่โดยที่ได้กลายเป็นจริงแล้วโดยการประสูติของพระเยซูคริสต์ (ดู มัทธิว 1:25) ผู้วิจารณ์บางคนเชื่อว่าคำที่แปลว่า สาวพรหมจารีหมายถึงหญิงสาวเท่านั้นและมีผู้ใช้ผู้ที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อน พวกเขาได้กระทำได้ดังนี้ในความพยายามที่จะแย้งข้อความนี้เพื่อเป็นข้อพิสูจน์การประสูติของพระเยซูคริสต์จากหญิงพรหมจารี แต่มันสามารถแสดงให้เห็น

ว่าคำนี้ได้รับการแปลอย่างถูกต้องและมันหมายถึงหญิงที่ยังมิได้สมรส (ดู *Young, Book of Isaiah*, 1:286-88)

พระคัมภีร์มอรมอนให้ประจักษ์พยานถึงความเป็นหญิงพรหมจรรย์ของมารีย์เมื่อครั้งเริ่มตั้งครรรค์พระคริสต์ (ดู 1 นีไฟ 11:13, 15, 18, 20-21) ดังนั้นภาพนิมิตของนีไฟจึงยืนยันถึงคำพยากรณ์ในอดีตของอิสยาห์ว่าแท้จริงแล้วมันคือหญิงพรหมจรรย์ผู้หนึ่งที่จะตั้งครรรค์

ประธานมาเรียน จี. รอมนีก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการนำทางจิตวิญญาณในการเข้าใจถึงคำประกาศของศาสดาอิสยาห์: “นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งซึ่งมนุษย์ได้แก้ไขพระคัมภีร์โดยปราศจากการตั้งใจของพระวิญญาณในการพยากรณ์ถึงการประสูติของพระคริสต์ อิสยาห์กล่าวว่า: “ดูเถิด (พรหมจรรย์) จะตั้งครรรค์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเขาจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล” (อิสยาห์ 7:14) เมื่ออิสยาห์ได้ใช้คำว่า หญิงพรหมจรรย์ เขาได้กำลังกล่าวถึงหญิงที่ไม่เคยรู้จักชายใดมาก่อนที่จะให้กำเนิดบุตร

“ผู้แปลสมัยปัจจุบันกล่าวว่า: “ดูเถิดหญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรรค์และคลอดบุตรชายและจะเรียกนามของเธว่าอิมมานูเอล” ท่านจะเห็นว่าพวกเขาไม่เชื่อว่าพระคริสต์คือพระเจ้า ฉะนั้นมันไม่แตกต่างกันอะไรสำหรับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะกล่าวว่า ‘หญิงสาวคนหนึ่ง’ หรือ ‘หญิงพรหมจรรย์คนหนึ่ง’ ก็ตาม” (In Conference Report, Tokyo Japan Area Conference 1975, p.46)

(13-46) อิสยาห์ 7:14 อะไรคือความหมายของนาม “อิมมานูเอล”?

นามนี้เป็นสัญญาที่บรรยายถึงภารกิจของพระคริสต์ในความเป็นอมตะ พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ให้การแปลความที่ถูกต้องในภาษาฮีบรูไว้ มีบทวิพากษ์ไว้ว่า: “ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า ดูเถิดหญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรรค์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเขาจะเรียกนามท่านว่าอิมมานูเอล แปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา” (มัทธิว 1:22-23)

(13-47) อิสยาห์ 8 คำเตือนเกี่ยวกับการรุกรานจากอัสซีเรียที่กำลังจะมาถึง

บทนี้เป็นการสืบต่อของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่

ได้กล่าวไว้ในบทที่ 7 (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ F) ศาสดาอิสยาห์ได้เตือนยูดาห์อีกว่ามิให้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรใดๆ ดังที่เขาได้พยากรณ์ไว้เพราะสิ่งเหล่านี้จะไร้ผล คำสัญญาแห่งพระมาไซยาของอิมมานูเอล (พระเจ้าทรงอยู่กับเรา) จะมีชัยเพื่อพวกเขา การรุกรานจากอัสซีเรียจะมาถึงแต่ยูดาห์จะยังคงรอดอยู่ได้ อิสยาห์ได้จับข้อเขียนของเขาโดยการเตือนให้ต่อต้านคำสอนปลอมและการปฏิบัติปลอมๆ ที่จะพายุศาห์ออกจากกฎและประจักษ์พยานที่ได้เปิดเผยแก่พวกเขา

(13-48) อิสยาห์ 8:1-4 ผู้ใดคือ “มาเซอร์ ชาลาลห์ซบัส”?

นี่คือชื่อสามัญที่ยาวที่สุดของพระคัมภีร์ไบเบิล และในภาษาฮีบรูมันมีความหมายที่เป็นข่าวแห่งการเตือนต่อยูดาห์ที่ชื่อนี้หมายความว่า “เพื่อทำให้การปล้นสะดมสำเร็จเร็วขึ้น เขาได้เร่งเร้าเหยื่อ” พระเจ้าทรงบัญชาศาสดาที่จะตั้งชื่อนี้ให้กับบุตรชายที่เกิดใหม่ของเขา คำว่า “หญิงผู้เผยวจนะ” (Prophetess) ถูกใช้ในที่นี้เพียงเพื่อหมายถึงภรรยาของศาสดามิไซยาเกี่ยวกับของประทานหรือตำแหน่งทางการพยากรณ์ (ดู *Young Book of Isaiah*, 1:303) ชื่อของบุตรชายคนนี้และเซอารยาซุบเป็นชื่อทางการพยากรณ์เพื่อทำให้ข่าวสารของอิสยาห์น่าสนใจ (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 7:3 และ 8:18)

(13-49) อิสยาห์ 8:14 “หินกระทบเท้าและเป็นศิลาอันเป็นที่สะดุด”

พระมาไซยาได้รับการกล่าวถึงในพระคัมภีร์ว่าทรงเป็น “ศิลา” (ดู ปฐมกาล 49:24 และเพลงสดุดี 188:22) และทรงเป็น “หิน” ด้วย (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4, 15 และ 1 ซามูเอล 2:2) ในที่นี้ศาสดาใช้คำนี้เพื่อพรรณนาถึงการ (หินปฏิเสธ) พระผู้ช่วยให้รอด การสะดุดและการ (กระทบเท้า) โดยการไม่เชื่อของอิสราเอลและยูดาห์ ผู้เขียนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ยกข้อความนี้มาไว้เพื่อให้เห็นด้วยว่าพวกเขาวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุดแล้วได้ละทิ้งพระผู้ช่วยให้รอดอย่างไร (ดู โรม 9:33; 1 เปโตร 2:8)

(13-50) อิสยาห์ 8:18 “ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญและเป็น (ลาง) ในอิสราเอล

นาม *อิสยาห์* หมายความว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วย” ชื่อของบุตรชายทั้งสองของเขา เซอารยาซุบ (อิสยาห์ 7:3) และ มาเซอร์ซาลาลห์ซบัส (อิสยาห์ 8:1) ได้นำข่าวสารมาสู่ผู้คนในยูดาห์ด้วย (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 7:3 และ 8:1-4) หรือได้ยื่นอิสยาห์และบุตรชายของเขา เขาจะได้รับข่าวสารผ่านทางนามของพวกเขาเหล่านี้ซึ่งเป็นเครื่องหมายหรือพยานต่อผู้คนที่ทั้งหลาย

(13-51) อิสยาห์ 8:19 คำเตือนให้ห่างจากคนทรงผู้ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพึมพำ

คำว่า “คนทรง” มีคำที่ถูกต้องที่จะนำพาความหมายสำคัญที่ใช้ในภาษาฮีบรู คำภาษาฮีบรู “ob” หมายถึง “กลองหรือวงเล็ก ๆ ที่ทำด้วยหนัง” (ดู William Gesenius, *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*, page 15) พวกผู้ปฏิบัติการใช้คาถาอาคมและศาสตร์ลึกลับในการสร้างทำการติดต่อกับวิญญาณของผู้สิ้นชีวิตจะใช้สิ่งของชิ้นนี้ วิธีการนี้เกี่ยวข้องกับการไต่ถามบางอย่างซึ่งเสียงหรือข่าวสารจากวิญญาณที่ได้จากไปแล้ว” ได้ถูกเรียกออกจากวงหรือบางครั้งจากหลุม (ดู G. Johannes Botterweck and Helmer Ringgren, *Theological Dictionary of the Old Testament* 1:131, 133-34) เสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพึมพำของสิ่งที่คล้ายกันได้ถูกใช้เพื่อเรียกวิญญาณที่ได้จากไปแล้วให้นำข่าวที่ต้องการมาให้ (ดู *Young, The Book of Isaiah*, 1:318) พระเจ้าทรงเตือนอิสราเอลและยูดาห์ถึงการหลอกลวงดังกล่าวนี้แต่แรกเริ่มในประวัติศาสตร์ของพวกเขา (ดู เลวีนิติ 19:31 และ 20:27 และเฉลยธรรมบัญญัติ 18:10-11) ในการวิจารณ์ถึงการปฏิบัติแบบโบราณกาลนี้ ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ให้คำเตือนซึ่งประยุกต์ใช้ได้จนทุกวันนี้:

“การที่จะหาข้อมูลใดๆ ผ่าน...วิธีใดๆ ก็ตามที่ตรงข้ามกับคำแนะนำที่พระเจ้าทรงประทานให้เป็นการผิดบาปพระเจ้าได้ทรงประทานคำแนะนำที่ดีต่ออิสราเอลเมื่อพวกเขาอยู่ในแผ่นดินมรดกของพวกเขาว่า พวกเขาต้องไปสู่พระองค์เพื่อรับการเปิดเผยและหลีกเลี่ยงวิธีการซึ่งเป็นที่แพร่หลายในหมู่ประชาชาตินอกศาสนาซึ่งครอบครองดินแดนของพวกเขาอยู่...

“ตลอดทั่วพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ พระเจ้าและเหล่าศาสดาของพระองค์แสดง

ความไม่พอใจเมื่อผู้คนหันจากพระเจ้าไปสู่คนทรง” (*Answers to Gospel Questions*, 4:33)

(13-52) อิสยาห์ 9:1-7 สัญญาของพระมาไซยาได้รับการยืนยันอีก

ขณะที่พวกอัสซีเรียได้เคลื่อนลงสู่ฝ่ายพันธมิตรแห่งอิสราเอล (เอฟราอิม) อีเฟออิมและซีเรีย พวกเขาทำลายกรุงดามัสกัสและยึดดินแดนทางเหนือของอิสราเอลซึ่งภายหลังได้รับการเรียกว่า กาลิลี (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:27-31 และส่วนเสริมความเข้าใจ F) แม้จะมีการรุกรานนี้และการคุกคามที่มั่นคงต่ออิสราเอลฝ่ายเหนือและยูดาห์ในฝ่ายใต้ อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระมาไซยาว่าเป็นการมาถึงของความสว่าง ดินแดนที่เป็นมรดกของเผ่าเศบูลุนและนัฟทาลีอยู่ในอิสราเอลตอนเหนือหรือกาลิลี ที่ซึ่งพระเยซูได้รับการเลี้ยงดูและปฏิบัติศาสนกิจส่วนมากที่สุดของพระองค์ การแปลข้อ 1 ของคิลและเดลิสแสดงให้เห็นชัดเจนมากขึ้นว่าได้รับการสัญญาไว้: “เรื่องว่ามันจะไม่ตกอยู่ในความมืดในที่ซึ่งบัดนี้อยู่ในความโศกเศร้า ในวาระแรกพระองค์ได้ทรงนำความอับอายมาสู่ดินแดนแห่งเศบูลุนและนัฟทาลี และในเวลาสุดท้ายพระองค์ทรงนำเกียรติมาสู่บรรดาริมฝั่งทะเลซึ่งเป็นอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน (วงล้อมของ) ชนต่างด้วย” (Commentary, 7:1:243)

คิลและเดลิสได้ให้การอธิบายเพิ่มเติมว่า: “เหตุผลตามข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อของยูดาห์ได้ตกไปสู่ราตรีกาลโดยปราศจากรุ่งอรุณ คือว่าได้มีรุ่งอรุณที่กำลังมาถึงซึ่งอย่างไรก็ตามความสว่างของมันจะไม่ปรากฏในดินแดนของยูดาห์ก่อน แต่จะปรากฏในส่วนอื่นของแผ่นดิน...ความหมายก็คือ ไม่มีหรือจะยังคงไม่มีความมืดเหลืออยู่ในแผ่นดิน...ซึ่งบัดนี้อยู่ในสภาวะอันโศกเศร้า แต่อาณาบริเวณที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้ต้องทนทุกข์ต่อความอับอายอย่างหนักนับแต่นั้นมา พระองค์จะทรงนำเกียรติมาสู่มันในที่สุดระดับของรัศมีภาพจะตรงกับระดับของการอับอาย” (Commentary 7:1:243)

มัทธิวได้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระมาไซยาทรงประทับในกาลิลีเพื่อเป็นไปตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ (ดู มัทธิว 4:12-16)

ความไม่แน่นอนในข้อ 3 ได้รับการแก้ไขเพื่อเนื้อความบริสุทธิ์กว่าในพระคัมภีร์มอรมอนถูกนำมาใช้ไม่มีคำว่า

ไม่ปรากฏอยู่ (ดู 2 โฟ 19:3)

(13-53) อีสยาห์ 9:5 “เสื้อมคลุมทุกตัว...จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ”

คาสตาได้เขียนไว้ในบทนี้ว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นเสมือน “ความสว่างยิ่งใหญ่” (ข้อ 2) การทรงปรากฏในวาระแรกของพระองค์ เป็นดัง “การเผาไหม้” ซึ่งเป็นการชำระให้สะอาดและการทำลายล้างด้วยไฟ ซึ่งจะมาพร้อมกับพระองค์ในการเสด็จมาในรัชสมัยภาพของพระองค์

(13-54) อีสยาห์ 9:6 “มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา...และท่านจะเรียกนามของท่านว่าที่ปรึกษามหัทศวรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช”

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระนามต่างๆ ของพระผู้ช่วยให้รอด: “อีสยาห์...กล่าวถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็น ‘ที่ปรึกษามหัทศวรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช’ (อีสยาห์ 9:6)

“พระสัญญาเหล่านี้ได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นสิ่งสะดุดต่อบางคนที่ไม่ได้รับการบอกกล่าวไว้อย่างดีและเป็นสิ่งเดียวกันกับที่ว่าพระเยซูทรงคือพระผู้สร้างและสรรพสิ่งทั้งหลายได้ถูกสร้างโดยพระองค์ คำถามก็มีว่าพระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้สำเร็จได้อย่างไรเมื่อครั้งทรงเป็นวิญญาณหากพระองค์มิได้ทรงมีพระวรกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูกก่อนที่พระองค์จะประสูติจากมารี? พระเยซูมิได้ทรงมีพระวรกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูกจนเมื่อได้ประสูติที่เบธเลเฮม เรื่องนี้พระองค์ทรงอธิบายไว้อย่างชัดเจนต่อห้องชายของเจเร็ด คำตอบสำหรับคำถามนี้ก็ง่าย ๆ ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำงานอัศจรรย์เหล่านี้เนื่องด้วยรัศมีภาพที่พระบิดาทรงประทานให้พระองค์ก่อนการประสูติ (ยอห์น 17:5-24) และเนื่องจากในเวลานั้นพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าในจดหมายที่ได้ออกโดยฝ่ายประธานสูงสุดและสภาอัครสาวกสิบสองในปี ค.ศ. 1916 เรื่องนี้ได้รับการอธิบายไว้อย่างกระจ่าง (ดู Era, Vol. 19:34) (มีข้อความในจดหมายดังนี้)

“...พระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าในทางใดๆ ในฐานะพระบิดาแห่งสวรรค์และในแผ่นดินโลกจะต้องได้

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ

รับการเข้าใจว่ามันชี้ถึงว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงคือ (พระผู้สร้างสวรรค์) ผู้จัดระเบียบ และพระผู้สร้างของสวรรค์และแผ่นดินโลก” โดยความหมายนี้ตามเนื้อความประกอบที่แสดงไว้ในทุกกรณี พระเยซูฮาว์ทซึ่งคือพระเยซูคริสต์ พระบุตรแห่งเอโลฮิม ได้รับการเรียกว่า “พระบิดา” และแม้ “พระบิดานิรันดร์ของทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลก” (ดู โมไซยา 16:15)

ด้วยความหมายที่คล้ายกันนี้พระเยซูคริสต์ได้รับการเรียก “พระบิดา” (อีสยาห์ 9:6 เปรียบเทียบกับนี้โฟ 19:6) พระสัญญาในการพรรณนาความที่ว่าเป็นนิจและนิรันดร์ในเนื้อความก่อนหน้านี้มีมีความหมายเดียวกัน “พระเยซูคริสต์ ซึ่งเรารู้จักในฐานะพระเยซูฮาว์ททรงคือ (ช่วย) ของพระบิดาเอโลฮิม และงานแห่งการสร้างสวรรค์ได้อธิบายไว้ในหนังสือ Jesus the Christ บทที่ 4 พระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้สร้างได้รับการเรียกว่าพระบิดาของทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลกอย่างถาวรในความหมายที่ได้รับการอธิบายดังข้างบนนี้ และเนื่องจากสร้างของพระองค์มีคุณลักษณะอันนิรันดร์พระองค์จึงได้รับการเรียกอย่างเหมาะสมว่า พระบิดานิรันดร์ของทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลก” (*Church History of Modern Revelation*, 1:168)

(13-55) อธิยาห์ 9:6 “องค์สันติราช”

ในวาระแห่งการประสูติของพระเมสโปดกเทพได้ประกาศ “สันติสุขบนแผ่นดินโลก” ในการเสด็จมาของพระองค์ (ดู ลูกา 2:14) ประธานเจ. รูเบน คล้าค จูเนียร์ ได้อธิบายถึงความสำคัญและความหมายของคำประกาศนี้:

“หลายศตวรรษก่อนการประสูติของพระคริสต์ เทพแห่งสวรรค์ประกาศถึงการเสด็จมาของพระองค์ในฐานะ ‘องค์สันติราช’ (อิสยาห์ 9:6)...

“บางครั้งผู้คนสมัยปัจจุบันคิดอย่างเหลวไหลว่าภารกิจของพระเยซูคือการลบล้างการสงครามและพวก ล้อเลียนพากันร้องว่าเนื่องจากสงครามยังลงทัณฑ์แผ่นดินโลกอยู่ภารกิจของพระคริสต์ได้ล้มเหลวและศาสนาคริสต์ได้เป็นคำสาบแช่ง

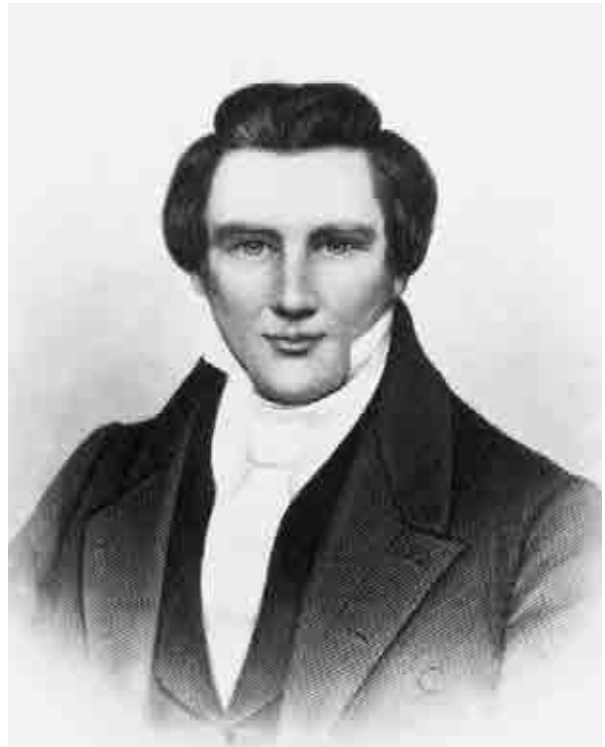
“ทว่าพระคริสต์ได้ทรงส่งอัครสาวกสิบสองของพระองค์ออกไปประกาศว่า:

“อย่างคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้แต่เรานำดาบมา” (มัทธิว 10:34)

“พระคริสต์ทรงประกาศถึงสันติ-สันติแห่งความชอบธรรมอันเป็นนิรันดร์ ซึ่งเป็นอริกันและมตะกับความผิดบาป ไม่ว่าจะในรูปแบบใดจะมีสงครามอันไม่มีการยุติระหว่างความชอบธรรมกับความผิดบาป ไม่ว่าจะภายในบุคคลคนเดียว ระหว่างผู้คน หรือระหว่างประชาชาติในการใช้กำลังต่อสู้กัน สงครามนี้คือดาบของพระคริสต์ไม่ว่ามันจะเพื่ออะไรสงครามนี้ไม่สามารถยุติจนกว่าความผิดบาปถูกทำลายและพระคริสต์ทรงปกครองเหนือหนึ่งทั้งปวงภายใต้การครอบครองของพระองค์ ความชอบธรรมคือสันติสุขไม่ว่ามันอยู่ที่ใด ความผิดบาปในตัวเองคือสงครามไม่ว่ามันถูกพบที่ไหน” (In Conference Report, Apr. 1939, page 104)

(13-56) อธิยาห์ 101-19 และ 10, 24-34 ความพินาชของอัลซีเรียผู้ชั่วร้าย

ทันทีหลังจากการพยากรณ์เกี่ยวกับความพินาชของอิสราเอล อธิยาห์ได้ให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับชะตากรรมของอัลซีเรียเกลือกว่าผู้ใดจะสรุปว่าประชาชาตินอกศาสนาที่ชอบธรรมและมีศักดิ์ศรีเนื่องจากความสำเร็จที่มันมีต่ออิสราเอลและยูดาห์ การกลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์อันละเอียดของเขาได้รับการยืนยันทางประวัติศาสตร์

ศาสตราจารย์ สมิท

อิสยาห์ได้กล่าวถึงความสำเร็จทางทหารบางประการของอัลซีเรีย (ข้อ 9) และได้พยากรณ์ถึงการรุกรานและความสำเร็จในท้ายที่สุดที่มีต่อยูดาห์ แม้กระทั่งได้ให้รายชื่อเมืองบางเมืองของยูดาห์ที่ถูกตีแตกโดยพวกอัลซีเรีย (ดู ข้อ 28-32) ความพินาชทั้งของอิสราเอลและของอัลซีเรียได้ถูกพรรณนาไว้ (อย่างสมบูรณ์) (ข้อ 15-19) (ว่าเป็นสิ่งสมบูรณ์) อีกทั้งความพินาชของอัลซีเรียและของอิสราเอลเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความชั่วร้ายในทุกยุคและคำพยากรณ์ของมันยังใช้ได้เสมอแม้สำหรับสิทธิชนยุคสุดท้าย

(13-57) อธิยาห์ 11:1 ผู้ใดคือ “ตอของเจสซี” และ “แตกออกมาจากตอของเจสซี” ?

พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาได้ให้การแปลความข้อพระคัมภีร์นี้ไว้ (ดู ค.พ. 113:1-6) ตอของเจสซีได้รับการกล่าวว่าเป็นพระคริสต์ มีหน่อแตกออกมาจากตอของเจสซีได้รับการกล่าวว่าเป็น “ผู้รับใช้คนหนึ่งในพระหัตถ์ของพระคริสต์ ผู้เป็นผู้สืบตระกูลบางส่วนจากเจสซีเช่นเดียวกับของอีเฟอิมหรือของเชื้อสายโจเซฟผู้ซึ่งมีอำนาจมากให้ไว้” (ค.พ. 113:4) ข้อพระคัมภีร์นี้ดูเหมือนเป็นการอ้าง

ถึง ศาสตราจารย์ เจฟ สมิท และถึงการเป็นผู้นำในการฟื้นฟู ในยุคสุดท้าย ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิท ได้สรุปถึง บทบาทของอีเฟรอิมเมื่อเขียนไว้ว่า: “มันคืออีเฟรอิมในทุกวันนี้ที่ดำรงฐานะปุโรหิต มันคืออีเฟรอิมที่พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาและได้เปิดเผยความสมบูรณ์แห่งพระกิตติคุณอันเป็นนิจ มันคืออีเฟรอิมที่กำลังสร้างพระวิหารและวางรูปแบบพิธีการในนั้นเพื่อทั้งผู้มีชีวิตอยู่และได้สิ้นชีวิตแล้วเมื่อ “เผ่าที่หายไป” ได้กลับมาและจะมีเครื่องหมายอันน่าอัศจรรย์ที่สุดและสิ่งมหัศจรรย์เมื่อพวกเขาเข้าสู่โซนในการทำให้สัญญาที่ได้ทำไว้โดยผ่านอิสยาห์และเยเรมีย์เป็นจริง พวกเขาจะได้รับพรอันสุดยอดจากพี่ชายอีเฟรอิมของพวกเขาซึ่งเป็น “บุตรหัวปีแห่งอิสราเอล” (*Doctrines of Salvation*, 3:252:53)

ประธานบริคัม ยัง ได้ยืนยันถึงบทบาทของอีเฟรอิมและศาสตราจารย์ เจฟ สมิท ในการทำให้จุดประสงค์ของสมัยการประทานนี้บรรลุผล: “มันคือเชื้อสายของอิสราเอลที่เรากำลังค้นหา เราไม่สนใจว่าพวกเขาจะมาจากตะวันออก ตะวันตก เหนือหรือใต้ จากประเทศจีน รัสเซีย อังกฤษ แคลิฟอร์เนีย อเมริกาเหนือหรือใต้ หรือจากที่แห่งใด

และมันคือเป็นเด็กหนุ่มผู้ซึ่งบิดาโจเซฟได้วางมือบนเขาจะเป็นผู้ที่ได้ช่วยเชื้อสายอิสราเอลไว้ พระคัมภีร์มอรมอนได้มาสู่อีเฟรอิมเนื่องจากโจเซฟ สมิท เป็นชาวอีเฟรอิม (โดยกำเนิด) และพระคัมภีร์มอรมอนได้รับการเปิดเผยแก่เขา และขณะเมื่อเขาได้มีชีวิตอยู่เขาได้กระทำอย่างจริงจังในการแสวงหาผู้เชื่อในพระกิตติคุณ” (*Journal of Discourses*, 2:268-69)

(13-58) อิสยาห์ 11:1 ผู้ใดคือ “กิง” ?

เอลลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีได้เขียนการวิเคราะห์ถึงความหมายของ *กิง* ไว้ดังต่อไปนี้

“เนื่องจากต้องมีการเสด็จมาครั้งแรกและการเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อจะทำให้คำพยากรณ์แห่งพระมาไซยาหลายประการกลายเป็นจริง เราต้องพิจารณามันในที่นี้และในกรณีของข้อความแห่งพระเมษโปดกและดาวิด แสดงว่ามันใช้กับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าของเราได้อย่างไรพระคริสต์คือไอโรสแห่งดาวิด เชื้อสายของดาวิดผู้รับมรดกแห่งสายโลหิตของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่โดยผ่านมารีย์พระมารดาของพระองค์ อีกทั้งพระองค์ได้รับ

การเรียกว่าตอของเจสซีและกิง ซึ่งหมายถึงกิงของวงดาวิด คำพยากรณ์แห่งพระมาไซยาภายใต้หัวข้อเหล่านี้เกี่ยวข้องกับพลังและการครอบครองที่พระองค์จะทรงกระทำเมื่อพระองค์ประทับบนบัลลังค์ของดาวิดและได้เกี่ยวโยงเกือบทั้งหมดถึงการเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกครั้งที่สองของพระองค์

“เจสซีคือบิดาของดาวิด อิสยาห์พูดถึงตอของเจสซีผู้ซึ่งเขาได้ชี้ว่าเป็นกิงที่งอกจากรากของคนมีเกียรติในสมัยโบราณ เขาบรรยายว่าพระวิญญาณของพระเจ้าพำนักในพระองค์เขาจะลงโทษแผ่นดินโลกและฆ่าผู้ชั่วร้าย และลูกแกะและสิงห์จะนอนลงด้วยกันในวันนั้น ซึ่งทั้งหมดนี้เกี่ยวโยงถึงการเสด็จมาครั้งที่สองและยุคมิลเลเนียมที่กำลังจะเข้ามา (อิส 11) เกี่ยวกับลักษณะของตอของเจสซี ข้อพระคัมภีร์ที่ได้รับการเปิดเผยกล่าวว่า ตามจริงแล้วพระเจ้าตรัสดังนี้: คือพระคริสต์ (ค.พ. 113:1-2) การนี้หมายถึงกิงคือพระคริสต์ด้วย ดังที่เราจะเห็นจากพระคัมภีร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

“โดยผ่านเยเรมีย์ พระเจ้าทรงทำนายถึงการกระจายในสมัยโบราณและการรวมในยุคสุดท้ายของชาวอิสราเอลที่ได้รับการเลือกของพระองค์ หลังจากที่พวกเขาได้ถูกรวบรวม ‘จากประเทศอื่นๆ ที่เราได้ขับไล่เขาไปหลังจากที่อาณาจักรได้รับการฟื้นฟูแก่อิสราเอล ดังที่อัครสาวกสมัยโบราณปรารถนาในกิจการ 1:6 ครั้งแล้วเหตุการณ์นี้ทั้งในอนาคตและมิลเลเนียมจะกลายเป็นจริง “พระเจ้าตรัสว่าดูเถิดวันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกูรขอบธรรมให้ดาวิด และท่านจะทรงครอบครองเป็นกษัตริย์และกระทำกิจอย่างเฉลียวฉลาดและจะทรงประทานความยุติธรรมและความชอบธรรมของเรา’ (เยเรมีย์ 23:5-6) จะกล่าวได้ว่ากษัตริย์ผู้ที่จะครองโดยพระองค์เองบนแผ่นดินโลกระหว่างยุคมิลเลเนียมจะเป็นกิงซึ่งงอกจากเชื้อสายของดาวิด เขาจะปฏิบัติภารกิจและความยุติธรรมในแผ่นดินโลกทั้งสิ้นเพราะเขาคือพระเจ้าพระเยโฮวาห์ แม้ดังพระองค์ผู้ที่เราเรียกว่าพระคริสต์

“โดยผ่านเศคาริยาห์พระเจ้าทรงดำรัสคล้ายกันนี้ว่า: พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้...เราจะนำผู้รับใช้ของเรามาคือพระอังกูร...เราจะเปลื้องความผิดบาปของเมืองนี้ออกไปเสียในวันเดียว หมายความว่าผู้ชั่วร้ายจะถูกทำลาย

และยุคมิลเลเนียมแห่งสันติสุขและความชอบธรรมเริ่มต้นในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อ' (เศคาริยาห์ 3:7-10)

"การที่ว่าถึงของดาวิดคือพระคริสต์มีความชัดเจนอย่างสมบูรณ์แล้ว บัดนี้เราจะดูว่าพระองค์ได้รับการเรียกว่าดาวิดด้วย ว่าพระองค์คือดาวิดใหม่ ดาวิดที่เป็นนิรันดร์ ผู้ซึ่งจะปกครองตลอดกาลบนบัลลังก์แห่งบรรพชนโบราณของพระองค์ 'พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น นั่นคือในยุคมิลเลเนียมอันยิ่งใหญ่แห่งการรวมซึ่ง' เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายและดาวิดพระราชอาชญาของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะให้เกิดมาเพื่อเขา" (เยเรมีย์ 30:8-9)

"ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อัศจรรย์ชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิดและท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น ในกาลครั้งนั้นยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอดและเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างมั่นคง และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือพระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรมของเรา' ซึ่งคือการกล่าวว่เพราะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ทรงปกครองในหมู่ของมัน แม้เมืองก็จะถูกเรียกตามพระนามของพระองค์ 'เพราะพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่าดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรซึ่งจะประทับบนพระที่นั่งแห่งพงศ์พันธุ์อิสราเอล...ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวันและหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามกำหนดเวลาไม่ได้ แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้จนท่านไม่มีโอรสที่จะสืบทอดราชย์บนพระที่นั่งของท่าน (เยเรมีย์ 33:15-21) บัลลังก์ทางฝ่ายโลกของดาวิดได้ล่มลงหลายศตวรรษก่อนที่พระเจ้าของเราได้ประสูติและส่วนหนึ่งของอิสราเอลที่มีได้ถูกทำให้กระจัดกระจายไปสู่สุดแผ่นดินโลกได้ อยู่ในพันธนาการแห่งการครอบครองที่รุนแรงของโรม แต่สัญญาอย่างเหลืออยู่บัลลังก์นิรันดร์จะได้รับการฟื้นฟูในทางที่ถูกต้องพร้อมด้วยดาวิดใหม่ประทับบนมัน และพระองค์จะปกครองตลอดกาลและตลอดไป..."

"โดยผ่านเอเสเคียลพระเจ้าตรัสถึงผู้เลี้ยงแกะพระองค์เดียวดังนี้: เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด...และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขาคือดาวิดผู้รับใช้ของเราและท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลายทางจะเลี้ยงเขาและเป็นผู้เลี้ยงของเขา และเราคือพระเจ้าจะเป็นพระเจ้าของเขา

เขาและดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา" เมื่อวันนั้นมาถึงที่ 'เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา' พระเจ้าตรัสโดยหมายความว่าพวกเขาจะได้รับ ความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณอันเป็นนิจอีก ครั้นแล้วเมื่อ "จะมีท่าฝนแห่งพระพร" อิสราเอลทั้งปวงจะพำนักอย่างปลอดภัยและรู้ว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขา (เอเสเคียล 34:22-31)

"โดยผ่านเอเสเคียลพระเจ้าทรงบอกถึงการมาปรากฏของพระคัมภีร์มอรมอนด้วย ซึ่งได้เป็นเครื่องมือพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทำให้การรวมอิสราเอลสำเร็จเกี่ยวกับวันแห่งการรวมนั้นพระองค์ตรัสว่าเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลและจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น วันนั้นพระองค์ทรงสัญญาด้วยว่า "จะชำระเขา" โดยการบังเกิดมา "และเขาจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามกฎหมายของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเขาอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิรันดร์"

"ครั้นแล้วพระเจ้าทรงประกาศใหม่อีกว่าผู้คนที่ได้รับการรวมของพระองค์จะมีพระกิตติคุณอันเป็นนิจของพระองค์พร้อมด้วยพรทั้งสิ้นของมัน ว่าพระองค์จะทรงจัดตั้งแหล่งเลี้ยงของพระองค์ หมายถึงพระวิหารของพระองค์ในท่ามกลางพวกเขาตลอดไป (ดังที่เศคาริยาห์ได้บันทึกไว้) และอิสราเอลทั้งปวงจะรู้ว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา (เอเสเคียล 37:15-28)

"วันแห่งการเสด็จมาจะรัศมีภาพเพียงไรเมื่อดาวิดที่สองผู้ซึ่งคือพระคริสต์ ทรงปกครองบนบัลลังก์แห่งดาวิดคนแรก เมื่อมนุษย์ทั้งปวงจะพำนักอย่างปลอดภัยเมื่อแผ่นดินโลกจะถูกปกคลุมด้วยพระวิหาร และเมื่อพันธสัญญาพระกิตติคุณจะมีพลังและความถูกต้องอย่างสมบูรณ์ตลอดทั่วแผ่นดินโลก" (*The Promised Messiah*, p.192-95)

(13-59) อธิยาห์ 11:9 “แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเจ้า”

ความรู้อันศักดิ์สิทธิ์ถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะปรากฏท่ามกลางมนุษย์ (ดู *Smith, Teachings*, 93) ความจริงซึ่งไม่มีใครสามารถซ่อนไว้ได้ เอ็ดเวิร์ดอร์สัน แพรทท์ เขียนไว้ว่า: “ครั้นแล้วความรู้ถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะปกคลุมแผ่นดินโลก (เสมือนดั่งน้ำครอบคลุมทะเล) จะไม่มีสถานที่แห่งความเขลา ไม่มีสถานที่แห่งความมืด ไม่มีสถานที่สำหรับบรรดาผู้ที่ไม่รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เหตุใดหรือ? ก็เพราะพระเยซู พระผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ และพระผู้ไถ่ที่ยิ่งใหญ่จะทรงประทับอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ด้วยพระองค์เองและเหล่าเทพบริสุทธิของพระองค์จะอยู่บนแผ่นดินโลกและบรรดาสีหิทธิชน ที่ฟื้นคืนชีวิตแล้ว ซึ่งได้ตายลงสมัยการประทานครองก่อนๆ จะออกมาทั้งหมด และพวกเขาจะอยู่บนแผ่นดินโลก ช่างเป็นแผ่นดินโลกที่มีความสุขเพียงไรที่การสร้างจะเกิดขึ้น เมื่อขั้นตอนของการชำระให้บริสุทธิ์ได้มาถึง และแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ น้ำครอบคลุมทะเลมหานที ลึกล้ำช่างเป็นการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่! เมื่อเดินทางจากสุดปลายของแผ่นดินโลกไปยังอีกปลายหนึ่งท่านจะไม่พบคนชั่วร้ายเลย ไม่มีคนเมาสุรา ไม่มีผู้ใดสบประมาทพระนามของพระเจ้าผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดจะฉวยเอาสิ่งของของเพื่อนบ้านของเขาและขโมยมัน ไม่มีผู้ใดจะกระทำการโสเภณี เพราะทุกคนที่ทำการโสเภณีจะถูกผลักลงนรกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส และบรรดาคนทั้งสิ้นที่ได้ทำการผิดบาปจะได้รับโทษจากการพิพากษาโดยพลันจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!” (*Journal of Discourses*, 21:325) สัญญาแห่งการเปิดเผยสำหรับยุคที่ยิ่งใหญ่นี้กล่าวไว้โดยสังเขปในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา (ดู ค.พ. 101:32-34)

(13-60) อธิยาห์ 11:10-16 การรวมอิสราเอลจากสี่มุมโลก

เอ็ดเวิร์ดวิลฟอร์ด วัตดอร์ฟ ได้สรุปเกี่ยวกับวิญญูณแห่งการรวมนี้ในแสงแห่งถ้อยคำของเมื่อเขาได้กล่าวไว้ว่า: “ดูเหมือนจิตวิญญูณของอธิยาห์ (ลูก) เป็นไฟและความคิดของเขาล้อมรอบด้วยภาพนิมิตถึงพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขณะเมื่อเขาประกาศในพระนามของพระเจ้าว่าในเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือในยุคสุดท้ายพระเจ้าผู้เป็น

เจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมาจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก รวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายทรงทำลายสิ้นของทะเลแห่งอียิปต์และคนสวมรองเท้าจะเดินเขาไปได้ รวบรวมพวกเขาสู่เยรูซาเล็มโดยม้า ล่อ สัตว์ฝีเท้าเร็วและรถรบ และทรงสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่กองเก้าของมันเอง ในขณะที่เดียวกันการทำลายล้างชนต่างชาติจะดำเนินไปตามวิถีของมันและในขณะที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนำชาวอิสราเอลกลับจากความเป็นทาสพระองค์จะทรงวางการสถาปนาและความทุกข์ทรมานทั้งสิ้นของพวกเขาลงบนชนต่างชาติซึ่งคือศัตรูของพวกเขาผู้มีได้แสวงหาที่จะคืนดีกับพวกเขา และได้ย้ายพวกเขาลงใต้เท้าจากชั่วอายุหนึ่งไปจนถึงอีกชั่วอายุหนึ่ง

“ในเวลาเดียวกันมาตรฐานจะถูกยกขึ้นและผู้ซื้อสัตย์ผู้อ่อนน้อมแห่งแผ่นดินโลกในหมู่ของชนต่างชาติจะมาสู่ มัน และว่าไซอันจะได้รับการไถ่และสร้างขึ้นใหม่ในนครศักดิ์สิทธิ์และวาระศักราชและพลังอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะอยู่บนไซอันและได้ถูกแลเห็นบนไซอัน และผู้เฝ้ามองบนภูเขาเอเฟราอิมอาจร้องขึ้นว่า-‘จงลุกขึ้นเถิดท่านและขอให้เราไปสู่ไซอัน นครแห่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา’ เพื่อว่าพวกชนต่างชาติจะมาสู่ความสว่างของไซอันและบรรดาภักษัตริย์มาสู่ความสดใสแห่งการขึ้นมาจากไซอัน ว่าสิทธิชนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะมีสถานที่เพื่อจะหนีไปสู่และยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ขณะที่การพิพากษาดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลก เพื่อว่าเมื่อดาบของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตั้งอยู่บนสวรรค์ตกสู่ไอดูมียาหรือโลก-เมื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของต่อเนื้อหนังทั้งปวงโดยดาบและไฟ และการสังหารของพระเจ้าจะมีมากมาย สิทธิชนอาจหนีจากวิบัตินี้โดยการหลบเข้าสู่สถานแห่งการลี้ภัยเหมือนกับโลกและโนอา” (*History of the Church*, 6:26)

(13-61) อธิยาห์ 11:10 และ 12 “เครื่องหมายนั้นแก่ชนชาติทั้งหลาย”

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้บรรยายถึงธงและความสำคัญของมัน:

“ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งชื่อเฟเยท มณฑลเซเนคาร์รัฐนิวยอร์ก พระเจ้าได้ทรงประทานธงสัญญาณแก่ประชาชนชาติทั้งหลาย จึงสำเร็จตามที่ศาสดาอธิยาห์ทำนายไว้ ซึ่งข้าพเจ้าได้อ่านแล้ว ธงสัญญาณนั้นคือศาสนาจักรของ

พระเยซูคริสต์แห่งลัทธิชนยุคสุดท้ายซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย โดยจะไม่ถูกทำลายอีกหรือจะไม่ถูกประทานให้แก่ผู้ใดอื่นอีกมันเป็นเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกได้เคยพบเห็นนับแต่วันที่พระผู้ไถ่ถูกยกขึ้นบนกางเขน และปฏิบัติการชดใช้อันไม่มีที่สุดและนิรันดร์มันมีความหมายต่อมนุษยชาติกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นนับแต่วันนั้นมา...

“หลังจากการยกขึ้นของธงสัญญาณนั้นพระเจ้าได้ส่งเหล่าเอ็ลเดอร์ของพระองค์ซึ่งสวมอาภรณ์ด้วยฐานะปุโรหิตด้วยพลังและอำนาจเพื่อเป็นพยานต่อผู้คนที่ทั้งหลายถึงการฟื้นฟูศาสนาจักรฯ ท่ามกลางประชาชาติของแผ่นดินโลกของพระองค์ และเรียกหาลูกหลานมนุษย์ให้กลับใจและรับพระกิตติคุณ เพราะบัดนี้มันได้รับการส่งสอนตลอดทั่วโลกเหมือนเป็นพยานก่อนที่สุดปลายมาถึงนั่นคือที่สุดของการครอบครองและการสถาปนากการปกครองของมิลเลเนียมแห่งสันติสุข เหล่าเอ็ลเดอร์ได้ออกไปดังที่เขาได้รับบัญชาและยังคงกำลังส่งสอนพระกิตติคุณและรวบรวมเชื้อสายอิสราเอลออกจากประชาชาติต่างๆ ซึ่งภายใต้พวกเขาเหล่านี้สัญญาได้ถูกทำไว้” (*Doctrines of Salvation*, 3:254-55; ดู อิสยาห์ 5:26 ด้วย)

(13-62) อิสยาห์ 11:11 “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สองเพื่อจะได้ชนชาติที่เหลืออยู่ของพระองค์คืนมา”

เอ็ลเดอร์เลอแกรนด์ ริชาร์ดส ได้วิจารณ์ข้อพระคัมภีร์นี้ต่อไป: “จากพระคัมภีร์ข้อนี้เราได้เรียนรู้ว่าเหตุการณ์ที่ได้อธิบายไว้นี้จะเกิดขึ้นในอนาคต ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปอีกเป็นครั้งที่สองเพื่อจะได้ส่วนชนชาติที่เหลืออยู่ของพระองค์คืนมา มันไม่สามารถมี “ครั้งที่สอง” ได้นอกจากได้มีครั้งที่หนึ่งแล้วครั้งที่หนึ่งก็คือเมื่อพระเจ้าทรงนำอิสราเอลออกจากพันธนาการและการตกเป็นเชลยของอียิปต์ เมื่อไรที่พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์เป็น ‘ครั้งที่สอง’ เพื่อได้ส่วนชนชาติที่เหลืออยู่ของพระองค์คืนมา? เรื่องนี้เราจะพิจารณากันในบัดนี้ จากข้อพระคัมภีร์ข้างบนนี้เราเรียนรู้ว่าเหตุการณ์สามอย่างจะบังเกิดขึ้น 1. พระองค์จะยกธงสัญญาขึ้นเพื่อบรรดาประชาชาติ 2. พระองค์จะเรียกประชุมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่อิสราเอล 3. พระองค์จะ

รวมผู้ที่พลัดพรากของยูดาห์จากมุมทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก

มันแน่ชัดที่ว่าจะต้องมีสถานที่รวมสองแห่ง แห่งหนึ่งสำหรับอิสราเอลและอีกแห่งหนึ่งสำหรับยูดาห์... โมเสสคือศาสดาที่พระเจ้าได้ทรงยกขึ้นเพื่อนำอิสราเอลออกจากดินแดนของอียิปต์และประทานอำนาจแก่เขาให้ปฏิบัติการอัศจรรย์แรงอันทรงพลังดังกล่าวต่อพระพักตร์ของฟาโรห์แม้จนถึงการนำลูกหลานของอิสราเอลผ่านทะเลแดงบนแผ่นดินที่แห่งมันจึงดูเหมาะสมที่ว่า โมเสสจะถือกุญแจแห่งการรวมอิสราเอลเมื่อพระเจ้าจะทรง “ยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สองเพื่อจะได้ส่วนชนชาติที่เหลืออยู่ของพระองค์คืนมา นี่คือนกุญแจที่โมเสสได้มอบให้โจเซฟ สมิทและโอลิเวอร์ คาวเตอร์ “เมื่อกล่าวถึงอิสราเอลผู้คนส่วนมากจะนึกถึงพวกชาวยิวและเมื่อกล่าวถึงการรวบรวมอิสราเอล พวกเขาคิด ถึงการกลับสู่แผ่นดินเยรูซาเล็มของชาวยิว หรือผู้สืบเชื้อสายของยูดาห์เป็นตัวแทนของหนึ่งในสิบสองกิ่งหรือเผ่าของเชื้อสายอิสราเอลครอบครัวของเจacob” (*A Marvelous Work and a Wonder*, p.207-9)

(16-63) อิสยาห์ 11:13-14 “เอฟราอิมจะไม่ริษยายูดาห์และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม”

ในโบราณกาลระหว่างสมัยของการแบ่งแยกอาณาจักรยูดาห์ (เผ่าผู้นำของอาณาจักรฝ่ายใต้) และเอฟราอิม (เผ่าผู้นำของอาณาจักรฝ่ายเหนือ) ได้แก่งแย่งแข่งขันกันบ่อยครั้ง บางครั้งทั้งสองฝ่ายได้ถึงกับทำสงครามกัน อิสยาห์ได้พยากรณ์ว่าในยุคสุดท้ายการขัดแย้งนั้นจะสิ้นสุดลง ในการพยากรณ์ที่คล้ายคลึงกัน เอเสเคียลสัญญาว่าเชื้อสายอิสราเอลจะไม่ถูกแบ่งแยกอีกต่อไป แต่ภายใต้กษัตริย์ที่แท้จริงของพวกเขาคือดาวิดองค์ใหม่ (ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 11:1) จะกลับมีอาณาจักรที่เป็นเอกภาพอีกครั้งหนึ่ง (ดู เอเสเคียล 37:15-25) เยเรมีย์และเศคาริยาห์ได้กล่าวถึงการรวมกันของเชื้อสายอิสราเอลในอนาคตด้วย (ดู เยเรมีย์ 3:18; เศคาริยาห์ 10:6-7)

เอ็ลเดอร์เลอแกรนด์ ริชาร์ดส อธิบายว่าคำพยากรณ์นี้สำเร็จอย่างไร:

“พวกเรามาจากเอฟราอิมเนื่องจากเราเป็นผู้พิทักษ์รักษาพระกิตติคุณของพระองค์ดังที่ได้ถูกฟื้นฟูในยุค

สุดท้ายนี้ ตามความเข้าใจของข้าพเจ้า พระเจ้าทรงคาดหวังว่าจะยื่นมือแห่งมิตรภาพแก่ยูดาห์ เพราะโดยรวมแล้วพวกเราทั้งหมดคือลูกหลานของศาสดาเอบราฮัม ไอแซค และเจacob และเรามาสู่ภายใต้สัญญาที่ว่าโดยผ่านทางลูกหลานของพวกเขาทุกประชาชาติของแผ่นดินโลกจะได้รับพร

“ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าความเป็นอธิและการอิจฉำกันระหว่างเอเฟราอิมกับยูดาห์จะมลายไปได้อย่างไรเว้นแต่เราคือเชื้อสายของเอเฟราอิม ซึ่งเป็นผู้รักษาพระกิตติคุณ จะพยายามนำพรของพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูมาสู่กิ่งนี้ของเชื้อสายอิสราเอล...”

“และสำหรับข้าพเจ้ามันดูเหมือนว่าวิธีเดียวที่เผ่ายูดาห์จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เพื่อพำนักอยู่ในที่ประทับของพระองค์ตลอดกาลและตลอดไปก็คือเมื่อเรานำพระกิตติคุณของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ไปสู่พวกเขา ดังที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงสัญญาต่อพวกเขาว่ามันจะถูกนำไปสู่พวกเขาในยุคสุดท้าย” (In Conference Report, Oct, 1966. 23-24)

(13-64) อธิยาห์ 11:15-16 “พระเจ้าจะทรงทำลายลินของทะเลแห่งอียิปต์เสียทีเดียว...และจะมีถนหลง”

เอ็ลเดอร์พาร์ล พี. แพรทท์ อธิบายถึงความหมายแท้จริงของชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการรวมอิสราเอล: “ในข้อ 15 เราได้เห็นถึงพลังอำนาจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งทำให้เกิดการทำลายแม่น้ำสายเล็กๆ แห่งหนึ่งของทะเลแดงที่มีนามว่า ลินของทะเลแห่งอียิปต์ และการแบ่งแยกของร่องน้ำทั้งเจ็ดของแม่น้ำบางสาย (อาจเป็นแม่น้ำไนล์) และทำให้ผู้คนสามารถไปถึงฝั่งที่แห้งแล้งได้ และหากว่าผู้ใดไม่สามารถเข้าใจมันได้อย่างแท้จริง ข้อ 16 กล่าวว่า ‘จะมีถนหลงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ดังที่มีอยู่สำหรับอิสราเอล ครั้นเมื่อเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์’ บัดนี้เราเพียงแต่ต้องถามว่าในสมัยของโมเสสทะเลแดงได้ถูกแบ่งออกจริงหรือไม่หรือว่ามันเป็นเพียงการอุปมาเพราะดังที่มันได้เคยเป็นมา มันจะได้เป็นดังนั้นอีก” (Voice of Warning, p.35)

(13-65) อธิยาห์ 12 เพลงสวดสรรเสริญแห่งมิลเลเนียม

บทขนาดสั้นนี้คือเพลงสวดสรรเสริญสำหรับยุคมิลเลเนียมที่ยิ่งใหญ่เมื่อพระเจ้าจะทรงปกครองอยู่ “ในหมู่” ผู้คนของพระองค์ (อธิยาห์ 12:6)

(13-66) อธิยาห์ 12:2 “พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า...พระเจ้าทรงเป็นกำลัง”

การแปลชื่อพระคัมภีร์นี้ตามตัวอักษรเปิดเผยถึงพระนามอันศักดิ์สิทธิ์และพระสัญญาของพระเจ้าตามที่ใช้ในพระคัมภีร์

“ดูเถิดเอล (EL) คือความรอดของข้า ข้าจะวางใจและไม่กลัว

เพื่อกำลังและบทเพลงของข้า คือ ยาร์ห์ (Yah) เยโฮวาห์และพระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้า

เอลคือรูปพหูพจน์ของเอ็ลอิหม แต่มันไม่ค่อยปรากฏในพระคัมภีร์ คำว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นเจ้า’ ในพระคัมภีร์ไบเบิลภาษาอังกฤษจะหมายถึงทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ในรูปเอกพจน์ ‘ยาร์ห์คือ’ ตัวย่อของคำว่า จีโฮวาห์ หรือเยโฮวาห์ ซึ่งในพระคัมภีร์ไบเบิลในภาษาอังกฤษมักจะหมายถึงความถึง ‘พระเจ้า’ ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงคำว่าพระเจ้า พระเจ้า (LORD LORD) พวกเขาได้ใช้คำว่า พระเจ้าพระเยโฮวาห์ (LORD JEHOVAH) แทน นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่พระนามถูกเขียนไว้ด้วยนามเต็มดังว่า เยโฮวาห์ในการแปลของฉบับคิงเจมส์ [ดูอพยพ 6:3; สดุดี 83:18; อธิยาห์ 26:4 ด้วย] พระนามสั้นในรูปของ ยาร์ห์ (Yah) ในภาษาฮีบรูปรากฏอยู่ในอพยพ 15:2 และสดุดี 118:14 ด้วย” (Ellist. Rasmussen, *An Introduction to the Old Testament and Its Teachings*, p. 46)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(13-67) ความสำคัญของอธิยาห์

เมื่อท่านได้อ่านและศึกษาหนังสืออธิยาห์บทนี้และคำวิจารณ์อันเป็นการแปลความต่างๆ ของมันแล้วเขียนสิ่งต่างๆ ที่อธิยาห์ได้กล่าวซึ่งมีความสำคัญและสามารถใช้ได้กับสิทธิชนยุคสุดท้ายและโลกทุกวันลงในกระดาะแปล่า

เสียงเตือนต่อผู้ชั่วร้าย

(14-1) บทนำ

อิสยาห์ 13:23 เป็นการรวบรวมเรื่อง “ครุวาท” หรือ ภาระบาปคือคำประกาศเตือนต่อประชาชาติต่างๆ ในสมัยของอิสยาห์ บาบิโลน อัสซีเรีย ฟิลิสเตีย โมอับ ตามัสกัส (ซีเรีย) อียิปต์และประชาชาติอื่นๆ ซึ่งทั้งหมดนี้ ตกอยู่ภายใต้คำพยากรณ์อันลึกลับของศาสดาเกี่ยวกับการพิพากษา พระคัมภีร์ดูเหมือนเป็นชุดของคำประกาศเตือนที่เต็มไปด้วยจิตใจที่พยายาม แต่โดยเนื้อความ ประกอบแล้วครุวาทเหล่านี้ได้ให้ข้อคิดทางปัญญาอันสำคัญต่อทั้งโลกสมัยโบราณและปัจจุบัน

ในอิสยาห์ 14 พระเจ้าทรงกล่าวโทษความชั่วร้ายของเชื้อสายอิสราเอลโดยผ่านอิสยาห์ และพยากรณ์ว่ามันจะถูกนำมาสู่ภายใต้การพิพากษาอันยิ่งใหญ่เนื่องจากความเลวร้ายของมัน โดยส่วนรวมแล้วคำพิพากษาเหล่านี้จะได้รับการปฏิบัติโดยประชาชาติอื่นๆ เราอาจถามว่า: “เรายอมรับว่าอิสราเอลชั่วร้ายแต่แม้ในจุดที่เลวร้ายที่สุดอิสราเอลมิได้เลวร้ายไปกว่าประเทศเพื่อนบ้านนอกศาสนาทั้งหลายและบ่อยครั้งก็ดีกว่ามาก เหตุใดอิสราเอลจึงถูกทำลายในเมื่อประชาชาติอื่นๆ หลุดพ้นไปได้?”

พระเจ้าได้ทรงแสดงผ่านครุวาทเหล่านี้ว่าโลกจะนำมาสู่การพิพากษาด้วยในเวลานี้โดยเหมือนกับบทก่อนๆ บ่อยครั้งอิสยาห์ได้ใช้ความหมายคู่เพื่อพยากรณ์ถึงผู้คนในสมัยของเขาพร้อมกันกับถึงเราในสมัยปัจจุบันแม้ว่าบทที่ 13 ถึง 23 จะถูกมอบไว้สำหรับแก่ประชาชาติต่างๆ กัน โดยเป็นการเตือนพวกเขาว่าพระเจ้าจะทรงไม่ให้เวลาแก่พวกเขาเพื่อกลับใจอีกและพวกเขาจะต้องทนทุกข์ในการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแต่ละประชาชาติก็เป็นสัญลักษณ์ของโลกสมัยปัจจุบันท่านอาจรู้สึกว่ามีวิญญูณแห่งความหายนะซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาวะการณ์และอนาคตของบาบิโลนและประชาชาติอื่นๆ แต่ท่านควรรับรู้ด้วยว่าบาบิโลนในอดีตพร้อมด้วยความชั่วร้ายและการพิพากษาที่มีต่อมันเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของบาบิโลนสมัยปัจจุบันหรือโลกมันคือบาบิโลนในปัจจุบันนี้ที่อิสยาห์ได้มอบคำเตือนที่รุนแรงที่สุดให้ บทที่ 13 ถึง 14 ซึ่งเป็นบทที่ยาว

กว่าบทอื่นคือบทที่นี้ไฟได้ยกมากล่าวในพระคัมภีร์มอรมอน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

- จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านในการอ่านและศึกษาอิสยาห์ (บทที่) 13-23 ควรมีการพลิกไปดูส่วนเสริมความเข้าใจ E ตลอดการศึกษาหนังสืออิสยาห์ของท่าน ส่วนเสริมความเข้าใจ F ให้ภาพรวมเกี่ยวกับพื้นเพทางประวัติศาสตร์แห่งการปฏิบัติศาสนกิจของศาสดาอิสยาห์
- จงทำประเด็นที่จะไต่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับอิสยาห์ 13-23

(14-2) อิสยาห์ 13 บาบิโลนคือคำที่พระเจ้าทรงใช้แทนความชั่วร้ายในโลกยุคสุดท้าย

อิสยาห์มองเห็นล่วงหน้าถึงความพินาศของบาบิโลนยุคปัจจุบัน ความเสื่อมทรามของพวกสูงศักดิ์และความชั่วร้ายทั้งหมดของประชาชนของมัน และในรูปแบบจำเพาะของเขา เขาได้ใช้คำว่า *บาบิโลน* เพื่อเปรียบถึงสภาพการณ์ในยุคสุดท้ายและการพิพากษาแต่ละยุคของแผ่นดินโลกมีบาบิโลนของมันเองแต่บาบิโลนยุคสุดท้ายเป็นหนึ่งในยุคที่ชั่วร้ายที่สุดตามที่ศาสดาได้แลเห็นและการเสด็จมาของพระเจาก็คือจุดประสงค์ของการทำลายล้าง

แม้ในเวลานั้นบาบิโลนจะเป็นเพียงจังหวัดหนึ่งในจักรวรรดิอันทรงพลานุภาพแห่งอัสซีเรีย อิสยาห์ได้แลเห็นล่วงหน้าอย่างแม่นยำว่าบาบิโลนจะเป็นผู้นำการพิพากษามาสู่อาณาจักรยูดาห์

มิใช่่อัสซีเรียเขาได้พยากรณ์ในท้ายที่สุดว่าบาบิโลนจะการพิพากษาของมันเอง ในเวลาเดียวกันอิสยาห์ได้ใช้บาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ของโลกและความชั่วร้ายของมัน

ดังนั้นเมื่ออิสยาห์กล่าวถึงบาบิโลนเขาหมายถึงจักรวรรดิที่ใช้ชื่อนั้นและบาบิโลนทางวิญญาณด้วย

พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกกองทัพของพระองค์ให้มารวมกันเพื่อล้มล้างบาบิโลน ในความหมายนี้กองทัพของพระองค์คือชาวมีเดีย (ดู อิสยาห์ 13:17) เสียงเรียกนี้ได้รับการตอบประมาณ 130 ปีต่อมาเมื่อสัมพันธมิตรแห่งมีเดียกับเปอร์เซียภายใต้ไซรัสมหาราชได้ทำเพื่อนกันแม่น้ำยูเฟรติสและยาตราผ่านห้องแม่น้ำและได้กำแพงแห่งบาบิโลนเพื่อเข้ายึดนครนี้และล้มล้างจักรวรรดิของมัน ความสำคัญเหตุการณ์นี้ได้ถูกชี้ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นโดยการพิจารณาภาพลักษณ์ของคำว่าบาบิโลนในความหมายทางวิญญาณ เสียงเรียกมีให้แก่ “ผู้เลือกสรร” (อิสยาห์ 13:3) ซึ่งเป็นลัทธิชนยุคสุดท้ายเพื่อมารวมกันและร่วมกับพระผู้เป็นเจ้าในการล้มล้างความชั่วร้ายบาบิโลนจากโลกนี้

ในบทนี้ของหนังสืออิสยาห์เราจะเห็นตัวอย่างอันดีเลิศของการใช้ความหมายแบบคู่ของชาวฮีบรูซึ่งพบได้บ่อยๆ ในงานเขียนของอิสยาห์และของคนอื่นๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ E)

(14-3) อิสยาห์ 13 การเปลี่ยนแปลงที่น่าสังเกตในหนังสืออิสยาห์

นี่ไฟได้ยกข้อความจากอิสยาห์ 13 มาใช้เกือบทั้งหมด (ดู 2 นี่ไฟ 23) อย่างไรก็ตามมันก็แตกต่างกันอย่างแตกต่างจากเนื้อความของพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับคิงเจมส์บ้าง ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดมีอยู่ในข้อ 3, 8 และ 22 จงเปรียบเทียบเนื้อความทั้งสองฉบับนี้อย่างถี่ถ้วนเพื่อดูว่ามีอะไรสูญหายไปจากพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับคิงเจมส์

(14-4) อิสยาห์ 13:1 อะไรคือ ครุฑเกี่ยวกับบาบิโลน?

เนื่องจากบาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ทางพระคัมภีร์สำหรับผู้คนและรัฐบาลที่ต่อต้านอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า “ครุฑ” เกี่ยวกับบาบิโลนหมายถึงการพิพากษาอันรุนแรงที่รอคอยอยู่ซึ่งจะมีอย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แท้จริงแล้วลานหวดข้าวของบาบิโลนจะถูกถอนออกและตอข้าวของมันจะถูกเผา (ดู เยเรมีย์ 15:1-2 และมัทธิว 3:12)

(14-5) อิสยาห์ 13:2, 4-5 อะไรคือ อาณาติสัญญาณภูเขาและมวลชน?

ในการอุปมาอันงดงาม อิสยาห์ 13 ได้กล่าวอ้างถึงมาตรฐานพระกิตติคุณหรือธงสัญญาซึ่งจะถูกยกขึ้นในยุคสุดท้ายเพื่อเป็น “อาณาติสัญญาณ” (ข้อ 2) เพื่อให้ชาวโลกมารวมกัน (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 5:26; 62:10; 2 นี่ไฟ 15:26)

คำว่า “ภูเขา” (อิสยาห์ 13:2) ได้อธิบายไว้ในข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 2:1-5

คำว่า “มวลชน” คือ “มวลชนลมหึมา” (อิสยาห์ 13:4) ผู้ซึ่งมารวมกันโดยพระเจ้าแห่งพลโยธาเพื่อเตรียมทำสงคราม (2 นี่ไฟ 23:3-5) มวลชนเหล่านี้คือลัทธิชนผู้จะถูกรวบรวมมาจากทุกประเทศชาติในยุคสุดท้ายและเข้าประจำการในกองทัพของพระผู้เป็นเจ้าผู้ดำรงพระชนม์อยู่เพื่อทำสงครามกับความชั่วร้าย (เปรียบเทียบ ค.พ. 10:64-67; 29:7-11; 45:66-71; 76:28-29; 84:2; 103:22-25; มัทธิว 24:30-31)

(14-6) อิสยาห์ 13:9-10 ศาสดาหลายคนได้กล่าวถึงเครื่องหมายในท้องฟ้า

เครื่องหมายอันน่าตื่นใจของการเสด็จมาของพระเจ้าจะเป็นสิ่งอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่แสดงให้เห็นพระจักร์ในท้องฟ้า (เปรียบเทียบ ค.พ. 29:14; 34:9; 45:42; 88:87; 133:49; โยเอล 2:31; มัทธิว 24:29; วิวรรณ์ 6:12-17)

(14-7) อิสยาห์ 13:11-12 อะไรคือความหมายโดยนัยของข้อความที่ว่าหายากเสียยิ่งกว่าหาทองคำนพคุณ?

ในบทที่ 13 ข้อ 11-12 อิสยาห์ได้นำคำที่ได้ใช้มาก่อนแล้วมากล่าวซ้ำ (ดู อิสยาห์ 4:1-4) บุคคลที่ชอบธรรมจะหาได้ยากยิ่งเสมือนหาทองคำเลอค่าและจะได้รับการประมาณค่าอย่างสูง ผู้ชั่วร้ายจะถูกชำระล้างจากแผ่นดินโลกนี้ และผู้ชอบธรรมที่มีค่าควรจะเหลืออยู่เพื่อเป็นเหมือนอัญมณีมีค่าในมงกุฎกษัตริย์ของพระเจ้า (ดู ค.พ. 60:4; อิสยาห์ 62:1-3) แท้จริงแล้ว “ทองคำแห่งโอฟีร์” (อิสยาห์ 13:12) ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งของอินเดียที่ผลิตทองคำและมีฐานะร่ำรวย ซึ่งทองคำนี้ไม่มีความสำคัญใดเลยเมื่อเทียบกับคุณค่าของบุคคลผู้ชอบธรรมคนหนึ่ง (เปรียบเทียบกับ ค.พ. 18:10)

(14-8) อธิยาห์ 13:13 ฟาสุวรรณค์สันสะเทือนและแผ่นดินโลกจะสะท้านหมายความว่าอย่างไร

คำพยากรณ์นี้เป็นการใช้ความหมายคู่ การที่สุวรรณค์สันสะเทือนและแผ่นดินโลกจะสะท้านเป็นรูปแบบคำพูดของชาวยิวซึ่งบอกนัยเกี่ยวกับวาระแห่งวิบัติและหายนะอันยิ่งใหญ่ นั่นคือการล่มสลายของบาบิโลน บรรยากาศทางการเมืองและสถานการณ์ของโลกจะสันสะเทือน

คำพยากรณ์นี้สำเร็จตามขั้นในยุคสุดท้ายด้วยสิ่งทั้งปวงได้รับการฟื้นฟู ฟาสุวรรณค์จะหนีไปขณะที่แผ่นดินโลกจะถูกนำกลับมาสู่สภาพที่ครั้งหนึ่งมันได้เคยชื่นชม ครั้นแล้วแผ่นดินโลกจะได้รับบริคมภาพแห่งรมติของมัน บริคมภาพแห่งรมติของมันจะต้องไม่ถูกนำไปปนกับสภาพแห่งซีเลสเชียลของชั้นสูงของมันซึ่งคือจุดหมายสุดท้ายของพิภพนี้ มันดูเหมือนคือสภาพมิลเลนเนียมในที่ซึ่งชีวิตทั้งมวลจะชื่นชมในสันติสุขตลอดไป (ดู Joseph Fielding Smith, *The Signs of the Times*, p.34-38)

(14-9) อธิยาห์ 13:14-18 อะไรหมายถึง การที่ชาวมืดทำลายบาบิโลน?

อธิยาห์ประกาศว่าชาวมืดซึ่งอยู่ในประเทศแถบภูเขาสูงขึ้นไปเหนือบาบิโลนจะจู่โจมเพชรพลอยทางโลกแห่งยูเฟติสและขามันเสีย ดังนั้นในความหมายทางวิญญาณพลังอำนาจที่สูงกว่าจะจู่โจมเหนือบาบิโลนแห่งยุคสุดท้ายและทำลายผู้หยิ่งจองหอง ผู้ชั่วร้ายและพันธมิตรของมันโดยไม่สนใจในความมั่งคั่ง (ดู 2 โนไฟ 23:15)

(14-10) อธิยาห์ 13:19-22 บาบิโลนถูกสถาปแก่ให้มลายไปสิ้นหรือ?

การพรรณนาความของอธิยาห์เกี่ยวกับบาบิโลนในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้กลายเป็นจริงตามตัวอักษร (ท่านจำได้หรือเปล่าว่าในเวลาอธิยาห์ได้เขียนข้อความนี้บาบิโลนมิได้เป็นมหาอำนาจของโลก) ภายใต้เนบูคัสเนสซาร์บาบิโลนได้ล้มล้างอัสนีและได้ก้าวขึ้นกุมบังเหียนแห่งอำนาจของโลกแทน เนบูคัสเนสซาร์ได้ทุ่มเทในโครงการก่อสร้างซึ่งได้ทำให้บาบิโลนเป็นหนึ่งในนครที่น่าตื่นใจที่สุดแห่งโลกโบราณ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ G) เพื่อพยากรณ์ถึงความพินาศโดยสิ้นเชิงและการรกร้างว่าง

เปล่าของมหานครดังกล่าวนี้ต้องนับว่าน่าทึ่งเนื่องจากนครสมัยโบราณบางแห่งเช่น เยรูซาเล็ม ดามัสกัส และ

ซากปรักหักพังของบาบิโลน

เยรีโคได้รอดพ้นกาลเวลาหลายๆ ศตวรรษและยังดำรงอยู่ในทุกวันนี้ แต่ภายหลังการถูกยึดครองโดยไซรัส บาบิโลนได้เสื่อมถอยลงตามลำดับ หลายร้อยปีผ่านไปก่อนที่บาบิโลนจะถูกทอดทิ้ง แต่เมื่อถึงสมัยของพระคริสต์ มันได้ถูกทอดทิ้งและหักพังลงและยังคงอยู่จนทุกวันนี้ ซากปรักหักพังอันปราศจากเสียงยังคงอยู่เป็นพยานว่าอธิยาห์ได้กล่าวด้วยความเที่ยงตรงแห่งสุวรรณค์

บาบิโลนทางวิญญาณจะกลายเป็นการสูญเสียและรกร้างเช่นกันเมื่อพระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาบังโลกนี้ในการพิพากษาและเริ่มการปกครองแห่งมิลเลนเนียมของพระคริสต์ (ดู วิวรรณ์ 18)

(14-11) อธิยาห์ 14 ข้อเปลี่ยนแปลงที่น่าสังเกตในเนื้อหาของอธิยาห์

เนื้อหาของทั้งบทของอธิยาห์ถูกยกมาอ้างโดยโนไฟพร้อมการเปลี่ยนแปลงสำคัญสองประการขอให้เปรียบเทียบข้อ 2 และ 4 ในเนื้อหาของทั้งสองฉบับ

(14-12) อธิยาห์ 14:2 อะไรคือสัมพันธภาพระหว่างอิสราเอลกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้?

ขั้นตอนในการรวมเพื่อฟื้นฟูอิสราเอลสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาจะได้รับการช่วยเหลือโดยผู้คนของประชาชาติอื่นๆ ซึ่งจะช่วยเหลือโดยผู้คนของประชาชาติอื่นๆ ซึ่งจะช่วยเหลืออิสราเอลอย่างแท้จริงในการกลับคืนจากสุดปลาย ของแผ่นดินโลกครั้นแล้วประชาชาติอื่นๆ เหล่านี้

จะสนับสนุนวิถีของอิสราเอลและอิสราเอลผู้เป็นเศลยจะกลับเป็นผู้ปกครองเหนือผู้ที่จับกุมมัน สภาพการณ์อันน่าย่นคิดนี้จะเกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ในสันติสุขแห่งมิลเลเนียมที่มีรัศมีภาพสูงสุดที่ได้รับการชื่นชมโดยเหล่าผู้ซื่อสัตย์ซึ่งได้มีชัยต่อบาบิโลนหรือโลกอย่างแท้จริง (ดู อีสยาห์ 14:3) กล่าวอีกอย่างหนึ่งเหมือนดังที่ ซี. เอฟ. คิล และ เอฟ. เดลิส ได้ว่าไว้: “บาบิโลนล่มเพื่ออิสราเอลจะลุก (รุ่งเรือง) ขึ้นได้” (*Commentary on the Old Testament*, 7:1:306)

(14-13) อีสยาห์ 14:4-21 อีสยาห์ได้ครวญเพลงเพื่อ บาบิโลน

เพลงล้อเลียนหรือเสียดสีซึ่งได้ถูกให้ไว้ในรูปของร้อยแก้วทั้งดงามของอีสยาห์ เป็นเพลงแห่งการพิพากษาที่มีต่อการอธรรมของบาบิโลน อีสยาห์ทำหน้าที่ในการใช้จังหวะสัมผัสที่มีประสิทธิภาพแบบฮีบรูในการกล่าวถึงบาบิโลนที่จะล่มและพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลที่กำลัง

(14-14) อีสยาห์ 14:12-15 ผู้ใดคือ “ลูซิเฟอร์บุตรแห่งเวลาเช้า”?

อีสยาห์ได้ใช้ความหมายคู่อีกครั้ง บทที่ 13 และ 14 เป็นการพรรณนาความถึงการล่มของบาบิโลนทั้งบาบิโลนที่เป็นมหาอาณาจักรของโลกและบาบิโลนที่เป็นสัญลักษณ์แทนโลก (ดู ค.พ. 13:14) ฉะนั้นประชาชนส่วนใหญ่เชื่อว่า “ลูซิเฟอร์บุตรแห่งเวลาเช้า” คือกษัตริย์ของบาบิโลน โดยอาจเป็นเนบูคัดเนสซาร์ในการใช้บาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ (บาบิโลนคือความชั่วร้ายทางวิญญาณและอาณาจักรของซาตาน) ลูซิเฟอร์ก็คือซาตาน การแปลความนี้ได้รับการยืนยันในการเปิดเผยยุคสุดท้าย (ดู ค.พ. 76:26-8) ซาตานและประมุขแห่งบาบิโลน (ทั้งสองคำนี้เป็นตัวแทนของลูซิเฟอร์ ลูซิเฟอร์เป็นตัวแทนในข้อความตอนนี้) มุ่งหมายที่จะได้รับรัศมีภาพแห่งกษัตริย์ไว้กับตนเองแต่ที่จริงแล้วจะถูกโยนลงนรกในที่ซึ่งจะมีการร่ำไห้ การครวญครางและการขบเคี้ยวฟัน

เปรียบเทียบอิสยาห์ 13:13-14 กับโมเสส 4:1-4 ซึ่งกล่าวถึงเงื่อนไขของลูซิเฟอร์ในการช่วยมนุษย์ทั้งปวงให้รอดสิ่งที่เพิ่มเติมเข้าไปเพื่อเสริมภาพลักษณ์คือข้อเท็จจริงที่ว่าคำพ้องนามสถาน (ข้อ 3) ได้รับการแปลโดยคิล

และเดลิสว่าเป็น “สภาประชุมของพระเจ้าทั้งหลาย” (*Commentary*, 7:1:312)

ในตัวอย่างอันงดงามอีกอันหนึ่งของการใช้ความหมายคู่ของอีสยาห์ แม้กษัตริย์ทั้งหลายของโลกจะนอนอยู่อย่างมีเกียรติในอุโมงค์ฝังศพ (บ้าน) ของพวกพระองค์ (ดู ข้อ 18:19) แต่กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะถูกโยนออกไปและย่างไฟได้เท่า การลงโทษนี้ได้ถูกกระทำแก่นครศักดิ์จริง ๆ และแม่น้ำเนบูคัดเนสซาร์จะได้รับการฝังพระศพโดยโอฟาร์ใหญ่ยิ่ง ยังมีได้มีการพลที่ฝังพระศพของพระองค์ในบาบิโลนทุกวันนี้ ขอให้ใช้เวลาสักนิดหนึ่งจะคิดถึง “หลุมฝังศพ” ของซาตานโดยที่ที่ได้รับร่างกายเขาจะไม่มีวันที่จะมีหลุมศพหรืออนุสาวรีย์สถานไม่ว่าชนิดใดทั้งสิ้น แม้เขาจะได้เป็นกษัตริย์และผู้ปกครอง (ในโลกอันกว้างใหญ่และในอาณาจักรโบราณแห่งบาบิโลนทางวิญญาณ) ไม่ประหลาดใจเลยที่ว่ากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกซึ่งแม้จะชั่วร้ายในชีวิตมตะยังสามารถได้รับมรดกแห่งอาณาจักรชั้นต่ำซีเลสเชียล และตกตะลึงต่อการสิ้นสุดของเขา

(14-15) อีสยาห์ 14:24-27 อัสนีเรีย เป็นเสมือนบาบิโลน

นอกจากการใช้อาณาจักรบาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ของบาบิโลนทางวิญญาณ อีสยาห์พรรณนาถึงการทำลายล้างครั้งสุดท้ายของจักรวรรดิอัสนีเรียที่ยิ่งใหญ่ซึ่งในสมัยของเฮสเดคียาห์ได้พบการปราชัยอย่างย่อยยับบนเนินเขาแห่งเยรูซาเล็มโดยน้ำมือของเหล่าเทพผู้ทำลาย (ดู อีสยาห์ 37:33-38) อีกทั้งอัสนีเรียได้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของโลก โดยในลักษณะเดียวกันนี้ประชาชาติที่ชั่วร้ายทั้งหมดจะล่มลงในพระหัตถ์แห่งการพิพากษาของพระเจ้า (ดู อีสยาห์ 14:26)

(14-16) อีสยาห์ 14:28-32 ครวญของชาวฟิลิสเตีย

ข้อความนี้เปิดเผยถึงคำพิพากษาแห่งความพินาคซึ่งอีสยาห์ได้มีชีวิตอยู่เพื่อเป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกฟิลิสเตีย พวกชาวฟิลิสเตียคือพวกชาวคานาอันซึ่งพำนักอาศัยอยู่ในดินแดนนี้เมื่ออิสราเอลได้เข้าครองมันภายใต้โยชูวา คนเหล่านี้เป็นศัตรูมาแต่ช้านานของอิสราเอลและการสงครามระหว่างคนสองกลุ่มนี้ดำเนินไปนานนับ

ศตวรรษ ดินแดนของพวกเขาจะกลายเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับนามว่ายูดาห์หรือยูเดียจนถึงวาระที่โรมเข้ายึดเยรูซาเล็มได้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในที่นั้นอีก พวกโรมันจึงเปลี่ยนนามของมันเป็น ปาเลสตินา (palestina) ซึ่งเป็นคำภาษาลาตินที่หมายถึง *ฟิลิสเตีย* อิสราเอลสมัยใหม่ไม่ชอบให้ดินแดนของพวกเขาได้รับการเรียกว่าปาเลสไตน์อันเนื่องมาจากแหล่งที่มาและความหมายของมัน

พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับคิงเจมส์ ได้ใช้รูปแบบภาษาลาตินและเรียกมันว่า “ปาเลสตินา” แต่สิ่งที่หมายถึงคือพวกชาวฟิลิสเตีย มิใช่ปาเลสไตน์ในความหมายที่ใช้กันทุกวันนี้

ทีกัลสปีเลเซอร์จักรพรรดิอัสซีเรียได้ยึดฟิลิสเตียในเวลาที่เขาพิชิตอัสซีเรียได้สิ้นพระชนม์และเข้าเป็นพันธมิตรกับพระองค์ แม้จะมีความเกลียดชังชั่วกาลนานต่อพวกฟิลิสเตียและการข่มเหงอิสราเอลของพวกเขา ผู้คนของพระเจ้าได้รับการสถาปนาขึ้นในดินแดนนี้ในลักษณะเดียวกันนี้ไซออนจะได้รับการสถาปนาในขณะที่ยุดาห์ของพระองค์ (บาบิโลน อัสซีเรีย ฟิลิสเตียและอื่นๆ) จะหมดสิ้นอำนาจที่จะทำให้เป็นสิ่งที่อื่น นอกจากการล่มลงของพวกเขา

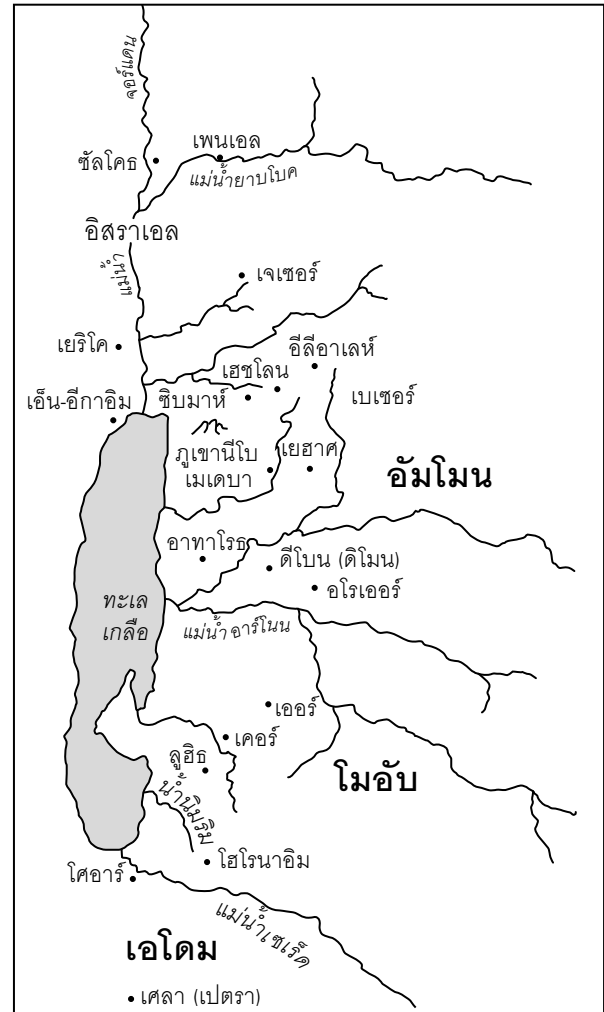
(14-17) อธิยาห์ 15-16 การพิพากษาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อโมอับ

โมอับเป็นบุตรชายคนหัวปีของบุตรสาวคนโตของโลก (ดูปฐมกาล 19:37) บรรดาผู้คนของเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตะวันออกของทะเลแดงนับจากทางเหนือของแม่น้ำซีเรตขึ้นไป พวกชาวโมอับเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพวกชาวอิสราเอล แต่ได้มีการขัดแย้งกันระหว่างทั้งสองประชาชาตินี้อย่างต่อเนื่อง และพระเจ้าได้ทรงใช้พวกโมอับเป็นเสมือนไม้เรียวตีสอนสำหรับอิสราเอล อย่างไรก็ตามอิสราเอลมิได้รู้สึกพระเจ้าจะทรงโปรดในความชั่วร้ายของพวกโมอับยิ่งกว่า อธิยาห์ได้เปิดเผยถึงชะตากรรมของพวกเขาในสองบทนี้โดยสัญญาว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงระลึกถึงสัญญาของพระองค์ต่ออิสราเอลได้ และจะทรงรวบรวมพวกเขาจากโลกและสถาปนาสัญญาของพระองค์กับพวกเขาตลอดกาลในขณะที่โมอับจะได้รับการตัดสิ้นสู่ความพินาศ ในความหมายนี้โมอับคือสัญลักษณ์

ลักษณะของโลกที่ชั่วร้ายด้วยและไม่มีความที่ทรงอำนาจใดๆ ของโมอับ อีกทั้งเส้นทางการค้าที่มั่งคั่งหรือความโดดเด่นในหมู่ประชาชาติพี่น้องของมันจะสามารถยืนอยู่ได้ในวันเวลานั้น เพราะทุกสิ่งจะถูกทำลาย

(14-18) อธิยาห์ 15:2-3 การมีศิระงอเส้นมีอะไรเกี่ยวข้องกับคำพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อโมอับ?

การขลิบเส้นผมและหนวดเคราออกเป็นสัญลักษณ์

เมืองต่างๆ ของโมอับ

ของการอับอายอย่างยิ่งในอิสราเอลโบราณ และในข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าความจงหองและความโดดเด่นอันเป็นที่รู้จักกันของโมอับจะกลับกลายเป็นความละอายและคำตำหนิ ความเสียใจของผู้ชั่วร้ายได้ถูกวาดให้เห็นไว้ในข้อเขียนของอธิยาห์ซึ่งเขาได้ใช้ “ผ้ากระสอบ” และการกล่าวอ้างของเขาถึงการร้องครวญครางและการรำให้แบบอาซีฟซึ่งเป็นประเพณีในวันออกกลางใน

วาระแห่งความเศร้า (See James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p.324-25)

(14-19) อธิยาห์ 15:5 การที่ไม่อับคือวัวสามปี ปีหมายความว่าอย่างไร

อธิยาห์ได้ยอมรับว่าโมอับเป็นประชาชาติที่อยู่ในวัยหนุ่มและเต็มไปด้วยพลัง “วัวสามปีคือวัวที่เต็มไปด้วยความสดชื่นและความแข็งแรงอย่างเต็มที่ของมัน” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:326) แม้โมอับจะทรงพลังและเข้มแข็งอธิยาห์ได้ทำนายล่วงหน้าไว้ว่ากำลังอันกล้าแข็งของประเทศทางเหนือจะทำลายมันในสามปีนับแต่เวลานั้น (ดู อธิยาห์ 16:14) คำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงเมื่อการรุกรานของอัสซีเรียภายใต้เซนนาเคอริบ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ F)

(14-20) อธิยาห์ 15:8-9 ความพินาศของโมอับเป็น สิ่งสากล

เสียงร้องแห่งความพินาศของโมอับเป็นสิ่งสากลแม้จะข้ามไปถึงชายแดนของมันเข้าไปใน (เอกลาอิม) ในทางตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลเกลือ เพื่อแสดงถึงขอบข่ายแห่งความวิบัติของมันที่โมอับจะได้ประสบ อธิยาห์ได้พยากรณ์ว่าแม่ใจกลางของดินแดนอันเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์อันอุดมที่อยู่รอบดิโบนจะมีแหล่งน้ำมันที่มีชื่อว่าดีโมนเประจะเปื้อนไปด้วยโลหิตของผู้คนกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือจะมีการเข่นฆ่าและทำลายล้างอย่างกว้างขวางต่อผู้คน พวกศัตรูจะแทรกเข้าถึงแม่ใจกลางของโมอับ อธิยาห์ได้เปิดเผยว่าสัมพันธภาพระหว่างยูดาห์กับโมอับจะเปลี่ยนไป เพราะว่า “สิงห์” (ตามที่กล่าวไว้ในภาษาฮีบรูแทนคำว่า “หมูสิงห์ (Lions)” ซึ่งคือยูดาห์ จะจู่โจมผู้คนที่เหลืออยู่ของโมอับซึ่งถูกปล่อยและทำพวกเขาให้เป็นประเทศราชของมัน

(14-21) อธิยาห์ 16:6-11 วิบัติแห่งเสียงคร่ำครวญ ซึ่งจะทำให้โมอับทนทุกข์ไปทั่ว

ประชาชาติต่างๆ ของแผ่นดินโลกที่ได้ถูกเปรียบว่าเสมือนโมอับคือกองกำลังที่สูงส่งและทรงพลังในหมู่ของมนุษย์จะถูกทำให้ร้องโหยหวนและครวญคราง การป้องกันของพวกเขาจะล้มเหลว และแทนการชื่นชมที่

พวกเขาได้หวังไว้ พวกเขาจะถูกเสียดแทงตรงใจกลางด้วยความเศร้าสลดในเวลานั้นโลกทั้งปวงจะมาสู่ความเข้าใจว่าความชั่วร้ายไม่เคยเป็นความสุขเลย แม้โมอับจะเป็นศัตรูที่ขมขื่นของอิสราเอล อธิยาห์ก็ยังทำให้ต่อความวิบัติแห่งบาปและความพินาศอันเป็นผลของมัน

(14-22) อธิยาห์ 16:12-14 วันเวลาของโมอับเหลือ อยู่ไม่มาก

อธิยาห์กล่าวยืนยันอย่างตรงไปตรงมาอีกครั้งในสิ่งที่เขาได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ (ดู อธิยาห์ 15:5) ว่าพวกโมอับที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนจะเห็นความพินาศภายในสามปี

(14-23) อธิยาห์ 17 ประเทศมหาอำนาจและเข้มแข็ง ที่โลกได้รู้จักมันได้รับการกำหนดไว้เพื่อความพินาศ

ประเทศมหาอำนาจต่างๆ ทั้งหมดในโลกนี้รวมถึงเหล่าเพื่อนบ้านของยูดาห์ (ซีเรียซึ่งมี “ดามัสกัส” เป็นตัวแทนและภูเขาเป็นแนวป้องกันแห่งอิเฟอริมเป็นตัวแทนอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล) จะถูกทำลายด้วยการพิพากษาอันทรงพลังของพระเจ้า เช่นเดียวกับประชาชาติต่างๆ ของโลกที่ปล้นสะดมภัก์ผู้คนของพระเจ้าเป็นเจ้า ทั้งอิสราเอลและประชาชาติต่างๆ ของโลกจะถูกทำให้ถ่อมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ทว่าพระเจ้าทรงสัญญาไว้ในอธิยาห์ 17:6-8 ว่าผู้คนที่เหลืออยู่ของพวกเขาประชาชาตินอกศาสนาเหล่านี้จะได้รับการสงวนไว้ด้วยเช่นเดียวกับพวกอิสราเอล “องุ่นที่เหลืออยู่” (ข้อ 6) คือองุ่นไม่กี่เมล็ดที่ได้รับการปล่อยไว้โดยผู้เก็บเกี่ยวและมะดันมะกอกได้รับการเก็บเกี่ยวโดยการเขย่ากิ่ง ซึ่งโดยทั่วไปจะทำให้มีผลเหลือค้างอยู่บ้างบนยอดที่สูงที่สุด (ดู ข้อ 6) ส่วนที่เหลือของพวกเขาชนนอกศาสนาเหล่านี้จะหันมาสู่พระเจ้าและละจากศาสนาที่ไม่จริงของพวกเขาเหมือนดังอิสราเอล

(14-24) อธิยาห์ 18 อธิยาห์ได้แลเห็นพระกิตติคุณ ถูกนำจากอเมริกาต่างๆ

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้วิจารณ์ว่าอธิยาห์บทที่ 18 ข้อ หนึ่ง “เป็นการแปลผิด ในพระคัมภีร์ไบเบิลของแคธอลิกมันอ่านได้ว่า: เฮ้ย! แผ่นดินแห่งปีกที่กระที่มซึ่ง

อยู่เลยแม่น้ำคูซ และในการแปลของกวีตลปัดและสมิธมัน อ่านได้ว่า: เฮ้ย! แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่มซึ่งอยู่เลยซึ่งทอดอยู่ไกลจาก แม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย บทนี้ได้แสดงอย่างชัดเจนว่าไม่มีเจตนาจะกล่าวถึงความเศร้าใดๆ แต่เป็นคำท้าทายดั่งที่การแปลของฉบับอื่นๆ ได้ชี้ให้เห็น การแปลที่ถูกต้องควรเป็นว่า จงร้องยินดีต่อดินแดนที่มีรูปเหมือนปีกนก เอาละท่านรู้จักดินแดนที่มีรูปเหมือนปีกนก ขอให้นึกถึงแผนที่ของท่าน เมื่อประมาณ 25 ปีมาแล้วนิตยสารร่วมสมัยฉบับหนึ่งได้พิมพ์ภาพทวีปอเมริกาในรูปของปีกนกไว้บนหน้าปกโดยมีตัวนกออยู่ระหว่างปีกทั้งสองข้างข้าพเจ้ายังรู้สึกเสียใจที่มีได้เก็บรักษานิตยสารฉบับนี้ไว้ ดินแดนพากโลกนี้มีได้มีรูปเหมือนปีกนกซึ่งเป็นปีกที่แผ่ออกกว้างของนกหรือ?” (*Signs of the times*, p.51; see also *History of the Church*, 6:322; Orson Pratt, in *Journal of Discourses*, 16:84-85; Spencer W. Kimball, “Why call Me Lord, Lord and do not the things Which I say?” *Ensign*, May 1975, p.4)

ประธานสมิธได้กล่าวต่อไปว่า เรื่องก็คือเรื่องแห่งความเร็ว ว่าประชาชาติที่คนว่างสูงและเกลี้ยงเกลาหมายถึงดินแดนของอิสราเอลซึ่งป่าของมันได้ถูกทำลายจนสิ้น และว่าอันดีสัญญาหมายถึงการฟื้นฟูพระกิตติคุณและได้รับการประกาศว่าเป็นธงแห่งประชาชาติ ว่าเหล่าผู้สอนศาสนากำลังไปรวบรวมอิสราเอลซึ่งกระจัดกระจายออกไป และว่าลัทธิชนยุคสุดท้ายเท่านั้นจะสามารถเข้าใจบทนี้ได้อย่างสมบูรณ์เนื่องจากมันเกี่ยวกับงานอันยิ่งใหญ่ของการรวบรวมซึ่งพวกเขากำลังกระทำ (*See Signs of the Times*, p.51-55)

(14-25) อิสยาห์ 18:7 ลัทธิชนจะถวายของขวัญอะไรแด่พระเจ้า?

ลัทธิชนได้ตั้งใจมั่นที่จะถวายของขวัญแห่งการรวบรวมอิสราเอลอันมีค่าแด่พระเจ้าดั่งที่ศาสดาโจเซฟ สมิธได้กล่าวไว้พวกเขา “ทำงานโดยปราศจากค่าจ้างเพื่อส่งสอนสหรัฐ [และในบัดนี้ส่งสอนโลก] ว่าการรวบรวมได้เริ่มต้นในดินแดนส่วนตะวันตกของมิสซูรีเพื่อสร้างนครอันศักดิ์สิทธิ์ตามที่เห็นได้จากบทที่สิบแปดในหนังสืออิสยาห์ ‘ของขวัญนี้จะถูกถวายแด่พระเจ้าจอมโยธา’

(*History of the Church*, 2:132) ในการเปิดเผยใหม่ ภูเขาศิโยนได้ถูกชื่อว่าคือเยรูซาเล็มใหม่ (ดู ค.พ. 84:2) ฉะนั้นเมื่อศาสนาจักรฯ ได้รับการฟื้นฟูและเอฟราอิมได้เริ่มงานการรวบรวมอิสราเอลจากสภาพแห่งการกระจัดกระจายและพลัดพรากของมันแล้ว (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 11:13-14) พวกเขาจะสามารถถวาย *นิเวศน์แห่งเจคอบได้รับการฟื้นฟู* ต่อพระเจ้าเสมือนดังของขวัญที่จะทำให้พระองค์ดีพระทัย

พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับเยรูซาเล็มให้ความหมายวลีในอิสยาห์บทที่ 18 ที่ว่า “ชนชาติที่เขากลัวทั้งใกล้และไกลเป็น” “ประชาชาติที่น่าเกรงกลัวเสมอ” และมันให้ความหมายของวลี “แผ่นดินของเขามันน้ำแบ่ง” ซึ่งคือ “ประเทศที่มีแม่น้ำไหลตัดกันไปมา” ข้อความตอนนี้อยู่เหมือนหมายถึงอเมริกาที่ซึ่งการฟื้นฟูจะเกิดขึ้น

(14-26) อิสยาห์ 19:3 อะไรคือพอมดซึ่งทำการกับคนทรง?

“งานที่ชั่วร้ายและเลวร้ายที่สุดส่วนหนึ่งของชาตานั้นคือการปฏิบัติ *วิชาคุณไสย* การปฏิบัติร้ายดังกล่าวนี้นี้เกี่ยวข้องกับ การติดต่อโดยตรงกับวิญญาณพอมดแม่มดคือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติร้ายนี้โดยการกระทำ ศาสตร์อันดำมืดแห่งการอาคมโดยเข้าสู่การสัญญา กับชาตานั้นโดยการเป็นหมอผีชายหรือหมอผีหญิงในสมัยปัจจุบันคำว่าแม่มดนี้หมายถึงหญิงเป็นส่วนใหญ่ แน่ นอนที่ว่าไม่มีแม่มดในความหมายของหญิงแก่น่าเกลียด ที่ซึ่งไม่กวาดเหาะขึ้นบนท้องฟ้าเดือนตุลาคม เรื่องตำนานเล่ากันดังกล่าวนี้นี้เป็นการเก็บตกเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่มีใคร เข้าใจเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ ที่เกิดขึ้นอาณาจักรของการละทิ้งความเชื่อในอดีตกาลและยังพบอยู่ในหมู่ผู้คน มากมายในทุกวันนี้” (บรูซ อาร์. แมคคองกี, *Mormon Doctrine*, p.840)

(14-27) อิสยาห์ 19:8-9 อะไรคือความสำคัญของตงเบ็ด หวีป่านและ ทอผ้าฝ้าย?

ทั้งสามสิ่งนี้เป็นตัวแทนอุตสาหกรรมสำคัญของอียิปต์ อันมีชื่อเสียงเลื่องลือ โดยทั่วไปการประมงมีความสำคัญ กว้างในประเทศที่มีแม่น้ำมากนี้ หวีป่านเป็นตัวแทนของ ผ้าลินินเนื้อละเอียดที่มีชื่อกระฉ่อนทั่วโลก มันคือผ้าสี

ชาวที่ใช้เพื่อการปกคลุมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพลับพลาของ โมเสส (ดู อพยพ 25:4) การทอผ้า “ตาข่าย” เป็น ขบวนการทอผ้าฝ้ายซึ่งมีอยู่ทั่วไปในอียิปต์ การที่จะให้ ทั้งสามสิ่งนี้หายไปก็หมายถึงวิถีชีวิตของชาติ

(14-28) อีสยาห์ 19:11-25 อะไรคือ ครุวัตน์ซึ่ง เป็นการเกินกว่าคำพยากรณ์ของอียิปต์?

อีกครั้งหนึ่งที่อิสยาห์ได้ใช้คำพยากรณ์ที่มีความหมาย คู่ “ครุวัตน์” ต่ออียิปต์นั้นมี (1) การกลายเป็นจริงทางกายภาพที่ผู้คนของประชาชาตินี้ต้องประสบทั้งในเวลาของอิสยาห์และในอนาคต และ (2) การกลายเป็นจริงทางวิญญาณที่เกี่ยวกับโลกในยุคสุดท้าย

อิสยาห์ได้ใช้วลีเพื่อเน้นส่วนที่เกี่ยวกับยุคสุดท้ายในภาพนิมิตของเขาให้แก่ผู้อ่าน วลี “ในวันนั้น” ในข้อ 16, 18, 19, 23 และ 24 ซึ่งถึงการกลายเป็นจริงในวันข้างหน้า (สำหรับการใช้และความหมายอื่นๆ ของวลีนี้ ดู อีสยาห์ 2-4, 11)

เอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ ใช้ข้อความที่ยกมาที่แสดงว่าทำไมอิสยาห์ใช้เพื่อพรรณนาถึงผู้ชั่วร้ายแห่งยุคสุดท้าย เมื่อกำลังกล่าวถึงโลกนี้เขาพูดว่า: “บาบิโลนเป็นตัวแทนการถือรูปเคารพ อียิปต์คือการกดขี่ โสโดมคือความเลวร้ายจนสิ้นหวัง เยรูซาเล็มคือการอวดอ้างถึงความศักดิ์สิทธิ์บนพื้นฐานของสิทธิพิเศษทางวิญญาณ ในขณะที่มันคือฆาตกรต่อสมาชิกของพระคริสต์ตลอดมา” (Jamieson, p.577)” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:510)

(14-29) อีสยาห์ 19:11-25 อะไรคือการกลายเป็นจริงที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคำพยากรณ์นี้?

อิสยาห์ 19:11-14 ลัญญาไว้อย่างชัดเจนว่าผู้นำของศูนย์กลางใหญ่ของอียิปต์จะเป็นดั่งคนโง่และไม่สามารถที่จะรักษาประเทศของพวกเขาไว้ได้ คำพยากรณ์ในข้อ 16-17 ที่ว่าในยุคสุดท้ายยูดาห์จะสร้างความหวาดหวั่นให้เกิดในหัวใจของชาวอียิปต์ได้กลายเป็นจริงแล้วบางส่วนในสงครามหกวันของปี ค.ศ. 1967 เมื่ออิสราเอลได้ทำลายกองกำลังต่างๆ ของอียิปต์ลงภายในเวลาสองวัน ข้อ 24-25 มีความสำคัญเป็นพิเศษต่อสิทธิชนยุคสุดท้ายเนื่องจากมันได้ลัญญาถึงความเป็นไปได้ในอนาคตที่ว่า

อียิปต์และประชาชาติอื่นๆ ในส่วนนั้นของโลกจะโอบกอดพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู

(14-30) อีสยาห์ 19:23-25 อะไรคือการกลายเป็นจริงทางวิญญาณบางอย่างของพยากรณ์นี้?

ความหมายของอิสยาห์ 19:23-25 ไม่ชัดเจนนัก ดูเหมือนข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งถึงการเป็นพันธมิตรกันระหว่างอิสราเอล อียิปต์และอัสซีเรียในอนาคต (หรือในหมู่ประชาชาติที่อาศัยอยู่ในดินแดนโบราณแห่งนั้น) คิล และ เดลิส ได้อธิบายถึงพันธมิตรดังต่อไปนี้: “บัดนี้อิสราเอลได้มาถึงปลายทางอันยิ่งใหญ่แห่งการเรียกของมันแล้วเพื่อที่จะเป็นพรใน ‘ท่ามกลางแผ่นดินโลก...’ ในที่นี้อียิปต์และอัสซีเรียคือตัวแทนของประชาชาติทั้งสิ้นจนจบจนถึงเวลานี้อิสราเอลมีแต่การเสียประโยชน์อันเกิดจากการมีที่ตั้งอยู่ระหว่างอียิปต์กับอัสซีเรีย ประวัติศาสตร์ของทั้งอาณาจักรเอฟราอิมและยูดาห์ ได้พิสูจน์เรื่องนี้ไว้อย่างแจ่มชัด ถ้าอิสราเอลพึ่งพาอัสซีเรีย มันก็เพียงจะตกเป็นทาสของอัสซีเรียและมีอียิปต์เป็นปรปักษ์ ดังนั้นอิสราเอลได้ตกอยู่ในสถานะการณ์อันเจ็บปวดที่สุดระหว่างสองมหาอำนาจแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งคือมหาอำนาจตะวันออกและตะวันตก แต่บัดนี้ทั้งหมดได้ถูกผันแปรไป! อียิปต์และอัสซีเรียจะรวมกันเป็นหนึ่งในพระเยซูฮาวาห์และอิสราเอลเป็นส่วนที่สามในพันธสัญญาอิสราเอลมิได้เป็นประชาชาติของพระผู้เป็นเจ้า หรือการสร้างของพระผู้เป็นเจ้า หรือทายาทของพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียวอีกต่อไปแต่บัดนี้สิ่งนี้มีสำหรับอียิปต์และอัสซีเรียด้วยเช่นเดียวกันกับอิสราเอล” (*Commentary*, 7:1:368)

(14-31) อีสยาห์ 20:1 ผู้ใดคือทหารทาน?

ทหารทานคือผู้ถือถ้วยหรือผู้รับใช้ที่ได้รับการวางใจมากที่สุดของซาร์คอน อาจเป็นได้ว่าทหารทานได้เป็นแม่ทัพของเซนเนคาริบในการเข้าล้อมเยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17; คิล และ เดลิส, *Commentary*, 7:1:370)

(14-32) อีสยาห์ 20:2 การที่อิสยาห์เดิน “เปลือยกายและเท้าเปล่า” หมายความว่าอย่างไร?

“ด้วยความสำคัญของการต้องมีเสื้อผ้าสวมใส่ติดตัว
ของประเทศทางตะวันออก นับเป็นจุดสำคัญของความ
รู้สึกที่อ่อนไหวและมีลักษณะสุภาพนี้ บุคคลจะถูกถือว่า
ล่อนจ้อนและเปล่าเปลี่ยวถ้าเพียงเขาได้ถอดเสื้อผ้าหอน
บนของเขาออก ฉะนั้น สิ่งที่อิสยาห์ได้รับคำสั่งให้ทำก็คือ
เพียงการทำตัวให้ขัดกับธรรมเนียมที่ประพฤติกันโดย
ทั่วไปและมีใช่เป็นการผิดศีลธรรม เขาเพียงต้องละทิ้ง
เครื่องแต่งกายของผู้โศกเศร้าและผู้เทศนาถึงการกลับใจ
และไม่สวมใส่สิ่งใดนอกจากเสื้อใหญ่รัดเอวแขนสั้นที่ยาว
ถึงหัวเข่า (Cetoneth) ของเขา และเขาได้ออกไปปรากฏ
ตัวในที่สาธารณะในชุดนี้” (Keil and Delitzsch, *Com-
mentary*, 7:1:312)

(14-33) อิสยาห์ 21:1-2 อะไรคือ “ถิ่นทุรกันดารของ ทะเล”?

การใช้วลีนี้ได้กลายเป็นปริศนาสำหรับผู้วิจารณ์มาก
มาย หลายประเทศได้รับการกล่าวหาว่าไม่มีประเทศใดอัน
เป็นที่รู้จักได้รับการกล่าวหา คิล และ เดลิสเชื่อว่าอิส-
ยาห์ได้ใช้นามอันเป็นสัญลักษณ์และพวกเขาเชื่อว่ามัน
หมายถึงบาบิโลน นครนี้ตั้งอยู่บนที่ราบซึ่งร้อนและมาก
ไปด้วยฝุ่นละอองในหุบเขายูเฟรติส แต่ในสมัยโบราณ
ก่อนที่เขื่อนกันน้ำจะได้รับการสร้างขึ้น ท้องทุ่งราบทั้ง
หมดนี้จะถูกท่วมในเวลา น้ำหลากจากแม่น้ำยูเฟรติส ดัง
นั้นบาบิโลนจึงตั้งอยู่ทั้งในถิ่นทุรกันดารและในทะเล
(See *Commentary*, 7:1:377) การแปลความนี้ ดู
เหมือนได้รับการสนับสนุนจากการพรรณนาความของเย-
เรมีย์เกี่ยวกับบาบิโลนที่ว่า “เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย”
(เยเรมีย์ 51:13) และคำสัญญาของเขาที่ว่าน้ำนี้จะ “แห้ง
ไป” (เยเรมีย์ 50:38) จอห์นบรรยายว่าบาบิโลนทาง
วิญญาณหรือทางสัญลักษณ์ตั้งอยู่บนแผ่นน้ำมากหลาย
เขาอธิบายต่อไปว่าน้ำเหล่านี้เป็นตัวแทนของบรรดาประชา
ชาติและผู้คนของแผ่นดินโลกนี้ (ดู วิวรณ์ 17:1, 15)
ถ้าอิสยาห์ใช้แนวคิดเดียวกันนี้ ทะเลก็จะเป็นตัวแทน
แห่งการครอบครองของบาบิโลนและถิ่นทุรกันดารคือ
การสูญเสียการครอบครองเหล่านั้นที่กำลังมาถึง

(14-34) อิสยาห์ 21:3-10 เหตุใดอิสยาห์จึงสลัดใจใน ภาพนิมิตของเขาเป็นอย่างยิ่ง?

ความเจ็บปวดอันมีเหตุจากภาพนิมิตที่ได้ถูกประทาน
แก่อิสยาห์รุนแรงมากจนว่าคำบรรยายเกี่ยวกับมันใน
ภาษาฮีบรูวาดภาพลักษณะการของเขามากเกินกว่าเสีย
การสลัดใจ: “ชัลชาลา (Chalchalah) คือการบิดเกร็งที่

ที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส

เกิดจากตะเคียวเหมือนดังในเนฮูม 11:11 ทูซีลิม (tzirim)
คือคำที่เหมาะสมสำหรับความเจ็บปวดในการให้กำเนิดบุตร
นาอาวา (naavah) หมายถึงการกัมหรืออึดอัดและใช้เพื่อ
ความหมายแฝงจากการร้องซักจากความเจ็บปวด ทาฮา
(taah) ซึ่งใช้ในความหมายที่แตกต่างจากในสดุดี 65:10
(อย่างไรก็ตามขอให้เปรียบเทียบสดุดี (38:11) มีความ
หมายแฝงถึงการเต้นเร็วและผิดปกติของชีพจร ความ
มืดของยามสายัณห์และรัตติกาล ซึ่งศาสตร์ขึ้นชอบบย้ง
นัก (ชัชช (Cheshek) ความปรารถนาอันเกิดจากความ
โง่มเอยิ่งที่ทวีขึ้น 1 พงศ์กษัตริย์ 9:1 และ 19) และ
นึกถึงมันเสมอเพื่อที่จะปล่อยกังวลเข้าสู่การพินิจความ
หรือเพื่อพักผ่อนจากภาวะภายนอกและภายในใจ ถูก
เปลี่ยนเป็นการสั้นไหวโดยภาพนิมิตอันน่าสยอ” (Keil
and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:379)

ความพินาศของบาบิโลนมีใช้สิ่งน่าหรรษาที่จะแลดู แต่
ผู้วิจารณ์บางคนเชื่อว่าอิสยาห์ได้แลเห็นความพินาศอีก
อย่างหนึ่งในที่นี้ด้วยนั่นคือความพินาศของบาบิโลนแห่ง
โลกก่อนการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ในยุคสุดท้าย แม้
มันจำต้องเกิดขึ้นความพินาศนี้จะเป็นความโศกเศร้าอัน
ยิ่งใหญ่ด้วย

การพรรณนาความถึงลาอุฐและพลม้ามากมายดู
เหมือนกล่าวอ้างถึงอุปกรณ์ทางกายภาพของกองทัพ

เปอร์เซีย สัตว์ต่างๆ มีไว้เป็นพาหนะเพื่อการล่าเหยียดอาหารและเครื่องยุทหัจจัยแต่พวกชาวเปอร์เซีย สัตว์ต่างๆ มีไว้เป็นพาหนะเพื่อการล่าเหยียดอาหารและเครื่องยุทหัจจัยแต่พวกชาวเปอร์เซียได้ใช้มันอย่างได้ผล “เพื่อให้ฝ่ายศัตรูระส่ำระสายด้วย” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:381)

(14-35) อธิษยาห์ 21:10 การกล่าวอ้างถึงการนวดและ ผิดหมายควมว่าอย่างไร?

อิสราเอลถูกนวดและผิด ตัดออกจากทุ่งของมันเอง ถูกทุบตีและนำเข้าสู่บาบิโลนอย่างเชลย ข้อพระคำนี้ดูเหมือนเป็นลางบอกเหตุของเหตุการณ์บางอย่างที่ได้รับการกล่าวโดยมีรายละเอียดบ้างในอธิษยาห์ 11 (ดู ภาษาเกี่ยวกับการนวดและผิดเป็นพิเศษในข้อ 3-4)

(14-36) อธิษยาห์ 21:11-17 ความสำคัญอะไรได้รับการโยงไว้กับการกล่าวถึง พวกชาวอารเบียและชาวเอโดม?

ดังที่อธิษยาห์ได้ใช้ความพินาศของนครพี่น้องสำคัญทุกแห่งของอิสราเอลเป็นรูปแบบของการพิพากษาที่จะมีต่อผู้ชั่วร้ายและองค์กรของพวกเขาในวันสุดท้ายในที่นี้เขาได้พยากรณ์เกือบจะเป็นการย้ำถึงความพินาศของแม่แต่บรรดาประชาชาติที่ไม่สำคัญของตะวันออก ดูมาที่ตั้งอยู่ในใจกลางทางเหนือของทะเลทรายแห่งอารเบีย พวกเดดานหมายถึงผู้พำนักอาศัยแห่งเดดานซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอ่าวอาคาบาแถบชายฝั่งทะเลแดง และเคดาร์คือภูมิภาคทางตะวันออกจากภูเขา (เซอร์มอง) ซึ่งรวมถึงบริเวณที่มีนามว่าบาซัน

(14-37) อธิษยาห์ 22:1-7 “ที่ลุ่มแห่งนิมิต” หมายความว่าอย่างไร?

ในที่นี้อธิษยาห์ได้หมายถึงเยรูซาเล็มอย่างไม่ต้องสงสัย (ดู อธิษยาห์ 22:9) เนื่องจากมันคือบ้านเกิดของเขาและฉะนั้นจึงเป็นที่ที่เขาได้รับการเปิดเผยและภาพนิมิต มันไม่น่าแปลกที่เขาจะเรียกมันว่าสถานแห่งนิมิต

ภายหลังที่ได้กล่าวไว้ชัดว่า ศัตรูของอิสราเอลจะถูกลงโทษโดยการเปิดเผยถึงครวหาต่างๆ ต่อพวกเขา (ดู อธิษยาห์ 13:21) พระเจ้าทรงให้อธิษยาห์กลับไปสู่สาระ

สำคัญที่เขาได้เริ่มไว้ก่อนหน้าที่นี่ที่ว่า อิสราเอลและยูดาห์เผชิญอยู่กับการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้า ดังนั้นหลังการประกาศโทษที่มีต่อโลก จึงมีการเพิ่มคำประกาศโทษต่อเยรูซาเล็มซึ่งได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลก

(14-38) อธิษยาห์ 22:8 บ่อล่างคืออะไร?

บ่อล่าง (House of the Forest) [ได้รับ] การสร้างไว้โดยโซโลมอนบนศิโยนเพื่อการสะสมและแสดงอาวุธที่มีค่าและเครื่องใช้...และมีชื่อดังกล่าวเนื่องจากมันตั้งอยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สีแฉวงซึ่งเวียนไปรอบ (มันอยู่ในจุดกลางของส่วนที่สี่ของพระราชวัง) (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 7:1:394)

(14-39) อธิษยาห์ 22:12-13 เสียงร่ำไห้ และการคร่ำครวญ

คำบรรยายที่อธิษยาห์ใช้ในที่นี้เป็นเครื่องหมายของความสลดและระทมอย่างยิ่งการมีศีรษะล้าน (โดยมิได้ล้านตามธรรมชาติแต่เป็นการโกนผมออก) เป็นสิ่งน่าอัปอายอย่างยิ่งและชี้แสดงถึงวิบัติใหญ่หลวง (เปรียบเทียบกับอธิษยาห์ 3:24) พระเจ้าทรงแนะนำว่าเมื่อยูดาห์แลเห็นความพินาศที่รอคอยอยู่ พวกเขาควรเห็นมันเสมือนเป็นเสียงเรียกเพื่อการกลับใจอันลึกล้ำและนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบและการโกนศีรษะแต่พวกเขากลับกระทำราวกับว่าได้รับการเรียกไปร่วมงานเลี้ยงฉลองอันร่าเริง และพวกเขาได้กำลังร้อง (สร้อย) เพลงของโลก “ให้เรากินและดื่มเถิดเพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย” (อธิษยาห์ 22:13) เหมือนดังที่ผู้ชั่วร้ายทั้งหลายได้กระทำในยามวิฤกติ พวกเขาเลือกที่จะยอมทำตามความต้องการแรงกล้าของพวกเขามากกว่าที่จะกลับใจ (ดู ข้อ 17-19)

(14-40) อธิษยาห์ 22:15-25 รูปแบบของพระคริสต์

เชบนาผู้ดูแลราชสำนักแห่งยูดาห์ได้บังเกิดความหึงงมของและชั่วร้าย (อธิษยาห์ 22:15-16) และฉะนั้นจึงถูกละทิ้งโดยพระเจ้า เอลียาคิมบุตรผู้ชอบธรรมของฮิลคิปุโรหิต แม้พระเจ้าทรงกล่าวถึงพลังอำนาจของเอลียาคิมและตำแหน่งที่เขาจะได้รับการประทานให้ (อธิษยาห์ 36:3; 37:2) ดังที่มีอยู่ในข้อสุดท้ายของบทนี้เป็นที่แน่ชัดว่าเอลียาคิมคือรูปแบบหนึ่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คำบรรยายนี้

อาจได้พรรณนาถึงสิทธิอำนาจของเอลียาควิมอย่างถูกต้อง แต่มันเป็นคำบรรยายอันทรงพลังถึงพระเยซูคริสต์ด้วย พระองค์ผู้ซึ่งในท้ายที่สุดจะทรงแทนที่ผู้ปกครองแห่ง อิสราเอลที่กลับเติมไปด้วยความหยิ่งจองหองดั่งเช่น เซบนา

“เอลียาควิม (มีความหมายว่า) การฟื้นคืนพระชนม์ของ พระเจ้า หรือ “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะ ทรงลุกขึ้น” ดังนั้นแม้แต่ชื่อก็เป็นแบบฉบับของพระคริสต์ เนื่องจากความหวังแห่งความรอดและ ชีวิต นิรันดร์มา โดยผ่าน เอลียาควิม เท่านั้น หรือ การฟื้นคืนพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์จาก ความตาย” (Adam Clarke, *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:107)

เมื่อเปิดอิสราเอลได้มอบพรแก่ยูดาห์บุตรชายของเขา เขาพูดสิ่งหนึ่งในหลายสิ่งว่า: “ธารพระกรจะไม่ขาดไป จากยูดาห์ ทั้งไม้เท้าของผู้ปกครองจะไม่ขาดไปจากหว่าน เท้าของเขาจนกว่าซีโลห์จะมาและชนชาติทั้งหลายจะ เชื่อฟังผู้นั้น” (ปฐมกาล 49:10) นับจากนั้นมาอำนาจการ ปกครองในอิสราเอลได้ถูกขึ้นชมโดยยูดาห์และปรากฏ ชัดโดยเฉพาะในรัชสมัยแห่งกษัตริย์ดาวิด กุญแจของ ราชวงศ์ดาวิดหรือสิทธิที่จะปกครองเป็นสัญลักษณ์แห่ง สิทธิแท้จริงที่จะปกครองซึ่งจะได้รับการชื่นชมโดยผ่าน ฐานะปุโรหิตอันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอำนาจ นี้มีจุดรวมและศูนย์กลางในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ซึ่งได้ รับมอบอำนาจที่จะทรง “ปิด” หรือ “เปิด” โดยไม่มีผู้ใด จะอยู่เหนือกว่าอำนาจนั้น ทั้งยอห์นและอิสยาห์ได้แสดง ไว้อย่างชัดเจนว่ากุญแจของดาวิดหรือการปกครองจะอยู่ บนบ่าของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก (ดู อิสยาห์ 9:6; วิวรณ์ 3:7)

“ดอกหมุดที่มั่นคง” (อิสยาห์ 22:23) เกี่ยวข้องกับพระ มาไซยาอย่างแน่ชัดและเป็นสัญลักษณ์ของความจริงอัน น่าสยงของไม้กางเขน แม้เพียงส่วนหนึ่งของการทน ทุกข์ทั้งหมดของพระเจ้าอันเป็นเหตุทำให้พระองค์ “ต้อง ล้มเพราะความเจ็บปวดและเลือดออกจากในทุกมุมขน และรับทุกข์เวทนาทั้งร่างกายและวิญญาณ” (ค.พ. 19: 18) ตะปูซึ่งถูกตอกเข้าสู่ที่อันแน่นอนจะตรึงร่างของผู้ที่

ถูกตรึงบนกางเขนไว้แน่น พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเป็นเช่น ดอกหมุดที่มั่นคงแก่ทุกคนที่พระองค์ได้ทรงประทาน อำนาจแก่เขาเพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดจะสูญหายไป (ดู ยอห์น 17:12) ดังที่พระคริสต์ทรงนำผู้ถูกไถ่มาสู่พระบิดา รัศมี ภาวจะเป็นของพระองค์เองและผู้ถูกไถ่และลูกหลาน ของเขาจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวสวรรค์ภายใต้ บัลลังก์ของพระคริสต์ (ดู ค.พ. 19:2; มัทธิว 28:18; 1 โครินธ์ 15:27-28; Philip 2:5-11; 3:21)

(14-41) อิสยาห์ 23 มาตรการรุนแรงของพระเจ้าต่อ ไทระ

บทนี้เปิดอีกฉากหนึ่งของคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่มี ต่อเพื่อนบ้านนอกศาสนาของอิสราเอลและแบบอย่าง แห่งความชั่วร้ายของพวกเขา แม้บาบิโลนจะได้ครอบ ครองอำนาจแห่งจักรวรรดิของโลกในอนาคตอันใกล้แต่ ไทระยังได้ครองมั่นอยู่และเป็นศูนย์กลางพาณิชย์แห่งโลก ยุคนั้น ดังนั้นโดยที่ควบคุมเหนือการค้ากับความมั่นคง ของโลก มันสมควรที่จะพระเจ้าทรงกล่าวคำเตือนแก่ พวกเขาโดยเอกเทศ (จงเปรียบเทียบกับ เอเสเคียล 26- 28)

(14-42) อิสยาห์ 23:1 ทารชิชและพระเจ้าแห่งซีทิม อยู่ที่ไหน?

ทารชิชอาจเป็นชื่อโบราณของบริเวณที่เรียกกันว่า สเปนในทุกวันนี้และเป็นเมืองวานิชพี่น้องกับไทระใน การการค้าและการเดินเรือ ซีทิมเป็นชื่อดั้งเดิมของเกาะ ไชปรัลในปัจจุบัน เป็นการสมควรแล้วที่พวกฟินิเซียได้ รับการถือว่าเป็นศูนย์กลางทางการค้าของโลกในสมัยนั้น

(14-43) อิสยาห์ 23:2-3 ไชดอน นครรัฐ

ไลดอนหรือ ไชดอน เป็นนครเก่าแก่ที่สุดของพวกฟินิ เซียขณะเมื่อไทระเป็นนครใหม่ (ที่มีอำนาจสูงสุดเริ่มมี ความเป็นเลิศ) ระหว่างยุคของอัสซีเรีย ไชดอนได้รับราย ได้จากเมล็ดข้าวหรือเมล็ดพืชจากซีโฮอร์ (แม่น้ำไนล์แห่ง อียิปต์) เหล่าวานิชเมืองนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือจนได้รับ เกียรติจากผู้ค้นเคยกับพวกเขาว่า ผู้ยิ่งใหญ่ (เปรียบ เทียบกับวิวรณ์ 18:23; อิสยาห์ 23:8)

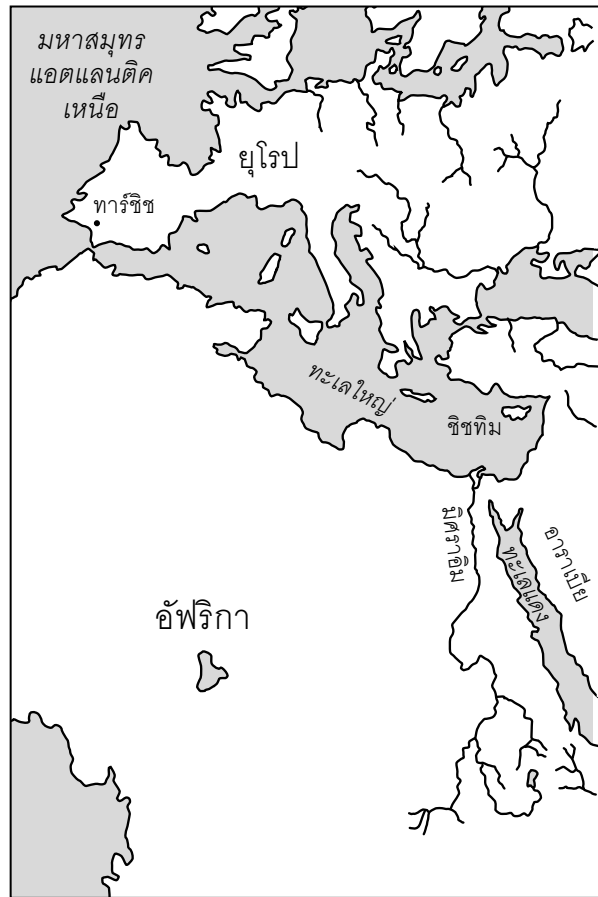
(14-44) อิสยาห์ 23:14-18 เหตุใดไทรจะจึงถูกเรียกว่า หญิงงามเมือง?

ไทรจะเป็นตัวแทนของโลกเช่นเดียวกับบาบิโลนและจะเข้าสู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในท้ายที่สุด มันได้ถูกมองเสมือนเป็นหญิงงามเมืองที่ได้ทำการผิดประเวณี (ร่วมกับความชั่วร้าย) กับอาณาจักรของโลกเช่นเดียวกับบาบิโลน (ดู อิสยาห์ 23:15, 17-18; เปรียบเทียบกับวิวรณ์ 17:1-2) ช่วงเวลาเจ็ดสิบปีอาจหมายถึงการพิพากษาของมันที่กำลังมาถึง อิสยาห์ 23:18 แสดงว่าในท้ายที่สุดธุรกิจการค้าของไทรนี้จะถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสมในการสร้างอาณาจักรของพระเจ้าเยโฮวาห์

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(14-45) คำพยากรณ์ “ครุวาท”

สมมติว่ามีใครคนหนึ่งบอกกับท่านว่า สิ่งที่เราเรียกว่าบท “ครุวาท” ของอิสยาห์ (บทที่ 13-23) มีคุณค่าสำหรับยุคของอิสยาห์แต่มีประโยชน์เล็กน้อยสำหรับยุคสมัยปัจจุบันนี้ ท่านจะตอบเขาอย่างไร? ท่านจะสามารถใช้ข้อพระคัมภีร์จำเพาะข้อใดที่จะโต้แย้งคำกล่าวนี้ของเขา? จงเขียนคำตอบของท่านลงในกระดาษเปล่า

สเปนในสมัยทาร์ซัสโบราณ

คำพยากรณ์แห่งยุคของ ความสมบูรณ์แห่งกาลเวลา

(15:1) บทนำ

อิสยาห์มิได้เป็นเพียงศาสดาเท่านั้นแต่เป็นผู้พยากรณ์ด้วย แอมนักกล่าวไว้ว่า “ผู้พยากรณ์ใหญ่ยิ่งกว่าศาสดา” เพราะ “ผู้พยากรณ์เป็นผู้รับการเปิดเผยและเป็นศาสดาด้วย” (โมไซยา 8: 15-16) แอมนักกล่าวต่อไปว่า: “ผู้พยากรณ์จะรับรู้ถึงสิ่งที่ผ่านมาและถึงสิ่งที่จะมาถึงด้วยและโดยท่านเหล่านั้นทุกสิ่งจะถูกเปิดเผยหรือที่จริงแล้ว สิ่งลึกลับจะถูกแสดงให้ประจักษ์ และสิ่งที่ซ่อนอยู่ก็จะมาอยู่ในที่แจ้ง” (โมไซยา 8:17)

อิสยาห์คือหนึ่งในบรรดาผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทุกยุคสมัย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นหนึ่งในบรรดาคนเหล่านั้นผู้ที่ศาสดาโจเซฟ สมิท คิดถึงเมื่อท่านกล่าวว่า: “จงแสวงหาการเปิดเผยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจักรวาลผู้พยากรณ์และจงยินดีที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงประทานผู้พยากรณ์และศาสดาแก่ชาวโลก พวกเขาคือผู้ซึ่งเห็นความลึกลับของความเป็นพระเจ้าพวกเขาเห็นน้ำท่วมก่อนที่มันจะมาถึง พวกเขาเห็นเทพขึ้นไปที่และลงมาจากบันไดซึ่งเชื่อมแผ่นดินโลกกับสวรรค์ พวกเขาเห็นก้อนหินที่ถูกตัดออกจากภูเขาซึ่งออกไปเติมแผ่นดินโลก พวกเขาเห็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเสด็จจากแดนสวรรค์และพำนักอยู่บนแผ่นดินโลกกับมนุษย์ พวกเขาเห็นผู้ปลดปล่อยออกมาจากไซอัน และเห็นการไม่เป็นเหมือนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจากเจคอบ พวกเขาเห็นรัศมีภาพของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงแสดงการแปลงสภาพแผ่นดินโลกบนภูเขา พวกเขาเห็นภูเขาทุกลูกลดต่ำลงและหุบเขาทุกแห่งยกสูงขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเอาผิดต่อผู้ชั่วร้ายพวกเขาเห็นความจริงพุ่งขึ้นจากผืนดินโลกและความชอบธรรมนำลงจากสวรรค์ในยุคท้าย ก่อนที่พระเจ้าจะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือก พวกเขาเห็นอวสานของความชั่วร้ายบนแผ่นดินโลกและสละบาโตแห่งการสร้างถูกปกคลุมด้วยสันติสุข พวกเขาเห็นอวสานของพันปีอันรุ่งโรจน์เมื่อซาตานถูกปลดปล่อยช่วง

เวลาหนึ่ง พวกเขาเห็นวันแห่งการพิพากษาเมื่อมนุษย์ทั้งปวงได้รับตามงานของพวกเขา และพวกเขาเห็นสวรรค์และแผ่นดินโลกจากหนึ่ไป เพื่อให้ที่สำหรับนครของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเมื่อผู้ชอบธรรมได้รับมรดกในนิรันดร์และมนุษย์ผู้พำนักบนแผ่นดินโลกมันเป็นสิทธิพิเศษที่จะชำระตัวท่านให้บริสุทธิ์และมาสู่รัศมีภาพเดียวกันนี้ และเห็นโดยตัวท่านเองและรู้โดยตัวท่านเอง” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p.12-13)

ในอิสยาห์ 24 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันชัดเจนและน่าสนใจในจุดสำคัญ ในนั้น การเป็นผู้พยากรณ์ของอิสยาห์ก็กลับกลายเป็นเหตุการณ์อันน่าประทับใจขณะเมื่อเขามองออกไปในสมัยของการประทานสุดท้าย

เมื่อท่านพิจารณาถึงขอบเขตแห่งภาพปรากฏของอิสยาห์และประโยชน์ของมันที่มีต่อผู้คนทุกยุคสมัยจึงไม่น่าประหลาดใจเลยเมื่อพระเยซูตรัสว่า “คำของไอเซยาใหญ่ยิ่ง” และบัญชาว่าให้เราควร “ค้นหาสิ่งเหล่านี้อย่างพากเพียร” (ดู 3 นิไฟ 23:1) ท่านสังเกตประโยคสุดท้ายของ โจเซฟ สมิท ในข้อความที่ได้ยกมาใช้อย่างบนนี้หรือเปล่า? เขาได้กล่าวว่า “เป็นสิทธิพิเศษของท่านที่จะ...เห็นโดยตัวท่านเองและรู้โดยตัวท่านเอง” ถึงสิ่งที่ผู้พยากรณ์ทั้งหมดได้เห็น วิธีหนึ่งที่จะทำดังนี้คือการศึกษาคือเขียนของผู้พยากรณ์ อย่างถี่ถ้วน จงชวนขวยที่จะเห็นในสิ่งที่อิสยาห์ได้เห็นขณะที่ท่านศึกษาส่วนที่สำคัญยิ่งของคำของเขา

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาอิสยาห์ 24-35 ควรอ้างอิงถึงส่วนเสริมความเข้าใจ E ตลอดเวลาที่ท่านศึกษาหนังสืออิสยาห์ ส่วนเสริมความเข้าใจจะระบุการสังเกตโดยทั่วไปของพื้นพาทประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของอิสยาห์

2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำ ส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับอิสยาห์ 24-35

(15-2) อิสยาห์ 24:1-6 พระเจ้าทรงดำรัสถึงผู้คนใด?

ในความหมายหนึ่งของอิสยาห์ 24: 1-6 สามารถใช้ในการกล่าวถึงการละทิ้งความเชื่อในยุคสมัยใดๆ ก็ได้ ข้อความนี้กล่าวถึงช่วงเวลาพระเจ้าจะทำให้แผ่นดินโลก “ร้างเปล่า” (ข้อ 1) และจะทำให้ผู้อยู่อาศัยของมันกระเจาไปสู่ภายนอกเพราะผู้คนได้ทำให้แผ่นดินโลกแปรเปลี่ยน “เขาทั้งหลายละเมิดต่อบัญญัติ [ของพระเจ้า] ได้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์และหักพันธสัญญาในรันดรนั้น” (ข้อ 5) ด้วยเหตุนี้แผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญและมีคนเหลือน้อย” (ข้อ 6)

(15-3) อิสยาห์ 24:2 “เป็นอย่างนั้นต่อปุโรหิตอย่างไรกับประชาชน”

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์กล่าวว่า: “คำว่า ปุโรหิต ในที่นี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงผู้นำทางศาสนาทุกคนไม่ว่าจะมีความเชื่อใดๆ อิสยาห์กล่าวว่า: โลกนี้มีราศีเพราะผู้อยู่อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อบัญญัติได้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ได้หักพันธสัญญาในรันดร (อิสยาห์ 24:5) จากท่ามกลางเสียงที่ไม่ลงรอยกันเราต้องตั้งสติต่อปุโรหิตมากมายเหล่านั้นที่ได้สนับสนุนการทำความเสื่อมทรามของมนุษย์ เสสร้างทำเป็นมองไม่เห็นแนวโน้มของการให้สินบนและปฏิเสธการเป็นพหูสูจน์ของพระเจ้าเป็นเจ้า แน่หนอนที่ว่าพวกเขาเหล่านี้ควรยืนหยัดอย่างมั่นคงว่าบางคนได้ยอมแพ้ต่อเสียงร้องตะโกนของฝูงชนขอให้

ข้าพเจ้าแสดงข้อความบางอย่างที่ได้ยกมาจากหนังสือพิมพ์:

“บรรพชิตมากมายลงเอยที่จะกล่าวว่าได้หรือไม่ได้เกี่ยวกับการใช้กัญชา” ‘มันขึ้นอยู่กับสถานการณ์’ (*Time*,

August. 16, 1968)

“พวกเขาส่งเสริมสภาพการณ์ทางจริยธรรม ซึ่งดูเหมือนจะครอบครองบาปทั้งหลายไว้”

“ผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆ กำลังพูดว่า: ‘...กฎที่ถูกต้องตามการกระทำของชาวคริสต์ไม่จำเป็นว่าต้องนำมาใช้กับปัญหาทางเพศ’ (London-British Council of Churches)

“ในทางตรงข้ามขอให้เราฟังเสียงอันเข้มแข็งของศาสนาสักคนหนึ่ง ปีเตอร์ได้พยากรณ์ไว้ว่า:

“แต่เราได้มีคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยแพร่พระวจนะเกิดขึ้นในชนชาตินั้น เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งจะลอบเอามิถิลาอันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเลี่ยมสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้... “จะมีคนหลายคนประพฤติชั่วตามอย่างเขา... (2 เปโตร 2:1-2)” (In Conference Report, Apr. 1971, p. 9

(15-4) อิสยาห์ 24:5 เหตุใดการเปลี่ยนแปลงพิธีการจึงเป็นเรื่องร้ายแรง?

พิธีการแห่งพระกิตติคุณเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการเฉพาะที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ซึ่งบุคคลจะสามารถเอาชนะสภาวะธรรมชาติของเขาได้ รับการเกิดใหม่ทางวิญญาณและกลายเป็นเหมือนพระเจ้า พิธีการแต่ละอย่างได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อสอนความจริงทางวิญญาณ และนำมนุษย์เข้าสู่ความเป็นพระเจ้าเป็นเจ้า เมื่อพิธีการต่างๆ ถูกเปลี่ยนแปลง พลังอำนาจที่จะช่วยให้รอดก็จะสูญหาย ศาสดาโจเซฟ สมิธ ได้กล่าวถึงพิธีการต่างๆ นี้ว่า: “หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในพิธีการต่างๆ ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในฐานะปุโรหิต ไม่ว่าพิธีการแห่งพระกิตติคุณได้รับการปฏิบัติที่ใดที่นั่นจะมีฐานะปุโรหิต” (*Teachings*, p. 158)

(15-5) อิสยาห์ 24:6-12 ผลแห่งการละทิ้งความเชื่อ

การลงโทษอันเกิดจากการทำลายพันธสัญญาอันเป็นนิชของพระเจ้าคือการถูกเผาด้วยไฟ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรยายถึงความเศร้าโศกใหญ่หลวงที่จะมากับความพินาศ

(15-6) อิสยาห์ 24:19-23 การเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ทางกายภาพจะเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า

อิสยาห์ 24:19-23 บรรยายถึงเหตุการณ์และสภาพการณ์ที่จะมีมาก่อนหน้าหรือซึ่งเกิดร่วมกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า จะพบการบรรยายอย่างลึกซึ้งของเหตุการณ์เดียวกันนี้ คำสอนและพันธสัญญา 88:86-94 “นักโทษ...ในคุกมืด” เขาทั้งหลาย “ถูกกักขังไว้ในคุก” (อิสยาห์ 24:22) คือผู้ที่ถูกกักขังไว้ในโลกแห่งวิญญาณเพื่อรอคอยการสั่งสอนพระกิตติคุณ (see Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 2:155) ตามที่เอลเดอร์ออร์สัน แพรพท์ กล่าวไว้ดวงจันทร์จะพ่ายแพ้และดวงอาทิตย์ละลายอันเนื่องจากความสว่างไสวที่มากับพระคริสต์ในการกลับคืนสู่แผ่นดินโลกของพระองค์จะเป็น “ความสว่างที่เหนือกว่า” ความสว่างที่จะทำให้สิ่งอื่นๆ มืดเมื่อเทียบกัน (in *Journal of Discourses*, 20:12)

(15-7) อิสยาห์ 25:1-11 การเสด็จมาครั้งที่สองจะเป็นเวลาแห่งความปิติยินดีอันยิ่งใหญ่ของผู้ชอบธรรม

แม้เขาจะได้กล่าวถึงความพิเนาศิใหญ่หลวงและการพิพากษา อิสยาห์มิได้เต็มไปด้วยความหมัดหวังแต่เต็มไปด้วยความยินดี ในที่นี้เขาร้องก้องออกมาด้วยเพลงสวดแห่งความปลื้มปิติเนื่องจากในท้ายที่สุดพระเจ้าจะเสด็จมาและปกครองในไซอันและเยรูซาเล็ม (ดู อิสยาห์ 24:23)

การเสด็จมาครั้งที่สองจะเป็นช่วงเวลาแห่งความปรีดาใหญ่ยิ่งที่ได้ติดตาม “ความยากลำบากมาก” (ค.พ. 58:3-4) “งานเลี้ยงด้วยของอ้วนพี” อันยิ่งใหญ่จะมีมาพร้อมกับการเสด็จกลับมาของพระเจ้าด้วย ซึ่งหมายความว่าผู้คนทั้งหลายจะบำรุงเลี้ยงตนเองด้วยผลแห่งพระกิตติคุณจนเขารู้สึกอิ่ม (เปรียบเทียบ ค.พ. 58:8) การเสด็จมาของพระเจ้าจะช่วยขับไล่ “ม่านซึ่งกางอยู่เหนือประชาชาติ” (อิสยาห์ 25:7) ม่านนี้อาจเป็น “ม่านอันมืดมนแห่งความไม่เชื่อ” (แอลมา 19:6 ดู อีเธอร์ 4:15 ด้วย) ซึ่งแสดงถึงลักษณะของบรรดาผู้คนแห่งยุคสุดท้ายที่ปฏิบัติ

เสฐพระกิตติคุณหรือมันอาจเป็น “ม่านแห่งความมืด” จริงๆ ตามที่เขียนไว้ก็ได้ ดังที่ได้พรรณนาไว้ในโมเสส 7:16 เมื่อสวรรค์จะมีดและ “จะสิ้นและแผ่นดินโลกด้วย” ทว่าความปิติยินดีอันใหญ่หลวงจะตามมา เพื่อเวลาจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะทรงเข็ดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง “(อิสยาห์ 25:8) ภาพนี้ถูกใช้สองครั้งในหนังสือวิวรณ์ (วิวรณ์ 7:17 และ 21:4) และแน่ชัดว่าเป็นตัวแทนของสภาวะการณ์มีเลนเนียล

(15-8) อิสยาห์ 26 “ในวิถีแห่งการพิพากษาของพระองค์ข้าพระองค์รอคอยพระองค์”

อิสยาห์ 26 เป็นบทเพลงหรือเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญที่มอบถวายสดุดีแด่พระเจ้า ดูเหมือนเป็นการตอบสนองต่อการที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของปลดปล่อยอิสราเอลจากสภาพแห่งการกระจัดกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินโลก (ดู ข้อ 15) อิสยาห์ชื่นชมที่คนชอบธรรมได้รับพรอย่างสูงจากพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ และมองเห็นว่าคนชั่วร้ายคือผู้ซึ่งไม่สนองต่อโอกาสจากพระเจ้า (ดู ข้อ 10-11) ในลักษณะที่เป็นเหมือนกันนี้อิสราเอลหันมาหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือเฉพาะเมื่อพวกเขาตกอยู่ในความเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวงเท่านั้น ในลักษณะเดียวกันสตรีที่ตื่นนอนเพื่อจะให้กำเนิดบุตรได้รับการปลดปล่อยจากความเจ็บปวดเมื่อพระเจ้าทรงฟื้นฟูไซอันอีกครั้งหนึ่ง ข้อ 18 เป็นข้อความที่ชัดเจนเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของการฟื้นคืนชีวิตของพระเจ้าและของเราเอง

ซี.เอฟ. คิล และ เดลิส ได้กล่าวถึงบทเพลงของอิสยาห์ว่า: “ศาสดาผู้ที่เรารู้จักในฐานะผู้เขียนเพลงสดุดีจาก [อิสยาห์ 12] ผู้ซึ่งสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในการที่ทำลายล้างนครจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ และพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นโลห์และการป้องกันการทารุณโหดร้ายของมันที่มีต่อศาสนจักรที่ถูกกดขี่ของพระองค์บัดนี้ ได้กลายเป็นวงนักร้องประสานเสียงของศาสนจักรในอนาคต” (*Commentary on the Old Testament*, 7:1:436-37)

(15-12) อิสยาห์ 27: 1-6 อะไรคือความหมายของเลวีอาธาน พญานาค และ มังกร?

เมื่ออิสราเอลได้รับการฟื้นฟู “จะผลิดอกและแตกหน่อ

กระทำให้พิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม” (อิสยาห์ 27:6) ผลคือพระกิตติคุณแห่งสันติภาพ (ดู ข้อ 5-6) “ทรงลงโทษต่อเลวีอาธานพญานาคที่ขมดและพระองค์จะทรงประหารมังกร” (ข้อ 1) ขณะเดียวกันพระเจ้าตรัสว่าเป็นคำในพระคัมภีร์หมายถึงซาตานศัตรูของผู้เป็นเจ้าของมนุษยชาติทั้งปวง (ดู วิวรรณ์ 12:9) ฉะนั้น *เลวีอาธาน* อาจมิใช่หมายถึงซาตานเท่านั้นแต่รวมถึงทุกคนที่รับใช้เขา หรืออีกนัยหนึ่งสิ่งที่อิสยาห์ได้แลเห็นคือความพินาศที่ต้องเกิดขึ้นกับบาบิโลนหรือโลกก่อนที่ไซอันจะได้รับการสถาปนาอย่างสมบูรณ์ อีกครั้งหนึ่งในที่นี้ซึ่งเหมือนกับบทที่ 26 อิสยาห์รู้สึกปลื้มปิติเป็นล้นพ้นว่าสักวันหนึ่งในอนาคตเขาจะกล่าวถ้อยคำออกมาเป็นเพลงสวดสรรเสริญ

(15-10) อิสยาห์ 27:7-13 อิสยาห์ได้แลเห็นอะไรในอนาคตสำหรับเยรูซาเล็ม?

ก่อนที่เจคอบจะได้รับการฟื้นฟู “เพราะเมืองมีป้อม [เยรูซาเล็ม] ก็มีอยู่โดดเดี่ยว ที่อาศัยก็เล็กร้างถูกทอดทิ้ง” (อิสยาห์ 27:10) เนื่องจาก “เมื่อถึงนั้นแห่ง (เมื่อเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลกลับชั่วคราว) มันก็หัก” และถูกโยนเข้าไปในไฟ ซึ่งคือพวกเขาจะถูกลงโทษ (ข้อ 11) หลังจากนั้นพวกเขาจะ “ถูกเก็บรวมเข้ามาที่ละคนๆ” กลับคืนสู่เยรูซาเล็มนครศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา (ข้อ 12; ดูข้อ 13 ด้วย)

เรื่องเปรียบเทียบของซีนัสในเจคอบ 5 บรรจุ เรื่องราวที่คล้ายคลึงกันและอาจได้รับประโยชน์จากการศึกษาโดยเกี่ยวข้องกับบทนี้

(15-11) อิสยาห์ 28:1-8 “วิบัติแก่มงกุฎอันโอ้อ่าของคนซีมาแห่งเอฟราอิม”

ในที่นี้อิสยาห์ดำเนินตามหัวข้อเดิมที่ว่าอิสราเอล(ทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้) จะต้องเผชิญกับการพิพากษาก่อนการฟื้นฟูครั้งสุดท้ายของเจคอบ อิสยาห์บทที่ 28 กล่าวถึงการบงกชของเผ่าทั้งสิบซึ่งพำนักอยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอลโดยมีเอฟราอิมเป็นผู้นำที่ผู้คนยอมรับ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง” อัสนีเรียซึ่งรอคอยอยู่”เหมือนพายุหน้าที่กำลังไหลท่วม” ที่จะทำให้อิสราเอลถล่มลงโดยการเหวี่ยงมัน “ลง

ถึงดิน” (ข้อ 2) ครั้นแล้วเหมือนดังดอกไม้ที่ร่วงโรยในความร้อนของดวงอาทิตย์ (ข้อ 4) หรือเหมือนชายซีมาซึ่งอยู่ภายใต้ฤทธิ์เหล้าองุ่น (ข้อ 7) อิสราเอลจะถูกย้ายออกจากดินแดนแห่งคำสัญญาของเขาในปีที่ 722-21 ก่อนคริสต์ศักราช แซลมาเนเสอร์กษัตริย์แห่งอัสนีเรียได้เข้าล้อมสะมาเรียและนำเผ่าทั้งสิบไปในฐานะเชลย

(15-12) อิสยาห์ 28:14-15 ยุคดาห์ “ได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตายและกับแดนคนตาย” อย่างไร

“ศาสนดาได้ต่อต้านผู้ปกครองของอิสราเอลด้วยข้อเสนอที่ว่างโบายและพฤติกรรมของพวกเขากำลังนำมาซึ่งความหายนะอันหลีกเลี่ยงมิได้ ในครั้งนี้ความผิดก็คือพวกเขาเข้าสู่พันธสัญญาอย่างจริงจังที่จะรับใช้พระผู้เป็นเจ้านอกเหนือจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา เพื่อจะได้รับการคุ้มครอง ความตาย maweth ในที่นี้คือเทพเจ้าแห่งนรก บางครั้งมอธเทพเจ้าแห่งนรกของชาวคานาอัน อาจหมายถึงใช้อ้างถึงเทพเจ้าโอไซริสของชาวอียิปต์มันเป็นธรรมเนียมของศาสนดาที่จะกล่าวถึงเทพเจ้าต่างแดนว่าเป็นเทจและเรื่องหลอกลวง (จงเปรียบเทียบอาโมส 2:4 และเยเรมีย์ 10:14) ตรงข้ามกับการกระทำอันน่าพรันพรึงของผู้ปกครอง อิสยาห์ประกาศว่าศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลเองคือรากฐานอันมั่นคงเพียงอย่างเดียวสำหรับความปลอดภัยของไซอัน และว่าความยุติธรรมและความชอบธรรมของเขาเพียงสิ่งเดียวสามารถตั้งอาคารที่จะยืนหยัดอยู่ได้ บรรดาผู้ที่หลบหนีแสวงหาที่จะทำให้พวกเขาปลอดภัยโดยการสักการะเทพเจ้าอื่น เช่นเดียวกัน พวกเขาจะประสบกับความหวาดกลัวถึงผลกระทบของโองการประกาศการทำลายล้างของยาเว” (*The Interpreter's Bible*, 5:317)

แน่นอนที่ว่าวลีนี้อาจมีความหมายทางวิญญาณด้วยอิสราเอลได้ทำพันธสัญญากับความตายเนื่องจาก “คำจ้างแห่งบาป” ก็คือ ความตาย (โรม 6:23)

สำหรับข้ออ้างอิงอื่นๆเกี่ยวกับภัยพิบัติอันล้นหลามในยุคปัจจุบันนี้ ดู คำสอนและพันธสัญญา 29: 17-19; 45: 31; 84:96-97; 97:22-26; 105:15

(15-13) อิสยาห์ 28: 16 อะไรคือ “ศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ” ที่ทดสอบแล้ว?

ศิลาที่ทดสอบแล้วและศิลามุมเอกอย่างประเสริฐคือองค์พระเยซูคริสต์ เอ็ลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีย์ได้เขียนว่า: “หนึ่งในคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระมาไซยาของอิสยาห์ก็คือว่าพระมาไซยาที่ได้รับการสัญญาไว้จะเป็น “หินกระทบเท้าและเป็นศิลาอันเป็นที่สะดุดของเชื้อสายทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นปวงดักขาวยูซาเล็ม และเป็นอันมากจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป (อิสยาห์ 8:14-15) ทั้งพอล (โรม 4: 33) และปีเตอร์ (1 เปโตร 2:7-8) บันทึกการบรรลุผลสำเร็จของคำพยากรณ์นี้” (*Mormon Doctrine*, p.657)

เจคอบได้กล่าวอ้างถึงการเปรียบเทียบนี้เมื่อเขากล่าวว่า “โดยการสะดุดของชาวยิวเขาจะไม่ยอมรับหินซึ่งบนนั้นเขาจะได้สร้างและมีรากฐานอันปลอดภัย” (เจคอบ 4:15)

พอลได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเดียวกันนี้เมื่อเขากล่าวว่ารากฐานของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์คืออัครสาวกและศาสดาโดยมีพระคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอก (ดู เอเฟซัส 2:19-20)

(15-14) อิสยาห์ 28:17-22 อะไรคือความหมายของ “ความชอบธรรมเป็นลูกดิ่ง” และ “ที่นอนนั้นสั้นเกินกว่าคนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น”?

โดยการมีพระคริสต์เป็นศิลามุมเอกใน “บ้าน” ทางวิญญาณของบุคคล เขาได้ถูกเตรียมที่จะเผชิญความยุติธรรมของพระเจ้าด้วยความถูกต้องและศรัทธาพระเยซูคริสต์เป็นผู้สนับสนุนของเขาและวิงวอนแทนเขาต่อพระบิดา (ดู ค.พ. 45:2-5)

“เราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัดและความชอบธรรมให้เป็นลูกกระดิ่ง” หมายถึงอาชีพก่อสร้างพระคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอกที่เสาอื่นๆ จะถูกวางกันต่อๆ กันไป เมื่อบางสิ่งตกลงมันจะร่วงเป็นเส้นตรงผู้ก่อสร้างลูกดิ่งเพื่อหาเส้นแนวตั้ง ลูกดิ่งคือสิ่งที่มีน้ำหนักที่ผูกติดกับเชือกซึ่งเมื่อถูกปล่อยลงมาจะร่วงเป็นแนวตั้งกับจุดเริ่มต้นของมัน ฉะนั้นผู้ก่อสร้างจึงรู้ว่าเขามีเส้นที่

ตรง โดยมีความยุติธรรมและความชอบธรรมเป็นเครื่องมือที่ใช้วัด พระผู้ช่วยให้รอดเริ่มด้วยศิลามุมเอก (ซึ่งพระองค์) และจัดวางบ้านที่ได้รับการก่อสร้าง อย่างสมบูรณ์และมั่นคง เป็นบ้านที่สามารถต่อต้านพายุได้ ซึ่งจะกวาดบ้านเรือนที่สร้างโดยวิธีการอื่นๆ ให้พังลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสร้างขึ้นโดย “พันธสัญญากับความตาย” (อิสยาห์ 28:18)

ภาพลักษณ์ของเตียงนอนและผ้าห่มที่แคบเป็นที่เข้าใจได้ง่ายกว่าภาพลักษณ์ของลูกดิ่ง เป็นที่แน่ชัดว่าเมื่อบุคคลได้รับการปกคลุมไว้โดยโลหิตแห่งการชดใช้ของพระคริสต์ เขาจะพบว่าเขาเป็นเสมือนบุคคลที่อยู่ในเตียงนอนที่สั้นเกินไปสำหรับเขาพร้อมกับผ้าห่มที่เล็กเกินไปที่จะห่มเขาได้ ไม่ว่าในตอนแรกบาปจะดูน่าท้อล่งเพียงไร มันไม่เคยทำให้ความต้องการภายในของมนุษย์ได้รับความพอใจ คนที่ผิดบาปจะเป็นเหมือนคนที่อยู่ในเตียงสั้นโดยมีผ้าห่มที่ไม่เหมาะสมเสมอ เขาจะบิดตัวและพลิกตัวไปมาและพยายามหาท่าที่สบายตลอดเวลาแต่เขาจะไม่พบมันการชดใช้ของพระคริสต์สำหรับบาป ปกหรือมีผลเฉพาะสำหรับผู้หวังใจในพระเจ้าด้วยสุดหัวใจของเขาและรักษาบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น

ภาพการนวดข้าว

(15-15) อิสยาห์ 28:23-29 อะไรคือความสำคัญของอุปมาเกี่ยวกับการหว่านและการนวดข้าว?

คิล และ เดลิส อธิบายถึงความงามและพลังของคำอุปมาของอิสยาห์โดยให้ข้อสังเกตว่า “ยี่หว่า” (อิสยาห์

28:25) อาจเป็นดอกไม้สีดําหรือคัมมิมี (พืชชนิดหนึ่ง) (ดู ข้อ 25) ซึ่งเหมือนกับดอกไม้คัมมิมีในปัจจุบันนี้ ทั้งสองอย่างนี้เป็นสมุนไพรที่ได้มาจากเมล็ดของพืชที่กล่าวไว้ข้างต้น “การไถ...ซึ่งเปิดหน้าดินออก นั่นคือการพลิกดินให้เป็นร่องและการคราด...ซึ่งทำให้ดินร่วน มีขึ้นเพื่อเตรียมสำหรับการหว่านและดังนั้นมิได้เป็นดังนี้ตลอดไป แต่หนานตราบที่จำเป็นในการเตรียมดินเพื่อรับเมล็ด เมื่อปรับระดับหน้าดินเป็นที่สำหรับปลูกเมล็ดแล้ว...จากนั้นการหว่านและการปลูกก็เริ่มขึ้น และสิ่งนี้จะกระทำได้ในหลายๆวิธีตามพันธุ์ของไม้ผลนั้น...ข้าวสาลีจะได้รับการหว่านอย่างระมัดระวังเป็นแถว...นั่นคือเขามิได้หว่านมันให้กระจายไปทั่วเหมือนกับพืชสองชนิดข้างต้นแต่ได้วางเมล็ดอย่างระมัดระวังลงในร่องเพราะมิฉะนั้นเมื่อมันได้งอกงามขึ้นมันจะไม่พันเกี่ยวกันและเบียดกันจนหายใจไม่ออก...ข้าวบาร์เลย์จะถูกหว่านลงในแปลงที่ทำเครื่องหมายเฉพาะสำหรับมัน หรือตบแต่งเป็นพิเศษด้วยรหัส...ตามขอบของมันเพื่อให้เป็นขอบของทุ่งข้าวบาร์เลย์ มันจะไปตามสัญชาตญาณแห่งสวรรค์ที่เจ้าของสวนกระทำไปดังกล่าวนั้นเนื่องจากพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของซึ่งทรงสถาปนาการเกษตรเมื่อทรงสร้างโลกนี้...ไถทรงประทานความเข้าใจแก่มนุษย์ไว้ด้วย...

“...[สำหรับข้อ 27] ให้ข้อพิสูจน์อีกประการหนึ่งว่าเจ้าของสวนได้รับการแนะนำจากพระเจ้าเป็นเจ้าในสิ่งที่เขาทำต่อไปหลังจากนั้น เขามิได้ใช้เครื่องนวดข้าว...ซึ่งจะทำให้ผลไม้มันที่บอบบางกว่าเสียหายหมดสิ้น แต่ได้เคาะมันลงด้วยท่อนไม้...แบ่งข้าวสาลีถูกบดละเอียดหรือ? เปล่าเลยเขามิได้ทำให้มันละเอียด มันคงจะเป็นดังนี้หากเขาใช้ล้อ...ของเกวียนนวดข้าวที่มีมาเทียมอยู่ด้านหน้าบดลงไปด้วยกำลังทั้งสี่วิธีซึ่งได้รับการดลใจอันชาญฉลาดจากสวรรค์ที่เจ้าของสวนได้ใช้เพื่อการทำงานในสวนกับข้าวสาลีของเขา เป็นวิธีอันชาญฉลาดที่ผู้สอนแห่งสวรรค์ได้ใช้ด้วยพระองค์เองในการปฏิบัติต่อประชาชาติของพระองค์ อิสราเอลคือห้องทุ่งของพระเยโฮวาห์ การลงโทษและการตีสอนของพระเยโฮวาห์คือคันไถและจอบซึ่งพระองค์ขุดพื้นดิน พลิกมัน และทำให้เป็นร่องแปลง แต่การนี้จะไม่เป็นไปตลอดกาล เมื่อห้องทุ่งได้รับการทำให้ร่วน ราบเรียบ และอุดมอีกครั้งหนึ่งแล้ว ขึ้น

ตอนอันเจ็บปวดแห่งการไถถลาคจะตามมาด้วยการหว่านเมล็ดอันปราณีและการปลูกในรูปแบบหลากหลายและความบริบูรณ์แห่งพระคุณที่จัดระเบียบไว้อย่างมีปัญญาอีกครั้งหนึ่งที่อิสราเอลได้เป็นลูกหลานแห่งลานนวดของพระเยโฮวาห์ (ดู อีสยาห์ 21:10) พระองค์ทรงนวดฝัดมัน แต่มิได้ทรงเพียงนวดฝัดมันเท่านั้นพระองค์ทรงเคาะด้วย และเมื่อพระองค์ทรงนวดฝัดมันก็ได้ทรงนวดจนตลอดไป นั่นคือดังที่ Caspari ได้อธิบายว่าอย่างดีว่า พระองค์มิได้ทรงลงโทษสมาชิกทุกคนของประชาชาติด้วยความรุนแรงเหมือนกันไปหมด และบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ลงโทษหนักกว่าคนอื่นๆ พระองค์ก็ได้ลงโทษโดยไม่หยุดหย่อน ทันทีที่ได้บรรลุพระประสงค์และเกลบแห่งความผิดบาปได้ถูกแยกจากผู้ที่ได้รับการลงโทษ การลงโทษก็ยุติ และส่วนเลวร้ายที่สุดแห่งประชาชาติที่มีชื่อเสียงอื่นใดนอกจากเกลบและเกลบในประชาชาติเองได้ถูกกวาดออกไปโดยการลงโทษ (จงเปรียบเทียบอิสยาห์ 1:25 และ 29:20-21) นี่คือนิยามอันศักดิ์สิทธิ์ เป็นการปลอบประโลมด้วยความรักซึ่งถูกซ่อนไว้หลังม่านของคำอุปมา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแต่ มันเป็นไปเพื่อที่พระองค์จะสามารถประทานพรให้ได้ พระองค์ทรงร้อนแต่มิได้ทรงทำลาย พระองค์มิทรงนวดฝัดผู้คนของพระองค์แต่ทรงเคาะพวกเขา และแม้เมื่อพระองค์นวดฝัดพวกเขา พวกเขาก็ยังสามารถปลอบใจตนเองต่อหน้าการพิพากษาที่กำลังมาถึงได้ว่า พวกเขาไม่เคยถูกบดขยี้หรือถูกทำร้าย (*Commentary*, 7:2:14-17)

(15-16) อีสยาห์ 29:1-4 วลีที่ว่า “มันจะเป็นเหมือนดังอารีเอลแก่เรา” หมายความว่าอย่างไร

ดาวิดพำนักอยู่ในเยรูซาเล็มและอารีเอลเป็นอีกชื่อหนึ่งของเมืองนั้น ในรูปแบบการพยากรณ์ที่ถือเป็นแบบฉบับคำพยากรณ์นี้จะมีการประยุกต์ใช้หลายความหมาย มันสามารถใช้เมื่อใดก็ตามที่เยรูซาเล็มเผชิญกับภัยพิบัติสำคัญอันเนื่องจากการละทิ้งความเชื่อของมัน บางครั้งเยรูซาเล็มได้ถูกใช้เป็นนามรวมด้วย ซึ่งไม่เพียงหมายถึงนครเดียวแต่ทั้งประเทศเหมือนดังเมื่อผู้คนกล่าวถึงวอชิงตันและหมายถึงสหรัฐ หรือมอสโคเมื่อหมายถึง

สหภาพโซเวียต เอ็ดเดอร์เลอร์แกรนด์ ริชาร์ดส ให้ข้อสังเกตการใช้ความหมายคู่ของคำพยากรณ์นี้ :

“ถ้าท่านอ่าน (อิสยาห์ 29:1-2) อย่างใคร่ครวญท่านจะรู้ว่า (อิสยาห์) ไม่เพียงแต่เห็นความพิเนาศของเยรูซาเล็ม แต่เขาได้แลเห็นความพิเนาศของศูนย์กลางใหญ่อีกแห่งหนึ่งเหมือนเช่นเยรูซาเล็ม และแล้วเขาได้เพิ่มคำไว้ว่า:

“และเจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลกคำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในพงธูลีเสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพุดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากพงธูลี” (อิสยาห์ 29:4)

“ไม่มีผู้ใดในโลกนี้สามารถอธิบายถึงคำกล่าวนี้ได้อย่างรู้แจ้งหรือรู้ว่าผู้คนที่อิสยาห์ได้แลเห็นคล้ายกับเยรูซาเล็ม โดยไม่มีพระคัมภีร์มอรมอน “หลังจากนี้ลูกหลานของข้าพเจ้าและลูกหลานของพี่น้องข้าพเจ้าจะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ และจะถูกคนต่างชาติลงทัณฑ์ แท้จริงแล้วหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตั้งค่ายโดยรอบเพื่อต่อต้านเขา และจะทรงล้อมเขาไว้ด้วยภูเขา และสร้างป้อมต่อต้านเขา และหลังจากที่เขาจะถูกเอาลงไปที่ต่ำธูลีแม้จนเขาหาเป็นอยู่ไม่ กระนั้นคำของคนชอบธรรมจะถูกเขียนไว้และคำสวดอ้อนวอนของคนที่ยึดสัตย์จะถูกได้ยิน และคนทั้งหมดที่เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อจะไม่ถูกลืม

“เพราะคนที่จะถูกทำลายจะพุดกับเขาจากพื้นดินและคำพุดของคนเหล่านั้นจะแผ่วเบาจากพงธูลีและเสียงของเขาจะเป็นดังคนที่มีวิญญานความคุ่นเคยเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานอำนาจให้ท่านเพื่อท่านจะได้กระซิบเกี่ยวกับพวกเขา แม้ประหนึ่งว่าจากพื้นดินและคำพุดของคนเหล่านั้นจะจากพงธูลี “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ : เขาจะเขียนเรื่องที่จะถูกทำขึ้นในบรรดาพวกเขา และมันจะถูกเขียนผนึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง และคนที่เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อจะไม่ได้มัน เพราะเขาพยายามทำลายของของพระผู้เป็นเจ้า (2 นิโอฟ 26:15-17) “โจเซฟ สมิท ได้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อพระคัมภีร์มอรมอนได้รับการตีพิมพ์ก่อนที่จะก่อตั้งศาสนาจักรฯ นี้เว้นแต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นบันทึกที่ได้รับการสัญญาไว้ ที่พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าพระ-

องค์จะทรงนำออกมาและรวมมันกับบันทึกของยูดาห์ ผู้ใดก็ตามจะเข้าใจคำพยากรณ์ของอิสยาห์ปราศจากคำอธิบายที่มีอยู่ในพระคัมภีร์มอรมอนได้อย่างไร” (*In Conference Report* Apr. 1963, p.118)

พระคัมภีร์มอรมอนคือเสียงจริงๆ ของผู้คนที่ถูกนำลงต่ำ พุดออกมาจากพงธูลีแท้จริงแล้วหนังสือนี้ได้ถูกนำออกมาจากพื้นดินเหมือนดังอิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้

(15-17) อิสยาห์ 29:11-12 อะไรคือ “หนังสือที่ประทับตรา” และมอบ “ถ้อยคำ” ของมันให้แก่ผู้ใด?

ในระยะเริ่มแรกในขั้นตอนของการแปลพระคัมภีร์มอรมอน มาร์ติน แฮริสปรารณที่จะพิสูจน์ว่างานแปลที่โจเซฟ สมิท กำลังทำอยู่เป็นความจริง เขาได้รับอนุญาตที่จะนำสำเนาบางส่วนของ “ถ้อยคำ” จากแผ่นจารึกรวมทั้งการแปลของมันไปให้ผู้รู้ เรื่องราวของมาร์ติน แฮริสที่ได้ให้ไว้แก่โจเซฟ สมิท กล่าวว่าเขาได้นำสำเนาไปให้ศาสตราจารย์ชาร์ลส แอนธันแห่งนครนิวยอร์ก ผู้ซึ่งให้ใบรับรองว่าตัวอักขระเหล่านั้นเป็นจริงและได้รับการแปลอย่างถูกต้อง ทว่าเมื่อศาสตราจารย์แอนธันพบว่าบันทึกอันเป็นที่มาของตัวอักขระเหล่านี้เป็นสิ่งที่ได้มาโดยวิธีการที่ผิดจากเรื่องสามัญเขาได้กลับคำกล่าวของเขาโดยการขอใบรับรองของเขาคืนและฉีกมันออกเป็นชิ้นๆ มาร์ติน แฮริสรายงานว่าศาสตราจารย์ได้กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าจะนำแผ่นจารึกมาให้เขา เขาก็จะแปลให้ข้าพเจ้าบอกเขาว่าส่วนหนึ่งของแผ่นจารึกถูกผนึก และข้าพเจ้าถูกห้ามมิให้นำมันมา เขาตอบ “ข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่ผนึกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงออกจากเขาและไปหา ดร. มิทเชลล์ ผู้ซึ่งรับรองเรื่องที่ศาสตราจารย์แอนธันได้กล่าวเกี่ยวกับทั้งอักขระและคำแปล” (โจเซฟ สมิท-ประวัติ 1:65)

ผู้รู้น้อยซึ่งหนังสือนี้ได้ถูกมอบให้แน่นอนว่าเป็นโจเซฟ สมิท ครั้งหนึ่งเอ็ดเดอร์ออร์สัน แพรทที่ได้กล่าวว่า: “เกี่ยวกับคุณสมบัติของโจเซฟ สมิท หรือความสำเร็จทางเรียนต่องนับว่าธรรมดาตามาก เขาได้รับการศึกษาเล็กน้อยจากโรงเรียนชนบทธรรมดาในบริเวณที่เขาอาศัยอยู่ เขาสามารถอ่านได้บ้างและสามารถเขียนได้แต่ลายมือก็ธรรมดาตามาก จนว่าเขาไม่ยอมเสี่ยงที่จะเป็นผู้จดบันทึก

ด้วยตนเอง แต่จำต้องจ้างคนนั้นคนนี่เพื่อที่จะเขียนขนาดที่เขาทำการแปล ผู้รู้ผู้น้อยนี้มิได้ให้คำตอบอย่างเดียวกันกับที่ผู้คงแก่เรียนได้กระทำ เพราะเมื่อหนังสือได้ถูกมอบให้เด็กหนุ่มผู้รู้ผู้น้อยผู้นี้และเขาได้ถูกขอให้อ่านมัน เขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความรู้” ข้าพเจ้ารู้ว่าเขารู้สึกถึงจุดอ่อนของเขาเมื่อพระเจ้าทรงบอกเขาให้อ่านหนังสือนี้เพราะเขาคิดว่ามันเป็นหนังสือที่ยากมาก (*In Journal of Discourses*, 15:186)

(15-18) อิสยาห์ 29:14 อะไรคือ “สิ่งประหลาดและอัศจรรย์” ซึ่งศาสดาอิสยาห์พยากรณ์ถึง?

ในขณะที่คัมภีร์มอรมอนได้รับการพูดถึงอย่างถูกต้องว่าเป็นงานประหลาดและอัศจรรย์และคำพยากรณ์ของอิสยาห์ได้กล่าวถึงหนังสือเล่มนี้มากกว่าหนังสืออื่นใด เอ็ดเวิร์ดเลอแกรนด์ ริชาร์ดสกล่าวว่:

“อะไรได้สร้างงานประหลาดและอัศจรรย์นี้ขึ้นมา? เหตุใดผู้รักความจริงที่ซื่อสัตย์ไม่ต้อนรับการประกาศตัวของงานดังกล่าวนี้? ชั่วอายุใดๆ ควรเพิกเฉยต่อความจริงที่ได้รับการเปิดเผยจากสวรรค์แม้แต่เมื่อพวกเขาได้เพิกเฉยต่อพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงเสด็จมาในหมู่มนุษย์หรือไม่? เหตุใดมันดูเหมือนง่ายกว่ามากนักที่จะยอมรับและเชื่อในศาสดาที่ได้สิ้นชีวิตแล้วมากกว่าในศาสดาที่ยังมีชีวิตอยู่?

“ในความสำเร็จแห่งงานประหลาดและอัศจรรย์ที่ได้รับการสัญญาไว้นี้ พระเจ้าทรงมีวาระของสิ่งทั้งปวง และทรงกระทำต่อปีเตอร์ให้พยากรณ์ดังกล่าวนี้ต่อบรรดาผู้ที่ได้ตรัสพระเจ้าของพวกเขาบนทางเขน: (กิจการ 3:19-12) “(ปฏิหารย์และสิ่งอัศจรรย์บทที่ 5 ย่อหน้าที่ 6)

ดังนั้นการฟื้นฟูฐานะปุโรหิตทั้งหมด ศาสนาจักรฯ พิธีการต่างๆ ความจริงแห่งกิตติคุณ ได้สร้างงานอันประหลาดและอัศจรรย์ที่อิสยาห์ได้ทำนายไว้ขึ้นมา

(15-19) อิสยาห์ 29:17 ข้อพระคัมภีร์นี้มีความเกี่ยวข้องกับอะไรเกี่ยวกับการออกมาของพระคัมภีร์มอรมอน?

เอ็ดเวิร์ดมาร์ค อี.ปีเตอร์สันได้กล่าวว่า:
การรวบรวมชาวยิวสู่ปาเลสไตน์เป็นหนึ่งในเครื่อง-

หมายแห่งกาลเวลาที่เด่นและสำคัญที่สุด พระเจ้าทรงกล่าวต่อเยเรมีย์ว่า...จะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น (เยเรมีย์ 30:3) อิสยาห์ได้ชี้ว่าปาเลสไตน์ดินแดนแห่งความแห้งแล้งอันยาวนานอันเป็นผลจากอากาศทะเลทรายอยู่ล้อมรอบกลับสู่แผ่นดิน อันอุดมด้วยไม้ผลเพื่อการรวบรวมชาวยิวสู่บ้านเกิดของพวกเขา...

“หนังสือศักดิ์สิทธิ์เล่มหนึ่งจะปรากฏขึ้นก่อนเวลานั้น หนังสือที่ใหม่สำหรับโลกนี้หนังสือที่กล่าวถึงประชาชาติที่ได้ล่มสลายโดยถูกทำลายอย่างทันที ชนชาติหนึ่งที่ตกแล้วซึ่งถูกทำลายในพริบตาหนังสือซึ่งจะถูกมอบให้คนมีการศึกษาในยุคสุดท้ายผู้ที่จะปฏิเสธมัน แต่จะได้รับการมอบแก่ผู้รู้ผู้น้อยโดยวิธีการแห่งสวรรค์และจะถูกมอบแก่โลกนี้โดยผ่านเขา...

“หนังสือเล่มนั้นอยู่ที่ไหน? มันคือเครื่องหมายหนึ่งของกาลเวลา

“ไม่เพียงศาสดาได้พยากรณ์ถึงการปรากฏของมัน อิสยาห์ได้กำหนดเวลาของการตีพิมพ์ไว้ด้วยช่วงเวลาที่กำหนดไว้ที่สัมพันธ์กับวาระที่ความอุดมสมบูรณ์จะคืนกลับสู่ปาเลสไตน์ อิสยาห์ได้กล่าวว่า หนังสือจะปรากฏขึ้นก่อนและกล่าวเพิ่มเติมว่า ‘...อีกนิดหน่อย...เลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า’ (อิสยาห์ 29:17)

“ช่วงเวลาที่กำหนดไว้หมดลงแล้ว พระคัมภีร์เล่มใหม่นี้ต้องได้ปรากฏขึ้นก่อนหน้านี้ เพื่อว่าปาเลสไตน์จะเป็นสวนผลไม้อีกครั้งหนึ่งหรือมิฉะนั้นอิสยาห์ก็ไม่ใช่ศาสดาจริง” (*In Conference Report, Oct. 1965, p.61*)

พระคัมภีร์มอรมอนได้มาถึงก่อนดังที่อิสยาห์ได้มองเห็นล่วงหน้าแล้ว

(15-20) อิสยาห์ 29:18-19 การกล่าวอ้างถึงคนตาบอด หูหนวก และคนใจอ่อนสุภาพ หมายความว่าอย่างไร?

บุคคลสามคนที่จะหูหนวกหรือตาบอดทางวิญญาณหรือทั้งสองอย่างเอ็ดเวิร์ดบรูซ อาร์. แมคคองคีย์ ให้คำจำกัดความของ *ความหนวกทางวิญญาณ* ว่าเป็น “สภาวะ

ของคนที่กำลังขาดลักษณะทางวิญญาณเขาไม่สามารถฟังเสียงกระซิบของพระสุรเสียงอันเรียบน้อมของพระวิญญาณในทำนองเดียวกัน *ความบอดทางวิญญาณ* คือเครื่องหมายสำหรับบ่งชี้ที่แยกบรรดาผู้ที่ไม่สามารถแลเห็นพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ถูกแสดงให้ประจักษ์ในกิจการต่างๆ ของมนุษย์ ‘คนเช่นนี้มีความไม่เชื่อและความมืดดับของใจ’ (3 นิโฟ 2:1)” (*Mormon Doctrine*, p.184)

โมโรในฝันแผ่นดินจารึก

(15-21) อีสยาห์ 29:24 วลีที่ว่า “บรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ” หมายถึงผู้ใด?

ผู้คนมากมายในโลกของชาวคริสต์มีความจริงใจและข้อสรุปหลักคำสอนเท็จของพวกเขามีใช่เป็นความผิดของพวกเขา เอ็ดเดอร์ออร์สัน แพรทท์ ซึ่งได้วิจารณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับอีสยาห์ 29 อธิบายว่า:

“โอ้หัวใจของข้าพเจ้าปวดร้าวภายในมากเพียงไรเมื่อ

ข้าพเจ้าได้เห็นความมืดมิดของโลกชาวคริสต์และข้าพเจ้ารู้ว่าพวกเขาจำนวนมากจริงใจ! ข้าพเจ้ารู้ถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะรู้ความจริง แต่พวกเขาแทบไม่รู้ว่าจะหันไปทางซ้ายหรือทางขวา ความผิดพลาดที่ได้ถูกสอนไว้ในท่ามกลางพวกเขาใหญ่หลวงนัก และพวกเขาได้กล้ำกลืนยอมรับประเพณีที่รุนแรงนั้นไว้ ความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าถูกสอนแก่พวกเขาโดยแนวความคิดของมนุษย์ แทนการตลใจและพลังอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ‘พวกเขาที่ผิดพลาดทางวิญญาณจะมาถึงความเข้าใจ’ เมื่อหนังสือนี้ได้ปรากฏออกมาและ ‘พวกเขาที่บ่นว่าจะเรียนรู้คำสอน’

“...แต่บรรดาผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จะเป็นพยานว่าจิตใจของเขาได้เข้าสู่การพักผ่อนจนเป็นนิจเกี่ยวกับหลักคำสอน トラบเท่าที่มีความสัมพันธ์กับพิธีการต่างๆ แห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า บรรดาผู้ที่ผิดพลาดและไม่รู้ว่าการพรหมน้ำ การรดน้ำ หรือการจุ่มลงในน้ำเป็นวิธีการที่ถูกต้องสำหรับการบัพติศมา บัดนี้ได้รับรู้แล้ว? ทำไมหรือ? เนื่องจากพระคัมภีร์มอรมอนเปิดเผยแบบฉบับที่ได้ถูกประทานไว้แก่ชาวนีโอฟสมัยโบราณในทวีปนี้ ฉะนั้นเกี่ยวกับหลักธรรมอื่นๆ ทุกประการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ มันได้รับการแสดงไว้ในความชัดเจนอย่างยิ่งจนว่าเป็นไปไม่ได้ที่บุคคลสองคนจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับมัน หลังจากการอ่านพระคัมภีร์มอรมอน” (In *Journal of Discourses*, 15:188-89)

(15-22) อีสยาห์ 30 “วิบัติแก่ลูกหลานที่ดื้อดึง”

อิสราเอลและยูดาห์ได้ถูกเตือนโดยพระเจ้ามิให้มอมการวางใจของพวกเขาในประชาชาติอื่น แต่ผู้คนเหล่านี้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง และพวกเขาได้หันไปหาชาวอียิปต์เพื่อการปกป้องให้พ้นจากชาวอัสซีเรีย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ F) พระเจ้าทรงตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรงในการแสวงหาที่ “จะลี้ภัยในความอารักขาของฟาโรห์ เพื่อจะหาที่กำบังในร่มเงาของอียิปต์” (อีสยาห์ 30:2) ทั้งหมดนี้อีสยาห์ได้กล่าวว่า “ความช่วยเหลือไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ (ข้อ 7)” ด้วยเหตุนี้อิสราเอลจะถูกทำให้แตกหักได้ง่ายดุจดั่งหม้อดิน (ดู ข้อ 14)

ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระการุณต่ออิสราเอลแม้ชั่ว

เวลาหนึ่งพระองค์จะทรงป้อนพวกเขาด้วย “อาหารแห่งความยากลำบากและน้ำแห่งความทุกข์ใจ” แต่ในยุคสุดท้ายผู้สอนของพวกเขาจะสั่งสอนพระกิตติคุณที่แท้จริงและแสดงแก่พวกเขาว่าจะดำรงชีวิตตามนั้นได้อย่างไร (ข้อ 21) ไม่เพียงศาสนาจะกลับมา แต่พรอันยิ่งใหญ่ทางโลกจะถูกนำกลับมา แผ่นดินโลก “จะอุดมและสมบูรณ์ในวันนั้นโคของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่” (ข้อ 23) ในท้ายที่สุดพระเจ้าจะไถ่อิสราเอล แม้ “คนอัสซีเรีย” ที่ได้นำเผ่าทั้งสิบไปเป็นเชลยในที่สุดจะ “ถูกโยยตี” (ข้อ 31)

หัวข้อของอิสยาห์ 30 ก็คือมนุษย์ได้วางใจในปัญญาของมนุษย์อื่นๆ แทนการวางใจในพระเจ้าเพื่อคำแนะนำ (ดู ข้อ 1-2) หรือในศาสนาของพระองค์เพื่อคำสั่งสอน (ดู ข้อ 9-11) พระเจ้าทรงแกล้งว่าการปฏิเสธพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั้นเป็นสาเหตุโดยตรงแห่งการพิณาศของพวกเขา (ดู ข้อ 12-14)

มอนเต้ เอส. นายแมน เขียนไว้ว่า: “การเตือนในข้อ 1 ถึงข้อ 7 ถูกขยายมาถึงยุคสมัยของเราโดยพระเจ้าทรงบัญชาอิสยาห์ให้บันทึกมันไว้เพื่อเป็นพยานในยุคสุดท้าย (ข้อ 8)” (*Great Are the Words of Isaiah,* p.121)

(15-23) อิสยาห์ 31 การวางใจในพระเจ้าแทนการวางใจใน “แขนแห่งเนื้อหนัง”

บทนี้มีหัวข้อคล้ายคลึงกับบทก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม “คำเตือนแรกกล่าวถึงการต่อต้านการวางใจใน *ปัญญา* ของมนุษย์ และคำเตือนที่สองต่อต้านการวางใจในพลังของมนุษย์” (Nyman, *“Great are the Words of Isaiah,”* p.118) “วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปที่ยิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ” (อิสยาห์ 31:1) เพราะไม่มีใครที่นั่น “คนอียิปต์เป็นคนและไม่ใช้พระเจ้า” พวกเขาและบรรดาผู้ที่พวกเขาช่วยเหลือ “จะล้มลงด้วยกัน” (ข้อ 3) พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยชีวิตชาวอิสราเอล อิสยาห์ได้กล่าวว่า “จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่พวกเจ้าได้กบฏอย่างร้าย” และ “คนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของคน” (ข้อ 6, 8) “คนอียิปต์” และ “คนอัสซีเรีย” แห่งยุคสุดท้ายอาจเป็นผู้ซึ่งผู้คนสมัยปัจจุบันให้การวางใจแทนพระเจ้า

(15-24) อิสยาห์ 32 อิสราเอลจะเป็นความร่ำรวยจนกว่าพระเมสโปดกทรงเริ่มเตรียมการเพื่อการเสด็จมาของพระองค์

ออร์สัน แพรทท์ เห็นว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีได้เพียงใช้ได้กับอิสราเอลโบราณเท่านั้นแต่นำมาใช้ได้กับลัทธิชนยุคสุดท้าย ซึ่งผู้ถูกขับออกจากบ้านเกิดของพวกเขาในภาคตะวันออกไปยังทะเลทรายของภูเขาร็อกกีด้วย

“อิสยาห์ท่านได้เห็นมันเช่นเดียวกับผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในสมัยของเราหรือเปล่า? ท่านได้เห็นผู้คนที่เข้าไปในทะเลทรายและถวายการขอบคุณแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเสียงเพลงหรือเปล่า? ท่านได้เห็นทะเลทรายและถิ่นกันดารนั้นถูกไล่จากสภาพอันเป็นหมันของมันและกลายเป็นเหมือนสวนโอ้เต็นหรือเปล่า? ‘เห็นซี’ อิสยาห์กล่าว ‘ข้าพเจ้าได้เห็นมันทั้งหมด และข้าพเจ้าได้บันทึกมันไว้เพื่อประโยชน์ของชั่วอายุที่จะมีชีวิตอยู่สองสามพันปีหลังสมัยของข้าพเจ้า ‘แต่อิสยาห์ เราเข้าใจถูกไหมว่าผู้คนที่เหล่านั้นจะถูกรวมเข้าด้วยกันในทะเลทราย และว่าผู้คนที่ถูกรวมเข้ามาจะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการไถ่ทะเลทรายนั้น? ถูกต้อง อิสยาห์ได้บอกสิ่งทั้งหมดนี้แก่เรา เราจะกลับไปสู่สิ่งที่เราได้อ่านในบทที่สามสิบสองนี้ ‘จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบื้องบนและถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารและความชอบธรรมสวนผลไม้ อะไรคือสวนผลไม้? เหตุใดถิ่นทุรกันดารจึงถูกเปลี่ยนเป็นสวนผลไม้ ‘งานแห่งความชอบธรรมจะเป็นคานติภาพและผลของความชอบธรรมคือความสงบ และความวางใจเป็นนิจ ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อยู่อย่างคานติในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักอันสงบ’

“นั่นเป็นวิธีที่เราจะอยู่ในนิมิตซีร์หรืออิลลินอยส์หรือ?”

เราได้อาศัยอยู่ในความสงบและด้วยความวางใจเป็นนิตยในรัฐเหล่านั้นหรือเปล่า? โอ เปล่าเลย เราถูกพัดพาเหมือนดั่งที่อิสยาห์กล่าวว่า: ‘ถูกพายุพัดพาและขาดการแล้โลม’ เป็นเช่นนั้นกับไซอัน ขณะลงไปของรัฐต่างๆ และนั่นเป็นไปตามการเปิดเผยในยุคปัจจุบันเมื่อพูดถึงไซอันซึ่งพระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าจะถูกโยยตีจากเมืองหนึ่งไปเมือง

หนึ่งและจากธรรมศาลาหนึ่งไปธรรมศาลาหนึ่ง และแต่น้อยคนจะอยู่เพื่อรับมรดก' (ค.พ. 63:31) แต่เมื่อเวลาได้มาถึงสำหรับไซอันที่จะขึ้นไปในถิ่นทุรกันดาร สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงไปชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อยู่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักอันสงบ

พวกเขาจะมีเมืองหลวงใดหรือไม่เมื่อพวกเขาขึ้นไปยังทะเลทรายอันกว้างใหญ่ไพศาล? ถูกแล้ว อิชยาห์ กล่าวในที่นี้ว่า: 'เมื่อป่าพ้างทลาย ลูกเห็บตก และเมืองจะยุบลงทีเดียว' ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องนี้บ่อยครั้งเพียงไร เมื่อจตุวาทนครที่ยิ่งใหญ่นี้เมื่อสี่สิบแปดปีที่ผ่านมา! บ่อยครั้งเพียงไรที่ผู้คนเหล่านี้สะท้อนอยู่ในความครุ่นคิดถึงการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์นี้! พวกเขาได้แลเห็นหิมะและพายุที่กำลังถล่มทลายลงมาด้วยความเกรี้ยวกราดบนแนวเขาต้านตะวันออกและบนเทือกเขาที่อยู่ทางตะวันตกของหุบเขานี้ ราวกับว่าฤดูหนาวพร้อมด้วยกำลังอันดุเดือดทั้งสิ้นของมันได้เข้าครองเขตแดนแห่งขุนเขา และในเวลาเดียวกัน ณ.ที่นี้ 'ที่ยุบลง' ก็คือเมืองซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นที่เชิงเขากำลังขึ้นชมกับพรทุกประการของภูมิอากาศแห่งฤดูใบไม้ผลิ พรแห่งฤดูหิมะไม่เพียงพอที่จะตัดพีชพันธุ์ของพวกเราออกช่าง (แตกต่างกันเหลือเกิน!) 'เมื่อป่าพ้างทลาย ลูกเห็บตก และเมืองจะยุบลงทีเดียว' นั่นคงไม่ใช่เยรูซาเล็มไม่มีลักษณะตรงกันข้ามดังนี้ในดินแดนปาเลสไตน์รอบๆ เยรูซาเล็ม! แต่มันหมายถึงไซอันในยุคสุดท้ายไซอันแห่งภูเขา' (*Journal of Discourses*, 18:148-49)

(15-25) อิชยาห์ 33:14-15 “ใคร...จะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้?”

โจเซฟ สมิธได้สอนว่าบางคน “จะขึ้นสู่การเผาไหม้อันเป็นนิจของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าสถิตในการลุกไหม้อันเป็นนิจนั้น และบางคนจะขึ้นสู่ความหายนะแห่งความโสโครกของเขาเอง ซึ่งเป็นการทรمانที่เทียบได้ดียิ่งกับทะเลแห่งไฟและกำมะถัน” (*Teachings*, p.361 จงเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 128:24, 130:7, 133:41 และ ฮีบรู 12:29) ในข้อพระคัมภีร์ที่ดังมาที่สุดข้อหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าทรงถามว่าผู้ใดจะสามารถ

ทนอยู่ในไฟที่เผาผลาญได้ และแล้วทรงบรรยายถึงประเภทของผู้คนที่จะสามารถทนกับมัน (ข้อ 14-15)

เอิลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีได้อธิบายถึงคำถามของอิชยาห์ที่ว่า “ใครในพวกเราที่อยู่กับไฟที่เผาผลาญได้” (ข้อ 14)

นั่นคือ ผู้ใดในศาสนาจักรฯ จะได้รับมรดกในอาณาจักรชั้นสูง? ผู้ใดจะไปยังสถานที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์และผู้บริสุทธิทั้งหลายประทับอยู่?

ผู้ใดจะมีชัยต่อโลก ทำงานแห่งความชอบธรรมและอดทนในศรัทธาและการอุทิศตัวจนถึงที่สุดจนได้ฟังคำโหมทนาอันเป็นพร 'จงมา และรับมรดกในอาณาจักรของพระบิดาของเรา'

“อิชยาห์ตอบ: [อิชยาห์ 35:15-16]” (In Conference Report, Oct. 1973, p.55)

เอิลเดอร์แมคคองคีกล่าวต่อไปว่า:

“บัดนี้หากข้าพเจ้าจะพูดโดยอำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิในครั้งแรก ข้าพเจ้าจะนำคำของอิชยาห์ไปและให้การชี้แนะบางอย่างถึงวิธีที่ถ้อยคำเหล่านี้ประยุกต์ใช้ได้กับเราและสภาพการณ์ของเรา

“ข้อแรก ‘เขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรม และพูดอย่างเที่ยงธรรม’ นั่นคือ การสร้างอยู่บนการเสียสละทางการชดใช้ของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ เราต้องรักษาพระบัญญัติ เราต้องพูดความจริงและทำงานแห่งความชอบธรรม เราจะถูกพิพากษาตามความคิด คำพูดและการกระทำของเรา

“ข้อสอง ‘...เขาผู้ดูหมิ่นผลได้จากการบีบบังคับ’ นั่นคือ เราต้องปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ของเราด้วยความยุติธรรมและเที่ยงธรรม ในวันแห่งการเสด็จมาพระเจ้าพระองค์เองตรัสว่าพระองค์จะทรงเป็นพยานที่รวดเร็วต่อบรรดาผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง

“ข้อสาม ‘...ผู้สลัดมือของเขา เกรงว่าจะถือสินบน’ นั่นคือ เราต้องปฏิเสธความพยายามทุกอย่างที่จะซื้อหาอิทธิพล และจัดการกับเพื่อนมนุษย์ของเราอย่างเที่ยงตรงและไม่ลำเอียง พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงเป็นผู้นับถือตัวบุคคล พระองค์ทรงถือว่ามนุษย์ทุกคนเหมือนกัน และบรรดาผู้ที่รักษาบัญญัติเท่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ ความรอดเป็นของได้เปล่า มันไม่สามารถถูก

ซื้อได้ด้วยเงิน และบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยคือผู้ที่ทำตามกฎที่ได้กำหนดไว้การให้สินบนเป็นของทางโลก

“ข้อสี่ ‘ผู้อดหิวไม่ฟังเรื่องเลือดตกยางออก และหลับตาไม่มองความชั่วร้าย’ นั่นคือ เราต้องไม่มองความโลภของเราไปที่ความชั่วร้ายและความเลวร้าย เราต้องหยุดจับผิด และมองหาสิ่งที่ดีในรัฐบาลและโลกเราต้องมีความนึกคิดในทางสร้างสรรค์ต่อทุกสิ่ง” (In Conference Report, Oct. 1973, p.55-56)

(15-26) อธิษฐาน 33:20-24 อะไรเป็นที่รู้จักเกี่ยวกับอนาคตของไซอัน?

ในสภาพที่ได้รับการไถ่ของมัน ไซอันจะเป็นสถานแห่งความงามและความชอบธรรมอันเป็นเอก ฉะนั้น “จงมองคิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา” (อิสยาห์ 33:20) นั่นคือ จงพิจารณาว่ามันจะเป็นเหมือนกับอะไรในการอาศัยในไซอัน “แต่นั้นพระเจ้าผู้จะทรงอยู่กับเราในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง...พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด” (ข้อ 21-22) และอีกทั้ง “ไม่มีชาวเมืองคนใด [ของไซอัน] จะกล่าวว่าข้าพวยอยู่ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับภัยความบาปผิดของเขา” (ข้อ 24) แน่ชัดที่ว่าเขาเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่ได้ใช้โลหิตแห่งการชดใช้ของพระคริสต์เพื่อตัวพวกเขาเอง

เอลเดอร์รัฐฮาร์. แมคคองคีย์ได้กล่าวถึงคำว่า (*หลักหมุด*)

“ในมโนภาพแห่งการพยากรณ์ ไซอันถูกจินตนาการว่าเป็นประจําใหญ่ซึ่งตั้งไว้ด้วยเชือกหลายเส้นที่พันไว้อย่างแน่นหนากับ *หลักหมุด* ฉะนั้นจากการเห็นวิสัยภาพของอิสราเอลในยุคสุดท้ายที่ถูกรวมเข้าสู่ไซอันที่ได้รับการฟื้นฟู อธิษฐานจึงประกาศว่า ‘จงขยายสถานที่แห่งเต็นท์ของเจ้าและให้ม่านของที่อาศัยของเจ้าซึ่งออกอย่างหน่วงไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้าเพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย...เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หน้อยเดียวแต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความสมเพชยิ่ง’ (อิสยาห์ 54:2-7) และเกี่ยวกับไซอันแห่งมิลเลเนียมอิสยาห์ได้สรรเสริญว่า จงมองคิโยนเมืองแห่งเทศกาลของเรา เป็นเต็นท์ที่ได้ตั้งขนย้ายหลักหมุดเต็นท์จะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็ไม่รู้จักขาด’

(อิสยาห์ 33:20)

“เพื่อให้สอดคล้องกับสัญลักษณ์นี้ บริเวณสำคัญแห่งความเข้มแข็งและผู้คนของศาสนจักรซึ่งสนับสนุนและคำจูนไซอันที่ได้รับการฟื้นฟู ถูกเรียกว่า *สเตค สเตค* เหล่านี้คือศูนย์รณรงค์เพื่อการรวบรวมส่วนที่เหลืออยู่ของอิสราเอลที่กระจัดกระจาย (ค.พ. 68:25-26; 82:13-14; 101:17-21; 115:6,18; 124:134; 133:9)” (*Mormon Doctrine*, p.764)

(15-27) อธิษฐาน 34:1-10 คำว่าเอโดม (ไอดูมียา) หมายความว่าอย่างไรและเหตุใดจึงใช้คำนี้?

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเป็นวันแห่งการแก้แค้นและทดแทน ดังที่ได้เคยเห็นกันมา “พระเจ้าทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น” เพื่อ “มอบเขาไว้แก่การฆ่า” ยิ่งกว่านี้บริวารของฟ้าสวรรค์สิ่งที่เปล่งแสงเหล่านั้นอาทิเช่นดวงอาทิตย์ ดวงดาว และดวงจันทร์จะ “นำไป” นั่นคือ “จะร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาองุ่น” (ข้อ 4) การพรรณนาความของอิสยาห์ทำให้หวลคิดถึงเรื่องหนึ่งที่คล้ายคลึงกันในคำสอน และพันธสัญญา 88:95 ซึ่งมนุษย์ได้รับการสอนว่าเมื่อพระเจ้าเสด็จกลับมา “ม่านแห่งสวรรค์จะคลี่ดังม้วนกระดาษคลี่หลังจากที่มันถูกม้วนไว้และจะเปิดผ้าคลุมพระพักตร์ของพระเจ้า” ครั้นแล้วดาบของพระเจ้าซึ่งเป็นตัวแทนแห่งพลังอำนาจและการพิพากษาแห่งพระองค์จะ “ลงมาเพื่อการพิพากษาเอโดม” หรือโลก (อิสยาห์ 34:5)

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธเขียนว่า: “เนื่องจากนามไอดูมียาซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งทางตะวันออกของจอร์แดนถูกกล่าวอ้างถึง ผู้วิจารณ์เกี่ยวกับพระคัมภีร์ไบเบิลบางคนมีความคิดว่าชื่อนี้หมายถึงเมืองเล็กๆ นั้น แต่คำว่า ไอดูมียา เป็นคำที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อหมายถึงโลกนี้ ท่านจะพบว่ามันได้มีการบันทึกไว้ตั้งในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 1 พระองค์ทรงกำลังกล่าวถึงโลกนี้” (*The Signs of the Times*, p.150)

โลหิตเป็นสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์ไบเบิลหมายถึงความชั่วร้าย แผ่นดินโลกทั้งสิ้นที่เต็มไปด้วยโลหิตจะประสบกับ “การฆ่าขนาดใหญ่” ในเวลาแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองเพราะ “พระเจ้าทรงมีวันเพื่อการแก้แค้นมีปี

แห่งการตอบแทนเพื่อเหตุของศิโยน” (อิสยาห์ 34:6, 8) ประธานโจเซฟ พิลดิง สมัยบอกอีกว่า: “สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นในสมัยการประทານความสมบูรณ์นี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเมืองเล็กๆ ที่มีนามว่าไอดูมียา แต่มีกับประชาชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก” (*Signs of the Times*, p.151)

ดูเหมือนอิสยาห์จะสอดคล้องกับข้อความใน เอเสเคียล โยเอล และเยเรมีย์ ในที่ซึ่งมหาสงครามแห่งอามาเกดโดนได้ถูกทำนายไว้ การสอดคล้องกันนี้อธิบายการอ้างอิงถึง “พลโยธา” (อิสยาห์ 34:2) และการฆ่าขนาดใหญ่ที่จะเกิดขึ้น (ดู ข้อ 3, 5-7) “ยางมะตอย” “กำแพง” และ “ควัน” ในข้อ 9 และ 10 ซึ่งถึง ผลของสงครามปรมาณูซึ่งมีเหตุผลที่ว่าจะมีมาด้วยกันกับมหาสงครามครั้งสุดท้าย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับมหาสงครามอามาเกดโดน)

(15-28) อิสยาห์ 34:16-17 “หนังสือของพระเจ้า” คืออะไร

แน่นอนที่ว่ามีใช้มนุษย์ทุกคนที่ชั่วร้ายและบรรดาเขาเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้รอดจากไฟแห่งการทำลาย ทั้งทางวิญญาณ (นรก) และทางร่างกาย (ดู 1 โครินธ์ 22:15-17) ชื่อของลูกๆ ของพระเจ้าที่ได้รับการรักษาพันธสัญญาของพวกเขาจะถูกเก็บรักษาไว้ในหนังสือพิเศษอันเป็นที่รู้จักกันในนามของ “หนังสือของพระเจ้า” (อิสยาห์ 34:16) “หนังสือของพระเจ้า” (ค.พ. 85:5 ดู ข้อ 9-11 ด้วย) หรือ “หนังสือแห่งชีวิต” (วิวรณ์ 20:12) บันทึกของงานของมนุษย์ได้รับการเก็บรักษาไว้บนแผ่นดินโลกโดยพนักงานของพระเจ้า แต่หนังสือแห่งชีวิตเป็นบันทึกที่เก็บรักษาไว้ในสวรรค์ บันทึกทั้งสองนี้ควรตรงกัน (ดู ค.พ. 128:6-9) ชื่อของคนเหล่านั้นที่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของสวรรค์ “ไม่ขาดไปสักอย่างเดียว” (อิสยาห์ 34:16) สัญญาที่ว่า “ไม่มีใครจะ [ขาด] คู่ของเขา” (การแปลของโจเซฟ สมิต ในอิสยาห์ 34:16) น่าสนใจเป็นพิเศษสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้าย เนื่องจากพวกเขาเชื่อว่าโดยผ่านพิธีการแห่งการแต่งงานซีเลสเชียลเท่านั้นที่บุคคลจะมีคู่ครองของเขาชั่ววันรันดร์

(15-29) อิสยาห์ 35:1-7 ทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์และผลิดอกอย่างต้นดอกฝรั่น

เจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายคนถือว่าการตั้งถิ่นฐานของสิทธิชนยุคสุดท้ายในเทือกเขาร็อกกีเป็นเสมือนการกลายเป็นจริงของข้อพระคัมภีร์นี้ในอิสยาห์ (ดู Milton R. Hunter, in Conference Report, Oct. 1965, p.81; LeGrand Richards, in Conference Report, Oct. 1966, p.42; Smith, *Doctrine of Salvation*, 3: 346-47; Orson Pratt, in *Journal of Discourses*, 18: 145) ไม่มีใครอยู่ในหุบเขาซอลท์เลคจริงๆ เมื่อพวกสิทธิชนยุคสุดท้ายได้ไปถึงในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1847 มันสามารถได้รับการเรียกว่า “ถิ่นทุรกันดาร” และ “ที่อันแห้งแล้ง” (อิสยาห์ 35:1) สิทธิชนได้ลงมือทำงานโดยทันทีและไม่ช้าหุบเขาทะเลทรายแห่งยูทาห์ได้เริ่ม “ผลิดอกอย่างต้นดอกฝรั่น” (ข้อ 1) แต่คำพยากรณ์นี้อาจถูกทำให้เป็นจริงได้โดยการเข้าตั้งถิ่นฐานของพวกเขาขบวนการปัจจุบันในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ในที่ซึ่งสิ่งคล้ายคลึงกันนี้กำลังเกิดขึ้น

ภายหลังการยกข้อความจากอิสยาห์ 35:3-4 เอ็ดเดอร์ฮอร์สัน แพรทท์ให้เหตุผลว่า:

“สิ่งที่ยังไม่เคยได้เกิดมาแต่ก่อน แต่เตรียมสำหรับเวลาที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเสด็จมาแก้แค้นเพื่อกวาดความชั่วร้ายให้หมดสิ้นจากผืนแผ่นดินโลก เชื้อสายของอิสราเอลจะถูกรวมกลับมาสู่ดินแดนของพวกเขาเองและผู้คนของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในแดนทุรกันดาร และแดนทุรกันดารนั้นจะกลายเป็นท้องทุ่งอันอุดมมันถึงกับเป็นที่กล่าวกันว่าทะเลทรายจะยินดีอันเนื่องจากบรรดาผู้ถูกรวม และจะผลิดอกเหมือนดอกฝรั่น

“เอาละ นั่นคือบางสิ่งที่สำเร็จแล้วในระหว่างเสี้ยวสุดท้ายแห่งศตวรรษ ที่นี้ในแดนทุรกันดารชนบทอันว่างเปล่า เมืองที่แห้งแล้ง งานอันยิ่งใหญ่แห่งยุคสุดท้ายได้เริ่มขึ้นแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าได้รับการจัดตั้งขึ้นใหม่อีกบนแผ่นดินโลก กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือศาสนจักรของชาวคริสต์ในความบริสุทธิ์ทั้งปวงของมันและพร้อมด้วยพิธีการต่างๆ ถูกจัดตั้งขึ้นใหม่อีกบนพื้นแผ่นดินโลก และเวลาได้มาถึงในที่สุดเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นเจ้าหลั่งลงมาจากเบื้องบน จนเมื่อวาระนั้นได้

มาถึง ไม่มีความหวังสำหรับอิสราเอล ไม่มีความหวังสำหรับดินแดนแห่งปาเลสไตน์ ไม่มีความหวังสำหรับการไถ่เผ่าต่างๆ ที่ได้กระจัดกระจายอยู่ในสี่มุมโลก แต่เมื่อแดนตุรกันดารจะกลายเป็นท้องทุ่งอันอุดม เมื่อพระวิญญาณจะได้รับการหลั่งเทจากเบื้องบนอีก โดยผ่านพระกิตติคุณอันเป็นนิจของพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า จากนั้นผู้คนทั้งหลายจะถูกรวมเข้าด้วยกันโดยพระบัญญัติของพระเจ้า... ครั้นแล้วเราสามารถจะมองหากการเปลี่ยนแปลงบนพื้นแผ่นดินที่ซึ่งการรวมนี้เกิดขึ้น เราอาจมองหาที่แห่งแล้งกลายเป็นเหมือนสวนอีเดน ที่จะบานดังดอกฝักรุ่นซึ่งผลิดอกในสวนที่มั่งคั่งและอุดมผลิดอกอย่างล้นเหลือ และทะเลทรายจะขึ้นบานด้วยความเบิกบานและการร้องเพลง...

“ศาสดากล่าวว่า เมื่อพระเยซูเสด็จมาพร้อมด้วยการแก้แค้นและทำลายผู้ชั่วร้าย ไถ่ที่แห่งแล้งและทำให้ถิ่นตุรกันดารกลายเป็นท้องทุ่งอันอุดม แล้วคนง่อยจะกระโดดอย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะพูดได้ หูของคนหูหนวกจะเบิก เพราะน้ำจะพุ่งขึ้นมาในป่าดอนและลำธารจะพุ่งขึ้นในทะเลทรายและทรายที่ร้อนจัดจะเป็นสระน้ำ และดินแดนที่แตกกระแหงจะเป็นน้ำพุ” (*In Journal of Discourses*, 18:145-46)

(15-30) อีสยาห์ 35:8-10 ใครคือ “ผู้ได้รับการไถ่แล้วของพระเจ้า” และอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต?

อีสยาห์ 35:8-10 เกี่ยวข้องอย่างยิ่ง กับ ค.พ.133:26-34 และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าหมายถึงการกลับคืนของลิบเผ่า แต่ข้ออ้างอิงเหล่านี้อาจรวมถึงเผ่าทั้งหมด เพราะ “ผู้ได้รับการไถ่” จากพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งคือผู้ชอบธรรมจะท่องไปตาม “ทางหลวง” หรือ “ทางแห่งความศักดิ์สิทธิ์” ผู้ไม่สะอาดจะไม่สามารถผ่านมันได้ เนื่องจากเอฟราอิมเป็นแหล่งพรของเผ่าทั้งสิบ (ดู ค.พ. 133:32) มีเหตุผลที่ว่าเอฟราอิมต้องได้รับการรวมก่อน ครั้นแล้วเผ่าทั้งสิบ “จะมายังศิโยนด้วยร้องเพลงมีความชื่นบานเป็นนิത്യบนศิระษะของพวกเขา” (อีสยาห์ 35:10) ยูดาห์จะได้ถูกรวมด้วยเสมือนเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์เดียวกัน

ศาสดาโจเซฟ สมิธ เขียนไว้ว่า: “เผ่าชาวอินเดียนแดงตะวันตกของพวกเราเป็นลูกหลานของโจเซฟผู้ไถ่ถูกขายไปในอียิปต์ และ...ดินแดนอเมริกาคือดินแดนที่ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา และกับเผ่าที่สิ้นของอิสราเอลที่จะมาถึง เช่นเดียวกับคนต่างชาติจำนวนมากที่ยอมทำตามข้อกำหนดต่างๆ ของพันธสัญญาใหม่ แต่เผ่ายูดาห์จะกลับไปยังเยรูซาเล็มเก่าเมืองของไซอันที่ดาวิดได้กล่าวถึงในเพลงสดุดี 102 จะถูกสร้างในแผ่นดินอเมริกา ผู้ที่ได้รับการไถ่แล้วของพระเจ้าจะกลับ และจะมายังศิโยนด้วยการร้องเพลงมีความชื่นบานเป็นนิത്യบนศิระษะของพวกเขาทั้งหลาย” (อีสยาห์ 35:10) และแล้วพวกเขาจะถูกปลดปล่อยจากภัยพิบัติอันท่วมท้นที่จะผ่านไปบนแผ่นดิน แต่ยูดาห์จะได้รับการปลดปล่อยที่เยรูซาเล็ม [ดู โยเอล 2:32; อีสยาห์ 26:20-21; เยเรมีย์ 1:12; เพลงสดุดี 1:5; เอสเคียล 4:11-13] เหล่านี้คือประจักษ์พยานที่ว่าผู้เลี้ยงแกะที่ดีจะปล่อยแกะของพระองค์ออกมา และนำมันออกจากประชาชาติทั้งปวงในที่ซึ่งพวกมันได้ถูกทำให้กระจายออกไปในวันที่มืดและมีเมฆฝน เพื่อกลับยังไซอันและเยรูซาเล็ม นอกเหนือจากประจักษ์พยานอีกมากมายที่จะได้ถูกนำมา” (*Teachings*, p.17)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(15-31) อีสยาห์และพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา

บัดนี้ท่านได้ศึกษาประมาณครึ่งหนึ่งของข้อเขียนของอีสยาห์แล้ว ศาสดาคนอื่นๆ มันจะยกถ้อยคำของอีสยาห์มากล่าวครั้งแล้วครั้งเล่าโดยการเทียบข้ออ้างอิงกัน สำหรับผู้เขียนพระคัมภีร์มอรมอนและพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก เนื่องจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระคัมภีร์เล่มต้นๆ ของพวกเขา บางคนพบความประหลาดใจในการใช้ถ้อยคำที่สอดคล้องกันระหว่างข้อเขียนของอีสยาห์กับการเปิดเผยที่มีต่อ โจเซฟ สมิธ นับจากเวลานั้นมาพวกนับถือศาสนาคริสต์ได้เน้นที่ข้อเขียนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งบ่อยครั้งได้ละเลยพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ทว่า

โดยที่ห่างกันเป็นเวลามากกว่า 2500 ปี อิสยาห์และ โจ-		24:5	1:15
เซฟ สมิธ ได้รับการเรียกโดยพระเจ้าองค์เดียวกัน		24:20	88:87
ได้เข้าผูกพันในการเรียกทางจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน		25:6	58:8
และได้รับพรแห่งฐานะปุโรหิตอย่างเดียวกัน จงเปรียบ		28:10	128:21
เทียบวลีที่มาจากการเปิดเผยของศาสดาทั้งสองนี้เพื่อดูว่า		28:15	45:31
มันสอดคล้องกันมากเพียงใด		28:21	95:4; 101:95
อิสยาห์	ค.พ.	29:14	6:1
1:2	76:1	34:4	88:87
1:16-17	88:123-24	34:5	1:13, 36
1:18	50:10	34:8	133:51-52
1:19	64:34	35:3	81:5
8:16	88:84; 109:46	35:10	66:11; 101:18; 133:33
11:1-10	113:1-6		

ก่อน ค.ศ.

681

686

695

705

715

722

727

731

732

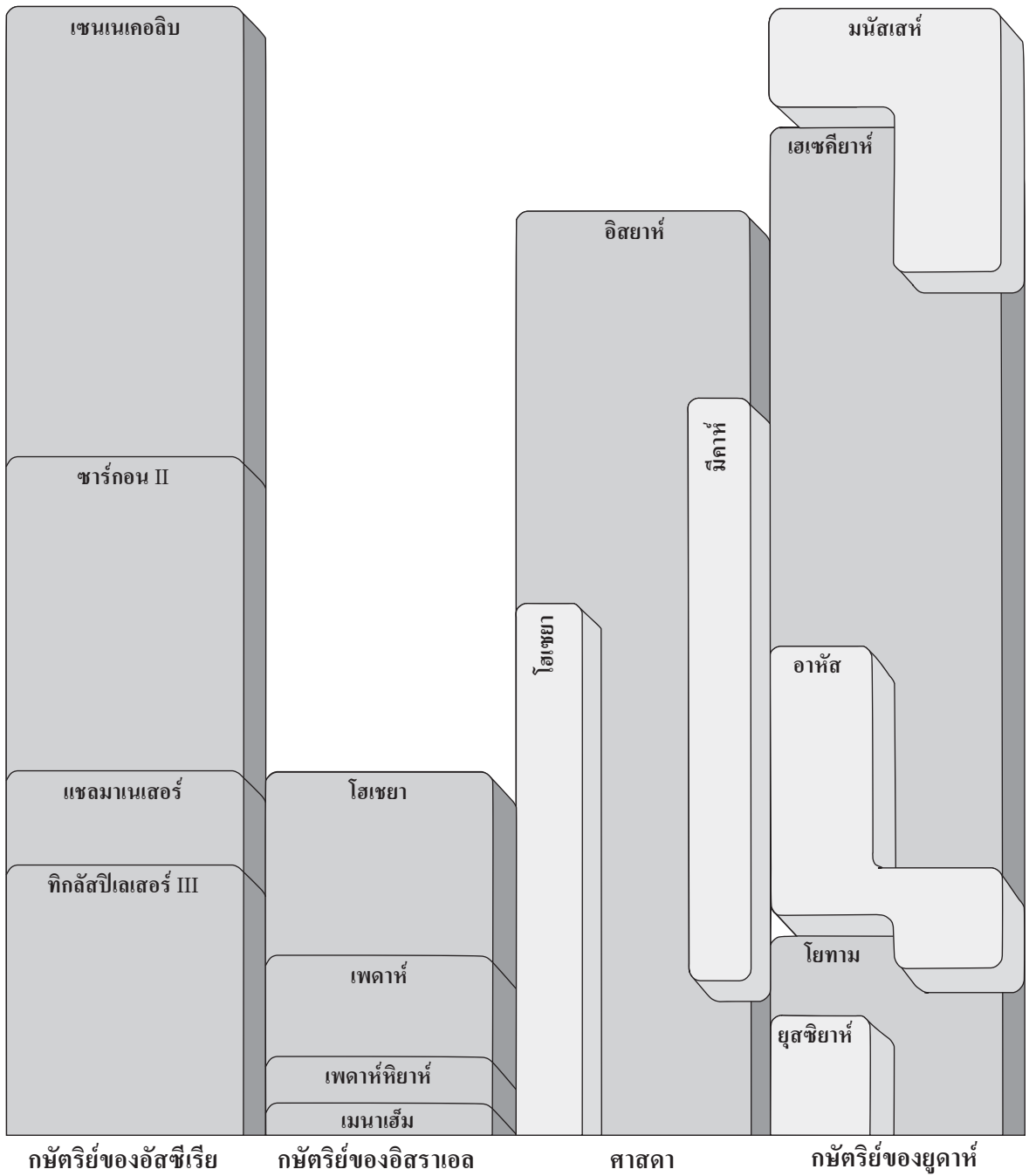
735

739

740

742

745

โลกของอิสยาห์

(F-1) บทนำ

ความสำคัญของศาสดาอิสยาห์ได้รับการสนับสนุนด้วยคำประกาศมากมายในพระคัมภีร์ พระผู้ช่วยให้รอดเองทรงบัญชาว่าเราควรค้นหาทางของเขายังพากเพียร (ดู 3 นีไฟ 23:1) อิสยาห์มีชีวิตอยู่เมื่อไร? เขาได้ทำงานกับผู้ใด? สภาพการณ์และสถานการณ์ในยุคของเขาเป็นอย่างไร? เรื่องราวแห่งชีวิตและยุคสมัยของศาสดามากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการสงวนไว้เพียงเล็กน้อย ทว่าโดยทั่วไปแล้วสมัยแห่งการปฏิบัติศาสนกิจของอิสยาห์ได้รับการบันทึกไว้เป็นอย่างดี เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ได้อธิบายว่า สิบห้าบทในข้อเขียนของอิสยาห์เขียนขึ้นโดยพื้นฐานเกี่ยวกับเหตุการณ์ในท้องถิ่นหรือทางประวัติศาสตร์ในสมัยของอิสยาห์ (ดู แผนภาพใน “กุญแจลับดอกที่ไขความเข้าใจในเรื่องเอสรา” จากนิตยสารนาซาตี: มิถุนายน 1975) ส่วนเสริมความเข้าใจนี้จะช่วยให้ท่านเข้าใจโลกที่อิสยาห์ใช้ชีวิตอยู่ปัญหาต่างๆ และงานของศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ดีขึ้น

(F-2) บันทึกการปฏิบัติศาสนกิจของอิสยาห์ในพระคัมภีร์ตามลำดับเวลา

สหสัมพันธ์ต่อไปนี้พร้อมด้วยข้อความสรุปจะชี้แจงแนวทางเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของอิสยาห์ตามลำดับเหตุการณ์ข้อบันทึกพรรณนาความทั้งในหนังสือพงศกษัตริย์และพงศาวดารข้อความที่ใช้กันได้จากอิสยาห์ได้นำเสนอไว้เพื่อสร้างภาพประวัติศาสตร์ของอาณาจักรยูดาห์ที่ขึ้นใหม่อันเป็นที่รู้จักในยุคสมัยนี้ (ดู แผนภูมิแสดงลำดับเวลาและแผนที่สำหรับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งอยู่ถัดจากคำนำในส่วนหน้าของหนังสือนี้ และส่วนเสริมความเข้าใจ A) วันที่อยู่ในวงเล็บหมายถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล วันที่พร้อมกับเครื่องหมายดอกจันแสดงถึงการเรียงลำดับเวลาย้อนหลัง

วันเวลาและเหตุการณ์

ปี 792 ก่อนคริสตศักราช

อาซาริยาห์หรืออิสซียาห์ (ซึ่งถือกันโดยทั่วไปว่าเป็นราชทินนาม) ได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ (ดู 2 พงศกษัตริย์ 15:1-4; 2 พงศาวดาร 26:1-4) พระองค์ครองราชย์กับพระบิดา 25 ปี นับรวมทั้งสิ้นได้ 52 ปี

ปี 768 ก่อนคริสตศักราช

อุสซียาห์เริ่มครองราชย์โดยพระองค์เองเมื่อพระบิดาสิ้นพระชนม์ (ดู 2 พงศาวดาร 25:25-28, 26:1-4)

ปี 768-750 ก่อนคริสตศักราช

อุสซียาห์ทรงขอคำปรึกษาจากศาสดาเศคาริยาห์มิใช่เศคาริยาห์ที่เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม) อุสซียาห์ได้ต่อสู้กับชาวฟิลิเตียและทำให้ชาวทะเลทรายที่มาคุกคามนี้พ่ายแพ้ (ดู 2 พงศาวดาร 26:5-7)

ปี 768-750 ก่อนคริสตศักราช

ยูดาห์ได้ถูกสถาปนาขึ้นมีแสนยานุภาพเข้มแข็งทางทหาร เยรูซาเล็มกลายเป็นป้อมปราการที่แข็งแรง กองทัพมีกำลังอาวุธพร้อมสรรพ การเกษตรก็ได้รับการส่งเสริมเช่นกัน ประชาชาติเพื่อบ้านบางแห่งต้องส่งบรรณาการต่อรัฐที่มีอำนาจนี้ (ดู 2 พงศาวดาร 26:8-15)

ปี 750 ก่อนคริสตศักราช

อุสซียาห์ยกพระองค์ขึ้นในความหยิ่งผยองได้ถือสิทธิ์ที่จะปฏิบัติพิธีการในพระวิหาร (ดู 2 พงศาวดาร 26:16-21)

ปี 750 ก่อนคริสตศักราช

การกระทำโดยไม่มีสิทธิอำนาจนี้ได้นำการพิพากษาจากพระเจ้ามาสู่อุสซียาห์ด้วยโรคเรื้อน โอโรสของพระองค์โยธามได้ครองราชย์ร่วมกับพระองค์เป็นเวลา 10 ปี (ดู 2 พงศกษัตริย์ 15:5-6; และ 2 พงศาวดาร 26:19-21)

ประมาณปี 750 ก่อนคริสตศักราช

เป็นที่กล่าวกันว่าอิสยาห์ได้บันทึกประวัติการครอง

ราชย์ของอุสซียาห์ไว้บันทึกนี้มิได้ปรากฏในทุกวันนี้ (ดู 2 พงศาวดาร 26:22)

ปี 740 ก่อนคริสตศักราช

โยธามเริ่มครองราชย์ด้วยพระองค์เอง (ดู 2 พงศาวดาร 15:7; 2 พงศาวดาร 26:23) เรื่องราวเกี่ยวกับโยธามดำเนินต่อไปดังข้างล่างนี้

(ปี 753 ก่อนคริสตศักราช)

เศคาริยาห์ครองราชย์อยู่หกเดือนในฐานะกษัตริย์อิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ) ต่อมาเยโรโบอัมที่สอง พระบิดาของพระองค์ (ดู 2 พงศาวดาร 15:8-12)

(ปี 752 ก่อนคริสตศักราช)

ชัลลุมครองราชย์ได้เพียงเดือนเดียวก่อนที่จะถูกปลงพระชนม์ในอิสราเอล (ดู 2 พงศาวดาร 15:13-15)

(ปี 752 ก่อนคริสตศักราช)

เมนาเชมเริ่มการปกครองราชย์อันทรหดและชั่วร้ายเป็นเวลาสิบปี (ดู 2 พงศาวดาร 15:16-18)

ประมาณปี 743 ก่อนคริสตศักราช

ชาวอัสซีเรียได้โจมตีอาณาจักรฝ่ายเหนือ ทิกลัทธิ-เลเซอร์ที่สาม (เป็นที่รู้จักกันในนามของพัลด้วย) ได้รับบรรณาการจากกษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งได้เก็บภาษีจากผู้มั่งคั่งในอาณาจักรของพระองค์ (ดู 2 พงศาวดาร 15:19-20) หนังสือประวัติศาสตร์โบราณเกี่ยวกับกษัตริย์ ทิกลัทธิ-เลเซอร์ที่สามแห่งนิมรอดยืนยันบันทึกในพระคัมภีร์นี้ มันได้บอกถึงบรรณาการแห่งเงินและทองคำที่ “เมนาเชมแห่งสะมาเรีย” เป็นผู้มอบให้ (ดู เจมส์ บี. บริทชาร์ด บก, *Ancient Near Eastern Text Relating to the Old Testament*, หน้า 283)

(ปี 742 ก่อนคริสตศักราช)

เปดาห์ยาห์ครองราชย์ในอิสราเอลอยู่สองปีก่อนที่จะถูกปลงพระชนม์โดยผู้สืบตำแหน่งจากพระองค์ (ดู 2 พงศาวดาร 15:22-26)

(ปี 740 ก่อนคริสตศักราช)

เปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ครองราชย์ในอาณาจักรฝ่ายเหนือ (ดู 2 พงศาวดาร 15:27-31) พระองค์ร่วมเป็นพันธมิตรกับซีเรียเพื่อต่อต้านอัสซีเรีย การร่วมมือนี้

เป็นการคุกคามต่อยูดาห์ด้วย (ดู เหตุการณ์ที่ต่อจากเรื่องราวข้างล่างนี้ ใน 2 พงศาวดาร 15:27-31; และ 16:5-6) ในที่สุดทิกลัทธิ-เลเซอร์ที่สามได้เข้ายึดบริเวณทางเหนือและนำพลเมืองมากมายไปเป็นตัวประกัน การกระทำนี้ได้เปิดทางให้โฮเซยาห์ขึ้นสู่บัลลังก์ของอาณาจักรฝ่ายเหนือ อิสยาห์ได้กล่าวถึงการครอบครองนี้ในการเตือนถึงการคุกคามที่จะเกิดขึ้นกับประชาชนชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทั้งอิสราเอลและยูดาห์ (ดู อิสยาห์ 9:1)

ปี 740 ก่อนคริสตศักราช

โยธามทรงขยายประตูพระวิหาร และเสริมปราการของชาติยูดาห์ (ดู 2 พงศาวดาร 15:32-36; 2 พงศาวดาร 27:1-4) พวกอัมโมนได้พยายามจะเลิกส่งบรรณาการแก่ยูดาห์ที่ได้เริ่มไว้โดยกษัตริย์อุสซียาห์ แต่ไม่สำเร็จ (ดู 2 พงศาวดาร 27:5-6)

ปี 735 ก่อนคริสตศักราช

สหสัมพันธมิตรระหว่างเปคาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเรชินกษัตริย์แห่งซีเรีย ได้เริ่มความพยายามที่จะปราบยูดาห์ในยูดาห์นี้ (ดู 2 พงศาวดาร 15:36-38 และ 2 พงศาวดาร 27:7-9)

ปี 732 ก่อนคริสตศักราช

อาหัสได้ครองราชย์ร่วมกับพระบิดาสามปี จนกระทั่งโยธามสิ้นพระชนม์ของ (ดู 2 พงศาวดาร 27:9; 28:1)

ปี 735 ก่อนคริสตศักราช

อาหัสได้ครองราชย์โดยไม่สอดคล้องกับกฎทางศาสนาทรงยอมรับการถือรูปเคารพรวมทั้งการใช้มนุषย์เป็นเครื่องสังเวยโดยใช้ลูกๆ บางคนของพระองค์เอง (ดู 2 พงศาวดาร 16:1-4; 2 พงศาวดาร 28:1-4)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

สหสัมพันธมิตรระหว่างอิสราเอล (อีเฟอริม) และซีเรียได้โจมตียูดาห์และเยรูซาเล็ม แต่ไม่ประสบผลสำเร็จแม้จะยึดดินแดนได้บ้างก็ตาม (ดู 2 พงศาวดาร 16:5-6; 2 พงศาวดาร 28:5-15)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

อิสยาห์ได้รับคำสั่งให้ไปเฝ้ากษัตริย์อาหัสและเตือนพระองค์มิให้เป็นพันธมิตรทางการเมืองใดๆ กับซีเรีย

เพื่อให้การป้องกันตัวเองจากการร่วมมือระหว่างอิสราเอลกับซีเรีย (ดู อีสยาห์ 7:1-6)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

อิสยาห์พยากรณ์ว่าการรุกรานที่ถูกขู่ไว้จะไม่สำเร็จผล เขาได้เตือนอีกว่าอัสซีเรีย (อิสราเอล) จะถูกทำลายความเป็นประชาชาติ (ดู อีสยาห์ 7:6-9; 8:9-18)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

ศาสดาให้ประจักษ์พยานว่ายูดาห์จะถูกสงวนไว้เพื่อกระทำการที่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วให้สำเร็จคือเป็นนิเวศน์ของพระมาไซยาห์ (ดู อีสยาห์ 7:10-16; 9:6-7)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

อิสยาห์พยากรณ์ว่ายูดาห์จะถูกรุกรานโดยอัสซีเรียแต่จะไม่ถูกทำลายเหมือนชาวอิสราเอลและซีเรีย อีกทั้งเขาได้พยากรณ์ถึงการล่มสลายของซีเรียและดามัสกัสด้วย (ดู อีสยาห์ 17:1-4) และแม้ถึงผู้คนแห่งอิสราเอล (สะมาเรียและอัสราเอล; ดู อีสยาห์ 28:1-4)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

อิสยาห์ได้ไม่เพียงแต่พยากรณ์ถึงการที่อัสซีเรียจะทำลายสะมาเรียเท่านั้น แต่ยังพยากรณ์ถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็มและการชั่วร้ายทุกอย่างในท้ายที่สุดด้วย และแสดงให้เห็นความพิเนาศของอัสซีเรียต่อจากนั้น (ดู อีสยาห์ 10:5-19)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

อาหัสได้เพิกเฉยต่อคำแนะนำของศาสดาอิสยาห์และเข้าเป็นพันธมิตรกับซีเรีย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 16:7; 2 พงศาวดาร 28:16)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

ยูดาห์ซึ่งมีผู้นำที่อ่อนแอได้ถูกเพื่อนบ้านชาวเอโดมและฟิลิสเตียโจมตี และซึ่งเข้าครอบครองหลายเมืองกับพื้นที่ส่วนหนึ่งของประเทศ (ดู 2 พงศาวดาร 28:17-19)

ปี 735-720 ก่อนคริสตศักราช

กษัตริย์อาหัสพยายามที่จะให้ได้ความช่วยเหลืออันมั่นคงจากอัสซีเรีย จึงมอบบรรณาการจากคลังแห่งพระวิหารและห้องพระคลัง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 16:8-9; 2 พงศาวดาร 28:10-21) แม้บรรดาผู้มีฐานะดีก็ถูกบังคับ

ให้บริจาคสิ่งของ หนังสือโบราณของอัสซีเรียได้กล่าวถึงบรรณาการนี้ของกษัตริย์อาหัสด้วย (ดู ดี. วินตัน โทมัส, บก., *Document of Old Testament Times*, หน้า 55-56) อย่างไรก็ตามอัสซีเรียก็ไม่ได้ช่วยยูดาห์ต่อสู้กับเหล่าศัตรูที่ก่อกบฏ

ประมาณปี 725 ก่อนคริสตศักราช

กษัตริย์อาหัสทรงเยือนทิกลัส-ปิเลเซอร์ที่สาม ในนครดามัสกัสที่อยู่ภายใต้การยึดครอง พระองค์ทรงบัญชาให้สร้างบัลลังก์ที่ดูคล้ายแทนบูชาของพวกนอกศาสนาที่พระองค์ทรงเห็นในดามัสกัส ขึ้นในบริเวณพระวิหารแห่งเยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 16:10-16)

ประมาณปี 725 ก่อนคริสตศักราช

กษัตริย์อาหัสถวายเครื่องบูชาต่อรูปเคารพแห่งดามัสกัส (ดู 2 พงศาวดาร 28:22-23)

ประมาณปี 725 ก่อนคริสตศักราช

กษัตริย์อาหัสทรงทำลายหรือเปลี่ยนแปลง ภาชนะบางอย่างของพระวิหาร และปิดพระวิหารเสีย อีกทั้งได้ทรงสถาปนาสถานที่แห่งรูปเคารพอันผิดบาปตลอดทั่วแผ่นดิน (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 16:17-20; 2 พงศาวดาร 28:24-26)

(ปี 732 ก่อนคริสตศักราช)**

อัสซีเรียได้ยกโฮเซยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 15:30-31; 2 พงศ์กษัตริย์ 17:1-2) บันทึกทางประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อัสซีเรียซึ่งถูกพบในเคลาหรือนิมรอด ยืนยันถึงการขึ้นสู่บัลลังก์ของโฮเซยาห์ในฐานะเจ้าประเทศราชของอัสซีเรีย (ดู พรินทาร์ด, *Ancient Near Eastern Text*, หน้า 283-84)

ปี 725 ก่อนคริสตศักราช

แชลมานเซอร์ที่ห้า ขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียในปี 727 ก่อนคริสตศักราชในเวลาเดียวกับที่กษัตริย์โฮเซยาห์เป็นกบฏต่ออัสซีเรีย กษัตริย์โฮเซยาห์ทรงถือเอาการเปลี่ยนผู้ครองแผ่นดินเป็นการยุติสัญญาการส่งบรรณาการ และวางแผนที่จะขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:3-4) พระองค์ส่งผู้นำสารไปยังกษัตริย์ไซแห่งอียิปต์ กษัตริย์องค์นี้เชื่อกันทั่วไปว่าเป็นชาวเอธิโอเปียที่ได้เข้ายึดครองอียิปต์และปกครองดินแดนนั้นโดยเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ที่ 25 (ดู โทมัส *Document*

of Old Testament Times, หน้า 63; อลัม การ์ดิเนอร์, *Egypt of the Pharaohs*, หน้า 450)

(ปี 724-721 ก่อนคริสต์ศักราช)

แผ่นดินอิสราเอลและสะมาเรียนครหลวงได้ถูกล้อม อยู่สามปี (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:5) เมื่อใกล้สิ้นสุดช่วงเวลา ชาร์กอนที่ 2 ได้ขึ้นเป็นผู้ครองอัสซีเรีย

(ปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช)**

ความพินาศอันเป็นอวสานของสะมาเรียเกิดจากน้ำมือของชาร์กอนที่สอง ชาร์กอนได้นำผู้คนแห่งอิสราเอลไปเป็นเชลยในอัสซีเรีย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:6-17) บางคนได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับการปกครองของซอร์กอนแต่คำจารึกของพระราชานี้กล่าวว่าพระองค์คือ “ผู้พิชิตแห่งสะมาเรีย” (พริทชาร์ด, *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 284) หนังสือโบราณนี้ยืนยันถึงการเนรเทศของเผ่าทั้งสิบแห่งฝ่ายเหนือด้วย (ดู พริทชาร์ด, *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 284-85) ภายหลังกลุ่มคนมากมายนี้ได้หลบหนีการจับกุมและสูญหายไปจากความของพระคัมภีร์ นั่นคือ ความหมายของ “เผ่าที่สูญหาย” ของอิสราเอล (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D)

721ปีก่อนคริสต์ศักราช

ยูดาห์เป็นประชาชาติเดียวที่เหลืออยู่จากการทำลายล้างของอัสซีเรีย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:18-19)

(ประมาณปี 721 ก่อนคริสต์ศักราช)

พวกอัสซีเรียได้เข้าสู่ดินแดนที่ยึดครองไว้อีกและถ่ายเทผู้คนออกจากแผ่นดินอิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบริเวณสะมาเรียซึ่งเป็นเมืองหลวง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:24) คำจารึกบนกำแพงจากราชวังของชาร์กอนได้ยืนยันถึงการย้ายถิ่นฐานของผู้คนจากบริเวณเมโสโปเตเมียเพื่อตั้งเป็นรัฐสาขาใหม่ของอัสซีเรีย

(ประมาณปี 720 ก่อนคริสต์ศักราช)

ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในนั้น พวกเขาสรุปด้วยความเชื่อที่ผิดๆ ว่าพวกเขามีได้รู้จัก “พระเจ้าแห่งแผ่นดินนั้น” (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:6) ในท้ายที่สุดอัสซีเรียได้ส่งชาวเลวีและเหล่าปุโรหิตที่เป็นเชลยไปสู่อิสราเอลเพื่อสั่งสอนผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่เกี่ยวกับ

พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พวกเขาสักการะพระเจ้าและบรรดาเทพเจ้าของพวกเขาเองที่ได้นำติดตัวมาด้วย ในที่สุดผู้คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่สักการะพระยะโฮวาและแต่งงานข้ามชาติกับครอบครัวของเหล่าปุโรหิต ต่อมาพวกเขาเป็นที่รู้จักกันในนามของชาวสะมาเรีย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:25-41; เอสรา 4:1-3)

(ปี 720 ก่อนคริสต์ศักราช)

หนังสือของอัสซีเรียรายงานไว้เกี่ยวกับการกบฏจำนวนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในบริเวณรอบนอกและแม้แต่ในสะมาเรียที่เพิ่งได้ถูกยึดครองได้ไม่นาน (ดู อิสยาห์ 19:1-15; 20:1-6) ดังนั้นกษัตริย์และตามัสคัสจึงถูกสถาปนาขึ้นใหม่เป็นจังหวัดของซีเรีย (ดู พริทชาร์ด *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 285) เจ้าประเทศราชของอัสซีเรียที่ก่อการกบฏเหล่านี้ได้ขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ ระหว่างปฏิบัติการดังกล่าวนี้ศาสนาดิอัสยาห์ได้เตือนยูดาห์ถึงความไม่แน่นอนของอียิปต์ (ดู อิสยาห์ 19:1-15) ศาสดาได้เตือนถึงการที่อัสซีเรียจะนำความพ่ายแพ้มาสู่อียิปต์ที่กำลังอ่อนแอซึ่งบัดนี้อยู่ได้ผู้ปกครองต่างดาว (ชาวเอธิโอเปีย) (ดู อิสยาห์ 20:1-6) อีกทั้งบาบิโลนกำลังก่อการกบฏขึ้นในอีกด้านหนึ่งเป็นเหตุให้อัสซีเรียต้องหันความสนใจ และถอนตัวไปจากดินแดนของอิสราเอล (ดู จอห์น ไบรท์, *A History of Israel*, หน้า 263)

ปี 715 ก่อนคริสต์ศักราช

เฮเซคียาห์ขึ้นครองราชต่อจากอาหัสพระบิดาของพระองค์ ทรงพยายามที่จะชำระล้างดินแดนแห่งการถือรูปเคารพของพระบิดา แม้แต่ทุ่งทองเหลืองอันศักดิ์สิทธิ์จากสมัยของโมเสส (ดู กันดารวิถี 21:8-9) ซึ่งได้กลายเป็นสิ่งสำหรับการสักการะปลอม กษัตริย์เฮเซคียาห์ก็ทรงทำลายเสีย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:1-6 และ 2 พงศาวดาร 31:1 ถึง 32:12)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

กษัตริย์ทรงเปิดพระวิหารใหม่อีกและเรียกร้องให้เหล่าเลวีเตรียมตัวปฏิบัติพิธีในนั้น (ดู 2 พงศาวดาร 29:1-11)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

ชาวเลวีได้ทำการชำระล้างและฟื้นฟูพระวิหาร (ดู 2 พงศาวดาร 29:12-19)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

การสักการะและการถวายเครื่องบูชาอันแท้จริงได้รับการสถาปนาขึ้นในประเทศยูดาห์ (ดู 2 พงศาวดาร 29:20-35)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

เฮเซคียาห์ทรงส่งสารเชิญประชาชนทั้งชาติให้มายังเยรูซาเล็มเพื่อร่วมพิธีสถาปนาการฉลองปีสกาขึ้นใหม่ ผู้คนมากมายในแผ่นดินเยาะเย้ยและเพิกเฉยต่อการเรียกนี้ (ดู 2 พงศาวดาร 30:1-12)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

บรรดาผู้ซื่อสัตย์ซึ่งที่รับคำเชิญได้ชื่นชมต่องานฉลองอันศักดิ์สิทธิ์ในยูดาห์ (ดู 2 พงศาวดาร 30:13-27)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

บรรดาผู้สักการะได้พยายามต่อไปที่จะกำจัดการสักการะปลอมจากแผ่นดิน (ดู 2 พงศาวดาร 31:1)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

มีการจัดตั้งองค์การฐานะบุโรหิตและมอบหมายพวกเขาให้ทำหน้าที่อย่างต่อเนื่อง มีการมอบจ่ายสิบเพื่อสนับสนุนการรับใช้ของบุโรหิต (ดู 2 พงศาวดาร 31:2-10)

ปี 715-701 ก่อนคริสต์ศักราช

มีการมอบหมายการปฏิบัติกิจการต่างๆ ของพระวิหารและสถาปนา สิทธิของพวกเลวีจากการสืบเชื้อสายและสิทธิบุตรหัวปี (ดู 2 พงศาวดาร 31:11-21)

ปี 705 ก่อนคริสต์ศักราช

กษัตริย์ซาร์กอนแห่งอัสซีเรียถูกสังหารในการสู้รบ มีการปฏิวัติเกิดขึ้นตามมาตลอดทั่วอาณาจักรอัสซีเรีย กษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงปฏิเสธการส่งบรรณาการอันหนักที่พระบิดาของพระองค์ทรงเริ่มไว้ (ดู 2 พงศาวดาร 18:7) และได้แสวงหาความช่วยเหลือจากพันธมิตรอียิปต์ อิสยาห์ได้เตือนผู้คนถึงความผิดพลาดนี้หรือแม้แต่การหวังความช่วยเหลือจากอียิปต์ (ดู อิสยาห์ 30:1-7 และ 31:1-3)

(ปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช)***

ผู้เขียนได้กล่าวซ้ำเรื่องราวการล่มสลายของอิสราเอลและสะมาเรียทางเหนือโดยน้ำมือของแชลมานเนสอร์ที่ห้าและซาร์กอนที่สอง นี่เป็นคำเตือนถึงพลังอำนาจของอัสซีเรีย

ปี 701 ก่อนคริสต์ศักราช

เซนนาเคอริบผู้ครองราชต่อจากซาร์กอนได้รุกเข้ามาในยูดาห์และดินแดนของพวกฟิลิสเตียเพื่อบังคับให้ส่งบรรณาการ (ดู 2 พงศาวดาร 18:13-16) ในบันทึกของผู้รุกรานเหล่านี้ได้กล่าวถึงการยึดเมืองหรือป้อมค่ายต่างๆ กว่าสี่สิบหกแห่งและหมู่บ้านอีกมากมาย การถูกปิดล้อมอันยาวนานของเฮเซคียาห์ในเยรูซาเล็มถูกบรรยายไว้ว่า “สำหรับพระองค์ ข้าจับเป็นนักโทษ...เสมือนนกในกรง” (พริทชาร์ด, *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 288) พวกอัสซีเรียตั้งศูนย์บัญชาการที่ลาคิช ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 40 กิโลเมตร ในระหว่างการปิดล้อมเฮเซคียาห์ทรงส่งบรรณาการซึ่งส่วนใหญ่เป็นของจากพระวิหารเพื่อขอสงวนสิทธิ์การรับบรรณาการนี้ได้มีการยืนยันในหนังสือโบราณด้วยเหมือนกัน (ดู พริทชาร์ด, *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 288) แม้จะมีการมอบสิ่งเหล่านี้ การปิดล้อมก็ยังดำเนินต่อไป (ดู 2 พงศาวดาร 32:1-8) ครั้นแล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์ก็เสริมสร้างป้อมปราการของนครให้แข็งแรงและริเริ่มโครงการที่จะป้องกันและรักษาระบบการส่งน้ำ ได้มีการสร้างอุโมงค์หรือท่อส่งน้ำเพื่อนำน้ำเข้าสู่ตัวเมืองอย่างปลอดภัยและสามารถเก็บสะสมไว้ได้ (ดู 2 พงศาวดาร 20:20; 2 พงศาวดาร 32:30) ศาสดาอิสยาห์ได้กล่าวถึงการเตรียมของเฮเซคียาห์นี้ในการเตือนถึงความพิพาทที่จะเกิดขึ้นกับอิสราเอลได้ (ดู อิสยาห์ 22:8-11) อุโมงค์นี้ยังคงอยู่ในทุกวันนี้และเป็นที่ยุติกันในเรื่องของซีโลมหรืออุโมงค์ของเฮเซคียาห์ คำจารึกโบราณ ในอุโมงค์นี้เล่าถึงการก่อสร้างซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกี่ยวกับโครงการของเฮเซคียาห์ (ดู พริทชาร์ด, *Ancient Near Eastern Texts*, หน้า 321) ขณะที่การปิดล้อมยังดำเนินต่อไป พวกอัสซีเรียได้ส่งตัวแทนจากกษัตริย์เซนนาเคอริบมาเพื่อเรียกร้องให้นครเยรูซาเล็มยอมแพ้ เฮ-

เซศียาห์ได้ส่งเจ้าพนักงานของพระองค์ออกไปเจรจางาน
กำแพงเมือง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:17-18; 2 พงศาวดาร
32:9-10; อิสยาห์ 36:2-3)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

ตัวแทนเจรจาของอัสซีเรียได้ท้าทายความสามารถของ
ประชาชนที่จะต่อต้านกองทัพของพวกเขา เขาได้วิพาก-
วิจารณ์สัมพันธมิตรที่ยูดาห์มีอยู่กับอียิปต์ ท้ายที่สุดเขา
ได้ดูหมิ่นพระเจ้าแห่งยูดาห์ได้บัญชาให้พวกเขาพินาศ (ดู
2 พงศ์กษัตริย์ 18:19-25; 2 พงศาวดาร 32:11-12; อิส-
ยาห์ 36:4-10)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

ตัวแทนของเฮเซคียาห์ขอให้มีการเจรจากันในภาษาอัส-
ซีเรียน (อารามาอิก) แทนภาษาฮีบรูเพื่อว่าประชาชนจะ
ได้ไม่เข้าไปในการเจรจานั้น (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:26; อิส-
ยาห์ 26:11)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

เจ้าหน้าที่ฝ่ายอัสซีเรียไม่แยแสต่อคำขอรั้งนี้ และได้
พูดด้วยเสียงอันดังในภาษาของยูดาห์ ประกาศว่าการ
วางใจกษัตริย์เฮเซคียาห์หรือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา
ในการปลดปล่อยนั้นไร้ความหมาย เขาได้ท้าทายพลัง
อำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชาวยิวด้วยการข่มขู่ ว่าชาว
อัสซีเรียจะได้ชัยชนะในที่สุด (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:27-
35; 2 พงศาวดาร 32:18-19; อิสยาห์ 36:12-20)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

ผู้แทนของเฮเซคียาห์ได้รับคำสั่งให้หนึ่งเฉย ฉะนั้นพวก
เขาจึงมิได้กล่าวสิ่งใด แต่ได้กลับไปรายงานต่อกษัตริย์
(ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 18:36-37; อิสยาห์ 36:21-22)
นอกจากการทำหายด้วยคำพูดแล้วยังได้รับเป็นลาย-
ลักษณ์อักษรด้วย (ดู 2 พงศาวดาร 32:16-17) เมื่อได้รับ
รายงานจากผู้แทนของพระองค์ กษัตริย์เฮเซคียาห์ทรง
ขอคำปรึกษาและการชี้ทางจากศาสดาอิสยาห์ (ดู 2 พงศ์-
กษัตริย์ 19:1-5; 2 พงศาวดาร 32:20; อิสยาห์ 37:1-5)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงการจากไปของพวกอัสซีเรีย
และการสิ้นพระชนม์ของเซนนาเคอริบเมื่อเสด็จกลับสู่
บ้านเกิดเมืองนอนของพระองค์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:6-

7; อิสยาห์ 37:6-7) หัวหน้าผู้เจรจาของอัสซีเรียได้กลับ
ไปรายงานและพบว่าการกำลังของตนกำลังต่อสู้อยู่กับ
ทิวนาห์ซึ่งไม่ไกลจากลาคีซ อีกทั้งพวกอัสซีเรียได้ถูก
คุกคามโดยการโจมตีของกษัตริย์ชาวเอธิโอเปียแห่ง
อียิปต์ ด้วยเหตุนี้แรงกดดันให้เยรูซาเล็มยอมแพ้จึงทวี
ขึ้น (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:8-13; อิสยาห์ 37:8-13)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

เฮเซคียาห์เมื่อรับสารจากอัสซีเรียแล้วได้แสวงหา
พระเจ้าโดยการสวดอ้อนวอนเพื่อการปลดปล่อย (ดู 2
พงศ์กษัตริย์ 19:14-19; อิสยาห์ 37:14-20) คำตอบของ
พระเจ้าได้ถูกเปิดเผยต่อพระราชินีโดยผ่านศาสดาอิส-
ยาห์ คำพยากรณ์นี้ประกาศถึงความพินาศของอัสซีเรีย
กับพรและความมั่งคั่งในอนาคตของยูดาห์ (ดู 2 พงศ์-
กษัตริย์ 19:20-34; อิสยาห์ 37:21-35) เฮเซคียาห์ทรงทำ
ตามคำชี้แนะของศาสดาด้วยศรัทธา พระเจ้าทรงปลด
ปล่อยผู้คนแห่งยูดาห์พวกอัสซีเรียที่ตั้งค่ายล้อมเยรูซา-
เล็มอยู่ได้ถูกลงโทษและประสบความเสียหายอย่างหนัก
(ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:35; 2 พงศาวดาร 32:21; อิสยาห์
37:36)

ปี 701 ก่อนคริสตศักราช

พวกอัสซีเรียที่รอดชีวิตได้เลิกต่อสู้และล่าถอยสู่บ้าน
เกิดของตน ณ ที่นั่นเซนนาเคอริบได้ถูกปลงพระชนม์
ทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์สำเร็จ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์
19:36-37; 2 พงศาวดาร 32:21; อิสยาห์ 37:37-38) การ
ปลดปล่อยอันน่าอัศจรรย์นี้ทำให้เฮเซคียาห์และพระเจ้า
เป็นเจ้าของพระองค์ได้รับการยอมรับ และประเทศเพื่อน
บ้านก็ส่งบรรณาการแก่พระองค์ (ดู 2 พงศาวดาร 32:22-
23)

ปี 697 ก่อนคริสตศักราช***

กษัตริย์เฮเซคียาห์เกิดความลี้มตัว และได้ลี้มประจวบ
อย่างหนัก ศาสดาอิสยาห์ประกาศว่าพระองค์จะสิ้น-
พระชนม์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:1; 2 พงศาวดาร 32:24;
อิสยาห์ 38:1) เฮเซคียาห์ได้อ้อนวอนทูลต่อพระเจ้า และ
ก่อนที่ศาสดาจะออกจากราชสำนัก เขาได้รับการดลใจที่
จะกลับไปทูลพระองค์ว่า พระชนม์ของพระองค์จะยืด
ออกไปอีกสิบห้าปี อีกทั้งได้เปิดเผยวิธีการรักษาอาการประ-
จวบของพระองค์ด้วย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:2-7; 2

พงศาวดาร 32:24; อีสยาห์ 38:2-6, 21) ศาสดาอิสยาห์ยังได้พยากรณ์ถึงเครื่องหมายหนึ่งด้วยและโดยที่เป็นพยานในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขาได้สั่งให้เฮเซคียาห์หนีจากการประหาร ความสว่างของทิวาได้ดูดยึดออกไปตั้งที่นาฬิกาแดดของอาหัทสพระบิดาของพระองค์แสดงให้เห็น (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:8-11; 2 พงศาวดาร 32:24; อีสยาห์ 38:7-8, 22; ฮีลามัน 12:13-15) ความหยิ่งจองหองยังเป็นปัญหาที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ยังคงต่อสู้ต่อไป (2 พงศาวดาร 32:25) กษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงเสียพระทัยต่อความจองหองและความกระด้างกระเดื่องของพระองค์และทรงสวดอ้อนวอนขอคุณพระเจ้าสำหรับพระชนม์ที่ยาวนานขึ้น พระองค์ได้ทรงถ่อมลงเพียงพอที่จะได้สัญญาของพระเจ้าในระหว่างที่ยังทรงพระชนม์อยู่ (ดู 2 พงศาวดาร 32:26; อีสยาห์ 38:9-20)

ปี 697-686 ก่อนคริสตศักราช

ประชาชนและกษัตริย์ได้รับพรอย่างยิ่งด้วยความสมบูรณ์พูนสุขและความมั่งคั่งทางวัตถุ (ดู 2 พงศาวดาร 32:27-30)

ปี 697-686 ก่อนคริสตศักราช

เมโรดัก-บาลาดัน (ประมุขชาวบาบิโลนที่มีพระนามในแผ่นดินของพระองค์ว่ามาร์ดอคอัฟพัล-อิดินา) ซึ่งได้เคยกบฏต่อการยึดครองของอัสซีเรียก่อนหน้านี้ ได้ส่งผู้นำสารและของขวัญเพื่อลัทธิไมตรีมายังกษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงได้แสดงทรัพย์สมบัติและคลังแสงของแผ่นดินให้พวกเขาทุกคนได้เห็น (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-13; 2 พงศาวดาร 32:31; อีสยาห์ 39:1-2) ภายหลังจากศาสดาอิสยาห์ได้ตำหนิติเตียนพระราชอาชญาอย่างแรงทรงเปิดเผยความมั่งคั่งและการป้องกันอาณาจักร เขาได้พยากรณ์ด้วยว่ายูดาห์จะตกอยู่ในอำนาจของบาบิโลนและพบกับความพินาศในอนาคต (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:14-19; อีสยาห์ 39:3-8) กล่าวกันว่าภารกิจก่อนสร้างระบบส่งน้ำของกษัตริย์เฮเซคียาห์เป็นความสำเร็จครั้งสำคัญของพระองค์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:20-21; 2 พงศาวดาร 32:30)

ปี 697 ก่อนคริสตศักราช***

มนัสเสห์ได้เป็นกษัตริย์ร่วมกับพระบิดาของพระองค์ดูเหมือนได้ทรงครองราชย์ร่วมกับพระบิดาในช่วงสิบเอ็ดปีสุดท้าย (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:1-2; 2 พงศาวดาร 33:1-2)

ปี 686 ก่อนคริสตศักราช

เมื่อกษัตริย์มนัสเสห์เริ่มครองราชย์ตามลำพังพระองค์หลังจากที่พระบิดาลิ้นพระชนม์ พระองค์ได้นำประชาชนชาติที่มั่งคั่งจมดิ่งสู่การละทิ้งความเชื่อและการถือรูปเคารพ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:3-9; 2 พงศาวดาร 33:3-10) พวกเขาทำการ “ซุ่มมากกว่ายิงไปบรรดาประชาชนชาติที่พระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอล” (2 พงศ์กษัตริย์ 21:9) ศาสดาได้พยากรณ์ถึงการพิพากษาและความพินาศอย่างย่อยยับที่จะมาถึงประชาชนชาติที่เป็นกบฏนี้ มนัสเสห์ทรงทำให้เลือดบริสุทธิ์มากมายต้องหลั่ง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-16)

ปี 679 ก่อนคริสตศักราช

เอสซาร์ฮัดโดนกษัตริย์ชาวอัสซีเรีย หนึ่งในโอรสของเซนนาเคอริบได้รุกรานดินแดนแห่งยูดาห์อีก และทำให้เมืองยี่สิบเอ็ดแห่งรวมทั้งยูดาห์เป็นเมืองขึ้น หลังจากความพ่ายแพ้และการลงโทษจากอัสซีเรียในครั้งนั้นมนัสเสห์ทรงพยายามให้มีการปฏิรูปบางอย่างในหมู่ประชาชน แต่ก็ไร้ผล (ดู 2 พงศาวดาร 33:11-17) มีเรื่องเล่ากันว่าอิสยาห์ได้สิ้นชีวิตด้วยมรณะสักขีโดยถูกมนัสเสห์ตัดขาดเป็นสองท่อน (ดู อาร์. เอช. ซาร์ลซ์, บก., *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament in English*, 2:162; ฮีบรู 11:37)

(F-3) สรุป

อิสยาห์ได้รับใช้ในฐานะศาสดาผู้เป็นรัฐบุรุษปฏิบัติงานโดยตรงกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ที่พระองค์ในฐานะที่ปรึกษาที่ได้รับการขึ้นจากสวรรค์ ในขณะที่เขาทำงานในหมู่ประชาชนและให้การชี้แนะแก่ผู้คน การทำประโยชน์ของเขาก็มีศูนย์กลางอยู่ที่ราชสำนักเพื่อเป็นพรแก่ประชาชนดังที่จะเห็นได้จากข้ออ้างอิงต่างๆ ข้างบน บันทึกทางประวัติศาสตร์สมัยนี้มาจากแหล่งสำคัญสามแห่ง คือหนังสือพงศ์กษัตริย์เล่มที่สอง หนังสือพงศาวดารเล่มที่สอง และข้อเขียนของอิสยาห์ สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะศึกษาเรื่องราวทั้งสามนี้ด้วยกัน แผนภูมิที่มีให้ไว้แสดงถึงสหสัมพันธ์ระหว่างพระคัมภีร์ต่างๆ ที่ได้เสนอไว้ในการสรุปเหตุการณ์ข้างบน วันที่ต่างๆ ในวงเล็บเกี่ยวโยงถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอิสราเอลฝ่ายเหนือวันที่ต่างๆ ที่มีเครื่องหมายดอกจันแสดงลำดับเหตุการณ์ย้อนหลัง

**ความสัมพันธ์ของบันทึกทางประวัติศาสตร์
ในการปฏิบัติศาสนกิจของศาสดาอิสยาห์**

ปี 729 ก่อนคริสต์ศักราช

2 พงศ์กษัตริย์ 15:1-5	2 พงศ์าวดาร 26:1-4
	2 พงศ์าวดาร 26:5-7
	2 พงศ์าวดาร 26:8-15
	2 พงศ์าวดาร 26:16-21

ปี 750 ก่อนคริสต์ศักราช

2 พงศ์กษัตริย์ 15:5-6	2 พงศ์าวดาร 26:19-21
	2 พงศ์าวดาร 26:22

ปี 750 ก่อนคริสต์ศักราช

2 พงศ์กษัตริย์ 15:7	2 พงศ์าวดาร 26:19-21
	2 พงศ์าวดาร 26:22
	2 พงศ์าวดาร 26:23

ปี 740 ก่อนคริสต์ศักราช*

2 พงศ์กษัตริย์ 15:7

(ปี 753 ก่อนคริสต์ศักราช)

2 พงศ์กษัตริย์ 15:8-12

(ปี 752 ก่อนคริสต์ศักราช)

2 พงศ์กษัตริย์ 15:13-15

(ปี 752 ก่อนคริสต์ศักราช)

2 พงศ์กษัตริย์ 15:16-18
2 พงศ์กษัตริย์ 15:19-20

(ปี 742 ก่อนคริสต์ศักราช)

2 พงศ์กษัตริย์ 15:21-26	2 พงศ์าวดาร 26:8-15
	2 พงศ์าวดาร 26:16-21

(ปี 740 ก่อนคริสต์ศักราช)

2 พงศ์กษัตริย์ 15:27-31 (อิสยาห์ 9:1)

ปี 740 ก่อนคริสต์ศักราช*

---

2 พงศ์กษัตริย์ 15:32-35   2 พงศ์วิวาดาร 27:1-4
2 พงศ์วิวาดาร 27:5-6

ปี 735 ก่อนคริสต์ศักราช

---

2 พงศ์กษัตริย์ 15:36-38   2 พงศ์วิวาดาร 27:7-9

(ปี 732 ก่อนคริสต์ศักราช)**

ปี 735 ก่อนคริสต์ศักราช

---

2 พงศ์กษัตริย์ 16:1-4   2 พงศ์วิวาดาร 28:1-4
2 พงศ์กษัตริย์ 16:5-6   2 พงศ์วิวาดาร 28:5-15
อิสยาห์ 7:1-5
อิสยาห์ 7:6-9; 8:9-18
อิสยาห์ 7:10-16; 9:6-7
อิสยาห์ 7:17-25; 8:1-8; 9:8-12   2 พงศ์วิวาดาร 28:16
อิสยาห์ 10:5-19   2 พงศ์วิวาดาร 28:17-19
2 พงศ์กษัตริย์ 16:7
2 พงศ์กษัตริย์ 16:8-9
2 พงศ์กษัตริย์ 16:10-16   2 พงศ์วิวาดาร 28:20-21
2 พงศ์กษัตริย์ 16:17-20
(อิสยาห์ 14:24-28)   2 พงศ์วิวาดาร 28:22-23
2 พงศ์วิวาดาร 28:24-27

(ปี 732 ก่อนคริสต์ศักราช)**

---

2 พงศ์กษัตริย์ 17:1-2
2 พงศ์กษัตริย์ 17:3-4
2 พงศ์กษัตริย์ 17:5
2 พงศ์กษัตริย์ 17:6-17
2 พงศ์กษัตริย์ 17:18-19

(ปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช)**

---

2 พงศ์กษัตริย์ 17:20-23
2 พงศ์กษัตริย์ 17:24
2 พงศ์กษัตริย์ 17:25-41

ปี 715 ก่อนคริสต์ศักราช)**

---

2 พงศ์กษัตริย์ 18:1-6 (อิสยาห์ 19:1-15; 20:1-6)	2 พงศ์าวดาร 29:1-11 2 พงศ์าวดาร 29:12-19 2 พงศ์าวดาร 29:20-36 2 พงศ์าวดาร 30:1-12 2 พงศ์าวดาร 30:13-27 2 พงศ์าวดาร 31:1 2 พงศ์าวดาร 31:2-10 2 พงศ์าวดาร 31:11-21	
2 พงศ์กษัตริย์ 18:7-8		(อิสยาห์ 30:1-7; 31:1-3)

ปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช)**

---

2 พงศ์กษัตริย์ 18:9-12	2 พงศ์าวดาร 32:1-8	(อิสยาห์ 22:8-11)
2 พงศ์กษัตริย์ 18:13-16		
2 พงศ์กษัตริย์ 18:17-18	2 พงศ์าวดาร 32:9-10	อิสยาห์ 36:2-3
2 พงศ์กษัตริย์ 18:19-25	2 พงศ์าวดาร 32:11-12	อิสยาห์ 36:4-10
2 พงศ์กษัตริย์ 18:26		อิสยาห์ 36:11
2 พงศ์กษัตริย์ 18:27-35	2 พงศ์าวดาร 32:18-19 (32:13-14)	อิสยาห์ 36:12-20
2 พงศ์กษัตริย์ 18:36-37		อิสยาห์ 36:21-22
	2 พงศ์าวดาร 32:15-17	
2 พงศ์กษัตริย์ 19:1-5	2 พงศ์าวดาร 32:20	อิสยาห์ 37:1-5
2 พงศ์กษัตริย์ 19:6-7		อิสยาห์ 37:6-7
2 พงศ์กษัตริย์ 19:8-13		อิสยาห์ 37:8-13
2 พงศ์กษัตริย์ 19:14-19		อิสยาห์ 37:14-20
2 พงศ์กษัตริย์ 19:20-34		อิสยาห์ 37:21-35
2 พงศ์กษัตริย์ 19:35	2 พงศ์าวดาร 32:21	อิสยาห์ 37:36
2 พงศ์กษัตริย์ 19:36-37	2 พงศ์าวดาร 32:21 2 พงศ์าวดาร 32:22-23	อิสยาห์ 37:37-38

ปี 697 ก่อนคริสต์ศักราช

---

2 พงศ์กษัตริย์ 20:1	2 พงศ์าวดาร 32:24	อิสยาห์ 38:1
2 พงศ์กษัตริย์ 20:2-7	2 พงศ์าวดาร 32:24	อิสยาห์ 38:2-6, 21
2 พงศ์กษัตริย์ 20:8-11	2 พงศ์าวดาร 32:24 2 พงศ์าวดาร 32:25 2 พงศ์าวดาร 32:26 2 พงศ์าวดาร 32:27-29	อิสยาห์ 38:7-8, 22

---

2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-13	2 พงศ์าวดาร 32:31	อิสยาห์ 39:1-2
2 พงศ์กษัตริย์ 20:14-19		
2 พงศ์กษัตริย์ 20:20-21	2 พงศ์าวดาร 32:30, 32-33	

ปี 697 ก่อนคริสต์ศักราช***

---

2 พงศ์กษัตริย์ 21:1-2	2 พงศ์าวดาร 33:1-2
-----------------------	--------------------

ปี 686 ก่อนคริสต์ศักราช

---

2 พงศ์กษัตริย์ 21:3-9	2 พงศ์าวดาร 33:3-10
2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-16	

ปี 679 ก่อนคริสต์ศักราช

---

2 พงศ์าวดาร 33:11-17

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล และประชาชาติ

(16-1) บทนำ

บทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในยูดาห์ในรัชสมัยของกษัตริย์เฮเศคียาห์ซึ่งเป็นการเปิดฉากสำหรับการตกเป็นเชลยของบาบิโลน มันกล่าวถึงสมัยแห่งการเป็นเชลยรวมถึงความหวังเพื่อพระมาไซยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ อิสยาห์บรรยายถึงการไร้ประโยชน์อย่างที่สุดในการวางใจในพระเจ้าที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นและเปิดเผยถึงทั้งการปลดปล่อยยูดาห์จากพันธนาการในอนาคตและความพินาศของบาบิโลนซึ่งเป็นผู้กดขี่ยูดาห์

แม้บางคนจะอ้างว่าอิสยาห์บทที่ 40 และบทต่อจากนั้นถูกเขียนไว้โดยนักวิชาการหลายคน พระคัมภีร์ยุคสุดท้ายแสดงว่าอิสยาห์เพียงแต่เปลี่ยนลักษณะจากร้อยแก้วเป็นร้อยกรอง เนื่องจากบทหลังๆ เหล่านี้เป็นคำพูดและการพรรณนาความอันเป็นแบบฉบับของเขาเอง ยิ่งกว่านั้นการเปิดเผยยุคสุดท้ายได้ยืนยันว่าเขาคือผู้เขียนมันไว้

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านในการอ่านและศึกษาอิสยาห์ 36-47 ตลอดการศึกษานี้หนังสืออิสยาห์ของท่าน ท่านควรพลิกไปดูส่วนเสริมความเข้าใจ E ส่วนเสริมความเข้าใจ F ให้ข้อสรุปโดยรวมเกี่ยวกับพื้นเพทางประวัติศาสตร์ของการปฏิบัติศาสนกิจของอิสราเอล
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับอิสยาห์ 36-47

(16-2) อิสยาห์ 36-39 อิสยาห์และการรุกรานของอัสซีเรีย

บทเหล่านี้ในงานเขียนของศาสดาเทียบเคียงได้กับเรื่องราวที่พรรณนาความไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 18:20 จนถึง 20:19 เนื่องจากบทเหล่านี้กล่าวอ้างถึงคำแนะนำของศาสดาอิสยาห์และการพยากรณ์ของศาสดาที่มีต่อกษัตริย์เฮเศคียาห์ ซึ่งได้รวมเอาไว้ในที่นี้แล้ว การสรุปโดยสมบูรณ์ของเหตุการณ์ตามลำดับเวลาจะพบได้ในส่วนเสริมความเข้าใจ F ข้อความสั้นและคำวิจารณ์ที่ใช้กับบทเหล่านี้จะพบได้ในบทที่ 12 ซึ่งครอบคลุม 2 พงศ์กษัตริย์ 14 ถึง 20 2 พงศ์กษัตริย์ 18:14 จนถึงบทที่ 20:21 คล้ายกันกับเรื่องราวในอิสยาห์ ดังนั้นข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 28:14-20:11 จะมิได้ถูกกล่าวซ้ำในที่นี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวใน 2 พงศ์กษัตริย์ อิสยาห์ และ 2 พงศาวดารมีอยู่ในตารางที่ให้ไว้ในหน้า (?)

(16-3) อิสยาห์ 40-47 อิสยาห์ได้เปลี่ยนรูปแบบงานเขียนของเขาไปเป็นคำพยากรณ์แบบร้อยกรอง

หลังจากที่ได้จับบทที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ซึ่งมีอยู่ก่อนหน้าส่วนนี้แล้วอิสยาห์ได้เปลี่ยนกลับไปรูปแบบงานเขียนแบบร้อยกรองอันงดงามตลอดทั้งส่วนที่จะอ่านกันนี้ ยกเว้นเพียงช่วงสั้นๆ ในบทที่ 44 ข้อ 9 ถึง 20 ร้อยกรองของฮีบรูแตกต่างจากร้อยกรองที่เขียนกันในภาษาอังกฤษโดยพื้นฐานแล้วก็เพราะว่ามันเน้นการใช้ความหมายสอดคล้องกันทางความคิดมากกว่าการสัมผัสคำและจังหวะความงดงามและความรู้สึกของมันดีและเป็นที่ชื่นชมต่อทั้งจิตใจและการได้ยิน (ดู พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: ปฐมกาล-2 ซามูเอล [หนังสือคู่มือการศึกษาสำหรับชั้นเรียนศาสนา 301, 1980], หน้า 303-6)

(16-4) อิสยาห์ 40:1-3 เหตุใดอิสยาห์กล่าวว่า การสงครามสำหรับยูดาห์ได้สิ้นสุดแล้ว?

ข่าวสารแห่งการปลอบโยนที่มีต่อเยรูซาเล็ม ‘ที่ว่า การสงครามของมันได้สำเร็จผลแล้วว่าความผิดบาปของมันได้รับการยกโทษ’ หมายถึงยุคสุดท้ายอย่างชัดเจนการแปลที่เป็นไปได้อีกประการหนึ่งของข้อความนี้คือ: *‘การลงโทษของมันได้กระทำแล้ว คำปรับของมันได้ถูกชำระแล้ว’* ยูดาห์จะถูกส่งไปยัง ‘เตาของความทุกข์ใจ’ (ดู 48:10) ฉะนั้นข่าวสารที่ให้ไว้ในที่นี้จะกลายเป็นจริงภายหลังที่มันได้ผ่านเตาเผาไปแล้วถ้าเรามองประวัติศาสตร์และสถานการณ์ปัจจุบันจะแสดงให้เห็นว่ามันยังคงกำลังอยู่ในเตาเผา นี้ ส่วนที่เหลือของบทนี้ยังได้สนับสนุนช่วงเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สอง” (Monte S. Nyman, *“Great are the Words of Isaiah,”* p.14:42)

(16-5) อิสยาห์ 40:3 “เสียงของเขาร้องในถิ่นทุรกันดาร”

พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงยอห์นผู้ถวายบัพติศมา ทว่า มันมีความหมายเพิ่มเติมเหมือนดังเช่นคำพยากรณ์อื่นๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าช่วยให้รอดทรงชี้ไว้อย่างชัดเจนถึง “เสียงร้องในถิ่นทุรกันดาร” ว่าคือยอห์นผู้ถวายบัพติศมา (ดู มัทธิว 3:3; ยอห์น 1:23; 1 นิโไฟ 10:8-9) ทว่าหากผู้มาก่อนท่านนี้จะเตรียมทางสำหรับบุคคลผู้ซึ่งจะกล่าวแก่เยรูซาเล็มว่าเวลาแห่งการทดสอบได้ผ่านพ้นไปแล้ว (ดู อิสยาห์ 40:1) ศาสดาก็คงมิได้หมายถึงเฉพาะการปฏิบัติศาสนกิจของยอห์นผู้ถวายบัพติศมาในชีวิตอมตะของเขาเท่านั้นแอลเดอร์จอร์จ ทีสเดล กล่าวว่า: “แทนการกล่าวคำปลอบโยนต่อเยรูซาเล็ม พระองค์ [พระคริสต์] ทรงร้องขึ้นว่า: ‘โอเยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าถึงตายเราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เรื่อยๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดุเถิดนิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งและเรีสร้าง ถ้อยคำนี้เป็นคำปลอบโยนต่อเยรูซาเล็มใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่มันเป็นที่แน่ชัดว่ายอห์นผู้ถวายบัพติศมามิได้เป็นเพียงผู้มาก่อนแห่งการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์เท่านั้น แต่สำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ด้วย

พระคัมภีร์มีความชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้” (*Journal of Discourses*, 25:16)

เยรูซาเล็มจะพบการให้อภัยและสันติสุขในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้นจะเน้นการอ้างถึงเสียงเรียกในถิ่นทุรกันดาร (ยอห์นผู้ถวายบัพติศมา) ซึ่งกำลังเดินอยู่ในมรรคาอันตรงในทะเลทราย เข้ากันได้กับการปฏิบัติศาสนกิจของเขาทั้งในยุคก่อนและยุคสุดท้าย ลูกาได้ยกข้อความจากอิสยาห์ 40:3-5 มาใช้ (ดู ลูกา 3:4-6) ไม่เพียงข้อ 3 เท่านั้นแต่ ข้อ 4-5 ด้วยซึ่งกล่าวอ้างถึงมิลเลเนียอย่างชัดเจน เมื่อโจเซฟ สมิท ตรวจสอบแก้ไขข้อความของลูกา เขาได้เติมข้อพระคัมภีร์ห้าข้อซึ่งใช้ได้กับการเสด็จมาครั้งที่สองและซึ่งให้พระผู้ช่วยให้รอดอย่างชัดเจนว่าคือพระองค์ผู้ซึ่งมาก่อนได้เตรียมทางไว้ให้

เนื่องจากข้อความทั้งห้าข้อที่ศาสดาโจเซฟได้เติมไว้ถูกใส่ไว้กลางข้อความที่ลูกาได้ยกมาจากอิสยาห์ก็เป็นที่ยอมรับกันได้ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งจากเนื้อความดั้งเดิมของอิสยาห์ ดังนั้นมันจึงถูกรวมเอาไว้ในที่นี้ (โดยถูกสอดไว้ระหว่างข้อ 3 และ 4 ของลูกา)

“เพราะดุเถิดพระองค์จะเสด็จมาดังที่มันได้รับการเขียนไว้ในหนังสือของศาสดา เพื่อนำบาปไปจากโลกนี้ และนำความรอดมาสู่ประชาชาตินอกศาสนาเพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ได้สูญหายผู้ซึ่งเป็นของคอกแกะของอิสราเอล

“แท้จริงแล้วแม้จนถึงผู้พลัดพรากและได้รับทุกข์และเตรียมทางและทำให้การเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณต่อชาวต่างด้าวเป็นไปได้

“และเป็นความสว่างแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในความมืดจนถึงส่วนไกลที่สุดของแผ่นดินโลกเพื่อนำการฟื้นคืนจากความตายให้บังเกิดขึ้นและเพื่อขึ้นสู่เบื้องบนเพื่ออยู่เบื้องขวาแห่งพระหัตถ์ของพระบิดา

“จนเมื่อความสมบูรณ์แห่งเวลาและกฎและประจักษ์พยานจะได้รับการฝึกและถูกแจแห่งอาณาจักรจะได้ถูกมอบไว้อีกต่อพระบิดา

“เพื่อปฏิบัติความยุติธรรมต่อผู้คนที่ทั้งปวง เพื่อลงมาสู่ผู้คนที่ทั้งปวงในการพิพากษาและเพื่อทำให้ผู้ไม่เป็นเหมือนพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้ารู้ถึงการกระทำที่ไม่เป็นเหมือนพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้กระทำผิดสิ่งทั้งหมดนี้ในวันที่พระองค์จะเสด็จมา” (การแปลของโจเซฟ สมิท

เปรียบเทียบบันทึกทางพระคัมภีร์

อิสยาห์ 36-39; 2 พงศ์กษัตริย์ 18-21; 2 พงศาวดาร 32-33

อิสยาห์	2 พงศ์กษัตริย์	2 พงศาวดาร	อิสยาห์	2 พงศ์กษัตริย์	2 พงศาวดาร
36:2	18:17	32:9	37:28	19:27	
36:3	18:18	32:10	37:29	19:28	
36:4	18:19	32:11	37:30	19:29	
36:5	18:20		37:31	19:30	
36:6	18:21		37:32	19:31	
36:7	18:22	32:11-12	37:33	19:32	
36:8	18:23		37:34	19:33	
36:9	18:24		37:35	19:34	
36:10	18:25		37:36	19:35	32:21
36:11	18:26		37:37	19:36	32:21
36:12	18:27		37:38	19:37	
36:13	18:28	32:18			32:22-23
36:14	18:29		38:1	20:1	32:24
36:15	18:30	32:12	38:2	20:2	32:24
36:16	18:31	32:11-32:19	38:3	20:3	
36:17-18	18:32		38:4	20:4	
36:18	18:33	32:13	38:5	20:5	
36:19	18:34			20:5	
36:20	18:35	32:14	38:5	20:6	
36:21	18:36		38:6	20:6	
36:22	18:37			20:6	
		32:15-17		20:8	32:24
37:1	19:1		38:7	20:9	
37:2	19:2		38:8	20:9	
37:3	19:3	32:20		20:10	
37:4	19:4		38:8	20:11	32:25
37:5	19:5		38:9-20		32:26
37:6	19:6		38:21	20:7	
37:7	19:7		38:22	20:8	
37:8	19:8				32:27-29
37:9	19:9		39:1	20:12	32:31
37:10	19:10		39:2	20:13	
37:11	19:11		39:3	20:14	
37:12	19:12		39:4	20:15	
37:13	19:13		39:5	20:16	
37:14	19:14		39:6	20:17	
37:15-16	19:15		39:7	20:18	
37:17	19:16		39:8	20:19	
37:18	19:17				
37:19	19:18				
37:20	19:19				
37:21	19:20				
37:22	19:21				
37:23	19:22				
37:24	19:23				
37:25	19:24				
37:26	19:25				
37:27	19:26				

แปล ลูกา 3:5-9)

เป็นที่แน่ชัดว่ายอห์นผู้ถวายบัพติศมาได้ทำคำพยากรณ์นี้ให้เป็นจริงสองครั้ง ทว่าจะมีการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์นี้อีกครั้งหนึ่ง

ผู้มาก่อนอีกคนหนึ่งซึ่งได้เตรียมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์ก็คือศาสดาโจเซฟ สมิท ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิท ให้ข้อสังเกตว่า “มาลาคี [เหมือนดังอิสยาห์] ได้กล่าวถึงพระเจ้าซึ่งกำลังส่งผู้บัพติศมาไปเตรียมทางไว้สำหรับพระองค์ และในขณะที่เรื่องนี้ได้มีการโยงถึงการมาของยอห์นผู้ถวายบัพติศมามันเป็นหนึ่งในคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่มีการกลายเป็นจริงสองครั้ง มันมีความหมายพาดพิงถึงการมาของศาสดาโจเซฟ สมิท เนื่องจากผู้บัพติศมาผู้หนึ่งที่จะมาและเตรียมทางไว้ก่อนพระองค์จะมาในยุคนี้ข้าพเจ้าจะขอใช้เวลาเกี่ยวกับเรื่องนี้สักเล็กน้อยเพราะว่ามันสำคัญและข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นว่าเมื่อใดที่ผู้บัพติศมานี้จะมอบข่าวของเขา...

“พระเจ้าทรงประกาศผ่านศาสดาคนหนึ่งของพระองค์ว่า ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ผู้บัพติศมาของพระองค์คนหนึ่งจะได้รับการส่งมาเพื่อเตรียมทางและทำให้มันตรงท่านอาจเชื่อว่าเป็นยอห์นและมันก็จริง ยอห์นผู้บัพติศมาซึ่งได้มาเตรียมทางสำหรับพระเจ้าในยุคก่อนได้มาในยุคนี้ด้วยในฐานะผู้บัพติศมาถึงโจเซฟ สมิท ฉะนั้นมันจึงเป็นว่าถ้าท่านปรารถนาให้มันเป็นยอห์นคือผู้บัพติศมาที่จะมาเตรียมทางเพื่อพระเจ้า

“แต่ข้าพเจ้าจะไปไกลกว่านั้นและยืนยันว่าโจเซฟ สมิท คือผู้บัพติศมาที่พระเจ้าได้ส่งมาเพื่อเตรียมทางก่อนหน้าพระองค์ เขาได้มาและได้กล่าวคำแนะนำแก่ผู้บัพติศมา คักดีลิสท์เพื่อวางพื้นฐานแก่อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า และงานอันประเสริฐและอัศจรรย์ทั้งปวงของพระองค์ เพื่อว่าโลกจะได้ถูกเตรียมเพื่อการเสด็จมาของพระเจ้า” (*Doctrines of Salvation*, 1:193-95)

(16-6) อิสยาห์ 40:4 แผ่นดินไหวจะเปลี่ยนโฉมหน้าของแผ่นดินโลก

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิท ได้ประกาศว่าก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ในรัชสมัยภาพของพระองค์จะเกิดการไหวของแผ่นดินที่รุนแรงมากจน

ว่าภูเขาต่างๆ จะถูกทำให้ต่ำเตี้ยและหุบเขาถูกยกขึ้นและที่ซึ่งขรุขระถูกทำให้เป็นเสมือนที่ราบมันจะรุนแรงมากจนว่าดวงอาทิตย์จะมีดลงและดวงจันทร์จะเป็นสีโลหิตแม่น้ำหลายสายจะไหลกลับ ประเทศทางเหนือและแผ่นดินจะรวมเข้าด้วยกันเหมือนที่มันได้เคยเป็นก่อนวันเวลาของเปเลค (*See Doctrines of Salvation*, 1:85; 2:317; ค.พ.49:23; 88:87; 109:74; 133:17-25,44; อิสยาห์ 54:10; เอเสเคียล 38:20; วิวรณ์ 16:15-20)

(16-7) อิสยาห์ 40:6-8 “บรรดามนุษย์และสัตว์ก็เป็นเหมือนต้นหญ้า” หมายความว่าอย่างไร

ทุกอย่างเขียวชะอุ่มเหมือนต้นหญ้า

การอุปมาที่ศาสดานำมาจากคานาอันมีข่าวสารทางวิญญาณอันทุกข์ระทมฝนฤดูใบไม้ผลิที่เรียกว่า “ฝนปลายฤดู” (เยเรมีย์ 3:3) ตกระหว่างมกราคมจนถึงต้นเมษายนระหว่างฝนช่วงนี้หญ้าในอิสราเอลออกงามเสมือนพรมสีเขียวที่เกิดขึ้นมาเองตลอดทั่วแผ่นดินอย่างอุดมและงามจนว่าดูเหมือนไม่มีวันที่มันจะมลายหายไปได้อีกอย่างไรก็ตามอีกไม่นานนักฝนก็สิ้นลงและความดูร้ายแห่งความร้อนของฤดูแล้งทำให้หญ้ากลายเป็น

สิ้นน้ำตาลแทบว่าภายในคืนเดียวมันดูเหมือนจะละลายหายไปตลอดทั่วเนินเขาที่ว่างเปล่าหญ้าที่เขียวฉาบและปราศจากชีวิตคือการอุปมาที่อิสยาห์เลือกใช้สำหรับผู้ชั่วร้ายซึ่งหนทางของพวกเขาดูน่าดึงดูดสำหรับโลกอย่างยิ่งแต่ไม่สามารถยืนยงได้นาน บรรดาผู้ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจะสามารถทนทานต่อรัศมีภาพแห่งการเสด็จมาแห่งพระองค์ เพราะว่าผู้ชั่วร้ายจะเขียวฉาบเสมือนดังหญ้าแห้งที่อยู่กับไฟอันแผดเผา (จงเปรียบเทียบ ค.พ. 101:24-25)

(16-8) อิสยาห์ 40:9 ผู้ใดได้ถูกเรียกว่า “ศิโยน” บนภูเขาสูง?

เอลเดอร์ออร์สัน แพรทท์ ได้กล่าวว่าข้อพระคัมภีร์นี้เป็นคำพยากรณ์ที่เกี่ยวกับไซอันของพระเจ้าที่จะได้รับการสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาในรัศมีภาพของพระองค์ คำพยากรณ์ที่ว่า “ผู้คนที่ได้รับการเรียกว่าไซอัน” จะไปสู่ดินแดนแห่งภูเขาสูง (หุบเขาในขุนเขาแห่งยูทาห์และบริเวณใกล้เคียง) เขาได้กล่าวต่อไปอีกว่าโจเซฟ สมิท ได้พยากรณ์สิ่งเดียวกันนี้ไว้และปิดท้ายไว้ว่า: “ดังนั้น คำพยากรณ์ได้ถูกกล่าวไว้เช่นนั้น ฉะนั้นมันได้เป็นจริงตามนั้น” (In *Journal of Discourses*, 15:48)

(16-9) อิสยาห์ 40:10-11 งานการเตรียมเพื่อการเสด็จมาของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงกิจกรรมต่างๆ เพื่อเตรียมการซึ่งจำเป็นก่อนที่พระเจ้าจะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งเอลเดอร์ลิไว เอ็ดการ์ ยังกล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าเชื่อโดยจริงใจว่าวันเวลาขณะนี้กำลังนำเราเข้าใกล้พระเจ้าผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้น...”

“ขอให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหัวใจและแลเห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” ซึ่งจะเป็นกลุ่มผู้ที่เป็นสุขและ “มีปัญญาได้รับความจริงและมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้นำทาง” เพราะพวกเขา คือผู้ที่จะมีถูกล่อลวงและจะ “อยู่ในนั้น” (In *Conference Report*, Apr. 1933 p.121; ดู ค.พ. 45:47 ด้วย)

(16-10) อิสยาห์ 40:12-31 อะไรคือความสำคัญ “ดวง” น้ำ และ “บรรจ” ผงธุลี?

ข้อ 12 คือวิธีการในแบบร้อยกรองของอิสยาห์ที่กล่าวว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจักรวาลนี้อย่างซ้ำของว่าพระองค์ รู้จักโลกนี้อย่างดียิ่งกระทั่งว่าพระองค์ทรงรู้แม่แต่การตวงน้ำในมหาสมุทรและผงธุลีของแผ่นดินโลก (See Brigham Young, in *Journal of Discourses*, 7:14)

ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ย้ำถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโดยการเปรียบเทียบสิ่งตรงกันข้าม และการไม่มีอะไรเป็นของประชาชาติแห่งโลกและพระเจ้าที่เขาสักการะ

(16-11) อิสยาห์ 40:28 อิสยาห์ชี้ถึงหนึ่งในพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

“ในความหมายเดียวกันกับหนึ่งในพระนามของพระเจ้าคือ *ไม่สิ้นสุด* และอีกพระนามคือ *นิรันดร์ดังที่เป็นนิรันดร์* เป็นอีกพระนามหนึ่งของพระเจ้าด้วย (โมเสส 1:3; 7:35; ค.พ. 19:10) พระองค์ได้รับการเรียกว่า *พระเจ้าเนื่องนิรันดร์* (*พระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดร์*) (ปฐมกาล 21:33; อิสยาห์ 9:6; 40:28; เยเรมีย์ 10:10; โรม 16:26; ค.พ.133:34) แสดงให้เห็นว่าพระองค์คงอยู่ตลอดกาลเนื่องจาก ‘ปีของพระองค์ไม่มีวันหมด’ (ค.พ. 76:4) (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, p.243)

(16-12) อิสยาห์ 40:31 อิสยาห์ได้เห็นว่าจะอะไรคือรางวัลของเขาผู้ “รอคอยวางใจพระเจ้า”?

เมื่อกล่าวถึงพลังอำนาจในท้ายที่สุดของบรรดาผู้ซึ่งรอคอย (วางใจใน) พระเจ้า พระเจ้าเสริมความเข้มแข็งใหม่” ศาสดาอิสยาห์กล่าวว่าพวกเขา “จะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี” (อิสยาห์ 40:31) เอลเดอร์ออร์สัน แพรทท์ชี้ให้เห็นว่าบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกจำกัดอยู่ในโลกมตะและกฎของมันอาจถูกเสริมใหม่ด้วยความสว่างแห่งความจริง และสามารถจะไปมาจากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่งด้วยความเร็วอันทวีคูณแม้เท่าความเร็วของแสง (See *Journal of Discourses*, 3:104)

สัญญาที่มีค่ากว่าได้ถูกสงวนไว้สำหรับผู้ที่มีความจริงใจและซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติโดยการรอคอย

(วางใจใน) พระเจ้าจะพบว่าเขา “วิ่งและไม่เหนื่อยอ่อน” และ “เดินและไม่เป็นลม” (อิสยาห์ 40:31; เปรียบเทียบ ค.พ. 89:18-21)

เนื่องจากมนุษย์ทุกคนที่วิ่งต้องประสบกับความอ่อนล้าจากการออกกำลังอย่างต่อเนื่อง และแท้จริงมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่คนใดคนหนึ่งจะเป็นลมจากการเดิน มันเป็นที่แน่ชัดว่าสัญญาที่ใช้กับสิ่งทางวิญญาณมากกว่า เนื่องจาก “มิได้ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ดเหนื่อย” (อิสยาห์ 40:28)

มีบรรดาผู้ที่วิ่งไปโดยมิได้ถูกส่งไป (ดู เยเรมีย์ 23:21) ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับมอบหน้าที่ให้ทำธุระของพระองค์ บุคคลที่ได้ถูกเรียกโดยพระเจ้าให้รับใช้เข้าผูกพันกับการแข่งขันซึ่ง “คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป” (ปัญญาจารย์ 9:11) แต่รางวัลมีสำหรับบรรดาผู้ที่ “อดทนจนถึงที่สุด” (มัทธิว 24:13 และ มาระโก 13:13) การวิ่งแข่งสำหรับชีวิตโดยปราศจากการอ่อนล้าเป็นคำสัญญาที่มีค่ายิ่ง การที่จะสามารถเดินทางด้วยความปลอดภัยและไม่สิ้นสติหรือตกหายไปจากความจริงคือพรอันยิ่งใหญ่ช่างเป็นการปลอมโยนและการให้กำลังใจอย่างยิ่งสำหรับบรรดาผู้ที่รอคอย (วางใจใน) พระเจ้าเพื่อจะสามารถรับใช้ได้อย่างดีและไม่อ่อนล้ากับมัน ที่จะเดินไปด้วยความมั่นคงและมิตกหายไป

(16-13) อิสยาห์ 41-44 กุญแจสู่ความเข้าใจ

อิสยาห์ 40 ถึง 66 เป็นคำพยากรณ์ แม้ว่าได้มีการกล่าวอ้างอิงถึงอนาคตที่มาถึงโดยทันทีของอิสยาห์ ครุวาทแห่งคำพยากรณ์ของเขามีไว้สำหรับยุคสุดท้ายโดยปราศจากมโนทัศน์นั้นนักวิชาการทางพระคัมภีร์ไบเบิลส่วนใหญ่รู้สึกวาทเหล่านี้เป็นเรื่องประวัติศาสตร์ และมันได้ถูกเขียนขึ้นโดยผู้เขียนหลังจากสมัยของอิสยาห์ อย่างไรก็ตามการมองในแง่ที่ไม่เป็นที่ยอมรับในความสว่างแห่งพระคัมภีร์ที่มาจากการเปิดเผย อิสยาห์ได้แลเห็นอวสานนับแต่การเริ่มต้นและคำประกาศอันเป็นการพยากรณ์ของเขาเกี่ยวกับชะตากรรมของอิสราเอลมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามโนทัศน์อันจำกัดเกี่ยวกับอดีตของนักประวัติศาสตร์ใดๆ

(16-14) อิสยาห์ 41:1, 5 อะไรคือ “แผ่นดินชายทะเล” ที่อิสยาห์เห็น?

บ่อยครั้งพระเจ้าทรงนำพาส่วนที่เหลือของอิสราเอลไปสู่ “แผ่นดินทะเล” จากที่ซึ่งพระองค์จะทรงรวบรวมพวกเขาในท้ายที่สุดก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ อเมริกาเป็นหนึ่งในแผ่นดินชายทะเลนี้ (ดู 2 นิไฟ 10:20-21 เปรียบเทียบกับ 1 นิไฟ 19:10,16; 21:8; 22:3-4; และ 2 นิไฟ 10:8) การศึกษาถึงข้ออ้างอิงนี้เผยว่า “แผ่นดินชายทะเล” หรือที่พำนักสำหรับส่วนที่เหลือของอิสราเอลที่พลัดพรากเมื่อเขาใช้การอุปมา “แผ่นดินชายทะเล” และชี้ว่า ณ.ที่นั่น ในแผ่นดินชายทะเลพวกเขาจะเรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์และรอคอยวางใจในพระคำของพระองค์และได้รับการเสริมใหม่ด้วยกัน สิ่งทั้งหมดนี้จะมาเมื่อใกล้เวลาแห่งการเก็บเกี่ยว (ดู อิสยาห์ 24:15; 41:1-5; 49:1; 51:5; 60:9) ครั้นแล้วอิสราเอลที่กระจัดกระจายจะเรียนรู้ที่จะร้องเพลงบทใหม่เพลงหนึ่ง เพลงแห่งผู้ได้รับการไถ่ขณะที่พวกเขาได้รับการรวบรวมเข้าสู่อาณาจักร (ดู อิสยาห์ 42:4,10; วิวรรณ์ 14:1-3 ด้วย)

ยอห์นผู้เผยพระวจนะมีส่วนในการกลับคืนของสิบเผ่า

(16-15) อิสยาห์ 41:2 ผู้ใดคือผู้หนึ่งมาจากตะวันออก?

ยอห์นได้แลเห็นภาพนิมิตที่คล้ายกับของอิสยาห์และ

กล่าวถึงผู้ที่มาจากตะวันออกนี้ว่าเป็น “ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่” (วิวรณ์ 7:2) พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่โจเซฟ สมิท ว่าเทพจากทิศตะวันออกผู้นี้คือ “อีไลอัส ซึ่งจะมารวบรวมเผ่าของอิสราเอลและฟื้นฟูสิ่งทั้งปวง” (ค.พ. 77:9)

เกี่ยวกับ “เทพองค์นี้” เอ็ดเดอร์ บรูซ อาร์. แมคคองก็ ได้กล่าวว่า: “ผู้ใดฟื้นฟูสิ่งทั้งปวงขึ้น? มันหมายถึงบุคคลเพียงผู้เดียวหรือไม่ใช่แน่ ผู้นำที่เป็นเทพหลายองค์ได้ถูกส่งจากราชสำนักแห่งรัศมีภาพเพื่อประทานกุญแจและอำนาจต่างๆ เพื่อมอบสมัญการประทานกุญแจและอำนาจต่างๆ เพื่อมอบสมัญการประทานและรัศมีภาพของพวกเขาแก่มนุษย์บนแผ่นดินโลกอีก อย่างน้อยที่สุด ผู้มีนามต่อไปนี้ได้มาแล้ว โมโรโน โยห์นผู้ถวายบังพิตมาปีเตอร์ เจมส์ และ จอห์น โมเสส อีไลจ อีไลอัส กาเบรียล ราฟาเอล และ ไมเคิล (ค.พ. 13:110 และ 128:19-21) เนื่องจากปรากฏชัดว่าไม่มีผู้นำสารคนหนึ่งคนใดได้รับการแต่งตั้งแห่งการฟื้นฟู แต่เป็นว่าแต่ละคนได้มาพร้อมด้วยการประทานพรพิเศษจากเบื้องบน มันเป็นที่แจ้งชัดว่านามอีไลอัสคือองค์บุคคลที่ได้รวมกันเข้า *นามนี้ต้องเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นชื่อหรือตำแหน่งสำหรับภารกิจของบรรดาผู้ที่จะนำสันติสุขและพลังอำนาจมาสู่มนุษย์ในสมัญการประทานสุดท้าย*” (*Doctrines of Salvation*, Vol.1, p.170-174) (*Mormon Doctrine*, p.221)

ดังนั้น “ชายผู้มาจากทิศตะวันออก” ดูเหมือนคือเหล่าเทพแห่งการฟื้นฟู ซึ่งได้ถูกเรียกรวมกันภายใต้ันามว่าอีไลอัส

(16-16) อีสยาห์ 41:21-29 ปัญญาของผู้ชั่วร้ายไร้ผล

พระเจ้าทรงทำทนายผู้มีปัญญาที่สุดของโลกให้มองไปในอนาคตกาลสักเล็กน้อยที่สุด (ดู ข้อ 21-23) และทรงเตือนพวกเขาว่างานยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาไม่มีความหมายอะไรและในท้ายที่สุดคุณค่าต่างๆ ของพวกเขาก็คือความเหลวไหลและจะนำมาซึ่งความสับสนเท่านั้น

(16-17) อีสยาห์ 42:1-4 ใครคือผู้รับใช้?

ผู้รับใช้เพียงผู้เดียวที่ได้รับมอบอำนาจแห่งการพิพากษา (ดูข้อ 1 เปรียบเทียบกับโรม 14:10 และ 2 โครินธ์ 9:41) และเขาคือผู้ซึ่งแผ่นดินชายทะเลจะวางใจ (ดู อีส-

ยาห์ 42:4, 51:5 และ 60:9) ผู้นั้นคือพระเจ้าผู้เป็นกลางของอิสราเอลและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของชนต่างชาติ พระองค์มิได้ทรงร้องเรียกหรือเปล่งเสียงขึ้นในถนนทรงสร้างความโกลาหลและอวดโอ้เกี่ยวกับพระองค์เอง มัทธิวได้ยกข้อความนี้จากอีสยาห์หลังการให้ข้อสังเกตว่า พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงบัญชาฝูงชนมิให้บอกผู้ใดทราบถึงการรักษาของพระองค์ (มัทธิว 12:15-21) อาณาจักรของพระองค์มิใช่ของแผ่นดินโลกในที่ซึ่งพระสุรเสียงงานและการอัศจรรย์ของพระองค์จะได้รับการกล่าวขานภายนอก เนื่องด้วยอาณาจักรของพระองค์เป็นของสวรรค์ (ดู ยอห์น 18:33-37) ดังนั้นพระองค์ทรงถอยห่างออกจากฝูงชนและหลีกเลี่ยงเกียรติยศของมนุษย์ และพระองค์ทรงปฏิบัติกรต่างๆ ด้วยความอ่อนน้อมและความสุภาพ วิญญาณแห่งการพิพากษาจะต้องถูกเก็บรอไว้จนถึงวันแห่งการพิพากษาซึ่งในเวลานั้นพระคริสต์จะทรงประกาศชัยชนะในฐานะ “กษัตริย์แห่งกษัตริย์และพระเจ้าแห่งพระเจ้า” (1 ทิโมธี 6:15)

ภาพลักษณ์ของไม้เท้าที่ข้าและใส่ตะเกียงที่ลูกริบหรี่หมายความว่าแม้พระองค์เสด็จมาเพื่อการพิพากษา มันมิใช่เพื่อเป็นการทำลายวิญญาณแต่เพื่อช่วยมันไว้ที่ “ใส่ตะเกียงที่ลูกริบหรี่” ได้รับการแปลโดย ซี. เอฟ. คิล และ เอฟ. เดลิส ว่าคือ “ใส่เทียนที่ส่องแสงริบหรี่” ทั้งสองอธิบายถึงการใช้ของมันเป็นดังต่อไปนี้: “ในคำแถลงที่ว่าในกรณีดังกล่าวนี้พระองค์มิได้ทำลายหรือดับอย่างสมบูรณ์ นับว่ามีความหมายแฝงอยู่กว่าที่ได้กล่าวไว้จริงๆ ไม่เพียงแต่พระองค์มิได้ทรงทำลายแสงสว่างที่กำลังจะหมด

พระเจ้าทรงเปิดตาของผู้ที่บอดทางวิญญาณ

ไปเท่านั้น ทว่าพระองค์จะช่วยมันไว้ นโยบายพระองค์มิใช่เพื่อการทำลายแต่เพื่อช่วยรักษาไว้” (*Commentary on the Old Testament*, 7:2:176)

วลีที่ว่า “ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความสัตย์จริง” ซึ่งมีต่อจากข้ออ้างอิงถึงไม้้อและตะเกียงที่ได้รับการแปลความโดย คีล และเดลิส ว่า “ตามความรู้และการยอมรับถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในเหตุการณ์อันยุ่งยากของมนุษย์นั้นจะนำมาซึ่งทั้งความยุติธรรมและกรุณา” (*Commentary*, 7:2:176)

(16-18) อิสยาห์ 42:5-16 ผู้ใดคือความสว่างที่เปิดตาของคนตาบอดออก?

กรอบแห่งการอ้างอิงของอิสยาห์ได้เปลี่ยนจากสัมพันธภาพของบิดากับบุตรของเขาไปสู่สัมพันธภาพของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่มีต่ออิสราเอลที่ได้ทำพันธสัญญาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ที่ได้สนองตอบต่อการเชิญชวนสู่พระกิตติคุณและมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะร้องเพลงของผู้ได้รับความสูงส่ง (ทั้งที่มีชีวิตอยู่และสิ้นชีวิตแล้ว) (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 49:7-12; 1 โนฟ 21:7-12; วิวรณ์ 14:1-3; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 1:269-70; 1 เปโตร 3:18-21; 4:6; ยอห์น 5:28) เมื่อมนุษย์ซึ่งตาบอดเพราะพวกเขาขาดความสว่างของพระกิตติคุณ ได้ยอมรับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พวกเขาคือผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในโลกแห่งวิญญาณหรือบนแผ่นดินโลก

ศาสตราจารย์ สมิธ ได้กล่าวถึงพระคริสต์ซึ่งทรงถูกตรึงกางเขนเมื่อเขาพูดว่า “ในที่นี่เรามีเรื่องราวของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรากำลังสั่งสอนต่อเหล่าวิญญาณที่อยู่ในคุก ต่อเหล่าวิญญาณที่ได้รับการจองจำนับแต่วันเวลาของโนอาห์และพระองค์ทรงสั่งสอนสิ่งใดแก่พวกเขา พวกเขาจะต้องอยู่ที่นั่นหรือ? ไม่ใช่แน่! ขอให้คำประกาศของพระองค์เองเป็นพยาน (ลูกา 4:18; อิสยาห์ 42:7) มันเป็นที่แน่ชัดจากสิ่งนี้ว่าพระองค์มิได้เพียงเสด็จไปสั่งสอนต่อพวกเขาเท่านั้นแต่เพื่อปลดปล่อยหรือนำพวกเขาออกจากสถานจองจำด้วย...ฉะนั้นเราพบว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงปฏิบัติกับครอบครัวของมวลมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน และบรรดาผู้ที่ได้อยู่ในก่อนสมัยน้ำท่วมใหญ่

ได้รับการเยือนจากพระเจ้า บรรดาผู้ที่ได้รับการอ้างถึงโดยอิสยาห์ก็มีวาระแห่งการเยือนของพวกเขาและการปลดปล่อยเช่นกันหลังจากที่ได้อยู่ในที่จองจำนานวัน” (*History of the Church*, 4:596-97)

ทุกสิ่งมีศูนย์กลางอยู่ในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงคือความสว่างของโลกและ “ของบรรดาประชาชาติ” (อิสยาห์ 42:6) พระหัตถ์ของพระองค์ทรงยื่นออกเพื่อเสริมความเข้มแข็ง คำจูนและปกป้องอิสราเอลที่ได้ทำพันธสัญญาไว้ ทว่านี่มิใช่ทั้งหมด บุคคลที่ได้ทำพันธสัญญาไว้จะกลายเป็นความสว่างของโลก โดยการยกความสว่างของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดขึ้นโดยผ่านการดำรงชีวิตอย่างซื่อสัตย์ตามพระบัญญัติของพระองค์ (ดู 3 โนฟ 18:24 และกิจการ 26:17-18 ด้วย)

(16-19) อิสยาห์ 42:9-16 การฟื้นฟูพระกิตติคุณในยุคสุดท้ายได้รับการทำนายไว้ล่วงหน้า

ศาสตราจารย์ สมิธ ได้แนะนำภาพนิมิตแห่งการฟื้นฟูพระกิตติคุณในยุคสุดท้ายโดยการอธิบายว่า ความจริงและกุญแจแห่งยุคก่อนได้รับการฟื้นฟู อีกทั้งเขาสังเกตถึงการฟื้นฟูกุญแจใหม่ในสมัยการประทอนความสมบูรณ์แห่งเวลา (ดู ข้อ 9) โดยการใช้อุปมาของการคลอด้บุตร เขาพรรณนาถึงการฟื้นฟูอาณาจักรทางฝ่ายโลกภายหลังช่วงเวลายาวนานแห่งการละทิ้งความเชื่อซึ่งระหว่างนี้สวรรค์ได้ถูกผนึกไว้ (ดู ข้อ 14; เปรียบเทียบวิวรณ์ 12:1-2, 13, 17) ศาสนาจักรฯ จะได้รับการฟื้นฟูในยุคสุดท้ายก่อนการทำลายซึ่งจะทำให้เขาเป็นเสมือนที่ราบและน้ำแห้งหายไป และก่อนการกลับมาของเผ่าอิสราเอลที่ได้กระจัดกระจายไป เมื่อพวกเขาจะได้กลับมาสู่ทางที่พวกเขามีได้รู้จักมาก่อน และความสว่างแห่งพระกิตติคุณจะขับความมืดที่พวกเขาได้ทนอยู่แสนนานออกไป (ดู อิสยาห์ 42:15-16) อิสยาห์ย้ำถึงสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระกิตติคุณจะไม่ถูกนำไปจากแผ่นดินโลกนี้อีกและว่าพระเจ้าจะมีทรงละทิ้งผู้คนของพระองค์ (ดู ข้อ 16 เปรียบเทียบ อิสยาห์ 2:2-3; 11:11-16; 29:14-15; 18-19; ดาเนียล 2:44-45; โยเอล 2:25-29)

(16-20) อิสยาห์ 42:10 อะไรคือ “เพลงบทใหม่”?

อิสยาห์ได้บันทึกการร้อง “เพลงบทใหม่” หลังจากที่เขาได้บันทึกการฟื้นฟูพระกิตติคุณเพลงนี้เป็นเอกลักษณ์และบรรดาผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เท่านั้นที่มีค่าควรที่จะร้องมัน (เปรียบเทียบวิวรณ์ 14:1-3) ความรู้สึกเดียวกันนี้ได้ถูกสะท้อนให้เห็นในคำสอนและพันธสัญญา 84:98-102 ในอีกตัวอย่างหนึ่งเพลงนี้ได้ถูกเรียกอย่างง่ายๆ ว่า “เพลงของลูกแกะ” (ค.พ. 133:56-57)

(16-21) อิสยาห์ 42:17-25 ผู้รับใช้ของพระเจ้าตาบอดหรือ?

อิสยาห์ได้ตกเข้าสู่ความเรื่องรองแห่งคำพยากรณ์เพื่อยุคสุดท้ายของเขาอย่างไรก็ตามเมื่อถึงจุดนี้เขาย้ายเบี่ยงที่จะอธิบายเกี่ยวกับสถานะภาพของอิสราเอลระหว่างสมัยแห่งคำพยากรณ์ของเขากับสมัยที่มันจะกลายเป็นจริง เขาได้ให้คำเตือนอันชัดเจนว่าบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดรวมถึงอิสราเอลที่ได้ออกนอกทางซึ่งได้กราบไหว้รูปเคารพ ได้หูหนวกและตาบอดต่อข่าวสารและความสว่างของพระกิตติคุณ (ดู ข้อ 17-18) ศาสตราจารย์ โจเซฟ สมิธ ให้ความกระจ่างสำหรับข้อ 19-22 ดังต่อไปนี้:

“เนื่องจากเราจะส่งผู้รับใช้ของเราไปสู่เจ้าผู้ซึ่งตาบอดเป็นผู้นำสารที่จะเปิดตาของผู้ตาบอดและเปิดหูของผู้ที่หูหนวก

“และพวกเขาจะถูกทำให้ดีพร้อมแม้มีการตาบอดของพวกเขาถ้าพวกเขาจะฟังผู้นำสารผู้รับใช้ของพระเจ้า

“เจ้าคือผู้ที่แลเห็นหลายสิ่งแต่เจ้าหาสิ่งที่ไม่ได้เปิดตาที่จะได้ยินแต่มีได้รับฟัง

“พระเจ้ามีทรงพอพระทัยคนดังกล่าวนี้แต่เพื่อเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จะทรงขยายกฎและทำให้มันมีเกียรติ

“เจ้าคือผู้ที่ได้ถูกแย่งชิงและแบ่งแยก ศัตรูของเจ้าพวกเขาทั้งสิ้นได้ยึดเจ้าไว้ในกับดักทั้งตัวและพวกเขาได้ซ่อนเร้นเขาไว้ในสถานจองจำ พวกเขาได้ถือเอาเจ้าเป็นเหยื่อและไม่มีการปลดปล่อยเพื่อแบ่งแยกและไม่มีการกล่าวถึงการฟื้นฟูใดๆ” (การแปลของโจเซฟ สมิธ อิสยาห์ 42:19-23)

เป็นที่แน่ชัดว่ามันมิใช่ผู้รับใช้ของพระองค์ที่ตาบอดแต่เป็นอิสราเอลที่กระจัดกระจายผู้ซึ่งได้ยอมรับรูปเคารพ

ของเพื่อนบ้านของพวกเขา

(16-22) อิสยาห์ 43:47 พระเจ้าจะทรงช่วยอิสราเอลและทำลายบาบิโลน

ในบทที่ 43 และ 44 อิสยาห์ให้การรับรองต่ออิสราเอลว่าพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจสูงสุดที่จะช่วยมัน นั่นคือพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของมันและจะนำมันออกจากความผิดบาป ครั้นแล้วโดยการกล่าวเป็นคำพยากรณ์ที่ว่า “ข้อดีตกาล (อิสยาห์ได้แลเห็นการเสียดสีอันเป็นการไถ่ของพระเจ้าที่ยังมิได้เกิดขึ้น) เขาประกาศว่าการชดใช้ได้ถูกกระทำไปแล้ว และว่าการไถ่ของอิสราเอลขึ้นอยู่กับที่มันจะกลับคืนสู่พระองค์เท่านั้น (ดู อิสยาห์ 44:21-22)

บทที่ 45 เปิดเผยว่าพระเจ้าจะทรงไถ่ผู้ดาบซึ่งเป็นส่วนที่เหลือของอิสราเอลอย่างไรและโดยผู้ใด บทที่ 46 ตาหารูปเคารพและรัฐแห่งเทวรูปในการตกเป็นเชลย บทที่ 47 เปิดเผยถึงความพิเนาคอันน่าตื่นใจในท้ายที่สุดของบาบิโลนทางโลกและทางวิญญาณ

(16-23) อิสยาห์ 43:1-7 สัญลักษณ์สำหรับผู้ที่ได้รับ การเรียกก่อนที่เขาจะได้รับการยอมรับโดยพระเจ้า

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตามที่อิสยาห์สัญญาถึงการฟื้นฟูในท้ายที่สุดและการรวมกันใหม่ของอิสราเอลเขาเปรียบเทียบมันว่าเป็นเหมือนบุคคลซึ่งกำลังเดินอยู่ในการเดินทางที่อันตรายในที่ซึ่งไฟและน้ำท่วมคุกคาม การอุปมานี้ใช้ได้ทั้งสำหรับบุคคลและสำหรับเชื้อสายอิสราเอล พระเจ้าทรงเอ่ยนามของมันเนื่องจาก *อิสราเอล* เป็นนามที่ถูกประทานให้มันด้วยพันธสัญญาและบอกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในท้ายที่สุดมันจะได้ถูกรักษาไว้และเป็นของพระองค์ (ดู ปฐมกาล 32:28-30) ครั้นแล้วพระองค์ทรงสัญญาว่าเมื่อมัน ผ่านอันตรายแห่งการเดินทางของมันกลับมา พระองค์จะอยู่ด้วยกับมัน ไม่ว่าจะป็นน้ำหรือน้ำท่วมหรือไฟแห่งการทดสอบและการกดขี่ที่ไม่สามารถจะจัดการคุ้มครองที่ทรงมีต่อผู้ที่ได้รับการเลือกไว้ของพระองค์ได้อีกทั้งได้มีสัญลักษณ์ทางวิญญาณ ในสัญญานี้ด้วยเมื่ออิสราเอลได้หนีอียิปต์มันได้ผ่านน้ำ (ทะเลแดง) ไปและได้ถูกคลุมไว้ด้วยไฟซึ่งคือเสาเพลิงและควัน (ดู

อพยพ 13:21-22; 14:21-22) พอลได้มองปรากฏการณ์นี้ ในฐานะสัญลักษณ์แห่งการบัพติศมาด้วยน้ำและด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู 1 โครินธ์ 10:1-4) ในที่นี้อิสยาห์ ได้แสดงให้เห็นถึงการรวบรวมของอิสราเอลผู้ที่รวมมาสู่ คอกโดยการบัพติศมา ฉะนั้นสัญลักษณ์นี้จึงเป็นทั้ง ความหมายทางโลกและทางวิญญาณ

(16-24) อิสยาห์ 43:4-10 การรวบรวมอิสราเอลเป็น เหตุการณ์อันเป็นสากล

อิสยาห์ใช้ทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือและใต้ (ข้อ 5-6) (เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของ “ประชาชาติทั้งปวง” (ข้อ 9) อิสราเอลจะถูกรวมจากทั่วโลกที่ซึ่งได้กระจัดกระจายไป) และซึ่งมันจะถูกรวมจากที่เหล่านี้การรวบรวมที่ได้ รับการสัญญาไว้จะเกิดขึ้นในยุคสุดท้ายโดยศาสนจักร ของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้าย (ดู Orson Pratt, *in Journal of Discourses*, 18:228; Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 2:181-82)

เพื่อการเกี่ยวโยงถึงสัญญานี้จึงอ่านข้อความสั้นและ คำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 42:17-25 ซึ่งเกี่ยวกับผู้รับใช้ ซึ่งเห็นและได้ยินและจะเปิดตาและหูของบรรดาผู้ที่จะได้ รับการรวบรวม

(16-25) อิสยาห์ 43:13 คำว่า “ใครจะขัดขวางกิจการ นั้นได้” หมายความว่าอย่างไร

ตามที่ศาสตราจารย์ สมิธบอกไว้ทั้งวลีควรอ่านได้ว่า “เราจะประกอบกิจใดๆ และผู้ใดจะขัดขวางกิจการนั้น ได้” (การแปลของโจเซฟ สมิธ อิสยาห์ 43:13)

(16-26) อิสยาห์ 43:14-17 อิสราเอลถูกส่งเข้าสู่ พันธนาการเพื่อความดีของมัน

พระเจ้าทรงส่งอิสราเอลเข้าสู่พันธนาการของบาบิโลน เพื่อเหตุผลที่ดี มันเป็นไปได้ว่าอย่างน้อยที่สุดจุดประ- สงค์แห่งการเป็นเชลยของมันมีสองประการ: เพื่อทำให้ อิสราเอลที่ยิ่งและชั่วร้ายถ่อมลงและเพื่อจะมีเหตุอันไม่ สามารถแย้งได้ที่จะทำลายบาบิโลนและแสดงต่อโลกว่า “ริดาแห่งชาวคัลเดีย” ที่น่าหลงใหลนี้เป็นสิ่งไม่ดีที่จะ

ทดเทียมเนื่องด้วยนางจะไม่มียู่ต่อไป (ดู อิสยาห์ 47:1-9) และสิ่งทั้งหมดนี้จะแน่นอนเหมือนดังความพินาศของ พวกชาวอียิปต์ในสมัยของโมเสสซึ่งได้กลายเป็นเรื่องเล่า ต่อกันมา

(16-27) อิสยาห์ 43:18-21 “สิ่งใหม่” ในถิ่นทุรกัน- ดารหมายความว่าอะไร

ภายหลังการรำลึกถึงความพินาศของพวกชาวอียิปต์ ก่อนสมัยของเขา (ดู ข้อ 3) และการพยากรณ์ถึงความ พินาศของบาบิโลนในอนาคตของเขา (ดู ข้อ 14-17) อิสยาห์ได้หันความสนใจของผู้อ่านจากสิ่งเหล่านี้โดย กล่าว “อย่างจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น” (ข้อ 18) และเตือนผู้ อ่านว่าเขากำลังกล่าวถึง “สิ่งใหม่” (ข้อ 19) ดังนั้น การ หันเหความสนใจไปยังภาพนิมิต อันเป็นการพยากรณ์ อีกอันหนึ่ง อิสยาห์พูดถึงวาระอันอัศจรรย์เมื่อความ พินาศจะผันกลับ: ทะเลทรายจะ “ผลิดอกอย่างต้นดอก ฝรั่ง” โดยตรงกันข้ามกับความเป้งบานของบาบิโลนจะ กลายเป็นทะเลทรายในการพูดในการประชุมเมื่อเขายัง เป็นอธิการควบคุม ประธาน เลอแกรนท์ ริชาร์ดส ได้ พรรณนาถึงการกลายเป็นจริงของถ้อยคำของอิสยาห์:

“อิสยาห์กล่าวว่า: ‘ดูเถิดเราจะกระทำให้สิ่งใหม่’ และ トラบที่ความเข้าใจในพระคัมภีร์ข้อนี้ของข้าพเจ้าเกี่ยว ข้องกับสิ่งใหม่นั้นซึ่งคือหลักการสำคัญของการทศนา เป็นความจริงที่ว่าสิทธิชนต้องสร้างคลองส่งน้ำพวกเขา ต้องทำคูน้ำ พวกเขาต้องทำเขื่อน แต่แผ่นดินก็จะยังแห้ง แล้งหากพระเจ้ามิได้ประทานการกลใจสู่ความคิดของ พวกเขาให้กระทำให้สิ่งนี้ และนั่นคือสิ่งที่อิสยาห์เห็นว่า พระเจ้าจะทรงทำ เขากล่าว: [อิสยาห์ 43:19-20]

“ถ้าท่านต้องการเห็นแม่น้ำในทะเลทราย ขอให้ไปที่รัฐ ไอดาโฮและดูที่คลองใหญ่ซึ่งออกมาจากแม่น้ำสเนค มัน ใหญ่กว่าแม่น้ำหลายสายในแผ่นดิน [อิสยาห์ 43:20-21, 41:18-20]

“ฉะนั้นถ้าพวกท่านพี่น้องที่มารวมกันในฤดูเก็บเกี่ยว จงจำไว้ว่านั่นคือพระเจ้าแห่งอิสราเอลซึ่งได้ทำสิ่งใหม่นี้ ในแดนทุรกันดารเพื่อทำให้มันเบิกบานดุจกุหลาบและจะ เป็นแผ่นดินที่ดึงดูดความสนใจของคนทั่วโลก” (In Conference Report, Oct. 1948, p.44-45)

หลังจากการกล่าวนำอันเป็นการพยากรณ์ของเขาอิสยาห์ได้ย้อนกลับสู่ประวัติศาสตร์อิสราเอล (ดู อิสยาห์ 43:22-28) พร้อมด้วยการเตือนในข้อ 25 เกี่ยวกับการให้อภัยในอนาคต ซึ่งเป็นรังษีแห่งความหวังสำหรับสิ่งที่ดีกว่า

(16-28) อิสยาห์ 44:1-2 คำว่า เยชูรูน หมายถึงอะไร

อิสยาห์ได้เริ่มบทที่ 44 ด้วยความรู้สึกเดียวกันกับของบทที่ 43 โดยการเตือนอิสราเอลว่าพวกเขาเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า เจคอบคือบิดาของอิสราเอล พระเจ้าทรงต่อพันธสัญญาที่พระองค์ได้ต่อกับเอบราแฮมไว้ใหม่กับเจคอบ และเปลี่ยนนามของเขาเป็นอิสราเอลเนื่องจากความชอบธรรมของเขา (ปฐมกาล 35:9-11) ฉะนั้นมันเหมาะสมที่ว่าพระเจ้าทรงเรียกผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์เหล่านี้ว่า “เยชูรูน” ซึ่งในภาษาฮีบรูหมายถึงเที่ยงตรงหรือชอบธรรม (See James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible*, No.3484 in “Hebrew and Chaldee” Dictionary;” Mcconkie, *Mormon Doctrine*, p. 323)

มือขวาคือมือแห่งพันธสัญญา

(16-29) อิสยาห์ 44:5-20 “ไม่มีความมูสาอยู่ในมือข้างขวาของข้าหรือ”

โดยการกล่าวประชดอย่างรุนแรง อิสยาห์ได้แสดงถึงการไม่อยู่กับร่องรอยของมนุษย์ซึ่งทำงานเกี่ยวกับไม้และโลหะ ใช้มันเพื่อเป็นเชื้อเพลิงและสิ่งสามัญอื่นๆ ทว่าในเวลาเดียวกันได้สร้างรูปเคารพขึ้นจากวัตถุดิบเดียวกันนี้ และหวังว่ารูปเคารพเหล่านี้จะสามารถแสดงพลังอำนาจต่อคำสวดอ้อนวอนของเขา การถือรูปเคารพดังกล่าวนี้ทวีขึ้นในมนุษย์ “ใจที่หลอกหลอน” ซึ่ง “นำเขาให้เจ็น” (ข้อ 20) หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งมันมีผลทางลบจนเป็นเหตุให้เขาสูญเสียจิตวิญญาณของเขา แม้หลักธรรมนี้จะจริงและแน่ชัดสำหรับผู้ที่มีความระวังทางวิญญาณ ผู้ถือรูปเคารพไม่สามารถรับรู้หรือยอมรับว่า “ไม่มีความมูสาอยู่ในมือขวาของ” (ข้อ 20) วลีอันน่าเศร้านี้สะท้อนถึงผลอันหดหู่สำหรับผู้ที่ยึดเอาชีวิตอย่างโง่ทก เนื่องจากมือขวาเป็นมือแห่งพันธสัญญา (See Smith Doctrines of Salvation, 3:107-8) วลีที่แสดงนัยว่าบุคคลที่ยังคงดำเนินต่อไปในการแสวงหาความมั่งคั่งหรือสักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของปลอมจะตาบอดต่อความจริง และไม่สามารถยอมรับว่าพันธสัญญาของเขาได้ถูกทำลาย และเป็นเสมือนการโกหกของเขาที่เขาจะถูกกล่าวโทษในวันสุดท้าย

(16-30) อิสยาห์ 44:21-38 และ 45:1-14 พระเจ้าทรงพยากรณ์ถึงไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย

ในช่วงเวลาที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ บาบิโลนยังมีได้เรืองอำนาจ และเวลาจะผ่านไปอีกหนึ่งร้อยปีก่อนที่บาบิโลนจะนำยูดาห์ไปเป็นเชลยแต่แน่นอนที่ว่าปฏิทินมิได้มีผลกระทบใดๆ ต่อภาพนิมิตของศาสดา หลังจากการบันทึกคำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับความพินาศของยูดาห์ที่กำลังมาถึงและการล่มของพวกเขายกยได้บาบิโลน อิสยาห์ได้เปิดเผยถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับการฟื้นฟูชาวยูดาห์กลับสู่มาตุภูมิของพวกเขาภายใต้กษัตริย์ที่มีพระนามว่าไซรัส ในเวลาที่อิสยาห์ได้เอ่ยถึงพระนามของพระองค์ ไซรัสมียังคงอยู่ในโลกก่อนมตะ

“ผู้วิจารณ์จำนวนมากภายใต้ปฏิเสธรว่าอิสยาห์จะสามารถเห็นไซรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนจนสามารถเรียก

พระองค์โดยพระนาม ฉะนั้นคำวิจารณ์ของพวกเขาถือว่าส่วนนี้ของหนังสืออิสยาห์ได้ถูกเขียนไว้โดยใครสักคนหนึ่งระหว่างการเนรเทศและหลังจากที่ไซรัสทรงให้การช่วยเหลือแก่อิสราเอล... กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเขียนหลังเหตุการณ์ อย่างไรก็ตามเป็นความน่าสนใจอย่างยิ่งที่พบว่าโจเซฟสันนักประวัติศาสตร์ชาวยิวได้ยอมรับคำของอิสยาห์แม้แต่ได้ยกถ้อยคำจากจดหมายของไซรัสที่ยืนยันคำพยากรณ์ของศาสดา ส่วนหนึ่งของเรื่องราวของโจเซฟสันได้ถูกยกมาไว้ ณ.ที่นี้:

“...พระองค์ (พระเจ้าผู้เป็นเจ้า) ทรงกระตุ่นพระทัยของไซรัสและทำให้ไซรัสเขียนสิ่งนี้ไปตลอดทั่วเอเชีย:-

“ดังนั้นไซรัสผู้เป็นกษัตริย์ดำรัสว่า เนื่องจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงแต่งตั้งเราเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่มีผู้คนพำนักอาศัย เราเชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งประชาชาติแห่งอิสราเอลสักการะ เพราะแท้จริงแล้วพระองค์ทรงทำนามของเราล่วงหน้าโดยศาสดาผู้หนึ่ง และที่เราควรสร้างนิเวศน์แห่งหนึ่งเพื่อพระองค์ในเยรูซาเล็มในดินแดนแห่งยูเดีย” การนี้เป็นที่รู้ถึงไซรัสโดยการที่พระองค์ทรงอ่านหนังสือที่อิสยาห์ได้ทิ้งไว้เบื้องหลังในคำพยากรณ์ เนื่องด้วยศาสดาผู้หนึ่งกล่าวว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงกล่าวดังนั้นแก่เขาในภาพนิมิตอันเป็นเรื่องลับ:-

“ความประสงค์ของเราคือ ให้ไซรัสผู้ที่เราได้แต่งตั้งเป็นกษัตริย์เหนือประชาชาติยิ่งใหญ่มากมาย ส่งผู้คนของเรากลับสู่ดินแดนบ้านเกิดของพวกเขาและสร้างพระวิหารของเรา”

“การนี้ได้รับการทำนายไว้ล่วงหน้าโดยอิสยาห์เมื่อหนึ่งร้อยสี่สิบปีก่อนที่พระวิหารจะถูกทำลาย ดังนั้นเมื่อไซรัสได้อ่านเรื่องนี้และชื่นชมในพลังอำนาจแห่งสวรรค์ ความคิดของพระองค์ที่จะทำให้สิ่งนี้ได้รับการเขียนไว้เป็นความจริง ดังนั้นพระองค์ทรงเรียกบรรดาชาวยิวอันเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดในบาบิโลนและตรัสแก่พวกเขาว่า พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขากลับสู่ประเทศของพวกเขาและสร้าง กรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าขึ้นใหม่ โดยพระองค์จะให้ความช่วยเหลือพวกเขา

และว่าพระองค์จะเขียนบอกไปยังบรรดาผู้ปกครองและผู้ว่าราชการซึ่งอยู่ในอาณาบริเวณยูเดียประเทศของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะมอบทองคำและเงินเพื่อการสร้างพระวิหารแก่พวกเขาและมอบสัตว์ต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาด้วย” (Sidey B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, p.107-8)

(16-31) อิสยาห์ 45:1-4 เป็นไปได้อย่างไรที่ว่าไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียได้รับการเรียกว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้”

ในงานของเขาเกี่ยวกับอิสยาห์ อัลเฟรด มาร์ติน ได้ให้คำตอบที่ดีเลิศสำหรับคำถามนี้ “ไซรัสเป็นกษัตริย์ต่างชาติองค์เดียวที่ได้รับการเรียกว่า ผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” เนื่องจากสิ่งนี้เป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรู ซึ่ง *พระมาไซยา* ไซรัสในความหมายหนึ่งคือสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของผู้ได้รับการเจิม หรือพระเจ้าพระเยซูคริสต์ บ่อยครั้งการใช้เป็นสัญลักษณ์ได้ถูกเข้าใจผิดและใช้กันอย่างผิดๆ สัญลักษณ์คือสัญลักษณ์ทางการพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้ง ซึ่งตามปกติคือพระคริสต์ เมื่อบุคคลหรือสิ่งของได้รับการเรียกว่าสัญลักษณ์ นั่นมิได้แปลความหมายอันแท้จริงของมันหรือปฏิเสธความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ของมัน ไซรัสทรงเป็นกษัตริย์ชาวเปอร์เซียและเราไม่มีหลักฐานว่าพระองค์ได้เคยรู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่แท้จริง แม้ว่าศาสนาของเปอร์เซียโดยการเปรียบเทียบแล้วจะค่อนข้างปลอดภัยจากการถือรูปเคารพอันน่าชิงชังของบาบิโลน ด้วยเหตุนี้เมื่อได้มีการกล่าวว่าไซรัสเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของพระคริสต์มันมิได้เป็นการกล่าวหาว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนพระเจ้าพระเยซูคริสต์ในทุกลักษณะการ ความคล้ายคลึงประการเดียวที่ได้มีการแสดงออกไว้อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่า ไซรัสคือผู้ได้รับการเจิมซึ่งปลดปล่อยผู้คนอิสราเอลจากการเป็นเชลยของพวกเขา ในลักษณะดังกล่าวนี้พระองค์ทรงซึ่งไปยังผู้ได้รับการเจิมที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้ซึ่งทรงช่วยผู้คนเหล่านี้จากความผิดบาปของพวกเขา” (*Isaiah, The Salvation of Jehovah*, p.77-78)

(16-32) อีสยาห์ 45:3 ไชรัสทรงร่ำรวยจากการยึดครองบาบิโลนหรือ?

เมื่อไชรัสทรงเป็นใหญ่ในเอเชีย พระองค์ทรงนำ “ทองคำและเงินออกไปคิดเป็นมูลค่าโดยน้ำหนักเทียบกับเงินปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับประมาณ 126,224,000 ปอนด์” (Adam Clarke *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:178) อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราในปี ค.ศ. 1981 ระหว่างเงินปอนด์สเตอร์ลิงกับเงินดอลลาร์อเมริกันจะทำให้ทรัพย์สินที่ไชรัสนำไปจากบาบิโลนมีจำนวนเท่ากับประมาณ 284 ล้านดอลลาร์

(16-33) อีสยาห์ 45:7 พระเจ้าทรงสร้างความชั่วร้ายหรือ?

ในส่วนแรกของข้อพระคัมภีร์นี้อีสยาห์เสนอสิ่งที่ตรงกันข้ามต่อไปนี้:

“เราปั้นความสว่างและสร้างความมืด”

“เราทำให้เกิดสันติสุขและสร้างความชั่วร้าย”

เพราะสิ่งตรงข้ามกับสันติสุขคือความเสียหายหรือความลำบาก การแปลที่ชัดเจนกว่าคือ “เราปั้นความสว่างและสร้างความมืด เราทำความสุขสบายและสร้างวิบัติ” ความคิดก็คือพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อสันติสุข ทว่าพระองค์ทรงส่งการพิพากษามาสู่คนชั่วร้ายที่สูงงมในความผิดบาปด้วย ฉะนั้นแม้เมื่อผู้ชั่วร้ายถูกลงโทษโดยผู้ชั่วร้าย (ดู มอรมอน 4:5) มันอยู่ภายใต้การนำของพระเจ้า

(16-34) อีสยาห์ 45:8 ฟาสุวรรณค์ “โปรยฝน” และท้องฟ้า “หลังความชอบธรรมลงมา” ได้อย่างไร?

แทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าอีสยาห์กำลังหมายถึงสิ่งเดียวกันกับที่ได้มีการบันทึกไว้ในสดุดี 85:11 “ความสัตย์สุจริตจะออกขึ้นมาจากแผ่นดินและความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟาสุวรรณค์” อีสยาห์เห็นแผ่นดินโลกเปิดออกและข่าวแห่งความรอดได้ถูกนำมาปรากฏซึ่งพาดพิงถึงการปรากฏขึ้นของพระคัมภีร์มอรมอนจากบันทึกของนี้ไฟที่ถูกฝังไว้ (เปรียบเทียบกับเอเสเคียล 37:15-20; see also James E. Talmage, *A Study of the Articles of Faith*, p.275-76; McConkie, *Mormon Doctrine*, p.99; Orson Pratt, in *Journal of*

Discourses, 17:287-88)

เหตุการณ์แห่งยุคสุดท้ายนี้แสดงให้เห็นว่าทิวาไม่สามารถกล่าวแก่ผู้สร้างมันอย่างแท้จริงว่า “ท่านกำลังทำอะไร” (ข้อ 9) หลายคนที่ได้วางแผนร้ายต่อ โจเซฟ สมิธมิได้เพียงแต่กำลังล่วงเกินพระผู้สร้างของพวกเขาเองด้วยผู้ซึ่งชายผู้นั้นคือผู้รับใช้ของพระองค์

(16-35) อีสยาห์ 45:12 อะไรเป็นของพระเจ้าและอะไรเป็นของมนุษย์เอง?

บ่อยครั้งมนุษย์และองค์กรต่างๆ จัดการกับสิ่งต่างๆ ของแผ่นดินโลกในลักษณะแห่งการเป็นเจ้าของ “ผมเป็นเจ้าของบ้านหลังใหญ่” บุคคลหนึ่งอาจพูด หรือ “ผมสร้างกิจการนี้ขึ้นมาด้วยแรงงานของผมเอง ดังนั้นมันจึงเป็นของผม” ถ้าข้อความเหล่านี้เป็นจริงโดยแท้แล้ว เราก็จะสามารถเข้าใจถึงการลงเล่นที่บุคคลจะแบ่งปันมันกับผู้อื่นหรือที่จะมอบส่วนหนึ่งในสิทธิที่กำหนดไว้เพื่อพระเจ้า แต่มนุษย์ไม่สามารถพูดถึงความเป็นเจ้าของ พระเจ้าได้ทรงเตือนอิสราเอลผ่านอีสยาห์ว่า พระองค์คือผู้สร้างแผ่นดินโลก ฉะนั้นพระองค์แต่ผู้เดียวสามารถอ้างถึงมันได้ในลักษณะแห่งการเป็นเจ้าของ ในถ้อยคำที่คล้ายดังของอีสยาห์พระเจ้าทรงเตือนสิทธิยุคสุดท้ายว่าพระองค์ได้สร้างแผ่นดินโลก และว่ามนุษย์เป็นเพียงผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของพระองค์เท่านั้น (ดู ค.พ. 104:13-14; 54-57) ครั้นแล้วพระองค์ทรงประทานคำเตือนนี้ไว้ “อย่าให้ใครในบรรดาพวกเจ้าว่ามันเป็นของเขาเองเพราะจะไม่เรียกมันหรือส่วนใดของมันเป็นของเขา” (ค.พ. 104:70)

เอลเดอร์สเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้ถามคำถามสำคัญบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้:

“ท่านรู้สึกมีใจเพื่อแผ่เมื่อก่อนท่านจ่ายเงินส่วนสิบของท่านหรือไม่? รู้สึกกระหายมีใจเมื่อมันเป็นเงินก้อนใหญ่หรือ? รู้สึกมีใจเพื่อแผ่ต่อบิตามารดาของเขาหรือเมื่อเขาได้ล้างรถให้และปูที่นอนให้? ท่านใจกว้างหรือเมื่อท่านจำค่าเช่าหรือเมื่อท่านชำระเงินที่ธนาคาร? ท่านมีได้ใจบุญหรือใจกว้าง ท่านเพียงแต่ซื้อสัตย์เมื่อท่านจ่ายส่วนสิบของท่าน [อีสยาห์ 45:12]

“บางทีทัศนคติของท่านอาจเกิดจากแนวคิดที่ไม่ถูกต้องของท่าน

“ท่านจะขโมยดอลลาร์จากเพื่อนของท่านหรือ? ท่านจะขโมยยางรถจากรถของเพื่อนบ้านหรือ? ท่านจะยืมเงินจากเงินประกันของแม่หม้ายโดยเจตนาที่จะไม่ใช้คืนหรือ? ท่านปล้นธนาคารหรือ? ท่านรู้สึกตกใจกับการขึ้นค่าต่างๆ นี้ แล้วท่านจะปล้นจากพระเจ้าเป็นเจ้าของท่าน พระเจ้าของท่านผู้ซึ่งได้จัดการสิ่งต่างๆ อย่างแสนใจบุญแก่ท่านหรือ?”

“ท่านมีสิทธิที่จะแบ่งปันเงินทุนของผู้ว่าจ้างท่านเพื่อจ่ายหนี้สินของท่าน เพื่อซื้อรถยนต์เพื่อครอบครัว เพื่อเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อสร้างบ้านของท่านหรือ?”

“ท่านจะเอาเงินของเพื่อนบ้านเพื่อส่งลูกไปมหาวิทยาลัยหรือไปเป็นผู้สอนศาสนาหรือ? ท่านจะช่วยญาติพี่น้องหรือเพื่อนของท่านด้วยเงินทุนที่ไม่ใช่ของท่านหรือ? บางคนทำให้มาตรฐานของเขาสับสนปนเปออดมคติของเขาออกนอกทาง ท่านจะนำเงินส่วนสิบเพื่อจ่ายทุนก่อสร้างหรือทุนบำรุงสาขาของท่านหรือ? ท่านจะให้ของขวัญแก่ผู้ยากไร้ด้วยเงินของผู้อื่นหรือ? ด้วยเงินของพระเจ้าหรือ?” (Conference Report, Apr. 1968, p.77)

การตอบคำถามนี้อย่างซื่อสัตย์อาจเผยต่อสิทธิชนสมัยปัจจุบันว่า เขาเดินอยู่ใกล้กับทางแห่งอันตรายเช่นเดียวกับทางแห่งคนโง่ที่ชาวอิสราเอลโบราณเลือกเดิน

(16-36) อิสยาห์ 45:15-25 พระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลคือพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูคริสต์

นี่คือหนึ่งในประจักษ์พยานพื้นฐานของอิสยาห์โดยส่วนมากที่สุดแล้วโลกแห่งคริสตจักรได้พลาดจากการมองเห็นข้อเท็จจริงที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือพระเยซูคริสต์ในสภาพก่อนมตะ บ่อยครั้งพวกเขากล่าวถึงเทววิทยาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่าแตกต่างโดยสาระสำคัญจากของภาคพันธสัญญาใหม่ เนื่องจากพวกเขาถือว่าแนวความคิดของพระผู้เป็นเจ้าของโอนอ่อนลงเมื่อผู้คนได้มีความศรัทธาและประณิตยิ่งขึ้น คนตาบอดได้ปฏิเสธที่จะมองเห็น มันมิได้เป็นเพียงการเปิดเผยสมัยปัจจุบันที่สอนว่าพระเยซูหรือพระคริสต์ ทั้งผู้เขียนของพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ให้ประจักษ์พยานถึงสิ่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าและไม่มีผู้

ใดทำมันบ่อยครั้งกว่าหรือเต็มไปด้วยพลังมากกว่าที่อิสยาห์ทำ

ในบทนี้ของคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการเผยไว้อย่างแจ่มชัด จงพิจารณาพยานที่ให้ไว้ในที่นี้:

1. พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก (ดู ข้อ 16)
2. พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลด้วยความรอดอันเป็นนิรันดร์ (ดู ข้อ 17)
3. พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง (ดู ข้อ 18)
4. พระองค์ทรงยุติธรรมและทรงพลังที่จะช่วยเหลือ (ดู ข้อ 21)
5. ไม่มีนามอื่นใดที่ได้ถูกประทานมาให้ซึ่งมนุษย์อาจได้รับการช่วยให้รอดได้ (ดู ข้อ 21-22)
6. พระคำของพระองค์คือความจริงและความชอบธรรม (ดู ข้อ 23)
7. เข้าทุกเข้าจะก้มลงและล้นทุกล้นจะสารภาพว่าพระเยซูคือพระคริสต์ (ดู ข้อ 23 เปรียบเทียบกับโรม 14:11; see also Smith, Doctrines of Salvation, 2:20)
8. พระองค์ทรงคือพระผู้เป็นกลางสำหรับเชื้อสายทั้งสิ้นแห่งอิสราเอล (ดู ข้อ 24)

(16-37) อิสยาห์ 45:23 มันทนความว่าอย่างไรที่จะกล่าวว่า“ทุกเข้าจะกราบลงทุกล้นจะสารภาพ”?

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ กล่าวว่า: “ข้าพเจ้าต้องการจะชี้ให้เห็นถึงบางสิ่งที่ได้รับการกล่าวไว้บ่อยครั้งในพระคัมภีร์ และข้าพเจ้าคิดว่ามีการเข้าใจผิดบ่อยๆ และนั่นคือข้อความที่ว่า “ทุกเข้าจะกราบลงและทุกล้นจะสารภาพ” [อิสยาห์ 45:23; โรม 14:10-11; ฟิลิปปี 2:9-11; ค.พ. 76:110; 88:104] ข้าพเจ้าสงสัยว่ามีพวกเราที่คนซึ่งมีความคิดที่ว่าทุกเข้าจะกราบลงและทุกล้นจะสารภาพ นั่นคือเครื่องหมายแห่งการอภัยบาปและเป็นอิสระจากบาป และว่าผู้กระทำได้รับการเตรียมเพื่อความสูงส่ง? ถ้าท่านคิดเช่นนั้นท่านก็คิดผิด มันมิได้หมายความว่านั่นเลย

“เวลาจะมาถึงเมื่อ ‘ทุกเข้าจะกราบลงและทุกล้นจะสารภาพ’ แต่มนุษย์ชาติส่วนใหญ่จะได้เข้าสู่อาณาจักรที่

เมลเซียลชั่ววันจันทร์ ขอให้ข้าพเจ้าอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้: เวลาจะมาถึงเมื่อคนทั้งหลายจะเห็นการช่วยให้รอดของพระเจ้าเมื่อประชาชาติ ตระกูล ภาษา และผู้คนจะเห็นพ้องกันและจะสรรภาพต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงธรรม” (โมไซยา 16:1-4)

“มันเป็นเรื่องดีที่มนุษย์เข้าถึงสภาวะที่เขาเต็มใจที่จะสรรภาพว่าคำพิพากษาที่มีต่อพวกเขาในยูติธรรมและพวกเขาจะกราบลงและจะเข้าใจ โดยการมองตากัน” (*Doctrines of Salvation, 2:30*)

เจตนาของอิสยาห์คือการรับรองต่อชาวโลกทั้งปวง ทั้งต่อผู้ชั่วร้ายและผู้ชอบธรรมว่าพระเยซูคริสต์คือพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล และว่าวันหนึ่งคนทั้งปวงจะต้องยอมรับข้อเท็จจริงนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหรือได้เป็นสาธุ-

ศิษย์ของพระองค์หรือไม่

(16-38) อีสยาห์ 46 รูปเคารพคือรูปเคารพ แต่พระคริสต์คือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

บทสร้อยแบบร้อยกรองของบทนี้เป็นทั้งสิ่งใหม่และคุ้นเคย มันเป็นตัวอย่งอันดีว่าความคิดของชาวบูรพาได้รับการสั่งสอนอย่างไร สิ่งเดียวกันได้รับการกล่าวซ้ำอีกโดยมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในลักษณะนี้ผู้อ่านจะถูกผลักดันเข้าสู่ข้อยุติของผู้สอนอย่างไม่สามารถเลี่ยงได้ อีสยาห์เป็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับเทคนิคแบบนี้ อีสยาห์ได้ขยายจำนวนลักษณะการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงร้องขอต่ออิสราเอลและได้ปล่อยให้ข้อยุติเพียงประการเดียว เราเป็นพระเจ้าและไม่มีอื่น

“ได้เหมือนเรา” (ข้อ 9)

บาบิโลนของชาวคัลเดีย

อิสยาห์ 47:5

ถูกเรียกว่า “นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย”

อิสยาห์ 47:6

มิได้แสดงว่าความกรุณาต่ออิสราเอลที่ได้ทำพันธสัญญาไว้ แต่ได้วางแอกอย่างหนักบ่าของพวกเขา

อิสยาห์ 47:7

โอ้อวดว่าไม่มีผู้ใดทำลายได้ แต่ล้มเหลวที่จะมองเห็นว่าการพิพากษาซึ่งจะทำลายนางในที่สุด

อิสยาห์ 47:8

ประกาศความริ้นรมย์ของนาง เป็นจุดหมายและเป็นความสำเร็จของความฝันแห่งชีวิต ไม่เพียงแต่หนทางสู่มันเท่านั้น

บาบิโลนหรือความชั่วร้ายทางวิญญาณ

ดั่งที่ลัษคมได้ถูกดึงดูดโดยหญิงงาม ดั่งนั้นลูกหลานมนุษย์ก็ได้ถูกดึงดูดโดยประกายแสงและอำนาจทางวิญญาณของบาบิโลน

แม้ว่าความชั่วร้ายของบาบิโลนดูเหมือนน่าสนใจเพราะมันดูง่ายหรือน่ารื่นรมย์ มันเพียงทำให้ผู้กระทำความดีเป็นทาส

ในความตาบอด บาบิโลนทางวิญญาณทำให้เกิดความโกลาหลในโลก, โดยล้มเหลวที่จะเห็นการกระทำอันเป็นการทำลายพวกเขาเอง

บาบิโลนแห่งโลกได้รับการครองบัลลังก์อย่างมีชัยเมื่อมนุษย์สักการะตถันหาแห่งเนื้อหนัง บาบิโลนได้กลายเป็นพระเจ้าปลอม หลักคำสอนแห่งความทายนะนี้จะ “ปฏิเสธอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าของพระผู้บริสุทธิ์ของอิสราเอลและ...กล่าวกับผู้คนว่า...ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” (2 นีไฟ 28:5) และ “ไม่มีนรก” ดั่งนั้นมาร “จับพวกนี้ไว้ด้วยโซ่อันนำพริ้นพริ้งของเขา ซึ่งจากนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย (2 นีไฟ 22:28)

อิสยาห์ 47:10

โดยผ่านอำนาจชั่วร้ายของบาบิโลนเองทำให้มนุษย์ตก
อยู่ภายใต้อำนาจของมัน

บาบิโลนแห่งโลกโดยผ่านพันธสัญญาและการกระทำอัน
ชั่วร้ายผูกมัดความภาคภูมิใจของมนุษย์ไว้กับประมุขแห่ง
ความมั่งคั่ง และสัญญาแห่งการได้มาโดยลึกลับ

อิสยาห์ 47:10

“นางพญาแห่งราชอาณาจักร” นี้ยิ่งใหญ่ กระทั่งว่าผู้
ปกครองแห่งนางตกอยู่ในความคิดที่ว่าพวกเขาเป็น
ศูนย์แห่งความรู้และปัญญา และบังคับพลเมืองของ
พวกเขาคุกเข่าต่อกษัตริย์และมีใช้ต่อพระผู้เป็นเจ้า
(ดู ดาเนียล 3:1-6; 6:1-7)

บาบิโลนแห่งโลกคิดว่ามีความเชี่ยวชาญในสรรพความรู้
ทั้งปวงและให้โองการว่ามนุษย์ต้องยอมรับอำนาจอัน
สูงสุดของมัน ขณะที่มนุษย์โอบกอดหลักคำสอนแห่ง
อเวจีนี้ พวกเขาเริ่มเชื่อว่าพวกเขารู้ ในที่ซึ่งคนอื่น ๆ
ไม่รู้ และพวกเขากลายเป็นพระเจ้าที่แต่งตั้งตนเอง
แม้จนการให้หรือการเอาชีวิต (เปรียบเทียบกับทัศนคติ
เกี่ยวกับ 2 นิโไฟ 9:20) โอ้แผนอันฉลาดแกมโกงของ
คนชั่วคนนั้น! โอ้ความถือตัวและความอ่อนแอและ
ความโง่งของมนุษย์ เมื่อเขามีการศึกษา เขาคิดว่าเขา
ฉลาดและเขาไม่เชื่อฟังคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้า
เพราะเขาไม่รับโดยคิดว่าเขารู้ด้วยตนเองดังนั้นปัญญา
ของเขาคือความโง่งและมันหาเป็นประโยชน์แก่เขาไม่
และเขาจะตาย” (2 นิโไฟ 9:28 ย้ำตัวเอน)

(16-39) อิสยาห์ 46:11 อะไรคือ “เหยี่ยวมาจากตะวันตก”?

การอุปมานี้หมายถึงไซรัสได้ถูกลิขิตตามคำพยากรณ์
ที่จะสยบบาบิโลนอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด (ดู อิสยาห์
46:11) นี่เป็นการเสริมข้อความที่เหมาะสม และเป็น
เสมือนคำนำเพื่อบทที่ 47 ซึ่งความพินาศของบาบิโลนได้
ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง

**(16-40) อิสยาห์ 47 บาบิโลนทางวิญญาณคือ องค์
ปลอมที่ถูกบิดเบือนของพระเยโฮวาห์**

บทนี้แสดงให้เห็นมากเท่ากับบทอื่นๆ ในพระคริสต-
ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถึงขอบเขตที่ซาตานได้
กระทำเพื่อให้การกล่าวเท็จนินทร์ของเขาสำเร็จผลนับ
แต่การเริ่มต้นลูซิเฟอร์ได้กล่าวในหัวใจของเขาว่า “ข้าจะ
ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้า
จะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ ที่สูงนั้นข้าจะนั่งบนขุนเขาสูง
เหมือนสถาน ณ ที่อุดรไกล ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ
ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์
14:13-14) ดังที่ไซอันคือลูกหลานทางวิญญาณของพระ-

เจ้าพระเยซูคริสต์บาบิโลนคือลูกหลานแห่งความชั่วร้าย
ของลูซิเฟอร์ผู้ซึ่งตกไปและกลายเป็นซาตาน “บิดาของ
ความเท็จทั้งหมด” (โมเสส 4:4) แผนผังที่แนบไว้แสดง
ถึงวิธีที่บาบิโลนของโลกนี้โลกได้แสวงหาที่จะครอบครอง
เหนือลูกหลานมนุษย์อย่างไร

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง**(16-41) “ให้ออกไปจากบาบิโลน”**

แม้ว่าคำประกาศสู่อำนาจและความยิ่งใหญ่อาจได้ถูก
กระทำอย่างห้าวหาญโดยโลกและทำอย่างมั่นใจมากจน
ว่าคนทั้งหลายจะทำตาม มันจะมีได้ทำให้ผู้อวดโอ้มีสิทธิ
ที่เขาได้กล่าวอ้าง เนื่องจากการล่องละเมียดทุกอย่างมีการ
ลงโทษและไม่ว่าเราจะกล่าวถึงบาบิโลนทางกายภาพของ
โลกซึ่งได้กดขี่มนุษย์ภายใต้อำนาจแห่งการบงการอย่าง
ต่อเนื่องหรือถึงบาบิโลนทางวิญญาณของโลกซึ่งได้ทำให้
สาธุศิษย์ทั้งหลายของพวกเขาตกเป็นทาส มันก็คือสิ่ง
เดียวกัน บาบิโลนจะถูกทำลาย ดังนั้นพระเจ้าได้ทรง
เตือนผู้คนของพระองค์โดยผ่านศาสดา: “เจ้าของออกไป...จากบาบิโลนจากท่ามกลางความชั่วร้ายซึ่งเป็นบาบิ-

---

โลนฝ่ายวิญญาณ” (ค.พ. 133:14) จงสังเกตการเตือนของอิสยาห์บาบิโลนจะถูกนำลงสู่พงธูลี (ดู อิสยาห์ 47:1) จะกลายเป็นความหายนะเหมือนดังทาสแห่งความชั่วร้ายแห่งธรรมชาติของมันเอง (ดู อิสยาห์ 47:2-3) ตกจากสถานแห่งความชื่นชมของมันในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย (ดู อิสยาห์ 47:5) ถูกปฏิเสธสิ่งที่มันได้อวดอ้างถึงการครอบครองลูกๆ (พลเมือง) และแต่งงาน (ซึ่งเป็นการช่วยหญิงคนหนึ่งให้พ้นจากความอับอายภายในสังคม) (ดู อิสยาห์ 47:9) ได้ถูกทำลายโดยแหล่งที่มันไม่รู้จัก (ดู อิสยาห์ 47:11) และจะถูกชำระล้างจากแผ่นดินโลกแม้ดังโดยไฟ (ดู อิสยาห์ 47:14)

โดยแท้แล้วอิสยาห์ก็กล่าวเช่นเดียวกับแอลมา “ความ

ชั่วร้ายไม่เคยเป็นความสุขเลย” (แอลมา 41:10)

ประสบการณ์ของท่านในการศึกษาบทเหล่านี้ของอิสยาห์ควรมีความหมาย เพราะคำของอิสยาห์ที่ได้รับการเขียนไว้เพื่อสอนหลักการอันยิ่งใหญ่ ซึ่งปลอดภัยสำหรับลูกหลานของมนุษย์ที่กำลังดำเนินตามพระมาไซยา แม้พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์แห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก “โอ ชาวอิสราเอลที่โง่เขลาเหล่านั้น! เหตุใดพวกเขาจึงมองไม่เห็น? “แต่พวกเขาจะพูดตลอดไปว่าพวกเขาเองเป็นคนบาป มองไม่เห็นความพินาศที่คอยทำอยู่และไม่เห็นบรรดาผู้ที่รับใช้เขา

นั่นคือข้าวสารของอิสยาห์ ซึ่งใช้ได้กับพวกเขาในปัจจุบันเช่นเดียวกับชาวอิสราเอลโบราณ

การรวบรวมอิสราเอลและ การเสด็จมาของพระมาไซยา

(17-1) บทนำ

นี่ไฟชอบที่จะยกถ้อยคำของอิสยาห์มากล่าว จากทำ
ลิปห่าบทในหนังสือของเขา ลิปเก็บหามาจากอิสยาห์และ
เขาได้ยกถ้อยคำอื่นๆ ของอิสยาห์มากล่าวด้วยในงาน
เขียนของอิสยาห์ทั้งหมดหกสิบหกบทประมาณเกือบหนึ่งใน
ในสามได้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์มอรมอนไม่น่าแปลก
ใจเลยว่านี่ไฟเอ่ยถึงอิสยาห์โดยชื่อ แทนการเพียงกล่าว
อ้างอิงถึงเขาโดยการเรียกว่า “คาสดา” (ดู 1 นี้ไฟ 19:24;
22:1-2 และ 2 นี้ไฟ 6:12, 14) เขาอธิบายว่าเขาได้อ่าน
หนังสืออิสยาห์ให้ผู้คนของเขาฟังเพื่อว่าเขาจะ “ได้
ชักชวนเขาได้เต็มที่ยิ่งขึ้นให้เชื่อในพระเจ้าพระผู้เฒ่าของ
เขา” (1 นี้ไฟ 19:23)

อิสยาห์ 48 ถึง 54 รวมงานที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของอิสยาห์
บางอย่างไว้ หกในเจ็ดบทนี้ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย
น้อยจะพบในพระคัมภีร์มอรมอน บทอื่นๆ บทที่ 52 มี
กระจายอยู่ทั่วไปในบันทึกศักดิ์สิทธิ์เล่มนี้ ฉะนั้นพระ-
คัมภีร์มอรมอนเป็นสิ่งช่วยเหลือที่ดีที่สุดในการเข้าใจงาน
เขียนส่วนนี้ของอิสยาห์

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่าน
ในการอ่านและศึกษาอิสยาห์ 48-54 ส่วนเสริมความ
เข้าใจ E ควรได้รับการอ้างอิงถึงตลอดเวลาในการ
ศึกษาหนังสืออิสยาห์ของท่าน ส่วนเสริมความเข้าใจ
F ให้การสรุปถึงพื้นเพทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการ
ปฏิบัติศาสนกิจของคาสดาอิสยาห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์
ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำ
ส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ อิสยาห์ 48-54

(17-2) อิสยาห์ 48:1-11 “ฟังข้อนี้สิ โอวงศ์ของยา- โคบเอ๋ย”

อิสยาห์ 48 เป็นบทแรกของอิสยาห์ที่ได้รับการยกมา
กล่าวในพระคัมภีร์มอรมอนและพบได้ใน 1 นี้ไฟ 20 ทุก
ข้อในพระคัมภีร์มอรมอนจะปรากฏว่าแตกต่างไปจาก
เนื้อความของฉบับคิงเจมส์ และความแตกต่างเหล่านี้
หลายแห่งสำคัญ สามารถสันนิษฐานได้ว่าเนื้อความใน
พระคัมภีร์มอรมอนมีความถูกต้องมากกว่าของฉบับคิง
เจมส์ เพราะนี่ไฟได้มีชีวิตอยู่ภายหลังสมัยของอิสยาห์
เพียงร้อยกว่าปีและเป็นไปได้มากที่สุดว่าได้ครอบครอง
เนื้อความฉบับที่บริสุทธิ์กว่าฉบับที่ผู้แปลฉบับคิงเจมส์
ได้ใช้ เปรียบเทียบข้อ 1-2, 6-7, 11, 14, 16-17 และ 22
ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับอย่างละเอียดเพื่อดูการเปลี่ยน
แปลงที่สำคัญ

(17-3) อิสยาห์ 48:1-8 การละทิ้งความเชื่อของยูดาห์

ข้อ 1 และ 2 ในบทที่ 48 ของหนังสืออิสยาห์ได้พรรณ-
นาถึงการละทิ้งความเชื่อของอิสราเอลจากวิถีทางที่ได้รับ
การเปิดเผยของพระเจ้าเป็นเจ้าในขณะที่ผู้คนที่ได้รับการ
เลือกเหล่านี้ของพระเจ้าได้ “ออกมาจากน้ำ...แห่งบัป-
ติสมา” (1 นี้ไฟ 20:1; เปรียบเทียบอิสยาห์ 48:1-2 กับ 1
นี้ไฟ 20:1-2) “พวกเขายังไม่ตั้งต้นอยู่ในพระเจ้า”
(1 นี้ไฟ 20:2) กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ พวกเขาได้ละทิ้ง
ความเชื่อ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงเลือกที่จะแสดงพลัง
อำนาจแห่งการรอบรู้ทุกสรรพสิ่งของพระองค์ พระองค์
ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรง “แจ้งให้ทราบแต่เก่า
ก่อน” ซึ่งคือพระองค์ได้ทรงกล่าวถึงพวกเขาก่อนการเกิด
ขึ้นของพวกเขาและ “ในทันใดนั้น...ก็ได้กระทำ” การทำ
ให้มันเกิดขึ้น (อิสยาห์ 48:3) พระองค์ตรัสว่า การนี้
พระองค์ได้กระทำทั้งนี้ ผู้ละทิ้งความเชื่อจะกล่าวว่า “รูป
เคารพของข้ากระทำเอง” (ข้อ 5) หรือ “ดูเถิดเรารู้แล้ว”
(ข้อ 7) นั่นคือการพูดว่า “ข้าพเจ้าได้รู้แล้ว” ครั้นแล้ว
พระเจ้าทรงสัญญาที่จะยังพระพิโรธของพระองค์ไว้ ทว่า

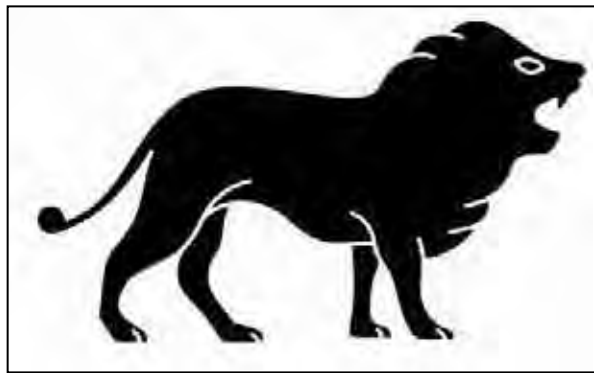
ปฏิเสฐที่จะประทานรัศมีภาพของพระองค์แก่พระเจ้าปลอมหรือมีทรงยอมให้พระนามของพระองค์แปดเปื้อน (จงเปรียบเทียบข้อ 11 กับ 1 นีไฟ 20:11) ดังนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าในการเปิดเผยอนาคตแก่มนุษย์ได้รับการทำให้แจ่มชัดส่วนหนึ่งมันเป็นข้อพิสูจน์อันแน่นอนว่าพระองค์ทรงคือพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง เนื่องจากไม่มีรูปเคารพที่ทำเทียมขึ้นใดๆ สามารถลอกเลียนการปาฏิหาริย์นี้ได้

(17-4) อิสยาห์ 49 อิสราเอลกระจัดกระจายไปบนเกาะต่างๆ ในทะเล

มอนเต้ เอส. ไนแมน ให้ข้อสังเกตว่า “บทที่ 49 เป็นหนึ่งในบทที่สำคัญที่สุดในหนังสือทั้งเล่มของอิสยาห์ เนื่องจากได้ทำนายไว้อย่างชัดเจนถึงภารกิจของสิทธิชนยุคสุดท้ายและชะตากรรมของดินแดนอเมริกาโดยเกี่ยวข้องกับเชื้อสายอิสราเอล นีไฟแปลความหมายบทนี้ว่าเป็นคำทำนายที่ว่าดินแดนของอเมริกาจะรับรองอิสราเอลที่ได้กระจัดกระจายบางส่วนในขณะที่เจคอบน้องชายของเขาคิดว่ามันคือทั้งพวกชาวฮิวในเยรูซาเล็มและพวกชนต่างด้าว บทที่ 49 มีความสำคัญยิ่งจนว่าสมาชิกทุกคนของศาสนานักพรฯ ควรศึกษามันอย่างพากเพียร” (“Great are the Words of Isaiah,” p.173-74)

(17-5) อิสยาห์ 49:1-3 “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า”

ตลอดทั้งบทที่ 49 ของอิสยาห์ถูกยกมากล่าวใน 1 นีไฟ 21 ครั้งหนึ่งของข้อ 1 ได้หายไปจากฉบับคิงเจมส์ สิ่งหายไปจากพระคัมภีร์ไบเบิลก็คือข้อความที่ว่ากระจัดกระจายของอิสราเอลเป็นผลโดยตรงจากความชั่วร้ายของผู้นำทางศาสนา บรรดาผู้ที่อยู่บนเกาะต่างๆ ซึ่งถูกเชิญชวนให้รับฟังคือกึ่งก้านที่กระจัดกระจายไปของอิสราเอล นีไฟได้เขียนไว้ว่าเมื่อถึงยุคของเขา “ส่วนใหญ่ของทุกเผ่าถูกนำไป “อิสราเอล” กระจัดกระจายไปมาบนเกาะในทะเล” (1 นีไฟ 22:4) นอกจากนี้มันเป็นสิ่งที่ชัดเจนแจ้งว่าบุคคลผู้ที่กำลังพูดอยู่ในข้อเหล่านี้คำว่า “ข้าพเจ้า” ในอิสยาห์ 4:1-2 คืออิสราเอล ปากของมัน “เหมือนดาบคม” (ข้อ 2) เนื่องจากมันมีพระคำของพระผู้เป็นเจ้าที่จะ

สิงโตตราประจำเผ่ายูดาห์

ให้แก่บรรดาประชาชาติ ในหลายแห่งข่าวสารของพระผู้เป็นเจ้าได้ถูกเปรียบว่าเป็นดาบที่คมกริบ (ดู เอเฟซัส 6:17; วิวรณ์ 1:16; 2:12 ค.พ. 6:2; 33:1) มันมีสองคมเนื่องจากมันตัดผ่านไม่ว่ามันจะเคลื่อนไปในทิศทางใด

แต่อิสราเอลโบราณมิได้เผยแผ่พระคำของพระผู้เป็นเจ้าดังที่พวกเขาควรทำ โดยที่ได้อำนาจจากพระเจ้า และถูกวางไว้ภายใต้พันธสัญญาที่จะให้พรแก่บรรดาประชาชาติด้วยพระกิตติคุณและอำนาจฐานะปุโรหิต (ดู เอเบราแฮม 2:11) อิสราเอลส่วนมากที่สุดได้ปฏิเสฐแม้แต่ที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระเจ้า ฉะนั้นข้อ 2 และ 3 ของอิสยาห์ 49 นั้นอาจหมายถึงอิสราเอลยุคสุดท้าย คำอธิบายของไนแมนที่ว่าทำไมจึงได้เป็นดังนี้ว่าสำคัญ

“การชอนอิสราเอลของพระเจ้าไว้ ในเงาแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” ได้รับการขยายความไว้ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาในที่ซึ่งพระเจ้าทรงประกาศว่าผู้ดำรงฐานะปุโรหิตในสมัยการประทานนี้ คือทายาทที่ชอบด้วยกฎหมายตามเนื้อหนังและได้ถูกชอนจากโลก ‘เป็นทายาทตามกฎหมายตามทางแห่งเนื้อหนังและถูกชอนจากโลกกับพระคริสต์ในพระผู้เป็นเจ้า (ค.พ. 86:8-9) การพรรณนาถึงผู้ดำรงฐานะปุโรหิตเหล่านี้ในฐานะ ‘ทายาทตามกฎหมายตามทางแห่งเนื้อหนัง’ เป็นการอ้างอิงถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับเอเบราแฮมที่ว่าบรรดาประชาชาติของแผ่นดินโลกจะได้รับพรโดยผ่านลูกหลานทางกายของเขาผู้ซึ่งดำรงการปฏิบัติศาสนกิจและฐานะปุโรหิต (ดู เอเบราแฮม 2:9-11) พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาชี้ว่าอิสราเอลยุคสุดท้ายคือ ‘เชื้อ

สายของเอบราแฮม' ด้วย (ค.พ. 103:17) โลกไม่รู้ว่าอิสราเอลที่ได้กระจัดกระจายไปนั้นอยู่ที่ไหน ทว่าพระเจ้าทรงรู้และทรงซ่อนเร้นพวกเขาไว้ในพระหัตถ์แห่งการคุ้มครองของพระองค์

“ลูกศรขัดมัน” ซึ่งถูกซ่อนไว้ในแล่งของพระเจ้าอาจอ้างอิงโดยตรงถึงโจเซฟ สมิท ในฐานะ “ผู้พยากรณ์ที่ได้รับเลือก” แห่งยุคสุดท้าย ในความหมายพิเศษนี้ โจเซฟ สมิท คือผู้รับใช้ของพระเจ้า (ดู 2 นิโอฟ 3:6; 3 นิโอฟ 21:10) คำพรรณนาถึงตัวของเขาเองของศาสดาโจเซฟน่าสนใจยิ่งในการมองแง่นี้:

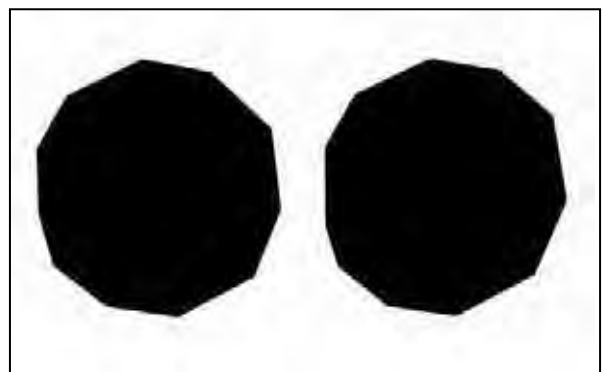
“ข้าพเจ้าเป็นเสมือนหินขรุขระก้อนใหญ่ที่กำลังกลิ้งลงมาจากภูเขาสูง และการขัดเกลาร่างกายเดียวที่ข้าพเจ้าได้รับคือเมื่อแง่มุมบางแห่งได้ถูกขัดออกเมื่อมันได้กระทบกับสิ่งอื่น โดยการกระแทกด้วยกำลังแรงอันแรงกล้ากับการไม่ผ่อนผันทางศาสนานำมาจนปลอม เล่ห์ของทนาย เล่ห์ของผู้คงแก่เรียน บรรณาธิการที่โกหก ผู้พิพากษา และเหล่าลูกขุนที่กินสินบนและอำนาจของผู้บริหารที่ให้การเท็จ โดยได้รับการหนุนหลังจากฝูงชน ผู้ดูหมิ่นพระเจ้าและชายและหญิงที่เลวร้าย อเวจีทั้งหลายได้กระเทาะมุมนั้นและมุมนี้ให้หลุดออก ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเป็นดังลูกศรขัดมันและเรียบในแล่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งจะทรงประทานการครอบครองเหนือพวกเขา เหล่านี้ทั้งหมดและทุกคนแก่ข้าพเจ้าเมื่อแหล่งลี้ภัยแห่งชีวิตของพวกเขาล้มลงและที่ซ่อนเร้นของพวกเขาถูกทำลาย ในขณะที่หินเรียบและขัดมันที่ข้าพเจ้าได้เข้ากระทบจะมีรอยตำหนิ” (TPJS, p.304)

“ถ้าลูกศรได้รับการขัดมันเพื่อว่ามันจะสามารถพุ่งไปได้เที่ยงกว่าและเร็วกว่า และโดยทั่วไปแล้วลูกศรที่ได้รับการขัดมันจะถูกสงวนไว้เพื่อการยิงที่สำคัญที่สุดในสมัยการประทานสุดท้ายนี้เมื่อสิ่งทั้งปวงได้รับการรวมเป็นหนึ่งเดียวคือ ‘การยิง’ ที่สำคัญที่สุดของพระเจ้าจะนั้น พระองค์ทรงได้สงวน ‘ลูกศรขัดมัน’ ของพระองค์ไว้เพื่องานยุคสุดท้ายนี้ โจเซฟได้ถูกเรียกเพื่อมอบพระคำแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแก้วชวอานนี้ (ดู ค.พ. 5:10) ซึ่งทำให้ระลึกถึงการอุปมาถึงดาบคมที่กล่าวไว้ในข้อ 2” (“Great are the Words of Isaiah,” p.176-77)

(17-6) อิสยาห์ 49:4-12 พระเจ้าได้ทรงเลือกอิสราเอล ซึ่งเป็นผู้คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้หรือ?

การฟื้นฟูต้องใช้เวลานานที่จะเกิดขึ้น ระหว่างปีแห่งการรอคอยอิสราเอลที่ถูกตัดออกรู้สึกเปล่าเปลี่ยวและถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้า อิสยาห์ 49:4-12 พรรณนาถึงความเปล่าเปลี่ยวนี้ ข้อ 4 แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่รู้สึกย่อท้อทว่ายังมีชีวิตโดยหมดสิ้น: “ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ...แต่แน่ละความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า (อิสยาห์ 49:4)

นี่ไฟได้กล่าวถึงชาวฮิวในสภาพที่ได้ถูกขับออกของพวกเขว่าเป็นดัง “ผู้ถูกตัดสินโทษและถูกเกลียดชังอยู่ในบรรดาประชาชาติทั้งปวง” (1 นิโอฟ 19:14) อิสยาห์ 49:7 บรรยายถึงเงื่อนไข มนุษย์เยาะเย้ย และเกลียดชังผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า แต่อิสราเอลยังมีความหวัง: “แม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมทว่าข้าพเจ้า (อิสราเอล) ได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้า” (ข้อ 5) เจคออบจะยังได้รับการยกขึ้นและฟื้นฟูและยืนอยู่เป็นความสว่างแก่ประชาชาติและเป็นประทีปแห่ง “ความรอดถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (ข้อ 6) “ในเวลาโปรดปราน” พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงได้ยินเสียงร้องขอของพวกเขาและ “ให้ [ผู้รับใช้ของเรา] แก่เจ้า” (1 นิโอฟ 21:8) “เพื่อพันธสัญญาต่อผู้คน” (อิสยาห์ 49:8) สิ่งนั้นเริ่มต้นพร้อมกับการเรียกโจเซฟ สมิท นับแต่นั้นมาเสียงเรียกได้ไปสู่ผู้อื่น “แก่ผู้ถูกจองจำ [ทางวิญญาณ] ออกมาเถิด ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืด [ทางวิญญาณ] ว่าจงปรากฏตัว เจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูด้วยผลของพระกิตติคุณ “ไม่หิวหรือกระหาย” และจะนำไปสู่ตาข่ายของพระกิตติคุณ” จากเมือง

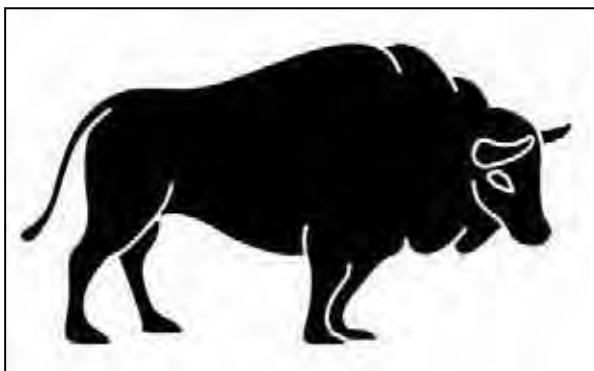
ยูริมและชิมมัตราประจำเผ่าเลวี

ไกล...จากเหนือและจากตะวันตก (ข้อ 10, 12) นี่ไฟได้แปลความหมายของขอพระคัมภีร์ที่ได้แสดงไว้ในหนังสือ 1 นี่ไฟ 22 น้องชายของเขาได้ถามว่าคำของอิสยาห์ควรได้รับการแปลในทางฝ่ายโลกหรือฝ่ายวิญญาณและนี่ไฟตอบว่ามันต้องได้รับการแปลความในทั้งสองทาง (ดู 1 นี่ไฟ 22:1-3) ครั้นแล้วเขาพรรณนาถึงการกระจายและการรวบรวมอิสราเอลโดยชนต่างชาติ หนังสือ 1 นี่ไฟ 22:8-12 เป็นการแปลความที่ชัดเจนมากของอิสยาห์ 49

(17-7) อิสยาห์ 49:13-17 พระผู้เป็นเจ้าจำสัญญาและพันธสัญญาทั้งสิ้นของพระองค์ได้

โดยผ่านการฟื้นฟูในยุคสุดท้าย พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงความระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้มีต่อปิตุเอบราแฮม

นี่ไฟได้ทำการเปลี่ยนแปลงอันสำคัญในข้อ 1 ของข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ (ดู 1 นี่ไฟ 21:1) สัญญาที่ว่าไว้ชัดเจนว่าไซอันจะได้รับการฟื้นฟูและไม่ถูกลบทิ้งอีก แต่แม้กระนั้นไซอันในสภาวะแห่งการเหงาหงอยของมันจะได้มองดูตัวมันเองว่าอยู่ในฐานะที่ “ถูกทอดทิ้ง” โดยพระเจ้า (อิสยาห์ 49:14) ทว่าพระองค์จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์มิได้ทอดทิ้งมันมารดาจะทอดทิ้งลูกที่ยังต้องการนมได้หรือเมื่อพวกเขาร้องขออาหาร? พระเจ้าทรงตอบคำถามนี้อย่างหนักแน่นว่า “แท้จริงแล้ว พวกเราอาจลืม แต่เราไม่อาจลืมเจ้าโอ้เชื้อสายอิสราเอล” (1 นี่ไฟ 21:15; ย้ำตัวเอน) สิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้จะกลายเป็นจริงเพราะว่าผู้คนที่แห่งพันธสัญญาของพระองค์

วัวป่าตราประจำของเผ่าอีเฟรอิม

เป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ราวกับว่านามของพวกเขาได้ถูกสลักไว้บนพระหัตถ์ของพระองค์ หรือบนกำแพงที่อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ตลอดเวลา (ดู อิสยาห์ 49:16) ด้วยเหตุผลนี้ลูกหลานหรือผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลจะ “เร่งต่อต้านผู้ทำลายเจ้าและพวกที่ทำให้เจ้าเสียหายจะไปจากเจ้า” (1 นี่ไฟ 21:17 ขอให้สังเกตการเพิ่มคำว่า ต่อต้านในพระคัมภีร์มอรมอน) เรื่องราวในหนังสือนี้ไฟชี้ให้เห็นว่าในขณะที่คนในสมัยโบราณของพระผู้เป็นเจ้าถูก “ทำให้เสียหาย” โดยศัตรูของพวกเขาสภาพการณ์จะกลับกลายเป็นยุคสุดท้ายในการกล่าวถึงความจริงนี้ ประธานวิลฟอร์ด วัตต์รฟ์ กล่าวว่า:

“ไซอันของพระเจ้าในในความงดงาม พลังและรัศมีภาพทั้งสิ้นของมันได้รับการจารึกไว้บนพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และมันอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ตลอดเวลา โองการของพระองค์ถูกกำหนดขึ้นและไม่มีการมีมนุษย์คนใดสามารถพลิกเปลี่ยนมันได้

“ไม่เคยมีสมัยการประทานไต่บนแผ่นดินโลกที่ศาสนาและอัครสาวก การดลใจ การเปิดเผยและพลังของพระผู้เป็นเจ้าฐานะบุโรหิตอันศักดิ์สิทธิ์และบุญแก่งอาณัติกรรมมีความจำเป็นมากกว่าที่มันเป็นอยู่ในยุคนี้ ไม่เคยมีสมัยการประทานไต่ซึ่งเพื่อน ๆ ของพระผู้เป็นเจ้าและความชอบธรรมท่ามกลางลูกหลานมนุษย์ต้องการศรัทธาในคำสัญญาและคำพยากรณ์มากไปกว่าที่พวกเขาต้องการในทุกวันนี้ และแน่นอนที่ว่ายังมีเคยมียุคใดของผู้คนบนแผ่นดินโลกที่ได้มีงานที่จะต้องปฏิบัติยิ่งใหญ่กว่าผู้พำนักอาศัยแห่งแผ่นดินโลกนี้ในยุคสุดท้าย นั่นคือเหตุหนึ่งที่ศาสนจักรและอาณาจักรนี้มีความเจริญก้าวหน้านับแต่การเริ่มต้นของมันจนถึงทุกวันนี้ในท่ามกลางการต่อต้าน การกดขี่ และการสงครามทั้งหมดซึ่งได้เคยเกิดขึ้นโดยผู้คนที่ได้รับการดลใจจากคนที่ชั่วร้าย ถ้ายุคนี้มีไซอันการประทานยุคแห่งความสมบูรณ์แห่งเวลาสมัยการประทานซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศว่าจะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและจะมีถูกเลิกล้มไปอีกเลย บรรดาผู้พำนักอาศัยของแผ่นดินโลกคงสามารถที่จะมีชัยต่ออาณาจักรและไซอันแห่งพระผู้เป็นเจ้าในสมัยการประทานนี้เช่นเดียวกับในสมัย

การประทานก่อนๆ ทั้งหมด แต่เวลาที่กำหนดได้มาถึง เพื่อจะเกี่ยวหนุนไซอัน และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงมี โองการในสวรรค์ว่าอาวุธทุกสิ่งทีสร้างขึ้นมาเพื่อต่อต้าน มันจะแตกหักลง” (*Journal of Discourses*, 15:8-9)

(17-8) อิสยาห์ 49:18-21 การรวบรวมยุคสุดท้ายของ อิสราเอลจะได้รับการเร่งรัดและสถาปนา

ในอิสยาห์ 49:18-21 กล่าวถึงการรวบรวมในยุคสุดท้ายของอิสราเอล ในลักษณะเดียวกันกับที่เจ้าสาวคนใหม่ตกแต่งตัวเองเพื่อเตรียมสำหรับวันวิวาห์ ไซอันแห่ง ยุคสุดท้ายจะตกแต่งบรรดาผู้ที่มาสู่มันทางวิญญาณสำหรับพรต่างๆ ภาพลักษณ์ของพระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าวนี้และผู้คนที่ได้ทำพันธสัญญากับพระองค์ในฐานะเจ้าสาวของพระองค์มีปรากฏอยู่ในตอนอื่นๆ ของพระคัมภีร์ (ดู อิสยาห์ 54:5; เยเรมีย์ 3:14; มัทธิว 25:1-13; วิวรณ์ 19:7; ค.พ. 33:17; 133:10 และ 19) และในขณะที่เจ้าสาวอยู่ในระหว่างการสวมใส่เสื้อผ้าที่งามที่สุดเพื่อเตรียมเข้าพิธีวิวาห์ อิสราเอลก็สวมใส่ความชอบธรรมเพื่อเตรียมสำหรับ “การวิวาห์” ที่กำลังมาถึง (ดู วิวรณ์ 19:8 ซึ่งมีการพรรณนาถึงเสื้อผ้าของเจ้าสาว)

ผู้คนมากมายจะมายังไซอันและเยรูซาเล็มเก่า พวกเขาจะร้องบ่นว่า “แคบเกินสำหรับฉันแล้วจงหาที่ให้ฉันอยู่” (อิสยาห์ 49:20) การเบียดเสียดยัดเยียดนี้ได้เกิดขึ้นในทุกแห่งที่มีการรวบรวมทางฝ่ายโลกหรือการรวบรวมทางฝ่ายวิญญาณ ศาสนาจักรฯ มีความลำบากในการจัดหาโบสถ์และฝ่ายผู้นำอันเนื่องมาจากจำนวนมากมายของผู้เปลี่ยนใจ อิสราเอลสมัยปัจจุบันได้รับผู้ย้ายเข้ามาใหม่มากมายกระทั่งว่าแผ่นดิน “แคบเกินไปสำหรับชาวเมืองของเจ้า” ฉะนั้นปฏิกริยาตอบโต้ในข้อ 21 เป็นความจริงอยู่มากทีเดียว: “ใครหนอได้ตลอดคนเหล่านี้ให้ข้าพเจ้า...คนเหล่านี้มาจากไหน” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้คนเหล่านี้ ชาวอิสราเอลมาจากที่ใด?

(17-9) อิสยาห์ 49:22-26 คนต่างดาวจะเป็นพ่อเลี้ยง และแม่เลี้ยงแก่อิสราเอลได้อย่างไร

อิสยาห์ 49:22-26 กล่าวถึงวันเวลาซึ่งคำสัญญาของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะกลายเป็นจริงและถึงวิธีที่มันจะเป็นไป

ได้ ข้อ 22-23 บอกถึง “วิธี” ไว้อย่างชัดเจนพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะทรงยก “ธงสัญญา” ของพระองค์ซึ่งคือพระกิตติคุณหรือพันธสัญญาใหม่และเป็นนิจ (ดู ค.พ. 66:2)” และเขาทั้งหลาย [ชนต่างชาติ] จะอุ้มบรรดาบุตรชายของเจ้ามาและบรรดาบุตรหญิงของเจ้า [ของเชื้อสายอิสราเอล] นั้นเขาจะใส่บาเบก บรรดาพระราชจะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้าและพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า” (อิสยาห์ 49:22-23) ดังที่นี้ไฟได้กล่าวไว้คำพยากรณ์นี้มีการกลายเป็นจริงทั้งทางโลกและทางวิญญาณ (ดู 1 นี้ไฟ 22:3)

“เมื่อใด” ของคำพยากรณ์ก็คือเวลานี้ ผู้เปลี่ยนใจ เลื่อมใสจากทั่วโลกได้เข้าร่วมกับศาสนาจักร” และได้ไปตลอดทั่วโลกเพื่อแสวงหาที่จะรวมเชื้อสายอิสราเอลและนำพวกเขากลับสู่พระเจ้า ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ ได้เห็นถึงการกลายเป็นจริงส่วนหนึ่งของคำสัญญานี้ในงานการสอนศาสนายุคปัจจุบันของศาสนาจักรฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่พวกชาวเลมัน:

ต้นมะกอกเทศตราประจำของเผ่าอัสเซอร์

“วันเวลาของพวกชาวเลมันนี้นำมาซึ่งโอกาส ผู้คนนับล้านทำฟาร์มบนเนินเขาที่สูงชันแห่งเทือกเขาแอนดิสและนำผลิตผลของพวกเขามาสู่ตลาดด้วยอูฐ ม้า และรถลาก พวกเขามีพระกิตติคุณแห่งการปลดปล่อยผู้คนนับล้านทำงานลูกจ้าง หาเลี้ยงชีพไปวันๆ จากพื้นดินและงานหนัก พวกเขาได้รับฟังความจริงอันทรงพลังของพระกิตติคุณ ผู้คนนับล้านถูกจำกัดที่อยู่ถูกตัดสิทธิ์ ไม่ได้รับการฝึกฝนและได้น้อยกว่าที่พวกเขาควรจะได้รับ พวกเขาต้องมีพระกิตติคุณเป็นเครื่องนำทาง มันจะขจัดอุปสรรคที่ซ่อนความรู้และความเจริญก้าวหน้าของพวกเขา

จะเพิ่มความทะเยอทะยาน เพิ่มความสามารถที่จะเข้าใจของพวกเราและเปิดโอกาสใหม่แก่พวกเรา การตกเป็นเชลยของพวกเราได้สิ้นสุดลง การเป็นเชลยจากการมีความคิดที่ผิด การขาดการศึกษา การเชื่อผีสิงและความกลัว

“วันอันเรืองรองกว่าได้เริ่มแล้ว การพลัดพรากเสร็จสิ้นแล้ว การรวบรวมกำลังเริ่มขึ้น ขอพระเจ้าทรงประทานพรแก่พวกเราทุกคนขณะเมื่อเรากลายเป็นพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยง (ดู อีสยาห์ 49:23 และ 1 โนห์ไฟ 21:23) ต่อพี่น้องชาวเลมันของพวกเราและช่วยทำให้การกลายเป็นจริงของสัญญาอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อพวกเราสำเร็จเร็วขึ้น” (Conference Report, Oct. 1965, p.72)

แต่มีอีกฝ่ายหนึ่งด้วย ภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง บริเวณใหญ่ได้รับมอบอำนาจเหนือปาเลสไตน์และโดยทันทีได้เริ่มการนำชาวยิวเขามาจากทั่วแผ่นดินโลก ประชาชาติต่างด้าวอันเช่นสหรัฐอเมริกาได้รณรงค์ที่จะให้การช่วยเหลือ

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้กล่าวถึงบทบาทที่บริเวณใหญ่ได้กระทำในการสถาปนาประชาชาติอิสราเอล:

“นับแต่วาระแห่งความพินาศของเยรูซาเล็มโดยที่ทาสจนถึงปี ค.ศ. 1917 เยรูซาเล็มได้ถูกย้ายโดยชนต่างชาติ นายพลอัลเลนบีซึ่งบัญชาการกองกำลังทหารอังกฤษได้เข้ายึดปาเลสไตน์ ดินแดนนี้ก็เป็นที่มาจากการกดขี่และการทรราชของจักรวรรดิตุรกี หลังจากที่ได้มีการประกาศสันติภาพอังกฤษได้ส่ง ดร.เฮอร์เบิร์ต แชมมวลซึ่งเป็นชาวยิวไปยังปาเลสไตน์เพื่อเป็นผู้ว่าราชการแผ่นดินนั้นและนับเป็นครั้งแรกในหลายๆ ปีที่ผ่านมาที่ชาวยิวได้ปกครองในปาเลสไตน์...

“ในทุกวันนี้เราได้แลเห็นการอัศจรรย์ได้ถูกกระทำขึ้นต่อสายตาของเรา หลังสงครามที่พวกเราพอใจจะเรียกว่าสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง นายกรัฐมนตรีอังกฤษ ได้แถลงต่อชาวยิวว่าพวกเขาสามารถรวมเข้ากันได้และสามารถมีบ้านเกิดหรือรัฐของพวกเราในปาเลสไตน์ได้ พวกเขาได้เริ่มรวบรวมกันเข้าเป็นจำนวนเมื่อเริ่มศตวรรษนี้สิ่งต่างๆ ในปาเลสไตน์อยู่ในสภาพน่าเวทนาอย่างยิ่ง พวกเขายังคงใช้คัมภีร์ที่มาจากไม่การชลประทานด้วยกมลอันนำ พวก

เขามีแต่บ่อน้ำและลำธารที่มีเชื้อโรค พวกเขาแบกน้ำด้วยถุงหนังแบบโบราณ การสุขอนามัยนำสมเพชยิ่งนัก

“รัฐบาลอังกฤษได้เปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเมื่อได้รับมอบอำนาจในการปกครอง ท่านเห็นว่าอำนาจในการปกครองปาเลสไตน์ได้ถูกมอบให้บริเวณใหญ่ ประชาชาตินั้นและประชาชาติอื่นๆ ได้ใช้เงินหลายล้านปอนด์เพื่อปรับปรุงดินแดนแห่งนั้น บัดนี้ทะเลแห่งกาลิลีเป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่และน้ำที่ท่วมล้นอยู่ในลำธารต่างๆ บัดนี้ได้ผันเข้าไปในอ่างน้ำ

“ได้มีการสร้างคลองเพื่อการชลประทานและแม่น้ำจอร์แดนได้ถูกเปลี่ยนจากช่องทางตามธรรมชาติของมัน

ชาวเลมันกำลังรับพระกิตติคุณ

ไปเป็นคลองต่างๆ ในแต่ละข้างของสายน้ำดั้งเดิมการนี้ได้ส่งน้ำให้พื้นที่จำนวนเจ็ดล้านเอเคอร์ซึ่งคงไม่สามารถมีการชลประทานได้หากปราศจากสิ่งเหล่านี้ สถานีไฟฟ้าพลังน้ำได้รับการสร้างขึ้นที่ลำธารเหล่านี้” (*Doctrines of salvation*, 3:259-60)

สหประชาชาติซึ่งรวมถึงรัสเซียประเทศอื่นๆ อีกมาก ซึ่งขณะนี้ปฏิบัติต่ออิสราเอล ได้ออกเสียงให้ยอมรับปาเลสไตน์และสร้างรัฐของชาวยิวขึ้นในแผ่นดินนี้เป็นครั้งแรกในเวลาเกือบสองพันปี ฉะนั้นบรรดาชนต่างชาติได้มีส่วนร่วมในการทำให้คำพยากรณ์นี้เป็นจริงแม้ว่ายังมีมีการกลายเป็นจริงอื่นๆ ในอนาคตอีก

คำว่า “เหยื่อ” ที่ได้ถูกกล่าวถึงในอิสยาห์ 49:24 หมายถึงเชื้อสายของอิสราเอลในสภาพการณ์แห่งการกระจัดกระจายของมัน อิสราเอลเป็น “เหยื่อ” หรือ “เชลย” เนื่อง

จากมันไม่สามารถกลับสู่บ้านเกิดเมืองนอนได้รับการสัญญาไว้หรือที่จะได้รับพระกิตติคุณตลอดหลายศตวรรษ แม้จนในสมัยปัจจุบันประชาชาติต่างด้าวบางแห่งยังไม่ยอมอนุญาตให้พลเมืองชาวิวเดินทางกลับสู่บ้านเกิดหรือไม่ยอมให้มีพิธีการส่งสอนพระกิตติคุณภายในเขตพรมแดนของพวกเขา สิ่งทั้งหมดจะเปลี่ยนไปเนื่องจาก “แม่เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องเอาไปและเหยื่อของผู้นำกลับก็ต้องช่วยให้อัน” เมื่อเจคอบได้ยกถ้อยคำนี้มาจากพระคัมภีร์มอรมอนเขาได้เพิ่มเติมข้อความสำคัญนี้ไว้ “พระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพจะทรงปลดปล่อยผู้คนแห่งพันธสัญญาผู้เป็นพระองค์” (2 นิไฟ 6:17) และดังนี้ “เนื้อหนังทั้งหลายจะรู้ว่าเราพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า พระผู้ทรงฤทธานุภาพของเจคอบ” (ข้อ 18) ในตอนแรกพระเจ้าทรงพยากรณ์มันไว้และพระองค์ทำให้มันเกิดขึ้น “พระผู้ทรงฤทธานุภาพ” เท่านั้นสามารถกระทำภาระหนักนี้ได้ นิไฟได้บอกไว้ชัดเจนว่าบรรดาผู้ที่แสวงหาที่จะขัดขวางพระเจ้าเพื่อมิให้สิ่งยิ่งใหญ่นี้ได้เกิดขึ้นจะถูกล้มลาย เขาจะตกหลุมซึ่งเขาขุดไว้ตักผู้คนของพระเจ้า” (1 นิไฟ 22:14)

(17-10) อิสยาห์ 49:26 สิ่งเพิ่มเติมสำหรับอิสยาห์จากพระคัมภีร์มอรมอน

ในการเกี่ยวกับอิสยาห์ของเขา ไนแมนให้ข้อสังเกตถึงข้อความเพิ่มเติมสำคัญแก่หนังสืออิสยาห์: “ขณะเมื่อนี้ไฟได้วิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 49 ในหนังสือ 1 นิไฟ 22 เขาได้ยกข้อความหรือถ้อยคำถ้อยคำขอพระคัมภีร์สามข้อจาก “คาสดา” ซึ่งแน่นอนว่าเป็นอิสยาห์ เราไม่มีข้อเหล่านี้อยู่ในเนื้อหาของพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับปัจจุบัน แต่มันเข้ากันได้ดีกับเนื้อหาของอิสยาห์ 49 และ 50 เราสามารถแสดงให้เห็นโดยการใส่ [1 นิไฟ 22:15-17] เข้าไปในระหว่างข้อสุดท้ายของบทที่ 49 และข้อแรกของบทที่ 50” (Great a Are the Words of Isaiah,” p.191)

(17-11) อิสยาห์ 50”หนังสือหย่าของแม่เจ้าอยู่ที่ไหนเล่า?”

พระเจ้าทรงใช้ภาพของการหย่าร้างและการขายเป็น

ทาสเพื่อสอนว่าแม้การละทิ้งความเชื่อในอดีตของอิสราเอลได้ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปในประชาชาติต่างๆ พระเจ้ามิได้ทรงหันจากพันธสัญญาดั้งเดิมที่พระองค์ได้ทรงทำไว้กับผู้คนเหล่านี้ บทที่ 50 เป็นการสืบต่อของหัวข้อได้เริ่มไว้ในบทที่ 48 และ 49 ที่ว่าในที่สุดท้ายอิสราเอลจะได้รับการรวบรวมและสถาปนาขึ้นอีก

ภายใต้กฎของโมเสสชายผู้ที่ย่ำจากภรรยาของเขาได้ถูกกำหนดว่าจะต้องมอบโบแสดงการหย่าเป็นลายลักษณ์อักษรจากนั้นเธอจึงเป็นไทที่จะแต่งงานใหม่ได้อีก (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4) ในทำนองเดียวกันภายใต้กฎโบราณชาวยิวสามารถขายตัวเองและลูกๆ ของเขาเพื่อชดใช้เจ้าหนี้ แต่พระเจ้าไม่ทรงมีเจ้าหนี้ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงหย่าจากอิสราเอล “ภรรยา” ของพระองค์ ตรงข้ามอิสราเอลได้แยกตัวเองจากพระเจ้าโดยบาปของนางและติดหนี้เจ้าหนี้ผู้ชั่วร้าย “เพราะความทรยศของเจ้าแม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป” (อิสยาห์ 50:1)

แต่พระเจ้าทรงมีอำนาจที่จะไถ่อิสราเอลจากเจ้าหนี้ของมันและที่จะอภัยการล่วงละเมิดของพวกเขาการที่พระองค์ทรงรับรองกับพวกเขาว่าจะทรงกระทำ โดยที่ดาร์สถึงอนาคตราวกับว่ามันได้ผ่านไปแล้ว พระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงพยายามจะกระทำดังนี้มาแล้วเมื่อพระองค์พระเยโฮวาห์ได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกในฐานะพระเยซูคริสต์ ข้อความนี้เป็นหนทางแห่งพระเจ้าผู้ไถ่จากบาปและผู้ปลดปล่อยจากหนทางอันชั่วร้าย ทว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏบนแผ่นดินโลกไม่มีผู้ใดที่จะยอมรับพระองค์เมื่อพระองค์ทรง

เรียกให้มนุษย์กลับใจไม่มีผู้ใดตอบรับ (ข้อ 2) พระองค์ทรง “หันหลังให้แก่ผู้ที่โอบยติ” (พระองค์ถูกโอบยติ) และมีได้ซ่อนพระพักตร์ (ข้อ 6; เปรียบเทียบมัทธิว 26: 67 และ 27:26) ทว่าแม้จะได้มีการละทิ้งและการกระทำดังกล่าวนี้พระองค์ยังมีได้หย่าจากอิสราเอลจะได้รับการคืนสภาพสู่สถานภาพแห่งภรรยาที่มีความเป็นไทและเป็นภรรยาที่ซื่อสัตย์ของพระเยโฮวาห์

ภาพลักษณ์ที่ปรากฏข้างบนนี้อาจหมายถึงอิสราเอลที่ได้กระจัดกระจายด้วย เพราะอิสราเอลได้ถูกลบทิ้งและถูกถ่มน้ำลายรดและถูกเย็บนิตีตลอดเวลาหลายศตวรรษ ทว่าอิสราเอลยังเป็นตัวแทนของคำกล่าวที่ว่า

“พระองค์” ในข้อนี้ “คือพระเจ้า” อย่างแจ่มชัดในข้อที่เทียบเคียงกันได้ ใน 2 นีไฟ 7:8 “ดูเถิดพระเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด” (ข้อ 9) ครั้นแล้วอิสราเอลถามคำถามว่าพวกเขาได้เรียนรู้บางสิ่งจากประสบการณ์ที่ผ่านมาหรือเปล่า “ใครบ้างในพวกเจ้า...ผู้ดำเนินในความมืดและไม่มีแสงสว่าง” (ข้อ 10) มนุษย์วางใจในตัวพวกเขาเอง พวกเขาไม่อยู่หรือวางใจในพระเจ้า ผู้เป็นเจ้า ตรงกันข้ามพวกเขา “เดินด้วยแสงไฟ [ของพวกเขาเอง] และด้วยแสงค้อมไฟ [ของพวกเขาเอง] ได้ก่อ” (ข้อ 11) พวกเขาผู้ซึ่งปฏิเสธการเปิดเผยและวางความไว้วางใจของพวกเขาในเหตุผลของตนเอง “จะนอนลงในที่ทรามาน” (ข้อ 11)

(17-12) อีสยาห์ 51:1-3 “ซุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา” หมายความว่าอย่างไร

สัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลได้ถูกแกล้งไว้อย่างตรงไปตรงมาในพันธสัญญาของเอบราแฮม ลิทธิชนยุคสุดท้ายส่วนมากมีปิตุพรที่กำหนดว่าได้สืบเชื้อสายจากเอบราแฮมโดยผ่านทางหนึ่งในเผ่าทั้งสิบสอง ฉะนั้นเอบราแฮมคือ “หิน” จากที่ซึ่งอิสราเอลได้รับการสกัดหรือ “บ่อหิน” ที่พวกเขาได้ถูกซุดขึ้นมา อิสราเอลทั้งในสมัยโบราณและปัจจุบันถูกกระตุ้นให้ “มองอับราฮัมบรรพบุรุษ [ของเรา] และดูซาราห์” (อีสยาห์ 51:1-2) ทั้งสองเป็นบุคคลผู้ซึ่งลิทธิชนอ้างถึงพรที่ได้ถูกสัญญาไว้จากเขา โดยช่องทางแห่งพันธสัญญาที่ได้ถูกสถาปนาไว้กับเอบราแฮมและซาราห์ “พระเจ้าจะทรงเล่าโลมคิโยน “และทำ” ทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเจ้า” (ข้อ 3) ข้อความส่วนนี้เป็นคำรับรองอันชัดเจนที่ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงทำสิ่งทั้งปวงที่ทรงสัญญาไว้ในพันธสัญญาของพระองค์ ให้เป็นผลสำหรับเอบราแฮมและผู้สืบเชื้อสายของเขา

(17-13) อีสยาห์ 51:4 กฎอะไรจะออกไปจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า?

อีสยาห์ 51:4 บรรจุกฎพยากรณ์ของการฟื้นฟูกฎและพันธสัญญาในยุคสุดท้าย กฎและพันธสัญญานั้นรวมถึงพระคัมภีร์ต่างๆ ที่มีอยู่ปัจจุบันและศาสดาที่ดำรงชีวิตอยู่เพื่อเปิดเผยถึงประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

(17-14) อีสยาห์ 51:4-16 ผู้ใดกำลังพูดในข้อเหล่านี้?

ในอีสยาห์ 51:4-16 มีการเน้นอย่างสำคัญที่สรรพนามของเรา: “ชนชาติของเรา” และ “ชาติของเรา” “การพิพากษาของเรา” “ความยุติธรรมของเรา” “ความรอดของเรา” “แขนของเรา” “กฎของเรา” (ข้อ 4-8) พระเจ้าทรงเน้นสิ่งเหล่านี้เพื่อย้ำถึงสัมพันธภาพของพระองค์กับมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของพวกเขา พระองค์คือผู้พิพากษาของพวกเขา พระองค์คือพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา และพระองค์คือตัวอย่างอันดีพร้อมของพวกเขา และแม่แผ่นดินโลกเอง “จะสูญสิ้นไปเหมือนควันและ... ร้อยหรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า” (ข้อ 6) คุณลักษณะที่พระองค์ทรงประกาศไว้สำหรับพระองค์เองจะคงอยู่ตลอดกาลนาน ฉะนั้นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงถาวร มั่นคงเที่ยงตรงและวางใจได้ บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ไม่ต้องเกรงกลัว “การดำเนินของมนุษย์” แต่ควร “ตื่น” และ “สวมกำลัง...อย่างสมัยเก่าก่อน” (ข้อ 9) เสียงเรียกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่มีต่อลูกๆ ในยุคสุดท้ายของพระองค์ที่จะกลับมาสู่พระองค์และมาด้วยการ “ร้องเพลงมาคิโยน” ที่ซึ่ง “ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะหนีไปเสีย” (ข้อ 11) เหมือนกับข้อความหลายตอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ข้อเหล่านี้เป็นพยานอันแข็งขันว่าพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือองค์เดียวกันกับพระเยซูคริสต์แห่งภาคพันธสัญญาใหม่

(17-15) อีสยาห์ 51:17-23 ผู้ใดคือ “บุตรชายทั้งสองที่ได้สิ้นสติ”?

เป็นเวลาหลายศตวรรษผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าได้ “ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า” จากแห่งพระพิโรธของพระองค์” หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งพวกเขาได้เก็บเกี่ยวผลแห่งการปฏิเสธที่จะใส่ใจในพระคำแห่งพระองค์ และการนี้ทำให้พวกเขา “โง่เขลา” (อีสยาห์ 51:17) และวันแห่งการพิพากษาอันใหญ่ยิ่งอีกครั้งหนึ่ง (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I)

เนื้อความ 2 นีไฟ 8:16-20 ได้นำมาจากแผ่นทองเหลืองซึ่งว่าบุตรชายทั้งสองนี้อาจเป็นพยานทั้งสองนี้ของ

หนังสือวิวรณ์ 11:1-6 ผู้ซึ่งจะยับยั้งกองทหารจาการ โจมตีชาวยิว (ดู ค.พ. 77:15) พยานทั้งสองนี้ได้รับการ อภิปรายโดยละเอียดในการอ่าน I-6

โดยทางผู้รับใช้ทั้งสองของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรง “เอา จอกแห่งความโศกเศร้าแห่งความพิโรธของเรา” ออกจากมือ ของอิสราเอล คำสัญญาก็คือ “เจ้าจะไม่ต้องดื่มอีก” (อิส- ยายห์ 51:22) ชั้นแห่งความพิโรธจะถูกมอบให้บรรดาผู้ที่ ได้เหยียบย่ำและเดินไปบนผู้คนแห่งพันธสัญญาของ พระเจ้าแทน ครั้นแล้วมันจะเป็นคราวของพวกเขาที่จะต้อง ประสพกับการทรมานทุกข์ (ดู ข้อ 23)

(17-16) อีสยาห์ 52:1-6” โอ ศิโยนจงสวมกำลังของ เจ้า”

ดังที่แสดงให้เห็นในข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยว กับอิสยาห์ 2:3 จะมีศูนย์บัญชาการสองแห่งสำหรับ พระเจ้าและผู้คนของพระองค์ในระหว่างยุคมิเลเนียม ไชอัน เยรูซาเล็มใหม่ในทวีปอเมริกาและไซอันเยรูซาเล็ม เก่าในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ข้อหนึ่งและสองของอิสยาห์ 52 ได้ถูกยกมากล่าวสาม แห่งในพระคัมภีร์มอรมอน (ดู 2 นีไฟ 8:24-25; 3 นีไฟ 20:36-37; โมโรไน 10:31) และหนึ่งแห่งในพระคัมภีร์คำ สอนและพันธสัญญาในภาค 113:7-8 โจเซฟ สมิธได้คำ ตอบคำถามเกี่ยวกับการฟื้นฟูผู้เชื่อสายอิสราเอลในยุค สดท้ายและการแก้พันธะออกจากคอของมันแสดงถึง การถอนคำสาปแช่งของพระเจ้าเป็นเจ้า ถ้าอิสราเอลจะกลับ มาสู่พระเจ้าเป็นเจ้า การเปิดเผยใหม่จะถูกประทานมาให้

เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดยกข้อความจากอิสยาห์ 52 มา กล่าว พระองค์ทรงเว้นข้อ 4 และ 5 บางที่อาจเนื่องจาก ถูกกล่าวไว้โดยเฉพาะเจาะจงสำหรับพวกชาวอิสราเอลใน สมัยของอิสยาห์ และดังนั้นใช้ไม่ได้กับชาวนีไฟ (ดู 3 นี- ไฟ 20:36-40)

(17-17) อีสยาห์ 52:7 “เท้าของผู้นำข่าวดีมาซึ่งกำลัง เท้าใดที่บนภูเขา”

อิสยาห์ 52:7 คืองานการสอนศาสนานับสำคัญแห่ง คัมภีร์ การแปลความหมายของมันได้ถูกให้ไว้ในพระ- คัมภีร์มอรมอนในที่ซึ่งอธิบายได้ถูกถามความหมายของ

มันโดยปุโรหิตของกษัตริย์โนอาห์ (ดู โมไซยา 12:20-24) ผู้นำ “ข่าวดี” มากี่ “คือพระเยซูคริสต์ผู้วางรากฐานแห่ง สันติสุข” บรรดาผู้ประกาศข่าวสันติสุขนั้นคือผู้รับใช้ของ พระผู้ซึ่งเผยแผ่คำของพระองค์

(17-18) อีสยาห์ 52:8-10 ข้อความที่ได้รับการยกมา ใช้บ่อยครั้ง

ในแมนสั้งเกตว่า “ข้อพระคัมภีร์นี้ได้ถูกยกมาใช้สี่ครั้ง ในพระคัมภีร์มอรมอน และยกมาโดยเป็นหน่วยเดียว แม้ว่าครั้งหนึ่งพระเจ้าช่วยให้รอดทรงสอดแทรกคำวิจารณ์ ไว้ระหว่างข้อ 8 และ 9 เมื่อพระองค์ทรงยกมันมากล่าว

ศาสนาสองคนจะอยู่ในเยรูซาเล็ม

(ดู 3 นีไฟ 20:33) แม้ว่าข้อ 8 พูดเกี่ยวกับไซอัน และข้อ 9 เกี่ยวกับเยรูซาเล็ม พระเจ้าช่วยให้รอดทรงยกทั้งสามข้อ มาใช้สองครั้งพวกชาวนีไฟและชาวยิว และกล่าวว่ามันจะ เป็นจริงทั้งสำหรับชาวนีไฟและชาวยิว อีกครั้งหนึ่งที่เรื่อง นี้แสดงถึงลักษณะความหมายคู่แห่งคำพยากรณ์ของอิส- ยายห์ พระเจ้าช่วยให้รอดยกข้อความนี้มาใช้เป็นครั้งแรก ต่อจากคำประกาศของพระองค์ที่ว่า ดินแดนแห่งอเมริกา

จะถูกมอบให้ผู้สืบเชื้อสายของลิไฮหลังจากที่ชนต่างชาติหลังจากที่ชนต่างชาติได้ปฏิเสธความสมบูรณ์แห่งพระกิตติคุณ และถูก “เหยียบย่ำไว้ได้เท่า” โดยเชื้อสายอิสราเอล พระองค์ตรัสว่าการนี้ทำให้ถ้อยคำของศาสดาอิสยาห์กลายเป็นจริง (ดู 3 นี้ไฟ 16:10-20) ต่อมาพระองค์ทรงหมายถึงยามของเยรูซาเล็มมากกว่ายามของไซอัน (ดู 3 นี้ไฟ 20:29-35) อาบินาไดได้ยอมรับการใช้อันเป็นสากลของข้อความนี้ในการสอนว่า ‘จะประกาศการช่วยให้รอดของพระเจ้าแก่ประชาชาติ ตระกูล ภาษา และผู้คน’ และยกทั้งสามข้อนี้มาเป็นหลักฐาน (ดู โมไซยา 15:28-31) โจเซฟ สมิธ ได้กำหนดให้เจ็ดเศดัสต์ รัฐมิสซูรีคือไซอันที่ได้ถูกกล่าวถึงไว้ในข้อ 8 (ดู TPJS, p.79-80) “ยาม” คือ บรรดาผู้เผยแผ่พระกิตติคุณตามที่บ่งชี้ไว้ในข้อ 7 เพลงที่จะได้รับการร้องในไซอันจะเป็นเพลงใหม่ร้องเมื่อทุกคนจะรู้จักพระคริสต์ (นั่นคือในระหว่างมิลเลนเนียม) เนื้อร้องของเพลงซึ่งจะรวมหลายตอนของข้อ 8 ได้รับการบันทึกไว้ใน ค.พ. 84:99-102 (*“Great Are the Words of Isaiah,”* p.199)

(17-19) อิสยาห์ 52:11-12 เหตุใดพระเจ้าทรงแนะนำว่าการออกไปจากบาบิโลนไม่ควรทำโดยเร่งรีบ?

ในภาษาที่เทียบเคียงได้ใกล้เคียงกับอิสยาห์ พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาอธิบายว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นเจ้า “ถือภานะของพระเจ้า” (ค.พ. 133:5) จะต้องหนีจากบาบิโลนซึ่งได้รับการนิยามว่า “ความชั่วร้ายซึ่งเป็นบาบิโลนฝ่ายวิญญาณ” (ค.พ. 133:14) ครั้นแล้วต่อด้วยข้อความที่เกือบเหมือนกับข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ 52:12 โดยเพิ่มคำแนะนำที่ว่า “ให้เขาเหลียวหลังดูเกลือกความพินาศอย่างทันทีที่จะเกิดขึ้นกับเขา” (ค.พ. 133:15) สิ่งที่เพิ่มเติมเข้าไปนี้ทำให้บัญชาของอิสยาห์ชัดเจนขึ้น เขาแนะนำอิสราเอลให้เข้าร่วมกัน (หนีจากความชั่วร้าย) แต่ให้เป็นไปอย่างมีระเบียบภายใต้การชี้นำของพระเจ้า หากเหล่าลัทธิชนในช่วงเริ่มต้นแห่งสมัยการประทານนี้ทำตามตัวอักษร การหนีของพวกเขาไปสู่ไซอันในมิสซูรีและเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ตามมาอาจเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง (ดู ค.พ. 58:56; 63:24; 101:67-68, 70, 74) เอ็ดเดอร์ผู้เป็นประธานได้ประกาศแนะนำต่อไปนี้ใน

เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1833

สำหรับเหล่าลัทธิชนที่คิดว่าพวกเขาจะสามารถมาสู่แผ่นดินนี้โดยมิต้องกิน มิต้องดื่ม มิต้องสวมใส่หรือไม่มีสิ่งที่สามารถจะใช้จ่ายเพื่อซื้อหาสิ่งจำเป็นเหล่านี้ นับว่าเป็นความคิดเหลวไหล สำหรับพวกเขาที่คิดว่าพระเจ้าจะทรงเปิดหน้าต่างแห่งสวรรค์และโปรยปรายอาหารของเทพผู้พวกเขาตามทางนี้ เมื่อการเดินทางทั้งหมดนี้ของพวกเขาทอดผ่านประเทศอันอุดมเต็มไปด้วยพรต่าง ๆ แห่งชีวิตจากพระหัตถ์ของพระองค์เองเพื่อพวกเขาจะได้รับการบำรุงเลี้ยงก็เหลวไหลด้วย สำหรับพวกเขาที่คิดว่าเสื้อผ้าและรองเท้าของพวกเขาจะไม่ขาดหรือสึกไประหว่างการเดินทาง เมื่อพวกเขาผ่านประเทศที่มีแกะจำนวนมากหลายพันซึ่งจะได้ชนแกะมากมายมาทำเป็นเสื้อผ้าอาหาร และฝูงวัวมีอยู่ทั่วไปตามเนินเขาเพื่อเอาหนังมาทำรองเท้า ก็เหลวไหลพอกัน...

“...พี่น้องชายทั้งหลายจงอย่าสรุปเอาจากข้อสังเกตเหล่านี้ ว่าเรามีความแคลงใจแก่น้อยนิดที่ว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมแกลัทธิชนของพระองค์ในวันสุดท้ายหรือคิดว่าเรายื่นมือของเราออกไปเพื่อพะยุงหีบแห่งพันธสัญญาเพราะนี่มิใช่เรื่องดังกล่าวนี้ เรารู้ว่าลัทธิชนมีพระคำอันไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งได้จัดเตรียมไว้เพื่อพวกเขา แต่เรารู้ว่าถ้าผู้ใดขาดการรอบคอบหรือพุ่มเพื่อยหรือละเลยหรือเกียจคร้านในการให้การใส่ใจอันสมควรและไม่ใช้สิ่งที่พระเจ้าทรงมอบให้พวกเขาพิทักษ์อย่างถูกต้องเหมาะสม พวกเขาจะไม่ถูกนับว่ามีปัญญาเพราะการที่กำหนดว่าทุกคนต้องเป็นผู้พิทักษ์ที่ดีมิใช่เพียงในชีวิตนี้แต่เป็นตลอดไปชั่วนิรันดร์ อีกทั้งมิใช่เราจะคิดว่าเราถูกพิจารณาว่าเราได้ยื่นมือของเราออกไปเพื่อพะยุงหีบแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าโดยการให้คำแนะนำแก่พี่น้องของเราในเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการนำมาสู่ไซอันของพวกเขา เมื่อประสบการณ์แห่งการรวบรวมเกือบสองปีของพวกเขาได้สอนเราให้เคารพถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์จากสวรรค์ที่ว่า ‘อย่าให้การหนีของเจ้าไปเป็นการเร่งรีบ แต่ให้ทุกสิ่งพร้อมไว้ต่อหน้าเจ้า’” (*History of the Church*, 1:382-83)

(17-20) อิสยาห์ 52:13-15 ผู้ใดคือผู้รับใช้?

อิสยาห์ 52:13-15 เป็นคำพยากรณ์ที่มีความหมายคู่ในทางหนึ่งมันหมายถึงพระเยซูคริสต์ ข้อเหล่านี้อยู่ในอิสยาห์ 53 เป็นเนื้อความเพื่อการแนะนำให้แก่เกี่ยวกับพระมาไซยาห์ที่สำคัญที่สุดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม “หน้าตาของท่าน (พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด) เสียโฉมมากเหลือที่จะเหมือนมนุษย์” (อิสยาห์ 25:14) เมื่อพระองค์ทรงรับทุกข์เพื่อบาปของ ‘มนุษยชาติ และถูกตรึงบนกางเขนที่คัลวารี ตะปู หรือที่จริงแล้วเหล็กแหลม ได้ถูกตอกใส่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และหอกถูกแทงเข้าที่พระปรีศร์เพื่อให้แน่ใจว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ (ดู ยอห์น 19:17-18, 32-34)

ในทางตรงกันข้ามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเองกล่าวอย่างชัดเจนว่าอิสยาห์ 52:13 มีความอ้างอิงถึงผู้รับใช้ที่เกี่ยวข้องกับ “งานยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์” ของพระบิดาในยุคสุดท้าย (3 นีไฟ 21:9) ไม่ต้องสงสัยว่าข้อในพระคัมภีร์มอรมอนหมายถึงโจเซฟ สมิธและการฟื้นฟู มนุษย์ได้ทำให้พระองค์ “เสียโฉม” ช่มเหิงพระองค์ตลอดพระชนม์แต่ไม่เคยปลงพระชนม์ของพระองค์ทว่าบิดาได้ทรงประทานอำนาจให้มีการนำพระคัมภีร์มอรมอน “ออกไปให้คนต่างชาติ” เช่นเดียวกับการเปิดเผยอื่นๆ แห่งยุคสุดท้าย (ดู 3 นีไฟ 21:10-11 ดู ค.พ. 3:10 ด้วย) ด้วยเหตุนี้บรรดากษัตริย์และผู้ปกครองแห่งแผ่นดินโลกได้และพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ที่ “ไม่มีใครบอกเขา” (อิสยาห์ 52:15)

(17-21) อิสยาห์ 52:1-2 อิสยาห์มองเห็นล่วงหน้าว่า มนุษย์ยอมรับพระคริสต์ได้อย่างไร

เมื่ออิสยาห์กล่าวถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าทรงเป็นต้นพีชที่อ่อนเยาว์โดยปราศจากรูปร่างและลักษณะดีเขาหมายความว่าพระเยซูทรงกำเนิดในฐานะทารกน้อยที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้เหมือนดังมนุษย์ทุกคนพระเยซูทรงเจริญวัยเหมือนดังมนุษย์ทั้งหลาย

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้เขียนไว้ว่า: “พระคริสต์มิได้ทรงเจริญวัยขึ้นเหมือนดังต้นพีชที่อ่อนเยาว์หรือไม่มีอะไรเกี่ยวกับพระองค์ที่จะทำให้ผู้คนเห็นว่าพระองค์โดดเด่น ในรูปลักษณะภายนอกพระองค์ทรงเหมือนมนุษย์และดังนั้นศาสดาได้บรรยายไว้ว่า...พระองค์มิ

ทรงมีรูปลักษณะหรือความงาม หรือมีจุดเด่นจำเพาะซึ่งแตกต่างอย่างมากจากคนอื่นๆ จนว่าผู้คนจะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์เหมือนมนุษย์” (*Doctrines of Salvation*, 1:23)

(17-22) อิสยาห์ 53:3 ในทางใดที่พระคริสต์ทรงคือ คนที่ได้รับความเจ็บปวดและคุ้นเคยกับความเจ็บปวดใช้?

พระเยซูทรงประสบกับการเสียใจและโศกนาฏกรรมตลอดพระชนม์ของพระองค์ แรกทีเดียวสมาชิกของครอบครัวของพระองค์เองไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระมาไซยา (ดู ยอห์น 7:5) ผู้คนในบ้านเกิดของพระองค์แสวงหาชีวิตของพระองค์ (ดู ลูกา 4:16-30) ชาวยิวเพื่อนร่วมชาติของพระองค์ ปฏิเสธการเรียกแห่งพระมาไซยาของพระองค์

(ดู ยอห์น 1:11) เพื่อนคนหนึ่งได้ทรยศต่อพระองค์ อีกคนหนึ่งได้ปฏิเสธว่าได้อ้างพระองค์ (ดู ลูกา 22:48, 54-62) ในท้ายที่สุด “สาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป (มัทธิว 26:56) ศัตรูของพระองค์ต้องการให้พระองค์ถูกตรึงกางเขน (ดู มัทธิว 27:22-23)

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้ถามว่า: “พระคริสต์ทรงมิใช่บุรุษแห่งความโศกเศร้าหรือ? พระองค์ใช้ผู้ที่ถูกมนุษย์ปฏิเสธหรือ? พระองค์ทรงมิใช่คุ้นเคยกับความเจ็บไข้หรือ? ผู้คนมิได้ซ่อนหน้าจากพระองค์โดยการแสดงอาการหรือ? ผู้คนมิได้ถือว่าพระองค์ทรงรู้ไปรู้จักความเจ็บไข้ของเราและมีความโศกเศร้าอยู่ในเรา แต่ผู้คนคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าของทรงลงโทษและได้ละทิ้งพระองค์ ผู้คนได้กล่าวดังนั้นมิใช่หรือ? สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นจริงมากแค่ไหน!” (*Doctrines of Salvation*, 1:24)

(17-23) อิสยาห์ 53:4-9 “ท่านถูกบาดเจ็บเพราะ ความทรยศของเราทั้งหลาย”

พระเยซูต้องทนทุกข์และถูกตรึงกางเขนเนื่องจากการล่วงละเมิดของมนุษย์ ทว่ารายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับการตรึงกางเขนจริงๆ ได้ถูกมอบให้เรา อย่างไรก็ตามเรารู้ว่าพระเจ้าของเราทรงถูกตรึงกางเขนด้วยเดือยเหล็ก

พระคริสต์ในแกทสมนี

แหลมที่ตอกเข้าทะลุผ่านพระกรและพระบาทของพระองค์ตามวิธีของพวกโรมัน และมีโซ่เพียงแต่มัดไว้ด้วยเชือกตามวิธีการลงโทษของประชาชาติอื่นๆ บางแห่งการตายโดยการตรึงกางเขนเป็นรูปแบบของการประหารที่ยืดเยื้อและเจ็บปวดที่สุด เขื่อย่อมมีชีวิตเหลืออยู่ต่อไปอีกในความเจ็บปวดซึ่งทวีขึ้นทุกขณะโดยทั่วไปแล้วหลายชั่วโมง บางครั้งเป็นวัน เดียวเหล็กแหลมที่ถูกตอกผ่านเข้าไปในมือและเท้าอย่างทารุณได้แทรกทะลุและกดเข้าไปในเส้นเอ็นที่สั้นไหวและประสาทที่ไวต่อความรู้สึกแต่ไม่ได้สร้างบาดแผลฉกรรจ์ การปลดปล่อยโดยความตายได้มาถึงโดยผ่านความอ่อนล้าเกิดจากความเจ็บปวดที่รุนแรงและไม่ขาดสายโดยผ่านพิษการอักเสบเฉพาะที่และการบีบแน่นของอวัยวะที่อยู่ในสภาพการณ์ที่วิปริตและผิดธรรมชาติของร่างกาย” (James E. Talamge, *Jesus the Christ*, p. 655)

ที่ว่าพระคริสต์มิได้ทรงทนทุกข์เพียงบนกางเขนเท่านั้น ในสวนแกทสมนีพระองค์ได้เริ่มการทนทุกข์ซึ่งยอมให้พระองค์รับเอาบาปแห่งโลกไว้กับพระองค์เอง หรือดังที่

อิสยาห์ได้กล่าวไว้ ท่านได้แบกความเจ็บไข้และหอบความเจ็บปวด (ดู อิสยาห์ 53:4) เมื่อก้าวถึงการทนทุกข์และเจ็บปวดนี้ เอ็ดเดอร์ทอลล์เมจเขียนว่า :

“การเจ็บปวดสาหัสของพระคริสต์ในสวนไม่สามารถเป็นที่หยั่งถึงได้โดยจิตใจที่คับแคบทั้งความรุนแรงและสาเหตุของมัน ความคิดที่ว่าพระองค์ได้รับทุกข์จากความกลัวความตายเป็นเรื่องฟังไม่ได้สำหรับพระองค์ ความตายคือพื้นฐานสู่การฟื้นคืนชีวิตและการกลับสู่พระบิดาอย่างมีชัยจากผู้ซึ่งพระองค์ได้จากมาและสู่สภาวะแห่งรัศมีภาพแม้รุ่งโรจน์กว่าที่พระองค์ทรงได้เคยครอบครองมาแล้ว และยิ่งกว่านี้มันอยู่ในอำนาจของพระองค์ที่จะทรงวางพระชนม์ลงโดยการอาสา พระองค์ทรงดิ้นรนและครวญครางภายใต้ภาระที่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่ได้เคยมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินโลกเพียงจินตนาการได้มันมิได้เป็นเพียงความเจ็บปวดทางร่างกายหรือการทรมานทางใจแต่เพียงอย่างเดียวอันเป็นเหตุให้พระองค์ต้องทนทุกข์จากการทรมานดังกล่าวที่ทำให้โลหิตไหลออกจากทุกขุมชนแต่เป็นการเจ็บปวดทางใจแห่งวิญญาณที่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถประสพกับมันได้ ไม่มีมนุษย์คนใดไม่ว่าพลังอำนาจแห่งการอดทนทางกายหรือใจของเขาจะมากมายเพียงไรจะสามารถทนทุกข์ต่อสิ่งนี้ได้ เนื่องจากระบบอวัยวะของมนุษย์ของเขาจะยอมจำนนและการเป็นลมจะทำให้เกิดหมดสติและการหมดความรู้อันน่ายินดี ในวาระแห่งความหวาดสยองทั้งสิ้นที่ซาตาน ‘ประมุขแห่งโลกนี้’ สามารถทำให้บังเกิดขึ้นได้ การต่อสู้อันน่าพรันพริ้งอันเป็นเหตุจากการล่อลวงที่ติดตามมาหลังจากการบัพติศมาของพระเจ้าได้มีความสำคัญเป็นรองและถูกบดบังโดยการซึ่งชัยอันสุดยอดกับพลังอำนาจแห่งความชั่วร้ายนี้

“ในบางลักษณะแม้จริงและแท้จริงอย่างน่ากลัวและมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจ พระผู้ช่วยให้รอดทรงแบกรับความผิดบาปของมนุษยชาติไว้กับพระองค์เองนับจากแอดัมจนถึงอวสานแห่งโลก การเปิดเผยสมัยปัจจุบันได้ช่วยเราให้เข้าใจได้เสียหนึ่งของประสบการณ์อันน่าสยงนี้ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1830 พระเจ้าผู้ทรงรัศมีภาพพระเยซูคริสต์ ตรัสว่า : ช่วยเติมข้อพระคัมภีร์ ค.พ. 19:18-19 ลงในช่องนี้เมื่อพิมพ์ ไม่มีเขียน (*Jesus The*

Christ p. 61314)

การทบทวนทุกข์ของพระองค์ของพระเจ้าช่วยให้รอดเป็นการกระทำโดยตัวแทนที่บุคคลหนึ่งที่บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ได้เข้ารับการรับผิดชอบเพื่อผู้คนที่มีความผิดเหลือคณานับ ฉะนั้นอิสยาห์ได้กล่าวว่า “ท่านได้แบกรับความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บปวดของเราไป” และได้รับบาดเจ็บเพราะความทรยศของเรา ท่านพักช้าเพราะความบาปผิดของเรา” (อิสยาห์ 53:4-6)

เมื่อพระเยซูประทับยืนอยู่เบื้องหน้าปีลาตเจ้าเมืองแห่งยูเดีย “เมื่อพวกมหาโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์” ถึงสิ่งชั่วร้ายมากมาย แต่ “พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด” (มัทธิว 27:12)

“ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่าซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ท่านไม่ได้ยินหรือ?” แต่พระเยซูทรงนิ่งเงียบและมิได้ตรัสตอบสักคำเดียวเจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจนัก” (มัทธิว 27:13-14) ในการทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์กลายเป็นจริง “เหมือนแกะที่เป็นใบ้ อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด” พระเยซู “ไม่ปริปากของท่านเลย” (อิสยาห์ 53:7)

เมื่อยังรุ่งเช้าพวกทหารที่ควบคุมพระเยซูได้นำพระองค์ “จากบ้านของคายาฟาส [มหาปุโรหิต] เข้าไปในศาลปริโทเรียมในที่พักของปีลาต (ยอห์น 18:28) หลังจากนั้นในวาระแห่งการตรึงกางเขน กางเขนของพระเยซูถูกปักไว้ระหว่างที่ชั่วร้ายสองคนซึ่งเป็นขโมย (ดู ยอห์น 19:18 และ ลูกา 23:22-23) หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนไวเซฟแห่งบ้านอาริมาเรียผู้ร่ำรวยไปหาปีลาตและขออนุญาตที่จะนำพระศพของพระเยซูไปฝัง โยเซฟได้วางพระวรกายไว้ในโอโมงค์ใหม่ของตนซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา (มัทธิว 27:60) การตรวจสอบเรื่องราวของมัทธิวแสดงให้เห็นว่ารายละเอียดที่น่าสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่อิสยาห์บอกไว้ล่วงหน้าถึงการจับกุม การพิจารณาความ การสิ้นพระชนม์และการฝังของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นถูกต้องแม่นยำ

(17-24) อิสยาห์ 53:10 มันเป็น “น้ำพระทัย” พระบิดาบนสวรรค์หรือในการทำให้พระบุตรของพระองค์ “พักช้า”?

แน่นอนที่ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามิทรงพอพระทัยต่อลักษณะที่มนุษย์ได้กระทำต่อพระเยซูแต่พระองค์ทรงพอพระทัยในการถวายเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปของพระบุตร (อิสยาห์ 53:10) การชดใช้เพียงพอต่อข้อเรียกร้องที่เข้มงวดที่สุดแห่งความยุติธรรมอันเป็นธรรมชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และทำให้การยกโทษและความเมตตาเป็นไปได้ตามเงื่อนไขแน่ชัด

เอ็ดเดอร์เมลวิน เจ. บัลลาร์ดได้อธิบายว่าเหตุใดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยที่จะไม่เข้าแทรกแซง: “ในวาระนั้นข้าพเจ้าคิดว่าสามารถเห็นพระบิดาอันเป็นที่รักอยู่หลังม่านและทรงทอดพระเนตรการต่อสู้ที่กำลังสิ้นสุดลง นี่จนพระองค์มิสามารถทนได้นานอีกต่อไปและเหมือนกับมารดาผู้กล่าวอาลัยต่อลูกที่กำลังสิ้นชีวิตของนางจะต้องได้รับการนำตัวออกไปจากห้องเพื่อที่จะมิได้เห็นการดิ้นรนครั้งสุดท้าย ดังนั้นพระองค์ทรงก้มพระเศียรและซ่อนพระองค์อยู่ในที่สักแห่งหนึ่งของจักรวาล พระหฤทัยอันใหญ่ยิ่งของพระองค์แทบแหลกสลายด้วยความรักในพระบุตรของพระองค์ โอ ในวาระนั้นที่พระองค์อาจทรงช่วยพระบุตรของพระองค์ได้ ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระองค์และสรรเสริญพระองค์ซึ่งพระองค์มิได้ทิ้งเราเนื่องจากพระองค์มิได้เพียงมีความรักต่อพระบุตรของพระองค์ในพระทัยแต่พระองค์ทรงมีความรักต่อเราด้วย ข้าพเจ้าชื่นชมที่พระองค์มิได้เข้าแทรกแซง และว่าความรักของพระองค์ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะอดทนที่จะทอดพระเนตรการทรมานทุกข์ของพระบุตรของพระองค์และในที่สุด พระองค์ทรงมอบพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าผู้ไถ่ของเราให้แก่เรา หากปราศจากพระองค์ปราศจากการเสียสละของพระองค์ เราคงต้องอยู่ที่นี้และไม่มีโอกาสที่จะได้รัศมีภาพในที่ประทับของพระองค์ และนี่คือส่วนหนึ่งที่เป็นเหตุให้พระบิดาบนสวรรค์ทรงประทานของประทานแห่งพระบุตรของพระองค์แก่มนุษย์ (Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard, p.154-55

(17-25) อิสยาห์ 53:10 โดยการผ่านถวายบูชาอันชอบธรรมของพระองค์ พระคริสต์ทรงแลเห็น “พงศ์พันธุ์ของพระองค์” ในทางใด? ผู้ใดคือพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์?

อภินาไดอธิบายว่าใครจะเป็นพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์ (ดู โมนีไฮยา 15:10-13) เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคีย์ ได้สรุปถึงสิ่งที่อภินาไดได้สอนไว้ดังต่อไปนี้: “ดังนั้น พงศ์พันธุ์ของพระคริสต์คือผู้ที่ได้ถูกรับเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ผู้ซึ่ง มาเป็นบุตรและธิดาของพระองค์โดย ครัทธา” (โมนีไฮยา 5:7) พวกเขาคือลูกของพระคริสต์และพวกเขาเป็นผู้ติดตามเป็นสานุศิษย์และเป็นผู้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ (4 นีไฟ 17; มอรมอน 9:20 และ โมโรไน 7:19) (*Mormon Doctrine*, p.700)

(17-26) อิสยาห์ 53:11 การเสียสละของพระคริสต์ ทำให้พระบิดา “พอพระทัย” และ “ทำให้คนเป็นอันมาก เป็นคนชอบธรรม” ได้อย่างไร

กฎแห่งความยุติธรรมกำหนดให้มีการลงโทษต่อบาปทุกอย่าง ในการชดใช้เพื่อบาปของมวลมนุษย์ พระคริสต์ทรงพอพระทัยกับการเรียกร้องแห่งความยุติธรรมอันสมบูรณ์และทำให้การอภัยบาปเป็นไปได้ ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ อธิบายว่า:

“พระเยซูได้ทรงปรากฏในฐานะคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้า และเป็นผู้สนับสนุนมนุษย์ต่อ

พระบิดา พระองค์ทรงวิงวอนเพื่อเราในฐานะพระผู้เป็นกลางของเราผ่านการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ พระองค์ทรงทำงานอย่างหนักเพื่อทำให้เราคืนดี นำเราสู่การเห็นพ้องกับพระผู้เป็นเจ้าพระบิดาโดยผ่านทาง การปฏิบัติศาสนกิจพระองค์”

ผู้วิงวอนแทนคือบุคคลผู้ซึ่งป้องกันหรืออุทธรณ์เพื่อประโยชน์ของผู้อื่นผู้เป็นกลางคือผู้ทำให้คืนดีหรือนำการยินยอมมาสู่สองฝ่าย

นั่นเป็นส่วนหนึ่งแห่งภารกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงยืนอยู่ระหว่างพระบิดาและมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกพระองค์ได้ทรงสวดอ้อนวอนบ่อยครั้งเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์โดยทูลขอต่อพระบิดาเพื่อพวกเขาและพระองค์ทรงทูลขอนับแต่นั้นมาและพระองค์ทรงยืนอยู่ระหว่างเรากับพระผู้เป็นเจ้าพระบิดาของเรา” (*Doctrine of Salvation*, 1:26-27)

(17-27) อิสยาห์ 53:12 พระเยซูทรงได้รับ “แบ่งส่วนหนึ่งให้กับผู้ยิ่งใหญ่” และ “แบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง”

ในฐานะพระบุตรที่แท้จริงและชื่อลัทธิของพระผู้เป็น

ทุกคนที่มาสู่พระคริสต์เป็นลูกหลานของพระองค์

เจ้า พระเยซูทรงรับมรดกทั้งสิ้นที่พระบิดาทรงประทานให้ (ดู ยอห์น 16:15) ถ้ามนุษย์ยอมรับการชดใช้ของพระคริสต์และดำเนินชีวิตอย่างมีค่าควร เขาอาจได้เป็น “ทายาทร่วม” กับพระคริสต์ (โรม 8:17) เอ็ดเดอร์แมคคองก็ให้คำนิยามของคำว่า ทายาทร่วม ดังต่อไปนี้:

ทายาทร่วมคือผู้ที่รับมรดกโดยเท่าเทียมกับทายาทอื่นๆ รวมถึงทายาทใหญ่ผู้ซึ่งคือพระบุตร ทายาทร่วมแต่ละคนมีส่วนอันเท่าเทียมและไม่มีแบ่งในทุกระสรวลสิ่ง ถ้าบุคคลรู้ในสิ่งทั้งปวง คนอื่นๆ ที่รับมรดกร่วมกับเขาก็มีด้วยเหมือนกัน ถ้าจักรวาลเป็นของบุคคลหนึ่ง มันก็เป็นดังนี้โดยเท่าเทียมกับคนทั้งปวงซึ่งการเป็น *ทายาทร่วม* ได้ถูกประทานไว้แก่พวกเขา

ทายาทร่วมคือผู้ครอบครองทุกระสรวลสิ่ง (ค.พ. 50:26-28) ทุกระสรวลสิ่งเป็นของพวกเขาเพราะพวกเขาได้รับความสูงส่ง (ค.พ. 76:50-60) พวกเขาได้รับ ‘เท่ากัน’ กับพระเจ้าของพวกเขา (ค.พ. 107) พวกเขาได้อำนาจทั้งปวงทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและได้รับความบริบูรณ์แห่งพระบิดา และความรู้และความจริงทั้งสิ้นเป็นพระเจ้า (ค.พ. 93:15-30) พวกเขาเป็นพระเจ้า (ค.พ. 132:20)” (*Mormon Doctrine*, p. 395)

(17-28) อีสยาห์ 54:1-8 เจ้าสาวของพระเจ้าได้ถูกเตรียมไว้แล้ว

อีกครั้งหนึ่งที่ได้มีการใช้ภาพของการแต่งงานอิสราเอลถูกเรียกว่าภรรยาที่เป็นหมั้นเนื่องจากการไร้ความสามารถหรือความไม่เต็มใจของมันที่จะผลิตลูกหลานทางจิตวิญญาณสำหรับพระเจ้า แต่ในท้ายที่สุดเมื่ออิสราเอลได้ถูกรวบรวมอีกครั้งหนึ่ง จะมีลูกหลานมากขึ้นจาก “แม่ร้าง” หรือภรรยาที่ได้ถูกทอดทิ้งชั่วคราวมากกว่าเมื่อนางได้ยินดีกับสภาพแห่งการแต่งงานในสมัยโบราณ (อิสยาห์ 54:1) เมื่อการนี้เป็นจริงจะต้องมีการหาที่ว่างเพื่อว่า “เต็นท์” ไซอันในยุคสุดท้ายจะได้รับการขยายเพื่อรับพวกเขาไว้ทั้งหมดเมื่อบุคคลต้องการทำให้เต็นท์เล็กมีขนาดใหญ่ขึ้น เขาจะต้องตั้งหลักรวมขึ้นและย้ายมันห่างออกไปจากเสากลาง นี่คือความหมายของข้อความที่ว่า

ขยายเชือกให้ยาวและทำหลักรวมดูให้แข็งแรง (ข้อ 2; ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 33:20-24 ด้วย) การเติบโตของอิสราเอลในยุคสุดท้ายโดยผ่านการกลับใจและการรวบรวมได้ถูกแสดงไว้โดย “การกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย” (อิสยาห์ 54:3)

ในสมัยโบราณ การไม่สามารถมีบุตรของสตรีในตะวันออกกลางถูกถือว่าเป็นการสาปแช่งอย่างหนัก อิสราเอลจะล้มความอับอายหรือทิ้งสถานภาพแห่งปีแรกเริ่มของมันออกไปและชื่นชมในสภาพการใหม่และมั่งคั่งของมัน เช่นเดียวกับ “ภรรยา” ที่ถูกรวม มันได้ “แต่งงาน” อีกครั้งหนึ่งกับพระเจ้า (ดู ข้อ 6-8)

(17-29) อีสยาห์ 54:9-17 “น้ำของโนอาห์” หมายความว่าอย่างไร

เมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าทรงทำสัญญา พระองค์ทรงรักษามัน พระองค์ทรงสาบานที่จะส่งน้ำท่วมมาเพื่อชำระล้างแผ่นดินโลกในสมัยของโนอาห์โดยส่วนตัวด้วย ว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกในวิธีนั้นอีก (ดู ปฐมกาล 9:13-17) สัญญาของพระองค์ที่จะฟื้นฟูอิสราเอลในยุคสุดท้ายเป็น “เสมือนน้ำของโนอาห์กับเรา” (อิสยาห์ 54:9) นั่นคือสัญญาของพระองค์ที่จะฟื้นฟูอิสราเอลจะเป็นจริงแน่นอนเช่นเดียวกับสัญญาของพระองค์ต่อโนอาห์ ขุนเขาอาจแยกออกและ “เนินเขาอาจคลอนแคลน” (ข้อ 10) แต่สัญญาของพระเจ้ายังคงได้พบการกลายเป็นจริง

ในสภาวะแห่งการรวบรวมของมันไซอันจะงดงาม เพชรนิลจินดาที่ได้ถูกกล่าวถึงในข้อ 11 และ 12 เป็นตัวแทนของวัตถุต่างๆ และพรทางวิญญาณซึ่งอิสราเอลที่ได้รับการไถ่ชื่นชม (ดู วิวรรณ์ 21:19-21 ด้วย) รวมถึงที่ลูกๆ ที่พระเจ้าจะทรงส่งสอน (ดู อีสยาห์ 54:13) และรู้ถึงสันติสุขอันยิ่งใหญ่ บรรดาผู้ที่รวมกำลังกันเพื่อกดขี่อิสราเอลยุคสุดท้าย “จะล้มลงเพราะเจ้า” (ดู 15) เพราะ “ไม่มีอาวุธใดที่สร้างขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้” (ดู ค.พ. 71:9-10 ด้วย) ในที่ซึ่งคำสัญญาที่คล้ายกันนี้ได้ถูกทำไว้กับโจเซฟ สมิธ และซิดนีย์ ริกตัน)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(17-30) การเป็นพยานของอิสยาห์ต่อพระคริสต์มีค่าสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้าย

ขณะที่เราอ่านบทนี้ของอิสยาห์ท่านได้สังเกตเห็นหรือเปล่าว่าสิทธิชนยุคสุดท้ายเป็นบุคคลเพียงกลุ่มเดียวที่สามารถเข้าใจสิ่งที่อิสยาห์ได้แลเห็นล่วงหน้าโดยสมบูรณ์ได้อย่างไร? นักวิชาการของโลกได้มีส่วนสำคัญในการสร้างความเข้าใจในประวัติศาสตร์และภาษาของอิสยาห์แต่ศาสตร์สมัยปัจจุบันเท่านั้นที่สามารถให้กุญแจแห่งความเข้าใจในสิ่งที่ศาสดาได้แลเห็นเมื่อเขาได้เขียนถึงอาณาจักรแห่งอนาคต สิทธิชนยุคสุดท้ายสามารถจะเข้าใจสาเหตุที่พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า “คำของไอเซยายิ่งใหญ่” (3 นีไฟ 23:1) ได้มากกว่ากลุ่มคนใดๆ

(17-31) ท่านสามารถจะมารู้จักพระคริสต์

แม้มันต้องใช้ความพยายามและเวลาบ้าง ท่านสามารถได้รับประสบการณ์อันสำคัญยิ่งกับพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลอันเป็นพระนามที่อิสยาห์เรียกพระเยโฮวาห์ ท่านอ่านเรื่องราวจากพระกิตติคุณสี่เล่มเกี่ยวกับสัปดาห์สุดท้ายแห่งพระชนม์ของพระคริสต์ (ดู มัทธิว 26-28; มาระโก 14-16; ลูกา 22-24; ยอห์น 18:21) ครั้นแล้วจงอ่านอิสยาห์บทที่ 53 ใหม่อีกอย่างซ้าๆ และโดยการใช้ความคิด จงไตร่ตรองแต่ละวลีอย่างถี่ถ้วน

เมื่อพระเยซูเสด็จมาหาผู้คนของพระองค์แต่พวกเขาหาผู้รู้จักพระองค์ไม่ (ดู ยอห์น 1:11) อิสยาห์ถูกเรียกมาสู่การปฏิบัติศาสนกิจของเขาเพื่อเป็นพยานถึงพระคริสต์เพื่อว่าผู้คนของพระคริสต์เพื่อว่าผู้คนของพระคริสต์จะมีถูกถือว่าต้องในการเพิกเฉยต่อพระองค์ ท่านจะรู้จักพระองค์ หรือไม่เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง?

ยุคสุดท้ายและมิลเลนเนียม

(18-1) บทนำ

พระเยซูตรัสว่า “คำของโอเซยาใหญ่ยิ่ง” (3 นิไฟ 23:1) ข้อความนี้จริงไม่เพียงแต่ในพลังแห่งการแสดงออกของอิสยาห์แต่จริงในความสามารถของเขาที่จะเห็นไปในอนาคตด้วย เพื่อเปิดเผยสิ่งต่างๆ ของชั่วอายุในอนาคต สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษของเขาคือการเปิดเผยเกี่ยวกับวันเวลาของเรายุคสุดท้ายและยุคมิลเลนเนียมอันยิ่งใหญ่ที่จะตามมา เป็นจริงดังที่พระเยซูตรัสว่า “คำของโอเซยาใหญ่ยิ่งเพราะเขาพูดไว้บ้างทุกเรื่องอย่างแน่นอนเกี่ยวกับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายอิสราเอล” (3 นิไฟ 23:1-2)

คำสั่งสำหรับผู้ศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านในการอ่านและศึกษาอิสยาห์ 55-65
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ อิสยาห์ 55-56

(18-2) อิสยาห์ 55:1-2 “จงมาถึงน้ำ...มาซื้อกินเถิด”

ข้อความนี้ซึ่งเกี่ยวกับการมาสู่น้ำและการกินได้ถูกกล่าวซ้ำโดยเจกอบ ในการเทศนาของเขาเกี่ยวกับการชดใช้และประกอบเป็นพื้นฐานแห่งคำร้องขอของเขาที่ว่าทุกคนจะมาและรับส่วนของพรแห่งการไถ่บาป ข้อความในพระคัมภีร์มอรมอนมีการเพิ่มเติมบางอย่างที่สำคัญ จงเปรียบเทียบอิสยาห์ 55:1 กับ 2 นิไฟ 9:50-51 อย่างถี่ถ้วน

ความหมายของพระคัมภีร์ชัดเจน พระเยซูทรง คือ “น้ำชำระชีวิต” และขนมปังแห่งชีวิต” (ดู ยอห์น 4:13 และ 6:47-51) และของประทานที่มีค่าของพระองค์คือ

เสรีภาพ การเชิญชวนที่ให้นำมาสู่พระคริสต์และของประทานนั้นโดยปราศจากเงินและปราศจากราคา อย่างไรก็ตามมันมิใช่ว่าจะได้รับมันโดยปราศจากการพยายาม แต่หมายความว่าบุคคลไม่จำเป็นต้องมีสิ่งทางโลกเพื่อที่จะได้มันมา

เอลเดอร์มาเรียน จี. รอมเนีย อธิบายถึงสิ่งที่จะต้องจ่าย:

“เมื่อชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ผ่านพ้นไปและสิ่งต่างๆ ปรากฏต่อเราในลำดับและสัมพันธอันถูกต้องของมัน เราจะเห็นได้อย่างไรชัดเจนยิ่งขึ้นและรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าและศาสดาของพระองค์ได้บอกเราซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าผลแห่งพระกิตติคุณคือเป้าหมายที่มีค่าควรเพียงอย่างเดียวสำหรับความพยายามอย่างเต็มที่ของชีวิตผู้ที่ครอบครองมันจะได้รับความมั่งคั่งอันแท้จริง ความมั่งคั่งในสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นว่ามีค่า

“ข้าพเจ้าคิดถึงพรแห่งพระกิตติคุณซึ่งคุณค่าของมันมิอาจประเมินได้และราคาของมันต้องสูงมากเป็นสิ่งที่ต้องใช้ความพยายามอย่างหนักหากข้าพเจ้าได้เข้าใจถูกต้องว่าพระเจ้าทรงตรัสไว้อย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างไรก็ตามราคาขึ้นอยู่กับมือของพวกเราทุกคน เนื่องจากมันไม่จำเป็นต้องจ่ายเป็นเงินหรือโดยสิ่งใดๆ ในโลก แต่โดยการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม สิ่งที่ต้องการคือการอุทิศตนอย่างสุดหัวใจต่อพระกิตติคุณและความภักดีที่ไม่มีการถอนตัวต่อศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลัทธิชนยุคสุดท้าย...

“การปฏิบัติอย่างจริงจัง กลางๆ ไม่เป็นการเพียงพอ เราไม่สามารถได้พรต่างๆ เหล่านี้และจะเป็นเหมือนกับชายหนุ่มผู้ร่ำรวยที่ประหลาดว่าเขาได้รักษาพระบัญญัตินับแต่เมื่อเขาได้เป็นหนุ่มขึ้นมา แต่เขาได้ลาจากไปด้วยความเสียใจเมื่อทรงตอบคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” พระเยซูตรัสต่อเขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา...แล้วจงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา” (มัทธิว 19:21) เป็นที่แน่ชัดว่าเขาสามารถปฏิบัติ

ทุกสิ่งได้ยกเว้นโครงการสวัสดิการ

“จะไม่สามารถมีการสงวนรักษาสິงเช่นนั้นไว้ได้ เราต้องเต็มใจที่จะเสียสละในทุกสิ่ง โดยผ่านการมีวินัยในตนเองและการอุทิศ เราต้องแสดงต่อพระเจ้าว่าเราเต็มใจที่จะรับใช้พระองค์ภายใต้สถานการณ์ทุกอย่างเมื่อเราได้กระทำดังนี้แล้วเราจะได้รับการรับรองว่าเราจะมีชีวิตในโลกที่จะมาถึงครั้นแล้วเราจะมีสันติสุขในโลกนี้” (Conference Report, Oct. 1949, pp39, 43-44)

(18-3) อธิษยาห์ 55:3 “ความรักอันมั่นคงของดาวิด”

เพื่อคำอธิบายที่ว่า “ดาวิด” คือผู้ใด ขอให้ดูข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอธิษยาห์ 11:1

(18-4) อธิษยาห์ 55:8-13 ลูกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามากเพียงไรมีส่วนในการดีนี้?

วิถี ถ้อยคำ และความคิดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไม่เหมือนของมนุษย์: มันสูงกว่าและมันยิ่งใหญ่กว่าเหมือนดังที่หิมะและฝนที่ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อหล่อเลี้ยงและทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมเพื่อมวลมนุษย์ เช่นเดียวกันพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็จะหล่อเลี้ยงและทำให้วิญญาณของมนุษย์อุดมเพื่อที่พวกเขาจะหันเหมาฟังพระคำของพระองค์ แต่บ่อยครั้งมนุษย์ลืมนึกพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและวางใจในปัญญาของเขาเองหรือปฏิบัติเสถียรวิธของการทำสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเนื่องจากมันมิได้ถูกทำโดยวิธีที่มนุษย์เห็นว่าควรเป็น

เอ็ดเดอร์จอห์น เทย์เลอร์ ได้วิจารณ์เกี่ยวกับข้อความในอธิษยาห์: “เราเห็นและรู้ในส่วนหนึ่งและเข้าใจในส่วนหนึ่งและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงซ่อนหลายสิ่งจากการเห็นของเขา ทั้งสิ่งในอดีต ในปัจจุบันและในเวลาที่จะมาถึง ดังนั้นโดยส่วนรวมโลกจะพิพากษาเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่กำลังเกิดขึ้นในหมู่ของพวกเขา พวกเขาใช้การวินิจฉัยอันอ่อนแอที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาเพื่อตรวจสอบแผนการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพื่อเผยความลึกกลับแห่งอดีตและสิ่งที่ยังคงซ่อนอยู่ โดยลืมนึกไปว่าไม่มีมนุษย์คนใดรู้สิ่งต่างๆ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เว้นแต่โดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า โดยลืมนึกไปว่าปัญญาของโลกนี้ก็คือความเขลาสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

โดยลืมนึกไปว่าไม่มีมนุษย์ผู้ใดในตัวของเขาเองและโดยตัวเองสามารถที่จะเผยถึงแผนการความปรารถนาและรู้ถึงพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์ได้ไม่ว่าจะเป็นการเกี่ยวข้องในอดีต ปัจจุบันหรืออนาคต และดังนั้นโดยการลืมนึกสิ่งนี้ พวกเขาตกเข้าสู่ความโหดเหี้ยมทุกชนิด พวกเขาโหดเหี้ยมต่อสิ่งที่มีไว้ในพระคัมภีร์ต่างๆ ซึ่งบางส่วนเป็นตัวแทนแห่งความบาปปัญญาและความอ่อนแอของมนุษย์ และบางทีบางส่วนของมันอาจเป็นปัญญาและความรู้แจ้งแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งอยู่เหนือกว่าปัญญาและความรู้แจ้งของพวกเขามากมายเสมือนดังฟ้าสวรรค์อยู่เหนือแผ่นดินโลก” (*Journal of Discourses*, 1:368)

(18-5) อธิษยาห์ 56:1-8 ผู้ใดคือ “บุตรชายของคนต่างชาติ” และ “ชนที่” อะไรคือความสำคัญของพวกเขา?

เพื่อที่จะเข้าใจถึงความหมายของอธิษยาห์ในบทที่ 56:1-8 เราต้องเข้าใจความสำคัญของคำสามคำและความหมายของมันต่ออิสราเอลโบราณ คำเหล่านี้คือ *สะบาโต คนต่างชาติ และชนที่*

สะบาโตผู้อ่านสมัยปัจจุบันจะคิดถึงเพียงว่าวันอาทิตย์หรือวันของพระเจ้าคือวัน *สะบาโต* แต่สำหรับอิสราเอลโบราณ สะบาโตมีความหมายกว้างขวางกว่านี้ วันสะบาโตประจำสัปดาห์เป็นหนึ่งในหลายๆ วันที่เรียกว่าสะบาโต วันฉลองต่างๆ ทั้งหมดซึ่งรวมถึงปีสกาเพนเตคอสเตศกาลอยู่เพียงและวันแห่งการไถ่ได้รับการเรียกว่าสะบาโต (See Samuel Fallows, ed., *The Popular and Critical Bible Encyclopedis and Scriptural Dictionary*, See under “Sabbath”; James Hastings, ed., *A Dictionary of the Bible*, see under “Sabbaths”) ดังนั้น “รักษาวันสะบาโตของเรา” (ข้อ 4) แสดงนัยถึงการรักษาทุกสิ่งของโมเสสเนื่องจากงานเลี้ยงฉลองต่างๆ ครอบคลุมหลายแห่งหลายมุมของคำมั่นสัญญาของชาวอิสราเอลที่ให้ไว้กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า อีกทั้งพระเจ้าทรงบอกแก่โมเสสโดยการเปิดเผยด้วยว่าการรักษาวันสะบาโตคือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างอิสราเอลกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า (ดู อพยพ 31:13, 16-17) เมื่ออธิษยาห์พูดถึงการทำให้วันสะบาโตมีมลทิน เขา

หมายความว่ามากกว่าเพียงการทำงานหรือเล่นสนุกในวันอาทิตย์ (วันเสาร์สำหรับชาวยิว)

คนต่างชาติ “คนต่างชาติในกฎของโมเสส และในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมโดยทั่วไปหมายถึงผู้มิได้สืบเชื้อสายจากอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในฮีบรู ซึ่งแตกต่างจากคนต่างประเทศที่ได้มาเยือนแผ่นดินชั่วคราว [อพยพ 20:10, เลวีนิติ 16:29; 17:8; 2 ซามูเอล 1:13; เอสเคียล 14:7] คนต่างชาติมิใช่พลเมืองเต็มขั้นแต่เขาได้ยอมรับสิทธิและหน้าที่ เขาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระเจ้าและเป็นเจ้าและพวกอิสราเอลได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติต่อเขาอย่างมีเมตตา [เลวีนิติ 19:33-34; เฉลยพระธรรมบัญญัติ 10:18-19]” (Fallows, ed., *Bible Encyclopedia*, see under “Strangers”)

ขั้นที่ ภายใต้กฎหมายของโมเสสผู้ใดก็ตามที่ได้มีอวัยวะขาดหายไปจะมีได้รับภราดรภาพอันสมบูรณ์ในเชื้อสายอิสราเอล (ดู เฉลยพระธรรมบัญญัติ 32:1-2) เป็นไปได้ว่ากฎได้เขียนไว้ดังนี้เพราะว่าร่างกายที่สมบูรณ์เป็นสัญลักษณ์ของความบริบูรณ์ทางวิญญาณ (ดู *พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: ปฐมกาล 2 ซามูเอล* [หนังสือคู่มือการศึกษาชั้นเรียนศาสนา 301 ค.ศ. 1980] หน้า 229:30) บุโรทิตหรือเผ่าเลวีที่เป็นขั้นที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งฐานะบุโรทิตได้ (ดู เลวีนิติ 21:17-23)

ด้วยความเข้าใจในคำทั้งสามนี้บุคคลจะสามารถมองเห็นความงามของคำสั่งญาของอิสยาห์ที่ให้ไว้ในอิสยาห์ 56 ได้ คนต่างชาติ (คนต่างด้าว) และขั้นที่ (บรรดาผู้ซึ่งเมื่อกาลก่อนถูกขับออกจากภราดรภาพอันสมบูรณ์กับผู้คนแห่งพันธสัญญา และผู้ซึ่งรู้สึกว่าเขาไม่สามารถให้ผลผลิตในพันธสัญญาโดยการเป็น ‘ต้นไม้แห้ง’ [ข้อ 3]) บัดนี้จะได้รับพรอันสมบูรณ์ของพระเจ้าที่ขยายสู่พวกเขา ถ้าพวกเขารักษาวันสะบาโต (เป็นตัวแทนถึงกฎต่างๆ ของพระเจ้า) ไม่เพียงแต่ “ผู้ที่ถูกขับออกไปของอิสราเอล” (บรรดาผู้ที่พลัดพราก) จะได้นับการรวบรวมในยุคสุดท้ายแต่ “คนอื่นๆ” ด้วย (ข้อ 8) ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้สืบเชื้อสายโดยสายเลือดของอิสราเอลหรือเปล่าไม่สำคัญมากเท่ากับว่าเขาจะทำและรักษาพันธสัญญาต่อพระเจ้าหรือไม่ ฉะนั้นในยุคของการ

ฟื้นฟู นิเวศของพระเจ้าจะเป็น “นิเวศอธิษฐานสำหรับบรรดาชนชาติ *ทั้งหมด*” (ข้อ 7)

(18-6) อิสยาห์ 56:9-12 ภาพพิเศษในชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้หมายถึงผู้ใด?

ยังไม่มีให้เห็นพ้องโดยทั่วไปในหมู่นักวิชาการเกี่ยวกับความหมายของ “สัตว์ป่าฟุ้ง” “ยาม” “สุนัข” และ “ผู้เลี้ยงแกะ” ที่ได้กล่าวถึงไว้ในอิสยาห์ 56:9-12 สัตว์ป่าฟุ้ง กิ้งก่า ยามตายอด สุนัขเป็นใบ้และตะกละและผู้เลี้ยงแกะที่ไม่มีความเข้าใจ (ซึ่งสิ่งเหล่านี้ดูเหมือนเกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย) ภาพเหล่านี้อาจชี้ถึงชนต่างชาติที่ปฏิเสธพระกิตติคุณเมื่อมันได้ถูกเสนอต่อพวกเขาและพยายามที่จะให้ผู้อื่นทำเช่นเดียวกันอีกทั้งข้อความนี้อาจจะหมายถึงผู้ที่มีพระกิตติคุณ (ทำการเฝ้าผู้เลี้ยงแกะอยู่) แต่มิได้ทำให้ผู้อื่นได้มีมันด้วย “คิมซี ให้ข้อสังเกตว่า ‘ผู้เลี้ยงแกะที่ได้ถูกมอบไว้ยามเหล่านี้ดูแล พวกสัตว์ป่าฟุ้งมา สุนัขเหล่านี้ไม่เท่าและพวกสัตว์ป่าได้กิ้งก่าฟุ้งแกะ ดังนั้นพวกเรามีได้ทำให้ผู้เลี้ยงแกะที่ขึ้นพวกเขาทำให้มันเสียหายเนื่องจากเจ้าของได้วางใจว่าพวกมันจะเฝ้าดูและซื้อสัตย์แต่มันมิได้เป็นดังนั้น พวกนี้เป็นผู้สอนปลอมและผู้เลี้ยงแกะที่สะเพร่า (Adam Clark, *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:212)

คำเหล่านี้เป็นคำพรรณนาที่เหมาะสมสำหรับโลกชาวคริสต์ในยุคสุดท้าย ขอให้อ่านคำวิจารณ์ของนีไฟเกี่ยวกับศาสนจักรต่างๆ ในปัจจุบัน (2 นีไฟ 28:39) และจงเปรียบเทียบข้อเหล่านี้คำวิจารณ์ของโมโรไน (ดู มอรมอน 8:31-3, 37-39)

(18-7) อิสยาห์ 57 “พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าไม่มีสันติสุขแก่ธรรม”

เมื่อผู้ชอบธรรมตายพวกเขาไปสู่รมดีอันเป็นสภาวะแห่งสันติสุขและการพักผ่อน ในทางตรงข้ามผู้ชั่วร้ายไม่มีสันติสุข อิสยาห์ 57:3-12 กล่าวถึงความชั่วร้าย โดยทั่วไปและใช้ความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของอิสราเอลที่กล่าวไว้ในที่นี้และที่อื่นๆ ว่าเป็นการคบชู้ ยกตัวอย่างเช่น (ดู ข้อ 7-8) “เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า” พระเจ้าตรัสว่า “แต่มันก็จะไม่

ช่วยเจ้า” (ข้อ 12) บางทีหนังสือสุภาสิตอาจกล่าวไว้ได้ดีที่สุด: “คลังทรัพย์อธรรมไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยกู้จากความตาย” (สุภาสิต 10:2)

(18-8) อิสยาห์ 58:1-7 มีวิธีที่เหมาะสมเพื่อการอดอาหารหรือเปล่า?

ผู้คนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงแสวงหาที่จะเอาชนะความผิดบาปของพวกเขาและที่จะเข้าไปใกล้พระเจ้ายิ่งขึ้นในการอดอาหารและสวดอ้อนวอน อิสยาห์ 58:1-7 หมายถึงอิสราเอลโบราณหรือสมัยปัจจุบันหรือทั้งสองสมัยก็ไม่แน่ชัด มันเป็นเรื่องแน่นอนว่ามีวิธีที่เหมาะสมเพื่อการอดอาหารและเพื่อติดต่อกับพระเจ้า ชาวอิสราเอลผู้มี

จะไม่มีสันติสุขจนกว่าพระองค์จะมา

ความผิดพรณนาถึงข้อเหล่านี้ราวถึงกับถูกรบกวนเพราะพวกเขาได้อดอาหารและพระเจ้าทรงดูเหมือนว่ามีได้ทรงสังเกต พวกเขาทำให้จิตวิญญาณของเขาเป็นทุกข์และพระเจ้าเป็นเจ้ามิได้ทรงรู้สึกถึงการทนทุกข์ของพวกเขา (ดู ข้อ 3) แต่พระเจ้าทรงชี้ว่าพวกเขากำลังอดอาหารเพื่อเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง แทนการงดเว้นจากอาหารและกิจกรรมต่างๆ ของโลกพวกเขายังทำงานและทำตามใจตัว (ข้อ 3) “ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้และเพื่อต่อยด้วยหมัดอธรรม (ข้อ 4) “และนั่นมิใช่การอดอาหารอย่างที่พระเจ้าพอพระทัยพระเจ้าทรงทำทนายให้พวกเขาตอบว่าการอดอาหารของพวกเขาเป็นแบบที่ “เราได้เลือก” หรือไม่ (ข้อ 5) กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือมันเป็นการอดอาหารที่ถูกต้องที่พระองค์

พอพระทัยหรือเปล่า? มันแสดงถึงความถ่อมใจและการพึ่งพาพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างแท้จริงหรือเปล่า? การอดอาหารมีจุดประสงค์อันบริสุทธิ์ทางวิญญาณ มันทำลายสายรัดของความชั่วร้ายปล่อยผู้ถูกกดขี่ทางวิญญาณให้เป็นไทและให้อาหารแก่ผู้หิวและเครื่องนุ่มห่มแก่ผู้เปลือยเปล่า (ดู ข้อ 6-7) อธิการจอห์น เอช. แวนเดนเบิร์กอธิบายไว้ว่า:

“ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อพระองค์กล่าวถึง ‘การแก้พันธะของความอธรรม’ ‘การแก้สายรัดแอก’ และ ‘การหักแอกเสียทุกอัน’ พระองค์ทรงหมายถึงความชั่วร้ายของคนที่คิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นในการเห็นแก่ตัว ความเหลวไหล ความหยิ่งและการมีใจอยู่ในสิ่งของต่างๆ ทางโลก จนลืมนำบัญญัติยิ่งใหญ่สองประการที่ทำให้รักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของเขาโดยสิ้นเชิงหลักธรรมแห่งการรักเพื่อนบ้านของท่านและรักพระเจ้าได้ถูกรวบรวมไว้ในจุดประสงค์ที่แท้จริงของการอดอาหาร

“แน่นอนที่ว่ามันไม่จำเป็นต้องมีจินตนาการอะไรที่จะเข้าใจว่ามันหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘...นำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเองดอกหรือ’

พระองค์ทรงหมายความว่านอกเหนือจากการดูแลผู้ยากไร้แล้ว พวกเราควรเผื่อดูแลเครือญาติของเราเองและรับผิดชอบต่อบิดา มารดา พี่น้องชายหญิงของเราเมื่อพวกเขาขัดสน

“มันเป็นในที่นี้ซึ่งข้าพเจ้าอยากที่จะกล่าวว่าพระเจ้าทรงให้มีการจัดตั้งวันแห่งการอดอาหารและการสวดอ้อนวอนเพื่อนศาสนาจักรฯ จะร่วมกันทำให้จุดประสงค์แห่งการอดอาหารกลายเป็นจริง” (In Conference Report, Apr.1963, p. 28)

(18-9) อิสยาห์ 58:8-12 สัญญาสำหรับผู้ที่อดอาหารอย่างถูกต้อง

อธิการแวนเดนเบิร์ก อธิบายถึงความสำคัญของพรต่างๆ ที่ได้ถูกสัญญาไว้ในอิสยาห์ 58:8-12:

“ขอให้ฟังอิสยาห์และสัญญาไว้ในอิสยาห์นี้อีกครั้งแล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าอย่างอรุณและแผลของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว...” (อิสยาห์ 58:8)

สิ่งนี้จะมีคุณค่าอย่างไรต่อท่าน? ขอให้คิดว่ามันหมายความว่าอย่างไร...“ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า พระสิริของพระเจ้าจะระงับหลังเจ้า...”

“แล้วเจ้าจะทูลและพระเจ้าจะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูลและพระองค์จะตรัสว่า เราอยู่ที่นี่...” [อิสยาห์ 58:9] เราต้องการรับรองอะไรมากกว่านี้ในสัญญาที่ว่าเราจะเรียกร้องพระเจ้าและพระองค์จะทรงตอบ?

แล้วอิสยาห์ได้ย้ำว่า: “...ถ้าเจ้าจะเอาออกไป...ซึ่งแอก (หรือความชั่วร้าย) ซึ่งการขึ้นหน้า (หรือการกล่าวหาผู้อื่น) และการพูดอธรรม

“ถ้าเจ้าจะท่อมเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิวและให้ผู้ถูกความขมใจได้อิ่มใจ และความสว่างจะโผล่ขึ้นแก่เจ้าในความมืดและความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน

“และพระเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ (หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์จะชี้ทางในชีวิตประจำวันของท่าน) และให้เจ้าอิ่มด้วยของดี (นี่คือความมั่นคงส่วนบุคคลของท่านในยามจำเป็นและยากลำบาก) และกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็ง (ข้าพเจ้าเชื่อว่าสิ่งนี้เกี่ยวกับสุขภาพ ในกระดูกมีไขและไขผลิตโลหิตซึ่งสำคัญต่อความแข็งแรงและการอยู่ดีของร่างกาย) และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุที่น้ำของมันไม่ขาด (หรือการตัดสินใจและปัญญาจะหลั่งไหลไม่ขาดสายจากท่าน)

“และสิ่งสลักหักพังโบราณของเจ้าจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่” (อิสยาห์ 58:9-12) สำหรับข้าพเจ้าสิ่งนี้คือสัญญาสำหรับผู้ทำงานกับสมาชิกของศาสนจักรซึ่งมีความต้องการทางร่างกายและวิญญาณ “พวกเขาซึ่งจะเป็นของพระองค์” หรือท่านอาจสามารถช่วยพวกเขาทำอะไรหรือ? “สร้างสิ่งสลักหักพังขึ้น” และขณะที่ท่านช่วยพวกเขาให้สร้างท่านจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุ (ทำตาม) และแล้วเจ้าจะได้ชื่อว่าเป็น “ผู้ซ่อมกำแพงที่พัง” กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือท่านได้ช่วยพวกเขาให้เอาชนะความอ่อนแอของพวกเขา เพื่อฟื้นฟูจิตวิญญาณของพวกเขาเพื่อเชื่อมช่องว่างโดยผ่านทาง การแก้ไข การปรับปรุง และ “การซ่อมแซม” ถนนเพื่อพวกเขาจะเดินไปได้” (In Conference Report, Apr. 1963, p.29)

(18-10) อิสยาห์ 58:8 “อะไรคือความหมายของคำว่า ระงับหลัง?”

คำภาษาฮีบรูที่ว่า *เอซาด* (asaph) มีรากความหมายว่า “เพื่อรวบรวม” ตามที่ใช้ในอิสยาห์ 58:8 “เป็นการประยุกต์ใช้ในการรวบรวมกองทัพส่วนหลังที่แตกกระจาย ออกของกองทัพหรือเพื่อที่จะรักษามันให้พ้นจากการถูกปิดล้อม และป้องกันมันจากการโจมตีของศัตรู” (William Wilson, *Old Testament Word Studies*, see under “rereward.”) การแปลที่ดีกว่าควรเป็นว่า “รัศมีภาพแห่งพระเยซูฮาว์จะรวบรวมพวกเจ้า หรือ รวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน” นั่นคือเป็นกองระงับหลังของพวกเจ้า” (C. F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 7:2:390)

“เมื่ออิสราเอลมีความพากเพียรในการปฏิบัติงานแห่งความรักอันเมตตา มันเปรียบเสมือนกองทัพที่กำลังยาตราไปหรือกองคาราวานที่กำลังเดินทาง โดยที่ความชอบธรรมจะขจัดสิ่งกีดขวางและแสดงวิธีอันเป็นของประทานที่เหมาะสมที่สุดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และส่วนหลังของมันได้รับการคุ้มกันโดยรัศมีภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า อันนำไปสู่จุดหมายของมันอย่างที่ไม่มีความล้มเหลวไว้เบื้องหลัง” (Keil and Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 7:2:390)

(18-11) อิสยาห์ 58:13-14 กฎแห่งสะบาโต

ในภาษาแบบร้อยกรองอันงดงามอย่างเดียวกันกับที่เขาพรรณนาถึงกฎแห่งการอดอาหาร อิสยาห์ได้อธิบายถึงพันธสัญญาแห่งสะบาโตโดยการใช้รูปประโยคแบบ “ถ้า-แล้ว” “ถ้า” เป็นส่วนของมนุษย์ (ดู อิสยาห์ 58:13) “แล้ว” “เป็นส่วนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า (ดู ข้อ 14) *ถ้า* บุคคลหยุดเหยียบย่ำ (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปฏิบัติตามหรือการเชื่อฟัง) จากการทำตามใจเขาในวันสะบาโต เรียกวันสะบาโตว่าเป็นวันปิตินดี (ซึ่งหมายความว่ามันเป็นวันปิตินดีต่อเขาอย่างแท้จริง) เรียกมันว่าเป็น “วันบริสุทธิ์ของพระเจ้า” (*บริสุทธิ์* ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีความหมายว่าได้รับการแต่งตั้งหรือทำให้ศักดิ์สิทธิ์เพื่องานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า) เรียกมันว่าวันมีเกียรติ (นั่นคือสามารถที่จะได้รับเกียรติ) และ

ถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าของเราเอง หรือไม่ทำตามใจของตนเอง หรือแม้แต่กล่าวถ้อยคำของตนเอง (ดู ข้อ 13) แล้ว บุคคลจะมีความปีติยินดีสำหรับตัวเองในพระเจ้า (อันเป็นสัญญาที่เหมือนกับ “เมื่อนั้นความมั่นใจของท่านจะแข็งแกร่งขึ้นในการประทับอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าของ”) [ค.พ. 121:45] ขึ้นชื่ออยู่บน “ที่สูงของแผ่นดินโลก” (อิสยาห์ 58:14) แต่ท่านมาแล้วภูเขาหรือบนที่สูงของแผ่นดินโลกได้เป็นแหล่งแห่งการเปิดเผยและการติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าของ (ดู โมเสส 1:1, 7:2; 1 นีโพอ 11:1; เอเธอร์ 3:1 และ อิสยาห์ 2:2) จะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบ (กินหรือบริโภคมันเพื่อมันจะเป็นส่วนหนึ่งของเขา) คำว่า *มรดก* มาจากรากเดียวกันกับคำว่า ทายาท และ *รับมรดก* การเปิดเผยยุคสุดท้ายสอนเราว่าการรับมรดกของเจาคอบคือความสูงส่งและความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของ (ดู ค.พ. 132:37)

(18-12) อิสยาห์ 59:1-3 ความผิดบาปแยกมนุษย์จากพระเจ้า

มนุษย์ในยุคใดก็ตามที่ละเมิดบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของจะถูกแยกออกจากพระวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระองค์ในสภาพการณ์ของการถูกแยกไว้นี้ มนุษย์ทั้งมิได้ยินและมิได้เข้าใจพระคำของพระเจ้า เอ็ลเดอร์มาร์ค อี. ปีเตอร์สัน อธิบายว่า:

“ศาสนจักรที่แท้จริงต้องผลิตพระคัมภีร์ออกมาใหม่เสมอ...ถ้ามันมิได้เป็นดังนี้เราต้องยอมรับว่ามันได้เคลื่อนออกห่างวิธีแห่งความจริงและความสว่าง อิสยาห์ที่ได้อธิบายสถานการณ์ดังกล่าวนี้ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยโบราณเมื่อเขาได้กล่าวว่า:

“...ดูพระหัตถ์ของพระองค์มิได้ลั่นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้หรือพระกรรมดั่งซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน

“แต่ว่าความบาปชั่วของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า...” (อิสยาห์ 59:1-2)

“การที่กล่าวว่าไม่สามารถมีพระคัมภีร์ใหม่อีกเป็นการไร้พระคัมภีร์ในตนเองและขัดต่อคำสอนของพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างแท้จริง ถ้าเราเชื่อพระคัมภีร์ไบเบิลอย่าง

แท้จริงเราต้องหวังว่าจะมีพระคัมภีร์เพิ่มเติมเสมอ และเพื่อการนี้เราต้องมองที่ศาสดาผู้ดำรงชีวิตอยู่เพื่อรับการเปิดเผยซึ่งจะได้กลายเป็นพระคัมภีร์ใหม่ เราไม่สามารถหนีพ้นจากข้อยุตินี้ มันคือรูปแบบที่ได้ถูกจัดตั้งไว้อย่างดีของพระผู้เป็นเจ้าของที่ได้จัดการกับมนุษย์ในตลอดทุกยุคสมัย” (Conference Report, Oct.1964, p.122)

(18-13) อิสยาห์ 59:9-15 อะไรเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ปฏิเสธที่จะฟังพระผู้เป็นเจ้าของ?

การล้มเหลวที่จะรับและใส่ใจในพระคำของพระเจ้าเป็นเหตุให้มนุษย์ “หาความสว่าง” แต่มันมิได้เกิดขึ้น (อิสยาห์ 59:9) ดังนั้นพวกเขา “เดินอยู่ในความมืด” และ “คลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด” (ข้อ 10) ความยุติธรรม (ความชอบธรรมหายไป การล่วงละเมิดเพิ่มขึ้น และ “ลึกลับขาดอยู่” (ข้อ 15) การละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์หันจากพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

ความมืดถูกจัดออกไปโดยความสว่างของพระเจ้า

(18-14) อิสยาห์ 59:16-21 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงช่วงเวลาใด?

อิสยาห์ 59:16-21 กล่าวอ้างถึงพระเยซูคริสต์ผู้อ่อนวอนของมนุษย์กับพระบิดา พระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเนื่องจาก “ไม่มีคนใดเลย” และ “ไม่มีใครอ่อนวอน” (ข้อ 16) สำหรับผู้คน ถ้าพระเจ้าช่วยให้รอดมิได้ถูกส่งมาสภาพของมนุษย์คงต้องนำเราทั้งหมดอันเนื่องมา

จากความผิดบาปของพวกเขา (ดู ข้อ 1-15 เปรียบเทียบกับ 2 นิไฟ 9:8-9) ฉะนั้นพระเยซูจึงถูกส่งมายังแผ่นดินโลก “พระกรของพระองค์เองก็นำความรอด [ของมนุษย์] มา” ซึ่งเป็นไปได้เนื่องจาก “ความชอบธรรมของพระองค์ ชูพระองค์ไว้” มากล้นเสมือนดังทับทรวงป้องกันมนุษย์ในการสู้รบ (ข้อ 16) บนพระเศียรของพระองค์คือ “พระมาลาแห่งความรอด” และพระองค์ทรงสวม “ฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้น” เพื่อจัดการกับมนุษย์ตามการกระทำของเขา (ข้อ 17-18)

เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมาอีกพระองค์จะ “มายังคิโยน” และถ้าโยอาคอบหรือเชื้อสายอิสราเอลจะ “หันจากการทรยศ” (ข้อ 20) มหาพระเจ้า พระองค์จะทรงวางพระวิญญูญาณของพระองค์ไว้ให้พวกเขาเอ็ลเดอร์ออร์สัน แพรทท์ ได้กล่าวถึงสัญญาที่ว่า: “แน่นอนว่า ครึ่งพระเยซูเสด็จมาเมื่อ 1,800 ปีที่แล้วพระองค์มิได้ทรงหันการไม่ เป็นเหมือนพระเจ้าจากโยอาคอบ เนื่องด้วยว่าเวลานั้น พวกเขาได้ทำให้ถ้วยของพวกเขาเต็มด้วยความผิดบาป พวกเขาคงอยู่ในความไม่เชื่อ นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ปลดปล่อยออกมาจากไซอันเมื่อ 1,800 ปีมาแล้ว แต่ไซอันของยุคสุดท้าย ได้รับการกล่าวถึงบ่อยครั้ง และอย่างเต็มที่โดยศาสนายิวโบราณทั้งหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งอิสยาห์ว่าไซอันคือศาสนจักรฯ และอาณาจักรของพระเจ้า และจะมีผู้ปลดปล่อยออกมาจากศาสนจักรฯ หรือและจากอาณาจักรหรือจากไซอัน ซึ่งจะหันความไม่ เป็นเหมือนพระเจ้าไปจากโยอาคอบหลังจากที่เวลาของพวกชนต่างชาติได้กลายเป็นจริงแล้ว” (*Journal of Discourses*, 14:64)

(18-15) อิสยาห์ 60:1-2 “ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก”

ความสว่างของไซอันคือพระเจ้าเอง และข้อเหล่านี้ เกี่ยวโยงถึงสภาพการณ์ของยุคสุดท้ายเมื่อไซอันจะฉายแสงออกไปแต่ความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก เอ็ลเดอร์ออร์สัน แพรทท์ ได้เขียนไว้ว่า:-

“ไซอันที่กล่าวถึงในที่นี้ถูกเรียกให้ “ลุกขึ้นฉายแสง เพราะพระสิริของพระเจ้าขึ้นมาเหนือเจ้า” ไม่มีสิ่งอื่นใด ได้รับการเปิดเผยอย่างบริบูรณ์ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับ

ความจริงนิรันดร์มากกว่าการปรากฏขึ้นของไซอันของพระเจ้าเป็นเจ้าในยุคสุดท้าย โดยได้รับการห่มห่อด้วยรัศมีภาพของพระเจ้าเป็นเจ้าจากฟ้าสวรรค์ไซอันซึ่งจะดึงดูดความสนใจของประชาชาติและเผ่าพันธุ์ทั้งปวงของแผ่นดินโลก มันจะมีโซ่บางสิ่งที่เกิดขึ้นในมุมหนึ่งหรือเกาะแสนไกลบางแห่งในทะเลหรือในหมู่ของผู้คนที่ไม่เป็นที่รู้จักบางกลุ่ม แต่มันจะเป็นบางสิ่งที่ต้องดูความสนใจของผู้คนและประชาชาติต่างๆ บนผืนแผ่นดินโลกทั้งสิ้น” (*Journal of Discourses*, 16:78)

(18-16) อิสยาห์ 60:3-18 “คนเหล่านี้ซึ่งบินมาเหนือเมฆเป็นใคร” การปรากฏของพวกเขาหมายความว่าอย่างไร

แม้ว่าบางครั้งนักวิชาการจะเข้าใจข้อ 3 ของอิสยาห์บทที่ 60 ว่าเป็นการกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับพวกโหราจารย์ที่มาจากทิศตะวันออกเพื่อเยือนเด็กน้อยที่ได้กำเนิดในเบธเลเฮม (ดู มัทธิว 2:1-15) ในเนื้อความรวมแล้วมันคือคำพยากรณ์ถึงไซอันของยุคสุดท้ายซึ่งบางทีอาจเป็นเยรูซาเล็มใหม่ “บุตรชายทั้งหลายของคิโยนจะมาจากที่ไกล” (อิสยาห์ 60:4) และ “กองทัพของพวกชนต่างชาติ” (ข้อ 5) จะทำเช่นเดียวกันทองคำ เงิน อัญมณี กายาน (สัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่งทางโลก) จะถูกนำมาเพื่อทำให้ “นิเวศอันรุ่งเรือง [ของพระเจ้า] ได้รับความรุ่งเรือง” (ข้อ 7) ดังที่สิ่งมีค่าเหล่านี้ได้ถูกรวมกันเข้ามาใน “บุตรชายของคนแปลกหน้า” (ชนต่างด้าว) จะสร้างกำแพงของเขาขึ้นหรือช่วยในการสร้างเยรูซาเล็มใหม่ (ข้อ 10; จงเปรียบเทียบข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 49:22)

เกี่ยวกับวลีที่ว่า “ประตูเมืองของเจ้าจะเปิดอยู่เสมอ” (อิสยาห์ 60:11) เอ็ลเดอร์ออร์สัน แพรทท์ กล่าวว่า: “ประตูเมืองของเจ้าจะเปิดอยู่เสมอ มันจะไม่ถูกปิดทั้งกลางวันหรือกลางคืน เพื่อจะนำกองทัพของคนที่ต่างด้าวมายังเจ้า และพระราชชาติทั้งหลายจะถูกนำมาเพื่อประชาชาติและอาณาจักรของพวกเขาที่ไม่รับใช้พวกเขาจะถูกทำลาย แท้จริงแล้วบรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง” จะมีผู้คนหรือประชาชาติที่ไม่รับใช้ไซอันเหลืออยู่อีกหรือไม่! ไม่มีเลยสักคนอะไรจะเกิดขึ้นแก่

สาธารณรัฐอันยิ่งใหญ่ [สหรัฐ...] ซึ่งได้ขยายตัวออกไปตลอดเวลา? ถ้าพวกเขาจะทำตามพิธีการต่างๆ ของไซอัน กลับใจจากบาปและเตรียมเพื่อวันอันยิ่งใหญ่และเต็มไปด้วยรัศมีภาพนี้ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาไว้ แต่ถ้าพวกเขาไม่ทำพวกเขาจะร้างไปจนสิ้น ฉะนั้นศาสนาดำได้ประกาศไว้ ดังนี้” (*Journal of Discourses*, 14:355)

(18-17) อิสยาห์ 60:19-22 “ดวงอาทิตย์จะไม่เป็น ความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก”

เมื่อเยรูซาเล็มใหม่ถูกสร้างขึ้นในท้ายที่สุด และพระเจ้า พระเยซูคริสต์เสด็จกลับสู่แผ่นดินโลกในรัศมีภาพ ความจำเป็นสำหรับดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ที่จะต้องให้ความสว่างแก่ผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าจะหมดไป พระเจ้าพระองค์เองจะทรงเป็นความสว่างอันเป็นนิรันดร์

“ไซอันจะไม่ต้องการดวงอาทิตย์เมื่อพระเจ้าทรงประทับอยู่ที่นั่นและตลอดทั่วนครจะสว่างไสวด้วยรัศมีภาพของการประทับอยู่ของพระองค์ เมื่อฟ้าสวรรค์เบื้องบนทั้งสิ้นบรรเจิดด้วยการปรากฏแห่งรัศมีภาพของพระองค์ เราไม่ต้องการสิ่งที่เปล่งแสงอันเจิดจ้าเหล่านั้นของฟ้าสวรรค์เพื่อให้ความสว่าง ตราบเท่าที่นครแห่งไซอันเกี่ยวข้องด้วย แต่จะมีผู้คนซึ่งอยู่โดยรอบจำนวนมากซึ่งพำนักอาศัยในเมืองอื่นๆ ที่ยังจำเป็นต้องมีความสว่างของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ทว่าในนครหลวงอันยิ่งใหญ่ที่ซึ่งพระเจ้าจะสถาปนาหนึ่งในบัลลังก์ของพระองค์ เนื่องจากบัลลังก์ของพระองค์จะมีอยู่ในเยรูซาเล็มเพียงแห่งเดียว มันจะอยู่ในไซอันด้วยดังที่ท่านจะได้พบอยู่ในที่มากมายหลายที่ในพระคัมภีร์ไบเบิลนี้ ฉะนั้นเมื่อพระองค์จะทรงสถาปนากล้องของพระองค์ในไซอันและทำให้ผู้พำนักอาศัยในที่นั้นส่องสว่างด้วยรัศมีภาพแห่งการประทับอยู่ของพระองค์พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีแสงสว่างนี้ซึ่งมีมาจากสิ่งที่เปล่งแสงอันเจิดจ้าที่ฉายมาจากฟ้าสวรรค์อันไกลแต่พวกเขาจะได้รับการหล่อหลอมด้วยรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา เมื่อผู้คนพบกันในการประชุมเช่นในขณะนี้ในพลับพลาของพวกเขา พระเจ้าจะทรงพบกับพวกเขา รัศมีของพระองค์จะอยู่บนพวกเขาเมฆจะบังอยู่เหนือพวกเขาในเวลากลางวันและถ้าพวกเขามีการประชุมในเวลาเย็นพวกเขาไม่จำเป็นต้อง

มี...ความสว่างที่มาจากการทำเทียมเพราะพระเจ้าจะทรงอยู่ในที่นั่น รัศมีภาพของพระองค์จะอยู่เหนือการประชุมทั้งสิ้นของพวกเขา อิสยาห์ผู้เป็นศาสดากล่าวไว้ดังนั้น และเราเชื่อตามนี้ เอเมน” (Orson Pratt, in *Journal of Discourses*, 14:335-36; ดู ค.พ. 133:57-58 ด้วย)

(18-18) อิสยาห์ 61:1-2 “พระเจ้าทรงได้เจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำชาติมา”

พระเยซูได้ทรงยกถ้อยคำจาก อิสยาห์ 61:1-2 มาให้ผู้คนแห่งนาซาเรทฟังในธรรมศาลาของพวกเขาเมื่อพระองค์ดำรง “ตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์” (ลูกา 4:20) ครั้นแล้วพระองค์ตรัสว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” (ข้อ 21; ดู ข้อ 16-19) ข้อเหล่านี้ในอิสยาห์เกี่ยวข้องกับพระเยซูเช่นเดียวกับส่วนที่เหลือในอิสยาห์บทที่ 61 เกี่ยวโยงถึงพระองค์และการสถาปนาไซอันของพระองค์ในยุคสุดท้าย พระองค์คือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยพระบิดาให้สั่งสอนพระกิตติคุณแก่มนุษย์เพื่อบำบัดรักษาหรือเตรียมการให้ภัยแก่เหล่าวิญญาณที่ได้รับการบาดเจ็บ เพื่อเทศนาการปลดปล่อยแก่บรรดาผู้ตกเป็นเชลยในท้องจำวิญญาณ (ดู 1 เปโตร 3:18-19) พระเยซูเองได้ยกข้อความนี้มาใช้เป็นหลักฐานถึงการเป็นพระเจ้าของพระองค์ (ดู มัทธิว 11:2-5 และ ลูกา 7:19-22)

(18-19) อิสยาห์ 61:3-11 อะไรคือเสื้อแห่งความชอบธรรมและเสื้อผ้าแห่งความรอด?

พระเจ้ามิได้ทำงานโดยลำพัง อิสยาห์ 61:3-11 กล่าวถึงการฟื้นฟูไซอันทางกายภาพภายใต้ฐานะปุโรหิตซึ่งบุตรชายของไซอันจะใช้เพื่อฟื้นฟูรัศมีภาพนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่อีก ภาพของการแต่งงานถูกใช้อีกครั้งหนึ่งเพื่อแสดงถึงพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับผู้คนของพระองค์ในยุคสุดท้าย กลุ่มด้วย “เสื้อแห่งความชอบธรรม” และแต่งกาย “อย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา” (ข้อ 10) ไซอันได้รอคอยการมาของ “สามี” ของนางซึ่งคือ พระเยซูคริสต์ ยอห์นผู้เผยแพร่พระวจนะได้ใช้ภาพเปรียบเทียบที่คล้ายกันนี้เมื่อเขากล่าวถึง “เวลามงคลสมรสของพระเมษโปดก [พระเยซู] แล้วและเจ้าสาวของ

พระองค์ [ไซอัน] (วิวรณ์ 19:7) ในที่นี้เจ้าสาว “สวมผ้า ป่านเนื้อละเอียด” อันเป็นสัญลักษณ์แสดงถึง “การ ประพฤติอันชอบธรรมของพวกเขา” (วิวรณ์ 19:8) ดังนั้นส่วนนี้จากหลักความเชื่อข้อลึกลับกลายเป็นจริงซึ่งมัน กล่าวไว้ว่า “พระคริสต์จะทรงครองแผ่นดินโลกเองและ แผ่นดินโลกจะถูกทำใหม่และได้รับรัศมีภาพแห่งรมติ ของมัน” ข้อ 11 ในอิสยาห์บทที่ 61 บรรยายถึงวันเมื่อ ไซอันของพระเจ้าหรือเยรูซาเล็มใหม่จะนำความชอบธรรม และการสรรเสริญออกไปดัง “สวนทำให้สิ่งทีหว่านในนั้น ออกขึ้นมา”

(18-20) อิสยาห์ 62 การรวมกันระหว่างพระผู้เป็นเจ้า และผู้คนของพระองค์ในยุคสุดท้ายมีสัญลักษณ์ อย่างไร

อีกครั้งหนึ่งที่อิสยาห์ได้กล่าวโยงถึงเยรูซาเล็มเก่าและ ใหม่ ทั้งสองแห่งจะต้องครอบครอง “ความชอบธรรม” ซึ่งจะ “ออกไปอย่างความสุกใส” และความรอด “อย่าง คบเพลิงที่ลุกอยู่” (อิสยาห์ 62:1) ไซอันจะได้รับการเรียก โดย “ชื่อใหม่” (ข้อ 2) เยรูซาเล็มใหม่และเยรูซาเล็มเก่า จะ “ไม่ขนานนามเจ้าอีกว่าถูกทอดทิ้ง” หรือไม่ “ร้างเปล่า” (ข้อ 4) อีกครั้งหนึ่งที่ไซอันจะแต่งงานกับพระเจ้า สัญลักษณ์นี้เป็นตัวแทนของการกลับสู่ความชอบธรรมทาง วิญญาณของไซอัน เพราะดังที่เจ้าบ่าวจะชื่นชมในเจ้าสาว พระผู้เป็นเจ้าแห่งเราจะทรงชื่นชมในเยรูซาเล็มดุจกัน

(81-21) อิสยาห์ 62:4-5 เหตุใดพระเจ้า จะได้รับ พระนามว่า “ปีติยินดี” (Hephzibah) และ “สมรส แล้ว” (Beulah)?

คำที่อิสยาห์ใช้เพื่อพรรณนาถึงสภาพการณ์ในยุคสุดท้ายแห่งไซอันมีความสำคัญ Hephzibah ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ความปีติยินดี” และอาจหมายถึง เยรูซาเล็ม และความชอบธรรมในยุคสุดท้ายของไซอัน Beulah หมายถึง “สมรสแล้ว” (ดู อิสยาห์ 62:4) อีกครั้งหนึ่ง ที่ การแต่งงานเป็นสัญลักษณ์ถึงการรวมกัน แต่ในครั้ง นี้ การแต่งงานมีไคร่ระหว่างผู้คนกับพระผู้เป็นเจ้า แต่ระหว่างแผ่นดินกับพระผู้เป็นเจ้า

ตามที่พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญากล่าวไว้เวลา จะมาถึงเมื่อ “แผ่นดินเยรูซาเล็มและแผ่นดินไซอันจะถูก หันกลับไปในที่ของมันเอง และแผ่นดินโลกจะเป็น เหมือนที่มันเคยเป็นในเวลาก่อนที่มันถูกแยก (ค.พ. 133:24) ในสมัยของเพเลกแผ่นดินโลกได้ถูกแบ่งออก เป็นทวีปต่างๆ (ดู ปฐมกาล 10:25) แต่ก่อนหน้านั้นมัน ได้ถูกรวมกันไว้เป็นแผ่นดินกว้างใหญ่ผืนเดียวกัน การ เข้ารวมกันของทวีปต่างๆ เหล่านี้อีกครั้งหนึ่งสามารถ เปรียบได้กับการรวมกันเป็นเอกภาพหรือการแต่งงานซึ่ง เป็นทั้ง *hepzibah* และ *beulah* ซึ่งคือความปีติยินดี และการรวมแล้ว แผ่นดินจะถูกผนึกโดยพลังอำนาจของ ผู้ประกอบพิธีตั้งชายและหญิงในการสมรสอันศักดิ์สิทธิ์ (ดู การแปลของ โจเซฟ สมิธ อิสยาห์ 62:4-5)

(18-22) อิสยาห์ 63:1-9 “ทำไมเครื่องทรงของพระ- องค์จึงสีแดง?”

ดู พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 133:46-48

(18-23) อิสยาห์ 63 ข้าแต่พระเจ้าไฉนพระองค์ทรง ยอมให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไป?”

อิสยาห์ 63:10-19 แสดงถึงผู้คนที่ไกลออกนอกทาง บรรดาผู้ที่ได้ทำพันธสัญญาของพวกเขาต่อพระเจ้า ข้อ พระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงการพิพากษาอันสำคัญ ของแผ่นดินโลกดังที่พรรณนาไว้ในข้อ 1-9 ข้อ 17 ใน การแปลของโจเซฟ สมิธ ได้บรรจุการเปลี่ยนแปลงที่ สำคัญไว้: แทนการกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าไฉนพระองค์ ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคา ของพระองค์และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้าง จนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์” มันอ่านได้ว่า “ข้าแต่ พระเจ้าเหตุไฉนพระองค์ทรงยอมให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย ผิดไปจากพระมรรคาของพระองค์ และกระทำใจของข้า พระองค์ทั้งหลายแข็งกระด้าง” พระผู้เป็นเจ้ามิได้บังคับ ให้มนุษย์คนใดทำผิดบาปหรือทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง มันเป็นไปได้ว่าช่วงสุดท้ายของข้อ 17 เป็นคำร้องขอต่อ พระเจ้าที่ให้พระองค์ฟื้นฟูบรรดาเผ่าที่สูญหายของอิสรา-เอลสู่ดินแดนแห่งมรดกของพวกเขา (ดู ค.พ. 133:23-33)

(18-24) อิสยาห์ 64:1-3 ได้มีการพรรณนาถึงความปั่นป่วนทางกายภาพอะไร

หัวข้อแรกของอิสยาห์บทที่ 64 ถูกยกมากล่าวเกือบจะทุกคำในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 133:40-45 ในที่นี้หน้าที่รับผิดชอบของผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ถูกรูดไปเพื่อสั่งสอนพระกิตติคุณและแนะนำมนุษย์ให้สักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เพื่อพวกเขาจะได้หนีพ้นจากวิบัติใหญ่หลวงนี้ตามที่ได้อธิบายไว้ (ดู ค.พ. 133:37-39) คำบรรยายที่ว่า ภูเขาที่หวั่นไหวต่อพระพักตร์พระองค์ (ดู อิสยาห์ 64:1, 3) เป็นไปได้ว่าหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพอันใหญ่หลวงที่จะมาพร้อมกับการเสด็จมาครั้งที่สองในรัชสมัยภาพของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ดู ค.พ. 88:87-91) ในเวลานั้นหุบเขาจะถูกทำให้ “สูงขึ้น” และภูเขา “ถูกทำให้ต่ำลง” (ค.พ. 49:23) สุรเสียงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ “จะทำลายภูเขา” เพื่อว่า “จะไม่พบหุบเขา” (133:22) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์บุคคลแห่งซีเลสเชียล เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้รับการเปรียบว่าเป็นรัชสมัยภาพของอาณาจักรซีเลสเชียล (ดู ค.พ. 76:70) ภาพลักษณ์แห่งการเผาไหม้และไฟที่ได้ถูกบรรยายไว้ในการเสด็จมาครั้งที่สองโดยแท้จริงแล้วอาจมีเหตุจากรัชสมัยภาพแห่งองค์ของพระคริสต์ เอ็ดเดอร์ชาร์ลส ดับเบิลยู. เพนโรสในการเขียนเกี่ยวกับวันนี้ ท่านกล่าวว่า: “พระองค์เสด็จมา! แผ่นดินโลกสิ้นสะท้านและขุนเขาทลาย มหาหนที่ม้วนกลับสู่ทางเหนือเสมือนว่าเกรงกลัวและห้องภาที่ถูกปิดสุกสว่างราวกับทองเหลืองที่หลอมเหลว พระองค์เสด็จมา! สิทธิชนที่ได้สิ้นชีวิตพุ่งออกจากหลุมศพของพวกเขา และ “เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่” จะ “ถูกรับ” ขึ้นไปพบพระองค์พร้อมกับพวกเขา [ดู 1 เรสะโลนิกา 4:17] เหล่าผู้ไม่เป็นเหมือนพระเจ้ารีบรูดไปซ่อนจากพระพักตร์ของพระองค์และร้องเรียกให้หินที่สิ้นสะท้านปกคลุมพวกเขาไว้ พระองค์เสด็จมา! พร้อมด้วยเหล่าโยธาทั้งสิ้นแห่งความชอบธรรมที่ได้รับรัชสมัยภาพ ลมหายใจแห่งผีพระโอษฐ์ของพระองค์ส่งความตายให้แก่ผู้ชั่วร้ายรัชสมัยภาพของพระองค์เป็นไปอันเผาผลาญ บรรดาผู้หึงจองหองและกระด้างกระเดื่องเป็นดังตอข้าว พวกเขาถูกเผาไหม้ ‘จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย’ (ดู มา-

ลาตี 4:11) พระองค์จะทรงกวาดแผ่นดินโลกด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย (อิสยาห์ 14:23) พระองค์ทำให้แผ่นดินโลกท่วมท้นด้วยเพลิงแห่งพระพิโรธอันหลากล้านของพระองค์ และความโสมมและความน่าชิงชังของโลกจะถูกเผาผลาญสิ้น ซาตานและพลโยธาที่ชั่วร้ายของเขาจะถูกกุมและพันธนาการซาตานได้สูญเสียการครอบครองของเขาเนื่องจากพระองค์ผู้มีสิทธิที่จะปกครองได้เสด็จมา และอาณาจักรของโลกนี้จะกลายเป็นอาณาจักรของพระเจ้าของเราและของพระคริสต์ของพระองค์” (The Second Advent, in *Millennial Star*, 10 Sep. 1859, p.583)

(18-25) อิสยาห์ 64:4-11 ความชอบธรรมของมนุษย์เป็นเสมือน “เสื้อผ้าที่สกปรก” ต่อพระเจ้าหรือไม่?

เมื่อมนุษย์ทำการชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้าหนทางของพวกเขาสามารถเปรียบได้กับ “เสื้อผ้าที่สกปรก” “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนคนที่ไม่สะอาด” (อิสยาห์ 64:6) ครั้นแล้วพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจึงทรงซ่อนพระพักตร์จากบรรดาคนเหล่านี้ (ข้อ 7) และมนุษย์ต้องกลับใจและร้องขอการอภัย (ข้อ 8-9) อิสยาห์ได้

ประเพณีการค้นน้ำอู่

กล่าวว่า “การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก” หรือดังที่คิลและเดลิสได้แปลข้อความตอนนี้ว่า: “คุณธรรมทั้งปวงของเราเสมือนอาภรณ์ที่เปื้อนไปด้วยโลหิต” (*Commentary*, 7:2:470) นี้มิได้หมายความว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของคุณธรรม และเห็นว่านั่นคือความสกปรก แต่ควรพูดว่าความชอบธรรม *แต่ก่อน* ของอิสราเอลได้กลายเป็นความชั่วร้ายในเวลา นี้ โจเซฟ สมิธได้เปลี่ยนอิสยาห์ 64:5-6 เพื่อสะท้อนคำสอนนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น: “พระองค์ทรงพบเขาผู้ที่กระทำความชอบธรรมและชื่นชมเขาซึ่งระลึกถึงพระองค์ในทางของพระองค์ คนเหล่านั้นที่กระทำความชอบธรรมเป็นเวลานาน จะรอด แต่ข้าพระองค์กระทำความบาป ข้าพระองค์ทั้งสิ้นจึงเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างใบไม้และความบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม” (การแปลของโจเซฟ สมิธ อิสยาห์ 64:5-6)

(18-26) อิสยาห์ 65:1-7 มนุษย์สามารถพบพระเจ้าได้หรือไม่หากเขาไม่แสวงหาพระองค์?

ในบทที่ 65 ข้อ 1-7 อิสยาห์ได้กล่าวถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะถูกพบได้โดยผู้มีได้แสวงหาพระองค์ อัครสาวกเปาโลได้แปลความข้อพระคัมภีร์นี้ให้หมายความถึงชนต่างชาติ (ดู โรม 10:20-21) อย่างไรก็ดีตามในการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลของเขา ศาสตราจารย์โจเซฟ ชยายเนื้อความและเปลี่ยนแปลงมัน: “เราได้ถูกพบโดยผู้ที่แสวงหาเรา เราประทานให้ทุกคนที่ขอจากเรา เราจะไม่ถูกพบโดยผู้ที่มิได้แสวงหาเรา หรือมิได้ถามถึงเรา เรากล่าวต่อผู้รับใช้ของเราว่า จงดูเราเถิด จงมองเราเราจะส่งเจ้าไปประชาชาติที่ไม่เรียกนามของเราเพราะเราได้แผ่หัตถ์ของเราออกตลอดวันเวลาแก่ผู้ที่มีได้เดินในทางของเราและงานของพวกเขาชั่วร้ายและไม่ดี และพวกเขาเดินไปตามความคิดของตนเอง” (การแปลของโจเซฟ สมิธ อิสยาห์ 65:1-2)

มีความแตกต่างระหว่างผู้ที่รู้ว่าพวกเขาควรเรียกหาพระเจ้าแต่มิได้กระทำและผู้ที่มีได้เรียกหาพระองค์ เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาควรทำ พวกเขาต่างชาติจัดอยู่ในประเภทหลังนี้ เปาโลได้เขียนว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแสดงพระองค์ให้ประจักษ์ต่อชนต่างชาติแต่มิได้ต่อชาวยิวเนื่องจากว่าพระองค์ “ยื่นมือให้ชนชาติซึ่งไม่เชื่อฟัง

และตั้งวันเวลา (หลายชั่วอายุคน) และพวกเขาไม่ตอบสนอง (โรม 10:21) บัดนี้มันถึงที่ของชนต่างชาติแล้ว อิสยาห์ 65:3-7 พรรณนาถึงทัศนคติของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาผู้ที่ได้ถูกประทานให้มากมาย แต่ได้ให้เพียงเล็กน้อยแก่ผู้ที่ให้พวกเขา

(18-27) อิสยาห์ 65:17-25 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับยุคสมัยใด?

อิสยาห์ 65:17-25 หมายถึงยุคมิลเลนเนียม ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในเวลานั้นจะไม่มี ความปรารถนาสำหรับสิ่งต่างๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยต้องการ แท้จริงแล้ว แผ่นดินโลกเดิม “จะไม่จำกัดหรือหนีได้อีก” (ข้อ 17) ทุกอย่างจะใหม่ด้วยรัศมีภาพ ความเศร้าโศกจะหยุดลง (ดู ข้อ 19) เด็กจะไม่ตายในวัยทารก (ดู ข้อ 20) บ้านจะได้รับการสร้างและต้นไม้ผลและสวนได้รับการปลูกและชื่นชม ไม่มีผู้ใดจะขับอีกคนหนึ่งจากแผ่นดินของเขาเหมือนดังที่ลิทธิชนได้ถูกขับออกในยุคต้นๆ ของสมัยการประทานนี้ (ดู ข้อ 21-22) ในการสรุปถึงสภาพการณ์แห่งยุคอันรุ่งโรจน์นี้ เอ็ดเวิร์ดบรูซ อาร์. แมคคองก็ ได้เขียนไว้ว่า: “มันจะยิ่งใหญ่และอัศจรรย์แม้การเปลี่ยนแปลงจะมีมาโดยไม่คาดฝันในยุคมิลเลนเนียม

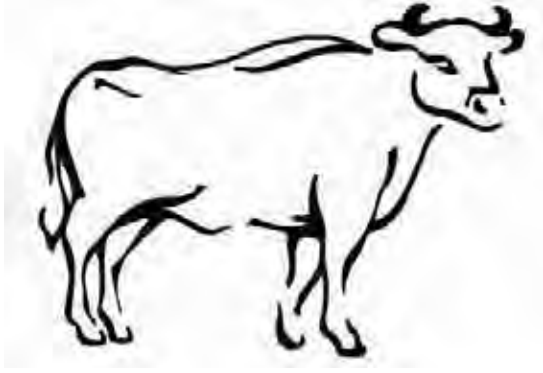
ทว่าชีวิตมตะดังที่เป็นอยู่นี้จะดำเนินต่อไป เด็กๆ จะเกิดมา เติบโตขึ้นแต่งงาน ล่วงเข้าสู่วัยสูงอายุ และผ่านเข้าสู่สิ่งที่เท่ากับความตาย พิษพันธุจะได้รับ การเพาะปลูก เก็บเกี่ยวผลและใช้บริโภค อุศตสาหกรรมจะได้รับการขยาย เมืองได้รับการสร้างและการศึกษาจะพัฒนาขึ้น มนุษย์จะยังคงใส่ใจกับความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขาต่อไป จัดการเรื่องราวต่างๆ ของพวกเขาเองและชื่นชมกับเอ็นดาวเมนที่สมบูรณ์แบบแห่งอำเภอใจเสรี การพูดภาษาอันบริสุทธิ์ (เศฟันนิยาห์ 3:9) การพำนักอยู่ในสันติการมีชีวิตอยู่โดยปราศจากโรคภัยและจะก้าวไปตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ ความเจริญก้าวหน้าและความดีพร้อมของสังคมในระหว่างยุคมิลเลนเนียมจะอยู่เหนือกว่าสิ่งใดๆ ที่มนุษย์ได้เคยสมมุติหรือหวังไว้” (*Mormon Doctrine*, pp.496-97)

ข้อมูลมากมายเกี่ยวกับมิลเลนเนียมได้ถูกเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 101:23-31

(18-28) อธิยาห์ 66:1-4 “เขาผู้ฆ่าวัว...อย่างกับเขาผู้ฆ่าคน”

ในสมัยโบราณพระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้มีการถวายเครื่องบูชาด้วยสัตว์เพื่อเป็นหมายแห่งการเสด็จมาของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ เพื่อชดใช้บาปของ

วัวถูกนำมาใช้เป็นเครื่องพลีบูชา

มนุษย์ แต่ผู้คนได้นำเอารูปแบบแห่งการสักการะซึ่งสอนเขาเกี่ยวกับครุฑในการเสด็จมาของพระคริสต์ไปและเปลี่ยนมันเป็นการทำเล่นๆ พวกเขาได้รักษารูปแบบภายนอกของพิธีการนี้แต่ได้สูญเสียความหมายทางวิญญาณเนื่องจากพวกเขามีได้แสดงความชอบธรรมภายในอันตรงกับความหมายภายนอก ฉะนั้นรูปแบบแห่งการสักการะที่หมายจะช่วยพวกเขาได้กลายเป็นสิ่งน่าชิงชังและนำพวกเขาไปสู่การกล่าวโทษ

ในภาษาที่รุนแรงอย่างยิ่งอิสยาห์เปิดเผยถึงความรู้สึกของพระเจ้าเกี่ยวกับการปฏิบัติทางศาสนาอย่างเสแสร้งของพวกเขาคือผู้ซึ่งได้ฆ่าวัวตัวผู้เพื่อเป็นเครื่องบูชาถูกถือว่าเขาได้ถวายชายผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นการกระทำอันชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวง การถวายเครื่องบูชาอื่นๆ ไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าการตัดคอสุนัขให้ขาดออกหรือการถวายเลือดของสุกร ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้เป็นเรื่องต้องห้ามและถูกถือว่าน่าชิงชัง (ดู ข้อ 3) มนุษย์ได้ “เลือกทางของเขาเอง” (ข้อ 3) แทนการเลือกของพระเจ้า เมื่อถูกเรียกโดยพระผู้เป็นเจ้าผ่านศาสดาของพระองค์พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังผลก็คือ “ความทุกข์ใจ” และ กล่าว (ข้อ 4) อันเป็นรางวัลที่เหมาะสมสำหรับผู้ทำสิ่งชั่ว

(18-29) อธิยาห์ 66:5-14 “ประชาชาติคลอตามในครุเดียว” และ “แผ่นดินจะเกิดขึ้นในวันเดียว” ได้อย่างไร

แม้ชาวยิวได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ในฐานะพระมาไซยาของพวกเขาก็เป็นเวลานาน ในเวลาอันวิฤติในอนาคตพระองค์จะทรงปรากฏต่อพวกเขา เอ็ลเดอร์ชาร์ล ดับเบิลยู. เฟินโรส ได้พรรณนาถึงเหตุการณ์อันสำคัญนั้นซึ่งจะเกิดระหว่างมหาสงครามแห่งอารมาเกตโดน

“การปรากฏของพระองค์ครั้งต่อไปจะเกิดขึ้นในหมู่บุตรชายของยูดาห์ที่กำลังเคঁราโคกและเกือบพ่ายแพ้เมื่อถึงยามวิฤติแห่งโชคชะตาของพวกเขาเมื่อกองทัพอันมั่งร่ำรวยของหลายประชาชาติได้กำลังย้ายถิ่นและสิ่งนำกลัวแห่งสงครามทั้งหลายกำลังท่วมทับผู้คนแห่งเยรูซาเล็มพระองค์จะทรงวางพระบาทบนภูเขาเมะกอกเทศ ซึ่งแยกออกจากกันเมื่อพระองค์ทรงสัมผัส

“โดยมีพลโยธาแห่งสวรรค์ร่วมมา พระองค์จะทรงโจมตีและทำลายกองทัพที่รวมเข้าด้วยกันกับกองทัพของชนต่างชาติและทรงปรากฏพระองค์ต่อชาวยิวที่นับถือพระองค์ในฐานะพระผู้ปลดปล่อยและผู้มีชัยที่ทรงพลานุภาพ ซึ่งเชื้อชาติของพวกเขาได้รอคอยมานานแล้วและขณะเมื่อความรัก ความกตัญญู ความหวาดหวั่น และความยินดีหลกกันในทรวงอกของพวกเขาผู้ปลดปล่อยจะทรงแสดงเครื่องหมายแห่งการตรึงกางเขนของพระองค์ให้พวกเขาเห็น และเผยว่าพระองค์คือพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งพวกเขาได้ดูว่าและบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำให้สิ้นพระชนม์ ครั้นแล้วความไม่เชื่อจะละจากวิญญาณของพวกเขา และ ‘การมองไม่เห็นซึ่งเกิดขึ้นต่ออิสราเอลส่วนหนึ่ง’ [ดู โรม 11:25] จะถูกย้ายออกไป ‘จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็มเพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด’ (ดู เศคาริยาห์ 13:1) และ ‘ประชาชาติจะคลอตาม’ เพื่อพระผู้เป็นเจ้า ‘ในครุเดียว’ (ดู อธิยาห์ 66:8) พวกเขาจะได้รับบัพติศมาเพื่อการปลดบาปและจะได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการปกครองของพระผู้เป็นเจ้าที่สถาปนาขึ้นในไซอันจะถูกจัดตั้งในหมู่พวกเขาและจะไม่ถูกทำให้ล้มลงตลอดกาลนาน” (“The Second Advent” p.583)

การเปรียบเทียบถึงหญิงที่ให้กำเนิดบุตรเธอผู้ซึ่ง ‘คลอดบุตรชาย’ ทำให้นึกถึงข้ออ้างอิงที่คล้ายคลึงกันในวิวรณ์ 12:1-7 ซึ่งได้พรรณนาถึงหญิงที่ให้กำเนิดบุตรและคลอด “บุตรชาย” การแปลของโจเซฟ สมิธ ได้ชี้ว่าเด็กน้อยผู้นี้คืออาณาจักรมิลเลเนียมของพระเจ้า (ดู การแปลของโจเซฟ สมิธ วิวรณ์ 12:7) ดังนั้นบุตรชายคนหนึ่งที่ถูกกล่าวถึงในอิสยาห์ (ไซอัน) และเด็กชายที่ได้ถูกกล่าวถึงไว้โดยยอห์นในหนังสือวิวรณ์อาจะเป็นคนเดียวกัน นี่เป็นข่าวประเสริฐสำหรับเยชูเล็มซึ่งจะชื่นชมกับข่าวนี้

(18-30) อิสยาห์ 66:15-24 จากสุดท้าย

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เล่าถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าและเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนนั้นไม่นานนัก ข้อ 15-16 เกี่ยวโยงถึงความพินาศของกองทัพยิ่งใหญ่ที่ได้รวมกำลัง เพื่อต่อสู้เยรูซาเล็มก่อนหน้าที่ยุคมิลเลเนียมจะเริ่มขึ้น (จงเปรียบเทียบอิสยาห์ 34:1-10; เยเรมีย์ 25:31-33; เอเศเคียล 28:17-23 39:1-16; โยเอล 3:1-2; 11-14 และส่วนเสริมความเข้าใจ I)

เศคาริยาห์ได้สอนว่าเมื่อสงครามได้สิ้นสุดลงบรรดาประชาชาติที่ได้รอดชีวิตในที่สุดจะหันมาสู่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์อันยิ่งใหญ่จะมีชัยอยู่ในเยรูซาเล็มนั่นคือในหมู่ผู้คนของพระเจ้า (ดู เศคาริยาห์ 14:16-21) คำสอนนี้เทียบเคียงได้อย่างใกล้ชิดกับสิ่งที่อิสยาห์ได้เปิดเผยในที่นี้บรรดาผู้ชั่วร้ายจะถูกรวบรวมเพื่อความพินาศ (ดู อิสยาห์ 66:15-18) บรรดาผู้ที่กระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติพลลุดจะนำเครื่องถวายบูชาเยรูซาเล็มและผู้คนบริสุทธิ์ของพระเจ้า (ดู ข้อ 19-23) จะอัศจรรย์ใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำต่อผู้ชั่วร้าย (ดู ข้อ 24) ครั้นแล้วผู้คนมากมายจะเข้าร่วมกับศาสนจักรฯ อย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงเลือกจากท่ามกลางคนต่างชาติให้เป็น “บุโรหิตและเลวี” (ข้อ 2) กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือพวกเขาจะได้รับฐานะบุโรหิต

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(18-31) วัตถุประสงค์และความหมายยากลำบากกำลังทวีขึ้นในแผ่นดินโลกแต่มีสถานที่แห่งการปลดปล่อย

บรรดาศาสดาในทุกยุคได้เตือนผู้คนของพวกเขามิให้ทำบาป ยุคของเราเป็นยุคพิเศษในฐานะที่ว่ามันเป็นยุคสุดท้ายซึ่งคือยุคก่อนจะถึงการเสด็จกลับสู่แผ่นดินโลกของพระเยซูคริสต์ ชาตานกำลังพยายามอย่างที่สุดเป็นครั้งสุดท้ายที่จะนำพามนุษย์ให้หนีไปจากพระเจ้าในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1894 ประธานวิลฟอร์ด วัตต์ได้กล่าวไว้ว่า: “เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นภาพแห่งราตรีกาลเปิดอยู่ต่อดวงตาของข้าพเจ้าโดยต่อเนื่อง ข้าพเจ้าสามารถเห็นการพิพากษาอันยิ่งใหญ่ที่กำลังจะสามารถถูกหลั่งเทลงสู่โลกนี้ เมื่อข้าพเจ้าจะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริง...ในขณะที่ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งนี้ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและโลกนี้ ข้าพเจ้าจะสามารถหุบปากของข้าพเจ้าจากการเปล่งเสียงแห่งการเตือนผู้คนเหล่านี้และประชาชาติต่างๆ ของแผ่นดินโลกนี้หรือ?...และนับจากวันนี้เป็นต้นไปมันจะถูกหลั่งเทออกมา วัตถุประสงค์และความหมายสำหรับสิ่งเหล่านี้...จงอ่านพระคัมภีร์และการเปิดเผยต่างๆ มันจะบอกท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้” (“A Remarkable Statement,” *Improvement Era*, 22 June 1894, pp. 164-65)

ฉะนั้นเราไม่ควรแปลกใจว่าโลกกำลังอยู่ในความปั่นป่วน ว่าสงครามกำลังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ว่าความชั่วร้ายทวีขึ้น สิ่งเหล่านี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้ และไม่ควรทำให้เราตกใจ ประธานโจเซฟ ฟีลดิ้ง สมิธ สอนว่า: “ในโลกรู่วันนี้ได้มีสิ่งน่าเศร้า ความปั่นป่วน ความยากลำบาก ความวุ่นวาย และความขัดแย้งระหว่างประชาชาติต่างๆ ไม่มีสันติภาพ จะไม่มีสันติภาพจนกว่าองค์สันติราชเสด็จมาเพื่อจะให้มัน และคำเตือนของพระองค์มีต่อโลกให้กลับใจ สิ่งนี้ข้าพเจ้าอาจได้อ่านแล้วเนื่องจากมันเป็นข้อแรกของการเปิดเผยที่ข้าพเจ้าได้กำลังยกมาใช้อ้างอิง บรรดาผู้ชอบธรรมได้ถูกเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน

หรือโลก เพื่อรับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยมันได้รับการฟื้นฟูขึ้นแล้ว และพบที่แห่งหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้า” (Conference Report, Apr.1953, p.20)

ประธานมาเรียน จี. รอมเนีย ได้ยกคำสัญญาที่ว่าสันติภาพจะได้ถูกนำไปจากแผ่นดินโลกมาใช้ด้วย (ดู ค.พ. 1:35) เขาได้กล่าวว่า:

“ในวันนี้ นับเป็นเวลามากกว่า 140 ปี ซึ่งถ้อยคำที่มีอยู่ข้างหน้าได้ถูกกล่าวไว้สันติภาพได้ถูกนำไปจากแผ่นดินโลก บัดนี้มารได้มีอำนาจเหนือเขตการครอบครองของเขาและพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือสิทธิชนของพระองค์ในวันที่พระองค์จะ “เสด็จลงมาและพิพากษาต่อ...”

“โลกและปกครองในท่ามกลางผู้คนของพระองค์ก็ใกล้เข้ามาแล้ว

“อย่างไรก็ตามระหว่างเวลานี้กับเวลานั้นถ้ามนุษย์และประชาชาติยังคงดำเนินต่อไปตามทางที่เป็นอยู่ภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่จะลงมาบนพวกเราจะมี “สงครามและข่าวลือเรื่องสงครามมากขึ้น...จะมีแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ ด้วยและความอ้างว้าง [อื่นๆ] มากมาย...แผ่นดินโลกทั้งหมดจะอยู่ในการโกลาหล...” (ค.พ. 45:26; 33) เหล่านี้เป็นพระคำของพระเจ้าเอง

“พระเจ้าทรงแลเห็นการมาถึงของวิบัติเหล่านี้ล่วงหน้าและประทานการเตือนถึงมันพระองค์ทรงฟื้นฟูพระกิตติคุณของพระองค์และสถาปนาศาสนาจักรๆ ของพระองค์ขึ้นใหม่เพื่อเป็นหนทางแห่งการหนีจากที่นั่น” (เหตุใดจึงเป็นศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้าย?) (Ensign, January 1973, p.32)

ประธานฮิว บี. บราวน์ ได้กล่าวถ้อยคำแห่งการปลอบ

ประโลมและให้การเชื่อมั่น: “พี่น้องทั้งหลายข้าพเจ้าอยาก จะกล่าวต่อท่านว่า ในท่ามกลางความยากลำบากความไม่แน่นอน ความปั่นป่วนและความสับสนวุ่นวายทั้งหลายซึ่งโลกกำลังผ่านเข้าสู่ มัน โดยเกือบมิได้เป็นที่สังเกตของผู้คนส่วนใหญ่ของโลกนี้ได้มีการจัดตั้งอาณาจักรแห่งหนึ่งขึ้น อาณาจักรซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าพระบิดาทรงนำ และพระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์อาณาจักรนั้นกำลังรุดไปเบื้องหน้าโดยมิได้ถูกสังเกตในบางส่วนดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าว แต่มันกำลังรุดไปเบื้องหน้าด้วยพลังและอำนาจซึ่งจะหยุดยั้งเหล่าศัตรูในทางของมันในขณะที่พวกท่านบางคนจะมีชีวิตอยู่” (“The Kingdom is Rolling Forth,” Improvement Era, Dec.1967, p.93)

ประธานวูดเวิร์ฟ ได้กล่าวว่าการปลดปล่อยในเวลาแห่งวิบัติเหล่านี้จะถูกพบได้ในที่ใด: “ท่านสามารถบอกข้าพเจ้าได้หรือไม่ว่าผู้คนเหล่านี้จะอยู่ที่ใด ผู้ซึ่งจะได้รับการป้องกันและคุ้มครองจากวิบัติอันใหญ่หลวงและการพิพากษา ซึ่งอยู่ที่ประตูของเราแล้วในบัดนี้? ข้าพเจ้าจะบอกท่านเอง เขาคือฐานะบุโรหิตพระเจ้า ซึ่งให้เกียรติในฐานะบุโรหิตของพวกเขาและผู้มีค่าควรแก่พรของพวกเขาเป็นบุคคลกลุ่มเดียวที่จะมีความปลอดภัยและการคุ้มครองดังนี้ พวกเขาจะเป็นบรรดาผู้มีชีวิตมตะเพียงกลุ่มเดียวไม่มีผู้อื่นใดมีสิทธิได้รับการป้องกันจากการพิพากษานี้ มันได้อยู่ที่หน้าประตูของเราแล้ว แม้แต่ผู้คนเหล่านี้ก็ไม่สามารถหนีมันไปได้อย่างสิ้นเชิง มันจะลงมาเหมือนดังการพิพากษาที่มีต่อโสโดมและโกโมราและไม่มีผู้ใดเว้นแต่ฐานะบุโรหิตจะปลอดภัยจากความเกรี้ยวกราดแห่งมัน” (Young Women’s Journal, Aug. 1894, p.512)

การกลับสู่ความชั่วร้ายของยูดาห์

(19-1) บทนำ

บัดนี้มันคือหัวข้อที่คุ้นเคยแล้ว มันเป็นเรื่องที่ได้ยินครั้งแล้วครั้งเล่าจากคาสดา “กลับใจ (มิฉะนั้นจะตาย!)” หันมาหาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมันนั้นจะต้องเผชิญหน้าศัตรูตามลำพัง” อิสราเอลได้ยืนมันและไม่แยแสมันพวกเขาได้ไปสู่ความพินาศ แต่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้นคือเรื่องราวของยูดาห์ ยูดาห์ได้ใส่ใจต่อเสียงร้องแห่งผู้รับใช้ของพระเจ้าและได้รับการปลดปล่อยจากอัสซีเรียในทางที่น่าตื่นใจที่สุด แต่พวกเขาก็เป็นเสมือนชายคนหนึ่งซึ่งรอดพ้นจากรางของรถไฟที่มีความเร็วสูงและกระโดดเข้าขวางหน้ารถบรรทุกที่กำลังเคลื่อนเข้ามา บทเรียนแห่งการปลดปล่อยได้ถูกลืมในไม่นานนัก การสักการะรูปเคารพได้เริ่มมีขึ้นอีก และบาบิโลนได้กลายเป็นเครื่องมือแห่งการลงโทษของพระเจ้าดังที่มอโรมอนได้ให้ข้อสังเกตไว้ การรับทุกข์ทรมานดูเหมือนเป็นวิธีเดียวที่ลูกๆ ของพระเจ้าจะเรียนรู้ได้ (ดู ฮีลามัน 12:1-5 จะนั้นยูดาห์ได้สมัครเข้าในโรงเรียนแห่งประสบการณ์อันเข้มข้น

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นล่างเพื่อช่วยท่านขณะเมื่อท่านอ่านและศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ 21-25
2. ทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ

2 พงศ์กษัตริย์ 21-25

(19-2) 2 พงศ์กษัตริย์ 21 ชีวิตเป็นอย่างไรระหว่างรัชสมัยของมนัสเสห์?

“กษัตริย์มนัสเสห์ได้ขึ้นครองบัลลังก์ในเยรูซาเล็มเมื่อพระชนม์ 12 ชันษาพระองค์ครองราชย์ประมาณ 50 ปี และกลายเป็นกษัตริย์ที่น่ารังเกียจและได้รับการสาปแช่ง

มากที่สุด ในประวัติศาสตร์ของยูดาห์”

“ในระบายนันั้นอัสซีเรียกำลังเรืองอำนาจถึงขีดสุดโลกแห่งเมโสโปเตเมียและตะวันตกทั้งสิ้นถูกรอบครอบโดยอัสซีเรีย 671 ปีก่อนคริสตศักราช [ซึ่งเป็นปีของชาวเวียตเย็บได้กับก่อนคริสตศักราช] อัสซีเรียจะได้ครองสามเหลี่ยมปากแม่น้ำของอียิปต์ด้วย และอิซาร์ฮาดโดนได้สิ้นพระชนม์เมื่อ 669 ปีก่อนคริสตศักราชร่วมในการชิงชัยทางทหารเพื่อยึดเอาดินแดนแห่งแม่น้ำไนล์

“ในยูดาห์อัสซีเรียมิได้ปกครองเพียงในทางการเมืองเท่านั้นแต่ในทางประเพณีด้วย ลัทธิเทพเจ้าและความนิยมต่างๆ เข้ามาสู่แผ่นดินยูดาห์โดยมนัสเสห์เวลานี้เป็นยุคทองแห่งโหราศาสตร์ และการทำนายโชคกลางในอัสซีเรียและระหว่างรัชสมัยของเอสราฮัดโดน (Esarhaddon) เหล่าปุโรหิตและโหราจารย์ทำให้ราชสำนักเต็มไปด้วยการบอกกลางและคำพยากรณ์ของพวกเขา เทพเจ้าของอัสซีเรียอราเมียมีความสำคัญเหนือเทพเจ้าแห่งดินแดนอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากอาณาจักรทั้งสิ้นเป็นประเทศราชของเทพเจ้า (อาเซอร์ห์) เทพเจ้าดวงดาวของอัสซีเรีย-อิซาร์ห์ได้รับการสักการะในทุกบ้านทุกหนแห่ง

“หนังสือทางลัทธิของอัสซีเรียได้บรรยายพิธีกรรมไว้โดยละเอียด” “ท่านทำความสะอาดหลังคาที่อยู่เบื้องหน้าอิซาร์ห์ พรหมด้วยน้ำที่บริสุทธิ์ที่ท่านจัดวางแทนบูชา เครื่องหอม ท่านโปรยดอกไม้ ท่านจัดวางน้ำผึ้ง เนย รินเหล้าองุ่น ท่านทำความสะอาดหลังคา พรหมน้ำบริสุทธิ์ท่านวางเรียงก้อนอิฐของท่าน ท่านวางเรียงท่อนต้น poplar เป็นกอง ท่านเอาไฟจุดมัน ท่านเทดอก juniper ท่านรินเบียร์ ท่านหมอบราบลง และไม่มองกลับหลัง” อิซาร์ห์... ข้าได้วางขนมอันบริสุทธิ์ซึ่งได้บั้งในถ้ำต่อพระพักตร์พระองค์...

“คาสดาได้ประนามการกระทำอันร้ายนี้ที่ได้ระบาดทั่วแผ่นดินในสมัยของอาหัสและมนัสเสห์ได้เล่าถึงพวกที่เขาซึ่งสักการะเหล่าโยธาแห่งฟ้าสวรรค์ในห้องชั้นบนและบรรยายว่าพวกเด็กๆ ได้นำท่อนไม้มารวมไว้และบิดาของพวกเขาคุดไฟขึ้น และพวกผู้หญิงนวดแป้งเพื่อ

ทำขนมปังแต่ราชีนีแห่งสวรรค์ ผู้เขียนในภาคใต้แห่งหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์ เล่าถึงบรรดาผู้ซึ่งถวายเครื่องหอมแก่บาอัล ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และแก่หมู่ดาวทั้งหลายและเหล่าพลโยธาทั้งสิ้นแห่งฟ้าสวรรค์”...

“...ทุกส่วนจากแกนจนถึงรอบนอกโลกของอัสซีเรียได้ผ่านไปทั่วเนินเขาต่างๆ แห่งยูดาห์เต็มไปด้วยเทพเจ้าทั้งในป่าละเมาะ บนห้องชั้นบนของบ้าน นักประวัติศาสตร์ฝ่ายใต้บอกเราว่า “พระองค์ได้สร้างปราชญ์สถานสูงซึ่งเซคิยาห์ได้ทำลายขึ้นใหม่อีก และพระองค์ทรงบำรุงแทนบูชาสำหรับบาอัลและสักการะเหล่าโยธาแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นและรับใช้พวกเขาและพระองค์ทรงสร้างแทนบูชาในนิเวศน์ของพระเจ้า...และให้โอรสของพระองค์ผ่านไปไนไฟ และปฏิบัติวิหยาคมและการใช้เวทมนต์...”

“ห่างไม่ถึงหนึ่งไมล์จากที่ซึ่งข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้คือหุบเขาเฮนมนอกกำแพงของเมืองเยรูซาเล็มที่นั่นมีเสียงกลองสนั่นหวั่นไหวพร้อมด้วยควันและเปลวไฟพุ่งสู่ท้องฟ้า เด็กๆ ได้ถูกถวายแก่เทพเจ้า เจ้าโมเลค ซึ่งเป็นอีกนามหนึ่งของราชาแห่งฟ้าสวรรค์ คำเหมือนในภาษากรีก กาสเนา (อเวจี) มาจากสถานที่นั่นซึ่งในภาษาฮีบรูหมายถึงหุบเขาแห่งเฮนมน...”

“ภายในวิหารของโซโลมอนลัทธิการทวิลูกดรุงเรื่องในฐานะองค์ประกอบร่วมของลัทธิแห่งรัฐซึ่งถือปฏิบัติโดยผู้คนแห่ง Yhwh [YHWH เป็นคำศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวิวหลายคนยังคงไม่ยอมกล่าวออกเสียงมันแปลว่าเยโฮวาร์โดยผู้เขียนชาวคริสต์ส่วนใหญ่] ในชนบทด้วย ที่ผู้คนส่วนใหญ่สักการะ YHWH พร้อมกันไปกับเทพเจ้าของพวกเขานอกศาสนาเป็นไปได้ว่าในเวลาต่อมาคำนี้ทำให้ YHWH เป็นประมุขแห่งพระเจ้าทั้งทำเหมือนกับเอลในแผ่นจารึกของยูการเรท บาปของมนัสเสห์ไม่เคยถูกลืมเลือน” (Chaim Potok, *Wanderings; Chaim Potok's History of the Jews*, pp.134-36)

(19-3) 2 พงศ์กษัตริย์ 21:2-9 มนัสเสห์ได้ขยายการถือรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของพระองค์อย่างไร

มนัสเสห์มีพระชนม์เพียงสิบสองชันษาเมื่อทรงขึ้นครองราชย์ โดยที่ยังขาดประสบการณ์จึงถูกชักจูงโดยง่ายโดยผู้สักการะบาอัล และอาเซราห์หรืออชทาโรท โดยเพิ่มเข้าสู่การสักการะรูปเคารพแห่งเทพเจ้าทั้งสองนี้

มนัสเสห์ทรงนำรูปแบบที่สามแห่งการสักการะมาซึ่งคือการอุทิศบูชาต่อดาวในหมู่ดาวต่างๆ ร่องรอยของการสักการะแบบนี้มีอยู่ให้เห็นในปัจจุบันในวิชาโหราศาสตร์

การสักการะแบบนี้แตกต่างจากการสักการะดวงดาวของพวกนับถือดาวไซโรโพนีเซียน (Syrophnician)

ซึ่งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ได้ถูกสักการะภายใต้ชื่อบาอัลและแอสทาร์ทซึ่งถือว่าเป็นผู้ถือพลังอำนาจแห่งธรรมชาติฝ่ายชายและฝ่ายหญิง และเป็นการสักการะดวงดาวอันบริสุทธิโดยมีพื้นฐานอยู่ในความคิดแห่งการไม่เปลี่ยนแปลงของดวงดาวซึ่งเป็นการตรงข้ามกับการสูญสิ้นได้ของทุกสรรพสิ่งแห่งแผ่นดินโลกตามทีดวงดาวได้รับการสักการะไม่เพียงแต่ในฐานะผู้เป็นแหล่งต้นของสรรพสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นและสลายลงในธรรมชาติแต่เป็นผู้นำและผู้ควบคุมสิ่งที่มีแสงส่องสว่างทั้งปวง” (C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 3:1:469) ในยูดาห์ดวงดาวได้รับการสักการะมิใช่โดยการอุทิศบูชาต่อรูปปั้นที่ทำเทียมขึ้น แต่โดยการเพ่งไฟที่โล่งแจ้งหรือห้องชั้นบน ได้มีการสร้างแทนบูชาขนาดเล็กและเผาเครื่องหอมเพื่อการปฏิบัติพิธีสักการะ

(19-4) 2 พงศ์กษัตริย์ 21:13-15 ลูกดิ่ง

“เชือก (สายวัด วัดกรุงสะมาเรีย” (ข้อ 13) หรือ “ลูกดิ่งอย่างที่วัดราชวงศ์อาหรับ” (ข้อ 13) หมายถึงความพินาศแห่งราชวงศ์กษัตริย์ของอิสราเอล พระเจ้ากำลังตรัสอีกครั้งหนึ่งว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นต่อเผ่าทั้งสิบของอิสราเอลสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ต่อยูดาห์อย่างง่ายดายและมันจะเกิดขึ้นเว้นแต่พวกเขาจะเปลี่ยนจากวิถีของพวกเขา

ซากปรักหักพังของราชวังของอาหรับ เป็นสัญลักษณ์ของการทำลายล้างอิสราเอล

(19-5) 2 พงศ์กษัตริย์ 21:16 มนัสเสห์ทรงทำให้เลือดบริสุทธิ์หลังหรือได้ทำมาตรการมรดกาศา

ฟลาเวียส โจซีฟัส อธิบายว่าผู้คนที่บริสุทธิ์เหล่านี้คือใคร “แต่เมื่อโอรสของเฮเซเคียห์ (มนัสเสห์) ซึ่งพระมารดาทรงนามว่าเฮ็บซิบาแห่งเยรูซาเล็มได้ครองอาณาจักร พระองค์ทรงกระทำผิดแผกจากพระบิดาและตกเข้าสู่วิถีแห่งชีวิตที่ไปในทางตรงกันข้ามด้วย และแสดงพระองค์ในลักษณะชั่วร้ายอย่างที่สุดในทุกแห่ง และละเลยการแสดงความเคารพทกอย่างแต่ได้เลียนแบบการล่วงละเมิดของพวกชาวอิสราเอลซึ่งโดยการกระทำที่ขัดต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้ถูกทำลายเนื่องจากพระองค์ทรงแข็งกระด้างจนกว่าได้ทำให้พระวิหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแปดเปื้อนและนครและตลอดทั้งประเทศเนื่องจากโดยเริ่มจากการเหยียดหยันพระผู้เป็นเจ้าของ พระองค์สังหารชีวิตผู้ชอบธรรมทั้งสิ้นในหมู่ของชาวฮีบรูอย่างป่าเถื่อน อีกทั้งพระองค์มิได้ละเว้นต่อเหล่าศาสดาเพราะพระองค์ประหารบางคนในพวกเขาทุกวันจนกระทั่งเยรูซาเล็มนองไปด้วยโลหิต” (*The Life and Works of Flavius Josephus Antiquity of the Jews, 10:3:3*)

(19-6) 2 พงศ์กษัตริย์ 22:1-2 กษัตริย์โยสิยาห์

โยสิยาห์ทรงเป็นหนึ่งในบรรดากษัตริย์ที่ดีที่สุดแห่งยุคดาห์นับจากสมัยของดาวิดแม้ทรงพระชนม์เพียงแปดชันษาเมื่อเริ่มรัชสมัยของพระองค์โยสิยาห์ทรงดำรงในความชอบธรรมตลอดพระชนม์ของพระองค์ ฉะนั้น ข้อ 2 นับเป็นการยกย่องอย่างสูง

(19-7) 2 พงศ์กษัตริย์ 22:8-11 อะไรคือหนังสือแห่งกฎ?

บางคนเชื่อว่าหนังสือนี้คือหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ บางคนเชื่อว่ามันคือหนังสือทั้งห้าเล่มของโมเสสนับบบริบูรณ์ซึ่งคือปฐมกาลถึงเฉลยธรรมบัญญัติที่เขียนโดยศาสดาโมเสส (See D. Guthrie and J. A. Motyer, eds., *The New Bible commentary: Revised*, p. 365) เรื่องราวของการปีติยินดีอย่างยิ่งในการพบกฎเหล่านี้ชี้ว่าพระคัมภีร์นี้ได้สูญหายไปเป็นเวลานานพอควร นี่เป็นส่วนหนึ่งของการอธิบายที่ว่าทำไมความเลวร้ายและความเสื่อมได้แผ่กว้างในอิสราเอล

(19-8) 2 พงศ์กษัตริย์ 22:11 เหตุใดกษัตริย์โยสิยาห์ทรงฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เมื่อทรงได้ย่นการอ่านกฎของโมเสส?

การฉีกหรือทำให้เสื้อผ้าของตัวเองขาดเป็นการแสดงออกถึงความเสียใจและความร้อนอดอันลึกล้ำ เมื่อ กษัตริย์ทรงฟัง กฎได้ถูกอ่าน มันปรากฏชัดโดยทันทีว่าอิสราเอลได้ไกลออกจากสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงกำหนดไว้เพื่อพวกเขา มากเพียงไร ฉะนั้นโยสิยาห์ฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เพื่อแสดงถึงความโหม่นสออย่างลึกซึ้งของพระองค์และความตระหนกต่อสภาวะทางวิญญาณของประชาชนชาติ

(19-9) 2 พงศ์กษัตริย์ 22:14-20 อะไรคือความสำคัญของฮูลดาห์และคำพยากรณ์ของนาง?

“เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับศาสดาหญิงฮูลดาห์มากไปกว่าสิ่งที่ได้ถูกกล่าวไว้ในที่นี้ทั้งหมดที่เราสามารถคาดเดาจากข้อเท็จจริงที่ว่ากษัตริย์ได้ทรงเรียกนางแสดงว่านางมีความเด่นเป็นพิเศษในของประทานแห่งการพยากรณ์และไม่มีศาสดาผู้มีชื่อเสียงเช่นเยเรมีย์และเศฟันยาห์อยู่ในเยรูซาเล็มในเวลานั้น บิดาของนาง (ฮัลลูม) คือผู้ดูแลฉลองพระองค์ นั่นคือตรวจดูแลเสื้อผ้าของเหล่าปุโรหิตซึ่งได้รับการเก็บไว้ในพระวิหาร...หรือดูแลห้องเสื้อของกษัตริย์” (Kiel and Delitzsch, *Commentary*, 3:1:480)

(19-10) 2 พงศ์กษัตริย์ 23:6-7 โยสิยาห์ทรงทำลายรูปเคารพ

โดยได้รับการตลใจจากหนังสือแห่งกฎโยสิยาห์ทรงสั่งให้ทำลายเทวรูปและอาเซราห์ในหมู่ของพวกชาวอิสราเอล อาเซราห์ที่กล่าวไว้ในข้อ 6 คือสถานบูชาที่ถูกอุทิศแก่อาเซราห์เทพหญิงแห่งธรรมชาติ หรือเทพหญิงแห่งดวงจันทร์ มานที่กล่าวไว้ในข้อ 7 คือสิ่งปกปิดหรือมานซึ่งกำบังช่องที่มีการปฏิบัติพิธีกรรมอันไม่บริสุทธิ์

(19-11) 2 พงศ์กษัตริย์ 23:10 อะไรคือโทเฟท?

แอตัม คลาค ได้เขียนไว้ว่า “โทเฟท” อยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของฮินโนมหรือกาเฮนา ที่นี้ดูเหมือนว่าพิธีศักดิ์สิทธิ์ของโมเลคได้ถูกปฏิบัติและในที่นี้สิ่งสกปรกของทั้ง

หุบเขาแห่งฮินโนม

นครได้มีการกระทำกันและไฟที่ไม่มีการดับได้ถูกรักษาไว้เพื่อเผาผลาญมันฉะนั้นมันได้ถูกถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของอเวจีและมัน ได้ถูกใช้ในความหมายนี้ในพระ-คริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (ดู มัทธิว 5:22 เป็นตัวอย่างในที่ซึ่งคำภาษาฮีบรูกาเฮนาได้ถูกแปลว่า “ไฟนรก” (*The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 2:563)

(19-2) 2 พงศ์กษัตริย์ 23:12-16 การเผารูปเคารพ

โยสิยาห์ได้ไปรยเถาถ่านและผงจากรูปเคารพและกระดูกของมนุษย์ลงบนสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาถือรูปเคารพเพื่อทำให้มันเปราะเปื้อนและทำให้มันน่ารังเกียจสำหรับพวกถือรูปเคารพ เพื่อพวกเขาจะไม่อยากใช้มันอีก

(19-13) 2 พงศ์กษัตริย์ 23:26 โยสิยาห์ไม่สามารถแก้ไขสิ่งที่มนัสเสห์ได้ทำไว้

“มนัสเสห์ได้ถูกกล่าวไว้ข้อนี้และใน (2 พงศ์กษัตริย์ 24:3 และ เยเรมีย์ 15:4) ในฐานะบุคคลซึ่งโดยการถือรูปเคารพและความไม่ชอบธรรมที่เขาได้ทำให้พระเจ้าพิโรธได้นำการพิพากษาแห่งการละทิ้งอันเลื่องมีได้มาสู่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม มันจริงที่ว่าโยสิยาห์ได้กำจัดการถือรูปเคารพอันน่าชิงชังและปรากฏอยู่ภายนอกตลอดทั่ว

แผ่นดินโดยการเปลี่ยนใจอย่างจริงใจของเขาสู่พระเจ้า และโดยความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะฟื้นฟูการสักการะอันถูกต้องตามกฎต่อพระเยโฮวาห์และได้ชักชวนผู้คนให้เข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้าเป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ไม่สามารถทำให้ผู้คนเปลี่ยนใจสู่พระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากดังที่ Clericus ได้ตั้งข้อสังเกตไว้อย่างถูกต้อง “แม้ว่ากษัตริย์จะทรงเคร่งศาสนาและผู้คนเชื่อฟังพระองค์เนื่องจากความเกรงกลัวหัวใจของผู้คนมิได้เปลี่ยน ดังที่ได้มีหลักฐานเพียงพอจากคำทำนายของเยเรมีย์ เศฟันยาห์และศาสดาคนอื่นๆ ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับยุคนั้นและหลังจากนั้นเล็กน้อยโดยมีการใส่ใจในจุดนี้จึงเปรียบเทียบกับสิบบทแรกของหนังสือเยเรมีย์เป็นพิเศษซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในงานของเขาในรัชสมัยของโยสิยาห์ และให้พยานถึงต่อการละทิ้งความเชื่ออันลึกลับของผู้คนต่อพระเจ้าไม่เพียงแต่ก่อนและในระหว่างการปฏิรูปการสักการะของโยสิยาห์ที่ว่าหลังจากนั้นด้วย” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:1:492)

(19-14) 2 พงศ์กษัตริย์ 23:29 การสิ้นพระชนม์ของโยสิยาห์ที่เมกิดโด

ในการแก่งแย่งอำนาจที่มาพร้อมกับการครอบครองอัลซีเรียโดยบาบิโลน อียิปต์ได้พยายามเคลื่อนสู่ทางเหนือและช่วยอัลซีเรียเนื่องจากมันต้องการช่วยอัลซีเรียที่อ่อนแอมากกว่าจะช่วยบาบิโลนที่ทรงพลัง ด้วยเหตุผลที่ไม่มีใครรู้โยสิยาห์ทรงเลือกที่จะสกัดทางผ่านของฟาโรห์เนโคในดินแดนแห่งพันธสัญญา “มันได้ถูกชี้ว่าจุดประสงค์ของโยสิยาห์เป็นสิ่งที่ต้องคาดเดากัน แต่เป็นไปได้ว่าในการล่มสลายแห่งอำนาจของอัลซีเรีย พระองค์ทรงหวังที่จะขยายอำนาจสู่สิ่งที่ครั้งหนึ่งได้เคยเป็นอาณาจักรฝ่ายเหนือและเกรงว่าความปรารถนาของพระองค์จะลึกลงเพราะถูกรุกเข้ามาของอียิปต์โยสิยาห์ได้ทรงตั้งมั่นที่เมกิดโดเพื่อสกัดทางผ่านซึ่งข้ามคาเมล เพื่อดูเกี่ยวกับการเสด็จในวาระแห่งการสิ้นพระชนม์ของโยสิยาห์ (ดู 2 พงศาวดาร 35:3 และ ปัญญาจารย์ 49:2-3) (J.R. Dum-mellow ed., *A Commentary on the Holy Bible*, p.246

(19-15) 2 พงศ์กษัตริย์ 24:1-4 ผู้ใดคือบุคคลสำคัญ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการยึดครองและการล่มสลายของยูดาห์?

เนบูคัดเนสซาร์ทรงเป็นโอรสแห่ง Nabopolassar กษัตริย์แห่งบาบิโลนเยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ เวลาที่เนบูคัดเนสซาร์เข้าปิดล้อมยูดาห์เป็นครั้งแรก เยโฮยาคิมได้ส่งบรรณาการแก่ฟาโรห์เนโคแห่งอียิปต์ในการที่ได้ช่วยตนพ้นจากพวกบาบิโลน แผนการนี้มีได้บังเกิดผลประมาณ 608 ปีก่อนคริสตกักราช เนบูคัดเนสซาร์ “ได้ถูกส่งโดยพระบิดาของพระองค์ให้เข้าโจมตีผู้นำหลายคนของจังหวัดต่างๆ ที่ได้กระด้างกระเดื่องและพระองค์ได้เข้ายึดดาร์เคมิชและเมืองต่างๆ ที่เป็นของอียิปต์จากแม่น้ำยูเฟติสถึงแม่น้ำไนล์ (Clark, *Commentary*, 2:566) สามปีต่อมาประมาณปี 605 ปีก่อนคริสตกักราช เยโฮยาคิมได้ก่อกบฏ และกองทัพผสมระหว่างพวกเคลเดีย ซีเรีย โมอับ และอัมโมนได้ถูกส่งมาต่อสู้อุพระองค์ ซึ่งได้เข้ารั้งความในชนบท *จับผู้คนเป็นเชลยสามพันยี่สิบสามคนและนำพวกเขา ไปยังบาบิโลน*” (Clark, *Commentary*, 2:566) ดู เยเรมีย์ 52:28 ด้วย เป็นไปได้ว่าในหมู่เชลยเหล่านี้คือดาเนียลและเอเสเคียล ซึ่งได้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม โดยมีนามของพวกเขารากฏอยู่ปีเดียวกันนั้น เนบูคัดเนสซาร์ได้ขึ้นสู่บัลลังก์แห่งบาบิโลนเมื่อพระบิดาได้สิ้นพระชนม์ (ดู รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบาบิโลเนียและการยึดครองยูดาห์ของมัน และจงดู ส่วนเสริมความเข้าใจ G)

(19-16) 2 พงศ์กษัตริย์ 24:5-7 เยโฮยาคิมสิ้นพระชนม์อย่างไร

วลีที่ว่า “ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์” เป็นวิธีหนึ่งที่จะกล่าวว่าเยโฮยาคิมได้สิ้นพระชนม์ ดู ข้อ 6 ในตัวอย่างมันอาจเข้าใจได้ว่าเป็นการจากไปอย่างสงบ หว่า 2 พงศาวดาร 36:6 ได้บันทึกว่าเยโฮยาคิมได้ถูกจำไว้ในตรวนเพื่อการนำพระองค์ไปสู่บาบิโลน และเยเรมีย์ 22:19 กล่าวว่าพระองค์ได้ถูกลากไปโยนทิ้งไว้ “ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม” ซึ่งดูเหมือนเป็นไปได้ว่าขณะที่ถูกนำไปสู่บาบิโลนในฐานะเชลย เยโฮยาคิมได้คิดกบฏต่อกองทัพของเนบูคัดเนสซาร์เป็นครั้งที่สอง และทำให้ผู้ที่

รับผิดชอบในการดูแลพระองค์ต้องปลงพระชนม์และโยนพระองค์ออกไปก่อนที่จะเดินทางต่อไป

(19-17) 2 พงศ์กษัตริย์ 24:8-11 เรารู้อะไรเกี่ยวกับผู้สืบตำแหน่งของเยโฮยาคิม,เยโฮยาคิน?

เยโฮยาคินทรงเป็นโอรสและรัชทายาทของเยโฮยาคิม ดังเช่นพระบิดาของพระองค์ในหลายลักษณะ “พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้าตามทุกอย่างซึ่งพระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ (ข้อ 9) คีลและเดลิสวิจารณ์ถึงขอบเขตแห่งการกระทำอันชั่วร้ายของพระองค์ *“เอเสเคียล (xix 5-7) ได้พรรณนาถึงพระองค์ไม่เพียงแต่เหมือนดังสิ่งทนมที่ล่าเหยื่อและกลืนกินผู้คนชนกับเยโฮอาหาลเท่านั้น แต่ยืนยันว่าพระองค์รู้จักหญิงหม้ายของบรรดาชายที่ได้สิ้นชีวิตลงนั่นคือ ช่มเหงพวกเขาและทำลายเมืองของพวกเขาซึ่งคือการกล่าวว่าพระองค์มิได้จำกัดการกระทำอันรุนแรงของพระองค์กับปัจเจกชนเท่านั้นแต่ขยายมันไปสู่ผู้คนที่ทั้งหลายที่ถูกละไว้เบื้องหลังโดยผู้ที่พระองค์ได้ทำฆาตกรรม นั่นคือต่อครอบครัวและสิ่งครอบครองของพวกเขา”* (Clark, *Commentary*, 3:1:506)

(19-18) 2 พงศ์กษัตริย์ 24:12-16 พระวิหารในเยรูซาเล็มได้รับการลบหลู่กี่ครั้งในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์?

ข้อ 13 บันทึกว่าเนบูคัดเนสซาร์ “ได้ขนเอาทรัพย์สินออกจากพระวิหาร อย่างไรก็ตาม หลักฐานได้ชี้ว่าพระวิหารของโซโลมอนได้ถูกริบทรัพย์สามครั้งในสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ ครั้งแรกคือเมื่อเยรูซาเล็มได้ถูกโจมตีและเยโฮยาคิมได้ถูกนำไปยังบาบิโลน ภาชนะสิ่งของที่ถูกเคลื่อนย้ายไปในครั้งนั้นคือสิ่งที่เบลซัสซาร์ได้ทำให้มีมลทินตามที่บันทึกไว้ใน ดาเนียล 5:2 และซึ่งไซรัส กษัตริย์ชาวมีเดียแห่งเปอร์เซียได้อนุญาตให้พวกเขาวิวนำกลับสู่เยรูซาเล็มเมื่อพวกเขาได้รับการปลดปล่อย (ดู เอสรา 1:7-11) เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ได้กลับสู่เยรูซาเล็มอีกเป็นครั้งที่สองตามที่บันทึกไว้ในหนังสืออิสยาห์ พระองค์ได้ทรงยึดทรัพย์อีก เป็นครั้งที่สามคือเมื่อเนบูคัดเนสซาร์เข้าปล้นพระวิหารในสมัยของเศเดคียากษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 25:13-17)

(19-19) 2 พงศ์กษัตริย์ 24:17-20 ผู้ใดคือมัทธานิยาห์และได้มีอะไรเกิดขึ้นในปีแรกแห่งรัชสมัยของพระองค์?

มัทธานิยาห์ หรือซึ่งรู้จักกันดีกว่าในพระนามของเศเดคิยาห์ทรงเป็นอนุชาของเยโฮยาคิม และตั้งนั้นทรงเป็นเสด็จอาของเยโฮยาคิมกษัตริย์ผู้ถูกถอดจากตำแหน่ง

ในระหว่างปีสุดท้ายแห่งการคงอยู่ของยูดาห์คาสตาหลายคนได้ถูกส่งไปเตือนผู้คนทั้งหลายให้หนีคาสตาดนแรกที่ถูกบันทึกในพระคัมภีร์มอรมอน เป็นหนึ่งในบรรดาคาสตาเหล่านี้ที่ถูกส่งมาโดยพระเจ้าเพื่อเตือนพวกเขาไว้ว่าพวกเขาต้องกลับใจมิฉะนั้นจะต้องพบกับความพินาศของเยรูซาเล็ม (ดู 1 นีไฟ 1:4) เนื่องจากทั้งเศเดคิยาห์และผู้คนของพระองค์มิได้ใส่ใจในเสียงเตือนแห่งผู้นำสารของพระผู้เป็นเจ้าเหล่านี้ (ดู 1 นีไฟ 1:20, 2 พงศาวดาร 36:16 และ เยเรมีย์ 26:8-11) ความพินาศของเยรูซาเล็มจึงเป็นสิ่งต้องเกิดขึ้นแน่นอน (ดู 2 นีไฟ 1:4; 6:8)

เยรูซาเล็มในภูเขาของยูดาห์ (แบบจำลอง)

(19-20) 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-7 เศเดคิยาห์ได้เรียนรู้ว่าคาสตาได้กล่าวความจริง

โจซิฟัสได้บันทึกเรื่องราวอันน่าสนใจเกี่ยวกับเศเดคิยาห์และการฟังคำของคาสตา “เศเดคิยาห์เองนั้น” ขณะที่พระองค์ฟังคาสตา (เยเรมีย์) พูด พระองค์เชื่อมั่นจริงและเชื่อว่ามันเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่พระองค์ทว่าเหล่าสหายของพระองค์ได้ชักนำพระองค์และชักจูงพระองค์จากสิ่งที่คาสตาได้แนะนำและชักชวนพระองค์ให้ทำ

ตามที่พวกเขาพอใจเอเสเคียลได้ทำนายล่วงหน้าไว้ในบาบิโลนด้วยว่าวิบัติอะไรกำลังจะเกิดกับผู้คนทั้งหลายซึ่งเมื่อพระองค์ทรงได้ย่นถึงเยรูซาเล็ม แต่เศเดคิยาห์มีทรงเชื่อคำพยากรณ์ของพวกเขาโดยเหตุผลต่อไปนี้

“มันได้เกิดขึ้นว่าคาสตาทั้งสองสอดคล้องกันในสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวในสิ่งอื่นๆ ทุกประการซึ่งคือนครจะถูกยึดครองและเศเดคิยาห์เองจะถูกจับเป็นเชลยแต่เอเสเคียลมิได้เห็นพ้องกับเยเรมีย์และกล่าวว่าเศเดคิยาห์จะมีได้แลเห็นบาบิโลน (ดู เอเสเคียล 12:13) ในขณะที่เยเรมีย์ได้บอกพระองค์ว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนจะทรงนำพระองค์ไปที่นั่นในพันธนาการ (ดู เยเรมีย์ 34:3) และเนื่องจากทั้งสองมิได้กล่าวในสิ่งเดียวกันในสถานะการณ์นี้พระองค์มิได้ทรงเชื่อในสิ่งที่ทั้งสองได้สอดคล้องกันและกล่าวโทษทั้งสองว่ามีได้กล่าวความจริงในเรื่องนี้แม้ว่าสิ่งทั้งปวงที่ได้ถูกทำนายแก่พระองค์ได้เกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ของพวกเขาดังที่เราจะแสดงในโอกาสต่อไป” (Flavius Josephus Antiquities, bk.10, chap.7, par.2)

แต่ตามที่ได้บันทึกไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 25:7 คาสตาทั้งสองได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องโดยเหตุการณ์ที่ติดตามมาหลังจากที่ได้อบรมสั่งสอนเศเดคิยาห์เกี่ยวกับความไม่เชื่อและความทรยศของพระองค์ แล้วเหนือดนสวรรค์ทรงบัญชาให้บรรดาสหายและโอรสของเศเดคิยาห์ถูกประหารในขณะที่เศเดคิยาห์และบรรดานายทัพทั้งหลายที่เหลืออยู่เฝ้าดู หลังจากนั้นทรงควักพระเนตรของเศเดคิยาห์ออกและจงจำพระองค์และให้นำตัวไปยังบาบิโลนและสิ่งเหล่านี้ได้เกิดแก่พระองค์ดังที่เยเรมีย์และเอเสเคียลได้ทำนายไว้ต่อพระองค์ ซึ่งคือพระองค์จะถูกจับถูกนำมาสู่พระพักตร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และได้กล่าววาจาต่อพระพักตร์พระองค์และทรงเห็นพระเนตรของพระองค์ด้วยพระเนตรของพระองค์เองและเยเรมีย์ ได้พยากรณ์ไว้เพียงนี้แต่เศเดคิยาห์ได้ถูกทำให้พระเนตรบอดและนำมาสู่บาบิโลนแต่มิได้แลเห็นมันดังคำพยากรณ์ของเอเสเคียล” (Josephus, Flavius Josephus Antiquity, 10:8:2)

(19-21) 2 พงศ์กษัตริย์ 25:7 “เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคิยาห์”

โดยตรงข้ามกับข้อความในพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างน้อยที่สุดโอรสคนหนึ่งของเศเดคียาห์ได้รับรอดชีวิตอยู่ มอรรมอนได้บันทึกไว้ว่าโอรสของเศเดคียาห์ มิวเลคได้มีชีวิตอยู่ และได้ไปสู่ดินแดนที่บัดนี้เรียกว่าอเมริกาที่ซึ่งเขาและผู้คนของเขาได้ตั้งถิ่นฐานในดินแดนเหนือขึ้นไปจากที่ซึ่งลิไฮและอนุชนของเขาได้ตั้งหลักแหล่ง (ดู ฮีลามัน 6:10 และ 8:21) กลุ่มนี้ได้ถูกพบโดยโมไซยาและชาวไนไฟกลุ่มน้อยของเขา (ดู ออมไน 1:12-19) โดยทั่วไปแล้วสิทธิชนยุคสุดท้ายเรียกพวกเขาว่าชาวมิวเลค แม้พวกเขาจะมีได้รับการเรียกดังนี้ในพระคัมภีร์มอรรมอน บางคนได้พิจารณาว่าเอเสเคียล 12:14 เป็นการบอกนัยทางการพยากรณ์ถึงการหลบหนีของมิวเลค

(19-22) 2 พงศ์กษัตริย์ 25:18-26 พวกเขาหนีไปปาเลสไตน์ทั้งหมดได้ถูกฆ่า หรือถูกนำตัวไปเป็นเชลยหรือ?

ชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้บันทึกว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้ประหารผู้นำชาวยิวที่เป็นกบฏต่อพระองค์ทั้งหมด ครั้นแล้วผู้คนที่แข็งแรงดีทั้งหมดได้ถูกนำไปจากแผ่นดินสู่บาบิโลน แต่ “คนจนที่สุดแห่งแผ่นดิน” (จงเปรียบเทียบข้อ 12 กับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:14) ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อไปและได้รับมอบงานเป็นผู้ดูแลงูและผู้ดูแลไร่วาน (ซึ่งคือผู้ทำการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์) เนบูคัดเนสซาร์ทรงแต่งตั้งเกดาลิยาห์ซึ่งเป็นชาวยิวให้เป็นผู้ปกครองปาเลสไตน์ซึ่งอิชมาเอลชาวยิวหัวรุนแรงที่มีเชื้อสายกษัตริย์ได้สังหารเกดาลิยาห์เนื่องจากเขาร่วมมือกับคนต่างชาติ โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์ชาวยิวคนสำคัญได้บันทึกไว้ว่าอิชมาเอลได้บังคับพวกชาวยิวที่เหลืออยู่ในปาเลสไตน์ให้ไปยังดินแดนของพวกอามาโมนพร้อมกับเขาอย่างไรก็ตามก่อนการไปถึงของพวกเขา ชาวยิวผู้รักชาติอีกคนหนึ่งโยฮันนาซึ่งโกรธเคืองอิชมาเอลที่ได้สังหารเกดาลิยาห์ได้ช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติของเขาจากเงื้อมมือของอิชมาเอลและนำพวกเขาไปตั้งถิ่นฐานในอียิปต์การกระทำนี้ขัดกับคำแนะนำของเยเรมีย์ซึ่งยังคงพำนักอยู่ในปาเลสไตน์ และได้คะยั้นคะยอโยฮันนา และชาวยิวคนอื่นๆ (ให้อยู่ในปาเลสไตน์) พวกเขาได้ปฏิเสธและได้บังคับให้เยเรมีย์และผู้จดคำบอกเขา (บารุค) ให้หนีไปยังอียิปต์พร้อมกับพวกเขา (See Josephus, *Flavious Josephus Antiquities*, bk.10, chap.9)

(19-23) 2 พงศ์กษัตริย์ 25:27-30

ภายหลังการถูกจองจำอันยาวนานในบาบิโลน เยโฮยาคินกษัตริย์องค์ก่อนแห่งยูดาห์ได้รับการปลดปล่อยโดยเอวิลเมโรดักราชบุตรแห่งเนบูคัดเนสซาร์นับแต่นั้นจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์อดีตกษัตริย์ได้รับการปฏิบัติอย่างเมตตาจากผู้มีชัยเหนือพระองค์แห่งบาบิโลน

เยเรมีย์ผู้จดบันทึกของเขาหนีไปอียิปต์

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(19-24) ชะตาชีวิตแห่งยูดาห์ : โศกนาฏกรรมทางวิญญาณและแห่งชาติ

ช่วงเวลาระหว่างการสิ้นชีวิตของโยสิยาห์และการเนรเทศชาวยิวไปสู่บาบิโลนสามารถเรียกได้ว่าเป็นเวลาแห่งการตกต่ำแห่งอาณาจักรของยูดาห์ มะเร็งแห่งการถือรูปเคารพได้ฝังรากลึกในหัวใจของบรรดาผู้คนเกินกว่าที่การคัลยกรรมที่โยสิยาห์ได้พยายามทำจะเกิดผลดีได้ ภายหลังโยสิยาห์ยูดาห์เริ่มเสื่อมสภาพลงอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อน แม้กระนั้นคัลยแพทย์ทางวิญญาณได้ถูกส่งมาเพื่อประกาศการบำบัด พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าแห่งพระบิดาของพวกเขาซึ่งได้ถูกส่งไปยังพวกเขาโดยผู้นำสารของพระองค์ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัย

กรุณาต่อประชากรของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์” (2 พงศาวดาร 36:15) ที่จริงเมื่อยิ่งใกล้กาลอวสานมากเท่าไรยิ่งมีเสียงร้องเตือนมากขึ้น พระคัมภีร์มอรมอนได้กล่าวว่าในสมัยของเศเดคียาห์ ลิบเอ็ดปีหลังการเสียชีวิตของโยสิยาห์ “ศาสดาหลายท่านได้มาพยากรณ์ต่อผู้คนที่เขาต้องกลับใจ” (1 นีไฟ 1:4) ดูเหมือนเยเรมีย์คือผู้นำของศาสดาเหล่านี้การปฏิบัติศาสนากิจของเขาครอบคลุมตลอดยุคสมัยแต่เขาได้รับการช่วยโดยคนอื่นๆ เศฟันยาห์เป็นทั้งผู้มาก่อนหน้าเพียงเล็กน้อยและเพื่อนร่วมสมัยของเขาต่อมาก็คือโอบาดีห์ นาฮูม ฮาบากุก และลีไฮ ทั้งหมดนี้ได้เปล่งเสียงเรียกร่วมกับเขา พระคัมภีร์มอรมอนแสดงภาพความรู้สึกของผู้นำของประชาชนเหล่านี้ซึ่งต่อต้านบรรดาศาสดาอย่างชัดเจน ดูเหมือนการปฏิบัติของพวกเขาต่อลีไฮเป็นเรื่องสามัญ พวกเขาวิวยัยหยันเขาเนื่องด้วยสิ่งที่เขาให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเขา...เขาโกรธท่าน แท้จริงแล้วเหมือนกับโกรธศาสดาในสมัยก่อน ผู้ที่พวกเขาขับไล่และขว้างปาด้วยก้อนหินและฆ่าและคนเหล่านั้นพยายามกับชีวิตของท่านด้วยเพื่อจะได้เอามันไปเสีย” (1 นีไฟ 1:19-20) นั่นเป็นสภาวการณ์ทางวิญญาณของยูดาห์ ก่อนการล่มสลายของพวกเขา

สภาวการณ์นั้นเปรียบเทียบกับของเราในทุกวันนี้ได้อย่างไร? แม้ศาสดาได้รับการปฏิบัติต่อและถูกฆ่าในมรดกสักขีในช่วงแรกของสมัยการประทานนี้ แต่ในเวลาปัจจุบันโดยรวมแล้วบรรดาศาสดาของพระเจ้าได้รับการ

ละเลยโดยโลกการไม่สนใจจะนำการกล่าวโทษมาสู่บุคคลน้อยกว่าการใช้ความรุนแรงและการฆาตกรรม ทว่าผลของการละเลยต่อศาสดาในสมัยปัจจุบันจะเป็นเช่นเดียวกันกับที่ได้เป็นกับยูดาห์โลกกำลังพุ่งเข้าสู่ความหายนะทางวิญญาณอันรุนแรงมากที่สุดเท่าที่ได้เคยรู้จักกันมา (ดู โยเอล 2:2) อีกครั้งหนึ่งที่บรรดาศาสดาได้เปล่งเสียงของพวกเขาโดยเตือนถึงหายนะที่รอคอยอยู่ และชี้ทางแห่งความรอดให้แก่บุคคลและประชาชาติ และเหมือนกับยูดาห์ ผู้คนของโลกไม่สนใจ โชคดีที่ว่าในยุคนี้อิสราเอลทางวิญญาณจะเริ่มตอบสนองและจะได้รับพรที่ได้ถูกสัญญาไว้จึงดูตามลูกโซ่พระคัมภีร์ต่อไปและเปรียบเทียบสมัยของเรากับยุคของยูดาห์

ค.พ. 1:35 ยุคของเราเผชิญกับการคุกคามในทุกวันนี้หรือเปล่า?

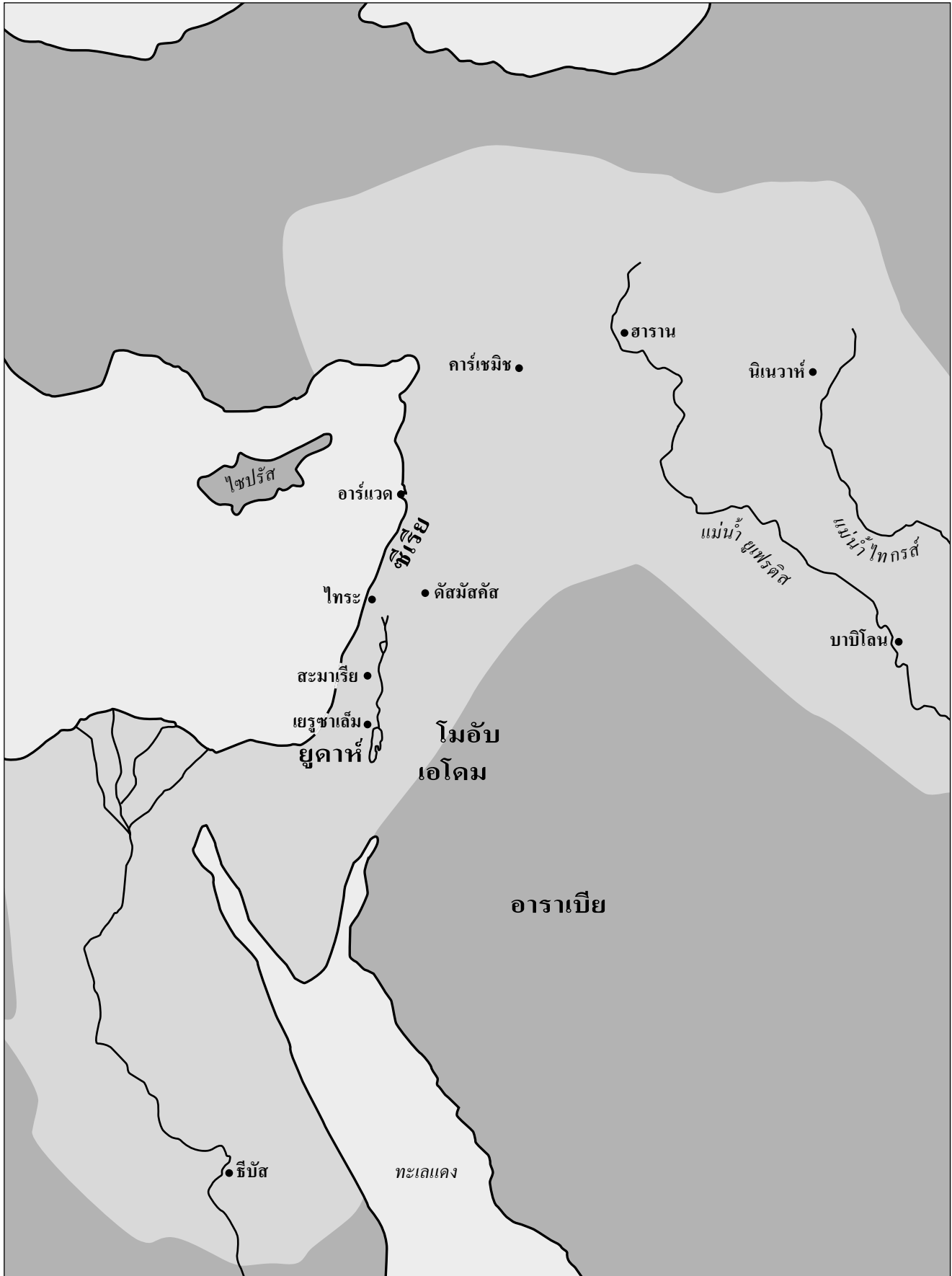
1 นีไฟ 22:16; และ ค.พ. 133:48-51 ความพิโรธของเจ้าจะถูกจุดขึ้นอีกครั้งในวันสุดท้ายหรือเปล่าด้วยเหตุใดหรือ?

1 นีไฟ 22:17-19, 22; 2 นีไฟ 30:10; ค.พ. 1:36; 133:52, โมเสส 7:61-62 มีความหวังอะไรสำหรับโลกบ้างหรือเปล่า? มันคืออะไร?

ค.พ. 1:14, 38; 56:14; 84:36; 90:5; 108:1 และ 121:16-21 อะไรจะกำหนดว่าเราจะสามารถผ่านพ้นเวลาเหล่านี้ไปได้ด้วยความปลอดภัย?

จักรวรรดิอัสซีเรีย

(20-1) บทนำ

คำว่า “ครุบาท” ซึ่งถูกใช้เพื่อแปลคำว่า “แมสซา” (massa) ในภาษาฮีบรู อาจแปลได้ทั้ง “การเปล่ง (เสียง) การกล่าวคำทำนายและโซคร้าย หรือชะตากรรม” ศาสตราใช้คำแมสซา (massa) เพื่อพรรณนาถึงข่าวสารการพยากรณ์หรือคำทำนายที่ได้ถูกเปิดเผยต่อผู้คน ในกรณีนี้คำพยากรณ์ได้มีต่อนินะเวห์เมืองหลวงของอัสซีเรีย

โยนาห์ได้หนีจากพระเจ้าเนื่องจากเขาไม่ต้องการที่จะเรียกนินะเวห์ให้กลับใจ แต่ในท้ายที่สุดเมื่อเขาได้ยอมรับการเรียกจากพระเจ้า นินะเวห์ได้กลับใจและและได้รับการช่วยเหลือ (ดู บทที่ 9) อย่างไรก็ตามเมื่อถึงสมัยของนาฮูม นินะเวห์ได้กลับชั่วร้ายอย่างยิ่งอีก ฉะนั้นนาฮูมได้ประกาศข่าวของพระเจ้าต่อเมืองนี้ นินะเวห์ก็เช่นเดียวกับยูดาห์ ซึ่งครั้งหนึ่งได้กลับใจและได้รับการช่วยเหลือ แต่แล้วได้ล้มบทรื้อนี้และเสื่อมถอยกลับสู่ความชั่วร้ายอีก บัดนี้นินะเวห์จึงต้องยอมรับผลของมัน

ทางแห่งสฟิงส์ที่โบราณสถานเชเบล

อัสซีเรียเมื่อ 633 ปีก่อนคริสตศักราช ดังนั้นคำพยากรณ์ของนาฮูมต้องถูกเขียนหลังจากนั้น และเนื่องจากคำพยากรณ์ของนาฮูมเกี่ยวกับความพินาศที่จะมาถึงนินะเวห์ เราจึงรู้ว่ามันต้องถูกเขียนไว้ก่อน 612 ปีก่อนคริสตศักราช อันเป็นเวลาแห่งการล่มสลายของมัน ฉะนั้นเราอาจกำหนดช่วงเวลาแห่งการปฏิบัติศาสนากิจของนาฮูมด้วยความเป็นไปได้ว่าคือระหว่าง 663 ปี และ 612 ปี ก่อนคริสตศักราช” (Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, p. 353)

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือนาฮูม
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

(20-3) นาฮูม 1:1-14 คำพยากรณ์ของนาฮูมได้รับการเขียนไว้ในร้อยกรองอันสูงล้ำของฮีบรู

“นาฮูมเป็นกวี เมื่อเขาได้เห็นอวสานของอัสซีเรียในภาพนิมิต เขาได้แสดงความรู้สึกของผู้คนของเขาในภาษาฮีบรูอย่างมีชีวิตชีวาและไม่มีการจำกัด ในหลายลักษณะบทกวีของเขาแสดงออกถึงความเกรี้ยวกราด การผ่อนคลาย และความหวังของคนทั้งหลายที่ได้ถูกกดขี่เมื่อในที่สุดการกดขี่ได้ยุติและไม่มีผู้กดขี่อีกต่อไป ทว่านาฮูมเป็นศาสตราด้วยและในการล่มสลายของอัสซีเรียเขาได้เห็นตัวอย่างของพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าในการลงโทษอย่างยุติธรรมด้วยการแก้แค้นเหล่าศัตรูของความดีทั้งหมด ในขณะเดียวกันพระองค์ทรงพิทักษ์

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับหนังสือนาฮูม

(20-2) นาฮูม 1:1 นาฮูมได้ให้การพยากรณ์เมื่อไร

“วันเวลาแห่งกิจกรรมของนาฮูมจำต้องได้รับการคำนวณจากคำแถลงบางอย่างซึ่งมีอยู่ในคำพยากรณ์ในบทที่ 3:8-10 มีการกล่าวถึงความพินาศของเมืองโน-อัมโมนหรือเมืองเชเบลของชาวอียิปต์ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้ว เราจึงรู้ว่าเมืองเชเบลได้ถูกยึดโดยแอสสาเบนาพัลชาว

บรรดาผู้ที่พยายามทำดีด้วยความเมตตาและด้วยความอดทน

“โดยที่หยิ่งรู้ถึงความพินาศของจักรวรรดิอันทรหดและ ทรงพลาณภาพนี้ซึ่งในบันทึกของบรรดากษัตริย์เหล่านั้นเขาเองได้อั้วดเกี่ยวกับเชลยที่พวกเขาได้ทำให้ทุพพลภาพ อาณาเขตที่พวกเขาได้ครอบครองและทรัพย์สินสมบัติที่พวกเขายึดมาได้ นาฮูมบอกถึงหายนะของผู้ทรงพลังและคนชั่วร้ายว่าได้ถูกประกาศิตถูกลงโทษและเป็นจริงได้อย่างไร (สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับความอามหิตและโหดร้ายของอัสซีเรีย จงดูส่วนเสริมความเข้าใจ D)

“หนังสือของเขาเริ่มด้วยโคลงแยกรวม (acrostic) ซึ่งมีการสลับโคลงกลุ่มสองครั้งโดยหนึ่งบาทเท่ากับพยัญชนะภาษาฮีบรูสิบห้าตัวเจ็ดบาทแรกเน้นถึงพลังเหนือธรรมชาติและศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า แต่บาทที่สามขัดจังหวะเพื่อบอกกล่าวถึงความดีและความยุติธรรมของพระองค์ เจ็ดบาทแรกเน้นถึงพลังอำนาจของพระองค์เหนือศัตรู และความชั่วร้ายทั้งปวง แต่บอกในทางตรงข้ามในข้อที่ 3 ของชุดนี้เกี่ยวกับพระเมตตาและความดีของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่แสวงหาที่พักพิงในพระองค์ บาทที่สิบห้าและบาทสุดท้ายเป็นการสรุปและเป็นตัวเชื่อมไปสู่หัวข้อต่อไปที่จะกล่าวถึง การลงโทษนินะเวห์

“ทั้งอัสซีเรีย และยูดาห์ถูกกล่าวถึงไว้สลับกันในบทกวีถัดไป เมืองหนึ่งจะถูกลงโทษ และอีกเมืองหนึ่งจะได้รับการไถ่ มันจบลงด้วยข้ออันแสดงความหวังโดยกล่าวถึงยุคแห่งสันติในความหมายที่ดูเหมือนจะให้ความศักดิ์สิทธิ์แก่ยุคแห่งพระมาไซยาเมื่อผู้กดขี่ทั้งปวงจะได้ยุติ” (Ellis T. Rasmussen, “Nahum, a Poet-Prophet,” *Instructor*, August 1962 insert between p.270-71)

(20-4) นาฮูม 1:2-10 การเสด็จมาครั้งที่สอง

นาฮูมใช้ภาพลักษณ์ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเกี่ยวข้องกับ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพื่อแสดงถึงการแตกสลายของอัสซีเรียในอนาคต อัสซีเรียจะถูกเผาโดยง่ายเสมือนดังตอข้าวในท้องทุ่ง นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการใช้ความหมายในการพยากรณ์ซึ่งมีอยู่มากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ E)

(20-5) นาฮูม 1:11-13 “ผู้แนะนำที่ชั่วร้าย”

โดยที่ยังคงพยากรณ์ถึงอนาคตของยูดาห์ นาฮูมกล่าวถึง “ผู้แนะนำที่ชั่วร้าย” ซึ่งเอกของเขาที่อยู่บนยูดาห์ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 17:14) จะต้องถูกทำลายอันอาจเป็นบรรณาการประจำปีขนาดใหญ่ เช่นนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รุกรานยูดาห์ด้วยกองทัพจำนวนเกือบสองแสนคน คำพยากรณ์กล่าวว่าเช่นนาเคอริบจะสิ้นพระชนม์ไม่นานหลังจากนั้นและนิเวศน์ของพระองค์จะเป็นสุสานของพระองค์ (ดู 14) ในขณะที่พระองค์ทรงสักการะอยู่ในวิหารที่ได้รับการอุทิศแก่เทพนิสรอค ราชบุตรสององค์ของเช่นนาเคอริบ คืออัครัมเมเลค และซารเซอริได้ปลงพระชนม์พระบิดาของพวกเขาตั้งที่นาฮูมได้พยากรณ์ไว้ (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 19:37)

(20-6) นาฮูม 2:11-13 “เราต่อสู้เจ้า”

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้นาฮูมได้เขียนถึงเพลงสวดแห่งความสลัดใจอันเป็นการเยาะต่ออาการล่มสลายของนินะเวห์ ซึ่งเขาได้ถามว่า “ที่สิ่งห้อยที่ไหน คือถ้ำของสิงห์หนุ่ม” นี่เป็นเสมือนการถามว่า “พวกผู้ชั่วร้ายซึ่งครั้งหนึ่งได้ถึงความพ่ายแพ้และโง่เขลาผู้คนของข้าอยู่ที่ใด? เราจะกำลังจัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลกและจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก” (ข้อ 13)

(20-7) นาฮูม 3:1-7 “วิบัติแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ประกาศคำสาปร้ายแรงที่สุดต่อนินะเวห์ “เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต” มันเป็นหญิงโสเภณีและชั่วร้ายถึงที่สุด และการลงโทษต่อมันสมควรแล้วเพราะนางเป็น “ผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมยั่วยวน นางได้ขายประชาชาติเสียด้วยการแพศยาของนาง” กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือมันไม่เพียงแต่หันสู่ความชั่วร้ายด้วยตนเองเท่านั้น แต่ได้ส่งมอบความชั่วร้ายนั้นสู่คนอื่น ๆ มากมายผ่านอำนาจและอิทธิพลของมัน

(20-8) นาฮูม 3:8-11 “เจ้าวิเศษกว่าหรือ?”

ดังที่นครชั่วร้ายอื่นๆ ได้พบความพินาศนินะเวห์ก็เช่นเดียวกันมันไม่ตีไปกว่านครของชาวอียิปต์ โน-อัมโมนหรือเมืองเชเบส ซึ่งก่อนหน้านั้นได้ถูกทำลายลงโดยแอล

เสอร์บานีฟลักซ์ตรีแยแห่งอัสซีเรียทั้งพันธมิตรของเฮเบส เอธิโอเปียหรือลิเบียไม่สามารถป้องกันมันไว้ได้นี่นะเวห์ ก็เช่นกันที่ได้ “แสวงหาความแข็งแกร่ง” พันธมิตรแต่ไม่พบผู้ใด

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(20-9) คำจารึกบนหลุมศพของนินะเวห์

รัฐล่มสิ้นสรูปถึงบทเรียนของนาฮูมด้วยถ้อยคำดังนี้ “ร้อยกรองส่วนสุดท้าย (บทที่ 3) เริ่มด้วยคำอารัมภบทเกี่ยวกับความชั่วร้ายแห่งนครนินะเวห์ที่ถูกกดขี่ โทกหก การข่มขืน การถือผีสาวของมัน เหยื่อของมัน และผู้คนนับพันที่ถูกสังหาร การเป็นโสเภณี และอำนาจร้ายของมัน และการหลอกลวงประชาชาติทั้งหมดนี้ได้รับการบอกเล่าเนื่องจากสิ่งทั้งหมดนี้คาดากล่าวามันจะกลายเป็นสิ่งน่าขยะแขยง (ข้อ 5-7) เหมือนดังคนอื่นๆ ที่แข็งแรงแต่ชั่วร้ายนินะเวห์จะล่มสลาย (ข้อ 8-11) การป้องกันทั้งสิ้นของมันจะไร้ผลเมื่อเหล่าผู้นำหลบหนีเหมือนดังตึกแตน (ข้อ 12-17) อวสานได้มาถึงไม่มีสิ่งใดเหลือสำหรับศาสนานอกจากการเขียนคำ-จารึกไว้บนหลุมศพ

ไอ้ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ผู้เลี้ยงแกะ

ของพระองค์ได้หัลบลง

ผู้มีค่าของพระองค์ได้พักผ่อนแล้ว

ประชาชนของพระองค์กระจัดกระจายไปบนภูเขา

และไม่มีผู้ใดจะไปรวบรวมพวกเขา

ไม่มีการบรรเทาความเจ็บปวดของพระองค์

บาดแผลของพระองค์นำสมเพช

ทุกคนที่ได้รู้ข่าวเกี่ยวกับพระองค์

ตบมือของพวกเขาเพื่อเย้ยพระองค์

เพราะกว่าความชั่วร้ายของพระองค์ได้

ผ่านไปบนพวกเขา

โดยต่อเนื้อมิใช่หรือ?

“ข่าวสารของนาฮูมยังคงจริง การเลื่อมทวามจะจบลง ในความพินาศ แม้พระเจ้าทรงซำที่จะพิโรธ พระองค์ทรงพลังอำนาจใหญ่ยิ่ง และไม่ทรงยอมให้ผู้ชั่วร้ายพ้นผิดไปได้ พระเมตตาของพระองค์จะไม่ลบล้างความยุติธรรม ทั้งความยุติธรรมของพระองค์จะไม่ลบล้างพระเมตตาของพระองค์ด้วย “พระเจ้าทรงประเสริฐ ทรงเป็นที่มั่นในเวลาแห่งความยากลำบากและพระองค์ทรงรู้จักพวกเขาที่วางใจในพระองค์ (“Nahum, a Poet-Prophet,” insert between p.270-71)

เศฟันยาห์ วันแห่งความพิโรธของพระเจ้า

(21-1) บทนำ

ดูเหมือนว่าเศฟันยาห์เป็นผู้ร่วมสมัยของเยเรมีย์ ลีโอนาฮูม และอาจเป็นได้ของฮาบากุกด้วย “(วาระ) อันเร่งรีบแห่งการสั่งสอนของเขายู่ในช่วงเวลาเมื่อมีการรุกเข้ามาของศัตรูซึ่งได้คุกคามยูดาห์ และประเทศเพื่อนบ้านด้วยหายนะนับพัน เป็นที่แจ้งชัดว่าข้าศึกอันน่าพรั่นพรึงก็มีในนายคนเดิมของพวกเขา อัลซีเรีย หรือพันธมิตรของพวกเขา อียิปต์ แต่เป็นพวกชาวซีเรียที่ป่าเถื่อนซึ่งได้ทำให้การเมืองแห่งเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ปั่นป่วนมาแล้ว ในขณะที่นั้นกองกำลังส่วนหนึ่งของศัตรูที่อำมหิตเหล่านี้ซึ่งสักการะดาบของพวกเขาและเริงรำในการปล้นสดมภ์และฆาตกรรมเท่านั้นกำลังมุ่งหน้าลงมาตามชายฝั่งด้านตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนโดยมีหลักฐานอย่างแน่ชัด ศาสดาได้มีข้อความของเขาและบรรดาผู้ฟังของเขาก็มีเหตุผลที่จะต้องรับฟัง ความพอใจในตนเองแต่เดิมของพวกเขาสิ้นคลอน ความสำนึกแห่งประชาชาติที่ถูกปลุกเร้า ได้ถูกแสดงออกจากริมฝีปากของศาสดาผู้รักดี โดยที่ถูกครอบงำโดยความน่าสะพรึงกลัวในเวลานั้นเขาได้ประกาศว่าเหล่าผู้ทำลายที่ปราศจากความสงสารเหล่านี้ คือเครื่องมือแห่งการลงโทษของพระเยโฮวาห์และความวิบัติซึ่งได้กระทำเพื่อวันแห่งการพิพากษาของพระองค์” (J.R. Dummelow, ed., *A Commentary on the Holy Bible*, p.592-93)

ซี. เอฟ. คิล และ เอฟ. เดลิส ได้ชี้ว่าเศฟันยาห์ได้ใช้อันตรายที่กำลังมาถึงเพื่อย้ำเกี่ยวกับลักษณะอันเป็นสากลแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้า: “คำพยากรณ์ของเศฟันยาห์มีลักษณะกว้างๆ และเป็นแบบรวมๆ ทั้งการพิพากษาและความรอดไว้ในเรื่องเดียวกัน เพื่อให้เกิดภาพสมบูรณหนึ่งภาพ มันมีเพียงเริ่มด้วยการประกาศการพิพากษาอันเป็นสากลต่อทั้งโลก สู่ยูดาห์อันเนื่องมาจากบาปของมันและบรรดาประชาชาติที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้คนของพระเยโฮวาห์ ทว่ามันกล่าวโดยตลอดถึงวันอันยิ่งใหญ่และน่ากลัวของพระเยโฮวาห์ซึ่งไฟแห่งพระพิโรธ

ของพระเจ้าจะเผาผลาญโลกจนสิ้น [เศฟันยาห์ 1:1418; 2:2;3:8]” (*Commentary on the Old Testament*, 10:2:122) ข่าวสารดังกล่าวนี้มีความหมายสำหรับผู้คนในทุกวันนี้ ขณะที่โลกเตรียมรับการพิพากษาทางโลกและทางวิญญาณของมัน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านขณะเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือเศฟันยาห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือเศฟันยาห์

(21-2) เศฟันยาห์ 1:1 ใครคือเศฟันยาห์?

เศฟันยาห์คือหนึ่งในบรรดาศาสดาที่ได้รับมอบอำนาจจากพระเจ้าเป็นเจ้าให้เตือนยูดาห์ และกระตุ้นมันที่จะกลับใจ การปฏิบัติศาสนกิจของเขาได้ทำลายความเงียบที่ยาวนานเจ็ดสิบปีซึ่งได้เริ่มเมื่ออัสยาห์และมีคาห์ได้สิ้นชีวิตลงเขาเป็นผู้ร่วมสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์และอาจเป็นได้ว่าการปฏิบัติศาสนกิจของเขามีส่วนสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปในเวลานั้น แท้จริงแล้วอิสราเอลได้กำลังอยู่ในจุดวิกฤตระหว่างอันตรายและความปลอดภัย ฉะนั้นเรื่องราวของเศฟันยาห์เกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าที่มีต่อผู้ชั่วร้าย และชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระองค์ในท้ายที่สุด จึงเป็นข่าวสารที่ยูดาห์ที่กำลังลี้ภัยจะต้องได้รับฟัง

การสืบเชื้อสายโดยสังเขปในข้อ 1 พาเชื้อสายของเศฟันยาห์ไปถึงเฮเซคียาห์ (สะกด *Hizkiah* ตามพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์) แต่บุคคลอื่นๆ มิได้เป็นที่รู้จักกันเฮเซ-

คียาห์อาจเป็นกษัตริย์ แต่ถ้ามิใช่เขาคงต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น เราไม่รู้อะไรอีกเกี่ยวกับชีวิตของเศฟันยาห์

(21-3) เศฟันยาห์ 1:1-9 การพยากรณ์นี้เป็นอนาคตระยะใกล้หรือไกล?

มีข้อขัดแย้งกันบางอย่างที่ว่าเศฟันยาห์ได้เพียงแต่คาดการณ์ถึงความพิพาทของยูเดียโดยข้าศึกที่กำลังใกล้เข้ามาหรือว่าเขากำลังกล่าวโดยรวมถึงชัยชนะของพระเจ้าเป็นเจ้าของหรือผู้ชั่วร้ายในท้ายที่สุดด้วยแน่นอนที่ว่าเขากำลังยืนยันถึงพลังอำนาจและสิทธิของพระเจ้าเป็นเจ้าของที่ทรงพิพากษาโลกทั้งหมด จุดประสงค์ของเขาในการจำแนกรูปแบบอันแตกต่างของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายก็คือการย้ำให้เห็นขอบข่ายรวมของการพิพากษา การอ้างอิงถึงความชั่วร้ายมนุษยชาติรวมศูนย์ความตั้งใจของเขาไว้ที่เรื่องราวหลัก: นั่นคือบาปและผลอันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ของมัน” (See D. Guthrie and J.A. Motyer, eds., *The New Bible Commentary: Revised* p.776)

ก่อนข้างจะแปลจดหมายที่จะสรุปว่าเศฟันยาห์ทั้งคาดการณ์ถึงหายนะที่กำลังรออยู่ของยูดาห์และได้แลเห็นความพิพาทในท้ายที่สุดของผู้ชั่วร้ายทั้งสิ้นล่วงหน้า (see Ellis T. Rasmussen, *An Introduction to the Old Testament and Its Teachings*, 2:73) เศฟันยาห์ 1:7 ชี้ว่าคำพยากรณ์นี้มีการเชื่อมโยงอย่างแนบชิดกับวันแห่งพระเจ้าซึ่งศาสดาได้ถือเสมอมาว่าเป็นการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ถ้าเป็นดังนี้คำพยากรณ์นี้ก็เข้าได้กับการใช้สองความหมายอันเป็นลักษณะสามัญของศาสดาชาวฮีบรู

(21-4) เศฟันยาห์ 1:10-18 วันอันยิ่งใหญ่มาถึง ผู้คนได้รับการพิพากษา

ภาพลักษณ์ของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อาจยากที่จะเข้าใจเนื่องจากเศฟันยาห์ใช้ข้อความอันเป็นลึกลับในสมัยของเขา แต่ไม่เป็นที่ลึกลับสำหรับผู้อ่านสมัยปัจจุบัน ข้อมูลต่อไปนี้จะเป็นประโยชน์

1. “ประตูปลา” (ข้อ 10) อยู่ด้านเหนือสุดของเมืองและบรรดาผู้อยู่ที่นั่นจะเป็นพวกแรกที่แลเห็นข้าศึกที่รุกรานมาจากทางเหนือ

2. ประตูปลาเปิดเข้าสู่ส่วนของเมืองที่เรียกว่า (ข้อ 10) “แขวงสอง” โดยเป็นไปได้ว่ามีเป็นเขตที่ขยายเพิ่มจากนครแห่งดาวิดดั้งเดิม แขวงนี้เป็นแขวงแรกที่เข้าถึงจากทางเหนือ

3. “ชาวตำบลครก” (ข้อ 11) เป็นชื่อแขวงของพวกเขา พ่อค้าที่อยู่แขวงสอง และมีความหมายถึง “พ่อค้าผู้ซึ่งเงิน”

4. “เอาตะเกียงสอง” (ข้อ 12) ชี้แนะถึงการค้นหาอย่างจริงจัง เนื่องจากภายในบ้านที่แสงสว่างน้อยในสมัยนั้นบุคคลต้องใช้ตะเกียงในการค้นหาสิ่งของที่หายไปในเวลากลางคืน

5. “ปล่อยตัวตั้งตะกอนเหล้าองุ่น” (ข้อ 12) เป็นภาพเปรียบเทียบที่นำมาจากการทำเหล้าองุ่น ตะกอนค้างชั้นจากเยื่อวันขององุ่น เหล้าองุ่นที่ดีเมื่อมีน้อยอยู่เหนือตะกอนของมันเป็นเวลาานานจะมีรสแรงขึ้น แต่เหล้าองุ่นที่ไม่ดีจะกระด้างและขื่นมากขึ้น” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:134) การแปลความสัญลักษณ์นี้ก็คือคนชั่วร้ายเปรียบดั่งเหล้าองุ่นแล้วไม่สนใจต่อศาสนาที่แท้จริง และมีความกระด้างและขื่นมากขึ้น

(21-5) เศฟันยาห์ 2 มีความหวังอะไรบ้างหรือเปล่าที่ จะหนีจากความพิโรธเมื่อวันแห่งพระเจ้ามาถึง?

ดังที่เศฟันยาห์ได้แลเห็นยูดาห์มิใช่เป็นประชาชาติเดียวที่สูงงอมสำหรับความพิพาทคนต่างประเทศ ซึ่งเหยยหยันและตำหนิยูดาห์สมควรสำหรับการถูกกวาดล้างเสียยิ่งกว่า พวกเขาแต่ละคนจะมีส่วนแบ่งในความหายนะที่รออยู่ ทว่ายังคงมีความหวังอยู่บ้าง

“บรรดาผู้ที่แลเห็นสิ่งเลวร้ายที่สุดในธรรมชาติของมนุษย์บ่อยครั้งเป็นพวกแรกที่มองเห็นประกายแห่งความหวังในความท้อแท้มีดมนอันไม่เสื่อมถอยและไม่บรรเทาไม่ว่าทางใด เศฟันยาห์ได้ส่งคนครึ่งแห่งแสงสว่างอันหนึ่งเข้าสู่ความมืด ผู้ที่เหลืออยู่ได้รับการช่วยไว้ได้ (ดูข้อ 2-3) เขามองไม่เห็นทางหนีสำหรับผู้ใดทั้งสิ้นนอกจากผู้ที่ถ่อมใจซึ่งเขาได้เอ่ยถึงว่าตรงข้ามกับผู้หยิ่งจองหองที่ได้กระตุ้นพระพิโรธอันหวนแหวนของพระเจ้า” (Guthrie and Moter, *New Bible Commentary*, p. 777)

(21-6) เศฟันยาห์ 3:1-7 คำเตือนและคำสัญญา

เศฟันยาห์ได้หันสู่เยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งพร้อมด้วยคำเตือนและคำสัญญา เขาได้ประณามคนหลายกลุ่มในสังคมของยูดาห์รวมถึงบรรดาผู้นำทางการเมือง ผู้วินิจฉัย ศาสตราและปุโรหิตทั้งหลายได้มีการฉ้อโกงในทุกระดับ เขาได้ย้ำถึงความชอบธรรมอันถาวรและความยุติธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงทำลายผู้คนและประชาชาติที่ชั่วร้ายอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามความหวังทั้งหมดจะต้องไม่สูญไปเนื่องจากจะยังมีผู้ที่เหลืออยู่ ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงสามารถทำงานต่อพวกเขาและนำพระประสงค์อันชอบธรรมของพระองค์ให้บังเกิดผล นอกจากนี้จะยังมีพระกรุณาอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าเป็นเจ้า พวกผู้ชอบธรรมไม่ว่าในยุคสมัยใดสามารถที่จะได้รับความสบายใจในความชอบธรรมของพวกเขา

(21-7) เศฟันยาห์ 3:8-20 ข่าวสารสุดท้ายของเศฟันยาห์

ศาสตราได้จบลงด้วยข้อความที่แสดงความหวังในแง่ดี

เศฟันยาห์เตือนเยรูซาเล็มที่ไม่กลับใจ

วันเวลาจะมาถึงเมื่อผู้คนของพระเจ้าจะมีได้แลเห็นความชั่วร้ายอีกต่อไป “บรรดาผู้ที่ได้แบกรับภาระแห่งการตำหนิจะได้ถูกรวบรวมจากที่ไกลและจะกลับมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ” (ข้อ 20) ในหม่อมมนุษย์

“เศฟันยาห์ได้แลเห็นยุคสมัยของเราและไกลเลยจากนั้นไปอีก ในการนี้เขาทั้งเป็นทุกข์และชื่นชม เป็นทุกข์ในวิญญานเนื่องจากความอ้างว้างและความพินาศที่เขาได้เห็น แต่เขาสามารถใช้สิ่งเหล่านี้เป็นการเตือนและการชี้แจงต่อผู้คนของเขาเอง ในการไถ่และการให้พรในท้ายที่สุดต่ออิสราเอลเขาได้เห็นรังสีแห่งความหวังที่ขยายไปถึงยูดาห์ ไม่มีศาสตราคนใดได้เขียนไว้อย่างชัดเจนหรืออย่างกล้าแข็งเกินกว่าเกี่ยวกับวันแห่งพระเจ้าเศฟันยาห์ต้องได้รับการนำชื่อไปรวมไว้กับเหล่าศาสตราที่ได้ให้คำเตือนอันหมั่นหมองเกี่ยวกับความหายนะต่อเรา” (Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, p. 388)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(21-8) ศาสตราและยุคสุดท้าย

ท่านจะพบว่าภาษาและภาพลักษณ์ต่างๆ ของศาสตราแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมยากหรือเปล่า? หลายคนพบว่าเป็นเช่นนั้น แต่นั่นไม่ควรเป็นสิ่งที่ทำให้ท้อใจ ภาษาและวิธีการแสดงออกต่างๆ ห่างไกลจากวิธีที่เราพูดกันในทุกวันนี้ แต่การที่จะได้มีความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้นับว่าจะคุ้มค่ากับการต้องศึกษาเพิ่มเป็นพิเศษเนื่องจากข่าวสารนี้มีประโยชน์ใช้สอยมากมาย แม้ว่าศาสตราจะได้พูดไว้สำหรับผู้คนของพวกเขาและในยุคสมัยของพวกเขาเอง แต่โดยผ่านการตลใจที่พวกเขาได้รับพวกเขาก็ได้พูดครั้งแล้วครั้งเล่าถึงยุคสุดท้าย จะมีคุณค่ามหาศาลในการศึกษาข้อเขียนของผู้คนเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้แลเห็นยุคของเรา และได้บอกเราว่าจะเตรียมตัวสำหรับมันอย่างไร

(22-1) บทนำ

หนังสือนี้แตกต่างอย่างชัดเจนจากหนังสือที่มาจากศาสดาเล่มอื่นๆ ในขณะที่หนังสืออื่นส่วนมากจะบรรจุถ้อยคำของพระเจ้าที่ได้ถูกกล่าวไว้ต่อผู้คน ในหนังสือฮาบากุกศาสดาในฐานะตัวแทนของผู้คนทั้งหลายได้กล่าวถ้อยคำและการท้าทายต่อพระเจ้าเขาเริ่มโดยการร้องทุกข์ถึงความไม่สนพระทัยของพระเจ้าต่อการรุนแรงการวิวาทแก่งแย่ง และการหือโง่งที่กระจายไปทั่วในยุคศาสดารู้สึกงังงันในความไม่สนใจนี้โดยที่รู้ถึงพระบุคลิกอันชอบธรรมและบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในการตอบการร้องทุกข์นี้ พระเจ้าตรัสว่าพระองค์กำลังทรงเร่งเร้าพวกเคลเดียเพื่อปฏิบัติความยุติธรรม ศาสดายิ่งรู้สึกงังงันมากขึ้นในคำตอบนี้เพราะเขาไม่สามารถเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงใช้พวกเคลเดียที่โหดร้ายและดุร้ายที่จะปฏิบัติความยุติธรรมต่อบรรดาผู้คนที่มีความชอบธรรมมากกว่าคนเหล่านี้ อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงชี้ว่าพวกเคลเดียจะมีชัยชนะอยู่โดยชั่วคราวเท่านั้นในท้ายที่สุดพวกเขาจะพบความพินาศในขณะที่ผู้ชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยศรัทธา ประชาชาติที่ถูกกดขี่อาจได้รู้สึกชื่นชมทันทีในการล่มจมของพวกเคลเดีย ดังนั้นจึงมีเพลงเยาะเย้ยของศาสดาสำหรับพวกเขาซึ่งอยู่ในรูปแบบคำสาปแช่งห้าประการเกี่ยวกับลักษณะทรามในบุคลิกของศัตรูและความโหดร้ายมากมายของเขา หนังสือจบลงด้วยเพลงสดุดีอันไพเราะซึ่งมีชื่อตามหัวข้อของบทที่สามว่า “คำสวดอ้อนวอนของศาสดาฮาบากุก” (Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*. PP. 365-66)

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านขณะที่ท่านอ่านและศึกษาหนังสือฮาบากุก
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือฮาบากุก

(22-2) ฮาบากุก 1:1 ผู้ใดคือฮาบากุกและเขาได้ปฏิบัติศาสนกิจเมื่อไร

เป็นไปได้อย่างมากที่สุดว่าฮาบากุกได้รับการปฏิบัติศาสนกิจของเขาภายหลังการปรากฏขึ้นของพวกเขาเคลเดียในประวัติศาสตร์โลก นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าเขาได้เขียนหนังสือไว้ภายหลังสงครามแห่งคาร์เคมีซซึ่งเนบูคัดเนสซาร์เอาชนะพวกชาวอียิปต์ เมื่อ 605 ปีก่อนคริสตกักราช และก่อนการเนรเทศ พวกชาวยิวออกนอกดินแดนเป็นครั้งแรกปี 597 เมื่อก่อนคริสตกักราช จากข้อเขียนของเขาทำให้เป็นที่เชื่อกันด้วยว่าเขาได้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม (See James Hastings, ed., *A Dictionary of the Bible*, see under “Habakkuk”) ถ้ามันได้เป็นดังนี้เขาก็เป็นผู้ร่วมสมัยของลีไฮและเยเรมีย์โดยให้คำพยากรณ์ต่อผู้คนพวกเดียวกัน

เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชายผู้นั้นนอกจากสิ่งที่คาดคะเนจากข้อเขียนของเขา เรื่องราวต่างๆ ที่ได้เลืลืบทอดกันมาเกี่ยวกับเขาเป็นที่แน่ชัดว่าเป็นเรื่องตำนานและไม่สามารถเชื่อได้อย่างสะดวกใจ เป็นที่รู้กันว่าเขาคือศาสดาที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้มอบ “คำเขียนที่สง่างามและเสียดแทงที่สุดชิ้นหนึ่งในโลกแห่งศาสนา” (J.R. Dummellow, *A Commentary On the Holy Bible*, p.587)

(22-3) ฮาบากุก 2:4 “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใดและพระองค์มิได้ทรงฟัง?”

เหมือนกับศาสดาคนอื่นๆ ฮาบากุกได้สงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้รู้สึกท้อท้อท้อทั้งในบางเวลา โจเซฟ สมิธ และแม่แต่พระเยซูคริสต์ได้ประสบกับความเปล่าเปลี่ยวอย่างน้อยที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต (ดู ค.พ. 121:1-6 และ มัทธิว 27:46) เอลลิส ที. รัสมุสเสน กล่าวถึงความลำบากใจของฮาบากุกในลักษณะนี้

“ความเศร้าหมองของซาบาก็ได้มีขึ้นในช่วงเวลาแห่งการเสื่อมถอยของยูดาห์ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่อัลซีเรียได้ครอบครองอิสราเอลฝ่ายเหนือ และก่อนหน้าเวลาที่บาบิโลนจะมานำเผ่าที่เหลือซึ่งคือยูดาห์ไปเป็นเชลย การปฏิรูปทางศาสนาของเฮเซคียาห์ในศตวรรษของเขาและของโยสิยาห์หนึ่งร้อยปีต่อมาประมาณปี 620 ก่อนคริสตกักราช ได้จับผู้เที่ยงตรงและยุติธรรมไว้ในที่จองจำในยูดาห์ชั่วระยะหนึ่ง ทว่าดังที่เป็นมาเสมอ ความเสื่อมทรามทางการเมืองและศีลธรรมและศาสนาก็ปรากฏขึ้นใหม่อีกอย่างรวดเร็วเมื่อผู้ปกป้องความถูกต้องได้จากไป

“การประนีประนอมทางศาสนาอันเกิดจากต้นเหตของพวกเสรีนิยมและพวกคนหลงระเรีงซึ่งได้ทำให้การยึดเหนี่ยวและความรับผิดชอบแห่งศรัทธาที่ได้ทำพันธสัญญาไว้ของอิสราเอลได้อ่อนแอลงจนได้นำการหัวเราะเยาะและการข่มเหงมาสู่ผู้ใจบุญและผู้ซื่อสัตย์ ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวนี้เยเรมีย์ต้องทนทุกข์ อีกทั้งมันเป็นไปได้ว่านี่คือสภาวะแห่งการปฏิบัติศาสนาของซาบาก็

“ดังนั้นมันเป็นว่าเขาได้ร้องขึ้นเพื่อขัดขืนความผิดบาป ความรันทด การแย่งชิง ความรุนแรงการแก่งแย่งและการวิวาทในทุกๆ ด้านเนื่องจากกระบวนการแห่งความยุติธรรมและการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎดูเหมือนจะเชื่อมเข้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อผู้ชอบธรรมได้ถูกล้อมไว้โดยผู้ชั่วร้าย” (“Habakkuk a Prophet with a Problem”, *Instructor* Sep.1962 insert between p.306-7)

(22-4) ซาบากู 1:5-17 “เรากำลังเร่งเร้าคนเคลเดีย”

การคร่ำครวญของซาบากูเป็นสิ่งที่ได้ถูกยกขึ้นโดยผู้ชอบธรรมมากมาย เหตุใดพระเจ้าทรงยอมให้ผู้คนและประชาชาติที่ชั่วร้ายปฏิบัติได้และในบางกรณีเหตุใดเขาเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้ลงโทษผู้คนของพระเจ้า? ซาบากูมิได้กล่าวถึงบาบิโลน (พวกเคลเดีย) ในคำถามของเขา (ดู ข้อ 1-4) แต่เป็นที่ชัดเจนจากคำตอบของพระเจ้าว่าเขาเหล่านี้คือพวกที่ซาบากูกำลังคิดถึงอยู่

พระเจ้าทรงตอบว่าพระองค์มีพระประสงค์ที่จะใช้พวกเคลเดียเพื่อจุดหมายอันชอบธรรมของพระองค์ในวิธีที่จะเป็นการยากสำหรับซาบากูที่จะเชื่อ การตอบสนองของพระเจ้าเพียงแต่เพิ่มความสับสนแก่ซาบากูเหตุใดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงยอมยกโทษให้แก่ประชาชาติที่มีความ

ชั่วร้ายยิ่งกว่ายูดาห์ พวกเคลเดียจะไม่ต้องรับโทษสำหรับชั่วร้ายของพวกเขาบ้างเขี้ยวหรือศรัทธาของซาบากูกำลังถูกทดลอง

(22-5) ซาบากู 2 หมายความว่าอย่างไร ที่ว่า “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์”?

พระเจ้าทรงตอบคำถามของซาบากูดังต่อไปนี้: “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์” (ข้อนี้สเปอร์รีได้เขียนไว้ว่า ข้อนี้แม้จะคลุมเครือบ้างแต่เป็นหนึ่งในข้อความอันยิ่งใหญ่แห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมโดยสาระสำคัญมันหมายความว่า: มีความแตกต่างทางศีลธรรมและทางวิญญาณระหว่างพวกเคลเดียและผู้คนแห่งยูดาห์ พวกเคลเดียซึ่งยกตนและยโสผยองในความมั่งคั่งและพลังอำนาจของพวกเขาและใช้การหลอกลวงในการปฏิบัติกับประชาชาติอื่นๆ มิได้มีคุณสมบัติทางศีลธรรมและทางวิญญาณซึ่งสิ่งนี้อย่างเดียวที่สามารถนำมาซึ่งความมั่นคงและถาวรในทางตรงข้ามผู้คนของพระเจ้า [ควร] มีความสุจริตทางศีลธรรมความซื่อตรงและพลังปัญญาทางวิญญาณที่จะรับประกันอนาคตสำหรับพวกเขาอนาคตเป็นของผู้ชอบธรรม “เมื่อศาสดาได้กล่าวว่าผู้ชอบธรรม “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์” เขาได้หมายถึงความมั่นคงถาวร” (*Voice of Israel Prophet*, p.371-72)

(22-6) ซาบากู 3:1-2 อะไรคือ “ซิกิโอน” และ “ซีลาห์”?

ซิกิโอนอาจเป็นเครื่องดนตรีประเภทสายหรือการแสดงออกทางดนตรีที่ใช้ประกอบกับนักร้อง อาจเป็นไปได้ว่าคำสวดอ้อนวอนของซาบากูมีการประกอบดนตรีและมีเพื่อการใช้ในพระวิหาร ซีลาห์คือสัญญาณสำหรับบุคคลซึ่งกำลังร้องหรือสวดถ้อยคำการใช้คำนี้ในเพลงสดุดีเป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่าคำสวดอ้อนวอนของซาบากูได้มีดนตรีประกอบ

(22-7) ซาบากู 3:4-20 การวางใจในพระเจ้า

ทั้งบทนี้เป็นร้อยกรองชั้นเยี่ยมในภาษาฮีบรูแม้ร้อยกรองเหล่านี้ดูไม่ตึกในการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ซาบากูได้ทำการอ้างอิงหลายประการถึงเหตุการณ์ต่างๆ ใน

สมัยของโมเสสและโยชูวา ผู้ใดก็ตามที่คุ้นเคยดีเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์ไบเบิลเหล่านี้จะจำเรื่องที่ได้ถูกเชื่อมโยงถึงได้ คราวที่แห่งคำสวดอ้อนวอนของฮาบากุกคืออาการขอให้พระเยโฮวาห์เสด็จกลับมาและคำจูนอิสราเอลตั้งในโบราณกาลสิ่งนี้พระองค์จะทรงทำแน่นอนในยุคสุดท้าย ฉะนั้นความวางใจของฮาบากุกได้มีอยู่ในพระผู้เป็นเจ้าของเขาโดยสมบูรณ์รู้สึกได้ถึงกล่าวถึงเพลงแห่งคำสวดอ้อนวอนของฮาบากุกไว้ว่า:

“หลังจากประสบการณ์ของเขา ฮาบากุกรู้สึกว่าได้รับการตรึงใจที่จะกล่าวเพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของเขาและวางใจในพระองค์ ในความยำเกรงต่อพลังอำนาจและรัศมีภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้พรรณนาในรูปของร้อยกรองถึงพลังแห่งพระเจ้าที่อยู่เหนือทุกด้าน และทุกการกระทำของธรรมชาติและพูดถึงผลานุภาพของพระองค์ที่จะมีชัยต่อศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ ในวิญญาณเดียวกันนี้ โยบได้แสดงความรู้สึกเช่นกันว่า “แม้พระองค์จะทรงประหารข้าเสีย ข้าจะยังคงคอยพระองค์ (โยบ 13:15)” ฮาบากุกได้หันหน้าอย่างแข็งขันในหีบบรรทัดสุดท้ายของเขา:

*ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะรำเริงในพระเจ้า
ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์ ในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า
พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า
พระองค์ทรงกระทำเท่าของข้าพเจ้า เหมือนอย่างต้น
กวางตัวเมีย
พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเดินไปในที่สูงของข้าพเจ้า...*

“มันเพื่อแสดงความวางใจในพระเจ้าเช่นนี้ต่างหาก แทนที่จะเป็นปัญหาของชีวิตที่ชาวของฮาบากุกมีเพื่อเราทุกวันนี้ ในการเป็นสิ่งกระตุ้นที่มีประโยชน์” (“Habakkuk a Prophet with a Problem,” insert between p.306-7)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(22-8) เหตุใดพระผู้เป็นเจ้าของเขาจึงทรงยอมให้คนชั่วร้ายลงโทษผู้คนของพระองค์?

โดยการใช้นิโอมัสฮาบากุกเป็นแหล่งศึกษาเบื้องต้นของท่าน จงเขียนคำตอบสำหรับคำถามที่ว่า “เหตุใดพระผู้เป็นเจ้าของเขาจึงทรงยอมให้คนชั่วร้ายลงโทษผู้คนของพระองค์? มันจริงที่ว่าผู้คนแห่งอิสราเอลได้กระทำการชั่วร้ายบางอย่างแต่มีอะไรที่เลวร้ายไปกว่าที่อัลซีเรียหรือบาบิโลนได้กระทำหรือ? พวกเขาหนีไฟมิได้ดีพร้อมด้วยแต่พวกเขาไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ในระดับที่สูงกว่าพวกเขาเหล่านั้นหรือ? พวกเขาอยู่ในสมัยพระเยซูที่มีการเชื่อฟังน้อยกว่าพวกเขาโรมันที่ได้ทำลายพวกเขาหรือ?”

ขณะที่ท่านคิดถึงคำตอบ ท่านอาจจะต้องการพิจารณา ค.พ. 82:3-4 และ ค.พ. 103:5-10. ด้วย

บาบิโลเนียและ การครอบครองยูดาห์

(G-1) บาบิโลน: สัญลักษณ์แห่งความโศกทางโลก

ไม่กี่ปีหลังจากที่อัสซีเรียได้เข้าครอบครองอาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอลและนำเผ่าทั้งสิบไปเป็นเชลยจักรวรรดิได้เริ่มสลายลง (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D) ในทางใต้ของจักรวรรดิพวกเคลเดียและบาบิโลเนียกำลังพุ่งขึ้นสู่อำนาจและในไม่ช้าได้แย่งอำนาจไปจากอัสซีเรียที่กำลังล้มคว่ำลงในปี 609 ก่อนคริสตกักราช กษัตริย์เนบูโปลาซาร์ โดยการเป็นพันธมิตรกับอียิปต์และมีเดีย ได้โจมตีและยึดครองดินแดนทั้งหมดของอัสซีเรีย บาบิโลเนียได้กลายเป็นจักรวรรดิผู้ปกครองและได้เริ่มการเสริมสภาพของมัน เหมือนดังอัสซีเรียก่อนหน้านั้นบาบิโลนได้ใช้วิธีร่วมกันระหว่างการยึดครองกับการเนรเทศประชากรทั้งสิ้นออกนอกดินแดนเพื่อให้เป็นไปตามนั้น

เนบูคัดเนสซาร์ได้รับช่วงจักรวรรดิเมื่อพระบิดาเนบูโปลาซาร์สิ้นพระชนม์ ภายใต้การนำของเนบูคัดเนสซาร์บาบิโลนได้ขึ้นถึงจุดสูงสุดแห่งความยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ของมัน โดยการใช้พวกทาสจากส่วนต่างๆ ของจักรวรรดิเนบูคัดเนสซาร์ได้เริ่มโครงการก่อสร้างขนาดมหึมาและทรงทำให้บาบิโลนเป็นนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก โดยผ่านการยึดครองและการพาณิชย์ความมั่งคั่งแห่งโลกได้ไหลเข้าสู่ห้องพระคลังแห่งบาบิโลนและเนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ความมั่งคั่งนั้นประเทืองนคร วลีพรรณนาความต่างๆ ที่พบในข้อเขียนของศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบรรยายถึงความรุ่งโรจน์ของบาบิโลน ดาเนียลเรียกมันว่า “มหาบาบิโลน” (ดาเนียล 4:30) เยเรมีย์พรรณนาถึงมันว่าเป็น “ที่สรรเสริญของแผ่นดินโลก” (เยเรมีย์ 51:41) อิชยาห์กล่าวว่ามันเป็น “นางพญาแห่งราชอาณาจักร” (อิชยาห์ 47:5) “โอ้อ่าในราชอาณาจักร” และ “สง่าและเป็นที่ยอมรับใจของชาวเคลเดีย” (อิชยาห์ 13:19)

นักเขียนสมัยโบราณพูดถึงบาบิโลนและแสดงว่าลีต่างๆ ดังกล่าวมานี้มิได้เป็นการกล่าวเกินความจริง ยก

ตัวอย่างเช่นเฮโรโดตัสและดิอาดูลัส เซคูลัส สองนักประวัติศาสตร์ ได้บรรยายถึงกำแพงอันมหึมาจนเสมือนการทำหายจินตนาการ นักวิชาการสมัยปัจจุบันคนหนึ่งได้เขียนว่าโบราณคดีศาสตร์ยุคนี้ได้สนับสนุนคำกล่าวอ้างอันแทบไม่น่าเชื่อของผู้เขียนก่อนคริสตกาลทั้งสองนี้:

“เฮโรโดตัสได้อ้างว่ากำแพงนี้กว้าง 84 ฟุต (26 เมตร) และสูง 336 ฟุต (102 เมตร) เขาอ้างด้วยว่าบ้านขนาดเล็กชั้นเดียวได้รับการสร้างไว้บนแต่ละด้านของกำแพงนี้ และยังมีช่องว่างระหว่างบ้านเหล่านี้ที่รถศึกสี่คนสามารถเรียงหน้ากระดานผ่านไปได้

“เฮโรโดตัสได้ถูกวิจารณ์อย่างหนักโดยนักวิจารณ์สมัยปัจจุบัน แต่ในกรณีนี้นักสำรวจได้พบว่างานแห่งโบราณกาลนี้ใหญ่โตกว่าที่เขาได้กล่าวอ้างไว้ กำแพงส่วนนอกมีความหนาถึง 23 ฟุตครึ่ง (7 เมตร) และทำขึ้นจากอิฐเผาฉาบด้วยยางมะตอย ภายในผิวกำแพงนี้มีส่วนผสมที่ทำจากทรายและกรวดที่มีความหนา 69 ฟุต (21 เมตร) และกำแพงด้านในที่หนา 44 ฟุต (14 เมตร) ดังนั้นโครงสร้างนี้ทั้งสิ้นมีความหนา 136 ฟุตครึ่ง (42 เมตร) อีกทั้งพวกเขายืนยันคำแถลงดีโอโดรัสที่ว่าอิฐมากมายที่กำแพงนี้และป้อมหอคอยได้ถูกทาสีไว้อย่างสวยงาม” (Samuel Fallows, ed., *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary*, หัวข้อ “Bablon” p.208-9)

กำแพงมหึมานี้ล้อมรอบทั้งนครเป็นระยะทางประมาณ 56 ไมล์ (90 กิโลเมตร) หรือ 13 ไมล์ 1386 หลา (22.315 เมตร) ในแต่ละด้าน (ดู Merrill F. Unger, *Unger's Bible Dictionary*, ดูหัวข้อ “Babylon” p.116)

หว่ากำแพงนี้มีได้เป็นสิ่งก่อสร้างอันน่าตื่นใจเพียงสิ่งเดียวในบาบิโลน โดยเป็นส่วนหนึ่งของพันธมิตรทางการเมือง เนบูคัดเนสซาร์ได้อภิเษกกับเจ้าหญิงเปอร์เซียนามอาไมตัส โดยที่ได้รับการเลี้ยงดูในพื้นที่สูงในภูเขารอบเอคบาทานา พระนางรู้ลึกกว่าห้องฟุ้งอันแห่งผากและราบ

เรียบแห่งบาบิโลนนำหตุและไม่น่ารื่นรมย์ เนบูคัดเนสซาร์จึงเริ่มสรรสร้างแดนรมติบนภูเขาภายในกำแพงแห่งบาบิโลนเพื่อช่วยให้มเหสีของพระองค์รู้สึกเหมือนประทับอยู่ในบ้านเกิดมากขึ้นดังนั้นได้มีการสร้างสวนลอยอันระบือนามแห่งบาบิโลนซึ่งได้รับการจัดว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดมหัศจรรย์แห่งโลกโบราณ ความมโหฬารแห่งงานใหญ่นี้เพียงพอที่จะทำให้จินตนาการหวั่นไหว พลโลว์ได้เขียนไว้ว่า:

“สวนลอยนี้สำเร็จขึ้นจากความเก่งกล้าของเนบูคัดเนสซาร์ซึ่งทรงสร้างมันขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามปรารถนาแห่งราชินีของพระองค์ อาไมตัส เพื่อให้ทรงมีทิวทัศน์จากเบื้องสูงดังที่พระนางได้เคยอภิรมย์บนเนินเขาแห่งเอคาบาตนาบ้านเดิม”

บาบิโลนเป็นพื้นที่ราบและการที่จะทำให้ความปรารถนาอันเรื่องรองนี้บังเกิดผลได้มีการสร้างภูเขาจำลองขึ้น โดยแต่ละด้านสูงสี่ร้อยฟุต (124 เมตร) ในขณะที่ระเบียงที่ซ้อนกันขึ้นไปอยู่สูงเกินกว่ายอดกำแพงของนครยกระดับขึ้นกว่าสามร้อยฟุต (93 เมตร) การขึ้นจากระเบียงหนึ่งสู่อีกระเบียงหนึ่งทำได้โดยขั้นบันไดที่ต่อเนื่องกันเป็นชุดบนสันของแนวคั่นร่อง ซึ่งประกอบกันเข้าเป็นหลังคาโค้งแบบหนึ่งซึ่งอยู่เหนือกันและกันตามลำดับกันไปจนถึงระดับความสูงที่ต้องการของแต่ละระเบียง ทั้งหมดนี้ถูกรวมไว้ด้วยกันโดยกำแพงหนา 22 ฟุต ระดับของแต่ละระเบียงหรือสวนได้ถูกจัดรูปแบบในลักษณะต่อไปนี้ : ด้านบนของกำแพงกันได้ถูกปูลาดด้วยแผ่นหินแบนราบขนาดยาว 16 ฟุต (5 เมตร) และกว้าง 4 ฟุต (1.24 เมตร) บนหินแบนเหล่านี้แผ่คลุมไว้ด้วยแปลงที่คลุมด้วยกองฟางแล้วทับด้วยชั้นหนาๆ ของแร่ที่ติดไฟได้ เช่นยางมะตอย ต่อมาก็เป็นอิฐสองชั้นซึ่งคลุมไว้ด้วยแผ่นตะกั่วแห่งได้มีการเอาดินมากองไว้ในยกพื้นเหล่านี้และเพื่อที่จะให้รากของต้นไม้ใหญ่เข้าตั้งมั่นได้จึงมีการสร้างกำแพงกันที่ด้านในกลางขนาดใหญ่และถูกเติมให้เต็มด้วยดินร่วน ได้มีการนำน้ำโดยเครื่องกลจากแม่น้ำยูเฟรติสซึ่งไหลผ่านเชิงเนินนี้ขึ้นมาใช้ คิว. เคอร์เทียสได้กล่าวว่า (ข้อ 5) โดยรวมแล้วผู้ที่ได้เห็นมันจากระยะไกลจะดูคล้ายดั่งป่าไม้ที่ลอยอยู่บนภูเขา ดังที่กล่าวมานี้คืองานของเนบูคัดเนสซาร์ที่เสร็จสมบูรณ์เมื่อพระองค์ทรง

พักพระอิริยาบถในนิเวศสถานของพระองค์และเรียงสรานในพระตำหนัก พระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเราให้เป็นราชฐานและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” (ดาเนียล 4:30) ซึ่งเป็นภาพที่การพรรณนาความของเหล่านักเขียนที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชนได้ยอมรับว่าถูกต้องไม่มีที่อื่นใดอีกที่ราชาจะทรงทอดพระเนตรทัศนียภาพอันครอบคลุมทั่วนครซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้และประดาอย่างวิจิตรงดงาม เสมือนดังเมื่อกำลังทรงดำเนินอยู่บนระเบียงชั้นสูงสุดแห่งพระตำหนัก” (*Bible Encyclopedia*, ดูหัวข้อ “Babylon” p.204-5)

(G-2) บาบิโลน: สัญลักษณ์แห่งความชั่วร้ายทางโลก

ดังที่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งความมั่งคั่งและรุ่งโรจน์แห่งบาบิโลนได้มีมาพร้อมกับความเสื่อมทางศีลธรรมความชั่วร้ายและความผิดบาป ศีลธรรมแห่งบาบิโลนลดต่ำมากจนว่านามของมันได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการฝึกฝายทางโลก ความชั่วร้ายทางวิญญาณ และอาณาจักรของซาตาน มันคือ “หญิงแพศยาคนล้าคัญ” (วิวรณ์ 17:1); “แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่สิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียน” (วิวรณ์ 17:5; ดู ค.พ. 133:14; 1:16 และ 1 นิโไฟ 13:5-9 ด้วย) นักประวัติศาสตร์ทางฝ่ายโลกให้ข้อมูลที่ช่วยอธิบายว่าเหตุใดศาสนาได้ใช้ชื่อบาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งตรงกันข้ามกับการเป็นเหมือนพระเจ้า เป็นเจ้า วิล ดูแรนท์ นักประวัติศาสตร์นามอุโฆษของโลกได้เขียนไว้ว่า “แม้แต่ต่อเล็กซานเดอร์ผู้ซึ่งมิได้อยู่เหนือการอยากเมรัยจนจะสิ้นใจยังรู้สึกตะลึงด้วยความเลวร้ายของบาบิโลน” (*Our Oriental Heritage, The Story of Civilization, Vol.1* p.244)

ข้อความต่อไปนี้พรรณนาถึงนครอันยิ่งใหญ่นี้ด้วยว่า: “บาบิโลนในฐานะศูนย์กลางของอาณาจักรอันยิ่งใหญ่คือศูนย์กลางแห่งความฟุ้งเฟ้ออันไร้ขอบเขตและผู้คนของมันมีชื่อระบือในการลุ่มหลงในการยอมตามใจตนเองและเล่ห์ทรม คิว. เคอร์เทียส (ข้อ 1) ได้ยืนยันว่าไม่มีสิ่งอื่นใดจะเล่ห์ทรมเกินกว่าศีลธรรมของมันไม่มีสิ่งอื่นใดจะเหมาะสมมากพอที่จะกระตุ้นและชักจูงให้หยุดการบันเทิงอันขาดควร พิธีการต้อนรับแขกได้ถูกทำให้แปด

เป็อนโดยความใครที่นำรังเกียจ และนำละอายที่สุดเงินได้ละลายสายใยทุกเส้นไม่ว่าจะเป็นความเป็นญาติ ความเคารพหรือคุณค่า ชาวบาบิโลนยอมปล่อยตัวอย่างมากแก่สิ่งมีนเมาและการสนุกสนานที่มาพร้อมกับการเมาสุราสตรีได้เข้าร่วมเพื่อการสังคัม แรกทีเดียวด้วยความมีจริยธรรมในระดับหนึ่งว่าเพิ่มทวีความเลวร้ายตามลำดับ และจบลงด้วยการโยนความเป็นสุภาพชนและเครื่องนุ่งห่มออกไปในเวลาเดียวกัน บนพื้นฐานแห่งความชั่วร้ายของพวกเขาพวกเขาบาบิโลนได้ถูกคุกคามด้วยการลงโทษโดยผ่านปากของศาสดา และการกดขี่ซึ่งผู้ปกครองแห่งนครได้ปฏิบัติอำนาจของพวกเขามิใช่ว่าจะปราศจากผลที่เห็นได้ชัดในการนำผลลัพท์อันน่าหวาดหวั่นแห่งการแก้แค้นของพระเจ้ามาสู่พวกเขาอีกทั้งแวดวงวรรณกรรมทั้งสิ้นไม่มีสิ่งใดที่จะใกล้เคียงความอัจฉริยะ พลัง และความน่ากลัวซึ่งอิสยาห์และคนอื่นๆ ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับหัวข้ออันเจ็บปวดนี้ [อิสยาห์ 14:2; 47:1; เยเรมีย์ 51:39; ดาเนียล 5:1] (“*Bible Encyclopedia*, ดูหัวข้อ “Babylon” p.205-6)

(G-3) ยูดาห์ได้ล้มเหลวที่จะฟังคำเตือนของศาสดา

เป็นเวลานานก่อนสมัยของโมเสส เอบราแฮมได้เห็นโดยล่วงหน้าว่าอิสราเอลจะตกเป็นพันธนาการในอียิปต์และมิได้รับมรดกในดินแดนแห่งพันธสัญญาเนื่องจากดังที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผย ความผิดบาปของพวกเขา “ด้วยความชั่วลามกของคณาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” (ปฐมกาล 15:16 ดู ข้อ 13 ด้วย) กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือพวกเขาคนานอันซึ่งพวกเขาโมไรต์เป็นชนส่วนใหญ่ยังมีได้ไปถึงสภาวะที่เรียกว่า “สุขอยู่ในความเลวร้าย” (อิเธอร์ 2:9; 9:20) อย่างไรก็ตามเมื่อถึงเวลาที่โยชูวาได้นำพวกเขาอิสราเอลเข้าสู่คานาอัน พวกเขาคนานอันได้เลื่อมทรมองจนพระเจ้าได้มีบัญชาว่า พวกเขาต้องถูกทำลายจนสิ้น (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1-5)

ในบรรดาผู้คนทั้งหลายซึ่งควรเข้าใจดีว่าความชั่วร้ายต้องได้รับการลงโทษอย่างแน่นอน มันควรเป็นผู้คนที่ได้อาศัยอยู่ในอาณาจักรฝ่ายใต้แห่งยูดาห์ พวกเขาได้เห็นอาณาจักรฝ่ายเหนือล่มลงโดยพวกอัสซีเรียและพวกเขา

ได้รับการปลดปล่อยอย่างอัศจรรย์จากกองทัพแห่งอัสซีเรีย เนื่องจากพวกเขาได้ใส่ใจในถ้อยคำของอิสยาห์ (ดู บทที่ 1 และข้อคิดเห็นสำหรับ 2 พงศ์กษัตริย์ 18-19 และ ส่วนเสริมความเข้าใจ D)

พระเจ้าเป็นเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้อย่างชัดเจนว่าพระองค์มิใช่ผู้เคารพมนุษย์ (ดู กิจการ 10:34) นั่นคือพระองค์มิทรงแสดงการเลือกที่รักมักที่ชัง ทุกคนที่เชื่อฟังจะได้รับพร ทุกคนที่สูกอมในความชั่วร้ายของพวกเขาสูญเสียพร ดังที่ไฟได้บอกแก่พี่ชายของเขา

พวกเขาคนานอันถูกทำลายเพราะความผิดบาปของพวกเขาและถ้าพวกเขายิวไม่ดีกว่า พวกเขาก็ต้องเผชิญชะตากรรมอย่างเดียวกัน (ดู เลวีนิติ 18:24-28 และ 1 นีไฟ 17:32-35) แต่ยูดาห์มิได้เรียนรู้บทเรียนนี้ หลังจากให้อัสซีเรียได้ถูกล้มคว่ำลงการกดขี่ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายใต้คลายลงในขณะที่จักรวรรดิแห่งใหม่ บาบิโลนกำลังเสริมสร้างพลังอำนาจของมัน เหมือนเช่นอาณาจักรฝ่ายเหนือที่ของมัน ยูดาห์ได้ฝังตัวลึกอยู่ในการถือรูปเคารพและความชั่วร้าย มากกระทั่งว่าพระเจ้าดำรัสว่ากษัตริย์ “มัสสเสห์ได้ชักจูงเขา ยูดาห์ให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอล” (2 พงศ์กษัตริย์ 21:9) ในสภาวาการณนี้ ยูดาห์ได้สูญเสียการคุ้มครองแห่งสวรรค์และบาบิโลนซึ่งหิวอำนาจกำลังรอคอยที่จะครอบครองโลก พระเจ้าทรงส่งเหล่าศาสดาของพระองค์ไปเตือนผู้คนถึงการพิณาศที่กำลังจะมาถึงของพวกเขา เยเรมีย์ ลิไซ และคนอื่นๆ อีกมากได้ถูกเรียก (ดู 1 นีไฟ 1:4) แต่คำเตือนของพวกเขาได้เข้าสู่หูที่หนวก

ภายใต้กษัตริย์โยสิยาห์ (640-609 ปีก่อนคริสตกักราช) ได้มีความพยายามครั้งสุดท้ายเพื่อการปฏิรูปอีกครั้งหนึ่ง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 22-23) ทว่ามันดำเนินไปไม่นานและในไม่ช้าผู้คนได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พวกเขาผู้นำทางการเมืองได้หันไปหาอียิปต์เพื่อความคุ้มครองและอำนาจที่จะต่อต้านอิทธิพลที่ทวีขึ้นของบาบิโลนแม้ว่าเยเรมีย์จะได้เตือนยูดาห์ครั้งแล้วครั้งเล่ามิให้วางใจในอียิปต์เพื่อการปลดปล่อย ฉะนั้นจึงต้องมีโศก-นาฏกรรมในหมู่ผู้คนแห่งอิสราเอลเป็นครั้งที่สองในไม่ช้า

(G-4) การล่มสลายของยูดาห์โดยบาบิโลน

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ติดตามมาในอีกประมาณยี่สิบปี ทำให้เห็นผลแห่งการไม่เชื่อฟังของพวกเขาที่ได้สูงกอม ยูดาห์ได้ตกอยู่ในเงามของอำนาจการเมืองระหว่างอียิปต์กับบาบิโลน เยโฮอาหาสได้สืบตำแหน่งจากพระบิดาแห่งพระองค์และดำเนินการต่อต้านการควบคุมของอียิปต์ต่อไป การปฏิเสธรที่จะส่งมอบบรรณาการของพระองค์ทำให้ถูกถอดจากตำแหน่งและถูกนำไปยังอียิปต์ พระอนุชาต่างมารดาของเยโฮอาหาสซึ่งได้รับมอบบัลลังก์นามว่า เยโฮยาคิม ได้ปกครองในฐานะเจ้าประเทศราชของอียิปต์ ได้มีการรีดภาษีอย่างหนักจากผู้คนของพระองค์ให้แก่อียิปต์

แม้จะมีการเตรียมการที่จะพบการทำลายของบาบิโลน พวกชาวอียิปต์ได้ประสบความสำเร็จที่คารเคมีซในปี 605 ก่อนคริสตกักราช การนี้ทำให้ตั้งพลเมืองของยูดาห์ให้ตกเข้าสู่สภาพการณ์แห่งการเป็นประเทศราชของผู้มีชัยหน้าใหม่ เยโฮยาคิมทรงทำตามข้อตกลงการส่งบรรณาการเป็นเวลาสามปีก่อนที่จะพยายามพาให้ผู้คนของพระองค์เป็นอิสระ ความพยายามนี้ไม่ประสบความสำเร็จ และกษัตริย์ผู้เป็นกบฏและคนอื่นๆ ได้ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลน วิถีอันเลวร้ายของกษัตริย์ได้เร่งทวีความเลื่อมทรมของผู้คนที่กำลังขยายตัวขึ้นในยูดาห์พระองค์ได้รับการสืบตำแหน่งโดยพระโอรสวัยเยาว์เยโฮยาคิน ซึ่งได้พยายามดำเนินการกบฏต่อบาบิโลนต่อไป ทว่าได้ล้มเหลวในเวลาเพียงสามเดือน

พวกบาบิโลนได้เนรเทศผู้ที่มีการศึกษาดี มีทักษะและเครื่องศาสนามากมายเพื่อทำให้สมรรถนะการเป็นผู้นำของยูดาห์อ่อนแอลง เยโฮยาคินได้ถูกเนรเทศไปด้วยเช่นกัน และเสด็จอาของพระองค์ที่ทรงนามว่าเศเดคียาห์ ได้ปกครองแทน พระองค์ได้ประกาศแสดงความภักดีในฐานะเจ้าประเทศราชแต่ไม่เข้าได้พบการต่อต้านในหมู่ประชาชน ความรู้สึกชาตินิยมได้พุ่งขึ้นเพื่อต่อต้านการรับใช้คนต่างประเทศ การกบฏในบาบิโลนทำให้กองทหารรักษาการต้องถอนตัวจากยูดาห์และความรู้สึกรักชาติที่ทวีขึ้นในหมู่ประชาชนทำให้เศเดคียาห์ต้องหันไปหาการสนับสนุนจากอียิปต์เพื่อคิตกบฏต่ออำนาจฝ่ายเหนือ

เมื่อเรื่องราวทางบ้านสงบลงบาบิโลนได้กลับคืนสู่ยูดาห์เพื่อแก้แค้นอย่างรวดเร็ว เยรูซาเล็มได้ถูกปิดล้อม ป้อมปราการอื่นๆ ในยูดาห์ได้ถูกโจมตีและถูกทำลายลง เป็นเพียงกองสลักหักพัง การปิดล้อมเยรูซาเล็มดำเนินต่อไปหลังจากส่วนอื่นๆ ของประเทศได้ล่มสลายไปแล้ว สภาพการณ์ในช่วงเวลานี้แทบจะอยู่นอกเหนือจินตนาการ

ผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งได้บันทึกคำบรรยายต่อไปนี้ไว้:

“นี่อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลัวและทองนพคุณก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยศักดิ์สิทธิ์ก็เลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน บุตราผู้ประเสริฐของกรุงศิโยน มีค่าเปรียบได้กับทองนพคุณนั้นถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ แม้แต่หมาป่ายังได้เอนมออกให้ลูกของมันดูดแต่รีดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ดุจนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดารสิ้นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขออาหารแต่ไม่มีใครยื่นให้เขา คนหิวโหยที่เคยรับประทานอาหารอย่างวิเศษกลับต้องพินาศอยู่ตามถนน คนหิวโหยที่เคยสวมเสื้อสีม่วงกลับต้องนอนบนกองขยะ” (บทเพลงคร่ำครวญ 4:1-5)

“คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยผอมค่อยตายไปเพราะขาดผลจากท้องนา มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกิน กันเมื่อยามหายนะมาสู่รีดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า” (บทเพลงคร่ำครวญ 4:9-10)

นักประวัติศาสตร์ทางพระคัมภีร์ไบเบิลฮอว์รี โธมัส แฟรงก์ ได้เขียนถึงการสิ้นสุดของผู้คนเหล่านี้และเมืองของพวกเขา:

“ในเดือนกรกฎาคม 587 ปีก่อนคริสตกักราช เศเดคียาห์ทรงพยายามที่จะยอมจำนนและทำให้การทนทุกข์ทรมานยุติลง ครั้งหนึ่งก่อนหน้านั้น สิบปีมาแล้วบาบิโลนได้ปฏิบัติต่อเยรูซาเล็มโดยสิ่งที่นับว่าเป็นความกรุณาเป็นพิเศษในสมัยนั้น มิใช่เวลานี้ คราวนี้พวกเขาหมายใจที่จะทำลายศูนย์รวมของทั้งหมดอาหารได้หมดสิ้นลง องค์กษัตริย์ก็เช่นกัน ในเวลาเย็นของวันนั้น ทหารบาบิโลนหลังไหลเข้าสู่ตัวเมืองเศเดคียาห์และผู้ติดตามได้หลบ

หนีไปทางแม่น้ำจอร์แดนโดยหวังจะไปซ่อนตัวในทะเลทรายพวกเขาได้ไปถึงเยรีโคก่อนจะถูกจับ เณรคัตเนสซาร์ประทับอยู่ที่กองบัญชาการของพระองค์ในซีเรียราชาแห่งยูดาห์และโอรสของพระองค์ได้ถูกนำไปที่นั่น ไม่มีกษัตริย์ฮีบรูพระองค์ใดจะได้ประทับอยู่ในการเนรเทศแบบทรูหราดังที่เยโฮยาคินทรงได้รับอีกต่อไปแล้ว เศเดคียาห์ได้ถูกนำสู่เบื้องพระพักตร์ของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งบาบิโลนของพระองค์ได้ถูกประหารต่อพระพักตร์ของพระองค์และแล้วพระองค์ถูกทำให้ตาบอดและนำตัวไปสู่ทางเหนือในพันธนาการ

“ในเวลาเดียวกันเยรูซาเล็มได้ตกเข้าสู่เงื้อมมือของบาบิโลน สิ่งที่พวกเขาบาบิโลนได้พบในตัวเมืองและพวกเขาได้ทำอะไรกับสิ่งที่พวกเขาได้พบไม่จำเป็นต้องมีการจินตนาการอย่างใดอีกต่อไป เวลาเดียวกันเป็นเรื่องน่าประหลาดว่าดูเหมือนมิได้มีการตกลงใจไว้ก่อนว่าควรจะทำอย่างไรกับเมืองนี้เมื่อมันได้ล่มสลายลง นับเป็นเวลาอีกหนึ่งเดือนที่ผู้คนซึ่งได้ทุกข์ยากอย่างแสนเข็ญได้รับการลงโทษจากความสยดสยองและความอับยศ ซึ่งที่จริงพวกเขาคงต้องเชื่อว่าพวกเขาได้ถูกละทิ้งโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า “ครั้งนั้นเนบูนซาดานหัวหน้าทหารรักษาพระองค์ของเนบคัตเนสซาร์ซึ่งนับเป็นบุคคลที่มีความ

สำคัญไม่น้อย ได้มาถึงเยรูซาเล็ม เณรซาระดานมิได้เป็นประกายแสงแห่งข่าวดี โดยคำสั่งของเขาบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและพร้อมไปกับพวกเขาผู้นำในอาชีพต่างๆ ถูกนำตัวไปยังริบลัทศุนย์บัญชาการในซีเรียเพื่อประหารชีวิต คนอื่นๆ ได้ถูกต้อนรวมกันเข้าเพื่อเนรเทศไปบาบิโลน เยเรมีย์ 52:29 กล่าวว่า มีจำนวน 832 คน แต่ไม่ต้องสงสัยว่าจำนวนนี้หมายถึงผู้ใหญ่เพศชายเท่านั้นและเป็นไปได้ว่าเฉพาะพลเมืองของเยรูซาเล็ม จำนวนของผู้ถูกกวาดต้อนไปสูงกว่ามากในที่สุดกำแพงแห่งเยรูซาเล็มได้ถูกพังให้ราบ และสิ่งที่เหลือหลังจากการปิดล้อมเป็นเวลาปีครึ่งและหนึ่งเดือนแห่งการยึดครองและการทารุณที่ถูกนำมาให้โดยเนบูนซาดาน ได้ถูกจุดไฟเผา

มิใช่ครั้งสุดท้ายที่ค้อนจะลอยอยู่หนาเหนือเนินเขาแห่งยูเดียและพัดพาอย่างอ้อยอิ่งไปเหนือภูเขามะกอกเทศและไปสู่แดนทรูกันดารใกล้แม่น้ำจอร์แดน แต่ในวันนั้นในความร้อนระอุแห่งฤดูร้อนของปี 587 ก่อนคริสตกักราช มันได้ลอยขึ้นจากเพลิงเผาของชาวยูดาห์” (*Discovering the Biblical World*, p.130 See Maps, “The First Exile and Return of Judah,” for a detailed layout of this period of history)

ดังที่เจ้าหวนอะไร ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น

(23-1) บทนำ

มันเป็นสิทธิพิเศษ (หรือภาระ) ของเยเรมีย์ที่จะพยากรณ์และแล้วมีชีวิตอยู่ผ่านการล่มสลายของยูดาห์โดยบาบิโลน เขาเป็นหนึ่งในศาสดาสองสามคนที่ได้ถูกยอมให้แลเห็นการกลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์สำคัญของเขาดังที่ได้เกิดขึ้น หนึ่งในสิ่งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบอกเยเรมีย์ก็คือ “เราเฝ้าดูถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ” (เยเรมีย์ 1:12) เช่นเดียวกับมอรรมอนเยเรมีย์ได้รับการเรียกให้ทำงานในหมู่ของผู้คนที่ปราศจากความหวังเนื่องจากพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะกลับใจและ “วันแห่งพระคุณผ่านไปพร้อมกับเขาทั้งทางโลกและวิญญาณ” (มอรรมอน 2:15) หลังจากที่ได้แลเห็นความพินาศของประชาชาตินี้ไฟ มอรรมอนได้ร้องเรียกต่อผู้คนของเขา (ดู มอรรมอน 6:17-19) เขาเป็นบุรุษผู้ชอบธรรมหนึ่งในบรรดาผู้ที่ดีที่สุด มีความระทมในผู้คนของเขาที่ตาบอด โง่เขลา หูหนวกทางวิญญาณ เยเรมีย์ก็เช่นกันที่สลัดใจในความชั่วร้ายของผู้คนของพวกเขา ท่านอาจนึกถึงเยเรมีย์ในฐานะของบุรุษผู้เคร่งครัดและแข็งแกร่ง ขณะที่ท่านอ่านเกี่ยวกับการกล่าวโทษอันรุนแรงของเขามีสื่อประสาชาวยิวและการดำเนินชีวิตของพวกเขา แต่เขามีได้เป็นเช่นนั้น แรงจูงใจของเขาคือความรักเช่นกันกับมอรรมอน

ศาสดามีได้เลือกว่าเขาจะรับใช้พระเจ้าเมื่อไรและที่ใด พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกเวลาและบุคคลที่ศาสดาจะถูกส่งไปหา ศาสดาอาจเป็นอีนิด และสร้างไซอันในขณะที่ เดวิด โอ. แมคแคย์ ได้นำศาสดาจักรในเวลาแห่งสันติและความมั่งคั่ง คนอื่นอาจเป็นมอรรมอนหรือเยเรมีย์ซึ่งพยายามอย่างไร้ผลที่จะช่วยผู้คนที่กระด้างกระเดื่องและดื้อรั้นให้รอดแต่ละคนมีการเรียกของเขา แต่ละคนมีช่วงเวลาของเขา แต่ละคนมีบทเรียนของเขาสำหรับท่านที่จะเรียนรู้ ขอให้ค้นหาคำบทเรียนของเยเรมีย์ขณะที่ท่านศึกษาถึงศาสดาที่ยิ่งใหญ่ผู้นี้

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาเยเรมีย์ 1-19
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับเยเรมีย์ 1-19

(23-2)เยเรมีย์ 1:1-3 เยเรมีย์ : พื้นภูมิ

เยเรมีย์เป็นพวกเลวีจากตำบลอานาโทท ซึ่งเป็นเมืองบุโรหิตอยู่ห่างสองสามไมล์ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็มและเป็นดินแดนของเผ่าเบนยามินเขาปฏิบัติงานในหน้าที่การเรียกศาสดาของเขาระหว่างรัชสมัยของกษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างน้อยที่สุดสี่พระองค์คือโยสิยาห์ เยโฮอาห์ส เยโฮยาคินและเศเดคยาห์ เขาเริ่มงานเมื่อยังเป็นหนุ่มเมื่อประมาณปี 627 ก่อนคริสตศักราชและเป็นศาสดาผู้นำในเยรูซาเล็มโดยรับใช้ร่วมกับฮาบากุก เศฟันยาห์ ลีไฮและคนอื่นๆ (ดู 1 นีไฟ 1:4) มันมีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าไบจาร์ริกและคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ได้ถูกอ้างถึงโดยลีไฮและนีไฟเนื่องจากบางส่วนของมันได้รับการบันทึกไว้บนแผ่นทองเหลือง (ดู 1 นีไฟ 5:14)

“ยกเว้นโยสิยาห์แล้วกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจของเยเรมีย์เป็นบุคคลที่ไร้คุณค่าซึ่งประเทศต้องเสียหายอย่างร้ายแรงภายใต้คนเหล่านี้ แม้แต่ภายใต้กษัตริย์องค์ก่อนมนัสเสห์ผู้ชั่วร้าย ลัทธิบาอัลได้ถูกฟื้นฟูขึ้นในหมู่ของพวกชาวยิวและการสักการะดาวนพเคราะห์ในท้องฟ้าตามที่ได้จากศาสดาอัสซีโรบา-

บิโลเนียได้ถูกแนะนำแก่พวกเขา ฉะนั้นเยเรมีย์ได้พบกับการถือรูปเคารพการสักการะบนเนินเขา และการปฏิบัติศาสนาของพวกนอกราชอาณาจักรแพร่หลายอยู่ทั่วไปในหมู่ผู้คนของเขา เทวรูปของพวกนอกราชอาณาจักรอยู่ในวิหาร (เยเรมีย์ 32:34) เด็กได้ถูกถวายบูชาแก่บาอัลโมเลค (7:31, 19:5; 32:35) และบาอัลได้รับการสวดถึงเป็นพิเศษในฐานะพระเจ้านอกราชอาณาจักร การสักการะ 'ราชินีแห่งฟ้าสวรรค์' ต้องได้รับการกล่าวถึงไว้ด้วย (7:18; 44:19) เป็นสิ่งแน่นอนที่ว่าความเสื่อมของศาสนาแห่งชาติได้มีมาพร้อมกับการไร้ศีลธรรมและการไม่ชอบธรรมในทุกรูปแบบ ซึ่งศาสนาได้แสดงประจักษ์พยานต่อต้านอย่างต่อเนื่อง ผู้ยากไร้ได้ถูกลืมเยเรมีย์ได้ถูกล้อมไว้ในทุกด้านโดยพวกละทิ้งความเชื่อแต่กลับมีศาสนาอาชีพมากมาย ดร.เอช.แอล วิลเลตต์ ได้กล่าว:

“เขาได้ถูกห้อมล้อมโดยศาสนามากมายแต่คนเหล่านี้เป็นผู้เทศนาอาชีพที่เข้ากับคนได้ง่ายและได้รับความนิยม ถ้อยคำของพวกเขามีได้ปลุกสัมปชัญญะให้ตื่นและได้ให้คำรับรองแก่ผู้คนที่ประสาชาติปลอดภัยในการใส่พระทัยและการคุ้มครองของพระเจ้า นี่เป็นข่าวสารที่แท้จริงในสมัยของอิสยาห์แต่เวลานั้นได้ผ่านพ้นไปนานแล้วและเยเรมีย์ได้ถูกกำหนดไว้ให้ตกเป็นเชลย ดังนั้นเยเรมีย์จึงต้องเทศนาข่าวสารที่มีได้รับการต้อนรับในขณะที่เหล่าศาสนาล้อมได้ชักจูงผู้คนที่เขาไม่รักชาติไม่ได้รับการดูแลและมีอคติ” (14:13,14) (Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, p.153)

(23-3) เยเรมีย์ 1:4-5 การเรียกของเยเรมีย์

เยเรมีย์ 1:4-5 เป็นข้อพิสูจน์อันทรงพลังถึงการมีชีวิตอยู่ก่อนการดำรงอยู่ในโลกของมนุษย์ในฐานะบุคคล พระเจ้าทรงรับรองต่อเยเรมีย์ว่าการเรียกของเขาสู่ภารกิจในฐานะศาสดาต่อประชาชาตินั้นเป็นมาก่อนหน้าการกำเนิดของเขา วลีที่ว่า “เราได้รู้จักเจ้า” (เยเรมีย์ 1:5) มีความหมายมากกว่าการรู้จักอย่างผิวเผินคำในภาษาฮีบรู *yada* (yada) ซึ่งได้รับการแปลว่า *ได้รู้จัก* หมายถึงถึงสัมพันธภาพที่สนิทสนมและเป็นการส่วนตัวอย่างยิ่ง (See J.A. Thompson, *The Book of Jeremiah, The New International Commentary on the Old Testament*, p.145) ที่จริงแล้วการแต่งตั้งในโลกก่อน

มตะของเยเรมีย์ประกอบด้วย การแต่งตั้งก่อนเกิด การทำให้ศักดิ์สิทธิ์และส่งตัวมา (เปรียบเทียบ เอบราแฮม 3:23)

(23-4) เยเรมีย์ 1:6-10 คำบัญชา

เหมือนดังคนอื่นๆ ที่ได้ถูกเรียกโดยพระเจ้าเพื่องานมอบหมายที่หนักและต้องถ่อมใจเยเรมีย์ได้แสดงออกถึงความรู้สึกแห่งความท้อใจของเขาเปรียบเทียบกับความรู้สึกของเยเรมีย์กับของคนอื่นๆ เช่นอีนิก (โมเสส 6:31) โมเสส (อพยพ 4:10) กิเดโอน (ผู้วินิจฉัย 6:15)

ในเยเรมีย์ 1:9 บทบาทของศาสดาได้ถูกอธิบายไว้อย่างชัดเจน ศาสดาไม่จำเป็นต้องพูดในสิ่งที่เขาต้องการจะพูดเพราะพระเจ้าทรงใส่ถ้อยคำแห่งพระองค์เองไปในปากของศาสดา นั่นเป็นเหตุที่ว่ามันไม่สำคัญที่ว่าถ้อยคำจะมาจากพระเจ้าเป็นเจ้าโดยตรงหรือมาจากผู้รับใช้ของพระองค์ “ก็เหมือนกัน” (ค.พ. 1:38)

(23-5) เยเรมีย์ 1:11-16 “เจ้าเห็นอะไร?”

ภาพนิมิตครั้งแรกของเยเรมีย์คือภาพกิ่งก้านของต้นอัลมอนด์ (ดู *พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: ปฐมกาล-2 ซามูเอล* [หนังสือคู่มือสถาบันศาสนา 301] หน้า 230 เพราะความสำคัญของไม้เท้าของแอรันที่เป็นกิ่งของอัลมอนด์) กิ่งอัลมอนด์โดยแน่ชัดได้ถูกเลือกเนื่องจากมันเป็นต้นไม้แรกที่แตกช่อในฤดูใบไม้ผลิ การที่ต้นอัลมอนด์เร่งรีบที่จะบานก็เสมือนดังพระคำของพระเจ้าโดยผ่านเยเรมีย์เร่งรีบที่จะกลายเป็นจริงต่อมา ภาพนิมิตแห่ง “หม้อกำลังเดือด” ได้ถูกแสดงแก่เยเรมีย์เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งการหายหน้าและความเจ็บปวดอันเปรียบเสมือนสิ่งที่บรรจุอยู่ในกาใบใหญ่ที่กำลังเดือดพล่านซึ่งได้หกหล่นและไหลนองจากอาณาจักรทางเหนือมาท่วมยูดาห์ (See C.F. Keil and F.Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 8:1:43-44)

การเผาเครื่องหอมบูชา (เยเรมีย์ 1:16) เป็นสัญลักษณ์ของการสวดอ้อนวอน (ดู *วิวรณ์* 5:8 และ 8:3) มีสิ่งมากมายถูกแสดงเป็นนัยไว้ในคำดังกล่าวหาของพระเจ้ามากกว่าพิธีกรรมของการเผาเครื่องหอมแก่พระเจ้าปลอม ผู้คนได้กำลังแสวงหาความช่วยเหลือและการนำทางจากพระเจ้าปลอมมากกว่าจากพระเจ้า

(23-6) เยเรมีย์ 1:17-19 จงลุกขึ้นและบอก

เยเรมีย์ได้รับการบอกให้ยืนหยัดอย่างอาจหาญและเข้มแข็ง เพื่อยึดมั่นในตนเองและเพื่อประกาศพระคำของพระเจ้าโดยปราศจากการเกรงกลัวมนุษย์พระเจ้าทรงเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนนครที่ไม่มีวันจะพ่ายแพ้โดยทรงเตรียมเยเรมีย์ให้ยืนหยัดอย่างมั่นคงเพื่อต่อต้านการโจมตีที่หลั่งลงบนเขาทันทีที่เขาเริ่มการปฏิบัติศาสนกิจของเขาและประนามบาปของผู้คนทั้งหลาย

(23-7) เยเรมีย์ 2:1-19 น้ำแห่งชีวิตได้ถูกละทิ้ง

การเรียงลำดับพัฒนาการทางวิญญาณของอิสราเอล ได้ถูกจัดไว้ในเยเรมีย์บทที่ 2:

การอุทิศตนและชอบธรรมในระยะแรกของอิสราเอล (ดู ข้อ 2-3)

การละทิ้งความเชื่อของอิสราเอล (ดู ข้อ 4-13) พระเจ้าทรงถามว่าผู้คนทั้งหลายได้พบความผิดสิ่งใดในพระองค์ ซึ่งทำให้พวกเขาคิดว่า การหันหนีจากพระองค์เป็นการถูกต้อง

ผลอันน่าเศร้าของการละทิ้งความเชื่อ (ดู ข้อ 14-19) ผู้คนของพระเจ้าได้ละทิ้งพระองค์ “ไปทางเสียจาก” พระองค์ (ข้อ 5) และได้เอา “ศักดิ์ศรีของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด” (ข้อ 11)

ในข้อ 13 สิ่งชั่วร้ายสองอย่างที่ยูดาห์กระทำได้ถูกบอกไว้โดยการใช้คำที่บรรยายภาพเปรียบเทียบ:

(1) พวกเขาได้ละทิ้งน้ำพุ (พระยะโฮวาห์) แหล่งน้ำเพื่อชีวิต (ซึ่งคือชีวิต)

(2) พวกเขาสกัดหินซึ่งน้ำแตก (พระผู้เป็นเจ้า) ซึ่งไม่สามารถเก็บน้ำได้ (ซึ่งคือชีวิต) ครั้นแล้วภาพพจน์เปลี่ยนไปอีกและพระเจ้าด่าว่าอิสราเอลได้รับส่วนน้ำแห่ง “ซิ-โลห์” (แม่น้ำไนล์) และ “แม่น้ำ” (ข้อ 18) (แม่น้ำยูเฟรติส) กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือพวกเขาได้ดื่มน้ำทางวิญญาณของอียิปต์และบาบิโลนและเต็มไปด้วยน้ำอันปราศจากชีวิตแห่งการถือรูปเคารพ

ข้อ 19 สอนความจริงสำคัญที่ว่าบุคคลถูกลงโทษโดยเช่นเดียวกันกับ *เพราะ* การล่วงละเมิดของเขาที่ “ความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย” (ข้อ 19) หมายถึงความเกรงกลัวพระเจ้า *ความเกรงกลัว* ในภาษาฮีบรูให้ความหมายถึงความรู้สึกแห่งการยำเกรงโดย

การระ หรือเคารพอย่างลึกลับ ถ้าพวกชาวอียิปต์มีความเกรงกลัวนี้ในตัวพวกเขา พวกเขาไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ผลแห่งการล่วงละเมิดของพวกเขา

ยูดาห์ทิ้งของพระเจ้า เป็นสัญลักษณ์ติดอยู่บนประตูสิงห์ของเยรูซาเล็ม

(23-8) เยเรมีย์ 2:20-37 ยูดาห์ได้ถูกประนาม

เยเรมีย์ใช้ภาพลักษณ์อันแจ่มชัดในการประนามยูดาห์:

“หักแอกของเจ้าและระเบิดพันธนะของเจ้า” (ข้อ 20) พระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาจากพันธนาการของอียิปต์

“เล่นซู้” (ข้อ 20) ยูดาห์ได้กระทำการถือรูปเคารพหรือการผิดประเวณีทางวิญญาณกับพระเจ้าปลอมรวมทั้งได้เข้าร่วมอย่างแท้จริงกับการปฏิบัติอันผิดศีลธรรม

“เสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาเบรียว” (ข้อ 21) เถาองุ่นป่านี้นำมาซึ่งลูกไม้ที่มีพิษหรืองานอันชั่วร้าย

“ชำระตัวด้วยน้ำต่างและใช้สบู่มากแต่รอยเปื้อนความผิดบาปของเจ้ายังปรากฏอยู่” (ข้อ 22) วิธีแห่งการชำระให้บริสุทธิ์อันทรงพลังที่สุดไม่สามารถล้างบาปของยูดาห์ให้สะอาด

“ในหุบเขา” (ข้อ 23) อาจเป็นไปได้ว่าหุบเขานี้คือหุบ

เขาเสนมัมที่ซึ่งเด็กๆ ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแกโมเลค (ดู เยเรมีย์ 7:31)

“อุรุษสาวคะนองและลาปา...สุดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน” (ข้อ 23-24) ภาพลักษณ์นี้ชี้ว่าเหมือนดังที่อุรุษหรือลาปาในความเร่าร้อนได้วิ่งผ่านไปมาระหว่างฤดูผสมพันธุ์ก็เป็นเช่นอิสราเอลได้ซึ่งตามพระเจ้าปโลม

“อย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้าและระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากการกระหาย” (ข้อ 25) ในความกระวนกระวายของพวกเขาที่จะติดตามผู้คนของโลกและสักการะพระเจ้าปโลมพวกเขาได้ซึ่งออกจากบ้านโดยทำเปลาและมิได้แม่นยำแต่จะหยุดเพื่อดับความกระหายของเขา

“กล่าวแก่ต้นไม้มว่า ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า” และกล่าวแก่ศิลาว่า “ท่านคลอดข้าพเจ้ามา” (ข้อ 27) อิสราเอลได้สักการะปฏิมากรที่เป็นไม้และหินนี่คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งพวกเขาเป็นหนี้ชีวิตและร่างกาย

“พระเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า” (ข้อ 28) พระเจ้าทรงทำทนายให้ยูดาห์แสวงหาความช่วยเหลือจากรูปเคารพปโลมโดยที่บัดนี้ความพินาศได้ถูกความมันแล้ว

“เราได้โยบตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า” (ข้อ 30) แม้แต่การพิพากษาในอดีตเช่นการล่มสลายของอาณาจักรฝ่ายเหนือและการปิดล้อมยูดาห์โดยอัสซีเรียไม่เพียงพอที่จะนำผู้คนมาสู่การกลับใจ

“ดาบของเจ้าเองได้กินผู้เผยพระวจนะของเจ้า” (ข้อ 30) ผู้คนได้ฆ่าศาสดาที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงส่งมาเตือนพวกเขา

“เจ้าสาวจะลืมเครื่องพันกายของตนได้หรือ” (ข้อ 32 ดู ข้อ 33 และ 34 ด้วย) โดยไม่เหมือนเจ้าสาวซึ่งได้ประดับตัวเธอด้วยความบริสุทธิ์และความซื่อสัตย์ต่อสามีของนาง เจ้าสาวแห่งยูดาห์นี้ได้ถูกพบพร้อมกับกระโปรงที่เปื้อนดินซึ่งเป็นที่แน่ชัดว่าไม่จำเป็นต้องมีการค้นหาเพื่อจะได้เจอมัน อิสราเอลได้มีความชำนาญในการกระทำความชั่วกระทั้งว่าสามารถสอนโสเภณีที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการถือรูปเคารพ (ดู ข้อ 33)

(23-9) เยเรมีย์ 3:1-11 “เล่นซู้”

เยเรมีย์ได้ใช้สัญลักษณ์ของการแต่งงานที่เขาได้เริ่มไว้ในเยเรมีย์ 2:32 ต่อไป (ดู บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับไฮเซยาเกี่ยวกับการใช้แบบอื่นของสัญลักษณ์นิยมเดียวกันนี้)

กันนี้)

เยเรมีย์ 3:1,6,9,14 และ 20 แสดงให้เห็นว่าลูกหลานแห่งอิสราเอลได้ทำลายคำสาบานที่พวกเขาได้มีต่อพระเจ้าและได้เล่นการโสเภณี (ข้อ 1) กับพระเจ้าอื่นอิสราเอลฝ่ายเหนือ (ซึ่งคือเผ่าทั้งสิบ) หรือพี่ของยูดาห์ได้กระทำการคบชู้ (ซึ่งคือการถือรูปเคารพ) กับพระเจ้าปโลมด้วยและพระเจ้าทรงมอบใบหย่าร้างแก่มันและส่งมันออกไปจากแผ่นดิน (มันได้ถูกจับเป็นเชลยโดยพวกอัสซีเรีย)

(23-10) เยเรมีย์ 3:12-19 คำพยากรณ์และคำสัญญาของยุคสุดท้าย

ในท่ามกลางการกล่าวโทษยูดาห์ถึงการละทิ้งความเชื่อของพวกเขา เยเรมีย์ได้หันสู่อนาคตกาลเมื่ออีกครั้งหนึ่งที่อิสราเอลจะกลับเป็นภรรยาที่ซื่อสัตย์และได้รับการนำตัวคืนมา พระเจ้าทรงเตือนอิสราเอลว่าพระองค์ทรงพระเมตตาและว่าทั้งหมดที่พวกเขาจะต้องทำเพื่อที่จะได้กลับคืนมาคือการหันมาสู่พระองค์สัญญาของพระเจ้ารวมถึงสิ่งต่อไปนี้

งานการสอนศาสนาและการรวบรวมสู่ไซอัน (ดู ข้อ 14)

ความรู้และความเข้าใจที่ได้รับการสอนโดยผู้เลี้ยงแกะที่ซื่อสัตย์ (ผู้นำศาสนาจักร) (ดู ข้อ 15)

การสำเร็จของพันธสัญญาเดิมและการสถาปนาพันธสัญญาใหม่ (ดู ข้อ 16)

การฟื้นฟูเยรูซาเล็มกลับสู่ความชอบธรรม (ดู ข้อ 17)

การรวบรวมอิสราเอลรวมถึงเผ่าที่ได้สูญหายไปจากทางเหนือและการรวมกันใหม่ของลูกหลานแห่งยูดาห์ในดินแดนแห่งมรดกของพวกเขา (ดู ข้อ 18-19 ดู อีลยาห์ 11:16,35:8-10,51:9-11 และ ค.พ. 133:26-35 ด้วย)

(23-11) เยเรมีย์ 4:1-4 “จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หนัดถวายแด่พระเจ้า”

การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายที่ได้ถูกมอบแก่เอบราแสมเพื่อเป็นสัญญาณว่าเด็กคนหนึ่งได้เข้าสู่พันธสัญญาและไม่ต้องรับผิดชอบในบาปจนกว่าเขาจะมีอายุแปดปี (ในหลายแห่งของพระคัมภีร์พระเจ้าทรงสอนว่าการเข้าสู่หนัดอันแท้จริงหลังจากที่บุคคลต้องมีการรับผิดชอบ ก็

คือที่หัวใจ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 10:16; 30:6 เยเรมีย์ 9:25-26 และโรมัน 2:25-39) บุคคลต้องยอมรับพันธสัญญาในหัวใจของเขาและกลายเป็นผู้รับบาปโดยผ่านศรัทธา การกลับใจและการรับบัพติศมา

(23-12) เยเรมีย์ 4:5-31 การหายนะใกล้เข้ามา

พระเจ้าทรงใช้ภาพลักษณ์เปรียบเทียบหลากหลายในเยเรมีย์ 4:5-31 เพื่อทำนายถึงการวิบัติที่จะเกิดขึ้นแก่ยูดาห์

“สิงห์” (ข้อ 7) เลื่องลือในเรื่องพลังอำนาจแห่งการฆ่าอย่างล้างผลาญ สิงห์บาบิโลนกำลังจะออกมาจากหมู่ไม้ที่มันได้ซ่อนตัวจนมันได้ออกมาเพื่อล่าเหยื่อ

“ลมร้อน” (ข้อ 11) ลมทะเลทรายอันร้ายกาจจะสร้างความเสียหายหนักแก่ปาเลสไตน์ถ้ามันได้พัดเป็นเวลานานหรือรุนแรงเนื่องจากมันจะดูดความชื้นไปจากพืชสัตว์ และมนุษย์จนเกิดผลร้าย ลมนี้มีใช้ลมเบาๆ ที่ถูกใช้เพื่อพัดพารวงหรือเปลือกออกจากเมล็ดข้าวแต่เป็นลมแรงจัด (ดู ข้อ 13)

“เมฆและลมบ้าหมู” (ข้อ 13) กองทหารบาบิโลนจะเป็นเสมือนพายุเมฆคะนองมที่มากคลุมในท้องฟ้าและผลของมันจะเหมือนดังพายุทอร์นาโด

“แผ่นดินโลกเป็นที่ร้างและว่างเปล่าดังที่มันได้เป็นอยู่ก่อนการสร้าง” (ข้อ 23) (ดู ปฐมกาล 1:2) ความพิเนาศจะใหญ่หลวงจนดูเหมือนว่าการสร้างโลกมิได้ถูกกระทำขึ้น

“แต่ดวงอาทิตย์แดง” (ข้อ 30) ในความรุนแรงสุดขีดของมันเหมือนดังหญิงโสเภณีที่ได้ถูกละทิ้งโดยคนรักคนก่อน ยูดาห์จะแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้าปโลมของมันและการปลดปล่อยอย่างสิ้นหวังมากกว่าเดิมที่จะไม่พบสิ่งใดทั้งสิ้น

(23-13) เยเรมีย์ 5:1-31 ความเสื่อมโทรมแห่งชาติ

เยรูซาเล็มได้มาถึงจุดที่ไม่มีวันกลับคืน ในข้อเสนอก็คลายกันกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อเอบราแสมเพื่อการปลดปล่อยโสดมและโกโมราห์ (ดู ปฐมกาล 18:23-33) พระเจ้าได้สัญญาที่จะละเว้นยูดาห์ถ้าสามารถพบผู้ใดก็ตามที่ดำเนินชีวิตอย่างยุติธรรมหรือแสวงหาความจริง (ดู เยเรมีย์ 5:1)

ว่าในการกล่าวโทษอย่างรุนแรงต่อยูดาห์ เยเรมีย์ได้แสวงว่าไม่มีคนเช่นนั้น แทนที่จะทำงานอันชอบธรรมผู้คนกลับทำการสาบานเท็จ (ดู ข้อ 2) หน้าของพวกเขากระด้างดั่งหินพวกเขามีได้แสดงการกลับใจหรือความสงสาร (ดู ข้อ 3) พวกเขาได้ยกขบวนไปสู่นบ้านของหญิงโสเภณี (ดู ข้อ 7) เหมือนดังม้าในฤดูผสมพันธุ์พวกเขาสมสู่อย่างบ้าคลั่งกับภรรยาของเพื่อนบ้าน (ดู ข้อ 8) พวกเขามี “ใจตื้อดิ่งและกบฏ” เหมือนดังเช่นคนที่ตักนกพวกเขาทำกับดักบุคคลอื่นๆ และอ้วนพีด้วยการได้ผลประโยชน์ที่ผิดกฎหมาย (ดู ข้อ 26-28)

ในพระคัมภีร์มอรมอนการสมบุรณ์แห่งความชั่วร้ายได้รับการนิยามว่าเป็นจุดที่สังคมได้ไปถึงที่บรรดา “คนที่เลือกความชั่วมีจำนวนมากกว่าคนที่เลือกความดี” (ฮีเลมัน 5:2) มันเลวร้ายยิ่งที่สังคมของยูดาห์ได้เต็มไปด้วยบุโรहितและศาสดาที่เสื่อมทรามว่าโคกนาฏกรรมอันแท้จริงแห่งชาติ ตามที่พรธนาไว้ในคำวิจารณ์สรุปของเยเรมีย์คือ “ประชากรของเราชอบที่มีกรอย่างนี้” (เยเรมีย์ 5:31) ยิ่งกว่านั้นในเยเรมีย์ 8-10 ศาสดาได้กล่าวว่า “ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไรตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะถึงบุโรहितทุกคนก็ทำการฉ้อเขา”

มีข้อสงสัยอะไรเลยว่ายูดาห์ไม่มีความหวังมันน่าประหลาดใจหรือที่เยเรมีย์เกรี้ยวกราดในการประนามของเขา?

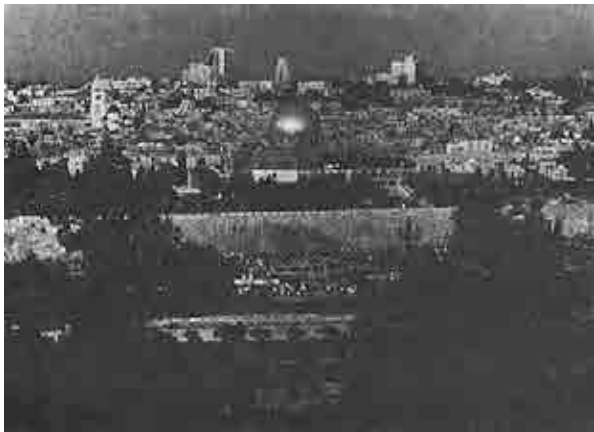
(23-14) เยเรมีย์ 6:14-15 “สวัสดิภาพ สวัสดิภาพ”

เมื่อกกล่าวถึงศาสดาปโลมและบุโรहितที่เสื่อมทรามในสมัยของเยเรมีย์ นักปราชญ์คนหนึ่งได้กล่าวว่า “พวกศาสดาและบุโรहितได้ตบแต่งแผลของประชาชาติแต่รักษามันที่ผิวเท่านั้น อีกทั้งพวกเขามีได้มีความรู้สึกละเอียดแต่อย่างใดในการกระทำอันน่ารังเกียจที่พวกเขากระทำ พวกเขามีได้ละอายหรือรู้ว่าช่วยเงินอย่างไร พวกเขามีได้รู้สึกอย่างไรทั้งสิ้นต่อความชั่วร้ายที่พวกเขาและประชาชาติของพวกเขาได้จมตัวลงในมันแต่การมีส่วนเกี่ยวข้ออย่างซมึซมึนในการทำความชั่วสามารถทำให้ล้มปรัชญะตกต่ำถึงระดับที่ความลำเหนียกถึงสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายได้สูญสิ้นไป หลังจากนั้นผู้เราได้ตักพร้อมๆกับทุกคนที่เหลือซึ่งได้ตัก ในวันเวลาแห่งการปิดบัญชีแห่งสวรรค์พวกเขาด้วยที่จะตักไปเพราะมันจะเป็นเวลา

แห่งการหยามนะของพวกเขาเอง” (Thompson, *Book of Jeremiah*, p.258)

(23-15) เยเรมีย์ 7:1-28 พระวิหารจะไม่ช่วยยูดาห์ได้

ความกล้าในคำแถลงของเยเรมีย์สามารถเป็นที่รู้ซึ่งกัน ได้ก็ต่อเมื่อบุคคลระลึกถึงความสำคัญที่ได้ถูกมอบให้แก่พระวิหารในการปฏิรูปของโยสิยาห์ในปี 621 ก่อนคริสตศักราช โยสิยาห์ทรงทำให้มันเป็นที่ยึดถือของการสักการะด้วยเครื่องถวายบูชาต่อพระเยโฮวาห์เพื่อชาวียูดาห์ทั้งปวงในการพยายามที่จะจัดการเคารพรูปปั้น ฉะนั้นในช่วงเวลานี้พระวิหารและเหล่าปุโรหิตได้มีความสำคัญมากกว่าที่เคย ครั้นแล้วในพระนามของพระเยโฮวาห์เยเรมีย์ได้ออกคำทำนายซึ่งได้สร้างความสั่นสะเทือนให้แก่การคงอยู่ของพระวิหาร เขาได้บอกพวกชาวียูดาห์อย่างง่าย ๆ ว่าถ้าพวกเขาแก้ไขวิถีทางและกลับสู่ความชอบธรรมพวกเขาจะถูกละเว้นมิฉะนั้นแม้พระวิหารก็ไม่สามารถช่วยพวกเขาได้เนื่องจากพวกเขาได้ทำให้พระวิหารเป็น “ถ้ำของพวกโจร” (ข้อ 11) เนื่องจากความคารวะอย่างสูงที่ผู้คนได้มีต่อพระวิหารแม้มันจะเป็นการคารวะแบบปลอม มันไม่น่าแปลกใจที่เยเรมีย์ได้ถูกจับกุมอย่างรวดเร็วและถูกจำขัง (ดู เยเรมีย์ 26)

พระวิหารที่เยรูซาเล็มถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงแล้ว

ภาษาในเยเรมีย์ 7:11 รวมเข้ากับของอิสยาห์ 56:7 ได้ถูกใช้โดยพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงชำระล้างพระวิหาร (ดู แมทธิว 21:13)

(23-16) เยเรมีย์ 7:12 เหตุใดพระเจ้าทรงบอกพวกเขาให้ไปยังซีโลห์

หลังจากที่อิสราเอลภายใต้โยชูวาได้ครอบครองดินแดนคานา อันพลับพลาอันเป็นสิ่งทดเทียบกับพระวิหาร ได้ถูกสร้างขึ้นที่ซีโลห์ ในท้ายที่สุดอิสราเอลได้ชั่วร้ายมากจนพวกเขาได้ตั้งปฏิมากรแกะสลักและสักการะสิ่งเหล่านี้ในการแข่งขันโดยตรงกับพลับพลา (ดู ผู้วินิจฉัย 18: 30-31) ไม่นานต่อมาพวกฟิลิสเตียได้โจมตีอิสราเอลและทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ พวกเขาเข้ายึดซีโลห์และยึดหีบแห่งพันธสัญญาได้ในการสู้รบ (ดู 1 ซามูเอล 4:10-12)

ความคล้ายคลึงกันระหว่างอิสราเอลกับยูดาห์คงปรากฏแน่ชัด เนื่องจากการที่ผู้ชั่วร้ายจะแสวงหาพระวิหารเพื่อการคุ้มครองนับว่าโง่เขลา เยเรมีย์ 7:21-23 เตือนผู้คนทั้งหลายว่าการเชื่อฟังมีความสำคัญต่อพระเจ้ามากกว่าพิธีกรรมภายนอกแห่งการถวายเครื่องบูชาที่ปฏิบัติกันอยู่ในพระวิหาร

(23-17) เยเรมีย์ 7:29 “จงตัดผมของเจ้าออก”

“อันเนื่องจากการผิดบาปของพวกเขา ผู้คนต้อง “คร่ำครวญ” การตัดผมออกเป็นสัญลักษณ์แห่งการเศร้าโศก (ดู โยบ 1:20 และ มีคาห์ 1:16) ตามตัวอักษรแล้วเนื้อความในภาษาฮีบรูอ่านได้ว่า ‘ตัดผมงูฏ (nezer) ของเจ้าออก’ ในลักษณะหนึ่งผมได้รับการมองว่าเป็นมงกุฏ การตัด ผมออกคือการลดความหยิ่งของอิสราเอลแต่ในที่นี้อาจมีการเน้นความหมายของบางสิ่งด้วยผมยาวของพวกเขา-ศิรัเป็นเครื่องหมายแห่งการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยโฮวาห์ (กันดารวิถี 6:2-8) การเอาผมออกซึ่งถึงการละทิ้งจากการอุทิศตนของพวกเขา (ผู้วินิจฉัย 16: 15-22) ในความเห็นของเยเรมีย์อิสราเอล (ซึ่งบัดนี้คือยูดาห์และอิสราเอลเท่านั้น) ได้ละทิ้งการอุทิศตนต่อพระเยโฮวาห์และมีได้มีค่าควรที่จะสวมใส่มงกุฏแห่งเกศาที่ยาวของมัน” (Thompson, *Book of Jeremiah*, p. 293)

(23-18) เยเรมีย์ 8:1-3 “เอากระดูกออกมา”

“เพื่อเป็นการเยาะหยันต่อแผ่นดินอย่างที่สุด ศัตรูที่มีชัยจะจุดลากอัฐิของกษัตริย์ ประมุข ศาสตรา ปุโรหิตและพลเมืองคนสำคัญออกจากหลุมศพ อุโมงค์และสุสานของพวกเขา และปล่อยมันไว้ในที่แจ้งเพื่อมันจะได้กลายเป็น

เป็นในหน้าที่แห่งการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการตำหนิต่อพวกเขาในความเชื่อมั่นอันเหลวไหลที่พวกเขาได้มีต่อดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ ดาวเคราะห์ และดาวฤกษ์ทั้งหลายที่พวกเขาได้ยกขึ้นสักการะเพื่อแข่งขันต่อพระเยซูคริสต์ประเพณีการชูดเอาผู้เสียชีวิตขึ้นมาและโยนขว้างกระดูกของเขาให้เคลื่อนกลาดดูเหมือนเป็นสิ่งกระทำกันทั่วไปมันเป็นการแสดงออกของการเกลียดชังและเหยียดหยามอย่างที่สุด” (Adam Clark, *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:276)

(23-19) เยเรมีย์ 8:22 “ไม่มีพิมเสนในกิเลอาด (Balm in Gilead)”

กิเลอาดมีชื่อเสียงในซีซี้งเพื่อการบำบัด (ดู ปฐมกาล 37:25) อย่างไรก็ตามไม่มีซีซี้ง หรือโอสดใดๆ สำหรับอิสราเอลที่กระด้างกระเดื่อง พิมเสนแห่งความรอดสามารถใช้ได้โดยผ่านพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแห่งอิสราเอลพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพวกเขาได้ละทิ้งเท่านั้น

(23-20) เยเรมีย์ 9 การคร่ำครวญของเยเรมีย์

เว้นแต่การเศร้าโศกที่ดาวิดมีต่อโอรสอับซาโลม (ดู 2 ซามูเอล 18:33) หรือการพยากรณ์อันเศร้าโศกที่พระเจ้าชูทรงมีต่อเยรูซาเล็ม (ดู มัทธีว 23:37) หรือการคร่ำครวญของมอรรมอนในความพินาศของประชาชาติแห่งนีไฟ (ดู มอรรมอน 6:16-22) มีข้อความในพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนที่แสดงความเศร้าต่อบาปจะสะเทือนใจเท่ากับเยเรมีย์บทที่ 9

ในเยเรมีย์ 9:17-22 พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงประเพณีในอิสราเอลสมัยโบราณในการจ้างผู้คร่ำครวญอาชีพซึ่งเป็นสตรีที่ได้รับค่าจ้างให้มาร้องไห้ครวญครางเป็นเวลานานเมื่อมีผู้สิ้นชีวิต เยเรมีย์ได้รับการบอกให้จ้างผู้คร่ำครวญอาชีพมาร่ำไห้เพื่อยูดาห์

(23-21) เยเรมีย์ 9:16 ยูดาห์จะถูกผลาญจนสิ้นหรือ?

การถูกผลาญมิได้หมายความว่าได้สูญสลายไปหมด การถูกผลาญหรือทำลายในเนื้อความแห่งการพยากรณ์ของการรวบรวมอิสราเอลหมายถึงการสูญเสียการจัดระเบียบและการแตกกระจายโดยสิ้นเชิงจนกระทั่งอิทธิพล

พลังและการประสานงานของอิสราเอลในฐานะประชาชาติได้หมดไป ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:26 โมเสสได้บอกอิสราเอลทั้งปวงว่าพวกเขา “จะถูกทำลายจนสิ้น” ทว่าข้อที่ตามมาแสดงว่าอิสราเอลจะดำรงอยู่ต่อไปอีกในฐานะปัจเจกชนที่ไร้บ้าน

(23-22) เยเรมีย์ 10:1-16 ตรรกะสามัญบางอย่างเกี่ยวกับรูปเคารพ

โดยขั้นตอนของการให้เหตุผลที่ง่ายแต่ลึกซึ้งเยเรมีย์แสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาและการปราศจากเหตุผลอย่างยิ่งในการสักการะรูปเคารพมนุษย์ได้นำวัสดุต่างๆ เช่นไม้และโลหะมีค่าที่พวกเขาได้ทำขึ้นและสร้างเป็นรูปร่างตามใจชอบของพวกเขา ทำขึ้นเป็นสิ่งของนานาชนิดเพื่อใช้งานแล้วเขาได้นำเอาวัสดุเดียวกันนี้ และทำมันเป็นรูปเคารพด้วยมือของตัวเอง และคาดหวังให้รูปเคารพนี้เต็มไปด้วยพลังเหนือธรรมชาติในทันทีและสามารถให้การช่วยเหลือโดยอัศจรรย์แก่บุคคลที่ทำมันขึ้น

(23-23) เยเรมีย์ 11:1-14 ไม่มีผู้ใดหนีไปได้

เยเรมีย์ 11:1-14 หมายถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลในเวลาแห่งการอพยพ “เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชากรของเราและเราจะเป็พระเจ้าของพวกเจ้า” (อพยพ 6:7) แม้ตั้งที่บรรพชนของชาวยิวได้ทำลายพันธสัญญาพวกลูกหลานของเขาในยุคตาก็ได้ทำเช่นกัน (ดู เยเรมีย์ 11:10) ฉะนั้นไม่มีผู้ใดจะหนีจากการลงโทษที่ได้มีโองการไว้ได้อีกทั้งคำสวดอ้อนวอนของเยเรมีย์และของบรรดาผู้คนที่ไม่สามารถช่วยได้ (ดู ข้อ 11-14)

สเปอริร์ได้เขียนไว้ว่า: “คำเตือนของเยเรมีย์ไร้ผลพระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าได้มีการคบคิดการร้ายในหมู่ชาวยิวและว่าพวกเขาได้หันกลับสู่ความผิดบาปแห่งบรรพชนของพวกเขา พระเจ้าของพวกเขาไม่มีมากมายเสมือนนครต่างๆ ของพวกเขา และจำนวนของแท่นบูชาสำหรับบาอัลก็มีตามจำนวนของถนนในเมืองเยรูซาเล็ม แต่พระเจ้าทรงเตือนว่า พระเจ้าของพวกเขาจะไม่ช่วยพวกเขาในเวลาแห่งความยากลำบากของพวกเขา ในทัศนะแห่งสภาพการณ์ทางวิญญาณของพวกเขา *ศาสนาได้ถูกบัญญัติให้สวดอ้อนวอน* เพื่อผู้คนที่ อีกรั้งพระเจ้าจะมีทรงฟัง

เสียงร้องของพวกเขาที่มีต่อพระองค์” (*Voice of Israel's Prophets*, pp.165-166)

(23-24) เยเรมีย์ 12:1-4 เหตุใดผู้ชั่วร้ายรุ่งเรือง

เยเรมีย์ได้ยกคำถามแต่ครั้งโบราณขึ้น : เหตุใดผู้ชั่วร้าย บางครั้งรุ่งเรืองในขณะที่ผู้ชอบธรรมไม่รุ่งเรือง? (ดู เยเรมีย์ 12:1) เวลาจะผ่านไปนานเพียงใดก่อนที่ความชั่วร้าย ของพวกเขาจะถูกลงโทษ? (ดู ข้อ 4 และ มาลาคี 3:13-18) “ความซังที่เยเรมีย์ได้ประสบจากน้ำมือของผู้คนของเขาที่อณาโทรทำให้ความไม่พอใจของเขาคุกรุ่นในความรุ่งเรืองของผู้ชั่วร้ายซึ่งมีความเจริญและอยู่อย่างปลอดภัย ฉะนั้นเขาได้เริ่มประท้วงต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและเรียกร้อง ความชอบธรรมจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้ผู้คนเหล่านี้ถูกตัด ออกจากแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงว่ากล่าวเขาในการแสดง ออกอย่างรุนแรงถึงนิสัยไม่ดีและขาดความอดทนนี้ โดย ทรงบอกเขาว่าเขาจะต้องอดทนต่อสิ่งที่เลวร้ายกว่านี้อีก ข้อความส่วนนี้อันเป็นการเกี่ยวเนื่องกับส่วนก่อนหน้า นี้ โดยไม่ผิดพลาดได้แสดงถึงตัวอย่างอันชัดเจนของสิ่งเลว ร้ายของบรรดาผู้คนและมันได้ถูกรวมไว้ในคำพยากรณ์ เนื่องจากมันทำให้เราเห็นถึงความยิ่งใหญ่แห่งการอดทน อันยาวนานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ที่ทรงมีต่อผู้คนที่สูงองม สำหรับการทำลาย” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:1:219)

(23-25) เยเรมีย์ 12:5 “เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร?”

ต่อคำถามของเยเรมีย์ที่ว่า เหตุใดผู้ชั่วร้ายรุ่งเรือง พระเจ้าทรงประทานคำตอบอันแจ่มชัดซึ่งได้ช่วยผู้คน มากมายให้เสริมสร้างความกล้าหาญของพวกเขา อีกทั้ง ข้อความนี้มีความหมายพิเศษสำหรับเยเรมีย์และผู้คน ของเขา คล้ายได้เขียนว่า “ถ้าการชั่วร้ายที่เล็กน้อยที่สุด เจ้าได้ประสบทำให้เจ้าต้องบ่นว่ามากมายเจ้าจะรู้สึกอย่างไรในวิถีแห่งการปฏิบัติศาสนากิจของเจ้าเจ้าจะพบสิ่ง หนักหนากว่านี้จากศัตรูที่มีกำลังกล้าแข็งกว่านี้มาก *มนุษย์* ในที่นี้อาจหมายถึงเหตุการณ์เลวร้ายทั่วไป ม้า หมายถึงเหตุการณ์ที่น่ากลัวกว่ามาก ถ้าเจ้าได้จมลงใน ความยากลำบากน้อยนิด เจ้าจะอย่างไรเมื่อความยาก ยิ่งใหญ่ได้มีมา?

“ข้าพเจ้าเชื่อว่าความหมายเป็นดังนี้ ‘ถ้าในประเทศที่มี

สุขในสันติภาพในเวลาที่ไม่คิดแม้แต่จะน้อยว่าเจ้าอยู่ใน ความปลอดภัยแล้ว เจ้าจะอย่างไรเมื่อแม่น้ำจอร์แดน ท่วมทัน ในเวลาที่ศัตรูซึ่งเหมือนกับกระแสที่ท่วมทันจะ เข้าท่วมเหนือทุกส่วนของแผ่นดิน?

“การไหลบ่าของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งโดยทั่วไปเกิดขึ้นใน ฤดูเก็บเกี่ยว ไหลพัดพาบรรดาสิ่งและสัตว์ล่าเหยื่อ ต่างๆ ออกจากที่ซ่อนของมันในหมู่พุ่มไม้ที่รายตามฝั่ง แม่น้ำ ซึ่งเมื่อมันได้กระจายไปทั่วเขตของประเทศได้สร้าง ความหวาดหวั่นอันน่าสยงโดยการสังหารเหล่ามนุษย์ และลักพาตัวควายไป” (*Commentary*, 4:287)

(23-26) เยเรมีย์ 1:29 ยูดาห์เป็น “เสมือนนกกลาย อย่างไร”

ธอมสัน อธิบายถึงการอุปมา นกกลายต่าง ดังนี้:

“อิสราเอลพร้อมด้วยชนอันงามผยองของมันดึงดูด ความสนใจของนกล่าเหยื่อ (ศัตรู) ซึ่งเคลื่อนเข้าหาเพื่อ โจมตีมัน การแปลอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นจากการให้ความ หมายของคำว่า *ซาบาว* (sabau) เป็นคำนาม ซึ่งเป็นไปได้ ว่าหมายถึง ‘สุนัขป่าไฮยีนา’ ความเข้าใจในคำนี้รวมกับ คำแทน ‘ถ้า’ ด้วยคำกล่าวว่า ‘นกล่าเหยื่อ’ นำไปสู่การ แปลที่ว่า “แผ่นดินของเราเป็นรังสุนัขป่าไฮยีนาโดยมี นกล่าเหยื่อบินร่อนอยู่รอบมันหรือ? (NEB)

“ภาพที่ปรากฏออกมาคือรังของสุนัขป่าที่มีนกแร้งบิน ร่อนเพื่อรอที่จะถลาลงมาเพื่อจิกกินซากหลังจากที่สุนัข ป่าไฮยีนาได้กินมันแล้ว ในแต่ละกรณีผู้คนและแผ่นดิน ได้ถูกโจมตีโดยศัตรู ได้มีอาหารถูกเตรียมไว้สำหรับสัตว์ ป่าทั้งปวง (โดยตามตัวอักษรเป็น ‘สัตว์ป่าทุ่ง’) ความ

เยรูซาเล็มในสมัยโบราณถูกปล้นและถูกทำลาย

พินาศของยูดาห์จะทำให้ทั้งหมดมีอาหารเก็บกิน” (*Book of Jeremiah*, p.358)

(23-27) เยเรมีย์ 12:14-17 ผู้ปล้นสดมภ์ยูดาห์สามารถได้รับพรจากพระเจ้าหรือไม่?

ผู้ปล้นสดมภ์มรดกแห่งพระเจ้าจะถูกนำพาไปจากแผ่นดินของพวกเขาด้วย ทว่าเหมือนดังยูดาห์หลังจากที่พวกเขาได้รับการลงโทษแล้วพระเจ้าจะทรงมีพระเมตตาต่อพวกเขา และจะนำพวกเขาทุกคนกลับสู่แผ่นดินของเขา และถ้าพวกนอกศาสนาซึ่งบัดนี้ล่องลอยผู้คนของพระเจ้าไปสู่การถือรูปเคารพ ได้เรียนรู้วิถีของผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและได้รับการเปลี่ยนใจสู่พระเจ้า พวกเขาจะได้รับการเป็นประชากรในหมู่ผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและได้รับการสร้างขึ้นในหมู่พวกเขา: แต่ถ้าพวกเขาไม่ทำดังนี้พวกเขาจะถูกกวาดล้างจนสิ้น ดังนั้นพระเจ้าทรงแสดงพระองค์ให้ประจักษ์ต่อโลกทั้งปวงในฐานะผู้พิพากษาที่ชอบธรรม และโดยการพิพากษาทรงรักษาความรุ่งเรืองไม่เพียงของอิสราเอลแต่ของผู้คนนอกศาสนาด้วย โดยการค้นพบแผนการต่อโลกนี้ของพระองค์พระเจ้าทรงมอบคำตอบอันสมบูรณ์แก่คำบ่นว่าของศาสนาด้านเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองที่ไม่ได้เป็นเหมือนของพระเจ้า (ข้อ 1-6) ซึ่งจากสิ่งนี้อาจเห็นได้ชัดเจนถึงความยุติธรรมแห่งการปกครองของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าบนโลก” (Keli and Delitzsch, *Commentary*, 8:1:228)

(23-28) เยเรมีย์ 13:1-11 อุปมาเรื่องผ้าป่านคาดเอว

ผ้าป่านลินินสำหรับคาดเอวเป็นตัวแทนของประชาชาติยูดาห์เนื่องจากผ้าลินินได้ใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มของบุโรฮิต (ดู เลวีนิติ 16:4) เสเปอร์รีได้เขียนไว้ว่า: “ตามที่ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสอนใจนี้ไม่ควรถูกคิดให้ลึกเกินไปโดยชาวตะวันตกที่ใช้หลักตรรกะแนวทางทั่วไปและการอธิบายความของมันดูเหมือนขัดแย้งและมีเหตุผลดีผ้าคาดเอวเป็นตัวแทนของเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวงรวมทั้งยูดาห์” “เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่กับเอวของมนุษย์ฉันใดเราก็ได้กระทำให้ประชาชนทั้งสิ้นของอิสราเอลและประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉันนั้น” พระเจ้าตรัสดังนี้โดยเหตุเนื่องจากการผิดบาปของผู้คนของพระเจ้า (ในกรณีนี้พวกชาวยิว) พวกเขาจะถูกแยกจากพระองค์ การ

ตกเป็นเชลยในบาบิโลนที่กำลังมาถึงสามารถถูกแทนได้โดยการซ่อนผ้าคาดเอวไว้ใกล้แม่น้ำยูเฟรติส ข้อเท็จจริงที่ว่าผ้าคาดเอวถูกทำให้มี ‘รอยขาด’ ในที่ซ่อนของมันชี้ให้เห็นชัดว่าสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชาวยิวได้ตึงจนถึงจุดที่ขาดออก” (*Voice of Israel's Prophets*, p.167)

(23-29) เยเรมีย์ 13:22-27 เสือดาวจะเปลี่ยนลายของมันได้หรือไม่?

สีของผิวเหมือนดังลายของเสือดาวไม่สามารถเปลี่ยนได้ บาปของอิสราเอลเล่าเป็นเช่นไร?

“ผู้คนได้ทนอยู่ในพฤติกรรมเลวร้ายเช่นนี้จนกว่าพวกเขาติดแน่นกับมันอย่างสิ้นหวัง พวกเขาไม่มีทางที่จะเปลี่ยนจากวิถีของพวกเขาได้มากกว่าที่พวกชาวเอธิโอเปียจะเปลี่ยนสีผิวของพวกเขาหรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ฉะนั้นพวกเขาจะถูกทำให้กระจัดกระจายเนื่องจากได้ลืมนับพระเจ้าและ ‘ฟังพยานในสิ่งที่เป็นที่เท็จ’ (Moffatt)

“มันแทบไม่จำเป็นต้องชี้ให้เห็นเลยว่าเยเรมีย์มิได้กำลังกล่าวถึงความ ‘ชั่วร้ายตามธรรมชาติ’ ในข้อ 23 หรือเกี่ยวกับ “สิ่งบกพร่องร้ายแรงในธรรมชาติของมนุษย์” เขามิได้กล่าวว่ามนุษย์จำเป็นต้องเป็นผู้ผิดบาปดังที่เป็นเหมือนชาวเอธิโอเปียหรือเสือดาว และไม่สมารถทำอะไรเกี่ยวกับสิ่งนี้อย่างไรก็ตามเขากำลังพูดว่าไม่ว่าจะดำเนินหรือเพียงแต่มีลายจุดมโนทัศน์แห่งความชั่วร้ายในผู้คนมันก็ติดแน่นจนกว่าพวกเขาจะไม่จัดการอย่างใดกับมันทั้งนั้น สาเหตุของเรื่องนี้เป็นสาเหตุพื้นฐานซึ่งคือพวกเขาได้ลืมนับพระเจ้า ดังนั้นความหายนะมาถึง” (*The Interpreter's Bible*, 5:928)

(23-30) เยเรมีย์ คำสวดอ้อนวอนของศาสดา

หนังสือเยเรมีย์บทที่ 14 และ 15 ได้นำเสนอการสนทนากันระหว่างเยเรมีย์และพระเจ้าเกี่ยวกับความแห้งแล้งอันรุนแรงและผลที่มากับมันทั้งมนุษย์และสัตว์ได้ถูกผลกระทบมากมายดังที่คิลและเดลิสได้เขียนไว้: “ความยากลำบากนี้เกิดขึ้นจากการแห้งแล้งอันยาวนาน (เยเรมีย์ 14:2-6) เป็นโอกาสให้ศาสดาทำการสวดอ้อนวอนอย่างรีบด่วนเพื่อผู้คนของเขา (14:7-9 และ 19-22) แต่พระเจ้าทรงปฏิเสธการวิงวอนทั้งหมดและประทานข้อลี้ภัย

แก่ผู้คนที่ทั้งหลายว่าการละทิ้งความเชื่อจากพระองค์ของพวกเขาคือความพินาศของพวกเขาโดยดาบ ความอดอยากและโรคระบาด (เยเรมีย์ 14:10-18 และ 15:1-9) ถัดจากนั้นศาสดาร้องทุกข์เกี่ยวกับการข่มเหงที่เขาต้องทน และได้รับการแก้ไขโดยพระเจ้าและทรงปลอบโยนเขา (เยเรมีย์ 15:10-21) ครั้นแล้ววิถีแห่งพฤติกรรมในอนาคตของเขาได้ถูกบรรยายแก่เขาเนื่องจากยูดาห์จะถูกขับออกไปสู่การเนรเทศเนื่องจากบาปของมันแต่จะได้รับการฟื้นฟูอีก (ดู เยเรมีย์ 16:1-17:4) และการสนทนานี้ยุติลงด้วยการพิจารณาโดยทั่วไปถึงเหตุแห่งความเหลวไหลรวมเข้ากับคำสวดอ้อนวอนเพื่อความปลดปล่อยของศาสดาและคำแถลงที่กล่าวถึงวิถีทางที่การพิพากษาอาจถูก “ป้องกัน” (*Commentary*, 8:1:242-43)

(23-31) เยเรมีย์ 14:1-6 ความแห้งแล้งร้ายแรงเพียงใด?

ทุกคนแม้กระทั่งผู้ร่ำรวยได้รับผลกระทบจากความแห้งแล้งซึ่งเป็นวิบัติที่เกิดขึ้นแก่ยูดาห์บ่อยครั้ง โดยปกติแล้วฤดูร้อนในยูดาห์ (แม้แต่ในสมัยปัจจุบัน) นับว่าแห้ง เพราะมีฝนตกเล็กน้อยระหว่างเดือนเมษายนถึงกลางเดือนสิงหาคมฝนที่ทิ้งช่วงนี้ทำให้แม่น้ำมีระดับต่ำหรือแห้งลงและหญ้ามีอยู่น้อย

เมื่อกล่าวถึงความแห้งแล้งในสมัยของเยเรมีย์ คิลและเดลิสได้เขียนไว้ว่า “ชนบทและเมืองผู้มีศักดิ์และผู้ยากท้องทุ่งและเจ้าของสวนได้ตกเข้าสู่ความเศร้าลึกลับ และสัตว์ในท้องทุ่งผอมแห้งลงเนื่องจากไม่มีทั้งหญ้าหรือรากไม้ขึ้นได้ คำบรรยายนี้ให้ภาพที่กินใจถึงความทุกข์ยากที่แผ่นดินและผู้อยู่อาศัยของมันได้ประสบเนื่องจากขาดฝน ยูดาห์คืออาณาจักรหรือประเทศพร้อมด้วยผู้อยู่อาศัยของมันประตูได้ถูกใช้ในความหมายทางบทกวีว่าคือนครและประชากรของมัน มีใช่เพียงเหล่ามนุษย์เท่านั้นที่แผ่นดินเองต้องโศกเศร้าและแห้งเฉาลงพร้อมกับสรรพสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่บนมัน (ข้อ 4) ซึ่งเป็นที่พูดกันว่าพื้นดินถูกทำให้งงจนพร้อมกับผู้ที่ไถหว่านมัน” (*Commentary*, 8:1:244)

(23-32) เยเรมีย์ 14:7-18 การร้องขอของเยเรมีย์เพื่ออิสราเอล

เยเรมีย์ได้ทูลขอพระผู้เป็นเจ้าให้หันพระพิโรธของพระองค์ “เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เยเรมีย์ 14:7) พระเจ้าทรงปฏิเสธที่จะทำดั่งนั้นและบัญชาเยเรมีย์ว่าอย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย” (ข้อ 11) ทว่าเยเรมีย์ได้ปฏิเสธที่จะหยุดยั้งเนื่องจากศาสดาปลอมได้ลวงผู้คนเข้าสู่บาปโดยการรับรองต่อพวกเขาถึงสันติสุขพระเจ้าทรงปฏิเสธที่จะยกโทษแก่บาปของผู้คน ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดสามารถหันเหพระพิโรธของพระองค์ไปได้ (ดู ข้อ 14-18) แต่เยเรมีย์ยังคงทนสู้ต่อไป (ดู ข้อ 14-22) จงเปรียบเทียบความรักอันทนทานของเยเรมีย์ต่อผู้คนที่ เป็นกบฏของเขากับความรักของโมเสส (ดู อพยพ 32:31-32) และมอรรมอนในมอรรมอน 2:10-14

(23-33) เยเรมีย์ 15:1-14 “เราเอือมต่อการผ่อนผันแล้ว”

เป็นที่ชัดเจนว่ายูดาห์ได้ไปถึงจุดที่พระเจ้า จะมิทรงยกโทษแก่พวกเขา เยเรมีย์เป็นตัวแทนของพระเจ้าในการกล่าวว่า “เราเอือมต่อการผ่อนผันแล้ว” (ดู เยเรมีย์ 15:6) ซึ่งคือได้โอนอ่อนซ้ำและซ้ำอีกและให้โอกาสอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้เกิดผล การล่าช้าต่อไปไร้ประโยชน์

วลีที่ว่า “แม่ของคณหนู่ม” (ข้อ 8) ถ้าไม่หมายถึงนครมารดรแห่งเยรูซาเล็ม (ดู Clark, *Commentary*, 4:295) ก็หมายถึงเหล่ามารดาของชายหนู่มทั้งหลายหรือนักบวชวัยฉกรรจ์ (ดู Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:1:257) แม้แต่เยเรมีย์เองก็ได้ถูกนำตัวไป “ในดินแดนที่เขาไม่รู้จัก” (เยเรมีย์ 15:14)

(23-34) เยเรมีย์ 15:15-21 พระเจ้าทรงค้ำจุนศาสดาของพระองค์

ครั้นแล้วเยเรมีย์ได้เริ่มทูลขอเพื่อตัวเอง อย่างน้อยที่สุดเขาได้ชื่อสัตย์แม้ว่ายูดาห์มิได้ชื่อสัตย์ “ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่สนุกสนานกัน” (เยเรมีย์ 15:17) เขาทูลพระเจ้า พระเจ้าทรงค้ำจุนศาสดาของพระองค์ “เราจะช่วยกู้เจ้าออกจากมือของคนอธรรม” (ข้อ 21) ตามที่มันได้เกิดขึ้นเยเรมีย์มิได้ถูกนำไปยังบาบิโลนแต่ได้ไปยังอียิปต์และเป็นไปได้ว่าได้สิ้นชีวิตที่นั่นสองสามปีต่อมา

อย่างไรก็ตามสัญญาของพระเจ้าดูเหมือนเป็นการปลดปล่อยทางวิญญาณมากกว่า เป็นสัญญาแห่งรางวัลนินทรสำหรับความซื่อสัตย์ของเขาเนื่องจากเยเรมีย์ได้ถูกนำไปยังอียิปต์โดยฝืนกับความต้องการของเขา

(23-35) เยเรมีย์ 16:1-12 “เจ้าอย่า”

ยุคสมัยของเยเรมีย์เป็นวันเวลาน่าเศร้าสำหรับยูดาห์ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความจริงนี้พระเจ้าทรงบอกศาสดาถึงสามสิ่งที่เขาต้องไม่ทำ

1. เขาต้องไม่แต่งงานและเป็นบิดาของบุตร วิบัติที่จะลงมานับผู้คนเป็นสิ่งสากลกระทั่งว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของต้องการให้เด็กๆ ต้องทนทุกข์กับความรุนแรงของมัน อย่างไรก็ตามคำบัญชานี้ เหมือนคำบัญชาต่อโฮเซยา (ดู โฮเซยา 10) ซึ่งได้รับบัญชาให้รับภรรยาแห่งโสเภณีอาจมิได้ เป็นไปตามตัวอักษร มันอาจเป็นเรื่องเปรียบเทียบมากกว่านั่นคือเยเรมีย์จะต้องไม่หวังว่าผู้คนของเขาจะแต่งงานกับพันธสัญญาอีก อีกทั้งเขาต้องไม่หวังที่จะได้ลูกๆ ทางวิญญาณหรือผู้เปลี่ยนใจจากการปฏิบัติศาสนกิจของเขา

2. เขาต้องไม่เศร้าโศกกับบรรดาผู้อยู่ในยูดาห์ที่ได้ตายด้วยดาบหรือการอดอยาก (ดู เยเรมีย์ 16:5) เนื่องจากพวกเขาได้นำการพิพากษานี้มาสู่ตัวเขาเอง

3. เขาต้องไม่เลี้ยงฉลองหรือกินอาหารกับเพื่อนในเยรูซาเล็ม (ดู ข้อ 8) เนื่องจากการเลี้ยงเป็นเครื่องหมายของพิธีเฉลิมฉลองและการกินอาหารร่วมกันเป็นสัญลักษณ์แห่งภราดรภาพ

นอกจากนี้เยเรมีย์ได้ถูกบัญชาให้อธิบายอย่างชัดเจนต่อผู้คนทั้งหลายถึงเหตุผลของการกระทำของเขาและเหตุผลเกี่ยวกับการลงโทษที่กำลังมาถึงของพวกเขา

(23-36) เยเรมีย์ 16:13-21 ความทายนะและการปลดปล่อย

ในคำปราศรัยในการประชุมใหญ่สามัญ เอ็ดเดอร์เลอ-แกรนทร์ชาร์ดส์ได้วิจารณ์ถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

“จงใคร่ครวญถึงข้อความเหล่านั้น (ข้อ 14-15) ลึกครื้นหนึ่งขอให้คิดว่าตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา ชาวฮิวและคริสตศาสนิกชนได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระหัตถ์อันยิ่งใหญ่แห่งการปลดปล่อยของพระองค์ภายใต้มือของโมเสสเมื่อเขาได้นำอิสราเอลออกจากความเป็น

เชลย ทว่าตอนนี้เยเรมีย์ได้ปรากฏขึ้นพร้อมด้วยถ้อยคำของศาสดาอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ โดยการบอกเราว่าในวันสุดท้ายพวกเขาจะไม่จำสิ่งนั้นได้อีกแต่พระเจ้าเป็นเจ้าของคือได้ขับไล่พวกเขาอย่างไร

และเยเรมีย์ได้เห็นวันเวลาที่พระเจ้าจะทรงทำสิ่งเหล่านี้ เมื่อพระองค์จะทรงเรียกชาวประมงและพรานมากมาย ‘พรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามชอกหิน’ (เยเรมีย์ 16:16) ท่านจะพบชาวประมงและพรานเหล่านี้จากที่ใดเมื่ออ่านเกี่ยวกับมันในคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ของเยเรมีย์ พวกเขาคือผู้สอนศาสนา 14,000 ของศาสนจักรนี้และบรรดาผู้ที่ได้นำพวกเขาล่วงหน้าไปก่อนแล้วนับจากสมัยของศาสดาโจเซฟ สมิธ ได้รับความจริง และได้ผู้ส่งนำข่าวออกไปเพื่อแบ่งปันมันให้กับโลก ฉะนั้นพวกเขาจะออกไปหาปลาและล่าสัตว์และรวบรวมพวกเขาจากเนินเขา ภูเขา และชอกหิน ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะเป็นไปตามตัวอักษรนี้มากกว่าที่พวกเขาบางคนคิดไว้” (In Conference Report, Apr.1971 p.143 or *Ensign*, June 1971 pp.98-99)

เอ็ดเดอร์เลอแกรนทร์ ชาร์ด

(23-37) เยเรมีย์ 17:1-18 อุปมาและสิ่งคล้าย

บทนี้เต็มไปด้วยการอุปมาและสิ่งคล้ายซึ่งศาสนายะเรมีย์ได้แสดงถึงสภาวะแห่งการตกของยูดาห์

บาปของพวกเขาถูกเขียนไว้ว่า “ด้วยปากกาเหล็กด้วยปลายเพชร” (เยเรมีย์ 17:1) การอุปมานี้กล่าวถึงว่าบาปได้ฝังอยู่ลึกเพียงใดในความรู้สึกผิดชอบของยูดาห์

“บนภูเขาที่อยู่กลางทุ่ง” (ข้อ 3) เป็นเหมือนดั่งการอ้างอิงถึงเยรูซาเล็มซึ่งทอดตัวอยู่ในพื้นที่เนินเขาของยูเดีย

“ศูนย์รวมแห่งการวางใจของบุคคลกำหนดว่าเขาจะได้รับพรหรือถูกสาปแช่ง” (ข้อ 5, 7)

“พุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย” (ข้อ 6) เป็นตัวแทนของยูดาห์ว่าคือต้นไม้ที่เหี่ยวเฉาโดยปราศจากความชื้นหรือสิ่งบำรุงเลี้ยง

พระเจ้าทรงตรวจค้นดูจิตใจและทดลองดูใจเพื่อตัดสินทิศทางของเขา (ดู ข้อ 10)

เหมือนดั่งนกกระทาที่นั่งบนไข่ซึ่งมันจะไม่พักเป็นตัวฉันโดยยูดาห์ซึ่งมันมีมาอย่างไม่ชอบธรรมจะไปอย่างมือเปล่าฉันนั้น (ดู ข้อ 11)

พระเยซูคริสต์ พระเยซูฮาวาห์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ทรงเป็น ‘ความหวังแห่งอิสราเอล’ ‘น้ำพุแห่งชีวิต’ (ดู ข้อ 13 และดู ยอห์น 4:9-14 ด้วย) พระเยซูคือผู้เลี้ยงแกะที่ดี ทรงเป็นรูปแบบสำหรับผู้ที่ติดตามพระองค์ (ข้อ 16 และยอห์น 10:14 และ สดุดี 23:1)

(23-38) เยเรมีย์ 17:19-27 นอกจากการถือรูปเคารพและยูดาห์ยังมีบาปไหนอะไรอีก?

“ในการดำเนินชีวิตของเราในสมัยที่การรักษาวันสะบาโตได้ถูกฝ่าฝืนอย่างโจ่งแจ้ง มันจะเป็นการดีสำหรับเราที่จะสังเกตความสำคัญที่เยเรมีย์กล่าวถึงในการรักษาวันสำคัญนี้ให้ศักดิ์สิทธิ์ ไม่เพียงแต่ศาสนาจะบัญชาให้ผู้คนให้ความสำคัญศักดิ์สิทธิ์แก่วันนี้และไม่ทำงานในช่วงเวลาของมันเท่านั้น ทว่าเขาได้ไปไกลถึงคำสัญญาว่านครเยรูซาเล็มจะคงอยู่หรือมีผู้คนพำนักอยู่ตลอดเวลา...”

คำสอนของเยเรมีย์นี้ได้ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงถือว่าการรักษาวันสะบาโตมีความสำคัญมากเพียงไร (จงพิจารณาพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 59:9-24) ไม่เพียง

แต่บุคคลจะมีโอกาสดีในวันสะบาโตที่จะตั้งสมาธินึกถึงพระผู้เป็นเจ้าและความดีของพระองค์ แต่ที่จะสักการะพระองค์และพักผ่อนทั้งทางจิตใจและร่างกายด้วย ยิ่งกว่านั้นวันสะบาโตให้โอกาสแก่มนุษย์ที่จะสร้างความรักขึ้นในบ้านเรือนของเขาและความรู้สึกฉันท์พี่น้องในหมู่เพื่อนบ้าน บางทีเยเรมีย์รู้สึกว่ถ้าผู้คนของเขาจะรักษาวิญญาณแห่งวันสะบาโต พวกเขาอาจได้พ้นจากวิบัติอันชั่วร้ายของพวกเขาในท้ายที่สุดและมีค่าควรแก่สัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้” (Sperry, *Voice of Israel's Prophets*, pp.172-73)

(23-39) เยเรมีย์ 18:1-10 ยูดาห์ได้เป็นดินเหนียวในมือของช่างปั้นอย่างไร?

“เอ็ดเดอร์ฮีเบอร์ ซี. คิมบอลล์ได้เทศนาสั่งสอนที่บ้านของประธานโจเซฟ สมิท เกี่ยวกับเรื่องอุปมาในบทที่ 18 ของหนังสือเยเรมีย์ถึงดินเหนียวในมือของช่างปั้น ว่าเมื่อมันเกิดบิดเบี้ยวในมือของช่างปั้น มันจะถูกนำออกจากแท่นปั้นและจะถูกโยนกลับสู่ถังผสมอีกเพื่อจะกลับมาปั้นใหม่ในถังดินที่เยวหน้า และเป็นภาชนะที่ไร้เกียรติแต่ดินเหนียวทั้งสี่ที่เป็นรูปปั้นมาตีในมือของช่างปั้นและใช้ได้ดีเป็นภาชนะแห่งเกียรติ และมันได้เป็นเช่นนี้กับครอบครัวมนุษยชาติและจะเป็นดั่งนี้ตลอดไป ทั้งหมดที่ใช้ได้ดีในพระหัตถ์แห่งพระผู้เป็นเจ้าและเชื่อฟังบัญญัติของพระองค์เป็นภาชนะแห่งเกียรติและพระผู้เป็นเจ้าจะทรงรับพวกเขา

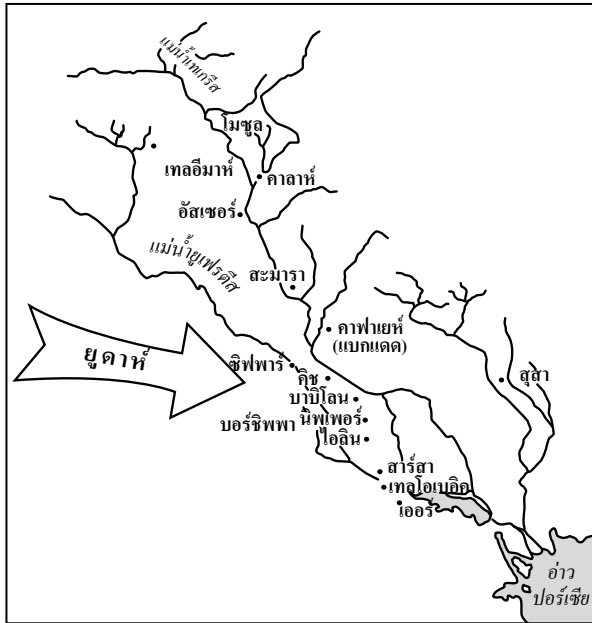
ประธานโจเซฟได้ลุกขึ้น และกล่าวว่า บราเดอร์ คิมบอลล์ ได้ให้คำอธิบายที่ถูกต้องของเรื่องอุปมานี้แก่พวกท่าน” (*History of the Church*, 4:478)

(23-40) เยเรมีย์ 18:17-23 “โจมตีเขา”

เนื่องจากความกล้าหาญของเยเรมีย์ผู้คนได้วางแผนการร้ายเพื่อลงโทษศาสดา วลีที่ว่า “ให้เราโจมตีเขา ด้วยลิ้น” จะแปลดีกว่าว่า “ให้เราโจมตีเขาที่ลิ้น” ในบางประเทศในตะวันออกกลาง (แม้ในปัจจุบัน) การลงโทษสำหรับกรโกหกได้ทำกันโดยการฟาดผู้ทำผิดบาปที่ปากด้วยแผ่นหนังแข็ง เช่นลิ้นของรองเท้า (ดู Clark, *Commentary*, 4:303)

(23-41) เยเรมีย์ 19:1-15 ยูดาห์จะถูกรื้อทำลายและกระจัดกระจาย

คำพูดของเยเรมีย์ในบทที่ 19:1-15 ได้ถูกกล่าวไว้ในรัชสมัยของเยโฮยาคิน โดยการทำให้ชาวหรือคนโศกของข้างป็นแตก เยเรมีย์ได้แสดงถึงการเข้าปล้นและตกเป็นเชลยของยูดาห์ อีกครั้งหนึ่งที่ขูด “ไม่สามารถถูกทำให้ดีดังเดิมได้” แม้ว่าพวกชาวยิวจะกลับคืนจากการเป็นเชลยของบาบิโลนเมื่อสิ้นสุดเวลาเจ็ดสิบปีเวลาเกือบ 1900 ปีได้ผ่านไปนับแต่ที่เยรูซาเล็มได้ถูกทำลายและประชากรของมันได้ถูกทำให้กระจัดกระจายไปโดยพวกชาวโรมัน และเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่อิสราเอลได้กำลังถูกรวบรวมเข้าสู่พันธสัญญาอีก

ยูดาห์ถูกแบ่งแยกออกเป็นประเทศหนึ่ง และถูกนำไปยังบาบิโลน

การทำนายอันน่าสยงเกี่ยวกับการใช้มนุษย์เป็นอาหารได้กลายเป็นจริงระหว่างการปิดล้อมภายใต้เนบูคัดเนสซาร์ (ดู บทเพลงคร่ำครวญ 4:4-10)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(23-42) คำเตือนอันเป็นนิจต่อผู้ชั่วร้าย

ในคำปราศรัยครั้งสุดท้ายก่อนที่เขาจะจากไปโมเสสได้ให้ทั้งพรและคำสาปแช่งแก่ลูกหลานแห่งอิสราเอล “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติของ

พระองค์...พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก...แต่...ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์...พระเจ้าจะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย การลบล้างมีขึ้นแก่กิจการที่ท่านกระทำ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1, 15, 20)

พระคำของพระเจ้าโดยผ่านเยเรมีย์เป็นเหมือนพระคำที่พระองค์ได้ประทานผ่านศาสดาคนอื่นๆ สำหรับผู้คนของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเวลาในประวัติศาสตร์มันมีสัญญาแห่งหายชะหรือจุดมุ่งหมาย การลงโทษหรือความรุ่งเรือง ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ต่อกฎซึ่งถูกกำหนดไว้อย่างผันแปรมิได้โดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (ดู ค.พ. 130:19-20)

จงอ่านและพิจารณาข้ออ้างอิงต่อไปนี้ ค.พ. 63:58-64; 64:34-43; 101:7-16 และ 103:7-18 แล้วจงอ่านถ้อยคำของศาสดาสมัยปัจจุบันที่มีต่อผู้คนของเขา

“การปล่อยตามใจที่กำลังเพิ่มขึ้นในสังคมสมัยใหม่ทำให้เราวิตกอย่างหนัก แน่แน่นอนที่ว่าพระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงโทมนัสในการทำผิดที่ทวีขึ้นในหมู่ลูกๆ ของพระองค์ในบาปนำซึ่งต่างๆ เช่น การคบชู้ และการผิดประเวณี การลักเพศ การนิยมเลสเบียม การทำแท้ง การอนาจาร การคุมกำเนิด การติดสุราเรื้อรัง ทารุณกรรมและแสดงออกโดยการทุบตีภรรยาและทำร้ายเด็ก การไม่ซื่อสัตย์ การทำลายของสาธารณะ ความรุนแรงและอาชญากรรมทั่วไปรวมถึงบาปของการอยู่ด้วยกันโดยไม่มีการแต่งงาน

“เราเรียกกร้องสมาชิกของศาสนจักรทุกหนแห่งให้เริ่มความพยายามใหม่อีกที่จะเสริมความเข้มแข็งแก่ครอบครัวและให้เกียรติบิดามารดาของพวกเขาและสร้างการสื่อสารที่ดีขึ้นระหว่างบิดามารดากับลูก

“แม้มันจะสำคัญการสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งก็ยังไม่เพียงพอที่จะต่อสู้กับการปล่อยตัวปล่อยใจที่กำลังทวีขึ้น ฉะนั้นเราต้องกระตุ้นให้สมาชิกของศาสนจักรฯ ในฐานะพลเมืองให้ทำการเรียกร้อง ให้ร่วมกับผู้อื่นในการต่อสู้อย่างไม่หยุดยั้ง (ในประชาคมของพวกเขาและกว้างไกลกว่านั้น) กับการรุกรานของสิ่งลามกอนาจารและการปล่อย

ตัวปล่อยใจที่มีอยู่ทั่วไป ขอให้เราต่อต้านอย่างแข็งขันต่อการพัฒนาอันน่าตระหนกที่สนับสนุนบาปดั้งเดิมแห่งโสโดมและโกโมราห์และซึ่งทำให้ร่างกายของมนุษย์ในฐานะวิหารของพระเจ้าเป็นเจ้าแปดเปื้อน...

“พระเจ้าเป็นเจ้าจะมีทรงถูกเยาะหยัน กฎของพระองค์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การกลับใจที่แท้จริงได้รับรางวัลโดยการให้อภัย แต่บาปนำมาซึ่งพิษอันเจ็บปวดแห่งความตาย

“เมื่อเราหวนคิดถึงประสบการณ์แห่งนี้ในะเวทท์บาบิโลน โสโดมและโกโมราห์ เราคงสงสัยว่าประวัติศาสตร์จะชำระตัวมันเองหรือ แล้วโลกของเราทุกวันนี้เล่า เรา กำลังล้มแล้วหรือถึงหลักการอันยิ่งใหญ่และสูงส่งในประชาชาติอันยิ่งใหญ่ของเราซึ่งสามารถจะรักษาชาติไว้ได้ได้มีความชั่วร้ายอย่างเดียวกันกับที่ได้ทำลายจักรวรรดิให้เราได้เห็นและเราเห็นมันปรากฏมากมายในประชาชาติ

ทั้งปวงเราจะหว่านลมและเก็บเกี่ยวลมหมุนเหมือนดังเบลชัสซาร์หรือ? เราจะยอมให้ครอบครัวเสื่อมสลายและการแต่งงานเป็นเรื่องล้อเล่นหรือ? เราจะสาปแช่งพระเจ้าเป็นเจ้า เกลียดซังค์ตรูของเราและทำให้ร่างกายของเราแปดเปื้อนด้วยการปฏิบัติที่การคบชู้และไฝกับเนื้อหนังต่อไปอีกหรือ? และเมื่อความมอดทนของพระเจ้าต่อเราลิ้นสุดลง เราจะยื่นสั้นเทาเมื่อความพินาตมาสู่เราหรือ? หรือเราจะเห็นลายมือที่อยู่บนกำแพงด้วยปัญญาและได้ทำอะไรจากประสบการณ์อันแสนเศร้าในอดีตและหันกลับสู่พระเจ้ารับใช้พระองค์” (Spensor. W. Kimball, International Magazine: February 1978; [April 1978 for Europe; March 1978 for the Pacific.]” The Foundation of Righteousness” paragraphs 24-24, 37, 43, 54.)

การตกเป็นเชลยของบาบิโลน

24

(24-1) บทนำ

เยเรมีย์ผู้ซึ่งได้ถูกละเว้นไว้เบื้องหลังในนครอันรกร้าง โดยผู้คนชาวบาบิโลน ได้ถามคำถามแทงใจบางอย่าง มันเกิดขึ้นได้อย่างไรที่นครซึ่งครั้งหนึ่งเต็มไปด้วยผู้คน ได้รับการเยือนจากกษัตริย์และราชินีแห่งประชาชาติอื่นๆ บัดนี้ทอดอยู่อย่างรกร้างและว่างเปล่า ไม่มีเสียงสะท้อน จากเสียงเรียกหาของผู้คนในถนนสิ่งใดที่มีค่าบัดนี้ได้ตก อยู่ในบ้านหลังอื่นมันเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่จริงแล้ว เหตุใดบุตรและสตรีที่ยิ่งใหญ่เช่นกับนครที่ยิ่งใหญ่ได้ล้มเหลว ที่จะรักษาความยิ่งใหญ่ของมัน และไปไม่ถึงจุดหมาย

เยเรมีย์ได้มีคำตอบสำหรับคำถามนี้ สิ่งที่เขาต้องการ คือผู้ที่ฟังอย่างแท้จริง

บทนี้จะสำรวจคำสอนและคำเตือนของเยเรมีย์ที่มีต่อ ผู้คนของเขาที่เกี่ยวข้องกับการตกเป็นเชลยของบาบิโลนที่กำลังมาถึง (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 24-25) แต่เยเรมีย์มิได้ เป็นเพียงศาสดาแห่งความหายนะแม้ว่ามั่นคงเหมือนเป็น เช่นนี้ในบทเรียนนี้เหมือนดังอินนิค (ดู โมเสส 7:41-69) เยเรมีย์ได้รับอนุญาตให้ได้เห็นการเสด็จมาของพระเจ้า ช่วยให้อุดและการฟื้นฟูแห่งศาสนจักรของพระเจ้าเป็น เจ้าและผู้คนในยุคสุดท้าย (ดู บทที่ 25)

ขณะที่ท่านอ่านหนังสือบทเพลงคร่ำครวญและบทประวัติ ศาสตร์ของเยเรมีย์ ขอให้สังเกตสหสัมพันธ์ระหว่าง ความชอบธรรมของประชาชาติกับพลังอำนาจในระยะ ยาวของมัน สหสัมพันธ์ระหว่างผู้นำของปวงชนและความ ชอบธรรมของผู้คนทั้งหลาย และความสัมพันธ์ระหว่าง ศาสดากับการจัดการของพระเจ้าเป็นเจ้าต่อลูกๆ ของ พระองค์

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างเพื่อช่วยเมื่อ ท่านอ่านและศึกษาหนังสือเยเรมีย์ บทที่ 20-22:24-29:32:34-45:52 และบทเพลงคร่ำครวญบทเหล่านี้ เป็นเรื่องทางประวัติศาสตร์และเล่าถึงการล่มสลาย และการตกเป็นเชลยของยูดาห์ บทที่เกี่ยวกับคำพยา-

กรณ์ของเยเรมีย์จะได้รับการอธิบายในบทเรียน หน้า

2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำ ส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือ เยเรมีย์บทที่ 20-22: 24-29: 32: 34-45: 52

(24-2) เยเรมีย์ 20:1-6 เยเรมีย์ในคุก

เยเรมีย์ 19:14-15 บันทึกเกี่ยวกับการที่เยเรมีย์ยืนอยู่ในลานพระวิหาร ได้เตือนผู้คนอีกครั้งถึงความยากลำบากที่รออยู่เบื้องหน้าเนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา เมื่อปาซเซอร์ผู้เป็นนายใหญ่ของพระวิหารได้ยินเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ เขาได้สั่งให้ตีเยเรมีย์และใส่เขาไว้ในคุก เป็นเครื่องมือสำหรับการทรมานซึ่งร่างกายจะถูกบังคับให้อยู่ในตำแหน่งผิดธรรมชาติ มันคล้ายกันมากกับคำที่ ทำด้วยไม้ในยุโรปสมัยกลางบังคับส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น แขน ขา หรือศีรษะ ด้วยท่อนไม้ที่ปิดกั้นส่วนของร่างกายไว้กับที่

แทนที่จะเกรงกลัวโดยการกระทำอันหนักหนานี้เยเร-มีย์ได้ใช้มันเป็นโอกาสสืบไปที่จะสอน ในภาษาฮีบรู *ปาซเซอร์* หมายถึง *อิสระ* เยเรมีย์เมื่อได้รับการปลดปล่อยได้บอกปาซเซอร์ว่าพระเจ้าทรงมีชื่ออื่นสำหรับเขา เยเรมีย์ กล่าวว่าคุณเป็นผู้เป็นเจ้ามีได้ทรงเรียกเขาว่าปาซเซอร์หรือ “อิสระ” แต่เป็น *Magommissabib* ซึ่ง หมายความว่า “นำกลัวไปทุกด้าน” (ดู เยเรมีย์ 1:4-6)

(24-3) เยเรมีย์ 20:7-18 น้ำหนักของพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

การระอันทันทีแห่งการเรียกของศาสดาอันมีจุด

หมายที่เยเรมีย์ได้ปรากฏชัดเป็นพิเศษในเยเรมีย์ 20:7 และ 14-18 คำภาษาฮีบรูที่ได้ถูกแปลไว้ในข้อ 7 ว่า “หลอกลวง” โดยตามตัวอักษรแล้วหมายถึง “ชักจูง” หรือ “โน้มน้าว” พลังอำนาจที่ชักจูงศาสนาดำให้เทศนาพระคำแห่งพระเจ้าเห็นเจ้าต่อไปโดยต้องเสียสละโดยส่วน ตัวอย่างมากเป็น “เหมือนไฟที่ไหม้อัดอยู่ในกระดุก (ของ ข้าพระองค์)” (ข้อ 9) มันไม่สามารถเก็บงำไว้ได้ ข้อ 14-18 สะท้อนถึงความสิ้นหวังของเยเรมีย์ในการปฏิบัติ ศาสนกิจอันเปลี่ยวเปลี่ยวที่เขากำลังทำ นักวิชาการบางคน เชื่อว่าแต่เดิมนั้นข้อเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้นำหน้าข้อ 7-13 เนื่องจากน้ำเสียงของการคร่ำครวญเปลี่ยนไปในข้อ 11-13 ในที่ซึ่งเยเรมีย์ได้เริ่มสรรเสริญพระเจ้า

(24-4) เยเรมีย์ 21 และ 22:1-9 พระเจ้าจะทรงทำดั่ง ที่พระองค์ดำรัสไหม?

ปาซเซอร์ไม่พอใจในสิ่งที่เยเรมีย์กล่าวต่อเขา (ดู เยเรมีย์ 20:1-6) แต่เมื่อกษัตริย์เศเดคิยาห์ได้ส่งปาซเซอร์ มาทูลถามพระเจ้าผ่านเยเรมีย์เขาก็ไป คำตอบของเยเรมีย์มีอยู่สามส่วน (1) คำตอบความหวังของกษัตริย์ที่หวัง ให้พระเจ้าทรงแทรกแซงเพื่อรักษาเยรูซาเล็มให้พ้นจาก พวกเคลเดีย (ดู เยเรมีย์ 21:4-7) คำตอบชัดเจนคือไม่มีความหวัง (2) ให้การปรึกษาว่าผู้คนแห่งราชวงศ์จะ สงวนรักษาชีวิตของเขาไว้ได้โดยการยอมแพ้ต่อพวก เคลเดียแทนการต่อสู้พวกเขา (ดู ข้อ 8-10) (3) คำพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งดาวิด (ดู 21:11-14 และ 22:1-9) ซึ่งเยเรมีย์ได้ให้ทางเลือกไว้ ถ้ากษัตริย์และผู้คน ของพระองค์จะหันกลับสู่ความชอบธรรม บัลลังก์แห่ง ดาวิดจะได้รับการสงวนรักษาไว้ (ดู เยเรมีย์ 22:4) แต่ ถ้าไม่ มันจะ “เป็นที่ร้างเปล่า” (ข้อ 5)

กิเลอาดเป็นสัญลักษณ์ของดินแดนที่อุดมที่สุดที่อิสราเอลได้รู้จักและเลบานอนมีภูเขาสูงที่สุดและต้นไม้งามที่สุด (ดู ข้อ 6) ทว่าพระเจ้าได้ส่งผู้ทำลายของพระองค์มา และดินแดนที่ดีที่สุดกลายเป็นความมรกร้าง เหตุผลได้ ถูกให้ไว้ชัดเจนในข้อ 9

(24-5) เยเรมีย์ 20:10-30 การกล่าวโทษโดยเฉพาะ ต่อผู้ปกครองของยูดาห์

“อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป” (เยเรมีย์ 20:10 และ

11-12) หมายถึงโยสิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งสิ้น พระชนม์จากบาดแผลที่ได้รับจากการสู้รบที่เมกิดโด “แต่ จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว” (ข้อ 10) หมายถึงซัลลูม หรือเยโฮอาหาซโอรสแห่งโยสิยาห์และผู้สืบราชสมบัติ ซึ่งได้ถูกนำตัวไปยังอียิปต์ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ G)

สาระสำคัญในคำสอนของเยเรมีย์ 22:10-30 ก็คือผู้ คนที่งามและเป็นที่รักที่สุดของพระเจ้า (ยูดาห์) ได้เผชิญ โศกนาฏกรรมใหญ่หลวงเนื่องจากการผิดบาปของพวกเขา ผู้คนทั้งหลายมิได้เศร้าโศกเนื่องจากการสูญเสีย กษัตริย์ของพวกเขา ตรงข้ามพวกเขาควรโศกเศร้าใน ความรันทดที่กำลังมาถึงและหันจากทางอันชั่วร้ายของพวกเขา

เยเรมีย์ได้ตำหนิเยโฮยาคิมเกี่ยวกับชีวิตที่มุ่งอยู่กับ ตนเองและความยุติธรรมต่อผู้คนของพระองค์ซึ่งปรากฏ อย่างชัดเจนเป็นพิเศษ เมื่อเทียบกับการกระทำอันชอบ ธรรมของพระบิดาของพระองค์โยสิยาห์

เหมือนดั่งที่ถูกฝังไว้อย่างฝังลา (ข้อ 9) หมายถึงการ ถูกปล่อยไว้โดยมิได้รับการฝังในที่โล่งแจ้งคำพยากรณ์นี้อาจได้กลายเป็นจริงเมื่อเยโฮยาคิมได้ถูกจับเป็นเชลยใน ระหว่างที่เนบูคัดเนสซาร์ทรงปิดล้อมเยรูซาเล็ม (ดู ข้อ ความสิ้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 24:5-7)

นาม *เลบานอน* และ *บาชาน* (ดู เยเรมีย์ 22:20) ถูกใช้ เพื่อกล่าวถึงผ่านทางของอิสราเอลยูดาห์สู่เลบานอน เหมือนดั่งที่ลมอันแห้งแล้งได้ทำลายดินแดนเลี้ยงสัตว์ โดยการกลืนกินทุ่งหญ้าต่างๆ (ดู ข้อ 22) เช่น กบบาปิ-โลนได้ทำลายผู้เลี้ยงแกะและผู้นำทั้งหลายของยูดาห์

ข้อ 23 ค่อนข้างวิจารณ์รุนแรง เนื่องจากความสูงและ สวยงามของมัน ไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนบ่อยครั้งได้ ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์แห่งความหยิ่งจองหองในที่นี้มันเป็น สัญลักษณ์ของผู้นำแห่งยูดาห์ซึ่งได้ถูกบอกให้พิจารณาว่าพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใดเมื่อความเจ็บปวดแห่ง สงครามได้มาถึง

(24-6) เยเรมีย์ 22:24-30 เยโฮนาคินจะไม่กลับมา

เยโฮยาคินพระโอรสแห่งเยโฮยาคิมได้ถูกเรียกว่าโคนิ- ยาห์โดยเยเรมีย์ โคนิยาห์ได้ถูกเปรียบว่าเป็นแหวนตรา ซึ่งเป็นตราหนักหรือแหวนซึ่งมีคุณค่าในฐานะสัญลักษณ์ แห่งอำนาจและเพชรพลอย ครั้งแล้วโคนิยาห์หรือเยโฮ-

ยาซินได้รับการบอกว่าถ้าเป็นทุกสิ่งทีพระเจ้าเป็นเจ้าทรง
ประมาณค่าไว้ ในสภาวะปัจจุบันแห่งความไม่ชอบธรรม
ของเยโฮยาซิน เยโฮยาซินจะต้องถูกส่งมอบสู่หัตถ์แห่ง
เนบูคัดเนสซาร์โดยมิได้กลับคืนมาอีก (ดู ข้อ 25-27)
ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเยเรมีย์ 23 อยู่ในบท
ที่ 25

(24-7) เยเรมีย์ 24 อะไรคือความหมายของอุปมา เกี่ยวกับผลมะเดื่อ

มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ยูดาห์จำนวนต่อบาบิโลน
รับการลงโทษของพวกเขาและกลับใจบรรดาผู้ได้
กระทำดังนี้ได้ถูกนำตัวไปเพื่อการดีสำหรับเขาเอง อย่าง
ไรก็ตามเศเดคียาห์และคนอื่นๆ ได้ปฏิเสธและยอมจำนน
แอตัม คล้าย ได้กล่าวว่า

“โดยการเปรียบกับ *ผลมะเดื่อดี* และ *เลว* พระผู้เป็น
เจ้าทรงชี้ให้เห็นถึงสภาวะของผู้คนซึ่งได้ถูกนำพาไปเป็น
เชลยในบาบิโลนพร้อมด้วยกษัตริย์ของพวกเขาเยโคเนีย
ยาห์ โดยเทียบกับสภาวะของบรรดาผู้ได้ถูกนำพาไปกับ
เศเดคียาห์ บรรดาผู้ที่ได้ถูกนำตัวไปแล้วเป็นผู้คนที่ได้
รับการเลือกว่าเป็น *ผลมะเดื่อดี* บรรดาผู้ที่เหลืออยู่และ
จะถูกนำตัวไปเป็นเชลยในไม่ช้าได้ถูกแทนว่าเป็น *ผลมะ
เดื่อเลว* ซึ่ง *ใช้อะไรไม่ได้เลยสภาวะการณ* ของ *ฝ่ายแรก*
ในการเป็นเชลยของพวกเขาดีกว่า *สภาวะ* ของบรรดาผู้ที่
กำลังจะถูกส่งมอบเข้าสู่หัตถ์ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
มากนักฝ่ายหลังจะถูกปฏิบัติในฐานะผู้ผิดสองเท่า ฝ่าย
แรกโดยเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพอย่างยิ่งของพลเมือง
จะได้รับการปฏิบัติต่ออย่างดี และแม้ในการเป็นเชลยมี
ความแตกต่างระหว่างพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด พระผู้เป็น
เจ้าทรงบัญชาให้เป็นอย่างนี้ แต่ศาสดาได้อธิบายความ
หมายของเขาเองไว้อย่างเพียงพอ...

“พระเจ้าตรัสว่า “บรรดาผู้ถูกนำตัวไปเป็นเชลยแล้ว
เราเชื่อมั่นในพวกเขามากกว่าพวกที่ยังคงอยู่ในแผ่นดิน
พวกเขาได้ทำบาปอย่างลึกล้ำและพวกเขาสำนึกผิดแล้ว
ในเวลานี้และดังนั้น *“เราจะตั้งตาดูเขาเพื่อจะ
กระทำความดี”* (ข้อ 6) *เราจะตั้งตาดูเขาและจะพาเขาทั้ง
หลายกลับมายังแผ่นดินนี้*อีก (The Holy Bible...with
a Commentary and Critical Notes 4:316-7 ดู ส่วน
เสริมความเข้าใจ G และ A ด้วย)

(24-8) เยเรมีย์ 25:16-29 ผู้ใดจะดื่มถ้วยแห่งพิโรธ ของพระเจ้า

คำวิจารณ์เกี่ยวกับ ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้าจะ
พบได้ในข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 51:
17-23 โดยเริ่มในเยรูซาเล็มและนครแห่งยูดาห์ถ้วยอัน
ขมซึ่งจะดื่มโดยอียิปต์ ประชาชาติแห่งบรูพาและประ
จิมและบาบิโลน

ส่วนสุดท้ายของบทที่ 25 กระโดดการให้คำพยากรณ์สู่
อนาคตกาลในมหาสงครามแห่งอาร์มาเกดโดนการสงคราม
นั้นได้ถูกวาดภาพไว้ในที่นี้เพื่อแสดงต่อยูดาห์ว่า
ประชาชาติที่ชาวร้ายจะไม่สามารถหนีจากการพิพากษา
แห่งพระเจ้า ภาษาของคัมภีร์ส่วนนี้แสดงว่าสิ่งที่เยเรมีย์
ได้เห็นเป็นช่วงเวลาทีประชาชาติทั้งหลายได้รวมกันเพื่อ
ต่อสู้ผู้คนของพระเจ้าและถูกนำมาสู่การพิพากษา เอ็ล-
เดอริโอเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้เชื่อมโยงการขัดแย้งของพระเจ้า
กับเหล่าประชาชาติทั้งหลายไว้กับวันสุดท้ายโดยเฉพาะ
(ดู The signs of the Time pp.138-75) และภาษาใน
เยเรมีย์ 25:32-33 มีความคล้ายคลึงกับข้อพระคัมภีร์
อื่นๆ เกี่ยวกับบารมาเกดโดน (ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็น
สำหรับเอเสเคียล 38-39 และส่วนเสริมความเข้าใจ I)

(24-9) เยเรมีย์ 26:1-9 เยรูซาเล็มเหมือนดังซีโลห์

หนังสือเยเรมีย์มิได้ถูกจัดไว้ตามลำดับเวลาแยกตัวอย่าง
เช่นเยเรมีย์บทที่ 25 กล่าวถึงปีที่สี่แห่งรัชสมัยของเยโฮ
ยาคิม ครั้นแล้วเยเรมีย์ 26:1-9 ได้กล่าวถึงปีแรกแห่ง
รัชสมัยของพระองค์

เยเรมีย์เปรียบเทียบเยรูซาเล็มกับซีโลห์ซึ่งเป็นที่ตั้งถาวร
แห่งแรกของพลับพลา และเป็นสถานที่ซึ่งเผ่าต่างๆ ได้
จับไม้สลักเพื่อมรดกของพวกเขา ซีโลห์เป็นส่วนหนึ่ง
ของมรดกของอิเฟอิมและเป็นที่ตั้งซึ่งฮันนาห์ได้นำขามูเอล
ไปให้รับใช้เอลีพระเจ้าตรัสในเยเรมีย์ 26:1-9 ว่าดังที่
พระองค์ทรงยอมให้พลับพลาถูกหลบหลูโดยพวกฟิลิส
เตีย พระองค์จะทรงยอมให้พระวิหารถูกหลบหลูโดย
พวกชาวบาบิโลนเช่นกันและดังที่ซีโลห์พินาศเนื่องจาก
ความชั่วร้ายของมันเยรูซาเล็มก็จะถูกทำลาย (ดู เยเรมีย์
7:12-14)

(24-10) เยเรมีย์ 26:14-15 “กระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านได้เห็นดีและเห็นชอบ”

จงเปรียบเทียบถ้อยคำของเยเรมีย์ในข้อ 14-15 กับของอบินาไดในโมไซยา 17:9-10 เหมือนเช่นอบินาไดข่าวสารของเยเรมีย์ที่มีต่อศัตรูของเขาคือ “ทำดังที่ท่านต้องการ” ถ้อยคำของข้าพเจ้าคงอยู่ ถ้าท่านเลือกที่จะฆ่าข้าพเจ้าท่านจะทำให้เลือดบริสุทธิ์ต้องหลั่ง แต่ท่านจะไม่ลบล้างถ้อยคำของข้าพเจ้า”

ซีโลห์เป็นที่ตั้งของพลับพลาของโมเสสอยู่หลายปี

(24-11) เยเรมีย์ 26:20-24 “กรณีของอูรีอาห์”

กรณีของอูรีอาห์ซึ่งเล่าไว้ในที่นี้ช่วงเวลาคติของเยเรมีย์แสดงถึงความชั่วร้ายของกษัตริย์เยโฮยาคิมเมื่ออูรีอาห์ได้รู้ถึงพระประสงค์ของพระราชาที่จะประหารเขา เขาได้หนีไปยังอียิปต์แต่เป็นที่แน่ชัดว่าอียิปต์มิได้ให้การลี้ภัยแก่เขาเนื่องจากเขาได้ถูกส่งตัวคืนและถูกฆ่าโดยเยโฮยาคิมเอง และนี่เป็นเรื่องราวเพียวอย่างเดียวที่มีเกี่ยวกับอูรีอาห์และการปฏิบัติศาสนกิจของเขาและเป็นสิ่งซึ่งว่าบางทีอาจมีศาสดาหลายคนที่เราไม่รู้ชื่ออะไรเกี่ยวกับพวกเขา

ข้อ 24 แสดงว่าเยเรมีย์แม้ว่าจะพันผิดก็อาจได้รับชะตากรรมเช่นเดียวกันกับของอูรีอาห์โดยน้ำมือของประชาชนหากไม่เป็นเพราะอาหิคิมที่ได้ให้ความคุ้มครองเขา

(24-12) เยเรมีย์ 27 แยกแห่งพันธนาการ

แม้ว่าเยเรมีย์ 27:1 ให้ช่วงเวลาของคำพยากรณ์เกี่ยว

กับพันธนาการของยูดาห์ในรัชสมัยของเยโฮยาคิมแต่ข้อ 3 และ 12 มันได้ถูกให้ไว้ในรัชสมัยของเศเดคียาห์มีไซของเยโฮยาคิม

บรรดาทูตจากประเทศเพื่อนบ้านหลายแห่งได้มาเฝ้าเศเดคียาห์ด้วยข้อเสนอที่ว่า ถ้ารวมกำลังกันพวกเขาจะสามารถทำให้บาบิโลนนำเอาพันธนาการและแอกสวมใส่เพื่อเป็นสัญลักษณ์ที่ว่า มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้พวกเขาจำนนต่อผู้ที่จะมีชัยเหนือพวกเขาอีกทั้งเยเรมีย์ได้ให้ข่าวสารว่าพวกเขาอย่าได้พยายามเปลี่ยนแปลงโองการแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าดินแดนนี้ได้ถูกมอบไว้แก่บาบิโลนจนกระทั่งประเทศนั้นได้สูงงอมในความผิดบาปและเก็บเกี่ยวผลของมันเองในข้อ 11 สัญญาพิเศษได้ถูกประทานแก่ยูดาห์ว่าการยอมจำนนเป็นความหวังเดียวที่จะรักษาผืนแผ่นดินของพวกเขาไว้

มิใช่ว่าข่าวสารทุกประการที่ได้ถูกอ้างว่ามาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะเป็นจริงตามนั้น (ดู ข้อ 15) อีกทั้งมิใช่ว่าผู้นำข่าวทุกคนจะนำถ้อยคำของพระองค์มาให้เยเรมีย์ได้เตือนเศเดคียาห์ว่าศาสดาที่กำลังกล่าววาทาบาบิโลนจะไม่ยึดครองยูดาห์ควรพยายามที่จะรักษาส่วนที่เหลือของสมบัติของพระวิหารที่ได้ออกจากการยึดครองครั้งแรกและครั้งที่สองของเนบูคัดเนสซาร์ เยเรมีย์ได้กำลังชี้ว่าคำมั่นของเขาเกี่ยวกับการยึดครองเป็นสิ่งที่เกิดได้จริง ในขณะที่คำสัญญาเกี่ยวกับการปลดปล่อยจากบาบิโลนที่ศาสดาปลอมได้ให้เป็นสิ่งลละเลยความเป็นจริง เนื่องจากพวกเขาบาบิโลนได้พิสูจน์แล้วว่าพวกเขาสามารถเข้าครองยูดาห์ได้โดยไม่ต้องรับโทษอะไร

(24-13) เยเรมีย์ 28 การท้าทายของฮานันย์

ความเข้มข้นของการโต้กันด้วยวาจาที่ระอุในเยรูซาเล็มเห็นได้ชัดในบทที่ 28 ฮันนยาห์ได้อ้างว่าเขาารู้จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของว่าไม่เพียงผู้คนของเศเดคียาห์จะมีได้เข้าสู่การเป็นเชลยเท่านั้นแต่อำนาจของบาบิโลนหรือ (แอก) ได้ถูกทำลายแล้วและสมบัติแห่งพระวิหารและเชลยจะกลับคืนมาภายในสองปี (ดู ข้อ 1-4)

ในข้อ 6 เยเรมีย์ “อาเมน ขอพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นเถิด” เป็นคำกล่าวเหน็บแนมท้าทายว่าคำพยากรณ์ของผู้ใดจะเป็นจริง โมเสสได้สอนว่าการทดลองอย่างหนึ่งถึงศาสดาที่แท้จริงก็คือถ้อยคำของเขาได้เกิดขึ้นหรือ

เปเล่ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 18:22) เยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงความพินาศและการเป็นเชลยอันยาวนานที่พยากรณ์ถึงการกลับคืนและการฟื้นฟูเยเรมีย์ได้ตอบแต่เพียงว่า ศาสดาผู้ซึ่งถ้อยคำของเขาได้เกิดขึ้นคือศาสดาที่ได้รับการเลือกโดยพระเจ้า (ดู ข้อ 9) เพื่อที่จะแสดงท่าประกอบคำพยากรณ์ของเขาอันยาวนานได้หักแยกออกจากไหล่ของเยเรมีย์และพยากรณ์ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงทำสิ่งเดียวกันนี้ต่อแอกแห่งบาบิโลนบนยูดาห์ การตอบสนองของพระเจ้าง่ายแต่เต็มไปด้วยพลังอำนาจ แอกไม้จะกลายเป็นแอกเหล็ก (ดู ข้อ 13) ความตายของอันนายาห์ที่เยเรมีย์ได้พยากรณ์ไว้ควรได้ให้ความมั่นใจแก่เศเดคียาห์และบรรดาผู้คนว่าคนใดในสองคนนี้คือศาสดาที่แท้จริงแต่พวกเขาแข่งกระด้างเกินไปที่จะตอบสนอง

(24-14) เยเรมีย์ 29 จดหมายถึงผู้เป็นเชลย

“เหมือนดังในเยรูซาเล็ม คำพยากรณ์ของศาสดาปลอมได้สร้างความหวังอันสดชื่นขึ้นในบาบิโลนว่าการครอบครองของเนบูคัดเนสซาร์จะไม่คงอยู่นาน และว่าการกลับคืนสู่ปิตุภูมิของผู้ถูกเนรเทศจะเกิดขึ้นใหม่ในไม่ช้า วิญญาณของโต้แย้งดังที่เกิดขึ้นดังกล่าวคงต้องมีอิทธิพลในทางลบต่อโชคชะตาของผู้ที่ตกเป็นเชลยและได้ทำให้เป้าหมายแห่งการเตือนที่พระเจ้าทรงหมายให้เกิดขึ้นสิ้นคลอน ซึ่งคือการพัฒนาทางศีลธรรมของผู้คน ดังนั้นเยเรมีย์ได้ใช้โอกาสในการเป็นทูตซึ่งถูกส่งโดยกษัตริย์เศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน เพื่อส่งจดหมายไปยังผู้ต้องถูกเนรเทศ โดยแนะนำพวกเขาให้ยอมตนตามสิ่งที่พระเจ้าเป็นเจ้าได้ทรงกำหนดให้เกิดขึ้นกับเขา เขาได้แนะนำพวกเขาให้เตรียมตัวโดยการจัดตั้งครัวเรือนของพวกเขาสำหรับพำนักระยะยาวในบาบิโลน และที่จะแสวงหาสวัสดิภาพของประเทศนั้นเหมือนดังสภาวาการณอันจำเป็นของพวกเขาเอง พวกเขาจะต้องไม่ถูกหลอกลวงโดยคำสัญญาอันเกียจคร้านของศาสดาปลอมถึงการกลับคืนอย่างรวดเร็ว เนื่องจากพระเจ้าเป็นเจ้าจะมีทรงนำพวกเขากลับคืนเพื่อทำให้สัญญาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์กลายเป็นจริงจนกว่าเวลาเจ็ดสิบปีได้ผ่านไป” (C. F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary, on the Old Testament*, 8:1:408-9)

ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเยเรมีย์บทที่ 30-31 มีอยู่ในบทที่ 25

(24-15) เยเรมีย์ 32:1-5 เยเรมีย์ถูกจำคุก

จากความเห็นอันเข้มงวดในแง่การเมือง เราสามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดผู้นำชาวยิวได้มีปฏิกริยารุนแรงต่อเยเรมีย์ ในเวลาวิกฤติแห่งชาติเขาได้เรียกร้องให้มีการยอมแพ้และยอมตามบาบิโลน แน่หนอนที่ว่าเยเรมีย์มิได้กล่าวจากความเห็นในแง่การเมือง เขาได้พูดเพื่อพระเจ้า เศเดคียาห์แยกตัวเยเรมีย์ออกจากประชาชนเนื่องจากการพยากรณ์ในท่ามกลางการปิดล้อมเมืองถึงการตกเป็นเชลยที่จะมีมาของยูดาห์และการโค่นล้มของกษัตริย์โดยชาวบาบิโลน (ดู ข้อ 2) คำวิจารณ์เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของเยเรมีย์และเอเสเคียลที่ดูเหมือนกัน ให้ดู เอเสเคียล 12:13 (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-7 ด้วย)

(24-16) เยเรมีย์ 32:6-44 เหตุใดเยเรมีย์ได้ฝังหลักฐานแห่งการซื้อขายของเขา?

เยเรมีย์ได้ซื้อนิวาสดานของลูกพี่ลูกน้องของเขาไว้เนื่องจากเขามีสิทธิในฐานะญาติผู้ใกล้ชิดที่สุด (ดู เลวีนิติ 25:25 และ นางรูธ 4) ครั้นแล้วเขาได้ฝังหลักฐานการซื้อขายลงในคนโทใบหนึ่ง (ดู เยเรมีย์ 32:11-12) เพื่อเป็นข้อพิสูจน์แห่งศรัทธาของเขาในสัญญาแห่งพระเจ้าเป็นเจ้าที่ว่า “บ้านเรือน ไร่นา และสวนองุ่นต่างๆ จะมีการซื้อขายกันอีกในแผ่นดินนี้” หลังการสิ้นชีวิตของเยเรมีย์ สิทธิแห่งการเป็นเจ้าของจะผ่านไปยังญาติผู้ใกล้ชิดที่สุดของเยเรมีย์ส่วนที่เหลือของบทที่ 32 เป็นคำรับรองของพระเจ้าต่อเยเรมีย์ว่าผู้คนจะกลับคืนจากบาบิโลนจริงๆ เพื่อรับมรดกแห่งแผ่นดิน (ดู ข้อ 26:44)

(24-17) เยเรมีย์ 32:36-41 การฟื้นฟูและพันธสัญญาอันเป็นนิมิต

เยเรมีย์ได้ให้สัญญาอย่างชัดเจนถึงการกลับคืนโดยสมบูรณ์ของผู้คนของพระเจ้าและการสถาปนาพันธสัญญาอันเป็นนิมิตกับพวกเขา การกลายเป็นจริงแห่งสัญญานี้มิได้บังเกิดขึ้นจริงจนถึงยุคสมัยของความสมบูรณ์แห่งกาลเวลา (ดู 3 นีไฟ 20:29-46 และ 21)

มีข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเยเรมีย์ 33 มีอยู่ในบทที่ 25

(24-18) เยเรมีย์ 34:1-7 การยึดครองเยรูซาเล็ม

เยเรมีย์ 34:1-7 เกี่ยวข้องกับการยึดครองเมืองโดยเนบูคัดเนสซาร์ และการจับกุมและการสิ้นพระชนม์ของเศเดคียาห์ (ดู บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-7)

(24-19) เยเรมีย์ 34:8-22 เศเดคียาห์ ได้ทำลายพันธสัญญาที่พระองค์ทรงมีกับผู้คนทั้งหลายในทางใด?

“ในระยะแรกของการปิดล้อมเยรูซาเล็ม บรรดาชายในเมืองได้ปลดปล่อยทาสชาวฮีบรูของพวกเขา การนี้ได้มีขึ้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะกฎดั้งเดิมได้กำหนดให้ปลดปล่อยทาสตามที่ให้ไว้ในอพยพ 21:1 และเฉลยธรรมบัญญัติ 15:2 และอีกส่วนหนึ่งเนื่องจากความต้องการกำลังคนที่จะป้องกันเมืองที่ถูกปิดล้อม ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามการปลดปล่อยได้มีการรับประกันโดยพันธสัญญาอันเคร่งครัดครั้งแล้วการรุกรานหน้าของชาวอียิปต์ดูเหมือนทำให้พวกเขาบีบบังคับเลิกการปิดล้อม โดยไม่คิดถึงคำสาบานอันเคร่งครัดของพวกเขาและโดยเพิกเฉยต่อการเรียกร้องเพื่อความรักแห่งพี่น้องและความยุติธรรมโดยปกติทั่วไป บรรดาชายแห่งนครได้เริ่มที่จะนำพี่น้องชายที่อัปโชคของพวกเขากลับสู่ความเป็นทาสใหม่อีก การกระทำอันไม่ชอบธรรมนี้ได้เป็นการประณามของพระเจ้าและการกล่าวโทษอันน่าเกรงกลัวมาลงโดยทันที” (Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, pp.182-83)

(24-20) เยเรมีย์ 35 ตัวอย่างของพวกเรคาบ

บทนี้ย้อนเวลากลับไปสู่รัชสมัยของเยโฮยาคิมโอรสของโยสิยาห์ (ดู เยเรมีย์ 25) ในเรื่องนี้เยเรมีย์ได้แสดงตัวอย่างอันชอบธรรมของพวกเรคาบแก่ชาวยิว ซึ่งได้ทำพันธสัญญาว่าจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นอีกเลยได้ปฏิเสธที่จะดื่มมัน เมื่อเยเรมีย์ได้ให้มันแก่พวกเขาในนิเวศน์แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้า (ผู้คนเหล่านี้ได้ย้ายมาสู่เยรูซาเล็มและหนีจากพวกเขาบาบิโลนที่กำลังรุกรานเข้ามา)

เยเรมีย์ได้ถูกบัญชาให้ยกตัวอย่างของพวกเรคาบแสดง

ต่อผู้คนแห่งยูดาห์ ชาวสารนี้ชัดเจน พวกเรคาบได้รับการพันธสัญญาของพวกเขาอย่างซื่อสัตย์แม้พวกเขามิได้เป็นผู้คนแห่งพันธสัญญากับพระเจ้า พวกเขาวิวคือผู้ล่วงละเมิดบัญญัติแห่งพระเจ้าและทำลายสัญญาต่อพระเจ้าเป็นเจ้าของพวกเขาตลอดเวลา “เราจะนำโทษทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์” (ข้อ 17)

(24-21) เยเรมีย์ 36:1-8 พระคำแห่งพระเจ้าได้รับการบันทึก

“ในปีที่สี่แห่งรัชสมัยของเยโฮยาคิมพระเจ้าได้มาสู่เยเรมีย์โดยทรงขอให้เขาบันทึกคำพูดต่างๆ ที่เขาได้เคยกล่าวไว้แต่ก่อนทั้งหมดลงไว้เพื่อว่าถ้ามันจะเป็นไปได้ยูดาห์อาจจะใส่ใจในภัยคุกคามและหันกลับมา (ข้อ 1-3) เพื่อทำตามบัญชาที่เขาได้ให้พระเจ้าทั้งสิ้นของพระเจ้าได้รับการเขียนลงในหนังสือเล่มหนึ่งโดยผู้ช่วยของเขา บารุค โดยมีคำสั่งเพิ่มว่าถ้อยคำเหล่านี้จะได้ถูกอ่านในวันอดอาหารในพระวิหารแก่ผู้คนที่ได้มาจากชนบทเข้าสู่เยรูซาเล็ม (ข้อ 4-8) หลังจากนั้นในเดือนที่เก้าของปีที่ห้าของเยโฮยาคิมได้มีการกำหนดวันอดอาหาร บารุคได้อ่านคำพยากรณ์แก่ผู้คนที่ได้มาประชุมกันในห้องเกมาริยาห์ในพระวิหารมีคยาห์บุตรชายของเกมาริยาห์ได้กล่าวเรื่องนี้ขึ้นกับบรรดาประชุมที่ประชุมกันอยู่ในราชวังหลวง คนเหล่านี้จึงได้เรียกบารุคมาพร้อมด้วยหนังสือม้วนนี้และให้บารุคอ่านมันแก่พวกเขา ทว่าพวกเขาได้หวาดกลัวในสิ่งที่ได้ถูกอ่านให้พวกเขาฟังมากจนพวกเขาเห็นว่าจำเป็นต้องแจ้งต่อกษัตริย์เกี่ยวกับมัน โดยการแนะนำของคนเหล่านี้กษัตริย์ได้เรียกหาหนังสือม้วนนี้ และได้มีการอ่านบางส่วนให้พระองค์ฟัง แต่เมื่ออ่านไปได้เพียงสองสามช่องพระองค์ทรงสั่งให้ตัดมันออกเป็นชิ้นและโยนลงในกระบะที่มีถ่านลุกโชนในห้องนั้นในเวลาเดียวกันได้บัญชาให้มีการนำตัวบารุคและเยเรมีย์มาหาพระองค์ แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงซ่อนพวกเขาไว้ (ข้อ 20-26) หลังจากที่หนังสือม้วนนี้ได้ถูกเผาพระเจ้าบัญชาให้ศาสดาของพระองค์เขียนพระคำของพระองค์ลงบนหนังสือม้วนใหม่และได้พยากรณ์ถึงชะตากรรมอันอัปยศของกษัตริย์เยโฮยาคิม ซึ่งอีกครั้งหนึ่งเยเรมีย์ได้บอกถ้อยคำให้บารุคเขียนลงไว้” (ข้อ 27-32) (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:2:93)

(24-22) เยเรมีย์ 37-39 ราววัลของศาสดา

เมื่อกษัตริย์เยโฮยาคินได้กบฏต่อบาบิโลน พระองค์ได้ถูกถอดและเสด็จอาของพระองค์เศเดคียาห์ ได้ถูกยกขึ้นสู่บัลลังก์ ในเวลานั้นมันควรเป็นที่แจ่มชัดแล้วว่าคำพยากรณ์ของเยเรมีย์กำลังจะเกิดขึ้นจริง เนบูกัดเนสซาร์ได้เสด็จยกมาสองครั้ง และทั้งสองครั้งพระองค์ได้ทำให้ยูดาห์สยบโดยมีต้องรับการลงโทษใดๆ แต่เศเดคียาห์มิได้ทรงปัญญาเกินกว่าเชษฐาของพระองค์เยโฮยาคิม และพระนัดดาของพระองค์ เยโฮยาคิน พระองค์กำลังมองหาทางที่จะทำลายแอกของบาบิโลน โดยการเพิกเฉยต่อคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่าของเยเรมีย์ พระองค์ทรงก่อการกบฏ และอีกครั้งหนึ่งพวกชาวบาบิโลนได้ยกมาโจมตีเยรูซาเล็ม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ G)

บันทึกของเยเรมีย์ถูกอ่านโดยบารุค

มันเป็นในพื้นที่นี้ที่เหตุการณ์ต่างๆ ของบพนี้ได้เกิดขึ้น เยรูซาเล็มได้ตกอยู่ในการปิดล้อมและคำปรึกษาของเยเรมีย์ที่ให้ยอมจำนนมิได้รับการยอมรับ เขาได้ถูกมองว่าเป็นผู้ทรยศและก่อกวนขณะนั้นกองทัพของพระเจ้าฟาโรห์ยาตราสู่ทางเหนือเพื่อพบกับกองกำลังของเนบูกัดเนสซาร์ (ดู เยเรมีย์ 37:5) เนบูกัดเนสซาร์ได้ถอนตัวออกจากเยรูซาเล็มชั่วคราวเพื่อรับมือกับการคุกคามจากทาง

ใต้ ความหวังของพวกเราชาวยิวพุ่งสูง แต่เยเรมีย์ได้ทำให้มันแตกเป็นเสี่ยงๆ อีกครั้งหนึ่ง เขาได้พยากรณ์ว่ากองทัพแห่งอียิปต์จะกลับคืนไป (ดู ข้อ 7) และการปิดล้อมจะเริ่มขึ้นใหม่อีกตามที่เยเรมีย์บอกเล่าไว้ยูดาห์ได้สิ้นหวังกระทั่งว่าถึงแม้กองทัพทั้งสิ้นของพวกเคลเดียได้รบบาดเจ็บในการต่อสู้กับอียิปต์ พวกเขาจะยังคงประสบความสำเร็จในการทำลายเยรูซาเล็ม (ดู ข้อ 8-10)

ระหว่างการปิดล้อมได้ว่างลงเยเรมีย์ได้ตัดสินใจที่จะกลับสู่ดินแดนแห่งเบนจามิน (อาจเป็นไปได้ว่าเพื่อเยือนบ้านเกิดของเขา) ศัตรูของเขาได้ช่วยโอกาสนี้โดยการกล่าวหาว่าเขาได้หนีไปเข้ากับพวกเคลเดีย พวกผู้นำชาวยิวได้สั่งให้จับกุมเยเรมีย์ ได้ทุบตีเขาและส่งเข้าที่คุมขัง (ดู ข้อ 11-15)

บุคลิกลักษณะอันอ่อนแอ และโอนอ่อนไปมาของกษัตริย์เศเดคียาห์ได้แสดงตัวมันเองออกมา พระองค์ทรงเรียกเยเรมีย์มาเฝ้าและถามว่ายังมีถ้อยคำใดจากพระเจ้าเกี่ยวกับชะตาของเยรูซาเล็มบ้างหรือเปล่า (ดู ข้อ 16-17) แต่เมื่อผู้นำคนอื่นๆ ต้องการชีวิตของเยเรมีย์เนื่องจากเขาได้สอนให้ยอมแพ้ (ดู เยเรมีย์ 38:1-4) เศเดคียาห์ได้ตอบอย่างอ่อนแอว่า “ดูเถิดชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้วเพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า” (ข้อ 5) แต่เมื่อเพื่อนๆ ของเยเรมีย์ได้ทูลขอชีวิตของเศเดคียาห์ละจิตใจที่โหดร้ายและทรงยอมให้เขาเขาได้รับการปล่อยจากที่คุมขังโดยลับ (ดู ข้อ 7-13)

คำถามที่เสียดสีอย่างแรงของเยเรมีย์ที่มีต่อเศเดคียาห์ได้ถูกบันทึกไว้ในเยเรมีย์ 37:19 พวกศาสดาปลอมได้พยากรณ์ว่าพวกบาบิโลนจะไม่มาโจมตีเยรูซาเล็มและพวกเชลยที่ถูกกุมตัวไว้แล้วจะถูกส่งคืนมา ในเวลานั้นเยเรมีย์ได้ยกถ้อยคำของโมเสสมาใช้ในการกำหนดศาสดาจริงโดยแยกจากศาสดาปลอม บัดนี้โดยที่พวกบาบิโลนได้กำลังปิดล้อมเมืองอยู่ เยเรมีย์ได้ถามว่าศาสดาอื่นๆ เหล่านั้นได้อยู่ที่ไหนถ้อยคำของเยเรมีย์ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นจริงและเขาถูกส่งเข้าที่คุมขัง ถ้อยคำของคนเหล่านั้นได้รับการพิสูจน์ว่าเท็จและพวกเขาได้อยู่ที่ไหน?

บทที่ 39 ของหนังสือเยเรมีย์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการล่มสลายของเยรูซาเล็ม และอวสานอันน่าเศร้าแห่งเศเดคียาห์และราชวงศ์ของพระองค์ เนื่องด้วยเยเร-

มียี่ได้ทำนายล่วงหน้าถึงความสำเร็จของบาบิโลน เขาได้รับการปล่อยตัวโดยพวกเคลเดียและได้รับอนุญาตให้อยู่ในเยรูซาเล็มในฐานะผู้เป็นไท (ดู ข้อ 11-14)

(24-23) เยเรมีย์ 40-44 หลังการล่มสลายของยูดาห์

“ก่อนหน้านั้นเราได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหลังการล่มสลายของเยรูซาเล็ม เยเรมีย์ได้ถูกปล่อยเป็นอิสระ และได้รับอนุญาตให้อยู่ในปาเลสไตน์ ตามจริงแล้วที่แรกเขาได้ถูกจำไว้ในโซ่พร้อมกับชาวยิวผู้ตกเป็นเชลยคนอื่นๆ และถูกนำไปจนถึงรามัทซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ห่างเยรูซาเล็มไปทางเหนือประมาณ 5 ไมล์ ณ ที่นี้ หัวหน้าผู้คุมชาวบาบิโลนได้ปล่อยพันธนาการจากเขาและมอบเสบียงและของขวัญแก่เขา และส่งเขากลับไปยังเกตาเลียห์ ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการคนใหม่ของยูดาห์พร้อมด้วยคำสั่งอนุญาตให้เขาอาศัยอยู่ในหมู่ผู้คนที่หรือไปที่ใดก็ตามที่เขาเลือก (40:1-6)

“หลังการแต่งตั้งเกตาเลียห์เป็นผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์พวกชาวยิวจำนวนมากในพื้นที่รอบๆ ได้กลับมีความมั่นใจใหม่และได้กลับคืนสู่ประเทศของพวกเขาเอง แต่หนึ่งในพวกเขา อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ดูเหมือนได้รับการส่งมาโดยอาาสิสกษัตริย์แห่งอัมโมนเพื่อจุดประสงค์ที่จะสังหารเกตาเลียห์ (40:14) ผู้ว่าราชการดีผู้นี้ได้รับการเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่เขาไม่เชื่อบรรดาผู้ที่ได้แจ้งเขาถึงแผนการร้ายนี้ ผลก็คือเขาและพวกชาวยิวและพวกเคลเดียซึ่งมากับเขาที่มีสပါห์ได้ถูกสังหารอย่างเลือดเย็นโดยอิชมาเอลและเพื่อนร่วมคิดการร้ายของเขา (41:1-3) ชาวยิวคนอื่นๆ ได้ถูกสังหารโดยมือของอิชมาเอลและเขาได้หนีไปอัมโมนก่อนที่จะจะถูกจับ (41:4-15)

ภายหลังเหตุการณ์นี้ผู้คนแห่งยูดาห์ได้มาหาเยเรมีย์และขอให้เขาสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขาและขอคำแนะนำและคำปรึกษาของเขาศาสดาได้สวดอ้อนวอนและพระเจ้าทรงแนะนำผู้คนให้อยู่ในยูดาห์และได้รับพร พวกเขาได้รับการบอกมิให้หวาดกลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาและปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือของพระองค์ และมีความเมตตาต่อพวกเขา ในทางตรงกันข้ามถ้าพวกเขาหนีไปยังอียิปต์เพื่อหนีสงครามและความหิวโหย พวกเขาจะต้องผิดหวัง

อย่างร้ายแรง พวกเขาได้รับการบอกว่าคุณสมบัติของพวกเรอคาบาค และดาบจะเป็นสิ่งน่ากลัวที่พวกเขาจะได้รับ (42:1-7)

“ที่ทาปาเลสพระคำของพระเจ้าได้มาสู่เยเรมีย์โดยพยากรณ์ถึงความพินาศของอียิปต์โดยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์คนเดียวกันกับที่ได้ทำลายเยรูซาเล็ม (เยเรมีย์ 43:8-13)

“ดังนั้นพวกชาวยิวที่ไม่เชื่อฟังซึ่งได้หนีความลำบากยูดาห์จะพบกับมันอย่างเต็มที่ในอียิปต์ (ดู 44:12-14 ด้วย) เยเรมีย์ได้ตำหนิพวกเขาต่อไปอย่างหนักในเรื่องการสักการะ “ราชินีแห่งฟ้าสวรรค์” แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังคำของเขา (44:05-30)” (Sperry, *Voice of Israel' Prophets*, pp.184-85) (24-24)

(24-24) เยเรมีย์ 45 บารุค

“ข้อความตอนนี้เป็นเหมือนกับภาคผนวกที่เป็นของบทที่ 36 และมีคำในทางข้อคิดทางปัญญาที่มันให้แก่วิตของบารุคเองเขาด้วยที่ถูกกรุมเร้าด้วยความสิ้นหวังเหมือนดังเยเรมีย์และสามารถจะกล่าวว่า ‘วิบัติแก่ข้าพเจ้า’ (ข้อ 3) อาจเป็นไปได้ว่าขณะเขาบันทึกถ้อยคำแห่งการพิพากษาของเยเรมีย์และรู้ในหัวใจของเขาว่ามันเป็นจริงและมันต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเขาได้รู้สึกหดหู่และเต็มไปด้วยความประหวั่นใจในอนาคตของเขา เขาได้เข้าเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆ ของเยเรมีย์อย่างลึกซึ้ง เขาได้เขียนคำทำนายของเขาในหนังสือม้วนฉบับที่หนึ่งและที่สองในปี 605 และ 604 ก่อนคริสตศักราช แน่หนอนที่ว่าเขาได้จดบันทึกถ้อยคำของศาสดาต่อไปหลังจากนั้นและไปยังอียิปต์พร้อมกับเขาเนื่องจากเป็นไปได้ว่าเขาทำงานเป็นผู้จดคำบอกต่อไปอีก มันเป็นไปได้ว่าบารุคได้กลับมายังยูดาห์ในท้ายที่สุดและแม้แต่ได้เดินทางไปยังบาบิโลนเพื่อร่วมการเนรเทศในที่นั้น และสามารถที่จะเล่าได้ว่าอะไรได้เกิดขึ้นในอียิปต์แม้ว่าไม่มีหลักฐานในทางใดทางหนึ่งบางเวลาเขาได้อยู่ร่วมกับเยเรมีย์ในสถานการณัอันตราย (36:19,26;43:3) ส่วนมากของหนังสือเยเรมีย์ในปัจจุบันจะต้องย้อนไปสู่บารุคโดยตรงหรือโดยทางอ้อม” (J.A Thompson, *The Book of Jeremiah*, The new International Commentary on the Old Testament, p. 683)

(24-25) เยเรมีย์ 52 ภาคผนวกทางประวัติศาสตร์

บทสุดท้ายของหนังสือเยเรมีย์เป็นการสรุปถึงความทางประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นที่ได้กล่าวถึงมาแต่ต้น (ดู เยเรมีย์ 39) และเป็นบันทึกของเหตุการณ์ต่อเนื่องเช่นสถานะที่ดีขึ้นของเยโฮยาคินในบาบิโลน (ดู เยเรมีย์ 52: 31-34) เนื่องจากเยเรมีย์มิได้ไปยังบาบิโลนแต่ได้ถูกนำไปยังอียิปต์มันจึงเป็นที่น่าสงสัยว่าบทนี้ได้รับการเขียนโดยเขาหรือเปล่า บางที่มันได้ถูกเพิ่มไว้โดยผู้จัดคำบอกของเขาบารูด (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 24-25 และเยเรมีย์ 39)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือบทเพลงคร่ำครวญ

(24-26) บทเพลงคร่ำครวญ 1:1-11 ผู้ใดเขียนหนังสือบทเพลงคร่ำครวญและทำไม?

เป็นที่เชื่อกันมาว่าหนังสือบทเพลงคร่ำครวญมาจากเยเรมีย์ แม้ผู้วิจารณ์สมัยปัจจุบันบางคนได้ตั้งคำถามว่าเขาได้เขียนหนังสือนี้ทั้งเล่มหรือเปล่า คิลและเดลิส ได้ให้ข้อสังเกตภายหลังที่ได้ตรวจตราอย่างกว้างขวางถึงสิ่งโต้แย้งที่ว่า เยเรมีย์มิได้เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ “เราได้ยุติการสืบสวนหลังการได้พิสูจน์ว่าความเชื่อที่ได้สืบทอดกันมาว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนหนังสือบทเพลงคร่ำครวญมีเหตุผลดีเท่ากับเรื่องอื่นๆ ในประวัติศาสตร์ที่ได้มีการเชื่อกันมา” (*Commentary*, 8:2:349-50)

ผู้เขียนบทเพลงคร่ำครวญได้เขียนไว้เพื่อเปิดเผยเกี่ยวกับสภาพการณ์อันน่าสับสนของพวกชาวยิวในฐานะผู้ถูกกดขี่ภายใต้มน้ำมือของชาวบาบิโลน เขาได้เปรียบเยรูซาเล็มที่ได้ถูกทอดทิ้งว่าเป็นเหมือนสตรีที่สามเริ่ถึงแก่ความตาย “คนรัก” ของนาง (พระเจ้าปดุมที่นางสักการะ) ได้ละทิ้งนางไว้ให้ศัตรูของนาง (ดู ข้อ 2-3) สิ่งทั้งหมด นี้ได้เกิดขึ้นเนื่องจากความชั่วร้ายของยูดาห์ (ดู ข้อ 5-8) แม้กระทั่งพระเจ้าก็ได้ทรงทอดทิ้งมันในเวลาแห่งความทุกข์ของนาง เหล่าศัตรูของนาง “เยาะเย้ยความล้มจมของเธอ” (ข้อ 7)

หัวข้อของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญในเนื้อความภาษาฮีบรูคือเอชฮาห์ (aychah) ซึ่งได้ถูกแปลว่า “ในที่สุดเป็น

อย่างไร...” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:2: 335) มันเป็นธรรมเนียมในยูดาห์สมัยโบราณที่จะประพันธ์หรือร้องเพลง คร่ำครวญเกี่ยวกับญาติพี่น้องหรือเพื่อนที่ได้จากไป เยเรมีย์ได้ทำสิ่งเดียวกันนี้กับเยรูซาเล็มอันเป็นที่รักของเขา

“ของประเสริฐ” ในข้อ 10-11 เป็นการอ้างอิงโดยส่วนหนึ่งถึง ภาชนะที่มีค่าซึ่งได้ถูกนำไปจากพระวิหารโดยพวกศัตรูสิ่งของมีค่าที่ถูกเหลือไว้ไม่ก็อย่างได้ถูกขายไปเพื่อบรรเทาความหิวและความยากลำบากที่ได้เกิดขึ้นแก่ผู้คนทั้งหลาย

(24-27) บทเพลงคร่ำครวญ 1:12-22 “ศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออกวิงวอนแต่ก็ไม่มีใครที่เข้าโลมเธอ”

เยเรมีย์ได้ใช้ภาพลักษณ์อันแจ่มชัดต่างๆ เพื่อแสดงภาพความทุกข์สาหัสของยูดาห์ เปรียบเทียบว่ามันเป็นเสมือนไฟในกระดูก ร่างแหที่ติดเท้า แอ็กที่อยู่รอบคอบการบดขยี้ก้อนในเครื่องปั้น สิ่งเปรียบเทียบแต่ละอย่างเหมาะสมยิ่ง อย่างน้อยที่สุดหนึ่งในภาพลักษณ์เหล่านี้ แอ็กหรือวงรัดที่อยู่รอบคอบได้ถูกใช้ในอิสยาห์ 52:2 ด้วยการแปลความที่ได้ให้ไว้ใน ค.พ. 113:110 แอ็กที่อยู่รอบคอบของอิสราเอล “เป็นคำสาปของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมันหรือส่วนที่เหลือของอิสราเอลที่กระจัดกระจายอยู่ในหมู่ของคนต่างชาติ” การเป็นเชลยเป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีของยูดาห์ในบาบิโลนเป็นเหมือนดังที่ได้พรรณนาไว้ในพระคัมภีร์

ในสภาพการณ์แห่งเชลยของมันไม่มีผู้ใดปรากฏขึ้นเพื่อปลอบประโลมยูดาห์ มันได้ยื่นมือออกเพื่อขอความช่วยเหลือแต่ไม่มีผู้ใดตอบสนอง (ดู บทเพลงคร่ำครวญ 1:16-17) คนรักที่หลอกลวง และพันธมิตรเก่าของยูดาห์ได้ละทิ้งไป (ดู ข้อ 19) ไซอันอยู่ในความทุกข์ใหญ่หลวง ยูดาห์รู้ว่าความชั่วร้ายของมันเป็นสาเหตุแห่งสถานะอันน่าสลดใจของมัน (ดู ข้อ 20-22)

(24-28) บทเพลงคร่ำครวญ 2:1-10 โดยเหตุจากความชั่วร้ายของยูดาห์มันได้ถูกละทิ้งและลงโทษโดยพระเจ้า

สภาพการณ์อันน่าสับสนของยูดาห์อันมีเหตุจากความ

ผิดบาปของมันได้เกิดจากอำนาจอันทรงพลังแห่งพระเจ้า เป็นเจ้า ในบทเพลงคร่ำครวญ 2:1-10 เป็นที่เห็นได้ว่า พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำวิถีที่ปราศจากอ้อมงอมาสู่ยูดาห์เพื่อลงโทษความชั่วร้ายเมื่อก่อนของมัน

“เป็นที่แน่ชัดว่าผู้เขียนไม่สามารถสลัดทัศนภาพอันน่าสยงต่างๆ ออกจากความคิดของเขาได้ พวกเขาเอ็ดเดอร์หรือหัวหน้าครอบครัวซึ่งมีส่วนในการบริหารได้ลืมนำนาจที่จะทำสิ่งใดได้ผู้พิพากษาที่เคร่งขรึมหรือสาวน้อยปลอญใจได้ถูกบั่นทอนลงสู่ความเยียบที่เต็มไปด้วยความทุกข์โศก (ข้อ 10)” (D. Guthrie and J.A. Motyer, Edition, *The New Bible Commentary: Revised*, p. 661)

(24-29) บทเพลงคร่ำครวญ 2:11-22 “โอ กำแพงของธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ยจงหลั่งน้ำตาให้ไหลอาบทั้งกลางวันและกลางคืนดูน้ำในลำธาร”

เยรูซาเล็มไม่ได้เป็นเพียงเป้าหมายแห่งความสมเพชเท่านั้น แต่แห่งการเยาะเย้ยด้วย บรรดาทหารที่บริสุทธิ์อดอยากปากแห้งในถนนของมันทำให้เพื่อขออาหารอย่างสิ้นหวัง (ดู ข้อ 11-12) เหล่าศาสดาที่ยูดาห์เคยตั้งใจคอยฟังไม่มีความจริงใจในการร้องต่อต้านสิ่งผิดบาปของพวกเขา พวกเขาเหล่านั้นได้กล่าวคำเยินยอซึ่งได้สนับสนุนยูดาห์ในการล่วงละเมิดของมัน ฉะนั้นเยรูซาเล็ม “จะถูกตีฉินินทาและถูกเกลียด” ในสายตาแห่งประชาชาติ (ดู ข้อ 13-14) แน่หนอนที่ว่าไม่มีอะไรสำหรับเยรูซาเล็มที่จะชื่นชมได้ในข้อ 18-22 มันได้เรียกพระเจ้าให้ทรงทอดพระเนตรสภาพการณ์อันน่าเศร้าสรว้อยของมัน น้ำตาของมันเป็นน้ำตาอันแท้จริงแห่งความเสียใจอย่างพระเจ้าในการผิดบาปของมันเช่นเดียวกับการสูญเสียทางฝ่ายโลกของมันแก่บาบิโลน

(24-30) บทเพลงคร่ำครวญ 3:1-66 มีความหวังสำหรับยูดาห์ที่จะฟื้นขึ้นจากการตกของมันหรือเปล่า ถ้าเป็นดังนี้ มันจะทำได้อย่างไร

บทเพลงคร่ำครวญ 3:1-66 เป็นความระทมส่วนบุคคลของผู้เขียนเกี่ยวกับสภาพการณ์อันทุกข์ยากของเขาและผู้คนของเขา ความคิดของเขาได้รับการแสดงออกไว้ในรูปแบบร้อยกรองของฮีบรู

“ในลักษณะบทกวีอันแท้จริงผู้เขียนบทเพลงโศกนี้ได้เข้าไปใกล้ชิดกับเพื่อนร่วมชาติของเขาและร้องขอพวกเขาให้กลับคืนสู่พระเจ้าและแสวงหาการคืนดีกับพระองค์ ขอให้พวกเขาตรวจตราตัวเองในความสว่างแห่งบัญญัติของพระองค์ที่พวกเขาได้ละเมิดและ *ขอให้* การ *ยกมือ* ของพวกเขาแต่พระเจ้าเป็นเจ้า *บนสวรรค์* มีขึ้นพร้อมกับการยก *หัวใจ* ของพวกเขาขึ้นด้วยนั่นคือขอให้คำสวดอ้อนวอนเพื่อการขอภัยของพวกเขางจริงใจและจริงจัง ขอให้พวกเขาเชื่อว่ามันจะเป็นเหมือนเช่นไร

กำแพงที่ตะวันตกของเยรูซาเล็ม ถูกเรียกว่ากำแพงคร่ำครวญ

ที่มีได้รับการยกโทษ ที่จะยังอยู่ภายใต้การพิพากษาแห่งพระเจ้า (ข้อ 42b) และพวกเขาจะได้ซาบซึ้งในความอัศจรรย์แห่งการให้อภัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p.662)

กระนั้นมันก็ยังไม่ง่ายที่จะได้รับการยกโทษ ส่วนที่เหลือของบทที่ 3 ชี้ว่า แม้จะมีความไม่สนพระทัยของพระเจ้าที่รับฟัง บรรดาผู้ร้องขอก็จะสวดอ้อนวอนต่อไปเพื่อการปลดปล่อย ข้อ 61-66 บรรจุคำร้องขอให้พระเจ้าจะทรงตอบแทนศัตรูของยูดาห์สำหรับวิถีที่กระด้างและชั่วร้ายของพวกเขา

(24-31) บทเพลงคร่ำครวญ 4 คนกลุ่มใดที่ต้องรับผิดชอบในการล่มสลายของยูดาห์?

ในบทเพลงคร่ำครวญบทที่ 4:1-22 ผู้เขียนได้คืนสู่สารสำคัญเดิมของเขาและเพลงสวดศพอันโศกเศร้าได้เริ่มใหม่อีก ผู้คนหลายกลุ่มต้องรับผิดชอบต่อการทุกข์ทรมานของเยรูซาเล็ม กลุ่มแรก “บรรดานุตรชายแห่งไซ-อัน” ซึ่งครั้งหนึ่งเทียบได้กับ “ทองนพคุณ” (ข้อ 2) ได้กลายเป็นภาชนะที่ด้อยลงเสมือนดังสิ่งที่ทำจากดินเผา มารดาแห่งยูดาห์ ซึ่งไม่เหมือนปลาวาฬใหญ่หรือมัจฉาแห่งทะเลที่ได้ให้นมลูกของมันอย่างสมควรได้ละเลยลูกๆ ของนางความชั่วร้ายมีอยู่ทุกแห่ง

ข้อ 8-10 แสดงภาพถึงความหิวโหยอันเข้มข้นขึ้นที่ได้เกิดขึ้นระหว่างการปิดล้อมเยรูซาเล็มซึ่งได้ทำให้มีบางคนกินลูกของตนเอง

(24-32) เพลงคร่ำครวญ 4:21-22 “โอ้ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเถยพระองค์จะทรงเมฆบาปของเจ้า”

เอโดมในวาระที่เยรูซาเล็มได้ถูกยึดครองได้แสวงหาที่จะทำให้ตนเองมั่งมีโดยผ่านความทุกข์ยากของยูดาห์ (จงเปรียบเทียบโอบาดีห์ 1:10-16) และการกระทำของมันในเวลานั้นทำให้พวกชาวยิวโกรธเคืองอย่างเข้มข้นอย่างยิ่ง (ดู เอเสเคียล 25:12-14 และดูเพลงสดุดี 137:7-9) แต่พวกชาวยิวสามารถปลอบใจตนเองด้วยความคิดที่ว่าในเมื่อการลงโทษของพวกเขาเองได้เกิดขึ้นแล้วในเวลานี้ การลงโทษของเอโดมก็ต้องมาถึง “ชั้นใบนั้นจะส่งผ่านมาถึงเจ้าด้วยเป็นแน่” (บทเพลงคร่ำครวญ 4: 21)

(24-33) บทเพลงคร่ำครวญ 5 “ข้าแต่พระเจ้าขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ดูเถิดขอทรงพิจารณาความอดสูของข้าพระองค์”

บทเพลงคร่ำครวญ 5:1-22 เป็นคำสวดอ่อนน้อมเพื่อขอความช่วยเหลือพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงถือกฎแห่งการปลดปล่อยชาวยิวสภาพการณ์ของมันน่าสลดใจอย่างยิ่งและบาปของมันได้ทำให้เป็นเช่นนั้น

น้ำและไม้ที่ได้ถูกกล่าวถึงในข้อ 4 ในฐานะที่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งของชีวิตและเป็นไปไม่ได้ที่จะดำรงชีวิตโดยปราศจากมัน ทั้งสองสิ่งนี้พวกเขาต้องซื้อหามาด้วยตนเองเนื่องจากในชนบทซึ่งน้ำและแหล่งไม้อยู่ในความครอบครองของศัตรู การเน้นได้อยู่ที่ “น้ำของเรา...ไม้ของเรา..” สิ่งนี้เมื่อก่อนนี้พวกเขาได้มีเป็นสิ่งครอบครอง

ของตนเองโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย บัดนี้พวกเขาต้องซื้อมัน” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:2:448)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(24-34) ศาสดาที่แท้จริงไม่เคยเป็นที่นิยมของผู้ชั่วร้าย

เยเรมีย์เป็นศาสดาที่ดำรงชีวิตอยู่ในสมัยของเขา บรรดาผู้คนที่ชั่วร้ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำของยูดาห์ได้ทิ้งขว้างถ้อยคำของเขาเสมือนสิ่งไร้ค่า เขาได้นำข่าวสารที่พระเจ้าทรงประทานให้เขาแต่เขาต้องพบตนเองในที่คุมขัง ในท้ายที่สุดเขาได้ถูกขับจากอิสราเอล และถูกบังคับให้อยู่ในอียิปต์ ประธานเอสรา แทพท์เบนสันได้กล่าวไว้ว่า:

“เมื่อศาสดาเปิดเผยความจริง มันได้แบ่งแยกผู้คนออกจากกัน ผู้ที่มีหัวใจซื่อสัตย์จะใส่ใจในถ้อยคำของเขาแต่ผู้ไม่ชอบธรรมถ้าไม่เพิกเฉยต่อถ้อยคำของเขา ก็จะต่อต้านเขา เมื่อศาสดาได้ชี้ถึงบาปของโลก พวกไฟใจทางโลกต้องการจะปิดปากของศาสดาหรือแสดงอาการว่าศาสดามีได้ดำรงอยู่แทนการกลับใจจากบาปของพวกเขา ความนิยมของประชาชนไม่เคยเป็นสิ่งที่สนับสนุนความจริง ศาสดาหลายคนได้ถูกฆ่าหรือขับไล่ออก ขณะที่เราเข้าใจถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า ท่านสามารถจะคาดหวังได้ว่าเมื่อผู้คนมีความชั่วร้ายมากขึ้น ศาสดาจะเป็นที่นิยมน้อยลงสำหรับพวกเขา”

(“Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” in *Speeches of the year* 1980 (Provo: Brigham Young University Press, forthcoming))

ศาสดาที่มีชีวิตอยู่ทำให้โลกขัดเคือง ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ ได้กล่าวว่า “แม้แต่ในศาสนาจักรหลายคนแสดงอาการที่จะเพิ่มความงามให้แก่สุสานของศาสดาแห่งอดีตกาลและเอาหินขว้างปาศาสดาที่มีชีวิตอยู่ในจิตใจ” (“To His Servants the Prophets,” *Instructor*, Aug.1960 หน้า 257)

ทำไมหรือ? เพราะว่าศาสดาที่มีชีวิตบอกเราถึงสิ่งที่เราจำต้องรู้และต้องทำเดี๋ยวนี้ แต่โลกก็เลือกอยากให้ศาสดาลิ้นชีวิตลงหรือยุ่งแต่กับกิจส่วนตัวของเขา ผู้ที่จะมีอำนาจทางการเมืองบางคนต้องการให้ศาสดาปิดปากเงียบ

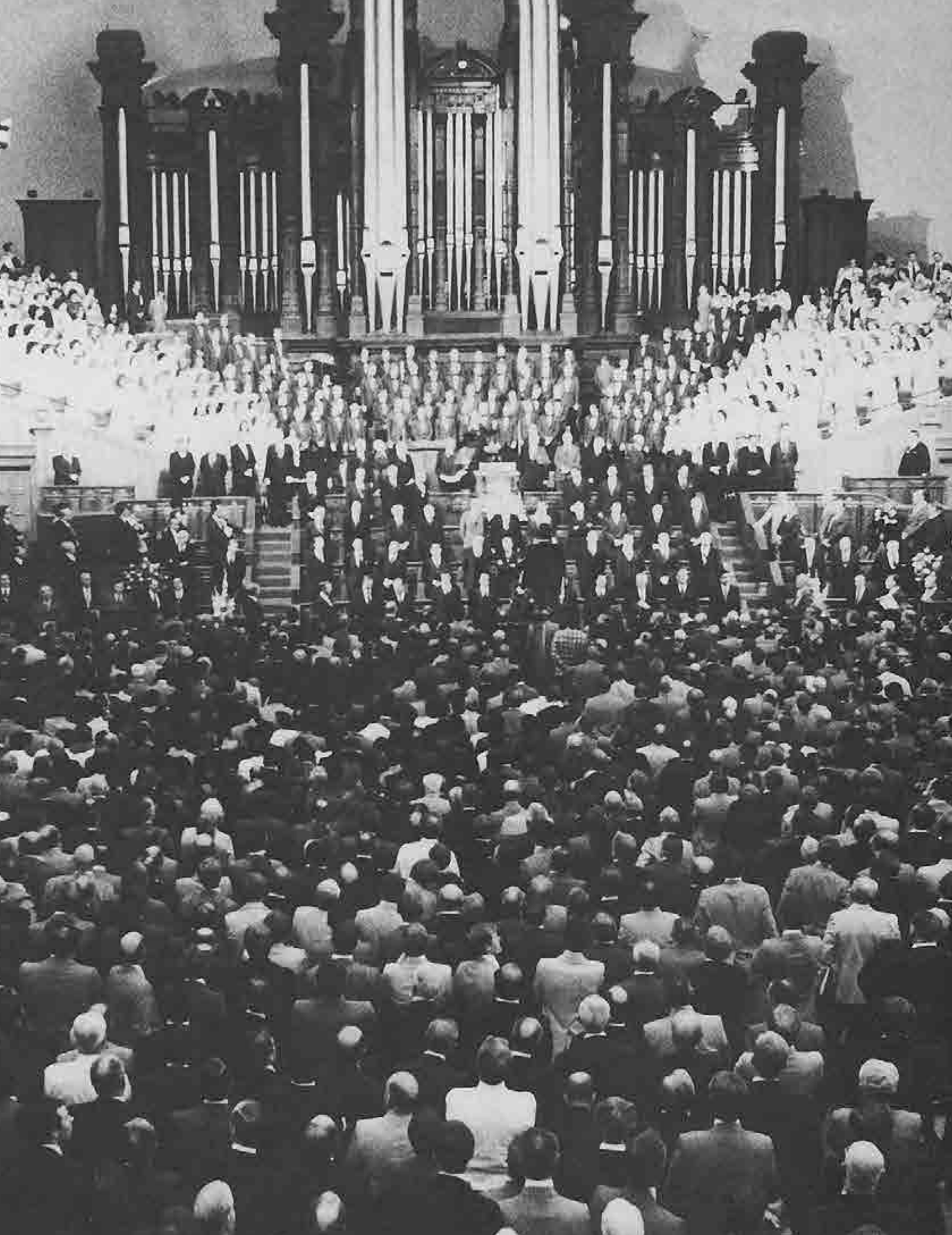

เกี่ยวกับการเมือง ผู้ที่จะมีอำนาจเกี่ยวกับการวิวัฒนาการ
บางคนต้องการให้ศาสดาปิดปากเงียบเกี่ยวกับเรื่องวิ-
วัฒนาการ บัญชีเรื่องเหล่านี้จะมีต่อไปเรื่อยๆ

“การตอบสนองของเราต่อถ้อยคำของศาสดาที่มีชีวิต
อยู่เมื่อเขาบอกเราถึงสิ่งที่เราจำต้องรู้แต่ไม่ยากได้ย็น
เป็นการทดสอบความซื่อสัตย์ของเรา” (Benson, “Four-
teen Fundamentals in Following the Prophets”,
forthcoming)

ผู้คนที่ทำพันธสัญญาต่อพระเจ้าได้ถูกผูกมัดต่อ
พระองค์ในความชอบธรรม ยูดาห์สมัยโบราณได้ตัดสาย
สัมพันธ์นั้นเมื่อมันได้กบฏต่อพระเจ้าและล้มเหลวที่จะ
ใส่ใจถ้อยคำของเยเรมีย์ ผลก็คือมันได้ถูกนำไปเป็น
เชลยในบาบิโลน

คำพยากรณ์แห่ง การรวบรวมในยุคสุดท้าย

(25-1) บทนำ

ศาสดาเยเรมีย์ได้มีชีวิตอยู่ในระหว่างยุคที่ยุงยากที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์ของตะวันออกใกล้สมัยโบราณ เขาเป็นพยานถึงการล่มสลายของอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ (อัสซีเรีย) และการขึ้นสู่อำนาจของอียิปต์ (บาบิโลน) ในท่ามกลางความโกลาหลนี้อาณาจักรแห่งยูดาห์ได้ถูกปกครองโดยกษัตริย์ห้าพระองค์ซึ่งสี่พระองค์นำตำหนิ เยเรมีย์ได้ประกาศข่าวสารของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นเวลาสี่สิบปี โดยเตือนถึงความหายนะที่กำลังมาถึงและร้องขอต่อประชาชาติให้หันกลับสู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างไร้ผล

ระหว่างรัชสมัยอันยาวนานของมนัสเสห์ (ในปี 687-642 ก่อนคริสตกาล) ซึ่งเป็นช่วงก่อนหน้าสมัยของเยเรมีย์เล็กน้อย ยูดาห์ตกเป็นประเทศราชของอัสซีเรีย สภาการณนี้ทำให้การถือรูปเคารพก่อตัวขึ้นใหม่อีก ในกรณีนี้เป็นการผสมผสานของความเชื่อในเทพเจ้าทางโหราศาสตร์ของบาบิโลนกับความเชื่อในเทพเจ้าแห่งการทวีลูกดอกของคานาอัน ดังที่ได้อภิปรายกันมาแล้วโดยลิยาห์ได้ทรงดำเนินการปฏิรูปครั้งใหญ่เมื่อหนังสือแห่งกฎได้ถูกพบในพระวิหาร และเนื้อความในนั้นได้เป็นที่รู้จักกันในหมู่ประชาชนวันจากช่วงเวลาอันสั้นแห่งการปฏิรูปนี้แล้วยูดาห์ได้สิ้นความรู้สึกต่อสิ่งทางวิญญาณเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างสมัยของเยเรมีย์

พระเจ้าได้ทรงแสดงภาพนิมิตแห่งอนาคตซึ่งมอบการวิบัติที่เขาได้แลเห็นไว้ในมโนทัศน์แห่งความหวังแก่เยเรมีย์ เหมือนดังศาสดาคนอื่นๆ ในสมัยของเขา (อิสยาห์ เอสเคียล โฮดชยา) อาโมส มีคาห์และเศคาริยาห์) เยเรมีย์ได้รับการแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลที่กระจัดกระจายจะถูกรวบรวมกันเข้าในวันหนึ่งและว่ายูดาห์จะได้กลับสู่ดินแดนแห่งการครอบครองของมันและว่าในท้ายที่สุดอิสราเอลทั้งปวงจะใหญ่ยิ่ง ภาพนิมิตและคำทำนายนี้ได้ถูกบันทึกไว้โดยเยเรมีย์ และเป็นเวลาหลายศตวรรษ

ได้ให้ความหวังแก่ประชาชาติแห่งผู้คนที่ได้รับความทุกข์ยาก สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญยิ่งในการฟื้นฟูของยุคสุดท้าย

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาเยเรมีย์ 23;30-31, 33 และ 46-51 และหนังสือโอบาดีห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับ เยเรมีย์ 23; 30-31; 33 และ 46-51

(25-2) เยเรมีย์ 23 ผู้ใดคือผู้เลี้ยงแกะที่ชั่วร้าย?

โดยพื้นฐานแล้วบทที่ 23 เป็นคำประณามอันรุนแรงที่มีต่อผู้นำทางศาสนาในสมัยของเยเรมีย์ แต่ในเนื้อความของการกล่าวโทษเหล่านี้มีคำพยากรณ์อันน่าทึ่งเกี่ยวกับอนาคตของอิสราเอล การรวบรวมอันยิ่งใหญ่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ (ข้อ 3-4, 7-8) ซึ่ง “อังกูร (กิ่ง) ซอบธรรม” (พระมาไซยา) จะมาเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล (ข้อ 5-6; ดูข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเยเรมีย์ 23:3 และ 23:4-8 ด้วย) เยเรมีย์ได้แสดงให้เห็นว่า ผู้เลี้ยงแกะ (ผู้นำทางศาสนาแห่งยูดาห์) มิได้เลี้ยงดูและป้องกันพวกแกะทั้งหลาย (อิสราเอล) แต่ได้ทำให้พวกมันแตกกระจายและได้ขับไล่มันออกไป (ลงมันออกห่างจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ) นั่นเป็นเหตุที่เยเรมีย์ได้พยากรณ์ว่าช่วงเวลาหนึ่งในอนาคตจะมีการพบผู้เลี้ยงแกะที่ซอบธรรมซึ่งจะรวบรวมอิสราเอลอีกเพื่อพวกเขาจะสามารถรับใช้กษัตริย์องค์แท้จริงของพวกเขาพระเยซูคริสต์

ส่วนที่เหลือของเยเรมีย์บทที่ 23 จะเป็นตัวอย่างต่างๆ ของบาปของผู้นำทางศาสนาชาวยิว บรรดาปุโรหิตและ “ศาสดา” วลีต่อไปนี้มีค่าควรแก่การสังเกตอย่างยิ่ง :

ทั้งผู้เผยพระวจนะและปุโรหิตก็อธรรม (ข้อ 11)

เขาได้เผยพระวจนะในนามของพระบาอัล และได้ให้ อิสราเอลประชากรของเราหลงไป” (ดู ข้อ 13)

เขาล่วงประเวณีและเดินอยู่ในความมมูสาเขาทั้งหลาย หนูกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว เขาทุกคนเหมือนโสม-โตมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์ (ดู ข้อ 14)

เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเองมิใช่จากพระโอษฐ์ ของพระเจ้า (ดู ข้อ 16)

พวกเขาอบบรรดาผู้ชั่วร้ายว่าพวกเขาสามารถจะมี ล้นติและไม่มีความเลวร้ายในสิ่งที่พวกเขากำลังทำ (ดู ข้อ 16)

พวกเขาได้นำตัวเองสู่การปฏิบัติศาสนากิจและให้การ พยากรณ์โดยปราศจากเปิดเผย (ดู ข้อ 21)

พวกเขา กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสว่า” เมื่อพระเจ้ามิได้ตรัส กับพวกเขา (ดู ข้อ 31)

(25-3) เยเรมีย์ 23:3 สัญญาแห่งการรวบรวมในยุค สดท้าย

เอิลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ได้สอนว่า แรกทีเดียว การรวบรวมอิสราเอลหมายถึงว่าพวกเขาได้รับการเปลี่ยน ใจสู่ศาสนาจักร:

“การรวบรวมอิสราเอลประกอบด้วยการรับความจริง การได้รับความรู้ที่แท้จริงของพระเจ้า และการกลับคืน สู่คอกที่แท้จริงของผู้เลี้ยงแกะที่ดี ในภาษาของพระคัม- ภีร์มอรมอนมันประกอบด้วย “ถูกนำกลับคืนสู่ศาสนา- จักรและคอกที่แท้จริงของพระเจ้า” และได้รับการ ‘รวม’ และ ‘สถาปนาขึ้น’ ใน ‘ดินแดนแห่งพันธสัญญา’ (ดู 2 นิไฟ 9:2)” (“Come: Let Israel Build Zion” *Ensign*, May 1977 P.117)

เมื่อกล่าวถึงการฟื้นฟูอันยิ่งใหญ่ในยุคสุดท้ายแห่งเชื้อ สายอิสราเอล ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยูคิมบอลล์ ได้กล่าวว่า:

“ผู้คนที่ยิ่งใหญ่กลุ่มหนึ่งได้ออกจากเขตโลกเก่าในยุค

ของหอคอยแห่งบาเบล”

“อีกกลุ่มหนึ่งได้ออกจากเขตโลกเก่าเมื่อ 600 ปี ก่อน คริสตศักราชและนับจากวาระที่โคลัมบัสได้มาถึงอเมริกา กลุ่มคนมากมายที่ได้มาสู่อเมริกาจากเขตโลกเก่า พระ- เจ้าได้ทรงควบคุมสิ่งเหล่านี้ในพระหัตถ์และเฝ้าดูมันอยู่ พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ไม่ช้าก็เร็วเชื้อสายอิสราเอลจะ กระจัดกระจายไปทั่วผืนแผ่นดินโลก” (1 นิไฟ 22:3) และบัดนี้พระองค์ตรัสว่า “เราจะรวบรวมฝูงแกะของเรา ที่เหลืออยู่ออกจากประเทศที่ปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขา ไปอยู่นั้น” (เยเรมีย์ 23:3)

“การรวบรวมอิสราเอลกำลังรุดหน้าไปในบัดนี้ ผู้คน นับแสนกำลังได้รับการบัพติศมาเข้าสู่ศาสนาจักรฯ ผู้คน อีกนับล้านๆ จะเข้าร่วมกับศาสนาจักรฯ และนี่คือวิธีที่ เราจะรวบรวมอิสราเอล พวกเขาอังกฤษจะรวมกันใน ประเทศอังกฤษ พวกเขาบราซิลจะรวมกันในบราซิลดั่ง นั้นองค์ประกอบสำคัญแห่งประวัติศาสตร์ได้กำลังเป็น ผลสำเร็จแล้ว

“มันจะเสร็จไปได้ด้วยงานการสอนศาสนา มันเป็น ความรับผิดชอบของท่านที่ร่วมกับงานการสอนศาสนา” (In Conference Report, Sao Paulo Brazil Area Conference, Feb.-Mar. 1975, P.73)

ทันทีที่เราได้เข้าใจว่าการรวบรวมอันยิ่งใหญ่แห่งยุค สดท้ายประกอบด้วยแรกที่เดียวการเข้าสู่พันธสัญญา (การร่วมกับศาสนาจักรฯ) ครั้นแล้วการพยากรณ์แห่ง การฟื้นฟูเชื้อสายของอิสราเอลในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมก็แจ่มชัดขึ้นอย่างมาก ยกตัวอย่าง เช่น “ผู้เลี้ยงแกะ...ผู้จะเลี้ยงดูเรา” คือศาสดาและผู้นำ ฐานะปุโรหิตทั้งหลายที่ชอบธรรม (ซึ่งไม่เหมือนกับเหล่า ปุโรหิตและศาสดาในสมัยของเยเรมีย์) ผู้จะนำผู้คน ของพวกเขาให้ทำดีและเชื่อฟังพระเจ้า (ดู ข้อความสั้น และคำวิจารณ์เกี่ยวกับเยเรมีย์ 30:3,8)

(25-4) เยเรมีย์ 23:4-8 ผู้ใดคืออังกู(กิง)ชอบธรรม ของดาวิด?

“อังกู” และ “ดาวิดใหม่” ได้รับการอธิบายไว้ในข้อ ความสั้นและคำวิจารณ์สำหรับอิสยาห์ 11:1 แน่นนอนที่ ว่ากิงและกษัตริย์คือพระเจ้าพระเยซูคริสต์เมื่อพระองค์

เสด็จกลับสู่แผ่นดินโลกเพื่อปกครองในฐานะกษัตริย์ และพระเจ้าแห่งพระเจ้า (วิวรณ์ 17:14 ดู วิวรณ์ 19:16 ด้วย)

(25-5) เยเรมีย์ 30:3,8 ในวันสุดท้าย พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอล

บทที่ 30-33 บอกเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของศาสดาถึงการฟื้นฟูของอิสราเอลและยูดาห์ในยุคสุดท้าย และถึงการทำพันธสัญญาใหม่และเป็นนิจของพระเจ้ากับพวกเขา สิ่งเหล่านี้มีความหมายสำคัญสำหรับลัทธิชนยุคสุดท้ายและควรได้รับการศึกษาอย่างเอาใจใส่

เอลเดอร์เฮซรา แพพท์ เบนสัน ได้กล่าวถึงการรวบรวมในยุคสุดท้ายว่ามีอยู่ “สามด้าน: การรวบรวมอิสราเอลมาสู่ดินแดนแห่งไซอัน ซีกโลกอเมริกา การกลับคืนมาของเผ่าทั้งสิบจากดินแดนฝ่ายเหนือ; และการสถาปนาชาวยิวขึ้นใหม่ในปาเลสไตน์ในฐานะผู้คนที่ได้รับการเลือกของพระเจ้าเป็นเจ้า

“เรื่องอัศจรรย์แห่งการกลับคืนมาของชาวยิวนี้จะเป็นหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และพระคัมภีร์มีความชัดเจนอย่างยิ่งเกี่ยวกับข้ออ้างอิงถึงความจริงนี้อิสยาห์ได้กล่าวว่า พวกเขาจะรวบรวม ‘ยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก’ และ ‘วางเขาไว้ในแผ่นดินของพวกเขา’ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะ ‘สร้างสิ่งสูญเสียดังเดิมใหม่’ และ ‘ซ่อมแซมเมืองเดิมของเขา’ (ดู อิสยาห์ 11:11-12)

“เยเรมีย์ผู้พยากรณ์อย่างชัดเจนถึงการกระจัดกระจายของพวกเขาได้แถลงด้วยว่าพระองค์จะ ‘ทรงทำให้เขากลับคืนสู่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขา และเขาจะได้อิถกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น’ และ ‘สร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขามาแต่เดิมนั้น’ (เยเรมีย์ 30:3 และ 33:7)” (In Conference Report, Apr. 1950, P.75)

เยเรมีย์ 30:3 มีหลายความหมายมันหมายถึงการกลับคืนมาของพวกยิวหลังการเป็นเชลยนานเจ็ดปีในบาบิโลน มันหมายถึงการฟื้นฟูชาวยิวสู่แผ่นดินบ้านเกิดของพวกเขาในยุคสุดท้ายด้วยหลังจากที่พวกเขาได้ถูกทำให้กระจัดกระจายไปเป็นครั้งที่สองจากปาเลสไตน์และมันหมายถึงถึงการกลับคืนของเผ่าทั้งสิบจากดินแดนฝ่ายเหนือ ขอให้สังเกตว่าพระเจ้าจะทรงนำพวกเขามา

แยกที่ได้กล่าวถึงไว้ในข้อ 8 คือแยกแห่งการกตัญญูของเนบูคัดเนสซาร์ ค.พ. 113:9-10 อธิบายว่าอะไร คือ “พันธะนะ” ที่กล่าวไว้ในเยเรมีย์ 30:8

(25-6) เยเรมีย์ 30:9 ดาวิดยุคสุดท้าย กษัตริย์แห่งอิสราเอล

อีกครั้งหนึ่งที่ได้มีการกล่าวถึงดาวิดยุคสุดท้ายซึ่งจะทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล บางครั้งพระองค์ได้รับการเรียกว่า “อังกูร” (เยเรมีย์ 23:5 33:15) เนื่องจากพระเยซูซึ่งทรงเป็นกษัตริย์แห่งดาวิดยุคสุดท้ายทรงเป็นกิ่งแห่งเชื้อสายแต่โบราณกาลของดาวิด (ดู มัทธิว 1:1 และ 12:23 22:42 และข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 11:1)

(25-7) เยเรมีย์ 30:11-24 “ในวาระสุดท้ายเจ้าจะเข้าใจข้อความนี้”

มันคือพระเจ้าพระเยซูคริสต์ผู้ที่จะทรงช่วย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าผู้ไถ่แห่งอิสราเอล อย่างไรก็ตามพระองค์มิได้ทรงเพิกเฉยต่อบาปแห่งผู้คนของพระองค์ “คนรัก” ที่ได้ลิ้มอิสราเอลคือพระเจ้าปลอมซึ่งภรรยาที่ไม่ซื่อของพระยะโฮวาห์ (อิสราเอล) ได้แสวงหา ไม่มีผู้ใดตามมาช่วยเว้นแต่พระเจ้าผู้ซึ่งทรงรักอิสราเอลและทรงสัญญาว่า : “ผู้ใด (ชาวเคลเดีย) ที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน” (โดยชาวมีเดีย และเปอร์เซีย) พวกอัสซีเรียได้ถูกทำลายโดยพวกมีเดียและเปอร์เซีย พวกชาวอียิปต์และเปอร์เซียได้ถูกทำลายโดยพวกชาวกรีก ประชาชาติเหล่านี้ได้สลายลงสิ้นแล้วในบัดนี้ ทว่าพวกชาวยิวยังคงดำรงอยู่ในฐานะผู้คนที่โดดเด่น ในยุคสุดท้ายอิสราเอลจะเป็นผู้คนที่พระเจ้าและพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาตามที่ทรงปรารถนาในกาลเริ่มต้น พระเจ้าทรงสัญญาต่ออิสราเอลว่า: ในวาระสุดท้ายเจ้าจะเข้าใจข้อความนี้” ในเวลาสุดท้ายนี้เท่านั้นที่สัญญาเหล่านี้ได้เป็นที่เข้าใจกันที่เราจะเข้าใจโดยสมบูรณ์ในสิ่งที่เยเรมีย์และศาสดาคนอื่นๆ ได้กล่าวไว้

(25-8) เยเรมีย์ 31:6-9 พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจายด้วยพระองค์เอง

คนเผ่ายามที่ได้รับการกล่าวถึงในข้อ 6 คือบรรดา

ศาสนาที่ขอบธรรมในยุคนสุดท้าย (ดู เอเสเคียล 3:16-21 ด้วย) ในยุคนสุดท้ายเขาเหล่านี้จะร้องบอกต่อผู้คนที่ปวงให้ร่วมกันในการสักการะอันถูกต้องต่อพระเจ้า (ดู ค.พ. 1:1-2) ข้อ 8 กล่าวถึงการรวบรวมอิสราเอลที่มาจากดินแดนทางฝ่ายเหนือ (ดู ค.พ. 110:11;133:26) และมาจากฝั่งทะเลหรือสุดแผ่นดินโลก

พระเจ้าพระองค์เองจะทรงรวบรวมอิสราเอล

เฮลเดอร์ เลอแกรนท์ ริชาร์ด ได้กล่าวถึงการรวบรวมนี้ว่า เราจะนำเขามา...เขาจะกลับมา *ที่นี่* เป็นหมู่ใหญ่ นี่คือบางสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ ขอให้สังเกตว่าเยเรมีย์มิได้กล่าวว่าพวกเขาจะกลับ *ที่นั่น* ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งการพยากรณ์ได้ถูกกระทำไว้ แต่ *ที่นี่* อันเป็นสถานที่ห่างไกลออกไป เขารู้ว่าใจเซฟ จะได้รับมอบแผ่นดินแห่งใหม่ “ในที่สุดแห่งเนินเขาอันเป็นนิจ” (ดู ปฐมกาล 49:22-26 และเฉลยธรรมบัญญัติ 33:13-17” (Israel! Do you know? pp.177-78)

ข้อ 9 หมายถึงอิสราเอลกลับคืนมาด้วยการร่ำไห้ พวกเขาร่ำไห้เพราะรู้ว่าความทุกข์ที่พวกเขาได้ทนรับตลอดเวลานับศตวรรษได้มีขึ้นเนื่องจากพวกเขาได้ละทิ้งพระเจ้าพระเยซูคริสต์ซึ่งจะทรงนำพาพวกเขาในยุคนสุดท้าย (ดู เยเรมีย์ 50:4 และ เศคาริยาห์ 12:10)

(25-9) เยเรมีย์ 31:10-14 “พวกเขาจะไม่เสียใจไปเกินกว่านี้อีกเลย”

ข้อความพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงภาพถึงความสุขและความยินดีอย่างใหญ่หลวงที่มีมากับการกลับคืนของอิสราเอลสัญญาแห่งความอุดมมอย่างยิ่ง (ข้อ 12) และความมหัศจรรย์ (ข้อ 13) และการสิ้นสุดของความเสียใจ (ข้อ 15-16) เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับสัญญาที่ได้ถูกให้ไว้ในบทอื่นๆ แห่งความรันทด อ้างว้าง และการคร่ำครวญเพื่อยูดาห์แม้ยูดาห์มิได้ใส่ใจในคำเตือนของเยเรมีย์และคำพยากรณ์อันน่าพิริบพิริวงของเขาได้เกิดเป็นจริง ความหวังของวันที่สว่างไสวกว่าก็ได้ถูกประทานให้ไว้ในที่นี้อย่างชัดเจน

ในขณะที่การบรรลุผลอย่างเต็มที่ของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังอยู่ในอนาคตกาล เฮลเดอร์ เลอแกรนท์ ริชาร์ด ได้แลเห็นความสอดคล้องระหว่างข้อ 7-14 กับประวัติศาสตร์ในระยะเริ่มแรกของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลิตธิชนยุคสุดท้าย ลิตธิชนได้ออกจากนอวดด้วยการร่ำไห้และการร้องวิงวอน พวกเขาได้ออกจากบ้านอันสวยงามของพวกเขาเพราะต้องการจะทำดังนี้เขาได้แลเห็นน้ำในแม่น้ำที่พวกเขาได้เดินเลียบไปในทางตรงเป็นเสมือนแม่น้ำนอร์ธแพริท์ท์ซึ่งพวกเขาได้เดินทางไปเป็นระยะทางประมาณหกร้อยไมล์ การร้องเพลงอยู่บนที่สูงของคิโยนหมายถึงคณะนักร้องทาเบอร์นาเคิล ตามที่เฮลเดอร์ริชาร์ดเชื่อ ความเศร้าโศกของเขากลับเป็นความชื่นบาน (ดู ข้อ 13) หมายถึงการที่ลิตธิชนได้พบความสุขร่วมกันในการเดินร่ำและกิจการมอื่นๆ รวมถึงในการประชุมแสดงประจักษ์พยาน

“โดยที่สมาชิกแห่งฐานะปุโรหิตในศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลิตธิชนยุคสุดท้ายมิได้รับค่าจ้างในการรับใช้ของพวกเขาเป็นเวลาแรมปีเพื่อทำงานการสอนศาสนาในประชาชาติต่างๆ แห่งแผ่นดินโลก โดยใช้ค่าใช้จ่ายของตัวเองและมีได้รับการคืนเงินจากศาสนาจักรฯ ทว่าในหัวใจของพวกเขา รู้สึกว่าได้รับรางวัลมากกว่าผู้นำทางศาสนาใดๆ ในโลกเนื่องมาจากความสุขและความพอใจที่พระเจ้าทรงมอบไว้ในหัวใจของพวกเขาซึ่งไม่สามารถซื้อหามาได้ด้วยเงิน ฉะนั้นพระองค์ “จะเลี้ยงจิตใจปุโรหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์และประชากรของเราจะ

พอใจด้วยของดีของเรา” (Richards, Israel! Do you know? pp.177-79)

(25-10) เยเรมีย์ 31:15-17 ราเชลร้องไห้เพื่อลูกๆ ของนาง

ราเชลผู้เป็นคู่ครองอันเป็นที่รักของยาโคบปรารถนาอย่างที่สุดที่จะมีลูก ในที่นี้นางได้ถูกบรรยายให้เห็นว่ากำลังร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อลูกๆ ของนาง และปฏิเสธที่จะได้รับการปลอบโยนเนื่องจากนางไม่มีลูก เนื่องจากพวกเขาได้ถูกนำตัวไปเป็นเชลย

“การคร่ำครวญของราเชลเป็นที่ได้ยินในเรมาห์ซึ่งเป็นเมืองชายแดนที่น่ารื่นรมย์ที่สุดระหว่างราชอาณาจักรทั้งสอง ฉะนั้นเสียงครวญครางที่ได้ดังขึ้นไปทั้งใกล้และไกล และสามารถได้ยินในยูดาห์... ความพินาศของผู้คนแห่งอิสราเอลโดยพวกชาวอัสซีเรียและพวกเคลเดียเป็นสัญลักษณ์ของการสังหารหมู่ทารกในเบธเลเฮมดังที่มัทธิวได้เล่าไว้ในพระกิตติคุณของเขา (ในหนังสือมัทธิว 2:18) โดยเหตุจากบาปที่ได้นำพาลูกหลานแห่งอิสราเอลสู่การเนรเทศได้วางพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ว่าเฮโรดชาวเอโดมได้กลายเป็นกษัตริย์ปกครองชาวยิว และปรารถนาที่จะทำลายกษัตริย์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริงแห่งอิสราเอล เพื่อที่จะเสริมความเข้มแข็งให้แก่การครอบครองแห่งพระองค์เอง” (C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the old Testament*, 8:2:25-26)

(25-11) เยเรมีย์ 31:22 อะไรหมายความว่า “ผู้หญิงล้อมผู้ชาย”?

หลายครั้งในการเขียนแบบของฮีบรู อิสราเอลถูกพรรณนาว่าเป็นหญิงและบางครั้งในฐานะเจ้าสาว สัมพันธภาพฉันท์สามีภรรยาระหว่างหญิง (อิสราเอล) กับสามี (พระเจ้าพระเยซูคริสต์) ถูกใช้เพื่อบรรยายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เชื่ออันอ่อนหวาน พระเจ้าทรงใช้สัมพันธภาพนี้มากมายหลายครั้งในพระคัมภีร์เพื่อเป็นตัวอย่างแห่งความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะใส่พระทัยคุ้มครอง และให้พรแก่ผู้คนที่ทำพันธสัญญากับพระองค์

“ในข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ต่อหน้าเรบัดนี้ (คำภาษาฮีบรูที่ได้รับการแปลว่าล้อม) ซึ่งแสดงถึงการล้อมรอบด้วยความรักและการใส่ใจอันเป็นการปฏิบัติที่เหมาะสมตามธรรม-

ชาติระหว่างฝ่ายที่แข็งแรงกว่าต่อผู้อ่อนแอและต้องการความช่วยเหลือ และสิ่งใหม่ที่พระเจ้าทรงสร้างประกอบด้วยการนี้คือหญิงอันมีธรรมชาติที่อ่อนแอกว่าและต้องการความช่วยเหลือจะโอบล้อมชายฝ่ายที่แข็งแรงกว่า ด้วยความรักและการขอร้อง ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างอิสราเอลต่อพระเจ้า เป็นการอ้างอิงถึงพันธสัญญาใหม่ที่พระเจ้าทรงตกลงกับผู้คนของพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อผู้คนของพระองค์โดยการลดพระองค์มาสู่พวกเขาเพื่อพวกเขาจะสามารถโอบกอดพระองค์อย่างมีความรัก นี่คือการแห่งความหมายแบบของพระมาไซยาของถ้อยคำนี้” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 8:2-30)

(25-12) เยเรมีย์ 31:29-30 “บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เห็ดฟัน”

สุภาษิตนี้เสนอข้อคิดที่ว่าเด็กๆ ได้รับผลกระทบจากสิ่งที่พ่อแม่ของพวกเขาเป็นอยู่และกระทำเป็นที่แน่ชัดว่าพวกเขาวิวัฒนาการได้มีความคิดผิดๆ เกี่ยวกับเด็กๆ ของผู้บิดาบาป โดยมองข้ามคำกล่าวที่กำหนดคุณลักษณะไว้ในอพยพ 20:5-6 ในบทนี้เยเรมีย์ได้แก้ไขพวกเขาวิวัฒนาการ (เอเสเคียล 18:1-4) ไม่มีสิ่งใดในอพยพ 20:5-6 สนับสนุนด้วยเหตุผลคำกล่าวที่ว่า (ในการแปลความขั้นสุดท้าย) ลูกๆ จะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของพ่อแม่ อย่างไรก็ตามที่ข้อความต่อไปนี้ แสดงให้เห็น เด็กๆ อาจต้องรับทุกข์อันเนื่องมาจากเหตุแห่งบาปของพ่อแม่:

“มีชายผู้หนึ่งซึ่งขัดขืนต่อการถูกลงโทษจากตำแหน่งในศาสนาจักร เขารู้ว่าตำแหน่งก็คือการมอบความหวังใจให้โดยชั่วคราวแต่เขาได้วิพากษ์วิจารณ์ฝ่ายประธานผู้นำที่ได้ปลดเขาโดยการกล่าวว่ามีได้มีการรับรู้ที่ถูกต้อง เวลายังไม่เหมาะสม มันเป็นผลสะท้อนของการมีประสิทธิภาพของเขา เขาได้สร้างกรงขังตัวเองอย่างขมขื่น ได้ทำให้ตัวเองขาดที่จะมาร่วมการประชุมและให้เหตุผลในการแยกตัวของเขาห่างไปว่าถูกต้อง ลูกๆ ของเขาได้รับส่วนจากความขุ่นเคืองของเขาและลูกๆ ของลูกๆ ของเขาด้วยในบั้นปลายแห่งชีวิตเขาได้คิด และเมื่อเกือบสิ้นลมปรานก็กลับใจ ครอบครัวของเขามีได้รู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงที่บัดนี้เขาจะยอมมอบชีวิตให้เพื่อให้คนอื่นเหล่านี้ได้กระทำ ช่างเป็นการเห็นแก่ตัวเหลือเกิน! ความ

หญิงโยโสนำพาให้กินองุ่นเปรี้ยวและบรรดาผู้บริสุทธิ์ต้องเซ็ดฟัน “มันเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะต้องเตะต๋อยปฏัก”

“เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กเราใช้คำกล่าวที่ว่า “เขาแยบไบน้ำของเขาโดยการตัดจมูกออก” สำหรับพวกเรานั้นหมายความว่าบุคคลนั้นกำลังขัดขึ้นต่อโชคชะตา ขัดขึ้นต่อสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ทำร้ายตัวเองเพื่อหยันผู้อื่น ยอมให้หัวแม่เท้าของเขาหักเพื่อให้สะใจความโกรธอันไร้ความคิดของเขา

“ลูกที่น่ารักแปดคนได้เป็นพรจากการแต่งงานในพระวิหารของชายและหญิงคู่หนึ่งซึ่งในภายหลังมิได้รับใบรับรองเพื่อเข้าสู่พระวิหาร พวกเขาจะไม่ยอมรับการทำงานจากอธิการวัยเยาว์ผู้นั้น ทำไมพวกเขาจะต้องถูกบั่นทอนและทำให้เกิดความอับอาย? พวกเขาสมควรน้อยกว่าคนอื่น ๆ หรือพวกเขาโต้แย้งว่าอธิการผู้เยาว์นี้เข้มงวดเกินไป เครื่องคำสอนเกินไป พวกเขาจะไม่เข้มแข็งอีกและจะไม่เข้าสู่ประตูของโบสถ์นั้นอีกตราบเท่าที่อธิการผู้นั้นทำหน้าที่นำอยู่ พวกเขาจะแสดงให้เขาได้เห็น ประวัติของครอบครัวนี้ นำเศร้านักเด็กสี่คนหลังมิได้รับบัพติศมา เด็กสี่คนแรกไม่เคยได้รับการแต่งตั้งและพิธีเอ็นดาว-เมนต์ หรือได้รับการผนึก ไม่มีงานการสอนศาสนาที่ได้ทำโดยครอบครัวนี้ ทุกวันนี้พ่อแม่อารมณ์ไม่ดี ยังคงทำหาย พวกเขาได้คลุมตนเองไว้ด้วยเมฆที่คำสวดอันชอบธรรมไม่สามารถผ่านเข้าไปได้ (ดู บทเพลงคร่ำครวญ 3:44)

“องุ่นเปรี้ยว! เป็นอาหารที่ไม่ให้ความสุข” (Spencer W. Kimball Conference Report Apr. 1955 p.95)

(25-13) เยเรมีย์ 31:31-34 การฟื้นฟูพระกิตติคุณ

ข้อ 31-34 เกี่ยวกับการฟื้นฟูพระกิตติคุณโดยผ่านศาสดาโจเซฟ สมิท และวันเวลาที่พันธสัญญาแห่งพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับการสถาปนากับผู้คนของพระองค์โดยแท้จริง โจเซฟ สมิทได้กล่าวถึงวันนั้นว่า “ในที่สุดวันเวลาได้มาถึงเมื่อพระผู้เป็นเจ้าของเอบราเฮม ไอแซค และเจacob ได้เื้ออมพระหัตถ์ออกมาเป็นครั้งที่สองเพื่อจะกอบกู้ผู้คนที่อยู่เหลือของพระองค์...และสถาปนากันพันธสัญญานั้นต่อพวกเขาซึ่งได้รับการสัญญาไว้เมื่อบาป

ของพวกเขาจะได้ถูกนำไป (ดู อิสยาห์ 11 โรมัน 11:25-27 และ เยเรมีย์ 31:31-33) พันธสัญญานี้ยังไม่เคยได้รับการสถาปนากับเชื้อสายแห่งอิสราเอลหรือกับเชื้อสายแห่งยูดาห์ เพราะมันต้องการผู้ร่วมสัญญาสองฝ่ายที่จะทำพันธสัญญา และผู้ร่วมสัญญานี้ต้องยินยอมต่อกันหรือมิฉะนั้นจะไม่มีการทำพันธสัญญา

“พระคริสต์ในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์ได้เสนอที่จะทำพันธสัญญากับพวกเขาแต่พวกเขาได้ละทิ้งพระองค์และข้อเสนอแห่งพระองค์และด้วยประการฉะนี้พวกเขาได้ถูกตัดออกไปและไม่มีการทำพันธสัญญากับพวกเขาในเวลานั้น แต่การไม่เชื่อของพวกเขามิได้ทำให้สัญญาแห่งพระผู้เป็นเจ้าปราศจากผลไม่เลยเนื่องจากได้มีอีกวันหนึ่งซึ่งกำหนดไว้ในดาวิด ซึ่งเป็นวันแห่งพลังอำนาจของพระองค์และแล้วผู้คนของพระองค์ (อิสราเอล) ควรเป็นผู้คนที่เต็มใจและพระองค์จะเขียนกฎของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา บาปและความผิดบาปของพวกเขาพระองค์จะไม่จำมันอีก

ศาสดาโจเซฟ สมิท

“ฉะนั้นหลังจากที่วงค์วานที่ได้รับการเลือกไว้นี้ได้ละทิ้งพระคริสต์และข้อเสนอของพระองค์ ผู้ประกาศข่าว

แห่งความรอดได้กล่าวต่อพวกเขา “นี่แน่ะ เราได้หันไปสู่ชนต่างชาติ” และชนต่างชาติได้รับพันธสัญญาและได้ถูกตอ กิ่งไว้ในที่ซึ่งวงศัวัณที่ได้รับการเลือกได้ถูกหักออก แต่ชนต่างชาติมิได้คงอยู่ในความดีแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ แต่ได้ลาจากศรัทธาที่ครั้งหนึ่งได้ถูกมอบแก่ลัทธิชน และได้ทำลายพันธสัญญาที่บิดาของพวกเขาได้สถาปนาไว้ (ดู อีสยาห์ 24:5)

“และบัดนี้ยังเหลืออะไรให้ทำอีกในสถานการณ์ดังนี้ ข้าพเจ้าจะบอกท่านสืบไปว่าพระเจ้าทรงต้องการสิ่งใด จากผู้คนที่สูงส่งและต่ำต้อย ร่ำรวยและยากจน ชายและหญิง ธรรมจารย์และประชาชนผู้คงแก่เรียน ทางศาสนาและผู้มิได้เรียนรู้มาก เพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมในพระวิญญูณบรสิสุทธิแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอย่างเต็มที่และหนีพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งพร้อมแล้วที่จะระเบิด (แตกกระจาย) สู่ประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก จงกลับใจจากบาปทั้งสิ้นของท่าน และรับ บัพติศมาในน้ำเพื่อการไถ่สิ่งเหล่านี้ในพระนามแห่งพระ บิดา พระบุตรและพระวิญญูณบรสิสุทธิ และรับพิธีการ แห่งการวางมือจากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งและผนึกภายใต้ อำนาจนี้เพื่อท่านจะได้รับพระวิญญูณบรสิสุทธิแห่งพระเจ้า เป็นเจ้า และการนี้เป็นไปตามพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ และพระคัมภีร์มอรมอนและเป็นหนทางเดียวที่มนุษย์จะ สามารถเข้าสู่อาณาจักรชั้นสูง เหล่านี้เป็นข้อกำหนดของ พันธสัญญาใหม่นี้” (History of the church, 1:313-14)

(25-14) เยเรมีย์ 31:34 “ทุกคนจะรู้จักพระเจ้า”

เมื่อกล่าวถึงคำสัญญาแห่งการพยากรณ์นี้ ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้กล่าวว่า “พระเจ้าได้สัญญาว่าเวลา จะมาถึงเมื่อมนุษย์ทุกคนจะเป็นผู้สอนสำหรับตัวเอง นั่นคือเขาจะรู้อันเนื่องมาจากการดำรงชีวิตอย่างชอบ ธรรมว่าจะทำอะไร เขาจะเต็มไปด้วยพระวิญญูณแห่ง พระเจ้ากระทั่งว่าเขาจะได้รับการนำทางและอำนวยความสะดวก ในการทำสิ่งที่ถูกต้องโดยปราศจากความจำเป็นที่จะต้อง ให้ใครสักคนเข้ามาในบ้านของเขาและทำให้ให้เป็นระเบียบ บัดนี้เป็นเวลาที่ดีสำหรับเราที่จะเริ่มต้น” (*Doctrine of Salvation* 1:319 บทที่ 18)

(25-15) เยเรมีย์ 31:36 คำเตือนเพื่ออิสราเอล

พระเจ้าซึ่งได้ทรงทำงานแสนยาวนาน และแสนหนัก เพื่อสถาปนาผู้คนที่ชอบธรรมของพระองค์ ตรัสว่าถ้าพิธี การฐานะปุโรหิตที่เป็นสิ่งช่วยให้รอดและสูงส่งเหล่านั้น ได้สิ้นสุดลง อิสราเอลก็จะสิ้นสุดลงด้วยตลอดกาลนาน แน่แน่นอนว่าคำแถลงนี้ชี้ถึงความสำคัญของพิธีการต่างๆ ในแผนการของพระเจ้า

(25-16) เยเรมีย์ 33:3-14 คำพยากรณ์แห่งยุคสุดท้าย

พระเจ้าทรงรอบรู้ทุกสิ่งดังนั้นพระองค์ทรงล่วงรู้อนาคต คำพยากรณ์คือประวัติศาสตร์ของอนาคตกาลนั้น คือประวัติศาสตร์ที่กลับทิศทางใน เยเรมีย์ 33:3-14 พระเจ้าได้ทรงกล่าวถึงการฟื้นฟูของอิสราเอลและยูดาห์ ในยุคสุดท้ายอีกขอให้สังเกตภาษาที่พระองค์ทรงใช้ในการบรรยายถึงขบวนการนี้ “เราจะรักษาเขาทั้งหลายให้ หาย...เราจะชำระโทษบาปของเขา...เราจะให้ภัยโทษ บาป”

ในวันสุดท้ายแม้กระทั่งดินแดนที่รกร้างจะได้ถูกฟื้นฟู สู่สภาพเดิมของมัน (ดู ข้อ 12) นครที่ครั้งหนึ่งเคยรกร้าง จะกลับเต็มไปด้วยผู้คนและฝูงสัตว์อันอุดมที่สุดอีก (ใน คัมภีร์ภาษาไทย ใช้คำว่านับอยู่แล้ว...) พระเจ้าจะทรง ทำทุกสิ่งดังที่พระองค์ได้สัญญาต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล และเชื้อสายแห่งยูดาห์ (ดู ข้อ 14)

(25-17) เยเรมีย์ 33:15-16 อังกูรของดาวิด

“เราจะให้อังกูรชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่าน จะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดิน” (ข้อ 5) คือพระเยซูคริสต์ (ดู อีสยาห์ 11:1 และ เยเรมีย์ 23:5-6) เมื่อเหตุการณ์แห่งยุคมิลเลเนียมได้เกิดขึ้นพวก ยิวจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในเยรูซาเล็ม

ส่วนสุดท้ายของข้อ 16 มิได้มีการแปลความที่ตื้นๆ เนื่องจากมันแสดงนัยเยรูซาเล็มเองนั้นจะได้รับการเรียกว่า “พระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรมของเรา” ตามความเห็นของแอดัม คล้าค มันควรอ่านได้ว่า “และพระองค์นี้ ผู้ซึ่งจะทรงเรียกมันคือพระเจ้าเป็นผู้ทรงมีเหตุผลถูกต้องของเรา” นั่นคือพระเยซูคริสต์พระองค์เองอังกูรของ

ดาวิด (The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes, 4:344)

(25-18) เยเรมีย์ 33:17-26 มาเป็นบุตรชายและบุตรหญิงของพระคริสต์

ลูกหลานของดาวิดหรือบรรดาผู้ที่ได้กลับใจจากบาปของพวกเขา ยอมรับพิธีการแห่งพระกิตติคุณรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และติดตามดาวิดใหม่ พระเยซูคริสต์ กษัตริย์เบนจามินทรงอธิบายถึงแนวความคิดนี้แก่ผู้คนของพระองค์หลังจากที่พวกเขาได้แสดงออกถึงความตั้งใจที่จะทำพันธสัญญาต่อพระผู้เป็นเจ้าที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และเชื่อฟังบัญญัติแห่งพระองค์ (ดู โมไซยา 5:7)

อับนาไดได้อธิบายไว้ด้วยว่ามันหมายความว่า อย่างไรก็ตามที่จะเห็นลูกหลานของพระคริสต์ (ดู โมไซยา 15:11-13)

(25-19) เยเรมีย์ 46 การครอบครองอียิปต์โดยบาบิโลน : อิสราเอลจะปลอดภัย

“เสื้อเกราะ” ในข้อ 4 คือเกราะป้องกันซึ่งตามปกติแล้วทำขึ้นจากเกล็ดที่ทับซ้อนกันเหมือนเกล็ดของปลา “วันแห่งพระเจ้า” (ข้อ 10) หมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง (ดู โยเอล 1:15 และ อาโมส 5:18) มันจะเป็น “วันแห่งการแก้แค้นที่แก้แค้นศัตรูของพระองค์” (ข้อ 10) สำหรับผู้ชั่วร้ายมันจะเป็นวันอันน่ากลัว แต่สำหรับผู้ที่ได้เตรียมตัวไว้มันจะเป็นวันอันยิ่งใหญ่ (ดู มาลาคี 4:5) ข้อ 14 และ 25 กล่าวถึงเมืองในอียิปต์ โน เป็นนามแห่งนครของจูปีเตอร์หรืออียิปส์ อียิปต์ได้ถูกพรรณนาว่าเป็นโคสาวที่งามแต่ความพินาศจะมาสู่มันจากทางเหนือ (บาบิโลน) (ดู ข้อ 20) อย่างไรก็ตามท่ามกลางความโกลาหลทั้งหมดนี้ อิสราเอลได้รับสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงช่วยมันและ *ลูกหลานของมัน* และมันจะกลับคืนมาเนื่องจากพระเจ้าจะอยู่กับมันด้วยพระองค์เอง สองข้อสุดท้ายคือสิ่งเดียวในบทที่ 46 ที่ยังมีได้เป็นความจริงในสมัยของเยเรมีย์หรือหลังจากนั้นไม่นาน

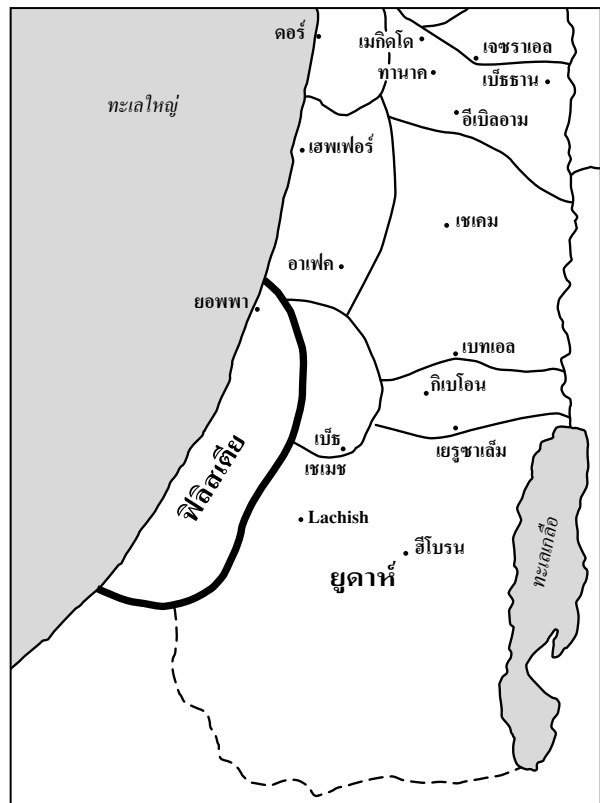
(25-20) เยเรมีย์ 47 ความพินาศของฟิลิสเตียได้รับการทำนายล่วงหน้า

“น้ำทั้งหลายนั่งขึ้นมาจากทิศเหนือ” (ข้อ 2) หมายถึง

ผู้คนล้นหลามที่มาจากเคลเดียเสี่ยงฆ่าของเกือกม้าและการควบจับของรทรบ และเสียงคำรามของล้อบรรยายถึงการสงคราม ความพินาศนี้เชื่อกันว่าเกิดมาจากพระเจ้าซึ่งทรงยินยอมให้มนุษย์กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อบรรดาผู้ที่ได้สูกองมในการพิตบาปของพวกเขา

(25-21) เยเรมีย์ 48 โมอับถูกทำลาย เนื่องจากการดูหมิ่นพระผู้เป็นเจ้า

โมอับถูกกำหนดให้พินาศและพระเจ้าทรงประกาศคำสาปแช่งต่อศัตรูของมันถ้าพวกเขาไม่ดำเนินการที่จะทำลายมัน พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ก่อกำเนิดแห่งชีวิตและทรงมีสิทธิที่จะจัดการกับมันดังที่ทรงพอพระทัย ผู้คนเหล่านี้ได้ยอมให้รับเอาชีวิตของพวกเขา โดยการ

เยเรมีย์พยากรณ์ถึงการทำลายของพวกเขาฟิลิสเตีย

ถูกรูปเคารพและความผิดอื่นๆ ความพิโรธแห่งพระผู้เป็นเจ้าปรากฏอยู่ในข้อ 35 ในที่ซึ่งพระองค์ทรงประกาศความพินาศให้ต่อบรรดาผู้ที่ซึ่งหลอกลวงผู้คนในการพยายามที่จะปฏิบัติการถือรูปเคารพในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ข้อ 42 พยากรณ์ว่าโมอับจะถูกทำลายในฐานะเผ่าพันธุ์ ความหมายมีอยู่ว่ามิใช่ชาวโมอับทั้งสิ้นจะถูกทำลายทว่า

เอกลักษณ์แห่งเผ่าพันธุ์ของพวกเขาจะลึกลงไป คำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริงตามตัวอักษรแม้ว่าผู้คนจะยังคงดำรงชีวิตอยู่ต่อไปในดินแดนแห่งโมอับพวกเขาได้ถูกจับเป็นเชลยโดยพวกเขาเคลเดียแลไม่เคยได้สถานภาพแห่งประชาชาติกลับคืนมาอีกเลยหลังจากนั้น ข้อ 47 เป็นสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงนำการเป็นเชลยของโมอับมาอีกครั้งหนึ่งในยุคสุดท้าย ข้อความตอนนี้นี้คงหมายถึงการเปลี่ยนใจของส่วนที่เหลืออยู่ของเขาเหล่านี้สู่พระกิตติคุณในยุคสุดท้าย

(25-22) เยเรมีย์ 49 ความพิณาศสำหรับ อัมโมน เอโดม เคดาร์ ฮาซาร์ และเอลาม

เป็นที่เชื่อกันกันว่าคำพยากรณ์นี้ได้ถูกให้ไว้ภายหลังการยึดครองเยรูซาเล็มพวกอัมโมนได้ฉวยโอกาสจากภาวะการณ์อันย่ำแย่ของอิสราเอล และได้รุกรานดินแดนของพวกเขาโดยหวังจะยึดไว้เป็นของตนเองเยเรมีย์แสดงเป็นนัยว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของผู้สืบเชื้อสายของอิสราเอลไว้และนำพวกเขากลับสู่บ้านเกิดในวันหนึ่งสู่การรับมรดกของพวกเขา (ดู ข้อ 2) คำสัญญาต่อพวกอัมโมน (ข้อ 6) ได้กลายเป็นจริง เมื่อพวกเขาได้กลับมาพร้อมด้วยพวกโมอับและอิสราเอลโดยคำอนุญาตจากโองการแห่งไซรัส

พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ได้ทำให้เอโดมว่างเปล่า (ดู ข้อ 7-22) ซึ่งหมายถึงพระองค์ได้เปิดที่ซ่อนตัวทั้งสิ้นของมัน ออกและให้มันเป็นที่รู้ได้โดยพวกศัตรู พวกหญิงหม้ายและเด็กกำพร้าแห่งเอซาวจะได้รับการดูแลโดยพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นสามีที่ดีที่สุดต่อภรรยาและเป็นบิดาที่มีความรักที่สุดต่อบุตร

ข้อ 39 กล่าวถึงการที่พระเจ้าได้ทรงนำการตกเป็นเชลยของเอลามอีกในยุคสุดท้าย มันเป็นที่เชื่อกันว่าข้อความนี้หมายถึงการเปลี่ยนใจของพวกเขา

(25-23) เยเรมีย์ 50 บาบิโลนจะถูกทำลายตลอดกาล

อิสราเอลที่กระจัดกระจายจะถูกนำคืนสู่ดินแดนแห่งมรดกของพวกเขาอีกครั้งหนึ่งพวกเขาจะแสวงหาพระเจ้าและร่วมกับพระองค์ในพันธสัญญาภาวนาวันนั้นซึ่งจะไม่ถูกทำลาย “การเข้าร่วมกันของบรรดาประชาชาติยิ่งใหญ่แห่งดินแดนฝ่ายเหนือ” (ข้อ 9) ได้รับการวิจารณ์ไว้โดย

คล้าค: “กองทัพของไซรัสประกอบด้วยพวกชาวมีเดีย เปอร์เซีย อาเมเนียคาตุซ สาเค และอื่นๆ แม้ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดมิได้มาจากทางเหนือ พวกเขาถูกจัดให้อยู่ภายใต้พวกมีเดียซึ่งมาจากทางเหนือเมื่อนับจากบาบิโลน” (*Commentary*, 4:383)

โดยผู้จับกุมเหล่านี้ อิสราเอลจะถูกทำให้ “กระจายไปเหมือนแกละ” (ข้อ 17) และกษัตริย์แห่งมรดกของพวกเขา (ข้อ 19) และจะได้รับการยกโทษพวกเขาจะได้รับการนำโดยพระเจ้าพระเยซูคริสต์ (ดู ข้อ 34) พระองค์คือพระเจ้าผู้วิงวอนแทนของพระบิดา (ดู ค.พ. 29:5) และได้หูลขอเพื่อมนุษย์ต่อพระองค์

ข้อ 41-46 บรรยายถึงความพิณาศแห่งบาบิโลนซึ่งเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจสำหรับประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบข้างเนื่องจากพวกเขาได้คิดว่าบาบิโลนไม่มีวันจะถูกทำลาย ในที่นี้บาบิโลนมิได้ถูกมองว่าเป็นเพียงอำนาจแห่งประชาชาติแต่เป็นสัญลักษณ์ทางฝ่ายโลกและการชั่วร้ายทางวิญญาณ (จงเปรียบเทียบ ค.พ. 133:14)

(24-24) เยเรมีย์ 51 พระเจ้าทรงทำลายบาบิโลน

บทนี้เป็นการต่อเนื่องของคำพยากรณ์ในบทที่ 50 “ลมทำลาย” (ในพระคัมภีร์ภาษาไทยใช้คำว่า “วิญญาณของผู้ทำลาย”) (ข้อ 1) คือลมตะวันออกเนื่องจากมันร้อนและแห้งจากทะเลทราย และพัดพานุภาคของทรายมากับมันซึ่งทำให้เกิดการเสียหายมาก การอุปมาในที่นี้ชี้เพื่อหมายถึงพลังอำนาจของพระเจ้าในการทำลายบาบิโลนโดยการอ้างถึงผู้ผิด (ดู ข้อ 2) คล้าค ได้กล่าวไว้ว่า: “เมื่อข้าวโพดได้ถูกย่ำด้วยเท้าของฝูงวัวหรือบดด้วยล้อหนักที่หุ้มด้วยเหล็ก พวกเขาได้ใช้พลั่วโยนสิ่งที่บดแล้วนี้เข้าไปในลมเพื่อที่รวงและฟางที่หักแล้วจะถูกแยกออกจากมัน นี่คือภาพพจน์ที่ศาสดาได้ใช้ ผู้คนเหล่านี้จะถูกย่ำ บด และผิดโดยศัตรูของพวกเขา” (*Commentary*, 4:387)

ในสิ่งทั้งหมดนี้อิสราเอลได้รับสัญญาว่ามันมิได้ถูกล้ม (ดู ข้อ 5) และว่ามันจะได้รับการไถ่ เนื่องจากบาบิโลนเป็นสัญลักษณ์แห่งโลกด้วยคำสั่งได้ถูกมอบแก่อิสราเอลให้หนีจากความชั่วร้ายของมันและต้องรับผิดชอบในการรักษาวิญญาณของอิสราเอลเอง (ดู ข้อ 6) พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงช่วยรักษาพวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงทำต่อลูกหลานของพระองค์ก่อนการพิณาศของพวกเขา แต่ใน

บางครั้งเหมือนดังเช่นบาบิโลน พวกเขาซัดขืนการกลับคืนสู่พระเจ้าและดังนั้นจึงมิได้รับการรักษา (ดู ข้อ 9)

เยเรมีย์บทที่ 50-51 ได้ถูกเขียนขึ้นและได้ถูกส่งไปยังบาบิโลนในสมัยของเศเดคียาห์ (ดู เยเรมีย์ 51:59-64) ทั้งสองบทนี้ยากที่จะแปลความเว้นแต่ว่าจะมีการยอมรับหลักแห่งคำพยากรณ์ของฮีบรูสองประการข้อหนึ่ง ลักษณะแบบคู่ของคำพยากรณ์บางข้อ และข้อสอง การเกิดขึ้นซ้ำๆ ของสัญลักษณ์และการอุปมา

การใช้ความหมายแบบคู่ในบทเหล่านี้ปรากฏชัดเจนเนื่องจากบางข้อหมายถึงการพินาศของบาบิโลนโดยเฉพาะเจาะจงในยุคนั้นโดยประชาชนชาติจากทางเหนือและการพินาศของบาบิโลนได้ถูกโยงไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า (ดู เยเรมีย์ 50:4-5, 19-20, 30-34) กับเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีได้เคยเกิดในยุคนั้นและแน่นอนว่าจะเกิดขึ้นในเวลาแห่งการรวบรวมและการฟื้นฟูอิสราเอลและยูดาห์ ตัวอย่างเช่น อิสราเอลและยูดาห์จะได้รับการฟื้นฟูรวมกันในยุคสุดท้าย

มันดูเหมือนว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์การล่มสลายไม่เพียงแต่บาบิโลนของเนบูคัดเนสซาร์ แต่ของบาบิโลนทางวิญญาณด้วย ภาพนิมิตของเขาได้ลอยตัวข้ามศตวรรษนับจาก 600 ปีก่อนคริสตศักราชจนเลยปีคริสตศักราช 2000 และการล่มสลายในสมัยโบราณแห่งบาบิโลนของเนบูคัดเนสซาร์เป็นสัญลักษณ์อันหนึ่งของการล่มสลายในอนาคตของบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ (ดู วิวรณ์ 18-19)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือโอบาดีห์

(25-25) ผู้ใดคือโอบาดีห์?

โอบาดีห์เป็นผู้พยากรณ์ซึ่งได้มีชีวิตอยู่ประมาณ 730 ปีก่อนคริสตศักราช และได้รับสิทธิพิเศษที่จะเห็นความรอดของอิสราเอลและเหตุการณ์สำคัญอื่นๆ ในยุคสุดท้าย หนังสือของเขาเป็นเล่มที่สั้นที่สุดไม่เพียงแต่ในเหล่าศาสดาทั้งหลายแต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหลาย เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขามากกว่าเท่าที่มีอยู่ในหนังสือ ชายผู้หนึ่งที่มีนามว่าโอบาดีห์ได้ป้องกันศาสดาของพระเจ้าในรัชสมัยของกษัตริย์อาหับ (ดู 1 พงศ์-

กษัตริย์ 18) แต่ไม่น่าเป็นไปได้ว่าทั้งสองจะเป็นบุคคลเดียวกัน หนังสือโอบาดีห์ได้รับการรวบรวมไว้ในที่นี้พร้อมกับข้อเขียนของเยเรมีย์ เนื่องจากเขาได้พยากรณ์ถึงความพินาศของเอโดมในความหมายที่คล้ายกับคำพยากรณ์ของเยเรมีย์

(25-26) โอบาดีห์ 1:1 เอโดมคืออะไรและอยู่ที่ไหน?

เอโดมเป็นอีกชื่อหนึ่งของเอซาว พี่ชายของยาโคบรูปแบบในภาษากรีกของคำว่าเอโดม คือ ไอดูเมีย (Idumea) บรรดาผู้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเอโดมเป็นวงศ์ญาติที่ใกล้ชิดกับผู้ที่ทำนกอาศัยในยูดาห์ อิสราเอลอยู่ถัดขึ้นไปทางเหนือชิดนีย บี. สเปอร์รี ได้กล่าวว่า “ประวัติศาสตร์แห่งความสัมพันธ์ระหว่างอิสราเอลกับเอโดม นับแต่เริ่มแรกเต็มไปด้วยความริษยาและเกลียดชัง ในหนังสือปฐมกาล 36:1 เรามีข้อความต่อไปนี้ “ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของเอซาว (คือเอโดม)” สิ่งนี้ทำให้เราระลึกถึงการต่อสู้เพื่อความเป็นใหญ่นับแต่การเกิดหรือแม้แต่ก่อนหน้านั้นของเอซาวกับน้องชายของเขา ยาโคบ (อิสราเอล)...เอซาวได้ขายสิทธิบุตรหัวปีแก่น้องชายของเขาเพื่ออาหารหม้อหนึ่งและในที่สุดมรดกแห่งบิดูทั้งสิ้นด้วย คงจำกันได้ว่าเอซาวได้แต่งงานในหมู่ของพวกชาวคานาอัน ซึ่งความจริงเป็นเรื่องยากลำบากสำหรับบิดามารดาของเขา” (*The Voice of Israel's Prophets*, pp.318-19) เนื่องจากความชั่วร้ายและความเกลียดชังอันถาวรต่ออิสราเอล เอโดมได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งโลกเหมือนดังบาบิโลน (ดู ค.พ. 1:36)

(25-27) โอบาดีห์ 1:3-9 ชาวเอโดมได้มีชีวิตอยู่ในความมั่นคงที่จอมปลอม

ซากปรักหักพังแห่งเพตราซึ่งมีชื่อเสียงทั่วโลกในประเทศจอร์แดนสมัยปัจจุบันเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง นครทั้งนครสลักออกมาจากหน้าผาหิน มีทางเข้าทางเดียวโดยผ่านห้วยแคบ จากหน้าผาสองพวกชาวเอโดมสามารถป้องกันตนเองจากศัตรูผู้รุกรานด้วยความสำเร็จอย่างสูงเพตราหรือภูเขาเซียร์ได้อยู่ในดินแดนของเอโดมและนักวิชาการหลายคนคิดว่ามันเป็นเมืองหลวงของนักวิชาการหลายคนคิดว่ามันเป็นเมืองหลวงของไอดูเมีย แม้ว่าซากปรักหักพังหลายแห่งที่บัดนี้เห็นได้ที่เพตรา มีอายุในสมัยถัดมา มันก็ได้ให้ผลกระทบสำคัญต่อถ้อยคำของโอบาดีห์

(25-28) บทที่ 1:10-15 เหตุผลสำหรับการล่มสลายอันยิ่งใหญ่ของเอโดม

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สรุปถึงการล่มสลายอันยิ่งใหญ่ของเอโดม: (1) ความรุนแรงที่ได้แสดงออกต่อน้องของพวกเขา ยาโคบ และ (2) ความชื่นชมของพวกเขาต่อความพิณาศแห่งลูกหลานของยูดาห์ใน “วันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก” เจ.อาร์.ดัมเมลโลว์ เชื่อว่าความพิณาศของเอโดมส่วนหนึ่งเกิดมาจากการที่พวกเขาได้ช่วยเนบูคัดเนสซาร์ระหว่างการปิดล้อมและยึดครองเยรูซาเล็ม (*See A Commentary on the Holy Bible*, p.574)

เยเรมีห์พยากรณ์ถึงการทำลายของพวกฟิลิเตีย

(25- 29) โอบาดีห์ 1:16-21 วันแห่งการปลดปล่อยและชื่นชม

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีความหมายทั้งทางฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้าย ถ้าเอชวา (เอโดม) เป็นตัวแทนสิ่งชั่วร้ายฝ่ายโลกของมนุษย์ข้อพระคัมภีร์นี้

อาจเห็นได้ว่าหมายถึงวันที่อิสราเอลจะได้รับการฟื้นฟูโดยสมบูรณ์และแห่งการปลดปล่อยและความศักดิ์สิทธิ์จะเป็นมรดกแห่ง “พงศ์พันธุ์ของยาโคบ” ในขณะที่ “พงศ์พันธุ์ของเอชวา” จะเป็นต่อข้าวที่เหมาะสมสำหรับการเผาไหม้เท่านั้น “พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะเป็นไฟ พงศ์พันธุ์ของโยเซฟ จะเป็นเปลวไฟ ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย พงศ์พันธุ์ของเอชวาจะไม่มีใครรอดเลย” (ข้อ 18) “พวกภูเขาดิจจะขึ้นไปที่ภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาเอชวา และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเจ้า” (ข้อ 21)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(25-30) คำพยากรณ์กลายเป็นจริง

บัดนี้ท่านควรได้อ่านเลวีนิติ 26 และเฉลยธรรมบัญญัติ 28 หลายครั้งแล้ว มันได้รับการอ้างอิงถึงมากมายหลายครั้งในหนังสือคู่มือนี้และใน *หนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ปฐมกาล-2* ซามูเอล (หนังสือคู่มือการศึกษาสำหรับชั้นเรียน ศาสนา 301, ค.ศ. 1980) มันเป็นสองบทที่สำคัญที่สุดในบรรดาพระคัมภีร์ทั้งหมดเนื่องจากประวัติศาสตร์ทั้งหมดแห่งอิสราเอลได้รับการบอกล่วงหน้าไว้ในมันวิบัติสำคัญของผู้พันธสัญญาฝ่ายมนุษย์บางอย่างได้รับการอธิบายไว้ในการสรุปทางเทววิทยาในสองบทนี้ประธานคิมบอล ได้อ้างถึงเลวีนิติ 26 ครั้งแล้วครั้งเล่าตามที่มันเกี่ยวข้องกับสมัยของเรา (ดู conference Report, Apr. 1977 pp.56 Oct. 1977 p.5) ทั้งสองบทนี้ให้เงื่อนไขที่อิสราเอลจะสามารถคงอยู่ในดินแดนแห่งพันธสัญญา

(25-31) พระผู้ช่วยให้รอดบนภูเขาไซอัน

โอบาดีห์ศาสดาผู้ซึ่งเรารู้เกี่ยวกับเขาเล็กน้อยจากสิ่งที่จะหาได้จากข้อพระคัมภีร์ 21 ข้อแห่งคำพยากรณ์ของเขาได้แลเห็นการฟื้นฟูในยุคสุดท้ายของอิสราเอลและงานที่พวกเขาจะทำอย่างชัดเจนทันท่วงทีมีชีวิตอยู่ในยุคที่เขาได้เห็น เอ็ดเดอร์ธิดอร์ เอ็ม. เบอร์ตันได้พรรณนาถึงงานที่โอบาดีห์ได้กล่าวถึงและบทบาทที่เราทำในฐานะ “ผู้ช่วยให้รอดแห่งภูเขาไซอัน” (ท่านอาจต้องการเขียนสิ่งที่มีค่าควรเป็นพิเศษสำหรับท่านลงในบันทึกส่วนตัว)

“ตามที่พระคัมภีร์ได้เปิดเผย หนึ่งในลักษณะสำคัญ

ของยุคสุดท้ายนี้คือการปรากฏของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบน
แผ่นดินโลก การนี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้ในยุคของพระคริสต-
ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (โอบาดีห์ 1:21)

“มันได้รับการพยากรณ์ไว้โดยพอลในยุคของพระคริสต-
ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่โดยการอ้างอิงถึงผู้ที่
ได้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกในสมัยโบราณ (ดู ฮีบรู 11:
39-40)

“มันได้ถูกพยากรณ์เกี่ยวกับเราผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้ด้วย (ค.พ. 86:11)

“ฉะนั้นพระเจ้าเองทรงวางแผนการฝึกแห่งการยอมรับของ
พระองค์บนงานนี้

“คำถามที่มีเหตุผลก็จะตามมา เข้าพเจ้าจะเป็นผู้ช่วย
ให้รอดเพื่อใคร? ในภาคที่ 127 ของพระคัมภีร์คำสอน
และพันธสัญญา ข้อ 6 ศาสตราจารย์เจฟ สมิธ ได้ใช้คำนี้

“เพื่อคนตายของท่าน”...

“แต่พวกเขาจะเป็นผู้ช่วยให้รอดแห่งภูเขาสายอันได้
อย่างไร? โดยการสร้างพระวิหารของพวกเขาสร้างอ่างน้ำ
บำบัดศมา และมุ่งหน้าเพื่อรับพิธีการต่างๆ ทั้งหมด การ
บำบัดศมาการยืนยัน การล้างการชะโลมการแต่งตั้งและ
การผนึกบนครีษะของพวกเขาโดยการแทนบรรพชนทั้ง
หลายของพวกเขาอาจได้ปรากฏขึ้นการฟื้นคืนชีวิตครั้ง
แรกและได้รับการยกกลุ่มบัลลังก์แห่งรัศมีภาพพร้อมกันกับ
พวกเขา และนี่คือโซ่ที่จะเชื่อมหัวใจแห่งบิดากับบุตร
และของบุตรกับบิดา ซึ่งทำให้ภารกิจของเอลียาห์สำเร็จ”
(*Techings of the Prophet Joseph Smith*,
(Deseret Book 1968)p.330) Section 6, Subheading
68, Paragraph 4. (In Conference Report Oct.1972,
pp.47-48)

כ.ת

לעיני

שרה בת יהודה עדה
 נפטרה י' טבת תשל"ה
 ת.נ.צ.ב.ה

נדמת יששכר וחיה פלנצ'ר
 שיהי

רננים

מואל בן יששכר אל
 זיכל
 אדר ב' תש"ח
 ת.נ.צ.ב.ה
 טוני זיכל

ט

יקב בן ישר

ז

יהודה

ผลสืบเนื่องจากการ ตกเป็นเชลยของยูดาห์

H

(H-1) บทนำ

อาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลได้สูญสิ้นใน ความพินาศและผลของมันเป็นที่หลีกเลี่ยงมิได้ชาวอัสซีเรีย กุมพวกเขาเป็นเชลยในปี 721 ก่อนคริสตกักราช บัดนี้ยูดาห์กำลังเผชิญชะตากรรมเดียวกัน

ยูดาห์มีประวัติการทำสงครามและสนธิสัญญากับประเทศเพื่อนบ้าน และต้องรับผลร้ายจากความวุ่นวายภายในอันต่อเนื่อง กษัตริย์ยี่สิบองค์ได้ปกครองยูดาห์นับแต่ การแบ่งแยกออกเป็นสองอาณาจักร จนเมื่อยูดาห์ตก เป็นของบาบิโลน แต่มีกษัตริย์เพียงสองสามพระองค์ เท่านั้นที่ชอบธรรม กษัตริย์สองสามองค์นี้อาจเป็นเหตุที่ ทำให้ยูดาห์ดำรงอยู่นานกว่าอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลถึงหนึ่งร้อยปี

หลังจากที่ชาวอิสราเอลถูกพวกอัสซีเรียกวาดต้อนไป ทางเหนือ ผู้คนแห่งอาณาจักรยูดาห์ฝ่ายใต้อยู่ในการปกครองของกษัตริย์เฮเซคียาห์ ผู้ซึ่งพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรพระเจ้า” (2 พงศ์กษัตริย์ 18:3) พระองค์ทรงรื้อถอนปูชนียสถานสูงแห่งรูปเคารพ การโสเภณี และรูปเคารพต่างๆ ของเทพเจ้าปลอมในหมู่ของประชาชน “พระองค์ทรงยึดพระเจ้าแน่น พระองค์มิได้ทรงพรากจากการติดตามพระเจ้าเลย แต่ได้รักษาบัญญัติซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาแก่โมเสส และพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น” (2 พงศ์กษัตริย์ 18:6-7) โดยการอัศจรรย์ของพระเจ้า เฮเซคียาห์ และผู้คนของพระองค์ได้หลุดพ้นจากกองทัพอันทรงพลังของอัสซีเรีย

เมื่อกษัตริย์ที่ดีและชอบธรรมนี้สิ้นพระชนม์ยูดาห์ก็ ลืมการปลดปล่อยอันนำอัศจรรย์ของตนเสียและประชาชาติได้เคลื่อนตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้นเข้าสู่การตกเป็นเชลย ของตัวเอง มนัสเสห์โอรสวัยสิบสองชันษาของเฮเซคียาห์

สืบราชบัลลังก์ พระองค์สร้างปูชนียสถานสูง สร้างปาละมา และจัดวางรูปสลักเคารพไว้ในนั้น ต่อมาพระองค์ทรงให้โอรสเข้าสู่พิธีฉลองไฟของเทพโมเลค ทรงใช้สิ่งมายาและคบหากับพวกคนทรงและพอมดแม่มด ผู้คนทำตามพระองค์และ “เขามิได้ฟังและมนัสเสห์ได้ชักจูง เขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอล” (2 พงศ์กษัตริย์ 21:9)

เมื่อโยสิยาห์กษัตริย์ผู้ชอบธรรมทรงพยายามฟื้นฟูความชอบธรรมขึ้นในหมู่ประชาชน พวกเขามิได้ขานรับพระเจ้าตรัสว่า “เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำต่ออิสราเอลและเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ที่เราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็มกับนิเวศซึ่งเราได้บอกนามของเราอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์” (2 พงศ์กษัตริย์ 23:27) ก่อนการตกเป็นเชลยเอเสเคียลได้เปรียบเทียบยูดาห์กับสะมาเรียบ้านเมือง “ผู้พี่” (อีกชื่อหนึ่งของอาณาจักรฝ่ายเหนือ) และประเทศผู้น้อง โสโดม

ชาวยูดาห์ยังคงทำตามการปฏิบัติแบบนอกศาสนาและถือรูปเคารพของเพื่อนบ้านที่ป่าเถื่อนของพวกเขาต่อไป แทนที่จะทำตามบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่พวกเขาผ่านโมเสส และเหล่าศาสดาคันนิงแฮม ไกก็เล่าถึงช่วงเวลานี้ว่า:

“กลุ่มฝ่ายชาวอียิปต์ที่กำลังกล้าแข็งในเยรูซาเล็มได้นำการสักการะสัตว์แบบหุบเขาแม่น้ำไนล์เข้ามาและแม้แต่ได้เปลี่ยนห้องใหญ่ในพระวิหารให้เป็นสถานเพื่อประกอบพิธีการนี้”

“...การสักการะพระอาทิตย์ตามแบบตะวันตกได้เริ่มเป็นที่ยอมรับในราชสำนัก.. ในจุดที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของสถานลี้ภัย ชายประมาถ์ยี่สิบห้าคนโดยสมมุติว่าเป็นตัวแทนของมหาปุโรหิต... ยืนหันหลังให้พระวิหาร- ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการละทิ้งความเชื่ออย่างเปิดเผย และ

ลักการอะทิตยอูทัย พวกเขาหันหน้าไปทางตะวันออก” (*Hours with the Bible : From Manasseh to Zedekiah*, 5:235) พวกเขาถึงกับยอมมอบลูกให้เป็นเครื่องบูชาต่อเทพเจ้าโมเลค (ดู เยเรมีย์ 32:35)

เยเรมีย์และศาสนาคอื่นๆ บอกคนเหล่านั้นว่าการพันธมิตรกับอียิปต์ที่กำลังเสื่อมทราม เป็นความหวังที่ไร้ผล เพราะอียิปต์ไม่สามารถช่วยพวกเขาให้พ้นจากบาบิโลนที่เข้มแข็งและไฟสูง ซึ่งได้มีชัยต่ออัสซีเรีย และบัดนี้กำลังอวดอ้างขอล่าในทางตะวันออก ทว่าบรรดาผู้นำของยูดาห์ไม่ยอมฟังศาสนดาพวกเขาโยนเยเรมีย์ลงในหลุม (ดู เยเรมีย์ 38:1-11) และพยายามฆ่าลิโฮ (ดู 1 นิไฟ 1:20) พระเจ้าทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์และสภาวะการณ์ก็พร้อมสำหรับโศกนาฏกรรมแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง สองครั้งที่เนบูคัสเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกมาโจมตียูดาห์สองครั้งพระองค์ทรงกวาดต้อนเชลยไป และสองครั้งที่พระองค์ปล่อยยูดาห์ให้คงอยู่โดยคิดว่าพวกเขาคงได้เรียนรู้บทเรียนแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่เรียนรู้ และเมื่อเนบูคัสเนสซาร์ทรงยุติการโจมตีครั้งที่สาม เยรูซาเล็มก็ทอดตัวอยู่ในความพินาศมีคนตายนับแสนและผู้คนที่เหลือทั้งหมด ยกเว้นผู้รอดชีวิตเพียงไม่กี่คนถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน เหมือนดังประเทศผู้พิทางเหนือของมัน บัดนี้ยูดาห์ได้เก็บเกี่ยวพายุหิมุนที่พวกเขาได้หว่านไว้ด้วยความชั่วร้ายของตัวเอง

อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่เหมือนกันทีเดียวนักยูดาห์จะไม่สูญหายไปจากประวัติศาสตร์ ในท้ายที่สุดแล้วหลังจากยุคของพระคริสต์ พวกเขาจะต้องทนทุกข์จากการเนรเทศอีกครั้งหนึ่งซึ่งยาวนานนับศตวรรษแม้ในปีที่ดีที่ของพวกเขา พวกเขาจะเป็นประชาชาติที่เกาะกุมภายใต้อำนาจของต่างชาติ พวกเขาจะกลายเป็น “ผู้ถูกตีสอนนินทาและถูกเกลียด” (1 นิไฟ 19:14) แต่ความพยายามทุกอย่างที่จะกำจัดพวกเขาจะล้มเหลว ตลอดหลายศตวรรษที่พวกเขากระจัดกระจายไปนี้ พวกเขาจะได้สร้างเสริมประโยชน์มากมาย ในแวดวงศิลปกรรม วรรณกรรม การดนตรี การเมือง ปรัชญาและประวัติศาสตร์ แต่พรสวรรค์ดังกล่าวนี้ เกิดจากการเศร้าโศกและการถูกข่มเหง เราคงอดสงสัยไม่ได้ว่าการสร้างประโยชน์อาจมาก

เพียงไรหากพวกเขาไม่ได้หันหน้าจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

(H-2) การเป็นเชลยมีผลอย่างไรต่อประชาชาติยิว?

เนบูคัสเนสซาร์ทรงยกมาโจมตีปาเลสไตน์ด้วยกองทัพสองกอง กองหนึ่งถูกส่งไปไทรและไซดอนนครของชาวฟินิเซียซึ่งเป็นภพภู อีกกองหนึ่งเข้าล้อมเยรูซาเล็ม การปิดล้อมดำเนินไปสิบแปดเดือนซึ่งในช่วงเวลานี้ผู้นำแห่งเยรูซาเล็มอดอยากจนต้องกินเนื้อมนุษย์ (ดู บทเพลงคร่ำครวญ 4:8-10) เมื่อการป้องกันครั้งสุดท้ายแตกพ่ายและพวกชาวบาบิโลนมีชัยชนะกษัตริย์เศเดคียาห์และกองทหารของพระองค์หนีไปทางแม่น้ำจอร์แดนแต่ถูกจับได้ พระองค์ได้ถูกบังคับให้เฝ้าดูการประหารครอบครัวของพระองค์ และแล้วพวกบาบิโลนได้ทำลายพระเนตรของพระองค์ด้วยเหล็กร้อนและนำพระองค์ไปเป็นเชลยในบาบิโลน

นครถูกเผา พระวิหารของซาโลมอนถูกทำลายและอาณาจักรแห่งยูดาห์ถึงกาลอวสาน ตามที่เยเรมีย์กล่าวไว้ พวกบาบิโลนนำผู้คนที่เหลือไปเป็นเชลยสู่บาบิโลน เว้นแต่บางคนทีละไว้เป็นเบื้องหลังให้อยู่ภายใต้การปกครองของชาวบาบิโลน (ดู เยเรมีย์ 39:8-10) ดังนั้นเนบูคัสเนสซาร์จึงสามารถควบคุมยูดาห์โดยการจับผู้นำเป็นเชลยและพวกคนยากจนได้รับอนุญาตให้อยู่เบื้องหลังเพื่อเก็บเกี่ยวพืชผล การแตกตัวและการเคลื่อนย้ายถิ่นของชาวยิวทำให้อันตรายที่ประชาชาตินี้จะฟื้นตัวสิ้นไปแผ่นดินถูกปล่อยไว้ในความย่อยยับทำให้ผู้คนมากมายที่ถูกทิ้งไว้ในเยรูซาเล็มต้องอพยพไปยังอียิปต์

ชีวิตการเป็นเชลยไม่จำเป็นต้องเป็นชีวิตที่น่าหวาดหวั่นหรือตกเป็นทาส ตรงกันข้ามชาวยิวได้รับความเป็นไททางสังคมและโอกาสทางเศรษฐกิจมากพอควร พวกเขาได้พิสูจน์ตัวเองว่ากล้าเสี่ยงในธุรกิจและกิจการทางเศรษฐกิจต่างๆ อันเป็นพรสวรรค์ที่ชาวบาบิโลนชื่นชอบ ชาวยิวในบาบิโลนได้รับอนุญาตโยกย้ายไปมาได้โดยเสรีจะอาศัยอยู่ในประชาคมของพวกเขาภายในหรือใกล้นครใหญ่ก็ได้และจะดำเนินชีวิตตามทางของพวกเขาต่อไป (ดู เบิร์นฮาร์ดดับเบิลยู. แอนเดอร์สัน, *Understanding*

the Old Testament, หน้า 376) ที่จริงแล้วชีวิตในบาบิโลนพวกเขามั่นคงมากกระทั่งว่าเมื่อไซรัสทรงอนุญาตให้ผู้ที่ตกเป็นเชลยกลับคืนสู่ยูดาห์เพื่อสร้างพระวิหารในเจ็ดสิบปีต่อมา พวกเขาจำนวนมากปฏิเสธที่จะไปจากบาบิโลน

กระนั้นก็ตาม การตกเป็นเชลยก็ได้มีผลลึกซึ้งต่อศาสนายิว ผู้ศึกษาและผู้เขียนประวัติศาสตร์ยิวเห็นพ้องต้องกันเกือบเป็นสากลว่า ชาวยิวมิได้หันกลับสู่การถือรูปเคารพภายหลังการเป็นเชลยการล่มสลายของเยรูซาเล็มเป็นจุดกลับสำคัญในประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล นับแต่เริ่มแรกบาบแห่งการถือรูปเคารพมีอยู่แล้วในอิสราเอลและศาสนาในทุกยุคได้ต่อสู้กับมัน ภายหลังการล่มสลายและต่อจากนั้นมาการถือรูปเคารพในความหมายสามัญได้สิ้นสุดลง

การตกเป็นเชลยดูเหมือนจะได้ประทับอยู่ในจิตใจของชาวยิวว่า แท้จริงแล้วพระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแห่งบรรดาคนทำถูกต้องแล้วในที่ได้เตือนพวกเขาถึงความหายนะและความพิเนาศที่จะตามมาถ้าผู้คนไม่กลับใจและทำตามผู้เป็นเจ้าของของพวกเขาและพระองค์เท่านั้น โดยรวมแล้วประชาชาตินี้ยอมรับการตัดสินที่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าเป็นเจ้าหลังหลงบนพวกเขาเพราะบาบแห่งการถือรูปเคารพ พวกเขาได้ข้อสรุปว่าพวกเขาควรสักการะพระเจ้าแห่งอิสราเอลเท่านั้น

นับแต่นั้นมาอิสราเอลได้เป็นประชาชาติที่มีไฟสำหรับพระเจ้าแห่งมัน อย่างไรก็ตามความจดจ่อของพวกเขาได้เปลี่ยนจากพระเยโฮวาห์ไปสู่กฎของพระเยโฮวาห์ การเปลี่ยนแปลงของการเสียสละตรงทางศาสนานี้เริ่มขึ้นภายในสองร้อยปีหลังการเนรเทศและเสร็จสมบูรณ์ในเวลาพระเจ้าคริสต์เสด็จมาสู่พวกเขาในเนื้อหนังและพวกเขาได้เพิกเฉยต่อพระองค์ การสักการะกฎแทนที่จะเป็นผู้ประทานกฎก็คืออีกรูปแบบหนึ่งของการถือรูปเคารพ ไม่มีประโยชน์เช่นเดียวกันกับการบูชาเคารพทั้งสองอย่างเป็นสิ่งผิดเนื่องจากมันนำผู้สักการะห่างไกลจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงและทรงพระชนม์อยู่ พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่กับชีวิตและคำสอนของพระ-

เยซูได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการสักการะกฎที่ถูกบิดเบือนของพวกฟาริสี สะดูสีและกลุ่มศาสนาอื่นๆ การตกเป็นเชลยมิได้เป็นเหตุให้ยูดาห์เลิกจากการถือรูปเคารพตลอดกาลนาน ตรงกันข้าม การปฏิบัติถือรูปเคารพของพวกเขาเป็นเหตุให้พวกเขา “มองข้ามเครื่องหมายไป” (เจโคบ 4: 14)

(H-3) พัฒนาการของพระคัมภีร์

เป็นเวลากว่า 800 ปีซึ่งพระคัมภีร์ซึ่งมาจากโมเสสถูกใช้ในวาระพิเศษต่างๆ เช่น วันสะบาโตมากกว่าการอ่านประจำทุกวัน หลายช่วงเวลาที่มันได้หายไปจากความรู้ของสามัญชน (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 22 : 8-13) ในขณะความจริงคือความรู้เพียงอย่างเดียวจะไม่ช่วยให้ผู้คนอยู่บนทางตรงและแคบได้แต่มันก็จริงเท่ากันที่ว่าถ้าปราศจากพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (เหล็กเส้น) แล้วพวกเขาย่อมไร้ความหวังอย่างสิ้นเชิงที่จะอยู่บนทางนี้ที่เรียนนี้เกิดขึ้นระหว่างการตกเป็นเชลยบรรดาผู้นำของพวกเขาได้ตกลงใจแล้วว่าที่จะระงับไม่ให้ชาวยิวคือร้อนต่อพันธสัญญาและกฎของพระเจ้าอีกเลยเอสราศาศาสดาและธรรมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้กระทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อจัดตั้งธรรมเนียมและการปฏิบัติในการศึกษากฎนี้ (ดู เนหะมีย์ 8:1-12)

งานสำคัญของเอสราคือการรวบรวมพระคัมภีร์และทำให้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ฉบับที่ถูกต้องได้รับการรวบรวมขึ้นไว้ ซึ่งเขาได้มีส่วนอย่างมากทำมันให้สมบูรณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งชาวคริสต์และชาวยิวได้มอบเกียรติแก่เขา และบรรพชนแห่งโบราณกาลมากมายได้ยกย่องในการนี้มากกว่าที่ชาวยิวยกย่องเสียอีก เนื่องจากพวกเขาถือว่าพระคัมภีร์ทั้งปวงได้สูญหายและถูกทำลายในการตกเป็นเชลยของชาวบาบิโลน และว่าเอสราได้ฟื้นฟูมันขึ้นใหม่โดยการเปิดเผยจากสวรรค์...“สิ่งทั้งหมดที่เอสราได้ทำในเรื่องนี้ก็คือหาสำเนาของข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ให้มากที่สุดฉบับที่ดีที่สุดเท่าที่เขาทำได้ และสร้างฉบับรวบรวมที่ถูกต้องขึ้นมาจากหนังสือเหล่านี้...เขาได้รวบรวมหนังสือทั้งหมดที่มีพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ประกอบอยู่ด้วยในเวลาอันนั้น และจัดวางมันตามลำดับที่เหมาะสมและจัดทำเป็นพระคัมภีร์

ที่ได้รับการรับรองในยุคของเขา เขาแบ่งหนังสือนี้ออกเป็นสามส่วน 1. กฎ 2. ศาสดา 3. เซ็ทฐิมิม หรือเฮกิโอ-กาฟา ซึ่งคือการเขียนศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นส่วนที่พระเจ้าช่วยให้รอดเองซึ่งกล่าวถึงในลูกา 24:44 ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเราซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส และในหมวดผู้เผยพระวจนะ และไว้ในหมวดสดุดีกล่าวถึงเรา (พริเดียม อุกซ์, *The Connected Histoty of the Old and New Testament*, ในอดัมคลีก *The Holy Bible with Commentary and Critical Notes*, 2: 722-23)

การมีพระคัมภีร์ไม่เพียงพอผู้คนทั้งปวงจำเป็นต้องอ่านและรับฟังมัน ดังนั้นแอสราและธรรมาจารย์อื่น ๆ จึงทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อว่าพระคัมภีร์จะถูกสอนแก่ทุกคนอย่างไรก็ตามได้มีปัญหาพิเศษเกิดขึ้นเนื่องจากชาวบาบิโลนเริ่มยอมรับภาษาและวัฒนธรรมบางอย่างของชาวคัลเดีย นั่นหมายความว่าธรรมาจารย์จะอ่านพระคัมภีร์ในภาษาฮีบรูและจะแปลความมันและบ่อยครั้งจะอธิบายมันในภาษาเคลเดียหรือภาษาท้องถิ่นอื่นๆ การปฏิบัติดังนี้เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่พวกธรรมาจารย์เป็นสิ่งจำเป็นในศาสนา และต่อมาพวกเขาก็ได้รับศักดิ์ศรีทางสังคมและคานาจากชาวยิว (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ J)

ในเวลาที่ผ่านมาไปกลุ่มศาสนาแต่ละกลุ่มเหล่าธรรมาจารย์ ฟาริสี สะดูสีและอื่น ๆ ได้อ้างถึงถ้อยคำที่เขียนไว้ นี้ ยกมากล่าว ขยายความ แปลความหมายและในอีกทางหนึ่งยังคงเพิ่มเติมสิ่งที่บรรพชนของพวกเขาได้ตั้งขึ้นต่อไป คำวิจารณ์ คำอธิบาย การแปลความและอิทธิพลต่างๆ เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นประเพณีการเล่าเรื่องในเวลาต่อมาประเพณีเหล่านี้ ทั้งที่เขียนไว้ด้วยและเล่าด้วยปากได้กลายเป็นสิ่งสำคัญในการสักการะและเคารพบูชาของชาวยิว โดยปราศจากความสว่างแห่งการเปิดเผยในยุคใหม่ผ่านศาสดาที่มีชีวิตอยู่ ความเข้าใจของชาวยิวมีดมัวลงในที่สุดด้วยประเพณีต่างๆ ที่ได้ช่วยพวกเขาให้มีชีวิตอยู่ใกล้ชิดพระเจ้า พระเจ้าช่วยให้รอดทรงกล่าวถึงประเพณีเหล่านี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “และคนชั่วร้ายคนนั้นมาและ

และเอาความสว่างและความจริงไปจากลูกหลานมนุษย์ โดยการไม่เชื่อฟังและเพราะประเพณีของบรรพบุรุษของเขา” (ค.พ. 93: 39 เพิ่มตัวนั้น) ประเพณีของชาวยิวนำพวกเขาไปสู่การละทิ้งความเชื่อ ซึ่งทำให้พวกเขา มองพระเจ้ามาไชยาไม่เห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาท่ามกลางพวกเขา

H-4) ธรรมศาลาเป็นตามธรรมดาอันถาวรของการตกเป็นเชลย

นับจากเวลาแห่งการตกเป็นเชลย ชาวยิวได้กระจัดกระจายไปสู่ถิ่นต่างๆ แต่ก็มีชาวยิวบางคนคงอยู่ในบ้านเกิดเสมอมาโดยได้รับการเรียกว่าเอิร์ทฮออิสราเอล (เอิร์ทหมายถึง ดิน หรือ แผ่นดิน ดังนั้นจึงให้หมายถึงชาวอิสราเอลที่อยู่อาศัยในบ้านเกิดของตน) ชาวยิวที่พลัดพรากหรือกระจัดกระจายบ่อยครั้งได้ถูกเรียกว่า ไดแอสพลอรา (หมายถึง “การกระจัดกระจาย”)

แม้ชาวยิวจะถูกทำให้กระจัดกระจายทางภูมิศาสตร์นับแต่การเนรเทศในบาบิโลน แต่พวกเขาที่ได้รับการรวมกันไว้ทางศาสนาโดยสถาบันที่เกิดขึ้นจากการเนรเทศนี้หนึ่งในสถาบันเหล่านี้คือธรรมศาลาปราชญ์ชาวยิวบางคนกล่าวว่าธรรมศาลามีมาแต่สมัยโมเสส แต่ส่วนใหญ่

ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในซาเฟด

คิดว่าการปรากฏโดยแจ้งชัดของมันหรืออย่างน้อยที่สุด การขึ้นมาที่มีบทบาทที่เป็นศูนย์กลางของมันเกิดขึ้นในบาบิโลน คำว่า *ธรรมศาลา* นั้นหมายถึง “การร่วมประชุม” แม้บ่อยครั้งมันถูกใช้เพื่อหมายถึงตัวอาคาร ที่จริงมีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าเป็นเวลานานหลายปีก่อนที่จะมีการสร้างอาคาร พวกชาวยิวประชุมกันในท้องถนนเพื่อฟังการอ่านและแปลความพระคัมภีร์ ฉะนั้นมันคือผู้คนหรือการประชุมนั่นเองที่เป็นธรรมศาลาอย่างแท้จริง

ธรรมศาลามีผลลึกลับต่อชีวิตของชาวยิวตั้งแต่ครั้งเป็นเชลย และมีผลกระทบอันยิ่งใหญ่ต่อศาสนานี้ด้วย ตามที่หนังสือ *เอ็นไซโคลพีเดีย จูเดียกา* กล่าวไว้ “ธรรมศาลากับพระวิหารเป็นสถาบันสำคัญสูงสุดในศาสนายิว มันมีอิทธิพลเด็ดขาดมิใช่เพียงแต่ศาสนายิวตลอดทุกสมัยเท่านั้น แต่ต่อองค์กรศาสนาเลยทีเดียว... เราต้องมองไปที่การกำเนิดของธรรมศาลาในสมัยการเนรเทศในบาบิโลนมันไม่เพียงแต่เป็นที่สันนิษฐานว่าบรรดาผู้ต้องเนรเทศ เมื่อถูกตัดขาดจากพระวิหารในดินแดนต่างชาติและรู้สึกถึงการต้องการสิ่งปลอบใจความอ้างว้างของพวกเขาก็จะประชุมกันเป็นครั้งคราวเป็นไปได้ว่าในวันสะบาโตและอ่านพระคัมภีร์แต่เราจะพบถึงการอ้างถึงมันครั้งแรกในเอเนสเคียลคาสตาแห่งสมัยการเนรเทศ” (*Encyclopedia Judaica, synagogue* 15:579-80)

(H-5) ชาวยิวตกอยู่ในความเป็นเชลยและการเนรเทศ นับแต่การตกเป็นเชลยนั้น

แม้ชาวยิวบางคนจะได้กลับสู่แผ่นดินเกิดของตนและสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ แต่ประชาคมชาวยิวในบาบิโลนก็ยังทรงเป็นจุดกลางของการแข่งขันความสำคัญต่อกันในเวลาต่อมาเอลีชานเดรีย เอเธนส์โรม และแม้แต่เบื้องหน้าด่านที่แสนไกลของจักรวรรดิโรมันเช่น บาเซโลนา ลอนดอนและชายแดนของเยอรมัน ได้มีอาณานิคมชาวยิวและที่ประชุมและพระของพวกเขาก่อตั้งขึ้น ไม่ว่าจะพวกเขาไปอยู่ที่ใดพวกเขาจะเป็นผู้คนที่แยกตัวเสมอตามปกติโดยการเลือกและการเรียกร้องของพวกเขาเอง

ขณะที่หลายศตวรรษเวียนผ่านไปและทวีปยุโรปทวีความหนาแน่นขึ้นด้วยการตั้งถิ่นฐาน พวกเขาเติบโตขึ้นในเขตของชาวยิวในเมืองใหญ่ที่เรียกว่าเกตโต ในเกตโตชาวยิวคงทำการสักการะ และสถาบันของพวกเขาคือไปการปฏิบัตินี้ทำให้พวกเขาพ้นจากการถูกดูถูกกลืนเข้าสู่ประชาคมและสูญเสียลักษณะเฉพาะของตนเอง ดังนั้นพวกเขายังคงเป็นประชาชาติที่ต้องเนรเทศ บางเวลาถูกข่มเหง บางเวลาได้รับการยกย่องว่าเป็นพ่อค้าวานิช ปรัชญาเมธี นักศึกษานักดนตรีและคนค้าขายที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในสมัยของพวกเขาเกตโตมิใช่ศูนย์กลางของความยากจนและความเลวทราม เว้นแต่ในเวลาที่ถูกข่มเหงอย่างรุนแรง ตรงข้ามมันคือศูนย์กลางแห่งครอบครัวและชีวิตศาสนาเป็นสถานที่ซึ่งการศึกษาถูกประเมินค่าสูงสุดและมีมากที่สุด

(H-6) สรุป

ในทุกวันนี้หลายคนคุ้นเคยกับชาวยิว ชาติยิวการต่อสู้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และบุคลิกแบบยิวส่วนใหญ่ของศาสนายิวมีที่มาจากความเป็นเชลยครั้งสำคัญครั้งแรกในบาบิโลน ต่อไปนี้เป็นรายการผลต่อเนื่องบางอย่างจากการตกเป็นเชลยในบาบิโลน

1. ชาวยิวละทิ้งการสักการะรูปสลักเคารพและเริ่มนับถือกฎ
2. ส่วนใหญ่ของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกสงวนไว้ โดยความพยายามของเอสราธรรมาจารย์ และคนอื่นๆ
3. หนังสืองานประวัติศาสตร์และงานวิจารณ์พระคัมภีร์หลายเล่มเกิดจากสมัยนี้ ที่น่าสังเกตมากที่สุดคือโทราห์ต่อมาคือมิชนา และทัลมุด
4. กลุ่มศาสนาสำคัญๆ ในอิสราเอล เหล่าธรรมมาจารย์ ฟาริสี สะดูสีและอื่นๆ กำเนิดขึ้นในสมัยนี้ คนเหล่านี้หรือกลุ่มเหล่านี้ได้เข้ามาแทนที่คาสตาในที่สุด และทำให้เกิดการละทิ้งความเชื่อมากยิ่งขึ้น
5. งานเขียนภาษาฮีบรูถูกสงวนไว้แม้ว่าภาษาของผู้คนจะเปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้จำเป็นต้องมี

ผู้เชี่ยวชาญในกฎ

6. ธรรมกาลามีมานับจากสมัยนี้
7. เขตของชาวยิวหรือเกตโต และความพยายามอื่นๆ ของผู้คนที่จจะรวมกลุ่มเพื่อความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นตัวอย่างของการปฏิเสธการรวมตัวของเขา

การรู้และการเข้าใจผลเหล่านี้ไม่เพียงช่วยเราในการศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลเท่านั้นแต่ยังให้ข้อคิดทางปัญญาแก่เราในเหตุการณ์ที่บัดนี้เกิดขึ้นในดินแดนศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย

เอเสเคียล: ยามเฝ้าอิสราเอล

(26-1) บทนำ

โดยผ่านเอเสเคียลพระเจ้าทรงประทานข่าวสารแห่งการเตือนและตำหนิ แห่งความยุติธรรมและการพิพากษา แห่งพระกรุณาและความรักแก่อิสราเอลที่ไกลไกลและดื้อรั้น ซึ่งได้แสดงถึงความซังของพระองค์ต่อความไม่ชอบธรรมของพวกเขาโดยไม่ต้องสงสัยและความปรารถนาของพระองค์ที่จะให้พวกเขากลับใจ พระองค์ทรงสอนว่าแต่ละบุคคลต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเขาเอง และจะได้รับรางวัลหรือการลงโทษตามแต่ที่เขาได้ใช้อำนาจใจที่ได้ถูกมอบแก่เขา พระองค์สอนว่าไม่มีผู้ใดสามารถจะหึงคำปรึกษาของพระเจ้าและหนีพ้นจากการพิพากษาซึ่งติดตามความยุติธรรมมาอย่างมีอจเลียงได้และได้มีจุดประสงค์ที่จะชำระความผิดบาปจากวิญญาณ พระองค์ทรงสอนด้วยว่าไม่มีผู้ใดที่ได้กลับใจและหันจากความผิดบาปของเขาจะสูญเสียพรแห่งพระกรุณา ความรักและการให้อภัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

หลักธรรมนี้ใช้ได้กับบุคคลและประชาชาติ มันใช้ได้กับชาวอิสราเอลแต่ละคนและชนชาติยิวดาห์ทั้งหมด (อิสราเอล) ผู้ซึ่งเอเสเคียลได้พยากรณ์ต่อพวกเขา พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะไม่ทรงถือว่าผู้บาปมีความถูกต้องหรือละทิ้งผู้ที่พระองค์ทรงทำพันธสัญญากับเขาถ้าพวกเขาได้ทำตามส่วนแห่งข้อตกลงของเขา ในสมัยของเอเสเคียลผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าได้ละทิ้งพระองค์และจำต้องได้รับการขัดเกลานไฟแห่งความยากลำบากและความเศร้าโศกเพื่อที่จะได้หันมาจากการผิดบาปและวิถีชีวิตของเขาแม้ว่าเนื่องจากความยุติธรรมของพระองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอนุญาตให้มีความยากลำบากเหล่านั้นเนื่องจากพระกรุณาและความรักอันไม่มีที่สุดของพระองค์ พระองค์ยังคงขยายคำสัญญาแห่งการให้อภัยและชีวิตต่อไปแก่วิญญาณที่กลับใจและการฟื้นฟูพรที่ได้มีอยู่แต่ก่อนแก่อิสราเอล ถ้าพวกเขาจะหันคืนสู่พระองค์

คำแนะนำถึงนักศึกษา

- จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้เพื่อช่วยท่านในการอ่านและการศึกษาเอเสเคียล 1-24
- จงทำประเด็นที่จะไต่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับเอเสเคียล 1-24

(26-2) เอเสเคียล ผู้ร่วมสมัย ของเยเรมีย์และดาเนียล

พระเจ้าทรงมีศาสดาที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในราชสำนักแห่งเยรูซาเล็มคือเยเรมีย์และอีกคนหนึ่งคือดาเนียลในราชสำนักบาบิโลน และคนที่สามคือ เอเสเคียล ในหมู่ของผู้ต้องเนรเทศในบาบิโลน เยเรมีย์และเอเสเคียลมีเชื้อสายของปุโรหิต ดาเนียลอาจมีเชื้อสายของกษัตริย์ (ดู 1 ดาเนียล 1:3) เยเรมีย์ได้รับใช้พระเจ้าโดยการกล่าวคำเตือนและคำสั่งสอนของพระองค์แก่กษัตริย์และเหล่าผู้นำที่อีกไม่นานจะถูกปราบปราม ดาเนียลกล่าวแก่ผู้มีช่วยและเอเสเคียลกล่าวแก่ผู้ต้องเนรเทศ

เอเสเคียลซึ่งนามของเขาหมายความว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงมีกำลัง” หรือ “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะเสริมความเข้มแข็ง” เป็นบุตรของนุซีและเป็นปุโรหิตแห่งครอบครัวของคาโดก เขาได้ถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลนโดยเนบูคัดเนสซาร์ ในการเป็นเชลยของเยโฮยาคิน (See Sidney B. Sperry, *The Voice of Israel's Prophets*, pp. 189-90.)

ครอบครัว (ของเอเสเคียล) คงต้องได้รับการถือว่าสำคัญและมีอิทธิพลตามเรื่องราวที่กล่าวไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 24:14-26 เพราะส่วนใหญ่ ‘บุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน’ ได้ถูกนำตัวไปเป็นเชลยในบาบิโลนโดย

เนบูกัดเนสซาร์ เมื่อเยโฮยาคินถูกถอดจากตำแหน่งในฐานะกษัตริย์แห่งยูดาห์ นักวิชาการส่วนใหญ่สันนิษฐานว่าเหตุ การณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ 597 ปีก่อนคริสตกาล แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเศเดคียาห์ครองราชย์ต่อจากเยโฮยาคินตามความแน่นอนทางตรรก จึงต้องเปลี่ยนให้เร็วขึ้นอีกสักหน่อยเป็น 601 ปีก่อนคริสตกาลเพื่อให้สอดคล้องกับข้อมูลตามลำดับเหตุการณ์ในพระคัมภีร์มอรมอน...” (Sperry, *Voice of Israel's Prophets*, pp.190-91., see also Flavius Josephus, *The Life and Works of Flavius Josephus, Antiquities of the Jews*, bk.10, chap. 6, par.3; และเอเสเคียล 4:14)

(26-3) เอเสเคียล 1:1, 4-28 บันทึกแห่งภาพนิมิตของเอเสเคียล

มันเป็นการยากถ้ามิใช่เป็นไปได้ สำหรับมนุษย์ที่จะถ่ายทอดข่าวสารหรือความรู้สึกแห่งภาพนิมิตหรือการเปิดเผยอื่นๆ จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในการเขียนเพื่อว่าผู้อ่านจะมีความเข้าใจอันสมบูรณ์ว่าได้อะไรเกิดขึ้นและได้สื่อสารถึงอะไร สิ่งนี้คือการท้าทายสำหรับเอเสเคียลในการบรรยายถึงภาพนิมิตอัน(มหัศจรรย์) แห่งสวรรค์ของเขา คนอื่นๆ ก็ได้เผชิญปัญหาเหล่านี้ด้วย (ดู 2 โครินธ์ 12:4; 3 โนะไฟ 28:12-14; และ ค.พ. 76:114-17) โจเซฟ สมิธได้กล่าวว่า “ท่านสามารถจัดดูฟ้าสวรรค์สักห้านาทีได้หรือไม่ เพื่อท่านจะรับรู้มากกว่าที่ท่านจะได้จากการอ่านเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดที่เคยเขียนไว้” (History of the Church 6:50) บุคคลต้องมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเปิดเผยเพื่อที่จะเข้าใจมันอย่างสมบูรณ์

โดยรวมถึงเอเสเคียลบรรดาผู้ซึ่งได้รับการเยือนหรือภาพนิมิตจากโลกนิตินันดรบ่อยครั้งได้ใช้สัญลักษณ์การอุปมาการเทียบสิ่งคล้าย การเปรียบเทียบ และภาษาเทียบเคียงแบบอื่นๆ ในการพยายามที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ที่พวกเขาได้มีและข่าวสารที่พวกเขาได้รับ (ดู ค.พ. 110:2-3; โจเซฟ สมิธ-ประวัติ 1:32; ดาเนียล 10:5-9; วิวรรณ์ 1:12-18; 12:1-6) ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่เอเสเคียลพูดไม่จำเป็นต้องเข้าใจตามตัวอักษรเนื่องจากเขาได้ใช้ภาษาเปรียบเทียบมากมายเพื่อพยายามบอกถึงสิ่งที่อยู่ห่างไกลจากประสบการณ์ของมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่นหลายครั้งเขาได้ใช้คำเช่นประหนึ่งดังและสัญญาณ (ดู เอเส-

เคียล 1:4-5, 7, 10, 13-14, 16, 24, 26-28)

ความยากลำบากอีกประการหนึ่งในการเข้าใจเอเสเคียลและผู้เขียนคนอื่นๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็คือความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างพวกชาวยิวในสมัยของเอเสเคียลและผู้อ่านสมัยปัจจุบัน ในที่ซึ่งสำคัญข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียลอธิบายถึงแง่มุมต่างๆ ทางวัฒนธรรมแห่งงานเขียนของเอเสเคียล

(26-4) เอเสเคียล 1:4 “ลมพายุ”

คำว่า *ลมพายุจัด* หรือ *มรสุม* จะเหมาะสมกว่ากับความหมายที่ตั้งใจไว้ในข้อ 4 ลมที่หมุนไปรอบแกนของมันเองด้วยความเร็วสูงยิ่งมิได้เป็นสิ่งที่คำในภาษาฮีบรูได้แปลว่า “ลมพายุ” ตรงข้ามความคิดนี้ได้หมายถึงลมอันร้ายกาจหรือแรงกล้า (See Merrill F. Unger, *Unger's Bible Dictionary*, See Under “Whirlwind”) การอุปมานี้ชี้ถึงพลังอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ยกตัวอย่างเช่นการประทับอยู่แห่งพลังอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ถูกแสดงต่อโยบโดยการอ้างอิงถึงพายุ (ดู โยบ 38:1) เมื่อพระเจ้าทรงหลังเทพระวิญาณของพระองค์ด้วยพลังอำนาจอันแรงกล้าในการอุทิศพระวิหารเคิร์ทแลนด์ในสมัยการประทานนี้มีการได้ยินเสียงที่เหมือนการพัดผ่านของลมอันแรงกล้าซึ่งเต็มไปด้วยพระวิหาร (*History of the Church*, 2:428)

(26-5) เอเสเคียล 1:4,13 เมฆ, ไฟ, ความสว่างของสัมฤทธิ์ คบเพลิง ไฟแลบ

เมฆ ไฟ ความสว่าง ทองสัมฤทธิ์ คบเพลิง ไฟแลบ สิ่งเปรียบเทียบเหล่านี้ได้ถูกใช้ตลอดทั่วพระคัมภีร์ในการเกี่ยวข้องกับรัศมีภาพ พลังอำนาจ และอาณาภาพแห่งการประทับอยู่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าหรือผู้นำสารของพระองค์ (ดู “เมฆ” และ “ไฟ” ใน อพยพ 13:21-22 ; 16:10; 19:9-16; 24:16; เลวีนิติ 16:2; มัทธิว 17:5., ค.พ. 34:7 ดู “ไฟ” “ความสว่าง” “ทองสัมฤทธิ์” “คบเพลิง” และ “ไฟแลบ” ใน อพยพ 3:2; ฮีบรู 12:29; 1 โนะไฟ 1:6; ค.พ. 29:12;110:2-3; 133:41; ฮาบากุก 3:3-4; กิจการ 26:13; 2 เรสะโลนิกา 2:8; โจเซฟ สมิธ-ประวัติ 1:16-17, 30-32 และ ดาเนียล 10:6)

ความสว่างและเมฆเพลิงสัญลักษณ์ที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า

(26-6) เอเสเคียล 1:5-6,10 สัตว์สี่ตัวที่มีสี่หน้า

ในภาพนิมิตของเขา เอเสเคียลได้แลเห็นสัตว์สี่ชนิดซึ่งแต่ละชนิดมีหน้าสี่หน้า “หน้าของมันทุกตัวมีหน้าเหมือนหน้าคน...สิงห์...วัว...[และ]หน้าของนกอินทรี” (เอเสเคียล 1:10) อัครสาวกยอห์นได้เห็นภาพที่คล้ายคลึงกันนี้ ในภาพนิมิตของเขาสิ่งมีชีวิตนี้ได้รับการพรรณนาว่า “เหมือนสิงห์..เหมือนโค..[มี] หน้าเหมือนมนุษย์และ...เหมือนนกอินทรีกำลังบิน” (วิวรณ์ 4:7) ภายใต้การดูแลของพระผู้เป็นเจ้าคาสตาโจเซฟได้อธิบายว่าสัตว์ทั้งสี่ในภาพนิมิตของยอห์นเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตสี่ชั้น (ดู ค.พ. 77:3) หน้าของสิ่งมีชีวิตในภาพนิมิตของเอเสเคียลดูเหมือนเป็นตัวแทนของสิ่งเดียวกัน คำวิจารณ์ midrashic ดังต่อไปนี้สอดคล้องกับความเห็นนั้น : “มนุษย์ได้รับการยกย่องเหนือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ นกอินทรีได้รับการยกย่องเหนือเหล่าวิหค วัวได้รับการยกย่องเหนือเหล่าสัตว์เลี้ยง สิ่งที่ได้รับการยกย่องในหมู่สัตว์ป่า และสิ่งทั้งหมดนี้ได้รับการครอบครอง และความยิ่งใหญ่ได้ถูกประทานแก่พวกเขาว่าพวกเขายังคงอยู่ภายใต้พลังอำนาจของพระผู้บริสุทธิ์” (D. Guthrie and J.A. Motyer,

eds., *The New Bible Commentary* : Revised, p.667)

เอเสเคียลได้เห็นบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ (เอเสเคียล 1:26-28) สถานะนั้นเป็นสิ่งแทนที่ว่าพระองค์ทรงมีการครอบครองเหนือสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แม้พระองค์ได้ทรงเตรียมทางเพื่อสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ได้ทรงสร้างทั้งปวง ทั้งมนุษย์และสัตว์ที่จะเข้าสู่รัศมีภาพนิมิตตามลำดับอันเหมาะสมของพวกเขา (ดู ค.พ. 77:2-3)

(26-7) เอเสเคียล 1:6 ปีกที่สัตว์เหล่านี้มีเป็นตัวแทนของสิ่งใด?

พระเจ้าทรงสอนโจเซฟ สมิธ ว่าปีกของสัตว์ที่ยอห์นได้แลเห็นในการเปิดเผยของเขา (ดู วิวรณ์ 4:8) “เป็นการแทนอำนาจที่จะเคลื่อนไหว ที่จะกระทำ ฯลฯ” (ค.พ. 77:4) การแปลความดังนี้ให้ความหมายถึงสิ่งมีชีวิตในภาพนิมิตของเอเสเคียลด้วย

(26-8) เอเสเคียล 1:7 เท้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัด

คำว่า *ตรง* ในเอเสเคียล 1:7 หมายถึง “การยืนตัวตรงโดยมิได้ก้มเมื่อนั่งหรือคุกเข่า” (C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 9:1:23) นั่นคือสิ่งมีชีวิตนี้มิได้เดินทางเหมือนมนุษย์เดินทางเมื่อเขากำลังเดิน

การเปรียบเทียบสันเท้าของร่างเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนสันเท้าของวัว ดูเหมือนจะหมายถึงความราบเรียบของกีบเท้าของวัว “เพื่อชี้ถึงความมั่นคงเป็นประกายของเท้าของสัตว์นี้แทบจะไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะมีความมั่นคงเป็นประกายเกินกว่าทองสัมฤทธิ์ขัด” (*Adam Clarke, The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 4:425)

(26-9) เอเสเคียล 1:9-11 ปีกของมันต่างก็จดปีกของกันและกัน

สิ่งมีชีวิตในภาพนิมิตของเอเสเคียลอยู่ในความสอดคล้องและเป็นเอกภาพอันสมบูรณ์ พวกเขาเคลื่อนไหวเสมือนเป็นหนึ่งเดียวโดยเป็นสัญลักษณ์แห่งเอกภาพรวมที่มีอยู่ในหมู่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่จะยอมทำตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

(26-10) เอเสเคียล 1:15-21 ล้อที่เอเสเคียลพรรณนาถึงเป็นตัวแทนของอะไร ?

เนื่องจากโจเซฟ สมิธได้รับกฤษฎาอย่างจากพระเจ้าเพื่อการแปลความหมายของล้อตัวในภาพนิมิตของยอห์นความสอดคล้องระหว่างภาพนิมิตของยอห์นกับเอเสเคียลให้นัยบางอย่างถึงความหมายของล้อตัวที่เอเสเคียลได้แลเห็น อย่างไรก็ตามไม่มีการเทียบกันในภาพนิมิตของยอห์นกับล้อที่เอเสเคียลได้แลเห็น ศาสตราจารย์โจเซฟ สมิธ ได้กล่าวว่า : “ข้าพเจ้าให้ข้อประกาศกว้างๆ นี้ที่ว่า เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงประทานภาพนิมิตแห่งภาพพจน์หรือล้อตัวหรือรูปร่างใดอย่างหนึ่ง พระองค์ทรงรับผิดชอบที่จะประทานการเปิดเผยหรือการแปลความของสิ่งนั้น มิฉะนั้นเราไม่ต้องรับผิดชอบหรือ (มีภาระหน้าที่สำหรับ) ความเชื่อของเราในมัน จงอย่ากลัวที่จะถูกสาปแช่งเนื่องจากการไม่รู้ความหมายแห่งภาพนิมิตหรือรูปสลักอย่างหนึ่ง ถ้าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ทรงประทานการเปิดเผยหรือการแปลความหมายเพื่อสิ่งนั้น” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 291 Section 6 Subheading 9, Paragraph 2.)

ในขณะนี้การแปลความหมายภาพนิมิตของเอเสเคียลมิได้ถูกประทานแก่ศาสนจักรฯ ดังนั้นพระเจ้ามิได้ทรงถือว่าลัทธิชนของพระองค์มีหน้าที่ที่จะเข้าใจว่าล้อเป็นตัวแทนของอะไร

(26-11) เอเสเคียล 1:26-28 เอเสเคียลได้แลเห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของบัลลังก์ของพระองค์

เอเสเคียลได้แลเห็นท้องฟ้าหรือผืนฟ้าเบื้องบนหรือเหนือร่างเหล่านั้น เหนือท้องฟ้าเอเสเคียลได้แลเห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ในรัศมีภาพแห่งพระองค์ เอเสเคียลได้ใช้ถ้อยคำหลายคำที่จะบรรยายถึงความสว่างไสว ความงามและรัศมีภาพของพระเจ้า ครั้นแล้วในแล้วในฐานะพยานผู้ต่ำต้อยสำหรับรัศมีภาพ ความงามและอนุภาพดังกล่าวนี้ เขาก็กราบลงด้วยความยำเกรงและการยอมตนอย่างมีคารวะ (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 6:1-5; วิวรณ์ 1:10-18; ค.พ. 76:19-23;110:1-4) ขอให้สังเกตเป็นพิเศษถึง (การเทียบเคียงระหว่างภาษาของเอเสเคียลกับยอห์นในวิวรณ์ 4:2-11)

(26-12) เอเสเคียล 2:9-10; 3:1-3 “ม้วนหนังสือ” ที่พระเจ้าทรงให้เอเสเคียลรับประทานหมายถึงอะไร?

ในประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน อัครสาวกยอห์นได้ถูกบัญชาให้กินหนังสือเล่มหนึ่งด้วยพระเจ้าทรงอธิบายผ่านศาสดาโจเซฟ สมิธ ว่าการกระทำนี้เป็นตัวแทนของภารกิจที่ถูกต้องประทานให้ยอห์นในหมู่ของเผ่าอิสราเอล (ดู ค.พ. 77:14)

เอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ ได้เขียนว่า : “การกระทำของยอห์นในการกินหนังสือซึ่งบรรจุพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ สำหรับเขาเป็นการรักษาแบบอย่างและประเพณีของอิสราเอลโบราณ การกระทำนี้แสดงว่าเขาได้กำลังกินหนังสือแห่งชีวิต ซึ่งเขากำลังรับส่วนพระคำอันประเสริฐของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งเขาได้รับการบำรุงเลี้ยงด้วยพระคำของพระคริสต์ซึ่งใน ‘ปากของเขาหวานเหมือนน้ำผึ้ง’ แต่มันทำให้ ‘ท้องของเขา’ ขม นั่นคือการพิพากษาและโรคระบาดที่ได้ถูกสัญญาไว้ต่อผู้ที่พระคำของพระเจ้าได้ถูกส่งมาเป็นเหตุให้เขาสิ้นหวังและเศร้าโศกในจิตวิญญาณ “พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ชิมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์” (สดุดี 119:103) นั่นคือเสียงร้องอันลึกลับของผู้เขียนเพลงสดุดีและในทางตรงข้ามการลงโทษเพราะการไม่เชื่อฟังและการกระด้างกระเดื่องจะขมขึ้นเพียงใด เอเสเคียลได้มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ เขาได้ถูกบัญชาให้กินม้วนกระดาษ (หนังสือ) ซึ่งอยู่ในปากของเขา ‘ก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง’ แต่ในข้อเขียนเองนั้นได้มีบทคร่ำครวญและคำไว้ทุกข์และคำวิบัติ (เอเสเคียล 2:6-10; 3:1-3) (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:507)

(26-13) เอเสเคียล 3:8 “เราได้กระทำให้น้ำของเจ้า...และให้น้ำจากของเจ้าซึ่งข้ง”

พระเจ้าทรงสัญญาพลัง ความกล้าหาญ และความมั่นคงสำหรับเอเสเคียลเนื่องจากภารกิจของเขาต้องมีต่อผู้คนที่กระด้างกระเดื่องและดื้อรั้น (ดู เยเรมีย์ 1:17-19) พระเจ้าทรงประทานความเข้มแข็งเพียงพอต่อผู้รับใช้ที่ถ่อมใจของพระองค์ที่จะต่อต้านการขัดขวางของโลกขณะที่พวกเขาแสวงหาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์

ในสมัยโบราณม้วนกระดาษถูกเรียกว่าหนังสือ

(26-14) เอเสเคียล 3:17-21 ในการเป็นยามอาจมีอันตรายได้

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลมิได้เป็นที่ยอมรับ แต่ในฐานะยามเขาต้องเปล่งเสียงร้องเตือน การเปรียบเป็นยามหมายถึงยามทหารซึ่งจะต้องตื่นอยู่เสมอและต้องเผชิญโทษประหารถ้าเขาล้มเหลวที่จะเตือนผู้คนในเมือง เมื่อข้าศึกได้ปรากฏขึ้น ผู้เฝ้าระวังนี้ตกอยู่ในอันตรายเสมอ พวกศัตรูแสวงหาที่จะทำลายเขาเพื่อกันมิให้เขาเปล่งเสียงเตือน และถ้าเขาไม่เปล่งเสียงเตือนอันเป็นสิ่งจำเป็น ชีวิตของเขาก็ตกอยู่ในอันตรายโดยน้ำมือของผู้ที่เขามีความรับผิดชอบต่อการเตือน ในทำนองเดียวกันยามในอาณาจักรของพระเจ้ามีความรับผิดชอบอันหนักหน่วงกับผลที่สุดที่เอ็ดมอนด์ที่เอลเดอร์เอชรา แพทย์เบนสันได้สอนไว้ :

“ในฐานะยามบนหอคอยแห่งไซอันมันเป็นหน้าที่ผู้กมัตและสิทธิของเราในฐานะผู้นำที่จะพูดต่อต้านสิ่งชั่วร้ายในเวลานี้ สิ่งชั่วร้ายที่โจมตีพื้นฐานของสิ่งที่เรารักยิ่งในฐานะศาสนจักรที่แท้จริงของพระคริสต์และในฐานะสมาชิกแห่งประชาชาติชาวคริสต์”

“ในฐานะหนึ่งในยามเหล่านี้ด้วยความรักในมนุษยชาติ ข้าพเจ้ายอมรับหน้าที่ผู้กมัตและการท้าทายนี้อย่างถ่อมใจ และจะชวนชวนอย่างกตัญญูที่จะทำหน้าที่ของข้าพเจ้าโดยปราศจากความกลัว ในเวลาที่ร้ายแรงเช่นเดียวกับเวลานี้เราต้องไม่ยอมให้ความกลัวการวิพากษ์วิจารณ์กีดกันเรามีให้ทำหน้าที่ของเรา แม้เราต้องเสี่ยงว่าคำปรึกษาของเราได้ถูกกล่าวหาเป็นเรื่องทางการเมือง ในขณะที่ของรัฐบาลเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเรามากขึ้นเรื่อยๆ”

“ในวิกฤติการณ์ที่บัดนี้เรากำลังผ่านพ้น เราได้รับการเตือนอย่างเต็มที่ การนี้ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นบ้าง ได้มีพวกเราบางคนที่ไม่ต้องการฟังข่าวสารนี้ มันทำให้เราละอาย สิ่งที่คุณคามชีวิตของเรา สวัสดิภาพของเรา อิสรภาพของเราเป็นบางสิ่งที่คุณเราบางคนยอมปล่อยปลละละเลย หลายคนไม่ต้องการที่จะถูกรบกวนถ้าพวกเขายังคงสบายอยู่กับการปล่อยวางของพวกเขาต่อไป”

“ศาสนจักรถูกตั้งไว้บนรากฐานแห่งความจริงนิรันดร์ เราจะไม่ลดหย่อนทางหลักธรรม เราจะไม่ยอมลดมาตรฐานของเราโดยไม่คำนึงถึงแนวโน้มหรือแรงกดดันในเวลานี้ สถาบันของเราในฐานะศาสนจักรไม่หวั่นไหว การพูดต่อต้านการกระทำที่ผิดศีลธรรมหรือไม่ถูกต้องเป็นภาระของศาสดาและอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้านับจากเวลาในความทรงจำ มันเป็นเหตุจากสิ่งนี้ที่พวกเขามากมายได้ถูกข่มเหง แต่ทว่าในฐานะยามบนหอคอยมันเป็นงานหนักที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ที่จะเตือนบรรดาผู้คนต่อไป” (In Conference Report, Apr. 1973, pp. 49-50; or *Ensign*, July 1973, p.38)

(26-15) เอเสเคียล 3:25-27 หมายความว่าอย่างไรที่เอเสเคียลถูกผูกมัด?

เอเสเคียลได้ถูกเรียกให้พยากรณ์แก่ผู้คนที่คือร้มนมาก และตามที่นี้ไฟได้กล่าวไว้ภายหลัง “คนผิวดมมืดคือความจริงเป็นเรื่องรุนแรง เพราะมันบาดเขาถึงส่วนลึกที่สุด” (1 นีไฟ 16:2) เมื่อได้ยินข่าวสารแห่งคำตำหนิและตักเตือนบรรดาพลเมืองที่ไม่ชอบธรรมของเอเสเคียลได้ลุกขึ้นต่อต้านเอเสเคียล พวกเขาได้พยายามที่จะทำให้คำสอนของเอเสเคียลเจียบหายไปและขัดขวางงานของเขาโดยการ

ผูกมัดร่างกายหรือการกักขัง (แม้จะไม่มีบันทึกว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นจริงๆ) หรือโดยการเพิกเฉยต่อข่าวสารของเขา การปฏิเสธที่จะฟังและแสวงหาที่จะให้คนอื่น ๆ ทำในสิ่งเดียวกันนี้ด้วย อันเป็น “การผูกมัด” กำลังของเอเสเคียล

(26-16) เอเสเคียล 4:1-3 การแสดงภาพของเอเสเคียลเกี่ยวกับการปิดล้อมเยรูซาเล็ม

เอเสเคียลได้รับบัญชาให้ทำสิ่งแทนนครเยรูซาเล็มลงบนแผ่นดินเหนียวและแสดงภาพให้ประชาชนเห็นถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับนครนี้ พระเจ้าทรงต้องการให้เกิดความชัดเจนแก่บรรดาผู้คนที่เกี่ยวกับข่าวสารที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาโดยผ่านหลายวิธีการ เอเสเคียลได้ถูกบัญชาให้นำเสนอสิ่งแทนที่แลเห็นได้ต่อบรรดาผู้คนที่เพื่อสอนถึงข่าวสารของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (ดู เอเสเคียล 4:4-17; 5) ศาสตราคณอื่นๆ ได้ถูกบัญชาให้ใช้เทคนิคเดียวกันนี้ (ดู เยเรมีย์ 27:1-11; กิจการ 21:1; 1 พงศ์กษัตริย์ 11:29-39; 13:1-11; 19:1-18)

ในระหว่างเหตุการณ์ที่ได้ถูกบรรยายไว้ในเอเสเคียล บทที่ 4 ตัวเอเสเคียลเองได้ตกเป็นเชลยในบาบิโลนเหมือนชาวยิวคนอื่นๆ เนบูกัดเนสซาร์ได้ทรงทำสงครามกับยูดาห์สองครั้ง และได้จับเชลยไปทั้งสองครั้ง อย่างไรก็ตามพระองค์ได้ทรงถอยทัพในทั้งสองครั้งโดยคิดว่าได้สั่งสอนบทเรียนแก่ยูดาห์แล้วดังนั้นเยรูซาเล็มยังคงตั้งตนอยู่ได้จนถึงการปิดล้อมครั้งที่สามซึ่งได้นำความพินาศมาสู่ยูดาห์ เอเสเคียลได้เล่าถึงความพินาศนั้นในข้อ 1-3 “เหล็กแผ่น” (ข้อ 3) เป็นตัวแทนของกำแพงที่พวกเขาเคยได้สร้างขึ้นรอบเยรูซาเล็มในระหว่างการปิดล้อม มันป้องกันการหลบหนีและไม่มีรอยร้าวปล่อยให้เสียบียงผ่านเข้าได้

(26-17) เอเสเคียล 4:4-8 เหตุใดเอเสเคียลได้รับการบอกให้นอนตะแคงเป็นเวลา 430 วัน?

เอเสเคียล 4:4-8 เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของคำสอนโดยการใช้การเปรียบเทียบที่ได้รับการแปลความหมายอย่างสมบูรณ์ ภายหลังจากการสร้างภาพพจน์ของเยรูซาเล็มที่ตกอยู่ในระหว่างการปิดล้อม (ข้อ 1-3) เอเสเคียลได้รับการบอกให้นอนตะแคงเป็นเวลา 390 วันและรับการพิตบาปของอิสราเอล

(ในกรณีนี้มันดูเหมือนว่าหมายถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือ) ครั้นแล้วเขาต้องเปลี่ยนข้างนอนเป็นเวลาอีก 40 วัน เพื่อการพิตบาปของยูดาห์

ความหมายทางสัญลักษณ์ของการกระทำนี้ดูเหมือนชัดเจนเพียงพอ เอเสเคียลต้องถูกมัดไว้กับเตียง (ข้อ 8) และอยู่ในพันธนาการเพื่อแสดงว่าอาณาจักรทั้งสองได้ถูกพันธนาการหรือถูกนำเข้าสู่การจ้องจําเนื่องจากการพิตบาปของพวกเขา แต่เรื่องที่ว่าเอเสเคียลได้ปฏิบัติสิ่งนี้จริงๆหรือเปล่าไม่เป็นที่รู้จักกัน มันดูแปลกที่ว่าพระเจ้าจะขอให้ศาสนานอนอยู่โดยไม่เคลื่อนไหวถึงสิบห้าเดือน อาจเป็นไปได้ว่าเอเสเคียลได้ถูกบัญชาให้นอนตะแคงแต่เพียงในเวลากลางคืนเมื่อเขาเข้านอน หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาก่อทำสิ่งนี้ในลักษณะการที่เป็นสัญลักษณ์บางอย่าง

เหตุใดจำนวน 390 และ 40 ที่ถูกใช้ไม่เป็นที่แจ้งชัดเนื่องจากแม้ว่าเอเสเคียลได้รับการบอกว่าจะแต่ละวันแทนเวลาหนึ่งปี (ข้อ 6) จำนวนปีเหล่านี้ไม่ได้ตรงกับประวัติศาสตร์อันเป็นที่รู้จักกัน

การใช้จำนวนรวมของ 430 วันหรือปี (390+40) คีลและเดลิส ชี้ว่าเป็นจำนวนปีที่อิสราเอลได้ตกในพันธนาการในอียิปต์ (ดู อพยพ 12:40-41) ทั้งสองอธิบายถึงการแยกจำนวน 390 วันและ 40 วันว่าหมายถึงสี่สิบปีหลังจากที่โมเสสได้ฆ่าพวกชาวอียิปต์ และได้หนีเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารของพวกมีเดีย (จงดู อพยพ 2:11-15; กิจการ 7:23,30) ในครั้งนี้ก่อนที่โมเสสจะได้กลับไปช่วยปลดปล่อยพวกเขาอาจเป็นช่วงเวลาที่ต้องทนทุกข์มากที่สุดสำหรับอิสราเอล (See *Commentary*, 9:1:74-76) อย่างไรก็ตามคนอื่นๆ เชื่อว่าเวลา 430 ปี รวมถึงช่วงเวลาจากเอบราแฮมไปถึงการอพยพ (See *Old Testament: Genesis-2 Samuel*, pp.119-20.)

โดยปราศจากกุญแจที่ได้รับการเปิดเผยเพื่อการแปลความหมายของเลขจำนวนนี้ เราจะไม่สามารถแปลข้อความนี้ได้อย่างถูกต้อง

(26-18) เอเสเคียล 4:9-11,16-17 เหตุใดเอเสเคียลได้รับบัญชาให้กินอาหารเฉพาะอย่างและทำดังนี้ โดยการชั่งน้ำหนักและวัดขนาด?

การกระทำอันนี้เป็นสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่เอเสเคียลได้ถูกบัญชาให้ปฏิบัติเป็นตัวแทนของสภาวะการณ์ที่

มีขึ้นในระหว่างการปิดล้อมเยรูซาเล็มของบาบิโลน

“ในเวลาแห่ง *การขาดแคลน* มันเป็นหลักปฏิบัติในทุกประเทศที่จะทำให้เมล็ดธัญญาหารที่หยาบแตกละเอียดมากขึ้นเพื่อให้มันใช้ได้นานขึ้น *อาหารบด* จากข้าวสาลี ข้าวบาร์ลีย์ ถั่วฝัก ถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสเปลดซึ่งศาสดาได้รับบัญชาให้กินมีจุดประสงค์เพื่อแสดงว่าการขาดแคลนสิ่งจำเป็นเพื่อชีวิตจะเป็นอย่างไรระหว่างการถูกปิดล้อม”

“...เมล็ดธัญญาหารที่ได้รับการบดทั้งหมดเหล่านี้จะถูกรวมเป็น *กอง* เดียวกันและจากสิ่งนี้เขาจะแบ่งออกเป็น *สามร้อยเก้าสิบก้อน* หนึ่งก้อนสำหรับแต่ละวัน และก้อนเหล่านี้จะมีน้ำหนัก *ยี่สิบเชเชล* น้ำหนัก *หนึ่งเชเชล* เท่ากับประมาณ 14 กรัม ซึ่งจะทำให้เท่ากับขนมปังประมาณ 284 กรัมต่อหนึ่งวันและสำหรับสิ่งนี้จะใช้ *น้ำ* ประมาณหนึ่งส่วน *หก* ของ *ฮิน* ซึ่งเท่ากับประมาณหนึ่งลิตรตามมาตราของเรา ทั้งหมดนี้แสดงว่าระหว่างการปิดล้อมเสบียงอาหารจะลดน้อยลงมาก จนว่าพวกเขาจะต้องจำใจกินอาหารที่แย่ที่สุดนั่นคือโดย *น้ำหนัก* และ *น้ำ* ของมันโดยการ *ตวงวัด* ส่วนแบ่งของแต่ละคนเท่ากับประมาณหนึ่งลิตรและ 284 กรัมเท่ากับมากกว่าขนมปังหนักหนึ่งลิตรเพียงเล็กน้อยสำหรับการดำรงชีพแต่ละวัน” (Clarke, *Commentary*, 4:434)

วลีที่ว่า “เราจะซึ่งขนมปังรับประทาน” (เอเสเคียล 4:16) ซึ่งว่าเวลาจะมาถึงเมื่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มจะปราศจากขนมปัง ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 25:3 อันเป็นบันทึกที่ว่าคำพยากรณ์นี้ได้กลายเป็นจริง

(26-19) เอเสเคียล 4:12-15 อะไรเป็นจุดประสงค์ของการที่เอเสเคียลได้รับบัญชาให้หุงหาอาหารด้วยมูลสัตว์ ?

“มูลแห่งของวัวตัวผู้และวัวตัวเมียเป็นเชื้อเพลิงที่ใช้กันโดยสามัญในตะวันออกกลาง เนื่องจากการขาดแคลนไม้และถ่านหินพวกเขาจึงจำเป็นต้องใช้สิ่งเหล่านี้ในการหุงหาอาหาร ที่จริงแล้วมูลแห่งทุกชนิดได้ถูกรวบรวมมาไว้ในที่นี้ ศาสดาจำต้องเตรียมขนมปังของเขาด้วย *อุจจาระแห่งของมนุษย์* สิ่งนี้ได้จำต้องเกิดขึ้นเพื่อแสดงถึงระดับการบีบคั้นอย่างยิ่งที่พวกเขาต้องเผชิญกับมัน เนื่องจากไม่สามารถ *ออกจากเมือง* ไปรวบรวมมูลแห่งของสัตว์ ผู้อยู่

อาศัยในเมืองจำต้องใช้อุจจาระแห่งจากมนุษย์เพื่อเป็นเชื้อเพลิงในระหว่างการถูกปิดล้อม สภาวการณ์นี้แสดงว่านี่เป็นข้อเท็จจริงของกรณีนี้ อย่างไรก็ตามเราพบวาทศาสตร์ไม่ได้ใช้เชื้อเพลิงชนิดนี้เนื่องจากได้ *สูดไว้* แทนตามคำร้องขอของเขา ดู ข้อ 15” (Clarke, *Commentary*, 4:434-35)

ดังที่เอเสเคียล 4:13 ซึ่งให้เห็นพวกเขาจะถูกขับต้อนไปยังบาบิโลนที่ซึ่งพวกเขาจะถูกบังคับให้กิน “ขนมปังที่ไม่สะอาด” เนื่องจากดินแดนต่างประเทศถูกถือว่าไม่สะอาด (ดู โยเซยา 9:3-4 และอาโมส 7:17 การอยู่อาศัยและการกินอาหารในดินแดนอื่นๆ ถือว่าไม่สะอาด

(26-20) เอเสเคียล 5:1-4, 12 การตัดและแบ่งผมของเอเสเคียลหมายถึงอะไร ?

ในเอเสเคียล 5:12 พระเจ้าทรงอธิบายโดยย่อถึงการกระทำอันเป็นสัญลักษณ์ที่ได้ทรงบัญชาให้เอเสเคียลกระทำ (ดู ข้อ 1-4) เอเสเคียลเป็นตัวแทนของประชาชาติยิวโดยเฉพาะอย่างยิ่งแห่งนครเยรูซาเล็ม สิ่งที่เขาจะกระทำต่อผมของเขาจะถูกกระทำต่อยูดาห์ด้วยมีดโกนเป็นตัวแทนของชาวบาบิโลนซึ่งจะตัดยูดาห์ขาดออกเป็นชิ้นๆ และจะเป็นหนทางแห่งการนำการพิพากษามาสู่พวกเขา การที่จะทำให้ศีรษะล้านหรือโกนหรือถอนเคราออกเป็นเครื่องหมายแห่งความเศร้าโศกในหมู่ของชาวฮีบรูและประชาชาติอื่นๆ มากมาย” (James M. Freeman, *Manners and Customs of the Bible*, p.256 ดู เอสรา 9:3; โยบ 1:20; อีสยาห์ 22:12; 48:37-38) ดังที่เอเสเคียลต้องเผาเส้นผมหนึ่งส่วนสามในเมือง หนึ่งในสามของผู้อยู่อาศัยของยูดาห์จะได้สิ้นชีวิตลงในเยรูซาเล็มระหว่างการปิดล้อมอีกหนึ่งส่วนสามของเส้นผมเอเสเคียลได้ตัดมันด้วยมีดอันเป็นตัวแทนการที่ผู้คนจะถูกทำลายด้วยดาบในการทำลายเยรูซาเล็มส่วนที่สามซึ่งถูกทำให้กระจัดไปในลมเป็นตัวแทนของผู้ที่จะตกเป็นเชลยและถูกพาตัวพลัดพรากไปจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขาหลังจากนั้นจะได้มีตาออกไปไล่ตามพวกเขาอีกในผู้ที่ได้ถูกทำให้กระจัดกระจัดไป (ดู เอเสเคียล 5:2,12) ซึ่งได้ถูกแสดงถึงโดยเส้นผมที่เอเสเคียลได้ผูกไว้กับชายเสื้อของเขาและถูกโยนเข้าไปไฟภายหลัง การกระทำนี้แสดงว่าแม้แต่ในบรรดาผู้ที่ได้ตกเป็นเชลยและ

สงวนไว้จากความพิณาศเบื้องต้น บางคนจะถูกโยนเข้าใน กองไฟภายหลังเพื่อถูกทำลายหรือถูกชำระให้สะอาดและ ทำให้บริสุทธิ์จากการผิดบาปโดยความยากลำบาก การที่ ยูดาห์ทั้งสิ้นจะไม่ถูกทำลายโดยสมบรูณ์ได้รับการยืนยัน โดยสัญญาของพระเจ้าที่ว่าบางคนจะหนีรอดไปได้ในที่สุด (ดู เอเสเคียล 6:8-10)

(26-21) เอเสเคียล 5:10 “บิดาจะกินบุตรของตน”

ดังที่ได้พยากรณ์ไว้ก่อนหน้าโดยโมเสส (ดู เลวีนิติ 26:29 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 28:53) การปิดล้อมเยรูซาเล็มจะร้ายแรงและการอดอยากจะนำสยดสยองกระทั่งว่าบิดามารดาจะกินลูกของพวกเขา และลูกจะกินบิดามารดาของพวกเขา (ดู เอเสเคียล 16-17; เยเรมีย์ 19:9; เพลงคร่ำครวญ 2:20; 4:10) เรื่องน่าเศร้านี้ได้เกิดขึ้นด้วยในการปิดล้อมเยรูซาเล็มโดยที่ดัลในปี ค.ศ. 70 (see Josephus, *The Life and Works of Flavius Josephus Wars of the Jews*, 5:10:1-2; 6:3:3-5)

(26-22) เอเสเคียล 6:9 วลีที่ว่า “ใจแพศยา” หมายความว่าอย่างไร

ข้อความที่ว่า “ใจแพศยา” หมายถึงการถือรูปเคารพที่อิสราเอลได้ปฏิบัติ บางคนอาจคิดว่ามันแปลกที่อิสราเอลโบราณได้มีความผิดในความไม่เชื่อดังกล่าวนี้อต่อพระเยโฮวาห์ ทว่าอิสราเอลสมัยปัจจุบันได้มีความผิดในสิ่งเดียวกันนี้บ่อยครั้ง แม้ทุกวันนี้มีมนุษย์สักการะรูปเคารพไม้หรือหินบ้างประปราย พวกเขาอาจอุทิศตัวแก่การรับใช้ผู้ปกครองที่ได้ตั้งตนเองขึ้นเป็นศาสนาแห่งรัฐ หรือพวกเขาอาจได้หุ่มเหตุตัวเองเพื่อการแสวงหาสิ่งของทางวัตถุ หรือพวกเขาชอบตัวเองให้แก่การมุ่งหาสิ่งอื่นๆ ที่จะพาเขาให้ห่างจากการรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้า (See Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness*, pp.40-42; Old Testament : Genesis-2 Samuel, pp.245-48.)

พวกเขาวิวลสักการะพระเจ้าแปลกๆ เนื่องจากพวกเขาวางใจในพลังอำนาจของมนุษย์และผู้ปกครองของแผ่นดินโลกแทนพระเยโฮวาห์และความชอบธรรมว่าเป็นคำตอบสำหรับความสุขและการเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ การถือรูปเคารพในสมัยปัจจุบันโดยสาระแล้วเป็นสิ่งเดียว

กันกับการถือรูปเคารพในสมัยโบราณ แม้รูปแบบภายนอกได้เปลี่ยนแปลงไป

(26-23) เอเสเคียล 7:7 “ไม่ใช่เสียงโห่ร้องยินดีที่บนภูเขา”

วลีที่ว่า “เสียงโห่ร้องยินดีที่บนภูเขา” ในเอเสเคียล 7:7 หมายถึงความพิณาศที่รอคอยเยรูซาเล็มอยู่

คล้ายได้กล่าวไว้ว่า กองทหารฝ่ายปฏิบัติกำลังรุดหน้าเข้ามา! ท่านได้ยิน *เสียงหนึ่ง เสียงอันอื้ออึง* จงอย่าคิดเอาว่าเสียงนี้คืองานเลี้ยงฉลองที่ตั้งมาจากภูเขาจากความยินดีของ *ผู้เก็บเกี่ยว* หรือผู้ใช้เครื่องบดองุ่น [ความร่าเริงอย่างยิ่งเป็นเรื่องธรรมดาในฤดูเก็บเกี่ยว] มันเป็น *เสียง* ของบรรดาผู้ที่ท่านและประเทศของท่านจะถูกทำให้ล่มสลาย...และมีใช่เป็นการสะท้อนของเสียง หรือเสียงสะท้อน หรือเสียงสะท้อนกลับจากภูเขา ‘บัดนี้ไม่ช้าแล้วเราจะระบายความพิโรธออกเหนือเจ้า’ ข้อ 8 โน้นพวกเขามาแล้ว! (*Commentary*, 4:439-40)

ตลอดทั่วบทที่ 7 เอเสเคียลได้กล่าวถึงสิ่งเดียวกันกับที่อิสยาห์ได้กล่าวไว้ อันเนื่องมาจากความชั่วร้ายของผู้คนทั้งหลาย เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

(26-24) เอเสเคียล 7:20 อะไรคือ “ความโอ้อ่า”?

ความโอ้อ่าที่ได้ถูกกล่าวถึงในเอเสเคียล 7:20 เป็นการอ้างถึงพระวิหาร ซึ่งเป็นสิ่งประดับอันงดงามที่สุดของเยรูซาเล็ม พระวิหารจะถูกปล้นสะดมและทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์โดยผู้เข้ามาครองเนื่องจากบรรดาผู้คนได้

กองซากปรักหักพังของเยรูซาเล็มที่ถูกทำลายทางทิศใต้ของภูเขาพระวิหาร

ปล้นสะดมและทำให้มันเสื่อมทางวิญญาณด้วยรูปเคารพของพวกเขา

(26-25) เอเสเคียล 8:3-18 ภาพนิมิตของเอเสเคียลเกี่ยวกับสิ่งนำซึ่งในการถือรูปเคารพของเยรูซาเล็ม

แม้เอเสเคียลกำลังพำนักอยู่ในบาบิโลนในหมู่ของผู้เนรเทศเข้าได้ถูก “นำมา...ในภาพนิมิตของพระผู้เป็นเจ้า” (เอเสเคียล 8:3) สู่พระวิหารในเยรูซาเล็มในพระวิหารพระเยโฮวาห์ทรงแสดงให้ศาสดาเห็นรูปแบบต่างๆ ของการถือรูปเคารพที่อิสราเอลได้กำลังปฏิบัติทั้งในที่เปิดเผยและในที่ลับไม่เพียงในพระวิหารเท่านั้นแต่เป็นหัวแผ่นดิน การจัดรูปแบบต่างๆ ของการถือรูปเคารพนี้เป็นสิ่งกลุ่มเป็นภาพที่น่ารังเกียจ (ข้อ 5, 6, 7-12, 13-15 และ 16-18) ศาสดาแลเห็นทั้งในและจากลานของพระวิหาร มีภาพการพยากรณ์ของการเปิดแห่งสวรรค์” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:116-17)

(26-26) เอเสเคียล 8:7-12 การสักการะสัตว์ในที่มืด

ในภาพนิมิตของสิ่งนำซึ่งอย่างที่สองที่ได้ถูกแสดงแก่เขา (ดู เอเสเคียล 8:7-12) เอเสเคียลได้แลเห็นสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปลักษณะ “มันเป็นไปได้อย่างมากว่าภาพพจน์ที่วาดไว้บนกำแพงเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวก *ชาวอียิปต์* เกิดขึ้น *วัว สิง สุนัข จระเข้ นกข้อนเต่าทอง* หรือ แมลงปีกแข็ง และอื่นๆ อีกมากมาย ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ได้รับการสักการะอย่างลับๆ โดยซานเฮดรินหรือพวกสภาที่ปรึกษาใหญ่ของชาวยิวที่ประ กอบด้วยบุคคลเจ็ดสิบ หรือเจ็ดสิบสองคน โดยทุกคนได้รับการเลือกจากแต่ละเผ่าในฐานะผู้แทนปวงชน ภาพเหล่านี้ได้ถูกวาดไว้บนกำแพงดังที่เราพบรูปเคารพโบราณบนกำแพง *สุสานของกษัตริย์และชนชั้นสูงของอียิปต์*” (Clarke, *Commentary*, 4:443)

มันสำคัญที่ว่าการสักการะนี้ได้เกิดขึ้นในที่มืด (ดู ข้อ 12) ข้อเท็จจริงนี้นอกเหนือไปจากความจำเป็นที่ว่าเอเสเคียลจำต้องขุดผ่านกำแพงเข้าไปเพื่อจะมองเห็นภายใน ซึ่งแสดงว่าอิสราเอลโบราณได้รู้จักพระเจ้าแต่พยายามที่จะซ่อนการกระทำอันน่ารังเกียจของพวกเขาจากพระองค์ พวกเขา กล่าวว่า “พระเจ้าไม่ทอดพระเนตรเห็นเขา”

(ข้อ 12) บ่อยครั้งสิ่งดังนี้ได้ปรากฏในหมู่ของผู้ที่กระทำการไม่ชอบธรรม ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาเสียนี้กระไรสำหรับผู้ใดก็ตามที่คิดว่าพวกเขาสามารถซ่อนการกระทำของเขาจากพระเนตรที่แลเห็นทุกสิ่งของพระผู้เป็นเจ้า!

ข้อความที่เฮลเดอร์สเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์กล่าวไว้เกี่ยวกับการรู้ในทุกอย่างของพระผู้เป็นเจ้าใช้ได้กับยุคสมัยของเอเสเคียลดังเช่นในทุกวันนี้ “ไม่มีมุมใดที่มีมืดเกินไป ไม่มีทะเลทรายที่ปราศจากผู้พำนักอาศัย ไม่มีหุบเขาที่อยู่แสนห่างไกล ไม่มีรถยนต์ที่ได้รับการซ่อนไว้ ไม่มีบ้านที่แน่นอนและปิดบังกระทั่งว่าพระผู้ทรงแลเห็นทุกสิ่งมีทรงสามารถมองทะลุและสังเกตเห็นได้” (“Message of Inspiration,” *Church News*, 30 May 1970, p.2)

(26-27) เอเสเคียล 8:14 ผู้ใดคือทัมมูสและเหตุใดสตรีจึงทำให้ถึงเขา ?

ตามที่ เจ. อาร์. ดัมเมลโลว์ ได้กล่าวไว้ทัมมูสเป็น “เทพเจ้าที่ได้รับการสักการะทั้งในบาบิโลนและฟินิเซียซึ่งเทียบได้กับเทพอดอนิสของกรีก ดูเหมือนว่าเขาคือเทพแห่งฤดูใบไม้ผลิและตำนานกล่าวขานว่าเทพองค์นี้เนื่องจากความตายในวัยเยาว์ของเขาและอิสต้าเจ้าสาวของเขา ได้ลงไปในโลกบาดาลเพื่อค้นหาเขาความตายของทัมมูสเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นลงของเหล่าพฤษชาติในฤดูใบไม้ผลิโดยความร้อนแห่งฤดูร้อน และมันได้รับการฉลองเป็นประจำทุกปีโดยการร้องให้คร่ำครวญของพวกผู้หญิงเป็นเวลาเจ็ดวันในเดือนสี่ (มิถุนายน-กรกฎาคม) ซึ่งเรียกว่าทัมมูส ความเชื่อถือนี้ถูกนำเข้าสู่เยรูซาเล็ม” (*A Commentary on the Holy Bible*, pp.497-98)

(26-28) เอเสเคียล 8:16 สักการะดวงอาทิตย์โดยหันหลังให้พระวิหาร

“การสักการะดวงอาทิตย์ได้ถูกปฏิบัติโดยพวกชาวคานาอัน แต่ต่อมาถูกนำเข้ามาอีกจากอัสซีเรีย (2 พงศ์กษัตริย์ 23:5,11 และเยเรมีย์ 8:2) ระหว่างมุขและแท่นบูชาคือสถานที่ที่เหล่าปุโรหิตถวายการสวดอ้อนวอน (ดู โยเอล 2:17) จริงๆ แล้วพวกเขาต้องหันหน้าไปทางพระวิหาร แต่ในที่นี่ได้มีการบูชาดวงอาทิตย์ ขณะเดียวกัน

กิละทิงพระยาเวห์ [เป็นการสะกดสลับกันของเยโฮวาห์] โดยสิ้นเชิง *ด้วยการหันหลังให้พระวิหาร*” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 670; ดู 2 พงศาวดาร 29:6 ด้วย)

(26-29) เอเสเคียล 8:17 การเอา “กิ้งไม่มาตะแจมูกของเขา” หมายความว่าอย่างไร ?

ยังไม่มีที่แน่ชัดว่า “เอากิ้งไม่มาตะแจมูกของเขา” หมายความว่าอย่างไร และได้มีความคิดเห็นต่างๆกันในหมู่นักวิชาการ คำวิจารณ์ของดิมเมลโลว์นั้นว่าช่วยให้เขาได้เขียนไว้ว่า “โดยทั่วไปแล้วข้อความนี้ได้รับการอธิบายว่าเป็นพิธีฉลองที่เกี่ยวข้องกับการสักการะดวงอาทิตย์ พวกผู้สักการะดวงอาทิตย์ชาวเปอร์เซียจะถือกิ้งไม่ของตนไม้บางอย่างไว้ตรงปากของพวกเขา เพื่อที่จะมิทำให้ดวงอาทิตย์เปโรอะเปื้อนด้วยลมหายใจของพวกเขา” (Commentary, p.498)

(26-30) เอเสเคียล 9:4 เหตุใดจึงมีการทำเครื่องหมายบนหน้าผากของผู้ชอบธรรมในเยรูซาเล็ม ?

“เครื่องหมายนี้จะได้รับการวางไว้บนผู้ซื่อสัตย์เหล่านี้เพื่อการคุ้มครองเมื่อผู้ไร้อัศจรรย์จะถูกทำลาย มันแสดงว่าพวกเขาเป็นของพระเจ้า การเกี่ยวข้องมีมาจากประเพณีโบราณ ในอียิปต์ทาสที่หลบหนีไปจะเป็นไทจากนายของเขาถ้าเขาได้ไปที่พระวิหารและมอบตัวแก่เทพเจ้าโดยการรับเครื่องหมายบางอย่างบนร่างกายของเขาเพื่อชี้ถึงการมอบตัวของเขาแด่เทพเจ้าซึ่งเป็นที่สักการะในที่นั้น เคนได้มีเครื่องหมายทำไว้บนตัวเขาเพื่อการคุ้มครอง อันเป็นหลักฐานแห่งสัญญาที่จะไว้ชีวิตแม้เขาจะมีความชั่วร้าย (ดู ปฐมกาล 4:15) จนถึงทุกวันนี้พวกชาวฮินดูจะมีเครื่องหมายบางอย่างบนหน้าผากของพวกเขา เพื่อแสดงถึงการอุทิศต่อพระเจ้าของพวกเขา ข้อความหลายตอนในหนังสือวิวรณ์แสดงถึงลัทธิชนที่ได้มีเครื่องหมายบนหน้าผากของพวกเขา (ดู วิวรณ์ 7:3; 9:4; 14:1, 22:4) ได้มีการกล่าวไว้ด้วยว่าผู้ติดตามของ ‘สัตว์’ จะมีเครื่องหมายที่หน้าผากหรือมือของพวกเขา (ดู วิวรณ์ 13:16-17; 14:9 และ 20:4) พวกโรมันจะทำเครื่องหมายให้ทหารของพวกเขาที่มือ และพวกทาสที่หน้าผาก หญิง

ในชุดสีแดงเข้ม “ที่ยอห์นได้แลเห็นมีนามเขียนไว้บนหน้าผากของนาง (วิวรณ์ 17:5)” (Freeman, *Manners and Customs of the Bible*, pp.301-2)

ในกรณีนี้เครื่องหมายเป็นตัวแทนของความภักดีของผู้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในฐานะที่เป็นผู้คนของพระเจ้า เป็นเจ้าพวกเขาจะได้รับการสงวนไว้

(26-31) เอเสเคียล 9:5-8 การฆ่าบรรดาผู้ไม่มีเครื่องหมายที่หน้าผาก

ผู้ที่มีเครื่องหมายบนหน้าผากไม่มีใครถูกฆ่า! ข้อความนี้แสดงว่าแม้แต่ในสงคราม การมีโรคระบาดหรือการอดอยาก พระเจ้าทรงสามารถที่จะสงวนผู้ที่พระองค์ทรงต้องการไว้ได้และทรงปล่อยให้พวกที่เหลือต้องตาย ในแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในอเมริกาในสมัยพระคัมภีร์มอรมอนแม้ผู้คนหลายพันต้องเสียชีวิตพวกที่ชอบธรรมมากกว่าได้รับการยกเว้น (ดู 3 นีไฟ 10:12) แม้จะมีการมรณสักขีและข้อยกเว้นอื่นๆ บ้าง ลัทธิชนของยุคนี้โดยทั่วไปแล้วได้รับสัญญาว่าพวกที่ชอบธรรมจะได้รับการสงวนในความยากลำบากที่จะมาถึง (ดู 1 นีไฟ 22:16-17; 2 นีไฟ 30:10; ค.พ. 97:25-27; ค.พ. 115-6, โมเสส 7:61-62) ตามเหตุการณ์ทั่วไปแล้วการสงวนผู้ชอบธรรมไว้เป็นการคาดหวังที่เป็นธรรมชาติเนื่องจากพวกเขาทำตามคำปรึกษาที่ได้รับการดลใจซึ่งพวกเขาได้รับการนำให้เลือกอันเป็นประโยชน์แก่สวัสดิภาพของพวกเขา (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียล 21:4)

มันมิได้เป็นเพียงการมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้าที่ผู้ซื่อสัตย์ได้สงวนบุคคลไว้ มันเป็นความชอบธรรมของบุคคล ที่จริงแล้วพระเจ้าทรงสงวนการพิพากษาที่รุนแรงที่สุดของพระองค์ไว้สำหรับบรรดาผู้ที่ร้องประกาศพระนามแห่งพระองค์แต่มิได้เชื่อฟังพระองค์ ออร์สัน แพรทท์ได้กล่าวว่า “การพิพากษาอันรุนแรงและสำคัญนี้จะเริ่มที่ใด? พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะทรงกระทำการแก้แค้นอันใหญ่หลวงนี้ต่อผู้ใด? ต่อผู้ที่ร้องประกาศและรู้จักพระนามแห่งพระองค์แต่ยังคงดูหมิ่นมันในท่ามกลางบ้านของเขา พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับการพิพากษาบางอย่างที่น่ากลัวที่สุดของยุคสุดท้าย”

(In N.B. Lundwall, c o m p, *Inspired Prophetic Warnings to All Inhabitants of the Earth*, p. 139) จงเปรียบเทียบเอเสเคียล 9:6 กับ ค.พ. 112:24-2

(26-32) เอเสเคียล 10 เอเสเคียลได้รับภาพนิมิตอีกอย่างหนึ่งซึ่งภาพนิมิตครั้งก่อนของเขา

การพรรณนาความของเอเสเคียลในบทที่สิบเกี่ยวกับภาพนิมิตครั้งหลังมีส่วนประกอบสำคัญหลายอย่างที่ตรงกับภาพนิมิตที่ได้พรรณนาถึงในบทที่หนึ่ง จงเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับในเหตุการณ์ครั้งแรก

ข้อแตกต่างสำคัญในบทที่สิบ คือการอ้างถึงครุบบ่อยครั้ง การที่หน้าของครุบบนบทที่สิบ (ดู ข้อ 14) ได้เข้ามาแทนหน้าของวัวในบทที่หนึ่ง (ดู ข้อ 10) ทำให้เกิดคำถามในการแปลความหมาย ถ้าหน้าเหล่านี้เป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตชั้นต่างๆ ในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตำแหน่งไปโดยสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ ปัญหานี้ก็ไม่น่ายาก ครุบบนบทที่สิบรับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของประเภทเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ที่จริงแล้วร่างทั้งหมดที่เอเสเคียลได้เห็นได้รับการกล่าวว่าเป็นครุบบน (ดู เอเสเคียล 10:20) สิ่งทั้งหมดนี้ทำตามการบงการแห่งพระวิญญูญาณของพระองค์และปฏิบัติงานของพระองค์

ข้อสิบสองของบทที่สิบบอกถึงดวงตาที่อยู่บนตัวหลังมือและปีกของครุบบนและบนล้อ ดวงตาเหล่านี้เป็นตัวแทนของความสว่างและความรู้ สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วยการอุทิศตนอย่างสมบูรณ์อาจได้รับพรแห่งการได้รับความสว่างของพระคริสต์ ซึ่งโดยความรู้สึกลึกซึ้งพวกเขาทำหน้าที่ในความสอดคล้องที่สมบูรณ์และเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

(26-33) เอเสเคียล 10:1 ครุบบนคืออะไร

เอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ได้เขียนไว้ว่า: “ดูเหมือนว่าครุบบนคือเทพแห่งระเบียบหรือชั้นพิเศษอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่หรืองานเฉพาะอย่าง ถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งได้มีอยู่ในหมู่มนุษย์ในปัจจุบันนี้มีได้บอกกล่าวโดยชัดเจนเพียงพอถึงลักษณะพิเศษหรืองานของบุคคลจากฟ้าสวรรค์เหล่านี้ ในภาษาฮีบรูคำพหูพจน์

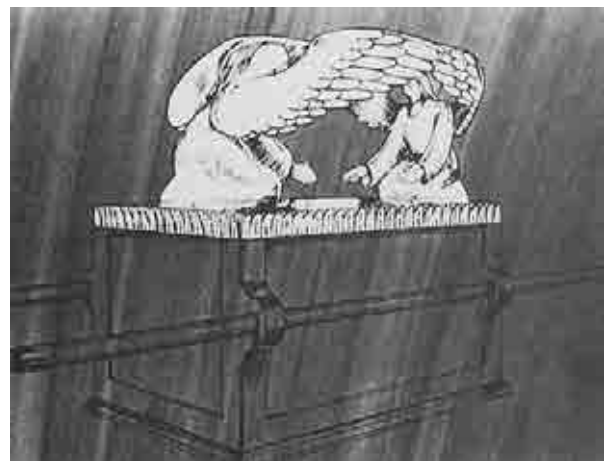
คือเชรูบีม (Cherubim) พระคัมภีร์มอรมอน (แอลมา 12:21; 42:2-3) พระคัมภีร์ไข่มุกอันล้ำค่า (โมเสส 4:31) อีกทั้งให้รูปพหูพจน์ว่าเชรูบิม (Cherubim)” (Mormon Doctrine pp. 124-25)

(26-34) เอเสเคียล 10:2, 6-7 ถ่านคุที่ไปรยเหนือเยรูซาเล็มหมายถึงอะไร

ส่วนของภาพนิมิตของเอเสเคียลที่พบอยู่ในเอเสเคียล 10:2, 6, 7 เป็นการอ้างอิงถึงการพิพากษาและการเผาผลาญและความพินาศในท้ายที่สุดที่จะมาสู่นครนี้

(26-35) เอเสเคียล 11:3,7,11 “เวลาที่จะปลุกบ้านยังไม่มาใกล้เลย นครนี้เป็นหม้อ และเราเป็นเนื้อ”

คิลและเดลีส์ให้คำอธิบายต่อไปนี้เกี่ยวกับเอเสเคียล 11:3 “เยเรมีย์ได้เรียกร้องให้ผู้ถูกเนรเทศสร้างบ้านเรือนของพวกเขาขึ้น และเตรียมที่จะต้องอยู่ในบาบิโลนเป็นเวลานาน และต้องไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาถูกลอกโดยถ้อยคำของศาสดาปลอมซึ่งได้พยากรณ์ถึงการคืนสู่บ้านเกิดอย่างรวดเร็ว เพราะการพิพากษาอันรุนแรงจะยังคงมาสู่บรรดาผู้ที่เหลือตกค้างในแผ่นดินนั้น (ดู เยเรมีย์ 29) พวกเขาเห็นว่าในเยรูซาเล็มได้เยาะเย้ยถ้อยคำของเยเรมีย์โดยการกล่าวว่า ‘การสร้างบ้านมิใช่สิ่งอยู่ใกล้’ นั่นคือการสร้างบ้านเรือนในถิ่นเนรเทศเป็นเรื่องที่อยู่ห่างไกลนัก มันจะไม่มาถึงการนี้ที่ว่าเยรูซาเล็มจะล่มลงไม่ว่าอย่างถาวรหรือโดยสิ่งเชิงลงในพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของบาบิโลนในทางตรงข้ามเยรูซาเล็มคือหม้อและเราบรรดา

ลักษณะของเชรูบีมบนที่บัพนัสัญญา

ผู้อยู่อาศัยของมันก็คือเนื้อ จุดของการเปรียบเทียบก็คือ ในขณะที่หม้อป้องกันเนื้อให้พ้นจากการเผาไหม้คร เยรูซาเล็มก็จะป้องกันเราจากความพินาศ... คำกล่าวนี้ไม่เพียงแสดงออกถึงความเชื่อมั่นจอมปลอมในความเข้มแข็งของเยรูซาเล็ม แต่เป็นการเยาะเย้ยและหยามต่อคำพยากรณ์โดยศาสดาที่ได้ถูกส่งมาโดยพระเจ้าด้วย ฉะนั้นเอเสเคียลได้พยากรณ์ดังที่เขาได้กระทำในข้อ 5-12 เพื่อต่อต้านคำปรึกษาอันเลวร้ายนี้ซึ่งเป็นการยืนยันต่อผู้คนในบาปของพวกเขา” (*Commentary*, 9:1:144-45)

(26-36) เอเสเคียล 12:1-14 การหนีของเศเดคียาห์ การละทิ้งและการตาบอดได้รับการพรรณนาถึงในสัญลักษณ์แห่งการพยากรณ์

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลเกี่ยวกับโซคชะตาของเศเดคียาห์ดูเหมือนจะแย้งกับคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ และทำให้เศเดคียาห์ทรงเพิกเฉยต่อคำพยากรณ์ของทั้งสองคนนี้ (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-7)

(26-37) เอเสเคียล 12:27 “เขาเผยพระวจนะถึงเวลาที่ห่างไกลโน้น”

ความผิดสามัญอันโง่เขลาที่ผู้มีได้รับการดลใจกระทำคือการละเลยคำเตือนของศาสดาโดยคิดเอาว่าการกลายเป็นจริงไม่น่าจะเกิด และว่าพวกเขายังคงมีเวลาพอที่จะ “กิน ดื่ม และรื่นเริง” (2 นีไฟ 28:7-8) พวกเขาคิดเสมอว่าการกลับใจสามารถมีมาที่หลังได้เสมอ พระเจ้าได้ทรงเตือนถึงการโง่เขลาดังกล่าวนี้ระหว่างการประชุมศาสนกิจของพระองค์ (ดู มัทธิว 24:37-44; 25:1-13) มันจะเป็นการฉลาดกว่ามากเพียงไรที่จะกลับใจในเสียงเตือนครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงชโลม!

(26-38) เอเสเคียล 13:1-16 การกล่าวโทษศาสดาปลอมของเอเสเคียล

บทที่ 13 ในหนังสือเอเสเคียลสอดคล้องโดยใกล้ชิดกับการประนามศาสดาปลอมของเยเรมีย์ (ดู เยเรมีย์ 23:9-40)

มันเป็นธรรมดาสำหรับผู้คนของโลกที่จะละทิ้งถ้อยคำของศาสดาจริงและยอมรับถ้อยคำของศาสดาปลอม (ดู ฮีลามัน 13:24-38) สิ่งดังกล่าวนี้เป็นหนทางง่ายในเบื้องต้นเนื่องจากมันยอมให้ผู้คนยอมรับสิ่งที่พวกเขาต้องการจะฟังเท่านั้น ฉะนั้นมันคือวิธีสู่ความพินาศศาสดาปลอมกลุ่มใจและลวงพวกเขาเข้าสู่ความมั่นคงที่เป็นอันตราย (ดู 2 นีไฟ 28:21) เหมือนดังสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ที่โหดเลวทราย (ดู เอเสเคียล 13:4) พวกมันได้เหยื่อมาโดยเล่ห์กล

ศาสดาปลอมมิได้ให้การป้องกันอันมั่นคงต่อความพินาศทางวิญญาณแก่ผู้คน

เอเสเคียลเปรียบเทียบงานของศาสดาปลอมกับการฉาบกำแพง “ด้วยปูนขาว” (ข้อ 10) ฟรีแมนได้อธิบายว่า:

“กิตได้ให้ความเห็นว่าการอ้างอิงถึงการฉาบกำแพงดินในที่นี้ นั่นคือกำแพงที่ทำขึ้นจากดินที่ได้ถูกบดและอัดใส่ลงในเบ้าพิมพ์หรือกล่องเพื่อให้เกิดเป็นรูปร่างและการคงตัว และแล้วนำออกจากเบ้าพิมพ์และวางซ้อนกันทีละชั้นบนกำแพงที่ซึ่งมันจะแห้งตัวขณะที่งานดำเนินไป กำแพงดังกล่าวนี้ไม่สามารถทนทานต่อสภาพภูมิอากาศและบ้านที่สร้างขึ้นจากหลักการนี้ไม่ช้าจะพังทลายและผุกร่อนไป...เพื่อที่จะป้องกันมันจากอากาศบางครั้งได้มีการทำปูนเนื้อละเอียดซึ่งฉาบไว้หนาๆ ที่ด้านนอกของกำแพงเมื่อปูนนี้ได้รับการผสมอย่างเหมาะสมกับหินปูน มันจะช่วยให้บรรลุตามที่กำหนดไว้ แต่เมื่อมิได้มีการใส่หินปูนดังที่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ‘ปูนขาว’ ก็จะมีพังลง..

“อย่างไรก็ตามผู้วิจารณ์บางคนแปลคำว่า *taphel* (taphel) ด้วยคำว่า ‘น้ำปูนขาว’ พวกเขาตีความหมายจากถ้อยคำว่าเป็นภาพของกำแพงทำจากวัสดุที่ไม่คงทนและมีได้ฉาบมิได้มีซีเมนต์ที่อาจป้องกันมันได้ แต่ด้วยหินปูนที่ฉาบไว้บางๆ ซึ่งทำให้กำแพงดูว่าเสร็จเรียบร้อยและมีความคงทนดีซึ่งลักษณะแท้จริงของมันมิได้เป็นเช่นนั้น” (*Manners and Customs of the Bible* p.302)

(26-39) เอเสเคียล 13:17-23 การประนามบรรดาผู้วิเศษและผู้ให้คำทำนาย

คำว่า *บิลอก* (ดู เอเสเคียล 13:18) ควรได้รับการแปล

บ้านปูนขาว

ที่ตีกันว่าผ้าห่ม ผ้าคลุมคือม่านชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงวิทยากรล (See *The Interpreter's Bible*, 6:132-33)

เอเสเคียลได้พยากรณ์ต่อต้านสตรีผู้ซึ่งได้นำพาผู้คนออกห่างจากพระเจ้าและให้ความรู้สึกแห่งความมั่นคงจอมปลอมแก่พวกเขาโดยการทำนาย (เอเสเคียล 13:23) พวกนางได้นำความพินาศมาสู่พวกเขาผู้ซึ่งมีฉะนั้นอาจได้มีชีวิตอยู่ (ทางวิญญาณ) และสับสนหยาบรดาผู้ที่ควรถูกประนาม หญิงเหล่านั้นให้สัญญาถึงความรุ่งเรืองและอิสรภาพ (ดู ข้อ 20) ซึ่งพวกนางไม่สามารถให้ได้ (จงเปรียบเทียบ 2 นิไฟ 28:22-23; แอลมา 30:53,60)

(26-40) เอเสเคียล 14:9 พระเจ้าทรงเคยหลอกลวงศาสดาหรือไม่?

ในการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลที่ได้รับการดลใจของโจเซฟ สมิท เขาได้แก้ไขเอเสเคียล 14:9 ให้อ่านว่า “และถ้าผู้เผยพระวจนะจะถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเจ้ามิได้ลวงผู้เผยพระวจนะคนนั้น”

(26-41) เอเสเคียล 14:13-20 โนอาห์ โยบ และดาเนียลไม่สามารถช่วยผู้ที่ไม่ชอบธรรมจากการพิพากษาของพระเจ้า

ดาเนียลซึ่งเป็นผู้ร่วมสมัยของเอเสเคียลในบาบิโลนเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ชอบธรรมมากที่สุดบนแผ่นดินโลก

ในเวลานั้น และเป็นที่ยืนชอบอย่างยิ่งของพระเจ้าเป็นเจ้าของเขาถึงกับได้รับความเคารพจากเนบูคัดเนสซาร์และดาเรอัสกษัตริย์แห่งบาบิโลนและเปอร์เซีย (ดู ดาเนียล 2:48; 6:1-3) พระเจ้าได้ทรงกล่าวถึงทั้งโนอาห์และโยบว่าดีพร้อม (ดู ปฐมกาล 6:9 โยบ 1:1, 8;2-3) ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเชื่อตรงอย่างสมบูรณ์ต่อพระเจ้าในการดำเนินชีวิตตามบัญญัติที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเขา แต่เอเสเคียลได้กล่าวว่าแม้แต่พวกเขาก็ไม่สามารถช่วยผู้คนแห่งยูดาห์ให้รอดจากผลแห่งบาปของพวกเขา ผู้คนทั้งสิ้นจะยืนหรือล้ม เป็นไปตามการกระทำของพวกเขาและไม่สามารถขึ้นอยู่กับความชอบธรรมของคนอื่น (ดู เอเสเคียล 14:18,20) อีกทั้งยังมีโชอันางของโฆเซกส่วนพระองค์ของพระเจ้าที่หันผู้คนมาสู่พระองค์ แต่เป็นความเต็มใจของผู้รับที่จะตอบสนองต่อการกระตุ้นและการเป็นพยานแห่งพระวิญญาณ ของพระเจ้า (ขอให้พิจารณาตัวอย่างของอุปมาเกี่ยวกับเศเรฐีและลาซารัส ในลูกา 16:19-31)

(26-42) เอเสเคียล 15:1-8 ผู้พำนักอาศัยแห่งเยรูซาเล็มได้ถูกเปรียบเสมือนถ่านองุ่นที่ใช้ไม่ได้

ผู้คนที่เยรูซาเล็มในสมัยของเอเสเคียลคล้ายคลึงกับที่อิสยาห์ได้อ้างถึงไว้ในอุปมาของเขาเกี่ยวกับสวนองุ่น (ดู อิสยาห์ 5:1-25) แม้พวกเขาได้รับการตั้งขึ้นเสมือนสวนองุ่นของพระเจ้าเพื่อให้เกิดลูกผล พวกเขามิได้สร้างผลและมีค่าเพียงน้อยนิด

“พระเจ้าทรงอธิบายถึงการไร้คุณค่าของถ่านองุ่น ยกเว้นผลของมันโดยผ่านศาสดาเอเสเคียลของพระองค์ (เอเสเคียล 15:2-5) และที่จริงมันได้เป็นดังนี้ที่ว่าคุณค่าของต้นองุ่นไม่มีอะไรนอกจากเพื่อการเผาถ่านทั้งลำในฐานะไม้ดี้อยกว่ากิ่งไม้จากต้นไม้ในป่า (ข้อ 3) และอิสราเอลได้ถูกถือว่าเป็นเสมือนถ่านองุ่นนี้ จะมีคุณค่าเมื่อมีผลตกนอกเหนือจากนี้ไม่มีอะไรนอกจากเป็นเชื้อเพลิงคุณภาพต่ำ” (James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p.542 Notes to Chapter 30, Subheading 3.)

(26-43) เอเสเคียล 16:3-5 ผู้คนแห่งเยรูซาเล็มเป็นเสมือนลูกหลานของคนนอกศาสนา

พระเจ้าทรงกล่าวถึงเยรูซาเล็ม (ซึ่งหมายถึงยูดาห์โดยส่วนรวม) ที่มีพ่อเป็นชาวอโมไรต์มีแม่เป็นชาวฮิตไทต์ เชื้อสายและการกำเนิดที่กล่าวถึงนี้มีได้เป็นทางกายภาพแต่เป็นเชื้อสายทางวิญญาณ โดยทางวิญญาณอิสราเอลลงมาจากดินแดนของพวกคานาอัน [แม้พวกเขาควรได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์พระบิดาทางวิญญาณของพวกเขา] และบิดาของพวกเขาคือพวกอโมไรต์และมารดาคือพวกฮิตไทต์ในความหมายเดียวกันนี้ที่พระเยซูทรงตรัสแก่พวกซารายิว “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือมาร” (ดู ยอห์น 8:44) ดินแดนของพวกคานาอันได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นดินแดนอันน่าชิงชังที่สุดของพวกนอกรีต และในหมู่ของพวกชาวคานาอัน พวกอโมไรต์และฮิตไทต์ได้รับการกล่าวถึงในฐานะบิดาและมารดา...เนื่องจากพวกเขาได้ถูกยอมรับว่าเป็นผู้นำในความไม่เป็นเหมือนพระเจ้าในคานาอัน” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:196)

พระเจ้าตรัสว่า “เขามิได้ตัดสายสะดือ” (เอเสเคียล 16:4) นั่นคือพวกเขายังคงได้รับการบำรุงเลี้ยงในความชั่วร้ายโดยการปฏิบัติอันเลื่อมทรมานของเพื่อนบ้านนอกรีตของพวกเขา ซึ่งได้ให้กำเนิดการผิดบาปแก่พวกเขา อีกทั้งพวกเขามิได้ “ล้าง...เอาเกลือ...มิได้เอาผ้าพัน” (ข้อ 4) พวกเขามิได้ถูกชำระให้สะอาดจากความเลื่อมทรมานที่พวกเขาสืบทอดมาจากบิดามารดา คำกล่าวที่ว่า: มิได้เอาเกลือ มาจากการปฏิบัติในสมัยโบราณซึ่ง “ทารกเกิดใหม่จะถูกขัดถูด้วยเกลือเพื่อให้ผิวหนังแข็งขึ้นโดยที่การกระทำนี้เชื่อว่าจะทำให้ผิวแห้ง แน่นและมันคง...เกลืออาจถูกใช้เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งความบริสุทธิ์ และไม่เนาเปื่อย” (Freeman, *Manners and Customs of the Bible*, p.304) การพันผ้าหมายถึงการถูกห่อด้วยผืนผ้าหรือผ้าสำหรับใช้พันเพื่อเป็นสิ่งป้องกันทารกที่ยังอ่อนอยู่ ข่าวสารที่เอเสเคียลนำมาคือพวกซารายิวไม่เคยได้รับการชำระให้สะอาดจากความสกปรกของโลกและเกิดในฐานะลูกๆ ของพระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากการใส่ใจของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะไม่เป็นผู้คุ้มครองคนอื่น ๆ

(26-44) เอเสเคียล 16:30-34 ความผิดบาปของยูดาห์เลวร้ายยิ่งกว่าของหญิงงามเมือง

ภาพลักษณ์ที่เอเสเคียลใช้ในบทที่ 16:30-34 เป็นการประนามอย่างเจ็บแสบและขมขื่นที่สุดในพระคัมภีร์ โดยการเปรียบเทียบการถือรูปเคารพเป็นการคบชู้ เอเสเคียลประนามยูดาห์ว่าเลวร้ายกว่าหญิงงามเมืองที่ได้รับเอาชายไว้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวและที่พวกเขาให้แก่นาง ยูดาห์มิได้เป็นเช่นนั้น มันเย้ยหยันของขวัญส่วนบุคคล (ข้อ 31) และรับเอาคนแปลกหน้าไว้เพียงเพื่อการเปลี่ยนแปลงและความเปลือยเปลื้องที่มีกับชายอื่น (ข้อ 32) หญิงงามเมืองรับเอาของขวัญจากผู้ชายของนางและนั่นคือจุดประสงค์ของนาง ในกรณีของยูดาห์ไม่เพียงแต่มันได้เอาของขวัญดังกล่าวจากผู้ชายของมัน (พระเจ้าปลอมมิได้ให้ผลประโยชน์อย่างใดแก่อิสราเอล) ทว่าตรงข้ามมันได้มอบของขวัญแก่ผู้ชายของมัน (พระเจ้าปลอม; ดู ข้อ 33) ฉะนั้นโดยที่ได้จมลีกลงในการถือรูปเคารพของมัน (การคบชู้) ไม่ควรเป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่ยูดาห์ได้รับโทษตามควรของมัน (ดู ข้อ 35-43)

(26-45) เอเสเคียล 16:44-52 บาปของยูดาห์เลวร้ายกว่าของเพื่อนบ้านของพวกเขา

ยูดาห์ได้อยู่ในสภาพอับจนเนื่องจากบาปของพวกเขาหนักหนากว่าบาปของสะมาเรียหรือโสดมซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ได้ล่มลงแล้วโดยพระหัตถ์แห่งการตีสอนของพระเจ้า การรู้ความหมายของคำที่ใช้เปรียบเทียบในข้อเหล่านี้ จะช่วยท่านเข้าใจข่าวสารของข้อความนี้

เอเสเคียล 16:45 คำว่า *แม่* และ *พ่อ* หมายถึงพวกชาวฮิตไทต์และอโมไรต์ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการถือรูปเคารพของคานาอัน *ลูกสาว* ซึ่งถึงเยรูซาเล็ม เป็นตัวแทนของยูดาห์หรืออิสราเอล *สามี* เป็นตัวแทนของพระเจ้า (ดู เอเสเคียล 16:8, 32, 38) คำว่า *นั้น* และนางเป็นคำแทน “ลูกสาว” มิใช่ “แม่” *บุตร* ได้ถูกใช้เป็นเครื่องหมายต่อโมเลค อันเป็นส่วนหนึ่งของการสักการะแบบนอกรีตที่ *และน้องสาว* คือสะมาเรียและโสดม พวกเขาและเยรูซาเล็มได้รับการกระตุ้นจากวิญญาณแห่งการถือรูปเคารพเดียวกัน

ในเอเสเคียล 16:46 คำว่า *พี่สาว* และ *น้องสาว* สามารถถูกแปลได้ชัดเจนกว่าโดยคำว่า *มากกว่า* และ *น้อยกว่า* อาจเป็นไปได้ว่ามันหมายถึงระดับของการผิดบาป นั่นคือ สะมาเรียมากกว่า โสโดมน้อยกว่า ทางซ้ายเท่ากับทางทิศเหนือ ทางขวาหมายถึงทางใต้ คำว่า *ลูกสาว* ได้ถูกใช้ในที่นี่และตลอดทั่วบทในความหมายที่แตกต่างไปจากความหมายของคำว่าลูกสาวในข้อ 45 ลูกสาวในข้อ 46 คือนครต่างๆ ภายใต้การครอบครองของสะมาเรีย และ โสโดม อันเป็นเมืองที่น้อยกว่าในบริเวณรอบๆ นี้ (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:221-23; *Interpreter's Bible*, 6:148-49)

(26-46) เอเสเคียล 17:1-21 คำอุปมาของเอเสเคียลเกี่ยวกับต้นสนสีดาร์

แม้พระคัมภีร์ไบเบิลจะได้กล่าวถึงการที่โอรสของเศเดคียาห์ถูกฆ่า (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 25:7) พระคัมภีร์มอรมอนได้เล่าถึงการหลบหนีของมิวเลคโอรสของพระองค์ (ดู ออมไน 1:15; โมไซยา 25:2; และฮีลามัน 6:10; 8:21) เอ็ดเดอร์ออร์สัน แพรทท์ได้กล่าวว่า: “เมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถูกนำตัวไปเป็นเชลยในบาบิโลน พระเจ้าทรงนำโอรสคนหนึ่งของพระองค์ที่มีนามว่า มุลค (มิวเลค) พร้อมกับผู้ที่ยอมฟังคำของเขา และได้้นำพวกเขาข้ามมหาสมุทรและตั้งรกรากในอเมริกา การนี้ได้ทำเพื่อให้ข้อความในข้อที่ 22 และ 23 ของบทที่ 17 ของหนังสือเอเสเคียลได้กลายเป็นจริงซึ่งอ่านได้ดังนี้: [เอเสเคียล 17:22-23] โดยการอ่านบทนี้[17] จะเห็นได้ว่าพวกเขาวิธคือ ‘ต้นสนสีดาร์สูง’ เศเดคียาห์เป็น ‘ยอด’ ว่า ‘ยอดอ่อน’ ถูกหักออกจากยอดกิ่งอ่อนทั้งสองของพระองค์คือโอรสคนหนึ่งของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงนำออกมาและทรงวางเขาและผู้ร่วมทางกับเขาไว้ในดินแดนแห่งอเมริกาที่ได้รับการเลือก ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่ส่วนที่เหลือของเผ่าโจเซฟเพื่อเป็นมรดก เพื่อให้พรของยาโคบและโมเสสบนหัวหน้าแห่งเผ่าของพวกเขาได้กลายเป็นจริง [ปฐมกาล 48-49 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 43]” (*Orson Pratt's Works on the Doctrines of the Gospel*, pp.280-81)

(26-47) เอเสเคียล 18:1-20 “ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย”

พระเจ้าได้ทรงประทานเสรีภาพแก่ทุกคนที่จะปฏิบัติตามอำเภอใจของเขา ดังนั้นเขาต้องยอมรับผิดชอบแห่งการกระทำของเขาขณะที่เขาทำงาน ความรอดของเขา ไม่มีผู้ใดจะถูกลงโทษด้วยบาปของคนอื่นๆ หลักความเชื่อข้อที่สองสอนเราถึงหลักการนี้

เอเสเคียลได้ใช้ตัวอย่างของชายผู้หนึ่ง บุตรชายและหลานชายของเขาเพื่อสอนหลักการแห่งการยอมรับผิดชอบดั่งที่มันเกี่ยวข้องกับชีวิตและความตายทางวิญญาณ เขาได้กล่าวว่าถ้าชายผู้นั้น (ในกรณีนี้คือปู่) เป็นผู้ยุติธรรม เขาจะได้มีชีวิตอยู่ (ดู เอเสเคียล 18:5-9) ถ้าบุตรชายของเขาได้เห็นตัวอย่างที่ดีและได้พบกับคำสอนที่ดีแต่หันไปหาความชั่วร้าย เขาจะต้องตาย (ดู ข้อ 10-13) “เลือดของเขาจะตกอยู่บนเขา” นั่นคือเขาจะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของเขาเอง ในทางตรงกันข้ามถ้าเขามีบุตรชายคนหนึ่งที่ได้เห็นความผิดบาปแห่งบิดาของเขา ทว่ายังคงดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม “เขา [บุตรชาย] จะไม่ตายเพราะความบาปชั่วของบิดาเขา” (ข้อ 17; ดู ข้อ 14-18 ด้วย) ข้อ 20 เป็นการสรุปที่ชัดเจนของหลักการนี้ (ดู บทที่หกและข้อคิดเห็นสำหรับเยเรมีย์ 31:29-30)

(26-48) เอเสเคียล 18:24,27 บุคคลไม่สามารถถูกช่วยให้รอดโดยความชอบธรรมในอดีตของเขา

พระเจ้าตรัสโดยชัดเจนว่าบรรดาผู้ที่ต้องการจะได้รับการช่วยให้รอดจะต้องอดทนจนถึงที่สุดในความชอบธรรม (ดู มัทธิว 10:22; โมไซยา 4:30; 3 นิไฟ 15:9; 27:17; ค.พ. 18:22; 53:7; 82:7)

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์สอนว่า: “โดยได้รับพิธีการแห่งการรอดอันจำเป็นแล้วซึ่งคือบัพติศมาของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พิธีการแห่งพระวิหารและการผนึกบุคคลต้องดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาที่ได้ทำไว้ เขาต้องอดทนอยู่ในศรัทธา ไม่ว่าจะการรับใช้จะได้ถูกปฏิบัติไว้อย่างสว่างไสวเพียงไรโดยอธิการประธานสแตค หรือบุคคลอื่นๆ ถ้าเขาท้อแท้ในชีวิตของเขาภายหลังและไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างชอบ-

ธรรมจนถึงที่สุดงานดีที่เขาได้ทำไว้ทั้งหมดอยู่ในอันตราย” (*Miracles of Forgiveness* p.121 Chapter 9, Subheading 3, paragraph 1.)

(26-49) เอเสเคียล 19:1-9 เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับแม่สิงห์และลูกสิงห์

“การแปลความของเรื่องเปรียบเทียบนี้ดูเหมือนชัดเจนดี แม่สิงห์ ถ้ามีไซ้ประเทศที่จะพิณาศ [ยูดาห์] ก็คือ ฮามูทาลพระมารดาของเศเดคียาห์ (2 พงศ์กษัตริย์ 24: 18) ลูกสิงห์ตัวแรกของพระนางก็จะเป็นเยโฮอาหาลซึ่งหลังจากครองราชย์ในเวลาอันสั้น ได้ถูกนำไปเป็นนักโทษในอียิปต์โดยฟาโรห์เนโค (2 พงศ์กษัตริย์ 23:31-33) เยโฮอาหาลได้ถูกสืบทอดโดยเยโฮยาคิม โอรสอีกองค์หนึ่งของโยสิยาห์โดยมเหสีที่มีไซ้ฮามูทาล เยโฮยาคิมได้รับการสืบทอดโดยโอรสของพระองค์คือเยโฮยาคิน เมื่อเยโฮยาคินได้ถูกจับเป็นเชลยโดยพวกบาบิโลน เศเดคียาห์โอรสคนที่สองของฮามูทาลได้รับการแต่งตั้งเป็นกษัตริย์แทนที่พระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงเป็นลูกสิงห์อีกตัวหนึ่งของการเปรียบเทียบนี้ เมื่อได้ถูกจับเป็นเชลยโดยเนบูคัดเนสซาร์และพาตัวไปยังบาบิโลน เศเดคียาห์ได้ทำให้สิ่งที่กำหนดไว้ในสองข้อสุดท้ายกลายเป็นจริง” (Sperry, *Voice of Israel's Prophets*, p.211)

(26-50) เอเสเคียล 19:10-14 เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเถาองุ่นและแขนงของมัน

เรื่องเปรียบเทียบในเอเสเคียล 19:10-14 เกี่ยวข้องกับสภาพการณ์ในอิสราเอลในสมัยของเอเสเคียล; “อิสราเอลเป็นเหมือนดังเถาองุ่นที่ได้ปลูกไว้ริมน้ำ...เถานี้ได้งอกแขนงที่แข็งแรงกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ปกครองทั้งหลาย นั่นคือกล่าวได้ว่ามันได้นำกษัตริย์ที่ทรงพละานุภาพมาให้และเติบโตขึ้นสู่ความสูงยิ่ง...มันได้ถูกถอนออกโดยพระพิโรธของพระเจ้าถูกโยนลงกับพื้นดินเพื่อให้ผลของมันแห้งเหือด...การถูกถอนรากนี้สิ้นสุดลงในการย้ายที่ปลูกไปสู่ดินแดนที่ว่างเปล่า แห้งแล้งและกันดารน้ำ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือการย้ายผู้คน อิสราเอลสู่การเนรเทศ ดินแดนที่แห้งแล้งนี้คือบาบิโลน โดยที่ได้รับการพรรณนาว่าเป็นพื้นดินที่กันดารที่ซึ่ง

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าไม่สามารถงอกงาม” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:261-62)

พร้อมกับความพิณาศของยูดาห์โดยเนบูคัดเนสซาร์และการประหารโอรสของเศเดคียาห์ยูดาห์ “จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธำมรงค์สำหรับผู้ครอบครอง” (เอเสเคียล 19:14) คล้ายได้สรุปว่า: “ไม่มีสายโลหิตแห่งราชวงศ์ยูดาห์เหลืออยู่และนับจากนั้นมาไม่เคยมีผู้ใดจากราชวงศ์ของมันเองประทับบนบัลลังก์ของอิสราเอลอีกเลย” (Commentary, 4:474)

(26-51) เอเสเคียล 20:3 ,31-32 “เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา”

เมื่อเหล่าเอ็ดเดอร์แห่งอิสราเอลได้มาถามเอเสเคียลเกี่ยวกับพระคำของพระเจ้า (ดู ข้อ 1) พระเจ้ามีทรงตอบ (ข้อ 3) เหตุผลได้ถูกให้ไว้ในส่วนที่เหลือของบทที่ 20 พระเจ้าทรงบอกเอเสเคียลให้เตือนพวกเขาถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงทำกับอิสราเอลและพริ้งใหญ่ที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเขา และอีกทั้งการที่พวกเขาได้กบฏต่อพระองค์ ครั้นแล้วพระองค์ทรงบัญชาเอเสเคียลให้เตือนพวกเขาถึงสภาพแห่งการละทิ้งความเชื่อที่กำลังมีอยู่ของพวกเขา ซึ่งเป็นเหมือนดังเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา (ดู เอเสเคียล 20:31-32 ด้วย) ถ้าพวกเอ็ดเดอร์ต้องการพระคำของพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาควรต้องเชื่อฟังสิ่งที่พวกเขาได้มีอยู่แล้วจากคำสั่งของพระองค์ พระเจ้าเป็นเจ้าจะมีทรงถูกเย้ยหยัน พระองค์จะมีทรงประทานเพิ่มขึ้นให้บรรดาผู้ที่ได้ละทิ้งสิ่งที่ได้ถูกประทานให้ไว้แล้ว (ดู แอลมา 12:9-11)

(26-52) เอเสเคียล 20:33-44 อิสราเอลจะถูกรวมโดยการเปิดเผยและด้วยพลังอำนาจ

เอเสเคียลได้พยากรณ์ถึงการตกเป็นเชลยและการกระจัดกระจายของอิสราเอล และการรวมในยุคที่ท้ายด้วยเขากล่าวว่าการรวมนี้จะทำได้สำเร็จโดยผ่านการเปิดเผย (ข้อ 35) และจะมีร่วมกับการแสดงให้ประจักษ์แห่งพลังอำนาจของพระเจ้า (ข้อ 33-34)

เอ็ดเดอร์ออร์สัน แพททรีในคำปาฐกถาในซอลท์เลคซิตีในวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ. 1871 ได้กล่าวถึงการ

กลายเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์ของเอเสเคียลและเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าอิสราเอลจะถูกรวมในยุคสุดท้ายด้วยการแสดงให้ประจักษ์แห่งพลังอำนาจของพระเจ้า:

“พวกท่านบรรดาชายหนุ่มทั้งหลายที่ได้นั่งอยู่ในที่นี้ เหล่านี้จะมีชีวิตอยู่ที่จะแลเห็นวันเวลาของชนต่างชาติกลายเป็นจริง...ภารกิจที่ท่านชายหนุ่มทั้งหลายจะได้รับคือการที่จะไปสู่ส่วนที่เหลือแห่งเชื้อสายของอิสราเอลที่ได้กระจัดกระจายในหมู่ประชาชาติและอาณาจักรของชนต่างชาติทั้งหลายเพื่อค้นหาพวกเขาและประกาศข่าวสารที่ได้รับการฟื้นฟูโดยเทพ เพื่อที่มันจะได้รับการสั่งสอนแก่อิสราเอลเช่นเดียวกับแก่ชนต่างชาติ นั่นคือจุดมุ่งหมายของท่านนั่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการจากมือของท่านชายหนุ่มทั้งหลาย [ดู 1 นิโอฟ 13:42]...

“...และท่านจะมีความยินดีในการรวบรวมพวกเขาเป็นจำนวนพัน จำนวนหมื่นและจำนวนแสนจากเกาะต่างๆ ในทะเลและจากทุกส่วนของแผ่นดินโลกเนื่องจากการนั้นจะเป็นวันเวลาแห่งพลังอำนาจที่เป็นอยู่ขณะที่พระกิตติคุณดำเนินต่อไปในหมู่ของชนต่างชาติ...”

“...เมื่อวันแห่งพลังอำนาจของพระองค์มาถึง พวกเขา [อิสราเอล] จะเต็มใจฟัง พวกเขาจะรวมจนกระทั่งถึงดินแดนแห่งพันธสัญญาเนื่องจากมันคือวันแห่งพลังอำนาจของพระเจ้า การแสดงพลังอำนาจจะได้รับการแสดงให้ประจักษ์ในลำดับอย่างไร? ดังที่พลังอำนาจได้ถูกแสดงให้ประจักษ์เมื่อพระเจ้าทรงนำอิสราเอลมาจากประชาชาติอียิปต์สู่ถิ่นทุรกันดารแห่งซีนาย และตรัสต่อพวกเขาโดยพระสุรเสียงของพระองค์เองเช่นกัน พลังอำนาจแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ทรงมหิทธิฤทธิ์จะถูกแสดงให้ประจักษ์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก เมื่อพระองค์ทรงนำการไถ่และการฟื้นฟูมาสู่อิสราเอลผู้คนของพระองค์ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งการแสดงพลังอำนาจครั้งก่อน เนื่องจากสิ่งที่ได้ถูกกระทำไว้ในดินแดนแห่งหนึ่งท่ามกลางชาวอิสราเอลกับชาวอียิปต์ในแดนทุรกันดาร จะถูกแสดงแก่ประชาชาติ”

“...ดังนั้นพระองค์จะทรงร้องต่ออิสราเอลในยุคสุดท้าย และแสดงหัตถ์อันทรงพลังอำนาจของพระองค์ และพลังอำนาจออกมา เมื่อพระองค์ทรงรวบรวมพวกเขาจาก

ประชาชาติต่างๆ และพระองค์จะทรงประทานการเปิดเผยแก่พวกเขาตามที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรพบุรุษของพวกเขาในแดนทุรกันดารแห่งดินแดนของอียิปต์” (*Journal of Discourses*, 14:64-66)

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลและการแปลความของออร์สัน แพรทท์กำลังกลายเป็นจริง

การถอดไปได้คทา (ดู เอเสเคียล 20:37) เป็นรูปแบบการใช้คำพูดที่เกี่ยวข้องถึงประเพณีของการจ่ายส่วนสิบด้วยแกะ...แกะทั้งหมดจะถูกล้อมคอกไว้และ...แกะเพียงตัวเดียวสามารถออกมาได้ในแต่ละครั้ง...ผู้เลี้ยงแกะจะนับไว้...และเมื่อตัวที่สิบออกมาเขาจะหมายมั่นไว้ด้วยคทา [จุ่มลงในสีแดงสด] และกล่าวว่า “นี่...ได้รับการแยกไว้สำหรับพระเจ้า” (*Clarke Commentary*, 4:447) ดังนั้นพวกอิสราเอลที่ได้เปลี่ยนใจจะเป็นของพระเจ้าเหมือนดังเช่นส่วนสิบ

(26-53) เอเสเคียล 20:45-48 อะไรคือ “แดนป่าไม้ในถิ่นใต้ และพระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไร โดยการตรัสว่าพระองค์จะทรงจุดไฟที่นั่น”

แดนป่าไม้ในถิ่นใต้เป็นภาพเปรียบเทียบที่หมายถึงอาณาจักรแห่งยูดาห์ [เนเกบหรือตอนใต้ของดินแดนอิสราเอล]...ป่าไม้เป็นภาพเปรียบเทียบที่แสดงผลเมืองหรือกลุ่มประชากรแต่ละบุคคลคือต้นไม้ ต้นไม้เขียวเป็นตัวแทนที่เปรียบถึงผู้ชอบธรรม และต้นไม้ที่แห้งคือผู้ไม่เป็นเหมือนพระเจ้า (ข้อ 3 จงเปรียบเทียบ ลูกา 23:31) ไฟที่พระเยโฮวาห์ทรงจุดขึ้นคือไฟแห่งสงคราม...จากความร้อนแรงอันน่ากลัวของไฟนี้ที่ไม่สามารถดับได้ ทุกคนจะรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ทรงจุดมันขึ้นและมันได้ถูกส่งมาโดยการพิพากษา” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:288-89) พระเจ้าบรรยายเพิ่มเติมในบทหน้าเกี่ยวกับความน่าพรั่นพรั้งแห่งความเกรี้ยวกราดของสงครามที่จะมาสู่ยูดาห์ (ดู เอเสเคียล 21:1-17)

(26-54) เอเสเคียล 21:4 บางครั้งผู้ชอบธรรมต้องทนทุกข์กับผู้ชั่วร้าย

เมื่อผู้ชอบธรรมได้อาศัยอยู่ในหมู่ของผู้ชั่วร้ายบางครั้งพวกเขาต้องประสบกับความยากลำบากอันเป็นผลจาก

ความไม่ชอบธรรมของเพื่อนบ้านของพวกเขาบางครั้ง “ผู้บริสุทธิจำเป็นต้องทนทุกข์จากความผิดบาปของผู้ผิด” (Smith *Teachings*, p.34,1:34:1)

ในการกล่าวถึงการพิพากษาในยุคสุดท้าย โจเซฟ สมิท ได้กล่าวว่า “มันเป็นความคิดที่ผิดพลาดที่ว่าสิทธิชนจะหนีพ้นจากการพิพากษาทั้งสิ้นในขณะที่พวกผู้ชั่วร้ายต้องทนทุกข์เนื่องจากเนื้อหนังทั้งสิ้น ต้องอยู่ภายใต้การทนทุกข์ และ ผู้ชอบธรรมยากที่จะหนีไปได้” อย่างไรก็ตาม ผู้ชอบธรรมมากมายจะหนีรอดไปเนื่องจากผู้ยุติธรรมจะมีชีวิตอยู่ด้วยศรัทธา ว่าผู้ชอบธรรมมากมายจะตกเป็นเหยื่อของโรคภัยต่อโรคระบาดและอื่นๆ อันเนื่องจากเหตุแห่งความอ่อนแอของเนื้อหนัง ทว่าจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นมันเป็นหลักธรรมที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์ที่จะกล่าวว่าคนๆ นั้นได้ล่วงละเมิดเนื่องจากพวกเขาได้ตกเป็นเหยื่อของโรคภัยหรือความตายเพราะเนื้อหนังทั้งปวงตกอยู่ภายใต้ความตาย และพระผู้ช่วยให้รอดทรงตรัสว่า “จงอย่าพิพากษาเกลือเจ้าจะถูกพิพากษา” (*History of the Church*, 4:11)

คล้าคได้ให้คำวิจารณ์ต่อไปนี้เกี่ยวกับเอเสเคียล 21:4 ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจเหตุที่ว่าทำไมบางครั้งผู้ชอบธรรมพบว่าทางชีวิตของพวกเขาเต็มไปด้วยความทุกข์ยากเช่นเดียวกับผู้ชั่วร้าย

“เมื่อเสบียงอาหารทั้งสิ้นได้ถูกใช้หมดลงในระหว่างการปิดล้อมโดยเนบูคัดเนสซาร์ ไม่มีขนมปังเหลืออยู่ในเมืองเลย พวกผู้ชอบธรรมจึงต้องได้รับทุกข์เช่นเดียวกับผู้ชั่วร้าย เมื่อไม่มีขนมปังพวกเขาไม่อาจที่จะได้รับการช่วยเหลือไว้ได้เว้นแต่เพียงโดยการอัศจรรย์ ทว่าการรอดอยากมิได้สร้างความสูญเสียอย่างไรแก่พวกเขา เนื่องจากพระเจ้าจะทรงนำพวกเขาตรงไปสู่รัศมีภาพของพระองค์ และแม้ว่าโดยทั่วไปแล้วมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะตายทั้งที่ไม่สามารถเป็นเช่นนั้นแต่ทว่ามีได้มีตัวอย่างของผู้ที่ร้องทุกข์ว่า เขาได้ไปถึงสวรรค์ *เร็วเกินไ้* ถ้าพระผู้เป็นเจ้า *มิทรงอนุญาตให้ผู้ใด* เลยถูกนำตัวไปเป็นเชลยวันแต่ *ผู้ชั่วร้าย* เท่านั้น กรณีอย่างนี้จะสิ้นหวังอย่างที่สุด เนื่องจากจะไม่มีผู้ใดทำตัวอย่างที่ดี ที่จะสั่งสอนการกลับใจ ที่จะตำหนิบาป หรือที่จะแสดงถึงความตั้งพระทัยของพระ

ผู้เป็นเจ้าที่จะอภัยผู้ผิดบาป แต่พระผู้เป็นเจ้าในพระกรุณาแห่งพระองค์ได้ทรงยอมให้ *ผู้ชอบธรรม* มากมายได้ถูกนำพาไปด้วยเพื่อที่ผู้ชั่วร้ายจะได้ถูกละทิ้งโดยสิ้นเชิงหรือผลักไสไปไกลเกินกว่าที่จะได้รับการช่วยให้รอดได้ฉะนั้นทั้ง *เอเสเคียล* และ *ดาเนียล* และที่จริงแล้ว *คนอื่นๆ* อีกหลายคน *ศาลดา* และ *ผู้ชอบธรรม* ได้ถูกแยกออกจากแผ่นดิน และถูกนำไปสู่การเป็นเชลย และรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าและความดีของมนุษย์ได้รับการเสริมโดยสิ่งนี้มากเพียงไร! เนื่องจากเมล็ดแห่งความรอด ได้ถูกหว่านไว้แม้ในประเทศนอกศาสนาโดย *การแยกผู้ชอบธรรมออกจากผู้ชั่วร้าย!* ในการนี้เราเป็นหนี้ต่อพระผู้เป็นเจ้า *เพลงสดุดี* มากมาย *หนังสือของเอเสเคียลทั้งเล่ม* คำพยากรณ์ทั้งหมดของดาเนียล *ตัวอย่างอันบรรเจิดของซัดรัค, เมซาค, เอบเดนโก* และคำประกาศิตที่สอดคล้องต่อศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงซึ่งอนุมัติ โดยเนบูคัดเนสซาร์ “ไซรัสดาไรอัส” (*Commentary*, 4: 479-80)

(26-55) เอเสเคียล 21:6-7 “การถอนหายใจด้วยความระทมใจ”

เพื่อแสดงให้เห็นภาพเกี่ยวกับความน่าหวาดหวั่นและความเจ็บปวดแห่งการพิพากษาที่จะมาสู่ยูดาห์ เอเสเคียล ได้ถูกบอกให้ถอนหายใจและครวญครางเหมือนดังหญิงที่อยู่ในการเจ็บปวดของการคลอดหรือให้กำเนิดบุตร

(26-56) เอเสเคียล 21:10,13 “เจ้าได้ประมาททัศน-การและไม่เรียวทุกอย่าง”

ดาบของเนบูคัดเนสซาร์หมายถึง พลังแห่งการทำลายของพระองค์ ได้หมิ่นต่อกำลังหรืออำนาจใดๆ ที่ได้ถูกสัญญาไว้สำหรับยูดาห์ (เปรียบเทียบ ปฐมกาล 49:9-10) ดาบของพระองค์ได้ทำลายรัฐบาลที่ชอบด้วยกฎหมายของยูดาห์เหมือนกับที่มันได้ทำลายประชาชาติอื่นๆ ซึ่งถูกกวัดแกว่งในพลังอำนาจ (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียล 20:45-48)

(26-57) เอเสเคียล 21:12,14 “ดีที่โคนซา” และ “ตบมือ”

เอเสเคียล 21:12,14 แสดงออกถึงเครื่องหมายแห่งความรู้ลึกที่รุนแรงในกรณีนี้หมายถึงการตกใจอย่างยิ่งและความหวาดกลัวถึงวิบัติที่กำลังมาถึง (ดู เอเสเคียล 6:11 และ เยเรมีย์ 31:9 ด้วย) การตบมือแสดงถึงการหมิ่นด้วย (ดู โยบ 27:23) ความโกรธ (ดู เอเสเคียล 22:13) หรือชัยชนะ (ดู เอเสเคียล 25:6) หรือชี้ถึงคำปฏิญาณมั่นสัญญา (ดู เอเสเคียล 21:17)

(26-58) เอเสเคียล 21:21 “ท่านเขย่าลูกธนู และปรึกษาทราฟิม ท่านมองดูที่ดับ”

วิธีการทำนายสามอย่างที่พวกถือรูปเคารพใช้คือการเขย่าลูกธนูหลายลูกและดึงออกมาลูกหนึ่งหรือคอยเฝ้าเมื่อมันตกลงมา การปรึกษากับเทวรูป หรือการตรวจดูเครื่องในของสัตว์ที่เป็นเครื่องถวายบูชา ซึ่งเป็นธรรมเนียมไม่น่าขบขันมากไปกว่าการดูไฟหรือโอบา หรือการอ่านลายมือ เนบูกัดเนสซาร์สามารถมีชัยต่อเยรูซาเล็มเนื่องจากพระยะโฮวาห์ทรงยอมให้เป็นไปมิใช่เนื่องจากลูกธนูทราฟิมหรือดับที่บอกกลางดี (See Freeman, *Manners and Customs of The Bible*, pp. 305-7)

ราชันย์แห่งราชันย์

(26-59) เอเสเคียล 21:26-27 “จงปลดผ้าโพก...จนกว่าผู้มีสิทธิ์อันชอบธรรมจะมาถึง”

ยูดาห์จะถูกทำให้ล้มคว่ำและกษัตริย์แห่งมันถอดจากตำแหน่งจนกระทั่งพระองค์ผู้มีสิทธิ์ที่จะปกครองอิสราเอลและเนื้อหนังทั้งปวง พระเยซูคริสต์ผู้เป็นกษัตริย์จะเสด็จมา (ดู ค.พ. 133:25; มีคาห์ 4:7 และวิวรณ์ 11:15)

(26-60) เอเสเคียล 23:1-49 เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับพี่น้องสองสาว

เอเสเคียล 23 เล่าถึงการถือรูปเคารพของเผ่าทั้งสิบ (สะมาเรีย) และยูดาห์ (เยรูซาเล็ม) การอ้างอิงทุกอย่างเกี่ยวกับการเป็นโสเภณี การกระทำทางเพศที่ไม่สะอาดและส่วนต่างของสรีระของหญิงเป็นการอุปมา การอุปมานี้ได้ถูกใช้ในลักษณะเดียวกันกับที่ได้ถูกใช้ในโฮเซยาเยเรมีย์ เอเสเคียลและหนังสืออื่นๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคือสามีและประชาชาติอิสราเอลคือภรรยา ความไม่เชื่อและการผิดประเวณีมีความคล้ายคลึงกัน และทั้งสองคำมีความหมายคู่ ความหมายหนึ่งเกี่ยวกับการแต่งงาน (การคบชู้) และอีกความหมายหนึ่ง การสักการะ (การถือรูปเคารพ) เอเสเคียลได้นำความหมายเหล่านี้มาเปรียบเทียบกันและร่างเป็นบทเรียน ดัมเมลโลว์ได้สรุปถึงสัมพันธภาพที่ได้กล่าวถึงไว้ในเรื่องเปรียบเทียบ

“การถือรูปเคารพและพันธมิตรต่างประเทศของเยรูซาเล็มและสะมาเรียได้ถูกบรรยายถึงในที่นี้ด้วยคำเปรียบเทียบรุนแรงที่มีในบทที่ 16 โอโฮลาห์ (สะมาเรีย) และโอโฮลิบัทห์ (เยรูซาเล็ม) เป็นพี่น้องสองสาว ทั้งสองได้เล่นชู้ในตั้งแต่สาว ๆ (ข้อ 3) ทั้งสองเป็นคู่ครองของพระผู้เป็นเจ้าของ (ข้อ 4) และทั้งสองไม่เชื่อต่อพระองค์ สะมาเรียได้มีชู้รักคนแรกคืออัสซีเรีย (ข้อ 5-7) และแล้วก็อียิปต์ (ข้อ 8) และในที่สุดได้ถูกสังหารโดยอัสซีเรีย (ข้อ 9-10) เยรูซาเล็มโดยที่มีได้กังวลเกี่ยวกับชะตากรรมของพี่น้องสาวของมัน ได้มีความลุ่มหลงกับอัสซีเรียก่อนและต่อมากับบาบิโลน (ข้อ 11-16) โดยที่ได้ถูกละทิ้งโดยบาบิโลน มันได้หันกลับไปหาชู้รักแต่ก่อนในอียิปต์ (ข้อ 17-21) แต่มันจะถูกทำลายดังเช่นพี่สาวของมันโดยชู้รักที่มันเพิ่งได้ละทิ้ง (ข้อ 22-35) บาปและการพิพากษาแห่ง

พี่น้องสองสาวนี้ได้ถูกบรรยายไว้อีก (ข้อ 36-49)” (*Commentary*, p. 507)

ในการแปลที่ได้รับการดลใจของเขา โจเซฟ สมิธได้ทำการเปลี่ยนเล็กน้อยที่สำคัญในเอเสเคียล 23:17, 22, 28 “จิตใจของพี่น้องสาวนี้มีได้หันจากผู้รักของพวกนาง (พระเจ้าปลอม) แต่หันจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าโดยผู้รักของพวกนาง”

(26-61) เอเสเคียล 24:1-14 คำอุปมาเรื่องหม้อเดือด

หม้อในคำอุปมานี้เป็นตัวแทนของเยรูซาเล็ม ผู้อยู่อาศัยของนครนี้ได้รับการแทนทางสัญลักษณ์โดยเนื้อและกระดูกในหม้อ ชิ้นเนื้อที่ได้รับการเลือกไว้คือเหล่าพลเมืองที่แข็งแรงที่สุดและสำคัญที่สุดของเมือง (เศเดคียาห์และครอบครัวของพระองค์จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนี้) การต้มสิ่งที่บรรจุอยู่ในหม้อนั้นไฟเป็นตัวแทนของการปิดล้อมเยรูซาเล็มโดยพวกชาวบาบิโลน สนิมในหม้อเป็นตัวแทนของความไม่บริสุทธิ์และการหลังเลือดในเยรูซาเล็ม บรรดาพลเมืองของเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในสภาวะการณที่ผิดบาปมากดังที่สิ่งที่อยู่ในหม้อได้ถูกนำออกมาที่ละชิ้นพลเมืองของเยรูซาเล็มก็จะถูกนำออกจากตัวเมืองทีละคน ไม่โดยการตายก็โดยการตกเป็นเชลย วลีที่ว่า “อย่าจับฉลากเลย” (ข้อ 6) หมายความว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในหม้อจะถูกเอาออกมาอย่างไม่เลือก แล้วแต่จะตกอะไรได้ การทำหม้อว่างเปล่าให้ร้อนเป็นตัวแทนการเผานครเยรูซาเล็มหลังจากการปิดล้อม (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:340-47; Clarke, *Commentary*, 4:488-89; Dummelow, *Commentary*, pp.507-8)

เอเสเคียล 24:7-8 กล่าวถึงโลหิตที่ตกลงบนก้อนหิน: “เมืองได้หลังเลือด ที่มีได้ถูกปกปิดด้วยผืนดินแต่ได้ถูกปล่อยไว้ให้ว่างเปล่าเหมือนเลือดที่ถูกเทไว้บนหินแข็งซึ่งเนื้อหินไม่สามารถดูดซึมและซึ่งร้องเรียก การแก้แค้นต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเนื่องจากมันมิได้ถูกปกปิด [จงเปรียบเทียบปฐมกาล 4:10; โยบ 16:18 และ อิสยาห์ 26:21] ข้อคิดมีอยู่ดังนี้ “มันได้ทำบาปในลักษณะที่อวดดีและไม่ละ-

อายและมีได้กระทำสิ่งใดที่จะปกปิดการผิดบาปของมันมิได้แสดงเครื่องหมายใดแห่งการกลับใจหรือการชดใช้ที่พระองค์อาจสามารถกำจัดบาปของมันได้ ทั้งหมดนี้ได้ถูกกล่าวเป็นนัยไว้โดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทำให้เลือดที่ต้องหลังได้ตกลงบนหินสู่ก้อนหินโน้ลัน และมันจะอยู่อย่างไม่มีมีการปกปิดเพื่อที่พระองค์จะสามารถปฏิบัติการแก้แค้นสำหรับอาชญากรรมนี้” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:345)

(26-62) เอเสเคียล 24:15-27 เหตุใดเอเสเคียลได้รับการบอกกล่าวมิให้โสกเศร้าในการตายของภรรยาของเขา?

แม้ว่าพระเจ้าทรงได้นำเอา “สิ่งที่พ่อตา[ของเขา]” (เอเสเคียล 24:16) ซึ่งหมายถึงภรรยาของเขา (ดู ข้อ 18) เอเสเคียลได้ถูกบัญชามิให้ร้องไห้คร่ำครวญ การเอาเข้าโปรยลงบนศีรษะ การเปลือยเท้า และปิดริมฝีปากและการกินขนมปังแห่งการร้องไห้คร่ำครวญเป็นเครื่องหมายแห่งการเศร้าโศกทั้งสิ้น (ดู โยชูวา 7:6; 2 ซามูเอล 13:19; อิสยาห์ 20:2-3; มีคาห์ 3:7; โสเสยา 9:4; Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:348-49)

“เมื่อเอเสเคียลคลายความเศร้าโศกทั้งหมดและเครื่องหมายแห่งการคร่ำครวญภายนอกในการตายของผู้เป็นที่รักที่สุดของเขาผู้คนได้คาดหมายกันว่าการกระทำแปลกๆ ดังนี้คงมีความสำคัญ และถามเขาว่าเขาได้ต้องการที่จะแสดงถึงสิ่งใดแก่พวกเขาเขาจึงได้ประกาศพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแก่คนเหล่านั้น (ข้อ 20-24) โดยที่ผู้เป็นที่รักที่สุดของเขาคือ ภรรยาของเขา ได้ถูกพรากจากไป สิ่งอันเป็นที่รักที่สุดคือพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ จะถูกนำไปจากประชาชาตินี้ด้วยความพินาศและลูกๆ ของพวกเขาจะถูกนำไป โดยดาบเช่นกัน เมื่อสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นพวกเขาจะกระทำได้ที่เขาได้ทำในเวลานี้เวลานี้หรือเปล่าพวกเขาจะไม่คร่ำครวญและร้องไห้เพียงแต่ในการเสียใจอันหดหู่ของพวกเขา พวกเขาจะถอนใจอย่างเงียบๆ ในบาปของพวกเขาและร้องครางให้แก่กันและกัน” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:1:349)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(26-63) เอเสเคียลในฐานะศาสตา

คำพยากรณ์ของเอเสเคียลสามารถถูกแยกออกอย่างหยาบๆ เป็นสามช่วงเวลาดังต่อไปนี้

1. ไกล่: จากสองสามวันถึงสองสามปี
2. ระหว่างกลาง: จากสองสามปีถึงสองสามร้อยปี (ซึ่งส่วนมากที่สุดได้กลายเป็นจริงประมาณ 200 ปี ก่อนคริสตศักราช)

3. ไกลจาก 2,500 ถึง 2,700 ปีในอนาคต อะไรอาจเป็นผลประโยชน์จากคำพยากรณ์ดังกล่าวนี้? ผู้ใดจะได้รับประโยชน์มากที่สุดจากคำพยากรณ์ระยะไกล? ระหว่างกลาง? ระยะไกล?

จงอ่านหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 18:22 อะไรคือวิธีหนึ่งที่จะแยกศาสตาจริงได้จากศาสตาปลอม? จงใช้

มาตรฐานนี้ประเมินเอเสเคียล ท่านสามารถนึกถึงคำพยากรณ์อย่างน้อยที่สุดสามอย่างจาก 24 บทแรกของหนังสือเอเสเคียลที่ได้ถูกมอบไว้ให้ในลักษณะที่ไม่มีผู้ใดสามารถแย้งความแม่นยำของมันเมื่อมันได้กลายเป็นจริงหรือไม่?

(26-64) ข่าวสารที่มีมาแต่โบราณ

อะไรคือข่าวสารทั่วไปในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: เอเสเคียล 7:1-9, 25-27; 3 นีไฟ 8:23-25; มอรมอน 4:10-12; มอรมอน 5:2; 6:7-8, 16-18; ค.พ. 101:1-8; โมเสส 8:19-23, 28-30; ค.พ. 43:23-27? ท่านจะทำข้อผูกมัดใดกับตัวเองอันเป็นผลจากการได้ศึกษาตัวอย่างเหล่านี้และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันดังที่ได้ถูกแสดงไว้ในพระคัมภีร์?

BOOK OF
MORMON

DOCTRINE
AND
COVENANTS

PEARL OF
GREAT
PRICE

HOLY
BIBLE

KING JAMES
VERSION

THE
CHURCH
OF
JESUS
CHRIST
OF
LATTER
DAY
SAINTS

THE
CHURCH
OF
JESUS
CHRIST
OF
LATTER
DAY
SAINTS

(27-1) บทนำ

หลังจากการล่มสลายของเยรูซาเล็ม เอเสเคียลมิได้กล่าวถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อผู้ร่วมสมัยของเขาอีกแต่กล่าวถึงการไถ่ของอิสราเอลในยุคสุดท้าย ดูเหมือนว่าเขาได้ทำทุกสิ่งที่เขาสามารถทำได้ ป้องกันความพินาศให้พ้นจากผู้คนของเขาและเมื่อสิ่งนั้นเป็นไปไม่ได้และพวกเขากำลังประสบการทรมานทุกข์จากการตกเป็นเชลยที่เกิดขึ้นแก่พวกเขาอย่างแท้จริง เขาได้หันใจของบรรดาผู้คนไปสู่อนาคตและสู่แหล่งแห่งความหวังสุดท้ายของพวกเขาในพระเจ้า

ดังนั้นสิทธิชนแห่งยุคสุดท้ายควรกระตือรือร้นอย่างยิ่งเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของเอเสเคียลในบทที่ 25-48 จากภาพนิมิตสิบสองครั้งของเอเสเคียลที่ได้รับการบันทึกไว้อย่างแม่นยำ เจ็ดครั้งได้ถูกประทานให้ภายหลังการล่มสลายของเยรูซาเล็ม และเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสุดท้าย เช่นการสร้างอาณาจักรของชาวยิวอันยิ่งใหญ่ภายใต้ผู้เลี้ยงแกะนามดาวิด การรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย การรวมกันของเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล การรวมกันระหว่างพระคัมภีร์ไบเบิลกับพระคัมภีร์มอรมอนสงครามอารมาเกตโดนและการสร้างพระวิหารยุคใหม่ในเยรูซาเล็ม เอเสเคียลคือศาสดาแห่งการฟื้นฟูอย่างแท้จริง

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านในการอ่านและศึกษาเอเสเคียล 25-48
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดให้เสร็จสมบูรณ์)

**บันทึกและข้อคิดเห็น
สำหรับเอเสเคียล 25-48**

(27-2) เอเสเคียล 25-32 เอเสเคียลได้พยากรณ์เพื่อต่อต้านประชาชาติต่างดาว

ทั้งแปดบทนี้บรรจุคำพยากรณ์ซึ่งต่อต้านประชาชาติต่างดาวหลายประเทศ: อัมโมน โมอับ เอโดม ฟิลิสเตีย ไทระ ไซดอนและอียิปต์ (See “The Old Testament World” and “Old Testament Palestine” ในแผนที่เพื่อหาที่ตั้งของชาติเหล่านี้)

“แม้ว่าศาสดาจะโดยส่วนใหญ่มุ่งความสนใจไปที่อิสราเอล ยูดาห์ พวกเขาทั้งหมดนี้ได้สำนึกว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงคือพระเจ้าของทั้งโลกนี้ ไม่มีประชาชาติใดอยู่พ้นจากการพิพากษาของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวโทษและลงโทษในหมู่ผู้คนของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกล่าวโทษและลงโทษในประชาชาติอื่นๆ ด้วยการรวบรวมคำพยากรณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างมีประสิทธิภาพถึงการพักของการปฏิบัติศาสนกิจของเอเสเคียลก่อนและการปฏิบัติศาสนกิจของเขาหลังการล่มสลายของเยรูซาเล็มเมื่อ 587 ก่อนคริสตศักราช” (David Alexander and Pat Alexander, eds., *Eerd-mans’ Handbook to the Bible*, p. 423)

บทเหล่านี้ในหนังสือเอเสเคียลคล้ายคลึงกับหลายบทที่มีในเยเรมีย์และอิสยาห์ในที่สุดครุฑทองของศาสดาได้ถูกประกาศไว้ต่อประชาชาติต่างดาวบางประเทศ (ดู อิสยาห์ 13-23 และเยเรมีย์ 46-51)

(27-3) เอเสเคียล 25:3 อะไรคือความสำคัญของคำว่า “กุ่มๆ”?

กุ่มๆ ได้ถูกใช้เพื่อเป็นการแสดงออกถึงความยินดีที่มุ่งร้ายเนื่องจากพวกชาวอัมโมนยินดีที่ยูดาห์ได้ล่มลงและพระวิหารถูกทำให้เกิดมลทิน พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยและสัญญาว่าจะลงโทษพวกเขา (See Robert Young, *Analytical Concordance to the Bible*, See under “aha”; เอเสเคียล 26:2; 36:2)

(27-4) เอเสเคียล 25:8 “เสอีร์” คืออะไร?

เสอีร์เป็นนามดั้งเดิมของสันเขาที่แผ่ไปตามด้านตะวันออก

ออกของหุบเขาอาลาบาจากทะเลเดดซีไปสู่อ่าวอาคาบา บริเวณนี้เป็นที่อยู่อาศัยของพวกเอโดมซึ่งสืบเชื้อสายมาจากเอซาว เสอีร์ในพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นคำที่มีความหมายเดียวกันกับคำว่าเอโดม จงเปรียบเทียบกับคำพยากรณ์นี้เกี่ยวกับเอโดมในเอเสเคียล 25:8-11 กับที่อยู่ในอิสยาห์ 16:1-5 (ในที่ซึ่งคำว่า *เสลา* (Sela) ซึ่งหมายถึง “ก้อนหิน” ในภาษาฮีบรู ได้ถูกเชื่อว่าเป็นภูเขาสีอีร์) และในเยเรมีย์ 49:7-2

(27-5) เอเสเคียล 25:16 “คนเครี”เป็นใคร?

คำว่าคน *เครี* ควรได้รับการแปลที่ดีกว่าว่า “คนครีตาน” (Cretans) เป็นสาขาหนึ่งของพวกชาวทะเลซึ่งพวกฟิลิสเตียเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขา (คนครีตาน) อาศัยอยู่ในแถบตะวันตกเฉียงใต้ของคานาอัน (See C.F. Keil and F. Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, 9:1:369)

(27-6) เอเสเคียล 26:1-14 การกลายเป็นจริงอย่างเด่นชัดของคำพยากรณ์

คอรินธ์ผู้ต่อต้านพระคริสต์ในพระคัมภีร์มอรมอนได้บอกแก่แอลมาว่า “ไม่มีใครจะรู้ได้ถึงสิ่งที่จะมาถึง” เพราะ “ท่านรู้ไม่ได้ถึงสิ่งที่ท่านไม่เห็น” (แอลมา 30:13,15) ครั้นแล้วครั้งเล่าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เราสามารถพบตัวอย่างที่พิสูจน์ว่าคอรินธ์ผิด ศาสตราได้พยากรณ์เหตุการณ์มากมายในอนาคตโดยละเอียด คำพยากรณ์ของเอเสเคียลเกี่ยวกับไทร (ไทรส์) เป็นเรื่องที่เด่นชัดที่สุดในหลายๆ เรื่อง

ไทรตั้งอยู่บนฝั่งของปาเลสไตน์ประมาณครึ่งทางระหว่างคาเมลในอิสราเอลและเบรุตในเลบานอน

โดยที่มีลักษณะพิเศษทางภูมิศาสตร์ไทรจึงมีชะตากรรมอันชัดเจนของคำพยากรณ์ เมอริลล์ เอฟ. อังเกอร์ให้ข้อสังเกตว่า “ครั้งหนึ่งไทรประกอบขึ้นด้วยสองส่วนแนวป้องกันตามชายฝั่งที่เต็มไปด้วยก้อนหินอันมีกำลังกล้าแข็งบนแผ่นดินใหญ่และตัวเมืองที่อยู่บนเกาะน้อยที่มีการป้องกันอย่างดีทางฝั่งประมาณครึ่งไมล์” (*Unger's Bible Dictionary*, see under “tyre”, p.1121)

เอเสเคียลได้พยากรณ์ว่าเนบูกัดเนสซาร์จะเข้าปิดล้อม

ไทร (ดู เอเสเคียล 26:7-11) แต่ผู้ชอบสงสัยเช่นคอรินธ์อาจกล่าวว่าการพยากรณ์นี้ไม่น่าสนใจอะไร เนื่องจากเนบูกัดเนสซาร์ได้เข้าครอบครองเมืองสำคัญเกือบทุกเมืองในอาณานิคมบริเวณนั้นและไทรจะเป็นเมืองอันน่าพิงปรารถนาเป็นพิเศษเนื่องจากความมั่งคั่งของมัน แต่ “ก่อนที่ชั่วอายุนั้นจะหมดไป ตามที่โจเซฟัส บิลอสทาทัส และ ซีเตอร์ โอลัม เนบูกัดเนสซาร์จะปรากฏขึ้นตามที่ได้พยากรณ์ไว้ [เอเสเคียล 26:7-15] พระองค์จะก่อกำแพงก่อเชิงเทินและยกหลังคาเมื่อสิ้นปีที่สิบสาม [ประมาณปี 605 ก่อนคริสตศักราช] พระองค์ทรงยึดนครนี้ได้ อย่างน้อยที่สุดก็ส่วนที่อยู่บนแผ่นดินใหญ่ และไทรจะถูกล้อมเป็นเวลาเจ็ดสิบปี ดังที่ได้รับการทำนายไว้โดยอิสยาห์ [23:15]” (Samuel Fallows, ed. *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary*, see under “Tyre,” p.1682)

คำสัญญาเฉพาะบางอย่างของเอเสเคียลดูเหมือนยังมีได้กลายเป็นจริงรวมถึงสิ่งต่อไปนี้:

“เราจะชูดินเสียจากเมืองนั้น” (เอเสเคียล 26:4)

ไทรจะกลายเป็น “ศิลาโล้นๆ” (26:4)

“เมืองนั้นเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล” (26:5)

“พวกเขาจะโยน หิน ไม้ ดินของเจ้าทิ้งเสียกลางน้ำ” (26:12)

“จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย” (26:14)

เกือบสามร้อยปีที่ดูเหมือนว่าคำพยากรณ์เหล่านี้ผิดพลาด เนบูกัดเนสซาร์สามารถมีชัยต่อนครในแผ่นดินใหญ่แต่ไม่สามารถปราบไทรได้หมดสิ้นเนื่องจากยุทธภูมิอันต้องด้วยยุทธศาสตร์ของมัน อีกสองสามทศวรรษต่อมาไทรได้ความมั่งคั่งและความงามสง่าของมันกลับคืนมา เมืองป้อมบนเกาะได้กลายเป็นนครศูนย์กลาง แม่นครบนฝั่งที่ได้พินาศลงจะมีได้รับการสร้างขึ้นมาใหม่

ครั้นแล้วในปี 332 ก่อนคริสตศักราช อเล็กซานเดอร์มหาราชได้กวาดล้างเมดิเตอร์เรเนียนตอนเหนือ

พระองค์ยাত্রาลงใต้พร้อมด้วยกองทัพและพักแรมที่เมืองโบราณที่ปรักหักพังแห่งไทรและตัดพวกที่อยู่ในเกาะนอกชายฝั่งขาดจากโลก ได้เป็นที่กล่าวกันว่าไทรได้ทำข้อตกลงสันติภาพกับกรีกแต่เมื่อคำขอร้องของอเล็กซานเดอร์เพื่อการได้รับอนุญาตที่จะนำทหารของ

พระองค์เข้าไทรเพื่อสักการะเทพเจ้าของพวกเขาได้ถูกปฏิเสธ พระองค์ทรงเข้าปิดล้อมไทรนับว่าเป็นงานที่แสนยากเนื่องจากเมืองไทรตั้งอยู่บนเกาะห่างจากฝั่งครึ่งไมล์

เจมส์ เฮสติงส์ได้เล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา: “การปิดล้อมอันน่าจดจำได้เริ่มขึ้น อเล็กซานเดอร์ได้สร้างทางข้ามกว้าง 60 เมตรเข้าสู่ตัวเกาะ มันถูกทำลายลงครั้งแล้วครั้งเล่า การป้องกันเป็นไปอย่างสิ้นหวังแต่ประสบความสำเร็จจนกระทั่งอเล็กซานเดอร์เข้าล้อมเมืองนี้ด้วยเรือ 224 ลำ ไทรจะถูกบุกโจมตีอย่างรุนแรงจากทุกด้าน ผู้อยู่อาศัยของมัน 8,000 คนได้ถูกสังหารหมู่ 2,000 คนถูกตรึงกางเขนบนฝั่งและ 30,000 คนได้ถูกขายเป็นทาส ไทรได้สิ้นสุดที่จะเป็นเกาะและนับแต่นั้นมาได้ถูกเชื่อมไว้กับแผ่นดินใหญ่โดยถาวร ในทุกวันนี้มีเพียงแหลมๆ เท่านั้นที่บอกว่าได้เคยมีบ้อมทะเลอยู่ เวลานั้นทางข้ามกว้างหนึ่งไมล์ครึ่ง” (*A Dictionary of the Bible*, see under “Tyre”)

ฟิลโลว์ให้ข้อสังเกตว่าการที่เอเสเคียลได้พยากรณ์ว่าไทรจะถูกขจัดจนเกลี้ยงและเป็นเหมือนศิลาโล้นๆ ได้กลายเป็นจริงอย่างไร: “ซากเมืองไทรเอมได้ถูกส่งลงทะเลไปอย่างหมดสิ้นกระทั่งว่าที่ตั้งแน่นอนของมันไม่สามารถกำหนดได้อีกต่อไป แม้ว่าซากปรักหักพังของเมืองราวห้าสิบกิโลเมตรซึ่งถูกทำลายไปเมื่อเกือบ 2,500 ปีมาแล้วเป็นพยานว่าการหายไปของร่องรอยของเมืองแต่ละแห่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์” (*Bible Encyclopedia*, see under “Tyre”, p.1682)

ในทุกวันนี้ไม่มีเกาะอยู่ตรงข้ามเมืองไทร แต่จากการตรวจดูชายฝั่งอย่างถี่ถ้วนในบริเวณนั้นก็จะเห็นแหลมขนาดเล็กยื่นออกไปในทะเล เนื่องจากรูปร่างและลมที่พัดแรงเสมอของมัน พวกชาวประมงในท้องถิ่นจะมาใช้ลานหินว่างเพื่อตากอวนของพวกเขาให้แห้งแน่นอนที่วาคาสตาเอเสเคียลมีมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 18:18-22 ในการตัดสินว่าคาสตาได้พูดเพื่อพระเจ้าหรือเปล่า

(27-7) เอเสเคียล 27:5,10,13-14,16 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

เสนีร์ (ดู เอเสเคียล 27:5) คือภูเขาเฮอร์มอน พุด (ดู ข้อ 10) คือลิบยา ยาวาน (ดู ข้อ 13) คือกรีซ โทการมาห์ (ข้อ 14) คืออาร์มีเนีย ซีเรีย (ดู ข้อ 16) เป็นที่รู้จักกันในสมัยโบราณว่าคืออาร์ม

(27-8) เอเสเคียล 28:20-23 “จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน”

ไซดอนหรือซิดอนเป็นเมืองที่เมืองน้องกับไทรและเป็นหนามในสี่ข้างของอิสราเอลอีกด้วย ถ้าชาวอิสราเอลได้ทำตามคำแนะนำของโมเสสที่ให้ทำลายพวกชาวคานาอันให้สิ้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1-5 และ ผู้วินิจฉัย 1:31) ไทรและไซดอนจะกลายเป็นเมืองของอิสราเอลแล้วเมื่อเกือบแปดร้อยปีในสมัยของเอเสเคียลและประวัติศาสตร์ของพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

(27-9) เอเสเคียล 29:1-16 อียิปต์จะได้เรียนรู้ว่าผู้ใดคือพระเจ้า

อเล็กซานเดอร์ แอนด์ อเล็กซานเดอร์อธิบายว่าอียิปต์จะเรียนรู้ว่าผู้ใดคือพระเจ้าได้อย่างไร “โดยความหยิ่งยโสที่ไม่ลดหย่อนที่ได้วางพระองค์เองไว้ในหมู่พระเจ้าทั้งหลายของพระองค์ ฟาโรห์ได้เหยียบย่ำดินแดนทั้งสิ้นของพระองค์ให้แก่ความพิโรธของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพื่อพระองค์จะรู้ว่าผู้ใดคือพระเจ้า” (*Eard man's Handbook*, p.425)

ลิเอเน (ดู เอเสเคียล 29:10) เป็นเมืองในดอนใต้ของอียิปต์เลยแม่น้ำไนล์ขึ้นไป ปัทโรส (ข้อ 14) เป็นชื่อสำหรับอียิปต์ตอนบนหรือภาคใต้ของอียิปต์ เมื่อที่ตั้งของฝ่ายผู้นำสำหรับอียิปต์ได้ถูกขับขึ้นไปสู่ปัทโรสอียิปต์ได้กลายเป็น “ประชาชาติที่ต่ำต้อยที่สุด และไม่สามารถยกตนเหนือประชาชาติอื่นได้อีกเลย” (ข้อ 15) นับแต่นั้นมาอียิปต์ได้ยุติการมีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์ของโลก

(27-10) เอเสเคียล 29:18-20 เบนูคัตเนสซาร์ได้สูญเสียไทร

เบนูคัตเนสซาร์ไม่สามารถมีชัยต่อเมืองในเกาะ (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียล 26:1-14) เมื่อการปิดล้อมอันยาวนานแห่งเมืองไทรได้ยุติพวกชาว

ของบุคคลจะไม่ลบล้างแห่งความผิดบาปของเขาถ้าคน
อธรรม “หันกลับจากบาปของเขากระทำความยุติธรรม
และความอธรรม” (ข้อ 14) บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว
จะไม่จดจำ (ข้อ 16)

การกลับใจไม่ควรที่จะผลัดวันประกันพรุ่ง (ดู แอลมา
33:32-34) อีกทั้งมิใช่ว่ามันจะเป็น “เรื่องจุกจิกในทุกวัน”
โจเซฟ สมิธกล่าว “การล่วงละเมิดทุกวันและการกลับใจ
ทุกวัน[อย่างไม่สมบูรณ์หรือไม่จริงใจ] มิใช่สิ่งที่น่าพอ
พระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า” (*Teachings
of the Prophet Joseph Smith*, p.148) แต่ศาสดาได้
กล่าวด้วยว่า “ไม่มีวันที่วิญญูณจะแก่เกินไปที่จะเข้าหา
พระเจ้าเป็นเจ้า ทุกคนอยู่ในขอบเขตแห่งความกรุณาของ
การให้อภัย ผู้ซึ่งมิได้กระทำบาปมิสามารถให้อภัยได้”
(*Teachings*, p.191)

เอลเดอร์สเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ได้วิจารณ์ต่อ
ไปถึงความจำเป็นที่ต้องทำการชดใช้แก่ความผิดบาป ดัง
ที่เอเสเคียลได้ให้ข้อสังเกตไว้ในบทที่ 33:15

“เมื่อบุคคลถ่อมใจและเสียใจ ได้ละทิ้งความชั่วร้าย
อย่างไม่มีเงื่อนไข ได้สารภาพต่อผู้ที่ได้รับการมอบหมาย
โดยพระเจ้า ต่อจากนั้นเขาควรทำสิ่งที่ได้เกิดความเสีย
หายให้คืนดีมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ถ้าเขาได้ลักขโมย
เขาควรคืนสิ่งที่ได้ถูกลักมาแก่เจ้าของที่มีสิทธิในมัน บาง
ทีการฆาตกรรมเป็นสิ่งไม่สามารถให้อภัยได้ก็เพราะการ
ที่ได้เอาชีวิตไปนั้นฆาตกรไม่สามารถฟื้นฟูกลับคืนมาได้
การทดแทนอย่างสมบูรณ์ไม่สามารถเป็นไปได้ อีกทั้งการ
ได้ปล้นคุณธรรมจากบุคคลมันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะให้มัน
กลับคืน

“อย่างไรก็ตามจิตวิญญูณที่ได้กลับใจอย่างแท้จริง
โดยปกติแล้วจะสามารถหาสิ่งที่พอจะสามารถทำได้เพื่อ
ฟื้นฟูสภาพจนถึงระดับหนึ่ง วิญญูณแห่งการกลับใจ
ที่แท้จริงต้องมีสิ่งเหล่านี้ เอเสเคียลสอนว่า: [เอเสเคียล
33:15]...

“อีกทั้งผู้ผิดบาปที่ร้องขอจะต้องให้อภัยแก่ผู้คนที่สิ้น
ที่ได้ละเมิดแก่เขาในทุกสิ่ง พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ภายใต้ข้อ
ผูกมัดที่จะยกโทษให้เรา นอกจากหัวใจของเรา ได้รับการ
ชำระล้างอย่างสมบูรณ์จากความเกลียดชัง ความ
ขมขื่นและการกล่าวหาต่อผู้อื่นทั้งหมด” (Be Ye Clean,

Brigham Young University Speeches of the
Year, 4 May 1954, p.11)

(27-15) เอเสเคียล 33:21-33 เอเสเคียลได้ยืนยันถึง ความพินาศของเยรูซาเล็ม

“ข้าพเจ้าได้ทำให้เอเสเคียลประหลาดใจ พระเจ้าเป็นเจ้าได้
ทรงประทานการพูดคืนให้เขาเมื่อถึงเวลาที่ผู้นำสารได้มา
ถึงตามที่ได้ทรงสัญญา [เอเสเคียล 24:27] ในหนังสือ
บางเล่มบอกว่าใน ‘ปีที่สิบเอ็ด’ แทน ‘ปีที่สิบสอง’ ในข้อ
21 ซึ่งในกรณีนี้ข้าพเจ้าคงต้องใช้เวลาหกเดือนที่จะมาถึง
พวกเขา บรรดาผู้ที่ได้ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังในยูดาห์และห่าง
ไกลจากการกลับใจ กำลังยุ่งอยู่กับการผนวกรับพิธี
ของคนอื่นๆ และในบาบิโลนบรรดาผู้ถูกเนรเทศผู้ที่ดู
เหมือนให้ความสนใจในถ้อยคำของเอเสเคียลเพื่อความ
บันเทิงเท่านั้น พวกเขามิได้เชื่อหรือปฏิบัติมัน นับว่าเป็น
เรื่องน่าหดหู่ในทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้น!” (Alexander and
Alexander, *Erdman's Handbook*, p. 426)

นับว่าโชคไม่ดีนักที่ในเวลาอันนั้นพวกชาวยิวในบาบิโลน
มิได้กตัญญู “ที่ทราบว่ามีผู้เผยพระวจนะอยู่ในหมู่พวก
เขา” (เอเสเคียล 33:33)

(27-16) เอเสเคียล 34:1-10 “ผู้เลี้ยงแกะย่อมเลี้ยง แกะมิใช่หรือ”

ในน้ำเสียงที่คล้ายกันมากกับของเยเรมีย์ (ดู เยเรมีย์
23:1-8) เอเสเคียลได้ประนามบรรดาผู้เลี้ยงแกะหรือคน
เลี้ยงแกะของฝูงแกะทางวิญญูณของพระเจ้าซึ่งหมาย
ถึงผู้นำทางศาสนาในสมัยของเอเสเคียล

ตรงข้ามกับการใส่ใจของพระเจ้าต่อฝูงแกะของพระ-
องค์ คนเลี้ยงแกะแห่งอิสราเอลหาอาหารให้ตัวเขาเองแต่
มิได้ให้ฝูงแกะ คนเลี้ยงแกะที่ละเลยมิได้เสริมกำลังให้ผู้
เจ็บป่วย (ช่วยคนที่อ่อนแอ) นำผู้ที่ได้ถูกขับไล่ออกไปให้
กลับมาหรือแสวงหาลูกแกะที่สูญหายซึ่งทั้งหมดนี้คน
เลี้ยงแกะที่แท้จริงจะทำเพื่อแกะของเขา ตรงกันข้ามพวก
เขาได้ปกครองแกะทั้งหลายด้วยการบังคับและความโหด
ร้ายและปล่อยให้พวกมันให้จรไปเพื่อกลายเป็นเหยื่อของ
สัตว์ป่า

ในภาคการประชุมใหญ่สามัญฐานะบุโรหิตประธาน

สเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ ได้สั่งให้คนเลี้ยงแกะในปัจจุบัน เหล่าผู้นำฐานะปุโรหิต แห่งอาณาจักร มีความห่วงใยเกี่ยวกับสวัสดิภาพของฝูงแกะ:

“เมื่อเราอ่านและศึกษาพระคัมภีร์เราได้ถูกทำให้สำนึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงห่วงใยสวัสดิภาพแห่งสมาชิกของฝูงแกะของพระองค์เสมอทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม มันเป็นหลักธรรมแห่งการใส่ใจและการให้ปฏิบัติต่อความต้องการของสมาชิกภาพในอาณาจักรในวันเวลาอันยากลำบากนี้ที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะกล่าวกับท่าน พี่น้องชายทั้งหลายในคืนนี้

“อธิการและประธานสาขาทั้งหลายขอได้โปรดตื่นตัวต่อความต้องการของบุคคลและครอบครัวที่มีค่า ผู้ซึ่งประกอบขึ้นเป็นสมาชิกภาพของวอร์ดและของสาขาของท่าน ท่านคือคนเลี้ยงแกะที่ให้การบำรุงเลี้ยงสำหรับผู้คนของเรา ในขอบเขตที่กว้างไกลที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ขอให้ที่ปรึกษาของท่านและคนอื่นๆที่รับใช้และทำงานภายใต้การนำของท่านเป็นผู้จัดการโครงการต่างๆ ถ้าท่านจะทำตามการย้านี้ บ่อยครั้งท่านจะสามารถสืบได้ถึงสมาชิกบางคนที่มีความยากลำบากอย่างหนักในขณะที่การทำหายและปัญหาของพวกเขาบังเอิญอยู่และยังสามารถจัดการได้ จงมีสติในความตึงเครียดและปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ที่ท่านอาจแลเห็นในครอบครัวเพื่อท่านจะสามารถ ให้การใส่ใจ คำปรึกษาและความรักที่จำเป็นในยามที่ต้องการอย่างที่สุด เวลาหนึ่งชั่วโมงสำหรับเด็กหนุ่มหรือเด็กสาวคนหนึ่งในเวลานี้อาจช่วยเขาหรือเธอไว้ได้และแน่นอนที่ว่ามันดีกว่าเวลานับร้อยๆ ชั่วโมงที่จะต้องถูกใช้ในชีวิตภายหลังของพวกเขาได้หมดความเข้มแข็งแล้ว

“ดังที่เราได้กล่าวไว้หลายครั้งแล้วจงมอบภาระงานเหล่านั้นให้คนอื่น ๆ ที่สามารถทำได้ เพื่อที่ท่านจะเป็นไทที่จะทำสิ่งต่างๆ ที่ตัวท่านเองเท่านั้นจะสามารถทำได้ ผู้สอนประจำบ้านจะช่วยเฝ้าระวังฝูงแกะ แม้พวกเขาจะมีได้ให้คำปรึกษาดังที่อธิการหรือประธานสาขาทำ ผู้สอนประจำบ้านสามารถให้การช่วยเหลือที่เหมาะสมและเป็นการป้องกันอย่างมากภายใต้การนำของผู้ปกครองและฝ่ายอธิการ

ประธานสแตค อธิการ และประธานสาขา ขอได้โปรด

ให้ความสนใจพิเศษในการทำให้คุณภาพของการสอนดีขึ้นในศาสนจักรฯ พระผู้ช่วยให้รอดทรงบอกเราให้เลี้ยงดูแกะของพระองค์ (ดู ยอห์น 21:15-17) ข้าพเจ้าเกรงว่าบ่อยครั้งเกินไปสมาชิกมากมายของเรามาโบสถ์ นั่งอยู่ในชั้นเรียนหรือการประชุมและกลับไปโดยส่วนใหญ่แล้วมิได้รับอะไรไปเลย มันเป็นเรื่องอัปโชคอย่างยิ่งที่สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในเวลาที่เราที่กำลังเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งความเครียด การล่อลวงหรือวิกฤติการณ์ เราทุกคนต้องการที่จะได้รับการสัมผัสและบำรุงเลี้ยงโดยพระวิญญาณ และการสอนที่มีประสิทธิภาพเป็นหนทางสำคัญที่สุดที่จะสามารถเกิดขึ้น บ่อยครั้งเราทำงานการเชิญชวนผู้คนมาร่วมการประชุมอย่างเข้มแข็งว่ามีได้คอยดูแลอย่างเหมาะสมว่าพวกเขาได้รับอะไรบ้างเมื่อพวกเขาได้มา” (รายงานการประชุมใหญ่สามัญ ตุลาคม 1980 หน้า 67 ดู นิตยสาร *เอ็นไอเอ็น* พฤศจิกายน 1980, หน้า 45-46)

(27-17) เอเสเคียล 34:23-31 ผู้ใดคือดาวিদผู้เป็นกษัตริย์?

ดูบันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับอิสยาห์ 11:1

(27-18) เอเสเคียล 35 เอโดมจะถูกทำลาย

เหตุใดพระเจ้าทรงจัดการกับผู้คนของเอโดมซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายของเอซาวและของเอบราแฮมและไอแซคอย่างรุนแรงด้วย? คำตอบมีอยู่ชัดเจนหลังจากการวิเคราะห์เอเสเคียลบทที่ 35 ผู้คนของเอโดมเกลียดชังลูกหลานของอิสราเอลและทำให้เลือดของพวกเขาหลั่งไหล (ดู ข้อ 5) แสวงหาที่จะยึดเอาแผ่นดินของพวกเขา (ดู ข้อ 10, 12) ได้พูดต่อต้านพระเจ้า (ดู ข้อ 13) และยินดีในการร้าวเปลาของอิสราเอล (ดู ข้อ 15)

เอโดมในฐานะประชาชาติโดดเด่นถูกทำลายและได้ให้ประจักษ์พยานเพิ่มเติมว่าพระเจ้าทรงรักษาสัญญาของพระองค์แม้ว่าประชาชาตินี้มิได้มีอยู่ต่อไป (ดู ข้อ 15) เอโดมหรือไอดูมียาได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของโลกอันชั่วร้ายที่ดำรงอยู่ในทุกวันนี้ (ดู ค.พ. 1:36 ดู เยเรมีย์ 49:7-22; โอบาดีห์ 1; ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ เยเรมีย์ 49; โอบาดีห์ 1 ด้วย)

(27-19) เอเสเคียล 36 เชื้อสายอิสราเอลจะได้รับการรวบรวมสู่ดินแดนของพวกเขาเอง

เฉพาะข้อในเอเสเคียล 36 ที่มีได้เกี่ยวกับวันสุดท้ายคือข้อที่อธิบายว่าเหตุใดพระเจ้าทรงทำให้อิสราเอลกระจัดกระจาย (ข้อ 16-22)

ไม่มีเหตุการณ์ใดในต่อไปนี้ได้เกิดขึ้นแล้วอย่างสมบูรณ์ แม้วันนั้นจะเป็นวันเวลาที่คำพยากรณ์ต่างๆที่กำลังกลายเป็นจริง

บรรดาผู้ที่กำลังเพิ่มทวีขึ้นในแผ่นดินมาจากเชื้อสายอิสราเอลทั้งหมดไม่แต่เพียงอาณาจักรแห่งยูดาห์เท่านั้น (ดู ข้อ 10)

อิสราเอลจะเดินอยู่แผ่นดินซึ่งจะ “ไม่เอาลูกของเขาไปอีก” (ข้อ 12; ดู ข้อ 13-14 ด้วย) บรรดาผู้ที่กลับมาจะได้รับการรวบรวมจากประชาชาตินอกศาสนาและประเทศทั้งปวง (ดู ข้อ 24)

พวกเขาจะถูกชำระให้สะอาดจากความเปราะเปื้อนของพวกเขา (ดู ข้อ 25)

พวกเขาจะได้รับการเปลี่ยนใจสู่พระเจ้าและรับพระวิญญาณของพระองค์ (ดู ข้อ 26-27)

ข้อ 28-38 อธิบายว่าการฟื้นฟูของอิสราเอลจะเป็นสิ่งนำที่เดียวและจะถูกกระทำเพื่อเห็นแก่พระเจ้านิซาอีห์ อิสราเอลจะได้สิ่งนี้มา (ข้อ 32) เอง อิสราเอลแห่งอนาคตต้องมีค่าควรทางวิญญาณและต้องยอมมอบตัวพวกเขาแก่พระประสงค์ของพระเจ้า

(27-20) เอเสเคียล 37:1-14 ภาพนิมิตของเอเสเคียลเกี่ยวกับหวางเขากกระดูกแห้งเป็นเรื่องการฟื้นคืนชีวิตหรือการเริ่มเชื้อสายของอิสราเอลใหม่

บ่อยครั้งคำกล่าวของศาสดามีความหมายคู่ มันได้เป็นดังนี้ในเรื่องเปรียบเทียบอันเป็นที่รู้จักกันดีเกี่ยวกับกระดูกแห้งที่กระจัดกระจาย ความงามแห่งคำพยากรณ์นี้คือพระเจ้าทรงสามารถเปิดเผยต่อผู้ที่มีความตื่นใจทางวิญญาณถึงความจริงมากกว่าหนึ่งอย่างในการพยากรณ์หนึ่งครั้ง

ซิดนีย์ บี. สเปอร์รีได้เขียนคำวิจารณ์ต่อไปนี้เกี่ยวกับลักษณะแบบความหมายคู่ของคำพยากรณ์นี้: “ดังจะเห็นได้จากข้อความนี้ว่าหลักคำสอนแห่งการฟื้นคืนชีวิตจาก

ความตาย...ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของการฟื้นฟูผู้ถูกเนรเทศของอิสราเอลกลับสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง สำหรับข้าพเจ้าการเนรเทศได้ถูกแทนเหมือนดังการได้สูญเสียความหวัง (กระดูกแห้ง) ที่จะได้ดำรงอยู่อีกในฐานะประชาชาติแต่พระเจ้าทรงแสดงต่อพวกเขาว่ามันสามารถถูกฟื้นฟูขึ้นได้โดยผ่านพลังอันทรงพลังภาพของพระองค์ดังเช่นที่ผู้สิ้นชีวิตจะได้รับการยกขึ้นในการฟื้นคืนชีวิต หลักคำสอนแห่งการฟื้นคืนชีวิตของร่างกายได้ถูกสันนิษฐานไว้ผู้เขียนบางคนได้แย้งว่าความคิดเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่ชาวฮีบรูในสมัยแรกเริ่มนั้น แต่ข้อเท็จจริงที่เอเสเคียลได้พูดไว้ดังที่เขาได้กระทำสำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนเป็นการชี้หน้าว่าหลักคำสอนนี้เป็นที่เข้าใจกันนานมาแล้วในอิสราเอล ศาสดาที่แท้จริงใดๆ จะเข้าใจหลักคำสอนแห่งการฟื้นคืนชีวิต ลิทธิชนยุคสุดท้ายได้เชื่อดังนี้และอิสราเอลได้มีศาสดามากมายก่อนวันเวลาของเอเสเคียล” (*The Voice of Israel's Prophets*, pp. 225-26)

ความหมายทางสัญลักษณ์ของคำพยากรณ์นี้ดังที่มันเกี่ยวข้องกับรวบรวมอิสราเอลนั้นชัดเจนกระดูกเป็นตัวแทนของอิสราเอลในสภาวะแห่งการสูญหายและกระจัดกระจายของมัน หลุมฝังศพซึ่งอิสราเอลอยู่ที่ใดรวมทั้งสภาพการณ์แห่งความตายทางวิญญาณของมัน (ลมหายใจ) หรือ *ruach* ในภาษาฮีบรู (ดู เอเสเคียล 37:9) หมายถึงวิญญาณใหม่แห่งความชอบธรรมที่ผู้คนจะมีเมื่อพวกเขาได้รับการฟื้นคืนชีวิต นั่นคือได้รับการฟื้นฟูจากสภาวะแห่งการตกของพวกเขา แหล่งแห่งชีวิตใหม่นี้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่เรื่องราวของเอเสเคียลเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตเป็นจริงตามตัวหนังสือและเป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับการรวบรวมอิสราเอลในอนาคต เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองกีให้ประจักษ์พยานว่า: “ไม่มีอะไรจริงมากกว่า แท้จริงมากกว่า เป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าการฟื้นคืนชีวิตดังที่เอเสเคียลได้แลเห็นในภาพนิมิต เขาได้แลเห็นผู้ที่ตายแล้วได้มีชีวิตขึ้นอีก มีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงและเป็นตัวของเขาเอง แต่ละคนได้มีรูปร่างเหมือนดังที่เขาได้มีในโลกมตะ มันได้เกิดขึ้นกับพวกเขาแต่ละคนเหมือนดังที่มันจะเกิดกับพระเจ้าของพวกเขาเมื่อครั้งพระองค์ได้เสด็จออกมาจาก

หว่างเขากระดูกแห้ง ทรงประทับยืนในห้องชั้นบนพร้อมด้วยสานุศิษย์ของพระองค์ เสวยพระกระยาหารต่อหน้าพวกเขาและทรงอนุญาตให้พวกเขาแตะต้องพระวรกายของพระองค์ พระสุรเสียงของพระเจ้าได้มาสู่เขาเหล่านี้: “เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล” (เอเสเคียล 37:1-14) พระองค์ผู้ที่จะทรงทำสิ่งทั้งหมดนี้ดังที่เราารู้สึกถึงอย่างชัดแจ้งก็คือพระเจ้าพระเยซูคริสต์ผู้ทรงคือพระเจ้าแห่งอิสราเอล” (*The Promised Messiah*, pp. 270-71)

(27-21) เอเสเคียล 37:15-20 อะไรคือสัญลักษณ์ของไม้ทั้งสองที่ได้ถูกรวมเข้าด้วยกัน?

ข้อความนี้เป็นตัวอย่างอีกอันหนึ่งของการมีความหมายคู่ของคำพยากรณ์ เสปอร์รีได้อธิบายว่า: “อะไรคือความหมายของ ‘ไม้เหล่านี้’ และอะไรคือความสำคัญของมัน? ผู้วิจารณ์ส่วนมากเชื่อว่าไม้แต่ละแท่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรทั้งสองที่ยูดาห์และอิสราเอลหรืออีเฟอิม ซึ่งจะได้รับการผูกหรือรวมเข้าด้วยกันภายใต้การนำของพระเจ้า การกระทำนี้เป็นสัญลักษณ์ของการรวมกันใหม่อีกของอีเฟอิมและยูดาห์เข้าเป็นอาณาจักรเดียว...อย่างไรก็ตามลัทธิชนยุคสุดท้ายยืนยันว่าการแปลความดังกล่าวนี้ไม่มีทางที่จะสมบูรณ์...“สิ่งที่พวกเขาเชื่อก็คือว่าไม้แต่ละแท่งเป็นตัวแทนของพระคัมภีร์เล่มหนึ่งอันเป็นงานเขียนชิ้นสำคัญ พระคัมภีร์ไบเบิลเป็นตัวแทนพระคัมภีร์แห่งยูดาห์ สำหรับบุคคลธรรมดาทุกๆ ไปที่มีได้มีความเชื่อเหมือนเราข้อสรุปนี้อาจดูมีเหตุผล แต่เขาจะถามทันทีว่าพระคัมภีร์อะไรเป็นตัวแทนของไม้แห่งอีเฟอิม ซึ่งเราจะตอบว่าพระคัมภีร์มอรมอน พระคัมภีร์ของชาวนีไฟเป็นบันทึกของผู้สืบเชื้อสายในทวีปนี้ของโจเซฟผู้ที่ได้ถูกขายไปอียิปต์” (*Voice of Israel Prophet*, pp. 226-27)

พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาและพระคัมภีร์มอรมอนยืนยันว่าคำพยากรณ์ของเอเสเคียลกล่าวถึงพระคัมภีร์ไบเบิลและพระคัมภีร์มอรมอนซึ่งจะถูกรวมเข้าด้วยกัน พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 27:5 สอนว่าพระคัมภีร์มอรมอนคือไม้ของอีเฟอิมพระคัมภีร์มอร-

มอนใน 1 นีไฟ 13:40-41; 2 นีไฟ 29:10-14 และ มอรมอน 7:8-9 กล่าวถึงบันทึกของพวกชาวยิวและบันทึกของชาวนีไฟซึ่งจะถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว

เครื่องหมายที่พระเยซูทรงประทานให้ชาวนีไฟที่ว่าการบินฟูเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลกำลังจะมาถึงก็คือการมาปรากฏของพระคัมภีร์มอรมอน ซึ่งทำให้การรวมกันของบันทึกทั้งสองนี้เป็นไปได้ (ดู 3 นีไฟ 20:46; 21:1-7 และ 29:1) ความจริงนี้ได้รับการสนับสนุนโดยแอลเดอร์บรูซอาร์. แมคคองกี: “เนื่องจาก[พระคัมภีร์มอรมอน]ได้ปรากฏขึ้นดังที่พลังปัญญาแห่งการพยากรณ์ของเอเสเคียลได้อธิบายไว้อย่างแจ่มชัดแก่อิสราเอลในยุคสุดท้ายว่าจะได้รับการรวม ผู้คนของมันจะกลับสะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้าพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญาอันเป็นนิจของพระองค์อีกและปลื้มปิติและพระวิหารของพระองค์จะอยู่ในท่ามกลางพวกเขาตลอดชั่วกาลนาน (เอเสเคียล 37:15-28)” (*Promised Messiah*, p.146)

(27-22) เอเสเคียล 37:15-17 ในสมัยโบราณอะไรคือความหมายของคำว่า “ไม้”?

นักวิชาการทางพระคัมภีร์ไบเบิลที่มีชื่อเสียงได้ยืนยันว่าการแปลความหมายของคริสต์ศาสนิกชนตามที่สืบทอดกันมาของคำว่าไม้ ควรหมายถึง “แห่งไม้” หรือ “คทา” มากกว่าที่จะเป็นบันทึกอย่างใดอย่างหนึ่งพวกเขาสรุปว่าการรวมคทาแห่งเผ่าทั้งสองแสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดถึงการรวมกันใหม่อีกของเผ่าที่ได้ถูกแบ่งแยกหวาดังที่ คีธ เอช. เมสเซอร์วีได้ชี้ให้เห็นหลักวิชาการล่าสุดได้สนับสนุนการแปลความของลัทธิชนยุคสุดท้าย:

“บัดนี้การค้นพบล่าสุดอันน่าตื่นตะลึงได้ยืนยันถึงความถูกต้องแห่งการแปลความของโจเซฟ สมิท ในทางที่เป็นไปไม่ได้ใน ค.ศ. 1830 แต่ก่อนที่จะอภิปรายกันถึงการค้นพบใหม่นี้ขอให้เรามาดูสิ่งที่น่าสนใจบางอย่างในแง่ของภาษาเล็กน้อย” ทั้งคำว่า “ไม้” ในภาคภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์และ “แห่งไม้” ในฉบับภาษากรีกเป็นการแปลที่ผิดจากสามัญของคำว่า etz ในภาษาฮีบรูซึ่งความหมายทั่วไปคือ *เนื้อไม้*...

“ประชาชาติอิรักในสมัยปัจจุบันรวมเอาเกือบทั้งหมด

ของเมโสโปเตเมียซึ่งคือ ดินแดนบ้านเกิดของอาณาจักร โบราณแห่งอัสซีเรีย และบาบิโลนในปี 593 ก่อนคริสต- คักราชเมื่อเอสเคียลถูกเรียกเป็นศาสนดา เขากำลังดำรง ชีวิตอยู่ในสภาพที่ถูกเนรเทศในบาบิโลน...เมื่อเขาเดินไป ตามถนน เขาคงได้แลเป็นผู้จดคำบอกสามัญกตที่เขียน ลักษณะเหมือนลิ่มลงในแผ่นดินเหนียวเปียกเพื่อทำงาน เขียนอันซับซ้อน ที่เรารู้กันเคยกันในชื่อของ *ตัวอักษรรูป ลิ่ม* แต่ทว่านักวิชาการในทุกวันนี้รู้ว่าการจดบันทึกชนิด อื่นๆ ได้ทำกันในเมโสโปเตเมีย: กระดาษพาไพรัส แผ่น หนังแห้งและแผ่นไม้ แม้ว่าแผ่นดินเหนียวแต่เพียงอย่าง เดียวได้คงทนอยู่หลังเวลาหลายพันปี ผู้เขียนต่างๆ ได้ กล่าวอ้างถึงวัสดุอื่นๆ ที่ใช้สำหรับเขียนในแผ่นดินเหนียว ของพวกเขา [วิธีการเขียนอย่างหนึ่งดังกล่าวมานี้มีชื่อว่า “แผ่นไม้”]

บันทึกแผ่นไม้เรียกว่าไม้

“นักโบราณคดีสมัยใหม่รู้จักว่ากระดาษพาไพรัสและ แผ่นหนังแห้งคืออะไร แต่อะไรคือแผ่นไม้เหล่านี้? จะ เขียนตัวอักษรรูปลิ่มลงบนไม้ได้อย่างไร?...

...เมื่อหลายปีมาแล้ว...แซน นิโคโล [นักโบราณคดีผู้ หนึ่ง] จำได้ว่าทั้งพวกโรมันและกรีกได้ทำแผ่นไม้ที่ฉาบซี ผึ้งสำหรับจดบันทึกจากแผ่นไม้กระดานซึ่งผิวพื้นของมัน ได้ถูกตัดให้ต่ำกว่าขอบ เพื่อให้สามารถล้อมเป็นกรอบให้ ซีผึ้งที่ฉาบเป็นผิวบางๆ คงอยู่ได้ ผู้จดบันทึกจะเขียนลง บนซีผึ้งขอบที่นูนขึ้นจะช่วยป้องกันบริเวณที่เขียนไว้ เมื่อ แผ่นไม้สองแผ่นมาวางรวมกัน

“พวกบาบิโลนสามารถทำสิ่งเดียวกันนี้ได้หรือไม่?... แต่ห้าปีหลังจากนั้น...การค้นพบในดินแดนที่เคยเป็นอัส-

ซีเรียโบราณได้ยืนยันทฤษฎีของเขาแม้จนตามตัวอักษร”

“การค้นพบที่อำนวยความสะดวกโดยนักโบราณคดี แมคมาโล- วินได้เกิดขึ้นในชั้นดินเลนลึกในบ่อน้ำแห่งหนึ่งในนิม รอดซึ่งเป็นเมืองที่มีนามว่ากาลาห์ในพระคัมภีร์ไบเบิล... เมื่อถึงตอนเย็นคนงานได้พบ...ชิ้นส่วนต่างๆ ของแผ่นคำ จารึกที่ยังสมบูรณ์สองชุด ชุดหนึ่งเป็นนางข้าง อีกชุดหนึ่ง เป็นไม้วอลนัทแต่ละชุดประกอบด้วยสิบหกแผ่น...

“ผิวหน้าของแผ่นกระดานทั้งหมดนี้ได้ถูกขุดลึกลงไป เศษหนึ่งส่วนสิบนิ้ว โดยเหลือขอบกว้างประมาณครึ่งนิ้ว อยู่โดยรอบ พื้นผิวที่อยู่ต่ามีไว้สำหรับใส่ซีผึ้งลงไป ซึ่งชิ้น ส่วนรูปคล้ายขนมปังกรอบบางๆ ได้ถูกพบว่าถ้าไม่ติด อยู่กับกระดานนี้ก็ผสมปนอยู่ในเลนข้างๆ

...กระดานแผ่นที่เป็นปก...มีรอยบานพับอยู่ทั้งสองข้าง ทำให้เป็นที่แน่ชัดว่าทั้งสิบหกแผ่นในแต่ละชุดครึ่งหนึ่ง ได้ถูกรวมไว้ด้วยกันเหมือนกับฉากที่พับได้แบบของ ญี่ปุ่น สิ่งนั้นนับเป็นงานบันทึกอันยอดเยี่ยมกระทั่งว่ามาโล- วินสามารถประกาศได้ว่าการค้นพบของเขาคือตัวอย่าง ของหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่รู้จักกัน...

“โดยการมีสิ่งนี้อยู่ในใจ เราพบว่าเราจะสามารถแปล ความเอสเคียล 37:15-17 ในลักษณะนี้ได้อย่างไร

“พระวจนะของพระเจ้ามายังข้าพเจ้าว่า เจ้าบุตรแห่ง มนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่ง เขียนลงว่า ‘สำหรับโยเซฟ (ไม้ของเอฟราอิม) และพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่สังคัมกับโย- เซฟ’

“เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้ อันเดียวในมือของเจ้า การแปลความนี้ตรงกับสิ่งที่เรารู้ ได้ในเวลานี้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและภาษาของเอสเคียล” (“Ezekiel’s ‘Sticks’” *Ensign*, Sept.1977, pp.24-26)

(27-23) เอสเคียล 37:26-28 พระวิหารของยุคสุดท้ายในเยรูซาเล็ม

คำพยากรณ์ของเอสเคียลในบทที่ 37:26-28 เกี่ยวกับ แหล่งลี้ภัยอันศักดิ์สิทธิ์หรือพระวิหารซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่ง แห่งการรวมกันใหม่อันยิ่งใหญ่ของอิสราเอล ไม่นาน หลังจากภาพนิมิตนี้ เอสเคียลได้รับภาพนิมิตโดยละ- เยียดว่าพระวิหารใหม่ในเยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนเช่นใด (ดู เอสเคียล 40-48) ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ กล่าว

ว่า: “เอเสเคียลได้พยากรณ์ถึงการสร้างพระวิหารในเยรูซาเล็มซึ่งจะใช้เพื่องานพิธีการต่างๆ หลังการรวมกันของอิสราเอลจากการพลัดพรากอันยาวนานของพวกเขา และเมื่อพวกเขาได้ถูกชำระจากการล่วงละเมิดของพวกเขาแล้ว” (*Doctrines of Salvation*, 2:244)

(27-24) เอเสเคียล 38-39 สงครามแห่งโกกและมาโกก

ข้อความต่อไปนี้เป็นของเฮลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคี่สรุปถึงเหตุการณ์ต่างๆ ของสงครามแห่งอารมาเกตโดน

“พระเจ้าของเราจะเสด็จมาอีกในท่ามกลางการสงครามแห่งอารมาเกตโดน หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งในวิถีแห่งมหาสงครามนี้ระหว่างอิสราเอลกับโกกและมาโกก ในการเสด็จมาครั้งที่สองประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะเกี่ยวข้องในสงคราม และการต่อสู้จะดำเนินไปในบริเวณเยรูซาเล็มและอารมาเกตโดน (เศคาริยาห์ 11; 12; 13; วิวรณ์ 16:14-21) คำพยากรณ์นี้มีได้กล่าวถึงนามของประชาชาติสมัยปัจจุบันซึ่งจะต่อสู้ร่วมกับหรือต่อต้านอิสราเอล แต่คำว่าโกกและมาโกกได้ถูกให้ไว้โดยหมายถึงการรวมตัวกันของประชาชาติต่างๆ ที่แสวงหาที่จะล้มและทำลายส่วนที่เหลือแห่งเชื้อสายของพระเจ้า

“บทที่ 38 และ 39 ของเอเสเคียลได้บันทึกรายละเอียดของสงครามของศาสดาซึ่งเกี่ยวข้องกับมหาสงครามนี้ มันควรเป็นที่สังเกตว่ามันจะเกิดขึ้น ‘ในปีท้ายๆ’ มันจะเป็นการต่อสู้กันใน ‘ขุนเขาแห่งอิสราเอล’ กับบรรดาผู้ซึ่งได้ถูกรวบรวมสู่ดินแดนแห่งมรดกแต่โบราณกาลของพวกเขาโดยที่ว่าดินแดนแห่งอิสราเอลแทบจะไม่มีการป้องกัน เป็นดินแดน ‘ที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม’ โดยว่โกกและมาโกกจะออกมา ‘จากทิศเหนือ’ เป็นจำนวนมากกระทั่งว่ามันได้ ‘ปกคลุมแผ่นดิน’ เสมือนเมฆ โดยว่และแล้วพระเจ้าจะทรงเสด็จมาและผู้คนที่ตั้งปวงจะสิ้นส่ห้านในการปรากฏของพระองค์ และจะมีแผ่นดินไหวอย่างที่ไม่เคยได้รู้จักกันมาแต่ก่อนซึ่งจะทำให้ภูเขาทั้งหลายจะพังทลาย ว่จะมีโรคระบาด โลหิต เพลิง และกำมะถันลงสู่กองทัพ ว่กองกำลังของโกกและมาโกกจะถูกทำลายบนภูเขาของอิสราเอล ว่ครั้นแล้วพระกระยาหารของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะมีขึ้นขณะเมื่อเหล่าสัตว์

ป่าและวิหกกินเนื้อหนึ่ง ต่อมโลหิตของผู้สิ้นชีวิตลง (วิวรณ์: 17-18; ค.พ. 29:18-21) และว่เชื้อสายแห่งอิสราเอลจะฝังผู้ตายเป็นเวลาเจ็ดเดือนและเผาสุรพาวุธที่ถูกละทิ้งไว้เป็นเวลาเจ็ดปี

“ในความหมายของสิ่งเหล่านี้และมากกว่านี้ซึ่งถูกทำนายไว้โดยการพยากรณ์เกี่ยวกับมหาสงครามครั้งสุดท้ายในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มันน่าประหลาดใจหรือไม่ว่าบรรดาผู้รู้ทางพระคัมภีร์และก้าวหน้าทางจิตวิญญาณเฝ้ามองเหตุการณ์ของโลกด้วยความสนใจอย่างยิ่งขณะที่ความยุ่งยากต่างๆ ดำเนินต่อไปในความรุนแรงมากขึ้นในปาเลสไตน์ อียิปต์และตะวันออกกลาง?” (*Mormon Doctrine*, pp. 324-25)

การที่ว่สงครามก่อนยุคมิลเลนเนียมซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามของสงครามอารมาเกตโดนมีการเกี่ยวข้องกับโกกและมาโกกอาจฟังดูน่าสับสนในตอนแรกเนื่องจากสงครามใหญ่ครั้งสุดท้ายเมื่อสิ้นสุดยุคมิลเลนเนียมถูกเรียกว่าสงครามแห่งโกกและมาโกกโดยยอห์น (ดู วิวรณ์ 20:7-9) แต่นามโกกและมาโกกได้ถูกใช้สำหรับสงครามทั้งสองครั้งนี้เนื่องจากมันเป็นสัญลักษณ์ของการเป็นพันธมิตรกันของอำนาจที่ชั่วร้ายและยิ่งใหญ่ ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ให้ความกระจ่างแก่จุดสำคัญนี้ดังต่อไปนี้: “ก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ สงครามอีกครั้งหนึ่งของโกกและสงครามใหญ่หรือที่เรียกว่าอารมาเกตโดนจะเกิดขึ้นตามที่เอเสเคียลกล่าวไว้ในบทที่ 38 และ 39 สงครามอีกครั้งของโกกและมาโกกจะเกิดหลังมิลเลนเนียม” (*Doctrines of Salvation*, 3:45 Chapter 3, sub-heading 12.)

แน่นอนว่สงครามที่เอเสเคียลได้แลเห็นจะเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ของโลก มันไม่น่าแปลกเลยที่ศาสดาพูดถึงมันครั้งแล้วครั้งเล่า อิสยาห์ เยเรมีย์ เอเสเคียล ดาเนียล โยเอล เศคาริยาห์ ยอห์นผู้เผยพระวจนะ เขาเหล่านี้ทั้งหมดพูดถึงมันโดยมีรายละเอียดบางอย่าง และมันถูกกล่าวถึงหลายแห่งในพระคัมภีร์ยุคสุดท้าย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I)

(27-25) เอเสเคียล 38:1-2 โกกและมาโกก

บ่อยครั้งคำว่าโกกและมาโกกได้ถูกรวมกันดังเช่นใน

วลีที่ว่า “สงครามแห่งโกกและมาโกก” (ดู วิวรณ์ 20:8) ดังนั้นผู้คนมากมายสันนิษฐานว่าคำนี้หมายถึงคนสองกลุ่มที่มีนามนี้ อย่างไรก็ตามเอเสเคียล 38:1-2 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า *โกก* เป็นนามของบุคคล และ *มาโกก* คือดินแดนที่เขาได้มาจาก ตามหลักแล้วต้องพูดว่า *โกกแห่งมาโกก* จึงจะถูกต้องอย่างไรก็ตามในหลายศตวรรษที่ผ่านมา ชื่อนี้ได้กลายมามีความหมายถึงบรรดาประชาชาติที่จะต่อสู้กับอิสราเอลในยุคสุดท้าย (ดู บันทึกลงและข้อคิดเห็นสำหรับเอเสเคียล 38-39)

(27-26) เอเสเคียล 38:2-6 ชื่อในสมัยโบราณและชื่อที่ตรงกับมันของสมัยนี้

เอเสเคียลได้บอกผู้อ่านของเขาอย่างโดยเฉพาะเจาะจงว่าโกกซึ่งคือผู้นำทางทหารและการเมืองที่ยิ่งใหญ่แห่งยุคสุดท้ายจะมาจากที่ใด และเขาจะเป็นพันธมิตรกับผู้ใดในสงครามต่อต้านอิสราเอล อย่างไรก็ตามเขาได้ใช้นามที่ทันสมัยในยุคพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และโดยส่วนมากที่สุดแล้วมันไม่สำคัญอย่างไรต่อไปอีกสำหรับผู้อ่านสมัยปัจจุบัน ดังนั้นแผนผัง (ดู หน้า...) ที่แนบมาด้วยนี้จะเป็นการชี้ให้เห็นถึงผู้มีส่วนร่วมในสงครามยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายนั้น (See Hastings. *Dictionary of the Bible*; Fallows, *Bible Encyclopedia*; *Encyclopedia Judaica*, S.V. “Magog, Meshech, Tubal, Persia, Ethiopia, Libya, Gomer, Togarmah”; Keil and Delitzsch, *Commentary*, 9:2:159-60.) การที่ว่าประชาชาติเหล่านี้ได้มาจากโลกอันเป็นที่รู้จักกันในสมัยของเอเสเคียลเป็นตัวแทนของคำสอนที่ว่าประชาชาติทั้งสิ้นจะต่อสู้กับอิสราเอล (จงเปรียบเทียบกับอิสยาห์ 14:2)

(27-27) เอเสเคียล 38:22 “เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วย...ลูกเห็บ”

ยอห์นผู้เผยพระวจนะได้แลเห็นพายุลูกเห็บขนาดใหญ่ถล่มลงใส่กองทัพอารมาเกตโดนเช่นเดียวกับที่เอเสเคียลเห็น เขากล่าวว่ามันมีน้ำหนักหนึ่งตัน (ดู วิวรณ์ 16:21) ประมาณ 34.3 กิโลกรัม เอเสเคียล 38:22 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ได้ถูกอ้างอิงถึงในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 29:21

(27-28) เอเสเคียล 39:11 หุบเขาฮาโมนโกกอยู่ที่ไหน?

เอเสเคียล 39:11 ให้ภาพเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตและมีได้ทำการอ้างอิงถึงที่ตั้งอันเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้น เฮโมนในภาษาฮีบรูหมายถึง “ฝูงชน” (See William Wilson, *Old Testament Word Studies*, see under “multitude”) ดังนั้นนาม ฮาโมนโกก จึงหมายถึง “ฝูงชนของโกก” ซึ่งชี้ว่าหุบเขานี้จะได้รับการเรียกเช่นนั้นเนื่องจากจำนวนอันใหญ่หลวงของผู้ที่จะได้รับการฝังที่นั่น เนื่องจากสงครามครั้งสุดท้ายจะมีศูนย์กลางอยู่รอบเยรูซาเล็ม (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I) เป็นที่สันนิษฐานกันว่าหุบเขาแห่งฮาโมนโกกจะอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

(27-29) เอเสเคียล 40-44 ภาพนิมิตเกี่ยวกับพระวิหารในอนาคต

อิสยาห์ได้รับสิทธิพิเศษที่จะถูกนำพาไปโดยพระวิญญาณไปยังนครเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะเห็นพระวิหารอันแสนวิจิตรที่จะได้รับการสร้างขึ้นบนเขาแห่งพระวิหารในวันสุดท้ายอันเป็นหนึ่งในภาพนิมิตที่น่าสนใจที่สุด ในเอเสเคียล 40:3 เอเสเคียลได้ถูกแนะนำให้รู้จัก “ชาย” ผู้หนึ่งผู้ซึ่งต่อมาได้นำเขาไปดูพระวิหารและแสดงขนาดของมันแก่เขา “ชาย” ผู้นี้อาจมิใช่พระเจ้าแต่อาจเป็นผู้นำสารที่ได้รับมอบอำนาจ

เอ็ดเดอร์เจมส์ อี. ทัลเมจได้บรรยายถึงลักษณะสำคัญของพระวิหารนี้:

“ในปีที่ยี่สิบห้าแห่งการเป็นเชลยในบาบิโลนในขณะที่ผู้คนแห่งอิสราเอลได้อยู่ในการเนรเทศในดินแดนแปลกถิ่น พระคำแห่งพระเจ้าได้มาสู่ศาสดาเอเสเคียลพลั่งอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้าฟ้านักอยู่บนเขาและเขาได้แลเห็นพระวิหารที่มีรัศมีภาพเจิดจรัสที่สุดแห่งหนึ่งในภาพนิมิตของเขาซึ่งเขาได้พรรณนาแบบแผนของมันอย่างละเอียด ยิ่ง เรื่องที่ว่าตัวศาสดาเองคิดว่าพระวิหารที่ได้ถูกแสดงให้เขาเห็นนี้จะได้เป็นจริงในที่สุดหรืออาจเป็นเพียงอุดมคติอันใหญ่หลวงที่ยังมีอาจจะได้มาหรือไม่นั้นมิได้มีการบอกไว้ แน่แน่นอนที่ว่าพระวิหารแห่งภาพนิมิตนี้ยังมีได้ถูกสร้างขึ้น

“ในลักษณะที่สำคัญที่สุดของมันอุดมคติของเอเส-

เศียรนี้คล้ายคลึงอย่างมากกับพระวิหารของโซโลมอน คล้ายคลึงกันมากจนวราบายละเอียดมากมายที่เอเสเคียล ได้กล่าวไว้โดยเฉพาะได้ถูกยอมรับว่าเป็นของสิ่งก่อสร้างอันวิจิตรนั้นที่ได้ถูกทำลายลงโดยเนบูคัดเนสซาร์ ลักษณะเด่นของพระวิหารที่บรรยายไว้โดยเอเสเคียลคือความกว้างขวางของพื้นที่ของม้านและการได้สัดส่วนของทั้งพระนิเวศนัศักดิ์สิทธิ์และอาคารร่วมของม้าน พื้นที่จะเท่ากับรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสของห้าร้อยคอกมีกำแพงล้อมรอบและมีทางเข้าออกพร้อมด้วยประตูโค้งในแต่ละด้านสามด้าน ในด้านตะวันตกกำแพงจะไม่ถูกทำให้ขาดออกโดยประตูโค้งหรือประตูตรง และที่ทางเข้าแต่ละแห่งมีห้องน้อยซึ่งเป็นที่พักและมีระเบียงในลานด้านนอกมีห้องอื่นๆ ด้วย พื้นที่ทั้งหมดถูกยกขึ้นสูงและบันไดหนึ่งชุดนำขึ้นสู่ทางเข้า แทนมูซาใหญ่จะถูกเห็นได้ในลานชั้นในโดยตั้งอยู่หน้านิเวศนัศและอยู่ใจกลางจตุรัสกว้างราวหนึ่งร้อยคอกนี้ สรรพสิ่งอันพร้อมมูลได้ถูกเตรียมไว้สำหรับการถวายเครื่องบูชาหลากหลายทุกชนิดและเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าปุโรหิต นักร้องและทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์นี้ “อาคารใหญ่ประกอบด้วยกระเบียงสถานศักดิ์สิทธิ์ และห้องศักดิ์สิทธิ์ชั้นในหรือสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ได้ถูกยกขึ้นเหนือทั้งหมดและไปถึงโดยขั้นบันได แบบแปลนที่มีลานสองชั้นนี้ได้ให้ความมรโหฐานยิ่งกว่าที่เคยมีในบริเวณศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวิหารของโซโลมอนงานการรับใช้ในพระวิหารได้รับการบรรยายไว้โดยละเอียด พิธีการที่แทนมูซา หน้าของปุโรหิต การปฏิบัติศาสนกิจของพวกเลวี กฎระเบียบต่างๆ ที่ควบคุมการถวายบูชาและงานเลี้ยงทั้งหมดนี้ได้ถูกให้ไว้

“จุดประสงค์ริบถ้วนของการเปิดเผยนี้โดยผ่านภาพ

นิมิตของศาสนาดูเหมือนเพื่อเป็นการปลุกผู้คนแห่งอิสราเอลให้รู้สึกถึงสภาวะแห่งการตกของพวกเขาและถึงแนวคิดแห่งรัศมีภาพที่ได้จากไปของพวกเขา” (*The House of the Lord*, pp.37-38)

(27-30) เอเสเคียล 40:45-46 ผู้ใดคือบุตรชายของศาโดก?

ผู้นำชาวจากสวรรค์อธิบายแก่เอเสเคียลว่าพวกเลวีที่จะรับผิดชอบดูแลพระนิเวศนัศักดิ์สิทธิ์นี้คือบุตรชายของศาโดก ศาโดกคือมหาปุโรหิตที่ชอบธรรมในสมัยของกษัตริย์ซาโลมอน ศาโดกได้แทนที่อาบียาซาห์ (ดู 1 พงศกษัตริย์ 2:26-27,35) เพราะความภักดีของเขาที่มีต่อดาวิดและซาโลมอน ศาโดกเป็นมหาปุโรหิตคนแรกที่ได้ปฏิบัติพิธีต่างๆ ในพระวิหารของซาโลมอน ดูเหมือนว่าพระเจ้าปรารถนาผู้สืบเชื้อสายของศาโดกผู้ชอบธรรมเพื่อปฏิบัติพิธีต่างๆ ในพระวิหารยุคสุดท้ายในเยรูซาเล็ม (ดูเอเสเคียล 44:15 และ 48:11)

(27-31) เอเสเคียล 43:1-5 และ 44:4 พระสิริของพระผู้เป็นเจ้าที่เต็มพระวิหาร

รัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้ถูกแสดงให้ประจักษ์ในความสว่างไสวและพลังอำนาจแห่งการปรากฏแห่งสวรรค์ของพระองค์ มันเป็นที่คาดหวังว่ารัศมีภาพจะแผ่เต็มพระนิเวศนัศของพระองค์ในเยรูซาเล็ม โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ รัศมีภาพของพระองค์ได้แผ่เต็มพระวิหารทุกแห่งที่ได้รับการสร้างในพระนามของพระองค์และโดยสิทธิอำนาจของพระองค์ (ดู กันดารวิถี 9:15-18; 2 พงศาวดาร 5:13-14; เอเสรา 6:14-16; ค.พ. 110:1-5; ค.พ. 124:27-28; 38-41)

ชื่อโบราณ	ชื่อสมัยใหม่	หมายเหตุ
ฟาโวก (ข้อ 2)	พื้นที่ทางเหนือและตะวันออกของทะเลดำและดินแดนแหลมไคเมียซึ่งปกครองโดยสหภาพโซเวียตและประเทศบริวาร	ในสมัยโบราณฟาโวกเป็นที่อยู่ของพวกซินเธีย ซึ่งเป็นชนเผ่าป่าเถื่อนดุร้ายซึ่งชำนาญการสงครามแบบฉับไวและโหดร้าย ดังนั้นฟาโวกจึงเป็นสัญลักษณ์ซึ่งชี้ถึงธรรมชาติที่กระหายสงครามของชนชาตินี้
เมเชค (ข้อ 2)	ผู้คนของเมเชคในสมัยโบราณ มีชื่อว่ามุซคิ (Mushiki) นักภาษาศาสตร์คิดว่านามของพวกเขาเป็นที่มาของเมืองมอสโค (รัสเซีย มอสควา(Moskval) พื้นที่นี้อยู่ในดินแดนที่ปัจจุบันนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสหภาพโซเวียต	ทั้งเมเชคและทูปัล, เป็นผู้สืบเชื้อสายของยาเฟทเช่นเดียวกับฟาโวก (ดู ปฐมกาล 10:2) โดยทั่วไปแล้วทั้งสามพวกนี้เกี่ยวข้องกัน พวกเขาดูเหมือนได้มีการเชื่อมโยงทางภูมิศาสตร์และอื่นๆ อย่างใกล้ชิด
ทุมัล (ข้อ 2)	โดยสมมุติฐานบริเวณนี้ อยู่ใกล้เคียงกับเมเชค,อาจเป็นไปได้ว่า อยู่ใกล้กับทะเลดำในจอร์เจียและตุรกี	เมื่อคิดว่าฟาโวก ต้องมาจากฟาโวก เมเชค และทูปัลทำให้มีความคิดว่าฟาโวก มีโซบุดคคนเดียว แต่เป็นไปได้ว่าเป็นประชาชนชาติหลายชาติประกอบกันหรือกลุ่มผู้นำหลายคนซึ่งรวมกันเป็นหนึ่ง
เปอร์เซีย (ข้อ 5)	อิหร่าน	ในสมัยของเฮเซเคียล เปอร์เซียยังมีได้เป็นมหาจักรวรรดิของโลก ดังนั้นดินแดนของมันมีได้กว้างขวางดังเช่นในเวลา นี้ ดังที่มันจะเป็นในภายหลัง
เอธิโอเปีย (ข้อ 5)	ตอนใต้ของทวีปแอฟริกา	ในภาษาฮีบรู คูธ โดยปกติแล้วเป็นตัวแทนของแอฟริกาทั้งหมดตลอดแนวทางใต้ของอียิปต์และประเทศชายฝั่งแอฟริกาทางเหนือ
ลิเบีย (ข้อ 6)	ประเทศแอฟริกาตอนเหนือ	ลิเบีย (พูด ในภาษาฮีบรู) โดยทั่วไปแล้วหมายถึงแอฟริกาเหนือยกเว้นอียิปต์นับรวมพื้นที่ซึ่งเวลานี้ถูกครอบครองโดยลิเบีย ตูนิเซีย มารอคโคและอัลจีเรีย

โกเมอร์ (ข้อ 6)	ส่วนมากที่สุดของทวีปยุโรปและ ส่วนหนึ่งของเอเชียไมเนอร์	โกเมอร์ ผู้สืบเชื้อสายอีกคนหนึ่งของ ยาเฟท (ดู ปฐมกาล 10:2) นักวิชาการ ส่วนใหญ่คิดว่าเป็นบรรพบุรุษของผู้คน ซึ่งประวัติศาสตร์สมัยคลาสสิก เชื่อว่า เป็นชาวซิเมอร์เรียล ชาวซิเมอร์เรียล เป็นแหล่งกำเนิดของชนเผ่าต่างๆ เช่น เซอร์ริก เกริก เซลติก บริติช และทิวโทนิค
--------------------	---	---

โทการามาห์	เอเชียไมเนอร์	โทการามาห์ เป็นบุตรชายของโกเมอร์ (ดู ปฐมกาล 10:3) และชาวอาร์มาเนีย อ้างว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายของเขา ถึงแม้ ว่าประเทศนี้มีขนาดค่อนข้างเล็กใน ปัจจุบัน อาร์มาเนียเคยรวมถึงส่วนที่ เป็นบริเวณทางใต้ของรัสเซีย ตุรกี ซีเรีย
------------	---------------	---

(27-32) เอเสเคียล 43:18-27 พิธีการถวายเครื่องบูชาใดจะได้รับการประกอบในพระวิหาร

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้อธิบายว่า: “เมื่อพระวิหารเหล่านี้ [พระวิหารที่เอเสเคียลและคนอื่นๆเห็นที่จะสร้างขึ้นในเยรูซาเล็ม] ได้รับการสร้างมั่นคงเป็นไปได้อย่างมากที่จะมีการเตรียมการสำหรับการฉลองหรือพิธีการต่างๆ ที่จะได้รับการปฏิบัติโดยฐานะปุโรหิตแห่งแอรัน และสถานที่ซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้ที่ซึ่งเหล่าบุตรชายของเลวีจะสามารถถวายเครื่องบูชาของเขาในความชอบธรรม การนี้ต้องบังเกิดขึ้นเพราะสิ่งทั้งหมดจะได้รับการฟื้นฟู มีพิธีการต่างๆ ได้รับการปฏิบัติในอิสราเอลโบราณในพลับพลาเมื่อครั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และหลังจากนั้นมันได้รับการสถาปนาขึ้นที่ซิลโอห์ในแผ่นดินคานาอัน และต่อมาในพระวิหารที่สร้างขึ้นโดยซาโลมอน พระเจ้าทรงบอกเราว่ามันจะต้องบังเกิดขึ้นดังนี้และทรงตรัสว่าพิธีการต่างๆ สำหรับผู้คนจะได้รับการปฏิบัติในอาคารเหล่านั้น...

“เรากำลังมีชีวิตอยู่ในสมัยการประทานความสมบูรณ์แห่งเวลาซึ่งสรรพสิ่งทั้งปวงจะได้ถูกรวบรวมเข้ามาและสิ่งทั้งปวงนับแต่การเริ่มต้นจะได้รับการฟื้นฟู แม้แต่แผ่นดินโลกนี้จะได้รับการฟื้นฟูสู่สภาพที่เป็นอยู่ก่อนการล่องละเมิดของแอדם บัดนี้ในธรรมชาติแห่งสิ่งต่างๆ กฎแห่ง

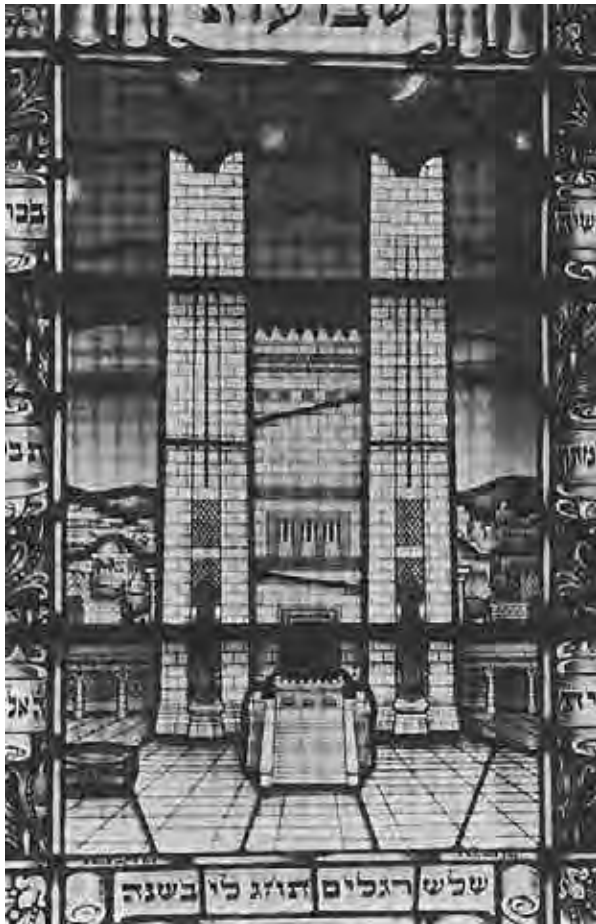
การเสียดสละจะต้องได้รับการฟื้นฟูหรือสิ่งทั้งปวงที่ได้ถูกบัญชาโดยพระเจ้าจะมีได้รับการฟื้นฟู ฉะนั้นมันจะจำเป็นที่เหล่าบุตรชายของเลวีผู้ได้ถวายบูชาด้วยโลหิตในอิสราเอลโบราณจะถวายเครื่องบูชาดังกล่าวนี้อีกเพื่อที่จะรวมและทำให้พิธีการนี้สมบูรณ์ในยุคนี้ การถวายเครื่องบูชาโดยการหลั่งโลหิตได้ถูกจัดตั้งในสมัยของแอדםและโดยการจำเป็นจะต้องได้รับการฟื้นฟู

“การถวายเครื่องบูชาด้วยสัตว์จะถูกกระทำเพื่อทำให้การฟื้นฟูสมบูรณ์ เมื่อพระวิหารที่ได้ถูกกล่าวถึงได้รับการสร้าง ในการเริ่มต้นของมิลเลนเนียมหรือในการฟื้นฟูการถวายเครื่องบูชาด้วยโลหิตจะได้รับการปฏิบัตินานเพียงพอที่จะทำให้การฟื้นฟูในสมัยการประทานนี้สมบูรณ์ หลังจากนั้นการถวายเครื่องบูชาอาจเป็นในลักษณะอื่นๆ บางอย่าง” (*Doctrines of Salvation*, 3:93-94)

(27-33) เอเสเคียล 45:1-8; 47:13-48:29 ดินแดนจะได้รับการแบ่งปันกันอย่างไรในหมู่ของเผ่าทั้งหลายแห่งอิสราเอล?

ตามภาพนิมิตแห่งอนาคตของเอเสเคียล ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์จะถูกแบ่งออกเป็นแถบยาวทอดไประหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก กับทะเลเดดซีและแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก เผ่าทั้งสิบสองแต่ละเผ่าจะได้รับดินแดนหนึ่งแถบ โดยแถบกลางจะถูก

ประทานให้แก่เจ้านาย นครและพวกเลวีซึ่งคือเหล่าปุโรหิต โยเซฟจะได้รับสองส่วน (เอเสเคียล 27:13) เนื่องจากเอฟราอิมและมนัสเสห์บุตรชายทั้งสองของโยเซฟได้กลายเป็นเผ่าในอิสราเอล นครจะมีสิบสองประตู ประตูหนึ่งสำหรับแต่ละเผ่า (รวมถึงพวกเลวีและประตูหนึ่งสำหรับโจเซฟ) ในทางเหนือจะเป็นเผ่าของรูเบน ยูดาห์ และเลวี ทางตะวันออกจะเป็นโยเซฟเบนยามินและดาน ทางใต้จะเป็นสิเมโอน อิสกาห์และเศบูลุน ทางตะวันตกจะเป็นกาต อาเซอร์และนัฟทาลี ครั้นแล้วเยรูซาเล็มจะได้รับการเรียกว่า *พระเจ้าสถิตที่นั่น* (เยโฮวาห์ซามา ดู เอเสเคียล 48:35) ในที่นั้นจะมีการรวมกันของเผ่าที่ได้กระจัดกระจายไปของอิสราเอล และพระวิหารที่เอเสเคียลได้แล

พระวิหารโซโลมอนตามที่มีอยู่บนภาพแผ่นกระจกที่เฮคาล ซโลโม เยรูซาเล็ม

เห็นในภาพนิมิตเป็นศูนย์กลางในที่ตั้งและการทำงานของ การรวบรวมนั้น

เกี่ยวกับมรดกของผู้สืบเชื้อสายของโจเซฟ ในปาเลส-

ไตน์ สเปนอร์รีได้วิจารณ์ว่า: น่าสนใจสำหรับสิทธิชนยุคสุดท้ายในข้อเท็จจริงที่ว่าได้มีการเตรียมไว้สำหรับเผ่าเอฟราอิมและมนัสเสห์ มันเป็นที่แน่ชัดจากภาพนิมิตของเอเสเคียลที่ว่ามิใช่เชื้อสายของโยเซฟทั้งหมดจะได้รับมรดกของพวกเขาในทวีปอเมริกาตามที่พวกเราบางคนได้คิดไว้ อย่างไรก็ตามเราอาจได้ชื่อว่ามีเหตุผลในการเชื่อ ดังนั้นว่าส่วนใหญ่ที่สุดของเชื้อสายของโยเซฟได้รับการเตรียมไว้บนแผ่นดินนี้ (ดู อีเธอร์ 13:5-12) แต่เอเสเคียลได้แสดงนัยไว้อย่างชัดเจนว่าผู้สืบเชื้อสายของโจเซฟบางคนจะได้อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์” (*Voice of Israel's Prophets*, pp.236-37)

(27-34) เอเสเคียล 47:1-12 น้ำไหลออกจากพระวิหาร

ศาสดาโจเซฟ สมิธได้ประกาศว่า: “ยูดาห์จะต้องกลับมา เยรูซาเล็มต้องได้รับการสร้างใหม่และพระวิหารและน้ำออกจากใต้พระวิหาร และน้ำแห่งทะเลเดดซีได้รับการบำบัด มันจะใช้เวลาบ้างที่จะสร้างกำแพงเมืองและพระวิหารและอื่นๆ และทั้งหมดนี้จะต้องได้ถูกกระทำก่อนบุตรมนุษย์จะปรากฏพระองค์” (*Teachings*, p.286)

น้ำที่พุ่งออกมาจากใต้พระวิหารและการบำบัดทะเลเดดซีอาจเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงปรากฏพระองค์บนภูเขาเมกะกอก โดยทำให้ภูเขานี้แบ่งออกเป็นสองส่วนและเกิดเป็นหุบเขาใหญ่ (ดู เศคาริยาห์ 14:4; ค.พ. 133:20-24 และ ส่วนเสริมความเข้าใจ I)

(27-35) เอเสเคียล 47:22-23 ผู้ใดคือคนต่างด้าวเหล่านี้?

จะต้องมีผู้เปลี่ยนใจที่มีได้เป็นส่วนหนึ่งของเชื้อสายอิสราเอลอย่างมีต้องสงสัย ซึ่งจะได้รับมรดกเนื่องจากการอุทิศตัวต่อพระกิตติคุณของพวกเขา ครั้นแล้วพวกเขาจะถูกรับเข้าสู่เชื้อสายอิสราเอล คนต่างด้าวเหล่านี้จะเป็นชนต่างชาติบางกลุ่มที่ได้ยอมรับพระกิตติคุณในยุคสุดท้าย

(27-36) เอเสเคียล 48:31-34 ประตูต่างๆของนคร

ดู วิวรณ์ 22:13-17 เป็นข้อกำหนดที่บุคคลต้องกระทำเพื่อที่จะเข้าสู่ประตูของนครอันศักดิ์สิทธิ์

(27-37) เอสเคียล 48:35 เยรูซาเล็มจะได้รับการเรียกว่าบริสุทธิ์

การแปลของโจเซฟ สมิธอ่านได้ว่า: “ตั้งแต่ที่นี่ไปนครนี้มีชื่อว่า *บริสุทธิ์* เนื่องจากพระเจ้าสถิตที่นั่น” (ดู การแปลของโจเซฟ สมิธ เอสเคียล 48:35) พระวิหารจะได้รับการสร้างเพื่อเป็นสัญลักษณ์ต่ออิสราเอลในปาเลสไตน์ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับผู้คนของพระองค์

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(27-38) การทำให้คำพยากรณ์ใช้ได้ในปัจจุบัน

บทนี้ได้แสดงถึงข้อคิดทางปัญญาเกี่ยวกับคำพยากรณ์อันสำคัญซึ่งพระเจ้าทรงประทานเป็นพรแก่เอสเคียล แน่ใจว่าพระเจ้าทรงวางใจในเอสเคียล พระองค์ทรงรู้ว่าศาสดาเหล่านี้ในหมู่ของผู้ถูกเนรเทศในบาบิโลนจะเห็นว่าความจริงอันมีค่านี้จะได้รับการบันทึกไว้อย่างปลอดภัยและมอบให้แก่ประชาชาติต่างๆ ของแผ่นดินโลก

ท่านชื่นชมหรือเปล่าเมื่อท่านอ่านคำพยากรณ์ของเอสเคียล? จิตวิญญาณของท่านคึกคักอยู่ในท่านเพื่อทำให้ท่านรู้สึกว่พระเจ้าทรงควบคุมเรื่องต่างๆ ของมนุษย์ และว่าพระองค์จะทรงนำผู้คนของพระองค์คืออิสราเอล มาสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาของพวกเขาอีกและชำระความผิดบาปจากท่ามกลางพวกเขาหรือไม่? ท่าน

ตื่นต้นกับความรู้อันรู้ว่าพระองค์จะทรงปกป้องอิสราเอลจากศัตรูของมันและลงโทษผู้ชั่วร้ายและว่าพระวิหารอันวิจิตรและยิ่งใหญ่จะได้รับการสร้างบนเขาโมริยาห์ในนครศักดิ์สิทธิ์เยรูซาเล็มเพื่อเผ่ายูดาห์หรือเปลา? ถ้าท่านอยู่ในหมู่ของพวกชาวยิวในบาบิโลนท่านจะรู้หรือไม่ว่ามีผู้เผยพระวจนะอยู่ในหมู่พวกเขา? (เอสเคียล 33:33)

แน่นอนที่เราไม่สามารถทำเล่นได้ว่าคำพยากรณ์ของเอสเคียลจะไม่เกิดขึ้น เราต้องทำดังที่ไฟได้กระทำเมื่อเขาได้ยื่นเรื่องเล่าของลีไฮเกี่ยวกับภาพนิมิตของเอสเคียลจากพระเจ้าเป็นส่วนตัว (ดู 1 นิไฟ 10:17) เอสเคียลเองได้รับการสอนจากหลักธรรมเดียวกันนี้ (เอสเคียล 44:5)

ขณะที่ท่านแสวงหาที่จะรู้ถึงความเป็นจริงของสิ่งที่ศาสดาได้เปิดเผย จงระลึกว่าการได้ความรู้นั้นเป็นขบวนการที่ละเล็กละน้อย พระเจ้าตรัสว่า “เราจะให้แก่ลูกหลานมนุษย์เป็นบรรทัดๆ เป็นข้อๆ ที่นี่นิดที่นั่นหน่อย และคนที่ฟังกฎเกณฑ์ของเราและเงี่ยหูฟังคำแนะนำของเราเยอ่อมเป็นสุขเพราะเขาจะเรียนรู้ปัญญา” (2 นิไฟ 28:30) จงใช้เวลาบ้างเพื่อทวนนึกถึง ไตร่ตรองและสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับความสำคัญของข่าวสารอันยิ่งใหญ่ของอิสยาห์ “จงสะสมเรื่องเหล่านี้ไว้ในใจของเจ้า และให้ความน่าเกรงขามของนิรันดรพำนักบนจิตใจของเจ้า” (ค.พ. 43:34)

สงครามแห่งอารมาเกตโดน: ทัศนะหนึ่งของการพยากรณ์

(I-1) บทนำ

อารมาเกตโดน! นามนี้ได้ให้แรงบันดาลใจแก่หนังสือภาพยนตร์ และคำวิจารณ์จำนวนเกือบนับไม่ถ้วนนามนี้ก่อให้เกิดภาพของกองทัพอันมหาศาล การทนทุกข์อันสยดสยอง และความวิบัติอันแผ่ขยายไปทั่วมันได้ทำให้เกิดการคาดเดาขนาดใหญ่และการหลอกลวงมากมายที่ไม่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ เราารู้เกี่ยวกับเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์โลกครั้งนี้มากเพียงไร? สิ่งที่เราได้ยินมาสามารถเชื่อได้แค่ไหน? เหล่าศาสตราจารย์ได้พูดถึงมันมาขนาดนั้นจริงๆ หรือ? ศาสตราจารย์ปัจจุบันว่าอย่างไร? พวกเขาได้พูดถึงมันด้วยหรือเปล่า มันได้นามของมันมาจากไหน?

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของมันและเหตุการณ์ต่างๆ ที่กำลังขมวดตัวเข้ามาแผ่นดินโลกเทเลสเชียลที่เป็นอยู่นี้มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่จะพบว่าบรรดาศาสตราจารย์ในสมัยโบราณและปัจจุบันได้กล่าวถึงสงครามครั้งสุดท้ายนี้ที่จะนำเข้าสู่ยุคมิลเลเนียมอย่างยืดยาว ละเอียดลเอียดอิสยาห์เยเรมีย์ เอสเคียล ดาเนียล เศคาริยาห์ ยอห์น โจเซฟ สมิท และคนอื่นๆ ได้พูดถึงสงครามนี้และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับมันทุกคน เอ็ดเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิท ได้กล่าวหลังจากที่ยกถ้อยคำของศาสตราจารย์เหล่านี้หลายคนมาใช้ว่า: “บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความเหล่านี้จากพระคัมภีร์จากศาสตราจารย์เหล่านี้แล้ว ท่านจะพบว่าอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะทรงเสด็จลงมาลงสู่ทั่วโลก เยเรเมียได้กล่าวถึงสิ่งเดียวกันโดยพูดถึงสิ่งที่นำชนพองสยองเกล้า ดาเนียลก็กล่าวไว้เช่นกัน เอสเคียลก็กล่าวไว้เช่นกัน เราพบว่าโยเอล เศฟันยาห์ เศคาริยาห์ทุกคนประกาศว่าในยุคสุดท้ายนี้จะมี วันที่ดวงอาทิตย์จะมืดลงและดวงจันทร์กลายเป็นสีโลหิตและดวงดาวร่วงหล่นจากฟ้าสวรรค์ว่าประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะเข้าต่อสู้กับเยรูซาเล็ม พวกเขาทั้งสิ้นกล่าวถึงมัน เมื่อเวลานั้นมาถึงพระเจ้าจะทรงเสด็จออกจากที่ซ่อนของพระองค์” (*The Signs of the time* p.170)

บัดนี้ขอให้เรามาดูกันว่าบันทึกต่างๆ แห่งคำพยากรณ์เปิดเผยอะไรไว้บ้าง โดยจะทั้งการคาดเดาและการวิพากษ์วิจารณ์อันไม่มีแก่นสารไปให้หมด ข้อมูลต่างๆ ในพระคัมภีร์ได้ถูกให้ไว้โดยเหล่าศาสตราจารย์ได้พูดด้วยตัวเอง การสรุปนี้ให้ไว้เพียงเพื่อนำท่านในการศึกษาถึงแหล่งของการพยากรณ์ต่างๆ หาใช่เรื่องที่ท่านจะต้องศึกษาไม่

(I-2) ความสำคัญของนาม อามาเกตโดน

ทางตอนใต้ของกาลิลีในอิสราเอลสมัยปัจจุบันประมาณ 60 ไมล์ทางเหนือของเยรูซาเล็ม เป็นทุ่งราบกว้างและอุดมสมบูรณ์ ทุกวันนี้มันเป็นหนึ่งในเขตเกษตรกรรมที่มั่งคั่งที่สุดของรัฐอิสราเอล และบ่อยครั้งได้ถูกเรียกว่าเป็นตะกร้าขนมปังของอิสราเอล มันแผ่จากอ่าวไฮฟาในชายฝั่งตอนเหนือสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้จนถึงแม่น้ำจอร์แดนช่วงกว้างที่สุดมีระยะ 15 ไมล์ ที่หุบเขาเอสตราอีลอน (เป็นชื่อภาษากรีกที่ยังใช้กันจนทุกวันนี้) ทางเหนือของที่ราบนี้ประกบไว้ด้วยเทือกเขานาซาเรธและด้านใต้มีภูเขาคารเมล ภูเขาทิลโบอา และเนินแห่งสะมาเรีย

ทางหลวงที่สำคัญที่สุดสายหนึ่งในสมัยโบราณตัดผ่านหุบเขานี้ *เวียมาริส* หรือ “ทางแห่งทะเล” ทอดตามชายฝั่งจากอียิปต์ เลี้ยวเข้าสู่แผ่นดินภายในแถบบริเวณตอนใต้ของไฮฟา และภูเขาคารเมลในสมัยปัจจุบันทอดไปตามทางสำคัญสายหนึ่งผ่านเนินเขาต่างๆ และลดระดับสู่ที่ราบเอสตราอีลอน เนื่องมาจากความสำคัญทางยุทธศาสตร์ของช่องทางนี้ จึงมีเมืองป้อมแห่งหนึ่งตั้งมั่นอยู่ที่ทางเข้าหุบเขาคือ เมกิดโดซึ่งในภาษาฮีบรูหมายถึง “สถานแห่งทหาร” (ดู Samuel Fallows, บก., *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scripture Dictionary* ดูหัวข้อ “Megiddo”) เนื่องจากมันตั้งอยู่ทางด้านข้างของเนินเขาแห่งหนึ่ง มันจึงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ฮาร-เมกิดโด หรือ “เขาแห่งเมกิดโด” ด้วย

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ฉบับภาษาอังกฤษ นามนี้ถูกเรียกว่าอารมาเกตโดน (ดู วิวรรณ์ 16:16)

นับแต่สมัยเริ่มแรก หุบเขาแห่งอารมาเกตโดนหรือทุ่งราบแห่งเอสราอีลอนได้เป็นยุทธภูมิแห่งสงครามครั้งสำคัญๆ มันได้เคยสัมผัสกับเสียงย่าเท้าของทหารราบแห่งอียิปต์ ได้ยินเสียงตะโกนจากกองทัพทหารแห่งแอสซีเรีย แลเห็นกองทัพแห่งบาบิโลนของเนบูคัดเนสซาร์ ยাত্রาผ่านไป ฝ้ามองขณะที่กองจระเข้ชวาวยิวต่อสู้กับกองทัพโรมันได้ยินเสียงร้องของบรรดานักรบครูเสด และมุสลิมต่อสู้ติดพันกัน

และได้รู้สึกถึงแรงกระแทกจากกองทัพอิสราเอลที่กำลังปฏิบัติการต่อกองกำลังฝ่ายอาหรับ เมกิดโด “สถานแห่งทหาร” เราพบว่าเป็นการยากยิ่งที่จะได้นามที่เหมาะสมกว่านี้สำหรับพื้นที่น้อยนิดแห่งภูมิพิภพนี้ และเราจะรู้สึกหนักใจที่จะหานามที่เหมาะสมยิ่งกว่านี้สำหรับมหายุทธครั้งสุดท้ายของโลกก่อนการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด ยอห์นคือผู้ที่ได้ให้นามแก่มันเมื่อเขากล่าวว่า “และมันทั้งสามได้ชุมนุมพวกกษัตริย์ที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่าอารมาเกตโดน” (วิวรรณ์ 16:16) จากข้อความนี้เอง นามนี้ได้ถูกนำมาใช้เพื่อหมายถึงสงครามมหาสงครามครั้งนี้ทั้งหมดแม้ว่าวลี “สงครามแห่งอารมาเกตโดน” จะไม่พบอยู่ในพระคัมภีร์ก็ตามบางคนได้สรุปโดยผิดพลาดว่าการยุทธครั้งสุดท้ายของสงครามนี้จะต่อสู้กันที่นั่น ทว่าตามที่เฮลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองกี ชี้แจงไว้ การต่อสู้ครั้งสุดท้ายจะอยู่บริเวณรอบเยรูซาเล็ม แม้ว່มันอาจขยายไปถึงเมกิดโด

ซากปรักหักพังที่เมกิดโด

“ประมาณ 97 กิโลเมตรทางเหนือของเยรูซาเล็มเป็นที่ตั้งนครโบราณแห่งเมกิดโด (ปัจจุบันเรียกว่าเทลเอลมูเทเชลลิม) จากที่ตั้งของมันในปาเลสไตน์กลางตอนเหนือ เมกิดโดสามารถมองลงสู่ทุ่งราบอันกว้างใหญ่แห่งเอสราอีลอนซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 32x23 ตารางกิโลเมตรที่ซึ่งเคยเป็นยุทธภูมิของมหาสงครามหลายต่อหลายครั้งในสมัยโบราณ เมกิดโดเป็นคำดั้งเดิมในภาษาฮีบรูของอารมาเกตโดน หรือฮาร์มาเกตโดหมายถึงภูเขาหรือเนินเขาแห่งเมกิดโดน หรือเนินเขาแห่งสงคราม มันคือหุบเขาแห่งเมกิดโดนที่ได้กล่าวถึงในหนังสือเศคาริยาห์ (เศคาริยาห์ 12:11)

“ในชั่วขณะแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าของเรา ‘ประชาชาติทั้งปวง’ จะรวมตัวกันเพื่อ ‘ต่อสู้เยรูซาเล็มในการสงคราม’ (เศคาริยาห์ 11;12;13;14) และสงครามแห่ง *อารมาเกตโดน* (เห็นได้ชัดว่าจะครอบคลุมอาณาบริเวณทั้งสิ้นจากเยรูซาเล็มถึงเมกิดโด และอาจมากกว่านั้น) จะตีปเกล้าเข้ามา ดังที่ยอห์นได้กล่าวไว้ ‘กษัตริย์ทั้งปวงทั่วพิภพ’ จะรวมตัวกัน ‘ร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด...ในสถานที่หนึ่งซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่าอารมาเกตโดน’ และพระคริสต์จะ ‘เสด็จมาเหมือนอย่างขโมย’ หมายถึงความโกลาหลอันน่าระทึกใจและไม่คาดฝันซึ่งจะเกิดขึ้นพร้อมกับการเสด็จมาของพระองค์ (วิวรรณ์ 16:14-21) หลังจากสงครามแห่งอารมาเกตโดนนี้มีอยู่พระกระยาหารของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะมีขึ้น (วิวรรณ์ 19:11-18) และมันคือสงครามเดียวกันกับที่เอเสเคียลได้พรรณานาว่าเป็นสงครามของโกกและมาโกก (เอเสเคียล 38;39; *Doctrines of Salvation*, เล่ม 3 หน้า 45 บทที่ 3 หัวข้อย่อยที่ 12,13) *Mormon Doctrine*, หน้า 74

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธชี้ว่ามหาสงครามนี้จะเป็นหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาในรัศมีภาพ:

“สิ่งหนึ่งที่ศาสดาเหล่านี้ได้บอกเราไว้เพื่อความเข้าใจอย่างแน่ชัดก็คือการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายก่อนพระคริสต์จะเสด็จมาจะยุติลงในการปิดล้อมเยรูซาเล็ม...

“ดังนั้นจึงให้ไว้แก่เราเพื่อเข้าใจว่า เมื่อเหล่ากองทัพทั้งหลายรวมตัวกันในปาเลสไตน์ มันจะเป็นเวลาที่พระเจ้าจะทรงเสด็จมาในการพิพากษาและจะกระทำการเด็ดขาด

ที่จะทำให้ศัตรูของผู้คนของพระองค์ต้องงงงัน และทรงจะสถาปนาพวกเขาในดินแดนโบราณกาลของพวกเขาจนชั่วกาลนาน” (*Doctrine of Salvation*, 3:46-47 บทที่ 3, หัวข้อย่อยที่ 15, ย่อหน้าที่ 2,3)

เห็นได้ชัดว่านี่คือเหตุการณ์สำคัญอย่างใหญ่หลวงของโลก และพระเจ้าได้ทรงประทานรายละเอียดไว้มากมายเพื่อว่าผู้ที่รับฟังจะสามารถเตรียมและรู้สึกว่าจะได้รับการปลอบประโลมขณะที่มหาสงครามอันยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลกเริ่มจะเผยโฉม

(I-3) อารมาเกตโดน: ภูมิหลัง

ตามที่ศาสดาได้กล่าวไว้ เหตุการณ์สำคัญบางอย่างจะต้องเกิดขึ้นก่อนที่สงครามจะอุบัติอย่างแท้จริง:

1. เชื้อสายแห่งอิสราเอลจะได้รับการรวบรวมจากในบรรดาพวกนอกศาสนา (คนต่างชาติ) และกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา (ดู เอเสเคียล 36:24;37:21)
2. แผ่นดินของอิสราเอลจะถูกสร้างขึ้นใหม่และผู้คนแห่งพันธสัญญา (เอเสเคียล 36:10-12,33-36)
3. แผ่นดินจะให้ผลิตผลสูงและอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งแม้ดังสวนอีเดน (ดู เอเสเคียล 36:8,29-30,34-35)
4. จะมีประชาชาติหนึ่งเดียวในอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง (ดู เอเสเคียล 37:22)
5. เยรูซาเล็มจะได้รับการสถาปนาใหม่อีกเป็นนครหลวงของชาวอิสราเอล (ดู เศคาริยาห์ 1:16-17; 2:12; 12:6; 3 นีไฟ 20:46)
6. ยูดาห์จะเรืองอำนาจทั้งในด้านการเมืองและการสงคราม (ดู อิสยาห์ 19:16-17; เศคาริยาห์ 10:3,5-6)
7. จะมีการรวมกันขององค์กรต่างๆ ที่รับใช้ชาติานเกิดขึ้นในวันสุดท้าย การรวมตัวกันนี้จะมีหลายชื่อ: “สัตว์...จากทะเล” (วิวรณ์ 13:1) ซึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรแห่งโลก (ดู การแปลของ โจเซฟ สมิท) วิวรณ์ 13:17:8-14; บรูซ อาร์. แม็คคองกี, *Doctrine of New Testament Commentary*, 3:520” ;

“ศาสนจักรที่ใหญ่และน่าชิงชัง,” “ศาสนจักรของมาร” “หญิงแพศยาคนสำคัญ” และ “แม่เลี้ยงทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียน” (วิวรณ์ 17:1,5)

เอลเดอร์จอร์จ คิว.มอร์ริสแห่งโคเวรัมอัครสาวกสิบสองได้แถลงว่าส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของฝ่ายแนวร่วมอัน

ชั่วร้ายในยุคสุดท้ายนี้จะเป็นลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคใหม่ “เครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งคือการเกิดขึ้นของพลังอำนาจชั่วร้าย บราเดอร์[เอสราเทฟท์] เบนสันได้กล่าวถึงมันไว้แล้วอย่างน่าประทับใจ ลัทธิคอมมิวนิสต์...

“จุดนี้เองที่ข้าพเจ้าคิดว่าสำคัญมาก พระผู้ช่วยให้รอดทรงตระหนักถึงการครอบครองของชาติานต่อโลกนี้โดยทั่วไปและทรงเรียกเขาว่าประมุขแห่งโลก แต่เป็นความหมายเฉพาะคือความหมายที่บราเดอร์เบนสันได้กล่าวถึงเขาได้เข้าไปในวงการเมืองโลกในบรรดาประชาชาติต่างๆ ของโลก และได้ผู้คนกว่าหนึ่งพันล้านคนตกอยู่ภายใต้อำนาจ และโดยการเช่นล่ออย่างน่าสยงและปรัชญาอันร้ายกาจ เขาได้นำความตายมาสู่ผู้คนนับล้านๆ และนำความเป็นทาสมาสู่ผู้คนเกือบหนึ่งพันล้าน” (ในรายงานการประชุมเมษายน 1960 หน้า 100)

(I-4) อารมาเกตโดน: ผู้ที่เข้าร่วม

เอเสเคียลและเยเรมีย์ได้ให้ชื่อของอาณาบริเวณเฉพาะต่างๆที่จะมีส่วนเกี่ยวข้อง และเอ่ยถึงอิสราเอลอย่างชัดเจนว่าจะเป็นเป้าของสงครามนี้:

1. เอเสเคียลกล่าวถึงโกกแห่งดินแดนมาโกก ประมุขแห่งเมเชคและทูบัลในฐานะผู้นำของกองกำลังที่จะต่อสู้กับอิสราเอล (เอเสเคียล 38:1-3) มาโกก เมเชคทูบัลเป็นประเทศในสมัยโบราณที่ครอบครองดินแดนซึ่งในปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่อยู่ในสหภาพโซเวียตและประเทศบิรวารต่างๆ (ดู ข้อความสันและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียล 38:2-6) โกกเป็นนามสัญลักษณ์ของผู้นำหรือบรรดาผู้นำของอำนาจชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่ที่มีขึ้นในยุคสุดท้าย
2. เอเสเคียลกล่าวถึงเปอร์เซีย เอธิโอเปีย ลิเบียโกเมอร์ และโทการมาห์ว่าเป็นพันธมิตรกับโกก (ดู เอเสเคียล 38:2-6; และข้อความสันและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอเสเคียล 38:2-6 ด้วยเพื่อชื่อที่เป็นปัจจุบันของประเทศ) เหล่านี้ เยเรมีย์ได้กล่าวถึงประเทศในสมัยโบราณหลายประเทศในตะวันออกกลางว่าเป็นพวกที่จะต่อสู้กับอิสราเอล (ดู เยเรมีย์ 25:15-25)

การกำหนดนี้มีได้ชี้เฉพาะว่าเป็นประเทศใดแน่นอนอนมันหมายถึงอาณาบริเวณทั่วไปในโลกยุคโบราณจะนั้นรายชื่อของประเทศต่างๆ สมัยปัจจุบันที่จะต่อสู้ใน

สงครามอารมาเกตโดนจึงไม่สามารถรวบรวมขึ้นได้จากแหล่งข้อมูลนี้ เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ ได้กล่าวไว้ว่า: “คำพยากรณ์นี้ได้กล่าวถึงชื่อของประเทศในสมัยปัจจุบันที่จะต่อสู้เพื่อหรือต่อสู้กับอิสราเอลแต่ความหมายของโกกและมาโกกได้ถูกให้ไว้ว่าเป็นการร่วมกันของประชาชาติต่างๆ ซึ่งกำลังแสวงหาที่จะล้มล้างและทำลายส่วนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายที่พระเจ้าทรงเลือกไว้โดยพระเจ้า” (*Mormon Doctrine*, หน้า 298)

3. ศาสดาทั้งสองเห็นพ้องกันว่าประชาชาติทั้งปวงจะรวมกันขึ้นเป็นพันธมิตรนี้ในทางใดทางหนึ่ง (ดู เยเรมีย์ 25:26; โยเอล 3:1; เศคาริยาห์ 14:2; วิวรรณ์ 16:14)

4. เป้าหมายทางยุทธศาสตร์ของพันธมิตรที่ยิ่งใหญ่และชั่วร้ายนี้เป็นที่แน่ชัดว่าเป็นประชาชาติแห่งอิสราเอล (ดู เอเสเคียล 38:8;15-16 โยเอล 2:1;3:1-2; เศคาริยาห์ 14:2)

(I-5) อารมาเกตโดน: กองทัพแห่งโกก

ศาสดาหลายคนได้บรรยายไว้โดยภาษาเปรียบเทียบถึงพลังและความมหึมาของกองทัพนี้

เอเสเคียลบรรยายว่าถึงมัน “ห่อหุ้มไว้ด้วยเครื่องเกราะนานาชนิดแม้เป็นจำนวนมหากาล ด้วยที่ป้องกันและโล่ห์ พวกเขาทั้งหมดกุมดาบ” (เอเสเคียล 38:4) และมากันเสมือน “พายุ” เป็น “ผืนเมฆที่คลุมแผ่นดิน” โดยมี “ผู้คนมาก” มากับเขา “ทั้งหมดนี้ขับขี่มาบนม้า” [สัญลักษณ์ของพลังอำนาจในการสงคราม] เป็นกองกำลังยิ่งใหญ่และกองทัพอันทรงพลังานุภาพ” (ข้อ 15)

ดาเนียลพรรณาน่าว่า “กษัตริย์แห่งทิศอุดร” จะยกมาพร้อมด้วย “กองทัพยิ่งใหญ่” ซึ่งมีผู้ใดจะมีกำลัง “ต้านทาน” ได้ (ดาเนียล 11:13,15) และต่างๆ ยกมาเหมือนดัง “ลมหมุน” พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและด้วยเรือรบเป็นอันมาก และเขาจะเข้าสู่ประเทศต่างๆ และจะท่วมและผ่านเลยไป” (ข้อ 40) เอ็ดเดอร์โจเซฟ ฟิลดิง สมิต ได้ชี้เฉพาะว่า ดาเนียล 11-12 หมายถึงวันสุดท้าย (ดู *Signs of the Times*, หน้า 156)

โยเอลแถลงว่ากองทัพนี้จะเป็กองทัพที่มหากาลที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลกจวบจนถึงเวลานั้น (โยเอล 2:2) เขาพรรณาน่าว่ามันเป็นเสมือน “ไฟ” ที่กลืนกินแผ่นดินที่เคยเป็นเสมือน “สวนอีเดน” ก่อนหน้าการมาดวงมันจน

กลายเป็น “ถิ่นทุรกันดารที่ว่างเปล่า” (โยเอล 2:3; ดู โยเอล 2:4-5 ด้วย) โยเอลกล่าวด้วยว่ากองทัพนี้จะมีการระเบียบวินัยดียิ่งในการสงครามและไม่มีวันที่จะปราศัยอย่างแท้จริงเลย “มันตะลุยฝ่าอาวุธ ไม่มีอะไรยับยั้ง” (โยเอล 2:8; ดู โยเอล 2:7, 9 ด้วย)

ยอห์นผู้เผยพระวจนะได้ใช้ภาพลักษณ์ของฝูงตั๊กแตน (จำนวนมหากาลที่นำความพินาศอันใหญ่หลวงมาให้) และพรรณนาถึงกองทัพว่ามี “ฟันเหมือนฟันสิงห์” “ทับทรวงเหมือนทับทรวงที่เป็นเหล็ก” และ “ปีก” ที่มีเสียงคล้าย “เสียงรถและม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบข้าศึก” (ดู วิวรรณ์ 9:8-9) กองทัพนี้มีจำนวน “สองร้อยล้าน” (วิวรรณ์ 9:16) “มีแผ่นทับทรวงสีไฟ สีน้ำเงินและสีกำมะถัน” และมี “ไฟและควันและกำมะถัน” พลุ่ “ออกมาจากปากของมัน” (วิวรรณ์ 9:17) เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ ได้กล่าวอ้างถึงจินตภาพลักษณ์ของยอห์นและโยเอลโดยชี้ว่า “มันมิใช่สิ่งไม่ถูกต้องที่บรรดาศาสดาสมัยโบราณได้แลเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นผู้คนสวมใส่หรือได้รับการป้องกันโดยเกราะอันแข็งแกร่ง เป็นหน่วยทหารเคลื่อนที่เร็ว กองรถถังและเครื่องฟันไฟเป็นเครื่องบินและอาวุธนำวิถีที่ระเบิด ยิ่งกระสุน และทั้งระเบิด และแม้แต่สรรพอาวุธอื่นๆ ที่จะถูกประดิษฐ์ขึ้นในยุคที่การสงครามเป็นสิ่งปรารถนาและชื่นชอบของผู้ชั่วร้าย” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:503)

ส่วนหนึ่งจะเนื่องมาจากพวกนักการศาสนาปลอมที่ทำการอัครจริยหลายอย่างจนผู้คนมากมายเข้าร่วมกับพันธมิตรที่ไม่บริสุทธิ์เหล่านี้ (ดู วิวรรณ์ 13:11-15;19-20) เมื่อกล่าวถึงความจริงนี้เอ็ดเดอร์ออร์สันแพทท์สอนว่า “จะมีความดำมืดใหญ่หลวงแผ่อยู่เหนือคริสตจักรและพวกเขาจะถูกผูกมัดด้วยเครื่องสนทนการแห่งกลอุบายอันยิ่งใหญ่จนกว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจ และพวกเขาจะยอมแพ้ต่อความกระด้างในหัวใจของคน ครั้นแล้ว คำกล่าวที่ว่าวันเวลาจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะทรงมีอำนาจเหนือลัทธิชินของพระองค์ และมารจะมีอำนาจเหนือผู้ที่เขาครอบครองจะกลายเป็นจริง พระองค์จะมอบพวกเขาให้แก่อำนาจของมาร และมารจะมีอำนาจเหนือพวกเขา และมารจะแบกพาพวกเขาไปรอบฟางข้าวของเขาโดยลมหมุน เขาจะรวบรวมผู้คนจำนวนนับล้านๆ เข้าสู่หุบเขาอบเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายชาวยิวหลังจากที่พวกเขาได้มา

รวมกัน มารจะทำดังนี้ได้อย่างไร? เขาจะทำมันโดยกระทำการอัศจรรย์พระคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่าเหล่ากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกและบรรดาผู้ยิ่งใหญ่จะถูกวางโดยการอัศจรรย์นี้ และกล่าวว่าจะมีวิญญาณที่ไม่สะอาดสามดวงหลุดไปทำการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกเขาคือวิญญาณของมาร พวกเขาจะไปที่ไหน? ไปสู่อัครทูตกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก และพวกเขาจะทำอะไร? รวบรวมบรรดากษัตริย์เพื่อทำสงครามในวันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ที่ไหน? ในหุบเขาแห่งอารมาเกตโดน” (ใน *Journal of Discourses*, 7:189)

(I-6) คำถามหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลศึกษาภาพโลกจะผิดหวังด้วยพลังอำนาจแห่งพยานทั้งสอง

จากคำพยากรณ์ก็คือ ชาติหนึ่งที่มีขนาดเล็กกระจัดย่อยเท่าอิสราเอลในปัจจุบันจะสามารถต้านทานกองทัพต่างๆ ที่รวมกันของโลกอย่างไร? คำตอบมีอยู่ในความเข้าใจในเรื่องบทบาทของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่สำคัญยิ่งสองคนในเหตุการณ์ยิ่งใหญ่

ยอห์นผู้เผยพระวจนะได้ให้ภาพอันมีรายละเอียดที่สุดของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งสองนี้ไว้ โดยเรียกพวกเขา “ว่าพยานทั้งสอง” “ต้นมะกอกทั้งสอง” และ “ต้นประทีปทั้งสอง” (วิวรณ์ 11:3-4) การเปิดเผยในยุคนสุดท้ายสอนเราว่าพวกเขา “คือศาสดาสองคน...ที่จะถูกยกขึ้นแก่ชาติยิว” ผู้ซึ่งพยากรณ์ให้ชาวยิวหลังจากพวกเขาารวมกันและสร้างเมือง... เยรูซาเล็ม (ค.พ. 77:15)

เอลเดอร์บรูซ อาร์ แมคคองก็ได้เขียนไว้ว่า

“คนทั้งสองนี้จะเป็นผู้ติดตามของ โจเซฟ สมิท บุรุษผู้ถ่อมใจคนนั้น ซึ่งโดยผ่านเขา พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้ทรงฟื้นฟูความสมบูรณ์แห่งพระกิตติคุณอันเป็นนิจของพระองค์ในสมัยการประทานสุดท้ายแห่งพระคุณนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาต้องเป็นสมาชิกแห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง หรือของฝ่ายประธานสูงสุดของศาสนจักรฯ แผนการปฏิบัติศาสนกิจอย่างศาสดาของพวกเขาต่อชาวยิวที่กระด้างกระเดื่องจะเป็นเหมือนดังเช่นงานปฏิบัติศาสนกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าของเราในหมู่บรรพชนที่เป็นกบฏของพวกเขา

“ต้นมะกอกทั้งสองและต้นประทีปทั้งสองเป็นสัญลักษณ์แห่งพยานทั้งสองนี้ บางทีอาจหมายถึงว่า ดังที่

เป็นต้นมะกอก พวกเขาจะให้น้ำมันสำหรับตะเกียงของบรรดาที่จะออกไปเพื่อพบเจ้าบ่าว...และดังที่เป็นต้นประทีป พวกเขาจะสะท้อนความสว่างที่มาจากพระองค์ ผู้ทรงเป็นความสว่างแห่งโลกแก่มนุษย์ทั้งหลาย” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:509-10)

ศาสดาทั้งสองนี้จะมีอำนาจที่จะประกาศการพิพากษาครั้งยิ่งใหญ่ต่อแผ่นดินโลก (ดู วิวรณ์ 11:5-6)

“พวกเขาจะมีพลังอำนาจเสมือนอีไลजेที่ไค้ได้เรียกไฟลงจากสวรรค์เพื่อเผาผลาญศัตรูของเขาและผู้ที่ได้ผนึกฟ้าสวรรค์เพื่อจะไม่มีฝนตกทั่วทั้งในอิสราเอลเป็นเวลาสามปีครึ่ง (1 พงศ์กษัตริย์ 17 และ 18, ; 2 พงศ์กษัตริย์ 1) และเหมือนดังโมเสสที่ถ้อยคำของเขาได้นำโลหิตและโรคระบาดอย่างมหันต์มาสู่ชาวอียิปต์ (อพยพ 7,8,9 และ 10) (McKonkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3:510)

พลังอำนาจอันมหัศจรรย์ของศาสดาทั้งสองดูเหมือนว่าเป็นกำลังที่ป้องกันมิให้โลกและกองทัพของเขาประสบความสำเร็จในการล้างผลาญอิสราเอลให้สิ้นซาก เอ็ลเดอร์พาร์รี พี. แพรทท์ ได้เขียนแผนพับฉบับหนึ่งซึ่งศาสดาโจเซฟ สมิท ได้รับรองเพื่อการพิมพ์เผยแพร่ เขาได้กล่าวไว้ในนั้นว่า “ในบทที่ 11 ของหนังสือวิวรณ์ ยอห์นได้ให้รายละเอียดอีกหลายอย่างแก่เราเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้เขาแจ้งแก่เราว่าหลังจากที่ชาวยิวได้สร้างเมืองและพระวิหารขึ้นใหม่แล้วพวกชนต่างชาติจะเหยียบย่ำพวกเขาไว้ได้เท่าเป็นเวลาสี่สิบสองเดือนระหว่างเวลานี้จะมีศาสดาสองคนทำการพยากรณ์และการอัศจรรย์ต่างๆ อย่างต่อเนื่องและดูเหมือนว่ากองทัพของชาวต่างชาติจะถูกขัดขวางมิให้สามารถทำลายและถล่มเมืองได้ในขณะที่ศาสดาทั้งสองนี้ยังคงอยู่” (*A Voice of Warning*, หน้า 33)

อิสยาห์เรียกศาสดาทั้งสองนี้ว่า “บุตรชายทั้งสองและกล่าวว่าพวกเขาคือความหวังเพียงอย่างเดียวในการปลดปล่อยอิสราเอลเพราะว่าพวกเขาจะ “สมบูรณ์ด้วยพระพิโรธของพระเจ้า” (การแปลของโจเซฟ สมิท อิสยาห์ 51:19-20)

(I-7) อารมาเกตโดน: วิกฤตการณ์ครั้งสุดท้าย

ยอห์นได้แสดงให้เห็นว่าในท้ายที่สุดศาสดาทั้งสองจะ

ถูกฆ่า ความตายของพวกเขาจะทำให้อิสราเอลตกอยู่ในสถานการณ์อันวิกฤตที่สุด พยานทั้งสองนี้จะถูกจับและสังหารโดยกองทัพฝ่ายตรงข้าม ศพของพวกเขาจะถูกทิ้งไว้บนถนนแห่งเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามวันครึ่งขณะที่กองกำลังแห่งความชั่วร้ายพากันเฉลิมฉลองความตายของพวกเขาอย่างเอิกเกริก (วิวรณ์ 11:9; ดู วิวรณ์ 11:7-8,10 ด้วย)

“ระดับความเมามัวทางวิญญาณนั้นได้แสดงออกมาโดยความจริงที่ว่า พวกคนชั่วร้ายไม่เพียงแต่สังหาร ศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น แต่ยังจะใช้อวดการกระทำของตนเองและเฉลิมชัยในการนี้ด้วย คนพวกนี้ก็เหมือนกับชาวเจรีด ชาวนี้ไฟก่อนหน้าพวกเขาที่ได้สูงงอมในความผิดบาป และพร้อมสำหรับการทำลายและการเผาผลาญนั้นซึ่งจะชำระล้างสวนองุ่นแห่งความเลวร้ายเมื่อพระเยซูเสด็จมาในราชรถเพลิงของพระองค์” (Mckonkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3:510)

ในระหว่าง “สามวันครึ่ง” ที่ศาสดาทั้งสองได้นอนตายอยู่บนถนนนั้นฝ่ายกองทัพก็จะเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็มและพลเมืองที่เหลือรอดอยู่ของอิสราเอล (วิวรณ์ 11:9) เอ็ดเดอร์แพรทท์ ได้อธิบายว่า “แต่หลังจากความพยายามอย่างหนักเป็นเวลาสามปีครึ่ง ในที่สุดพวกเขา [กองทัพแห่งโลก] ก็จะได้ประสบความสำเร็จในการผลาญชีวิตศาสดาทั้งสองนี้ และเข้ายึดครองส่วนใหญ่ของเมืองไว้ได้ พวกเขาจะส่งของขวัญให้แก่กันและกันเพราะความตายของศาสดาทั้งสองในเวลาเดียวกันก็ไม่ยอมให้มีการฝังศพพวกเขาว่าทิ้งศพไว้เช่นนั้นบนถนนในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามวันครึ่งในช่วงเวลานี้เองกองทัพของชนต่างชาติที่ประกอบด้วยหลายๆ เผ่าพันธุ์ภาษาและประชาชาติที่กำลังชอกชอนเข้าไปทั่วเมืองเพื่อปล้นสะดมชาวยิวก็จะแลเห็นร่างอันไร้วิญญาณทั้งสองนอนตายอยู่บนถนน (*Voice of Warning*, หน้า 33)

เศคาริยาห์กล่าวว่าเพียงหนึ่งในสามของประชาชาติอิสราเอลจะรอดชีวิตจากเหตุวิกฤตครั้งสุดท้ายนี้ “เมื่อเมืองแห่ง[เยรูซาเล็ม] จะถูกยึด เขาจะปล้นเอาทรัพย์ในเรือน และข่มขืนผู้หญิง พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย (เศคาริยาห์ 14:2; ดู เศคาริยาห์ 13:8-9; 14:1 ด้วย)

(I-8) อารมาเกตโดน: การปลดปล่อย

ในช่วงขณะหนึ่งที่มีดมนที่สุดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ในขณะที่ดูเหมือนว่าพวกเขากำลังจะถูกทำลายล้างเสียสิ้น พระพิโรธแห่งพระเจ้าจะถูกปล่อยบนอาณาจักรทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก (เอเสเคียล 38:18) และพระเจ้าจะ “เสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น” (เศคาริยาห์ 14:3)

1. ศาสดาทั้งสองที่นอนตายอยู่บนถนนแห่งเยรูซาเล็มจะฟื้นคืนชีวิตต่อในสายตาประชาชน (ดู วิวรณ์ 11:11-12) “แต่หลังจากสามวันครึ่ง ในทันใดนั้นพระวิญญาณแห่งชีวิตจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะเข้าสู่ร่างของพวกเขาจะลุกขึ้นและยืนบนเท้าของตนเอง และความกลัวอันใหญ่หลวงจะบังเกิดแก่ผู้ที่ไม่เห็นเขาทั้งสองและแล้วพวกเขาจะได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า ‘จงขึ้นมาที่นี่’ และพวกเขาจะขึ้นสู่สวรรค์ในเมฆก้อนหนึ่งโดยมีพวกศัตรูเฝ้ามองอยู่” (แพรทท์, *Voice of Warning*, p.33)

2. แผ่นดินไหวครั้งใหญ่จะโจมตีแผ่นดินโลกโดยมีผลกระทบต่อทั้งโลก เป็นแผ่นดินไหวครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกได้เคยรู้จัก (ดู วิวรณ์ 11:13;16:18; เอเสเคียล 38:19-20; ฮักกัย 2:6-7)

เอ็ดเดอร์แมคคองก็ได้อธิบายว่า:

“การเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติสามอย่างในโลกทั้งหมด ดูเหมือนจะเกิดจากเหตุการณ์อันเหนือปกติเหตุการณ์เดียวกันกล่าวในที่นี้ว่าจะเกิดขึ้นระหว่างการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าของเรา สิ่งเหล่านี้คือ:

“1. แผ่นดินโลกจะรวมกัน เกาะและทวีปต่างๆ จะกลายเป็นแผ่นดินผืนเดียวกัน

“2. หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้นและภูเขาทุกลูกจะถูกทำให้ต่ำลง ภูมิประเทศอันขรุขระในทุกวันนี้จะราบลงเป็นอุทยานมิลเลนเนียม

“3. การไหวของแผ่นดินอย่างที่มีมนุษย์ไม่เคยได้รู้จักมาก่อนจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงบนพื้นผิวและลักษณะต่างๆ ของแผ่นดินโลก

“และอย่างไรก็ดี ตามที่มีบันทึกไว้ในแห่งอื่น มหานทีอันลึกกล้า ซึ่งสันนิษฐานว่าคือมหาสมุทรแอตแลนติกจะกลับคืนสู่ที่ของมันในทางเหนือและแผ่นดินโลกจะเป็นเหมือนที่มันเคยเป็นในวันเวลาก่อนที่มันถูกแยก (ค.พ. 133:21-

24)” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:543)

เป็นที่แน่ชัดว่าการไหวครั้งนี้จะทำให้เกิดน้ำพุร้อนขึ้นมาขึ้นในเยรูซาเล็มซึ่งจะทำให้เกิดแม่น้ำใหม่ที่จะไหลไปทางตะวันตกสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และไปทางตะวันออกสู่ทะเลเดดซี (ดู เศคาริยาห์ 14:8-9; ดู โยเอล 3:18; เอเสเคียล 47:1-5) เพราะแม่น้ำสายนี้เอง น้ำในทะเลเดดซีจะได้รับการบำบัด นั่นคือมันจะกลายเป็นทะเลสาบพร้อมด้วยเหล่าวิหคและพฤกษชาติล้อมรอบฝั่ง และมีปลาว่ายน้ำเป็นฝูงอยู่ในน้ำ (ดู เอเสเคียล 47:6-12; โจเซฟ สมิธ, *Teachings of the Prophet Joseph Smith* หน้า 286)

พื้นที่บริเวณรอบเยรูซาเล็มซึ่งบัดนี้เป็นเนินชันๆ ลงๆ และชันมาก จะถูกทำให้เรียบลงกลายเป็นเหมือน “ที่ราบ” (เศคาริยาห์ 14:10)

3. ภูเขาเมกอกเทศจะถูกแยกออกเป็นสองทำให้เกิดมีช่องที่จะหนีสำหรับเชื้อสายแห่งอิสราเอล (ดู เศคาริยาห์ 14:4-5)

“พวกเขาทุกคน [บรรดาศาสดา] กล่าวถึงมัน [ยุคนี้] และเมื่อเวลานั้นมาถึงพระเจ้าจะเสด็จออกจากที่ซ่อนของพระองค์ ท่านคงจะเห็นได้ว่าสถานการณ์จะน่ากลัวเพียงไร และชาวยิวจะถูกปิดล้อมมิใช่เพียงในเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่แน่นอนว่าตลอดทั่วปาเลสไตน์จะตกอยู่ภายใต้การปิดล้อม และเมื่อพวกเขาเกือบจะถูกทำลายนั้นพระเจ้าจะเสด็จมาจะมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ แผ่นดินไหวนี้จะไม่เกิดขึ้นเพียงในปาเลสไตน์เท่านั้น จะไม่มีเพียงการแยกออกของภูเขาเมกอกเพื่อให้เกิดหุบเขาซึ่งชาวยิวอาจหนีไปได้เท่านั้นแต่ทั่วโลกทั้งโลกสิ้นสะเทือนจะมีสิ่งน่าสยงขวัญบางอย่างเกิดขึ้น และการเปลี่ยนแปลงสำคัญบางอย่างจะอุบัติท่านจะพบว่ามันได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือเอเสเคียล (38:17-23)” (สมิธ, *Signs of the Time*, หน้า 170)

4. ขณะที่ชาวยิวหลบออกไปตามช่องทางสำหรับภารหนักนี้ พวกเขาจะเห็นพระมาไซยาผู้ซึ่งได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยพวกเขา ด้วยความกตัญญูและปีติยินดี พวกเขาจะทิ้งตัวลงแทบพระบาทของผู้ปลดปล่อยและพบรอยแผลบนพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ ทันใด

นั้นพวกเขาจะรู้ว่าพระมาไซยาของพวกเขาคือพระมาไซยาที่ได้เคยเสด็จมาสู่พวกเขาแล้ว และประชาชาติวิวจะเปลี่ยนใจมาสู่พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา (ดู เศคาริยาห์ 14:5; 12:9-10; 13:6; ค.พ. 45:47-53)

5. พระพิโรธแห่งพระเจ้าที่มีต่อกองทัพของโกกจะประกอบด้วยการพิพากษาอื่นๆ อีกนอกจากแผ่นดินไหวใหญ่ กองทัพของโกกจะหันเข้าต่อสู้กันเองบางที่อาจเป็นเพราะความตกใจและความสับสนในแผ่นดินไหวครั้งใหญ่นี้ (ดู เอเสเคียล 38:21; เศคาริยาห์ 14:13)

ฝนไฟและฝนลูกเห็บครั้งใหญ่จะโปรยรดลงบนกองทัพนี้ (เอเสเคียล 38:22; ค.พ. 29:21; วิวรรณ์ 16:21) ยอห์นกล่าวว่าลูกเห็บจะมีน้ำหนักหนึ่งตะลันซึ่งเท่ากับประมาณ 34.3 กิโลกรัม เอเสเคียลได้กล่าวว่าไฟจะถูกส่งมาบนดินแดนของมาโกกด้วย (เอเสเคียล 39:6) เรื่องราวโดยเอเสเคียลสามารถเป็นการบรรยายถึงสงครามปรมาณูได้โดยง่าย อิสยาห์ได้พรรณนาถึงไฟที่มีผลต่อแผ่นดินโลกเองด้วย (ดู อิสยาห์ 34:9-10)

โรคระบาดจะโจมตีกองทัพ ทำให้เกิดความเจ็บป่วยและวิบัติอันน่าสยดสยอง (เศคาริยาห์ 14:12, เปรียบเทียบกับ ค.พ. 29:18-20)

ผลก็คือเพียงหนึ่งในหกของกองทัพที่มารุกรานจะรอดชีวิตจากการพิพากษาของพระเจ้า (เอเสเคียล 39:2) และอำนาจในการทำสงครามของพวกเขาจะถูกทำลายสิ้นในเยรูซาเล็มเองนั้น คนเจ็ดพันคนจะถูกสังหาร และหนึ่งในสิบของนครจะย่อยยับ (วิวรรณ์ 11:13)

ความพิณาคันนั้นจะใหญ่หลวงยิ่งนักจนว่าอิสราเอลจะสามารถอยู่ได้เป็นเวลาถึงเจ็ดปีด้วยสินสงครามที่ถูกทิ้งไว้ (เอเสเคียล 39:8-10) จะต้องใช้เวลาถึงเจ็ดเดือนที่จะฝังศพ และหลังจากนั้น หน่วยฝังศพถาวรจะยังคงค้นหาซากที่ตกค้างเพื่อล้างแผ่นดินให้สะอาด (ดู เอเสเคียล 39:11-16) อิสยาห์ได้กล่าวว่าพระเจ้าจะ “มอบเขาไว้แก่การฆ่า...โลหิตของเขาจะนองภูเขา” (อิสยาห์ 34:2-3) เยเรมีย์ได้แจ้งว่าพระเจ้า “จะทรงฟันคนอธรรมเสียด้วยดาบ...และบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงประหารในวันนั้นจะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น (เยเรมีย์ 25:31, 33)

การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อกองทัพของโกกเป็นที่

รู้จักกันในพระคัมภีร์ในนามของ “การฆ่าบูชา” ในวันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (ดู อิสยาห์ 34:5-6; เอเสเคียล 39:17-22) พระเจ้าทรงมี “คดีกับบรรดาประชาชาติ” (เยเรมีย์ 25:31) “การเลี้ยงใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า” (วิวรณ์ 19:17; ดูวิวรณ์ 19:18-21 ด้วย) และ “บ่อเย้าอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า” (วิวรณ์ 14:19; ดู วิวรณ์ 19:15; ค.พ. 133:48-51 ด้วย)

6. ข้อความต่อไปนี้จาก ชาร์ลส์ ดับเบิลยู เพ็นโรส สรุปถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้แจกแจงไว้ก่อนหน้านี้แล้ว “ชาติต่างๆ ล้มละลาย โดยที่อิฉฉความมั่งคั่งแห่งบุตรของยูดาห์จะเสาะหาข้ออ้างที่จะทำสงครามกับพวกเขา และจะรุกราน ‘แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์’ ซึ่งข้าของปล้นเอาไป’... (เอเสเคียล 38:12)

“การปรากฏครั้งหน้าของพระองค์ [พระคริสต์] [หลังจากการเสด็จมาสู่พระวิหารของพระองค์] จะทรงในหมู่บุตรชายของยูดาห์ผู้ทุกขระห่มและเกือบจะพ่ายแพ้ในจุดวิกฤติแห่งชะตาชีวิตของพวกเขาเมื่อกองทัพที่มุ่งร้ายของหลายประชาชาติได้เข้าย่ำยีนครและความสยดสยองทั้งปวงแห่งสงครามกำลังท่วมทับผู้คนของเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงวางพระบาทลงบนภูเขาเมกอกซึ่งจะแยกออกเป็นสองส่วนเมื่อพระองค์ทรงสัมผัสโดยการร่วมกับพลโยธาแห่งสวรรค์พระองค์จะทรงคว้าและทำลายกองทัพที่ร่วมกันมาของบรรดาชนต่างชาติและจะทรงปรากฏต่อชาวยิวที่กำลังสักการะพระองค์ในฐานะผู้ปลดปล่อยและผู้พิชิตที่ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่เผ่าพันธุ์ของพวกเขาได้รอคอยมาแสนนาน และขณะที่ความรัก ความกตัญญู ความยำเกรงและความชื่นชมล้นอยู่ในอกของพวกเขาพระผู้ปลดปล่อยจะทรงแสดงหมายแห่งการตรึงกางเขนของพระองค์ และเผยว่าพระองค์คือพระเยซูแห่งนาซาเรธ ผู้ซึ่งพวกเขาได้บริภาษ และพวกบิดาของเขาทำฆ่าเสีย ครั้นแล้วความไม่เชื่อจะละจากวิญญาณของพวกเขา ‘และความมือบอดในส่วนที่บังเกิดแก่อิสราเอล’ จะถูกนำออกไป” (The Second Advent”, *Millennial Star*, 10 กันยายน 1959, หน้า 582-83)

(I-9) อารมาเกตโดน: การอวสานหรือการเริ่มต้น

อารมาเกตโดนคือสัญญาแห่งอวสานของโลกซึ่งได้

ถูกนิยามว่าเป็นความพินาศของคนชั่วร้าย (โจเซฟ สมิท 1:4) แต่เป็นการเตรียมทางเพื่อการปกครองของพระคริสต์ในยุคมิลเลเนียมและวันเวลาแห่งสันติสุขที่ยาวนานถึงหนึ่งพันปี มนุษยชาติจะเข้าสู่ยุคสมัยแห่งความชอบธรรม สุขภาพ การศึกษา ความมั่งคั่งและความมั่นคงปลอดภัยอันน่าทึ่ง (ดู อิสยาห์ 65:17-25; เศคาริยาห์ 14:9,16-20; ค.พ. 84:98-102;101:23-24;133:52-56)

หากปราศจากความพินาศอย่างกว้างขวางของบรรดาคนชั่วร้ายแล้ว ยุคมิลเลเนียมจะไม่สามารถตั้งขึ้นได้ ฉะนั้นแม้ว่าสงครามแห่งอารมาเกตโดนในตัวของมันเองเมื่อพิจารณาแล้วเป็นสิ่งที่น่าสยดสยองแต่มันก็เป็นเพราะความชั่วร้ายของโลก และในที่สุดมันจะเป็นบทบาทหนึ่งที่สำคัญในแผนแห่งการไถ่โลกนี้ของพระเจ้า ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิทได้ให้ข้อสังเกตอันสำคัญนี้ไว้:

“ข้าพเจ้ารู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่น่ายินดีเลย มันไม่ใช่สิ่งที่น่ายินดีที่ข้าพเจ้าที่จะยืนอยู่ที่นี้ และบอกแก่ท่านว่าสิ่งนี้ได้ถูกเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์ ถ้าพระเจ้าทรงมีความขัดแย้งกับต่อประชาชาติหนึ่งพระองค์จะทรงทำลายพวกเขาเสีย ร่างของพวกเขาคือนอนตายอยู่บนพื้นดินโดยมิได้ฝังเหมือนกับมูลสัตว์ นั่นมิใช่สิ่งน่าดูใช้ไหม แต่เราไม่ควรรู้ถึงมันดอกหรือ? มันมิใช่หน้าที่ของเราที่จะต้องอ่านมันและเข้าใจมันหรือ? ท่านมิได้คิดหรือว่าพระเจ้าทรง

ภูเขาเมกอกเทศจะถูกแยกออกเป็นสอง

ประธานสิ่งนี้แก่เราเพื่อเราอาจรู้และเราอาจเตรียมตัว โดยผ่านการถ่อมใจผ่านการกลับใจ ผ่านศรัทธา เพื่อที่เราจะหนีจากสภาพการณ์อันน่าหวาดหวั่นนี้ซึ่งได้ถูกวาดภาพไว้โดยเหล่าศาสตราจารย์โบราณ? นั่นคือเหตุผลข้าพเจ้ากำลังอ่านมันข้าพเจ้ารู้สึกคุ้นกับสภาพการณ์นี้เช่นเดียวกับท่านและข้าพเจ้าขอสวดอ้อนวอนให้มันมาถึงที่สิ้นสุด ทว่าข้าพเจ้าต้องการให้มันจบสิ้นลงอย่างถูกต้อง ...“...ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสวดอ้อนวอนทุกวันในชีวิตของข้าพเจ้าว่าพระเจ้าจะทรงเร่งรัดงานของพระองค์ และในขณะที่สิ่งทั้งหมดเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้น ข้าพเจ้าหวังว่า

พระองค์จะทรงเร่งรัดมันเพื่อว่ามันจะถึงที่สูงสุดในเร็ววัน เพื่อว่าสันติภาพอาจมาถึง และดังนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำดังที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวในการพูดครั้งหนึ่งในอดีต ไม่นานนักข้าพเจ้ากำลังสวดอ้อนวอนเพื่อการอวสานของโลก เพราะข้าพเจ้าต้องการโลกที่ดีกว่านี้ข้าพเจ้าต้องการการเสด็จมาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าต้องการสมัชชาปกครองอันสงบสันติ ข้าพเจ้าต้องการให้เวลามาถึงเมื่อมนุษย์ทุกคนจะสามารถมีชีวิตอยู่ในสันติสุขและในวิญญูณแห่งศรัทธาความถ่อมและการสวดอ้อนวอน” (*Signs of the Time*, หน้า 154-155,175)

ดาเนียล : ศาสตร์ดาของพระเจ้า สหายของกษัตริย์

(28-1) บทนำ

เหมือนดังเช่นพี่น้องศาสดามากมายของเขา ดาเนียลได้ถูกเตรียมและเลี้ยงดูมาให้เป็นมนตรีของกษัตริย์และจักรพรรดิ ในช่วงเวลาที่เนบูคัดเนสซาร์ทรงนำพาชาวยิวไปเป็นเชลยครั้งแรกในบาบิโลนประมาณ 605 ปีก่อนคริสตกาล ดาเนียลได้ถูกเลือกในฐานะหนึ่งในบรรดาเด็กหนุ่มชาวยิวที่พิเศษที่สุดซึ่งจะได้รับการนำตัวไปยังบาบิโลนเพื่อฝึกสำหรับการรับใช้ในราชสำนักเนื่องจากความชอบธรรมของเขาและความรู้สึกไวต่อการกระตุ้นแห่งพระวิญญาณ เขาได้เป็นที่ชื่นชมอย่างยิ่งของพระเจ้าเป็นเจ้า พระเจ้าได้ทรงประทานพรแก่เขาด้วยของประทานแห่งการแปลความหมายของความฝันและภาพนิมิตไม่ซ้ำนักของประทานอันศักดิ์สิทธิ์นี้ทำให้เขาได้รับการสนใจอย่างยิ่งจากจักรพรรดิ และเขาได้ถูกยกขึ้นสู่ตำแหน่งที่ทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตของเขาเพื่อรับใช้กษัตริย์ของแผ่นดิน เขาได้กลายเป็นมนตรีของพระเจ้าสำหรับผู้ปกครองเหล่านั้น เขาได้รับการตั้งเป็นหัวหน้าของบรรดานักปราชญ์ อธิการบดีแห่งสิ่งที่เทียบได้กับของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ผู้ปกครองเหล่าเชลยชาวฮีบรูทั้งปวง และผู้ว่าราชการจังหวัดบาบิโลนหนึ่งในผู้ปกครองคนสำคัญของจักรวรรดิบาบิโลนและเปอร์เซียไม่นานต่อมาชีวิตของเขาได้ตกอยู่ในอันตรายเนื่องจากความอิจฉาของผู้ร้ายกว่าเขาได้ดำรงชีวิตอย่างดีพร้อมจนพระเจ้าทรงปกป้องและคุ้มครองเขาตลอดมา

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างนี้ช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือดาเนียล
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือ ดาเนียล

(28-2) ดาเนียล 1:1-2 อะไรคือพื้นแพทางประวัติศาสตร์แห่งการตกเป็นเชลยของดาเนียล?

นักวิชาการส่วนมากเชื่อว่าเนบูคัดเนสซาร์ในฐานะเจ้าชายแห่งบาบิโลนได้บัญชาการกองทหารแห่งพระบิดาของพระองค์ในปี 605 ก่อนคริสตกาลเมื่อพวกเขาได้สร้างความปราชัยอย่างยับเยินต่อกองทหารอียิปต์ที่คาร์เคมีช (ดู เยเรมีย์ 46:2) ความพ่ายแพ้ครั้งนี้เป็นหมายแห่งการเริ่มต้นแห่งอวสานของจักรวรรดิอียิปต์ในฐานะมหาอำนาจแห่งโลก และทำให้โลกทั้งโลกในขณะนั้นรู้ตัวว่าบัดนี้พวกเขาต้องรู้จักบาบิโลน

เนบูคัดเนสซาร์ได้ติดตามพวกอียิปต์ลงมาทางใต้และทำให้พวกเขาปราชัยอย่างย่อยยับที่สุดใกล้ฮามัทในซีเรีย (Harry Thomas Frank, *Discovering the Biblical World*, p.127) การนี้ทำให้ซีเรียและปาเลสไตน์ตกอยู่ภายใต้การขยายตัวของจักรวรรดิบาบิโลน ดังที่จะเห็นได้จากดาเนียล 1:1 การรุกไล่ครั้งนี้นำไปสู่การปิดล้อมเยรูซาเล็มในปีที่สามแห่งรัชสมัยของเยโฮยาคิม และยูดาห์ได้ตกเป็นประเทศราชของบาบิโลนในอีกสามปีต่อมา (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 24:1) ในเวลานั้นสถานะที่ดงามที่สุดของพระวิหารมากมายได้ถูกนำไปสู่บาบิโลนเพื่อเป็นบรรณาการ (2 พงศาวดาร 36:7) สมาชิกจากชนชั้นสูงของยูดาห์ที่ได้รับการคัดเลือกซึ่งรวมถึงดาเนียล (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 20:14-18; ดาเนียล 6:13) ได้ถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน ระหว่างการรณรงค์เหล่านี้เนบูคัดเนสซาร์ได้รู้ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระบิดาของพระองค์และภายในหนึ่งปีได้กลับสู่บาบิโลนเพื่อขึ้นเป็นกษัตริย์ (ดู เยเรมีย์ 25:1) ต่อมาพระองค์ได้ปิดล้อมเยรูซาเล็มอีกสองครั้ง และได้นำเชลยไปเพิ่มขึ้นในทั้งสองครั้ง และได้ทำลายเยรูซาเล็มลงในท้ายที่สุด ในปี 587 ก่อนคริสตกาล หลักรฐานต่างๆ ทั้งสิ้นได้ชี้ว่าดาเนียลและสหาย

ทั้งสามของเขาได้ถูกนำไปเป็นเชลยระหว่างการเนรเทศสู่บาบิโลนครั้งแรก (ดาเนียล 1:6) ดาเนียลได้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มในเวลาเดียวกันกับสัสไซแต่ไม่มีหลักฐานที่ชี้ว่าทั้งสองได้รู้จักกัน

(28-3) ดาเนียล 1:2 ดินแดนแห่งชินาร์อยู่ที่ใด?

ชินาร์เป็นที่ราบของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำตอลอสระหว่างแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสที่ซึ่งใกล้จะถึงอ่าวเปอร์เซีย มันเป็นดินแดนสมัยโบราณของพวกเคลเดียหรือบาบิโลน (See William Smith, A Dictionary of the Bible, see under "Shinar")

(28-4) ดาเนียล 1:3 คำว่าขันที่หมายถึงผู้ใด?

คำว่าขันที่ Eunuch เป็นรูปแบบของคำภาษาอังกฤษของคำภาษากรีกที่หมายความว่า (คนจัดที่นอน) ในความหมายที่ตรงและถูกต้องพวกเขาคือบุคคลที่มีหน้าที่ดูแลห้องนอนในวังและบ้านขนาดใหญ่ ทว่าตามที่อารมณณ์อันริษยาและปรวนแปรของชาวตะวันออกกำหนดให้หน้าที่นี้อยู่ในมือของผู้ที่ได้ถูกรีดรอนความสามารถแห่งบุรุษเพศ คำว่าขันที่ได้กลายมามีความหมายถึงบุคคลในสภาพนั้น แต่เมื่อบางคนในพวกเขาเหล่านี้ได้ขึ้นเป็นที่ปรึกษาใกล้ชิดของเจ้านายกษัตริย์ฝ่ายชายหรือหญิงของพวกเขา คำนี้บางครั้งได้ถูกใช้เพื่อหมายถึงบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งดังกล่าวนี้โดยมิได้ชี้แสดงอะไรเกี่ยวกับความเป็นบุรุษเพศที่สมบูรณ์ของพวกเขา (Smith, Dictionary of the Bible, see under "Eunuch") คำว่า "ขันที่นี้หมายถึงเจ้าหน้าที่บริเวณหรือภายในวังไม่ว่าจริงๆ แล้วพวกเขาเป็นขันที่หรือไม่ก็ตาม" (Adam Clarke, The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes, 4:563)

(28-5) ดาเนียล 1:8 อะไรเป็นมลทินเกี่ยวกับอาหารสูงของกษัตริย์?

คำว่าอาหารสูงหมายถึงอาหารที่มาจากโต๊ะเสวยของกษัตริย์ (เปรียบเทียบกับปฐมกาล 1:29) เหตุผลที่ดาเนียลปฏิเสธที่จะกินอาหารนี้อาจรวมถึงสิ่งต่อไปนี้ (1.) อาหารบางอย่างที่พวกชาวบาบิโลนใช้ดูเหมือนอยู่ในหมุ่ของสิ่งที่ได้ถูกห้ามไว้โดยกฎของโมเสส (ดู เลวีนิติ 11 และ

เฉลยธรรมบัญญัติ 14) (2.) บาบิโลนดังเช่นพวกนอกศาสนาอื่นๆกินสัตว์ที่มีได้มีการทำให้เลือดไหลออกอย่างถูกต้อง (ดู เลวีนิติ 3:17) และดังนั้นละเมิดต่อกฎของโมเสสและ (3.) คนนอกศาสนาได้อุทิศอาหารในงานเลี้ยงฉลองของพวกเขาโดยการถวายบูชาส่วนหนึ่งของอาหารและเครื่องดื่มเป็นเครื่องบูชาต่อพระเจ้าต่างๆ ของพวกเขา การบริโภคอาหารดังกล่าวนี้ก็คือการมีส่วนร่วมในการสักการะพระเจ้าปลอม ยิ่งกว่านี้อาหารได้ถูกถือว่าเป็นอันและไม่สะอาดตามกฎของชาวยิวเมื่อมันได้ถูกปรุงโดยผู้ใดก็ตามที่ถูกถือว่าเป็นอันและไม่สะอาดดังเช่นดังพวกคนนอกศาสนา (ดู เลวีนิติ 7:19-21) ดาเนียลรักดีต่อพระเจ้าอย่างเคร่งครัดและปฏิเสธที่จะเข้าเกี่ยวข้องในการกระทำใดๆ ที่ไม่สะอาดหรือเป็นการถือรูปเคารพ

(28-6) ดาเนียล 1:12-16 อะไรคือผัก?

ผักคือเมล็ดและธัญญาหารเช่น ถั่ว ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และข้าวไรย์ แม้ว่ากรีกินผักเป็นที่แน่นอนว่าจะก่อประโยชน์แก่สุขภาพของพวกเขาหนุ่มชาวยิว พวกเขาได้รับพรจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการยึดมั่นต่อกฎแห่งพระองค์ด้วย และนั่นเป็นสิ่งดีต่อสุขภาพมากกว่าผู้ที่กินอาหารสูงของกษัตริย์

(28-7) ดาเนียล 1:20 อะไรหมายถึงคำว่าพวกโหราและพวกหมอดู?

คำในภาษาฮีบรูสำหรับพวกโหราและพวกหมอดูคือ Analytical ซึ่งหมายถึงฟอมดผู้ใช้คาถาอาคมและศิลปะศาสตร์อันซ่อนเร้น (see Davidson, Ahshaphim Hebrew and Chaldee Lexicon, pp. lili) ป่อยครั้งคนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับพวกวิญญูณร้าย (ดู กิจการ 8:9-24) ดาเนียลและสหายของเขาวางรากฐานบนความจริงและการเปิดเผยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นได้รับปัญญาและความเข้าใจเกินกว่าบรรดาพวกโหราพวกหมอดูของกษัตริย์มาก

(28-8) ดาเนียล 1:21 การตกเป็นเชลยในบาบิโลนของดาเนียลยาวนานเท่าไร?

ดาเนียลได้อยู่ในหมุ่ของผู้ตกเป็นเชลยพวกแรกและเขายังคงอยู่ในบาบิโลนพร้อมกับชาวยิวอื่นๆ อีกมาก

มายแม้ว่าหลังจากนั้นพวกเขาส่วนใหญ่ได้กลับคืนสู่บ้านเกิดเพื่อสร้างพระวิหารและประชาชาติขึ้นใหม่ เขาได้อยู่ในบาบิโลนและรับใช้กษัตริย์หลายพระองค์ตลอดเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยของพวกเขา (ดู เยเรมีย์ 25:11; 29:10) แม้จะไม่มีคำบ่งชี้ถึงอายุของเขาในเวลาที่เขาได้ตกเป็นเชลย ดาเนียล 1:21 แสดงว่าเขาได้มีอายุยืนยาวอยู่ถึงอย่างน้อยแปดสิบปี

(28-9) ดาเนียล 2:5 เนบูกัสนเนสซาร์ลืมนพระสุบินอันน่าทึ่งแห่งพระองค์จริงหรือเปล่า?

อีริส ที. รัสมูลเลนได้ให้คำวิจารณ์ถึงพระสุบินของพระราชาวัวดังต่อไปนี้: “ในข้อ 5 วลีที่ว่า “เด็ดขาด” ควรอ่านได้ว่า “แน่นอนสำหรับเรา” ตามที่ได้ใช้คำว่า แอสดา (asda) (‘แน่นอน’) ในภาษาเปอร์เซียขอให้สังเกตในข้อ 9 ว่าพระราชาทรงย้ำว่าพระองค์ทรงรู้ถึงพระสุบินของพระองค์ ดังนั้นถ้าผู้แปลความสามารถบอกเล่าพระองค์ถึงความฝันนั้น พระองค์จะทรงรู้ว่าพวกเขาไม่รู้ในสิ่งที่พวกเขากำลังพูดถึงและพระองค์จะทรงรู้ว่าควรมีความมั่นใจในการแปลความของพวกเขาหรือไม่!” (An Introduction to the Old Testament and Its Teachings 2:92)

ความฝันของเนบูกัสนเนสซาร์ ได้รับการแปลโดยดาเนียล

(28-10) ดาเนียล 2:17-19 ดาเนียลและสหายของเขาได้รักษาชีวิตของตัวเองไว้โดยการได้รับการเปิดเผยจากพระผู้เป็นเจ้า

การตอบสนองของดาเนียลและสหายเมื่อชีวิตของพวกเขาอยู่ในอันตรายเนื่องจากคำตัดสินของพระราชามีต่อปราชญ์ทั้งหลายแสดงให้เห็นถึงการใช้หลักธรรมที่

ได้รับการสอนไว้โดยประธานฮาโรลด์ บี.ลี. “โดยศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าท่านสามารถเข้าประสานกับสิ่งอันไม่มีที่สุด และโดยพลังอำนาจและปัญญาที่ได้มาจากพระบิดาบนสวรรค์ของท่านจะสามารถนำเอาพลังอำนาจของจักรวาลมาใช้เพื่อช่วยท่านในยามอันจำเป็นในการแก้ไขปัญหาที่ใหญ่ยิ่งเกินกว่ากำลังหรือความรู้อัจฉริยะของท่านจะทำได้” (Church News, 15 Aug: 1970, p.2)

(28-11) ดาเนียล 2:26-30 มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย

แม้ว่าพระราชาทรงมอบความดีความชอบแก่ดาเนียลในการแปลความหมายพระสุบินของพระองค์ ดาเนียลได้แถลงอย่างชัดเจนว่าไม่มีใช้ตัวเขาหรือปราชญ์และหมอดูฤกษ์ยามใดๆ ซึ่งสามารถกล่าวถึงลักษณะของความฝันนั้นและการแปลความหมายของมัน ดาเนียลได้แสดงประจักษ์พยานว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์” (ดาเนียล 2:28) และมันได้เป็นไปโดยพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นซึ่งทำให้ความเร้นลับแห่งพระสุบินของเนบูกัสนเนสซาร์ถูกเผยออกมา ดาเนียลมีความดีความชอบตนเองสำหรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อประโยชน์ของเขาไว้กับตน การที่จะทำดังกล่าวนี้อจะเป็นการทำให้พระผู้เป็นเจ้าชุนเคื่อง (ดู ค.พ. 59:21)

(28-12) ดาเนียล 2:28 พระสุบินของเนบูกัสนเนสซาร์เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้ายเท่านั้นหรือ

การแปลความที่ได้รับการคล้อยใจของพระสุบินเกี่ยวกับเนบูกัสนเนสซาร์ที่ดาเนียลได้ให้เป็นที่ชัดเจนว่าการกลายเป็นจริงแห่งพระสุบินของพระราชาก็จะเริ่มขึ้นในอนาคตที่จะมาถึงไม่ช้า ดาเนียลได้กล่าวต่อเนบูกัสนเนสซาร์ว่า “เศียรทองคำนั้นคือฝ่าพระบาท” (ข้อ 38) ความฝันนี้ได้เผยถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาอันยาวนาน อย่างไรก็ตามจุดสุดยอดจะเกิดขึ้นในยุคสุดท้าย คำภาษาฮีบรูที่ใช้ อาคาเรียส (acharyyth) หมายถึง “สุดท้ายหรือยุติ” (James Strong, “A Concise Dictionary of the Words in the Hebrew Bible,” in the Exhaustive Concordance of the Bible, page

11) คำนิยามนี้รวมกันเข้ากับการอธิบายที่ดาเนียลได้ให้ไว้และข้อชี้แจงเพิ่มเติมจากการเปิดเผยในยุคนสุดท้าย ทำให้มันชัดเจน (ดู ค.พ. 65:2 ดู 138:44)

(28-13) ดาเนียล 2:31-45 ราชอาณาจักรเป็นตัวแทนของอะไรในพระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์?

ประธาน รัตเจอร์ คลอร์สันได้ขยายความการแปลความหมายพระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์ของดาเนียล “โลกชาวคริสต์ในทุกวันนี้ได้เป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่า สิ่งต่างๆที่รูปปฏิมากรนั้นเป็นตัวแทนอยู่ได้บังเกิดขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป ประวัติศาสตร์ได้ให้การรับรองที่ว่ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์คือเคียรแห่งทองคำพวกมีเดียและเปอร์เซียอันเป็นอาณาจักรที่ต่อยกว่าบาบิโลนคือแขนและอกที่เป็นเงิน อาณาจักรมาซิโดเนียภายใต้ อเล็กซานเดอร์มหาราชคือหน้าท้องและโคนขาที่เป็นทองสัมฤทธิ์แห่งทองเหลือง และอาณาจักรโรมันภายใต้ ซีซาร์คือขาที่เป็นแท่งเหล็ก เพื่อให้ท่านสังเกตว่าต่อมาอาณาจักรหรือจักรวรรดิโรมันได้รับการแบ่งแยกผู้นำของรัฐบาลฝ่ายหนึ่งอยู่กรุงโรม และผู้นำรัฐบาลของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล ฉะนั้นทั้งสองฝ่ายที่ยิ่งใหญ่นี้เป็นตัวแทนของขาเหล็ก ในท้ายที่สุดอาณาจักรโรมันได้แตกออกเป็นอาณาจักรขนาดเล็กที่ถูกแทนโดยขาและเท้าเป็นเหล็กปนดิน” (In Conference Report, Apr. 1930, p.32)

ในการอธิบายว่าเหตุใดเท้าได้ถูกแสดงให้เห็นว่าส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียวและอีกส่วนหนึ่งเป็นเหล็ก เอ็ดเวิร์ด ออร์สัน แพรทท์ ได้กล่าวว่าเท้าและนิ้วเท้าคือรัฐบาลที่เป็นปัจจุบันมากขึ้นที่เกิดจากอาณาจักรเหล็ก [จักรวรรดิโรมัน] หลังจากที่มันได้สูญเสียความเข้มแข็งของมัน การนี้ได้ถูกโดยนิ้วเท้าทั้งสิบหรืออาณาจักรทั้งสิบ ซึ่งส่วนหนึ่งจะเข้มแข็งและส่วนหนึ่งจะแตกสลาย พวกเขาจะไม่มี ความเข้มแข็งของขาที่เป็นเหล็ก ทว่าพวกเขาจะผสมกับดินเหนียวที่เป็นเลนตมซึ่งให้เห็นถึงทั้งความเข้มแข็งและอ่อนแอ” (In Journal of Discourses, 18:337)

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ได้อธิบายเพิ่มเติมถึงคำพยากรณ์นี้ด้วยคำอธิบายต่อไปนี้:

“โรมจะได้รับการแทนที่ด้วยประชาชาติกลุ่มหนึ่งแห่ง

ยุโรปซึ่งมีนิ้วเท้าของรูปปฏิมากรเป็นตัวแทน”

“โดยมีประวัติศาสตร์โลกสรุปของลงมาบัดนี้การเปิดเผยแท้จริงได้มาถึง ดาเนียลได้กล่าวว่า”

“และในสมัยของพระราชานเหล่านั้น นั่นคือกลุ่มของประชาชาติยุโรปกลุ่มนี้พระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้..”

“นี่คือการเปิดเผยอันเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของโลกเมื่อมหาอำนาจหนึ่งจะขึ้นอยู่เหนือมหาอำนาจอื่นจนกระทั่งจะมีอาณาจักรที่เล็กกว่ามากมายที่จะแบ่งอำนาจในการครองแผ่นดินโลกนี้”

“และมันคือเวลาของกษัตริย์เหล่านี้ซึ่งอำนาจจะมีได้ถูกมอบให้มนุษย์ แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสวรรค์จะทรงจัดตั้งอาณาจักรแห่งหนึ่ง อาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลก ซึ่งไม่มีวันถูกทำลายหรือถูกทิ้งให้แก่ผู้อื่น”

“ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลืทธิชนยุคสุดท้ายถูกฟื้นฟูขึ้นใน ค.ศ.1830 หลังจากมีการเปิดเผยมากมายจากแหล่งสวรรค์ และนี่คืออาณาจักรที่ได้ถูกจัดตั้งโดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสวรรค์ที่จะไม่มีวันจะถูกทำลายหรือถูกยกขึ้นอยู่เหนือกว่า และหินที่ถูกตัดออกจากภูเขาโดยปราศจากมือที่จะกลายเป็นภูเขาใหญ่และจะมีเต็มแผ่นดินโลก” (รายงานการประชุม เมษายน 1976 หน้า 10)

(28-14) ดาเนียล 2:44-45 จะเป็นได้อย่างไรที่อาณาจักรที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงจัดตั้งขึ้นจะได้กลืนกินอาณาจักรอื่นๆ?

ภาคที่ 65 ของพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา กล่าวถึงการกลายเป็นจริงของส่วนที่เหลือแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล ศาสตราจารย์เซฟ สมิธได้สวดอ้อนวอนว่าอาณาจักรทางศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นในแผ่นดินโลกในวันเวลาของเขาจะเจริญรุ่งเรืองเพื่อว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ในอนาคตจะมาถึง

“ระหว่างมิลเลเนียมอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะดำเนินต่อไปบนแผ่นดินโลก แต่ในสมัยนั้นมันจะเป็นทั้งอาณาจักรทางศาสนาและทางการเมืองนั่นคือศาสนจักรซึ่งคืออาณาจักรจะได้รับการปกครองโดยรัฐบาลของโลก” (Bruce R. McConkie, Mormon Doctrine, p. 416)

อาณาจักรมิลเลเนียมนั้นสามารถที่จะถูกเรียกได้อย่าง

ถูกต้องว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ด้วยดังที่โจเซฟ สมิธได้
ทำในการสวดอ้อนวอนที่ได้รับการดลใจของเขาที่ได้บันทึกไว้
ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาภาคที่ 65 คือ
สิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งสอน

สิทธิชนให้สวดอ้อนวอนสำหรับการสถาปนาอาณาจักร
ในคำสวดของพระเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินของ
พระองค์มาตั้งอยู่” (มัทธิว 6:10; see also Joseph
Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 1:230)
การมาปรากฏของอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกคือสิ่งที่ดา
เนียลได้เห็นเมื่อเห็นได้กึ่งไปเบื้องหน้าและชนรูปปฏิมา
กรแตกกระจายและเติมแผ่นดินโลกในที่สุด

ประธานบริคัม ยังได้สอนว่า “พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงสถาปนาอาณาจักรซึ่งจะมีพลัง
อำนาจและสิทธิอำนาจเหนืออาณาจักรอื่นๆ ทั้งสิ้นของโลก
และจะไม่เคยที่จะถูกทำลายมันคืออาณาจักรที่ดา
เนียลได้เห็นและเขียนถึงไว้ มันอาจได้ถูกถือว่าทรยศที่
จะกล่าวว่อาณาจักรที่ศาสดาได้ทำนายไว้ นั้นถูกจัดตั้ง
ขึ้นจริงๆ แล้วเรื่องที่เราช่วยอะไรไม่ได้แต่เรารู้ว่ามันได้
เป็นดังนั้นและเรียกร้องประชาชาติทั้งหลายให้เชื่อในประ
จักษ์พยานของเรา อาณาจักรนี้จะขยายต่อไปเรื่อยๆ จะ
เติบโต จะแผ่ไปและรุ่งเรืองยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่
ศัตรูของมันพยายามที่จะคว่ำมันลงมันจะขยายตัวและมี
พลังกล้าแข็งขึ้นแทนที่จะหดถอยลง มันจะเพิ่มขึ้นต่อไป
มันจะแผ่ไปยิ่งขึ้น ประเสริฐยิ่งขึ้นและเป็นทีี่สะกดตาแก่
ประชาชาติทั้งหลายจนมันเติมแผ่นดินโลก” (*Journal of
Discourses* 1:202-3)

(28-15) ดาเนียล 2:49 ดาเนียลรุ่งเรืองเพราะความ ชอบธรรมของเขา

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้สรุปถึง
คุณสมบัติต่างๆ ที่ดาเนียลมีและพรต่างๆ ซึ่งการเชื่อฟัง
ต่อพระผู้เป็นเจ้าของได้นำมาสู่เขา: “พระกิตติคุณคือชีวิตของ
ดาเนียล พระวาจาแห่งปัญญาสำคัญยิ่งสำหรับเขาในราช
สำนักของกษัตริย์ ทว่าเขาจะไม่ยอมดื่มเหล้าองุ่นของ
กษัตริย์หรือบริโภคเนื้อหรืออาหารอันโอชะเพื่อเห็นแก่ผู้
ครองแผ่นดินการสถาปนาอาณาจักรนั้น ความสมถะของ
เขาและความบริสุทธิ์แห่งศรัทธาของเขานำพลานามัย

และปัญญา และความรู้และทักษะและความเข้าใจและ
ศรัทธาของเขาร้อยเขาให้ใกล้ชิดกับพระบิดาบนสวรรค์
ของเขา และการเปิดเผยได้มาสู่เขาบ่อยครั้งตามที่ต้องการ
การเผยความฝันแห่งกษัตริย์ของเขาและการแปล
ความเกี่ยวกับมันนำเกียรติยศและการยกย่องมาสู่เขา
และของกำนัลต่างๆ และตำแหน่งสูงมาสู่เขาดังที่หลาย
คนจะยอมขายจิตวิญญาณของพวกเขาเพื่อจะได้มันมา” (*IN
Conference Report, Mexico and Central
America Area Conference 1972, p.31*)

(28-16) ดาเนียล 3:1-18 ชาวฮีบรูสามคนผู้ซึ่งชื่อ ตรงต่อพระผู้เป็นเจ้าของแม้จะมีการคุกคามและการบีบ คั้น

ดาเนียลมิได้อยู่แต่ลำพังในฐานะคนหนุ่มตัวอย่าง
สหายทั้งสามของเขาได้แสดงให้เห็นประจักษ์ถึงการอุทิศตัว
และความภักดีอันไม่หวั่นไหวต่อพระผู้เป็นเจ้าของอย่าง
เดียวกันกับเขา เอ็ลเดอร์สเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์
ได้กล่าวถึงเขาเหล่านี้ว่า: “เราเตือนตัวเองให้นึกถึงความ
สุจริตมั่นคงของชาวฮีบรู สามคนคือ ชัดริค เมซาค และ
เอเบดเนโก ผู้ได้ทำทนายผู้คนและผู้ครองแผ่นดินเช่น
เดียวกับดาเนียลให้จริงใจต่อตัวของพวกเขาเองและที่จะ
รักษาศรัทธาด้วยศรัทธาของพวกเขา พวกเขาได้ถูกกำ
หนดโดยโองการของจักรพรรดิให้คุกเข่าลง และสักการะ
รูปปฏิมากรอนุสาวรีย์ทองคำที่พระราชชาติตั้งขึ้น ในการ
เผชิญอยู่กับการสูญเสียวาระณะ สูญเสียตำแหน่ง การ
ทำให้พระราชาทรงกริ้ว พวกเขาเผชิญกับเตาเผาอันร้อน
แรงโดยไม่ยอมที่จะปฏิเสธหรือทำให้พระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขาผิดหวัง แผนที่ได้ถูกทำไว้อย่างแยบยลได้เป็นไป
ตามที่ผู้วางแผนเลวร้ายได้คาดหวังไว้ การอุทิศครั้งนี้
ต้องเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นโดยมีผู้คนจากไกลและใกล้มา
ร่วมได้เคยมีรูปปฏิมากรเช่นว่านี้มาก่อนหรือเปล่า ได้
เคยมีภานาตื่นใจดังนี้หรือเปล่า ทองคำสูงเก้าสิบฟุตใน
รูปลักษณะของมนุษย์ อะไรที่จะเปล่งแสงระยิบระยับ
และเป็นประกายเจิดจรัสกว่านี้? คงต้องมีผู้คนจำนวน
แทบนับไม่ได้ล้มหลามอยู่ในถนนและบริเวณที่รูปปฏิมา
กรยักษ์นี้ตั้งอยู่ เมื่อผู้ประกาศได้ประกาศกำหนดการ
และราชโองการว่าทุกคนต้องคุกเข่าลงเมื่อมีเสียงดนตรี

และคนทั้งสี่ต้องสักการะรูปปฏิมากรนี้ ทั้งเล่ห์ของผู้คิด
กลโกงหรือคนเจ้าเล่ห์ที่วางแผนร้ายหรือความเกรงกลัว
พระราชาราชและสิ่งซึ่งพระองค์จะสามารถทำกับพวกเขาไม่
สามารถทำให้ชายหนุ่มผู้กล้าทั้งสามคนนี้จะจากวิถีแห่ง
ความชอบธรรมอันแท้จริงของพวกเขาได้เมื่อเสียงแตร
ขลุ่ย พิณ และเครื่องดนตรีอื่นๆ ที่เตรียมไว้ได้ดังกระหึ่ม
ขึ้นในทั่วบริเวณนั้น และหมู่ชายและหญิงทุกหนแห่งตาม
บ้านเรือนของพวกเขาและถนนหนทางคุกเข่าลงสักการะ
รูปปฏิมากรทองคำนี้ชายสามคนได้ปฏิเสธที่จะดูหมิ่น
พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงของพวกเขา พวกเขาได้สวดอ้อน
วอนต่อพระผู้เป็นเจ้าและเมื่อเผชิญหน้ากับจักรพรรดิที่
ทรงพิโรธและพลุ่งพล่าน พวกเขาได้ตอบอย่างกล้าหาญ
ทั้งที่ทราบว่าจะต้องตายแน่นอน: [ดาเนียล 3:17-18]
(Integrity, Brigham Young University Speech of
the Year, [Provo, 25 Feb.1964] p.18)

**(28-17) ดาเนียล 3:19-23 การโยนชักรัด เมฆาด
และเอเบตเนโกเข้าในเตาเผา**

ชักรัด เมฆัด และเอเบตเนโก ถูกโยนลงไปในเตาไฟ

การที่จะทำให้เตาเผา ร้อน “กว่าที่เคยเจ็ดเท่า” (ดา-

เนียล 3:19) อาจเป็นไปได้ว่าเป็นจำนวนของการพูดว่าเตา
เผาจะต้องทำให้ร้อนกว่าปกติมาก เพื่อให้มันเกิดความ
ร้อนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (See Clarke, Com-
mentary, 4:578) “ถ้าคนทั้งสามได้ถูกนำขึ้นสู่เตาเผา มัน
คงต้องมีปล่องอยู่ข้างบน ซึ่งจากที่นั่นเหยื่อเหล่านี้จะถูก
โยนลงไปนั้น เมื่อได้ถูกทำให้ร้อนในระดับปกติ เตา
เผา ก็ไม่เป็นอันตรายต่อผู้ที่ปฏิบัติงานรับใช้นี้ ทว่าในกรณี
นี้ความร้อนของไฟมากจนกว่าพวกผู้รับใช้จะชีวิตลงเพราะ
มัน” (C.F. Keil and F. Delitzsch, Commentary on
the Old Testament, 9:3:130)

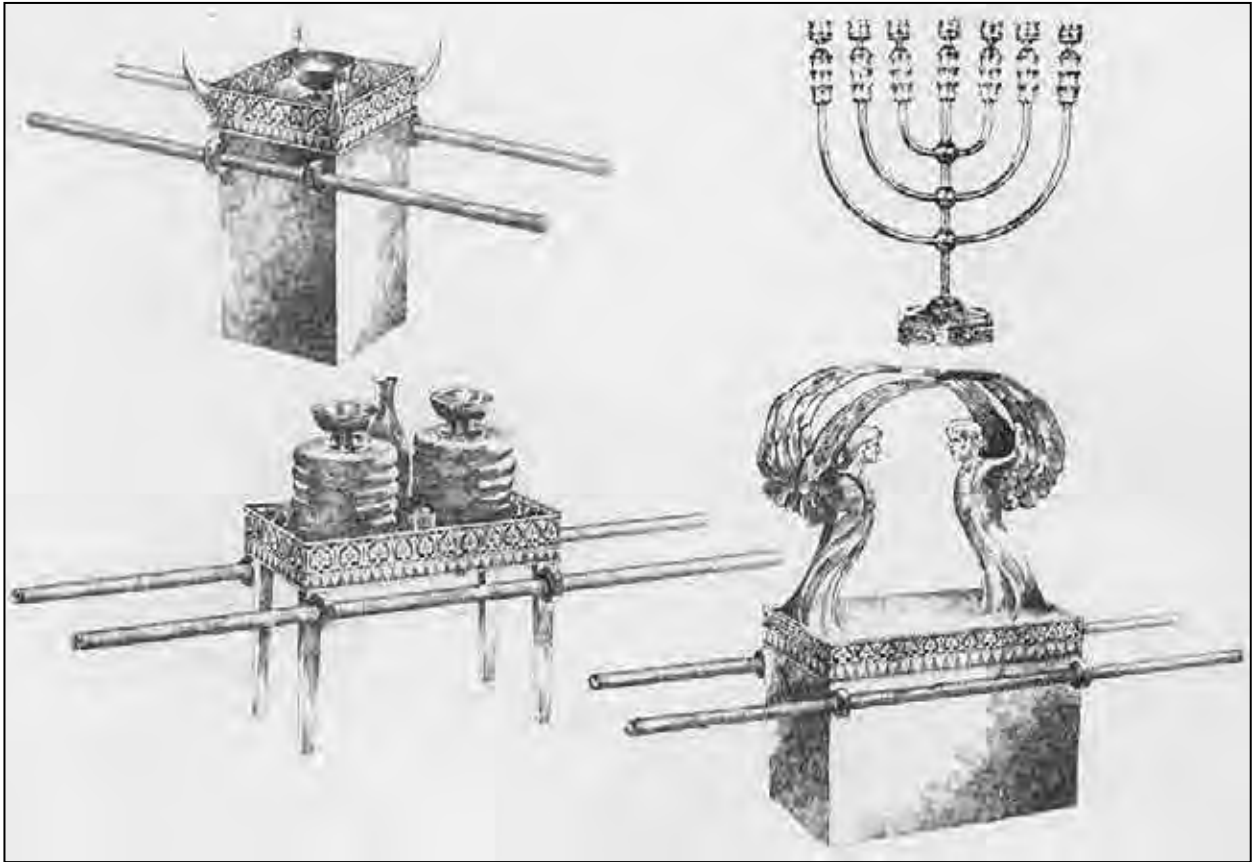
ดูเหมือนว่าพระราชาทรงเฝ้ามองเหตุการณ์ในเตาเผา
โดยผ่านช่องที่ส่วนล่างของมัน (See D.Guthrie and
J.A. Motyer, eds., ot The New Bible Commem-
tary, Revised p.692)

**(28-18) ดาเนียล 4:89 “วิญญาณของพระเจ้าผู้
บริสุทธิ์”**

การที่เนบูคัดเนสซาร์ทรงยอมรับความสามารถที่จะรับ
การเปิดเผยจากพระผู้เป็นเจ้าของดาเนียลเป็นที่กระจ่าง
ชัดจากเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแปลความหมายความ
ฝันของเนบูคัดเนสซาร์ในครั้งก่อนของดาเนียล (ดู ดา-
เนียล 2:46-47) ชนนอกศาสนาเชื่อว่า “การเปิดเผยถึงสิ่ง
ลึกลับเหนือธรรมชาติเป็นของเทพเจ้า และว่าบุคคลที่มี
พลังอำนาจนี้จะต้องมีวิญญาณของเทพเจ้า” (Keil and
Delitzsch, Commentary, 9:3:147) อย่างไรก็ตามพลัง
ทางวิญญาณของดาเนียลไม่จำเป็นต้องได้ทำให้เนบู-
คัดเนสซาร์ทรงเปลี่ยนใจจากความเชื่อในพระเจ้าหลาย
องค์ของพระองค์หรือจากความเชื่อของพระองค์ในบาอัล
เทพเจ้าสูงสุดของบาบิโลน โดยการยอมรับความสามารถ
ทางวิญญาณของดาเนียลเนบูคัดเนสซาร์มิได้ทรงยอมรับ
ว่าพระผู้เป็นเจ้าของชาวยิวคือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว
หรือพระผู้เป็นเจ้าสูงสุด

(28-19) ดาเนียล 4:19 เหตุใดดาเนียล “งงงัน”?

คำว่า “งงงัน” เป็นคำโบราณซึ่งหมายความว่า “งุนงง”
หรือ “เต็มไปด้วยความตื่นกลัวหรือตกประหม่า” ดา-
เนียลรู้สึกลำบากใจเพราะเขารู้ว่าเนื้อความของพระสุบิน
ของเนบูคัดเนสซาร์ไม่ดี เขารู้ว่าเขาจะต้องกล่าวคำพิ-

ภาชนะของพระวิหาร แท่นบูชาเครื่องหอม เชิงประตูปทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และที่บัพชนียูชา

พากษาแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่มาถึงเนบูกัดเนสซาร์ต่อพระองค์ เนบูกัดเนสซาร์ทรงสังเกตถึงความกังวลของดาเนียลและรู้ว่าดาเนียลรู้การคำแปลความหมายของมัน “พระองค์ได้ทรงถามเขาด้วยคำทักทายอันเป็นมิตรเพื่อให้เขาบอกพระองค์โดยไม่ต้องอำพราง ดาเนียลจึงได้แจ้งด้วยถ้อยคำอันแสดงออกถึงความห่วงใยต่อสวัสดิภาพของพระราชา ถ้อยคำที่ว่าให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เกิด มิได้หมายความว่ามันคือความฝัน คำพยากรณ์ดังเช่นที่ศัตรูของพระราชาปรารถนาให้มีอย่างใจแคบแต่หมายความว่า: ขอให้ความฝันของพระองค์และการแปลความมีแก่ศัตรูของพระองค์ ขอให้มันกลายเป็นจริงกับพวกเขาหรือเกี่ยวโยงถึงพวกเขา” (Keil and Delitzsch, Commentary, 9:3:154)

(28-20) ดาเนียล 4:27 “ความผาสุกของฝ่าพระบาทอาจจะยืนยาวไปอีกได้”

ดาเนียลได้แนะนำพระราชาให้ปฏิรูปชีวิตของพระองค์

ให้กลับใจจากบาปของพระองค์ และแสดงพระกรุณาไปยังขึ้นต่อผู้ยากไร้ความหมายโดยนัยของดาเนียลคือถ้าเนบูกัดเนสซาร์จะทำตามที่พระองค์ได้รับการแนะนำ พระองค์อาจได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า และรอดพ้นจากการลงโทษของพระเจ้าซึ่งหมายถึงการรักษาความรุ่งเรืองของชีวิตของพระองค์ไว้ ความกรุณาต่อผู้ยากไร้ได้ถูกกล่าวถึงเพื่อเป็นข้อกำหนดที่จะได้รับการอภัยจากบาปมันเป็นหนึ่งในหลักฐานอันจริงจังที่สุดของการกลับใจและการยอมรับต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า (เปรียบเทียบยาคอบ 1:27)

(28-21) ดาเนียล 4:34-37 “คำสรรเสริญของเนบูกัดเนสซาร์ที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า”

การที่เนบูกัดเนสซาร์สรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงกลับมีเหตุผลอีกชี้ว่าพระองค์ทรงยอมรับว่าประสบการณ์ของพระองค์เป็นการพิพากษาอันยุติธรรมต่อความหยิ่งจองหองของ

พระองค์ อย่างไรก็ตามมันไม่จำเป็นต้องตามมาที่ว่าประสบการณ์นี้ทำให้เกิดการกลับใจอย่างจริงจังของพระองค์หรือการเปลี่ยนใจสู่พระผู้เป็นเจ้าของดาเนียล แม้กระนั้นนับว่าน่าทึ่งมากที่ดาเนียลได้มีอิทธิพลมากมายดังที่ต่อบุตรผู้ซึ่งได้จมลึกอยู่ในการถือรูปเคารพและการเชื่อโซกลางแบบพวกนอกศาสนา

(28-22) ดาเนียล 5:1 กษัตริย์เบลซัสซาร์

นักวิชาการจำนวนมากสงสัยความเป็นจริงของข้อความที่ว่าเบลซัสซาร์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งของบาบิโลนเนื่องจาก “เบลซัสซาร์มิได้เคยปกครองในฐานะกษัตริย์ที่มีอำนาจแต่ผู้เดียวและมีได้เคยถูกกล่าวถึงในฐานะกษัตริย์ หรือซาร์ (sharru) ในคำจารึกรูปลิ่ม (คิวนิฟอร์ม) ยิ่งกว่านี้เป็นที่ยืนยันกันว่าไม่เคยมีหลักฐานแสดงว่าเบลซัสซาร์ได้เคยปกครองโดยอยู่บนบัลลังก์ในฐานะผู้ช่วยของเนบูไนดัสพระบิดาของพระองค์ ในการตอบข้อกล่าวหาเหล่านี้เราอาจให้ข้อสังเกตก่อนสิ่งอื่นว่าคำภาษาอารามิค มัลคา (malka) (“กษัตริย์”) ไม่จำเป็นต้องมีความหมายแฝงถึงพระราชากษัตริย์แต่ผู้เดียว (See R.D. Wilson, Studies in the Book of Daniel 1917, pp.83-95) ยิ่งกว่านี้เอกสารจากคิวนิฟอร์มฉบับหนึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเนบูไนดัสได้ทรงมอบฐานะกษัตริย์แก่เบลซัสซาร์...มีทางเป็นไปได้ดีกว่าการใช้อำนาจปกครองร่วมกันระหว่างเนบูไนดัสและเบลซัสซาร์โดยที่เบลซัสซาร์อยู่ในฐานะรอง อย่างไรก็ตามเขาคือบุคคลบนบัลลังก์ซึ่งอิสราเอลต้องติดต่อกับ อย่างไรก็ตามเขาถูกชี้ชัดว่าเป็นกษัตริย์ในหนังสือดาเนียล ยังไม่มีข้อคัดค้านที่เข้มแข็งสามารถยกมาต่อข้อข้อความนี้” (Guthrie and Motyer, New Bible Commentary, p. 694)

(28-23) ดาเนียล 5:3 การดื่มจากภาชนะของพระวิหาร

เมื่อพวกชาวบาบิโลนได้ลี้ภัยให้เยรูซาเล็มล่มลงพวกเขาได้ขนเอาทรัพย์สินในพระนิเวศน์ของพระเจ้าไป (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 24:13) ดังที่คิลและเดลิสให้ข้อสังเกตไว้ ระหว่างการเลี้ยงฉลองพวกชาวบาบิโลน “จะดื่มจากภาชนะศักดิ์สิทธิ์ของวิหารของพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลเพื่อถวายเกียรติ...แก่เหล่าพระเจ้านอกศาสนาของ

พวกเขาด้วยเพลงร้องสรรเสริญ ในการกระทำดังนี้พวกเขาได้เพียงจัดให้พระเยโฮวาห์อยู่ในระดับเดียวกับพระเจ้าของพวกเขา (Havernick) แต่ได้ยกพระเจ้าเหล่านี้เหนือจอมโยธาแห่งสวรรค์ดังที่ดาเนียล (ข้อ 23) ได้กล่าวหาพระราชากษัตริย์ของพระวิหารไปยังบาบิโลนและจัดวางมันไว้ในพระวิหารของบาอัล นับเป็นเครื่องหมายแห่งการพ่ายแพ้ของพระเจ้าผู้ซึ่งภาชนะเหล่านี้ได้ถูกอุทิศไว้แต่พระองค์...การใช้ภาชนะเหล่านี้สำหรับการดื่มเหล้าองุ่นในงานเลี้ยงเพื่อว่าเป็นการเฉลิมฉลองพระเจ้าเหล่านี้ว่ามีชัยเหนือพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลท่ามกลางการร้องเพลงในการสรรเสริญพระเจ้าเหล่านั้น” (Commentary, 9:3:180)

(28-24) ดาเนียล 5:6 วลีที่ว่า “พระเพลิงของพระองค์ก็อ่อนเปลี้ย” หมายความว่าอย่างไร

ความกลัวใหญ่หลวงที่มาสู่พระราชาก็ได้ถูกพรรณนาไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับมาตรฐานที่ได้รับการตรวจแก้ไขว่า “พระกรและพระบาทก็อ่อนเปลี้ยและพระชานุกก็กระทบกัน” (ดาเนียล 5:6)

(28-25) ดาเนียล 5:7 อุปราชตรีในราชอาณาจักร

คำภาษาฮีบรูที่ได้รับการแปลว่า “อุปราชตรี” หมายความว่าถึงหนึ่งในสาม (Guthrie and Motyer, New Bible Commentary, p. 694) สัญญาก็คือว่า ผู้แปลความของข้อเขียนได้จะถูกตั้งเป็นผู้มีอำนาจคนที่สามของอาณาจักรถัดจากเนบูไนดัสและเบลซัสซาร์เสียคลุมสีแดงสด (บางครั้งสีม่วง) และสร้อยคอทองคำที่กล่าวถึงในดาเนียล 5:7 เป็นสัญลักษณ์ของระดับชั้นที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงสวมใส่

(28-26) ดาเนียล 5:17 “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับฝ่าพระบาทเถิด”

บรรดาผู้ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะได้รับสติปัญญามากขึ้นมิใช่เพราะคุณสมบัติของเขาเองแต่เนื่องจากพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าซึ่งเขาได้รับสิทธิพิเศษที่จะใช้ พวกเขาคือผู้รับใช้ในพระหัตถ์ ของพระเจ้าเพื่อการเป็นพรแก่ผู้อื่นและทำพระประสงค์ของพระเจ้าให้เกิดผล ดาเนียลได้รู้ถึงสิ่งนี้

และรับความดีความชอบหรือแสวงหารางวัลของมนุษย์ สำหรับบทบาทของเขา ในฐานะเครื่องมือในพระหัตถ์ของ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

(28-27) ดาเนียล 5:25-29 การแปลความลายพระ- หัตถ์บนกำแพง

ลายพระหัตถ์บนกำแพงชี้ให้เห็นไม่แต่เพียงว่าอาณาจักรของบาบิโลนจะถูกโค่น แต่ชี้ถึงวิธีที่มันจะถูกโค่นด้วย “เมเน ‘คำนวน’ นั่นคือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงคำนวน... วาระแห่งราชอาณาจักรไว้แล้ว เทเคล ‘เซเคล’ ถูกใช้ทั้งในรูปของเหรียญเงินและการชั่งน้ำหนัก ชีวเบลซัสซาร์ ได้ถูกชั่งในตราชูและพบว่ายังขาดอยู่ เปเรส การแบ่งอาณาจักรของท่านจะถูกแบ่ง (peces) และถูกมอบให้พวกมีเดียและเปอร์เซีย (paras) คำว่าเปเรส ดูเหมือนได้ชี้ว่าพวกเปอร์เซียคือพวกที่มีอำนาจเหนือกว่าที่จะทำให้บาบิโลนล่มลงเมื่อดาเนียลได้อ่านข้อเขียนเขาได้อ่านและฟารลีน (ข้อ 25) แต่ในการแปลความหมายเขาได้ใช้คำว่าเปเรส (ข้อ 28) ...ดังนั้นเราได้เห็นการเล่นคำที่ความคิดอันเป็นพื้นฐานของการแบ่งแยกได้ถูกโยงไว้กับนามของผู้มีชัย” (Guthrie and Motyer, New Bible Commentary, p.694)

(28-28) ดาเนียล 5:29 เหตุใดดาเนียลได้รับมอบ รางวัลจากพระราชารเมื่อเขาได้พยากรณ์ถึงความพิ- นาศของพระราชาร?

แม้เบลซัสซาร์ไม่ทรงเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าของดาเนียลคือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่แท้จริงเพียงพระองค์เดียวเหมือนดังเช่นพวกชนนอกศาสนาคนอื่นๆ มันเป็นไปได้ว่าพระองค์เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและการเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระองค์ทรงรู้ถึงกิตติศัพท์ของดาเนียลและรู้ลึกประทับใจยิ่งเกี่ยวกับความสามารถของเขาในการแปลความหมายข้อเขียนบนกำแพงและดังนั้นจึงทรงประทานรางวัลแก่เขาอย่างมากมาย คีลและเดลิสแนะว่าเหตุผลที่เป็นไปได้ อีกอย่างหนึ่ง: “อาจเป็นไปได้ว่าเบลซัสซาร์เพียงแต่เชื่อการพิพากษาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ถูกกล่าวไว้ล่วงหน้าซึ่งอยู่ไกล ดังเช่นที่ได้เกิดขึ้นจริงๆ แล้วและบางที...พระองค์ทรงหวังว่าอาจทำให้พระพิโรธแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผ่อนคลายลง” โดยการประทานเกียรติแก่ดาเนียล (Keil and

Delitzsch, Commentary, 9:3:191)

(28-29) ดาเนียล 5:30 บาบิโลนถูกโค่นในคืนเดียว จริงๆหรือ?

บาบิโลนถูกล้อมด้วยกำแพงมหึมาซึ่งหนากว่า 30 เมตรและสูงกว่า 90 เมตร (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ G) การที่บุกทะลวงจะเจาะผ่านกำแพงดังกล่าวนี้แม้จะมีการปิดล้อมต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆ ทว่ามีได้มีสิ่งใดในบันทึกของดาเนียลที่กล่าวว่านครได้อยู่ภายใต้การปิดล้อมในเวลานั้น เป็นไปได้หรือที่นครและป้อมปราการแห่งเมืองบาบิโลนจะถูกยึดในเพียงราตรีเดียว

แหล่งทางประวัติศาสตร์อื่นนอกเหนือจากพระคัมภีร์ไบเบิลได้ชี้ว่านั่นเป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงๆและสนับสนุนบันทึกของดาเนียลอย่างแน่นหนา ฮีโรโดตัส นักประวัติศาสตร์ชาวกรีกโบราณได้บันทึกไว้ว่า “ไซรัสได้ทำให้พาลโคปัส (Pallacopas) ซึ่งเป็นคลองที่ไหลอยู่ทางตะวันตกของนครถูกระบายออกและระบายน้ำที่ล้นจากแม่น้ำยูเฟรติสไปยังทะเลสาบไนโตคริสเพื่อจะเปิดทางให้น้ำจากคลองไหล เข้าสู่มันได้ ซึ่งโดยวิธีนี้ทำให้น้ำในแม่น้ำงวดลงจนทหารของพระองค์สามารถยাত্রาตามท้องแม่น้ำเข้าสู่นครได้” (In Samuel Fallows, ed., The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary, See under “Babylon,” p. 207)

ดังนั้นพวกเปอร์เซียได้เดินทัพลอดใต้กำแพงมหึมานี้ แฮร์รี โทมัส แฟรงค์อธิบายถึงเหตุผลที่ว่าทำไมทั้งนครจึงได้ยอมแพ้อย่างง่ายดายเช่นนี้ “คำสั่งของไซรัสได้ไปถึงตัวเมืองล่วงหน้าก่อนพระองค์ จะไม่มีการแก้แค้นใดๆ การดำเนินชีวิตในเมืองจะได้รับการฟื้นคืนสภาพปกติเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เทพเจ้าต่างๆ ที่เนบูเนดัสทรงนำมาจากนครหัวเมืองได้รับการตัดเทียมกันจะได้รับการฟื้นฟูฐานะโดยทันทีก่อนอื่นจะไม่มีการทำให้ประชาชนพลเมืองตื่นตระหนกใดๆ ที่จริงแล้วไซรัสได้ตั้งพระทัยที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายบางอย่างของเนบูเนดัสที่ได้ทำให้พระองค์เป็นที่ไม่พอใจของราษฎรของพระองค์ เราคงสามารถจินตนาการถึงการต้อนรับที่ไซรัสได้รับเมื่อพระองค์ได้เสด็จเข้าสู่นครหลังจากที่มันได้ถูกยึดประมาณสองสามอาทิตย์ พระองค์มิใช่ผู้พิชิตแต่ทรงเป็นผู้ปลด

ปล่อย และโดยมิได้แต่งตั้งชนต่างชาติให้ปกครองเหนือผู้คนเหล่านี้ ไซรัสได้ทรงเข้ารับบัพบาทของเมอร์ดัก ประมุขเทพเจ้าแห่งบาบิโลนในการฉลองปีใหม่อันแล้วก็ประกาศถึงสิทธิของพระองค์และทายาทที่จะปกครองจักรวรรดิบาบิโลนโดยการมอบหมายของสวรรค์” (Discovering the Biblical World, p. 140)

(28-30) ดาเนียล 6:1-3 พวกมีเดียและเปอร์เซียได้ยอมรับการแต่งตั้งที่เบลชัสซาร์ได้ประทานแก่ดาเนียลในช่วงสุดท้ายแห่งรัชสมัยของพระองค์หรือไม่?

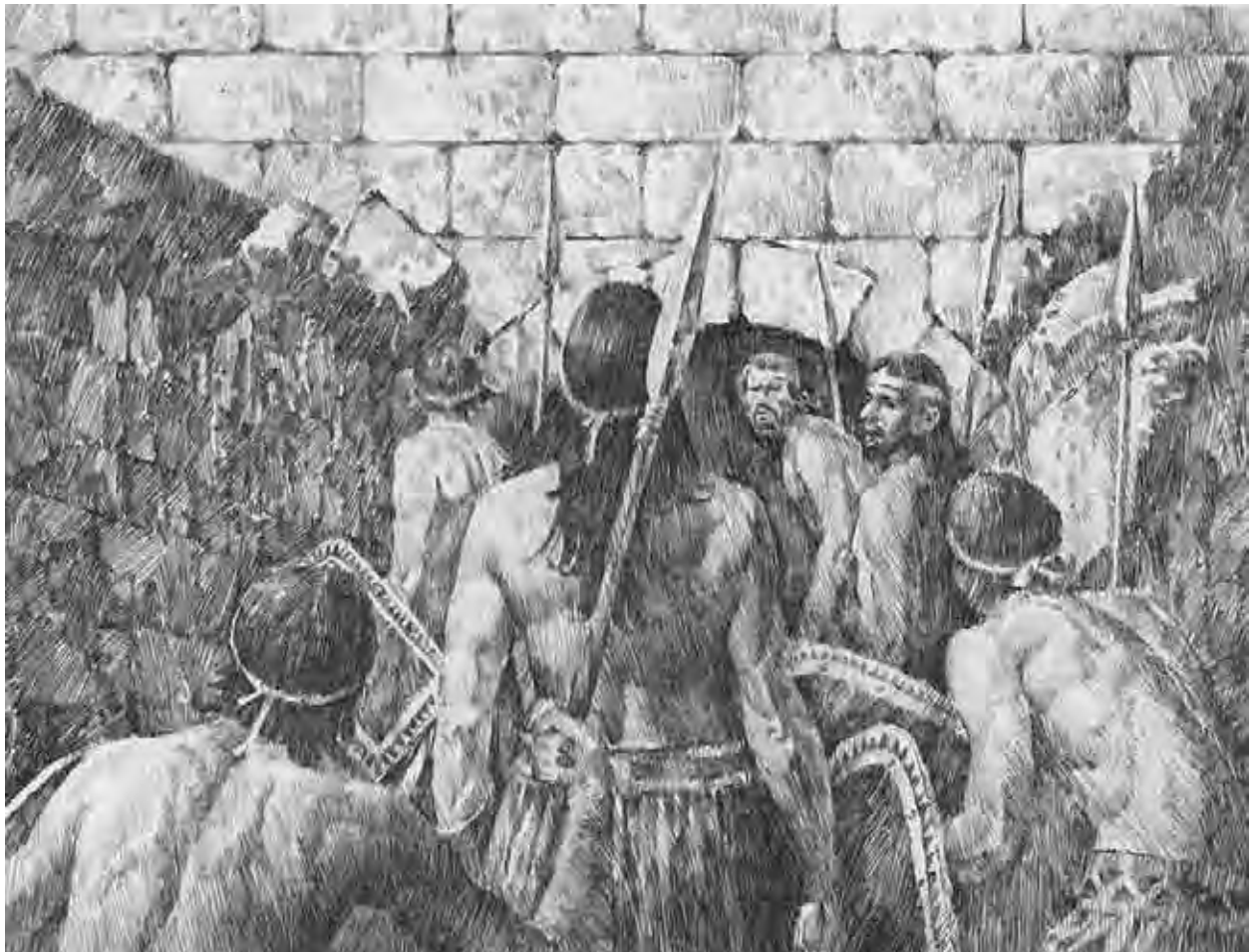
คิลและเดลิสได้วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า: “ผู้สืบทอดตำแหน่ง [ต่อจากเบลชัสซาร์] คงจะโน้มเข้าสู่การยอมรับนี้ต่อ [การแต่งตั้งของดาเนียล] โดยการคิดใคร่ครวญว่า โดยการแปลความหมายของดาเนียลที่มีต่อข้อเขียนลึกลับจากพระผู้เป็นเจ้า การทำให้เบลชัสซาร์สิ้นพระชนม์ดูเหมือนจะได้รับการรับรองที่สูงขึ้นโดยการเสนอตัวของมันเองที่ว่าถ้ามันเป็นสิ่งที่ได้ถูกกำหนดไว้ในการ

ปรึกษากับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งจากสิ่งนี้ผู้สืบทอดตำแหน่งจะใช้อ้างต่อประชาชนว่าการชิงบัลลังก์ของเขานั้นได้ถูกทำโดยชอบด้วยกฎหมายการใคร่ครวญดังที่นี้อาจทำให้เขายืนยันการเข้าสู่ตำแหน่งของดาเนียลที่เบลชัสซาร์ได้ยกเขาสืบไว้” (Commentary, 9:3:190-91)

แม้สิ่งที่กล่าวไว้ข้างบนนี้อาจจริงความสามารถอันยิ่งใหญ่ของดาเนียลไม่ควรถูกละเลย ผู้ปกครองที่มีปัญญาจะยอมรับและใช้งานคนที่อยู่ในสถานะเช่นดังดาเนียล

(28-31) ดาเนียล 6:10 การตอบสนองของดาเนียลต่อโครงการนอกศาสนา

บรรดาผู้ที่ชอบธรรมไม่เกรงกลัวมนุษย์ ความปรารถนาแต่เพียงอย่างเดียวของพวกเขาคือการรับใช้และถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า ด้วยศรัทธาอย่างเดียวกันกับที่พี่น้องชายของเขาซัดรัก เมเซค อาเบเดนเนโกได้แสดงไว้โดยการปฏิเสธที่จะก้มศีรษะให้แก่รูปเคารพ ดาเนียลได้ปฏิเสธที่จะทำตามโครงการอันน่าชิงซึ่งกล่าวโทษการร้องขอ

ไซรัส เปลี่ยนเส้นทางเดินของน้ำและพาอาหารเดินทัพใต้กำแพงบาบิโลน

ต่อพระเจ้าใดๆ นอกจากพระราชกฏอันไม่ถูกต้องตามอำนาจของพวกมีเดียและเปอร์เซียนี้คงได้ทำให้มนุษย์ทุกคนรู้สึกพรั่นใจ แต่ดาเนียลผู้เต็มไปด้วยศรัทธาไม่หวั่นไหวได้มีข้อสงสัยบ้างหรือไม่ว่าเขาควรทำอะไร เขาสามารถที่จะรักษาชีวิตของเขาไว้โดยการละทิ้งการสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่ของเขา จะทำอะไร บุรุษแห่งความสุจริตจะไม่ล้มเหลวลง ดาเนียลคือดวงวิญญาณแห่งความซื่อสัตย์ (Kimball, Integrity, page 17)

(28-32) ดาเนียล 6:10 เหตุใดดาเนียลได้สวดอ้อนวอนวันละสามครั้งโดยหันหน้าสู่เยรูซาเล็ม?

ในการสวดเพื่ออุทิศพระวิหารเยรูซาเล็มของพระองค์ โสโลมอนทรงกล่าวถึงผู้คน “ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้และตรงต่อพระนิเวศน์ ซึ่งข้าพระองค์ได้ทรงสร้างสำหรับพระนามของพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:44) ครั้งหนึ่งศาสตราจารย์ สมิธให้คำปรึกษาแก่เหล่าอัศวกรลึกลับสองว่า “จงทำให้ตัวท่านคุ้นเคยกับบรรดาผู้ที่เหมือนดาเนียลที่ได้สวดอ้อนวอนวันละสามครั้งโดยหันหน้าสู่นิเวศน์แห่งพระเจ้า” (History of the church, 3:391) และประธานวิลฟอร์ด วัตต์ดาร์ฟ ในคำสวดอ้อนวอนอุทิศพระวิหารซอลท์เลค ได้กล่าวว่า “พระบิดาบนสวรรค์เมื่อผู้คนของพระองค์มิได้มีโอกาสที่จะเข้าสู่นิเวศน์อันศักดิ์สิทธิ์นี้เพื่อถวายคำวิงวอนของพวกเราแด่พระองค์ และพวกเขาถูกกีดกันและอยู่ในความยากลำบากถูกล้อมรอบด้วยความยากลำบากหรือซัดสาดด้วยการล่อลวง และจะหันหน้าสู่นิเวศน์อันศักดิ์สิทธิ์นี้แห่งพระองค์ และทูลของพระองค์เพื่อการปลดปล่อยเพื่อการช่วยเหลือ เพื่อพลังอำนาจของพระองค์ที่จะได้ถูกขยายออกเพื่อพวกเขา เราร้องขอพระองค์ทรงทอดพระเนตรลงมาจากที่พำนักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในพระกรุณาและความเมตตาอันอ่อนน้อมต่อพวกเขา และทรงฟังเสียงร้องของพวกเรา” (James E. Talmage, The House of the Lord, p.142)

ศาสตราจารย์นี้ได้แนะนำว่าทิศทางที่บุคคลหันหน้าไปสู่เมื่อเขาสวดอ้อนวอนจะมีความสำคัญในแบบปาฏิหาริย์อย่างไร ทว่ามันเป็นความรู้สึกเกี่ยวกับการหันหน้าพบกันทางวิญญาณ การหันหน้าสู่พระวิหารซึ่งเป็นตัว-

แทนฝ่ายโลกของนิเวศน์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งบุคคลหันใจของเขาสู่พระเจ้าและพันธสัญญาที่ได้ทำไว้ในพระวิหารเพื่อจะเป็นเหมือนพระองค์ยิ่งขึ้น ประธานวัตต์ดาร์ฟได้อธิบายถึงจุดนี้เมื่อเขาได้กล่าวต่อไปว่า: “หรือเมื่อลูกหลานแห่งผู้คนของพระองค์ในเวลาที่จะมาถึงจะได้ถูกแยกออกไปไม่ว่าโดยผ่านวิถีทางทางใดจากสถานที่นี้ และหัวใจของพวกเขาจะหันด้วยความระลึกถึงต่อสัญญาของพระองค์สู่พระวิหารศักดิ์สิทธิ์นี้ และพวกเขาจะร้องขอต่อพระองค์จากความลี้ลับแห่งการทนทุกข์และความเสียหายของพวกเขาเพื่อทรงยื่นการบรรเทาและการปลดปล่อยสู่พวกเขา เราทูลขออย่างถ่อมใจต่อพระองค์ ขอทรงหันพระกรุณาของพระองค์สู่พวกเรา ทรงฟังเสียงร้องของพวกเรา และทรงประทานพรที่พวกเราทูลขอแก่พวกเรา” (Talmage, House of the Lord, p.142 chapter 6, 5th paragraph from the end)

(28-33) ดาเนียล 6:24 ผู้ที่ได้กล่าวหาดาเนียลถูกโยนเข้าในถ้ำสิงห์

บางคนได้โจมตีความโหดร้ายของการกล่าวโทษหญิงและเด็กด้วย อย่างไรก็ตามสำหรับษัตริย์ที่มีอำนาจโดยสมบูรณ์มันดูเหมือนเป็นสิ่งที่มีเหตุผลสมควรแก่การกระทำเนื่องจากอาจมีการก่อการไม่สงบจากตระกูลเหล่านี้ในอนาคต บทเรียนจะต้องรุนแรงเพียงพอที่จะเตือนคนอื่น ๆ ซึ่งอาจมีความริษยาต่อผู้ซึ่งเป็นที่โปรดปรานและเป็นผู้รับใช้ที่มีค่ามากที่สุดของกษัตริย์สำหรับกษัตริย์ เช่นเดียวกับรัฐบาลมากมายอื่นๆ จะมีความมั่นคงก็เพียงแต่เมื่อพวกเขาได้มีความตั้งใจจริงที่จะบดขยี้ผู้ทรยศและผู้ก่อการให้หมด เป็นไปได้ที่กษัตริย์จะรู้สึกว่ามีวิธีอื่นจะเป็นเหตุให้พระองค์ทรงสูญเสียอำนาจเด็ดขาดของพระองค์ไปจนสิ้นในที่สุด

(28-34) ดาเนียล 6:28 ดาเนียลจึงเจริญขึ้น

“เขาได้รับใช้กษัตริย์ห้าพระองค์เนบูคัดเนสซาร์ อีวิล-เมโรดัก เบลซัสซาร์ ดาริอัล และไซรัส มีข้าราชการสำนักไม่กี่คนนักที่ได้ดำรงตำแหน่งยาวนานเช่นนี้รับใช้ผู้เป็นนายมากมายโดยมิได้ยกยอผู้ใด ประสบความสำเร็จอย่างที่สุดในงานจัดการเพื่อส่วนรวมเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อรัฐที่พวกเขาทำงานให้ หรือได้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าผู้

เป็นเจ้ามากกว่านี้ หรือได้ละทิ้งตัวอย่างดังกล่าวมานี้ไว้เพื่อลูกหลาน” (Clarke Commentary, 4:590)

(28-35) ดาเนียล 7:1-28 สัตว์ต่างๆที่ดาเนียลได้แลเห็นเป็นตัวแทนของอะไร

บทที่ 7 ได้ให้ภาพอันเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์เหมือนกับบทที่ 2 จะได้มีจักรวรรดิสี่แห่งตามลำดับและแล้วอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะได้รับการสถาปนาขึ้นอย่างไรก็ตามบทที่ 7 ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับการสถาปนาในแง่ศาสนาของอาณาจักรมากกว่าในขณะที่บทที่ 2 กล่าวถึงแง่การเมืองของอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามากกว่า

ศาสตราจารย์ สมิธได้สอนสิ่งต่อไปนี้เกี่ยวกับภาพนิมิตเกี่ยวกับแห่งสัตว์ต่างๆ ของดาเนียล “ฉะนั้นท่านจะเห็นว่าสัตว์ต่างๆ นี้ได้ถูกกล่าวถึงเพื่อเป็นตัวแทนอาณาจักรต่างๆ ของโลกบรรดาผู้พำนักอาศัยในที่เหล่านั้นมีบุคลิกคล้ายสัตว์และน่าขง พวกเขาคือสัตว์เลวร้าย กินเลือดกินเนื้อ และอำมหิตในอารมณ์ของพวกเขา สิ่งทมิฬ เสือดาวและสัตว์ลึบเขา เป็นตัวแทนของอาณาจักรแห่งโลก ดาเนียลกล่าว...

“...บรรดาศาสดามีได้ประกาศว่าพวกเขาได้แลเห็นสัตว์หนึ่งตัวหรือหลายตัว ทว่าพวกเขาได้เห็นฉายาหรือรูปแบบของสัตว์ตัวหนึ่ง ดาเนียลมิได้แลเห็นหมีหรือสิงห์จริงๆ แต่เห็นฉายาหรือรูปแบบของสัตว์เหล่านั้นการแปลควรให้คำว่า ฉายา แทนคำว่าสัตว์ในทุกแห่งที่สัตว์ได้ถูกกล่าวถึงไว้โดยศาสดา เมื่อบรรดาศาสดาได้กล่าวถึงการแลเห็นสัตว์ในภาพนิมิตของพวกเขา พวกเขาหมายถึงว่า ได้แลเห็นฉายา สัตว์เหล่านี้คือรูปแบบที่เป็นตัวแทนของบางสิ่ง ในขณะที่เดียวกันพวกเขาได้รับการแปลความว่า ฉายาหรือรูปแบบเหล่านั้นได้รับการออกแบบไว้เพื่อเป็นตัวแทน” (Teachings of the Prophet Joseph Smith, pp. 289-291 Section 6, subheading 7, subheading 9, paragraph 1)

(28-36) ดาเนียล 7:2-8 เราจำต้องเข้าใจภาพลักษณ์แห่งการพยากรณ์ทั้งหมดที่ได้ถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์หรือเปล่า?

ดู ข้อความที่โจเซฟ สมิธยกมาไว้ในบันทึกและข้อคิด

เห็นสำหรับเอเสเคียล 1:15-21

(28-37) ดาเนียล 7:4-8 สัตว์ทั้งสี่มีความเกี่ยวโยงอย่างไรกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์?

ดังที่กล่าวถึงในดาเนียล 7:17 สัตว์ทั้งสี่เป็นตัวแทนของ “กษัตริย์ทั้งสี่[หรืออาณาจักรทั้งสี่] ซึ่งจะปรากฏขึ้นจากแผ่นดินโลก” สัตว์ตัวแรกซึ่งเหมือนกับสิงห์พร้อมด้วยปีกของนกอินทรีเป็นตัวแทนของอาณาจักรบาบิโลนภายใต้เนบูคัดเนสซาร์ ทั้งสิงห์และอินทรีเป็นจำพวกสัตว์ในประเภทของม้าน เตียรแห่งทองคำในฝันของบทที่ 2 สามารถเปรียบเทียบได้ในทำนองเดียวกันนี้สถานะที่ทองคำเป็นอยู่ในหมู่ของโลหะและศิระในหมู่ของอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย ก็คือสถานะของสิงห์ในหมู่มสัตว์ และอินทรีในหมู่วิวีด” (Keil and Delitzsch, Commentary, 9:3, 223) การถอนขน (ดู ดาเนียล 7:4) ดูเหมือนเป็นตัวแทนของการลดทอนพลังที่จะบินหรือพลังอำนาจที่จะครอบครองและมีชัย การเปลี่ยนแปลงที่เข้าสู่หัวใจของมนุษย์คนหนึ่งเป็นการอ้างถึงผลอันเป็นธรรมชาติของความรู้สึกถึงความไม่เป็นมนุษย์หลังความบ้าคลั่งของเนบูคัดเนสซาร์อย่างแน่ชัด (ดู ดาเนียล 4:34-37)

สัตว์ตัวที่สอง (ดู ดาเนียล 7:2) เป็นตัวแทนของจักรวรรดิมิเดีย-เปอร์เซียดังที่อกและแขนที่เป็นเงินของรูปปฏิมากรในบทที่ 2 ผู้คนในตะวันออกกลางถือว่าหมีเป็นสัตว์ที่แข็งแรงมากที่สุดรองจากสิงห์ การยกตัวขึ้นข้างหนึ่งเป็นตัวแทนของการยกขาหน้าขึ้นของหมีเพื่อ (ยืนบนขาหลัง) เหมือนเมื่อมันไล่ตามเหยื่อ “หมีแห่งมิเดีย-เปอร์เซียดังกล่าวนี้มีสองข้าง: ข้างหนึ่งคือพวกมิเดียได้หยุดพักหลังการพยายามที่จะสถาปนาอาณาจักรโลก แต่อีกข้างหนึ่ง ข้างเปอร์เซียได้ยกตัวมันขึ้นและไม่เพียงแต่จะสูงกว่าข้างแรกแต่ได้ถูกเตรียมไว้เพื่อความพินาศครั้งใหม่ด้วย” (Keil and Delitzsch, Commentary, 9:3:225) ซี่โครงที่ได้ถูกคาบไว้ระหว่างฟันของหมีและการกลืนกินเนื้อ “ให้มากมาย” (ดาเนียล 7:5) ของมันแสดงถึงความโหดร้ายซึ่งการครอบครองของมันจะทำให้เกิดขึ้น

อาณาจักรที่สามตรงกับอาณาจักรของกรีกแห่งอเล็กซานเดอร์มหาราช ปีกแสดงถึงพลังอำนาจที่จะเคลื่อนที่และการขยายตัวของอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ ศิระแสดงถึง

อำนาจในการปกครองหรือที่ตั้งของรัฐบาล อาณาจักรของชาวกรีกได้ขยายตัวอย่างใหญ่หลวงภายใต้ต่อเล็กซานเดอร์ และมีพลังอำนาจอย่างมากเหนือแผ่นดินโลก

สัตว์ตัวที่สี่นี้ได้ถูกเปรียบให้เหมือนสัตว์ อย่างไรก็ตามมันแข็งแรงและน่าเกรงขามยิ่งนักและได้หักอาณาจักรที่เหลืออยู่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ มันเป็นตัวแทนของจักรวรรดิโรมันและพลังแห่งความเลวร้ายซึ่งได้ถูกแสดงให้เห็นปรากฏผ่านจักรวรรดินี้ เขาทั้งสิบคืออาณาจักรต่างๆซึ่งจักรวรรดิโรมันได้ถูกแบ่งแยกออกในภายหลัง อาณาจักรเหล่านี้คล้ายตั้งนิ้วทั้งสิบของรูปปฏิมากรอันยิ่งใหญ่ที่ได้ถูกพรรณนาถึงในดาเนียล 2 (ดู ดาเนียล 7:23-24 ด้วย)

แม้ว่าสัตว์แต่ละตัวเหล่านี้อาจได้ถูกกล่าวว่าเป็นตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายโลก การเป็นตัวแทนอาจมิได้เป็นเพียงเกี่ยวกับการครอบครองทางการเมืองของมันเท่านั้น แต่เกี่ยวกับความชั่วร้ายที่การปกครองของมันได้คำนวณและทำให้แทรกซึมไปทั่วโลกด้วย อีกทั้งภาพนิมิตนี้ไม่ควรคิดแต่เพียงว่าเป็นเรื่องทางการเมืองทั้งหมดอย่างเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาพของ “เขาเล็ก” ข้อ 8 สัญลักษณ์นี้ไม่สามารถถูกชี้ว่าเป็นบุคคลหรืออาณาจักรแห่งโลกโดยเฉพาะใดๆ แต่ดูเหมือนจะคล้ายกับ “สัตว์ที่ขึ้นจากทะเล” ซึ่งยอห์นได้เห็น (วิวรณ์ 13:1) ซึ่งได้ “ทำสงครามกับธรรมิกชน” ด้วย (วิวรณ์ 13:7) เช่นเดียวกับรูปแบบนี้ (ดังที่รูปแบบนี้ได้กระทำ) (ดู ดาเนียล 7:21-22, 25) เขาเล็กเป็นตัวแทนของพลังอำนาจที่ต่อต้านพระคริสต์ซึ่งจะได้รับการยกขึ้นภายหลังสมัยของจักรวรรดิโรมันและมันจะแตกต่างจากอาณาจักรทั้งสิบที่ได้ถูกกล่าวถึงหลังจากอาณาจักรโรมัน ดาเนียลกล่าวว่าเขาเหล่านี้จะมีพลังอำนาจที่จะทำสงครามกับและขัดขวางสิทธิชนจนถึงวาระแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ (ดู ดาเนียล 7:20-27)

เกี่ยวกับพลังชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้และสัตว์จากที่ซึ่งมันได้พุ่งขึ้นมา ซีดเนีย บี. สเปนเซอร์ได้กล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าช่วยแนะนำสัตว์ตัวสุดท้ายที่ดาเนียลได้เห็นซึ่งน่ากลัวมากและมีปากพูดเรื่องยิ่งใหญ่ (7:7, 8) มิใช่สิ่งอื่นใดอีกนอกจากศาสนาจักรอันยิ่งใหญ่และน่าชิงชังแห่งพระคัมภีร์สมัยใหม่ของเรา ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายความคิดเห็นนี้ได้กระจำง จงระลึกว่าดาเนียลได้เป็น ‘สัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ’ (7:11)

ในการเปิดเผยที่ประทานแก่ศาสดาโจเซฟ สมิทเกี่ยวกับพลังแห่งการทำลายที่จะถูกปล่อยออกมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สอง พระเจ้าทรงอธิบาย: [ค.พ. 88:94]

“ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพลังอำนาจชั่วร้ายนี้เป็นสิ่งเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในภาคที่ 29 ของพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาและเอเสเคียลผู้เป็นศาสดาได้ให้ประจักษ์พยานไว้: [ดู ค.พ. 29:21; เปรียบเทียบกับเอเสเคียล 38:14-23]

“พระคัมภีร์มอรมอนกล่าวถึงพลังอำนาจชั่วร้ายในโลกที่จะบรรลุถึงความพิเนาศไว้อย่างยืดยาวด้วย ของงสังเกตถ้อยคำสองสามข้อของนี้ไฟ: [1 นี้ไฟ 22:13-18]

“ขอให้ข้าพเจ้าย้ำว่าแม่ ‘ศาสนาจักรที่ชั่วร้ายและน่าชิงชัง’ ได้ถูกชี้ตัวอย่างถูกต้องว่าเป็นพลังอำนาจที่สัตว์อันทรงอำนาจของดาเนียลเป็นตัวแทนอยู่ ในเวลานี้เราไม่สามารถเข้าใจการแผ่ขยายของมันหรือสมัยแห่งการครอบครองที่มันจะมีก่อนการพิพากษาของมันอย่างเต็มที่” (The Voice of Israel’s Prophets pp. 260-61)

(28-38) ดาเนียล 7:9-14 ดาเนียลได้เห็นแอดัม หรือ “ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ” และอีกทั้งเห็นพระคริสต์ซึ่งทรงเข้าสู่ตำแหน่งอันชอบธรรมในฐานะกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

ภาพนิมิตของดาเนียลดำเนินต่อไปจนเขาเห็น “หลายบัลลังก์...มาตั้งไว้” (ดาเนียล 7:9) นั่นคือจนเมื่อรัฐบาลฝ่ายโลกสูญเสียการครอบครองของมัน (ดู ข้อ 12, 14, 18, 27) “ครั้นแล้วเขาได้เห็นการสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์โดยมีพระคริสต์ทรงเป็นผู้นำอาณาจักรนี้จะปกครองผู้คน ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย” ตลอดกาลนาน (ข้อ 14) การเปิดเผยในยุคนสุดท้ายสอนว่าในท้ายที่สุดอาณาจักรฝ่ายโลกทั้งสิ้นจะสิ้นสุดลงเพื่อเตรียมสำหรับลิโยนแห่งมิลเลนเนียม (ดู ค.พ. 87:6) ผลดังนั้นดูเหมือนเป็นสิ่งที่ดาเนียลได้เห็น

ในคำปราศรัยต่ออัครสาวกทั้งสิบสอง ศาสดาโจเซฟ สมิทได้อธิบายถึงนามผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ: “ดาเนียลกล่าวถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิในบทที่ 7 ของเขา เขาหมายถึงผู้ที่มีอายุมากที่สุด ปีตุของเราแอดัมหรือ

ไมเคิล เขาจะเรียกบรรดาลูกหลานของเขามาด้วยกัน และจัดการประชุมกับพวกเขา เพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับ

การเสด็จมาของบุตรแห่งมนุษย์ เขา (แอดัม) คือปีศาจของครอบครัวมนุษย์ และควบคุมอยู่เหนือวิญญาณของมนุษย์ทั้งปวง และทุกคนที่มีบุญแจต้อยยืนอยู่ต่อหน้าเขาในสภาพประชุมที่ยิ่งใหญ่นี้การนี้อาจเกิดขึ้นก่อนที่พวกเราบางคนจะออกจากสถานะแห่งการกระทำไป บุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่ต่อหน้าเขาและพวกเขาจะมอบบรมิภาพและการครอบครองแด่พระองค์ แอดัมได้มอบความเป็นผู้พิทักษ์ของเขาแด่พระคริสต์ซึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พระองค์ผู้ซึ่งทรงถือกุญแจแห่งเอกราชตำแหน่งของเขาในฐานะหัวหน้าแห่งครอบครัวมนุษย์” (Teachings, p. 157)

(28-39) ดาเนียล 7:13-14 อะไรจะเกิดขึ้นที่การรวมกันอันยิ่งใหญ่แห่งแอดัม ออนได อามัน?

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้อธิบายถึงคำสอนของดาเนียลเกี่ยวกับการรวมเหล่าฐานะบุโรหิตอันยิ่งใหญ่ซึ่งจะถูกจัดขึ้นที่แอดัม-ออนได-อามัน: “ดาเนียลได้พูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว จะมีการรวมกันอันยิ่งใหญ่ในหุบเขา แอดัม-ออนได-อามันจะมีการประชุมสภาอันยิ่งใหญ่ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิซึ่งคือแอดัมจะนั่งอยู่ด้วย การพิพากษาซึ่งมีใช้การพิพากษาครั้งสุดท้ายจะมีขึ้นโดยที่ผู้ชอบธรรมที่ได้ถือกุญแจจะทำการรายงานและส่งมอบกุญแจและการปฏิบัติศาสนกิจของพวกเขา พระคริสต์จะเสด็จมาและแอดัมจะถวายรายงานของเขา, ในสภาพประชุมนี้พระคริสต์จะทรงถูกรับและยอมรับว่าเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยสิทธิแห่งแผ่นดินโลก ชาตานจะถูกแทนที่ ต่อจากเหตุการณ์นี้รัฐบาลทุกแห่งในโลก, รวมทั้งสหรัฐ, จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลของพระเจ้าเป็นเจ้าครั้นแล้วการปกครองอันชอบธรรมจะถูกสถาปนาขึ้น แผ่นดินโลกจะถูกชำระให้สะอาด ผู้ชั่วร้ายจะถูกทำลายและสมัยการปกครองแห่งสันติจะเริ่มขึ้น” (Doctrines of Salvation, 3:13-14 chapter 1 subheading 18, paragraph 1 see also D&C. 78: 15-16; 107:53-57;116; Smith Teachings, pp.122, section 3, subheading 6, 158 section 4, subheading 11)

แอดัม-ออมใน-อามัน ในมิชซูรี

(28-40) ดาเนียล 7:14 สิทธิชนกำลังเตรียมอาณาจักรซึ่งพระคริสต์จะทรงปกครอง

ในการเล่าถึงประสบการณ์ส่วนตัวอย่างหนึ่ง เอ็ลเดอร์ เลอแกรนด์ ริชาร์ดสอนถึงความสำคัญของงานที่สิทธิชนกำลังทำในสมัยการประทานนี้ และความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องของมันกับการปกครองของพระคริสต์ที่จะมาถึงแผ่นดินโลกในที่สุด:

“เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นประธานของคณะเผยแผ่รัฐตอนใต้แห่งสเตตฟายใต้ ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งของเราได้สอนเกี่ยวกับความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ในการประชุมครั้งหนึ่ง ซึ่งมีผู้สนใจหลายคน และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่ประตูเพื่อทักทายพวกเขาขณะที่พวกเขาเดินออกไป ชายคนหนึ่งได้เข้ามาแนะนำตัวเองว่าเขาเป็นธรรมมาจารย์และเขากล่าวว่า “คุณคงไม่ได้หมายความว่าที่จะบอกเราแน่ครั้นว่าศาสนาจักรมอรมอนคืออาณาจักรแห่งนั้น?”

“และข้าพเจ้าพูดว่า “ครับ เราหมายถึงอย่างนั้น?”

“และเขากล่าวว่า ‘เป็นไปไม่ได้หรอก’ (มันไม่สามารถเป็นไปได้)”

“ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ทำไมเป็นไปไม่ได้’ (จะไม่สามารถเป็นไปได้)”

“เขากล่าวว่า ‘คุณไม่สามารถจะมีอาณาจักรโดยปราศจากกษัตริย์ และคุณไม่มีกษัตริย์ดังนั้นคุณจึงไม่มีอาณาจักร’

“ข้าพเจ้าตอบว่า ‘เพื่อนที่รัก คุณยังไม่ได้อ่านต่อ คุณเพียงแต่อ่านบทที่ 7 ของหนังสือดาเนียล ดาเนียลได้เห็นคนอื่นๆ หนึ่ง เหมือนดังบุตรมนุษย์เสด็จมาจากเมฆบน

ฟ้าสวรรค์ ราชอาณาจักร คักดีศรี กับ “ราชอาณาจักรนามามอบไว้กับท่านเพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน” (ดาเนียล 7:14)

“ข้าพเจ้ากล่าวต่อไปว่า “เพื่อนที่รักบอกผมหน่อยว่า ราชอาณาจักรจะถูกมอบให้พระองค์ได้อย่างไร เมื่อพระองค์เสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ถ้ามิได้มีอาณาจักรเตรียมไว้เพื่อพระองค์ นี่คือนี่สิ่งที่พวกเราลึทธิชนยุคสุดท้ายกำลังทำกัน” (In Conference Report, Oct. 1975, pp. 76-77; or *Ensign*, Nov.1975, p.51)

(28-41) ดาเนียล 7:18,22,27 ลึทธิชนจะครอบครองอาณาจักร

ดาเนียลได้สอนไว้อย่างชัดเจนว่าลึทธิชนจะครอบครองอาณาจักรหลังจากที่พระเจ้าได้เสด็จกลับมาเพื่อรับตำแหน่งอันเป็นลึทธิแห่งพระองค์ที่ศีรษะของอาณาจักร อย่างไรก็ตามมันจำเป็นสำหรับลึทธิชนที่จะต้องเตรียมตัวเพื่อครอบครองอาณาจักรนี้

เอลเดอร์ดาเนียล เอช. เวลล์ชี้ว่าลึทธิชนต้องทำสิ่งใดเพื่อที่จะรับอาณาจักรนั้น: “บ่อยครั้งข้าพเจ้าได้รับคำถามที่ว่า ‘เมื่อไรอาณาจักรจะถูกประทานให้อยู่ในมือของลึทธิชนของพระเจ้าสูงสุด’ และข้าพเจ้าได้ตอบในทำนองนี้เสมอว่า: โดยทันทีที่พระเจ้าทรงพบว่าพระองค์ทรงมีผู้คนบนแผ่นดินโลกซึ่งจะเชิดชูและคำจูนอาณาจักรนี้ผู้ซึ่งจะถูกพบว่าสามารถที่จะบำรุงรักษาผลประโยชน์ของมันและการขยายอิทธิพลของมันบนแผ่นดินโลกนี้ เมื่อพระองค์พบว่าพระองค์ทรงมีผู้คนที่ดั่งกล่าว ผู้คนที่จะไม่ยอมให้มารควบคุมเขา (หันไปสู่อุปการของมาร) จนเวลานั้นและไม่จนกว่าจะถึงเวลานั้นที่พระองค์จะประทานอาณาจักรแก่มือของลึทธิชนที่สูงที่สุดในพลังอำนาจและอิทธิพลของมันเมื่อมันจะเต็มทั่วแผ่นดินโลก...โดยสัดส่วนอย่างมาก มันขึ้นอยู่กับบรรดาผู้คนที่ทั้งหลายเองที่ว่าอาณาจักรที่ดาเนียลได้กล่าวถึงจะถูกมอบแก่มือของลึทธิชนของพระเจ้าเป็นเจ้ารวดเร็วเพียงไร เมื่อเราจะพิสูจน์ตัวเองว่าซื่อสัตย์ในวาระฉุกเฉินทุกครั้งซึ่งอาจเกิดขึ้น และสามารถที่จะต่อสู้และรับมือกับความ (ควบคุมและไล่คว่ำล้าง) ยกลำบากทุกอย่างที่คุกคามสันติสุขและสวัสดิภาพของเรา และที่จะเอาชนะสิ่งกีดขวางทุกอย่างที่มีแนวโน้มที่จะกีด

กั้นความก้าวหน้าของศาสนาจักรฯ และอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลก ครั้นแล้วพระบิดาบนสวรรค์ จะทรงมีความเชื่อมั่นในเราและแล้วพระองค์จะสามารถวางใจเรา” (In Journal of Discourses, 23:305)

(28-42) ดาเนียล 8 อะไรคือความสำคัญแห่งภาพนิมิตของดาเนียลเกี่ยวกับแกะผู้และแพะผู้?

แม้ว่าหลายสิ่งซึ่งดาเนียลได้เห็นในภาพนิมิตนี้ได้กลายเป็นประวัติศาสตร์ในเวลาอันสั้น มันมิใช่ส่วนหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ส่วนมากที่สุดของสิ่งที่เขาได้บันทึกไว้ในบทรูปนี้ได้กลายเป็นจริงระหว่างห้าร้อยปีก่อนคริสตศักราชและยุคของพระคริสต์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ข้อเขียนไม่ก็อย่างบรรยายถึงมัน ประวัติศาสตร์ช่วงนี้ได้รับการย่อไว้ในส่วนเสริมความเข้าใจ K

ภาพนิมิตของดาเนียลในบทที่ 8 มุ่งเน้นที่อาณาจักรแห่งที่สองและที่สามซึ่งถูกกล่าวถึงไว้ในดาเนียลบทที่ 7 แกะผู้สองเขาเป็นสัญลักษณ์ของจักรวรรดิมีเดียเปอร์เซีย และเขา (ดาเนียล 8:3) เป็นตัวแทนของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย (ดู ข้อ 20) เขาอันหนึ่งซึ่งออกขึ้นหลังสุดและสูงกว่าอันอื่นเป็นตัวแทนของชาวเปอร์เซีย ซึ่งในท้ายที่สุดได้ครอบครองเหล่าพันธมิตรและมีอำนาจเหนือพวกชาวมีเดีย “แพะเข้ามาใกล้และ “เข้าชนแกะ...ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป...(และ) เทวียงแกะผู้ลงที่ดิน” (ข้อ 7) หมายถึงอเล็กซานเดอร์มหาราชและจักรวรรดิกรีกของเขา ตัวอเล็กซานเดอร์เองเหมาะสมกับคำพรรณนาถึง “เขาใหญ่” (ข้อ 21) เมื่อพระชนม์ได้ 32 ชันษา อเล็กซานเดอร์ได้สิ้นพระชนม์ขณะทรงเรื่องอำนาจสูงสุด “แต่เมื่อมันแข็งแรงเขาใหญ่ของมันก็หัก” (ข้อ 8) หลังการสิ้นพระชนม์นายทัพทั้งสี่ของพระองค์ได้แบ่งจักรวรรดินี้ออกเป็นส่วนๆ และพวกเขาดูเหมือนเป็นเขาเด่นทั้งสี่ซึ่งได้ปรากฏขึ้นมาแทนเขาอันเดียว (ดู ข้อ 8, 22) “เขาเล็กๆ” (ข้อ 9) ซึ่งงอกขึ้นจากเขาอันหนึ่งในเขาทั้งสี่ ถูกแปลความว่าเป็นตัวแทนของแอนโทอัสที่ 4 (เอพิฟานีส) ซึ่งปกครองซีเรียนับจากปี 175-164 ก่อนคริสตศักราช พระองค์ทรงข่มเหงชาวยิวอย่างสุดข่มขืนโดยประกาศให้การรักษากฎหมายของโมเสสเป็นความผิดมิโทษถึงตาย (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ K) เกี่ยวกับ “เขาเล็กนี้” ยอร์ช เรโนลด์และเจน เอ็ม. สโวจดาห์ได้เขียนไว้ดังนี้:

“นักเขียนส่วนมากในสมัยโบราณเชื่อว่าการที่ “เขาเล็ก” เป็นตัวแทนของแอนโทดัส เอพิฟานีส แต่การนี้มิได้แยกความเป็นไปได้ที่ว่า “อำนาจอันยิ่งใหญ่และน่าพิงพิง” ที่ได้ถูกกล่าวถึงก่อนหน้านี้ และซึ่งเป็นศาสนจักรของมารได้ถูกชี้ไว้โดยศาสนาดว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกลายเป็นจริงแห่งการพยากรณ์ของเขาสิ่งที่แอนโทดัสทรงเป็นสำหรับชาวอียิปต์ระหว่างยุคของแม็กกาบีก็คือสิ่งที่ ‘ศาสนจักรของมาร’ เป็นต่อ ‘ศาสนจักรของพระคริสต์’ ‘ตลอดทุกยุคสมัย’ (Commentary on the Pearl of Great Price, p.13)

แม้แอนโทดัสที่สี่ อาจเหมาะสมกับสภาพการณ์ต่างๆ ที่ได้รับการพรรณนาไว้ในคำพยากรณ์ พระองค์ดูเหมือนเป็นรูปแบบหรือตัวอย่างหนึ่งของบรรดาผู้ที่ปฏิบัติการณ์ผ่านอำนาจของซาตาน และแสวงหาที่จะทำลายลง “ดาวรุ่งแห่งสวรรค์” (ลูกๆ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าดูโยบ 38:7; อิสยาห์ 14:13; วิวรณ์ 12:4) และแสวงหาที่จะ “พอง” ตัวของพวกเขาโดยต่อต้าน “จอมเจ้านาย” (ดาเนียล 8:25) ซึ่งคือพระคริสต์ การที่ว่าแอนโทดัสได้ทรงยึดเอาเครื่องถ้วยชาประจำวันในพระวิหารไปเสียและทำลายสถานแห่งการลี้ภัยของพระเจ้า (พระวิหาร) เป็นที่แจ้งชัด (See Flavius Josephus, The Life and Works of Flavius Josephus Antiquities of the Jews, 12:5:4)

เหตุการณ์คล้ายคลึงกันนี้ได้เกิดขึ้นระหว่างสมัยของโรมันหลังการเสด็จมาของพระคริสต์ เอ็ดเดอร์พาร์ลี พี. แพรทท์ให้ความเห็นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ดังต่อไปนี้: “ในช่วงหลังแห่งอาณาจักรของพวกเขา เมื่อการล่วงละเมิดของประชาชาติยิวกำลังไปถึงขีดสุด พลังอำนาจแห่งโรมันได้ทำลายประชาชาติยิว ยึดเยรูซาเล็มเป็นเหตุให้การถวายเครื่องบูชาประจำวันต้องยุติ และไม่เพียงแต่เท่านั้น แต่หลังจากนั้นได้ทำลายผู้คนที่มีพลังและบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งคือเหล่าอัครสาวกและคริสตศาสนิกชนเก่าแก่ที่ได้ถูกล้างล้างโดยเจ้าหน้าที่ของโรม” (A Voice of Warning, p.16; see also the discussion of other aspects of the ram/goat prophecy found there)

การที่ว่าคำพยากรณ์นี้หมายถึงเกินกว่าช่วงเวลาจนถึงสมัยของแม็กกาบีได้ถูกชี้ให้เห็นโดยวลีสองประโยคในดาเนียล 8:19 วลีที่ว่า “ในตอนปลายแห่งพระพิโรธ” หมายถึงในช่วงหลังแห่งพระพิโรธหรือในยุคสุดท้าย” วลี

ในข้อ 26 ที่ว่า “เป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” หมายถึง “เรื่องเกี่ยวกับหลายวันถัดจากนั้น”

(28-43) ดาเนียล 8:16 ผู้ใดคือกาเบรียลและเหตุใดเขาจึงถูกส่งมาเพื่อช่วยดาเนียลให้เข้าใจภาพนิมิตของเขา?

ผู้นำสารที่ถูกส่งมายังดาเนียลคือโนอาห์ศาสนาดยุคโบราณ ศาสตราจารย์เซฟ สมิธ อธิบายถึงสัมพันธภาพที่โนอาห์มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์และดังนั้นให้ข้อคิดทางปัญญาอย่างดียิ่งว่าเหตุใดเขาได้เกี่ยวโยงโดยตรงกับเหตุการณ์ต่างๆ บนแผ่นดินโลกที่ตามหลังการปฏิบัติศาสนกิจในโลกมตะของเขา: คนชั่วอายุหนึ่งถึงคนอีกชั่วอายุหนึ่ง “ฐานะปุโรหิตได้ถูกประทานแก่แอดัมก่อนเขาได้เป็นฝ่ายประธานสูงสุดและถือฤกษ์ของมันจากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่ง เขาได้รับมันในการสร้าง ก่อนที่โลกนี้ได้ถูกประกอบขึ้นดังในปฐมกาล 1:26,27,28 เขาได้ครอบครองเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวงโดยซึ่งมันถูกประทานแก่เขา เขาคือไมเคิลหัวหน้าเทพซึ่งได้ถูกกล่าวถึงไว้ในพระคัมภีร์ ครั้นแล้วสำหรับโนอาห์ผู้ซึ่งคือกาเบรียล เขาอยู่ถัดจากแอดัมในอำนาจฐานะปุโรหิตเขาได้ถูกเรียกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ตำแหน่งนี้และเป็นบิดาแห่งสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในสมัยของเขาและประทานการครอบครองแก่เขาบุคคลเหล่านี้ถือฤกษ์บนแผ่นดินโลกก่อน ครั้นแล้วบนสวรรค์” (History of the Church, 3:385-86)

(28-44) ดาเนียล 9:1-19 การวิงวอนของดาเนียลเพื่อผู้คนของเขา

สเปอร์รีให้ข้อคิดทางปัญญาต่อไปนี้ต่อคำสวดอ้อนวอนของดาเนียล:

“ดูเหมือนว่าในช่วงเวลาหนึ่งระหว่างปีแรกของดาวิดแห่งมีเดีย ดาเนียลกำลังใคร่ครวญเกี่ยวกับพระคัมภีร์หรือกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นก็คืองานเขียนเหล่านั้นของเยเรมีย์ซึ่งเกี่ยวกับระยะเวลาแห่งการเป็นเชลยของบาบิโลน เขากังวลเป็นพิเศษเกี่ยวกับเวลาเจ็ดสิบปีของการเป็นเชลยที่จะสิ้นสุดลงตามที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้โดยเยเรมีย์ (ดู เยเรมีย์ 25:11, 12; 29:10) และการฟื้นฟูสภาพผู้คนของเขากลับสู่ดินแดนของพวกเขาเอง การศึกษาอย่างถี่ถ้วนเกี่ยวกับ 2 พงศ์กษัตริย์ 36:21-23;

โนอาห์ ในฐานะเทพกาทาเบเรียลปรากฏต่อแมรี

เอเสรา 1:1 ข้อความในเยเรมีย์ และดาเนียล 9:1-2 ดูเหมือนจะนำไปสู่ข้อยุติอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ที่ว่าดาเนียล รู้สึกว่าเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยของผู้คนของเขาได้ผ่านพ้นไปแล้วและพวกเขาควรได้รับการฟื้นฟูอาจเป็นได้ว่าศาสตร์ใช้เหตุผลต่อไปนี้: บาบิโลนอันเป็นอำนาจที่ทำให้เกิดการเป็นเชลยบัดนี้ได้ล่มลงและเป็นปีแรกแห่งการปกครองของเปอร์เซีย (539 ปีก่อนคริสตกักราช) บัดนี้เป็นเวลาเจ็ดสิบปีหรือเกือบแล้วนับแต่ข้าพเจ้าและครอบครัวถูกนำตัวไปเป็นเชลยโดยมีต้องกล่าวถึงชาวยิวอื่นๆอีกมาก (ประมาณ 609/608 ก่อนคริสตกักราช) เยเรมีย์ได้หมายถึงอะไร โดยเจ็ดสิบปีแห่งความร้างเปล่าและการลงโทษต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน? (เยเรมีย์ 25:11-12) ในแง่ของข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนของข้าพเจ้า ยังมีได้รับการฟื้นฟูสภาพ ข้าพเจ้าจะทูลถามพระเจ้าและสารภาพบาปของผู้คนของข้าพเจ้า

“ครั้นแล้วศาสตร์ได้ทูลขอพระเจ้า ด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา, (9:3) เขาได้สารภาพบาปของผู้คนของเขา และความยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการลงโทษพวกเขา แต่ได้เรียกให้พระองค์หันพระพักตร์สู่เยรูซาเล็มและระลึกถึงผู้คนของพระองค์” (Voice of Israel's Prophets, pp.265-66)

ขณะที่ดาเนียลสวดอ้อนวอน กาเบเรียลได้ปรากฏขึ้นแก่เขาพูดคุยกับเขา และประทานความเข้าใจแก่เขาถึงแผนงานของพระเจ้าเกี่ยวกับผู้คนแห่งพระองค์

(28-45) ดาเนียล 9:24-27 คำอธิบายของกาเบเรียลเกี่ยวกับเจ็ดสิบปี

คำภาษาฮีบรูที่ตามธรรมเนียมได้รับการแปลว่าสิบปี ควรได้รับการแปลอย่างเหมาะสมมากกว่าเจ็ดนั้นคือช่วงเวลาที่ถูกแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน วลีที่ว่า “เจ็ดสิบปี” หมายถึงเจ็ดสิบช่วงของเจ็ด ช่วงเวลาของเจ็ดนี้อาจเป็นวัน สัปดาห์ เดือน ปี หรืออาจเป็นช่วงระยะเวลาที่ไม่เฉพาะเจาะจง (แม้แต่ระยะอันไม่กำหนดโดยเฉพาะ) เนื่องจากการผกผันนี้จึงเป็นการยากยิ่งที่จะโยนคำอธิบายของกาเบเรียลเข้ากับช่วงเวลาเฉพาะทางประวัติศาสตร์ที่ว่าได้มีความพยายามอย่างมากที่จะทำสิ่งนี้ เป็นผลให้เกิดคำอธิบายถึงการแปลความของข้อความนี้ที่แตกต่างกันออกไปหลายประการ (หลายอย่าง) สเปนเซอร์เรียกข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าเป็น “หนึ่งในข้อความยากที่สุดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม” (Voice of Israel's Prophets, p. 266)

แม้ว่าช่วงเวลาที่ถูกล่ามถึงยากแก่การชี้เฉพาะลงไปจะยากที่จะชี้ให้เห็น เนื้อความเกี่ยวข้องและวลีหลายอันในข้อความนี้ชี้ว่าข้อความนี้เกี่ยวกับระยะเวลาที่การไปสู่วรรณคดีของผู้คนของดาเนียลจะประสบผลสำเร็จ ข้อ 24 ของดาเนียลบทที่ 9 เป็นข้ออ้างอิงโดยไม่ต้องสงสัยถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และการชดใช้ของพระองค์จากซึ่งการอภัยจากบาปและการคืนดีระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผ่านการกลับใจจะเป็นไปได้ โดยการปฏิบัติภารกิจซึ่งพระบิดาได้ส่งพระองค์มาให้ เป็นผลสำเร็จ พระคริสต์ทรงทำกฎและถ้อยคำของศาสตร์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ให้กลายเป็นจริง ฉะนั้นพระองค์ได้ทรง “ประทับตรา” (ทำให้แน่ใจ) ทั้งนิมิตและคำของผู้เผยพระวจนะไว้” (ข้อ 24) ข้อ 25 หมายถึงเวลาระหว่างการกลับคืนของพวกชาวยิวเพื่อสร้างเยรูซาเล็มใหม่และการเสด็จมาของพระมาไซยา ข้อ 26 ที่กล่าวอ้างถึงพระมาไซยาถูก “ตัดออก และจะไม่มีอะไรสำหรับท่าน” ดูเหมือนเป็นการพาดพิงถึงการตรึงกางเขนของพระองค์ ส่วนที่เหลือของบทบรรยายนี้ถึงการพิณาศของเยรูเล็มและพระวิหารและเทียบเคียงอย่างใกล้ชิดกับข้อความในมัทธิว 24:15 และการแก้ไขที่ได้รับการคลี่คลายของโจเซฟ สมิท ในข้อนั้น (ดู โจเซฟ สมิท-มัทธิว 1:12) อย่างไรก็ตามข้ออ้างอิงเพื่อยืนยันพันธสัญญาเป็นเวลาหนึ่ง

ลับตะ (ดาเนียล 9:2) มิได้รับการอธิบายไว้อย่างน่าพอใจ และอาจทำให้คำอธิบายที่ให้ไว้ข้างบนเกิดปัญหา

(28-46) ดาเนียล 10:5-8 การปรากฏของพระเจ้าต่อดาเนียล

ดาเนียลพยายามที่จะพรรณนาถึงรัศมีภาพและความงามสง่าของพระเจ้า คำพรรณนาของเขาเหมือนกันมากกับคำพรรณนาของศาสดาคนอื่นๆ ให้ไว้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ จงเปรียบเทียบข้อความนี้ในดาเนียล 10:58 กับเอเสเคียล 1:26-28; วิวรรณ์ 1:13-15 และ ค.พ. 110:2-3

การเข้าเฝ้าของดาเนียลต่อพระเจ้าทำให้เขารู้สึกสิ้นกำลัง ศาสดาคนอื่นๆ มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ (จงเปรียบเทียบโมเสส 1:9-10; โจเซฟ สมิธ-ประวัติ 1:20)

(28-47) ดาเนียล 10:13 แอดัมกับโนอาห์ปรากฏต่อดาเนียล

มีการกล่าวอ้างมาก่อนแล้วถึงการเยือนของกาเบรียล (โนอาห์) ต่อดาเนียล (ดูข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับดาเนียล 8:16) บทนี้กล่าวอ้างถึง ไมเคิลผู้ซึ่งคือแอดัม (See Smith, Teachings, p.157 Section 4 subheading 6)

(28-48) ดาเนียล 10:13 ผู้ใดคือจ้าวผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซีย?

การที่แอดัมมาช่วยผู้นำสารในการต่อสู้กับจ้าวผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียชี้ให้เห็นว่าจ้าวผู้พิทักษ์มิได้เป็นผู้นำในโลกมตะของเปอร์เซียแต่เป็นผู้นำของพลังอำนาจชั่วร้ายซึ่งสนับสนุนการครอบครองของอาณาจักรต่างๆ ในโลก ถ้าเหตุผลนี้ถูกต้องซาตานหรือหนึ่งในเหล่าพลโยธาของเขาก็คือจ้าวผู้พิทักษ์ที่ได้ถูกกล่าวถึงนี้ ข้อความอื่นๆ ในพระคัมภีร์บันทึกเกี่ยวกับตัวอย่างของการเข้าแทรกแซงของแอดัมเพื่อสนับสนุนและคำจบนุคคลผู้ชอบธรรมในการต่อสู้กับซาตาน (ดู ยูดาห์ 1:9 และ ค.พ. 128:20)

(28-49) ดาเนียล 10:14 ผู้นำสารได้มาช่วยดาเนียลให้เข้าใจอะไร

ผู้นำสารกล่าวว่าเขาได้มาเพื่อช่วยดาเนียลเข้าใจถึงสิ่ง

ที่จะเกิดขึ้นกับผู้คนของเขา “ในกาลภายหลัง” เขากล่าวอีกด้วยว่าภาพนิมิตเป็นสำหรับ “วาระนั้น” (ดาเนียล 10:14) เนื้อความของสองสามบทถัดไปชี้ว่าสิ่งที่ได้ถูกประทานแก่ดาเนียลมิได้เป็นเพียงเรื่องราวสำหรับยุคสุดท้ายเท่านั้น ทว่าเป็นเรื่องราวของเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยของดาเนียลซึ่งขยายยาวออกไปในอนาคตกาลรวมถึงยุคสุดท้ายด้วย

(28-50) ดาเนียล 11:1-45 ภาพนิมิตของดาเนียลเกี่ยวกับการสืบทอดของกษัตริย์ สงคราม และการขัดแย้งตามลำดับ

มันเป็นที่แจ่มชัดมาก รูปแบบคร่าวๆ ที่เกี่ยวกับการพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่างๆ ของช่วงเวลาทีครอบคลุม (จากลักษณะแบบการบอกเป็นเลาๆ ซึ่งคำพยากรณ์มิให้แก่ช่วงเวลาที่อยู่ภายในบทนี้ว่า) ในบทนี้ว่า ความตั้งใจของดาเนียลมิใช่เพื่อให้มันเป็นภูมิหลังซึ่งจะชี้แสดงถึงผลของมันที่มีต่อผู้คนของพระเจ้า ดังที่คิลและเดลิสได้เขียนไว้: “คำพยากรณ์มิได้ให้การทำนายเกี่ยวกับสงครามอันเป็นประวัติศาสตร์แห่งเสลูซิดและโทลามีส แต่การพรรณนาที่ไม่เหมือนใครเกี่ยวกับสงครามของกษัตริย์แห่งทิศเหนือและทิศใต้ในโครงร่างทั่วไปของมัน โดยอาศัยองค์ประกอบที่พิเศษหลายประการ ของคำประกาศทางการพยากรณ์ได้กลายเป็นความจริงแล้วทางประวัติ-

เปอร์เซีย พ่ายแพ้ต่อเล็กซานเดอร์มหาราช

ศาสตร์ มันเป็นเรื่องจริงแต่ทว่าความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ศาสตร์มิได้ตรงกันอย่างถูกต้องกับเนื้อหาของคำพยากรณ์ (Commentary, 9:3:450)

การที่บทนี้และประวัติศาสตร์มิได้ถูกต้องตรงกันดูเหมือนจะชี้ว่าดาเนียลมิได้มีความตั้งใจที่จะเสนอการเรียงลำดับ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์โดยรายละเอียดแต่ตรงกันข้ามได้ ให้ภาพรวมของเหตุการณ์สำคัญบางอย่างที่มีอิทธิพลต่อผู้คนของพระเจ้า ข้อความต่อไปนี้แนะนำว่าเหตุการณ์บางอย่างที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ในบทนี้อาจถูกประทานให้เพื่อเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงการขัดแย้งระหว่างอาณาจักรของโลกและอาณาจักรของพระเจ้า นั่นคือมันเป็นรูปแบบของเหตุการณ์ในอนาคตกาล: “ภายใต้สภาพของสงครามระหว่างอาณาจักรทั้งสองนี้ [โทเลเมคและเสลูซิค] เพื่ออำนาจแห่งรัฐ ไม่เพียงแต่ดินแดนแห่งพันธสัญญา และผู้คนแห่งพันธสัญญาได้ถูกนำเข้าสู่สภาพการณ์อันน่าสลดใจเท่านั้น แต่ได้เป็นเป้าหมายพิเศษของสงครามซึ่งถือเป็นแบบฉบับของการเกี่ยวข้องกันระหว่างอาณาจักรทางโลกและอาณาจักรของพระเจ้า ความพยายามของกษัตริย์ผู้นี้จะกำจัดการสักการะพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่และทำลายศาสนาของพวกเขาไว้เป็นสัญลักษณ์ ของมหาสงครามซึ่งมหาอำนาจแห่งโลกในสภาวะสุดท้ายแห่งการพัฒนาของมันจะกระทำต่ออาณาจักรของพระเจ้าด้วย” (Keil and Delitzsch, Commentary, 9:3:26-27)

หลายสิ่งทีดาเนียลได้กล่าวถึงดูเหมือนจะมีความหมายคู่ มีการประยุกต์ใช้ได้มากกว่ายุคสมัยเดียว “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติขึ้น” ในดาเนียล 11:31 เป็นตัวอย่างหนึ่งของความหมายแบบคู่นี้ แม้เป็นที่นิยมที่จะแปลความข้อนี้ เพื่ออ้างอิงถึงความพินาศของเยรูซาเล็มและการลบล้างพระวิหารโดยแอนโทดัส เอพิฟาเนสซึ่งเป็นการสรุปของ (นักวิชาการหลายคน) ความน่าสะอิดสะเอียนของความวิบัติที่กล่าวอ้างไว้นี้ พระเจ้าทรงกล่าวไว้ด้วยในการอ้างถึงความพินาศของเยรูซาเล็มและพระวิหารโดยชาวโรมันใน ค.ศ. 70 (โจเซฟ สมิธ-มัทธิว 1:12) อีกทั้งมันประยุกต์ใช้ได้กับความพินาศที่ยังอยู่ในอนาคต ดู โจเซฟ สมิธ-มัทธิว 1:32)

เอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็ได้เขียนไว้เกี่ยวกับความน่าสะอิดสะเอียนของความวิบัติที่ดาเนียลได้กล่าวถึง:

“สภาวะแห่งการวิบัตินี้อันเกิดจากความน่าชิงชังและความชั่วร้ายจะต้องอุบัติขึ้นสองครั้งในการทำให้ถ้อยคำของดาเนียลกลายเป็นจริง ครั้งแรกจะเกิดขึ้นเมื่อเหล่ากองพลของโรมันภายใต้ที่ตัส ในปี ค.ศ. 70 เขาล้อมนครเยรูซาเล็ม ทำลาย และทำให้ผู้คนกระจัดกระจาย โดยมีได้ปล่อยให้หินแม่แต่ก้อนหนึ่งวางอยู่ซ้อนกันที่พระวิหารที่ถูกลบล้าง และแผ่ขยายความน่าสยงและวิบัติอย่างที่ไม่สามารถมีสิ่งใดในแผ่นดินโลก...เทียบเทียมได้...

“ครั้นแล้วเมื่อกล่าวถึงยุคสุดท้าย...พระเจ้าของเราตรัสว่า ‘และอีกครั้งหนึ่งที่สิ่งน่าสะอิดสะเอียนของวิบัติดังที่ดาเนียลกล่าวได้กล่าวถึงจะกลายเป็นจริง’ (โจเซฟ สมิธ 1:31-32) นั่นคือเยรูซาเล็มจะตกอยู่ภายใต้การปิดล้อมอีกครั้งหนึ่ง...มันจะเป็นในระหว่างการปิดล้อมนี้ที่พระคริสต์จะเสด็จมา ผู้ชั่วร้ายจะถูกทำลายและยุคมิลเลนเนียมเริ่มต้น” (Mormon Doctrine, p.12)

มันเป็นไปได้ว่าในคำพยากรณ์ที่มีความหมายคู่นี้ดาเนียลแสดงถึงทั้งเหตุการณ์ในอนาคตอันใกล้และอนาคตอันยาวไกลด้วยภาพลักษณ์เดียวกัน ส่วนใหญ่ของดาเนียลบทที่ 11 ซึ่งแนะนำสงครามแห่งอารมาเกตโดน ในอนาคต (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I) แต่มีรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการรบของพวกเม็กกาเบียนต่อแอนโทดัส เอพิฟาเนสด้วย อีกทั้งมันสามารถถูกโยงเข้ากับการล่มสลายของยูดาห์ต่อโรม

บางคนได้ใช้ดาเนียล 12:1 ซึ่งกล่าวว่าช่วงนี้จะเป็นเวลาแห่งความยากลำบากอย่างที่มีเคยเห็นกันมาก่อนซึ่งหมายถึงสงครามแห่งอารมาเกตโดน ภาษาของข้อพระคัมภีร์นี้เป็นการย้อนระลึกถึงโยเอล 2:1 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์และวิวรณ์ 16:18 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับอารมาเกตโดน อย่างไรก็ตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงประยุกต์ใช้ดาเนียล 12:1 กับการล่มสลายของยูดาห์ในปี ค.ศ. 70 (ดู โจเซฟ สมิธ-มัทธิว 1:18) ยิ่งกว่านี้พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาบรรยายถึงไมเคิลในฐานะที่นำกองทัพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าหลังจากมิลเลนเนียม (ดู ค.พ. 88:110-16) คนอื่นได้ตั้งข้อสังเกตว่าการข่มเหงชาวยิวภายใต้แอนโทดัสเป็นเรื่องจริงและป่าเถื่อนที่สุดในประวัติศาสตร์ของพวกเขา อันไหนถูกต้องที่ว่าเวลาอันน่ากลัวนี้จะเป็นความจริงใน 167 ปีก่อน ค.ศ. หรือ ค.ศ. 70 หรือ

มันจะอยู่ในอนาคตก่อนมิลเลเนียมในอารมาเกตโดนหรือหลังจากนั้น โดยคำนี้คำพยากรณ์อันมีความหมายแบบคู่ในพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาเดิมเป็นไปได้อย่างมากว่าคำตอบทั้งสี่นี้ถูกต้อง

(28-51) ดาเนียล 12:4 การเพิ่มพูนของความรู้ในยุคสุดท้าย

เกี่ยวกับการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับการเพิ่มทวีของความรู้ ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ให้ข้อสังเกตว่า “นักเทววิทยาแห่งศตวรรษที่ 19 คิดว่าพวกเขาได้เห็นการกลายเป็นจริงของคำทำนายในการเกิดของเครื่องจักรไอน้ำ จักรเย็บผ้า รถยนต์ สิ่งที่เราได้เห็นเป็นเพียงการเริ่มต้นอันลงเลื่อนแห่งการเพิ่มทวีของความรู้ที่น่าตื่นใจที่สุดนับแต่ที่มนุษย์ได้เริ่มพำนักอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ถ้าพวกเขาได้ขึ้นจากหลุมศพในวันนี้และเห็นจรวดขนาดยักษ์ที่บินไปดาวเทียมที่มนุษย์สร้างในวงโคจร และภาพที่เคลื่อนไหวได้ของดวงจันทร์หรือดาวอังคารที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์ ขณะนี้ร่องประสานเสียงมีชื่อในรัฐเซาท์ดาโกต้าร้องเพลงให้ส่วนใหญ่ของแผ่นดินโลกได้ชมโดยผ่านดาวเทียมที่อยู่ในห้วงอวกาศ พวกเขาจะยอมรับในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและสิ่งอัศจรรย์ยุคอวกาศอื่นๆ อีกเหลือคณานับซึ่งได้กลายเป็นจริงที่อยู่เหนือการคาดฝันของพวกเขา ทว่าอย่างไรทุกสิ่งเป็นจริง” (Tall given at the dedication of the Language Training Mission [Provo, 27 Sept.1976,] p.5)

(28-52) ดาเนียล 12:7-13 “มันจะเป็นเวลานานเท่าไรก่อนถึงอวสานของการอัศจรรย์นี้?”

การแปลความช่วงเวลาที่ถูกกล่าวถึงไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังมิได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า การคำนวณและสูตรต่างๆ มากมายได้ถูกเสนอไว้ แต่ละอย่างถูกพิสูจน์ว่าไม่ถูกต้อง

คุณพ่อวิลเลียม มิลเลอร์ผู้ก่อตั้งคณะนิกายแอตเวนท์ที่สตีทำนายนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ว่าเป็นปี ค.ศ. 1844 ซึ่งคำทำนายนี้โจเซฟ สมิธ ได้ประกาศว่าเป็นเท็จ (See Smith, Teachings, pp.340-41) การคำนวณของ มิลเลอร์มีมาจากการแปลความหมายข้อความนี้ในหน้า-

สื่อดาเนียล ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ผู้คนคิดว่าพวกเขามีบุญแจ และชักชวนผู้อื่นให้เชื่อตามแต่ก็พบกับความผิดหวังอย่างขมขื่นเท่านั้น แม้ในทุกวันนี้ได้มีผู้คนทำนาย ถึงแผ่นดินไหวและวิบัติร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นในวันที่กำหนดไว้โดยมีพื้นฐานจากข้อความนี้ในดาเนียล และนำเค้าร่างที่พวกเขายังคงชักชวนคนอื่นๆ ให้เชื่อและทำตาม

โจเซฟ สมิธกล่าวว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงประทานบุญแจเพื่อแปลสัญลักษณ์หรือภาพลักษณ์ที่พระองค์ทรงใช้พระองค์จะมีถือว่าลวกๆ ของพระองค์ต้องรับผิดชอบในสิ่งนั้น (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอสเคียล 1:15-21) ด้วยเหตุผลซึ่งไม่เป็นที่รู้จักในเวลานี้ พระเจ้ายังมีได้ทรงเปิดเผยบุญแจเพื่อแปลข้อความนี้จนกว่าพระองค์จะประทานมาให้ การคาดเดาและการคำนวณก็ไร้ความหมาย

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(28-53) บทเรียนเกี่ยวกับศรัทธา

ชีวิตของดาเนียลได้ชี้แนะอย่างไรเกี่ยวกับความสามารรถของลัทธิชนที่จะรับใช้ในตำแหน่งงานราชการโดยไม่ต้องลดมาตรฐานของพระกิตติคุณ? เขาจะสามารถรอดชีวิตได้หรือไม่โดยปราศจากการแทรกแซง? จากพระเจ้า? เมื่อไรพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเข้าแทรกแซง? อะไรคือเงื่อนไขแห่งการเข้าแทรกแซง? พระองค์จะทรงสามารถแทรกแซงได้หรือไม่หากปราศจากสถานการณ์พิเศษดังเช่นที่เกี่ยวข้องกับการเข้าแทรกแซงของพระองค์เพื่อดาเนียล?

สามารถเรียนรู้บทเรียนอะไรเกี่ยวกับการยึดอยู่กับมาตรฐานของเราสามารถถูกเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ของซัดรีค เมซาค เอเบตเนโกดังที่บันทึกไว้ในดาเนียล? ขอให้สังเกตข้อ 28-29 เป็นพิเศษ การซื้อสัตย์ต่อมาตรฐานของท่านมีผลกระทบต่อบุคคลที่มีได้รู้สึกเช่นเดียวกันกับท่านอย่างไร? จงอ่านข้อ 25-28 และพิจารณาถึงประสบการณ์ของดาเนียลที่ถูกเล่าไว้ในบทที่ 6 ครั้นแล้วจงถามตัวท่านด้วยคำถามเหล่านี้

พรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้มาสู่ซัดรีค เมซาค เอเบเนโกเนื่องจากความภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้สนับสนุนพระเจ้าและพระองค์ได้สนับสนุน

พวกเขาในวาระแห่งความลำบาก เอ็ดเดอร์ สเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ได้กล่าวถึงความซื่อสัตย์ของพวกเขา:

“โดยถูกมัดอย่างแน่นหนาในเสื้อผ้าที่ติดไฟได้ของพวกเขา พวกเขาถูกกำหนดให้เข้าสู่การตายด้วยไฟ ซึ่งไม่มีมนุษย์สามัญคนใดสามารถรอดชีวิต แต่ในตอนเช้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เองรู้สึกตกพระทัยด้วยความยำเกรงเมื่อทรงพบบุคคลสี่คนในเตาเผาขณะเมื่อพระองค์ตรัสในดาเนียล 3:25 โดยบัญชาของพระราชอาพวก เขาได้ออกมาโดยปราศจากรอยเผาปราศจากการบาดเจ็บ แม้แต่เส้นผมของพวกเขาไม่ได้ไหม้เกรียมไม่มีกลิ่นไฟในเสื้อผ้าของพวกเขาความซื่อสัตย์ สัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์จากพระผู้เป็นเจ้าของเขาอยู่เหนือสัญญาทั้งปวงของมนุษย์เพื่อความยิ่งใหญ่ความสุขสบาย ความคุ้มครองจากอันตราย บารุคแห่งความกล้าหาญ และความซื่อสัตย์เหล่านี้กำลังกล่าวว่า:

“เราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ แต่เราซื่อตรงต่อตัวเราเองและพระผู้เป็นเจ้าของเรา และมันทำให้เราระลึกถึงบารุคแห่งความซื่อสัตย์ในยุคใดก็สมัยปัจจุบันมากกว่า อับราฮัม ลินคอล์น ผู้ซึ่งได้กล่าวว่า : “ข้าพเจ้ามิได้มีข้อผูกพันที่จะต้องชนะ แต่

ข้าพเจ้ามิได้มีข้อผูกพันที่จะต้องซื่อตรง ข้าพเจ้ามิได้มีข้อผูกพันที่จะประสบความสำเร็จ แต่ข้าพเจ้ามิได้มีข้อผูกพันที่จะต้องมีชีวิตอยู่โดยความสว่างที่ข้าพเจ้ามิได้

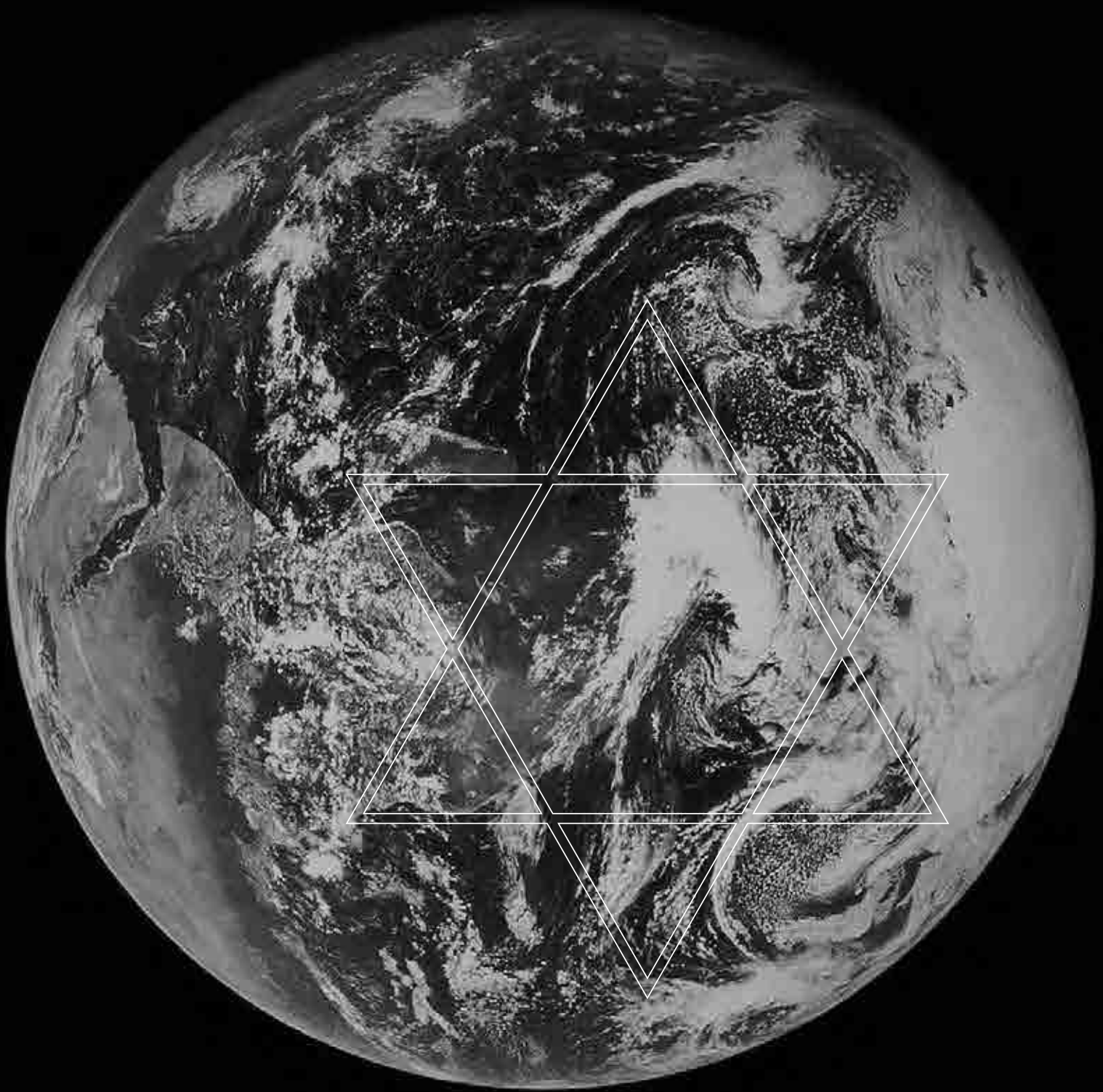
“เช่นเดียวกับบารุคที่กล้าหาญเหล่านี้ได้ถูกคุกคามพวกเขาไม่รู้ว่า ในอีกหลาย ๆ ศตวรรษภายหลังจากซีคเซปียร์ได้กล่าวว่า:

“ไม่มีความน่ากลัวอะไรในการชู้ของท่าน: เนื่องจากข้าพเจ้าเข้มแข็งในความซื่อสัตย์กระทั่งข้าพเจ้าได้ผ่านข้าพเจ้าไปเสมือนลมเฉื่อยๆ ซึ่งข้าพเจ้ามิได้คารวะแต่อย่างใด [Julius Caesar, act 4, scene 3]

“ความซื่อสัตย์ในมนุษย์ควรนำมาซึ่งสันติสุขภายในความแน่ใจแห่งจุดประสงค์และความมั่นคงในการกระทำการขาดความซื่อสัตย์นำมาซึ่งการไม่สามัคคี ความกลัว ความเสียใจ ความไม่แน่ใจ” (Integrity, page 19)

อะไรคือข่าวจากประสบการณ์ของเบลชัสซาร์ในดาเนียลบทที่ 5? จงเปรียบเทียบบทนี้กับ 2 นิไฟ 28:7-8 และโจเซฟ สมิท-มัทธิว 1:41-55 ท่านเคยตกเข้าสู่สถานการณ์แบบเดียวกับที่เบลชัสซาร์ได้ตกอยู่หรือเปล่า?

จักรวรรดิเปอร์เซีย การกลับคืนของชาวยิว และไดแอสโพรา

J

(J-1) เจ้านายใหม่ของเชื้อสายของอิสราเอล

เมื่ออาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอลตกเป็นเชลยของอัสซีเรียในปี 721 ก่อนคริสตศักราชอัสซีเรียได้ปกครองส่วนที่ใหญ่ที่สุดของโลกที่รู้จักกันในเวลานั้น ทว่าในระยะเวลาสองสามศตวรรษอันสั้น จักรวรรดิอัสซีเรียก็พ่ายแพ้ต่อชาวบาบิโลน ภายใต้การนำของเนบูคัดเนสซาร์ บาบิโลนได้กลายเป็นมหาอำนาจของโลกสืบทอดมรดกดินแดนและผู้คนต่างๆ ที่อัสซีเรียเคยครอบครอง ถ้าผู้คนเหล่านี้ขัดชินต่อเจ้านายใหม่ของพวกเขาเนบูคัดเนสซาร์จะได้อย่างฉับพลันและปาเถื่อน ดังนี้ยูดาห์ก็ได้ล่มลงในปี 586 ก่อนคริสตศักราชแม่พระเจ้าทรงใช้จักรวรรดิผู้พิชิตเป็นเสมือนแส้ในพระหัตถ์ของพระองค์ทำโทษอิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นกบฏและดื้อรั้น แต่ทันทีที่พวกเขาบรรลุจุดประสงค์ พวกเขาก็พบกับจุดจบอันรวดเร็วด้วย

การปกครองบาบิโลนอันเข้มแข็งของเนบูคัดเนสซาร์สิ้นสุดลงในปี 562 ก่อนคริสตศักราช พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่ของคัลเดียคนสุดท้าย เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์จักรวรรดิก็ได้ตกต่ำลงอย่างรวดเร็ว ความชั่วร้ายและความคิดแบบนอกศาสนาของชาวบาบิโลนเอง นำการตกต่ำอันฉับพลันนั้นมา ผู้สืบบัลลังก์ต่อจากเนบูคัดเนสซาร์คืออีมิล เมอร์ดัก (เรียกว่า เอวิลเมโรดักใน 2 พงศ์กษัตริย์ 25:27) ซึ่งครองราชย์ได้ไม่ถึงสองปี เนริกิลิสเซอร์พี่เขยของเอวิลเมโรดักได้ครองราชย์เพียงสี่ปี ลาบาชิเมอร์ดักโอรสของเนริกิลิสเซอร์ถูกถอดจากตำแหน่งหลังจากเก้าเดือน เนโบนิดัสซึ่งเป็นผู้นำคนหนึ่งของกลุ่มนิยมบูโรฮิตได้ปกครองนานสิบหกปี จากปี 555 ถึง 539 ก่อนคริสตศักราช แต่พระองค์ทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ที่โอเอซิสแห่งที่มาในอารเบียและปล่อยกิจการฝ่ายรัฐในบาบิโลนไว้ในมือของเบลซัสซาร์โอรสของเนบูไนดัส ภายใต้เบลซัสซาร์ประชาชนเกิดความรังเกียจต่อประเทศชาติที่เสื่อมทรามของตนเอง

ตราบาทที่กว้างผู้ในไปยังทรงพลังแข็งแรง คัศรุของมันก็ถูกตรึงไว้ แต่เมื่อสัญญาแห่งความอ่อนแอปรากฏขึ้นแม้ในน้อยนิด พวกหมาป่าก็จะเคลื่อนเข้าหาหมายพิฆาตอาณาจักรต่างๆ ก็เป็นเช่นนี้ บาบิโลนกำลังม้วนคว่ำลงเหล่าผู้ล่าเหยื่อกำลังรอดอย ทางเหนือของตะวันออกของอ่าวเปอร์เซียประชาชาติสองแห่งกำลังพุ่งขึ้นสู่อำนาจ คือชาวมีเดียและเปอร์เซีย โดยการรวมเข้ากันภายใต้ผู้นำที่ยิ่งใหญ่เช่นไซรัส ซึ่งภายหลังได้รับการขนานนามว่า “มหาราช” สัมพันธมิตรแห่งมีเดียและเปอร์เซียได้หันมาหาบาบิโลน ไซรัสจะต้องทำให้เกิดผลกระทบอันลึกถึงต่อประวัติศาสตร์แห่งเชื้อสายของอิสราเอลและต่อโลก นักประวัติศาสตร์ผู้หนึ่งให้ข้อสังเกตถึงความสำคัญของบุรุษผู้นี้

“ไซรัสมหาราชทรงปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ในปี 559 ก่อนคริสตศักราช ในฐานะผู้ปกครองจังหวัดเล็กๆ ชื่ออันซัน ซึ่งเป็นท้องที่หนึ่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของเอลามในตอนใต้ของมีเดีย ตะวันออกเทือกเขาซาร์กอส ในเวลานั้นอันซันอยู่ภายในการดูแลของมีเดีย เมื่อไซรัสก่อการปฏิวัติต่อเจ้า เจ้านายของเขาที่อัสโฮอาเจส มีเดียได้ยกทัพออกไปหาเป็นกองใหญ่ และได้ยอมแพ้ที่อัสเทียเยสในฐานะผู้ถูกจองจำ ดูเหมือนว่าไซรัสได้ถูกเลือกเป็นกษัตริย์ของชาวมีเดียโดยความสมัครใจของประชาชนเอชบาทานนครหลวงของจักรวรรดิพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเมืองได้ตกเป็นของไซรัสโดยจริงๆ แล้วอย่างมีต้องใช้กำลังอะไรเลย ดังนั้นภายในสิบปีไซรัสสร้างพระองค์ขึ้นมาเป็นนายของจักรวรรดิมีเดีย โดยรวมเอาเปอร์เซียสมัยปัจจุบัน แอสซีเรียส่วนเหนืออารมาเนีย และดินแดนเอเชียไมเนอร์ทางตะวันตกมากจนถึงแม่น้ำฮาริส (ดูแผนที่)

“หลังจากที่จัดระบบต่างๆ ในจักรวรรดิอยู่เป็นเวลาสองปีไซรัสก็ได้มุ่งสู่ตะวันตกเพื่อแสวงเมืองขึ้นแห่งใหม่ๆ หลังจากที่ได้ออกรบไปเตเมียส่วนเหนือแล้ว

พระองค์เข้าโจมตีและได้ชัยชนะเหนือโครเอซซกษัตริย์ผู้
ร่ำรวยมั่งคั่งแห่งลิเบียซึ่งอาณาจักรของพระองค์แผ่จาก
แม่น้ำฮาริสในตุรกีไปถึงทะเลเอเดียนในกรีซ...

“เมื่อทรงยกกำลังกลับมาในปี 539 ก่อนคริสตกักราช
ไซรัสได้รุกเข้าหาบาบิโลนซึ่งเปิดประตูรับพระองค์โดย
ปราศจากการสู้รบ [ตามที่ดาเนียลกล่าวไว้ เบลซัสซาร์
ทรงเห็นข้อเขียนด้วยมือบนกำแพงซึ่งบอกพระองค์ถึง
การล่มสลายของบาบิโลนในคืนก่อนที่ไซรัสจะยกเข้าสู่
นครและนำอวสานมาสู่จักรวรรดิบาบิโลน (ดู ดาเนียล 5)
แท้จริงแล้วดูเหมือน [ไซรัส] ได้รับการต้อนรับโดยปวง
ชนในฐานะมิตรและผู้มีบุญคุณ ดังนั้นไซรัสจึงได้กลายเป็น
เป็นเจ้านายแห่งเอเชียตะวันตกทั้งสิ้น

“การล่มสลายของบาบิโลนเป็นหมายของการสิ้นสุด
แห่งการเป็นมหาอำนาจของเชื้อสายอาหรับจากชัยชนะ
ของไซรัส เชื้อชาติใหม่ซึ่งคืออินโด-ยูโรเปียนได้ก้าวเข้า
มาครองโลก อำนาจทางการเมืองของโลกได้ถูกมอบไว้ใน
มือของคนเชื้อชาตินี้ ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นหมายของจุดหักเห
ใหม่อันสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ไบเบิล

“ไซรัสเกิดมาเป็นผู้ปกครองแห่งมนุษย์ พระองค์ทรง
ริเริ่มนโยบายใหม่ในการปฏิบัติต่อผู้คนภายใต้การครอบ
ครอง แทนที่จะสร้างความหวาดกลัวและกดพวกเขาไว้
เป็นข้าโดยอำนาจบังคับ แต่พระองค์ปฏิบัติต่อเหล่าพล
เมืองภายใต้การปกครอง ผลของนโยบายนี้ก็คือการหล่อ
หลอมข้าแผ่นดินในความภักดีต่อพระองค์ ซึ่งทำให้รัช
สมัยของพระองค์เป็นสมัยแห่งสันติสุข (Emer W. K.
Mould, Essentials of Bible History, หน้า 438-39)

การปฏิบัตินโยบายนั้นนำมาซึ่งผลอันลึกลับต่อประวัติ-
ศาสตร์โลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประวัติศาสตร์ยิว
เพราะเมื่อไซรัสยตราเข้าสู่บาบิโลนชาวยิวยังเป็นเชลย
อยู่ที่นั่น

(J-2) ไซรัสได้ถูกยกขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อให้ความ เป็นไทแก่ชาวยิว

บาบิโลนได้ตกเป็นของไซรัสในปี 539 ก่อนคริสต-
กักราช ไม่นานหลังจากนั้นดั่งที่บันทึกไว้ใน 2 พงศาวดาร
36:22-23 และ เอสรา 1:1-11 ไซรัสทรงประกาศโครงการ
ไปทั่วจักรวรรดิว่าชาวยิวผู้เป็นเชลยอยู่คนใดก็ตามที่มี
ความปรารถนา สามารถกลับสู่เยรูซาเล็มได้เพื่อสร้าง
พระวิหารใหม่ ไซรัสถึงยอมคืนภาษีของทองคำและเงินที่

พวกทหารของเนบูคัสเนสซาร์ได้ขโมยมาให้ด้วย

อะไรที่ทำให้ไซรัสออกประกาศที่เต็มไปด้วยการผ่อน
ผันกล่าวนี้? ในขณะที่ไซรัสอาจได้รับอิทธิพลจากศาสนา
แห่งเทพเจ้าของพระองค์ (ดู เอสรา 1:7) ซึ่งรวมถึงลัทธิ
โซโรอัสเทรียน ทำให้มีความเคารพต่อพระผู้เป็นเจ้าของ
ยูดาห์และดูเหมือนว่าไซรัสจะได้รับการกระตุ้นโดยพระ-
วิญญาณของพระเจ้าที่จะส่งชาวยิวกลับไปสู่บ้านเกิดเมือง
นอนของพวกเขาโจเซฟสันักประวัติศาสตร์สมัยโบราณ
บันทึกไว้ว่า

“ในปีแรกแห่งสมัยของไซรัส ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดสิบนับจาก
เวลาที่ผู้คนของเราได้ถูกกวาดต้อนจากแผ่นดินของพวกเขา
เขาไปสู่บาบิโลน พระผู้เป็นเจ้าทรงโหมหนัสในการเป็น
เชลยและวิบัติแห่งผู้คนที่น่าสงสารเหล่านี้ ตามที่พระ-
องค์ได้บอกล่วงหน้าแก่พวกเขาแล้วโดยเยเรมีย์ผู้เป็น
ศาสดา ก่อนการถูกทำลายของนครว่าหลังจากที่พวกเขา
ได้รับใช้เนบูคัสเนสซาร์และอนุชนของพระองค์ และหลัง
จากที่พวกเขาทนต่อการรับใช้นั้นแล้วเป็นเวลาเจ็ดสิบปี
พระองค์จะทรงฟื้นฟูพวกเขาสู่ดินแดนแห่งบิดาของเขา
และพวกเขาจะได้สร้างพระวิหารและชื่นชมกับความมั่ง-
คั่งในครั้งโบราณกาลพระผู้เป็นเจ้าทรงทำสิ่งเหล่านี้ให้
เกิดแก่พวกเขา เนื่องด้วยพระองค์ทรงกระตุ้นพระทัย
ของไซรัสและทำให้ไซรัสลืขิตสิ่งนี้ไปทั่วเอเชีย ดังนั้นแล้ว
ไซรัสผู้เป็นกษัตริย์ตรัสดังนี้ “ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ทรงแต่งตั้งเราเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่
มีผู้อาศัย เราเชื่อว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าของคัมภีร์ที่
ประชาชาติแห่งอิสราเอลสักการะเนื่องจากพระองค์ดำรง
นามของเราไว้ล่วงหน้าโดยศาสดา ดังนั้นเราจะสร้าง
นิเวศน์เพื่อพระองค์ในเยรูซาเล็มในประเทศยูเดีย”

“ไซรัสทรงรู้ถึงสิ่งนี้โดยการอ่านหนังสือแห่งการพยา-
กรณ์ซึ่งอิสยาห์เขียนไว้ ด้วยว่าศาสดาผู้นี้กล่าวว่าพระ
ผู้เป็นเจ้าตรัสเรื่องนี้กับเขาในภาพนิมิตอันศักดิ์สิทธิ์ คำ
ของเราคือไซรัสผู้ที่เราได้แต่งตั้งเป็นกษัตริย์เหนือประชา
ชาติยิ่งใหญ่มากมาย จะส่งผู้คนของเราคืนสู่ดินแดนของ
พวกเขาเองและสร้างพระวิหารของเรา การนี้ได้ถูกทำนาย
ไว้โดยอิสยาห์ 140 ปี ก่อนที่พระวิหารถูกทำลาย ฉะนั้น
เมื่อไซรัสทรงอ่านสิ่งนี้และชื่นชมในพลังอำนาจของพระ
เจ้าพระองค์จึงเกิดความปรารถนาแรงกล้าและมุ่งหมาย
ที่จะทำสิ่งซึ่งถูกเขียนไว้ให้กลายเป็นจริง ดังนั้นพระองค์
จึงทรงเรียกหาเหล่าชาวยิวที่มีชื่อเสียงในบาบิโลนและตรัส

แก่พวกเขาว่า พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขากลับสู่ประเทศเพื่อสร้างเยรูซาเล็มนครของพวกเขา และพระวิหารของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของว่าพระองค์จะประทานความช่วยเหลือพวกเขาด้วย และว่าพระองค์จะส่งราชสาส์นถึงบรรดาผู้ปกครอง และผู้ว่าราชการในพื้นที่ใกล้เคียงประเทศยูเดียให้ผู้ปกครองเหล่านั้นส่งมอบทองคำและเงินให้เพื่อการก่อสร้างพระวิหาร พร้อมกับสัตว์เพื่อการถวายบูชาของพวกเขา” (*The Life and Works of Flavius Josephus* Antiquity of the Jews, bk 11, chap 1, pars 1-2)

คำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่โจเซฟอ้างถึง และที่กล่าวไว้ในเอเสรา 1:2 พบได้ในข้อสุดท้ายของอิสยาห์บทที่ 44 และข้อแรกของบทที่ 45

แอดัม คลัคซ์ว่า: “เป็นไปได้ว่าเมื่อไซรัสเข้ายึดบาบิโลนพระองค์ได้พบดาเนียลที่นั่น ซึ่งเป็นที่เล้าลือกันมานานว่าเป็นรัฐมนตรีผู้เรื่องปัญหาที่สดุดีหนึ่งในตลอดทั่วดินแดนบูรพา และเป็นไปได้อย่างที่สดุดีว่าเขาได้ชี้ให้พระองค์เห็นถึงคำพยากรณ์ของอิสยาห์ และให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่พระองค์ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งทรงเปิดเผยไว้แก่เขาเองด้วย” (*The Holy Bible... with a Commentary and Critical Notes*, 2:730)

เอลเดอร์เอชรา แพพท์ เบ็นสัน ได้กล่าวถึงการมีส่วนช่วยเหลือของไซรัสว่า:

“กษัตริย์ไซรัสดำรงพระชนม์ก่อนพระคริสต์มากกว่าห้าร้อยปี ทรงถูกกล่าวถึงในคำพยากรณ์ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในหนังสือ 2 พงศาวดาร และหนังสือเอเสรา และโดยศาสดา เอเสเคียล อิสยาห์ และดาเนียล พระคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า พระเจ้าทรงรับเราจิตใจของไซรัสพระราชแห่งเปอร์เซีย (2 พงศาวดาร 36:22) ไซรัสทรงฟื้นฟูสิทธิทางการเมืองและทางสังคมบางอย่างแก่เชลยชาวยิว ทรงอนุญาตให้พวกเขากลับคืนสู่เยรูซาเล็มและให้สร้างพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นใหม่

“พาร์ลี พี. แพพท์ที่ได้พรรณนาถึงศาสดาโจเซฟ สมิธว่าเขา มี ‘ความห้าวหาญ ความกล้าหาญ ความสุขุม ความบากบั่นและความใจกว้างของไซรัส’ (*Autobiography of Parley Parker Pratt* [Deseret Book Company, 1938], หน้า 46)

เอลเดอร์เอชรา แพพท์ เบ็นสัน

“ประธานวิลฟอร์ด วัตต์ดริฟได้กล่าวว่า:

“บัดนี้ข้าพเจ้าได้คิดหลายครั้งว่ากษัตริย์ในสมัยโบราณรักษาหลักธรรมและกฎเหล่านี้บ้างข้อมากกว่าสิทธิชนในสมัยของเราเสียอีก ข้าพเจ้าอยากยกไซรัสเป็นตัวอย่าง... เพื่อตรวจสอบชีวิตของไซรัส นับจากการประสูติถึงการสิ้นพระชนม์ ไม่ว่าพระองค์ทรงทราบหรือไม่ มันดูเหมือนว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ด้วยการตั้งใจในการกระทำทุกอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยความสุขุมและคุณธรรม ซึ่งได้ค้ำจุนประเทศและกษัตริย์แห่งคริสต์ศาสนาทุกหนแห่ง...หลักธรรมเหล่านี้มากมายได้ตามพระองค์มา ข้าพเจ้าคิดว่าหลักธรรมหลายอย่างค่าควรในหลายแง่มุมต่อผู้ที่ใส่ใจพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์” (*Journal of Discourses*, เล่มที่ 22 หน้า 207)

“พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระบิดาของเราทุกคนทรงใช้ผู้คนแห่งแผ่นดินโลก โดยเฉพาะคนดีๆ เพื่อช่วยทำให้ผู้ประสงค์แห่งพระองค์สำเร็จ สิ่งนี้ได้เป็นจริงในอดีต เป็นจริงในปัจจุบัน และจะเป็นจริงในอนาคต” (ในรายงานการประชุม เม.ย. 1972, หน้า 48-49)

(J-3) การกลับมาครั้งแรกของชาวยิว

ชาวยิวมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อบัญชาของไซรัส? ผู้เขียนคนหนึ่งได้ให้ข้อสังเกตว่า เซลยชาวยิวจำนวนไม่มากนักรู้สึกกระตือรือร้นที่จะรีบกลับสู่ปาเลสไตน์ เวลาครึ่งศตวรรษในบาบิโลนได้ทำให้ผู้คนส่วนใหญ่หยิ่งรากลึกลงในดินแดนแห่งการอุปการะของพวกเขา พวกเขาส่วนมากได้ผูกพันกับดินแดนใหม่นี้โดยสัมพันธ์แห่งการแต่งงาน มิตรภาพและโดยเครือข่ายธุรกิจอันแข็งแรง ยิ่งกว่านั้นพวกเขาได้เติบโตขึ้นในบาบิโลนเป็นคนชั่วอายุที่ไม่รู้จักปาเลสไตน์ และสำหรับชาวยิวที่กล่าวนี้ ยูเดียมิใช่สถานที่เหมาะสมที่จะอาศัยอยู่และไร้แรงจูงใจ จำต้องมีความรู้สึกรักผูกพันอันรุนแรงที่จะชักนำให้พวกเขาคนใดก็ตามกลับคืนสู่ปาเลสไตน์ และมีเพียงไม่กี่คนที่รู้สึกเช่นนั้น ฉะนั้นสิ่งยากที่สุดคือการทำให้ผู้คนเกิดความกระตือรือร้นพอที่จะรวบรวมกันเป็นกลุ่มก้อนเพื่อเป็นหมู่แรกที่จะเดินทางกลับ” (Mould, Essential of Bible History, หน้า 350)

ผู้เนรเทศกลุ่มแรกที่เดินทางกลับได้มาถึงยูเดียไม่นานหลังปี 536 ก่อนคริสตกาล ภายใต้การนำของเศรุบบาเบล (โคโรบาเบล) ผู้สืบเชื้อสายคนหนึ่งของดาวิด (ดู 1 พงศาวดาร 3:19) และโยชูวา (หรือเยชูอา) ผู้เป็นบุโรหิตเลวีจากเชื้อสายของคาโดก (คาโดกเป็นมหาปุโรหิตซึ่งอยู่ในการอุทิศพระวิหารของโซโลมอน) การกลับคืนครั้งแรกมีลักษณะคล้ายกับครูเสดทางศาสนา ขบวนเดินทางประกอบขึ้นด้วยผู้คนประมาณสี่ถึงห้าหมื่นคน กลุ่มผู้ต้องเนรเทศขนาดเล็กยังคงติดตามมาเรื่อยๆ จากบาบิโลนในศตวรรษต่อมา แต่ส่วนใหญ่ของชาวยิวมิได้กลับมา และเป็นเวลาหลายศตวรรษต่อมาก็มีชาวยิวอยู่ในบาบิโลนจำนวนมากกว่าในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

บุคคลหนึ่งที่รู้จักกันในนามเซซบัสซาร์ในหนังสือเอสรา (ดู เอสรา 1:8, 11; 5:4, 16) ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ว่าราชการอาณานิคมดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ บรรดานักปราชญ์ขัดแย้งกันว่าเซซบัสซาร์เป็นบุคคลเดียวกันกับเศรุบบาเบลหรือไม่ ถ้าเซซบัสซาร์คือบุคคลอื่น ตามที่บอกไว้ใน 1 เอสดาอัส 6:18 ในคัมภีร์อพอกโตรฟาแล้ว เขาได้หายตัวไปอย่างลึกลับเนื่องจากไม่นานนักเศรุบบาเบลได้กลายเป็นคนสำคัญของเยรูซาเล็ม

เมื่อชาวยิวที่กลับคืนจากบาบิโลนได้กระตือรือร้นที่จะ

ฟื้นฟูสถานภาพของการสักการะพระเยโฮวาห์อย่างเป็นทางการในเยรูซาเล็ม ฉะนั้นงานแรกของพวกเขาคือ การซ่อมแซมแท่นบูชาสำหรับถวายเครื่องสักการะ และเริ่มถวายเครื่องบูชาในตอนเช้าและตอนเย็นขึ้นใหม่ พวกเขาได้ปฏิบัติงานฉลองเทศกาลอยู่เพิงและงานฉลองอื่นๆ อย่างต่อเนื่อง (ดู เอสรา 3:1-6) ครั้นแล้วการสร้างพระวิหารใหม่ได้เริ่มขึ้น แต่เนื่องจากการแซกแซงของชาวสะมาเรียที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น การสร้างพระวิหารจึงถูกลื่อนออกไปจนถึงปีแรกแห่งรัชสมัยของดาร์อันที่หนึ่ง ประมาณปี 520 ก่อนคริสตกาล ดูเหมือนว่าความลับสนมีส่วนทำให้การสร้างพระวิหารล่าช้าไปมาก นครสะมาเรียได้เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรฝ่ายเหนือเมื่อมันล่มลงเพราะชาวอัสซีเรียในปี 721 ก่อนคริสตกาล มีชาวอิสราเอลระดับยากไร้ที่สุดไม่กี่คนถูกทิ้งไว้ในแผ่นดิน เนื่องจากพื้นที่ตอนใต้ของบริเวณนี้เป็นชายแดนระหว่างดินแดนอัสซีเรียกับอียิปต์ พวกอัสซีเรียได้ตั้งกองทหารที่มีกำลังกล้าแข็งไว้ทหารเหล่านี้ได้แต่งงานข้ามชาติกับชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ พวกเขาได้ยอมรับรูปแบบการสักการะพระเยโฮวาห์บางอย่าง แต่เป็นที่แน่ชัดว่าได้ผสมผสานกับความคิดแบบนอกรีตศาสนาด้วย ดังนั้นชาวยิวในอาณาจักรฝ่ายใต้จึงถือว่าชาวสะมาเรียเหล่านี้มิใช่เป็นเพียงชาวอิสราเอลที่ไม่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่เป็นพวกนอกรีตศาสนาด้วย สะมาเรียขอเข้าร่วมในโครงการนี้ด้วย พวกเขาสังเกตว่า

เมื่อชาวยิวกลับคืนจากการเนรเทศ พวกเขาได้เริ่มสร้างพระวิหารภายใต้การดูแลของเศรุบบาเบลมิได้ถวายเครื่องบูชาแก่พระเยโฮวาห์นับแต่ยุคแห่งการครอบครองของอัสซีเรียแล้ว (ดู เอสรา 4:1-2) ชาวยิวปฏิเสธที่จะรับความช่วยเหลือจากพวกเขาอย่างไม่แยแส ชาวสะมาเรียจึงเริ่มขัดขวางโครงการนี้อย่างเปิดเผยด้วยความโกรธแค้น (ดู เอสรา 4:3-5) บัดนี้ไซรัสได้สิ้นพระชนม์แล้ว ดังนั้นชาวสะมาเรียจึงส่งสาส์นไปยังกษัตริย์เปอร์เซีย องค์ใหม่กล่าวหาว่าชาวยิวกำลังสร้างป้อมปราการขึ้นในเยรูซาเล็มเพื่อก่อการกบฏต่อเปอร์เซีย นับว่าเป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงยิ่ง อารทาเซอร์เซสจึงสั่งให้หยุดการก่อสร้างโดยทันที (ดู เอสรา 4:7-24) แม้ว่าชาวยิวจะร้องอุทธรณ์ในเรื่องนี้ และในที่สุดได้พิสูจน์ว่าพวกเขาเพียงแต่ทำสิ่งซึ่งไซรัสอนุญาตไว้เท่านั้น และได้รับอนุญาตให้ทำงานนี้

จนเสร็จโครงการ (ดู เอสรา 5-6) แต่ความเป็นปฏิปักษ์ซึ่งหยิ่งลึกลับนี้จะคงอยู่นับเป็นศตวรรษ

(J-4) พระวิหารแห่งที่สอง

การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่เกิดจากแรงบันดาลใจของศาสดาสองคน ยักกัยและเศคาริยาห์ (เอสรา 5:1) ซึ่งข้อเขียนโดยสังเขปของพวกเขาได้รับการสงวนไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แม้ว่าผู้ว่าราชการในท้องถิ่นและผู้นำสมาระยะจะพยายามขัดขวางโครงการนี้ แต่พระวิหารก็ได้สำเร็จลงในปี 515 ก่อนคริสตศักราช พระวิหารนี้เป็นที่รู้จักกันในนามของพระวิหารที่สอง (พระวิหารของซาโลมอนเป็นพระวิหารแรก) หรือพระวิหารของเศรุบบาเบล พระวิหารที่สองนี้ไม่สามารถเทียบเท่ากับพระวิหารของซาโลมอนได้เลยในความงามสง่า เนื่องจากผู้คนยังยากจนอยู่ในเวลาก่อสร้างมัน หลังจากที่พระวิหารเสร็จสมบูรณ์แล้วชาวยิวในเยรูซาเล็มได้คาดหมายว่ารัฐแห่งชาวยิวจะฟื้นคืนมา เศรุบบาเบลได้หายไปอย่างลึกลับจากเหตุการณ์ในตอนนั้น ได้คาดเดากันว่าเปอร์เซียได้ลักพาตัวเขาไปเสียด้วยเกรงว่าจะมีการปฏิวัติเนื่องจากเศรุบบาเบลเป็นเชื้อสายกษัตริย์ บัดนี้ฝ่ายผู้นำของประชาคมนี้ตกอยู่มหาปุโรหิตโยชูวาและผู้สืบทอดของเขา นับแต่นั้นมายูดาห์ได้กลายเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตหรือประชาคมที่ปกครองโดยฝ่ายศาสนาโดยทั่วไปแล้วการปกครองโดยฝ่ายศาสนานี้เป็นที่ยอมรับโดยพวกเปอร์เซีย และในระยะหนึ่งโดยอเล็กซานเดอร์มหาราช

(J-5) การกลับคืนมาของยิวภายใต้การนำของเอสราและเนหะมีย์

เราไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับสภาพของกิจการต่างๆ ของชาวยิวในระหว่างที่พระวิหารได้สร้างเสร็จในปี 515 ก่อนคริสตศักราช และการปรากฏของเอสราและเนหะมีย์ ในเยรูซาเล็มกับกลุ่มคนที่มากับพวกเขา การปรากฏของเนหะมีย์ในเยรูซาเล็มสามารถยืนยันได้ว่าเป็นเวลาที่อยู่ในปี 445 ก่อนคริสตศักราช วันเวลาแห่งการกลับคืนมาของเอสรายังเป็นที่โต้แย้งกัน ผู้รู้บางคนกล่าวว่าเกิดขึ้นก่อนเนหะมีย์ บางคนว่าหลังจากนั้น พระคัมภีร์ดูเหมือนจะชี้ว่ากลุ่มของเอสราได้มาถึงเยรูซาเล็มก่อนเนหะมีย์

อีกแหล่งหนึ่งกล่าวว่าเอสรามาถึงในปี 458 ก่อนคริสตศักราช (see J.D.Douglas, ed., *The Illustrated Bible Dictionary*, s.v. "Persia," p.1199)

ไม่ว่าเหตุการณ์จะเป็นไปอย่างไร ได้มีช่วงว่างสามชั่วอายุคนระหว่างการกลับมาครั้งแรก และการกลับมาของเอสรา กับเนหะมีย์ ระหว่างช่วงเวลานี้วัฒนธรรมเปอร์เซียได้เจริญถึงจุดสุดยอด ดังที่มีหลักฐานปรากฏในสากลทุกที่ที่ตั้งอยู่เปอร์เซียโพสิส นครหลวงแห่งจักรวรรดิเปอร์เซีย ความมั่งคั่งแห่งราชสำนักเปอร์เซียได้รับการพรรณนาไว้ในหนังสือเอสเธอร์

ชีวิตของชาวยิวในช่วงเวลานี้เป็นที่รู้จักน้อยมาก ในทางการเมืองชาวยิวได้ถูกปกครองโดยเจ้าหน้าที่เปอร์เซีย แต่จากทัศนคติของพวกเขาเอง และโดยการปฏิบัติทั่วไป พวกเขาได้รับการรูปแบบของเทวรัฐที่ปกครองโดยมหาปุโรหิตที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแต่งตั้ง ในทัศนคติของการปฏิรูปที่เอสราและเนหะมีย์ได้รับเริ่มไว้ เป็นที่แน่ชัดว่ามีได้มีการปฏิบัติรักษาของโมเสสอย่างเคร่งครัด บรรดาปุโรหิตได้แต่งงานกับเพื่อนบ้านของพวกเขาที่มีเชื้อสายเอล และนครเยรูซาเล็มได้ถูกปล่อยให้ตกต่ำต่อไป

ภายใต้อารทาเซอร์ซีสที่ 1 (ปี 465-424 ก่อนคริสตศักราช) เจ้าหน้าที่ชาวยิวได้มีตัวแทนเป็นทางการในราชสำนักเปอร์เซีย ดูเหมือนเอสราได้ดำรงตำแหน่งบางอย่างที่สำคัญในราชสำนัก เขาได้รับมอบหมายเป็นตัวแทนพิเศษที่จะจัดรูปแบบพิธีการต่างๆ ของพระวิหารขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม ชาวยิวที่กระตือรือร้นถูกชักจูงด้วยกำลังใจที่พวกเขาได้รับจากราชสำนักเปอร์เซีย ที่จะก้าวเลยจากอำนาจมอบหมายของเอสรา พวกเขาได้สร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่

เนหะมีย์เป็นผู้ถือถ้วยที่ภักดีในราชสำนักเปอร์เซีย (ดูเนหะมีย์ 2:1) เนื่องจากในสมัยโบราณการลอบสังหารเป็นอันตรายที่เกิดขึ้นเสมอกับกษัตริย์ บ่อยครั้งก็มีการใช้ยาพิษ ผู้ถือถ้วยนับว่าอยู่ในตำแหน่งที่ได้รับการวางใจอย่างสูงในราชสำนัก หน้าที่ของเขาคือตรวจให้แน่ใจว่าสิ่งที่กษัตริย์จะเสวยและดื่มนั้นปลอดภัย (See Samuel Fallows, ed. *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary*, s.v. "Cup bearer") เนหะมีย์ได้ประสบผลสำเร็จในการใช้ตำแหน่งอันเป็นที่โปรดปรานของเขาในการทำให้ตนเอง

ได้รับการตั้งเป็นผู้ว่าราชการของยูดาห์

พลังงาน ความสามารถ ความรักชาติอย่างไม่เห็นแก่ตัวและความสุจริตส่วนตัวของเนหะมีย์ได้นำยูดาห์ใหม่ที่ปรินดาปราโมทัยให้กลับดำรงอยู่อีกครั้ง การฟื้นฟูเยรูซาเล็มที่ได้ทอดตัวอยู่ในซากสลักหักพังเป็นเวลากว่าศตวรรษครึ่งได้เริ่มขึ้น เอสราบุโรหิตผู้ชอบธรรมและอุทิศตัวได้ทำงานกับเนหะมีย์และประสบผลสำเร็จร่วมกันในการฟื้นฟูประชาคมชาวยิวขึ้นในเยรูซาเล็มอีก เพลงสดุดีบทที่ 48 เป็นบทเพลงหรือบทกวีที่ฉลองการฟื้นฟูเยรูซาเล็ม มันแสดงให้เห็นว่าความมั่นใจของชาวยิวได้กลับมีชีวิตขึ้นแล้วในเวลานั้น ยูดาห์ได้พัฒนารัฐบาลซึ่งมีอำนาจปกครองตนเองกึ่งหนึ่งขึ้น และที่ละน้อยได้ขยายเขตแดนจนมีขนาดครึ่งหนึ่งของอาณาจักรยูดาห์ก่อนที่มันจะล่มในปี 581 ก่อนคริสตศักราชโดยประมาณ ยูดาห์อยู่ในสันติสุขตลอดสมัยของจักรวรรดิเปอร์เซีย

เมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชทรงมีชัยต่อจักรวรรดิเปอร์เซียในปี 331 ก่อนคริสตศักราช ชาวยิวเพียงเปลี่ยนการสอบความภักดีจากกษัตริย์องค์หนึ่งสู่อีกองค์หนึ่ง ตำนานเรื่องหนึ่งของชาวยิวเล่าว่าอเล็กซานเดอร์ทรงพบกับมหาปุโรหิตผู้หนึ่งในเยรูซาเล็มและทรงฟังเขาอ่านคำพยากรณ์ของดาเนียลว่า ผู้หนึ่งในบรรดาชาวกรีกจะทำลายชาวเปอร์เซีย (ดู ดาเนียล 7:6 ; 8:3; 20-22; 11:3) อเล็กซานเดอร์ทรงคิดว่านี่หมายถึงพระองค์ ทรงยินดีและรับเอาประชาชาติยิวไว้โดยมิได้ทำสงครามกับพวกเขา

(J-6) ไดแอสโพร่า

ไดแอสโพร่า [diaspora] เป็นคำภาษากรีก มีความหมายว่า “การพลัดพราก” ตามที่ชาวยิวกล่าวนั้น มีความแตกต่างระหว่างการเนรเทศโดยถูกบังคับกับการพลัดพรากโดยสมัครใจ โดยทั่วไปการเนรเทศโดยถูกบังคับมีความหมายตรงกับคำภาษาฮีบรูว่า *กาลุตส์* [galut] ซึ่งหมายถึง “เนรเทศ” โดยทั่วไปแล้วชาวยิวใช้คำว่า ไดแอสโพร่า ในความหมายของการพลัดพรากโดยความสมัครใจตามที่ชาวยิวในปัจจุบันนี้กล่าวไว้ ไดแอสโพร่าคือคำที่ถูกต้องสำหรับชาวยิวทั้งหมดที่ยังคงอาศัยอยู่ภายนอกดินแดนอิสราเอล

คำว่า *ไดแอสโพร่า* [diaspora] หมายถึงการกระจายกระจายของเชื้อสายอิสราเอลในดินแดนอื่นๆ ที่ใช้ปา-

เลสไตน์สิทธิชนยุคสุดท้ายรู้ว่าเชื้อสายอิสราเอลทั้งสิ้นถูกทำให้กระจัดกระจายไป แต่ตามที่ผู้รู้ส่วนใหญ่ใช้กัน คำว่าไดแอสโพร่า หมายถึงการพลัดพรากของชาวยิวตลอดทั่วแผ่นดินโลก

นานมาแล้วพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าโดยผ่านศาสดาของพระองค์ว่ายูดาห์และอิสราเอลทั้งหมดจะกระจัดกระจายหรือพลัดพรากไปตลอดทั่วโลก (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 28:64; เยเรมีย์ 29:18; เอสเคียล 12:15; อาโมส 9:9; เศคาริยาห์ 10:9)

การพลัดพรากครั้งสำคัญครั้งแรกของอิสราเอลเกิดพร้อมกับที่แอสซีเรียครอบครองอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล ซึ่งทำให้ประชาชาตินั้นตกเป็นเชลยในปี 722 ก่อนคริสตศักราช (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ D)

แม้ว่าไดแอสโพร่าครั้งสำคัญครั้งแรกของชาวยิวจะเป็นผลจากการตกเป็นเชลยในบาบิโลนก็ตาม แต่ก็ได้มีกลุ่มชาวยิวเล็กๆ หลายกลุ่มเดินทางไปยังอียิปต์ก่อนหน้าการเนรเทศนี้แล้ว หนึ่งในการเนรเทศเหล่านี้ได้มีอยู่ในคำพยากรณ์อันนำหวาดหวั่นบางประการของเยเรมีย์ (ดู เยเรมีย์ 43:44) ชาวยิวที่เยเรมีย์กล่าวถึงนั้นได้ตั้งถิ่นฐานลงใกล้สามเหลี่ยมปากแม่น้ำไนล์ พวกเขาได้ปฏิเสศพระเยโฮวาห์โดยสิ้นเชิง และยืนยันอย่างอวดดีว่าการสักการะพระองค์เป็นเหตุแห่งความทุกข์โศกและความหายนะทั้งสิ้นของตน ชาวยิวกลุ่มอื่นๆ ที่มาสู่อียิปต์ไม่นานและจัดตั้งเขตของชาวยิวขึ้นในเมืองใหญ่ที่สุดหลายเมืองที่นั่น พวกเขาจำนวนมากพยายามที่จะเปลี่ยนรูปแบบชีวิตทางศาสนาของตนในบ้านใหม่แห่งนี้ ที่กล่าวมานี้เป็นกรณีก่อนหน้าและระหว่างที่บาบิโลนทำการปิดล้อมเยรูซาเล็มได้รับการต้อนรับด้วยมิตรภาพ พวกเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นของอิลเฟนไทน์ ที่ซึ่งการค้นพบทางโบราณคดีเผยว่าอาณาจักรของชาวยิวได้สร้างพระวิหารที่คล้ายคลึงกับพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็ม

เนบูคัสเนสซาร์ได้เนรเทศชาวยิวกลุ่มใหญ่ไปสู่บาบิโลนระหว่างปี 605-587 ก่อนคริสตศักราช แม้จะมีโองการของไซรัส แต่ผู้ถูกเนรเทศส่วนใหญ่เลือกที่จะอยู่ในบาบิโลนเนื่องจากสภาพการณ์อันเอื้อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการเกษตร ในท้ายที่สุดระหว่างช่วงศตวรรษของปี 400 ก่อนคริสตศักราชถึง ค.ศ.200 และหลังจากนั้น ชาวยิวได้กระจายตัวเองไปทั่วโลกที่รู้จักกันสมัยนั้น และจัดตั้งอาณาจักรขึ้นหลายแห่ง

นักประวัติศาสตร์นามอุโฆษผู้หนึ่งกล่าวถึงการปรากฏ
อยู่ของชาวยิวที่พลัดพรากกระจายไปในส่วนอื่นๆ ของ
อาณาจักรโรมันในสมัยของพระคริสต์

“โจเซฟัสได้บรรยายถึงซีเรียว่าเป็นประเทศที่ผู้พำนัก
อาศัยชาวยิวคิดเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ซึ่งเป็นได้ว่าเป็นผล
มาจากการที่มันอยู่ใกล้กับอิสราเอลแท้ ได้มีแหล่งถิ่น
ฐานที่สำคัญเป็นพิเศษของชาวยิวในแอนติโอซซึ่งเป็น
เมืองหลวงในดามัสกัส และในอะพามีเย ตามที่ฟีโล
กล่าวไว้ ชาวยิวจำนวนมากมาอาศัยอยู่ในซีเรียและใน
เอเชียไมเนอร์ซึ่งเป็นที่ที่การตั้งถิ่นฐานของชาวยิวได้รับการ
สนับสนุนอย่างยิ่งจากนโยบายของกษัตริย์ซีลูซีดเขต
ปกครองของพระองค์แม่เป็นบริเวณกว้างเอเชียไมเนอร์
เช่นนี้เป็นที่รู้จักกันว่าแอนติโอคัสที่สาม (223:187 ปีก่อน
คริสต์ศักราชโดยประมาณ) ได้ให้ชาวยิวจากบาบิโลน
2,000 ครอบครัวตั้งถิ่นฐานในฟรีเจียและลิเดียจากสมัย
การปกครองของโรมันตั้งแต่การสิ้นสุดของสาธารณรัฐไป
จนถึงการเริ่มต้นของบรรดาแคว้นแห่งสมัยจูเลีย-คลอ-
เดียน ได้มีหลักฐานแน่ชัดถึงการดำรงอยู่ของชาวยิวใน
นครสำคัญส่วนใหญ่ของเอเชียไมเนอร์ในเอตรามิทอัม
เพอแกมมัส ชาร์ติส เอ. เฟซัส ทราลลิส มิเลตัส ไอแซซ-
ฮาลี คาร์นาสซัส ลาโอเดียเซีย ทารซัส และอื่นๆ อีกมาก
รวมถึงในบริเวณภูมิภาคของบริชายเนียบ บอนตัสและคา-
พาโดเซีย...ได้มีชาวยิวมากมายด้วยในเกาะต่างๆ ทาง-
ตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ได้มีชาวยิวในเขต
ศูนย์กลางของตัวเมืองสำคัญทุกแห่งของกรีซและเมลิ-
โดเนีย ตามหนังสือกิจการของอัครทูต มีประชาคมของ
ชาวยิวในเธสะโลนิกาเมืองฟิลิปปีและเอเธนส์และโครินธ์
ข้อความจารึกต่างๆ ได้ยืนยันการตั้งถิ่นฐานของชาวยิวใน
ที่ต่างๆ ของเพโลพอนเนซัส (เซตลาโคเนีย เมืองพาโทร
เลกียา) ในเอเธนส์และในเธสซาลี จากประเทศกรีซแหล่ง
ตั้งถิ่นฐานของชาวยิวแผ่ขึ้นไปทางเหนือสู่คาบสมุทรบอล
ข่าน (สโตโบ) และไปถึงพอนเนียบ [ยุโรปสมัยปัจจุบัน]
(*Encyclopedia Judaica, s.v. "Diaspora,"* 6:10-11)

ชาวยิวผู้ที่ได้พลัดพรากกระจายไปได้รับการกล่าวถึง
บ่อยครั้งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่
เจมส์ได้ส่งจดหมายถึงพวกเขา (ดู ยากอบ 1:1) ชาวยิว
ในพระวิหารกล่าวถึงพวกเขาเมื่อพวกเขาตั้งคำถามต่อ
พระเยซูในงานฉลองอยู่เพิง (ดู ยอห์น 7:35) ณ เทศกาล
ปัสกาผู้แสวงบุญชาวยิวได้เป็นตัวแทนของชุมชนห้าสิบ

แห่งนอกเหนือจากยูเดีย (ดู กิจการ 2:9-11) หนังสือ
กิจการ ถูกกล่าวถึงชาวยิวในธรรมศาลาในอาณาจักร
โรมัน ที่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งรับใช้อย่างมากในการแผ่ขยาย
ของศาสนาคริสต์ (ดู กิจการ 6:9; 13:43-45; 14:1-2;
19:16:3; 17:1; 4; 10-13 ;18:2; 12; 19; 19:13-17; 33;
28:17-29)

(J-7) ศาสนาของชาวยิวและไดแอสโทร่า

“โดยทั่วไปแล้วชาวยิวที่พลัดพรากมีความรักดีไม่น้อย
ต่อศาสนาแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขายอมรับว่า
เยรูซาเล็มคือนครศักดิ์สิทธิ์ เขาจ่ายภาษีประจำปีแก่พระ
วิหาร และเมื่อใดก็ตามที่ทำได้พวกเขาจะเดินทางแสวง
บุญ [สู่ไซอัน] เพื่อฉลองวันศักดิ์สิทธิ์ แม้กระนั้นในธรรม
ศาลามากมายหลายแห่งนอกเขตยูเดียได้มีการประชุม
กันในภาษากรีก การแต่งงานแบบข้ามชาติกันเริ่มเป็นที่
คุ้นเคยกันอีกครั้งหนึ่ง และพิธีเข้าสู่หนัดได้ถูกเพิกเฉย
มากขึ้นเรื่อยๆ ในบรรดาความคิดต่างๆ แบบของกรีกที่มี
การยอมรับในหมู่ชาวยิวที่กระจัดกระจายนี้คือความเชื่อ
อันแพร่หลายที่ว่า ผู้คนที่ต่างๆ กัน แท้จริงแล้วสักการะ
พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันโดยใช้พระนามต่างกัน หลัก
คำสอนนี้เป็นการสาปแช่งสำหรับปุโรหิตและนักปราชญ์
แห่งเยรูซาเล็ม เนื่องจากมันทำให้ความแตกต่างระหว่าง
ชาวยิวกับคนต่างชาติลบเลือนไป” (*Great People of
the Bible and How They Lived, p. 253*)

ชาวยิวที่อุทิศตนจะมาเยือนเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลอง
งานพิธีสำคัญทุกเมื่อที่เขามาได้ (ดู กิจการ 2:5-11 ;
8:27) พอลซึ่งถูกยกว่าเป็นชาวยิวคนหนึ่งในไดแอสโทร่า
ในทาร์ซัส เป็นผู้ซื้อสัตย์ต่อกฎและประเทศชาติ (ดู ฟิลิป
ปี 3:5-6) อพอลโลสผู้เปลี่ยนใจชาวคริสต์เป็นชาวยิวของ
ไดแอสโทร่าจากอเล็กซานเดรีย และชำนาญมากในทาง
พระคัมภีร์ (กิจการ 18:24)

ศาสนาของชาวยิวในไดแอสโทร่าได้มีผลอย่างไรต่อ
เพื่อนบ้านต่างชาติของพวกเขา? นักเขียนคนหนึ่งบรรยาย
ว่าชาวยิวได้ผู้เปลี่ยนใจอย่างไร

“บ่อยครั้งชาวยิวถูกโจมตีอย่างไม่ยุติธรรมเรื่องการ
แยกตัวเองอย่างเหนียวแน่น ที่จริงแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในหมู่ของผู้พลัดพราก พวกเขายอมรับภารกิจที่มีต่อ
ชาวต่างชาติ และมีความพยายามอย่างจริงจังที่จะทำ
ทำให้ผู้เปลี่ยนใจ การที่จะยอมรับศาสนาชาวยิวมิใช่เรื่อง

ม่านของสุเหร่ายิวในเยรูซาเล็ม

ง่าย ๆ สำหรับชนต่างชาติ เขาต้องยอมรับการเข้าสู่หนัดและพิธีบัพติศมา และตกลงว่าจะรักษากฎทั้งหมดของโมเสส รวมถึงข้อกำหนดทางพิธีกรรมเช่นวันสะบาโตและกฎเกี่ยวกับอาหารที่ไม่สะอาด ที่จริงแล้วเขาต้องยกเลิกสัญชาติของตนเอง มีผู้คนจำนวนมากพอสมควรที่ได้ยอมรับขั้นตอนอันล้ำค่าเหล่านี้เขาเหล่านี้ได้เชื่อว่าเป็นผู้เปลี่ยนใจ

“ผู้คนอีกมากมายได้ถูกดึงดูดโดยศรัทธาต่อพระเจ้าองค์เดียว และการมีศีลธรรมอย่างเข้มงวดของศาสนายิวซึ่งตรงกันข้ามกับการนับถือพระเจ้าหลายองค์ที่เสื่อมสลายของโรม พวกเขาเตรียมที่จะแสดงตัวเองด้วยศรัทธาและอุดมคติของชาวยิว แต่ได้สะดุดลงก่อนที่ปวารณาตัวเป็นผู้เปลี่ยนใจอย่างสมบูรณ์ บรรดาเพื่อนผู้เดินทางเหล่านี้ พวกเขาหลายคนเป็นเจ้าหน้าที่ที่ร่ำรวยและทรงอิทธิพล ซึ่งเป็นที่รักจกกันในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ว่าคือ ‘บรรดาผู้เกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้า’ หรือ ‘ผู้อุทิศตัว’ (ดู กิจการ 13:26, 43, 50; 17:4)” (David Alexander and Pat Alexander, eds., *Eerdmans' Handbook to the Bible*, หน้า 497) ผู้เปลี่ยนใจเป็นแหล่งอันอุดมของผู้กลับใจมาสู่คำสอน

แห่งคริสต์ศาสนายุคเริ่มต้น เนื่องจากพวกเขาได้พบกฎทางศีลธรรมในศาสนาจักรนี้โดยปราศจากภาระแห่งกฎระเบียบของโมเสส

(จ-8) ชีวิตในไดแอสโทร่า

ระหว่างศตวรรษแรกแห่งการพลัดพราก “อาชีพของชาวในไดแอสโทร่าแห่งประเทศกรีกและโรมันมีความหลากหลาย และแน่นอนว่าอาชีพเหล่านี้มีได้จำกัดอยู่กับงานเพียงสองสามอย่างเหมือนกับในสมัยกลางและไม่มีข้อจำกัดใดที่ปิดล้อมพวกเขา ในยูเดียชาวยิวเป็นกสิกรนับตั้งแต่แรกเริ่ม และในขณะที่การเพาะปลูกยังคงเป็นอาชีพสำคัญของชาวยิวในประเทศแห่งไดแอสโทร่า พวกเขาได้เข้าสู่หนทางอื่นๆ ด้วย หนังสือกระดาษพาไฟรัสจำนวนมากได้ให้หลักฐานมากพอสมควรเกี่ยวกับบทบาทของชาวยิวในการเกษตรของอียิปต์ ทาลาเมอิคคือชาวนาที่เป็นเจ้านาย ชาวนาที่เป็นผู้แบ่งผลิต ผู้ตั้งถิ่นฐานที่เป็นทหารและคนงานเกษตร มีชาวนาและคนเลี้ยงแกะชาวยิวด้วย เอกสารอื่นๆ แสดงให้เห็นว่ามีครอบครัวชาวยิวที่เป็นช่างหม้อในหมู่บ้านของซีเรียในอำเภอเฟยุม และมีช่างทอผ้า ชาวยิวในอียิปต์ตอนบนในศตวรรษที่สองก่อนสมัยปกติ เจ้าหน้าที่ชาวยิวมีชื่อเสียงในนางของรัฐบาลโดยครองตำแหน่งต่างๆ ในกองตำรวจ ในหน่วยบริหารธนาคารของรัฐบาลและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเก็บภาษี

“ความหลากหลายที่คล้ายคลึงกันนี้เป็นลักษณะของชีวิตทางเศรษฐกิจของชาวยิวในอียิปต์ภายใต้โรมันในอเล็กซานเดรียภายใต้โรมันได้มีชาวยิวที่มั่งคั่งเป็นนายธนาคารที่มีเครือข่ายธุรกิจตลอดทั่วดินแดนต่างๆ เป็นพ่อค้าคนสำคัญ และเป็นเจ้าของเรือที่มีบทบาทเต็มทีในเศรษฐกิจของอียิปต์และตลอดทั่วทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอย่างไรก็ตามเคียงข้างเขาเหล่านี้พวกเขาเหล่านี้พวกช่างฝีมือและผู้ยากจนชาวยิวก็มีชื่อเสียงไม่ด้อยกว่ากัน เหล่าช่างฝีมือชาวยิวในอเล็กซานเดรียภายใต้โรมันมีส่วนร่วมในการค้าต่างๆ จนได้รับที่หนึ่งในธรรมศาลาใหญ่ตามลักษณะอาชีพของพวกเขา ในหมู่ชาวยิวในอเล็กซานเดรียบางคนเป็นเจ้าของที่ดินในที่ต่างๆ มากมายหลายแห่งในขณะที่บางคนมีความยากลำบากในการหากินหาอยู่ดังที่จะเห็นได้จากแผ่นหนังสือพาไฟรัสแห่ง Abusir el Meleq ภาพเหล่านี้ได้รับการยืนยันโดยเอกสารต่างๆ เกี่ยวกับจังหวัดหัวเมือง ฉะนั้นในอียิปต์โรมันจึงมีชาวยิว

บางคนเป็นเจ้าของที่ดิน บางคนทำการกรสิกรรมและเลี้ยงแกะ บางคนทำการขนส่งทางบกหรือตามแม่น้ำไนล์โดยบรรทุกสินค้าไปสู่ทุกส่วนของอียิปต์ ขณะที่คนอื่นๆ เป็นช่างฝีมือ...สภาพของกิจการต่างๆ แบบเดียวกันนี้มีอยู่ในเมืองอื่นๆ ของโลกแห่งเมดิเตอร์เรเนียนไม่มากหรือน้อยกว่ากันนัก”...

“[ภายใต้คำสัญญาโรมัน ชาวอียิวได้รับสิทธิ] ที่จะจัดตั้งสถาบันต่างๆ ขึ้นเองสำหรับพวกเขาและที่สถาปนาระบบการบริหารภายในระบบยุติธรรมที่เป็นของตนเอง เพื่อเว้นจากการมีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นการถือรูปเคารพ และที่เว้นจากหน้าที่อันเกี่ยวข้องกับการละเมิดหลักความคิดทางศาสนาของชาวอียิว การอนุญาตให้เว้นจากการถือรูปเคารพรวมถึงสิทธิที่ไม่เข้าร่วมในการสักการะจักรพรรดิ ซึ่งเป็นการแสดงออกอันสำคัญถึงความภักดีของผู้คนแห่งจักรวรรดิโดยไม่ถือว่าเป็นการทรยศ” (*Encyclopedia Judaica, s.v. “Diaspora,”* 6:11-13)

ทุกวันนี้จากจำนวนชาวอียิวที่ประมาณกันว่ามีอยู่สิบสามล้านคนในโลก ประมาณสองล้านหกแสนคนพำนักอยู่ในอิสราเอล เกินกว่าห้าล้านห้าแสนคนอยู่ในสหรัฐและสองล้านสามแสนคนในสหภาพโซเวียต

(J-9) การรวบรวมชาวอียิวที่พลัดพราก

พระเจ้ามิได้ทรงมีเจตนาจะให้อิสราเอลและยูดาห์แยกกันอยู่ตลอดไป อิสยาห์ได้พยากรณ์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สองเพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลือคืนมาและจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพรากและรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมของแผ่นดินโลก” (อิสยาห์ 11:11-12) เพลงสดุดี 147:2 อ่านได้ว่า “พระเจ้าทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่จัดกระจัดกระจายไป [ไดแอนโซปรา ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมภาษากรีก] ของอิสราเอล นี่ไฟได้เพิ่มความคิดสำคัญนี้ให้แก่คำสอนของการฟื้นฟูชาวอียิว “หลังจาก[ชาวอียิว] กระจัดกระจายไป...จากคนชั่วอายุหนึ่งถึงคนอีกชั่วอายุหนึ่ง...เขาจะถูกชักชวนให้เชื่อในพระคริสต์พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าและการชดใช้” (2 โนไฟ 25:16) อิสยาห์ได้พรรณนาไว้ว่าชาวอียิวจะได้รับการฟื้นฟูอย่างกว้างขวางไพศาลเพียงไร” และบรรดาพระราชจะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะ

เป็นแม่เลี้ยงของเจ้า (อิสยาห์ 49:23)

ประธานวิลฟอร์ด วูดร็อฟได้ส่งสารถึงโลกในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1879 และอีกส่วนหนึ่ง ท่านได้ปราศรัยแก่ยูดาห์ที่กระจัดกระจายอยู่ “เนื่องจากความบริบูรณ์ของคนต่างชาติได้มาถึงแล้ว และพระเจ้าทรงมีโองการว่า ชาวอียิวควรได้รับการรวบรวมจากทุกชาติของคนต่างชาติทั้งหลายที่ซึ่งพวกเขาได้ถูกขับไล่ออกไป เพื่อกลับสู่แผ่นดินของตนเอง และเพื่อให้คำของโมเสสผู้ให้กฎแก่พวกเขากลายเป็นจริง และนี่คือพระประสงค์แห่งเอโลฮิมผู้ยิ่งใหญ่ของท่าน โอ้เชื้อสายแห่งยูดาห์ และเมื่อใดก็ตามที่ท่านถูกเรียกให้กระทำงานนี้ พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลจะช่วยท่าน ท่านมีอนาคตและจุดหมายสำคัญอยู่เบื้องหน้าซึ่งท่านไม่สามารถหลีกเลี่ยงและต้องทำมันให้สำเร็จ ท่านคือเชื้อสายของกษัตริย์ที่ได้ถูกเลือกไว้ พระผู้เป็นเจ้าแห่งเชื้อสายของบิดาของท่านได้รักษาท่านให้เป็นประชาชาติอันโดดเด่นมาเป็นเวลาหนึ่งพันแปดร้อยปีแล้ว ภายใต้การกดขี่จากโลกของคนต่างชาติทั้งปวง ท่านอาจไม่รอคอยจนท่านเชื่อในพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ แต่เมื่อท่านพบซีโลห์กษัตริย์ของท่านท่านจะรู้จักพระองค์ จุดหมายของท่านได้ถูกหมายไว้แล้ว ท่านไม่สามารถเลี่ยงได้ มันจริงที่ว่าหลังจากที่ท่านกลับคืนมาและรวบรวมประเทศชาติบ้านเกิดของท่าน และสร้างเมืองและพระวิหารของท่านขึ้นใหม่แล้ว บรรดาชนต่างชาติจะรวบรวมกองทัพเพื่อทำสงครามกับท่านเพื่อนำท่านไปเป็นเหยื่อ และนำท่านไปเป็นสินสงคราม พวกเขาจะทำเพื่อที่ถ้อยคำของศาสดาของท่านจะกลายเป็นจริง แต่เมื่อความทุกข์ยากนี้มาถึงพระผู้เป็นเจ้าผู้ดำรงพระชนม์อยู่ ซึ่งได้ทรงนำโมเสสผ่านไปแดนทรูกันดารจะทรงปลดปล่อยท่าน และซีโลห์ของท่านจะเสด็จมาและประทับยืนจะสิ้นสุดลงในขณะที่ความพิณาศของบรรดาชนต่างชาติจะใหญ่หลวงถึงขนาดที่เชื้อสายอิสราเอลทั้งปวงที่รวมกันอยู่รอบๆ เยรูซาเล็มจะต้องใช้เวลาถึงเจ็ดเดือนในการฝังศพบรรดาผู้สิ้นชีวิตและเหล่าศัตรูของพวกเขา และสรรพาวุธต่างๆ ที่ใช้ในการสงครามจะมีเพียงพอที่จะใช้เป็นเชื้อเพลิงไปจนถึงเจ็ดปี โดยที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องเข้าไปหาไม้ในป่าอีก เหล่านี้คือคำบอกเล่าที่น่าทึ่งใจ ใครจะทนทานมันได้เล่า? แม้กระนั้นมันก็เป็นจริง และจะกลายเป็นจริงหรือขีดขาดหายไปและไม่เป็นจริง” (In Matthia F.Cowley, Wilford Woodruff, P.509-10)

אֶת	אֱלֹהֵינוּ
לֹא	יֵהְיֶה
לָנוּ	אֱלֹהִים
אֲחֵרִים	יְהוָה
אֶת	אֱלֹהֵינוּ

טלית פאר ירושלים

การกลับมาของผู้ต้องเนรเทศ

(29-1) บทนำ

‘ณ ริมฝั่งลำน้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงไซอันเราก็อำให้

‘เราจะร้องเพลงของพระเจ้าได้อย่างไรในที่ในแผ่นดินต่างด้าว?

‘เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย’

‘ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความขึ้นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า’ (เพลงสดุดี 37:1,4-6)

ขณะเมื่อตกเป็นเชลยพวกชาวยิวที่ชื่อลัตยร์ทำให้บนฝั่งแม่น้ำบาบิโลน พวกเขาไม่สามารถร้องเพลงแห่งไซอันได้ เพราะความเศร้าโศก ทว่าหัวใจของพวกเขาร่ำร้องที่จะคืนสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาและนครอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา

แต่พวกเขาจะกลับไปได้อย่างไร? พวกเขาคือเชลยของชาติบาบิโลนอันเรืองอำนาจทว่าพระเจ้าก็ทรงปกครองบนสวรรค์และดูแลพระองค์ทรงเลือกแล้ว พระองค์ทรงเตรียมทางไว้แก่ชาวยิวดาห์ที่ชื่อลัตยร์ให้ได้กลับมามีคินสู่เยรูซาเล็ม และสร้างพระวิหารและนครของพวกเขาขึ้นใหม่

พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งบุคคลหนึ่งไว้ล่วงหน้าที่ทำให้การกลับคืนของชาวยิวเป็นไปได้ บุคคลนี้มีได้เป็นเชื้อสายอิสราเอล แม้กระนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงเลือกเขาไว้แล้วตั้งแต่ก่อนเกิดเพื่อให้เป็นพรแก่เชื้อสายอิสราเอล นามของเขาคือไซรัสโดยเป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ว่าไซรัสมหาราช

ท่านจะรู้สึกอย่างไรถ้าท่านกำลังอ่านพระคัมภีร์อยู่และโดยทันทีก็อ่านพบชื่อของท่านเอง ไม่เพียงเท่านั้น แต่ท่านยังสังเกตเห็นด้วยว่าศาสดาได้พยากรณ์ว่าท่านจะทำสิ่งอันน่าทึ่งเพื่อบุคคลอื่น? ท่านจะมีปฏิกริยาอย่างไร? อ่านอิสยาห์ 44:28 และ 45:1 ท่านคิดว่าไซรัสทรงรู้สึกอย่างไร? พระองค์ทรงมีปฏิกริยาอย่างไร

จงพยายามหยั่งถึงแรงจูงใจและความรู้สึกของไซรัสที่มีต่อคำพยากรณ์นี้ และการปล่อยชาวยิวให้เป็นอิสระ (ดูความเห็นของเฮลเดอร์ เอเสราเทฟท์ เป็นสัน ที่มีต่อความยิ่งใหญ่ของไซรัส, ในรายงานการประชุม, เมษายน 1972, หน้า 48-49; หรือ *เฮ็นไซท์*, มิถุนายน 1972, หน้า 59-60)

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านในการอ่านและศึกษาหนังสือเอเสรา
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนนี้ทั้งหมดให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับเอเสรา

(29-2) หนังสือเอเสราและเนหะมีย์ควรอยู่ในส่วนใดของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมฉบับทางการ?

หนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์ไบเบิลมิได้เรียงลำดับตามกาลเวลา โดยปกติแล้วการเรียงลำดับของมันกำหนดขึ้นโดยความมันเป็นหนังสือทางประวัติศาสตร์หรือเกี่ยวกับการพยากรณ์ โดยดั้งเดิมแล้วหนังสือเอเสราและเนหะมีย์เป็นส่วนหนึ่งในชุดซึ่งรวมถึงหนังสือพงศาวดารฉบับที่ 1 และ 2 ด้วย 2 พงศาวดาร 36:22-33 และเอเสรา 1:1-3 มีข้อความเหมือนกันเกือบทั้งหมด

จริงๆ แล้วหนังสือเอเสราและเนหะมีย์เป็นหนังสือทางประวัติศาสตร์สองเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

เศคาริยาห์และฮักกัยเป็นศาสดาในสมัยเดียวกันมาลาคีเป็นศาสดาคนเดียวซึ่งเป็นที่รู้กันว่าได้รับใช้ในอิสราเอลระหว่างสมัยของเอเสรากับเนหะมีย์และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

หนังสือเอเสราและเนหะมีย์เล่าถึงประวัติศาสตร์ของ

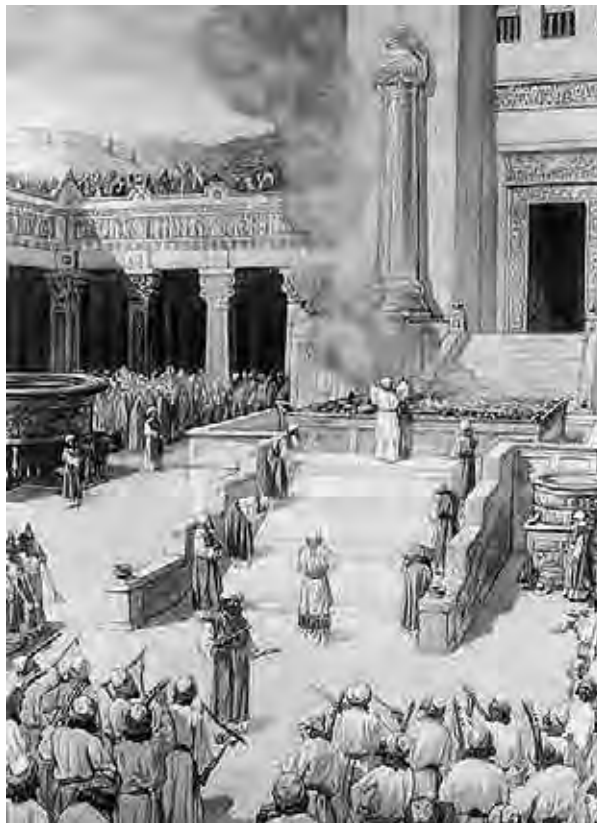
อิสราเอลหนีจากการกลับคืนสู่อิสราเอลครั้งแรกจนถึง
สิ้นสุดการรับใช้ของเนหะมีย์ในฐานะผู้ว่าราชการแห่งยู-
ดาห์ (538 ปีก่อนคริสตศักราช ถึงไม่นานก่อนหน้าปี 400
ก่อนคริสตศักราช; ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ J)

ช่วงเวลาของที่เอสราอยู่ในเปอร์เซียระยะสั้นเป็นช่วง
เวลาแห่งการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็ม และ
การกลับคืนมาของอิสรา (เริ่มในหนังสือเอสรา 7:1)

(29-3) เอสรา 1:1 คำพยากรณ์ของเยเรมีย์เป็นอย่าง ไร

เยเรมีย์ 25:11-12 และ 29:10 ศาสดาเยเรมีย์กล่าวถึง
เวลาเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยในบาบิโลน (ดู ส่วนเสริม
ความเข้าใจ J) เพื่อข้อมูลชีวประวัติของไซรัสมหาราช
กษัตริย์องค์แรกแห่งจักรวรรดิเปอร์เซียและว่าคำพยา-
กรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับไซรัสในหนังสืออิสยาห์ 44:28
และ 45 มีอิทธิพลต่อการที่พระองค์ปฏิบัติต่อชาวยิว
อย่างไร)

(29-4) เอสรา 1:3-4 พวกเขาทั้งหมดได้กลับคืน มาหรือ?

แท่นบูชาของพระวิหารแห่งโลมอน

เอสรา 2:64-65 บ่งชี้ว่าชาวยิวประมาณห้าหมื่นคนได้
เดินทางกลับสู่เยรูซาเล็มในเที่ยวแรก เอสรา 1:4 บอกถึง
ความรับผิดชอบต่างๆ ของชาวยิวที่ยังคงอยู่ในบาบิโลน
โดยส่วนใหญ่แล้วเหล่าชาวยิวพลัดถิ่นเลือกที่จะไม่กลับ
คืนสู่เยรูซาเล็มในตอนนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าพวกเขา
ได้ถูกกีดกันเข้าสู่วิถีชีวิตของชาวบาบิโลนมากเพียงไร

(29-5) เอสรา 1:6 ภาษณะเงินและทอง

พระเจ้าทรงดูแล้วว่าบรรดาผู้ถูกเนรเทศมิได้กลับไปเมื่อ
เปล่า ซึ่งถูกหลานอิสราเอลเมื่อครั้งอพยพจากอียิปต์ก็
เหมือนกัน (ดู อพยพ 12:35-36) สิ่งของมีค่าถูกรวบรวม
ไว้เพื่อใช้ประดับพระวิหารตามที่พระเจ้าทรงกำหนด การ
ที่ไซรัสทรงอนุญาตให้รวบรวมทรัพย์สมบัติดังกล่าวเพื่อ
พระวิหาร เป็นเครื่องชี้แสดงว่าพระองค์ทรงเห็นความ
สำคัญของการพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับพระองค์
อย่างจริงจัง

(29-6) เอสรา 1:8 เซบัสซาร์คือใคร?

เอสรา 1:8 บ่งชี้ว่าเซบัสซาร์คือประมุขคนหนึ่งของยู-
ดาห์เอสรา 5:14 แสดงให้เห็นว่าไซรัสทรงตั้งเซบัสซาร์
เป็นผู้ว่าราชการ แต่นามของเขามีได้มีกล่าวไว้ในรายชื่อ
ของชาวยิวที่เดินทางกลับอังกัย 2:2 ชี้ว่าเศรูบาเบลคือ
ผู้ว่าราชการของยูดาห์ (ดู เอสรา 3:8) ฉะนั้นนักปราชญ์
หลายคนได้ชี้ว่าเซบัสซาร์และเศรูบาเบลคือบุคคลคน
เดียวกัน

หนังสือ 1 เอสตราฮัส 6:18 ในอพ็อกไครฟาและผู้รู้คน
อื่นๆ กล่าวว่าทั้งสองเป็นคนละคนกันหลักฐานต่างๆ ดู
เหมือนชี้ว่าทั้งสองเป็นคนละคนกัน ทั้งสองมาจากเชื้อ
สายราชวงศ์ยูดาห์ และอาจเป็นไปได้ว่าทั้งสองได้รับการ
แต่งตั้งจากไซรัส เศรูบาเบลได้กลายมามีชื่อเสียงมาก
กว่าในประวัติศาสตร์เนื่องจากเขามีชีวิตยืนนานกว่าเซบัสซาร์
ผู้มีอายุมากกว่า

(29-7) เอสรา 2:2 เศรูบาเบลคือใคร?

เศรูบาเบลเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเยโฮยาคินกษัตริย์ผู้
ถูกนำองค์ไปเป็นเชลยในบาบิโลน (ดู ส่วนเสริมความ
เข้าใจ A และ G) ซึ่งหมายถึงว่าเขามีเชื้อสายของกษัตริย์
ดาวิด เศรูบาเบลจึงเป็นบรรพชนของพระเยซูด้วย (ดู
มัทธิว 1:12 โครโรบาล เป็นชื่อภาษากรีก) เศรูบาเบล

เป็นผู้ว่าราชการของยูดาห์ (ดู ฮักกัย 2:2) บ่อยครั้งพระวิหารที่สองในเยรูซาเล็มถูกเรียกว่าพระวิหารของเศรุบบาเบลฮักกัยและเศคาริยาห์ได้พยากรณ์อย่างชื่นชมต่อบทบาทและความมีค่าควรของเศรุบบาเบล (ดู ฮักกัน 2:4; 21-23; เศคาริยาห์ 4:6-9)

(29-8) เอสรา 2:2 เยชูอาคือใคร?

นาม *เยชูอา* ปรากฏอยู่ในหนังสือเอสรา แต่มีนัยยะกดว่าเยชูอาในหนังสือฮักกัยด้วย เยชูวาชายผู้นี้เป็นมหาปุโรหิตเลวี (ดู ฮักกัย 1:1) เศรุบบาเบลและเยชูวาโดยได้ดำเนินการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ร่วมกันโดยได้รับการกระตุ้นจากคำพยากรณ์อันเป็นการดลใจของฮักกัย และเศคาริยาห์ (ดู เอสรา 6:14; ฮักกัย 1:12-14; เศคาริยาห์ 4:9)

(29-9) เอสรา 2:43 ใครคือคนใช้ประจำพระวิหาร?

คนใช้ประจำพระวิหารหมายถึง *ผู้ถูกมอบให้หรือผู้ถูกแต่งตั้ง* ในภาษาฮีบรู เป็นชื่อที่ถูกมอบให้แก่ผู้รับใช้ซึ่งปรนนิบัติพวกเลวีในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา (ดู เนหะมีห์ 7:60)

(29-10) เอสรา 2:62 พวกเขาทำลำดับเชื้อสาย

ข้อความนี้ (เอสรา 2:62-63) อ้างถึงบรรดาผู้ที่ได้กลับคืนมาจากการเป็นเชลยซึ่งได้แต่งงานไปกับพวกไม่มีสิทธิรับพรแห่งฐานะปุโรหิต (โจเซฟ ฟิลดิง สมิธ, *Answer to Gospel Questions*, 4:16-5) การแต่งงานนอกพันธสัญญาทำให้ชาวอิสราเอลบางคนสูญเสียสิทธิที่จะให้ผู้สืบเชื้อสายของตนทำหน้าที่ฐานะปุโรหิต ประสพการณ์ในสมัยโบราณนี้มีอ้างอิงโดยตรงในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาเพื่อเตือนผู้ดำรงฐานะปุโรหิตในปัจจุบันที่ไม่ใส่ใจคำสั่งอันเป็นโอองการของพระเจ้า (ดู ค.พ. 85:11-12; 121:16-22)

(29-11) เอสรา 2:63 ทริซาคคือใคร?

ทริซาคคือตำแหน่งแห่งผู้ว่าราชการแห่งยูเดียภายใต้เปอร์เซีย อาจเป็นไปได้ว่าตำแหน่งนี้มาจากคำภาษาเปอร์เซียที่หมายถึงจุดันหรือร้ายแรง (ดู เนหะมีห์ 7:65; 8:9; 10:1 ด้วย)

(29-12) เอสรา 3:1-6 แทนบูชาได้รับการสร้างขึ้นใหม่เป็นสิ่งแรก

เยชูอามหาปุโรหิตและเศรุบบาเบลผู้ว่าราชการร่วมมือกันนำอาคารสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ การก่อสร้างพระวิหารขึ้นใหม่นี้เริ่มจากหัวใจแห่งการปฏิบัติศาสนกิจของอิสราเอลคือแทนบูชาของพระวิหารซึ่งถูกวางไว้ตรงจุดที่พระวิหารได้ตั้งอยู่เมื่อครั้งก่อนแทนบูชามีความจำเป็นเนื่องจากการลักการะและการถวายนครื่องบูชาจะสามารรถเริ่มขึ้นได้อีกตามแบบฉบับที่โมเสสได้วางไว้ (ดู เลวีนิติ 1-7) พวกเขาได้สร้างแทนบูชาให้พร้อมเพื่อการถวายนครื่องบูชาของสัปดาห์แห่งซัคโคธ (พิธีฉลองพลับพลา) และวันศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญอื่นๆ

(29-13) เอสรา 3:10-11 พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าตามพิธีการของกษัตริย์ดาวิด

การโห่ร้องและการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าซึ่งทำร่วมกับการวางรากฐานพระวิหารเป็นการปฏิบัติตามประเพณีที่ดาวิดทรงสถาปนาขึ้นไว้ (ดู 1 พงศาวดาร 25) คณะนักร้องประสานเสียงสองคณะหรือคณะนักร้องประสานเสียงหนึ่งคณะและผู้ร้องเดี่ยวผลัดกันร้องเพลงเป็นไปได้อย่างเปล่งเสียงดังมีความคล้ายคลึงกับการร้องว่าโฮซันนาที่พูดกันในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สมัยปัจจุบัน (ดู บรูซ อาร์แม็คคองกี, *The Promised Messiah*, หน้า 433-34)

(29-14) เอสรา 3:12-13 เหตุใดบรรดาปุโรหิตผู้สูงวัยจึงร้องไห้?

โจเซฟัสอธิบายว่าความทรงจำถึงพระวิหารหลังก่อนเป็นเหตุให้บรรดาปุโรหิตที่มีวัยสูงวัยร้องไห้ พระวิหารของโซโลมอนเคยงดงามและได้รับการประดับประดาอย่างวิจิตรตระการ แต่บัดนี้เนื่องจากความยากไร้สุดแสนของผู้ต้องเนรเทศที่กลับคืนมาพระวิหารหลังที่สองด้วยกว่าพระวิหารหลังแรกเป็นอันมากในที่นี้ พวกเขาเข้าสู่สึกหดหู่และไม่สามารถควบคุมความมรันทดของตนเอาไว้ได้จนต้องคร่ำครวญและหลังน้ำตาในเรื่องเหล่านี้ (ดู Flaveous Josephus, *Life and Work of Flaveous Josephus Antiquity of the Jews*, เล่ม 11, บทที่ 4, ส่วนที่ 2)

(29-15) เอสรา 4:1-10 ชาวสะมาเรียที่ขัดขวางการ สร้างพระวิหารนี้คือใครบ้าง?

ในการนำอิสราเอลสู่การเป็นเชลยครั้งสุดท้ายของแชล-
มาเนสเซอร์ เราอาจสรุปว่านครสะมาเรียมิได้ถูกรื้อถอน
ประชากรไปเป็นบางส่วนเท่านั้นแต่ได้ถูกกวาดต้อนไป
จนสิ้นในปี 721 ก่อนคริสตศักราช และพวกเขาตกอยู่ใน
สภาวะอันรกร้างนี้จนเมื่อ โดยถ้อยคำจาก 2 พงศ์-
กษัตริย์ 17:24 พระราชาแห่งแอสซีเรียทรงนำผู้คนจาก
บาบิโลน, และจากคูชท์, และจากอัฟวา (อิฟวาร์, 2
พงศกษัตริย์ 18:34) และจากฮามัทและจากเสฟาร์วอิม
และวางพวกเขาไว้ในเมืองต่างๆ แห่งสะมาเรียแทนที่ลูก
หลานของอิสราเอลและคนเหล่านั้นได้ครอบครองสะมา
เรียและอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ดังนั้นพวกชาวสะมาเรีย
ใหม่ก็คือชาวแอสซีเรียโดยกำเนิดหรือโดยการตกเป็นข้า
ทาส (วิลเลียม สมิธ, *A Fictionary of the Bible* ดูภายใต้หัวข้อ ‘Sumaritan’)

คนต่างด้าวชาวแอสซีเรียเป็นพวกถือรูปเคารพและไม่มี
ความปรารถนาที่จะรับใช้พระยะโฮวาห์หรือสักการะ
อย่างถูกต้องในพระวิหาร ต่อมาเมื่อชาวสะมาเรียต่างด้าว
เหล่านี้แต่งงานไปกับชาวยิวบางส่วนจึงเกิดเชื้อสายสะมา
ที่กล่าวมานี้เป็นสถานะการณ์ในสมัยพระคริสตธรรมคัม-
ภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ศาสนาที่ผันแปรนี้ได้ผสมปนเป
อย่างหนักกับลัทธินอกศาสนาและการปฏิบัติศาสนกิจ
ซึ่งไม่เป็นที่รับรองต่างๆ นานา ซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นเรื่อง
ร้ายแรงอย่างยิ่ง เมื่อเศรบบาเบลปฏิเสธที่จะรับความช่วยเหลือ
จากชาวสะมาเรียก็เป็นที่น่าใจได้ว่าพวกเขาเข้าต้อง
โทษเคืองและหาทางแก้แค้นโดยส่งสารไปยังกษัตริย์
แห่งเปอร์เซียกล่าวหาว่าชาวยิวเป็นกบฏ

เอ็ดเดอร์เจมส์ อี. ทาลเมจอธิบายว่า “คำกล่าวอ้างนั้น
เขียนขึ้นว่านับแต่โบราณมาผู้คนที่อยู่ดาห์ได้ก่อความ
ลำบากแก่อื่นๆ มาโดยตลอดและว่าการบูรณะพระวิหาร
ของชาวยิวจะทำให้พวกเขาก่อความวุ่นวายขึ้นอีก” (The
House of the Lord, หน้า 41 บทที่ 2, หัวข้อย่อยที่ 8,
ย่อหน้าที่ 14, ดู เอสรา 4:19 ด้วย)

ในท้ายที่สุดพวกชาวยิวก็พิสูจน์ว่าพวกเขาได้รับอนุ-
ญาติให้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่ และปัญหานี้ได้รับการ
แก้ไข แต่เหตุการณ์ได้เผยให้เห็นรากฐานของความขม-

ขื่นอันใหญ่หลวงระหว่างสะมาเรียกับชาวยิวซึ่งปรากฏ
ชัดในสมัยของพระคริสต์

(29-16) เอสรา 4:7 คือภาษาซีเรียคืออะไร?

เอสรา 4:7 อ้างว่าภาษาอารามาอิดคือภาษาซีเรีย มัน
เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการทูตของจักรวรรดิเปอร์เซีย

(29-17) เอสรา 4:10 อะไรคือ “ปากแม่น้ำข้างตะวัน ตก”?

“ปากแม่น้ำข้างตะวันตก” ในเอสรา 4:10 หมายถึงด้าน
ตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส (ดู เอสรา 5:3;6:13) *ไอ-
สนับปาร์* เป็นคำภาษาอารามาอิดของคำว่า *ฮาเซอร์บานา
เพอร์* ซึ่งเป็นชื่อของมณฑลซึ่งรวมถึงปาเลสไตน์และ
ซีเรียทั้งหมด

(29-18) เอสรา 4:13 เขาจะไม่ส่งบรรณาการ

เนื่องความในเอสรา 4:13 จะอ่านได้ความชัดเจนมาก
ขึ้นถ้าจะแปลคำว่า (will they not) “เขาจะไม่” เป็น
(they will not) “เขาจะไม่”

(29-19) เอสรา 4:24 เหตุใดการก่อสร้างพระวิหารจึง หยุดชงักไปเป็นเวลานาน?

งานสร้างพระวิหารหยุดไปนานสิบห้าถึงสิบเจ็ดปีเนื่อง
จากการแทรกแซงของชาวสะมาเรีย (ดู ส่วนเสริมความ
เข้าใจ J)

(29-20) เอสรา 5:1-5 พระหัตถ์ของพระเจ้าเข้าแทรก แซงในการสร้างพระวิหารนี้

หลายปีต่อมาศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในเยรูซาเล็มได้
ให้การขึ้นจากการดลใจและแรงกระตุ้นเพื่อให้งานสร้าง
พระวิหารดำเนินต่อไป ในปีแรกแห่งรัชสมัยของดาเนียล
ศาสดาดาเนียลได้ร้องอุทธรณ์ต่อพระเจ้าเกี่ยวกับคำพยา-
กรณ์ของเนหะมีย์เรื่องเวลาเจ็ดสิบปี (ดู ดาเนียล 9:1-2)
เศรบบาเบลได้กลับคืนสู่เยรูซาเล็มสิบหกปีก่อนหน้านั้น
และประสบความสำเร็จในโครงการก่อสร้างพระวิหาร
ของเขา ข้อความในดาเนียล 9:17-19 แสดงถึงความ
กังวลทางการสวดอ้อนวอนของดาเนียลเกี่ยวกับแหล่งลี้-
ภัย (พระวิหาร) และนครเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงต้องการ
ดาเนียลและยกศาสดาสองคนขึ้นในเยรูซาเล็มซึ่งคือฮัก-

กัยและเศคาริยาห์ ฮักกัย 1:1-5, 12-14 เศคาริยาห์ 4:9; และเอสรา 6:14 แสดงให้เห็นว่าศาสนาสองคนนี้ได้ให้แรงบันดาลใจแก่เศรุบบาเบลและโยชูวาและผู้คนอย่างไร ในการสร้างพระวิหารจนเสร็จสมบูรณ์ แม้จะมีการข่มเหงเวลาอันยากเข็ญระบียบและข้อจำกัดทางราชการ ซึ่งเหมือนกันมากกับศาสดาในยุคนี้ที่ให้แรงบันดาลใจแก่ลิทธิชนที่จะเสียสละอย่างยิ่งเพื่อสร้างพระวิหาร

(29-21) เอสรา 5:17 ;6:12 เหตุใดดาวิดสถายเกียรติแด่ราชโองการของไซรัส?

ดาวิดสถายยอมรับบทบาทของพระผู้เป็นเจ้าในกิจการต่างๆ ของมนุษย์ระหว่างรัชสมัยของพระองค์ดาวิดทรงยอมรับศาสนาแห่งโคราสหรืออันสำหรับจักรวรรดิเปอร์เซีย บางทีดาวิดอาจคิดว่าพระเจ้าที่พระองค์สักการะทรงต้องการให้สร้างพระวิหารแห่งยูดาห์ขึ้นใหม่ด้วยและบ่อยครั้งผู้สืบตำแหน่งของกษัตริย์แก่ราชโองการของพระองค์ก่อน

(29-22) เอสรา 6:13-15 พระวิหารของเศรุบบาเบลเปรียบได้อย่างไรกับพระวิหารของซาโลมอน?

พระวิหารแห่งที่สองของเยรูซาเล็มเสร็จสมบูรณ์ในปี 516 ก่อนคริสตศักราช ซึ่งเป็นเวลาเจ็ดสิบปีพอดีนับจากที่พระวิหารได้ถูกทำลายโดยเนบูคัดเนสซาร์ในปี 586 ก่อนคริสตศักราช ดังนั้นคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ได้กลายเป็นจริง (ดู เยเรมีย์ 29:10-14)

ในประวัติศาสตร์มันเป็นที่รู้จักกันในชื่อพระวิหารเศรุบบาเบลโดยรูปแบบทั่วไปมันถูกสร้างขึ้นตามแบบพระวิหารของซาโลมอน แม้ว่าสัดส่วนหลายอย่างของมันจะเกินกว่าแม่แบบ ลานพระวิหารแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่สำหรับเฉพาะปูโรทิตเท่านั้นและอีกส่วนหนึ่งสำหรับประชาชนทั่วไป ตามที่โจซีฟัสกล่าวไว้สองส่วนนี้แบ่งออกจากกันด้วยราวไม้ แทนบูชาทำจากหินเรียบเกลี้ยงถูกวางไว้แทนที่แทนบูชาทองเหลืองอันยิ่งใหญ่ในสมัยก่อน มีการตามไฟสถานศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วยเชิงประทับเพียงอันเดียวแทนที่จะเป็นลิบอันมีโต๊ะธรรมดาตัวเดียวสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แทนโต๊ะลิบตัวที่ที่ปูลาดด้วยทองคำซึ่งเคยตั้งอยู่ในพระวิหารแห่งแรกเราได้อ่านเรื่องแทนบูชาทองคำสำหรับวางเครื่องหอมและส่วนประกอบเล็กน้อย

อีกบางอย่างด้วย สถานอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ว่างเปล่าเนื่องจากไม่มีใครรู้จักหีบแห่งพันธสัญญาอีกหลังจากที่ผู้คนตกไปเป็นเชลย

ในหลายลักษณะ พระวิหารของเศรุบบาเบลดูคล้ายกับเมื่อเปรียบเทียบกับพระวิหารหลังก่อนที่แสนงามสง่าและแท้จริงแล้วในบางแง่มันจัดได้ว่าต่ำกว่าพลผลสมัยโบราณของชุมชนซึ่งเป็นแหล่งลี้ภัยของเผ่าที่จรไป ในทุ่งหญ้าเสียอีก นักปราชญ์วิจารณ์ได้ชี้แจงสิ่งต่อไปนี้ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของพระวิหารของซาโลมอนเทียบกับพระวิหารอันขาดแคลนของเศรุบบาเบล 1. หีบพันธสัญญา 2. ไฟศักดิ์สิทธิ์ 3. เซคินาหรือรัศมีภาพแห่งพระเจ้าซึ่งถูกแสดงให้ประจักษ์ในสมัยโบราณโดยการปรากฏองค์ของพระเจ้า 4. ยูรัมและธัมมัมซึ่งพระยะโฮวาทรงใช้แสดงพระประสงค์ต่อฐานปูโรทิตแห่งแอรัน 5. เจเนียสหรือพระวิญญาณแห่งการพยากรณ์อันเป็นสิ่งชี้ถึงความใกล้ชิดอย่างที่สุดระหว่างมนุษย์และพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แม้จะมีข้อแตกต่างเหล่านี้พระวิหารของเศรุบบาเบลได้เป็นที่ยอมรับของพระผู้เป็นเจ้าและไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นสถานที่แห่งการเปิดเผยจากสวรรค์ต่อศาสดาที่ได้รับการแต่งตั้งไว้ในเวลานั้น (ดู ทาลเมจ, *House of the Lord*, หน้า 42-43 บทที่ 2, หัวข้อย่อยที่ 8 ย่อหน้าที่ 17-18)

กษัตริย์เฮโรดทรงปฏิสังขรณ์พระวิหารของเศรุบบาเบลและทำให้งดงาม พระองค์ทรงต่อเติมลานหลายด้านและอาคารรอบๆ และทำให้มันเป็นหนึ่งในสิ่งอัศจรรย์ของโลกในสมัยพระเยซู (ดู บันทึกและข้อมคิดเห็นสำหรับฮักกัย 2:3-9)

(29-23) เอสรา 6:22 ใครคือกษัตริย์แห่งแอสซีเรีย?

กษัตริย์แห่งแอสซีเรียคือราชาแห่งเปอร์เซีย หรือกษัตริย์แห่งดินแดนที่ครั้งหนึ่งคือแอสซีเรีย

(29-24) เอสรา 6:22 ; 7:1 ช่องว่างในประวัติศาสตร์

“มีช่องว่างของเวลาเกือบหกสิบปีระหว่างบทที่ 6:22 กับบทที่ 7:1 ในช่วงเวลานี้พระนางเอสเธอร์ได้นำชาวยิวรอดพ้นจากการถูกสังหารล้างเผ่าพันธุ์และช่วยชีวิตของเอสราและเนหะมีย์โดยทางอ้อมด้วย (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอสเธอร์) อารทาเซอร์ซีสทรงรู้สึกชื่น-

ชอบต่อชาวยิว เอสราผู้เป็นปราชญ์และอาจารย์ (ผู้สืบเชื้อสายโดยตรงจากมหาปุโรหิต) ได้รับอนุมัติอย่างเป็นทางการให้สอนกฏต่างๆ และแต่งตั้งเจ้าพนักงานในแผ่นดินเกิดของเขาให้ถวายเครื่องบูชาและดูแลพระวิหารให้งดงาม (บันทึกความทรงจำของเอสราเองที่เขียนในภาษาฮีบรูเริ่มที่ข้อ 27) “เดวิด เอเล็กซานเดอร์และแพท อเล็กซานเดอร์ บก., Eerdmans’ Handbook to the Bible, หน้า 307-8.)

(29-25) เอสรา 7 อะไรคือภูมิหลังของเอสราและงานที่จักรพรรดิเปอร์เซียมอบหมายให้เขาทำอะไร

โจเซฟัสพูดถึงเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ ในเยรูซาเล็มในสมัยของเอสราและงานที่เขาได้รับมอบหมายให้แก้ไขสถานการณ์นั้นๆ (เอสราเป็นที่รู้จักในชื่อเอสตราอัสในข้อความของโจเซฟัส) เอสราเป็นบุรุษที่มีศรัทธายิ่งใหญ่ ผู้ได้รับการกระตุ้นจากพระวิญญูณของพระเจ้า เขาได้ถวายฎีกาต่อกษัตริย์เซอร์เชสเพื่อขออนุญาตให้เขากลับไปพร้อมกับชาวยิวอีกจำนวนหนึ่ง เซอร์เชสทรงตกลงและเขียนราชสาส์นฉบับหนึ่งถึงผู้ปกครองแห่งยูดาห์มีใจความว่า “เมื่อเอสตราอัสได้รับจดหมายนี้เขายินดียิ่งนักและเริ่มสักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และกล่าวว่าพระองค์ทรงทำให้พระราชอำนาจปรอดปรานเขา ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เขาถวายการขอบคุณทั้งสิ้นแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า แล้วเขารวบรวมผู้เป็นเชลยทั้งหลายนอกบริเวณแม่น้ำยูเฟรติสและอยู่ที่นั่นสามวันและได้กำหนดการอดอาหารแก่คนเหล่านั้นเพื่อพวกเขาจะสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าให้ทรงคุ้มครองพวกเขา เพื่อพวกเขาได้ไม่พบโชคร้ายระหว่างทางไม่ว่าจะศัตรูหรือจากอุบัติเหตุอื่นๆ เนื่องจากเอสตราอัสได้กล่าวไว้ล่วงหน้าแล้วว่าเขาได้ทูลพระราชารว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาพวกเขาให้ปลอดภัย

“บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้ลุล่วงไปโดยการทำงานของเอสตราอัส และเขาทำมันสำเร็จเพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าเขามีค่าควรต่อความสำเร็จ เพื่อความดีและความชอบธรรมแห่งพระองค์” (Flavius Josephus Antiquities, เล่ม 11, บทที่ 5 ส่วนที่ 3)

(29-26 เอสรา 7:6,11-12; เอสราผู้เป็นธรรมาจารย์

นอกจากเป็นปุโรหิตแล้วเอสรายังเป็น “ธรรมาจารย์ผู้เรียนรู้ในเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเจ้าและกฏ

เกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอล” (เอสรา 7:11) เอสราธรรมาจารย์แห่งกฏได้รับบัญชาจากกษัตริย์เปอร์เซียให้สอนกฏหมายแก่ชาวเยรูซาเล็มและจัดตั้งระบบการพิพากษาสำหรับผู้ละเมิดกฏหมาย (ดู เอสรา 7:25-26)

เอลเดอร์เจมส์ อี. ทาลเมจ อธิบายถึงระบบของธรรมาจารย์ที่เอสราได้จัดตั้งขึ้น และผลของระบบนี้ที่มีต่อผู้คนในยุคต่อมา “ภายในเวลาแปดสิบปีหลังจากที่ผู้ต้องเนรเทศกลับมาจากบาบิโลน และเราไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นก่อนหน้านั้นนานเท่าไรได้มีการยอมรับบุคคลบางคนที่มีสิทธิอำนาจว่าเป็นปราชญ์ซึ่งภายหลังเรียกกันว่าธรรมาจารย์และให้เกียรติเป็นพระหรืออาจารย์ในสมัยของเอสราและเนหะมีห์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษทางกฏหมายเหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นชนชั้นหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งที่ได้รับเกียรติและการยกย่อง เอสราถูกยกให้เป็น ปุโรหิตธรรมาจารย์ “ธรรมาจารย์แห่งพระธรรมบัญญัติของพระเจ้า และกฏเกณฑ์ของพระองค์ที่ประทานแก่อิสราเอล” ธรรมาจารย์ในสมัยนั้นทำการรับใช้อันมีคุณค่าภายใต้การนำของเอสราและต่อมาภายใต้เนหะมีห์ในการรวบรวมข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และสำหรับชาวยิวบรรดาผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้รักษาและผู้ให้คำอธิบายกฏหมายได้กลายเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสมาชิกแห่งธรรมศาลาอันยิ่งใหญ่หรือสภาประชุมใหญ่ ซึ่งเรามีข้อมูลเล็กน้อยจากสิ่งที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ตามบันทึกของหนังสือทัลมุด องค์กรนี้ประกอบด้วยปราชญ์ที่มีชื่อเสียงถึงหนึ่งร้อยยี่สิบคนชอบข่างานของพวกเขาตามการขึ้นซึ่งโดยธรรมนิยมแล้วพวกเขากำหนดสืบต่อกันมาเอง มีใจความดังต่อไปนี้ : *จงระมัดระวังในการวินิจฉัยและแต่งตั้งปราชญ์หลายๆ คนและทำรั้วล้อมกั้นกฏต่างๆ ไว้* พวกเขาทำตามการนำนี้โดยการศึกษาอย่างมาก และด้วยการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงรายละเอียดในการบริหารที่สืบต่อกันมา โดยการเพิ่มจำนวนธรรมาจารย์และพระชาวยิวโดยพวกเขาเอง และพวกเขาบางคนแปลความข้อกำหนดในการแต่งตั้งปราชญ์หลายๆ คนโดยการเขียนหนังสือหลายเล่มและวิธีการมากมาย ยิ่งกว่านี้พวกเขาทำสิ่งกันหรือรั้วล้อมกั้นกฏต่างๆ โดยการเพิ่มเติมกฏระเบียบมากมายซึ่งบรรดาธรรมาจารย์จะตีความตามความเหมาะสมอย่างเที่ยงตรงในทุกวาระ” Jesus the Christ, หน้า 63-64, บทที่ 6 ย่อหน้า 11

น้ำขังในแนกฟจากน้ำฝนในฤดูหนาว

(29-27) เอสรา 8 ผู้คนที่ร่วมทางมากับเอสราและการพึ่งพาพระเจ้าของพวกเขา

คณะของเอสราซึ่งมีผู้คนมากกว่าหนึ่งพันเจ็ดร้อยคนประกอบด้วยบรรดาปุโรหิตผู้คนต่างๆ และพวกเลวีที่ออกจะไม่เต็มใจนัก พวกเขาอ้างของกำนัลที่มีค่าประมาณหกสิบล้านบาทมาด้วย เอสราต้องเผชิญกับการเดินทางที่อันตรายและยาวนานในช่วงเวลาของความวุ่นวายอย่างใหญ่หลวง เนื่องจากเราได้รอดอ้างถึงความเชื่อมั่นในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า จึงเป็นการยากที่พวกเขาจะขอกำลัษณ์กันจากพระราชอา คำสวดอ้อนวอนของเขาซึ่งจับใจศรัทธาของเขาได้รับรางวัลจากการกระทำที่ให้ความปลอดภัยแก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเอง” (อเล็กซานเดอร์และอเล็กซานเดอร์, Eardman's Handbook หน้า 308)

(29-28) เอสรา 8:15 ใครบ้างคือบุตรแห่งเลวี?

ผู้ชายทุกคนจากเผ่าเลวีคือชาวเลวี แต่ปุโรหิตต้องเป็นผู้สืบเชื้อสายจากแอรันซึ่งมาจากเผ่าเลวีเช่นกัน ดังนั้นเหล่าปุโรหิตคือกลุ่มย่อยของเผ่าเลวีบรรดาบุตรที่กล่าวถึงในเอสรา 8:15 คือบรรดาเลวีที่มีเชื้อปุโรหิต นั่นคือพวกเลวีที่มีได้เป็นผู้สืบเชื้อสายจากแอรัน

(29-29) เอสรา 9-10 เอสราแนะนำให้ชาวยิวละจากภรรยาต่างชาติ

ไม่นานหลังจากเอสรามาถึงเยรูซาเล็มเขาได้เริ่มงานในหน้าที่ฐานะปุโรหิตของเขาโดยการจัดการต่างๆ ให้เป็นระเบียบ เหล่าปุโรหิตและเลวีในเยรูซาเล็มได้ปล่อย

ให้พิธีต่างๆ ในพระวิหารเสื่อมลงอย่างหนักพวกเขาหลายคนได้ออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพเนื่องจากพระวิหารไม่สามารถค้ำจุนพวกเขาเพียงพอที่จะทำให้พวกเขาไว้ใช้เต็มเวลาได้ พวกเขาบางคนถึงกับไปมีภรรยาที่เป็นคนนอกศาสนาตั้งที่ประชาชนชาวยิวมากมายได้ทำทั้งหมดนี้ทำให้เอสราและผู้คนที่บอกเขาถึงปัญหานี้แก่เขารู้สึกตกใจกลัว (ดู เอสรา 9:1-4) การแต่งงานผู้ไม่มีความเชื่อเป็นการกระทำที่พระเจ้าทรงห้ามอย่างชัดเจนเนื่องจากมันนำไปสู่การนับถือรูปเคารพ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1-5 การกระทำนั้นได้นำไปสู่การล่มสลายของประชาชาติและกษัตริย์แห่งอิสราเอลกระนั้นแม้ความสยดสยองแห่งการฟ่ายแพ้และการเนรเทศมีอาจสอนบทเรียนนี้แก่ผู้คนได้เลย

เอสรา 10:3,7,10-12 แสดงให้เห็นวิธีที่เอสราเรียกผู้คนมายังเยรูซาเล็มเพื่อสารภาพการล่วงละเมิดพวกเขาและเพื่อทำพันธสัญญาที่จะแยกจากภรรยาต่างชาติของเขา มันเป็นก้าวสำคัญของชาวยิวในการเตรียมตัวเองให้มีค่าควรต่อพระวิหารและดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าบอกว่าพวกเขาจะได้กลับคืนมา

มันดูเหมือนว่าการเริ่มพันธสัญญาใหม่ซึ่งนำโดยเอสรานี้และที่บรรยายไว้ในหนังสือเนหะมีย์ 8-10 เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเนหะมีย์ 8-10) เปรียบเทียบความกังวลที่เอสราเมื่อต่อการแต่งงานข้ามสัญชาติของชาวยิวซึ่งเป็นการไม่ชอบธรรมดังที่บันทึกไว้ในเอสรา 9:1-5 และในหนังสือเนหะมีย์ผู้ว่าราชการตามที่บ้านที่กไว้ไว้ในหนังสือเนหะมีย์ 12:23-27

(29-30) เอสรา 10:9, 13 ฝนตกหนัก

คำสั่งสอนของเอสราเกี่ยวกับภรรยาต่างชาติเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ฝนตกหนักของเดือนธันวาคมในเยรูซาเล็มมันหนาวเย็นและเปียกแฉะสภาพการณ์เหล่านี้ประกอบกับความเสียใจของผู้คนที่มีการละทิ้งความเชื่อของตนเองทำให้พวกเขาสิ้นสะท้าน

(29-31) เอสรา 10:19 ข้อความเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่หายไป

“ตามข้อความในคำสนทนาของ *จัสติน* มาทัวร์กับ *ไทรไพล์* ซึ่งเป็นชาวยิว เอสราได้ถวายแกะแห่งปีศาจในโอกาสนี้และกล่าวปราศรัยแก่ผู้คนที่ทั้งหลายดังนี้และเอสราได้

กล่าวต่อผู้คนที่ บัสนานี้คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและแหล่ง
ลี้ภัยของเรา และถ้าท่านจะยอมให้สิ่งนี้ชักนำและให้มัน
เข้าสู่หัวใจของท่าน โดยที่เราจะถ่อมตัวเราต่อพระองค์
โดยหมายนี้ และต่อจากนั้นจะเชื่อในพระองค์ สถานแห่ง
นี้จะไม่ถูกทำลายเลยตลอดกาลนาน พระเจ้าแห่งพล-
โยธาตรัส แต่ถ้าท่านไม่เชื่อในพระองค์หรือไม่ฟังคำ
เทศนาของพระองค์ท่านจะเป็นที่หัวเราะเยาะของคนต่าง
ชาติ” *Dial.cum Tryphone*, ภาค 72

จัสตินกล่าวข้อความนี้ว่าโดยที่ชาวยิวเป็นอริต่อพระ-
คริสต์จึงได้ตัดมันออกจากหนังสือเอสรา เขากล่าวหาว่า
ชาวยิวได้ตัดอีกหลายๆ ข้อความออกไปเพราะความรู้สึก
เป็นอริและต่อต้านนี้เช่นกัน (อดัม คล้าค, *The Holy
Bible...with a Commentary and Critical Note 2:*
752)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(29-32) การวางใจในพระเจ้า

หนึ่งในบรรดาบทเรียนของพระคัมภีร์ที่มีซ้ำมากที่สุด
คือการที่พระเยซูคริสต์ทรงเข้าแทรกแซงอย่างขยันขันแข็ง
กับกิจการแห่งประชาชาติทั้งหลาย มิใช่เพียงแต่กิจการ
ของชาวอิสราเอลผู้ถูกเลือกแล้วเท่านั้นดังที่เอสราแสดง
ไว้อย่างชัดเจน ภาวะคับขันของอิสราเอลดังที่บรรยายไว้
ในหนังสือเอสราและเนหะมีย์ดูเหมือนลึกลับหนทาง พวกเขา
คือประชาชาติที่น้อยนิดภายใต้พันธนาการและถูกล้อม
ไว้โดยชาติต่างๆ ที่เข้มแข็งกว่าทั้งนั้น พวกเขาจะอยู่รอด
ปลอดภัยได้อย่างไรโดยเพียงการเข้ามาเกี่ยวข้องจาก
สวรรค์ของพระเจ้าสูงสุด ผู้ซึ่งทรงดูแลปัจจุบันในขณะที่
ทรงวางแผนถึงยุคสมัยที่จะมาถึงไปด้วยเท่านั้น วาระนี้
ในประวัติศาสตร์ของชาวยิวนับเป็นเวลาตกต่ำที่สุดใน
วงจรแห่งประชาชาติที่ได้ถูกลิขิตให้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน
โลก

อะไรที่จริงสำหรับประชาชาติย่อมจริงสำหรับบุคคล
ด้วย ท่านได้พักผ่อนอย่างสงบในความวางใจต่อพระเจ้า
หรือเปล่า? ท่านควรซาบซึ้งต่อข้อสังเกตเหล่านี้ของประ-
ธานบริคัม ยัง:

“พระหัตถ์อันลึกลับและมองไม่เห็น (ที่เรียกกันดังนั้น)
แห่งพระมหากษัตริย์ผู้ทรงได้ประจักษ์แจ้งในงานทุกอย่าง

ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างในที่ประชุมนี้สามารถรู้สึก
ในช่วงขณะหนึ่งไหมว่า พระเจ้าทรงสังเกตเรื่องเล็กน้อย
อย่างเช่นเส้นผมที่หลุดจากศีรษะเมื่อก่อนหรือเมื่อเช้า
นี้? แต่มันก็เป็นดังนี้จริง ไม่มีผมแม้แต่เส้นเดียวที่หล่นสู่
พื้นดินโดยปราศจากการสังเกตของพระบิดาบนสวรรค์
ของเรา เพื่อให้ความเชื่อมั่นแก่เหล่าอัครสาวกสมัย
โบราณว่าพระองค์ทรงใส่ใจในพวกเขาพระเยซูทรงเลือก
สิ่งเล็กน้อยที่สุดในความคาดหมายของพวกเขา ที่จะ
แสดงแก่จิตใจรู้สึกของพวกเขาว่าสิ่งเล็กน้อยที่สุดมิได้
รอดพ้นจากการสังเกตของพระองค์ ทรงตรัสว่า “อย่า
กลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กายแต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ
แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้ง
กายพินาศในนรกได้ นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่ง
มิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้น
แม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ ถึงผมของท่านทั้ง
หลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” (ดู มัทธิว 10:28-30)

“เรารู้หรือไม่ว่าพระมหากษัตริย์ผู้หนึ่งปกครองและ
ควบคุมประชาชาติต่างๆ แห่งแผ่นดินโลก และกำหนด
ลิขิตชีวิตของปัจเจกชน? ถ้าเรามีได้เรียนรู้อะไรที่มัน
อยู่ต่อหน้าเราแล้วและเรายังต้องเรียนรู้อันนี้ ถ้าเรายังมิได้
เรียนรู้อะไรที่ความยากจน ความเจ็บป่วย ความเจ็บปวด
ความต้องการ ความผิดหวัง การสูญเสีย ความยาก
ลำบาก หรือแม้แต่ความตายไม่ควรย้ายเราห่างจากการ
รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าแม้เพียงแต่เส้นผมเดียว หรือแยกเรา
ออกจากหลักธรรมแห่งชีวิตนิรันดร์ มันคือบทเรียนที่เรา
ต้องเรียนรู้อะไร ถ้าเรายังมิได้เรียนรู้อะไรที่จะจัดการกับสิ่งต่างๆ
ของโลกนี้ได้อย่างไรในความสว่างแห่งความรอด เราก็ต้อง
เรียนรู้อันต่อไป แม้เราจะมีทองคำและเงินกองเป็นภูเขา
และสะสมสิ่งของอันมีค่าไว้มากมายและสามารถควบคุม
ดินฟ้าอากาศได้และบัญชาฝูงวัวบนเนินเขานับพันแต่ถ้า
เรายังมิได้เรียนรู้อะไรที่สิ่งน้อยนิดทุกอย่างควรอุทิศเพื่อการ
สร้างอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก มันคือ
บทเรียนที่ยังต้องเรียนรู้อะไร” (ใน *Journal of Discourses*,
1:336)

เมื่อเอสราเข้าเฝ้าพระราชินีแห่งเปอร์เซียเพื่อทูลขอพระ
ราชานุญาตนำคณะผู้คนที่กลับสู่ยูดาห์”พระราชินีประทาน
อย่างทุกที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน” (เอสรา 7:6) “เอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และกระทำตามและสอนกฎเกณฑ์และกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (ข้อ 7:10) เอสราคือเครื่องมือที่ได้รับการดลใจในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าอย่างแท้จริง

เอสราได้นำสิ่งของมีค่า ทองคำและเงินซึ่งในสมัยนี้มีค่าหลายสิบล้านบาทไปพร้อมกับคณะเดินทางของเขาดู เหมือนว่าทรัพย์สินสมบัตินี้จะไปถึงเยรูซาเล็มได้ก็จะต้องมีกองทหารคุ้มกันขนาดใหญ่เท่านั้น เส้นทางที่เขาต้องผ่านก็เต็มไปด้วยหมูโจรต่างๆ

แต่ทว่าเอสราไม่สามารถขอลูกกองทหารจากพระราชินีไว้คุ้มครองเขาได้ อัดัม คลาร์ค วิจารณ์สถานการณ์อันคับขันของเอสราว่า “เขาได้เป็นตัวแทนว่าพระผู้เป็นเจ้าที่เขาสักการะทรงมีอำนาจสูงสุดและทรงแสดงความรักอันเข้มแข็งที่สุดต่อผู้ที่ทำตามพระองค์ดังนั้นเขาจึงไม่สา-

มารถขอกองทหารจากพระราชินีเพื่อคุ้มครองพวกเขา ระหว่างทางได้เนื่องจากเขาประกาศเช่นนั้น เมื่อพวกเขา กำลังเดินทางไปเพื่อสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ขึ้นใหม่และฟื้นฟูการสักการะพระองค์ ฉะนั้นเขาจึงพบว่าจำเป็นที่จะต้องแสวงหาพระเจ้าโดยการ *อดอาหารและสวดอธิษฐาน* เพื่อที่พวกเขาจะได้รับการคุ้มครองจากพระองค์เพราะถ้าปราศจากสิ่งนี้แล้วพวกเขาก็คงตกเป็นเหยื่อของศัตรู แล้วพวกศัตรูของเขาก็จะพิจารณาว่าศาสนาที่พวกเขาประกาศเป็นเท็จและเหลวไหล ดังนั้นเราจึงเห็นว่าบุรุษแสนดีผู้ที่มีความกังวลต่อรัศมีภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าความปลอดภัยของตนเอง” (Commentary 2:746)

อ่านเอสรา 8:21-23 และ 31 อีกครั้งหนึ่ง ที่นี้อ่านสุภาษิต 3:5-6 ท่านจะทำขั้นตอนต่างๆ เมื่อท่านเผชิญงานหนักที่ดูเหมือนไม่สามารถเอาชนะได้อย่างไรคราวหน้า

ฮักกัย: ศาสดาแห่ง พระวิหารที่สอง

(30-1) บทนำ

ฮักกัยศาสดาคนแรกแห่งยุคหลังการเนรเทศของยูดาห์ นอกจากหนังสือเล่มนี้แล้วเขาเป็นที่รู้จักกันโดยการอ้างอิงของเอสราเท่านั้น เรื่องนี้แสดงว่าเขาคือผู้ร่วมสมัยของเศคาริยาห์ผู้ซึ่งกำลังทำงานรับใช้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มงานสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ซึ่งได้รับการรื้อฟื้นและทำงานเสร็จสมบูรณ์นั้นเป็นผลจากการปฏิบัติศาสนกิจร่วมกันของพวกเขา (เอสรา 5:1, 6:14) ร่วมกันของพวกเขา (เอสรา 5:1, 6:14) มิได้มีการบอกเล่าอะไรถึงชีวิตส่วนตัวของฮักกัย เป็นที่สันนิษฐานโดยทั่วไปว่าเขาเป็นหนึ่งในขบวนเดินทางใหญ่ของผู้ต้องเนรเทศที่กลับจากบาบิโลนหลังราชโองการของไซรัสในปี 538-7 ก่อนคริสตศักราช อันเป็นผลให้มีการสร้างพระวิหารแห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ถ้าเป็นดังนี้เขาคงได้แลเห็นงานระยะแรกและการระงับไปในเวลาต่อมาเมื่อเผชิญกับการขัดขวาง...

ช่วงนี้เป็นเวลาที่มณฑลส่วนหน้าต่างๆ ของจักรวรรดิเปอร์เซียซึ่งแต่ละแห่งอยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการที่ได้รับการแต่งตั้ง (1:1) ถูกตัดความช่วยเหลือโดยตรงจากรัฐบาลกลาง นโยบายอันชาญฉลาดซึ่งสนับสนุนการปกครองตนเองในท้องถิ่นและกิจการฝ่ายโลกและศาสนาที่ไซรัสทรงริเริ่ม ซึ่งราชโองการของพระองค์นี้ช่วยให้การกลับคืนของพวกชาวยิวเริ่มขึ้นในปี 536 ก่อนคริสตศักราชนั้นได้สิ้นสุดลงพร้อมกับการสวรรคตของพระองค์ในหกปีต่อมา ราชบุตรของพระองค์เคมบีสึส (530-522) ให้ความเห็นใจต่อบรรดาประเทศราชน้อยลง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเรื่องนี้นำมาซึ่งความล้มเหลวในการสร้างพระวิหารแห่งเยรูซาเล็มของชาวยิวขึ้นใหม่คืบหน้าต่อไป โดยที่งานได้ชะงักลงไม่นานหลังการมาถึงของเหล่าผู้กลับคืนภายใต้เซสบัสซาร์ผู้ว่าราชการชาวยูดาห์ที่ฝ่ายเปอร์เซียได้แต่งตั้งขึ้น การขัดขวางนี้ถูกทำให้ยืดเยื้อต่อไปโดยการต่อต้านของชาวสะมาเรียและบรรดาเจ้าของที่ดินในท้องถิ่น ซึ่งทำให้ไม่สามารถทำงานต่อไปได้ ชั่ว

กำลังใจของผู้คนตกต่ำกับการปรับปรุงสภาพการณ์ของตัวเอง สำหรับพวกเขาแล้วมันเป็นเวลาอันไม่สมควรที่จะใช้ความพยายามและทรัพย์สินเพื่อนิเวศน์ของพระผู้เป็นเจ้า (1:2) (Guthrie and J. A. tyer, eds., *The New Beble Commentary: Revised*, P.81)

ในภูมิหลังดังกล่าวนี้ศาสดาฮักกัยได้ก้าวเข้ามาเรียกร้องให้ผู้คนรับรู้ต้นตอของปัญหาของตนและให้กลับใจเสีย เหมือนดังศาสดาอื่นๆ มากมายเขาสอนว่าปัญหาทางโลกเป็นผลโดยตรงจากความอ่อนแอทางวิญญาณ เขาบอกผู้คนเหล่านั้นว่าความล้มเหลวทางเศรษฐกิจของพวกเขาเป็นผลโดยตรงมาจากความล้มเหลวในการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ เขาเตือนผู้คนว่าเมื่อพวกเขาให้ความสำคัญสูงสุดแก่พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นพวกเขาจึงจะเจริญรุ่งเรืองจะนั้นการที่เขาเรียกให้กลับใจจึงเป็นเรื่องพิเศษ ผู้คนจะต้องแสดงการเปลี่ยนแปลงของหัวใจโดยการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ เพื่อแสดงถึงความสำคัญแห่งงานของพวกเขาฮักกัยได้พยากรณ์ถึงวันเวลาในอนาคตเมื่อพระวิหารจะมีความสำคัญถึงระดับนานาชาติ

แม้จะเป็นงานสั้น แต่หนังสือฮักกัยก็สำคัญต่อการศึกษาเนื่องจากมันแสดงถึงความสำคัญของการสักการะในพระวิหารและการเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือฮักกัย
2. จงทำสิ่งประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำคัญสำหรับฮักกัย

(30-2) ยักกัย 1:7-11 ผลของการไม่เชื่อฟัง

ยักกัยสั่งพวกชาวยิวในเยรูซาเล็มให้ พิจารณาดูว่าเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร (ยักกัย 1:7) พวกเขาได้ปฏิเสธงานมอบหมายที่พระเจ้าทรงประทานให้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่จริงอยู่ สถานการณ์ยากลำบากเนื่องจากการต่อต้านของพวกสะมาเรีย ทว่าพระเจ้าจะไม่ทรงอำนวยการพวกเขาด้วยความมั่งคั่งหากพวกเขามีใส่ใจในพระบัญชาของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ค.พ. 82:10)

มีความคล้ายคลึงกันในสมัยของยักกัยกับประวัติศาสตร์ของลัทธิชนยุคสุดท้าย เนื่องจากลัทธิชนยุคสุดท้ายได้สร้างพระวิหารด้วยเช่นกันสองแห่ง แห่งหนึ่งในเคิร์ทแลนด์และอีกแห่งหนึ่งในนาฮูห์ในช่วงเวลาของความยากจนและการข่มเหงอันใหญ่หลวง จงเปรียบเทียบการเรียกร้องของยักกัยต่ออิสราเอลกับการเปิดเผยที่ประทานแก่โจเซฟ สมิท เกี่ยวกับภาระของลัทธิชนในการสร้างพระวิหารนาฮูห์ (ดู ค.พ. 124:-55) พระเจ้าทรงเชื่อมโยงความยากจนของผู้คนและความเป็นหมั่นของแผ่นดินโดยตรงกับความไม่ใส่ใจของผู้คนต่อคำบัญชาให้สร้างพระนิเวศน์ของพระเจ้าขึ้นใหม่ (ดู ยักกัย 1:9-11)

(30-3) ยักกัย 2:3-9 “สง่าราศีพระนิเวศน์ครั้งหลังนี้ จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น”

เมื่อได้วางรากฐานพระวิหารแห่งที่สองแล้ว บางคนซึ่งเคยรู้จักพระวิหารหลังก่อนได้ร่ำไห้ด้วยความปิติจากความคิดที่ว่า พวกเขาสามารถจะได้รับพรที่เคยมีอยู่ในพระวิหารของซาโลมอนอีก (ดู เอสรา 3:12-13) เป็นที่แน่ชัดว่าพระวิหารนี้ที่ถูกสร้างขึ้นในระหว่างเวลาแห่งความยากจนจึงไม่มีความวิจิตรตระการตาแบบพระวิหารหลังก่อน อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงรับรองต่อผู้คนทั้งหลายว่าพระองค์มิได้สนพระทัยเปรียบเทียบความโอฬารของพระวิหารทั้งสองนี้ แต่ทรงนึกถึงการที่พวกเขาทำตามพระบัญชาที่ให้สร้างพระนิเวศน์ของพระองค์

ยักกัยได้พยากรณ์ว่าพระวิหารในอนาคตจะมีความวิจิตรตระการและรัศมีภาพเหนือกว่าพระวิหารของซาโลมอนและจะเป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงประทานสันติสุขแก่ผู้คนของพระองค์ (ดู ยักกัย 2:9) คำพยากรณ์นี้จะกลายเป็นจริงกับพระวิหารยุคสุดท้ายที่ทรงสัญญาไว้ว่า

จะถูกสร้างขึ้นในพื้นที่เดียวกันนี้ คำพยากรณ์ของยักกัยที่ว่า “ความปรารถนาของประชาชาติทั้งปวงจะมีมา (ข้อ 7) เป็นการพยากรณ์ที่ชัดเจนถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกซึ่งจะทรงนำสันติสุขอันยั่งยืนมาสู่โลกอันเป็นความปรารถนาาร่วมกันของบรรดาประชาชาติทั้งปวง อย่างไรก็ตามสันติสุขอันยั่งยืนมาถึงหลังจากที่พระเจ้าทรงเผยว่า “ท้องฟ้าและโลก ทะเลและแผ่นดินแห้ง และประชาชาติทั้งสิ้น” (ข้อ 6-7) เท่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จมาในรัศมีภาพเพื่อเริ่มยุคมิลเลเนียม ครั้นแล้วนิเวศน์ของพระองค์จะเต็มไปด้วยรัศมีภาพ สันติสุขถูกสถาปนาและความสมบูรณ์ (วลี “ความปรารถนาของประชาชาติต่างๆ” มีอยู่ในเพลงสวด “มาเถิดจ้าแห่งราชา” หมายเลข)

(30-4) ยักกัย 2:10-19. เหตุใดยักกัยได้ยกคำถามเกี่ยวกับ “เนือบริสุทธ์” และการเป็นมลทิน “เพราะไปถูกศพมา”?

ซี.เอฟ.คิล และเอฟ เดลิส อธิบายความหมายของหนังสือยักกัย 2:10-19 ไว้ว่า “ประชาชาติ ในทัศนคติที่มีต่อพระเจ้า ด้านหนึ่งเหมือนกับผู้ชายผู้หนึ่งซึ่งเอาเนือบริสุทธ์ไปโดยห่อไว้ในชายเสื้อของตนและในอีกด้านชายนี้ได้เป็นมลทินเพราะไปแตะต้องศพมา อิสราเอลได้ครอบครองแหล่งลิ้งก์ในท่ามกลางดินแดนของมัน ซึ่งคือสถานที่ที่พระเจ้าโสภาทรงเลือกเป็นที่สถิตของพระองค์เองและเป็นที่ยิ่งประทานสัญญาอันเจิดจ้าไว้มากมาย ทว่าเหมือนดังความจริงที่ว่าไม่มีอาหารหรือขนมปัง หรือพืชผักหรือเหล้าองุ่นหรือน้ำมันใดๆ จะถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์โดยความจริงที่ว่าบุคคลได้สัมผัสมันด้วยอาการศักดิ์สิทธิ์โดยความจริงที่ว่ามันถูกปลุกลงในดินบนพื้นดินที่ล้อมรอบและอยู่ภายในแหล่งลิ้งก์ของพระเยโฮวาห์ เนื่องจากอิสราเอลเป็นมลทินอย่างยิ่งเพราะมันได้ละเลยนิเวศน์พระเจีโสภาเหมือนกับชายผู้เป็นมลทินจากการแตะต้องศพ ทุกสิ่งที่มีเนือบริสุทธ์จับถือ หรือวางมือของมันลง ทุกสิ่งที่มีเนือบริสุทธ์หรือเลี้ยงดูได้รับผลกระทบจากคำสาปแช่งแห่งความเป็นมลทินนับแต่ต้นและด้วยเหตุนี้แม้ของถวายบูชาที่มันถวายไว้บนแท่นของพระเจีโสภาก็ไม่สะอาด (*Commentary on the Old Testament*, 10:2:204-5)

ความไม่สะอาดนี้เป็นเหตุให้แผ่นดินไร้พืชผลอย่างยิ่ง

(ดู ฮักกัย 2: 15-17) แต่เมื่อพวกเขาวิงวอนกลับใจและเริ่มงานสร้างพระวิหารอีกคำสาปแช่งนี้จะถูกยกและพระเจ้าทรงให้สัญญาถึงพรของพระองค์ (ดู ข้อ 19)

(30-5) ฮักกัย 2:20-23) เหตุใดเศรบบาเบลจึงถูกเปรียบเทียบกับ “แหวนตรา”?

“ความหมายของคำอันเป็นภาพเปรียบเทียบที่ว่าเศรบบาเบลคือแหวนตรา นั้นปรากฏชัดจากความสำคัญของแหวนตราในสายตาของชาวบรูพา ซึ่งมีธรรมเนียมในการพกพาแหวนตราติดตัวไปด้วยเสมอและเอาใจใส่ว่ามันเป็นสมบัติอันมีค่า ดังนั้นเราจึงได้ข้อคิดนี้มาจากข้อความนี้ คือในวันที่พระเยโฮวาห์จะคว่ำอาณาจักรแห่งประชาชาติพระองค์จะทำให้เศรบบาเบลเป็นดังแหวนตราที่ไม่สามารถแยกได้จากผู้ปกครองของมัน นั่นคือพระองค์จะประทานตำแหน่งหนึ่งแก่เขาซึ่งเขาจะคงอยู่โดยไม่สามารถแยกออกจากพระองค์ (พระจีโฮวา) ได้ ดังนั้นจะไม่ทรงโยนเขาออกไปแต่จะใส่พระทัยเขาดังสมบัติอันมีค่า” (Keil and Delitzsch, Commentary, 10:2:213-14)

แหวนตราของเยโรโบอัม

คำพยากรณ์นี้เห็นได้ชัดว่ามีลักษณะเป็นของพระเมษโปดกและในข้อพระคัมภีร์นี้เศรบบาเบลเป็นรูปแบบหนึ่งของพระคริสต์ ดิลและเดลีอธิบายว่า สัญลักษณ์นี้เป็นไปได้อย่างไร เพื่อที่จะเข้าใจถึงความหมายของสัญญานี้ อย่างแจ่มชัด เราต้องดูที่ตำแหน่งที่เศรบบาเบลครองอยู่ในประชาคมอิสราเอลเมื่อพวกเขาได้กลับคืนจากการเนรเทศ เนื่องจากเราอาจสันนิษฐานในเบื้องต้นว่าสัญญานี้มิได้ใช้กับตัวเขาเองโดยเฉพาะแต่ใช้กับตำแหน่งทางการ

ที่เขาดำรงอยู่ จากข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งที่พยากรณ์ไว้ใหญ่ที่นี้จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าบัลลังก์ และอาณาจักรแห่งอาณาจักรทั้งปวงของพวกนอกรีตจะล่มสลาย และดังนั้นจึงไม่สามารถเกิดขึ้นในช่วงชีวิตเศรบบาเบล เช่นเดียวกับที่ผู้คนในชั่วอายุหนึ่งอาจรอคอยการล่มสลายของอาณาจักรนี้หรืออาณาจักรอื่นๆ ล่มสลายของอาณาจักรทั้งสิ้นและการมาของพวกนอกรีตทั้งปวงเพื่อใส่พระวิหารของพระเจ้าให้เต็มด้วยสิ่งทรัพย์สมบัติของพวกเขา (ข้อ 7) ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอน เศรบบาเบลเป็นผู้ว่าราชการ (ของเปอร์เซีย) ในยูดาห์และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้ถูกเลือกสำหรับตำแหน่งนี้เนื่องจากเขาเป็นประมุขแห่งยูดาห์ (เอสรา 1:8) และบุตรแห่งเชอัสทีเอลผู้สืบเชื้อสายจากตระกูลดาวิด [ดู ฮักกัย 1:1] ด้วยเหตุนี้อำนาจอันทรงพลังานุภาพของกษัตริย์แห่งจักรวรรดิในขณะนั้น จึงเป็นตัวแทนและถูกสงวนไว้โดยการแต่งตั้งให้เขาเป็นประมุขและผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์ เพื่อว่าคำสัญญาแห่งสวรรค์ถึงการคงอยู่นิรันดร์ของเชื้อสายและอาณาจักรของดาวิดจะสำเร็จและผูกพันอยู่กับเศรบบาเบลและขึ้นอยู่กับการสงวนรักษาตระกูลของเขาไว้ ดังนั้นสัญญานี้จึงชี้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในเวลาที่จะมาถึงพระเจ้าโฮวาห์จะทรงคว่ำ บรรดาอาณาจักร นอกรีต พระองค์จะทรงทำนุบำรุงและเอาพระทัยใส่อาณาจักรแห่งกษัตริย์ของดาวิดโดยผ่านเศรบบาเบลเพราะพระเจ้าโฮวาห์ได้ทรงเลือกเศรบบาเบลเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้อยคำสัญญาแห่งพระเมษโปดกที่ทรงทำไว้กับดาวิดนั้นจะถูกย้ายมาสู่เศรบบาเบลและตระกูลของเขาและในหมู่ผู้สืบเชื้อสายของดาวิด และจะกลายเป็นจริงโดยทางเขาในลักษณะเดียวกันกับที่ทรงประทานสัญญาแก่ดาวิดคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงทำให้เขาสูงสุดในบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก [เพลงสดุดี 89:27] การกลายเป็นจริงได้บรรลุจุดสุดยอดในพระเยซูคริสต์ บุตรแห่งดาวิด และผู้สืบสายของเศรบบาเบล [มัทธิว 1:12, ลูกา 3: 27] ในพระองค์ซึ่งเศรบบาเบลได้ถูกทำเป็นแหวนตราแห่งพระเจ้าโฮวาห์ พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นฟูอาณาจักรแห่งดาวิดบิดาของพระองค์ขึ้นอีก และอาณาจักรนี้จะไม่ที่สิ้นสุด [ลูกา 1:32-33] แม้ว่ามันดูเหมือนจะถูกกดขี่และลบหลู่อย่างหนักช่วงเวลาหนึ่งโดยอำนาจแห่งอาณาจักรของพวกนอกรีตแต่มันจะไม่เคยถูกบดขยี้หรือทำลายเลย แต่จะทำให้อาณาจักรนอก

ศาสนาเหล่านี้แตกเป็นเสี่ยงๆ และย่อยยับไป หากแต่ตัวมันเองจะคงอยู่ตลอดกาลนาน [ดาเนียล 2:44; ฮีบรู 12:28;1 โครินธ์ 15:24] (“*Commentary*, 10:2:214-15)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(30-6) “เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร”

เอ็ดเดอร์แอล. ทอม แพร์รีเตือนเราถึงคำสั่งของฮักกัยซึ่งไม่ล้าสมัยเลยว่า “จงพิจารณาดูว่าเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร” (ฮักกัย 1:5)

“เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่าเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร

“เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทานแต่ไม่เคยอิม เจ้าดื่มแต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านั่งห่มแต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้างก็มาใส่ถุงที่มีรู

“พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงพิจารณาดูว่าเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร” (ฮักกัย 1:5-7)

“ข้าพเจ้าได้อ่านพระคัมภีร์เหล่านี้และประทับใจเรื่องมากว่าศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พรรณานานถึงสภาวะการณของทุกวันนี้ไว้โดยชัดเจนเช่นไร เกือบจะทุกวันเราอ่านเกี่ยวกับบรรดาผู้ลงทุนโดยผลตอบแทนเล็กน้อย เรากินอาหารที่ผ่านกระบวนการมากจนขาดคุณค่าทางอาหารเราแลเห็นเครื่องดื่มที่ไม่สามารถบำบัดความกระหายของผู้ดื่ม การแต่งกายสไตล์มากกว่าเพื่อความสบาย ความอบอุ่นและความสุขภาพ ค่าจ้างที่สูงลิ่วของคนทำงาน ในทุกวันนี้ยังคงไม่ทำให้เขาพอใจหรือสนองความต้องการของเขาได้เลย

“หลายปีมาแล้วนักประวัติศาสตร์มีชื่อผู้หนึ่งได้สรุปถึงการล่มสลายของโรมดังนี้:

“1. การแตกสลายของครอบครัวและการหย่าร้างที่เพิ่มอย่างรวดเร็ว

“2 การขึ้นภาษีอย่างมากและการใช้จ่ายฟุ่มเฟือย

“3. การเสาะหาความเพลิดเพลินอย่างบ้าคลั่งที่ทับทวีขึ้นเรื่อยๆ และความทารุณในการกีฬา

“4 การเสื่อมของศาสนาและเข้าสู่รูปแบบเหลือคณานับอันลึบสน จนผู้คนขาดสิ่งชี้้นำที่มีมาตรฐานนับอันลึบสน จนผู้คนขาดสิ่งชี้้นำที่มีมาตรฐาน

“ความกระหายที่มีได้ควบคุมของเราและความอยากอันเผลอพลาดเพื่อการครอบครองทางวัตถุเหมือนจะนำพาเราไปสู่วิถีที่เกิดขึ้นซ้ำบ่อยครั้งแล้วในประวัติศาสตร์ ความโลภ ความใคร่และความปรารถนา ในทางประวัติศาสตร์แล้วได้นำพามนุษยชาติสู่การสูญเสียความพิณาศและการทนทุกข์

“เจมส์ อี. ทัลเมจได้เขียนว่า:

“สิ่งของทางวัตถุ ความมั่งมีต่อเนื่องหรือความยากจน สภาพแวดล้อมทางกายภาพ สิ่งต่างๆ ที่เราอยากจะมีมอบหัวใจ ความโกรธ หรือความหวังให้แก่มัน สิ่งต่างๆ ที่เราหลงใหลและชวนชวยเพื่อให้ได้มา บ่อยครั้งต้องสละความสุขและแลกกับความสำเร็จที่แท้จริงสิ่งเหล่านี้ทำยที่สุดแล้วคือสิ่งอยู่ภายนอกคุณค่าการประเมินที่จะมาถึงซึ่งจะถูกนับในความหมายของการใช้ประโยชน์ของเรา” (James E. Talmage, *The Vitality of Mormonsism*, 1919, p.352)

“นี่มิใช่เวลา และนี่มิใช่ชั่วโมงหรือ ที่จะทำตามคำแนะนำของพระเจ้าที่จะพิจารณาดูว่าเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร” (ใน *รายงานการประชุม*, เมษายน 1973, หน้า 14; หรือ *เอ็นไซม์*, กรกฎาคม 1973, หน้า 20)

จงใช้เวลาที่จะพิจารณาดูว่าท่านมีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง จงเขียนรายการสิ่งที่ท่านจำเป็นต้องเปลี่ยนในบันทึกส่วนตัวของท่าน

เอสเธอร์:ราชินีแห่งเปอร์เซีย และผู้ปกครองผู้คนของพระนาง

(31-1) บทนำ

ความงามของเอสเธอร์สามารถตรึงพระเนตรของจักรพรรดิแห่งบรูพาซึ่งทรงคุ้นเคยกับความน่ารักทั้งหมดนอกจากเสน่ห์ทางกายภาพแล้วคุณลักษณะทางวิญญาณเผยว่าพระนางทรงมีความงามภายในด้วย คุณลักษณะเหล่านี้คือความภักดี ความรักและการเสียสละ นอบน้อมแต่กล้าหาญ โอบอ้อมแต่ซื่อสัตย์พระนางจึงสามารถเปลี่ยนเจตนาของคนที่ชั่วร้ายซึ่งหมายจะทำลายผู้คนของพระนาง ที่จริงแล้วพระนางได้ช่วยผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าให้รอดจากการสูญสิ้นอันถูกหมายไว้

เรื่องราวของเอสเธอร์ศักดิ์สิทธิ์สำหรับชาวยิวและจับใจผู้คนทั้งหลายเนื่องจากการปกป้องอย่างกล้าหาญต่อความเชื่อมั่นและผู้คนของพระนาง นามของพระนางในภาษาเปอร์เซียหมายถึง “ดวงดาว” ความหมายมากมายของสัญลักษณ์นี้เหมาะสมยิ่งนัก

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือเอสเธอร์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น สำหรับเอสเธอร์

(31-2) เอสเธอร์ 1:1-12 ผู้ใด คือกษัตริย์อาหสุเอรัส?

หนังสือเอสเธอร์เริ่มขึ้นด้วยคำพรรณานานถึงงานเลี้ยงใหญ่ในราชสำนักอันหรูหราแห่งสุสา (ข้อ 2) ในพระราชวังแห่งจักรพรรดิเปอร์เซียผู้ยิ่งใหญ่แห่งอาหสุเอรัส นามนี้เป็นคำแปลภาษาฮีบรูมาจากคำเปอร์เซีย *คาชายา* (Khayayarsha) ซึ่งในประวัติศาสตร์เป็นที่รู้จักกันดี

กว่าในนามของเซอร์เซสส์ (Xerxes) (นามภาษากรีก) นักวิชาการส่วนใหญ่กำหนดช่วงเวลาที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเอสเธอร์ว่าอยู่ระหว่างประมาณ 482-478 ปีก่อนคริสตศักราช

ลักษณะอย่างหนึ่งของงานเลี้ยงนี้คือเหล้าองุ่นจำนวนมากซึ่งตามการแปลของต้นฉบับหนึ่งในข้อ 8 กล่าวว่าจะถูกมอบให้แก่แขกตามจำนวนที่พวกเขาปรารถนา (See D. Guthrie and J. A. Motyereds *The New Bible Commentary Revised*, p 415)

บางทีเรื่องนี้อาจเป็นเหตุผลที่พระราชินีวัชทีปฏิเสธรที่จะมาปรากฏโฉม ภายหลังจากดื่มอย่างหนักเป็นเวลาเจ็ดวันพวกแขกร่วมงานคงมึนเมามากทีเดียวและพระนางคงพิจารณาว่าเป็นเรื่องเสียศักดิ์ศรีสำหรับราชินีที่จะย่างบาทในหมู่คณะเหล่านี้เพียงเพื่อการอวดพระโฉม

(31-3) เอสเธอร์ 1:19 โองการอันลบหลู่มิได้

การปฏิเสธของราชินีวัชทีที่จะเชื่อฟังต่อบัญชาด้วยโอษฐ์ของกษัตริย์อาจก่อให้เกิดความสนใจในผู้อ่านสมัยปัจจุบัน แต่ในสมัยที่สตรีถูกคาดหวังให้ตกเป็นรองและเมื่อจักรพรรดิทรงมีสิทธิอันสมบูรณ์เหนือชีวิตและความตาย การดื้อรั้นของพระนางเป็นที่ประหลาดใจแต่ปฏิกิริยาจากที่ชุมนุมนั้นไม่น่าแปลกใจ เหล่าบุรุษที่อยู่ในงานเลี้ยงนั้นได้มีความรู้สึกทันทีว่าความอิสระแห่งความรู้สึกดังกล่าวของพระนางวัชทีผู้ซึ่งได้เป็นที่อิจฉาของสตรีทั่วจักรวรรดิโดยไม่ต้องสงสัยจะเป็นแรงดลใจให้เกิดความคิดเป็นอิสระคล้ายๆ กันในหมู่ภรรยาของพวกเขา ถ้าการกระด้างกระเดื่องของพระนางวัชทีดังที่ชายเหล่านี้คิดเห็นมิได้ถูกลงโทษ พวกเขารู้ว่ามันจะบันดาลใจให้เกิดการตอบสนองคล้ายคลึงกันนี้จากพวกภรรยาของเขา ดังนั้นพวกเขาพยายามผลักดันอาหสุเอรัสให้ทรงกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งและทูลขอโดยเฉพาะเจาะจงว่าประกาศิตนี้จะไม่สามารถ “คืนคำ” ได้ (ข้อ 19)

ซี. เอฟ. คิล และเอฟ. เดลิส อธิบายว่าเหตุใดราชโอง-

การนั้นจึงสำคัญ “ราชโองการซึ่งออกโดยกษัตริย์ที่เข้าสู่กฎหมายในหมู่ชาวเปอร์เซียและมีเดียและผืนกด้วยตราแห่งกษัตริย์จะไม่ยกเลิกนั้นคืออยู่ในการบังคับใช้โดยไม่สามารถถูกยกเลิก (เปรียบเทียบกับดาเนียล 6:9) เหล่าที่ปรึกษาพยายามเร่งเร้าให้มีการออกราชโองการดังกล่าวนี้เพื่อให้มันเป็นที่โปรดปรานอีก ซึ่งถ้าเป็นดังนั้นพวกเขาต้องประสบกับการแก้แค้นของพระนางหลังการฟื้นฟูอิทธิพลของพระนาง” (Commentary on the Old Testament, 3:3:331)

พระราชชายาที่ยอม ราชโองการถูกประกาศใช้และพระนางวัชที่สูญเสียตำแหน่งในฐานะราชินี เป็นโอกาสให้เอสเธอร์ได้ถูกเลือกเป็นมเหสีคนหนึ่งของพระราชชายาและในท้ายที่สุดสามารถช่วยผู้คนของเธอให้รอดได้

(31-4) เอสเธอร์ 2:5-8 โมรเดคัยและเอสเธอร์มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร

เราคุ้นเคยกันไม่มากนักเกี่ยวกับภูมิหลังของโมรเดคัย เขามาจากเผ่าเบนยามินและดูเหมือนว่าทวดของเขาได้ถูกนำตัวไปเป็นเชลยในการเนรเทศออกนอกประเทศไปสู่บาบิโลนครั้งแรกของพวกชาวยิว ผู้เขียนชาวยิวบางคนเชื่อว่าเขาดำรงตำแหน่งสูงในวงราชการเปอร์เซียซึ่งทำให้เขามีช่องทางในราชสำนักบ้าง (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:3:337) มันเป็นที่แจ่มชัดจากเรื่องราวในพระคัมภีร์ไบเบิลที่ว่าเขาเป็นชาวฮีบรูที่มุ่มเทศนพร้อมด้วยศรัทธาใหญ่หลวงในพระเยโฮวาห์อีกทั้งเขากลับมาตรงไปตรงมาและเก่งทางปฏิบัติ

โดยผ่านทางน้องชายของบิดาของเขาได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่งผู้ได้รับนามว่าฮาตาซาห์ซึ่งหมายถึง “myrtle” (พันธุ์ไม้ดอกชนิดหนึ่ง)... ในภาษาฮีบรูอย่างไรก็ตามตลอดทั่ววันทีก็อันศักดิ์สิทธิ์นางถูกกล่าวถึงโดยนามภาษาเปอร์เซียเอสเธอร์ ซึ่งหมายถึงดวงดาวเมื่อบิดามารดาของนางได้สิ้นชีวิตโมรเดคัยอุปถัมภ์นางและเลี้ยงดูนางในบ้านของเขา

(31-5) เอสเธอร์ 2:10 เหตุใดเอสเธอร์ “มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของนาง?”

เอสเธอร์ได้รับความเคารพและและการคารวะเนื่องจากการเชื่อฟังคำสั่งของโมรเดคัยที่มีต่อนาง นางมิได้

ยอมรับถึงเชื้อสายชาวยิวของนาง หญิงสาวชาวยิวจะมีได้รับการปฏิบัติฉันท์มิตรเช่นนี้แม้หลังจากที่นางได้รับการเลือกเป็นราชินีนางยังคงรักษาต้นกำเนิดทางเชื้อสายของนางเป็นความลับตามคำขอร้องของโมรเดคัย (ดู ข้อ 20)

(31-6) เอสเธอร์ 2:12-17 อะไรคือวันแห่งการชำระให้บริสุทธิ์?

แอดัม คล้าค ให้ข้อสังเกตว่า “หญิงซึ่งงามที่สุดในบรรดาหญิงพรหมจารีทั้งหลายในมณฑลทั้งสิ้นของบาบิโลนจะถูกเลือก และการนี้จะมีในหมู่คนทุกชั้นโดยไม่เลือก ด้วยเหตุนี้จึงมีหลายคนทีเดียวที่เติบโตขึ้นมาในระดับล่าง” (*The Holy Bible with a Commentary and Critical Notes*, 2:810) ก่อนที่จะนำตัวผู้หญิงเหล่านี้สู่พระราชชายาได้มีช่วงเวลาอันยาวนานในการเสริมความงามและการเตรียมตัวพวกนาง

ข้อความที่ว่าหญิงเหล่านี้จะขอล้างใจที่พวกนางปรารถนาไปกับนางได้ดูเหมือนบอกนางสามารถเลือกเครื่องเพชรพลอยหรือเครื่องประดับที่จะสร้างความประทับใจอย่างที่สุดได้ เอสเธอร์มิได้ใช้สิทธิพิเศษนี้แต่รับเอาเพียงสิ่งที่เสกยขึ้นที่ของพระราชชายาหรือผู้ดูแลหาเริ่มได้ให้นาง นับว่านางต้องมีความน่ายกอย่างน่าพิศวงที่ได้รับการเลือกโดยพระราชชายา

เป็นไปได้ด้วยว่าวันของการชำระให้บริสุทธิ์ถูกใช้เพื่อการฝึกฝนและการศึกษาในวิถีแห่งราชสำนักของกษัตริย์เช่นกันกับการชำระให้บริสุทธิ์ทางกาย

(31-7) เอสเธอร์ 2:21-23 โมรเดคัยได้ทำสิ่งใดซึ่งเอสเธอร์ทูลต่อพระราชชายา?

โมรเดคัยซึ่งรับใช้อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ได้ยื่นเกี่ยวกับแผนที่จะลอบสังหารพระองค์ กษัตริย์ในสมัยโบราณทรงระวังเกี่ยวกับการถูกลอบปลงพระชนม์อย่างยิ่งและได้รับการพิทักษ์อย่างดี แต่บิกธานและเทเรซ “เป็นผู้เฝ้าประตู” (ข้อ 21) หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกององครักษ์ของพระองค์ และเฝ้าอยู่ในราชฐานชั้นใน แผนการร้ายของพวกเขาที่จะปลงพระชนม์พระราชชายามีอันตรายยิ่งเนื่อง จากพวกเขาอยู่ใกล้ชิดพระองค์ โมรเดคัยบังเอิญล่วงรู้ถึงแผนนี้และแจ้งมันต่อพระราชชายาโดยผ่านเอสเธอร์ เรื่องราวแห่งความภักดีของโมร-

เดคัยได้ถูกสอดแทรกไว้ที่นี่เนื่องจากความสำคัญของมันจะปรากฏในเรื่องราวนี้ภายหลัง

(31-8) เอสเธอร์ 3:1-6 เหตุใดโมรเดคัยมิได้กราบฮามาน?

บางทีอาจมีใช่เรื่องส่วนตัวในการที่โมรเดคัยปฏิเสธที่จะก้มลงคารวะฮามาน “คำอธิบายที่ถูกให้ไว้แต่เพียงอย่างเดียวคือว่าโมรเดคัยอ้างที่จะชวยกเว้นจากการนี้โดยความเป็นชาวยิวของเขา บางทีการถอดความจากเหตุการณ์คือว่าฮามานมิได้ต้องการเพียงความสวามิภักดิ์แต่การนมัสการด้วยและโมรเดคัยไม่ยอมทำลายพระบัญญัติข้อแรก..ถ้าการเกรงกลัวต่อการถือรูปเคารพอยู่เบื้องหลังการปฏิเสธที่จะก้มกราบจะไม่มีชาวยิวคนใดก้มกราบและการตัดสินใจของฮามาน ที่จะแก้แค้นซึ่งเกี่ยวกับการสังหารรวบยอดที่คล้ายกันนี้ได้รับการบันทึกไว้โดยเฮโรโดตัส (i. 106 iii, 79)...อย่างไรก็ตามในหนังสือเอสเธอร์ ลัทธิการต่อต้านชาวยิวปรากฏตัวของมันโดยเจตนาที่แสดงออกมาของฮามานที่จะกล่าวล้างเชื้อชาติยิวให้สิ้นมันอาจดูเหมือนไม่น่าเชื่อที่ความรู้สึกเจ็บช้ำของบุคคลคนหนึ่งจะสามารถนำไปสู่ข้อสรุปอันไร้เหตุผลนี้ถ้าหากว่าประวัติศาสตร์มิได้ทำให้เกิดการโจมตีต่อชาวยิวอย่างไร เหตุผลเช่นเดียวกันนี้ในศตวรรษที่ 20” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, pp. 416-17)

(31-9) เอสเธอร์ 3: 7-15 เหตุใดราชโองการได้ถูกเผยแพร่ก่อนเวลา?

เอสเธอร์ได้เป็นราชินีสามปีก่อนที่ฮามานจะเริ่มแผนการร้าย การนี้เขาเริ่มโดยการทอดเปอร์ (Pue) หรือสลากเพื่อกำหนดวันที่จะปฏิบัติการทำราชโองการโดยการหาวันแห่งเดือนก่อนและหาเดือนแห่งปี (See Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, P.417)

“นี่ทำให้เกิดคำถามแก่เรา เหตุใดราชโองการได้ถูกเผยแพร่ก่อนเวลายาวนานมาก พวกธรรมจารย์ได้ถูกเรียกมาเพื่อเตรียมในวันทีสิบสามของเดือนที่หนึ่งสำหรับการนี้ แม้ว่าล่าเนามากมายต้องได้รับการทำขึ้นในภาษาต่างๆ ไม่จำเป็นต้องใช้เวลามากนักในสำนักงานที่มีการมอบหมายงานอย่างดีทันทีที่พวกธรรมจารย์ได้ทำงานของพวกเขา เสร็จราชโองการถูกส่งออกไปโดยทางการสื่อสารสู่ทุกมุม

ในอาณาจักรและจะไปถึงในมณฑลที่ห่างไกลที่สุดอย่างมากที่สุดภายในสามอาทิตย์การนี้ทำให้มีเวลาห่างเกือบสิบเอ็ดเดือนและในจุดห่างไกลประมาณสิบเดือนระหว่างการเผยแพร่และการปฏิบัติตามราชโองการนี้ แล้วอะไรคือจุดประสงค์แห่งช่วงเวลาวางนี้ แน่นนอนที่ว่าไม่จำเป็นต้องมีเวลานานเพียงนั้นในการเตรียมที่จะทำมันให้สำเร็จหรืออีกทั้งมันไม่ได้ถูกบอกเป็นนัยไว้ในเนื้อความ ดังที่เบทาอุได้คิดไว้อีกทั้งคงไม่เป็นว่าได้มีเจตนาจะให้พวกชาวยิวต้องทนทุกข์จากการวิตกอันยาวนาน ในทางตรงข้ามจุดประสงค์ดูเหมือนว่าดังที่คาร์คัสและคนอื่นๆ ได้คาดเดาไว้ว่าต้องการให้ชาวยิวละทิ้งสิ่งครอบครองของพวกเขาและหนีไปสู่แผ่นดินอื่นๆ เพื่อเอาชีวิตรอดตั้งนี้ฮามานจะบรรลุเป้าหมายของเขา เขามีต้องพบหน้าพวกชาวยิวอีกและจะสามารถเพิ่มความร่ำรวยแก่ตัวเองโดยการริบเอาทรัพย์สินของพวกเขา มองอีกด้านหนึ่งพระมหากษัตริย์ทิคูนแห่งพระผู้เป็นเจ้าของครอบคลุมนอยู่เหนือเหตุการณ์เพื่อประโยชน์ของชาวยิว มันมีหลักฐานอย่างแจ่มชัดทั้งในความรีบร้อนของฮามานที่จะทำให้การพยายามของเขาได้รับการชดใช้ และในการที่สลากซึ่งไปสู่วันที่อยู่ห่างไกลไปมากมันเป็นเพราะได้มีช่วงเวลายาวนานระหว่างการเผยแพร่ราชโองการนี้กับวันที่สลากกำหนดไว้เพื่อการปฏิบัติการ ซึ่งทำให้เป็นไปได้สำหรับชาวยิวที่จะหาวิธีที่จะหลีกเลี่ยงจากความพินาศซึ่งคุกคามพวกเขา ดังที่การดำเนินของประวัติศาสตร์ต่อมาจะแสดงให้เห็น” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:3:348-49)

(31-10) เอสเธอร์ 4:1-17 เอสเธอร์ได้ถูกแต่งตั้งก่อนเกิดหรือ?

“พวกชาวยิวในจักรวรรดิตั้งตระหนกอย่างยิ่งเมื่อข่าวอันน่ากลัวนี้กระจายออกไปและสำหรับเอสเธอร์ ได้มีภาระถึงสองเท่า ข้อแรกคือชาวนาสลดใจเกี่ยวกับคำประกาศแห่งความตายสำหรับผู้คนของพระนางครั้งนี้แล้วก็คือการทำหายที่ให้นำตัวพระนางเองเข้าเสี่ยงเพื่อพยายามปิดเป่าวิบัติใหญ่หลวงครั้งนี้

“หนึ่งในการบอกเป็นนัยถึงเรื่องราวทางศาสนาในตอนสำคัญๆ ของเรื่องนี้ถูกให้ไว้ในคำกล่าวอันเป็นการทำหายของโมรเดคัยต่อเอสเธอร์” ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็ไม่ได้นะ ใครจะรู้? ดู

เหมือนว่าพระกรรณาคิคุณที่เฝ้าดูแลและจุดประสงค์ได้ถูกเผยไว้แม้ว่าพระผู้เป็นเจ้ามิได้รับการกล่าวถึงอย่างชัดแจ้งในที่นี้หรือที่อื่นในหนังสือ” (Ellis T. Rasmussen, *An Introduction to the Old Testament and Its Teachings*, 2:116)

กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือโมเรเดคัยบอกเอสเธอร์ว่าบางทีนางได้ถูกยกขึ้นในเวลานั้นเพื่อจุดประสงค์นั้นอีกทั้งมันได้ถูกเผยไว้ว่าความมั่งคั่งของเอสเธอร์เป็นของประทานแห่งพระผู้เป็นเจ้าซึ่งนางนางสู่ตำแหน่งนางจะสามารถได้ การโปรดปรานจากพระราชินีและช่วยผู้คนของนางไว้ได้

(31-11) เอสเธอร์ 4:11-16 “ถ้าฉันพินาศ, ฉันก็พินาศ”

สองสิ่งในข้อพระคัมภีร์นี้ทำให้มันสำคัญเป็นพิเศษคำแนะนำของเอสเธอร์ที่ให้อดอาหารสามวันและสามคืนและความตั้งใจของพระนางที่จะเสี่ยงชีวิตของพระนางถ้าจำเป็นเพื่อช่วยผู้คนของพระนาง เอสเธอร์มิได้ถูกเรียกเข้าเฝ้าพระราชินีเป็นเวลาสามสิบวันแล้ว (ดู ข้อ 11) และเกือบแน่นอนได้สรุปว่าพระองค์มีทรงพอพระทัยในพระนางและจะมีทรงยินดีต้อนรับถ้าพระนางเสด็จเข้าเฝ้าโดยมิได้ถูกเรียก ถ้อยคำหรือคำกล่าวของพระนางมิได้เป็นความสิ้นหวังว่าเป็นการยอมรับในสิ่งที่พระนางตั้งใจจะต้องกระทำ (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 3:3:352-54) โดยทั่วไปแล้วกษัตริย์ทางบูรพาทิศทรงมีสนมมากมายซึ่งตามปกติจะมาเฝ้าเมื่อถูกเรียกตัวเท่านั้นและมีสามารถทำตามใจตนเองในการที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ การเข้าเฝ้าในที่ประทับโดยปราศจากการอนุญาตเป็นโทษถึงประหารชีวิตของเอสเธอร์ตกอยู่ในอันตรายอย่างแท้จริง

(31-12) เอสเธอร์ 5:1-8 เหตุใดการจัดช่วงเวลาของเอสเธอร์สำคัญยิ่ง?

เอสเธอร์ใช้ประโยชน์จากการที่พระนางได้รับการต้อนรับอย่างดีในครั้งแรกที่จะเพิ่มพูนความชื่นชมของพระนาง และเพื่อการทำให้อำนาจอันสำคัญของพระนางเป็นผลแต่การถ่วงเวลาครั้งแรกไม่เพียงพอพระนางได้จัดงานเลี้ยงครั้งที่สองในคืนต่อ สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงยี่สิบสี่ชั่วโมงนั้นมีความสำคัญที่สุด (ดู บทที่ 6) แน่แน่นอนที่ว่า

ความปรารถนาโดยทันทีของพระราชินีที่จะอ่านบันทึก ได้ถูกดลใจจากพระเจ้า การอดอาหารและความซื่อสัตย์ของเอสเธอร์และผู้คนของพระนางก่อผลและนำพระเจ้าเข้าสู่สถานการณ์นี้ด้วยตำแหน่งอันทรงอำนาจและการเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระราชินีของฮามาน (ดู เอสเธอร์ 3:1-2) ข้อกล่าวหาโดยตรงของเอสเธอร์อาจถูกเพิกเฉยถ้าหากพระราชินีมิได้ถูกเตรียมไว้ล่วงหน้า

(31-13) เอสเธอร์ 5:9-14 ตะแลงแกงสูงเท่าไร?

อาจเป็นไปได้ว่าตะแลงแกงนี้มิได้ถูกทำไว้โดยมีการตกแต่งมากนักแต่คงเป็นเสาใหญ่หรือหลักไม้ซึ่งโมเรเดคัยจะถูกแขวนคอได้ ทำลึบคอกอาจเท่ากับสูงเจ็ดสิบห้าฟุต (22.5 เมตร) ยิ่งหลักไม้สูงเท่าใดมันสามารถถูกมองเห็นได้ไกลเพียงนั้น เจตนาของฮามานดูเหมือนต้องการให้โมเรเดคัยเป็นตัวอย่างอันแท้จริง

(31-14) เอสเธอร์ 6 เกียรติสำหรับโมเรเดคัยมิใช่ฮามาน

แปลกแต่จริงที่ว่าในเวลาจำเพาะนั้นพระราชินีทรงขอการรับใช้จากฮามานเพื่อคำแนะนำว่าจะให้เกียรติแก่บุรุษที่สมควรจะได้รับมันอย่างไร ฮามานไม่รู้ว่ามันคือโมเรเดคัยซึ่งเขาแนะนำถึงการให้เกียรติในเวลาจำเพาะที่เขาได้มาขอพระราชานุญาตที่จะแขวนคอโมเรเดคัย

“และนั่นคือการที่ฮามานได้รับความผิดหวังและความอับอายที่ได้ทำเพื่อโมเรเดคัยในสิ่งที่เขาหวังจะได้ทำเพื่อตนเอง ยิ่งกว่านั้นเขาไม่มีโอกาสที่จะทำสิ่งที่เขาได้วางแผนไว้ว่าจะทำแก่โมเรเดคัย จงสังเกตว่าภรรยาของฮามานเองได้ทำนายในทางร้ายถึงชะตากรรมอันน่ากลัวที่จะบังเกิดแก่เขาถ้าปรีกษ์ของเขาเป็นเชื้อสายของชาวยิว (Rasmussen, *Introduction to the Old Testament*, 2:117)

(31-15) เอสเธอร์ 7:7-8 เหตุใดฮามานกราบลงที่พระแท่นของเอสเธอร์?

ในตะวันออกกลางในสมัยโบราณแขกได้รับการปรนนิบัติในงานเลี้ยงขณะที่นอนเอนบนหมอนหรือเบาะคำภาษาฮีบรูที่ถูกแปลว่าพระแท่น ในข้อ 8 อาจหมายถึง

เบาะหรือที่สำหรับนอนพิง ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าฮามาน รีบวิ่งตรงไปหาเอสเธอร์ในงานเลี้ยงและก้มลงที่พระแท่นของพระนางเพื่อร้องขอชีวิตของเธอ การออกไปจากงานเลี้ยงโดยกระทันหันของพระราชอาอาจเกิดขึ้นจากความปรารถนาที่จะตรวจสอบเรื่องของเอสเธอร์กับที่ปรึกษาคนอื่นๆ ในราชสำนัก เมื่อพระราชอาทรงกลับเข้ามาในงานเลี้ยงพระองค์ทรงแปลความสิ่งที่ฮามานกระทำว่าเป็นการลบล้างทางเพศและสิ่งประหารเขา ดังนั้นโดยปราศจากคำแนะนำโดยตรงจากเอสเธอร์ว่าการลงโทษฮามานควรทำอย่างไร สถานการณ์ได้นำการประหารอย่างรวดเร็วมาสู่บุรุษผู้ซึ่งอาจพิสูจน์ได้ว่า แม้หลังการสิ้นสุดจากการเป็นที่โปรดปรานแล้ว จะยังเป็นศัตรูที่น่ากลัวสำหรับพระราชินี

(31-16) เอสเธอร์ 8 เหตุใดชาวเปอร์เซียบางคนได้ “เปลี่ยนใจ” มาสู่ศาสนาฮิว?

“ภาวะแห่งการช่วยชาวยิวทั้งหมดที่เหลือให้รอดชีวิตหลังจากที่เอสเธอร์และโมรเดคัยได้รับการช่วยไว้และยกย่องในอาณาจักรถูกทำให้ยุ่งยากโดยกฎที่ได้ประกาศไว้ว่าราชโองการใดที่ถูกนำออกมาใช้ในพระนามของกษัตริย์ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลง ทั้งสองต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้พวกชาวยิวมีสิทธิอำนาจที่จะต่อสู้เพื่อชีวิตของพวกเขากับบรรดาผู้พยายามจะทำตามราชโองการแห่งความตายอันแรกนั้นในวันที่สิบสามของเดือนอาดาร์

“จงสังเกตถึงปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาแห่งการเปลี่ยนใจของผู้คนมากมายสู่ศาสนาฮิวขณะเมื่อพวกเขาได้เห็นอำนาจที่เติบโตขึ้นในอาณาจักรของพวกชาวยิว (ข้อ 17)” (Rusmussen, *Introduction to the old Testament* 2:117)

(31-17) เอสเธอร์ 9:17-32 งานฉลองบูริม

คำว่า เปอร์ (รูปพหูพจน์คือบูริม) หรือสลากที่ฮามานใช้ (ดู เอสเธอร์ 3:7) เพื่อกำหนดวันแห่งความพินาศของชาวยิวบัดนี้ชาวยิวถือว่าเป็นพรอันยิ่งใหญ่ข้อเท็จจริงที่ว่าสลากได้ตกลงในวันที่ยังอยู่ห่างไกลในอนาคตทำให้เอสเธอร์และโมรเดคัยมีเวลาพอที่จะช่วยเหลือผู้คนที่ทั้งหลายในการฉลองการปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่นี้พวกชาวยิวได้ริเริ่มงานฉลองใหม่ซึ่งพวกเขายังคงปฏิบัติกันถึงทุกวันนี้

มันมีชื่อว่าบูริมจากสลากที่ฮามานเสียดายและเป็นงานฉลองที่สนุกสนานยิ่งนัก นักเขียนชาวยิวสมัยปัจจุบันผู้หนึ่งบรรยายถึงการเฉลิมฉลองนี้

“บูริมเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดกับงานสวนสนุก (Carnival) ที่ศาสนายิวมี มันเป็นการเฉลิมฉลองในคืนวันเพ็ญอีกวันหนึ่งในวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์ซึ่งโดยปกติอยู่ในเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคม แหล่งกำเนิดของวันศักดิ์สิทธิ์นี้อยู่ในหนังสือเอสเธอร์ แน่แน่นอนที่ว่าวาระของมันคือการหลอกลวงที่เลื่องลือของชาวยิวในเปอร์เซียจากผู้กดขี่ซึ่งคล้ายดังฮิตเลอร์ของพวกเขาสามาน

“วันก่อนถึงบูริมคือวันอดอาหารของเอสเธอร์หรือการอดอาหารนับจากตะวันขึ้นถึงตะวันตก หลังพระอาทิตย์ตกธรรมศาลาจะเต็มไปด้วยผู้คน ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างการฉลองนี้กับงานอื่นๆ ในแต่ละปีของชาวยิวคือจำนวนของเด็กๆ ที่มาร่วมด้วย บูริมคือราตรีของเด็กๆ ในนิเวศน์ของพระเจ้า มันได้เป็นมาดังนี้เสมอและพวกเด็กๆ รู้สึกถึงสิทธินี้และใช้มันพวกเขาจะถือธงและเครื่องเล่นทำเสียงซึ่งเป็นสิ่งที่ทำเสียงแฉกๆ โดยการหมุนที่มีมาแต่มนานที่มีชื่อว่า “กร็อกเกอร์ส (groogers) ซึ่งสามารถทำเสียงอันน่าฉงน และหลังการสวดอ้อนวอนภาคเย็นการอ่านจากหนังสือเอสเธอร์ก็เริ่ม ด้วยความเคร่งขรึมโดยการให้พรต่อหนังสือม้วนตามประเพณีและการร้องคำสวดในข้อแรกๆ ตามเสียงทำนองพิเศษที่ได้ยินกันเฉพาะในวันฉลองนี้เท่านั้น พวกเด็กตั้งท่าและรอคอยผู้อ่านคำร้องในบทที่หนึ่งและสองจนในที่สุดมาถึงประโยคที่รอคอยกันแสนนาน หลังจากสิ่งนี้เสร็จแล้วฮามานถูกตั้งให้เป็นใหญ่” “หาไม่มีผู้ใดได้ยินสองคำสุดท้าย คำว่า “ฮามาน” ทำให้เกิดเสียงกระซิบทำ เสียงกระแทกและลมพายุแห่งกร็อกเกอร์ส ผู้อ่านหยุดคอยอย่างอดทนเสียงอีกทีก็ลั่นลงเขา อ่านต่อไปและไม่ช้าพบคำว่า “ฮามาน” อีกเสียงโกลาหลก็ก้องขึ้นอีกสิ่งนี้ดำเนินต่อไปและเนื่องจากฮามานเป็นตัวสำคัญในเรื่องราว การส่งเสียงดังลั่นมีมาอย่างบ่อยครั้ง พวกเด็กๆ ที่ไม่รู้จักเห็นเดเห็น้อยหรือเบื่อหน่ายกลับยิ่งกระตือรือร้นมากขึ้นมาก ขึ้น พวกเขาทำไปด้วยสัญชาตญาณของฝูงชนโดยแต่ตั้งท่าพร้อมในความเงียบระหว่างอ่านและระเบิดเมื่อมีคำว่า “ฮามาน” ข้อความที่มีคำว่าฮามานถูกกล่าวถึงหลายครั้งในช่วงสั้นๆ การโจมตีของพวกเด็กๆ มีมา

เหมือนเสียงของปืนพก ความมอดทนของผู้อ่านเบาบางลง และแตกสลายในที่สุด เป็นสิ่งสุดวิสัยที่จะอ่านโดยที่มี อ่านโดยที่มีการขัดจังหวะมากมายเช่นนี้ เขาทำท่ากรีดว กราดใส่พวกเด็กๆ ท่ามกลางสายเสียงกร๊อกรกอร์ส และ เหลือบตาฟุ้งต่ออาจารย์ แน่หนอนว่านี่คือสิ่งที่พวกเด็กๆ ได้รอคอยอยู่นานแล้ว นับจากนั้นไปจนถึงตอนจบมันคือ สงครามอันไร้ความปราณีระหว่างพวกเด็กๆ กับผู้อ่าน เขาพยายามอ่านช้าลงด้วยการออกเสียงหนักที่คำ “ฮา-มาน” เด็กๆ ทำให้เขาสะดุดทุกครั้งด้วยเสียงรูดังสนั่น เขาตะเกียกตะกายจนถึงข้อสุดท้ายเหน็ดเหนื่อย พ่ายแพ้ และโมโหและทั้งหมดนี้คือการเริงร่าอันไร้ระเบียบใน ธรรมชาติ บางทีอาจไม่ยุติธรรมนักที่ให้อ่านเป็นตัว แทนของฮามานตลอดเย็นวันนี้ทว่าโดยรวมแล้วนี่คือสิ่ง ที่ได้เกิดขึ้น

“นอกเหนือจากความสนุกสนานนี้ มันประกอบด้วย หน้าที่ทางศาสนาสี่อย่างคือ ฟังการอ่าน *มาทิลลา* หรือ (หนังสือม้วนของเอสเธอร์) การแจกจ่ายทานแก่ผู้ยากไร้ มีงานเลี้ยง และแลกเปลี่ยนของขวัญกับเพื่อนบ้านและ มิตรสหาย สิ่งสุดท้ายนี้คือ ซาล็อค มาโนส หรือการส่ง ของขวัญ สิ่งที่สามารถกินและดื่มได้ในวันเดียวกัน” (Herman Wouk *This is My God*, pp. 88-100)

(31-18) เอสเธอร์ 10:1-3 เหตุใดชาวยิวส่วนใหญ่จึง อยู่ในบาบิโลนต่อไป?

ไม่ต้องสงสัยว่าการมีโมรเดคัยอยู่ใกล้ชิดพระราชอา ทำให้การกดขี่ต่อชาวยิวบรรเทาและทำให้พวกเขามี สถานภาพดีในจักรวรรดิ การได้รับการปฏิบัติอย่างดีนี้ อาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมชาวยิวส่วนใหญ่เลือกที่จะอยู่ใน บาบิโลนมากกว่าจะกลับสู่ยูดาห์เมื่อโอกาสมาถึง

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(31-19) โมรเดคัย: อยู่ในโลกแต่ไม่เป็นของโลก

สถานการณ์ของโมรเดคัยคล้ายคลึงในบางลักษณะกับ สิ่งที่ผู้ติดตามพระเยซูสมัยปัจจุบันพบว่าอยู่สำหรับ โมรเดคัยบาบิโลนคือความเป็นจริงทางกายภาพ เขาถูก บังคับให้จำต้องดำเนินกิจการอยู่ในสังคมต่างตัวในทุก วันนี่บาบิโลนหรือโลกคือความเป็นจริงทางวิญญาณ

มาตรฐานของโลกสมัยปัจจุบันกำลังแปลกประหลาดไป จากคุณค่าที่ยึดถือกันโดยศาสนิกษย์ของพระเจ้าช่วยให้ รอดมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่ทำหายคือการรักษาคุณค่านี้ให้ ดำรงอยู่และพบหนทางดังเช่นโมรเดคัยที่จะให้การรับใช้ ทั้งต่อสังคมและพระเจ้า โมรเดคัยจะไม่สามารถทำใน สิ่งที่เขาได้กระทำถ้าเขาได้ลดหย่อนมาตรฐานของเขา เนื่องจากเขาได้เตรียมตัวเองและเต็มใจที่จะเข้ามีส่วนร่วม เขาได้กลายเป็นอัครมหาเสนาบดีของพระราชอาใน ที่สุด

“ในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาพระเจ้าทรง บอกเราให้มีส่วนร่วมในกิจการงานที่ดี การนี้ชี้ว่าเราไม่ สามารถตอบสนองต่อกิจการงานทุกอย่าง เราต้องเลือก ในสิ่งที่เราแสวงหาที่จะทำในขอบเขตของสังคมและงาน ช่วยเหลือบ้านเมือง แต่มันชี้ด้วยว่าเราควรใช้เวลาและ ทักษะบางส่วนของเราเพื่อทำสิ่งเหล่านี้เนื่องจากมันมีผล บนมาตรฐานแห่งการกระทำตามที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ แลเห็น

“โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องสิ่งฉาบฉวย โลกนี้เต็มไปด้วย กิจการงานอันไร้ประโยชน์ ดังนั้นภาระของเราคือการมี ปัญญาในการเลือกกิจการงานที่ดีโดยการใช่พระคัมภีร์ ต่าง ๆ และศาสนาสสมัยปัจจุบันเป็นผู้นำทางของเรา

“แอนน์ มอร์โรว์ ลินเบิร์ก ในหนังสือชื่อ *ของขวัญจาก ทะเล* ของเธอกล่าวว่า “ชีวิตของดิฉันไม่สามารถทำให้ ความต้องการทั้งสิ้นของผู้คนทั้งปวงซึ่งหัวใจของดิฉัน ตอบสนองกลายเป็นผลได้ท่านจะใส่ใจในสิ่งต่างๆ มาก กว่า ที่ท่านจะสามารถทำเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น การเลือก กิจการงานต่างๆ อย่างมีปัญญาเป็นรูปแบบของการใช้ อำนาจใจที่สูงสุดอย่างหนึ่งเท่าที่มีและจริงๆ เป็นวิธีหนึ่ง ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของทดสอบปัญญาขั้นพื้นฐานและความ สามารถที่จะรักของเรา (Niel A. Maxwell, Speech delivered at Catalina Young Adult Conference, 23 Oct. 1972)

(31-20) ท่านได้มา“เพื่อยามวิฤตติเช่นนี้“หรือเปล่า?

เอสเธอร์ หมายถึง “ดวงดาว” ในภาษาเปอร์เซียข้าง เป็นนามที่เหมาะสมสำหรับสตรีซึ่งอาจจะอยู่ที่นั่น”เมื่อ ดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญและบรรดาบุตรธิดาพระเจ้าให้ ร้องด้วยความชื่นบาน” (โยบ 38:7) แม้เนื้อความจะมีได้

กล่าวถึงการแต่งตั้งก่อนเกิดหรือการเรียกไต่ สำหรับ
เอสเธอร์คำถามของโมเรเดย์ที่ว่า “ที่จริงเธอมารับตำแหน่ง
ราชินีก็เพื่อยามวิกฤติเช่นนี้ก็ได้ นะใครจะรู้” (เอส-
เธอร์ 4:14) ซึ่งเอสเธอร์ได้เข้ามาสู่โลกนี้เพื่อช่วยเหลือ
ผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

เอฟ. เอ็ม. แบร์แฮมได้เขียนไว้ว่า : เรามักเชื่อว่าพระเจ้า
เป็นเจ้าของทรงสามารถจัดทำให้สิ่งต่างๆ ในโลกนี้เพียงโดยกอง
กำลังอันยิ่งใหญ่เท่านั้นแต่ตลอดเวลาพระองค์ทรงกำลัง
ทำมันด้วยบรรดาทหารผู้ส่งดามเมื่อสิ่งผิดต้องได้รับการ
แก้ไขให้ถูกต้อง เมื่อความจริงต้องได้รับการเทศนา หรือ
เมื่อทวีปต้องได้รับการค้นพบ พระเจ้าเป็นเจ้าของส่งทหาร
เข้ามาในโลกนี้” (Spencer W. Kimball, Faith
Preceeds the Miracle, P.323)

แล้วท่านคิดอย่างไรบ้าง? ท่านได้เคยหยุดเพื่อใคร-
ครวญถึงการแต่งตั้งโดยลวงหน้าของท่านว่าอาจเกี่ยวข้องกับ
กับสิ่งใดบ้างหรือเปล่า? ของจงพิจารณาข้อคิดนี้จาก
เอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองคี: “เรารู้อย่างแน่นอนว่าโจ-

เซฟ สมิธ และเยเรมีย์ และบรรดาอัครสาวก และศาสดา
ผู้มีปัญญาผู้ใหญ่อื่นๆ และผู้เป็นคนดีได้ถูกแต่งตั้งโดยลวง
หน้าสู่การปฏิบัติศาสนากิจเฉพาะสำหรับพวกเขา แต่นั่น
เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งหลักคำสอนของการแต่งตั้งโดย
ลวงหน้า สิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีวิเศษที่สุดของการแต่งตั้ง
โดยลวงหน้า นั่นคือผู้คนนับล้านๆ น้อยมากเมื่อเปรียบ
กับพลโยธาที่ก่อเกิดทั้งหมดที่ว่าผู้คนนับล้านได้ถูกแต่งตั้ง
โดยลวงหน้า” (*Making Our Calling and Election
Sure*, Brigham Young University Speeches of
the year, Provo, 25 March 1969, p.6)

อาจเป็นไปได้ว่าการเรียกของท่านมิใช่เพื่อการช่วยประ-
ชาชาติหนึ่งให้ปลอดภัยหรือแม้แต่นำมันแต่สิ่งหนึ่ง
แน่นอน: ท่านอยู่ที่นั่นในเวลานี้มิใช่โดยบังเอิญแต่โดยการ
วางแผน ถ้าท่านเต็มใจท่านจะมีส่วนที่จะทำงานในการ
สร้างอาณาจักรซึ่งในที่สุดจะทำให้เกิดไซอัน และเตรียม
เพื่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

เนหะมีย์ : ผู้สร้างกำแพง และความเต็มใจ

(32-1) บทนำ

เนหะมีย์เด่นในฐานะหนึ่งในการสร้างแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ขณะที่เขาทำภารกิจอันจำเป็นวันเวลาของเขาให้สำเร็จเขาแสดงให้เห็นระดับที่สูงที่สุดของการอุทิศตนและความกล้าหาญทั้งในเรื่องทางปฏิบัติของการสร้างกำแพงแห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่และในเรื่องทางวิญญาณของการสร้างชีวิตทางศาสนาขึ้นใหม่เพื่อผู้คนของเขา

หนังสือเนหะมีย์เล่าถึงประวัติของชาวยิวจนถึงสมัยหลังสุดกว่างานประวัติศาสตร์ขึ้นใดๆ ที่มีอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ได้รับการรับรองความน่าสนใจของมันมีอยู่มากมายหลายด้าน เนื่องจากมันมิได้พรรณถึงการสร้างกำแพงแห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่อย่างเดี่ยวแต่รวมถึงการสร้างองค์กรทางศาสนาของชาวยิวขึ้นใหม่ด้วย และในฐานะเอกสารสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่มันเกี่ยวข้องกับมันจัดอยู่ในระดับสุดยอด เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วมันมีพื้นฐานจากข้อมูลร่วมสมัย และคุณค่าของมันได้รับการเพิ่มพูนโดยการแสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพอันงามสง่าของเนหะมีย์เอง ผลงานของเขาทำให้เห็นถึงการรวมกันอย่างพิเศษระหว่างการพึ่งพาตนเองอย่างแข็งขันกับการวางใจอันถ่อมในพระเจ้า ระหว่างการรู้ทันคนอันเฉียบแหลมกับความชัดเจนในจุดประสงค์อันดีพร้อม ระหว่างการสวดอ้อนวอนอย่างอดทนกับการกระทำอย่างพากเพียรที่สุดและสำหรับศรัทธาทางศาสนาและความรอบรู้ที่ปฏิบัติได้แล้วเขาโดดเด่นในหมู่ของกลุ่มบุคคลที่เรื่องราวในคำภีร์ไบเบิล (J.R. Dummelow, ed., *A Commentary on the Holy Bible*, p.278)

หนังสือนี้ถูกเขียนไว้โดยการเล่าจากบุคคลที่หนึ่ง ลักษณะแบบอัตชีวประวัติของมันอาจมาจากข้อเขียนของเนหะมีย์เอง

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือเนหะมีย์
2. จงทำประเด็นที่จะไต่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นเนหะมีย์

(32-2) เนหะมีย์ 1 ผู้ใดคือเนหะมีย์? เรื่องราวของเขาเริ่มขึ้นที่ไหนและเมื่อไร?

เรารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับภูมิหลังของเนหะมีย์เว้นแต่ว่าเขาคือชาวยิวที่เกิดมาเมื่อพวกเขาเยรูซาเล็มอยู่ในการเนรเทศ ไม่มีการบอกถึงอายุของเขาแต่เป็นไปได้ว่าเขาเกิดหลังจากที่ไซรัสมิโองการว่าพวกเขาสามารถกลับบ้านเกิดของเขา ดังที่อธิบายไว้ในข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอสราและในส่วนเสริมความเข้าใจ J ชาวยิวเพียงจำนวนน้อยที่อยู่ในการเนรเทศได้เลือกที่จะกลับ ครอบครัวของเนหะมีย์คงต้องอยู่ในกลุ่มพวกที่ไม่กลับ ครอบครัวของเนหะมีย์คงต้องอยู่ในกลุ่มพวกที่ไม่กลับ บางทีอาจเป็นครอบครัวที่มีอิทธิพลพอสมควรเนื่องด้วยเนหะมีย์เป็นพนักงานเชิญถ้วยสวดยของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส (ดู เนหะมีย์ 2:1) การลอบปลงพระชนม์เป็นภัยคุกคามต่อเรื่องที่มิต่อกษัตริย์และการใส่ยาพิษในอาหารหรือเครื่องดื่มเป็นวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพที่สุดเพื่อให้การนี้สำเร็จ พนักงานเชิญถ้วยสวดย บุคคลซึ่งดูแลว่าอาหารและเครื่องดื่มของกษัตริย์ปลอดภัย อยู่ในตำแหน่งที่ได้รับการวางใจและความรับผิดชอบอันสำคัญ แม้ว่าเขาจะอยู่ในเปอร์เซียและเป็นสุขกับอำนาจและการเป็นคนสำคัญเนหะมีย์มิได้ลืมผู้คนและบ้านเกิดของเขาเมื่อเขาได้ยินถึงสภาพอันน่าเศร้าของพวกเขา เขาอดอาหารและสวดอ้อนวอนเพื่อผู้คนเหล่านี้

(32-3) เนหะมีย์ 2: 1-11 พระราชาทรงส่งเนหะมีย์มายังเยรูซาเล็ม

การที่เนหะมีย์เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสปรากฏโดยมิใช่เพียงว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้เขากลับไปแต่ด้วยว่าพระองค์ทรงประทานอาหารยามและกองคุ้มกันแก่เขาและการผ่านทางอันปลอดภัยสู่แผ่นดินยูดาห์ “เลยจากแม่น้ำไป” ซึ่งคือทางตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสอีก ทั้งพระราชทานอนุญาตให้เขาใช้ไม้ซุงจากป่าหลวงเพื่อบูรณะกำแพงของเยรูซาเล็มรวมถึงประตูเมืองและบ้านของเขาเอง

(32-4) เนหะมีย์ 2:10 ผู้ใดคือสันบาลัท?

สันบาลัทผู้ว่าราชการแห่งสะมาเรียและผู้ว่าราชการของพื้นที่ใกล้เคียงได้ต่อต้านแผนการของชาวยิวเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม และขัดเคืองต่อการคุ้มครองที่กษัตริย์เปอร์เซียทรงมอบให้พวกเขา ความขมขื่นได้มีขึ้นระหว่างชาวสะมาเรียและชาวยิวที่ได้กลับมาพร้อมกับเศรุบาเบล (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับเอสรา 4) การที่เนหะมีย์กลับคืนมาพร้อมด้วยอำนาจเต็มจากจักรพรรดิเพื่อสร้างป้อมปราการของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ นับว่าเป็นการถอยร่นครั้งสำคัญของพวกเขาสะมาเรียและพวกเขาต่อต้านสิ่งนี้อย่างเปิดเผยสันบาลัทแห่งสะมาเรียเป็นผู้นำของกลุ่มนี้และทำให้เนหะมีย์ต้องติดอาวุธให้แก่ผู้ทำงานสร้างกำแพงแห่งเยรูซาเล็ม (ดู บทที่ 4 และ 6)

(32-5) เนหะมีย์ 2:12-16 การตรวจดูรอบกำแพงในยามราตรีของเนหะมีย์

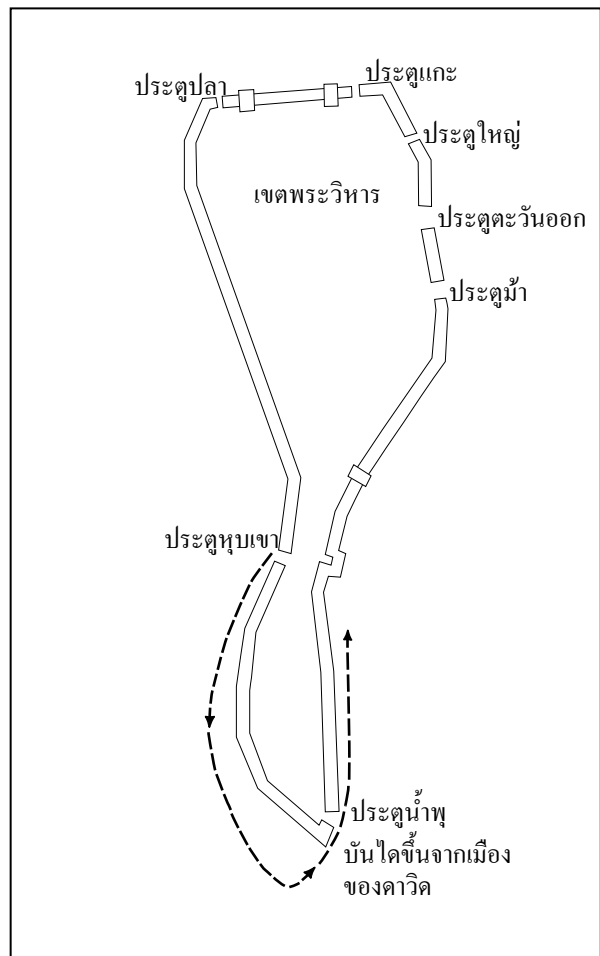
เนหะมีย์เขียนไว้โดยละเอียดเกี่ยวกับการออกไปตรวจในเวลากลางคืนของเขาและการสร้างกำแพงแห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่หลังจากนั้นจนเราสามารถเห็นตำแหน่งอันถูกต้องของสิ่งที่เขารายงานไว้ แผนที่ประกอบแสดงถึงที่ตั้งโดยประมาณ

จงดูแผนที่เยรูซาเล็มเพื่อการเปรียบเทียบในสมัยของเนหะมีย์กับนครนี้ในสมัยของพระเยซู

(32-6) เนหะมีย์ 4:16-18 “อีกมือหนึ่งถืออาวุธ”

ชื่อของครอบครัวต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ซ่อมแซมกำแพงและประตูมีอยู่ในเนหะมีย์บทที่ 3 แต่บรรดาผู้นำ

ของประชาคมที่อยู่โดยรอบมีความโกรธเคืองที่พวกเขาวิวกำลังสร้างปราการขึ้นรอบเยรูซาเล็มและนำการปฏิบัติทางศาสนาของพวกเขากลับคืนมาอีก สันบาลัท ผู้ว่าราชการแห่งสะมาเรียโกรธเคืองเป็นพิเศษ แต่แผนของพวกเขาที่จะเข้าโจมตีและขัดขวางการซ่อมแซมกำแพงซึ่งเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่งในเวลานั้น (ดู เนหะมีย์ 4:6) ต้องผิดหวังเพราะเนหะมีย์ ผู้ซึ่งได้สั่งให้บรรดาผู้เป็นยามและคนงานมีอาวุธพร้อมกับตัวทั้งกลางวันและกลางคืน การขู่ใจของเนหะมีย์ ที่ให้พวกเขายิวป้องกันครอบครัวและบ้านเรือนของพวกเขา (ดู ข้อ 14) คล้ายคลึงกับคำสั่งของไมโรไน ในพระคัมภีร์มอรมอน (ดู แอลมา 43:46; 47; 46:12)

เส้นทางเดินตอนกลางคืนของเนหะมีย์

การต่อต้านแบบเดียวกันนี้ซึ่งคล้ายกับประสบการณ์ของเนหะมีย์และการแก้ไขอย่างเดียวกันได้มีต่อผู้คนของพระเจ้าในยุคนี้อีกด้วย จงพิจารณาสิ่งที่ประธานจอร์จ คิว. แคนนอน ที่ปรึกษาของบริกัม ยังได้กล่าวถึง

การข่มเหงในยูดาห์ประมาณปี ค.ศ.1884 และพูดถึงการสร้างพระวิหารนอวูซึ่งเป็นเวลาสี่สิบปีก่อนหน้านั้น “เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจที่คิดว่าในท่ามกลางการโจมตีต่างๆ ที่กระทำต่อศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลัทธิชนยุคสุดท้ายและการคุกคามอันเวียนวนเกี่ยวข้อกับเราและชะตาชีวิตในอนาคตของเราได้ มีศรัทธาที่พบอยู่ในท่ามกลางผู้คนของเราที่จะติดตามโดยปราศจากการท้อถอยและปราศจากการยอมแพ้งานอันยิ่งใหญ่ที่เราารู้สึกว่าพระบิดาของเราได้วางไว้บนเรา เรามีได้อยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับที่ที่ในนอวูเมื่อเราสร้างพระวิหารของเราเสร็จที่นั่นเพราะเวลานั้นผู้คนที่ทำงานสร้างมันก็เหมือนดังเช่นชาวยิวในสมัยของเนหะมีย์เมื่อพวกเขาแบกรับการสร้างกำแพงแห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่และต้องทำงานในเวลาส่วนใหญ่โดยถือเครื่องมือทำงานในมือหนึ่งและอาวุธที่จะป้องกันตัวเองในอีกมือหนึ่งเราถูกล้อมรอบไว้ด้วยฝูงชน และมีชีวิตอยู่ในสภาวะที่น่าหวาดกลัวอย่างต่อเนื่องจากการคุกคามที่มีอยู่และการรวมกำลังกันที่ก่อตัวขึ้นและการโจมตีที่มีต่อที่ตั้งถิ่นฐานรอบนอกของเราโดยการเผาบ้านเรือน ในการทำลายธัญญาหาร ในการยิงฝูงวัวทิ้ง และในการขับไล่ผู้คนออกจากบ้านเรือนของพวกเขา” (In *Journal of Discourses*, 25:167)

(32-7) เนหะมีย์ 5 เนหะมีย์เรียกร้องให้มีการปฏิรูปสังคมในบรรดาผู้คนของเขา

ความยิ่งใหญ่แท้จริงของเนหะมีย์ส่องสว่างในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เหตุผลหนึ่งที่ชาวยิวยังอยู่ในความยากจนอย่างยิ่งก็คือการกดขี่อย่างไม่ชอบธรรมซึ่งผู้ปกครองคนก่อนๆ ทำต่อผู้คนของพวกเขา เนหะมีย์สามารถทำอะไรได้ในทำนองเดียวกันแต่ตรงกันข้ามเขารู้สึกขุ่นเคืองในการเก็บภาษีมากเกินไป (บรรณาการต่อกษัตริย์) การเก็บดอกผลหรือคิติดอกเบี้ย การเป็นทาส และการยึดเอาทรัพย์สินส่วนบุคคล

แม้ว่าผู้ที่อยู่ก่อนเขาได้เปรียบประชาชนหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือการวางภาระหนักไว้บนประชาชน เนหะมีย์แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของเขาในฐานะผู้ว่าราชการการโดยการไม่รับเงินเดือนที่มาจากภาษีของผู้คน เขามั่งมีและเลือกที่จะรับใช้โดยปราศจากเงินเดือน

กษัตริย์ผู้ชอบธรรมในพระคัมภีร์มอรมอนทรงมีความ

รู้สึกเดียวกันนี้เกี่ยวกับคุณธรรมต่อสาธารณะและทำงานเพื่อการดำรงชีพของพระองค์มากกว่าที่จะวางภาระบนประชาชน (ดู โมไซยา 2:14;29:40)

(32-8) เนหะมีย์ 6 อะไรคือ ความสำคัญของกำแพง?

สันบาลัทยาพยายามล่อเนหะมีย์เข้าสู่ “อันตราย” บางอย่าง (เนหะมีย์ 6:2) ผ่านคำเชิญชวนเพื่อการเจรจาแต่เนหะมีย์มิได้หลงกล แท้จริงแล้วเขามีความรู้สึกเกรงกลัวในการขู่ของสันบาลัทยาที่จะรายงานต่อกษัตริย์อารทาเซอร์เซียว่าพวกเขาเป็นกบฏ

กำแพงเสร็จภายในห้าสิบสองวัน (ดู ข้อ 15) และได้มีการจัดตั้งยามขึ้นเพื่อดูแลผู้ที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองกำแพงคือการป้องกันแต่มันเป็นสัญลักษณ์ทางกายภาพอันสำคัญในการสถาปนาของชาวยิวเป็นเผ่าพันธุ์ด้วย นครอันศักดิ์สิทธิ์ได้กลายเป็นกองกำลังที่มีเอกภาพ เมื่อครอบครัวทั้งหลายได้ถูกเลือกโดยการจับสลากเพื่อเข้ามาอยู่ในนครนี้ (ดู เนหะมีย์ 11:1-2) สันบาลัทยาและศัตรูคนอื่นๆ ของยูดาห์เข้าใจถึงความสำคัญของกำแพงและการเป็นผู้ที่มีเอกภาพของเนหะมีย์อย่างเต็มที่ นั่นเป็นเหตุที่ว่า การขัดขวางมีอยู่อย่างต่อเนื่อง

(32-9) เนหะมีย์ 7:63-65 มันหมายความว่าอย่างไรที่ “ถูกตัดออกจากพวกบุโรหิต”?

บรรดาผู้ที่ไม่สามารถสืบเชื้อสายของพวกเขาหรือพยายามที่จะปกปิดมันจะถูกปฏิเสธฐานะบุโรหิต สถานการณ์เดียวกันนี้ถูกรายงานไว้ใน เอสรา 2:62 คำว่า “ผู้ว่าราชการเมือง” คือตำแหน่งผู้ว่าราชการ (ดู เนหะมีย์ 7:65,70)

(32-10) เนหะมีย์ 8:1-12 การสถาปนารธรรมศาลาและงานเลี้ยง

การอ่านกฎให้ประชาชนฟังโดยเอสราผู้เป็นธรรมมาจารย์มีความสำคัญยิ่งเนื่องจากมันดูเหมือนเป็นครั้งแรกซึ่งธรรมศาลา หรือสถานที่สำหรับอ่านและอธิบายพระคัมภีร์ ถูกจัดตั้งขึ้นในเยรูซาเล็มภายหลังการกลับจากบาบิโลน นักปราชญ์คนหนึ่งวิจารณ์เกี่ยวกับข้อ 8 ดังต่อไปนี้ “พวกชาวอิสราเอลซึ่งได้ถูกนำพาออกจากการเป็นเชลยของบาบิโลน เมื่อไม่นานนักซึ่งได้ดำเนินมาเป็นเวลา

เจ็ดสิบปี ตามการพยากรณ์ของเยเรมีย์ (25:11) มิได้เพียงจะเสื่อมทรามลงอย่างยิ่งแต่โดยทั่วไปแล้วดูเหมือนว่า พวกเขาได้สูญเสียความรู้แห่งชาวฮีบรูโบราณจนถึงระดับที่ว่าเมื่อหนังสือแห่งกฎได้ถูกอ่านพวกเขาไม่เข้าใจ มันแต่มีพวกเลวบางคนได้ยืนอยู่ด้วยและช่วยแปลความ นั่นคือการแปลความเป็นภาษาเคลเดีย...มันดูเหมือนว่า ผู้คนไม่เพียงแต่จะไม่รู้จักภาษาสมัยก่อนของพวกเขาแต่รวมถึงพิธีกรรมและพิธีฉลองต่างๆ ทางศาสนาของพวกเขาด้วย โดยที่ได้อยู่ในบาบิโลนนานมากซึ่งพวกเขามีได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ การนี้กลายเป็นว่าไม่เพียงแต่ภาษาจะต้องถูกแปลความเท่านั้นแต่ความหมายของพิธีกรรมและพิธีฉลองต้องได้รับการอธิบายด้วยเพราะเราพบจากข้อ 13 และข้ออื่นในบทนี้ว่าพวกเขาได้ลิ้มแม้กระทั่งเทศกาลฉลองพลับพลาและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพิธีฉลองนี้” (Adam Clark, *The Holy Bible...with a Commentary and Critical Notes*, 2:781-82; ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ H ด้วย)

(32-11) เนหะมีย์ 8:10 ใส่ใจในผู้ยากไร้

อีกครั้งหนึ่งที่มีความต้ออย่างยิ่งของเนหะมีย์ถูกแสดงให้เห็น เขามีได้เรียกร้องให้มีการปฏิบัติทางศาสนาเพียงอย่างเดียว เขาเรียกร้องผู้คนมิใช่เพียงแต่ให้เข้าร่วมในงานเลี้ยงทางศาสนาแต่ที่จะระลึกถึงผู้ยากจน ที่จะแบ่งปันความสุขในความดีแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโดยการรับใช้อันเป็นกุศล

(32-12) เนหะมีย์ 8:13-18 เหตุใดเนหะมีย์ได้สถาปนาเทศกาลฉลองพลับพลาขึ้นใหม่อีก?

หากเราจะไม่เข้าใจความสำคัญของเทศกาลฉลองพลับพลา มันอาจดูแปลว่าเอสร่าเลือกว่าการฉลองนี้สำคัญมาก บัญญัติที่ให้รักษามันพบได้ในเฉลยินติ 23:34-44 เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็อธิบายถึงความสำคัญพิเศษของมัน:

“หนึ่งในงานเลี้ยงสำคัญสามอย่างซึ่งชายชาวอิสราเอลต้องเข้าร่วมคืองานฉลองเทศกาลฉลองพลับพลาซึ่งเป็นงานฉลองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและมีขึ้นห้าวันหลังวันแห่งการลบมลทิน ฉะนั้นมันได้รับการฉลองเมื่อบาปของผู้ที่ถูกเลือกไว้ได้ถูกยกและเมื่อสัมพันธ์ภาพอันมากจากสัม-

พันธสัญญาพิเศษของพวกเขาต่อพระเจ้าที่ได้รับการต่อใหม่และฟื้นฟูเหนือกว่าวาระอื่นใดมันเป็นวาระแห่งความสุขแสดงประจักษ์พยานและสรรเสริญพระเจ้า ในความหมายอันสมบูรณ์มันคืองานฉลองแห่งพระเจ้าโฮวาร์ตเป็นงานฉลองสมัยโมเสสซึ่งในฐานะของการฟื้นฟูสภาพสิ่งทั้งปวงจะได้รับการฟื้นฟูเมื่อพระเจ้าโฮวาร์ตเสด็จมาเพื่อปกครองโดยพระองค์เองบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี แม้ในเวลานี้เราปฏิบัติหนึ่งในพิธีกรรมของมันในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเราซึ่งคือการเปล่งเสียงร้องโฮซันนาและผู้ศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ ของมัน

ซุ้มสำหรับงานฉลองเทศกาลพลับพลา

“มันถูกรู้จักในชื่อของเทศกาลอยู่เพิงด้วยเนื่องจากอิสราเอลพักในเพิงในถิ่นทุรกันดารและถูกเรียกชื่อในเทศกาลเก็บเกี่ยว (feast of ingathering) เนื่องจากมันมาถึงหลังจากการเก็บเกี่ยวอย่างเต็มที่ที่ได้สมบูรณ์ มันเป็นเวลาแห่งความมหัศจรรย์ในฤดูร้อนและถวายเครื่องบูชาอย่างมากมาระหว่างการฉลองเทศกาลปีศาจมีการถวายเครื่องบูชามากกว่าวาระอื่นใดเนื่องจากแกะจะถูกฆ่าเพื่อถวายบูชาและกินโดยแต่ละครอบครัวหรือกลุ่ม แต่ในเทศกาลฉลองพลับพลาเครื่องถวายบูชาแห่งวัวใหญ่ แกะผู้ แกะและแพะจะถูกถวายโดยปุโรหิต เพื่อ

ประชาชาติโดยส่วนรวมเป็นจำนวนมากกว้างไกลของ
อื่นๆ ของอิสราเอลทั้งหมดรวมกัน ข้อเท็จจริงที่ว่ามัน
ฉลองการเสร็จสิ้นของการเก็บเกี่ยวอันสมบูรณ์เป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นจริงของพระกิตติคุณ ซึ่งคือมันเป็น
ภารกิจของเชื้อชาติทั้งปวงมาสู่พระเยซูคริสต์อันเป็นขบวนการที่กำลังดำเนินอยู่ในเวลานี้แต่จะไม่เสร็จสมบูรณ์
จนถึงยุคมิลเลนเนียมซึ่งพระเจ้าจะทรงเป็นกษัตริย์เหนือ
แผ่นดินโลกทั้งปวงและจะทรงปกครองโดยพระองค์เอง
นับตั้งแต่นั้นไป ครั้นแล้วสิ่งที่ถูกเขียนไว้จะกลายเป็นจริง
นั่นจะเป็นวันที่กฎจะออกไปจากไซอันและพระวาทะแห่ง
พระเจ้าจะออกจาเยรูซาเล็ม โดยการแสดงให้เห็นประจักษ์
เพื่อเทศกาลฉลองผลผลิตได้รับการรักษาไว้ในนั้นการ
ปฏิบัติทางพิธีกรรมของมันจะเป็นไปตามระเบียบพระ
กิตติคุณใหม่และไม่รวมถึงระเบียบของโมเสสในอดีต”
(*The Promised Messiah*, pp. 432-33)

(32-13) เนหะมีย์ 9 ระลึกถึงพระเจ้า

เมื่อถูกแยกออกจากชนชาติ (คนแปลกหน้า) ในหมู่
พวกเขา พวกเขาขวยอดอาหารสดอ้วนนอนสรรเสริญ
พระเจ้า และเล่าจากความทรงจำถึงประวัติศาสตร์อัน
ยาวนานและพรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา นับจาก
ยุคของเอบราแฮมถึงวันเวลาของพวกเขาเอง พวกเขาเลวี
(กลุ่มฐานะปุโรหิต) นำในการนี้และการสรรเสริญพระเจ้าผู้
เป็นเจ้าของพวกเขาดูเหมือนได้รับการกระตุ้นโดยการ
ศึกษาข้ออ้างอิงหลายประการจากเนหะมีย์ 9 เชื่อม
โยงถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่พบอยู่ในหนังสือทั้ง
ห้าเล่มของโมเสส

1. ข้อ 6 อ้างถึงการสร้าง (ปฐมกาล 1)
2. ข้อ 7 อ้างถึงพันธสัญญาเอบราแฮม (ปฐมกาล 11-17)
3. ข้อ 9-11 อ้างถึงการอพยพจากอียิปต์ (อพยพ 1-14)
4. ข้อ 12 อ้างถึงเสาเพลิงและคานไฟ (อพยพ 13:21-22)
5. ข้อ 13-14 อ้างถึงการประทานกฎให้ (อพยพ 20)
6. ข้อ 15 อ้างถึงมานาและน้ำจากก้อนหิน (อพยพ 16-17)
7. ข้อ 17 อ้างถึงพวกอิสราเอลที่เป็นกบฏ (ตัวอย่าง

มากมายปรากฏในหนังสืออพยพและดาราวี)

8. ข้อ 18 อ้างถึงเหตุการณ์เรื่องวัวทองคำ (อพยพ 32)
การเชื่อมโยงถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ดำเนินต่อไป
ไปในลักษณะนี้พวกเขาเลวีอ้างถึงพระคัมภีร์เสมอในการ
สรรเสริญพระเจ้า มันกล่าวไว้มากเกี่ยวกับสภาวะทาง
วิญญาณของผู้ต้องถูกเนรเทศที่กลับมาคืนและว่าคัมภีร์
ถูกละเลยมากและมันกล่าวไว้มากเกี่ยวกับปัญญาของ
เอสราและเนหะมีย์ที่ว่าพวกเขาแสวงหาที่จะนำผู้คนกลับ
สู่พันธสัญญาโดยการใช้อำนาจของพระเจ้า

(32-14) เนหะมีย์ 10:28-39 พวกชาวยิวต่อพันธสัญญาของพวกเขาใหม่

ในวิญญาณใหม่แห่งเอกภาพและความภูมิใจแห่งชาติ
ของพวกเขา พวกชาวยิวทำพันธสัญญาที่จะแต่งงานใน
หมู่คนอิสราเอล (ดู เนหะมีย์ 10:30) รักษาวันสะบาโต (ดู
ข้อ 31) จ่าย “ภาษีพระวิหาร” ที่โมเสสได้จัดตั้งขึ้น (ดู ข้อ
32) ถวายเครื่องบูชา (ดู ข้อ 33-35) อุทิศบุตรหัวปีแด่
พระเจ้า (ดู ข้อ 36) สนับสนุนพวกเขาและปุโรหิตด้วย
เงินส่วนสิบของพวกเขา (ดู ข้อ 37-38) และทำทุกสิ่ง
จำเป็นเพื่อค้ำจุนพระวิหาร (ดู ข้อ 39) กล่าวอีกนัยหนึ่ง
คือพวกเขาทำพันธสัญญาที่จะสถาปนาการเชื่อฟังต่อกฎ
ของโมเสสขึ้นมาใหม่

เนหะมีย์ 10:38 กล่าวถึง “ทศกัณฑ์ของทศกัณฑ์” คนเลวี
จะต้องจ่ายส่วนสิบจากเงินสนับสนุนในการเป็นปุโรหิต
ของตน แต่เดิมมานั้นภาษีของพระวิหารเท่ากับครึ่งเซเคล
จากทุกคนที่มีอายุเกินกว่ายี่สิบปี (ดู อพยพ 30:13) เงิน
จำนวนถูกลดลงเป็น “หนึ่งส่วนสาม” ของหนึ่งเซเคลการ
ถวายนี้อย่างปฏิบัติกันในสมัยของพระเยซู (ดู ลูกา 21:
1-4)

(32-15) เนหะมีย์ 10:29 ผู้คนได้เข้าสู่การสาบานหรือ?

วิธีที่ว่า “ได้เข้าในการสาบานและปฏิญาณที่จะดำเนิน
ตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า” (ข้อ 29) ได้ถูกทำให้
กระจ่างโดยโจเซฟ สมิท ให้อ่านได้ว่า “และเข้าสู่การ
สาบานโดยว่าคำสาปแช่งจะมาสู่พวกเขาถ้าพวกเขาไม่
เดินในกฎของพระเจ้า” (การแปลของโจเซฟ สมิท เนหะ
มีย์ 10:29)

(32-16) เนหะมีย์ 11:1-2 ส่วนสิบของผู้คนด้วย

มีการจับสลากและหนึ่งในทุกสิบครอบครัวในเปอร์เซียได้มาอาศัยในเยรูซาเล็มเพื่อเป็นส่วนสิบสำหรับนครศักดิ์สิทธิ์

(32-17) เนหะมีย์ 13 เนหะมีย์ทำการปฏิรูปเพิ่มเติม

เนหะมีย์ได้ทำให้ธรรมศาลาปลอดจากคนต่างด้าว (ดูเนหะมีย์ 13:1-3) และแล้วชำระพระวิหารให้สะอาดจากผู้ทิ้งความเชื่อที่มาพำนักอยู่ (ดู ข้อ 4-9) เขาออกกฎบังคับให้ละการซื้อและการขายในวันสะบาโต (ดู ข้อ 14-21) และแนะนำอิสราเอลทั้งหมดให้แต่งภรรยาในหมู่ผู้คนของพวกเขาเอง เขาคือบารุชผู้ซึ่งละทิ้งตำแหน่งอันมั่นคงและมีอิทธิพลใหญ่ยิ่งและโดยความรักต่อพระผู้เป็นเจ้าและผู้คนของพระองค์เขาได้อุทิศชีวิตของเขาเพื่อจุดประสงค์อันชอบธรรมแน่นอนที่ว่าเนหะมีย์จะถูกนับเป็นหนึ่งในผู้รับใช้ที่ได้รับการเลือกสรรของพระผู้เป็นเจ้า

(32-18) เนหะมีย์ 13:28-31 เหตุการณ์อะไรถูกบันทึกไว้ในชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้และทำไมจึงสำคัญ?

ในสมัยต่อมาพวกเขาจะมาเรียกรวมกันว่าภูเขาเกริชิมคือภูเขาศักดิ์สิทธิ์เพื่อต่อต้านชาวยิวซึ่งเห็นว่าเยรูซาเล็มคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (ดู ยอห์น 4:19-22) แม้ว่ามันมิได้ถูกกล่าวไว้โดยเฉพาะเจาะจงความขัดแย้งที่กล่าวถึงในที่นี้ในหนังสือเนหะมีย์คือสิ่งสำคัญที่นำไปสู่การสถาปนาเขาเกริชิมว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาจะมาเรียกรวม

ภายหลังการกลับคืนจากการเป็นเชลยในบาบิโลนเกริชิมได้กลายเป็นสถานที่สำคัญขึ้นอีกในฐานะศูนย์กลางแห่งการสักการะของพวกเขาจะมาเรียกรวม ชายเผ่ามนัสเสห์ผู้หนึ่งซึ่งเป็นบุตรหรือหลานชายของเยโฮยาดาบรูโรทิตในเยรูซาเล็ม (เนหะมีย์ 13:28) ได้แต่งงานกับบุตรสาวของสันบาลลัทชาวไฮโรนา โดยการปฏิเสศที่จะหย่ากับนางเขาจึงถูกขับจากฐานะบรูโรทิตและไปลี้ภัยกับพวกเขาจะมาเรียกรวมซึ่งในหมู่ของคนเหล่านี้ในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัวมาบรูโรทิต เขาได้จัดตั้งพระวิหารและฐานะบรูโรทิตบนเขาเกริชิมขึ้นเป็นคู่แข่ง (ยอห์น 4:20)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(32-19) เวลาสำหรับความเชื่อมั่นและการทำพันธสัญญา

ขณะที่ท่านทบทวนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ท่านจะเห็นหลักฐานครั้งแล้วครั้งเล่าที่ว่าสถานการณ์จะสามารถดีขึ้นถ้าผู้คนได้รับการศึกษาพันธสัญญาทั้งหมดของพวกเขา แต่ท่านจะเห็นด้วยว่าพระเจ้าทรงมีเคยสูญเสียมูลค่าของพระองค์ ภายใต้สถานการณ์ที่ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้อย่างที่สดบรรดาผู้ปกครองบรูโรทิต และคาสดาของพระเจ้าถูกบอกให้กระทำการต่างๆ ที่ได้รับการเตรียมไว้เพื่อเป็นพรทั้งหลายที่ผู้คนที่ทำพันธสัญญาไว้จะเต็มใจที่จะรับ มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่จะทำสิ่งพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนที่โดยผ่านเศรบาเบล เอสราหรือเนหะมีย์ทว่าด้วยการกระตุ้นเล็กน้อยเจ้าเหล่าคาสดา ความเชื่อมั่นของผู้คนเพิ่มขึ้นและพวกเขาหลุดหน้าต่อไป

ประธานบริคัม ยัง กล่าวถึงการมีความเชื่อมั่นในระหว่างกรณีความยากลำบากว่า “จงเชื่อมั่น พี่น้องทั้งหลาย จงเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าของเราและในกันและกัน...ข้าพเจ้าอาจกล่าวว่าเราได้มีมันอยู่แล้วของเราและความเชื่อมั่นในกันและกันเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาถ้าเราสามารถได้ศรัทธาและเชื่อมั่นในกันและกันและในพระผู้เป็นเจ้าของเรา เพื่อว่าเมื่อเราทูลขอสิ่งที่เราชื่นชอบเราจะสามารถทำดั่งนั้นด้วยความมั่นใจและความรู้อันสมบูรณ์ที่สุดว่าจะได้รับ ท่านมิได้สำเหนียกหรือว่ามันจะนำเราตรงไปให้ทำสิ่งที่เราอยากได้รับการทำต่อในการปฏิบัติและสถานการณ์ทุกอย่างแห่งชีวิต มันจะกระตุ้นให้เรากระทำไม่เพียงแต่มากเท่าที่ถูกร้องขอเท่านั้นเท่านั้นเท่านั้น ถ้าพี่น้องของท่านจะขอให้ท่านไปกับเขาสักหนึ่งไมล์ ท่านจะไปสองไมล์ ถ้าเขาจะฟ้องร้องเอาเสียนอกจากท่าน ท่านจะมอบเสื้อคลุมของท่านแก่เขาด้วย หลักธรรมนี้กระตุ้นให้เราทำสิ่งทั้งหมดที่เราสามารถ ทำเพื่อเสริมสร้างความสนใจในกันและกัน ซึ่งคือจุดประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก และไม่ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรง

ปรารถนาให้เราทำ จงเตรียมให้พร้อมและเต็มใจที่จะทำมันโดยทันที” (*Journal of Discourses*, 1:115)

ได้มีเหล่าอัครวินที่ได้ทำการอย่างขยันขันแข็ง ได้มีบรรดาผู้ตั้งใจท้อแท้และได้มีบรรดาผู้ที่เป็นศัตรูที่ขมขื่นต่องานของพระเจ้าและผู้รับใช้ของพระองค์ ทว่างานได้ถูกทำเสร็จและกลายเป็นอนุสาวรีย์ต่อศรัทธาและความกล้าหาญของบรรดาผู้ที่ยอมรับความผิดชอบของเขา

พวกเขาวิงวอนในสมัยของเนหะมีย์ให้การสาบานที่จะต่อพันธสัญญาของพวกเขาใหม่ซึ่งพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาได้เคยทำไว้ บางคนในสมัยนี้ทำเล่นกับพันธสัญญาของพวกเขาซึ่งเป็นทัศนคติที่ประธาน โจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ให้คำวิจารณ์ดังต่อไปนี้:

“เราควรเข้าใจอย่างจริงจังและสมบูรณ์ต่อข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีข้อกำหนด การขอร้อง หรือบัญญัติใดที่พระบิดาหรือพระบุตรทรงมอบแก่มนุษย์ได้ถูกประทานมาให้เว้นแต่เพื่อจุดประสงค์ของการทำให้มนุษย์ก้าวหน้าไปในวิถีแห่งการดีพร้อมนิรันดร์ ไม่เคยมีเวลาใดเลยที่พระเจ้าได้

ทรงประทานบัญญัติแก่มนุษย์โดยมิได้ทรงมีเจตนาที่จะยกเขาให้สูงส่งและนำเขาให้เข้าไปใกล้สัมพันธภาพอันเป็นนิรันดร์กับพระบิดาและพระบุตรมากขึ้น พวกเราหลายคนเหลือเกินที่ได้รับพระบัญญัติของพระเจ้าในความรู้สึกที่ไม่สนใจ หรือด้วยทัศนคติที่จริงจังต่อบัญญัติเหล่านี้ว่า มันถูกประทานมาให้ด้วยจุดประสงค์ที่จะรีดถอนความสบายหรือเฟลิดเฟลินบางอย่างของเราแต่ถ่ายเดียวโดยปราศจากผลดีที่จะเกิดจากการรักษามัน

“พันธสัญญา สัญญาข้อผูกมัด หน้าที่และบัญญัติทุกข้อที่เราได้รับโดยการเปิดเผยและมาจากพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มีจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวในใจ ซึ่งคือความสูงส่งและความดีพร้อมของบุคคลผู้ซึ่งยอมรับมันโดยศรัทธาและการเชื่อฟังอันสมบูรณ์ เขาผู้ซึ่ง ‘รับคำสั่งด้วยใจลงสยและรักษามันด้วยความเกียจคร้านคนนั้นย่อมอัปยศ’ (ค.พ. 58:29) พระเจ้าตรัสไว้ดังนั้นไซ้คนไม่ดึกที่มีผู้คนมากมายรับพันธสัญญาไว้ในลักษณะนี้” (*Doctrines of Salvation*, 1:155-56; บทที่ 10)

การเตรียมเพื่อการเสด็จกลับมา ของพระเจ้าในรัศมีภาพ

(33-1) บทนำ

เมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าของงานมาให้ ผู้ซื่อสัตย์ปฏิบัติด้วยความรวดเร็วและขยันขันแข็งเพื่อทำงานมอบหมายให้สำเร็จ ในขณะที่บางครั้งมันง่ายที่จะเริ่มมันไม่ง่ายหรือสะดวกเสมอไปที่จะทำให้เสร็จ เวลาเคลื่อนผ่านไปและการผัดวันประกันพรุ่งคือขโมยแห่งการเวลา

มันได้เป็นเช่นนี้กับยูดาห์สมัยโบราณ เมื่อไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงอนุญาตให้พวกชาวยิวกลับจากการเนรเทศในบาบิโลน พระองค์อนุญาตที่จะให้สร้างกำแพงเมืองและพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์แห่งเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ด้วยหินใหม่ด้วย พวกชาวยิวที่กลับมาเริ่มต้นทำงานเกือบโดยทันที แต่การเริ่มที่ดีไม่จำเป็นต้องจบลงด้วยดี งานเกี่ยวกับพระวิหารหย่อนยานจนพระเจ้าทรงส่งอัครทูตและเศคาริยาห์มาให้กำลังใจผู้คน โดยการชี้แจงจากคนทั้งสองผู้คนเริ่มชวนขวายที่จะทำพระวิหารให้เสร็จแม้ว่าจะไม่จริงจังตรงตามเท่าพระวิหารของซาโลมอนพระวิหารที่สองนี้ได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการอุทิศตนและการเชื่อฟังสำหรับบรรดาผู้ที่ได้เสียสละเพื่อสร้างมันแด่พระเจ้า

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านเมื่อท่านอ่านและศึกษาหนังสือเศคาริยาห์
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับเศคาริยาห์

(32-2) เศคาริยาห์ 1:1 ใครคือเศคาริยาห์?

เศคาริยาห์เป็นบุตรชายของเบเรคิยาห์ซึ่ง “เป็นบุตรอิดโดผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 1) อิดโดคือหนึ่งในบรรดาปุโรหิตและคนเลวีที่ได้ร่วมมากับเศรุบบาเบลบุตรของเซอัลทิเอลกลับสู่บ้านเกิดจากการเนรเทศในบาบิโลน (ดูเนหะมีย์ 12:1,4,7)

ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลบางคนนำเศคาริยาห์ผู้นี้ไปปนกับเศคาริยาห์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (ดู มัทธิว 23:35 ลูกา 11:51) อย่างไรก็ตาม ศาสดาโจเซฟ สมิธ ได้สอนว่าทั้งสองเป็นคนละคนกัน (See Teaching of the Prophet Joseph Smith, p. 261)

(33-3) เศคาริยาห์ 1:2-6 พระคำของพระเจ้ากลายเป็นจริงเสมอหรือ?

เศคาริยาห์ได้บอกผู้คนซึ่งออกมาพ้นการเนรเทศในบาบิโลนว่าพวกเขาได้เป็นพยานถึงการกลายเป็นจริงแห่งพระคำของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงประทานผ่านศาสดาของพระองค์แก่บรรพชนของพวกเขา (ดู มาระโก 13:31 ลูกา 21:33) คีล และเดลีส์ ชี้ว่าเศคาริยาห์กล่าวว่า “แท้จริงแล้วบิดาของท่านสิ้นชีวิตไปนานแล้ว และศาสดาไม่สามารถมีชีวิตอยู่ชั่วคราวแต่แม้จะเป็นดังนี้ถ้อยคำของศาสดาในยุคก่อนๆ ได้กลายเป็นจริงในกรณีของบิดา ถ้อยคำและโองการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกที่ถูกกล่าวออกมาโดยศาสดาได้มาถึงพวกบิดา ดังนั้นพวกเขาจำเป็นต้องสารภาพว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกได้ทรงทำกับพวกเขาตามที่พระองค์ทรงขู่ไว้จริงๆ นั่นคือ พระองค์ทำให้การลงโทษที่ได้ขู่ไว้เกิดขึ้น” (*Commentary on the Old Testament*, 10:2::226)

เศคาริยาห์ได้ร้องขอผู้มีให้ชัดเจนต่อคำของศาสดาที่ตั้ง
บรรพชนของพวกเขาได้กระทำ

(33-4) เศคาริยาห์ 1:8-17 ภาพนิมิตแรกของเศคาริ- ยาห์

นี่คือภาพนิมิตแรกในเจ็ดภาพที่ถูกประทานแก่เศคาริ-
ยาห์ “วาระแห่งภาพนิมิตนี้คือเมื่อผู้ต้องเนรเทศที่ได้กลับ
คืนมาทิวความเมื่อนานมากขึ้น พวกเขาไม่สามารถรับรู้
ได้ถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าหรือถึงการประทับ
อยู่ของพระเจ้าหรือถึงความสนพระทัยของพระ
องค์ในงานและความยากลำบากของพวกเขา อักกัยได้
ให้คำรับรองต่อพวกเขาว่าอีกไม่นานพระเจ้าจะ ‘จะ
เขย่าประชาชาติทั้งสิ้น’ และทำให้พื้นที่ของพระองค์เต็ม
ไปด้วยรัศมีภาพ (อักกัย 2:6,7) ทว่าเวลาผ่านไปและไม่มี
เครื่องหมายใดของสิ่งเหล่านี้ ผู้คนเริ่มสูญเสียศรัทธาใน
พระเจ้า นั่นภาพนิมิตของเศคาริยาห์นี้ได้มาถึง
ช่วงอันวิฤติที่สุด สำหรับผู้คนในชาติของเขาแล้วมันคือ
ภาพมุกกว้างอันสดใสแห่งความหวังซึ่งเผยถึงพระมหา
กรุณาธิคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าและความรักต่อ
ผู้คนของพระองค์

“ภาพนิมิตแรกนี้เป็นการรับรองต่อพวกเขาว่าพระเจ้า
เป็นเจ้าของรู้ถึงสถานการณ์ของพวกเขาดูโดยละเอียดทุก
อย่าง ผู้นำสารของพระองค์ยังพร้อมอยู่เสมอโดยนำสาร
จากทุกส่วนของแผ่นดินโลกมาสู่กษัตริย์แห่งพวกเขา”
(J.R. Dummelow Ed., *A Commentary on the
Bible*, p. 601)

(33-5) เศคาริยาห์ 1:8 อะไรคือความหมายหรือ สัญลักษณ์ของม้าที่มีสีต่างๆกัน?

“ชายคนหนึ่งขี่ม้าสีแดง บางทีอาจเป็นเทพของพระเจ้า
(ดูข้อ 11 และคำแนะนำสำหรับอพยพ) ในภาพนี้ซึ่งเกิด
ขึ้นในกันหุบเขาเขาคือผู้คุมครองผู้คนของพระเจ้าเป็นเจ้า
ลักษณะงานต่างๆ ของเจตจำนงแห่งพระเจ้าได้รับการ
แทนโดยสีต่างๆ ของเหล่าผู้สอดแนมจากสวรรค์ สีแดง
ให้ภาพของสงครามและการหลั่งเลือด (วิวรณ์ 6:4) สีขาว

แทนชัยชนะและสันติภาพ (วิวรณ์ 6:2) สีขาวเปลือก
(Sorrel) เป็นสีแดงอมน้ำตาลคือผลพวงของการร่นวาย
ในยุคที่ไม่สงบหลังการสิ้นสุดของการเป็นปฏิปักษ์ต่อ
กัน” (D. Guthrie and J.A. Motyer, eds., *The New
Bible Commentary: Revised*, p. 789)

(33-6) เศคาริยาห์ 1:9-11 ภารกิจของผู้ขี่ม้า

“เหล่าผู้ขี่ม้าซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าของส่งออกไปบัดนี้ได้
กลับมาคืนมาและรายงานว่าแผ่นดินโลกมิได้สะอาดหรือ
อยู่ในการเคลื่อนไหวที่เดี๋ยวนัก แต่ทั้งโลกอยู่อย่าง
เงียบๆ และสงบ เราต้องไม่ประเมินเอาจากเรื่องราวนี้ว่า
ผู้ขี่ม้าทั้งหมดได้ถูกส่งออกไปเพียงเพื่อจุดประสงค์
ง่ายตายและอย่างเดียวในการได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับ
สถานะของโลก และสื่อสารมันต่อพระเจ้า เนื่องจากมัน
ไม่จำเป็นเลยและไร้ความหมายที่จะส่งกองผู้สอดแนม
ทั้งสิ้นบนหลังม้าสีแดงต่างๆ กันออกไปเพื่อจุดประสงค์นี้
อย่างเดียวยังไปได้มากกว่าที่ภารกิจของพวกเขา คือ
การมีส่วนอย่างแข็งขันในการก่อวินาศกรรมประชาชาติทั้งหลาย
ถ้ามีสิ่งดังกล่าวนี้อยู่ และนำไปสู่จุดหมายที่ได้กำหนดสี
ของม้าของพวกเขาจากวิวรณ์บทที่ 6 บรรดาผู้ขี่บนม้าสี
แดงโดยสงครามและการหลั่งเลือดบรรดาผู้ขี่บนม้าสี
แดงอมน้ำตาลโดยการอดอยาก โรคระบาดและโรคร้าย
แรงอื่นๆ และทำทนายที่สุดบรรดาผู้ขี่บนม้าขาวชัยชนะ
และการครอบครองโลก” (Keil and Delitzsch,
Commentary, 10:2:234)

(33-7) เศคาริยาห์ 1:12-17 การฟื้นฟูเยรูซาเล็ม

เป็นเวลาเจ็ดสิบปีเยรูซาเล็มได้ทอดร่างอยู่ในซากสลัก
หักพังหลังความพินาศยับเยินโดยบาบิโลนในสมัยของ
กษัตริย์เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์เศคาริยาห์ได้พยากรณ์
ในเวลานั้นว่าแผ่นดินแห่งยูดาห์จะรุ่งเรืองขึ้นอีก เมือง
ต่างๆ จะปกคลุมแผ่นดินและเยรูซาเล็มจะได้รับการ
สร้างขึ้นใหม่และประดับด้วยพระวิหารพระเจ้าจะทรงรับ
ผู้คนแห่งพระองค์และครอบครองเยรูซาเล็มไว้ สิ่งนี้คือ
การพยากรณ์แบบความหมายคู่เยรูซาเล็มถูกสร้างขึ้น

ใหม่ภายใต้เศรฐบาเบล เอสราและเนหะมีย์ และได้กลายเป็นนครหลวงแห่งประชาชาติของชาวยิวอีกครั้งหนึ่ง แต่ในปี ค.ศ. 70 โรมได้ทำลายเยรูซาเล็มและชาวยิวในฐานะประชาชาติ ยังไม่ถึง ค.ศ. 1948 ที่อิสราเอลได้เป็นประชาชาติอิสระอีกครั้งหนึ่งโดยที่เยรูซาเล็มได้กลายเป็นที่ตั้งแห่งรัฐบาลของชาวยิวเป็นครั้งที่สองในวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 1949 รัฐบาลอิสราเอลได้ประกาศว่า “เยรูซาเล็มคือและจะคงยังเป็นนครหลวงของอิสราเอลชั่วนิรันดร์” (Encyclopaedia Judaica, 9:1486)

(33-8) เศคาริยาห์ 1:16 “ซึ่งเชือกมัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม”

นี่เป็นวิธีหนึ่งที่จะกล่าวว่าเมืองจะถูกมัดไว้และสร้างตามรูปแบบเดิม (ดู เยเรมีย์ 31:38-40)

(33-9) เศคาริยาห์ 1:18-19 อะไรคือสิ่งต่างๆ?

สิ่งคือสัญลักษณ์แห่งอำนาจ [เปรียบเทียบอาโมส 6:13] ดังนั้นสิ่งจึงเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจแห่งโลกซึ่งขึ้นมาเป็นปฏิปักษ์ต่อยูดาห์และทำร้ายมัน...สิ่งทั้งสี่ซึ่งถูกเห็นพร้อมกันอาจเป็นตัวแทนของประชาชาติต่างๆ ที่สืบทอดต่อกันมา สิ่งนี้ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนมากขึ้นในภาพนิมิตในหนังสือดาเนียล 2 และ 7 ซึ่งไม่เพียงรูปปฏิมากรรมที่ใหม่ที่เนบูคัดเนสซาร์ทรงเห็นในพระสุบิน [ดาเนียล 2] แต่สัตว์ทั้งสี่ที่ดาเนียลเห็นว่าได้ขึ้นมาพร้อมกันจากทะเลเป็นสัญลักษณ์ ของจักรวรรดิทั้งสี่เหล่านี้ซึ่งสิ่งทั้งสี่ในภาพนิมิตและการขึ้นสู่อำนาจอย่างสมบูรณ์ของมัน โดยที่มันได้กดขี่และบดขยี้ผู้คนของพระเจ้า...และโดยที่มันจะถูกทำลายจนสิ้นด้วย” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:238-39)

มันไม่แน่ชัดว่าจักรวรรดิทั้งสี่ใดถูกหมายถึงในคำพยากรณ์นี้ ถ้าคำพยากรณ์หมายถึงจักรวรรดิในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการกระจัดกระจาย มันก็คืออัสซีเรีย บาบิโลเนีย เปอร์เซีย และมีเดีย แต่ถ้าเศคาริยาห์ได้มองสู่นาคตด้วยเหมือนที่ดาเนียลได้กระทำ จักรวรรดิทั้งสี่นี้คือ อัสซีเรีย บาบิโลน กรีก และโรม เปอร์เซียและมีเดียต้อง

ถูกตัดออกเนื่องจากมันมีส่วนร่วมในการกลับคืนมาของผู้ต้องเนรเทศ

(33-10) เศคาริยาห์ 1:20-21 อะไรคือจุดประสงค์สำหรับพวกช่างเหล็ก?

พระเจ้าทรงบอกเศคาริยาห์ว่าช่างเหล่านี้อาจจะทำให้สิ่ง “หวาดกลัว” และ “เหวี่ยง” มันไปจากประชาชาติที่ตั้งที่คิลและเดลีส์ให้ข้อสังเกตไว้ : “ภาพนิมิตมิได้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงใช้พลังอำนาจอะไรเพื่อจุดประสงค์นี้ มันเป็นเพียงการแสดงออกอย่างง่าย ๆ ต่อผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของว่า อำนาจอันรุ่งโรจน์ทุกอย่างของโลกซึ่งได้ขึ้นมาต่อกับมันหรือจะขึ้นมาจะถูกพิพากษาและทำลายโดยพระเจ้า” (*Commentary*, 10:2:241)

(33-11) เศคาริยาห์ 2:1-5 เหตุใดเยรูซาเล็มต้องถูกมัดมัดส่วน?

ในอนาคตเยรูซาเล็มจะเป็นคล้ายดังประเทศเปิดที่เต็มไปด้วยนครที่ไร้กำแพงและหมู่บ้านต่างๆ มันจะไม่เป็นนครกำแพงล้อมไว้แน่นอนอีกต่อไป ดังนั้นมันจะถูกขยายอย่างมากมาด้วยจำนวนของผู้คนและฝูงสัตว์ซึ่งจะเป็นพรแก่มัน (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 49:19-20 และ เอเสเคียส 38:11) ยิ่งกว่านี้ในเวลานั้นเยรูซาเล็มจะปราศจากกำแพงป้องกันล้อมรอบมันเนื่องจากมันจะมีการคุ้มครองที่เหนือกว่านั้น พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเสมือนกำแพงไฟล้อมไว้รอบมันนั่นคือวงล้อมแห่งไฟที่เผาผลาญทุกคนที่หาญเข้าโจมตีมัน (เปรียบเทียบ อิสยาห์ 4:5 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 4:24) อีกทั้งพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นรัศมีภาพในท่ามกลางเยรูซาเล็ม นั่นคือจะทรงทำให้นครเต็มไปด้วยรัศมีภาพแห่งพระองค์ (เปรียบเทียบ อิสยาห์ 60:19) “(Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:245)

ไม่จนกระทั่งถึงสมัยปัจจุบันที่เยรูซาเล็มได้เติบโตพันกำแพงของมัน

(33-12) เศคาริยาห์ 2:8 อะไรเป็นความหมายของข้อความว่า “แก้วพระเนตรของพระองค์”?

เยรูซาเล็มปัจจุบันขยายออกนอกกำแพงเมือง

แก้วพระเนตร [ตามตัวอักษรแล้วคือช่องทวารที่ว่างซึ่งดวงตาได้ถูกใส่ไว้หรือพูดให้ถูกต้องมากขึ้นคือช่องตาดำเรียกว่าแก้วตาซึ่งเป็นสิ่งที่ได้รับการรักษาอย่างระมัดระวังที่สุด] มันเป็นภาพเปรียบเทียบใช้แสดงถึงสิ่งของหรือสิ่งครอบครองที่รักที่สุด และในความหมายนี้ใช้กับประชาชาติแห่งอิสราเอลนับตั้งแต่ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 32:10” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2: 248

(33-13) เศคาริยาห์ 3 ผู้ใดคือ โยชูวามหาปุโรหิต?

นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าโยชูวาที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือมหาปุโรหิตในเวลานั้นแต่ตามแบบนิยมทั่วไปของชาวยิวได้มีความหมายฉิวใหม่ โยชูวา (ภาษาฮีบรูคือ Yeshua ภาษากรีกว่าฮีเยซุซ (Heeay-sous) ภาษาอังกฤษคือเยชู) คือสัญลักษณ์หนึ่งของพระเยซูคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ (ดู ฮีบรู 4:14) ฉะนั้นบทนี้ลักษณะเป็นพระมาไซยาอย่างแน่ชัด

“จากสัญญาเพื่ออนาคตอันเรืองรองสำหรับนครและผู้คนที่พระเจ้า เศคาริยาห์ได้หันสู่หนทางที่สิ่งเหล่านี้จะบรรลุความจริง พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกพระผู้เป็นกลางซึ่งเป็นปุโรหิตที่ดีพร้อมผู้ซึ่งโยชูวาและเพื่อนปุโรหิตของเขาคือผู้เป็นสัญลักษณ์” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 790)

(33-14) เศคาริยาห์ 3:2 อิสราเอลเป็นเสมือน “ดินที่ฉวยออกมาจากไฟ” อย่างไร?

บางทีนี่คือข้อความแบบสุภาพอิสราเอลในฐานะประชาชาติได้ถูกช่วยให้รอดจากเตาจากเผาแห่งบาบิโลนเพื่อที่จะเป็นคบไฟที่ให้ความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 791)

(33-15) เศคาริยาห์ 3:3-5 อะไรเป็นสัญลักษณ์ของ “เครื่องแต่งกายที่สกปรก”?

โยชูวาถูกต่อต้านโดยซาตาน (ดู เศคาริยาห์ 3:1) เนื่องมาจากการทำผิดส่วนบุคคลทั้งในชีวิตส่วนตัว หรือชีวิตครอบครัวของเขาแต่ในหน้าที่ทางการของเขาในฐานะมหาปุโรหิต และสำหรับบาปที่เกี่ยวข้องถึงตำแหน่งของเขาหรือสำหรับการทำผิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประชาชาติ (ดู เลวีนิติ 4:3) แม้จะมีใช้ผู้แบกรับบาปของผู้คนต่อพระพักตร์พระเจ้าแต่ในฐานะที่เต็มไปด้วยบาปของตัวเองและของผู้คน เสื้อผ้าสกปรกที่เขาสวมใส่ซึ่งสิ่งนี้” (เศคาริยาห์ 3:3) (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:251)

เสื้อผ้าแห่งความสกปรกเป็นตัวแทนของบาป การเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นสัญลักษณ์ของการทิ้งสิ่งเก่า และสวมใส่สิ่งใหม่ ซึ่งคือเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม

(33-16) เศคาริยาห์ 3:8-10 ผู้ใดคืออังกูร?

ดูบันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับอิสยาห์ 11:1 นี่คือการอ้างอิงถึงพระมาไซยาอย่างชัดเจน

(33-17) เศคาริยาห์ 4:2 เริงตะเกียงเป็นตัวแทนของอะไร

เริงตะเกียงคือตัวแทนของยูดาห์ซึ่งได้กลับคืนจากการเนรเทศในบาบิโล (See Dummellow, *Commentary*, p. 603)

(33-18) เศคาริยาห์ 4:3,11-14 ผู้ใดคือต้นมะกอกทั้งสอง?

ต้นมะกอกทั้งสองเป็นตัวแทนของโยชูวา และเศรุบบาเบล (See Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3:510)

โยชูวาและเศรุบบาเบลอาจถูกพิจารณาว่าเป็นรูปแบบแห่งพระมาไซยาซึ่งในฐานะมนุษย์ที่มีพระวิญญาณได้นำพรจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมาสู่ศาสนจักรและรัฐและเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของพระมาไซยาในฐานะบุโรहितและกษัตริย์” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 791) ภาพลักษณ์เดียวกันนี้ถูกใช้โดยยอห์นในวิวรณ์ 11:4 ดังนั้นมันอาจมีความหมายคู่

(33-19) เศคาริยาห์ 4:7 อะไรคือ ความหมายของภูเขาใหญ่ต่อหน้าเศรุบบาเบล?

ภูเขาเป็นตัวแทนของอุปสรรคที่อยู่ต่อหน้าเศรุบบาเบลขณะที่เขาพยายามสร้างพระวิหารให้สำเร็จ อย่างไรก็ตามภูเขาได้กลายเป็นที่ราบ นั่นคืออุปสรรคถูกย้ายออกไป

ต้นมะกอกเทศสองต้น

และเศรุบบาเบลสามารถทำงานสร้างพระวิหารของเขาเสร็จสมบูรณ์ (See Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:270-72)

(33-20) เศคาริยาห์ 4:10 “พระเนตรของพระเจ้า”?

คาสตาโจเซฟ สมิธได้เปลี่ยนวลีเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (ดู การแปลของ โจเซฟ สมิธ เศคาริยาห์ 4:10 เปรียบเทียบ วิวรณ์ 4:8 และ ค.พ. 77:4)

(33-21) เศคาริยาห์ 5:1-4 อะไรคือความหมายของ “หนังสือม้วนเหาะ”?

หนังสือม้วนคือกระดาษม้วนหรือหนังสือซึ่งเศคาริยาห์ได้เห็นเหาะไปในอากาศ “หนังสือม้วนดูเหมือนเป็นตัวแทนของข้อความสำคัญแห่งกฎทั้งทางมาตรฐานแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของสวรรค์ การบินสู่สวรรค์ของมันแสดงให้เห็นว่าการพิพากษามาจากที่ใดและรวมถึงความเร็วของการดำเนินการของมันด้วย บาบสองอย่างอยู่แต่ละด้านของหนังสือม้วน ตามการบังคับของภาษาฮีบรู (according to the force of the Hebrew) คำสาปแช่ง จูดีผู้เป็นขโมยและผู้ปลอมแปลงทุกคน การลักขโมยและการโกหกเป็นบาปสามัญของประชาคมที่ยากจน การลงโทษจะแทรกซึมและคงอยู่จนกว่ามันจะเข้ามาสู่และเผาผลาญแม้รากฐานแห่งบ้านของผู้ทำผิดเสมือนว่าอาคารถูกทำให้เสียโดยโรคเรื้อน” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 792)

(33-22) เศคาริยาห์ 5:6-11 ภาพนิมิตที่เจ็ด?

เพื่อที่จะเข้าใจภาพนิมิตนี้เราจำเป็นต้องเข้าใจสัญลักษณ์หลายอย่าง

เอพาร์ท ภาชนะกลมซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งตวงวัดที่มีขนาดจุกมากที่สุดของชาวยิว

ตะลันตะกั่ว เป็นที่วัดน้ำหนักขนาดใหญ่ที่สุด *ตะลันตะกั่ว* ซึ่งถึงสิ่งที่มีน้ำหนักมากอย่างยิ่ง

สตรี เป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอลและบาบของมัน

ชินวาร์ เป็นสัญลักษณ์ของบาบิโลนหรือโลก (ดู ปฐมกาล 10:10)

ในภาพนิมิตเศคาริยาห์แลเห็นสตรีถูกใส่ลงในเอฟาห์ ซึ่งมีฝาปิดทำจากตะกั่ว และนำไปสู่บาบิโลน บาบิโลนถูกถือว่า “เป็นคู่กันกับไซออน และเป็นนิवासที่เหมาะสมสำหรับผู้ชั่วร้ายทั้งปวงโดยเฉพาะอย่างยิ่งบาป เช่นการฉ้อโกงและการสาบานเท็จ ภาพนิมิตนี้น่าที่ พระผู้เป็นเจ้าของไม่เพียงทรงยกโทษผู้คนของพระองค์แต่นำพาพวกเขาไปจากแผ่นดินของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะไม่ถูกหลอกลวงอีก” (Dummelow, *Commentary*, p. 604)

(33-23) เศคาริยาห์ 6:1-8 อะไรคือภารกิจของผู้รับใช้ทั้งสี่?

คาสตาโจเซฟ สมิธ ได้เปลี่ยนวลี “ลมทั้งสี่ทิศ (ข้อ 5)” ให้อ่านว่า “ผู้รับใช้ทั้งสี่” (การแปลของโจเซฟ สมิธ เศคาริยาห์ 6:5) การเปลี่ยนแปลงสำคัญนี้จำเป็นสำหรับการเข้าใจข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ผู้รับใช้ของพระเจ้าคือผู้ดำรงฐานะปุโรหิตซึ่งทำงานหนักเพื่อนำให้พระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าสำเร็จผล

ผู้รับใช้มาจากระหว่างภูเขาสองลูก (สถานที่สองแห่งที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชาติต่างๆ) ซึ่งทำจากทองเหลือง (อันเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่นคง See Keil and Delitzsch *Commentary*, 10:2:286-87) ผู้รับใช้ทั้งสี่ได้ไปทั่วแผ่นดินโลกในรถรบที่เทียมด้วยม้าสี่ตัวแตกต่างกัน (ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับ เศคาริยาห์ 1:8) ม้าสี่ตัวซึ่งเป็นตัวเดียวที่มีได้ถูกกล่าวถึงมาก่อนดูเหมือนเป็นตัวแทนความตายหรือการคร่ำครวญ

ยอห์นผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงผู้รับใช้หรือเทพทั้งสี่ซึ่งยืนอยู่ที่สี่มุมของแผ่นดินโลกไว้ด้วย (ดู วิวรรณ์ 7:1-3) ในวันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ. 1832 พระผู้ช่วยให้รอดทรงบอกคาสตาโจเซฟ สมิธว่า เทพเหล่านี้กำลังร้องขอต่อพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อพระราชานุญาตที่จะเก็บเกี่ยวแผ่นดินโลกและเผาข้าวละมาน (ดู ค.พ. 86-4-7) เศคาริยาห์ 6:7 กล่าวว่าเทพเหล่านี้ไม่สามารถเข้าไปเมืองหน้าในแผ่นดินโลกจนกว่าจะได้รับพระราชานุญาตของพระเจ้า

ภายหลังการปรากฏพระองค์ของพระผู้ช่วยให้รอดต่อโจเซฟ สมิธ 61 ปีประธานวิลฟอร์ด วัตต์ดริฟท์ประกาศว่าพระเจ้าทรงปล่อยเทพผู้ทำลายเหล่านั้นแล้วและพวกเขาได้มาสู่แผ่นดินโลกเพื่อแยกข้าวละมานจากข้าวสาลีเตรียมไว้เพื่อการเผาที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า พระผู้เป็นเจ้าของทรงรังเกียจแห่งการทำลายนี้ไว้หลายปีเร็วกว่าพวกเขาจะเก็บเกี่ยวข้าวสาลีไปด้วยกันกับข้าวละมาน แต่ข้าพเจ้าต้อง การบอกท่านบัดนี้ว่าบรรดาเทพเหล่านั้นได้ออกจากประตูสวรรค์มาแล้วและพวกเขายืนอยู่เหนือผู้คนเหล่านี้และประชาชาตินี้ในเวลานี้ และกำลังเห็นอยู่เหนือแผ่นดินโลกรอคอยเพื่อการหลังเท้าพิพากษา *และนั่นจากวันนี้ไปมันจะถูกหลังเท้าลงมา* วิบัติและความยากลำบากกำลังเพิ่มขึ้นในแผ่นดินโลก มีความหมายสำหรับสิ่งเหล่านี้จึงจำสิ่งนั้นและหวลคำนี้ถึงเรื่องนี้ ถ้าท่านทำหน้าที่ของท่านและข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้า เราจะได้รับการคุ้มครองและจะผ่านความทุกข์ยากไปในสันติสุขและความปลอดภัย ภัย (The Temple Work Excursion, *Young Women's Journal*, August 1894, pp 512-13)

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธได้กล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าต้องการให้การวิจารณ์บางอย่างเกี่ยวกับคำแถลงของท่านประธานวัตต์ดริฟท์ และเรื่องอุปมานี้ (อุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานใน ค.พ. 86)

“พระเจ้าตรัสว่าการลงมาของกองทัพเหล่านี้จะมีขึ้นเมื่อสิ้นการเก็บเกี่ยว และการเก็บเกี่ยวคืออวสานของโลก สิ่งนี้ควรทำให้เราต้องหวลคำนี้อย่างจริงจังดังที่ข้าพเจ้าได้อ่านให้ท่านฟังแล้วว่าเหล่าเทพได้ทูลขอต่อพระเจ้าที่จะได้รับการส่งมาสู่ภารกิจของพวกเขา จนถึงปี ค.ศ. 1893 พระเจ้าทรงปฏิเสธต่อพวกเขาและแล้วพระองค์ทรงปล่อยพวกเขาออกมา ตามการเปิดเผยของประธานวัตต์ดริฟท์พระเจ้าทรงส่งพวกเขาเพื่อภารกิจนี้

“เราได้อะไรจากเรื่องนี้บ้าง? ว่าเรากำลังอยู่ในยุคอวสาน นี่เป็นเวลาแห่งการเก็บเกี่ยว นี่เป็นเวลาที่ถูกกล่าวถึงที่ได้ถูกเรียกว่าอวสานของโลก” (*The Signs of the Times*, pp.11-21)

(33-24) เศคาริยาห์ 6:9-15 สัญลักษณ์แห่งพระมา-

โยชา

“กลุ่มชาวยิวเพิ่งได้มาจากบาบิโลน เศคาริยาห์ได้รับคำสั่งให้นำส่วนหนึ่งของเงินและทองคำที่พวกเขาได้นำมาเพื่อพระวิหารและทำเครื่องประดับศิระสำหรับหนึ่งเพื่อโยชูวามหาปุโรหิต ดังนั้นเขาจะเป็นสัญลักษณ์ขององค์ที่จะเสด็จมาผู้ซึ่งทรงเป็นทั้งปุโรหิตและกษัตริย์สำหรับผู้คนของพระองค์อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น” (Dummelow, *Commentary*, p.605)

(33-25) เศคาริยาห์ 7:1-14 ความชอบธรรมสำคัญกว่าพิธีกรรม

บทนี้บรรจุคำอธิบายเกี่ยวกับเหตุผลที่พระเจ้าทรงปฏิเสธที่จะฟังคำสวดอ้อนวอนของยูดาห์และยอมให้เนบูคัดเนสซาร์ทำให้ชาวยิวกระจัดกระจายไปจากแผ่นดินเกิดของพวกเขาชั่วระยะหนึ่ง มันเริ่มจากคำถามที่ว่าพวกชาวยิวที่ได้กลับคืนจากบาบิโลนควรปฏิบัติงานฉลองและการอดอาหารที่พวกเขาได้ปฏิบัติเมื่ออยู่ในการเนรเทศหรือไม่เพื่อเป็นการรำลึกถึงการเผาเยรูซาเล็มและพระวิหารโดยฝีมือพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์ “คำตอบของเศคาริยาห์ซึ่งมีเจตนาจะให้รู้ถึงหูของ *ผู้คนที่ทั้งหลาย* (ข้อ 5) มีความสำคัญเป็นพิเศษเมื่อเราระลึกถึงความสนใจอันลึกซึ้งของเขาเกี่ยวกับพระวิหาร มันแสดงว่าเขา เหมือนกับศาสดาก่อนๆ หรือผู้มาก่อนซึ่งคือเหล่าศาสดาก่อนการเนรเทศ ใส่ใจอย่างยิ่งต่อความชอบธรรมมากกว่าพิธีกรรม เขาเตือนผู้คนว่าการอดอาหารของพวกเขาซึ่งเหมือนกับการกินและดื่มของพวกเขา มิได้มีผลกระทบใดๆ ต่อพระผู้เป็นเจ้า แต่มีต่อตัวพวกเขาเองเท่านั้น ความต้องการของพระองค์ตามที่ศาสดาเหล่านั้นได้กล่าวไว้เป็นบางสิ่งที่แตกต่างออกไปมาก ซึ่งคือ *ความยุติธรรม* อันแท้จริง (ดู อาโมส 5:24) *ความกรุณา* (โยเซยา 6:6) และ *ความสงสาร* ในสัมพันธภาพทางสังคมของพวกเขา แทนการฉวยผลประโยชน์และการกดขี่สมาชิกที่ไม่มีทางสู้ของสังคมกษัตริย์ของศาสนานี้ซึ่งคือคำสั่งสอน แม้มันจะได้รับการเปิดเผยโดย *พระวิญญาณ* แห่งสวรรค์ พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างจงใจโดย

การ *หันหน้าคือ* (ข้อ 11) เสมือนเช่นสัตว์ที่ไม่ยอมใส่แอก โดยมีผลให้พระเยโฮวาห์พิโรธและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปในหมู่ชนต่างด้าว และปล่อยให้ดินแดนที่สวยงามของพวกเขากร้าง (Frederick Carl Eiselen ed., *The Abingdon Bible Commentary* p. 824)

(33-26) เศคาริยาห์ 7:5,8:19 อะไรคือจุดประสงค์ของงานเลี้ยง?

ขณะที่ชาวยิวตกเป็นเชลยในบาบิโลนพวกเขาฉลองงานเลี้ยงสิ่งต่างๆ กันเพื่อระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อบาบิโลนโจมตีและทำลายเยรูซาเล็ม งานเลี้ยงอย่างหนึ่งฉลองกันในเดือนสิบ เดือนที่บาบิโลนเข้าล้อมเยรูซาเล็ม (ดู เยเรมีย์ 39:1)

งานเลี้ยงที่สองฉลองกันในเดือนสี่ เพื่อรำลึกถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม (ดู เยเรมีย์ 39:2; 52:67)

งานเลี้ยงที่สามซึ่งจัดขึ้นในเดือนห้า เพื่อเป็นเครื่องหมายถึงความพินาศของพระวิหาร (ดู เยเรมีย์ 52:12-14)

งานเลี้ยงที่สี่ฉลองกันในเดือนเจ็ด เพื่อระลึกถึงการลอบสังหาร เกดาลิยาห์ กษัตริย์จอมปลอมที่พวกบาบิโลนตั้งไว้ในยูดาห์หลังจากที่พวกเขาทำลายเยรูซาเล็ม (ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 25:25)

เศคาริยาห์ได้เตือนผู้คนทั้งหลายว่าพวกเขาจัดตั้งวันเลี้ยงฉลองขึ้นเพื่อเตือนใจพวกเขาถึงเรื่องโศกเศร้าทว่ามีได้มีแม้สักครั้งที่พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าโดยผ่านทางงานเลี้ยงขณะเมื่ออยู่ในการเป็นเชลย (33-27) เศคาริยาห์ 8:1-8

เศคาริยาห์ได้หยั่งเห็นนิมิตอะไรในที่นี่?

เมื่อกำลังมองดูเยรูซาเล็มตามที่เขาเห็นมันระหว่างที่ผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจักรวรรดิกระจัดกระจายไปบนแผ่นดินโลก เศคาริยาห์ได้กล่าวถึงเมืองที่ถูกทำลายไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่เลย ภาพนิมิตที่พระเจ้าประทานแก่เขาทำให้เขาแลเห็นวันในอนาคตที่ในวาระซึ่งเยรูซาเล็มจะกลายเป็น “เมืองชื่อตรงและภูเขาของพระเจ้า” (พระวิหาร) และจะยืนหยัดอีกครั้งหนึ่ง “ชายชราและหญิงชรา” จะ “นั่งอยู่ตาม

ลานเมืองเยรูซาเล็ม” และ “ในลานเมืองนั้นจะมีเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป” (ข้อ 4-5)

“เหมือนกับโยเอลและศาสดาอื่นๆ เศคาริยาห์ประณามบาปของอิสราอย่างแข็งขัน ทว่าเขาได้แลเห็นล่วงหน้าถึงการกลับคืนสู่การเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าในฐานะรางวัลของผู้กลับใจและการเชื่อฟังกฎของพระองค์ เขาคือนักมองโลกในแง่ดีผู้ชอบที่จะครุ่นคิดถึงสิ่งที่สดใสและสวยงามของชีวิตแม้จะไม่เกรงกลัวที่จะยอมรับและประกาศถึงสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่จำต้องแก้ไข เขาชอบที่จะคิดถึงเยรูซาเล็มเมื่อมันได้รับการฟื้นฟูสู่รัศมีภาพในครั้งหนึ่งของมัน ซึ่งเต็มไปด้วยครอบครัวของเด็กที่เป็นสุขมากมายและด้วยความมั่งคั่งและสันติทว่มนั้นอยู่รอบตัวด้วยความเกลียดชังและการเห็นแก่ตัวที่หายไปและความใส่พระทัยอันอ่อนโยนและการนำด้วยความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแก่ลูกๆ ของพระองค์

“บ่อยครั้งเกินไปที่ผู้คนมีความโน้มเอียงที่จะคิดถึงด้านที่มีดมัวในข่าวสารของศาสดา ความโล่งใจเพียงเล็กน้อยจะนำไปสู่ความเป็นจริงที่ว่าด้านที่สว่างกว่ายังแรงกล้ากว่าด้านที่มีดมัว และเผยถึงความหวังสำหรับอนาคตซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและความถูกต้องจะมีชัยและโลกจะโผล่พ้นขึ้นมาในความชอบธรรมตามที่พระองค์ประสงค์ให้เป็นไป เศคาริยาห์คือหนึ่งในบรรดาผู้ที่ภาพนิมิตแห่งชีวิตของเขาล้ำเลิศกว่าของคนอื่นๆ มากมาย” (Roy A. Welker, *Spiritual Values of the Old Testament*, pp 308-9)

(33-28) เศคาริยาห์ 8:11-17 พระเจ้าทรงสัญญาที่จะรวบรวมยูดาห์

และฟื้นฟูผู้คนคืนสู่แผ่นดินเยรูซาเล็ม ฟาสะวรรค์ (ดู เศคาริยาห์ 8: 13) จะไม่ถูกผนึกไว้อีกและแผ่นดินที่แห้งผากจะอุดม ดังที่สัญญาแห่งการลงโทษได้กลายเป็นจริงต่อบรรพชนของพวกเขา สัญญาแห่งพรก็จะกลายเป็นจริงอย่างแน่นอนเช่นเดียวกัน (ดู ข้อ 14-15)

อย่างไรก็ตามพระเจ้ากำหนดว่าผู้คนของพระองค์จะรักษาพระบัญญัติและเดินอยู่ในความชอบธรรมตลอด

เวลา

(33-29) เศคาริยาห์ 8:20-23 เมื่อใดคำพยากรณ์นี้จะกลายเป็นจริง?

เวลาจะมาถึงในประวัติศาสตร์แห่งแผ่นดินโลกเมื่องานจะแผ่ขยายจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง ครั้นแล้วผู้คนมากมายจะมาสู่เผ่ายูดาห์เพื่อรับเอาความรู้แห่งพรเหล่านี้ คำพยากรณ์นี้จะกลายเป็นจริงเมื่อเผ่ายูดาห์ห็นใจของพวกเขาเข้าสู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล ยอมรับหน้าที่ความรับผิดชอบแห่งฐานะปุโรหิตและรักษาพระบัญญัติ ครั้นแล้วสันติจะมาสู่ดินแดนที่สำคัญและผู้คนมันเป็นไปได้ว่า คำว่า *ยิว* ถูกใช้ในที่นี้เพื่อหมายถึงชาวอิสราเอลที่แท้จริงและไม่จำเป็นว่าเฉพาะผู้สืบเชื้อสายจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น (ดู โรม 2:28-29;9:6;2 ทิโม 30:2)

(33-30) เศคาริยาห์ 9:1-8 ศัตรูของยูดาห์

นักวิชาการทางพระคัมภีร์ไบเบิลหลายคนแปลความหมายของข้อความเหล่านี้ว่าได้กลายเป็นจริงแล้วในสมัยของอเล็กซานเดอร์มหาราช เป็นจริงที่ว่าอเล็กซานเดอร์มหาราชทรงทำลายเมืองเหล่านี้โดยกองทัพของพระองค์เมื่อ 332 ปีก่อนคริสตศักราช การที่ความหมายของข้อเหล่านี้กว้างกว่าการแปลความอันจำกัดได้รับการอธิบายไว้อย่างแหลมคมดังต่อไปนี้ “เกี่ยวกับเรื่องนี้ ศาสดาเพียงอ้างถึงดามัสกัสและฮามัทในความหมายกว้างๆ และมันเป็นเพียงในกรณีของเมืองของชาวฟินิเซียและฟิลิเตียที่เขาได้ให้การพรรณนาเป็นพิเศษถึงการตกจากความโดดเด่นสูงล้ำของพวกเขา เนื่องจากมันอยู่ติดกับอาณาจักรแห่งอิสราเอลมากที่สุดและเป็นตัว แทนของพลานุภาพของอาณาจักรแห่งโลกและการเป็นปฏิปักษ์ของมันต่ออาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า โดยส่วนหนึ่งในการพัฒนาพลานุภาพทางโลกของมันเองและส่วนหนึ่งในการเป็นปฏิปักษ์ของพวกเขาต่อประชาชาติแห่งพันธสัญญา การพรรณานี้เป็นการบรรยายแยกเป็นส่วนโดยตลอดและเป็นข้อเท็จจริงทั่วไปที่ถูกยกตัวอย่างโดยนครเฉพาะแห่ง สิ่งนี้เป็นประจักษ์ชัดจากคำประกาศ

พระเยซูคริสต์สู่เยรูซาเล็มอย่างผู้ชนะ

เกี่ยวกับความรอดสำหรับไซอันในข้อ 8-10 จากที่ซึ่งเราจะเห็นว่าการคว่ำหน้าชาติที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออิสราเอลมีความเกี่ยวโยงใกล้ชิดกับการสถาปนาอาณาจักรของพระมาไซยา และมีการยืนยันในส่วนที่สองของบทนี้ในที่สุดซึ่งการมีชัยต่ออำนาจแห่งจักรวรรดิโดยผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะปรากฏในชัยชนะของยูดาห์และเอฟราอิมเหนือเหล่าบุตรของยิวาเนการ์ที่ผู้และเมืองหลายแห่งที่ถูกกล่าวนามถึงได้รับการแนะนำไว้เพื่อเป็นตัวแทนของอำนาจแห่งจักรวรรดินั้นเป็นที่แจ้งชัดจากข้อแตกต่างที่มีในข้อพระคัมภีร์นี้ระหว่าง (ส่วนที่เหลือของ) มนุษยชาติกับเผ่าทั้งปวงของอิสราเอล” (Keil and Delitzsch, *Cemmen-tary*, 10:2:325-26)

(33-31) เศคาริยาห์ 9:9 อะไรคือความสัมพันธ์กัน อย่างพิเศษในข้อนี้ที่มีต่อพระเยซู?

หลังจากการชุมนุมของการพิพากษาที่มีต่อประชาชาติที่ชั่วร้ายรอบๆ ยูดาห์ เศคาริยาห์ได้บันทึกข้อความที่หิ้งมัทธิวและยอห์นได้เห็น ซึ่งเมื่อพระเยซูทรงขี่หลังลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ เศคาริยาห์ 9:9, มัทธิว 21:1-11, และยอห์น 12:12-15)

(33-32) เศคาริยาห์ 9:11-12 ผู้ใดคือพวกนักโทษ?

เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์ . แมคคองคืออธิบายไว้ว่า : มันเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เศคาริยาห์ได้พยากรณ์ไว้เมื่อมันเป็นส่วนหนึ่งแห่งคำกล่าวเกี่ยวกับพระมาไซยา เขากล่าวถึง “นักโทษที่มีความหวัง” มันเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เขาให้การรับรอง

ว่า “พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจะทรงช่วยให้รอด” พระองค์ทรงประทานข่าวสารเกี่ยวกับพระมาไซยา ในถ้อยคำดังนี้: โลหิตแห่งพันธสัญญา นั่นคือเนื่องจากพันธสัญญาแห่งพระกิตติคุณซึ่งเป็นผลเนื่องจากการหลั่งโลหิตของพระคริสต์ “เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากปอแห่งนั้น (เศคาริยาห์ 9:11-16) “ในที่ซึ่งปราศจากน้ำ” สิ่งนี้ได้ ให้ความกระจ่างแก่ความคิดอย่างเหมาะสมและกระทัดรัดเพียงไรว่าน้ำที่จะช่วยให้รอดซึ่งคือการบัพติศมาอันเป็นพิธีการทางแผ่นดินโลกและไม่สามารถปฏิบัติได้โดยผู้เป็นวิญญาณขณะที่พวกเขาพำนักอยู่ในโลกแห่งวิญญาณ พอลมีได้กล่าวไว้ในเรื่องเดียวกันนี้หรือว่า “มิฉะนั้นคนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไร ถ้าพระเจ้าไม่ทรงชุบคนตายให้เป็นขึ้นมาจากเหตุไฉนมีคนที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า” (1 โครินธ์ 15:29) The Promised Messiah, P. 241)

(33-33) เศคาริยาห์ 9:13-17 ยูดาห์และอีเฟอิมรับได้พร

วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อยูดาห์และอีเฟอิมจะเป็นหนึ่งเดียวกัน อิสราเอลทั้งปวงจะถูกรวมกัน พระเจ้าจะทรงป้องกันคนของพระองค์ อิสราเอล ให้พ้นจากกรีก (โลก) ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นเสมือนมงกุฎแห่งมณีล้ำค่าและธงสัญญาแก่ผู้คนทั้งปวง (ดู บันทึกลงและข้อ คิดเห็นสำหรับอิสยาห์ 11:13-14)

(33-34) เศคาริยาห์ 10:1-12 ติดตามผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ (ดู ยอห์น 10:7-15) พระองค์ทรงสามารถควบคุมสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติและมีอำนาจที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดสู่นิรันดร์ แม้กระนั้นยังมีผู้ที่เลือกที่จะฟังพาผู้เลี้ยงแกะปลอม พวกเขาได้หันไปหาหอดูและรูปเคารพเพื่อขอฝน แต่บรรดาผู้กระทำดังนี้จะพบว่าพวกเขาปราศจากผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง (ดู ข้อ 1-2) ในทาง

ตรงข้ามบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะพบพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งใส่พระทัยในผู้คนของพระองค์ ผู้ซึ่งทรงใช้พวกเขาเพื่อทำให้พระประสงค์แห่งพระองค์บนแผ่นดินโลกประสบผล (ดู ผล 4-5) และผู้ซึ่งทรงฟื้นฟูทั้งยูดาห์และอีเฟอิมสู่ตำแหน่งที่สมควรของมันต่อพระพักตร์พระเจ้า (ดู ข้อ 6-12)

(33-35) เศคาริยาห์ 10:4 อะไรคือ ความหมายของสัญลักษณ์เหล่านี้ในการเกี่ยวข้องกับยูดาห์?

วลี จะมาจากเขา ถูกกล่าวซ้ำสี่ครั้งในข้อนี้ยูดาห์จะออกดาห์จะให้ศิลาหมอกเพื่อความมั่นคงในอิสยาห์ 28-16 นี้คือภาพเปรียบของกษัตริย์อย่างดาวิด *หมุดซึ่งเต็นท์หรือตะปูคือหมุดตะขอที่ตอกไว้ในกำแพงเพื่อแขวนเครื่องยูธหรือเครื่องใช้ในครัวเรือน* นี้คือคุณลักษณะของการวางใจได้ (ดู อิสยาห์ 22:23) *คันธนูรูปคึก* หมายถึงอำนาจที่มีประสิทธิภาพในการเป็นผู้นำ (โฮเซยา 1:15) ผู้ครอบครองทุกคน (ตามตัวอักษรคือ ผู้กดขี่ทุกคน) โดยทั่วไปแล้วคำนี้ใช้กันในความหมายไม่ดีแต่ในที่นี้มันถูกใช้ในแง่บวก ผู้นำที่เป็นประมุขของพวกเขาจะไม่กดขี่โดยภาษีที่ไม่เป็นธรรมหรือวางภาระหนักหน่วงที่เกินกำลังของผู้ยากไร้ที่จะแบกรับแต่จะเรียกร้องบรรณาการจากศัตรูที่พ่ายแพ้ของพวกเขาออสเทอร์ลีสสันนิษฐานว่าตำแหน่งข้างบนนี้คือลิเมโอนยูดาห์ และโยนาธาน แม็กกาบีส์ ทว่าแต่ละอย่างในทั้งสี่นี้เกี่ยวกับพระมาไซยาอย่างไม่มีข้อสงสัย การเกี่ยวโยงสำคัญที่สุดคือสิงห์แห่งยูดาห์ซึ่งจากความช่วยเหลือของเขาเหล่าผู้คนจะมีชัยต่อศัตรูทุกคน (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p.796)

(33-36) เศคาริยาห์ 10:10-11 การรวบรวมอิสราเอล

“ดังที่เราได้แสดงให้เห็นแล้วในโอเซยา 9:3 อียิปต์ถูกกล่าวถึงในข้อความเกือบทั้งสิ้นว่าเป็นรูปแบบหนึ่งแห่งดินแดนแห่งพันธนาการ อันมีเหตุมาจากว่ามันได้เป็นดินแดนที่อิสราเอลอาศัยอยู่ในครั้งโบราณภายใต้การกดขี่ของโลกนอกศาสนา อาเซราห์หรืออัลซีเรียถูกกล่าวถึงใน

ทำนองเดียวกันก็คือดินแดนที่เผ่าทั้งสิบได้ถูกเนรเทศ ภายหลัง ความสำคัญถูกแสดงไว้ในข้อ 11 อย่างไม่ต้อง มีข้อสงสัยใดๆ เนื่องจากการไถ่อิสราเอลออกจากประเทศที่ได้กล่าวนามไว้นี้ได้รับการแสดงไว้ภายใต้สัญลักษณ์แห่งการปลดปล่อยอิสราเอลจากพันธนาการของ อียิปต์ภายใต้การนำของโมเสส ชาวอียิปต์จะได้กลับสู่ ดินแดนแห่งกิเลอาดและเลบานอน แห่งแรกเป็นตัวแทน ดินแดนแห่งเผ่าทั้งสิบในโบราณกาลทางตะวันออกของ แม่น้ำจอร์แดนแห่งหลังอยู่ทางตะวันตก (เปรียบเทียบ มี คาร์ห์ 7:14)” (Keill and Delitzsch *Commentary* 10:2:351-52)

(33-37) เศคาริยาห์ 11 อารมาเกตโดน

เศคาริยาห์ในบทที่ 11, 12 และ 13 ได้กล่าวถึงสงครามแห่งอารมาเกตโดนและความสยดสยองที่มากับมัน (See Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, pp. 74, 324-25; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 3:46-47) เอสเคียลได้อ้างถึงสงครามนี้ด้วย (เอสเคียล 38-39) สงครามนี้จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เศคาริยาห์บทที่ 11 เป็นคำนำของบทที่ 12-13 โดยเศคาริยาห์พยากรณ์ถึงสงครามแห่งอารมาเกตโดน (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ I)

(33-38) เศคาริยาห์ 11-1-3 ความพินาศแห่งอาณาจักรทางการเมืองของยูดาห์

“ไม้สนสีดาร์และไซเปรสแห่งเลบานอนและต้นก่อแห่งบาชานเป็นภาพเปรียบเทียบซึ่งให้ความหมายแฝงถึงสิ่งสูงล้ำ งดงามและมีอำนาจในโลกธรรมชาติและมนุษยชาติ และหมายถึงบุคคลต่างๆ และตำแหน่งสูงส่งในสถาน ภาพของพวกเขาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เราได้นับสิ่งต่อไปนี้นี้เป็นความคิดของข้อพระคัมภีร์นี้: ดินแดนอิสราเอลพร้อมด้วยสิ่งมีชีวิตที่ทรงอำนาจและงดงามของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ทรายเท่าที่การรกร้างของแผ่นดินนี้เกี่ยวข้องกับรกร้างของผู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้

และสถาบันของมัน ความพินาศของไม้สนสีดาร์ ไม้ไซเปรสอื่นๆ รวมถึงทุกสิ่งที่สูงส่งและถูกยกย่องในประชาชาติและอาณาจักร ดังนั้นในความหมายนี้ความพินาศของเลบานอนเป็นตัวแทนทางภาพเปรียบเทียบแห่งความพินาศของอาณาจักรอิสราเอล หรือของการสลายตัวของการเป็นอยู่การเมืองของประชาชาติแห่งพันธสัญญาอันเก่าแก่การพิพากษานี้ได้ถูกกระทำต่อแผ่นดินและผู้คนของอิสราเอลโดยอำนาจจักรวรรดิแห่งโรม การเกี่ยวโยงทางประวัติศาสตร์นี้มีหลักฐานจากคำพรรณนาที่มีมาหลังข้อเท็จจริงที่ว่าวิบัตินี้ได้เกิดขึ้นแล้ว” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:356-57)

(33-39) เศคาริยาห์ 11:4-14 อะไรคือ ความหมายของข้อความที่ว่าจงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า?

“ฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่าเป็นข้อความที่อาจใช้ได้ให้ถูกฆ่าในอนาคต” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:358)

คิลและเดลิซอธอธิบายถึงความสำคัญของวลีนี้ว่า:

“แต่แม้ว่าฝูงแพะแกะนี้ในที่สุดแล้วได้ถูกกำหนดไว้เพื่อจะถูกฆ่ามันมิได้ถูกเลี้ยงไว้เพื่อจุดประสงค์นี้เท่านั้น แต่โดยทั่วไปแล้วเพื่อทำกำไรแก่เจ้าของของมันยิ่งกว่านั้นภาพเปรียบเทียบนี้ได้เคยถูกใช้ในพระคัมภีร์ในความหมายที่ว่าเตรียมพร้อมสำหรับความพินาศ ทว่ามีความหมายแฝงเกี่ยวกับการเลี้ยงดูและการใส่ใจอย่างเสนาหาเพื่อการรักษาสัตว์ก็ตามไว้: และในกรณีนี้ผู้เลี้ยงแกะเลี้ยงดูฝูงแพะที่ได้ถูกมอบไว้แก่เขาโดยการฆ่าผู้เลี้ยงแกะเลวสามคน; และไม่จนกระทั่งฝูงแพะรู้สึกเบื่อหน่ายจากการดูแลที่เขาได้หักไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะและปล่อยวางหน้าที่ในทุ่งหญ้าของเขา เพื่อปล่อยมันสู่ความพินาศ อิสราเอลถูกมอบเข้าสู่มือแห่งประชาชาติของโลกโดยพระเยซูคริสต์หรืออำนาจแห่งจักรวรรดิเพื่อลงโทษบาปของมัน ทว่าเมื่อประชาชาติเหล่านี้ได้ใช้อำนาจที่ถูกมอบให้ในทางที่ผิดและแสวงหาอย่างยิงที่จะทำให้ประชาชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาควรเพียงติสอนเท่านั้น พระเจ้าทรงฆ่าผู้คนที่พระองค์ในฐานะผู้เลี้ยงแกะของพวกเขา

เนื่องจากพระองค์ จะมิทรงยกเว้นแก่ประชาชาติแห่งโลกนี้ อีกหรืออีกนัยหนึ่งคือพวกเขาจะไม่สามารถทำต่อผู้คนของพระองค์ตามความสนุกสนานโดยปราศจากการลงโทษอีกต่อไป จุดหมายปลายทางของการยกเว้นแสดงตัวมันเองในข้อเท็จจริงที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหตุให้ประชาชาติทำลายตัวของมันโดยสงครามกลางเมือง และถูกลงโทษโดยกษัตริย์ที่เป็นทรราช...การนี้ทำให้ประชาชาติเหล่านี้แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ซึ่งคือการทำลายล้างแผ่นดินโลกโดยสงครามกลางเมืองและการกดขี่โดยปราศจากการแทรกแซงโดยพระผู้เป็นเจ้าเพื่อช่วยเหลือเหล่าผู้อุบัติภัยของแผ่นดินโลกหรือประชาชาติที่อยู่นอกเขตอิสราเอลหรือที่จะหยุดยั้งการกดขี่และการทำลายตัวเอง (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:360-61)

(33-40) เศคาริยาห์ 11:11-13 เงินสามสิบแห่ง

ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงองค์เดียวที่สามารถช่วยอิสราเอลพ้นจากการพิพากษาซึ่งรอคอยอยู่ จะถูกขายด้วยราคาเท่ากับเงินสามสิบแห่งโดยผู้คนของพระองค์เอง

(33-41) เศคาริยาห์ 11:15-17 ผู้เลี้ยงแกะที่ไร้ค่า

“บทนี้บอกแถมถึงการทนทุกข์สาหัสของพวกชาวอิวซึ่งเกิดขึ้นภายหลังภายหลังละทิ้งพระมาไซยาของพวกเขา

การทรยศเพื่อเงินแค่สามเหรียญ

และการล้มคว่ำลงของผู้เป็นนายของพวกเขาการที่ผู้ปกครองนี้ถูกกล่าวว่าเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา ย่อมให้ข้อคิดอันสำคัญแก่อำนาจแห่งการปกครองของสวรรค์ในประวัติศาสตร์ เขาอยู่ในที่ซึ่งเขาได้รับการกำหนดจากสวรรค์ (ข้อ 16) และการกระทำอันมุ่งร้ายซึ่งหัวใจชั่วร้ายของเขาสอนเขาให้กระทำคือการพิพากษาอันน่ากลัวแห่งพระเจ้าที่มีต่อผู้คนที่ละทิ้งผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง” (Guthrie and Motyer, *New Bible Commentary*, p. 798)

(33-42) เศคาริยาห์ 12:3 “เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนัก”

“บรรดาประชาชาติที่ได้ลงมือจับกุมและยึดครองเยรูซาเล็มจะพบว่าเป็นการยาก อาจเป็นได้ว่าความคิดนี้เป็นดังเช่นการยกและแบกพาก้อนหินที่หนักเกินกำลังของคนผู้หนึ่ง” (Dummelow, *Commentary*, p.610)

(33-43) เศคาริยาห์ 1:11 “ไว้ทุกข์เพื่อชาติดริโมนที่ราบเมกิดโด”

“ในข้อ 11 ความล้าลึกและความขมขื่นแห่งการเจ็บปวดอันเนื่องจากพระมาไซยาที่ถูกปลงพระชนม์ได้ถูกบรรยายโดยการเปรียบกับความเศร้าโศกแห่งชาติดริโมน เจโรมได้กล่าวด้วยความเคารพว่า:

“เฮตติดริโมนเป็นเมืองที่อยู่ใกล้เยรูซาเล็มซึ่งแต่ก่อนมีชื่อแบบนั้นแต่บัดนี้มีชื่อว่าแมกสิมิอานโพลิส (Maximianopolis) ในที่ราบแห่งเมกิดโดที่ซึ่งกษัตริย์โยสิยาห์ผู้ชอบธรรมทรงต้องบาดเจ็บเนื่องจากฟาโรห์ เนโคร์ ดังนั้นความเศร้าโศกของชาติดริโมน จึงเป็นความเศร้าโศกที่บังเกิดแก่อิสราเอลที่ชาติดริโมนในการสิ้นพระชนม์แห่งกษัตริย์โยสิยาห์ผู้ชอบธรรมซึ่งต้องบาดเจ็บสาหัสในหุบเขาเมกิดโดตามที่กล่าวไว้ใน [2 พงศาวดาร 33:22-24] ดังนั้นเขาสิ้นชีวิตในไม่ช้า การสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ผู้ซึ่งทรงพระคุณเกินกว่ากษัตริย์องค์ใดๆ ของยูดาห์ที่ได้รับการรำไห้จากประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชอบธรรมแห่งชาติรินทดยิ่งจนไม่เพียงแต่ศาสนายะเรมีย์ได้ประพันธ์เพลงโศกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แต่นักร้องอื่นๆ ทั้งชายและหญิงรำไห้ถึง

พระองค์โดยเพลงไว้อาลัยต่างๆ ซึ่งได้รับการรวบรวมไว้ในชุดเพลงโศกและเก็บรักษาไว้ในอิสราเอลนานแสนนานภายหลังการตกเป็นเชลย (2 พงศาวดาร 35-25) เศคาริยาห์เปรียบเทียบปลงพระชนม์พระมาไซยาห์กับการเศร้าโศกแห่งชาติอันยิ่งใหญ่” (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:390)

(33-44) เศคาริยาห์ 12:11-14 “ในวันนั้น การไว้อาลัยในเยรูซาเล็มจะใหญ่โต”

จะมีการเศร้าโศกอันใหญ่หลวงในวันนั้นอย่างน้อยที่สุดด้วยเหตุผลสามประการ: (1) ชาวเยิวมากมายจะถูกสังหารโดยกองทัพที่มาปิดล้อม (2) ครอบครัวจะถูกทำให้กระจัดกระจายและไม่สามารถติดต่อกันได้ (3) บรรดาชาวยิวที่ได้รับการช่วยไว้จะรู้ว่าพระองค์ผู้ซึ่งบรรพชนของพวกเขาได้ข่มเหงและสังหารทรงเป็นพระมาไซยาห์ที่แท้จริงผู้ซึ่งพวกเขาได้รอคอยมาแสนนาน

ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิธ ได้กล่าวว่า

“ครั้นแล้วพวกเขาจะยอมรับพระองค์ในฐานะพระผู้ไถ่ของพวกเขาซึ่งพวกเขามีได้มีความเต็มใจจะทำมาก่อนเลย ครั้นแล้วคือเวลาที่ดังที่ข้อความในเศคาริยาห์ช่วงนี้กล่าวไว้ เมื่อแผ่นดินนี้จะไว้อาลัยโดยทุกครอบครัว: ราชวงศ์ดาวิด ราชวงศ์นาฮันและชาวยิว พวกเขาจะก้มลงพวกเขาจะนุ่งเสื้อผ้าของพวกเขาและพวกเขาจะคร่ำครวญและร่ำไห้เนื่องจากพวกเขาไม่เต็มใจจะยอมรับพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าแต่ยอมรับคำสอนของบิดาของพวกเขาและละทิ้งพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ครั้นแล้วพวกเขาจะหมอบลงที่พระบาทของพระองค์และสักการะพระองค์หลังวันนั้นแล้วการไถ่และการสร้างเยรูซาเล็มใหม่จะมีขึ้น แผ่นดินของพวกเขาเองจะถูกประทานแก่พวกเขาอีก และทุกคน “จะดำรงชีวิตอยู่ภายใต้เงาของมันและต้นมะเดื่อของเขาเองและพวกเขาจะเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและพวกเขาจะเป็นผู้คนของพระองค์และนั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่เราจะยอมรับอยู่แล้ว” (Signs of the times, pp. 171-72)

(33-45) เศคาริยาห์ 13 ภาพเพิ่มเติมเกี่ยวกับอารามาเกตโดน

เศคาริยาห์ยังกำลังมองเห็นมหาสงครามครั้งสุดท้าย คำอธิบายสำหรับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีอยู่ในส่วนเสริมความเข้าใจ I

(33-46) เศคาริยาห์ 13:7 ใครคือผู้เลี้ยงแกะที่จะถูกลงโทษ?

ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอลคือพระเยซูคริสต์ แกะคือบรรดาผู้ที่รู้จักเลี้ยงของพระองค์ นั่นคือสมาชิกของศาสนจักร (See James E’ Talmage, *Jesus the Christ*, P. 609 chapter’ 33 subheading 6, paragraph 15)

“การทำผิดของเหล่าสาวกศิษย์เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูทรงตกเป็นผู้ถูกจองจำและพวกเขาทั้งสิ้นได้หนีไปการหนีนั้นเป็นการเริ่มต้นของการกระจัดกระจายของฝูงแกะเมื่อผู้เลี้ยงแกะได้ลี้ลับลง ทว่าพระเจ้าจะทรงนำทางและคุ้มครองเหล่าสาวกศิษย์อีกในไม่ช้า สัญญาที่ว่า ‘แต่หลังการฟื้นคืนชีวิตของเรา เราจะไปก่อนหน้าท่านในกาลิลี’ คตินเป็นคำอธิบายที่ปฏิบัติได้ของการนำทางและการคุ้มครองผู้เล็กน้อยทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งแสดงว่าข้อความนี้ควรได้รับการเข้าใจในที่นี้ความหมายที่ดี และว่ามันเริ่มจะกลายเป็นจริงในการรวบรวมเหล่าสาวกศิษย์โดยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งฟื้นขึ้นการกลายเป็นจริงอันพิเศษนี้มิได้ทำให้ความหมายของข้อพระคัมภีร์นี้หมดไปที่เดียวทว่ามันมีการกลายเป็นจริงอย่างทั่วไปมากขึ้นไปอีกต่อประชาชาติทั้งสิ้นของอิสราเอล (Keil and Delitzsch, *Commentary*, 10:2:399)

(33-47) เศคาริยาห์ 14:12-15 ความพินาศของกองทัพ

ดู คำวิจารณ์เกี่ยวกับอารามาเกตโดน ในส่วนเสริมความเข้าใจ I

(33-48) เศคาริยาห์ 14:16-19 ‘จะมีพวกนอกศาสนา’ หรือผู้มีใจอิสราเอลซึ่งรอดชีวิตจากอารามาเกตโดนหรือเปล่า?

ศาสตราจารย์ โจเซฟ สมิธ ได้สอนว่า “ในส่วนหนึ่งของคำสนทนากับผู้พิพากษาแอดัมในตอนเย็น ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคริสต์และลัทธิชนที่ฟื้นขึ้นจะปกครองเหนือแผ่นดิน

โลกระหว่างเวลาพันปี บางทีพวกเขาจะไม่พำนักในแผ่นดินโลก ทว่าจะมาเยือนเมื่อเห็นว่าสมควรและมีความจำเป็นที่จะต้องปกครองมัน จะมีผู้ชั่วร้ายในแผ่นดินโลกระหว่างเวลาพันปีนี้ เหล่าประชาชาตินอกศาสนาที่มีได้นมัสการจะถูกเยื่อนจากคำพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้า และในที่สุดถูกทำลายจากแผ่นดินโลก (30 ธันวาคม 1842)' (*Teachings*, pp. 268-69 Sections, sub-heading 48)

เอลเดอร์บรูซ อาร์ แมคคองกี ได้วิจารณ์ว่า “อย่างไรก็ตามในยุคมิลเลนเนียมพระเจ้าจะทรงใช้พลังทางธรรมชาติเพื่อหันความสนใจของผู้คนมาสู่ความจริง เศคาริยาห์กล่าวว่า ‘ผู้ใดเล่าจะไม่ขึ้นมา’ ‘ตระกูลใดในพื้นที่ที่ไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระเจ้าจอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น’ (เศคาริยาห์ 14:16-19)” (*Mormon Doctrine*, pp. 499)

(33-49) เศคาริยาห์ 14:20-21 เหตุใดลูกพรวนของมาจึงจารีกว่า “ความบริสุทธิ์แต่พระเจ้า” บนมัน?

ในภาพลักษณ์อันงดงามเศคาริยาห์สอนว่าในยุคมิลเลนเนียมสันติสุขและความชอบธรรมจะมีความชัดเจนถึงระดับที่ทุกสิ่ง (ซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยการผ่านสิ่งเล็กน้อยแม้ดังสายกระพรวนบนม้าและหม้อดิน) จะ

สงครามอาร์มาเกิดโดนจะมีศูนย์กลางอยู่ที่เยรูซาเล็ม

ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์” ที่ซึ่งจะไม่มีพวกพ้อค้า [ผู้ที่มิใช่อิสราเอลหรือผู้ชั่วร้าย] ในพระนิเวศน์แห่งพระเจ้าจอมโยธาอีกต่อไป” (ข้อ 21)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(33-50) “ต้องการผู้ทำงานสำเร็จ”

เมื่อพวกชาวยิวกลับจากการเนรเทศในบาบิโลนพวกเขาได้รับอนุญาตให้สร้างพระเยรูซาเล็มและพระวิหารใหม่ ผู้คนเริ่มต้นอย่างชวนชวยแต่ไม่ช้าความมุ่งมั่นของพวกเขาทั้งหมดลงงานล่าช้าลงไม่ข้ามันยุติลงโดยสิ้นเชิง

สมมุติว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราเป็นผู้ทำงานสำเร็จที่มีคุณภาพไม่ดีดังกล่าวเราจะต้องประสบกับสิ่งใดบ้าง? แต่พระเจ้าทรงคือผู้ทำงานสำเร็จที่ยิ่งใหญ่แม้จะเป็นงานหนักที่น่าเหนื่อยหน่ายพระองค์ทรงบอกเราว่าขณะที่พระองค์ทรงถอยจากการตีมาจากจอกอันขมขื่นแห่งราคาบาปของมนุษย์กระนั้นพระองค์ยังคง “รับส่วนและทำให้การเตรียมของเขาเสร็จเพื่อลูกหลานมนุษย์” (ค.พ. 19:19) เมื่อกล่าวถึงสัมพันธภาพของพระองค์กับพระบิดาพระเยซูตรัสว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ใช้เรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34)

เราต้องเรียนรู้ที่จะทำงานมอบหมายของเราให้สำเร็จเหมือนดังที่พระเจ้าทรงทำงานของพระองค์สำเร็จพระองค์ทรงเป็นองค์ตัวอย่างอันยิ่งใหญ่ของเรา เมื่อเราทำการเตรียมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์สำเร็จเท่านั้นเราจึงจะได้แสดงความรักของเราต่อพระองค์ดังที่พระองค์ทรงแสดงต่อเราในการชดใช้เพื่อบาปของเราให้ประจักษ์

เอลเดอร์โรมัส เอส. มอนสันให้การเปรียบเทียบอันน่าสนใจนี้เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ได้ทำงานของพวกเขาสำเร็จ

ในวันที่มีแสงแดดสว่างไสวตอนเที่ยงวันถนนในซอลท์เลคซิตีเต็มไปด้วยชายและหญิงซึ่งได้ออกมาจากวงล้อมของตัวอาคารสูงชันขณะหนึ่งและมีส่วนร่วมในความหรรษา

อันเป็นสากลที่เรียกกันว่าเดินดูของหน้าร้านในบางครั้ง ข้าพเจ้าได้เข้ามีส่วนร่วมด้วย”

“วันพุธวันหนึ่งข้าพเจ้าหยุดที่หน้าต่างแสดงสินค้าอันงดงามของร้านขายเครื่องเรือนที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง สิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจมิใช่โซฟาที่ออกแบบไว้อย่างสวยงามหรือเก้าอี้ที่ดูน่านั่งสบายที่อยู่เหนือศีรษะตรงข้ามดวงตาของข้าพเจ้าหยุดหนึ่งที่ป้ายขนาดเล็กที่ถูกวางไว้ที่มุมล่างด้านขวาของหน้าต่างข้อความของมันกะทัดรัด: “ต้องการผู้ทำงานสำเร็จ”

“ร้านต้องการบรรดาบุคคลที่มีทักษะและฝีมือที่จะทำเครื่องเรือนราคาแพงที่บริษัทผลิตและจำหน่ายให้สำเร็จ” ต้องการผู้ทำสำเร็จ” ถ้อยคำติดอยู่กับข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ากลับคืนสู่งานประจำวันอันเร่งรีบของข้าพเจ้า

“ในชีวิตเหมือนดังธุรกิจมักจะมีความต้องการบรรดาบุคคลที่สามารถได้รับการเรียกว่าผู้ทำงานสำเร็จเสมอ (มีฐานะเล็กน้อย) โอกาสของพวกเขามากมายประโยชน์ที่พวกเขาสร้างยิ่งใหญ่

“นับจากการเริ่มต้นจนถึงปัจจุบันนี้คำถามพื้นฐานยังเหลืออยู่ให้ตอบโดยทุกคนที่เข้าร่วมในการแข่งขันของชีวิตข้าพเจ้าจะหวาดหวั่นหรือข้าพเจ้าจะทำงานสำเร็จ? ได้มีพรต่างๆ แห่งความปิติยินดีและความสุขที่นี้ในชีวิตมตะและในโลกที่มาถึงรอคอยอยู่ในคำตอบ” (In Conference Report ,Apr. 1972, pp. 69-70: or *Ensign*, July 1972, p.68 para-graphs 1-5)

เอลเดอร์โธมัส เอส. มอนสัน ให้ข้อเครื่องหมายหกประการเกี่ยวกับผู้ทำงานสำเร็จดังต่อไปนี้: “เวลาเปลี่ยนไปสถานการณ์ผันแปรไปแต่เครื่องหมายที่แท้จริงเกี่ยวกับผู้ทำงานสำเร็จยังคงอยู่ของจงสังเกตมันให้ดีเพราะมันสำคัญยิ่งสำหรับความสำเร็จของเรา

“1. *เครื่องหมายแห่งการเห็นภาพ* เป็นที่กล่าวกันว่าทางเข้าประตูแห่งประวัติศาสตร์เปิดบานเล็กๆ ชีวิตผู้คนก็เช่นเดียวกันเราต้องการตัดสินใจที่เล็กน้อยอยู่เสมอผลของมันกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิตของเรา นั่นทำให้มันมีค่าควรที่เราจะมองไปเบื้องหน้าจตั้งทิศทางและอย่างน้อยที่สุดจงพร้อมส่วนหนึ่งเมื่อวาระแห่ง

การตัดสินใจมาถึงผู้ทำงานสำเร็จแท้จริงมีความสามารถที่จะมองเห็นเป้าหมายของพวกเขา

“2. *เครื่องหมายแห่งความพยายาม* การมองเห็นภาพที่ปราศจากความพยายามคือฝันกลางวันความพยายามที่ปราศจากการเห็นภาพเป็นเรื่องน่าเบื่อแต่การเห็นภาพที่มาพร้อมกับความพยายามจะได้รับรางวัล

“อีกทั้งจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะมีความพยายามครั้งที่สองเมื่อการทำหายแห่งชีวิตทำให้เราตกต่ำ

“3. *เครื่องหมายแห่งศรัทธา* นานมาแล้วผู้เขียนสุดดีได้เขียนไว้ว่า: “เขาลี้ภัยอยู่ในพระเจ้านั้นดีกว่าที่จะเชื่อใจมนุษย์เขาลี้ภัยอยู่ในพระเจ้านั้นดีกว่าที่จะเชื่อใจเจ้านาย (สดุดี 118:8-9) จงยอมรับว่าศรัทธาและความสงสัยไม่สามารถอยู่ในความคิดเดียวกันในเวลาเดียวกันเพราะความคิดหนึ่งจะขับไล่อีกความคิดหนึ่ง

“4. *เครื่องหมายแห่งคุณธรรม* “...ให้คุณธรรมประดับความนึกคิดของท่านไม่เสื่อมคลาย...”(ค.พ. 121:45) คำแนะนำนี้จากพระเจ้าจะให้พลังอันคำจุนในการแข่งขันที่เราเข้าร่วม

“5. *เครื่องหมายแห่งความกล้าหาญ* ความกล้าหาญกลายเป็นคุณธรรมที่มีชีวิตและน่าประทับใจเมื่อมันหมายถึงว่ามีใจความเต็มใจที่จะตายอย่างถูกผู้ชายแต่ความตั้งใจที่จะมีชีวิตอยู่อย่างดีงามจึงมีความกล้าหาญที่ “จะผืนถึงความผืนที่เป็นไปไม่ได้ ที่จะต่อสู้กับศัตรูที่ไม่สามารถเอาชนะ ที่จะแบกรับความเสียหายที่ไม่สามารถแบกรับได้ ที่จะไปสู่สถานที่ซึ่งผู้กล้าเกรงกลัวที่จะไป ที่จะทำสิ่งผิดที่ไม่สามารถกลับดีให้ถูกต้องที่จะรักอย่างบริสุทธิ์และมีพรหมจรรย์จากแสนไกล ที่จะพยายามเมื่อแขนของท่านได้ลั่นกำลังแล้ว ที่จะไปให้ถึงดวงดาวที่ไม่สามารถไปถึงได้ [Joe Darion, “The Impossible Dream”] และดังนั้นท่านจะกลายเป็นผู้ทำงานสำเร็จ

“6. *เครื่องหมายแห่งการสวดอ้อนวอน* เมื่อภาระแห่งชีวิตหนัก เมื่อการทดลองสอบศรัทธาของบุคคลเมื่อความเจ็บปวด ความเสียใจและความสิ้นหวังเป็นเหตุผลให้แสงแห่งความหวังกระพริบและหรือลังการติดกับพระบิดาบนสวรรค์ของเราจะให้สันติสุข”

“เครื่องหมายของผู้ทำงานสำเร็จที่แท้จริงเหล่านี้จะเป็น

ประทีปแก่เท้าของเราในการเดินทางตลอดชีวิต โดยที่เรียกให้เราดูไปเบื้องหน้าเสมอและยกเราขึ้นสูงก็คือพระองค์ผู้ร้องว่า”...จงตามเรามา (ลูกา 18:22)” (In Conference Report, Apr. 1972, pp. 71-72: or *Ensign*, July 1972, 69-70 paragraphs 35-38,41-47)

จงพิจารณาว่าคุณสมบัติทั้งหมดของผู้ทำงานสำเร็จที่แท้จริงสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตของท่านอย่างไร ท่านอาจเขียนมันไว้บันทึกของส่วนตัวท่านและแล้วตั้งเป้าหมายสำหรับแต่ละข้อไว้

สักวันหนึ่งเราไม่รู้ว่าเมื่อไรพระคริสต์จะเสด็จมาอีก พวกเราทั้งหมดควรดำรงชีวิตอย่างซื่อสัตย์และเตรียมตัวเราเองสำหรับเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ นั่น เพื่อเราจะสามารถ

กล่าวเช่นเดียวกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าจะต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ต่อแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพิพากษาอันชอบธรรมและมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้นแต่ทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยืนดีในการเสด็จมาของพระองค์” (2 ทิโมธี 4:7)

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าจะเป็นการสิ้นสุดอันน่าตื่นเต้นสำหรับงานของเขาก่อนยุคมิลเลนเนียมบรรดาผู้ทำงานหนักและรอคอยการปรากฏของพระองค์จะไม่ผิดหวัง แต่เฉพาะ *ผู้ทำงานสำเร็จ* เท่านั้นจะอยู่ที่นั่นซึ่งคือผู้ที่อดทนจนถึงที่สุด

“ดูเถิด เราจะส่งอิโลจะศาสดามาให้เจ้า”

(34)-1 บทนำ

ในเย็นวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 1823 โจเซฟ สมิธ ได้แสวงหาพระเจ้าโดยการสวดอ้อนวอนเพื่อการปลดบาปของเขา คำตอบของพระเจ้ามาในรูปของบุคคลซึ่งเป็นผู้นำสารจากสวรรค์ โมโรไน ผู้ซึ่งบอกชายหนุ่มถึงเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกในไม่ช้าหลังจากที่บอกโจเซฟเกี่ยวกับแผนจาริกคักดีลิสท์ที่ถูกฝังไว้บนเนินเขาโกโมราแล้วโมโรไนได้เริ่มการยกคำพยากรณ์จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมากล่าว โจเซฟ สมิธ บันทึกว่าโมโรไนได้ยกถ้อยคำจากมาลาคี (ดู โจเซฟ สมิธ ประวัติ 1:36-39)

แต่เมื่อเปรียบเทียบข้อความที่โมโรไนยกมากับข้อความตอนเดียวกันในพระคัมภีร์ไบเบิลแล้วก็เห็นได้ชัดว่าการเปลี่ยนแปลงมากมายสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปนี้มีมากกว่าใจความสำคัญที่ผ่านไปได้ ยกตัวอย่างเช่น โมโรไนพูดถึงสัญญาทั้งหลายที่ทำไว้กับบรรพบุรุษในขณะที่พระคัมภีร์ไบเบิลไม่มี สัญญาเหล่านี้คืออะไรและได้ทำไว้กับบรรพบุรุษคนใด? การถูกทิ้งไว้โดยไม่มีรากหรือกิ่งหมาย ความว่าอย่างไร? เหลืออยู่เลย อิโลจะจะได้เปิดเผยสิ่งใดโดยฐานะบุโรหิตทุกฤจะอะไรและให้กับใคร? เหตุใดแผ่นดินโลกจะ “สูญเสียนั่นเมื่อถึงการเสด็จมาของพระองค์” (พระเจ้า) ถ้าอิโลจะมีได้ถูกส่งมา? การมาของอิโลจะช่วยให้หัวใจของลูกหลานมาสู่บรรพบุรุษของตนอย่างไร? สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร?

ในการเรียกผู้คนยูดาห์ให้กลับใจมาลาคีได้กล่าวคำพยากรณ์อันสำคัญยิ่งสำหรับวันเวลาและยุคสมัยนี้ ในการศึกษาหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม จงพิจารณาว่ามันสำคัญหรือไม่ที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจบลงด้วยคำแถลงของมาลาคีที่ว่าอิโลจะ จะถูกส่งมาถ้าสำคัญ อะไรคือสิ่งที่สำคัญสำหรับลัทธิชนสมัยปัจจุบัน?

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นข้างล่างช่วยท่านในการอ่านและศึกษาหนังสือมาลาคี
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดเหล่านี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็นสำหรับหนังสือมาลาคี

(34-2) มาลาคี 1:1 คือมาลาคีคือใครและเขาได้มีชีวิตอยู่เมื่อไร

เหมือนกับศาสดาอีกหลายคนนอกจากสิ่งที่จะเรียนรู้ได้จากหนังสือของเขาแล้ว เราารู้เกี่ยวกับชีวิตของมาลาคีน้อยมาก มาลาคีมีชีวิตอยู่หลังศาสดาฮักกัยและเศคาริยาห์ เป็นที่เชื่อกันว่าเขาเป็นผู้ร่วมสมัยกับเนหะมีย์ อาจเป็นไปได้ว่าหนังสือนี้ถูกเขียนขึ้นประมาณสี่ร้อยปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ ลีไฮและครอบครัวของเขาได้ออกจากเยรูซาเล็มในปี 600 ก่อนคริสตศักราชเกือบสองร้อยปีก่อนสมัยของมาลาคี ดังนั้นชาวนี้ไฟไม่สามารถได้ถ้อยคำของมาลาคี เว้นแต่จะได้จากพระเจ้า เพราะแผนจาริกของเลบันมิได้มีสิ่งเหล่านี้

(34-3) มาลาคี 1:2-5 พระเจ้าทรง “ซัง” เอชาวจริงๆ หรือ

คำว่าเกลียดในภาษาฮีบรูหมายถึงรักน้อยกว่าคนอื่น มิได้หมายความว่าไม่ชอบด้วยการเป็นปฏิบัติที่ซมซิ่น (เปรียบเทียบปฐมกาล 29:31) เอชาวเป็นพี่ชายของเจาคอบผู้ซึ่งกลายเป็นอิสราเอล บิดาของเผ่าทั้งสิบสอง ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลจะรู้ว่าพระเจ้าทรงซังการทำบาป

มากกว่าคนบาป แต่เมื่อคนปฏิเสธรพระเจ้าตั้งที่เอชาวชาว
เอโดมและลูกหลานของเขา ได้กระทำมาหลายศตวรรษ
พระเจ้าจึงทรงถอนพระพรของพระองค์ เจคอบเป็นที่รัก
และเอชาวเป็นที่เกลียดชังซึ่งในความหมายนี้

พระเจ้าทรงลงทัณฑ์ผู้สืบเชื้อสายของเอชาวอย่างสิ้นเชิง
จนกระทั่งพวกเขากลายเป็นสัญลักษณ์โดยทั่วไปแห่ง
ความชั่วร้ายของมนุษยชาติสำหรับศตสดา [ดู ค.พ. 1:36;
ดู ข้อความสั้นและคำวิจารณ์เกี่ยวกับอิสยาห์ 34:1-10
ด้วย] ก่อนสมัยมาลาคิพวกเขาเป็นที่รู้จักกันในนามของ
พวกชาวเอโดม และแหล่งพำนักอาศัยของพวกเขาที่มีชื่อ
ว่าเอโดม

เจคอบเป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอลหรือผู้คนที่ได้รับ
การเลือก ในขณะที่เอชาว (เอโดม) เป็นสัญลักษณ์ของ
โลกการนี้ทำให้คำแถลงของพระเจ้ามีความหมายกว้าง
ขึ้น

(34-4) มาลาคี 1:6-14 ยุคพันธสัญญาโบราณมีความผิด ในบาปอะไร และด้วยเหตุใด?

เอโดมมีได้อยู่ในความชั่วร้ายโดยลำพัง ผู้คนแห่งยุคดาห์
โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเลวีที่อาศัยอยู่ท่ามกลางของพวกเขา
มีความแปดเปื้อนและเสื่อมทรามด้วยในฐานะบุตร
และผู้รับใช้ทางวิญญาณของพระเจ้า (ดู ข้อ 6) เครื่องบูชา
ที่พวกเขาถวายต่อพระเจ้าได้กลายเป็นของธรรมดา
และไร้ค่าตราบเท่าที่เครื่องถวายบูชาที่พวกเขาทำเพื่อประ-
ชาชนเป็นเสมือนการเสียสละและการชดใช้แห่งพระบุตร
ของพระเจ้าเป็นเจ้าเครื่องถวายบูชาอย่างเดียวที่จะยอมรับ
ได้คือเครื่องถวายบูชาที่ไร้ค่า

แต่บรรดาปุโรหิตและชาวเลวีในสมัยของมาลาคิกำลัง
เยาะเย้ยพระเจ้าเป็นเจ้าโดยการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้า
ด้วยสัตว์ที่เจ็บป่วย ตาบอด และเป็นง่อย และเรียกสิ่ง
เหล่านี้ว่ายอมรับได้ (ดู ข้อ 8) พวกเขาไม่มีความคารวะ
ในสิ่งที่พวกเขาทำลงกระทำพระเจ้าตรัสกับพวกเขาว่า
“เราไม่พอใจเจ้าและเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของ
เจ้า” (ดู ข้อ 10) พวกเขาเห็นแก่ตัวและเฝี่ยงโลก และ
ไม่มีสักคนเดียวในหมู่พวกเขาที่จะจุดไฟในเตาบนแทน
บูชานอกเสียจากว่าเขาจะได้ค่าจ้างสำหรับการนี้ พระเจ้า
ได้ถูกสบประมาท โธษะสำหรับกระทำการถวายบูชาที่แปด
เปื้อน เครื่องถวายบูชาเองก็ “เป็นมลทิน” (ดู ข้อ 12)

มาลาคีสัญญาว่าการกระทำดังนั้นจะนำมาซึ่งคำสาปแช่ง
มิใช่พร

เอลเดอร์เจมส์ อี. ทาลเมจได้อธิบายว่า “การชดใช้เป็น
ที่ชัดเจนคือการเสียสละจากการผู้อื่นด้วยความสมัคร
ใจและเป็นแรงดลใจจากความรักในส่วนของผู้ช่วย
ให้รอด มันมีผลโดยสากลต่อมนุษยชาติตราบเท่าที่
มนุษย์จะยอมรับวิถีทางแห่งการปลดปล่อยที่ได้วางไว้ใน
ที่ที่เขาถึงผู้ที่ปราศจากบาปเท่านั้นสามารถที่มีสิทธิทำ
ภารกิจดังที่กล่าวนี้ได้ แม้แต่เครื่องถวายที่วางบนแทน
บูชาของอิสราเอลสมัยโบราณที่เป็นเสมือนการเอาใจ
ชั่วคราวสำหรับการทำผิดของผู้คนภายใต้กฎของโมเสส
ก็ต้องสะอาดและปราศจากจุดต่างหรือตำหนิฉะนั้นมัน
ไม่อาจเป็นที่ยอมรับได้และการถวายมันเป็นการหมิ่น
พระเจ้า” (*Jesus The Christ*; หน้า 21 บทที่ 3 ถวาย
บูชาภายใต้กฎของโมเสส ดู เลวีนิติ 22:18-22 และเฉลย
ธรรมบัญญัติ 15:21;17:1)

(34-5) มาลาคี 2:5-7 ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตควรเป็น เช่นไร?

ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตที่ซื่อสัตย์คือผู้สักการะที่จริงใจ
เขากระทำเหมือนดังเขาอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเมื่อ
เขาทำงานของพระองค์ เขาซื่อสัตย์ในการปฏิบัติทุกอย่าง
กับผู้อื่นและวาจาของเขางามสง่าและเหมาะสมเขาเดินกับ
พระเจ้าด้วยความเชื่อมั่นและความมั่นใจเขาพอใจใน
หน้าที่ของตนในการให้พรแก่ผู้อื่นและการนำคนเหล่านั้น
ไปสู่วิถีชีวิตที่ดีกว่าเขาคือผู้ศึกษาพระคัมภีร์และมีความ
สามารถที่สอนถ้อยคำแห่งชีวิตเหล่านั้นแก่ผู้อื่น “เขาคือผู้
สื่อข่าว [ผู้สอน เครื่องมือ ผู้แทน] ของพระเจ้าจอมโยธา”
(ดู ข้อ 7)

(34-6) มาลาคี 2:8-10 พระพิโรธของพระเจ้าต่อผู้ ดำรงฐานะปุโรหิตที่ไม่ซื่อสัตย์

สัญญาต่างๆ ที่พระเจ้าทำกับมนุษย์ล้วนมีเงื่อนไข
ฐานะปุโรหิตในสมัยของมาลาคิจะขึ้นชมกับพระวิญญาณ
และพบความสำเร็จในงานของเขาได้อย่างไรนอกจาก
พวกเขาจะมีค่าควร? ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พระเจ้าทรง
เตือนเหล่าปุโรหิตและเลวีว่าผู้แทนของพระองค์คือบรร-
ดาชายซึ่งเดิมร่วมกับพระองค์โดยเป็นทางการในสันติสุข

ความยุติธรรมและหันผู้คนมากมายออกจากความผิดบาป (ดู ข้อ 6) ครั้นแล้วพระองค์ทรงแจกแจงบาปต่างๆ ของยูดาห์และฐานะปุโรหิตของมัน ยกตัวอย่างเช่นฐานะปุโรหิตได้ “ทำให้ผู้คนมากมายละเมิด” กฎโดยทำให้เกิดการตัดสินใจอันไม่ยุติธรรมและขาดศีลธรรม ดังนั้นได้นำพวกเขาสู่ความพินาศและความหายนะทางวิญญาณเมื่อเทียบกับคำสั่งสอนที่ให้ไว้แก่ชาวเลวีในเฉลยธรรมบัญญัติ 33:13-13 พฤติการณ์ดังนั้นปกครองจากมาตรฐานซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นที่เยาะหยันของผู้คน แทนที่จะเป็นที่รักดังที่พระเจ้าตั้งพระทัยไว้ มนุษย์ทั้งปวงเป็นพี่น้องกัน เป็นลูกๆ ของพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน เมื่อบุคคลหนึ่งทำผิดต่อพี่น้องของเขา เขาทำให้พระผู้เป็นเจ้าของเขาชุนเคืองด้วย

(34-7) มาลาคี 2:11-17 ยูดาห์ได้ทำผิดบาปอะไรโดยเฉพาะ?

เนื่องมาจากฐานะปุโรหิตได้ล้มเหลวในการเป็นผู้วินิจฉัยและการนำในความชอบธรรม ยูดาห์ได้ตกเข้าสู่บาปร้ายแรงอีกครั้งหนึ่ง “ยูดาห์จึงได้กระทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้นสาธารณ์และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างด้าว” (มาลาคี 2:11) ข้อความนี้ทำให้เราระลึกถึงรูปแบบที่มีใช้บ่อยครั้งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของสามี (พระเยโฮวาห์) กับภรรยา (ยูดาห์/อิสราเอล) มีข้อผูกพันอันศักดิ์สิทธิ์ดำรงอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับอิสราเอลเหมือนกับที่มีอยู่ระหว่างสามีกับภรรยาด้วย แต่ยูดาห์ได้เลือกคู่ใหม่ซึ่งคือบุตรสาวของพระต่างด้าวหมายความว่ายูดาห์สร้างพันธมิตรทางโลกหรือทางวิญญาณกับประชาชาติที่มีได้นับถือว่าพระเยโฮวาห์คือพระเจ้าแห่งสวรรค์

“อาจารย์และนักปราชญ์ (ดู ข้อ 12) คือผู้ที่สอนและทำตามคำสั่งสอนดังกล่าว (หมิ่นพระเจ้าโดยการแต่งงานกับสตรีซึ่งสักการะรูปเคารพ) เขาทั้งสองจะถูกตัดออก

บาปอย่างหนึ่งที่น่ารังของผู้นับถือพระเจ้าในสมัยโบราณคือการไม่เชื่อสัตย์ต่อคำสาบานแห่งการแต่งงาน ชายชาวฮีบรูบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายภรรยาผู้เป็นมารดาของลูกๆ ของเขา ได้แสวงหาหญิงที่สาวกว่ามาเป็นคู่รัก ฝ่ายภรรยาจะมายังพระวิหารและร้องทุกข์ต่อพระผู้เป็นเจ้าที่แท่นบูชา พระเจ้าทรงประกาศว่าฝ่ายที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อคำ

สาบานแห่งการแต่งงานนี้ชายได้ปฏิบัติอย่างทรยศ (ดู ข้อ 13-14) พระเจ้าทรงพิโรธคนเหล่านี้ เพราะพวกเขามีได้ชื่อตรงต่อภรรยา ทว่าพระองค์แสดงพระพิโรธต่อปุโรหิตด้วยซึ่งได้รู้ถึงปัญหาแต่มิได้ปฏิบัติตามความยุติธรรม พระองค์ทรงบอกให้ชายเหล่านี้สำรวจความรู้สึกล้ำลึกที่สุดในใจของเขาที่มีต่อสตรีที่เขาเคยรักในวัยเยาว์ซึ่งได้ให้กำเนิดลูกๆ ของเขา เป็นผู้ที่รักและรับใช้เขา และมีให้เขาหย่าภรรยา เพราะ “พระเจ้าทรงเกลียดชังการหย่าร้าง” (ดู ข้อ 16) พระองค์ทรงรังเกียจการกระทำดังกล่าวและผู้ที่ทำเช่นนั้น

(34 -8) มาลาคี 3:1 ใครคือทูตที่ถูกส่งมาเตรียมทางให้แก่พระเจ้าและใครคือทูตแห่งพันธสัญญา?

หนึ่งในบรรดาทูตที่ได้ถูกส่งมาเพื่อเตรียมทางสำหรับพระเจ้าในการเสด็จมาครั้งแรกคือยอห์นผู้ถวายบัพติศมา ภารกิจของยอห์นคือการปฏิบัติในทางวิญญาณและอำนาจแห่งฐานะปุโรหิตของอีไลอัส (ดู ลูกา 1:17) อีไลอัสเป็นนามของผู้มาก่อน ซึ่งคือผู้ไปล่วงหน้าหรือเตรียมทางเพื่อใครคนหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ล้ำค่ากว่าใน ความหมายนี้ฐานะปุโรหิตแห่งแอรันคือฐานะปุโรหิตแห่งอีไลอัส เนื่องจากมันเตรียมและทำให้บุคคลมีคุณสมบัติ

ยอห์นผู้ถวายบัพติศมาคืออีไลอัส

เพียงพอสำหรับพรที่ยิ่งใหญ่กว่า โจเซฟ สมิท ได้อธิบายว่า “วิญญาณของอีไลัสคือการเตรียมทางไว้สำหรับการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้า ซึ่งเป็นฐานะบรูहितของอีไลัสหรือฐานะบรูहितแห่งแอรันได้รับการแต่งตั้ง และเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าของทรงส่งชายคนหนึ่งมาสู่โลกนี้เพื่อเตรียมงานที่สำคัญว่า โดยถือกุญแจและอำนาจของอีไลัสสมันถูกเรียกว่าคำสอนของอีไลัส แม้นับจากสมัยเริ่มต้นของโลก” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, หน้า 335-36 ส่วนที่ 5 หัวข้อย่อยที่ 80, ย่อหน้าที่ 1)

โจเซฟ สมิทก็เป็นอีไลัสด้วย ในฐานะที่เขาคือผู้มาก่อนคนหนึ่งผู้ที่เตรียมทาง ผู้วางพื้นฐานสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองโดยผ่านการฟื้นฟูพระกิตติคุณ

ในยามที่ยุ่งแห่งกาลเวลา ยอห์นได้เตรียมทางไว้ด้วยตัวของเขาเอง เพื่อเป็นทูตแห่งพันธสัญญาที่จะมาและนำพรที่ยิ่งใหญ่กว่ามาให้ (ดู มัทธิว 3:1-3, 11-12) พระองค์ทรงพลาญภาพกว่ายอห์นและตามเขามาที่บัพติศมาด้วยไฟและพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระเยซูคริสต์พระบุตรแห่งพระเจ้าพระองค์ถูกเรียกว่าทูตแห่งพันธสัญญาเนื่องจากพระองค์ทรงเปิดเผยพระกิตติคุณแห่งความรอดมาสู่มนุษยเอลเดอร์บรูซ อาร์. แมคคองก็อธิบายว่า: “พระเจ้าของเราทรงเป็นทูตแห่งพันธสัญญา (มาลาตี 3:1) พระองค์เสด็จมาในพระนามพระบิดาของพระองค์ (ยอห์น 5:43) เพื่อแสดงพระคำของพระบิดา (ยอห์น 7:16-17) เพื่อให้พันธสัญญาแห่งพระบิดาสำเร็จว่าพระเจ้าผู้ไถ่และผู้ช่วยให้รอดจะถูกลงมาเพื่อมนุษย (โมเสส 4:1-3; อับราฮัม 3:27-28) อีกทั้งโดยผ่านการปฏิบัติศาสนากิจของพระองค์เงื่อนไขของพันธสัญญาแห่งความรอดอันเป็นนิจจึงเกิดผลข่าวสารที่พระองค์สั่งสอนก็คือความรอดที่มาโดยผ่านพันธสัญญาแห่งพระกิตติคุณ” (*Mormon Doctrine*, หน้า 488)

เมื่อพระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเป็นครั้งที่สองจะทรงปรากฏพระองค์มากกว่าหนึ่งครั้งก่อนที่จะเสด็จมาในเมฆแห่งสรวงสวรรค์เพื่อที่เนื้อหนังทั้งปวงจะแลเห็นพระองค์ด้วยกันทั้งสิ้น (ค.พ. 88:93;101:23) อย่างน้อยที่สุดการปรากฏพระองค์ครั้งหนึ่งจะเป็นการเสด็จเยือนต่อพระวิหารของพระองค์ที่จะสร้างขึ้นในแจ็กสันเคาตี รัฐมิสซูรีอย่างกระทันหันเอลเดอร์แมคคองก็แถลงว่า:

“มาลาตีได้บันทึกถึงสัญญาที่กล่าวถึงเหตุการณ์ในยุคสุดท้ายที่ “พระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน” (มาลาตี 3:1) แน่นนอนว่าพระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ทรงจำกัดจำนวนครั้งที่พระองค์จะปรากฏพระองค์และเสด็จกลับสู่แผ่นดินโลกอันจำเป็นต้องทำให้พระคัมภีร์สำเร็จเพื่อทำให้งานยิ่งใหญ่ในยุคสุดท้ายของพระองค์สมบูรณ์

“การที่พระองค์เสด็จมาพระวิหารของพระองค์อย่างกระทันหันในยุคสุดท้ายมิได้เกี่ยวข้องกับการปรากฏของพระองค์ในวันอันยิ่งใหญ่และน่าหวาดหวั่น เพราะการเสด็จมานั้นจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงวางพระบาทบนภูเขามะกอกในท่ามกลางมหาสงครามครั้งสุดท้าย การปรากฏพระองค์ในพระวิหารได้เป็นจริงอย่างน้อยที่สุดก็ส่วนหนึ่งเมื่อทรงเสด็จกลับสู่พระวิหารเคิร์ทแลนด์ในวันที่ 3 เมษายน ค.ศ. 1836 และมันเป็นได้ว่าพระองค์จะทรงเสด็จกลับคืนมาอีกโดยฉับพลันสู่พระวิหารแห่งอื่นๆ ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะสร้างขึ้นในแจ็กสันเคาตี รัฐมิสซูรี

“ในการเชื่อมโยงนี้ มันคุ้มค่าควรที่จะสังเกตว่าที่ไหนและเมื่อไรก็ตามที่พระเจ้าจะทรงปรากฏ พระองค์จะเสด็จมาโดยกะทันหันซึ่งคือ ‘มาโดยเร็วในโมงที่เจ้าหาคิดไม่’ (ค.พ. 51:20) คำเตือนของพระองค์บ่อยครั้งที่ว่า ‘ดูเถิดเราจะมาโดยเร็ว’ (ค.พ. 35:27) หมายความว่าเมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึงพระองค์จะเสด็จมาด้วยความรวดเร็วและฉับพลันซึ่งจะไม่ปล่อยเวลาไว้อีกเลยสำหรับการเตรียมเพื่อวันยิ่งใหญ่” (*Mormon Doctrine*, หน้า 693-94)

(34-9) มาลาตี 3:2 “ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา?”

การเสด็จกลับสู่แผ่นดินโลกของพระเจ้าในรัศมีภาพจะเป็นวันอันยิ่งใหญ่และน่าหวาดหวั่น ยิ่งใหญ่สำหรับผู้ชั่วร้าย ดังที่ยอห์นผู้ถวายบัพติศมาได้บอกแก่ชาวยิวว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะทรงรวบรวมชาวสาเล (ผู้ชอบธรรม) และต่อข้าว (คนชั่วร้าย) พระองค์จะเผาด้วย “ไฟที่ไม่รู้ดับ” (มัทธิว 3:12) คนกลุ่มเดียวที่จะรอดชีวิตคือบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาต่อพระเจ้าหรือผู้ที่มีคำกรวยอย่างน้อยที่สุดสำหรับรัศมีภาพแห่งสุขาวดีหรือชั้นกลาง ความชั่วร้ายทั้งสิ้นจะถูกทำลายจากแผ่นดินโลก

ประธานโจเซฟ ฟีลดิ้ง สมิธได้กล่าวว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์ทรงอยู่ในเมฆแห่งสวรรค์ และมันจะเป็นวันที่การแก้แค้นต่อผู้ที่ชดกับพระเจ้า ที่บรรดาผู้ไฝ่ความชั่วร้ายและมีผิดในการละเมิดและเป็นกบฏต่อกฎของพระเจ้าจะพินาศตลอดเวลาระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจแห่งพระคริสต์ความชั่วร้ายได้เป็นใหญ่ และดูเหมือนจะมีชัย แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาในเมฆแห่งรัศมีภาพดั่งที่มลาคีประกาศข่าวสารนี้ไว้ต่อโลก และที่โมโรไนกล่าวว่กำลังใกล้เข้ามา ครั้นแล้วพระคริสต์จะทรงปรากฏในฐานะผู้ชดเกลาและผู้ชำระมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง และทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินโลกนี้ให้บริสุทธิ์ เนื่องจากแผ่นดินโลกเองนั้นจะต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงและรับรัศมีภาพแห่งสุชาวดีอันบริบูรณ์แห่งมัน” (Doctrine of Salvation, 3:11 บทที่ 1, หัวข้อย่อยที่ 16, ย่อหน้าที่ 2)

(34-10) มาลาคี 3:3-6 อะไรคือเครื่องถวายบูชาแห่งความชอบธรรมที่บุตรแห่งเลวีจะถวาย?

เป็นที่แจ้งชัดว่ามีมากกว่าหนึ่งความหมายอย่างสำหรับ “การถวายเครื่องบูชาในความชอบธรรม” ซึ่งบุตรแห่งเลวีจะถวายในการเสด็จมาหรือใกล้การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า เกี่ยวกับเครื่องถวายบูชาที่เป็นสัตว์ โจเซฟ สมิธได้กล่าวว่า:

“คนทั่วไปคิดว่าการถวายเครื่องบูชาได้จบสิ้นไปแล้ว ซึ่งคือเมื่อการถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าด้วยพระเยซู-คริสต์ซึ่งเป็นการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่ และว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการถวายเครื่องบูชาอีกในอนาคต แต่แน่นอนว่าบรรดาผู้ยืนยันถึงเรื่องนี้ได้คุ้นเคยกับหน้าที่ สิทธิพิเศษและสิทธิอำนาจแห่งฐานะปุโรหิตหรือศาสดา

“การถวายเครื่องบูชามีส่วนเกี่ยวข้องและเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ของฐานะปุโรหิตเสมอมา มันเกิดขึ้นพร้อมกับฐานะปุโรหิต และจะดำเนินต่อไปจนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์จากชั่วคนหนึ่งสู่อีกชั่วคนหนึ่ง บ่อยครั้งเราได้กล่าวถึงการถวายเครื่องบูชาโดยผู้รับใช้ของผู้สูงสุดในสมัยโบราณก่อนกฎของโมเสส ซึ่งพิธีการเหล่านี้จะดำเนินต่อไปเมื่อฐานะปุโรหิตได้รับการฟื้นฟูพร้อมด้วยสิทธิอำนาจ พลังและพรต่างๆ ทั้งสิ้นของมัน

“เครื่องถวายบูชาเหล่านี้รวมทั้งพิธีการต่างๆ ของฐานะปุโรหิตจะได้รับการฟื้นฟูอย่างบริบูรณ์และมีมาพร้อมกับพลัง การแผ่กระจาย และพรทั้งสิ้นของมันเมื่อพระวิหารของพระเจ้าถูกสร้างขึ้นและบุตรแห่งเลวีถูกชำระให้บริสุทธิ์ การนี้จะกระทำและดำรงอยู่ตลอดไปเมื่อพลังอำนาจของฐานะปุโรหิตแห่งเมลคิเซเด็ดได้ถูกแสดงให้ประจักษ์อย่างเพียงพอ ถ้ามิใช่เช่นนี้การฟื้นคืนสภาพของสิ่งทั้งปวงที่ศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์กล่าวถึงในอดีตจะหายไปได้อย่างไร จะต้องไม่เป็นที่เข้าใจกันว่ากฎของโมเสสจะถูกสถาปนาขึ้นใหม่อีกพร้อมด้วยพิธีกรรมและงานฉลองหลากหลายของมัน เรื่องนี้ได้เคยถูกกล่าวถึงไว้โดยศาสดา ทว่าสิ่งเหล่านี้ที่ได้ดำรงอยู่ก่อนวันเวลาของโมเสสเช่นการถวายเครื่องบูชาจะดำเนินต่อไป” (Teachings, หน้า 172-73 ภาค 4, หัวข้อย่อย 35, หัวข้อย่อย 37, ย่อหน้าที่ 1.)

(34-11) มาลาคี 3:7-9 เมื่อมนุษย์ปล้นพระผู้เป็นเจ้าของหรือ?

ในที่นี้พระเจ้าทรงมีคำถามและคำตอบกับยูดาห์โดยผ่านมาลาคี พระองค์ตรัสว่าพวกเขาได้ถามจากพิธีการต่างๆ ของพระองค์และทรงขอร้องให้พวกเขาทบทวนมา พวกเขาถาม “เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด” (ข้อ 7) พระองค์ตรัสว่าพวกเขา “ได้อ้อพระองค์แม่พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาถามอีกว่า “เราอ้อพระเจ้าหรือ”? พระองค์ตอบว่า “ก็อ้อในเรื่องทศกัณฑ์และเครื่องบูชานะซี” (ข้อ 8) แล้วพระองค์ตรัสว่าพวกเขา “ถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง” (ข้อ 9) เอลเดอร์เลอแกร์นที่ ริชาร์ดกล่าวว่า:

“เพิ่มเติมจากการให้ตัวเองและการรับใช้ของเราพระเจ้าทรงขอให้เราถวายรายได้และสิ่งของของเรา เรามีผู้คนในศาสนาจักรที่ให้เวลาของเขา พวกเขาจะไปในที่พวกเขาถูกขอให้สั่งสอน พวกเขาจะปฏิบัติหน้าที่สาธารณะ แต่เป็นการยากที่จะทำหน้าที่เล็กน้อยซึ่งเขาและพระผู้เป็นเจ้าของเขาเท่านั้นที่จะเห็นโดยลับพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายประธานด้วย และดังนั้นเราถูกขอให้บริจาคเงินส่วนสิบและเครื่องถวายบูชามิใช่เพียงเพราะว่าศาสนาจักรต้องการเงินที่จะสร้างตัวเองเนื่องจากก่อนที่จะมีการจัดตั้งองค์การของศาสนาจักรขึ้นพระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงมอบหลักธรรมแห่งการเสียสละเพื่อทดสอบผู้รับใช้และลูกๆ ของพระ-

รุ่งเรือง และคนทำชั่วได้รับการยกย่อง และพวกเขาตำหนิพระเจ้าที่ทรงยอมให้มีสิ่งเหล่านี้อยู่ ฉะนั้นคำวิจารณ์ของพวกเขาเป็นการใส่ร้ายพระเจ้า ประธานสเปนเซอร์ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้เล่าเรื่องจริงเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้:

เมื่อไม่นานมานี้พี่น้องหญิงคนหนึ่งได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “บราเดอร์คิมบอลล์คะ ทำไมดูเหมือนว่าคนที่ทำน้อยที่สุดในการสร้างอาณาจักรจะมีมากที่สุด? เราใช้รถฟอร์ดเพื่อนบ้านของเราใช้รถคาดิลแล็ค เรายังรักษาวันสะบาโตและเข้าร่วมการประชุม พวกเขาออกไปเพื่อเล่นกอล์ฟล่าสัตว์ตกปลาและเล่นสนุก เราละจากสิ่งต้องห้ามแต่พวกเขา กินดื่ม สนุกสนานและไม่ต้องอดกลั้นอะไรเลย เราจ่ายเงินส่วนสิบและการบริจาคอื่นๆ ให้ศาสนาจักร พวกเขามีรายได้ก้อนใหญ่ทั้งหมดที่จะสร้างความหรูหราฟุ่มเฟือยให้ตัวเอง เราต้องติดอยู่กับบ้านหลังเล็ก ๆ ที่มีครอบครัวใหญ่ซึ่งมีลูกเล็กๆ หลายคนที่ป่วยบ่อยๆ พวกเขาอิสเรื่ออย่างเต็มที่ในชีวิตสังคมทั้งไปกินข้าวและเดินร่ำ เราสวมผ้าฝ้ายผ้าขนแกะและใส่เสื้อโค้ทตัวเดียวในสามฤดู แต่พวกเขาสวมผ้าแพรและอาภรณ์ราคาแพงและเธอสวมเสื้อขนมิง รายได้น้อยนิดของเราดีเสมอ และดูเหมือนไม่เคยพอสำหรับสิ่งจำเป็น ขณะที่ความมั่งมีของพวกเขาช่วยให้พวกเขาฟุ่มเฟือยได้ทุกอย่าง แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้พรแก่ผู้ซื่อสัตย์สำหรับดิฉันมันดูเหมือนว่าไม่มีประโยชน์ที่จะดำรงชีวิตตามพระกิตติคุณพวกที่ยิ่งและพวกทำลายพันธสัญญาคือพวกที่รุ่งเรือง “ข้าพเจ้ากล่าวกับเธอว่าคำถามของคุณมีมาแต่โบราณ ทั้งโยบและเยเรมีย์ก็เคยบ่นอย่างเดียวกันนี้แหละ และข้าพเจ้าได้ยกคำตอบที่พระเจ้าประทานผ่านมาลาคีให้แก่เธอ (มาลาคี 4:1-2)

ครั้นแล้วข้าพเจ้าได้กล่าวกับพี่น้องหญิงผู้ท้อแท้ที่ว่าแต่รางวัลบางอย่างคุณไม่ต้องจำเป็นรอถึงวันแห่งการพิพากษา คุณมีพรอยู่มากมายในทุกวันนี้คุณมีครอบครัวที่มีลูกๆ ที่น่ารักและชอบธรรมนับวันเป็นรางวัลล้ำค่าสำหรับการเสียสละเหล่านี้พรต่างๆ ที่คุณชื่นชมอยู่นี้ไม่สามารถหาซื้อได้ด้วยความรู้ยวทั้งหมดของเพื่อนบ้านคุณ” (Faith Precedes The Miracles, หน้า 221-22)

34-14) มาลาคี 3:16-18 “หนังสือแห่งความทรงจำ” คืออะไร?

บรรดาผู้ที่อุทิศตนแก่พระเจ้าจะได้สิทธิพิเศษที่นามของพวกเขาจะได้รับการบันทึกในหนังสือแห่งชีวิต “หนังสือแห่งความทรงจำ (ข้อ 6) อันศักดิ์สิทธิ์นี้ถูกเก็บรักษาไว้บนสวรรค์ มันบรรจุนามของบุตรชายบุตรสาวที่ซื่อสัตย์ของพระบิดาบนสวรรค์หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือบรรดาผู้ที่เป็นแก้วมณีมีค่าแห่งพระองค์ (ดู ค.พ. 128:6-7 เพลงสดุดี 69:28 วิวรรณ์ 3:5; 21:27) พวกเขาคือผู้ที่จะรับมรดกแห่งชีวิตนิรันดร์ เพราะหนังสือเล่มนี้บรรจุนามของผู้ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ “ถูกบันทึกไว้ในสมุดชื่อของผู้ถูกชำระให้บริสุทธิ์ แม้คนของโลกชั้นสูง” (ค.พ.88:2) บรรดาผู้ที่มีนามของพวกเขาถูกเขียนไว้ที่นั่นและภายหลังได้กลับสู่วิถีบาปนามของเขาจะถูกลบจากหนังสือ (ดู วิวรรณ์ 13:8;17:8; 22:19)

หนังสือแห่งชีวิตคือหนังสือแห่งความทรงจำของพระเจ้าซึ่งไม่เหมือนกับที่สานุศิษย์แต่ละคนของพระเจ้าได้ถูกบัญชาให้เขียนไว้ เอ็ลเดอร์แมคคองก็อธิบายไว้ว่า:

“แอดัมได้เก็บเรื่องราวเกี่ยวกับผู้สืบเชื้อสายที่ซื่อสัตย์ของเขาในที่ซึ่งเขาได้บันทึกถึงศรัทธาและงานของพวกเขา ความชอบธรรมและการอุทิศตนของพวกเขา การเปิดเผยและภาพนิมิตของพวกเขาและการยึดมั่นกับแผนแห่งความรอดของพวกเขา” เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการให้เกียรติบรรพบุรุษผู้มีคุณค่าของเราและการรับฟังความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกเปิดเผยไว้แก่พวกเขา แอดัมได้เรียกบันทึกของเขาว่า หนังสือแห่งความทรงจำ มันได้ถูกเตรียมขึ้นตามแบบที่ประทานของมือแห่งพระเจ้า เป็นเจ้า (โมเสส 6:4-6,46)

“บันทึกที่คล้ายคลึงกันนั้นได้ถูกเก็บรักษาไว้โดยสิทธิชนของทุกยุคสมัย (มาลาคี 3:16-17;3 นีไฟ 24:15-16) พระคัมภีร์ในปัจจุบันมากมายของเราตกมาถึงเราเนื่องจากมันได้รับการเขียนไว้แต่แรกโดยบรรดาศาสดาซึ่งทำตามแบบของแอดัมในการเก็บรักษา หนังสือแห่งความทรงจำศาสนาจักรเก็บรักษาบันทึกที่คล้ายคลึงกันนั้นในทุกวันนี้ (ดู ค.พ. 85) และกระตุ้นให้สมาชิกเก็บรักษาหนังสือแห่งความทรงจำส่วนบุคคลและของครอบครัว” (Mormon Doctrine, page 100)

(34-15) มาลาคี 4:1 “คนที่อวดดีทั้งสิ้น และคนที่ประกอบกรรกรรมทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว”

มาลาคีแถลงว่า “วันนั้นจะมาถึง” เมื่อจะมีความพิพากษาอันใหญ่หลวงสำหรับคนชั่วร้าย (ข้อ 1) เอลเดอร์ริชโอดอร์ เอ็ม.เบอร์ตันกล่าวว่า:

“เมื่อมาลาคีพยากรณ์ถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เขากล่าวถึง ‘คนอวดดีและคนที่ประกอบกรอธรรมทั้งหมด’ เขาได้กล่าวถึงใครบ้าง? พวกแรกคือบรรดาผู้ที่ได้ละทิ้งพระคริสต์เนื่องจากความหยิ่งในหัวใจของพวกเขา และพวกที่สองถึงบรรดาผู้ที่ยอมรับพระเยซู แต่ไม่กล้าหาญในการรักษาบัญญัติของพระองค์

“มาลาคีกกล่าวต่อไปอีกว่าพวกเขาจะเผาไหม้เหมือนตอข้าว นี่หมายถึงว่าพวกเขาจะถูกทำลายโดยใคร มาลาคีอธิบายว่า ‘เขาผู้ซึ่งจะมาจะเผาผลาญพวกเขา พระเจ้าจอมโยธาตรัส’ (ในรายงานการประชุม ตุลาคม 1967 หน้า 81)

ทุกสิ่งที่น่าเบื่อได้และไม่บริสุทธิ์รวมถึงมนุษย์และสัตว์ต่างๆ ปลาและสัตว์ปีกจะถูกชำระจากแผ่นดินโลกนี้ (ดู ค.พ. 64:24;101:24-25)

(34-16) มาลาคี 4:1 “มันจะไม่มีรากและกิ่งเหลืออยู่เลย”

แต่ละคนมาจากต้นไม้ครอบครว “ราก” ของคนก็คือบรรพบุรุษที่เขาสืบเชื้อสายมาและ “กิ่งก้าน” ของเขาก็คือผู้ที่สืบเชื้อสายต่อไปจากเขา การที่จะถูกตัดออกโดยไม่มีทั้งรากและกิ่งเหลืออยู่เลยคือการถูกตัดขาดจากทั้งบรรพบุรุษและลูกหลานตลอดชั่วนิรันดร์นี้เป็นสภาพการณ์อันเที่ยงตรงอย่างยิ่งที่เกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่มิได้รับการปฏิบัติโดยอำนาจแห่งการฝึกและให้พรของฐานะปุโรหิตแห่งเมลลิสเซเด็คหรือบรรดาผู้ที่ได้ปฏิบัติพิธีการเหล่านี้ แต่ล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีค่าควรแก่พรของพวกเขา เพื่อที่จะป้องกันวิบัติร้ายแรงนี้อีโลจะได้อุปถัมภ์แผ่นดินโลกในยุคสุดท้ายนี้พร้อมพลังอำนาจแห่งการฝึก (ดู ค.พ. 110:13-16)

(34-17) มาลาคี 4:5-6 อีโลจะได้เริ่มงานยิ่งใหญ่อะไรไว้?

แผ่นดินโลกนี้มีจุดหมาย จุดประสงค์ของมันคือเป็นสถานที่ให้มนุษย์กระทำแผนแห่งความรอดของตนต่อพระพักตร์พระเจ้า ส่วนของความรอดนั้นขึ้นอยู่กับพิธี-

การต่างๆ ที่ต้องมีและจำเป็นต่อพวกเขาในความชอบธรรม ซึ่งจะผนึกพวกเขาไว้กับพระผู้เป็นเจ้า และต่อกันและกันตราบช่วงเวลาและนิรันดร์ แต่พิธีการเหล่านี้มิได้มีไว้เพียงเพื่อผู้มีชีวิตอยู่เท่านั้น มิฉะนั้นหลายพันคนจะถูปฏิเสธนี้ จากพรนี้เพียงเพราะว่าฐานะปุโรหิตอันจำเป็นมิได้มีอยู่ในโลกเมื่อพวกเขามีชีวิตอยู่

โมโรไนบอกโจเซฟ สมิท อีโลจะมา โมโรไนได้กล่าวถึง “สัญญาที่ถูกทำไว้กับบรรพบุรุษ” (โจเซฟ สมิท-ประวัติ: 39) ในมายโบราณ โมโรไนกล่าวว่าสัญญานั้นจะช่วยหันจิตใจของลูกหลานไปหาบรรพบุรุษของตน ประธานโจเซฟ ฟิลดิง สมิท เขียนไว้ว่า: “อะไรคือสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษที่จะกลายเป็นจริงในวันสุดท้ายโดยการหันใจของลูกหลานไปสู่บรรพบุรุษ มันคือสัญญาที่พระเจ้าทำต่อประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกผ่านเอ็นโนค อิชยาห์และเหล่าศาสดาว่าเวลาจะมาถึงเมื่อคนตายจะได้รับการไถ่ และการหันใจของลูกหลานจะสำเร็จด้วยการปฏิบัติพิธีการในพระวิหารและในการเตรียมงานการสืบเชื้อสายประวัติของพวกเขา” (Doctrine of Salvation, 2:154 บทที่ 9, ย่อหน้าที่ 1.)

อีโลจะได้มาหาโจเซฟ สมิทและโอลิเวอร์ คาวเดอรีเพื่อทำให้สัญญาของพระเจ้าที่มาลาคีได้บันทึกไว้กลายเป็นจริง การมาเยือนของเขาเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 3 เมษายน ค.ศ. 1836 ในพระวิหารเคิร์ทแลนด์กุญแจฐานะปุโรหิตที่อีโล-

“ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะ” (มาลาคี 4:5)

จะนำมาคืออำนาจแห่งการฝึกของฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเด็ค ซึ่งคือเครื่องมือที่ทำให้สิ่งที่ถูกฝึกบนแผ่นดินโลกถูกผูกมัดและผนึกบนสวรรค์ด้วย (ดู ค.พ. 110: 13-16)

โจเซฟ สมิธได้วิจารณ์ถึงความหมายของการหันใจของมนุษย์ว่าคำว่า *หัน* ในที่นี้ควรแปลว่าผูกหรือผนึก แต่อะไรคือเป้าหมายของภารกิจสำคัญนี้เล่า? หรือมันจะสำเร็จได้อย่างไร? กฎมณเฑาะว์จะต้องถูกส่งมอบวิญญูญาณของอีโลจะจะต้องมาถึง พระกิตติคุณต้องได้รับการสถาปนา สิทธิชนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าถูกรวบรวมไซอันได้รับการสร้าง และสิทธิชนมาสู่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบนภูเขไซอัน” (Teachings, หน้า 330 ภาค 6, หัวข้อที่ 68 ย่อหน้าที่ 3.)

เอลเดอร์ริชาร์ด เอ็ม. เบอร์ตันกล่าวว่า: “การหันใจสู่สัมพันธภาพแห่งครอบครัวนี้หมายถึงการสถาปนาและการผนึกสายพันธแห่งพิตุภายในวงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร และการนำมรดกของครอบครัวเข้าไปในชีวิตประจำวันของเรา นั่นคือว่าแม้เราจะสร้างพระวิหารแต่ถ้าเราไม่ได้รับรักษาพันธสัญญาที่กระทำไว้ในนั้น เราจะถูกปฏิเสธ” (รายงานการประชุม ตุลาคม 1967 หน้า 81)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(34-18) ข่าวสารของมาลาคี

บัดนี้เราได้ยุติการศึกษาข่าวสารของมาลาคีและพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแล้วสำหรับคนส่วนใหญ่แล้วจะนึกถึงคำว่า *ส่วนสิบ* และ *การสืบลำดับเชื้อสาย* เมื่อกล่าวถึงหนังสือมาลาคี หัวข้อเหล่านี้ได้ถูกพิจารณาอย่างกว้างขวาง เราสามารถเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ได้อย่างมากจากมาลาคีแต่ท่านได้เรียนรู้สิ่งอื่นใดจากศาสดาผู้นี้หรือเปล่า? ตามที่มาลาคีบอกไว้ ผู้ดำรงฐานะ

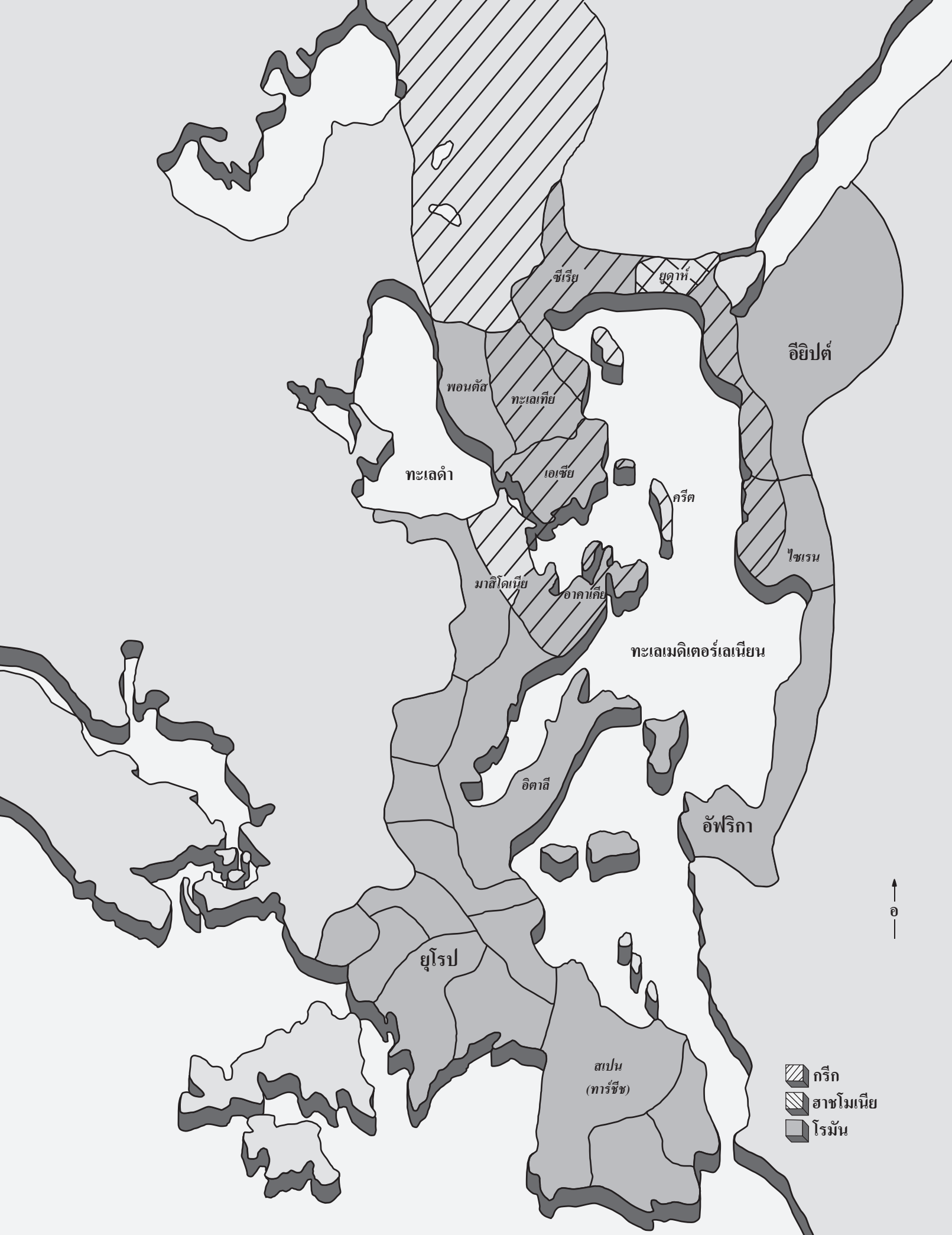
ปุโรหิตควรเป็นเช่นไร? จงแจกแจงสิ่งต่างๆ ที่เขาได้สอนในบทที่ 2 เกี่ยวกับแบบฉบับของผู้ดำรงฐานะปุโรหิต

พระเจ้าเคยประกาศหรือไม่ว่าเราถูกคาดหวังมากกว่าความรับผิดชอบทางการเงินจ่ายส่วนสิบ? อะไรคือเงินบริจาคเพื่องบประมาณ ทุนก่อสร้าง ทุนเพื่อผู้สอนศาสนา ทุนพระวิหารและการบริจาคเพื่อการอดอาหาร ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ได้กล่าวว่า:

“บางครั้งเราตระหนี่เกินไปสักหน่อย และคิดว่าเราทานไขไบเดียวเป็นอาหารเช้ามันคิดเป็นเงินเท่านั้นเท่านั้น แล้วเราก็ให้จำนวนนั้นแก่พระเจ้า “ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเรามุ่งมีดั่งที่พวกเรามากมายเป็นอยู่เราควรเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อย่างยิ่ง

“ข้าพเจ้าคิดว่าเราควร...ให้มากกว่าที่เราประหยัดได้จากการอดอาหารสองมื้อมากกว่าสิบอาจให้เท่าถ้าเราอยู่ในฐานะที่จะทำได้” (ในรายงานการประชุม ตุลาคม 1974 หน้า 184)

“นานมาแล้วที่เงินบริจาคอดอาหารทำให้มีหนทางซึ่งความจำเป็นของผู้ยากไร้ของพระเจ้าได้รับการตอบสนอง มันได้เคยเป็นมาแล้วมันเป็นความปรารถนาและเป้าหมายของศาสนจักรที่จะได้เงินทุนอันจำเป็นเพื่อสนองความต้องการทางการเงินสำหรับโครงการสวัสดิการจากเงินบริจาคจากการอดอาหาร และเพื่อให้ได้สิ่งของจำเป็นต่างๆ จากโครงการผลิตผลเพื่อสวัสดิการ ถ้าเราบริจาคเงินเพื่อการอดอาหารอย่างใจบุญ เราจะเพิ่มพูนความร่ำรวยของเราเองทั้งทางวิญญูญาณและทางโลก” (ในรายงานการประชุม ตุลาคม 1977 หน้า 126, Welfare Services, the Gospel in Action” ข่าวสารนานาชาติ กุมภาพันธ์ 1978;) ท่านจะอย่างไรกับการอดอาหารและเงินบริจาคเพื่อการอดอาหารท่านจะสามารถให้มากขึ้นได้หรือไม่?

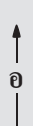

ซีเรีย
ยูด้า
อิิปต์
พอนตัส
ทะเลเทีย
เอเชีย
ทะเลดำ
คริสต
ไซเรน
มาลิดอนเนีย
อาคาเดีย

ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

อิตาลี
ยุโรป
สเปน (ทาร์ซัส)
แอฟริกา

- กรีก
- ฮาซโมเนีย
- โรมัน

ระหว่างพันธสัญญาทั้งสอง

(K-1) การสิ้นสุดเสียงเรียกอิสราเอลของศาสดา

เป็นเวลานานที่อิสราเอลได้ปฏิเสธ หลู่เกียรติ ข่มเหง ต่อสู้และกระด้างกระเดื่องต่อศาสดา บัดนี้ในที่สุดเหล่าศาสดาได้สิ้นชีวิตลง มาลาคีคือศาสดาที่แท้จริงคนสุดท้ายที่ได้ปฏิบัติศาสนากิจต่ออิสราเอลเมื่อเขาตายลง ยุคแห่งศาสดาได้วसानไปพร้อมกัน ความตายด้วยที่เป็นความหวังของอิสราเอล พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปรารภรณานำให้ประชาชาตินี้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นสมบัติอันพิเศษของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสัญญาที่จะท่วมเท ความร่ำรวย รัศมีภาพ และพลังอำนาจของพระองค์แก่มัน “เราจะอำนวยการอย่างมากมายแก่เสปียงของเมืองนี้เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง เราจะเอาความรอดท่วมบรูโรหิตของเมืองนั้นและธรรมมิกชนของเมืองนั้นจะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน” (เพลงสดุดี 132:15-16) ไม่เพียงเท่านั้น แต่พระองค์ทรงปรารภรณานำให้มันบริสุทธิ์เพียงพอที่พระองค์จะทรงสามารถทำนครแห่งนี้ให้เป็นสถานแห่งที่พำนักของพระองค์ได้ แท้จริงแล้วมันจะกลายเป็นไซอันที่ซึ่งพระเจ้าทรงประกาศว่าจะเป็นที่สถิตของพระองค์ตลอดกาลนาน (ดู เพลงสดุดี 132:13-14) โดยการปฏิเสธเหล่าศาสดาอิสราเอลได้สูญเสียสัญญาและศักยภาพที่จะกลายเป็นเหมือนผู้คนของอีน็อค

บัดนี้เวลาแห่งความมืดได้มาเยือนเมื่อปราศจากเสียงที่จะประกาศ “พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้” เราอาจคิดว่าความตายของศาสดาคงทำให้ผู้คนที่ไม่ยอมรับศาสดาร่ำเรงและเป็นสุขแต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับเป็นตรงกันข้ามผู้คนโคศเครั้ในการสูญเสียของพวกเขา พวกเขาได้เริ่มที่จะรวบรวม สงวนและคัดลอกคำของศาสดาบุรุษของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นใหม่ เราอาจสงสัยว่าทำไมจึงมีปฏิกริยาอันไม่คาดหมายนี้แต่เราควรจำไว้ว่าศาสดาที่สิ้นชีวิตแล้ว ก็เหมือนกับพระเจ้าปลอม คือไม่มีอำนาจที่กล่าว “อย่า” ศาสดาทำได้เพียงเรียกผู้คนในยุคให้ผ่านไปแล้วให้กลับใจหรือให้เหตุผลของความตายทางวิญญาณ ศาสดาที่มีชีวิตอยู่ทำให้หาเหตุผลมาแก้ตัวเช่นนี้ เพราะเขาสามารถ กล่าวได้ว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว” พระคำของพระผู้เป็น

เจ้าผ่านศาสดาที่ตายแล้วเปิดช่องให้ทำเล่นได้แปลความ ขยายความและตั้งรังจอนแทบจำไม่ได้ ด้วยวิธีนี้เองบรรดาผู้ที่ได้ละทิ้งศาสดาที่มีชีวิตอยู่ได้ทำให้พระคำสิ้นความหมายและไร้พิษสง ในลักษณะนี้มันได้สร้างความรู้สึกจอมปลอมแห่งความใจพระและความมั่นคงแก่ผู้คนที่ถลำผิด ซามูเอลชาวเลมันเข้าใจถึงธรรมชาติของมนุษย์ (ดู ฮีลามัน 13:25-27)

ปีเหล่านี้เองที่บรรดาฐานะปุโรหิตดูเหมือนสิ้นพลังอำนาจด้วย แท้จริงแล้วผู้คนมากมายได้ถูกเรียกแต่ไม่กี่คนได้รับการเลือกเนื่องจากพวกเขาใส่ใจในสิ่งทางโลก (ดู ค.พ. 121:34-35) การสักการะในพระวิหารหย่อนลงจนเป็นเสมือนพิธีกรรมอย่างหนึ่งเท่านั้นล้มหายใจทางวิญญาณของอิสราเอลแทบจะหยุดลง อย่างไรก็ตามยังมีชีวิตบางส่วนที่เหลืออยู่ เชื้อสายแห่งเลวีบางส่วนยังให้เกียรติฐานะปุโรหิตแห่งอิสราเอลต่อไป นำเพื่อชีวิตทางวิญญาณได้ไหลรินผ่านธารแห่งคุณธรรมนี้ซึ่งช่วยให้อ่างน้ำที่อิสราเอลได้ทำให้แตกเองพ้นจากการแห้งผากลงอย่างสิ้นเชิง (ดู เยเรมีย์ 2:13)

บรรดาผู้คนที่นำอิสราเอลในช่วงเวลานี้ ซึ่งผิดจากโมเสส มิได้รับอำนาจจากการเปิดเผยของพระเจ้าแต่ได้จากการมอบหมายของจักรพรรดิแห่งเปอร์เซียซัตรีย์ที่เป็นมนุษย์ทรงมอบสถานภาพและสิทธิอำนาจแก่หนังสือโทราห์ สนับสนุนให้มันกลายเป็นกฎหมายและคุกคามการล่วงละเมิดใดๆ หลักการของโมเสสด้วยการปรับเนรเทศหรือความตาย แต่ในลักษณะนี้เองกฎของโมเสสได้รับการสถาปนาและทำให้เป็นที่รู้จักหรือแม้แต่บังคับใช้ต่อชาวยิวทั้งสิ้นที่อยู่ภายใต้การปกครองของเปอร์เซีย (ดู อีไลอัส บัคเคอร์แมน, *From Ezra to the Last of the Maccabees*, หน้า 9-10) โชคไม่ดื่นักที่มีของมนุษย์รักษาไว้ได้เพียงตัวอักษรแห่งกฎ แต่การสืบทอดแห่งการเปิดเผยและศาสดาพระวิญญาณและพลังอำนาจได้สูญหายไป

อย่างไรก็ตามการเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิในยุคนั้นได้กลายเป็นพรทางกายภาพของอิสราเอล หากมิใช่ทาง

วิญญานตลอดช่วงประวัติศาสตร์ของอิสราเอลได้มีความกตดัณ้อย่างต่อเนื่องจากพวกเรอเน่ชาวอาหรับและอาร์มาเนียเนื่องจากริษยาต่อความสุขสบายในชีวิตที่มีถิ่นฐานของอิสราเอลมันเป็นเพราะอำนาจพวกเปอร์เซียและต่อมาของกองทัพกรีกที่ได้ช่วยสงวนความมั่นคงของกิลกรชาวยิวไว้ในระหว่างยุคสมัยที่ประชาชาตินี้อ่อนแอเกินกว่าที่จะป้องกันตนเองได้หากยูดาห์มิได้เป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิแห่งชนต่างชาติ พวกชาวทุ่งเรอเน่เหล่านี้อาจเข้าย่ำยีปาเลสไตน์พวกเขาอาจได้ขับไล่ชาวยิวจนตกทะเล (ดู Bickerman, *From Ezra to the Last of the Maccabees*, หน้า 10) ฉะนั้นจึงเหมือนกับอีกหลายสิ่ง ศตวรรษแห่งการตกเป็นเมืองขึ้นได้นำทั้งปัญหาและพรมาสู่อิสราเอล

(K-2) ความรุ่งเรืองของอาลักษณ์

เมื่อยูดาห์กลับจากการเนรเทศในบาบิโลน พวกเขาได้นำหลายสิ่งที่มีใช้ส่วนของความเชื่อดั้งเดิมของพวกเขากลับมาด้วย ถ้าสามารถหยิบยกสิ่งหนึ่งขึ้นมาได้เพื่อแสดงให้เห็นถึงสิ่งอื่นที่เหลือและเป็นสัญลักษณ์ ว่ามันหมายถึงอะไร มันก็คืออาลักษณ์ แต่แรกเริ่มอาลักษณ์คือบรรดาผู้มีการศึกษาซึ่งเลี้ยงชีพด้วยการเก็บบันทึกของจักรวรรดิหรือเป็นผู้คัดลอกพระคัมภีร์ (ดู ส่วนเสริมความเข้าใจ H) พวกเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างพากเพียรทั้งเพื่อหาข้อผิดพลาดในการจดคำบอกและเพื่อเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ในที่สุดบทบาทหน้าที่ของพวกเขาได้ขยายออก ไม่เพียงแต่พวกเขาจะจัดหาพระคัมภีร์ให้แก่สมาชิกธรรมศาลาที่เพิ่มจำนวนขึ้น แต่พวกเขาได้กลายเป็นผู้สอนกฎด้วย トラบเท่าที่อิสราเอลยังคงมีศาสนา อาลักษณ์ก็คือผู้สอนและผู้คัดลอกข้อความ แต่เมื่อเสียงแห่งศาสนาลึกลงในอิสราเอลบรรดาผู้เชี่ยวชาญกฎหมายของโมเสสเหล่านี้ได้เข้ามาแทนช่องว่างนี้

“ทันทีที่ศาสนาที่แท้จริงถึงละทิ้งและได้ลวงกลับไปสู่รางวัลของเขาแล้ว ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มใหญ่ได้ศึกษาถ้อยคำของเขาเพื่อเริ่มกิจการอันทรงความรู้เกี่ยวกับการแปลความหมายพระคัมภีร์คำของศาสนาที่สิ้นชีวิตแล้วได้กลายเป็นสมบัติพิเศษของเหล่ากองทัพนักปราชญ์ที่ได้รับการศึกษาฝึกฝนพิเศษและจัดสภาพไว้อย่างพิถีพิถัน”

(Hugh Nibley, *The World and the Prophets*, หน้า 24-25)

องค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยเร่งการทวีอำนาจของพวกอาลักษณ์คือการเปลี่ยนภาษาฮีบรูที่ผู้คนทั่วไปใช้กันเป็นภาษาอารามาอิก แม้จะเป็นภาษาพื้น้องแต่ภาษาอารามาอิกก็มีความแตกต่างมากพอที่จะทำให้เข้าใจภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์ได้ยาก ดังนั้นผู้คนจำต้องพึ่งพาบรรดานักปราชญ์เพื่อข้อมูลและความเข้าใจของพวกเขา สมญานามที่พวกอาลักษณ์ใช้เรียกตัวเองได้สะท้อนถึงความคึกคักของพวกเขาที่ทวีมากขึ้น เช่น ทนายความ หมอ เอ็ลเดอร์ และเรบไบ ไม่น่าแปลกที่ไม่มีเอกภาพในการแปลความหมายในหมู่ของปราชญ์เหล่านี้ อีกทั้งพวกเขามีได้พยายามที่จะหยิบยื่นความเห็นแบบเฉพาะตัวให้ผู้คน ผลก็คือการเกิดขึ้นของลัทธิศาสนาที่เป็นเอกเทศในยูดาห์เช่นพวกสะดูสี ฟาราสี และเอสเซน

(K-3) การรับเอารูปแบบของกรีกของยูดาห์

เมื่อปีห้าๆ แห่งศตวรรษที่สี่ย่างใกล้เข้ามาอำนาจใหม่อย่างหนึ่งก็ได้ผลัดดันตัวมันเองเข้าสู่แนวหน้าของประวัติศาสตร์โลก แรงกตดัณต่อเนื่องจากจักรวรรดิเปอร์เซียเป็นเสมือนตัวกระตุ้นที่เร่งให้นครรัฐจำนวนหนึ่งของกรีกรวมตัวกันภายใต้ผู้นำฝ่ายบริหารคนหนึ่ง กษัตริย์ฟิลลิปแห่งมาซิโดเนียภายใต้การบัญชาของพระองค์ คาบสมุทรกรีกรวมตัวกันได้โดยไม่ช้าเตรียมทำหายต่อความยิ่งใหญ่ของเปอร์เซียภายใต้อเล็กซานเดอร์ราชบุตรของวิลลิปสงครามเพื่อการยึดครองได้เริ่มขึ้น ในปี 334 ก่อนคริสตกักราช พระองค์ประสบความสำเร็จใจการโจมตีจักรวรรดิเปอร์เซียและทำให้มันพ่ายแพ้ พระองค์ได้รุกเข้าสู่อาณาบริเวณของตะวันออกไกลหมดอย่างรวดเร็ว โดยเข้ายึดครองทุกประเทศที่ขวางหน้าอยู่รวมถึงปาเลสไตน์ด้วย กลุ่มผู้ตั้งอาณานิคมตามหลังพระองค์มาพ่อค้าวานิช ช่างฝีมือคนงาน ที่ร่อนรนอยากจะได้เผยแพร่วัฒนธรรมกรีก (ดู *Everyday Life, in Bible Times*, หน้า 291) ไม่กี่ปีต่อมาอเล็กซานเดอร์ก็สิ้น พระชนม์ แต่อิทธิพลของกรีกยังคงอยู่ต่อมาหลายศตวรรษเพราะการที่พระองค์ครอบครองรัฐน้อยๆ ของชาวยูดาห์ ทำให้โลกของชาวยิวได้เคลื่อนสู่ตะวันตกและเข้าสู่อารยธรรมแห่งยุโรปใน

อดีตกาลชาวยิวได้ถูกกวาดต้อนไปและแตกกระจายออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทิศใต้ บัดนี้มันจะไปทางเหนือและตะวันตกในอดีตกาลผู้เป็นนายพวกเขามาจากบูรพาทิศเหมือนพวกเขาเองแต่บัดนี้ชาวตะวันตกได้เข้ามาแทนที่

ชาวกรีกมั่นใจว่าวัฒนธรรมของตนคือคำตอบสำหรับปัญหาของโลก เป้าหมายของพวกเขาอย่างน้อยที่สุดก็ในระยะเริ่มแรกคือการเปลี่ยนหนุ่มสาวชาวโลกเข้าสู่ทัศนคติคลาสสิกแบบกรีกเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายนี้พวกเขาได้ถูกสถาปนาเมืองขึ้นหลายเมืองและให้มีการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ โดยปราศจากการกีดขวางของประเพณีดั้งเดิมยิ่งกว่านี้ทหารกรีกที่ปลดประจำการยังได้รับมอบที่ดินตลอดทั่วราชอาณาจักร โดยวิธีนี้ก็ถือว่าการเรียนรู้ความคิดแบบของกรีกยังคงได้มีขึ้นอย่างแน่นอน (ดู T. Edgar Lyon, "Greco-Roman Influence on the Holy Land" *เอ็นไซม์* พ.ย. 1974 หน้า 20) ด้วยเหตุนี้ภาษากรีกจึงกลายเป็นภาษาใหม่แห่งจักรวรรดิและวัฒนธรรมกรีกได้กลายเป็นมาตรฐาน ดังนั้นอิทธิพลใหม่ของพวกนอกศาสนาอันเป็นการทำหยาได้เผชิญหน้าพวกยิวแต่เป็นในระดับที่หนักหน่วงกว่าที่ได้เคยเป็นมาแต่ก่อนในสายตาของกรีกชนบทรวมประเพณีและศาสนาของชาวยิวโบราณนั้นล้ำหลังและป่าเถื่อน ชาวกรีกได้พยายาม "ประเทืองปัญญา" พวกเขาแม้ผู้คนที่อยู่รอบด้านก็รับเอารูปแบบของกรีกไว้อย่างรวดเร็ว และในไม่ช้าชาวยิวก็ได้กลายเป็นเสมือนเกาะในทะเลแห่งอิทธิพลของกรีก แต่ก่อนนั้นมีแต่ชาวยิวเท่านั้นที่แตกต่างจากพวกอื่น เพราะความเป็นเอกภาพของพวกเขา แต่ทว่าภายใต้แรงกดดันของการบริหารใหม่นี้ การปิดล้อมแบบอัสซีเรียและกรีกได้เกิดขึ้น คำถามอันวิฤติได้เกิดขึ้นว่าประชาชาติยิวจะสามารถรักษาตัวเองให้รอดพ้นจากแนวร่วมนี้หรือมันจะถูกกลืนทางวัฒนธรรมและศาสนาตามที่มันได้ถูกกลืนทางการเมืองมาแล้ว และได้สูญเสียเอกลักษณ์ของมัน" (ดู เอช. เอช. เบ็น. แซสสัน บก., *A History of the Jewish People*, หน้า 196-97)

อันตรายนี้น่าจะคุกคามอย่างยิ่ง ในไม่ช้าอิทธิพลอันทรงพลังของหลักปรัชญาและวัฒนธรรมของกรีกได้แทรกซึม

เข้าสู่สังคมของชาวยิวระดับบน แม้กระทั่งตระกูลคาโดกอันมีชื่อเสียงซึ่งได้ครอบครองตำแหน่งมหาปุโรหิตซึ่งมีอำนาจควบคุมสักการะในพระวิหารและสภาผู้อาวุโสซึ่งเกี่ยวข้องในทางการเมืองก็ได้ยินยอมต่อแรงกดดันนี้ และได้ละจากการใช้เสื้อผ้าแบบง่ายๆ ของโทรามาสีเสื้อคลุมที่มีการประดับตกแต่งของพวกต่างชาติ การคล้อยตาม หากมิใช่การละทิ้ง คือระเบียบการของยุคนั้น พวกชาวยิวชั้นสูงจำนวนหนึ่งที่รับเอาวัฒนธรรมของกรีกได้เข้าสู่วงการของคนเก็บภาษีชาวกรีกที่ทำกำไรอย่างมาก การที่พวกเขายินยอมเปิดทางให้กับวิธีการของชาวต่างชาติเป็นเหตุให้ผู้ที่เคร่งศาสนามากกว่าจัดเอาบรรดาผู้ฉวยโอกาสเหล่านี้ไว้ในประเภทเดียวกับคนบาปด้วย ซึ่งเป็นการต่อเนื่องมาจนถึงสมัยพระคริสต์

ในช่วงเวลานี้มีเรื่องน่าจอนำสนใจอย่างหนึ่งเกิดขึ้นนับแต่เวลาแห่งการตกเป็นเชลยของชาวยิว สะมาเรียเป็นดินแดนที่สายเลือดของชาวยิวได้เจือจางไปอย่างมากโดยคนต่างชาติแม้กระนั้นพวกที่อยู่อาศัยในสมัยของเนหะมีย์ ก็ได้มองดูเยรูซาเล็มในฐานะที่เป็นความสว่างทางวิญญาณ ต่อเมื่อชาวยิวที่กลับคืนมาปฏิเสศที่ไม่ให้พวกเขามีส่วนช่วยในการสร้างพระวิหารใหม่ชาวสะมาเรียจึงได้ก่อกบฏและวางรากฐานแห่งพระวิหารของตนเองบนภูเขาเกริซิม (ดู เอสรา 4:5; เนหะมีย์ 13:27-31; ยอห์น 4:20) สำหรับชาวสะมาเรียภูเขาเกริซิมเปรียบเสมือนพระวิหารแห่งภูเขาโมริยาห์ของชาวยิว ภายใต้แรงกดดันจากชาวกรีกสะมาเรียได้รับเอาวิถีทางของชนต่างชาติอย่างรวดเร็วและได้กลายเป็นที่มั่นแห่งแนวคิดแบบกรีก

แม้ว่าชาวยิวแห่งเยรูซาเล็มจะยอมให้ต่อทุกฝ่ายการที่ชาวสะมาเรียดูเหมือนได้ละทิ้งวิถีแห่งบรรพชนแบบว่ากลองได้สร้าง ความตกตะลึงแก่ชาวยิว และสร้างความกระด้างให้เป็นความเกลียดชังในท้ายที่สุดซึ่งได้ทำลายความเป็นไปได้ระหว่างที่เยรูซาเล็มกับสะมาเรียจะคืนดีกันใหม่ตลอดกาล เมื่อถึงสมัยของพระคริสต์ความรู้สึกนี้รุนแรงจนกระทั่งว่าชาวยิวบางคนจะยอมเดินทางไกลอ้อมสะมาเรียเมื่อเดินทางจากเกลิลีไปยูเดีย แทนที่จะเสี่ยงกับการสัมผัสกับสิ่งที่เรียกว่า "อิทธิพลแห่งความชั่วร้าย"

(K-4) ปาเลสไตน์ภายใต้อาณาจักรกรีก

ภายหลังการสิ้นพระชนม์ของอเล็กซานเดอร์ สงครามได้ขยายไปทั่วตะวันออกกลาง เหล่าแม่ทัพของพระองค์ต่อสู้กันเองเพื่อยึดครองจักรวรรดิ ในที่สุดแม่ทัพสองคนก็สามารถยึดครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้เซเลอูคัสได้ยึดครองซีเรียและส่วนเหนือของตะวันออกกลาง โทโลมียึดอียิปต์ ปาเลสไตน์ตกอยู่ระหว่างกลางปรักหักพังสองฝ่ายนี้ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ถูกเปลี่ยนมือไปมาหลายครั้งในระหว่างสองสามปีต่อมาเมื่อโทโลมีและเซเรอูคัสต่อสู้กันเพื่อยึดครองดินแดนนี้ ซึ่งนำความเสียหายอย่างมหันตมาสู่เมืองต่างๆ และประชาชนของยูเดียที่สุด ในปี 301 ก่อนคริสตกักราชมันได้ตกเป็นของโทโลมีแห่งอียิปต์ และเป็นดังนี้ถึงหนึ่งร้อยปีว่าตลอดช่วงเวลาเซเลอูคัส ซึ่งเป็นราชวงศ์ยิ่งใหญ่อีกราชวงศ์หนึ่งของมาซิโดเนียได้ทำหายอำนาจปกครองนี้เสมอปาเลสไตน์มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์สำหรับโทโลมีเช่นเดียวกับที่มันเป็นสำหรับผู้นำหลายคนของอียิปต์ เปอร์เซีย และอัสซีเรียเพราะสำหรับอียิปต์มันเป็นเสมือนฐานป้องกันส่วนหน้า นอกจากนี้มันยังมีค่าอย่างยิ่งทางเศรษฐกิจเนื่องจากมีเส้นทางการค้าตัดผ่าน ตรงกันข้ามฝ่ายเซเลอูคัสซึ่งได้สถาปนาตนเองอย่างมั่นคงในซีเรียไม่ต้องการให้โทโลมีครอบครองดินแดนที่อยู่ใกล้ใจกลางดินแดนของพวกเขา ฉะนั้นยูดาห์จึงเป็นจุดขัดแย้งระหว่างอำนาจสองฝ่ายที่แก่งแย่งกันอยู่ ในปี 200 ก่อนคริสตกักราชฝ่ายเซเลอูคัสสามารถยึดยูเดียไว้ได้

การเปลี่ยนการบริหารจากราชวงศ์กรีกวงศ์หนึ่งไปสู่อีกวงศ์หนึ่งสร้างความยากลำบากแก่ชาวยิวมากกว่าการเปลี่ยนจากเปอร์เซียไปเป็นกรีก ภายใต้วาทโทโลมีอิทธิพลกรีกคงที่ และรู้สึกกันอยู่โดยพื้นฐานในหมู่ของคนร่ำรวย トラบเท่าที่ชนชั้นล่างยอมจ่ายภาษีปัญหาที่แทบไม่มี ในช่วงเวลานี้พลเมืองยิวได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนอกปาเลสไตน์ยกตัวอย่างเช่น นครอเล็กซานเดรียของอียิปต์มีประชาคมชาวยิวใหญ่ที่สุดในโลก และยังมีอาณานิคมขนาดใหญ่ในบาบิโลนและนครใหญ่อื่นๆ ของโลกอีกด้วยชาวยิวในไดแอสพอราจำนวนมากกว่าชาวยิวในยูเดีย

เมื่อแอนโททัสที่ห้าแห่งเซเลอูคัสเสด็จสู่อำนาจในปี

ชื่อของปีลาต สลักอยู่บนหินก้อนหนึ่งในคาเอซาเรีย

175 ก่อนคริสตกักราช ความสงบที่มีอยู่ค่อนข้างดีของชาวยิวในปาเลสไตน์ได้สิ้นสุดลง แอนโททัสได้ปลงพระทัยว่าฝ่ายกรีกได้ยอมทนต่อความใจแคบและความป่าเถื่อนแบบเชื้อเผ่าของพวกชาวยิวมานานพอแล้ว พระองค์พยายามที่จะทำลายศาสนาของชาวยิวโดยการยึดเยียดศาสนาของกรีกให้พวกเขา พระองค์ทรงสร้างยิมเนเซียมแห่งหนึ่งในเยรูซาเล็มและทรงนำปรัชญา การละครและการศึกษาแบบกรีกเข้ามา ชาวยิวชั้นสูงส่วนมากยอมรับการเปลี่ยนแปลงนี้โดยเกือบไม่มีปัญหา พวกเขาเป็นฝ่ายได้ประโยชน์มากที่สุดในสัมพันธภาพฉันท์มิตรกับชนต่างชาติ และจะเป็นฝ่ายที่สูญเสียมากที่สุดหากว่าความเกรี้ยวกราดจากผู้ปกครองของพวกเขาประทุขึ้นแต่พลเมืองส่วนใหญ่ได้มองแนวโน้มนี้ว่าเป็นการละทิ้งอันนำวิบัติต่อศาสนาของพวกเขา

คำว่า *ยิมเนเซียม* มาจากคำภาษากรีก *ยิมโนส* ซึ่งหมายความว่า “เปลือยเปล่า” ชาวกรีกนิยมชมชอบร่างกาย

มนุษย์ และจัดให้บรรดาชายหนุ่มในยิมเนเซียม (โรงเรียนหรือสถานศึกษา) เข้าร่วมแข่งขันกรีฑาในลักษณะเปลือย ฝ่ายผู้คนที่มีความหวงแหนได้มองเรื่องนี้ว่าเป็นสิ่งน่าขยะแขยง แต่ความอับอายได้ทวีขึ้นเมื่อบรรดาครอบครัวของผู้มีอันจะกินได้เริ่มหันออกจากกฎการเข้าสู่หนัดเนื่องจากบุตรชายของพวกเขาจะดูแตกต่างจากคนอื่น ๆ และจะกลายเป็นคนแปลกในยิมเนเซียมในบางกรณีชายหนุ่มถึงกับยอมเข้ารับการผ่าตัดอันเจ็บปวดเพื่อซ่อนเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของเอบราแฮม (ดู เอมีล ซูเรอร์, *A History of the Jewish People in the Time of Jesus*, หน้า 25)

แรงกดดันที่ทำให้ชาวยิวรับรูปแบบของกรีกส่วนหนึ่งมาจากความปรารถนาของแอนโททัสที่จะให้พวกเขามีอารยธรรมแต่ก็มีเหตุผลทางการเมืองด้วย โรมกำลังก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจของโลกอาณานิคมเมดิเตอร์เรเนียนได้ล่มสลายลงแล้ว ทั้งอียิปต์และส่วนหนึ่งของเอเชียไมเนอร์ด้วย แอนโททัสทรงเห็นว่าซีเรียและปาเลสไตน์คงเป็นเป้าหมายลำดับต่อไปพระองค์ต้องการประชากรที่เข้มแข็งและมั่นคงอยู่ภายใต้พระองค์เพื่อต้านทานแนวโน้มที่กำลังเกิดขึ้น ชาวยิวมีชื่อในความกระด้างกระเดื่องและปกครองยากเป็นที่แน่ชัดว่าทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวข้องกับข้อสงสัยที่คลั่งคลั่งกับศาสนาของพวกเขาสำหรับแอนโททัสคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว ศาสนายูดายต้องออกไปดังนั้นพระองค์จึงได้เริ่มทวีความกดดัน (ดู เบ็น แซส ลัน, *History of the Jewish People*, หน้า 191)

ในปี 169 ก่อนคริสตกาล พระวิหารได้ถูกปล้นสะดมโดยคำสั่งของแอนโททัส สองปีต่อมาพระองค์ได้ส่งกองทหารเข้าสู่นครอันศักดิ์สิทธิ์ในวันสะบาโต การแปลความพระบัญญัติข้อที่สี่อย่างเคร่งครัดเป็นเหตุให้ชาวยิวไม่ต่อสู้และผู้คนนับพันได้ถูกฆ่า ต่อมาไม่นานกำแพงเมืองได้ถูกทำลายลงค่ายทหารแห่งหนึ่งได้ถูกสร้างขึ้นในเมืองป้อมที่อยู่ใกล้ภูเขาแห่งพระวิหารการสักการะในพระวิหารที่มีอยู่อย่างจำกัดก็ถูกห้ามในไม่ช้าการรักษาวันสะบาโต พิธีการฉลองและการเข้าสู่หนัด ได้ถูกห้าม โดยกำหนดโทษถึงตาย สุกรซึ่งเป็นสิ่งไม่สะอาดตามกฎของโมเสสและถือว่าเป็นสิ่งน่าขยะแขยงอย่างยิ่ง

โดยพวกชาวยิว ได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาขณะที่เหล่าทหารของแอนโททัสเฝ้ามอง ผู้คนถูกบังคับให้สักการะเทวรูปซิดุสและพระเจ้าปอลมอื่น ๆ

(K-5) ฟาริสีและสะดูสี

ในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ได้มีกลุ่มชาวยิวสำคัญสองกลุ่มเกิดขึ้น แม้ได้มีการขัดแย้งกันบ้างเกี่ยวกับความเป็นมาดั้งเดิมในประวัติของแต่ละกลุ่ม ผู้รู้หลายคนได้เห็นพ้องกันว่าพวกสะดูสีและฟาริสีได้เริ่มปรากฏเด่นชัดเมื่อยูดาห์กำลังพยายามที่จัดการกับความพยายามอันแรงกล้าของสะดูสีที่จะนำไปสู่รูปแบบของกรีก กำเนิดของลัทธิต่างๆ ทั้งสิ้นของยิวย้อนหลังกลับไปถึงยุคการเป็นเชลยในบาบิโลน แต่ภายใต้การกดดันของกรีก สองกลุ่มได้เริ่มปรากฏขึ้นในฐานะกลุ่มที่มีความเด่นและความสำคัญเมื่อถึงเวลาที่กบฏซิมโอนีเยน (ซึ่งจะกล่าวถึงข้างล่างนี้) ได้สิ้นสุดลง ทั้งสองกลุ่มนี้ได้มีอำนาจและได้กลายเป็นกลุ่มลัทธิคู่แข่งต่อกัน

กลุ่มที่ฟาริสีก่อตั้งขึ้นอาจเป็นไปได้ว่ามาจากพวกฮาลิติมอันเป็นชื่อที่หมายถึง “ผู้บริสุทธิ์” กลุ่มลัทธินี้สนับสนุนการรักษาพิธีกรรมต่างๆ ของยิวและการศึกษาพระคัมภีร์โทราห์ในสมัยของเอสราบางคนในกลุ่มนี้ได้สาบานตัวที่จะแยกห่างจากความไม่บริสุทธิ์ของบรรดาผู้ที่อยู่รอบๆ พวกเขา และทำตามการแปลความกฎเหล่านี้อย่างเคร่งครัด ดังนั้น พวกฮาลิติมไม่เพียงแต่รักษาความถูกต้องของโทราห์พระคัมภีร์ที่ได้รับการจารึกไว้ว่าเป็นแหล่งศาสนาของพวกเขาเท่านั้นแต่พวกเขายังได้ขยายจากพื้นฐานนี้ โดยพยายามปรับปรุงกฎระเบียบเดิมให้สู่สภาพใหม่ พวกเขาได้ถือการแปลความกฎโดยการเปรียบเทียบมากขึ้นการแปลความนี้เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นกฎปากเปล่า เนื่องจากส่วนมากแล้วมันถูกท่องจำและผ่านต่อกันไปโดยการบอกเล่า พวกฮาลิติมเชื่อในความเชื่อมโยงของอิสระในการเลือกและการกำหนดชะตากรรมล่วงหน้าในการฟื้นคืนชีวิตของคนตายและการพิพากษาอันเป็นผลจากรางวัลและการลงโทษในชีวิต ที่จะมาถึง (ดู *Encyclopedia Judaica*, ดูคำว่า “Pharisees”)

ด้วยความตื่นตระหนกจากการละทิ้งคุณค่าที่ได้เชื่อกันมานานของศาสนายิวที่กำลังทวีขึ้น ประชาชนได้เห็น

มานิยมพวกศาสนายิวมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นบุคคลกลุ่มเดียวที่สนใจในการอนุรักษศาสนาได้มีผู้คนกลุ่มใหญ่เริ่มรวมตัวกันรอบพวกฮาลิดิมเพื่ออุทิศตนเองในการสงวนกฎระเบียบของโมเสสเพื่อที่จะต่อต้านอิทธิพลของกรีกพวกเขาได้หันไปสู่การเชื่อฟังกฎแบบเถรตรงจนเกือบตายตัว เนื่องจากความพยายามที่จะแยกตัวออกจากมลทินของโลกและความคิดผิดๆ คนกลุ่มนี้เริ่มได้รับการเรียกขานว่า *เพอร์ซซิม* จากคำภาษาฮีบรู *เพอร์ซ* หมายความว่า “แยกออก” ดังนั้นจึงเกิดคำว่า ฟาริสี อันเป็นคำภาษากรีกที่มาจากคำว่าเพอร์ซซิม

เนื่องจากได้รับความสนใจจากประชาชนส่วนใหญ่ พวกฟาริสีประกอบขึ้นด้วยคนจำนวนมากกว่าพวกสะดูสี และได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมากกว่า ซึ่งข้อเท็จจริงนี้ได้เป็นไปจนถึงสมัยของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ในขณะที่พวกฟาริสีมีพื้นฐานมาจากสามัญชนพวกสะดูสีมาจากสังคมระดับที่สูงกว่า เช่น บุโรหิต พ่อค้าวานิช และเหล่าคักดินา นามของกลุ่มลัทธินี้ (เซดูคิมในภาษาฮีบรู) เป็นได้ว่าอาจมาจากคำว่า ศาโดก มหาบุโรหิตในสมัยกษัตริย์ดาวิด เอเสเคียลได้มอบความหวังใจในการควบคุมพระวิหารให้แก่ครอบครัวศาโดก (ดู เอเสเคียล 40:46; 43:19; 44:10-15) ผู้สืบเชื้อสายจากครอบครัวนี้ได้ควบคุมตำแหน่งระดับต่างๆ ในพระวิหารจนถึงประมาณปี 200 ก่อนคริสตกาล ฉะนั้นนามสะดูสีจึงเกี่ยวข้องกับบรรดาผู้ที่เห็นใจต่อพวกศาโดก (ดู *Encyclopedia Judaica*, คำว่า “Sadducees”) ส่วนใหญ่แล้วการยอมรับวัฒนธรรมกรีกได้เกิดขึ้นในชนชั้นที่มีฐานะเหล่านี้ ดังนั้นพวกสะดูสีจึงไม่เป็นที่นิยมสำหรับประชาชนส่วนใหญ่

โดยรวมแล้วกลุ่มลัทธินี้เป็นพวกอนุรักษนิยม ต่างจากพวกฟาริสี พวกสะดูสีไม่ยอมรับกฎปากเปล่าว่าเป็นสิ่งผูกพัน เว้นแต่ส่วนที่มีพื้นฐานจากคัมภีร์โทราห์โดยตรง ยิ่งกว่านี้พวกเขาได้ปฏิเสธชีวิตหลังความตายและการฟื้นคืนชีวิต จุดประสงค์แห่งการศึกษากฎคือเพื่อให้ได้ความช่วยเหลือจากสวรรค์ในความเป็นมตะ ความเชื่อทางเทววิทยาแบบนี้มีความโน้มเอียงที่จะตั้งพระเจ้าเป็นเจ้าลางมาหามนุษย์ ของบูชาที่ถวายแด่พระองค์ก็เป็นเหมือนความภักดีที่มอบให้แก่ผู้ปกครองที่เป็นมนุษย์ กฎจะต้องได้รับการแปลความอย่างเคร่งครัด ไม่อนุญาตให้ใช้

สัญลักษณ์นิยมหรือการแปลความแบบเปรียบเทียบ ซึ่งเป็นสิ่งชื่นชอบของพวกฟาริสี

การแก่งแย่งอำนาจกันระหว่างกลุ่มลัทธิทั้งสองนั้นสามารถสืบย้อนไปถึงการเริ่มต้นของการสักการะอย่างเป็นทางการในธรรมศาลา พวกฟาริสีได้แสวงหาที่จะรื้อถอนลัทธิอำนาจทางศาสนาของพวกสะดูสีซึ่งมีฐานอยู่ในการครองฐานะบุโรหิตในพระวิหารแต่ฝ่ายเดียว เพื่อให้การควบคุมนี้อ่อนลงพวกฟาริสีได้สนับสนุนให้ปฏิบัติพิธีการฉลองบางอย่างในบ้าน ซึ่งแต่ก่อนมาจะทำแต่ในพระวิหารเท่านั้น นอกจากนี้ได้มีการจัดตั้งธรรมศาลาอันเป็นสถานสักการะที่เป็นทางการของพวกฟาริสีเพื่อประกาศและสืบทอดหลักคำสอนของพวกเขาอย่างเป็นทางการ ในลักษณะนี้ที่ผู้มีความรู้อื่นๆ ซึ่งมีได้สืบเชื้อสายจากเหล่าบุโรหิตเริ่มเข้ามามีบทบาทในกิจการศาสนาระดับชาติ

(K-6) เอสธานี

ความคิดเรื่องการแยกตัวจากสังคมเพื่อหลีกเลี่ยงจากความไม่บริสุทธิ์ทางศาสนาได้เกิดขึ้นไปสำหรับบางคน ซึ่งได้ทำให้เกิดกลุ่มลัทธิขึ้นอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเอสธานี ชื่อนี้พบได้ในภาษาเขียนของกรีกเท่านั้นและอาจหมายถึง “เคร่งครัด” ความสนใจในกลุ่มนี้ได้ปรากฏขึ้นอย่างแจ้งชัดประมาณทศวรรษ 1940 เมื่อมีการค้นพบข้อเขียนคักดีลัทธิของพวกเขา ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อของม้วนหนังสือของทะเลเดดซีที่คัมแลน กลุ่มลัทธินี้แตกต่างจากพวกฟาริสีในบางระดับข้อแตกต่างสำคัญเป็นผลมาจากความรุนแรงที่พวกเขากระทำในการปฏิบัติความเชื่อ พวกเอสธานีเชื่อว่าพวกฟาริสีมิได้พยายามมากพอที่จะแยกตัวจากโลกพวกเขาได้แยกตัวทั้งทางตัวอักษรและทางวิญญาณ และได้ก่อตั้งประชาคมขึ้นในบริเวณโดดเดี่ยวเช่นตามฝั่งทะเลเดดซี ที่ซึ่งพวกเขาจะหนีจากโลกได้อย่างสมบูรณ์

ชีวิตในประชาคมนี้เคร่งครัดและเป็นระเบียบอย่างสูง โดยทั่วไปสมาชิกจะไม่แต่งงานเนื่องจากสตรีตเป็นสิ่งที่ไม่สะอาดตามกฎของโมเสส และเป็นไปตามความคิดที่ว่าการทำงานเป็นอุปสรรคสภาวะแห่งการอุทิศของจิตใจ พวกเขาเว้นจากการสักการะในพระวิหารและการถวายเครื่องบูชาที่เกี่ยวข้อง พวกเขาตื่นก่อนอาทิตย์ขึ้น

และประชุมกันในการสวดอ้อนวอนร่วมกันและแล้วทำ
หน้าที่ของแต่ละคนไปจนถึงประมาณสิบเอ็ดโมงเช้า ถึง
เวลานั้นพวกเขาจับบัปติสมา โดยสวมชุดขาวและกิน
อาหารร่วมกัน หลังอาหารพวกเขาจะถอดอาภรณ์ศักดิ์
สิทธิ์นี้ออกและสวมชุดทำงานและทำงานจนถึงเย็นพวก
เขาจะกินอาหารร่วมกันอีก พวกเขาปลูกพืชผัก เลี้ยง
สัตว์และพึ่งพาตนเองได้

เชิงเทียน สัญลักษณ์แห่งอิสราเอลของแม็คคาเบียนและ
การเริ่มต้นใหม่

(II-7) การกบฏของพวก ฮาโมเนียนและพวกแม็คคาเบียน

ความพยายามของแอนโทอิทัสที่จะล้มล้างศาสนายิว
ทวีความอ้าวมืดมากขึ้นทุกที ทหารของพระองค์เข้าล้อม
หมู่บ้านและทำการค้นบ้านทุกหลังคาเรือนถ้าพบเด็กเพศ
ชายที่เข้าสู่หนัด ทหารนั้นจะถูกฆ่าและผูกไว้กับคอของ
มารดาเพื่อเป็นการตักเตือนต่อคนอื่นๆ ครั้นแล้วตัว
มารดาจะถูกโยนลงจากกำแพงสูง (ดู 2 แม็คคาบีส์ 6:10)
ได้มีกรณีของหญิงหนึ่งมีบุตรชายเจ็ดคน ถูกบังคับให้
มองดูลูกถูกสังหารทีละคนอย่างสยดสยองเพราะพวก
เขาได้ปฏิเสธไม่กินเนื้อสุกร หญิงนั้นได้หนุนใจให้ลูกทุก
คนยึดมั่นในศรัทธา นางไม่ยอมแพ้และในที่สุดได้ถูกฆ่า
ตายด้วย (ดู แม็คคาบีส์ 7)

การใช้ความอ้าวมืดและสยดสยองทำให้เกิดผลตรง
ข้าม การต่อต้านทวีขึ้น ความเกลียดชังต่อแอนโทอิทัส
และทหารของพระองค์ลุกลามเหมือนไฟป่าความกระด้าง
กระเดื่องระอุอยู่ในหัวใจของผู้คน ในที่สุดประกายไฟได้
จุดขึ้นทำให้เกิดเป็นการกบฏอย่างเปิดเผย

ปี 167 ก่อนคริสตศักราช ในหมู่บ้านน้อยที่มีชื่อว่าโม-
ดิน ทหารกรีกได้เรียกพวกชาวบ้านมารวมกันและสั่งให้
มัททาตีอัสปุโรหิตชราแห่งครอบครัวฮาโมเนียน ถวาย
เครื่องบูชาต่อพระเจ้านอกศาสนามัททาตีอัสได้ปฏิเสธแม้
จะถูกข่มขู่ด้วยความตาย ปุโรหิตอีกผู้หนึ่งได้เสนอตัวที่
จะทำตามที่พวกทหารเหล่านั้นสั่งขณะที่ปุโรหิตผู้อ่อนแอ
นี้ยกมือขึ้น มัททาตีอัสได้คว่ำดาบขึ้นและฟันทั้งปุโรหิตผู้
นั้นและนายทหารชาวซีเรีย มัททาตีอัสและบุตรชายทั้งห้า
ของเขาได้หนีขึ้นเขาไป และเรียกร้องให้ยูดาห์ทั้งประเทศ
เข้าร่วมด้วย (ดู 1 แม็คคาบีส์ 2:1-27) การกบฏได้เริ่มขึ้น
ลุกลามไปทั่วแผ่นดินโดยได้รับการสนับสนุนจากทุก
สารทิศชาวยิวได้หันมาต่อสู้กรีกที่พวกเขาเกลียดชัง กว่า
ที่แอนโทอิทัสจะหันมาสนพระทัยกับการกบฏอย่างจริง
จังพระองค์ก็ได้เผชิญกับคนทั้งประเทศที่กำลังโยยหา
อิสราเอล

เนื่องจากมัททาตีอัสเป็นปุโรหิตที่ได้ลุกขึ้นป้องกันกบฏ
ของโมเสส พวกฟาริสีจึงเข้าสนับสนุนครอบครัวแอส-
โมเนีย (เรียกตามภาษาอังกฤษว่าฮัสโมเนียน) มัททาตี
อัสได้สิ้นชีวิตลงไม่นานหลังจากที่การกบฏได้เริ่มขึ้น แต่
เขามีบุตรชายห้าคน เมื่อเขาตายยูดาห์ได้เข้าทำการแทน
ยูดาห์เป็นอัจฉริยะทางทหาร ครั้งแล้วครั้งเล่าเขาสามารถ
หนุนใจเหล่าทหารที่มีกำลังน้อยกว่าและมีอาวุธเบาๆ ให้
มีศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าและความชอบธรรมแห่งวิถีของ
พวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่าเขาทำความพิณาศิให้แก่กอง
กำลังที่มีขนาดใหญ่กว่ากองกำลังของเขาสองถึงสี่เท่า (ดู
Flaveus Josephus, *The Life and Works of
flavius Josephus Antiquity of the Jews* 12:7:3)
เมื่อถึงปี 164 ก่อนคริสตศักราช ชาวยิวก็ยึดนครเยรูซา-
เล็มคืนได้ พระวิหารได้รับการชำระล้างจากสิ่งไม่บริสุทธิ์
และได้รับการอุทิศใหม่เพื่อสักการะพระยะโฮวาห์ชาวยิว
เป็นอิสระจากเจ้านายต่างด้าวเป็นครั้งแรกในระยะเวลาสี่ร้อย
ปี กบฏฮัสโมเนียนเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในชื่อของการกบฏ
แม็คคาเบียลมากกว่า เนื่องจากบุตรชายของมัททาตีอัสมี
นามว่ายูดาห์ แม็กกาบี หรือยูดาส แม็คคาเบียส นัก
ปราชญ์ส่วนใหญ่เชื่อว่าคำว่า *แม็คคาบี* มาจากคำภาษา
ฮีบรูว่า “ซ่อน” และมันได้กลายเป็นชื่อของยูดาห์เนื่อง
จากความสำเร็จใหญ่หลวงในการสงครามของเขา อย่าง

ไว้ก็ตามผู้รู้คนหนึ่งได้เสนอคำอธิบายอันสอดคล้องกับพระคัมภีร์มอรมอนอย่างน่าสนใจ

ตามที่ฮัมฟรีย์ พรีโดซ์ ได้เล่าไว้ว่า ยูดาห์ได้ชักธงสัญญาเพื่อเรียกผู้รักดีต่อเขามาชุมนุมกันบนธงสัญญาอันนั้นเขาเขียนข้อความย่อจากประโยคซึ่งนำมาจากพระคัมภีร์ (อพยพ 15:11) *"Mi Camoka Baelim Jehovah, แปลว่า ใครเล่าในบรรดาพระเจ้าทั้งหลายจะเหมือนพระองค์ โอ จีฮิวา...อักขรตัวแรกของคำเหล่านี้เมื่อนำมารวมกันแล้วทำให้เกิดคำเทียบว่าแม็คคาบี ฉะนั้นผู้ที่ได้ร่วมต่อสู้ภายใต้ธงผืนนั้นจึงถูกเรียกว่า แม็คคาเบียน"* (*The Old and New Testament Connected in the History of the Jews and Neighboring Nations*, ส่วนที่ 2, เล่มที่ 3, หน้า 260-261)

ยูดาห์ได้พยายามต่อสู้เพื่ออธิปไตยของยูเดียอย่างต่อเนื่องและได้ชัยชนะเพิ่มเติมเหนือกองทัพของพวกเซริยูซิด ในปี 161 ก่อนคริสตศักราชเขาได้สร้างพันธมิตรกับกรุงโรม แม้ว่าความตายของยูดาห์ในการสู้รบได้ทำให้ก้าวสู่อิสรภาพของชาวยูดาห์ซาลง พี่น้องของเขาโยนาธานและสิเมโอนได้ดำเนินตามนโยบายของเขาโดยฉวยประโยชน์จากอิทธิพลที่ลดถอยลงของราชวงศ์เซริยูซิดเพื่อเสริมสร้างอิทธิพลของตนเองและขยายเขตแดนของยูเดีย

อย่างไรก็ตามชัยชนะที่ได้มาอย่างยากเข็ญของมัททาทิตัสและบุตรชายของเขามีได้ยืนยาว ในไม่ช้าผู้คนและลูกหลานของครอบครัวฮัสโมเนียนก็ลืมนึกว่าพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยพวกเขา เหมือนดังซาอูล ดาวิดและโซโลมอนคนในราชวงศ์ใหม่นี้ได้เลวร้ายลงด้วยอำนาจและความรุ่งโรจน์ของราชสำนักที่มีอำนาจ บรรดาบุตรชายและหลานชายของแม็คคาบีได้สิ้นสภาพลงจนกลายเป็นขบวนการทางการเมืองแบบทั่วไปดังที่เคยมีมา และก่อนที่เวลาหนึ่งร้อยปีจะผ่านไปพวกเขาก็เสื่อมลงจนกระทั่งแผ่นดินอิสราเอลร่วงหล่นเสมือนผลพลัมที่สุกงอมเข้าสู่มือของพวกโรมัน เมื่อปอมเปย์ได้ผนวกเอายูเดียในปี 63 ก่อนคริสตศักราช

เนื่องจากพวกฟาริสีได้ให้การสนับสนุนแก่ฮัสโมเนียนในการกู้อิสรภาพของชาติพวกเขาไม่เพียงแต่ได้รับความนิยมอย่างมากมายแต่ได้ถูกยกขึ้นสู่อำนาจระดับสูงใน

อาณาจักรด้วย พวกสะดูสีซึ่งแต่ก่อนมาเคยมีตำแหน่งสูงได้หลุดจากความนิยมเพราะไปเข้ากับฝ่ายกรีก อย่างไรก็ตามเมื่อถึงสมัยของพระคริสต์แม้พวกฟาริสีจะยังคงได้รับการสนับสนุนจากสามัญชน พวกสะดูสีได้กลับคืนสู่อำนาจอีกโดยได้รับความศรัทธาสูงและตำแหน่งมหาปุโรหิต

เซอร์เรอร์ได้อธิบายว่า อะไรได้เกิดขึ้นและทำให้มีการเปลี่ยนแปลงนี้ขึ้น ความริ้วฉันทระหว่างไฮร์คานัส (กษัตริย์ฮัสโมเนียนผู้เป็นหลานชายของมัททาทิตัส) กับพวกฟาริสี ซึ่งปรากฏชัดได้รับการบอกเล่าไว้โดยโจเซฟัสและหนังสือทลมุดในลักษณะที่คล้ายกันดังต่อไปนี้ "ครั้งหนึ่งไฮร์คานัสทรงของร้องชาวฟาริสีหลายคนที่ได้มาร่วมงานเลี้ยงอาหารกับพระองค์ว่า ถ้าพวกเขาสังเกตเห็นว่าพระองค์ได้ทำสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามกฎพวกเขาควรใส่ใจในสิ่งนั้น และควรชี้แนะวิธีที่ถูกต้องแก่พระองค์ แต่ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นต่างสรรเสริญพระองค์มีเพียงเอลิสาแต่ผู้เดียวที่ได้ยืนขึ้นและกล่าวว่า 'เนื่องจากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะรู้ความจริงถ้าพระองค์จะทรงชอบธรรมอย่างยิ่ง ขอทรงปล่อยวางฐานะมหาปุโรหิตและทรงพึงใจเพียงการปกครองฝ่ายบ้านเมืองของประชาชน' และเมื่อไฮร์คานัสปรารถนาที่จะรู้ว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนี้ด้วยเหตุใด เอลิสาได้ทูลว่า 'เราได้รู้จากผู้ชราว่าพระมารดาของพระองค์เคยเป็นเชลยในรัชสมัยของแอนโททัส เอพิฟานีส (เป็นข้อกล่าวหาที่แสดงนัยว่า ไฮร์คานัสเป็นโอรสนอกกฎหมายของแอนโททัส) แต่ข้อความนี้ไม่ถูกต้องด้วยเหตุนี้ไฮร์คานัสทรงกริ้วเขาอย่างที่สุด เมื่อไฮร์คานัสทรงถามพวกฟาริสีว่าเอลิสาคควรได้รับโทษประการใดพวกเขาตอบว่า 'เชี้ยนและจำขังไว้' ไฮร์คานัสซึ่งเชื่อว่าการผิดดังกล่าวนี้ไม่ควรรับโทษน้อยกว่าประหารบัดนี้ได้พิโรธเป็นทวีคูณ และคิดว่าเอลิสาได้แสดงความรู้สึกที่กลุ่มของเขาก็เห็นดีด้วย นับแต่นั้นมาพระองค์ทรงแยกพระองค์อย่างเด็ดขาดจากพวกฟาริสีทรงห้ามรักษากฎหมายที่พวกเขาตั้งขึ้น โดยการกำหนดโทษและหันพระองค์ไปสนิทกับพวกสะดูสี" (*Jewish People*, หน้า 77)

(8-8) ยูเดียภายใต้โรมัน

ในขณะที่บรรดาสันติภาพจากโรมเข้าสู่ดินแดนตะวันออกใกล้สงครามปรัชญาได้ทวีความความรุนแรงเกือบ

แต่เริ่มแรกเทววิทยาของยิวได้ถูกบิดผันโดยอำนาจของความคิดของกรีกแบบกรีก ระหว่างการยึดครองของโรมัน ความบิดผันนี้ได้กลายเป็นแกนของเทววิทยาแบบใหม่ของชาวยิว และได้รับการสนับสนุนจากผู้คนส่วนใหญ่มันแปลกแต่จริงที่ว่ากลุ่มลัทธิซึ่งที่ยอมรับเอาเทววิทยาใหม่ของชาวยิวเป็นของตนเองโดยเฉพาะก็คือกลุ่มที่ได้ต่อสู้อย่างสุดชีวิตเพื่อที่จะรักษาตนให้พ้นจากพวกนอกรีต พวกเขาก็คือพวกฟาริสี ความคิดแห่งเหตุผลและการถือจิตเป็นใหญ่เป็นรากแห่งปรัชญากรีก ความคิดเหล่านี้เป็นพื้นฐานที่พวกฟาริสียึดมั่นยิ่งกว่าโทราห์หรือกฎปากเปล่าด้วย ดังนั้น พวกฟาริสีจึงรับเอาลัทธิแบบกรีกที่ว่าการศึกษาสำหรับสาธารณชนคือกุญแจแห่งการเปลี่ยนสภาพของผู้คนไว้ได้อย่างสมบูรณ์ โดยผ่านธรรมศาลาผู้คนจะถูกนำมาสู่โทราห์และพระเจ้าเป็นเจ้าที่นั่นพวกเขาจะได้รับการสอนอย่างละเอียดว่าพวกเขาต้องทำอะไร ในบ้าน ในถนน ในร้านและตลาด การเคลื่อนไหวทุกก้าวของผู้เคร่งครัดต้องอยู่ในระเบียบ ดังนั้นกฎได้กลายเป็นสิ่งครอบครองจิตใจเพียงอย่างเดียว โดยทิ้งให้หัวใจและวิญญาณเรกร้าง (ดู *Book of Ezra to the Last of the Maccabees* หน้า 160-85)

แปลกแต่จริงที่ว่าแม้พวกชาวยิวจะได้หันหนีจากการถือรูปเคารพซึ่งได้นำพวกเขาตกเข้าสู่การเป็นขลยของบาบิโลนสมบูรณ์แล้วก็ตาม แต่บัดนี้พวกเขาได้พัฒนาการถือรูปเคารพแบบใหม่ซึ่งร้ายแรงและล่อลวงมากกว่าเดิมเสียอีก แทนที่จะหันไปหาพระเจ้าที่แท้จริงแห่งอิสราเอล พวกเขาได้เริ่มสักการะกฎโทราห์ถูกมองด้วยความเคารวะอันลึกลับการเชื่อฟังกฎได้เป็นไปในรูปแบบที่แข็งตัวมากขึ้นเรื่อยๆ เหล่าธรรมจารย์และฟาริสีคือมหาปุโรหิตของหลักปรัชญาใหม่นี้โดยภายนอกได้ประกาศตัวเป็นผู้ติดตามพระยะโฮวาที่แท้จริงแต่ผู้เดียว แต่ภายในพวกเขาได้สูญเสียพลังทางวิญญาณเหมือนดังเช่นเหล่าปุโรหิตแห่งบาอัลพวกเขาได้รวมตัวกันอย่างแข็งแรงที่สุดในการต่อต้านพระเยซู พวกเขาถูกพระองค์กล่าวโทษอย่างเจ็บแสบครั้งแล้วครั้งเล่า ดังที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้นานมาแล้ว พวกเขาเข้าใกล้พระเจ้าแต่ปากและริมฝีปากแต่หัวใจของพวกเขาอยู่ห่างพระองค์ (ดู *อิสยาห์ 29: 15:7-9*)

เมื่อปอมเปย์ยึดปาเลสไตน์ให้แก่โรม เขาได้แต่งตั้งชาวฮัสโมเนียนคนหนึ่งเป็นกษัตริย์แม้ว่าอำนาจส่วนใหญ่ของเขาได้สูญสิ้นไปแล้ว ที่ปรึกษาสำหรับกษัตริย์ฮัสโมเนียนผู้นี้เป็นชาวเอโดมซึ่งเป็นคนที่ชาวยิวเกลียดชัง เขามีนามว่าอันทิพิเทออร์เขาได้ทำตัวให้เข้ากับโรมอย่างรวดเร็วและยึดอำนาจจากกษัตริย์ ชุณหชาวยิวอันทิพิเทออร์ได้เสริมสร้างอำนาจของเขาโดยการช่วยโรมต่อสู้กับพวกพาทีอัสซึ่งเป็นศัตรูจากทางตะวันออกที่คุกคามผลประโยชน์ของโรมอยู่เสมอเพื่อตอบแทนการช่วยเหลือนี้ อันทิพิเทออร์ได้รับอนุญาตให้มีสิทธิ์แต่งตั้งบุตรชายของเขาเป็นกษัตริย์ของยูเดีย ดังนั้นบุตรผู้ซึ่งได้รับการกำหนดขึ้นก็มีผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ของชาวยิวได้ปรากฏตัวขึ้นในเหตุการณ์ เขาเป็นผู้ที่ถูกฆาตกรรมพระเยซูเขาคือเฮโรดมหาราช

เฮโรดได้รับความเกลียดชังจากชาวยิวโดยหลายสาเหตุมิใช่แต่เพียงเหตุเล็กน้อยที่สุดที่ว่าเขามีโซ่ชาวยิวแม้จะกล่าวกันว่าเขาได้เปลี่ยนใจมานับถือศาสนายิวก็ตาม พระองค์มักใหญ่ใฝ่สูงอย่างอามัหิตแม้จะเป็นผู้บริหารที่มีความสามารถแห่งอาณาจักรของพระองค์ โรมันพอใจเนื่องจากพระองค์สามารถควบคุมอาณาบริเวณซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ายากแก่การปกครองไว้ได้ และพระองค์มักติดต่อกับโรมอย่างสมบูรณ์ เฮโรดทรงเป็นผู้สนับสนุนที่ดีต่อวัฒนธรรมของกรีกและโรมัน และได้ยกสถานภาพของมันขึ้นใหม่ในยูดาห์ เพื่อประสานกับการหันเข้าหารูปแบบของกรีกนี้พระองค์ได้ดำเนินโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ ซึ่งทั้งหมดนี้ประชาชนต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายด้วยการเสียภาษีอย่างหนักชาวยิวได้เห็นเงินของพวกเขาถูกนำไปสร้างป้อมค่าย ยิมเนเซียมและวิหารของพวกนอกรีตเพื่อเป็นการเอาใจประชาชนและเป็นการเพิ่มอำนาจและเกียรติภูมิแก่พวกเขาซึ่งโดยรวมแล้วเป็นฝ่ายสนับสนุนพระองค์ เฮโรดได้เริ่มโครงการขยายต่อเติมภูเขาพระวิหารอย่างละเอียดประณีต และในที่สุดได้ทำให้มันกลายเป็นหนึ่งในสิ่งอัศจรรย์ของโลกยุคโบราณ โครงการก่อสร้างนี้ยังคงดำเนินต่อไปในสมัยของพระคริสต์

ภายใต้โรมัน ชาวยิวได้รับอำนาจทางการเมืองอย่างจำกัด สิ่งเล็กน้อยที่ได้มีนี้ปรากฏอยู่ในเซนาเตียนซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลทางการเมืองและศาสนาที่ตามประเพณี

ประกอบด้วยชายเจ็ดสิบเอ็ดคนโดยมีมหาโรหิตคนหนึ่งเป็นประธาน สภานี้เป็นสิ่งที่เหลือมาจากสภาอันสำคัญของบรรดาผู้อาวุโสที่ได้ครอบงำกิจการต่างๆ ของยูดาห์จนถึงประมาณปี 100 ก่อนคริสตศักราชภายใต้พวกอัสโมเนียน ในสภาวะที่อ่อนกำลังลงบ้างแล้วสภานี้ถูกตั้งชื่อตามสภาแบบของกรีกที่รับใช้กษัตริย์แซนต์เดรียน หรือ แซนอีตริน (ดู ซา อิม โพท็อก *Wanderings: Chain Potok's History of the Jews*, หน้า 191

เฮโรดมหาธาซลีนพระชนม์หลังการประสูติของพระเยซูไม่นานนัก โรมันได้แบ่งอาณาจักรของพระองค์ให้แก่โอรสทั้งสามของพระองค์ ฟิลิปได้ปกครองทางเหนือและตะวันออกของกาลิลี เฮโรดแอนทิพัสได้ปกครองกาลิลีและปาเลสไตน์ และให้อาเคลิสปกครองยูเดียสะมาเรียและเอดูเมีย เนื่องจากมาตรการอันรุนแรงและกดขี่ของพระองค์พวกชาวยิวได้ขับอาเคลิสออกไปในปี ค.ศ. 6 และมอบดินแดนของพระองค์ได้ให้เฮโรดแอนทิพัสปกครอง

(X-9) พวกเฮโรดเดียนและพวกซีลอต

อีกสองกลุ่มที่ได้รับการกล่าวถึงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้เติบโตขึ้นระหว่างพันธสัญญา ทั้งสองนี้ พวกชาวยิวกลุ่มหนึ่งขึ้นชมการปกครองของเฮโรดแอนทิพัส และได้กระตุ้นประชาชนให้สนับสนุนราชอำนาจแห่งพระองค์โดยเหตุนี้พวกเขาได้ชื่อว่าพวกเฮโรดเดียน พวกเฮโรดเดียนได้มองการณ์สูงอำนาจของเฮโรดแอนทิพัสว่าเป็นการสำเร็จของความคิดเกี่ยวกับพระมาติยาที่ปรากฏอยู่ในเวลานั้นพวกเขาสั่งสอนความคิดนี้และต่อต้านผู้ใดก็ตามที่พวกเขา รู้สึกว่าอาจทำให้สถานะนี้เปลี่ยนไป กลุ่มทางการเมืองนี้ได้รวมกำลังกับพวกฟาริสีเพื่อต่อต้านพระเยซู (ดู มัทธิว 22:16) เนื่องจากพวกเขาถือว่าพระองค์เป็นสิ่งคุกคามต่อเป้าหมายทางการเมืองของพวกเขา

ตรงข้ามกับพวกเฮโรดเดียนคือพวกซีลอต กลุ่มนี้ได้รวมตัวกันขึ้นในปี ค.ศ. 6 ภายใต้การนำของยูดาห์แห่งกาลิลีเพื่อขัดขวางการเก็บภาษีของพวกโรมัน กบฏกลุ่มนี้มีความรู้สึกบางอย่างเหมือนพวกแม็คคาบีในการต่อต้านการปกครองและอิทธิพลของชนต่างชาติเพื่อรักษาให้

ก่อนหินอันสวยงามที่สร้างขึ้นโดยช่างก่อสร้างของเฮโรด

ผู้เดียวเป็นอิสระ อย่างไรก็ตามพวกเขาได้เพียงมองแบบอย่างจากพวกฟินิเชียเท่านั้น (ดู กันดาวิติ 25:7-13) ฟินิเชียได้ฆ่าชายและหญิงคู่หนึ่งที่ได้ละเมิดกฎของพระเจ้าเป็นเจ้าของโดยคนองในถิ่นทุรกันดารและได้คุกคามความปลอดภัยแห่งเชื้อสายของอิสราเอลทั้งหมด พระเจ้าทรงชมเชยฟินิเชียในความเอาจริงของเขาในการป้องกันกฎของพระเจ้าเป็นเจ้า ดังนั้นพวกซีลอตถือว่าการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งถูกต้องในการพยายามที่จะทำให้โรมล้มลง พวกโรมันเรียกพวกเขาว่า ซีควรี อันเป็นคำลาตินที่หมายถึงกบฏเนื่องจากบางครั้งเขาเหล่านี้จะปะปนอยู่ในฝูงชนโดยซ่อนกริชไว้ในเสื้อคลุมของพวกเขา ครั้นแล้วจะลอบสังหารผู้ที่รู้กันว่านิยมชมชอบฝ่ายโรม หรือบางครั้งฆ่าเจ้าหน้าที่โรมันเอง แม้จะใช้ความรุนแรงแต่พวกซีลอตก็เคร่งศาสนาอย่างนักโดยการยึดเอาเหตุผลที่ว่ากรรมลัทธิของโรมเท่านั้นจะนำมาซึ่งอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า นามของพวกเขาแสดงถึงความมุ่งหมายแรงกล้าในกฎของโมเสส การกบฏเริ่มแรกของพวกเขาในปี ค.ศ. 6 ได้ถูกพวกโรมันปราบปรามอย่างได้ผล หลังจากนั้นผู้ที่รอดตายได้หนีไปสู่ถิ่นทะเลทรายที่ซึ่งพวกเขาใช้ยุทธวิธีแบบกองโจรในการรังควานโรมันอย่างต่อเนื่องในสมัยของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูพวกซีลอตเป็นส่วนสำคัญในการนำการกบฏต่อโรมอันเป็นเหตุที่นำความพินาศมาสู่ยิวชาเล็มในปี ค.ศ. 70

(K-10) สรุป

เป็นเวลาสี่ร้อยปีที่ฟาโรห์อียิปต์ปิดเจียบ ไม่มีคำสดาในอิสราเอลนับแต่มาลาตี แม้ว่ากาปฏิบัติต่างๆ ในพระวิหารได้ถูกขัดขวาง แต่พิธีกรรมในพระวิหารก็คงดำเนินไปเกือบตลอดเวลาเหล่านั้น บุโรทิดได้กระทำการถวายเครื่องบูชาอย่างถูกต้องบนแท่นบูชาใหญ่และผู้คนยังคงสวดอ้อนวอนอย่างต่อเนื่องทุกวัน ในขณะที่บุโรทิดถวายเครื่องหอมบนแท่นในสถานศักดิ์สิทธิ์ การเปิดเผยได้สิ้นสุดลงแต่พิธีกรรมที่แท่นบูชายังมีอยู่ต่อไป ทุกสิ่งเคลื่อนไปเหมือนนาฬิกา จนวันหนึ่งบุโรทิดที่มีนามว่าเศคาริยาห์มิได้ปรากฏตัวขึ้นอีกในสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งการปฏิบัติพิธีตั้งที่เขาได้เคยกระทำผู้คนเริ่มที่อัครจริยใจและคาดเดาไปต่างๆ พวกเขาควรต้องประหลาดใจเพราะมันได้ถูกยกขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้รับการประกาศเศคาริยาห์เพ่าผู้ถ่อมใจแห่งระเบียบฐานะบุโรทิดเวรอาเบียยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์องค์หนึ่ง “ฟังคำสวดอ้อนวอนของท่านแล้ว นางเอลีซาเบท ภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นชาย และเขาจะจัดเตรียมชนชาติหนึ่ง

ไว้ให้สมกับพระเจ้า” (ลูกา 1:12,17) เด็กที่ได้ถูกรอคอยมาแสนนานผู้นี้จะได้เป็นบุตรผู้ที่จะออกไปในวิญญานและพลังอำนาจของอีโลจะ เพื่อประกาศว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่ใกล้แล้ว อีกครั้งหนึ่งที่สัญญาและพันธสัญญาจะถูกขยายออกสู่อิสราเอล อีกครั้งหนึ่งกฤษฎาและอำนาจจะถูกมอบแก่อิสราเอล อีกครั้งหนึ่งมันจะได้เป็นประชาชาติของพระยะโฮวา เขาผู้มาเตรียมทางได้รับนามว่ายอห์น หรือ โยฮานันห์ ในภาษาฮีบรู “ของประทานแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” อิสราเอลได้มีคำสดาอีกครั้งหนึ่งเพียงแต่คราวนี้ศาสตจะบอกถึงพระยะโฮวา เขาจะเป็นผู้มาก่อน เป็นศาสตผู้ซึ่งจะเตรียมทางเพื่อพระยะโฮวาที่กำลังจะเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกในฐานะพระบุตรแห่งพระเจ้า และพระมาไซยาที่บุตราที่ได้รับรอคอยมาแสนนานแล้ว และดังนั้นพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาเก่าได้มาสู่การจบสิ้น และพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่หรือพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้น

הִקְיִם וּמִשְׁפָּטִים: הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא
 לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָשִׁיב לְבִ-אֲבוֹת
 עַל-פְּנֵים וְלֵב פְּנִים עַל-אֲבוֹתֵם פִּדְאֲבוֹא וְהִפִּיתִי אֶת-
 הָאָרֶץ חָרָם: * ע"כ

הגה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום
 יהוה הגדול והנורא:

י'חיק' סימן

ח ז ק

סכום פסוקי תרי עשר

הושע מאה ותשעים ושבעה: והגלך לא בצקה סימן.

יואל שבעים ושלשה: שלחו מנל סימן.

עמוס מאה וארבעים וששה: קמו בניה סימן.

עובדיה עשרים ואחד: אך טוב לישראל סימן.

יונה ארבעים ושמונה: ישראל עושה חיל סימן.

מיכה מאה וחמשה: עלה אלהים בתרוצה סימן.

נחום ארבעים ושבעה: יזל מים סימן.

חבקוק חמשים וששה: ולך תהיה צדקה סימן:

צפניה חמשים ושלשה: גן נעול סימן.

חגי שלשים ושמונה: כי אם גלה סודו סימן.

זכריה מאתים ואחד עשר: אשרי כל ירא יי' סימן.

מלאכי חמשים וחמשה: ויעקב הלך לדרכו סימן:

סכום הפסוקים של כל שנים עשר נביאים אלף וחמשים כי שרית

עם אלהים סימן. וחציו. לכן בגללכם ציון שדה תחרש. וסדריו

עשרים ואחד. ולכבוד אהיה בתוכה סימן:

(35-1) บทนำ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบรรจุบันทึกเกี่ยวกับการปฏิบัติของพระเจ้าต่อลูกๆ ของพระองค์เป็นเวลาประมาณสี่พันปี ยาวนานกว่าพระคัมภีร์เล่มอื่นใด มันมีตัวอย่างนับร้อยเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้หลักการซึ่งปกครองหรือภัยพิบัติของมนุษย์ ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับการใช้อำเภอใจเสรีของแต่ละบุคคลที่จะยอมรับและทำตามหรือละทิ้งและไม่สนใจต่อคำแนะนำของพระเจ้าที่ได้ประทานผ่านศาสดาผู้รับใช้ของพระองค์ ความสนพระทัยที่ปรากฏอยู่ตลอดเวลาของพระเจ้าเกี่ยวกับสวัสดิภาพของลูกๆ ของพระองค์ได้ถูกแสดงให้เห็นประจักษ์ตลอดพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด บรรดาผู้ที่ได้รับการนำทางโดยวิญญาณแห่งการเปิดเผยและผู้ที่มีความเข้าใจในพระกิตติคุณที่แท้จริงซึ่งเป็นเหมือนเดิมนับแต่สมัยของอาดัมมาถึงปัจจุบันได้รับการเตรียมอย่างดีที่สุดที่จะแลเห็นความสนพระทัยนั้นและเข้าใจข่าวสารของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ความสนพระทัยของพระเจ้าในสวัสดิภาพของลูกๆ ของพระองค์ได้ถูกแสดงไว้อย่างชัดเจนและได้ถูกพิสูจน์ไว้อย่างสมบูรณ์โดยบันทึกต่างๆ ในการปฏิบัติของพระองค์ต่อผู้คนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บทนี้เป็นการสรุปหัวข้อต่างๆ ที่สำคัญที่สุดของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและคำแถลงเกี่ยวกับจุดประสงค์สุดท้ายของมัน

คำแนะนำถึงนักศึกษา

1. จงใช้บันทึกและข้อคิดเห็นและข้อพระคัมภีร์ที่ได้ยกมาไว้เพื่อเป็นข้อสรุปของข่าวสารในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
2. จงทำประเด็นที่จะไตร่ตรองให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ครูผู้สอนของท่านสั่ง (ผู้ศึกษาส่วนตัวควรทำส่วนทั้งหมดนี้ให้เสร็จสมบูรณ์)

บันทึกและข้อคิดเห็น

(35-2) พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพยานถึงพระคริสต์

พระเยโฮวาห์พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่แห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือพระเยซูคริสต์ พระองค์คือพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งหมดโดยที่ทรงมีความสมบูรณ์แห่งลึทธิอำนาจและพลังจากพระบิดาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมันและเป้าหมายอันรันดร์ของมันคือหน้าที่แห่งภารกิจและธรรมชาติของพระองค์ จุดประสงค์ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือเพื่อเป็นพยานถึงพระองค์ที่จะนำผู้คนมาสู่พระองค์และสู่พระบิดาของพระองค์ ผู้ซึ่งทรงเป็นพระบิดาแห่งพงศ์พันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้น บรรดาผู้ที่เข้าใจจุดประสงค์นี้เท่านั้นจะสามารถเข้าใจข่าวสารของหนังสือพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นี้

ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบอลล์ได้สอนว่า “ศาสดาต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนับจากอาดัมถึงมาลาคีย์ให้ประจักษ์พยานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ และพระบิดาบนสวรรค์ของเราพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและคือพระองค์ผู้ซึ่งได้สนทนากับเอบราแฮมและโมเสส คือพระองค์ผู้ซึ่งได้ดลใจอิสยาห์และเยเรมีย์ คือพระองค์ผู้ซึ่งได้ทำนายผ่านผู้ที่ได้รับการเลือกเหล่านั้นถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตแม้จนถึงวันและชั่วโมงสุดท้าย” (In Conference Report, Apr. 1977, p.113; or *Ensign*, May 1977, p.76)

ศาสดาแห่งพระคัมภีร์มอรมอนได้สอนสิ่งเดียวกันนี้ ศาสดาเจacobได้กล่าวว่พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม “ให้ถ้อยคำไว้จริงๆ ถึงพระคริสต์” และว่า “ไม่มีศาสดาคนใดเขียนไว้หรือการพยากรณ์ไว้นอกจากคนเหล่านี้จะพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์องค์นี้” (ดู เจacob

7:11) เขาได้กล่าวอีกว่า “ศาสดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่มาก่อน (เขา) รู้เรื่องพระคริสต์และมีความหวังในรัศมีภาพของพระองค์ (เจคอบ 4:4 เน้นตัวเอน)

นี่ไฟได้สอนไว้โดยเฉพาะเกี่ยวกับจุดประสงค์แห่งกฎของโมเสส “ดูเถิดจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในการพิสูจน์ความจริงของการเสด็จมาของพระคริสต์ผู้คนของข้าพเจ้า เพราะเพื่อจุดมุ่งหมายนี้จึงมีกฎของโมเสสไว้ และทุกสิ่งทีพระผู้เป็นเจ้าประทานให้มนุษย์นับแต่ตั้งต้นโลกมาเป็นการแสดงถึงพระองค์” (2 โนไฟ 11:4) ศาสดาอบินาไดได้กล่าวว่า “ศาสดาทุกท่านที่พยากรณ์ไว้นับแต่โลกเริ่มมา” (โมไซยา 13:33) ได้กล่าวถึงการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อไถ่มนุษยชาติ ข่าวสารนี้คือหัวใจของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ผู้ใดก็ตามที่ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจะต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงและภารกิจของพระมาไซยาผู้ซึ่งพระเยซูคริสต์หรือไม่เขาก็มิได้รับประโยชน์สำคัญที่สุดซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีไว้ให้

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำสอนอันยิ่งใหญ่บางประการที่พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ขึ้นไปสู่และสอนเกี่ยวกับชีวิตและภารกิจของพระเยซูคริสต์

1. กฎแห่งการเสียดสละและการถวายบูชาอันเป็นรูปแบบของการเสียดสละเพื่อการไถ่ของพระคริสต์

2. พระเจ้าทรงบัญชาเอบราแฮมให้ถวายไอแซคบุตรชายของเขา เป็นสัญลักษณ์ถึงการเสียดสละในอนาคตของพระคริสต์ (ดู เจคอบ 4:5)

3. งานฉลองปีสกาประจำปี ซึ่งได้เริ่มต้นเมื่อสมัยของอพยพ ได้สอนถึงการปลดปล่อยจากความตายทางวิญญาณซึ่งประทานให้จากพระบุตรหัวปีของพระผู้เป็นเจ้า

4. การอพยพของลูกหลานแห่งอิสราเอลจากอียิปต์ การเดินทางของพวกเขาในแดนทิวกันดารและการเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาของพวกเขาเป็นสัญลักษณ์ของการเป็นอิสระจากพันธนาการแห่งบาปที่ทุกคนอาจมีได้โดยผ่านพระคริสต์ และเป็นหนทางที่พระองค์ทรงเตรียมสำหรับเราเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์

5. พิธีกรรมและพิธีการต่างๆ ของกฎโมเสสทั้งหมดได้สอนถึงพระคริสต์ ยกตัวอย่างเช่นการชำระคนโรคเรื้อน

ให้สะอาดเป็นรูปแบบของชำระล้างผู้ผิดบาป โดยผ่านการชดใช้ของพระคริสต์ (See *Old Testament: Genesis-2 Samuel*, (Religion 301 student Manual, 1980), pp.175-76.)

6. คำพยากรณ์มากมายได้สอนโดยตรงถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และการชดใช้ของพระองค์เพื่อมนุษยชาติทั้งปวง

หลักฐานจำนวนมากแห่งพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ได้ถูกพบในนั้นและมีอยู่มากที่ลึทธิชนสามารถใช้เพื่อให้เกิดวิถีการดำรงชีวิตที่เหมือนกับพระคริสต์มากขึ้น “ข่าวสารของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นข่าวสารเกี่ยวกับพระคริสต์และการเสด็จมาและการชดใช้ของพระองค์” (Marion G. Romney, “The Message of the Old Testament, A Symposium on the Old Testament, P5)

(35-3) พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาของพระเจ้ากับลูกๆ ของพระองค์

บันทึกพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมให้ข้อคิดทางปัญญาและคำสั่งสอนที่สำคัญเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำพันธสัญญาระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์และผลของทั้งการรักษาและทำลายพันธสัญญา ศาสดาแอตัมและผู้ชอบธรรมทั้งปวงนับแต่การเริ่มต้นได้เข้าสู่พันธสัญญาของพวกเขาจะได้มีชีวิตนิรันดร์ ในขณะที่ผู้ไม่รักษาได้สูญเสียพรอันยิ่งใหญ่ซึ่งหากมิได้เป็นดั่งนั้นแล้วพวกเขาก็จะได้รับมัน ในบันทึกเกี่ยวกับการปฏิบัติของพระผู้เป็นเจ้าต่อผู้คนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพระองค์มีข้อมูลสำคัญมากมายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำพันธสัญญาซึ่งรวมถึงรายละเอียดเฉพาะอย่างเกี่ยวกับสัญญาซึ่งรวมถึงรายละเอียดเฉพาะอย่างเกี่ยวกับสัญญาและข้อผูกมัดของพันธสัญญาและความหมายของมันที่มีต่อทุกชั่วอายุ พันธสัญญาพระกิตติคุณได้ถูกทำไว้กับบรรดาปีติในสมัยแรก (ดู โมเสส 6: 64-68;7:51;8:2 และ เอบราแฮม 2:6-11) และได้รับการบันทึกไว้โดยละเอียดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเมื่อมันได้รับการต่อใหม่กับเอบราแฮมและเชื้อสายของเขา (ดู ปฐมกาล 17; 22:15-

18;26:1-4;35:9-13;48:3-4) ต่อมาพันธสัญญาของโมเสส ได้ถูกจัดตั้งกับลูกหลานอิสราเอลหลังการอพยพของพวกเขาจากอียิปต์ (ดู อพยพ 19:1-8; 34:28) เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-4; 7:6-11) และดำเนินต่อไปถึงการต่อพันธสัญญาพระกิตติคุณใหม่ในสมัยของพระคริสต์ เฉพาะเมื่อบุคคลเข้าใจพันธสัญญาเหล่านี้เท่านั้นจึงจะเข้าใจจุดประสงค์สำหรับผู้ที่ “ได้รับการเลือก” และเจตนาของพระผู้เป็นเจ้าในการเลือกพวกเขาจากโลก พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นบันทึกโดยละเอียดของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นทั้งบุคคลและประชาชาติ เมื่อผู้คนเชื่อฟังพันธสัญญาที่พวกเขาได้กระทำต่อพระผู้เป็นเจ้า บันทึกเหล่านี้ได้พรรณานายอย่างชัดเจนถึงผลของการไม่เชื่อฟังและความชั่วร้ายด้วยเหมือนกัน เมื่ออิสราเอลในฐานะผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ารักษาพันธสัญญาของพวกเขาต่อพระเจ้า พวกเขาได้รับพรและพวกเขาเจริญรุ่งเรือง เมื่อพวกเขาได้รับพรและพวกเขาเจริญรุ่งเรือง เมื่อพวกเขาได้ละเลยหรือหันหนีจากพันธสัญญาของพวกเขาโดยจงใจ พวกเขาประสบความยากลำบาก การกดขี่และการตกเป็นเชลย ประวัติศาสตร์ของพวกเขา ระหว่างยุคของผู้วินิจฉัย ระหว่างสมัยที่อาณาจักรเป็นเอกภาพและระหว่างอาณาจักรที่ถูกแบ่งแยกเป็นวงจรอันซ้ำซากแห่งความชอบธรรม ความรุ่งเรือง การหยิ่งในตนเอง ความชั่วร้าย การกดขี่ พันธนาการ การตกเป็นเชลย การถ่อมใจ และในท้ายที่สุด การกลับใจ ครั้นแล้ววงจรนี้จะเริ่มใหม่อีก โมเสสได้พยากรณ์ไว้อย่างถูกต้องถึงอนาคตของพวกเขา (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 28) มันควรเป็นที่แจ้งชัดต่อผู้ใดก็ตามที่ได้ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่าวิถีแห่งความชอบธรรมแม้มันจะไม่รอดพ้นจากความยากลำบาก เป็นหนทางเดียวสู่ความสำเร็จของความสุขที่แท้จริง และหนทางแห่งบาปและการทำลายพันธสัญญาเป็นวิถีแห่งความผิดหวังและเสียใจ

(35-4) พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคือหนังสือแห่งการพยากรณ์

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการเขียนขึ้นโดย “มนุษย์ [ผู้]” ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า

ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) คนเหล่านั้นคือผู้ได้รับการกระตุ้นให้พูดพระดำริและพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า (ดู ค.พ. 68:4) โดยพลังอำนาจของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าพวกเขาสามารถกล่าวถึงความจริงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (ดู โมไซยา 8:15-17) โดยได้รับความรู้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหมดนี้ ผู้คนเหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้าสามารถที่จะประกาศถึงเงื่อนไขต่างๆ การทำทายเป็นพรต่างๆ ที่จะมาถึงแก่ผู้คนในสมัยของพวกเขาเช่นกันกับผู้คนที่อยู่ในอนาคตกาลของพวกเขา

1. พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงความชั่วร้ายและความพินาศอันเป็นที่ตามมาและหรือการกระจัดกระจายของเชื้อสายของอิสราเอล (ดู อาโมส 9:8-9; เลวีนิติ 26:14-39; เยเรมีย์ 13:19; 15:1-14; 29:16-19 และ เอเสเคียล 22:15)

2. ศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายรายละเอียดมากมายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในอนาคตของหลายประชาชาติ และผลของมันที่มีต่อโลก (ดู ดาเนียล 2; เอเสเคียล 25-32; อิสยาห์ 15-21)

3. ศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมรู้ว่าพระมาไซยาจะเสด็จมาสู่ความเป็นมตะเพื่อช่วยมนุษย์จากบาปของพวกเขา และพวกเขาได้ทำนายรายละเอียดสำคัญมากมายเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจในโลกมตะของพระองค์ (ดู อิสยาห์ 7:14-16; 9:6-7; 42:1-9; 53; มีคาห์ 5:2; เยเรมีย์ 33:14-26)

4. ศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้แลเห็นและพยากรณ์ถึงการปฏิเสศพระมาไซยาและการละทิ้งความเชื่อที่จะตามมาซึ่งได้แผ่ไปทั่วแผ่นดินโลก (ดู อิสยาห์ 53 และ 24:1-5; 1 อาโมส 8:11-12)

5. ศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ว่าพระกิตติคุณจะได้รับการฟื้นฟูในยุคสุดท้าย และว่าบันทึกที่ถูกสงวนไว้โดยพระผู้เป็นเจ้าจะมีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูนี้ (ดู อิสยาห์ 29: เอเสเคียล 37:15-21; ดาเนียล 2:44-45; อิสยาห์ 2:2-4 ; เยเรมีย์ 31:31-34 และมาลาคี 4:5-6)

6. ศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ถึงการรวบรวมอิสราเอลในวันสุดท้าย

และการสถาปนาพันธสัญญาขึ้นใหม่กับอิสราเอลซึ่งรวมถึงการรวบรวมพวกเขาเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-5; อีสยาห์ 11:11-12; เยเรมีย์ 3:12-18; 12:14-15; 16:15-16; 23:3;30:3; เอเสเคียล 11:17; 28:25-26; 34:13; 37:21-27)

7. พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงเหตุการณ์หลายอย่างเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ และการสถาปนาการปกครองมิลเลนเนียมบนแผ่นดินโลกของพระองค์ (ดู อีสยาห์ 40:3-5; ดาเนียล 7:13-14; โยเอล 3:15-17; เศคาริยาห์ 12:8-11; 13:4-6 14:1-9; อีสยาห์ 2:4-5; 11:1-9; 66:15-24)

การเรียนรู้ถึงคำพยากรณ์มากมายที่ให้ไว้โดยศาสดาแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ ซึ่งได้กลายเป็นจริงแล้วนั้นเป็นพยานอันทรงพลังยิ่งแก่ความจริงแห่งหนังสือนี้เช่นเดียวกันกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าเป็นเจ้าและความจริงที่ว่า โดยแท้แล้วพระองค์ทรงมีการปฏิบัติต่อมนุษยชาติโดยตรง พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีคุณค่าพิเศษสำหรับสิทธิชนในสมัยการประทານนี้เนื่องจากมันเต็มไปด้วยคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยของพวกเขา โดยมันสิทธิชนสามารถที่จะมองเห็นส่วนของเขาในแผนของพระเจ้าสำหรับเชื้อสายอิสราเอลและผู้อยู่อาศัยในโลกนี้โดยส่วนรวมในสัดส่วนที่สำคัญ

(35-5) พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและธรรมชาติของพระเจ้า

โจเซฟ สมิธ ได้สอนว่า “มีสามสิ่งที่จะต้องจำเป็นอย่างยิ่งว่าบุคคลที่สามารถใช้เหตุผลและมีความรู้แจ้งอาจปฏิบัติศรัทธาในพระเจ้าเพื่อชีวิตและความรอด

“ข้อแรกคือความคิดที่ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง”

“ข้อสองคือความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระบุคลิกภาพความดีพร้อม และคุณลักษณะแห่งพระองค์

“ข้อสามคือความรู้แท้จริงที่ว่าวิถีชีวิตที่พระองค์ทรงกำลังดำเนินไปสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ ถ้าปราศจากการรู้จักความจริงสำคัญสามประการนี้แล้วศรัทธาของบุคคลที่มีเหตุผลใดๆ ก็จะไม่สมบูรณ์และไม่เกิดผล แต่ด้วยความเข้าใจดังนี้มันจะดีพร้อมและบัง-

เกิดผล (*Lectures on Faith* 3:2-5)

เมื่อได้มองพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาอย่างถูกต้องจะเปิดเผยพระบุคลิกภาพและคุณลักษณะของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่มนุษย์ชาติ อันแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักและเมตตาผู้ทรงมีความใส่พระทัยอย่างบิดาที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสถาปนาหนทางซึ่งโดยมันพวกเขาจะสามารถเป็นเหมือนพระองค์ และทรงแสวงหาโดยต่อเนืองที่จะนำมาซึ่งการเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ (ดู โมเสส 1:39)

(35-6) พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:รากฐานสำหรับพระคัมภีร์เล่มอื่นๆ

เมื่อครอบครัวของลีไฮได้เดินทางเข้าไปในแดนทรากันดารหลังจากที่พวกเขาได้เห็นจากเยรูซาเล็มพระเจ้าทรงบัญชาให้ลีไฮส่งบุตรชายของเขากลับไปเอา “แผ่นจารึกทองเหลือง” (1 นีไฟ 3:3) บันทึกนี้บรรจุ “ถ้อยคำ...ของศาสดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย...นับแต่โลกนี้เริ่มต้นลงมาถึงปัจจุบันนี้” (1 นีไฟ 3:20) แผ่นจารึกนี้ถูกถือว่ามีค่ามากจนว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงบอกแก่นีไฟว่า ถ้าปราศจากมันประชาชาติของเขาจะ “เสื่อมโทรมและตายอยู่ในความไม่เชื่อ” (1 นีไฟ 4:13) บันทึกนี้สอดคล้องอย่างมากกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนับจากปฐมกาลถึงเยเรมีย์ ลีไฮได้พยากรณ์ว่า “แผ่นจารึกทองเหลืองเหล่านี้จะเข้าไปสู่ประชาชาติ ทระกูล ภาษา และผู้คนทั้งปวงผู้เป็นลูกหลานของท่าน” (1 นีไฟ 5:18) และว่ามัน “จะไม่ถูกทำลายเลย ทั้งจะไม่เลื่อนต่อไปอีกโดยกาลเวลา” (1 นีไฟ 5:19) เรื่องก็ได้เป็นดังนี้ เนื่องจากเนื้อความส่วนมากของมันได้รับการสงวนไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการยกมากว่าได้รับการบันทึก และใช้เป็นพื้นฐานและเป็นแหล่งแห่งการดลใจ และความรู้ในพระคัมภีร์เล่มอื่นๆ ทั้งหมด ในพระคัมภีร์อันเป็นที่รับรองได้มีข้อความนับร้อยที่ได้ถูกยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ข้อความมากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และพระคัมภีร์อื่นๆ ได้แสดงความสอดคล้องกับข้อความในพระคริสตธรรม-

พันธสัญญาเดิมเป็นแนวทางและหลักปฏิบัติของสี่ไฮ

คัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

รายการเกี่ยวกับข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่พร้อมด้วยที่มาของมันในภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกให้ไว้ใน Bible Dictionary ภายใต้ “quotations” ข้อความพระคัมภีร์ขนาดยาวซึ่งได้ถูกยกมาจากบันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจะถูกพบอยู่ในหนังสือ 2 นิไฟ 6-8; 12-24; 3 นิไฟ 22, 24-25 ข้ออ้างอิงต่างๆ ซึ่งเชื่อมโยงพระคัมภีร์มอรมอนกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกจัดให้เห็นไว้ใน Monte S. Nyman, “Two Sticks : One in Thine Hand, “Symposium on the Old Testament, pp. 246-51. ข้ออ้างอิงในพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาถึงข้อความต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกให้ไว้ในรายงานนำเสนอของ โรเบิร์ต เจ. วูดฟอร์ด (see “Doctrine and Covenants References That Aid in and Interpretation of Old Testament Scriptures, “Symposium on the Old Testament, pp 276-91) การเชื่อม

โยงระหว่างพระคัมภีร์ไข่มุกอันล้ำค่ากับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีอยู่ชัดเจน เนื่องจากมันบรรจุหนังสือของโมเสสและเอบราแฮมไว้ ข้อความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอีกหลายข้อถูกพบได้ในงานเขียนของ โจเซฟ สมิธ ในพระคัมภีร์ไข่มุกอันล้ำค่า

(35-7) พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสอนถึงวิธีที่จะจัดการกับการท้าทายต่างๆ ในชีวิต

ประธานมาเรียน จี. รอมเนีย ได้กล่าวว่า: “ในทุกสมัย การประทวนผู้คนที่บริสุทธิ์ได้รับการสอนและการแนะนำจากสวรรค์โดยเกี่ยวข้องกับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ คำสอนและคำแนะนำเหล่านี้ได้ถูกสงวนไว้ในพระคัมภีร์เพื่อว่าทุกคนที่เต็มใจอาจรู้ได้ว่าจะสักการะผู้ใด จะสักการะอย่างไร และจะมีชีวิตอยู่เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของชีวิตอมตะและดังนั้นได้รับรางวัลที่ได้รับการสัญญาไว้อย่างไร” (“Records of Great Worth,” *Ensign*, Sept.1980, p.3)

ประธานรอมเนีย กล่าวอีกด้วยว่า “พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นหนังสือคู่มือที่บอกเราถึงวิธีที่จะมุ่งหน้าต่อไปได้ในเวลาที่โชคร้ายคุกคามเช่นเดียวกับพระคัมภีร์อื่น เนื่องจากการเปรียบเทียบอันแหลมคมและเป็นภาพจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ การสั่งสอนอบรมเหล่านี้จึงไม่ผิดพลาด” (“Record of Great Worth,” p.6)

เหตุการณ์มากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีคุณค่าทางคำสอนอันยิ่งใหญ่ต่อสิทธิชนประธานรอมเนียกล่าวถึงตัวอย่างสองสามประการที่ชี้ว่า มันยังคงใช้ได้กับยุคของเรา:

“พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมให้ตัวอย่างมากมายถึงความสำคัญในการใส่ใจและทำตามคำเตือนของพระเจ้าที่เกี่ยวกับความโศกเศร้าหรือความทายนะที่รอคอยอยู่โจเซฟ และผู้คนแห่งอียิปต์ซึ่งพระเจ้าทรงเตือนรอดชีวิตจากความได้เพราะเนื่องจากพวกเขาใส่ใจพระคำของพระองค์ พระเจ้าทรงสงวนพงศ์พันธุ์มนุษย์และสิ่งมีชีวิตอื่นๆ โดยผ่านการเชื่อฟังของโนอาห์ ในการสร้างเรือใหญ่ พระองค์ทรงสงวนโมเสส เอบรา-

แฮมเมซาค ชัดริค เอเบตเนโก พระองค์ทรงเตือนอิสราเอลหลายๆ ครั้งซึ่งบางครั้งพวกเขาใส่ใจและบางครั้งพวกเขาไม่ใส่ใจ ในสมัยการประทอนของเราคำเตือนที่ให้เตรียมตัวถูกประกาศซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในคำนำของพระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญาเราจะพบคำประกาศอันย่ำเตือนนี้ : “เจ้าจงเตรียม เจ้าจงเตรียม เพื่อสิ่งซึ่งจะมาถึงเพราะพระเจ้าอยู่ใกล้” (ค.พ. 1:12)

พระเจ้าทรงรู้ถึงวันที่จะมาสู่ผู้พำนักอาศัยแห่งแผ่นดินโลกก่อนที่พระองค์จะเสด็จมา และพระองค์ทรงประทอนการชี้ทางเพื่อความปลอดภัยของเราดังที่พระองค์ทรงกระทำในโบราณกาล บันทึกต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมควรเป็นบทเรียนสำหรับเรา โดยผ่านโครงการสวัสดิการที่ได้รับการเปิดเผย ศาสนาจักรฯ ในทุกวันนี้นักลิ่งซึ่งไปสู่การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของสังคม ในอนาคตชั่วอายุที่กำลังจะสลายตัวลงอาจสามารถชี้ถึงการแก้ไขนั้นว่าเป็นเสมือนความสว่างบนภูเขาที่สามารถแก้ไขความขาดระเบียบอันวุ่นวายสับสนของโลก อารยธรรมกำลังพังทลายลงขณะที่ศาสนาจักรฯ กำลังมุ่งไปเบื้องหน้าสู่หลักธรรมนิรันดร์อย่างเดียวกับที่สอนไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เยาวชนของเราจำต้องเรียนรู้ ถึงความสำคัญของการเตรียมนี้และหลักธรรมที่ทำให้มันเป็นไปได้ การนี้สามารถทำให้สำเร็จได้เป็นส่วนใหญ่ก็โดยการศึกษาศาสนาจักรฯ พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (“Record of Great Woth” pp. 6-7)

ในข่าวสารที่มีต่อศาสนาจักรฯ ประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู คิมบอลล์ กล่าวว่า :

“พี่น้องชายและหญิง จุดประสงค์ของข้าพเจ้าในการเตรียมข่าวสารนี้คือเพื่อกระตุ้นท่านให้ศึกษาพระคัมภีร์ดังที่พระเจ้าตรัสว่า “คันทูในพระคัมภีร์เพราะ...พระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่เรา” (ยอห์น 5:39)

“บางที่ท่านอาจสังเกตว่าเป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ได้กระตุ้นเราทุกคนบ่อยครั้งมากขึ้นด้วยวิญญูณแห่งความรักให้นำโครงการศึกษาพระกิตติคุณประจำวันมาใช้ในบ้านของพวกเรา ทั้งเป็นส่วนตัวและเป็นครอบครัว อีกทั้งงานมาตรฐานเข้ามาแทนสิ่งอื่นทั้งหมดที่เป็นหนังสือเรียนในหลักสูตรสำหรับผู้ใหญ่ของ

ศาสนาจักรฯ และแทบจะไม่มีเลยที่ว่าการประชุมจะจบลงโดยไม่มีคำแนะนำที่มาจากจดหมายของผู้นำฐานะปุโรหิตที่ให้อ่านและศึกษาพระคัมภีร์” (“How Rare a Possession The Scriptures!” *Ensign*, Sept. 1976, p.2)

บางคนไม่ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเพราะพวกเขาู้สึกว่าเข้าใจมันไม่ได้การเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมดังเช่นพระคัมภีร์อื่นๆ อาจได้มาโดยการศึกษามันซ้ำแล้วซ้ำอีก ในบทความเดียวกันที่กล่าวถึงข้างบนนี้ประธานคิมบอลล์กล่าวว่า: ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพวกเราแต่ละคนในบางวาระในชีวิตของเรา ต้องค้นพระคัมภีร์เพื่อตัวเราเองและไม่เพียงค้นมันครั้งเดียวแต่ต้องค้นพบมันอีกครั้งแล้วครั้งเล่า”

...เราทุกคนต้องกลับคืนสู่พระคัมภีร์ดังที่กษัตริย์โยสิยาห์กระทำ [ดู พงศ์กษัตริย์ 22-23] และให้มันทำงานอย่างทรงพลังภายในเรา ควบคุมเราไปสู่ความตั้งใจที่ไม่หวั่นไหวที่จะรับใช้พระเจ้า” (How Rare a Possession The Scriptures! “pp 4-5) โดยสอดคล้องกับประธานคิมบอลล์ ประธานมาเรียน จี. รอมเนีย ให้ตัวอย่างต่อไปนี้ของการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับคุณค่าของการศึกษาคำสอนต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:

“สำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนว่าการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ให้ข้อพิสูจน์อันมั่นใจถึงคุณค่าและรางวัลสำหรับการค้นคว้าพระคัมภีร์

“สำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนว่าการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ให้ข้อพิสูจน์อันมั่นใจถึงคุณค่าและรางวัลสำหรับการค้นคว้าพระคัมภีร์

“งานเขียนของโมเสสคือพระคัมภีร์สำหรับอิสราเอลโบราณ ซึ่งรวมถึง “หนังสือแห่งกฎ” ตามที่แสดงให้เห็นในตัวอย่างต่อไปนี้ พระเจ้าทรงกระตุ้นอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่าให้ค้นคว้าดูพระคัมภีร์เหล่านี้และดำรงชีวิตตาม “กฎ”

“สำหรับโยชูวา ผู้ที่จะนำอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา พระเจ้าตรัสว่า:[โยชูวา 1:7-8]

“สังเกตได้ว่าโยชูวาต้อง “ตรึกตรองตามนั้น [กับกฎ] ทั้งกลางวันและกลางคืน” ซึ่งเป็นก้าวสำคัญในการเข้าใจ

พระคัมภีร์

“เรื่องราวของอิสราเอลเป็นเรื่องขนาดยาวของการขึ้นสูงและตกต่ำ ความสว่างและเงามืด ทั้งผู้คนและอารยธรรมของพวกเขาขึ้นสูงและตกลงขณะเมื่อพวกเขาค้นหาและเชื่อฟังหรือละเลยและเพิกเฉยต่อกฎแห่งพระคัมภีร์

“หลังการตกเป็นเชลยของบาบิโลน สิ่งแรกที่ชาวยิวผู้ถ่อมกระทำเมื่อคืนสู่เยรูซาเล็มก็คือพวกเขา “ชุมนุมพร้อมหน้ากัน...[และบอก] เอสรา ธรรมจารย์ให้นำหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส มาหน้าชุมนุมชนและท่านอ่าน..ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนเข้าใจข้อความที่ท่านนั้น” (เนหะมีย์ 8:1-3,8)

พันธสัญญาเดิมเป็นพยานถึงพระคริสต์

“คำแนะนำของอิสยาห์คือที่จะทดสอบคนทรงและพ่อมดแม่มดโดยคำสอนของพระคัมภีร์ “เกี่ยวกับพระโอวาทและถ้อยคำพรรณนา” เขากล่าวว่า “คนที่ไม่พูดเช่นนี้ก็ไม่มีรุ่งอรุณเลยเลย” (อิสยาห์ 8:19-20)” (“Record of Great Worth”, pp. 3-4)

ประเด็นที่จะไตร่ตรอง

(35-8) (การจดจำพระคำแห่งชีวิตเอาไว้ในจิตใจ)

ท่านเคยมีความยุ่งยากในการเข้าใจพระคริสตธรรม-

คัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหรือเปล่า? ระหว่างการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของท่าน ท่านได้ยอมจ่ายราคาเพื่อที่จะได้ความเข้าใจและแรงบันดาลใจที่มีอยู่ในนั้นหรือเปล่า? เอ็ดเดอร์บรูซ อาร์. แม็คคองคี่ได้สอนว่า:

“เราอยากให้อิสริชชน[ทั้งปวง] อ่านงานมาตรฐานทั้งหมด ไตร่ตรองในหัวใจของพวกเขาถึงความจริงนรันดร์ที่พบอยู่ในนั้น และที่จะถูกเขาลงแลดูตามพระเจ้าด้วยความจริงใจและศรัทธาเพื่อความเข้าใจและการนำทาง เราอยากให้พวกท่านแต่ละคนอ่านมันไม่ว่าโดยตัวท่านเอง หรือกับครอบครัวของท่าน และมีเพียงอ่านถ้อยคำแต่ไต่ตรองและสวดอ้อนวอนถึงเนื้อความของมัน เพื่อว่าความปรารถนาอันชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตของท่านซึ่งเกิดจากการศึกษาพระคำที่บริสุทธิ์และบริบูรณ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เราอยากให้อาสาสมัคร เริ่มด้อมที่น้ำพุอันไม่จืดจาง ข่าวสารอันบริสุทธิ์และบริบูรณ์ของพระเจ้าที่ทรงประทานจากปากของศาสดาของพระองค์ ข่าวสารที่พบได้ในงานมาตรฐานของศาสนาจักรฯ

“..มันไม่ใช่เพียงการอ่านอย่างเดียว มันคือการอ่านการไตร่ตรองและการสวดอ้อนวอนเพื่อว่าพระวิญญาณแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงเข้าเกี่ยวข้องกับในการศึกษานี้ และประทานความเข้าใจ (“Drink from the Fountain” *Ensign*, Apr. 1975, pp. 70-71) ประธานมาเรียน จี. รอมเนีย กล่าวถึงวงจรของการเรียนรู้ที่ทำให้เราสามารถเติบโตในการเข้าใจพระกิตติคุณ แนวคิดที่ท่านสอนใช้ได้กับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมดังที่ใช้อย่างแน่นอนกับพระคัมภีร์อื่นๆ “ความรู้แห่งพระกิตติคุณมาที่ลาระดับ: เราเรียนรู้สิ่งเล็กน้อย และเชื่อฟังสิ่งนั้น วงจรนี้คือรูปแบบที่เราสามารถมุ่งหน้าสู่ความรู้อันสมบูรณ์แห่งพระกิตติคุณ” (“Record of Great Worth” p. 4)

ท่านจะสามารถทำสิ่งใดเพื่อทำให้ความเข้าใจในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของท่านดีขึ้น?

Bibliography

- Aharoni, Yohanan, and Avi-yonah. Michael *The Macmillan Bible Atlas*. New York: Macmillan Publishing Co., 1968.
- Alexander, David, and Alexander, Pat, eds. *Eerdmans' Handbook to the Bible*. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1973.
- Anderson, Bernhard W. *Understanding the Old Testament*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1957.
- Ben-Sasson, H. H., ed. *A History of the Jewish People*. Cambridge: Harvard University Press, 1969.
- Benson, Ezra Taft. "Fourteen Fundamentals in Following the Prophets." In *Speeches of the Year, 1980 Devotional*. Provo: Brigham Young University Press, 1981, pp.26-30.
- Berrett, LaMar C. *Discovering the World of the Bible*. Provo: Brigham Young University Press, 1973.
- Bickerman, Elias. *From Ezra to the Last of the Maccabees*. New York: Schocken Books, 1947.
- Birnbaum, Philip. *A Book of Jewish Concepts*. Rev. ed. New York: Hebrew Publishing Co., 1975.
- Botterweck, G. Johannes, and Ringgren Helmer. *Theological Dictionary of the Old Testament*. Rev. ed. 4 vols. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1974.
- Bright, John. *A History of Israel*. Philadelphia: Westminster Press, 1959.
- Brockbank, Bernard P. "Be Worthy of Celestial Exaltation." In *Speeches of the Year, 1974*. Provo: Brigham Young University Press, 1975.
- Bullinger, E. W. *Figures of Speech Used in the Bible*. Grand Rapids: Baker Book House, 1968.
- Charles, R. H., ed. *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament in English*. 2 vols. Oxford: Clarendon Press, 1913.
- Clarke, Adam. *The Holy Bible . . . with a Commentary and Critical Notes*. 4 vols. New York: Abingdon-Cokesbury Press, n.d.
- The Compact Edition of the Oxford English Dictionary*. 2 vols. Oxford: Oxford University Press, 1971.
- Cowley, Matthias F. *Wilford Woodruff*. Salt Lake City: Bookcraft, 1964.
- Davidson. *Analytical Hebrew and Chaldee Lexicon*. MacDill AFB, Florida: MacDonald Publishing Co., n.d.
- Douglas, J. D., ed. *The Illustrated Bible Dictionary*. 3 vols. Wheaton, Illinois: Tyndale House Publishers, 1980.
- , ed. *The New Bible Dictionary*. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1962.
- Dummelow, J. R., ed. *A Commentary on the Holy Bible*. New York: Macmillan Co., 1936.
- Durant, Will. *Our Oriental Heritage. The Story of Civilization*, vol. 1. New York: Simon and Schuster, 1963.
- Dyer, Alvin R. *The Nobility of Teaching*. Brigham Young University Speeches of the Year. Provo, 20 Jan. 1970.
- Eiselen, Frederick Carl, ed. *The Abingdon Bible Commentary*. New York: Abingdon Press, 1929.
- Encyclopaedia Judaica*. 16 vols. [with year books]. Jerusalem: Keter Publishing House, 1972.
- Everyday Life in Bible Times*. Washington: National Geographic Society, 1967.
- Fallows, Samuel, ed. *The Popular and Critical Bible Encyclopedia and Scriptural Dictionary*. 3 vols. Chicago: Howard-Severance Co., 1904.
- Frank, Harry Thomas. *Discovering the Biblical World*. Maplewood, N. J.: Hammond, 1975.
- Freeman, James M. *Manners and Customs of the Bible*. Reprint. Plainfield, N. J.: Logos International, 1972.
- Gardiner, Alan. *Egypt of the Pharaohs*. Oxford: Oxford University Press, 1964.
- Geikie, Cunningham. *Hours with the Bible*. 7 vols. New York: Argyle Press, 1887.
- Gesenius, William. *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*. Corrected ed. Translated by Edward Robinson. Boston: Crocker and Brewster, 1836.
- . *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*. Corrected ed. Translated by Edward Robinson. Oxford: Clarendon Press, 1972.
- Grant, Heber J. *Gospel Standards*. Comp. G. Homer Durham. Salt Lake City: The Improvement Era, 1969.
- Great People of the Bible and How They Lived*. Pleasantville, New York: Reader's Digest Association, 1974.
- Guthrie, D., and J. A. Motyer, eds. *The New Bible Commentary: Revised*. 3rd ed. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1970.
- Hastings, James, ed. *A Dictionary of the Bible*. Edinburgh: T & T Clark, 1899.
- Helps to the Study of the Bible*. 2nd ed. New York: Oxford University Press, 1931.
- Hinckley, Bryant S. *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1949.
- The Interpreter's Bible*. 12 vols. New York: Abingdon Press, 1952-57.

- Josephus, Flavius. *Antiquities of the Jews*. In *The Life and Works of Flavius Josephus*. Translated by William Whiston. Philadelphia: John C. Winston Co., n.d.
- . *Wars of the Jews*. In *The Life and Works of Flavius Josephus*. Translated by William Whiston. Philadelphia: John C. Winston Co., n.d.
- Journal of Discourses*. 26 vols. London: Latter-day Saints' Book Depot, 1854–86.
- Keil, C. F., and F. Delitzsch. *Commentary on the Old Testament*. 10 bks. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., n.d.
- Kimball, Spencer W. *Be Ye Clean*. Brigham Young University Speeches of the Year. Provo, 4 May 1954.
- . *Faith Precedes the Miracle*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972.
- . *Integrity*. Brigham Young University Speeches of the Year. Provo, 25 Feb. 1964.
- . *Love Versus Lust*. Brigham Young University Speeches of the Year. Provo, 5 Jan. 1965.
- . *The Miracle of Forgiveness*. Salt Lake City: Bookcraft Inc., 1969.
- Lundwall, N. B., comp. *Inspired Prophetic Warnings to All Inhabitants of the Earth*. 6th ed. enl. Salt Lake City: Publishers Press, n.d.
- Martin, Alfred. *Isaiah: "The Salvation of Jehovah."* Chicago: Moody Press, 1956.
- Maxwell, Neal A. *Freedom: A "Hard Doctrine."* Brigham Young University Speeches of the Year. Provo, 12 Apr. 1972.
- . *Things As They Really Are*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978.
- McConkie, Bruce R. *Doctrinal New Testament Commentary*. 3 vols. Bookcraft, 1965-73.
- . *Mormon Doctrine*. 2nd ed. Salt Lake City: Bookcraft, 1966.
- . *The Promised Messiah*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978.
- McKay, David O. *Gospel Ideals*. 2nd printing. Salt Lake City: Improvement Era, 1954.
- . *Man May Know for Himself*. Comp. Clare Middlemiss. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1967.
- Menzies, Allan. *History of Religion*. New York: Charles Scribner's Sons, 1916.
- Meservy, Keith H. "Job: 'Yet Will I Trust in Him.'" In *Sidney B. Sperry Symposium*. Provo: Brigham Young University, 1978.
- Miller, Madeleine S., and J. Lane Miller. *Harper's Bible Dictionary*. New York: Harper and Row, 1973.
- Mould, Elmer W. K. *Essentials of Bible History*. New York: The Ronald Press, 1951.
- Nibley, Hugh. *Lehi in the Desert and the World of the Jaredites*. Salt Lake City: Bookcraft, 1952.
- . *The World and the Prophets*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.
- Nyman, Monte S. "Great Are the Words of Isaiah." Salt Lake City: Bookcraft, 1980.
- . "Two Sticks: One in Thine Hand." *A Symposium on the Old Testament*. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1979.
- Packer, Boyd K. *Teach Ye Diligently*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975.
- Potok, Chaim. *Wanderings: Chaim Potok's History of the Jews*. New York: Alfred Knopf, 1978.
- Pratt, Orson. *Orson Pratt's Works on the Doctrines of the Gospel*. Salt Lake City: Deseret News Press, 1945.
- Pratt, Parley P. *Key to the Science of Theology; A Voice of Warning*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978.
- Prideaux, Humphrey. *The Old and New Testament Connected in the History of the Jews and Neighboring Nations*. 9th ed. Part 2, vol. 3. London: R. Knaplock, [1725].
- Pritchard, James B., ed. *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament*. 3rd ed. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1969.
- Rasmussen, Ellis T. *An Introduction to the Old Testament and Its Teachings*. 2nd ed. 2 vols. Provo: Brigham Young University Press, 1972.
- Reynolds, George, and Janne M. Sjodahl. *Commentary on the Pearl of Great Price*. Salt Lake City: Deseret News Press, 1965.
- Richards, LeGrand. *Israel! Do You Know?* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.
- . *A Marvelous Work and a Wonder*. Rev. ed. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973.
- Roberts, B. H. *A Comprehensive History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Century One*. 6 vols. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-days Saints, 1930.
- Romney, Marion G. "The Message of the Old Testament." *A Symposium on the Old Testament*. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1979.
- Schurer, Emil. *A History of the Jewish People in the Time of Jesus*. Ed. Nahum N. Glatzer. New York: Schocken Books, 1961.
- Shanks, Hershel. *The City of David: A Guide to Biblical Jerusalem*. Washington, D.C.: Biblical Archaeology Society, 1975.
- Skousen, W. Cleon. *The Fourth Thousand Years*. Salt Lake City: Bookcraft, 1966.
- Smith, Joseph. *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. 2nd ed. rev. 7 vols. Ed. B. H. Roberts. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1932–51.
- , comp. *Lectures on Faith*. Ed. N. B. Lundwall. Salt Lake City: N. B. Lundwall, n.d.
- . *Teachings of the Prophet Joseph Smith*. Sel. Joseph Fielding Smith. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976.

- Smith, Joseph F. *Gospel Doctrine*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939.
- Smith, Joseph Fielding. *Answers to Gospel Questions*. 5 vols. Comp. Joseph Fielding Smith, Jr. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957–66.
- . *Church History and Modern Revelation*. 2 vols. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1953.
- . *Doctrines of Salvation*. 3 vols. Comp. Bruce R. McConkie. Salt Lake City: Bookcraft, 1954–56.
- . *Man, His Origin and Destiny*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1952.
- . *The Signs of the Times*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.
- Smith, William. *A Dictionary of the Bible*. Rev. ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1948.
- Sperry, Sidney B. *The Message of the Twelve Prophets*. Independence, Missouri: Press of Zion's Printing and Publishing Co., 1941.
- . *The Spirit of the Old Testament*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1980.
- . *The Voice of Israel's Prophets*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1952.
- Strong, James. *The Exhaustive Concordance of the Bible*. New York: Abingdon Press, 1890.
- Talmage, James E. *The Articles of Faith*. 12th ed. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1924.
- . *The House of the Lord*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968.
- . *Jesus the Christ*. 3rd ed. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1916.
- Taylor, John. *Items on the Priesthood Presented to the Latter-day Saints*. [Kaysville, Utah?]: Taggart and Company, 1969.
- . *Mediation and Atonement of Our Lord and Savior Jesus Christ*. 1882. Reprint. Salt Lake City: Deseret News Co., 1964.
- Thiele, Edwin R. *A Chronology of the Hebrew Kings*. Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1977.
- Thomas, D. Winton, ed. *Documents of Old Testament Times*. New York: Harper and Row, 1958.
- Thompson, J. A. *The Book of Jeremiah*. The New International Commentary on the Old Testament. Ed. R. K. Harrison. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1980.
- Unger, Merrill F. *Unger's Bible Dictionary*. 3rd ed. Chicago: Moody Press, 1966.
- Welker, Roy A. *Spiritual Values of the Old Testament*. Salt Lake City: LDS Department of Education, 1952.
- Widtsoe, John A. *Evidences and Reconciliations*. 3 vols. in 1. Arr. G. Homer Durham. Salt Lake City: Bookcraft, 1960.
- Wilson, William. *Old Testament Word Studies*. Grand Rapids: Kregel Publications, 1978.
- Woodford, Robert J. "Doctrine and Covenants References That Aid in an Interpretation of Old Testament Scriptures." *A Symposium on the Old Testament*. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1979.
- Wouk, Herman. *This Is My God*. Garden City, N. Y.: Doubleday Co., 1961.
- Young, Brigham. *Discourses of Brigham Young*. Sel. John A. Widtsoe. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.
- Young, Edward J. *The Book of Isaiah*. 3 vols. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1965.
- Young, Robert. *Analytical Concordance to the Bible*. Reprint. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1975.

Author Index

- ALEXANDER, DAVID, AND PAT ALEXANDER
Ezekiel Prophesied against Foreign Nations, 27-2
Egypt Will Learn Who Is God, 27-9
Ezekiel Heard of the Destruction of Jerusalem, 27-15
The Jewish Religion in the Diaspora, J-7
A Gap in the History, 29-24
Those Who Accompanied Ezra and Their Reliance on the Lord, 29-27
- ANDERSON, BERNHARD W.
What Did Israel Lack in Her Relationship to Jehovah? 10-22
- ASHTON, MARVIN J.
"By Pride Cometh Contention," 2-22
Soft Answers in the Home, 2-26
- BALLARD, MELVIN J.
Did It "Please" Father in Heaven to "Bruise" His Son? 17-24
- BENNION, ADAM S.
The Importance of Loving to Work, 2-50
- BENSON, EZRA TAFT
True Prophets Are Never Popular with the Wicked, 24-34
In the Last Days the Lord Will Gather Israel, 25-5
There Can Be Jeopardy in Being a Watchman, 26-14
Cyrus Was Raised Up by the Lord to Free the Jews, J-2
- BROCKBANK, BERNARD P.
The Law of the Harvest, 10-32
- BROWN, HUGH B.
Is There a Place for a Wholesome Sense of Humor? 2-32
Practical Application of One's Religion, 2-37
Calamities and Troubles Are Increasing in the Earth, but There Is a Place of Deliverance, 18-31
- BROWN, VICTOR L.
What Is the Best Way to Train Children? 2-40
- BULLINGER, E. W.
Seven Things the Lord Hates, 2-15
- BURTON, THEODORE M.
Get Wisdom, the "Principal Thing," 2-13
Saviors on Mount Zion, 25-31
"All the Proud, Yea, and All That Do Wickedly, Shall Be Stubble," 34-15
What Is the Great Work Elijah Commenced? 34-17
- CANNON, GEORGE Q.
"The Other Hand Held a Weapon," 32-6
- CHRISTIANSEN, ELRAY L.
There Is Value "in the Day of Adversity," 2-44
- CLARKE, ADAM
The Extent of Solomon's Kingdom, 1-19
Was Job a Real Person? 3-4
A Truly Righteous Man, 3-8
What Was the Significance of the Stoning of Adoram? 4-8
Why Did Jeroboam Lead His People into Idolatry? 4-12
What Was Ramah? 4-34
Did God Raise Up a Wicked Man to Be King over Israel? 4-38
Why Were Baasha's Friends and Kinsfolk Killed? 4-40
How Offensive to the Lord Was Ahab's Marriage to Jezebel? 4-44
"Laid the Foundation . . . in . . . His Firstborn, and Set Up the Gates . . . in His Youngest Son," 4-45
"How Long Halt Ye between Two Opinions?" 5-11
How Long Did the Priests of Baal Call upon Their God? Why? 5-13
Why Did Elijah Have the Place of Sacrifice Drenched with Water? 5-15
Did the Lord Place a "Lying Spirit" in Ahab's Prophets? 5-30
Was It an Act of Cruelty to Destroy These Soldiers? 5-35
Should Elisha Be Blamed for the Death of These "Children"? 5-42
"The Lord Will Roar from Zion," 8-3
What Are the Analogies in Hosea 13:13-14? 10-37
What Was Israel's Wickedness before the Lord? 11-14
What Is the Meaning of the Figures of Speech Used by Micah? 11-15
Types of Christ, 14-40
Did Cyrus Gain Riches from Conquering Babylon? 16-32
To Whom Might the Special Figures in These Verses Refer? 18-6
What Was Topheth? 19-11
Who Were the Principal Persons Involved in the Capture and Fall of Judah? 19-15
"Bring out the Bones," 23-18
"How Canst Thou Contend with Horses?" 23-25
What Is the Meaning of the Parable of the Figs? 24-7
The Branch of David, 25-17
Babylon to Be Destroyed Forever, 25-23
The Lord Destroyed Babylon, 25-24
The Development of Scripture, H-3
Feet like Burnished Brass, 26-8
Why Was Ezekiel Instructed to Eat Specific Foods and to Do So by Weight and Measure? 26-18
What Was the Purpose of Ezekiel's Being Instructed to Cook with Dung? 26-19
"Not the Sounding Again of the Mountains," 26-23
Worship of Beasts in the Dark, 26-26
The Allegory of the Vine and Its Branches, 26-50
Israel to Be Gathered by Revelation and with Power, 26-52
The Righteous Sometimes Suffer with the Wicked, 26-54
To Whom Does the Word *Eunuchs* Refer? 28-4
Daniel Prospers, 28-34
Cyrus Was Raised Up by the Lord to Free the Jews, J-2
Missing Passages in Ezra about the Savior, 29-31
Trusting in the Lord, 29-32
What Were the Days of Purification? 31-6
Establishing the Synagogue and the Feast, 32-10

- CLARK, J. REUBEN, JR.
Which Version of the Bible Should You Use in Your Study of the Old Testament? Preface
Seven Things the Lord Hates, 2-15
Jesus Is the Christ, the Expected Messiah, C-9
"The Prince of Peace," 13-55
- CLAWSON, RUDGER
What Were the Kingdoms Represented in Nebuchadnezzar's Dream? 28-13
- COWLEY, MATTHIAS F.
The Gathering of Dispersed Israel, J-9
- DOUGLAS, J. D.
Who Were the Cherethites and the Pelethites? 1-3
What Was the "Millo"? 1-46
Introduction to Proverbs and Ecclesiastes, 2-1
Who Was Shishak? 4-27
Prophecy to Hazael and Ben-hadad, 6-27
- DUFFIN, JAMES G.
What Is the Best Way to Train Children? 2-40
- DUMMELOW, J. R.
How Could Adonijah and Solomon Both Have Claim to the Throne of Israel? 1-2
Why Was Solomon Upset by Adonijah's Request? 1-8
Who Were the "Children of the East Country"? 1-20
What Is the Month "Bul"? 1-29
Why Did the Husband Question His Wife about the Day on Which She Went to See Elisha? 6-15
Why Did Elisha Perform This Miracle? 6-21
Was Athaliah the Daughter of Omri? 6-29
Josiah's Death at Megiddo, 19-14
Introduction to Zephaniah, 21-1
Who Was Habakkuk and When Did He Minister? 22-2
Who Was Tammuz and Why Did Women Weep for Him? 26-27
What Is Meant by Putting the "Branch to Their Nose"? 26-29
Allegory of the Two Sisters, 26-60
Introduction to Nehemiah, 32-1
First Vision of Zechariah, 33-4
The Seventh Vision, 33-22
A Messianic Type, 33-24
"Jerusalem a Burdensome Stone," 33-42
- DUNN, PAUL H.
Sequence and Order in One's Life, 2-47
- DURANT, WILL
Assyria: Masters of War, D-1
The Standardization of Terror, D-2
Assyria Passed from the Scene, D-4
Babylon: Symbol of Worldly Wickedness, G-2
- DYER, ALVIN R.
The Dangers of Double-mindedness, 4-48
- EISELEN, FREDERICK CARL
Righteousness More Important Than Ritual, 33-25
- ENCYCLOPAEDIA JUDAICA
The Synagogue Was a Natural and Lasting Outgrowth of the Captivity, H-4
The Diaspora, J-6
Life in the Diaspora, J-8
Restoration of Jerusalem, 33-7
- FALLOWS, SAMUEL
What Was Happening in Hosea's Time? 10-4
Who Are the "Son of the Stranger" and the "Eunuch"? What Is Their Significance? 18-5
Babylon: Symbol of Worldly Splendor, G-1
Babylon: Symbol of Worldly Wickedness, G-2
A Remarkable Fulfillment of Prophecy, 27-6
Significance of the Name *Armageddon*, I-2
Was Babylon Really Overthrown in One Night? 28-29
- FRANK, HARRY THOMAS
Why Did Israel Want to Lighten the Yoke Imposed by Solomon? 4-5
The Fall of Judah to Babylon, G-4
Was Babylon Really Overthrown in One Night? 28-29
- FREEMAN, JAMES M.
What Is Meant by the Phrase "The Lord Is God of the Hills, but He Is Not God of the Valleys"? 5-25
What Is a "Chamber . . . on the Wall"? 6-12
"As They That Take Off the Yoke," 10-35
What Was Meant by the Cutting and Dividing of Ezekiel's Hair? 26-20
Why Was a Mark Put on the Foreheads of the Righteous in Jerusalem? 26-30
Ezekiel's Reproof of False Prophets, 26-38
The People of Jerusalem Were As Children of Heathens, 26-43
- GEIKIE, CUNNINGHAM
Why Did the Priests of Baal Cut Themselves As They Called Out to Their God? 5-14
Effects of the Captivity of Judah, H-1
- GESENIUS, WILLIAM
What Does the Scripture Mean When It Says God Was Jealous? Why Was He Jealous? 4-26
- GREAT PEOPLE OF THE BIBLE AND HOW THEY LIVED
How Did Solomon Organize the Government to Give Himself Greater Control over the Kingdom? 1-18
How Did Solomon Use Hiram's Services in Building the Temple? 1-22
What Were the Effects of Solomon's Massive Building Projects and Economic Changes? 1-39
The Jewish Religion in the Diaspora, J-7
- GUTHRIE, D., AND J. A. MOTYER
What Is the Book of Proverbs? 2-2
Who Wrote the Book of Proverbs? 2-3
What Does the Phrase "What Portion Have We in David? . . . See to Thine Own House, David" Mean? 4-7
Is There Hope of Any Escaping the Wrath When the Day of the Lord Comes? 21-5
As a Result of Her Wickedness, Judah was Forsaken and Punished by the Lord, 24-28
Is There Hope Judah Can Recover from Her Fall, and If So, How? 24-30
Four Creatures with Four Faces, 26-6
Worship of the Sun with Backs toward the Temple, 26-28
Belshazzar the King, 28-22
The Third Ruler in the Kingdom, 28-25
The Interpretation of the Handwriting on the Wall, 28-27
Introduction to Haggai, 30-1

- Why Would Mordecai Not Bow to Haman? 31-8
 What Is the Meaning of the Different-Colored Horses? 33-5
 Who Was Joshua the High Priest? 33-13
 How Is Israel "a Brand Plucked out of the Fire"? 33-14
 Who Are the Two Olive Trees? 33-18
 What Is the Meaning of the "Flying Roll"? 33-21
 What is the Meaning of the Symbols As They Relate to Judah? 33-35
 Worthless Shepherd, 33-41
- HASTINGS, JAMES
 A Remarkable Fulfillment of Prophecy, 27-6
- HINCKLEY, GORDON B.
 What Is the Best Way to Train Children? 2-40
- HUNTER, HOWARD W.
 The Greatness and Tragedy of Solomon, 1-50
- HYDE, ORSON
 The Lord Saved Israel, 6-26
- INTERPRETER'S BIBLE
 In What Way Had Judah "Made a Covenant with Death, and with Hell"? 15-12
 Can a Leopard Change His Spots? 23-29
- JOSEPHUS, FLAVIUS
 Of What Significance Was the "Hill Samaria Shemer"? 4-42
 Was There Peace or War between Syria and Israel? 6-23
 Jehoahaz, King of Israel, 6-40
 Manasseh Shed Innocent Blood, or Murdered the Prophets, 19-5
 Zedekiah Learned That the Prophets Speak the Truth, 19-20
 Cyrus Was Raised Up by the Lord to Free the Jews, J-2
 Why Did the Older Priests Weep? 29-14
 What Was Ezra's Background and What Was His Assignment from the Persian Emperor? 29-25
- KEIL, C. F., AND F. DELITZSCH
 Using the Internal References, Preface
 Why Didn't David Punish Joab Sooner? 1-6
 The Punishment of Shimei, 1-12
 Solomon's Palace, 1-30
 Heaping Coals of Fire on Another's Head, 2-45
 Why Didn't the Lord Double the Number of Job's Children? 3-9
 Why Did Israel Gather at Shechem to Support Rehoboam Instead of Gathering at Jerusalem? 4-3
 Who Were the "Children of Israel Which Dwelt in the Cities of Judah"? 4-9
 Why Did Jeroboam Lead His People into Idolatry? 4-12
 What Was the Significance of Pouring the Ashes Out? 4-13
 "Hast Cast Me Behind Thy Back," 4-20
 Isn't This Phrase Inappropriate for the Bible? Why Was It Used, and What Does It Mean? 4-21
 What Was the Fire of the Lord? 5-16
 The Idolatry of Jehoram, 6-3
 Why Was Moab Deceived? 6-8
 Why Did Naaman Carry Dirt Back with Him? 6-18
 What Was the Significance of Elisha's Question: "Is It a Time to Receive Money?" 6-20
- Death of Jezebel, 6-32
 How Pleased Was the Lord with Jehu? 6-35
 Jehoash Became King, 6-36
 Who Was the "Savior" That Delivered Israel from Syria? 6-41
 Death of Elisha, 6-42
 "For Three Transgressions . . . and for Four," 8-5
 Why Were These Nations to Be Punished? 8-6
 What Is the Significance of the Mention of Ashdod and Egypt? 8-9
 The Visions of Amos, 8-16
 "Jonah Rose Up to Flee unto Tarshish," 9-3
 Was Hosea Commanded to Marry a Harlot? 10-5
 Who Is the Woman? 10-8
 What Is Meant by the Phrase "They Eat Up the Sin of My People"? 10-13
 "Begotten Strange Children," 10-19
 How Is Ephraim a "Cake Not Turned"? 10-23
 Will Israel Become Powerful? 11-12
 Did Ahaz Sacrifice a Son to Molech? 12-12
 What Does the Expression "For the Children Are Come to the Birth, and There Is Not Strength to Bring Forth" Mean? 12-27
 Understand the Manner of Prophecy of the Jews, E-5
 The Proud and the Wicked to Be Brought Low, 13-13
 The Fruits of Transgression upon the Daughters of Zion, 13-22
 Warning of the Consequences of Apostasy and Transgression, 13-28
 Prophecy of the Rejection of Spiritual Things, 13-37
 The Messianic Promise Reaffirmed, 13-52
 What Was the Relationship of Israel to the People Spoken of Here? 14-12
 Who Was "Lucifer, Son of the Morning"? 14-14
 What Was Meant by Moab Being a Heifer of Three Years Old? 14-19
 What Might Be Some Spiritual Fulfillments of the Prophecy? 14-30
 What Was Meant by Isaiah Walking "Naked and Barefoot"? 14-32
 Why Was Isaiah Made So Sorrowful by His Vision? 14-34
 What Was the House of the Forest? 14-38
 "In the Way of Thy Judgments, O Lord, Have We Waited for Thee," 15-8
 What Was the Significance of the Parable of Sowing and Threshing? 15-15
 Who Is the Servant? 16-17
 What Is the Meaning of the Word *Rereward*? 18-10
 Is Man's Righteousness like "Filthy Rags" unto the Lord? 18-25
 How Did Manasseh Exceed the Idolatry of His Predecessors? 19-3
 What Is the Significance of Hulda and Her Prophecy? 19-9
 Josiah Could Not Undo What Manasseh Had Done, 19-13
 What Is Known about Jehoiakim's Successor, Jehoiakin? 19-17
 Introduction to Zephaniah, 21-1
 The Great Day Comes: The People Reap the Judgments, 21-4
 Why Do the Wicked Prosper? 23-24
 Can the Spoilers of Judah Ever Be Blessed of the Lord? 23-27

- A Prophet's Prayer, 23-30
 How Serious Was the Drought? 23-31
 Letter to the Captives, 24-14
 The Word of the Lord Is Recorded, 24-21
 Who Wrote Lamentations and Why? 24-26
 "Remember, O Lord, What Is Come upon Us:
 Consider, and Behold Our Reproach," 24-33
 Rachel Weeping for Her Children, 25-10
 What Is Meant by a "Woman Shall Compass a
 Man"? 25-11
 Feet like Burnished Brass, 26-8
 Ezekiel's Vision of Idolatrous Abominations in
 Jerusalem, 26-25
 "It Is Not Near; Let Us Build Houses: This City Is
 the Caldron, and We Be the Flesh," 26-35
 The People of Jerusalem Were As Children of
 Heathens, 26-43
 The Allegory of the Vine and Its Branches, 26-50
 What Is the Forest of the South Field, and What Did
 the Lord Mean by Saying He Would Kindle a
 Fire There? 26-53
 The Parable of the Boiling Pot, 26-61
 Why Was Ezekiel Told Not to Mourn for the Death
 of His Wife? 26-62
 The Casting of Shadrach, Meshach, and Abed-nego
 into the Furnace, 28-17
 "The Spirit of the Holy Gods," 28-18
 Why Was Daniel "Astonied"? 28-19
 Drinking from the Vessels of the Temple, 28-23
 Why Was Daniel Rewarded by the King When He
 Prophesied of the King's Destruction? 28-23
 Did the Medes and Persians Recognize the
 Promotion Given to Daniel by Belshazzar in the
 Last Hours of His Reign? 28-30
 What Is the Connection between the Four Beasts
 and Historical Events? 28-37
 Daniel's Vision of Successive Kings, Wars, and
 Conflicts, 28-50
 Why Did Haggai Raise the Questions about "Holy
 Flesh" and Being "Unclean by a Dead Body"?
 30-4
 Why was Zerubbabel Compared to a "Signet
 Ring"? 30-5
 Irrevocable Edicts, 31-3
 Why Was the Decree Prematurely Published? 31-9
 Is the Word of the Lord Always Fulfilled? 33-3
 Mission of the Riders, 33-6
 What Are the Horns? 33-9
 What is the Purpose of the Carpenters? 33-10
 Why Wasn't Jerusalem to Be Measured? 33-11
 What Is the Meaning of the Expression "Apple of
 His Eye"? 33-12
 What Is the Symbolism of "Filthy Garments"? 33-15
 Enemies of Judah, 33-30
 Gathering of Israel, 33-36
 Destruction of the Political Kingdom of Judah, 33-38
 What Is the Meaning of the Expression "Feed the
 Flock of the Slaughter"? 33-39
 "Mourning of Hadadrimmon in the Valley of
 Megiddon," 33-43
 Who Is the Shepherd Who Would Be Smitten? 33-46
- KIMBALL, SPENCER W.
 Tempering the Weather through Prayer, 1-36
 Introduction to Job, 3-1
 Trust in God, 3-6
- False Prophets, B-6
 The Prophets: Key to Spiritual Survival, 6-43
 A Famine in the Land, 8-17
 Overcoming Spiritual Blindness, 11-17
 Is There a Time Appointed to Die? 12-32
 "As with the People, So with the Priest," 15-3
 What Is the Lord's and What Is Man's Own? 16-35
 How Shall the Gentiles Be Nursing Fathers and
 Mothers to Israel? 17-9
 The Everlasting Warnings to the Wicked, 23-42
 True Prophets Are Never Popular with the Wicked,
 24-34
 A Latter-day Gathering Promised, 25-3
 "The Fathers Have Eaten a Sour Grape, and the
 Children's Teeth Are Set on Edge," 25-12
 Worship of Beasts in the Dark, 26-26
 A Person Cannot Be Saved by His Former
 Righteousness, 26-48
 "I Have Set Thee a Watchman unto the House of
 Israel," 27-13
 Repenting of Sin, 27-14
 "Should Not the Shepherds Feed the Flocks?" 27-16
 What Were the Kingdoms Represented in
 Nebuchadnezzar's Dream? 28-13
 Daniel Prospered Because of His Righteousness, 28-15
 Three Hebrews Who Were True to God in Spite of
 Threats and Pressure, 28-16
 Daniel's Response to a Heathen Decree, 28-31
 Increase of Knowledge in the Last Days, 28-51
 A Lesson of Faith, 28-53
 Have You Come "for Such a Time As This"? 31-20
 Is It Vain to Serve the Lord? 34-13
 The Message of Malachi, 34-18
 The Old Testament Is a Witness for Christ, 35-2
 The Old Testament Teaches How to Successfully
 Deal with Life's Challenges, 35-7
- LEE, HAROLD B.
 "The Spirit Shall Return unto God," 2-59
 What Special Meaning Do These Verses Have for
 Latter-day Saints? 11-9
 Understand the Manner of Prophecy of the Jews,
 E-5
 "In the Last Days . . . the Mountain of the Lord's
 House Shall Be Established," 13-10
 "Out of Zion Shall Go Forth the Law . . . the Word
 of the Lord from Jerusalem," 13-11
 Daniel and His Companions Preserved Their Lives
 by Obtaining Revelation from God, 28-10
- LUNDWALL, N. B.
 Slaying of Those Who Were Not Marked on the
 Forehead, 26-31
- MARTIN, ALFRED
 How Could Cyrus, a Persian King, Be Called the
 Lord's "Anointed"? 16-31
- MAXWELL, NEAL A.
 "Reproof Getteth Understanding," 2-27
 The Prophets: Key to Spiritual Survival, 6-43
 Mordecai: In the World but Not of It, 31-19
- MCCONKIE, BRUCE R.
 What Was the Molten Sea and How Was It Used? 1-32
 "An Heart That Deviseth Wicked Imaginations," 2-16
 "He That Uttereth a Slander, Is a Fool," 2-20
 What Does It Mean to Walk in Integrity? 2-34
 The Dangers of Double-mindedness, 4-48

- The Spirit of Prophecy: A Gift for the Righteous, B-4
 True Prophets Are Messengers of Hope, B-7
 Who Is Baalzebul? 5-33
 The Living and the Dead Prophets, 5-43
 Who Was It That Troubled Israel? 5-44
 Who Are "Zion" and "My Holy Mount"? 7-7
 What Is Signified by Sackcloth and Ashes? 9-11
 "The Manner of Prophesying among the Jews," 10-2
 How Can Israel or Any Child of God Obtain Mercy? 10-31
 The Return of the Ten Tribes, D-6
 The Importance of Isaiah's Writings, E-1
 Use the Book of Mormon, E-9
 What Are Seraphim? 13-34
 Who Is the "Branch"? 13-58
 What Was a Wizard That Dealt with Familiar Spirits? 14-26
 Was This Burden More Than a Judgment against Egypt? 14-28
 What Is the Tried and "Precious Corner Stone"? 15-13
 What Do the Allusions to Deaf, Blind, and Meek Mean? 15-20
 "Who . . . Shall Dwell with Everlasting Burnings?" 15-25
 What Is Known of Zion's Future? 15-26
 Isaiah Identified One of the Names of God, 16-11
 Who Is the Righteous Man from the East? 16-15
 In What Way Does Christ, through His Righteous Offering, "See His Seed"? Who Are the Seed of Christ? 17-25
 How Will Jesus Receive a "Portion with the Great" and "Divide the Spoil with the Strong"? 17-27
 To What Period of Time Do These Verses Refer? 18-27
 A Latter-day Gathering Promised, 25-3
 What Is Meant by the "Roll of a Book" the Lord Caused Ezekiel to Eat? 26-12
 What Are Cherubim? 26-33
 Is Ezekiel's Vision of the Valley of Bones about the Resurrection or about the Renewal of the House of Israel? 27-20
 What Is the Symbolism of the Two Sticks Being Joined Together? 27-21
 The Battle of Gog and Magog, 27-24
 Significance of the Name *Armageddon*, I-2
 Armageddon: The Participants, I-4
 Armageddon: The Army of Gog, I-5
 Gog Will Be Thwarted by the Power of Two Witnesses, I-6
 Armageddon: The Final Extremity, I-7
 Armageddon: The Deliverance, I-8
 How Is It That the Kingdom Set Up by God Will Consume the Other Kingdoms? 28-14
 Daniel's Vision of Successive Kings, Wars, and Conflicts, 28-50
 Have You Come "for Such a Time As This"? 31-20
 Why Did Nehemiah Reestablish the Feast of Tabernacles? 32-12
 Who Are the Prisoners? 33-32
 Will There Be "Heathen," or Non-Israelites, Who Survive Armageddon? 33-48
 Who Was the Messenger Sent to Prepare the Way of the Lord, and Who Was the Messenger of the Covenant? 34-8
 What Is the "Book of Remembrance"? 34-14
 Treasuring Up the Words of Life, 35-8
- MCKAY, DAVID O.
 Becoming Master of Oneself, 2-30
 The Price of Contention, 4-46
 The Importance of Unity, 4-47
 Introduction to 2 Kings 14-20, 12-1
 "The Shew of Their Countenance Doth Witness against Them," 13-18
- MENZIES, ALLAN
 What Were the Abominable Practices of Judah? 4-25
- MESERVY, KEITH H.
 The Book of Job, 3-2
 Was Job a Real Person? 3-4
 Did God Converse with Satan? 3-5
 "Yet in My Flesh Shall I See God," 3-7
 What Was the Meaning Anciently of the Word *Stick*? 27-22
- MILLER, MADELEINE S., AND J. LANE MILLER
 What Is Known about Sennacherib, King of Assyria? 12-21
- MONSON, THOMAS S.
 "Finishers Wanted," 33-50
- MORRIS, GEORGE Q.
 Armageddon: The Setting, I-3
- MOULD, ELMER W. K.
 New Masters for the House of Israel, J-1
 The First Return of the Jews, J-3
- NIBLEY, HUGH
 The Rise of the Scribes, K-2
- NYMAN, MONTE S.
 "Woe to the Rebellious Children," 15-22
 Trust in the Lord instead of in the "Arm of Flesh," 15-23
 Why Did Isaiah Say Jerusalem's Warfare Was Over? 16-4
 Israel Scattered on the Isles of the Sea, 17-4
 "Thou Art My Servant, O Israel, in Whom I Will Be Glorified," 17-5
 An Addition to Isaiah from the Book of Mormon, 17-10
 A Passage Often Quoted, 17-18
- OXFORD ENGLISH DICTIONARY
 Introduction to Nahum, 20-1
- PENROSE, CHARLES W.
 Call to Repentance, Promise of Forgiveness, 13-8
 What Do the Great Physical Disturbances Describe? 18-24
 How Can a "Nation Be Born at Once" and the "Earth Be Made to Bring Forth in One Day"? 18-29
 Armageddon: The Deliverance, I-8
- PERRY, L. TOM
 "Consider Your Ways," 30-6
- PETERSEN, MARK E.
 The Role of a Prophet, B-3
 What Relationship Does This Verse Have to the Coming Forth of the Book of Mormon? 15-19
 Iniquity Separates Us from the Lord, 18-12
- POTOK, CHAIM
 What Was Life Like during the Reign of Manasseh? 19-2

PRATT, ORSON

- The Return of the Ten Tribes, D-6
- The Lost Tribes to Come to Zion, D-7
- Zion to Be a Place of Refuge, 13-26
- "The Earth Shall Be Full of the Knowledge of the Lord," 13-59
- Great Physical Changes Will Attend the Second Coming of the Lord, 15-6
- What Was the "Book That Is Sealed" and to Whom Were Its "Words" Delivered? 15-17
- To Whom Does the Phrase "They Also That Erred in Spirit Shall Come to Understanding" Refer? 15-21
- Israel Shall Be a Desolation until the Messiah Begins the Preparation for His Return, 15-24
- "The Desert Shall Rejoice, and Blossom As the Rose," 15-29
- Who Was Called "Zion" in the High Mountain? 16-8
- What Time Periods Do These Verses Refer To? 18-14
- "Darkness Shall Cover the Earth," 18-15
- "Who Are These That Fly As a Cloud"? What Does Their Presence Mean? 18-16
- "The Sun Shall Be No More Thy Light by Day," 18-17
- Ezekiel's Parable of the Cedar Tree, 26-46
- Israel to Be Gathered by Revelation and with Power, 26-52
- Armageddon: The Army of Gog, I-5
- What Were the Kingdoms Represented in Nebuchadnezzar's Dream? 28-13

PRATT, PARLEY P.

- "The Lord Shall Utterly Destroy the Tongue of the Egyptian Sea . . . and There Shall Be an Highway," 13-64
- Gog Will Be Thwarted by the Power of Two Witnesses, I-6
- Armageddon: The Final Extremity, I-7
- Armageddon: The Deliverance, I-8
- What Was the Significance of Daniel's Vision of the Ram and the He-goat? 28-42

PRIDEAUX, HUMPHREY

- The Hasmoneans and the Maccabean Revolt, K-7

PRITCHARD, JAMES B.

- Chronological Correlation of the Scriptural Record of Isaiah's Ministry, F-2

RASMUSSEN, ELLIS T.

- Introduction to Proverbs and Ecclesiastes, 2-1
- Do Prophets Ever Lie or Disobey the Lord? 4-14
- Prophecy Concerning Baasha's Posterity, 4-39
- What Is Known about Omri's Reign As King over Israel? 4-41
- "God Is My Salvation . . . the Lord Jehovah Is My Strength," B-66
- The Prophecies of Nahum Were Written in Superb Hebrew Poetry, 20-3
- An Epitaph for Nineveh, 20-9
- "O Lord, How Long Shall I Cry and Thou Wilt Not Hear?" 22-3
- Did Nebuchadnezzar Really Forget His Remarkable Dream? 28-9
- Was Esther Foreordained? 31-10
- Honors for Mordecai, Not Haman, 31-14
- Why Were Some of the Persians "Converted" to Judaism? 31-16

REYNOLDS, GEORGE

- What Became of the Tribes of Israel? D-5

REYNOLDS, GEORGE, AND JANNE M. SJODAHL

- What Was the Significance of Daniel's Vision of the Ram and the He-Goat? 28-42

RICHARDS, LEGRAND

- "In the Last Days . . . the Mountain of the Lord's House Shall Be Established," 13-10
- "He Will Lift Up an Ensign to the Nations" in the Latter Days, 13-29
- "The Lord Shall Set His Hand Again the Second Time to Recover the Remnant of His People," 13-62
- "Ephraim Shall Not Envy Judah, and Judah Shall Not Vex Ephraim," 13-63
- What Does the Phrase Mean, "It Shall Be unto Me As Ariel"? 15-16
- What is the "Marvellous Work and a Wonder" of Which Isaiah Prophesied? 15-18
- What Was Meant by "a New Thing" in the Wilderness? 16-27
- Doom and Delivery, 23-34
- The Lord Himself Will Gather Scattered Israel, 25-8
- "They Shall Not Sorrow Any More at All," 25-9
- The Saints Are Preparing the Kingdom in Which Christ Will Reign, 28-40
- "Will a Man Rob God?" 34-11

ROMNEY, MARION G.

- One's Actions Follow One's Thoughts, 2-42
- "A Virgin Shall . . . Bear a Son," 13-45
- "Come Ye to the Waters . . . Buy, and Eat," 18-2
- Calamities and Troubles Are Increasing in the Earth, but There Is a Place of Deliverance, 18-31
- The Old Testament Is a Witness for Christ, 35-2
- The Old Testament Teaches How to Successfully Deal with Life's Challenges, 35-7
- Treasuring Up the Words of Life, 35-8

SCHURER, EMIL

- The Hasmoneans and the Maccabean Revolt, K-7

SKOUSEN, W. CLEON

- Where Is the Brook Cherith? 5-4
- What Was the Mantle of the Prophet That Was Placed on Elisha? 5-22

SMITH, JOSEPH

- The Glory of God, 1-34
- Was Elijah Really Taken into Heaven? 5-39
- Have the "Spirit of Prophecy," E-4
- Warning of the Consequences of Apostasy and Transgression, 13-28
- Vision of the Lord and the Celestial Realms, 13-31
- "The Posts of the Door Moved . . . , and the House Was Filled with Smoke," 13-35
- What Gift Will the Saints Present to the Lord? 14-25
- Introduction to Isaiah 24-35, 15-1
- Why Was Changing the Ordinances So Serious? 15-4
- "Who . . . Shall Dwell with Everlasting Burnings?" 15-25
- Who Are the "Ransomed of the Lord" and What Does the Future Hold for Them? 15-30
- Who Is the Light That Opens the Eyes of the Blind? 16-18
- The Restoration of the Gospel, 25-13
- Ezekiel's Record of His Vision, 26-3
- "Whirlwind," 26-4

- What Is Represented by the Wheels That Ezekiel Described? 26-10
 The Righteous Sometimes Suffer with the Wicked, 26-54
 Repenting of Sin, 27-14
 Waters Issue from the Temple, 27-34
 Why Did Daniel Pray Three Times a Day toward Jerusalem? 28-32
 What Was Represented by the Beasts Daniel Saw? 28-35
 Daniel Saw Adam, or the "Ancient of Days," and Also Christ Taking His Rightful Place As King over the Earth, 28-38
 Who Is Gabriel, and Why Would He Be Sent to Give Daniel Understanding of His Vision? 28-43
 Will There Be "Heathen," or Non-Israelites, Who Survive Armageddon? 33-48
 Who Was the Messenger Sent to Prepare the Way of the Lord, and Who Was the Messenger of the Covenant? 34-8
 What Is the Offering in Righteousness to Be Made by the Sons of Levi? 34-10
 What Is the Great Work Elijah Commenced? 34-17
 The Old Testament and the Nature of God, 35-5
- SMITH, JOSEPH FIELDING
 What Can Be Concluded Regarding Solomon's Many Marriages? 1-45
 Elijah Sealed the Heavens against Rain by Priesthood Power, 5-3
 Elijah Fleed Jezebel, 5-17
 "The Day of the Lord Is Great and Very Terrible," 7-8
 The Lord Will Redeem and Bless His People, 7-9
 "I Will Gather All Nations," 7-12
 "Now the Lord Had Prepared a Great Fish," 9-8
 The Return of the Ten Tribes, D-6
 Call to Repentance, Promise of Forgiveness, 13-8
 "Out of Zion Shall Go Forth the Law . . . the Word of the Lord from Jerusalem," 13-11
 The "Daughters of Zion" to Succumb to Worldliness in the Latter Days, 13-20
 Warning against Familiar Spirits, Peepers, and Mutterers, 13-51
 "Unto Us a Son Is Given . . . and His Name Shall Be Called Wonderful, Counsellor, the Mighty God, the Everlasting Father," 13-54
 Who Was the "Stem of Jesse" and the "Rod out of the Stem of Jesse"? 13-57
 "An Ensign of the People," 13-61
 Isaiah Saw the Gospel Taken to the Nations from America, 14-24
 What Does the Term *Idumea* Mean, and Why Was It Used? 15-27
 "The Voice of Him That Crieth in the Wilderness," 16-5
 What Does It Mean to Say "Every Knee Shall Bow, Every Tongue Swear"? 16-37
 How Shall the Gentiles Be Nursing Fathers and Mothers to Israel? 17-9
 How Did Isaiah Foresee Men Receiving Christ? 17-21
 In What Ways Was Jesus a "Man of Sorrows and Acquainted with Grief"? 17-22
 How Did Christ's Sacrifice "Satisfy" the Father and Thus "Justify Many"? 17-26
 Calamities and Troubles Are Increasing in the Earth, but There Is a Place of Deliverance, 18-31
- All Shall Know the Lord, 25-14
 A Latter-day Temple in Jerusalem, 27-23
 The Battle of Gog and Magog, 27-24
 What Sacrifices Will Be Offered in the Temple? 27-32
 Introduction to Armageddon: A Prophetic View, I-1
 Significance of the Name *Armageddon*, I-2
 Armageddon: The Deliverance, I-8
 Armageddon: The End or the Beginning? I-9
 What Will Happen at the Great Gathering at Adamondi-Ahman? 28-39
 They Reckoned Their Genealogy, 29-10
 A Time for Confidence and Covenant Making, 32-19
 What Was the Mission of the Four Servants? 33-23
 "In That Day Shall There Be a Great Mourning in Jerusalem," 33-44
 "Who May Abide the Day of His Coming?" 34-9
 What Is the Great Work Elijah Commenced? 34-17
- SMITH, WILLIAM
 Why Is the Term *Reins* Used? 2-43
 To Whom Does the Word *Eunuchs* Refer? 28-4
 Who Were the Samaritans Who Hindered the Work on the Temple? 29-15
- SPERRY, SIDNEY B.
 "I Will Pour out My Spirit upon All Flesh," 7-11
 How Did the Lord Regard Israel's Spiritual Condition? 8-12
 "Hate Evil and Love the Good," 8-13
 "Woe to Them That Are at Ease in Zion," 8-15
 Where and When Did Jonah Live? 9-2
 Why Did Jonah Flee to Tarshish? 9-4
 Who Was Hosea? 10-3
 Was Hosea Commanded to Marry a Harlot? 10-5
 What Were the Dangers of Israel's Entangling Alliances? 10-24
 Introduction to Micah, 11-1
 Some Facts about Micah, 11-2
 Judgments on Villages of Judah, 11-4
 What Added Indictment Did Micah Lay at His People's Feet? 11-5
 What Did Micah Mean by the "Prophets Who Make My People Err"? 11-8
 A Summary of What the Lord Requires of His Children, 11-13
 What Did Micah Foresee and Prophecy Of? 11-16
 Rebellion against the Lord, 13-3
 What Is Meant by the Phrase "Ships of Tarshish"? 13-15
 The Lord Prophesied of Cyrus, King of Persia, 16-30
 When Did Nahum Prophecy? 20-2
 Zephaniah's Final Message, 21-7
 Introduction to Habakkuk, 22-1
 What Was Meant by "the Just Shall Live by His Faith"? 22-5
 Jeremiah: The Setting, 23-2
 None Shall Escape, 23-23
 The Parable of the Loincloth, 23-28
 What Other Grave Sin, Besides Idolatry, Was Judah Guilty Of? 23-38
 In What Way Did Zedekiah Break His Covenant with the People? 24-19
 After the Fall of Judah, 24-23
 What and Where Was Edom? 25-26
 Ezekiel: A Contemporary of Jeremiah and Daniel, 26-2
 The Allegory of the Lioness and the Whelps, 26-49

- Is Ezekiel's Vision of the Valley of Bones about the Resurrection or about the Renewal of the House of Israel? 27-20
- What Is the Symbolism of the Two Sticks Being Joined Together? 27-21
- How Will the Land Be Divided among the Tribes of Israel? 27-33
- What Is the Connection between the Four Beasts and Historical Events? 28-37
- Daniel's Supplications on Behalf of His People, 28-44
- Gabriel's Explanation of the Seventy Weeks, 28-45
- STRONG, JAMES
- Did Nebuchadnezzar's Dream Pertain Only to the "Latter Days"? 28-12
- TALMAGE, JAMES E.
- Which version of the Bible Should You Use in Your Study of the Old Testament? Preface
- The Significance of the Building of Solomon's Temple, 1-25
- How Did Solomon's Temple Differ from the Tabernacle of the Wilderness? 1-26
- What Occurred at the Dedication of the Temple? 1-33
- Was the Temple Built by Solomon "Cast Out"? 1-38
- What Did the Lord Mean When He Said He Would "Root Up Israel Out of This Good Land . . . and Shall Scatter Them beyond the River"? 4-23
- What Became of the Tribes of Israel? D-5
- The Lost Tribes to Come to Zion, D-7
- "He Was Wounded for Our Transgressions," 17-23
- Inhabitants of Jerusalem compared to a Useless Vine, 26-42
- The Vision of a Future Temple, 27-29
- Why Did Daniel Pray Three Times a Day toward Jerusalem? 28-32
- Who Were the Samaritans Who Hindered the Work on the Temple? 29-15
- How Did the Temple of Zerubbabel Compare to the Temple of Solomon? 29-22
- Ezra, the Scribe, 29-26
- Of What Sins Was Ancient Judah Also Guilty and Why? 34-4
- TANNER, N. ELDON
- "Trust in the Lord," 2-11
- God Will Not Do Anything without Forewarning His Prophets, 8-8
- Warning of the Consequences of Apostasy and Transgression, 13-28
- TAYLOR, HENRY D.
- "Fear God, and Keep His Commandments," 2-60
- TAYLOR, JOHN
- How May God's Children Partake of His Goodness? 18-4
- TEASDALE, GEORGE
- "The Voice of Him That Crieth in the Wilderness," 16-5
- THIELE, EDWIN R.
- Overview of the Kingdom of Israel (Northern Kingdom), A-2
- THOMPSON, J. A.
- "Peace, Peace," 23-14
- "Cut Off Thine Hair," 23-17
- How Is Judah like a "Speckled Bird"? 23-26
- Baruch, 24-24
- TUTTLE, A. THEODORE
- What Was a Prophet among the Hebrews? B-1
- UNGER, MERRILL F.
- A Remarkable Fulfillment of Prophecy, 27-6
- VANDENBERG, JOHN H.
- Is There a Proper Way to Fast? 18-8
- Promises for Those Who Fast Properly, 18-9
- WELKER, ROY A.
- What Did Zechariah Envision Here? 33-27
- WELLS, DANIEL H.
- The Saints Will Possess the Kingdom, 28-41
- WIDTSON, JOHN A.
- Which Version of the Bible Should You Use in Your Study of the Old Testament? Preface
- What Was a Prophet among the Hebrews? B-1
- What Is a Seer? B-2
- The Role of a Prophet, B-3
- The Call and Training of the Prophets, B-5
- Conclusion, B-8
- WILSON, WILLIAM
- What Is a Chapter? 1-31
- What Is the Meaning of the Word *Reward*? 18-10
- WIRTHLIN, JOSEPH B.
- A Famine in the Land, 8-17
- WOODRUFF, WILFORD
- The Gathering of Israel from the World, 13-60
- God Remembers All His Covenants and Promises, 17-7
- Calamities and Troubles Are Increasing in the Earth, but There Is a Place of Deliverance, 18-31
- Why Did Daniel Pray Three Times a Day toward Jerusalem? 28-32
- What Was the Mission of the Four Servants? 33-23
- WOUK, HERMAN
- The Festival of Purim, 31-17
- YARN, DAVID H.
- Why Did the Jews Misinterpret Prophecy Regarding the Deliverer? C-6
- YOUNG, BRIGHAM
- How Did Solomon Learn How the Temple Should Be Built? 1-24
- Light for Darkness, 2-14
- Spare the Rod, 2-24
- Soft Answers in the Home, 2-26
- A Willingness to Continue to Grow, 2-48
- To Him Who Endures to the End, 2-53
- As the Tree Falls, 2-57
- Who Was the "Stem of Jesse" and the "Rod out of the Stem of Jesse"? 13-57
- How Is It That the Kingdom Set Up by God Will Consume the Other Kingdoms? 28-14
- Trusting in the Lord, 29-32
- A Time for Confidence and Covenant Making, 32-19
- YOUNG, LEVI EDGAR
- Work Preparatory to His Coming, 16-9

ดัชนีพระคัมภีร์

คำอธิบาย

แถวแรกบอกถึงการอ้างอิง ส่วนที่สองบอกถึงหัวข้อที่มี
 ข้ออ้างอิง

ตัวอย่างเช่น:

พระคัมภีร์คำสอนและพันธสัญญา 57:2-3 c 28:9

a—วิเคราะห์. พระคัมภีร์ที่อ้างอิงถึงคือเนื้อหาทั้งหมด
 ของทั้งภาคหรือบท

c—ข้อคิด. เป็นข้อคิดที่อธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์

m—ความหมาย. ความหมายของคำหรือวลี ในพระ-
 คัมภีร์ที่สนทนาถึง

q—อ้างอิง. อ้างถึงบางส่วนหรือทั้งหมดในพระคัมภีร์

r—อ้างอิง. อ้างอิงถึงพระคัมภีร์

JST—การแปลของโจเซฟ สมิท

ปฐมกาล

1 r	32-13	48:15–22 r	D-6	25:20–22 r, JST	26-33
1:26–28 r	28-43	49:9–10 r	26-56	25:22 r	12-29
1:29 r	28-5	49:10 r	1-47	30:13 r	32-14
3:19 q	2-50	49:10 q	14-40	31:13, 16–17 r	18-5
4:10 r	26-61	49:22–26 r	25-8	32 r	32-13
4:15 r	26-30	49:24 r	13-49	32:4 r	4-12
6:9 r	26-41			32:31–32 r	23-32
9:13–17 r	17-29	อพยพ		34:14–16 r	10-2
10:2 r	27-26	1–14 r	32-13	34:16 r	1-45
10:3 r	27-26	2:11–15 r	26-17	34:28 r	5-17
10:10 r	33-22	3:2 r	26-5	34:28 r	35-3
10:10 r	33-22	4:10 r	23-4		
10:25 r	18-21	4:12, 16, 30 r	B-3	เลวีนิติ	
11–17 r	32-13	6:3 r	13-66	1–7 r	29-12
12:6 r	4-3	6:7 q	23-23	3:17 r	28-5
12:7 r	1-1	7–10 r	1-6	4:3 r	33-15
12:7–8 c	4-25	12:35–36 r	29-5	6:26 c	10-13
13:15 r	1-1	12:40–41 r	26-17	7:19–21 r	28-5
15:13 r	G-3	13:21–22 r	16-23	9:24 q, r	5-16
15:16 q	G-3	13:21–22 r	26-5	10:17 r	10-13
15:18 r	1-1	13:21–22 r	32-13	11 c	6-24
17 r	10-2	14:19–20 r	13-26	11 r	28-5
17 r	35-3	14:21–22 r	16-23	16:2 r	26-5
17:3–12 r, JST	23-11	15:11 r	K-7	16:4 r	23-28
18:23–33 r	23-13	16–17 r	32-13	16:29 r	18-5
19:24–25 r	E-5	16:10 r	26-5	17:8 r	18-5
19:37 c	5-32	18:21 q	B-5	18:24–28 r	G-3
19:37 r	14-17	19:1–8 r	35-3	19:31 r	13-51
21:33 r	16-11	19:4–8 r	10-2	19:33–34 r	18-5
22:2–4 c	4-25	19:5 r	8-4	20:27 r	13-51
22:15–18 r	35-3	19:9–16 r	26-5	21:17–23 r	18-5
25:30 c	8-6	19:10–11 c	B-3	22:18–22 r	34-4
26:1–4 r	35-3	19:18 r	13-35	23:34–44 r	32-12
28 r	35-3	20 r	32-13	25:25 r	24-16
28:11, 19 r	4-12	20:5 r	4-26	25:39–40 c	6-10
29:31 r	34-3	20:5–6 r	25-12	26 r	10-12
30:23 r	13-23	20:6 r	10-31	26 c	25-30
31:54 c	4-25	20:10 r	18-5	26:3–8 r	12-34
32:28–30 r	16-23	20:18–19 r	B-3	26:14–39 r	35-4
33:18 r	4-3	21:1 r	24-19	26:14, 17, 37–39 r	12-34
35:7 c	4-12	21:10 r	13-23	26:29 r	26-21
35:9–11 r	16-28	21:12–14 r	1-10	26:36 q	1-36
35:9–13 r	35-3	21:13–14 r	1-2		
36:1 q	25-26	21:32 r	10-9	กัณฑ์วารวิถิ	
37:25 r	23-19	22:3 c	6-10	6:2–8	23-17
37:34 r	9-11	24:16 r	26-5	6:2–21 r	8-7
48–49 r	26-46	24:18 r	5-17	9:15–18 r	27-31
48:3–4 r	35-3	25:4 r	14-27		

11:29 q	B-4
12:6 r	B-3
13:3, 8 c	A-2
14:6 c	A-2
21:4-9 c	12-20
21:8-9 r	F-2
25:7-13 r	K-9
26:29-30 r	12-11
27:1 r	12-11
33:52 c	4-25
36:1 r	12-11

เฉลยธรรมบัญญัติ

1:33 r	13-26
3:10-13 c	8-6
4:19 r	12-17
4:24 q	13-35
4:24 r	33-11
4:25-31 c	25-30
4:26 q	23-21
4:27 r	D-6
4:29 q	Preface
4:35 q	Preface
5:1-4 r	35-3
7:1-5 r	27-8
7:1-5 r	29-29
7:1-5 r	G-3
7:3-4 r	1-45
7:6 c	8-8
7:6-11 r	35-3
9:9-25 r	5-17
10:16 r	23-11
10:18-19 r	18-5
12:2-3 c	4-25
13 c	B-6
14 r	28-5
14:2 r	8-4
15:2 r	24-19
15:21 r	34-4
17:1 r	34-4
17:3 r	12-17
17:14-20 r	A-1
18:10-11 r	13-51
18:15 q	C-4
18:18-22 r	27-6
18:20 r	B-6
18:22 r	26-63
19:14 r	10-20
20:4 r	1-14
20:19-20 c	6-7
23:1-2 r	18-5
24:1-4 r	17-11
27:17 q	10-20
28 r	10-12
28 c	25-30
28 r	35-3
28:1, 15, 20 q	23-42
28:7, 10 r	12-34
28:20, 25, 33, 36, 41 r	12-34
28:29, 64	D-6
28:53 r	26-21
28:64 r	J-6
30:1-5 r	35-4

31:6-7, 23 r	1-5
31:16 r	10-2
31:30-32:43 r	7-6
32:1 r	E-5
32:4, 15 r	13-49
32:10 r	2-17
32:10 r	33-12
33:8-11 r	34-6
33:13-17 r	25-8
43 r	26-46

โยชูวา

1:5-9 r	1-5
1:7-8 r	35-7
5:13-15 r	6-22
7:6 r	26-62
17:1, 3 r	12-11
18:13, 22 r	A-12
19:1 r	4-9
19:10-13 r	9-2
19:15	11-11
23:10 r	1-14
24:1	A-3

ผู้วินิจฉัย

1:31 r	27-8
6:15 r	23-4
6:25-26 c	4-25
16:15-22 r	23-17
18:30-31 r	23-16
19 r	10-30

นางรูธ

4 r	24-16
-----	-------

1 ซามูเอล

2:2 r	13-49
2:31-36 r	1-10
4:10-12 r	23-16
8:11-18 r	1-23
8:11-18 c	1-50
8:11-20 r	1-18
8:20 r	A-1
9:9 r	B-2
9:12-13 r	6-15
9:12-25 c	4-25
10:5, 13 c	4-25
11:15 r	4-3
15:22 r	2-35
19:19-20 c	B-5
30:14 r	1-3

2 ซามูเอล

1:13 r	18-5
2:4 q	4-3
3:4 r	1-2
3:27 c	1-6
3:29 c	1-6
5:3 r	4-3
5:9 r	1-46

7:12 r	1-22
8:18 r	1-3
12:7-8 c	1-45
12:8 c	1-8
12:23 r	3-9
12:31 r	8-6
13:19 r	26-62
15:18 r	1-3
16:5-11 c	1-7
16:5-11 r	1-12
16:21-22 c	1-8
17 r	5-42
17:27-29 c	1-7
18:33 q	6-12
18:33 r	23-20
19:31-38 c	1-7
20:1-2 r	4-7
20:7 r	1-3
20:10 c	1-6
20:23 r	1-3
24:11 r	B-2

1 พงศ์กษัตริย์

1 a	1-2
1:1-4 r	1-2
1:5 c	1-2
1:6 q	1-6
1:7-9 c	1-2
1:8 q	1-2
1:9 c	1-2
1:11 c	1-2
1:12 a	1-2
1:34, 39 c	1-2
1:38 a	1-3
1:38, 44 r	1-3
1:39-40 c	1-2
1:50-55 r	1-2
2:1-9 a	1-4
2:2-3 a	1-5
2:5-6 a	1-6
2:7-8 a	1-7
2:15 c	1-9
2:17-22 a	1-8
2:22 c	1-8
2:22 r	1-10
2:23 a	1-9
2:26-27, 35 r	27-30
2:26-36 a	1-10
2:35 a	1-11
2:36-44 r	1-12
2:46 a	1-13
3:1 a	1-14
3:2-4 c	4-25
3:4 a	1-15
3:5 q	1-50
3:5-28 a	1-16
3:9 q	1-17
3:9, 12 c	2-1
3:14 a	1-17
3:14 JST	1-17
4:1-25 a	1-18
4:21 a	1-19
4:29-30 q	1-50
4:30 a	1-20

4:32 a	1-21	11:43 c	A-2	15:13 r	4-33
4:32 c	2-3	12 c	A-2	15:18-22 c	4-35
4:33 c	2-1	12:1 a	4-2	15:23-24 a, q	4-36
5 a	1-22	12:1 a	4-3	15:25-31 c	A-2
5:13 r	1-23	12:1-11 c	A-2	15:28 c	4-37
6 a	1-24	12:1-24 c	A-2	15:32-16:7 c	A-2
6 a	1-25	12:2-3 a	4-4	16:1-2 a, q	4-38
6 a	1-26	12:2-3 c	A-2	16:2-13 a	4-39
6:5-8 r	1-27	12:4 a	4-5	16:8-14 c	A-2
6:23 r	1-28	12:4-14 a	4-6	16:11 r	4-21
6:30-33 r	1-24	12:12-20 c	A-2	16:11 a	4-40
6:38 m	1-29	12:14 c	4-6	16:15-20 c	A-2
7:1-8 a	1-30	12:15 r	4-4	16:21-22 c	A-2
7:2-5 r	1-30	12:16 a, m	4-7	16:21-23 a	4-41
7:16 m	1-31	12:17 a	4-9	16:23-28 c	A-2
7:23-26 a	1-32	12:18 a	4-8	16:24 a	4-42
7:44 r	1-32	12:19 r	4-7	16:25 r	4-43
8 a	1-33	12:20 a	4-10	16:29-22:40 c	A-2
8:39 r	4-18	12:20-21 q	4-3	16:29-30 a, q	4-43
8:44 q	28-32	12:21 r	4-10	16:31 a	4-44
8:10-11 q	1-33	12:21-24 c	A-2	16:32 r	4-43
8:10-11 a	1-34	12:22-24 a	4-11	16:34 a, q	4-45
8:22-53 a	1-35	12:23 r	4-9	17:18 r	I-6
8:28 c	1-35	12:25-14:20 r	A-2	17:1 m	5-1
8:35-36 a	1-36	12:25-32 a	4-12	17:1 a	5-3
8:41-43 a	1-37	12:25-33 c	A-2	17:1 c	5-7
8:50-52 c	1-35	12:31 q	4-12	17:3 a	5-4
8:56-57 q	1-33	12:33 c	4-12	17:4, 6 a, m	5-5
8:66 q	1-33	13:1-10 c	4-13	17:6 c	5-7
9:1, 19 m	14-34	13:1-11 r	26-16	17:9 a	5-6
9:7 a	1-38	13:3, 5 a	4-13	17:13-16 c	5-7
9:10 r	1-30	13:11-34 a	4-14	17:17-24 a	5-7
9:15-23 a	1-39	13:18 JST	4-14	18 r	25-25
9:15, 24 r	1-46	13:21 q	4-15	18:1-16 a	5-8
9:26-28 a	1-40	13:22 c	4-15	18:17-18 a	5-9
10:1 a	1-41	14:1-3 a	4-16	18:17-18 c, q	5-44
10:14-29 a	1-39	14:4 c, m	4-17	18:17-18 r	6-24
10:19 m	1-42	14:5-6 a	4-18	18:19 a	5-10
10:23-29 a	1-43	14:6-16 c	A-2	18:21 a, m	5-11
11 a	1-44	14:8 r	1-17	18:22-24 a	5-12
11:4 q	1-17	14:8 a, q, JST	4-19	18:25-29 a, q	5-13
11:1-9 r	1-14	14:9 m	4-20	18:28 a	5-14
11:1-10 a	1-45	14:10 a, m, r	4-21	18:30 c	4-25
11:4 JST	1-17	14:10-13 a, q	4-22	18:33-35 a	5-15
11:6 r	1-17	14:15 a	4-23	18:38 a	5-16
11:11, 29-38 a	1-47	14:19 a, q	4-24	19:1-18 r	26-16
11:13, 32 r	A-2	14:21 c	4-2	19:2-8 a	5-17
11:26-27 a, m	1-46	14:21-31 c	A-2	19:4-16 c	5-18
11:26-28 c	A-2	14:22 a, m	4-26	19:10, 14 m	5-17
11:27 r	1-46	14:22-24 a	4-25	19:11 c	5-17
11:28-40 c	A-2	14:25 a	4-27	19:13 c	5-17
11:29 c	4-27	14:25-26 c	4-27	19:15 c	5-19
11:29-39 c	A-2	14:29 r	4-24	19:16 c	6-30
11:29-39 r	26-16	14:31 m	4-28	19:17 c	5-20
11:31-32 q	4-4	15:1-8 c	A-2	19:19 a	5-22
11:33 r	4-11	15:3, 5, 11 r	1-17	19:19-21 a	5-21
11:33-34 r	1-17	15:3, 5, 11 r, JST	4-19	20, 22	5-24
11:33, 38 r, JST	4-19	15:4 a	4-29	20:11 a	5-23
11:36 c	1-48	15:5 a, JST	4-30	20:28 a, m	5-25
11:38-39 r	1-17	15:7 m	4-34	20:38-43 c	5-26
11:40 c	A-2	15:9 c	4-31	21:2-24 a, m, q	5-27
11:40 c	4-3	15:9-10 c, m	4-32	21:17-29 c	9-11
11:40 r	1-49	15:9-24 c	A-2	21:21 r	4-21
11:43 c	4-2	15:11-13 a	4-33	21:21 r	5-28

21:21-23 c 6-31
 21:23 r 6-32
 21:27-29 c 5-28
 22 c B-6
 22 c 5-43
 22-34 m 5-31
 22:2-16 c 5-29
 22:4 c 6-4
 22:7 q B-6
 22:8 q B-6
 22:8 r 11-2
 22:13 q B-6
 22:14 q B-6
 22:15 q 5-29
 22:23-24 a 5-30
 22:34-35 c 5-26
 22:41-50 c A-2
 22:51-2 Kings 1:18 c A-2

2 พงศ์กษัตริย์

1 r I-6
 1:1 a 5-32
 1:3 a, m 5-33
 1:8 c, q 5-34
 1:9-14 a 5-35
 1:17 c 5-36
 2 a 5-37
 2-8 c 5-38
 2:9-15 c A-2
 2:11 a, m 5-39
 2:12 c B-5
 2:14 c 5-40
 2:20 c 5-41
 2:23-24 a, m 5-42
 3 a 6-2
 3 r 8-6
 3:1-8:15 c A-2
 3:2-3 a 6-3
 3:4-10 a 6-4
 3:11 c 6-6
 3:11-15 a 6-5
 3:19 a 6-7
 3:20-24 a 6-8
 3:26-27 a 6-9
 3:27 r 12-12
 4:1-7 a 6-10
 4:8-17 a 6-11
 4:10 a, m 6-12
 4:16 c 6-14
 4:17-44 a 6-13
 4:23 a 6-15
 5:1 a, q 6-16
 5:2-19 a, q 6-17
 5:15-16, 20-26 a 6-19
 5:17-19 a 6-18
 5:26 a 6-20
 6:1-7 c 6-21
 6:8-23 a 6-22
 6:16 q 12-24
 6:18-23 r 6-27
 6:21 r B-5
 6:23-24 a 6-23
 6:24-29 a 6-24

6:27 c, m 6-25
 7 a 6-26
 8:7-15 a 6-27
 8:16-23 a 6-28
 8:16-24 c A-2
 8:20 r 12-4
 8:25-29 c A-2
 8:26 a, m 6-29
 9:1-10:36 c A-2
 9:1-13 a 6-30
 9:8 r 4-21
 9:14-26 a 6-31
 9:27-29 c A-2
 9:30-37 a, q 6-32
 10:1-6 a 6-33
 10:13 a 6-34
 10:30-31 a, q 6-35
 10:32-33 r 8-6
 11 c A-2
 11 a 6-36
 11:1-3 c 6-41
 12 c A-2
 12 a 6-37
 12:1-16 a 6-38
 12:7 r 4-6
 12:18 c 6-37
 12:20-21 a 6-39
 13:1-9 c A-2
 13:1-9 a 6-40
 13:4-6 a 6-41
 13:10-25 c A-2
 13:14-20 a 6-42
 13:19 q 6-42
 13:20 r 6-9
 14:1-22 c A-2
 14:3-11 a 12-3
 14:7 c 12-4
 14:8-14 a, m 12-5
 14:20 a 12-2
 14:22 c 12-6
 14:23-29 c A-2
 14:25 q, r 9-2
 15 c 10-24
 15:1-4 r F-2
 15:1-4 r F-3
 15:1-7 c A-2
 15:1, 13 c 12-7
 15:5 a, q 12-8
 15:5-6 r F-2
 15:5-6 r F-3
 15:7 r F-2
 15:7 r F-3
 15:8-12 c A-2
 15:8-12 r F-2
 15:8-12 r F-3
 15:11 c 2-9
 15:13-15 c A-2
 15:13-15 r F-2
 15:13-15 r F-3
 15:16-18 r F-2
 15:16-18 r F-3
 15:16-22 c A-2
 15:19 c 12-10
 15:19-20 c D-3

15:19-20 r F-2
 16:19-20 r F-3
 15:21-26 r F-3
 15:22-26 r F-2
 15:23-26 c A-2
 15:25 c 12-11
 15:27-31 c A-2
 15:27-31 r 13-52
 15:27-31 r F-2
 15:27-31 r F-3
 15:29 c D-3
 15:30-31 r F-2
 15:32-34 r F-2
 15:32-35 r F-3
 15:32-38 c A-2
 15:36-38 c 13-39
 15:36-38 r F-2
 15:36-38 r F-3
 15:37 r F-2
 16 c A-2
 16:1-4 r F-2
 16:1-4 r F-3
 16:1-6 c 13-39
 16:3 a 12-12
 16:5-6 r F-2
 16:5-6 r F-3
 16:7 r F-2
 16:7 r F-3
 16:7-20 c 13-39
 16:8-9 r F-2
 16:8-9 r F-3
 16:10-16 r F-2
 16:10-16 r F-3
 16:11 a 12-13
 16:17 r 1-32
 16:17-20 r F-2
 16:17-20 r F-3
 16:18 a, m 12-14
 17:1-2 r F-2
 17:1-2 r F-3
 17:1-6 c D-3
 17:3-4 r F-3
 17:5 r F-2
 17:5 r F-3
 17:6 a 12-15
 17:6-17 r F-2
 17:6-17 r F-3
 17:6-18 r 12-34
 17:9 a, m 12-16
 17:13 r B-2
 17:13 r B-3
 17:16 a, m 12-17
 17:18 a 12-18
 17:18-19 r F-2
 17:18-19 r F-3
 17:20-23 r F-3
 17:21-22 c A-2
 17:24 r F-2
 17:24 r F-3
 17:24 r 29-15
 17:24-41 a 12-19
 17:25-41 r F-2
 17:25-41 r F-3
 17:26 q F-2

18-20 a	16-2	20:11 a	12-33	25:18-26 a, q	19-22
18:1-6 r	F-2	20:12-13 r	F-2	25:25 r	33-26
18:1-6 r	F-3	20:12-13 r	F-3	25:27-30 c	19-23
18:1-7 r	12-34	20:14-18 r	28-2	25:27 r	J-1
18:1-20:21 c	A-2	20:14-19 r	F-2		
18:2-20:19 r	16-2	20:14-19 r	F-3	1 พงศาวดาร	
18:3 q	H-1	20:20 r	F-2	2:21, 23 r	12-11
18:4 a	12-20	20:20-21 r	F-2	3:19 r	J-3
18:4-6 r	12-24	20:20-21 r	F-3	5:1-2 r	D-6
18:6-7 q	H-1	21:1-2 r	F-2	7:14-17 r	12-11
18:7 r	F-2	21:1-2 r	F-3	11:8 r	1-46
18:7-8 r	F-3	21:1-18 c	A-2	18:8	1-32
18:9-12 r	F-3	21:2-9 a	19-3	18:17 r	1-3
18:13 a	12-21	21:3-9 r	F-2	21:26 c	4-25
18:13-16 r	F-2	21:3-9 r	F-3	21:26 r	5-16
18:13-16 r	F-3	21 a	19-2	21:29 r	1-15
18:13-19:37 c, r	12-21	21:9 q	F-2	22-23 r	1-1
18:14 c	12-22	21:9 q	G-3	25 r	29-13
18:14-20:11 r	16-2	21:9 q	H-1	28-29 r	1-1
18:17 c	12-23	21:10-16 r	F-2	28:1-29:24 c	1-4
18:17 a, m	12-24	21:10-16 r	F-3	29:22 r	4-3
18:17 r	14-31	21:13-15 a, m, q	19-4	29:29 r	B-2
18:17-18 r	F-2	21:16 a	19-5		
18:17-18 r	F-3	21:19-26 c	A-2	2 พงศาวดาร	
18:19-25 r	F-2	22-23 c	G-3	1-9 r	1-1
18:19-25 r	F-3	22-23 r	35-7	1:2-3 r	1-15
18:26 c	12-25	22-23:30 c	A-2	4:2-6 q	1-32
18:26 r	F-2	22:1-2 c	19-6	5:13-14 r	27-31
18:26 r	F-3	22:8-11 a	19-7	7:1 r	5-16
18:27-35 r	F-2	22:8-13 r	H-3	9:29 r	B-2
18:27-35 r	F-3	22:11 c	19-8	9:31-12:16 c	A-2
18:28 r	12-25	22:14-20 a	19-9	10:16 r	4-7
18:34 a, m	12-26	23:5, 11 r	26-28	11:1-4, 12, 23 c	A-2
18:34 r	29-15	23:6-7 a, m	19-10	11:1-12 r	4-11
18:36-37 r	F-2	23:10 a	19-11	11:4 q	4-46
18:36-37 r	F-3	23:12-16 c	19-12	11:6 r	8-2
19 a	12-24	23:15-20 r	4-13	11:13-16 c	4-12
19:1-5 r	F-2	23:26 a	19-13	11:13-17 r	A-2
19:1-5 r	F-3	23:27 q	H-1	11:13-17 r	4-9
19:3 a	12-27	23:29 a	19-14	11:14 r	4-12
19:6-7 r	F-2	23:31-33 c	A-2	12:2-12 c	4-27
19:6-7 r	F-3	23:31-33 r	26-49	12:5-12 r	4-27
19:8-13 r	F-2	23:34-24:7 c	A-2	13 r	4-29
19:8-13 r	F-3	24:1 r	28-2	13:1-20 q	4-24
19:14-19 r	F-2	24:1-4 a	19-15	13:1-22 c	A-2
19:14-19 r	F-3	24:3 r	19-13	13:4-12 c	4-29
19:15 c	12-29	24:5-7 a, q	19-16	13:9 q	4-12
19:20-34 r	F-2	24:8-11 a, q	19-17	13:18 q	4-29
19:20-34 r	F-3	24:8-17 c	A-2	13:19 r	4-12
19:22 r	13-4	24:12-16 a	19-18	14-16 r	4-31
19:22-28 c	12-30	24:13 q	28-23	14:1-16:14 c	A-2
19:32-34 c	12-24	24:14 r	19-22	14:7 r	4-33
19:35 c, JST	12-31	24:14-16 r	26-2	15:2 r	4-46
19:35 r	F-2	24:17-20 a	19-19	15:2-4 c	4-35
19:35 r	F-3	24:18 r	26-49	15:5 q	4-46
19:36-37 r	F-2	24:18-25:26 c	A-2	15:9 c	1-47
19:36-37 r	F-3	24-25 r	24-1	15:9 r	A-2
20:1 r	F-2	24-25 r	24-25	15:9 r	4-9
20:1 r	F-3	25:3 r	26-18	16:1-9 r	4-35
20:2-7 r	F-2	25:1-7 a	19-20	16:10 r	4-36
20:2-7 r	F-3	25:7 a, q	19-21	16:12 q	4-36
20:5-6 a	12-32	25:7 r	26-46	16:13-14 q	4-36
20:8-11 r	F-2	25:13 r	1-32		
20:8-11 r	F-3	25:13-17 r	19-18		

17:1-23 c	A-2	28:23-25 r	12-13	35:22 r	33-43
17:1-20:37 c	A-2	28:24-26 r	F-2	35:25 r	19-14
20:1 c	6-4	28:24-27 r	F-3	35:25 r	33-43
20:14, 37 r	A-2	29:1-11 r	F-2	36:1-4 c	A-2
21 c	A-2	29:1-11 r	F-3	36:5-8 c	A-2
21:6 r	6-29	29:1-32:33 c	A-2	36:6 c	19-16
21:16-17 c	6-28	29:6 r	26-28	36:7 r	28-2
21:16-17 r	8-6	29:12-19 r	F-2	36:9-10 c	A-2
21:17 c	6-34	29:12-19 r	F-3	36:11-21 c	A-2
21:18-20 c	6-28	29:20-36 r	F-2	36:15 q	19-24
22:1-9 c	A-2	29:20-36 r	F-3	36:16 r	19-19
22:8 r	6-34	30:1-12 r	F-2	36:21-23 r	28-44
22:10-23:21 c	A-2	30:1-12 r	F-3	36:22 q	J-2
23:1-3 c	6-36	30:13-27 r	F-2	36:22-23 r	J-2
24 c	A-2	30:13-27 r	F-3	36:22-33 r	29-2
24:4-14 c	6-38	31:1 r	F-2		
24:5 q	6-38	31:1 r	F-3	เอเสร์ยา	
24:17-18 c	6-37	31:2-10 r	F-2	1:1 r	28-44
24:20-22, 25-26 r	6-39	31:2-10 r	F-3	1:1 a	29-3
25 c	A-2	31:11-21 r	F-2	1:1 r	30-1
25:1-13 c	12-5	31:11-21 r	F-3	1:1-3 r	29-2
25:14-16, 20 r	12-5	32-33 a	16-2	1:1-11 r	J-2
25:2 c	12-3	32:1-8 r	F-2	1:2 r	J-2
25:25-28 r	F-2	32:1-8 r	F-3	1:2 r	30-1
26 c	A-2	32:5 r	1-46	1:3-4	29-4
26:1-4 r	F-2	32:9 c	12-22	1:6 a	29-5
26:1-4 r	F-3	32:9-10 r	F-2	1:7-11 r	19-18
26:5-7 r	F-2	32:9-10 r	F-3	1:8 a	29-6
26:5-7 r	F-3	32:11-12 r	F-2	1:8 r	30-4
26:8-15 r	F-2	32:11-12 r	F-3	1:8, 11 r	J-3
26:8-15 r	F-3	32:12 r	F-2	2:2 a	29-7
26:10 c	12-16	32:13-14 r	F-3	2:2 a	29-8
26:16-21 c	12-8	32:15-17 r	F-3	2:43 c, m	29-9
26:16-21 r	F-2	32:16-17 r	F-2	2:62 a	29-10
26:16-21 r	F-3	32:18-19 r	F-2	2:62 r	32-9
26:19-21 r	F-2	32:18-19 r	F-3	2:62-63 c	29-10
26:19-21 r	F-3	32:20 r	F-2	2:63 a, c, m	29-11
26:22 r	F-2	32:20 r	F-3	2:64-65 c	29-4
26:22 r	F-3	32:21 r	F-2	3:1-6 r	J-3
26:23 r	F-2	32:21 r	F-3	3:1-6 a	29-12
26:23 r	F-3	32:22-23 r	F-2	3:8 r	29-6
27 c	A-2	32:22-23 r	F-3	3:10-11 a	29-13
27:1-4 r	F-2	32:24 r	F-2	3:12-13 a	29-14
27:1-4 r	F-3	32:24 r	F-3	3:12-13 r	30-3
27:5-6 r	F-2	32:25 r	F-2	4-5 r	K-3
27:5-6 r	F-3	32:25 r	F-3	4:1-2 r	J-3
27:7-9 r	F-2	32:26 r	F-2	4:1-10 a	29-15
27:7-9 r	F-3	32:26 r	F-3	4:3-6 r	J-3
27:9 r	F-2	32:27-29 r	F-3	4:7 c, m	29-16
28 c	A-2	32:27-30 r	F-2	4:7-24 r	J-3
28:1 r	F-2	32:30 r	F-2	4:10 c, m, q	29-17
28:1-4 r	F-2	32:30, 32-33 r	F-3	4:13 c	29-18
28:1-4 r	F-3	32:31 r	F-2	4:19 r	29-15
28:3 c	12-12	32:31 r	F-3	4:24 c	29-19
28:5-15 r	F-2	33:1-2 r	F-2	5-6 r	J-3
28:5-15 r	F-3	33:1-2 r	F-3	5:1 r	J-4
28:16 r	F-2	33:1-20 c	A-2	5:1 r	30-1
28:16 r	F-3	33:3-10 r	F-2	5:1-5 a	29-20
28:17-19 r	F-2	33:3-10 r	F-3	5:3 r	29-17
28:17-19 r	F-3	33:11-17 r	F-2	5:14 r	29-6
28:20-21 r	F-2	33:11-17 r	F-3	5:14, 16 r	J-3
28:20-21 r	F-3	33:19 r	B-2	5:17 c	29-21
28:22-23 r	F-2	33:21-24 c	A-2	6:12 c	29-21
28:22-23 r	F-3	33:25-35:27 c	A-2		

6:13 r	29-17
6:13-15 a	29-22
6:14 r	29-8
6:14 r	29-20
6:14 r	30-1
6:14-16 r	27-31
6:22 a	29-24
6:22 c	29-33
7 a	29-25
7:1 r	29-2
7:1 a	29-24
7:6 q	29-32
7:6, 11-12 a, q	29-26
7:10 q	29-32
7:25-26 r	29-26
8 a	29-27
8:15 a	29-28
8:21-23, 31 r	29-32
9-10 a	29-29
9:1-15 r	29-29
9:3 r	26-20
10:3, 7, 10-12 r	29-29
10:9, 13 c	29-30
10:19 a	29-31

เนหะมีย์

1 a	32-2
2:1 r	J-5
2:1 r	32-2
2:1-11 a	32-3
2:10 a	32-4
2:12-16 a	32-5
2:19 r	32-4
3 r	32-6
4, 6 r	32-4
4:6 r	32-6
4:14 r	32-6
4:16-18 a, q	32-6
4:21-22 r	32-6
5 a, q	32-7
5:5, 8 c	6-10
6 a, q	32-8
7:60 r	29-9
7:63-65 a	32-9
7:65 r	29-11
7:65, 70 r	32-9
8:1-3, 8 q	35-7
8:1-12 r	H-3
8:1-12 a	32-10
8:7-8 q	Preface
8:9 r	29-11
8:10 r	32-11
8:12-18 a	32-12
9 a	32-13
10:1 r	29-11
10:28-39 a, q	32-14
10:29 c, q, JST	32-15
11:1-2 r	32-8
11:1-2 c	32-16
12:1, 4, 7 r	33-2
13 a	32-17
13:23-27 r	29-29
13:27-31 r	K-3
13:28-31 a	32-18

เอสเธอร์

1:1-12 a	31-2
1:19 a, q	31-3
2:5-8 a	31-4
2:10 a, q	31-5
2:12-17 a	31-6
2:13 q	31-6
2:20 r	31-5
2:21-23 a, q	31-7
3:1-2 r	31-12
3:1-6 a	31-8
3:7-15 a	31-9
4:1-3 r	9-11
4:1-17 a	31-10
4:11-16 a, q	31-11
4:14 q	31-20
5:1-8 a	31-12
5:9-14 c	31-13
6 a	31-14
6 r	31-12
7:7-8 a, m	31-15
8 a	31-16
9:17-32 a, m	31-17
10:1-3 c	31-18

โยบ

1-2 r	3-3
1:1 q	3-2
1:1 a	3-4
1:1, 8 r	26-41
1:3 r	3-9
1:6 q	3-5
1:7-12 a	3-5
1:8 q	3-1
1:8 r	3-2
1:8 r	3-8
1:12 q	3-2
1:20 r	23-17
1:20 r	26-20
1:21 q	3-2
1:22 q	3-2
2:1-6 a	3-5
2:3 r	3-2
2:3 r	26-41
2:4-6 q	3-2
2:10 q	3-2
3-42:6 r	3-3
4:3-4 q	3-2
4:7-9 q	3-2
6:2-3 q	3-2
6:8-11 c	3-2
6:24-25 q	3-2
7:5 c	3-2
7:14 c	3-2
8:2-6 c	3-2
9 c	3-2
9-10 r	3-2
10:17 c	3-2
11:13-20 q	3-2
13:7-28 a	3-6
13:13 q	3-6
13:13-18 q	3-2

13:20-24 q	3-2
16:18 r	26-61
16:21 q	3-2
17:23 c	3-6
19:6-8 q	3-2
19:13-22 q	3-2
19:25 q	Preface
19:25 q	3-2
19:26 a, q	3-7
19:27 m, r	2-43
21:3-5 c	3-2
22:8 r	13-28
22:15-16 q	12-32
23:3-13 q	3-2
27:2-6 q	3-2
27:23 r	26-57
29:2-11 r	3-2
29:16-17 a, q	3-8
29:18-20 r	3-2
30:1, 5, 8-13 q	3-2
30:17, 30 c	3-2
31 r	3-2
38-39 c	3-2
38:1 r	26-4
38:7 r	28-42
38:7 q	31-20
40-41 c	3-2
40:2 q	3-2
40:3-5 c	3-2
40:8 q	3-2
42:12 q	3-1
42:2 r	4-18
42:3 c	3-2
42:5-6 q	3-2
42:10, 13 a	3-9

เพลงสดุดี

1:5 r	15-30
2:7 r	C-8
16:10 r	C-8
17:8 r	2-17
22:15 r	C-8
22:16 r	C-8
22:78 r	C-8
34:20 r	C-8
38:11 m	14-34
41:9 r	C-8
48 c	J-5
55:12-14 r	C-8
69:8 r	C-8
69:21 r	C-8
69:28 r	34-14
72 r	1-21
72:10 r	C-8
78:2 r	C-8
83:18 r	13-66
85:11 q	16-34
89:27 r	30-4
95:10 r	14-34
118:8-9 q	33-50
118:14 r	13-66
118:22 r	13-49
119:103 q	26-12

127 r 1-21
 132:13-14 r K-1
 132:15-16 q K-1
 137:1, 4-6 q 29-1
 137:7-9 r 24-32
 147:2 q J-9
 148:2 q 13-34

สุภานิต

1-9 c 2-1
 1:1 a 2-3
 1:1-6 a, m 2-2
 1:6 m 2-4
 1:7 a, q, m 2-5
 1:8-9 c 2-6
 2 c 2-7
 2:10 a, q 2-8
 2:14 m 2-9
 2:16 m 2-10
 3:5-6 r 29-32
 3:5-7 a, q 2-11
 3:11-12 c 2-12
 4:7 a 2-13
 4:7 c 2-61
 4:18-19 a 2-14
 6:16 c 8-5
 6:16-19 a 2-15
 6:16-19 c 2-61
 6:18 r 2-8
 6:18 a 2-16
 7:2 m 2-17
 8 a 2-18
 8:17 c 2-19
 8:17 r 12-34
 10-22:16 c 2-1
 10:1 r 2-3
 10:2 q 18-7
 10:18 m 2-20
 11:3 q 2-34
 11:22 m 2-21
 12:9-14 c 2-46
 12:13 r 2-14
 13:10 a 2-22
 13:10 q 2-24
 13:20 c 2-23
 13:24 a 2-24
 14:23 m 2-25
 14:29 c 2-61
 15:1 a 2-26
 15:31-32 a, q 2-27
 16:8 c 2-28
 16:31 m 2-29
 16:32 a 2-30
 16:32 c 2-61
 17:9 c 2-31
 17:22 a 2-32
 18:22 c, JST 2-33
 19:11 r 2-26
 20:7 a, m, q 2-34
 21:3 c, m 2-35
 21:4 m 2-36
 21:13 a 2-37
 21:30 c 2-38

21:31 a 2-39
 22:6 a 2-40
 22:17 r 2-3
 22:17 r 2-8
 22:17-24 c 2-1
 22:28 m 2-41
 23-7 a, q 2-42
 23:7 c 2-61
 23:10 r 2-41
 23:16 m 2-43
 24:10 a 2-44
 24:10 c 2-61
 24:23 r 2-3
 25-29 c 2-1
 25:1 r 2-3
 25:21-22 a, m 2-45
 25:28 c 2-61
 27:4 r 2-26
 30 c 2-1
 30 r 2-3
 30:15, 18 r 2-15
 31 c 2-1
 31 r 2-3

ปัญญาจารย์

1-12 a, m 2-46
 1:9 q 2-46
 3:1-11 a 2-47
 3:2 r 12-32
 4:13 a 2-48
 5:1-17 c 2-49
 5:4 c 2-61
 5:12 a, q 2-5
 6:2 c 2-61
 7:12 c 2-51
 7:13-29 c 2-52
 7:17 q 12-32
 9:5, 10 q 2-46
 9:11 a, q 2-53
 9:11 c 2-61
 9:11 q 16-12
 10 c 2-54
 11 a 2-55
 11:1 c 2-56
 11:3 a 2-57
 12 a 2-58
 12:7 a 2-59
 12:13 a, q 2-60

อิสยาห์

1:1 c E-5
 1:1 a 13-2
 1:1-9 a 13-3
 1:2 r E-5
 1:2 r 15-31
 1:4 a 13-4
 1:8 a, m 13-5
 1:9 c 13-6
 1:10 c, q E-5
 1:10-15 a 13-7
 1:11-15 r 2-35
 1:16-17 r 15-31

1:16-20 r 2-37
 1:16-20 a 13-8
 1:18 r 15-31
 1:19 r 15-31
 1:19-20 c 13-9
 1:25 r E-5
 1:25 r 15-15
 2-4, 11 r 14-28
 2:1-3 c 7-7
 2:1-5 a, q 13-10
 2:2 q E-5
 2:2 r 18-11
 2:2-3 r 16-19
 2:2-4 r 35-4
 2:3 r 8-3
 2:3 q E-5
 2:3 r 13-10
 2:3 a 13-11
 2:4-5 a, q 13-12
 2:4-5 r 35-4
 2:6-22 a, q 13-13
 2:10, 12-14, 16, 19, 21 r 13-13
 2:13 a 13-14
 2:16 c 13-15
 2:22 c 13-16
 3:1-8 a 13-17
 3:9 a 13-18
 3:14 a, m 13-19
 3:16-24 a, q 13-20
 3:16-24 a, q 13-21
 3:24 r 14-39
 3:24-26 a 13-22
 3:25-26 c 13-23
 4:1 a, q 13-23
 4:1-4 r 14-7
 4:2 r 13-24
 4:4 a 13-25
 4:5 r 33-11
 4:5-6 a 13-26
 5:1-7 a 13-27
 5:1-25 r 26-42
 5:7 r 13-19
 5:8-25 a, q 13-28
 5:16 r 13-25
 5:21 q 2-11
 5:26 c 13-30
 5:26 r 13-61
 5:26-30 a 13-29
 6:1 c 13-32
 6:1 c 13-33
 6:1-4 a 13-31
 6:1-5 r 26-11
 6:1-8 q, JST 13-34
 6:2 a, m 13-34
 6:4 a, q 13-35
 6:5-8 a 13-36
 6:9-10 r E-3
 6:9-13 a 13-37
 6:13 c 13-38
 7-8 a 13-43
 7:1-5 r F-3
 7:1-6 r F-2
 7:1-9 r A-2

7:1-9 a	13-39	11:11-12 q	J-9	20:1 c	14-31
7:3 c, q	13-40	11:11-12 r	35-4	20:1-6 r	F-2
7:3 r	13-41	11:11-16 r	16-19	20:1-6 r	F-3
7:3 r	13-50	11:12 r	D-5	20:2 a	14-32
7:4 c, m	13-42	11:13-14 a	13-63	20:2-3 r	26-62
7:6-9 r	F-2	11:15-16 a, q	13-64	21:1-2 a	14-33
7:6-9 r	F-3	11:16 r	23-10	21:3-10 a, m	14-34
7:10-16 a, q	13-44	12 c	13-65	21:10 r	E-5
7:10-16 r	F-2	12 r	15-8	21:10 c	14-35
7:14 a	13-45	12:6 q	13-65	21:11-17 a	14-36
7:14 a	13-46	13 a, m	14-2	22:1-7 a	14-37
7:14-16 r	35-4	13 a	14-3	22:3-4 r	14-35
7:17-25 r	F-3	13-21 r	14-37	22:8 a, m	14-38
8 a	13-47	13:1 c	14-4	22:8-11 r	F-3
8:1 r	13-50	13:2, 4-5 a, m, q	14-5	22:9 r	14-37
8:1-4 a, m	13-48	13:3 q	14-2	22:12 r	26-20
8:1-8 r	F-3	13:3, 8, 22 r	14-3	22:12-13 a	14-39
8:9-18 r	F-2	13:6 r	7-2	22:15-25 a	14-40
8:9-18 r	F-3	13:9-10 c	14-6	22:17-19 r	14-39
8:14 a, q	13-49	13:11-12 a, q	14-7	22:23 c, q	14-40
8:14-15 q	15-13	13:13 a	14-8	22:23 r	33-35
8:16 r	15-31	13:13-14 c, q	14-14	23 a	14-41
8:18 a, m, q	13-50	13:14-18 a	14-9	23:1 c	14-42
8:19 a	13-51	13:17 r	14-2	23:2-3 a	14-43
8:19-20 q	35-7	13:19 q	G-1	23:8 r	14-43
9 c	C-6	13:19-22 a	14-10	23:14-18 a	14-44
9:1 r	F-2	13:23 r	27-2	23:15, 17-18 r	14-44
9:1 r	F-3	14 c	14-11	24:1-5 r	34-5
9:1-2 r	C-8	14:2 a	14-12	24:1-6 a, q	15-2
9:1-7 a	13-52	14:2 r	G-2	24:2 a, q	15-3
9:2 q	13-53	14:3 r	14-12	24:5 q	15-3
9:5 q	11-12	14:4-21 c	14-13	24:5 a	15-4
9:5 c, q	13-53	14:4-23 r	E-5	24:5 r	15-31
9:6 a, q	13-54	14:12-15 a	14-14	24:5 r	25-13
9:6 a	13-55	14:13 r	28-42	24:6-12 c	15-5
9:6 q	13-55	14:13-14 q	16-40	24:15 r	16-14
9:6 r	C-6	14:23 q	18-24	24:19-23 a	15-6
9:6 r	14-40	14:26 r	14-15	24:20 r	15-31
9:6 r	16-11	14:24-27 a	14-15	24:23 r	15-7
9:6-7 r	4-29	14:24-28 r	F-3	25:1-11 a	15-7
9:6-7 q	C-1	14:28-32 a	14-16	25:6 q	15-7
9:6-7 r	F-2	15-16 a	14-17	25:6 r	15-31
9:6-7 r	F-3	15-21 r	35-4	25:7 q	15-7
9:6-7 r	35-4	15:2-3 a	14-18	25:8 q	15-7
9:7 r	C-5	15:5 a	14-19	26 a	15-8
9:8-12 r	F-3	15:8-9 a	14-20	26:4 r	13-66
9:15-16 r	B-6	16:1-5 r	27-4	26:19 r	C-8
10:1-19, 24-34 a	13-56	16:6-11 a	14-21	26:20-21 r	15-30
10:5-19 r	F-2	16:12-14 c	14-22	26:21 r	26-61
10:5-19 r	F-3	16:14 r	14-19	27:1-6 a, m, q	15-9
10:15 q	D-3	17 a	14-23	27:7-13 a, q	15-10
10:22 r	13-6	17:1-4 r	F-2	28:1-4 r	F-2
10:24-34 c	E-6	17:6-8 c, q	14-23	28:1-8 a, q	15-11
10:28-32 c	E-6	18 a	14-24	28:7 r	B-6
11 c	E-1	18:7 a	14-25	28:9 r	E-3
11 r	25-13	19:1-15 r	F-2	28:10 r	15-31
11:1 a, m	13-57	19:1-15 r	F-3	28:14-15 a, m	15-12
11:1 r	25-17	19:3 a	14-26	28:15 r	15-31
11:1-9 r	35-4	19:8-9 a	14-27	28:16 a	15-13
11:1-10 r	15-31	19:11-25 a	14-28	28:16 r	33-35
11:9 a, q	13-59	19:11-25 a	14-29	28:17-22 a	15-14
11:10, 12 a, q	13-61	19:16-17 r	I-3	28:21 r	15-31
11:10-16 a	13-60	19:16, 18, 19, 23, 24 q	14-28	28:23-29 a	15-15
11:11 a	13-62	19:23-25 a	14-30	28:23-29 c	E-5
11:11-12 q	25-5			28:29 r	E-5

29 r	E-7	37:14-20 r	F-3	44:5-20 a, q	16-29
29 r	35-4	37:21-35 r	F-2	44:13-20 c	E-5
29:1-4 a, q	15-16	37:21-35 r	F-3	44:21-28	16-30
29:10 r	B-2	37:33-38 r	14-15	44:28 r	29-3
29:11-12 a, q	15-17	37:36 r	F-2	45 r	29-3
29:13 r	K-8	37:36 r	F-3	45:1-4 a	16-31
29:14 a, q	15-18	37:37-38 r	F-2	45:1-14 a	16-30
29:14 r	15-31	37:37-38 r	F-3	45:7 a, m	16-33
29:14-15, 18-19 r	16-19	38:1 r	F-2	45:8 a, m, q	16-34
29:17 a, q	15-19	38:1 r	F-3	45:9 q	16-34
29:18-19 a	15-20	38:2-6, 21 r	F-2	45:12 a	16-35
29:20-21 r	E-51	38:2-6, 21 r	F-3	45:15-25 a	16-36
29:20-21 r	15-15	38:7-8, 22 r	F-2	45:23 a, q	16-37
29:24 a, q	15-21	38:7-8, 22 r	F-3	46 a	16-38
30 a, q	15-22	38:9-20 r	F-2	46:9 q	16-38
30:1-7 r	F-2	38:9-20 r	F-3	46:11 a, q	16-39
30:1-7 r	F-3	39:1-2 r	F-2	47 c	16-39
30:10 r	B-2	39:1-2 r	F-3	47:1 r	16-41
31 a, q	15-23	39:3-8 r	F-2	47:1 r	G-2
31:1-3 r	F-2	39:3-8 r	F-3	47:1-6 r	16-26
31:1-3 r	F-3	40-47 a	16-3	47:2-3 r	16-41
32 a	15-24	40:1 r	16-5	47:5 q	16-40
33:14-15 a, q	15-25	40:1-3 a	16-4	47:5 r	16-41
33:20-24 a, q	15-26	40:3 r	C-8	47:5 q	G-1
34:1-10 a, m, q	15-27	40:3 a, q	16-5	47:6 c	16-40
34:1-10 r	18-30	40:3-5 r	16-5	47:7 c	16-40
34:2-3 q	I-8	40:3-5 r	35-4	47:8 c	16-40
34:4 r	15-31	40:4 a	16-6	47:9 r	16-41
34:5 r	15-31	40:6-8 a, q	16-7	47:10 c	16-40
34:5-6 r	I-8	40:9 r	8-3	47:11 r	16-41
34:8 r	15-31	40:9 a	16-8	47:14 r	16-41
34:9-10 r	I-8	40:10-11 a	16-9	48:1-2 c	17-3
34:16 q, JST	15-28	40:12-31 a	16-10	48:1-8 a	17-3
34:16-17 a, q	15-28	40:28 a, r	16-11	48:1-11 a	17-2
35 c	E-1	40:28 q	16-12	48:3 q	17-3
35:1 q	16-27	40:31 a, q	16-12	48:4 q	E-5
35:1-7 a, q	15-29	41-44 a	16-13	48:5, 7 q	17-3
35:3 r	15-31	41:1, 5 a, m	16-14	48:10 q	E-5
35:5-6 r	C-8	41:1-5 r	16-14	48:10 q	16-4
35:8-10 a, q	15-30	41:2 a	16-15	48:19 q	E-5
35:8-10 r	23-10	41:18, 20 r	16-27	48:37-38 r	26-20
35:10 r	15-31	41:21-29 a, q	16-16	49 a	17-4
36-37 c, r	12-21	42:1-4 a	16-17	49:1-3 a	17-5
36-39 a	16-2	42:1-9 r	35-4	49:4-12 a	17-6
36:2-3 r	F-2	42:4 r	16-17	49:7-12 r	16-18
36:2-3 r	F-3	42:4, 10 r	16-14	49:13-17 a	17-7
36:3 r	14-40	42:5-16 a	16-18	49:16 r	17-7
36:4-10 r	F-2	42:6 q	16-18	49:18-21 a, q	17-8
36:4-10 r	F-3	42:7 r	16-18	49:19-20 r	33-11
36:11 r	F-2	42:9-16 a	16-19	49:20 q	17-8
36:11 r	F-3	42:10 a, q	16-20	49:22-26 a, q	17-9
36 12-20 r	F-2	42:15-16 r	16-19	49:23 r	17-9
36:12-20 r	F-3	42:17-25 a, q, JST	16-21	49:23 q	J-9
36:21-22 r	F-2	43-47 a	16-22	49:24 m	17-9
36:21-22 r	F-3	43:1-7 a, c	16-23	49:25 q	17-9
37 c	12-24	43:3 a	16-32	49:26 a	17-10
37:1-5 r	F-2	43:4-10 a, q	16-24	50 r	17-10
37:1-5 r	F-3	43:13 c, m, JST	16-25	50 a	17-11
37:2 r	14-40	43:14-17 a, q	16-26	50:1 q	17-11
37:6-7 r	F-2	43:18-21 a, q	16-27	50:2 r	17-11
37:6-7 r	F-3	43:20-21 r	16-27	50:2-3, 11 r	E-1
37:8-13 r	F-2	43:22-28 r	16-27	50:6 r	C-8
37:8-13 r	F-3	44-45 r	J-2	50:6 q	17-11
37:14-20 r	F-2	44:1-2 a	16-28	50:7 q	17-11

50:8 q 17-11
50:9 q 17-11
50:10 q 17-11
50:11 q 17-11
51 c F-1
51:1-3 a, m, q 17-12
51:4 c 17-13
51:4-16 a, q 17-14
51:5 r 16-14
51:5 r 16-17
51:9-11 r 23-10
51:10 r E-1
51:17-18 r, JST I-6
51:17-23 a, q 17-15
51:17-23 r 24-8
51:19-20 q, JST I-6
52 c E-1
52:1-6 a, q 17-16
52:2 c 24-27
52:7 a, q 17-17
52:8-10 a 17-18
52:10, 12 r E-1
52:11-12 a 17-19
52:13-15 a, q 17-20
53 c C-6
53 r 35-4
53:1-2 a, q 17-21
53:3 q C-6
53:3 r C-8
53:3 a, q 17-22
53:4-9 a, q 17-23
53:7 q C-6
53:7 q 17-23
53:9 r C-8
53:10 a, q 17-24
53:10 a, q 17-25
53:11 a 17-26
53:12 r C-8
53:12 a, m 17-27
54:1-8 a, q 17-28
54:2-7 q 15-26
54:5 q 10-2
54:5 r 17-8
54:9-17 a, q 17-29
54:10 r 16-6
55:1-2 a, q 18-2
55:3 c 18-3
55:8-13 a 18-4
56 c E-1
56 c 18-5
56:1-8 a, m, q 18-5
56:7 r 23-15
56:9-12 a, m 18-6
57 a, q 18-7
58:1-7 a, q 18-8
58:5 c 9-11
58:8 a, m 18-10
58:8-12 r 2-45
58:8-12 a, q 18-9
58:13-14 a, m, q 18-11
58:14 q 18-11
59:1-8 a, q 18-12
59:9-15 a, q 18-13

59:16-21 a, q 18-14
60:1-2 a 18-15
60:3-18 a, q 18-16
60:9 r 16-14
60:9 r 16-17
60:19 r 33-11
60:19-22 a, q 18-17
61:1-2 a, q 18-18
61:3 r 9-11
61:3-11 a, q 18-19
62 a, q 18-20
62:1-3 r 14-7
62:4-5 a, q, JST 18-21
63 c E-1
63 a 18-23
63:1-9 r E-1
63:1-9 c 18-22
64 c E-1
64:1-2 r 11-3
64:1-3 a 18-24
64:1-4 r E-1
64:4 q 13-31
64:4-11 a, q 18-25
64:5-6 q, JST 18-25
64:10 r 8-3
65:1-2, q, JST 18-26
65:1-7 a 18-26
65:17-25 a, q 18-27
65:17-25 r I-9
66:1-4 a, q 18-28
66:5-14 a, q 18-29
66:8 r 18-29
66:15-18 r 18-30
66:15-24 a 18-30
66:15-24 a 35-4

ເຍເຣມີຍ໌

1:1-3 a 23-2
1:4-5 a, q 23-3
1:6-10 a 23-4
1:7 r B-3
1:11-16 a, q 23-5
1:12 q 23-1
1:17-19 a 23-6
2:1-19 a, m, q 23-7
2:8 r B-6
2:13 q Preface
2:13 r K-1
2:20 r 10-2
2:20-37 a, q 23-8
3:1, 9 r 10-2
3:1-11 a, q 23-9
3:3 q 16-6
3:8-9 c 10-2
3:12-18 r 35-4
3:12-19 a 23-10
3:14 r 7-9
3:14 q 10-2
3:14 r 17-8
3:18 r D-5
3:18 q D-7
3:18 r 13-63

3:19-20 c 8-8
3:20 r 10-2
4:1-4 a, q 23-11
4:5-31 a, m 23-12
5:1 c 23-13
5:1-31 a, q 23-13
5:7 r 10-2
5:24 r 7-10
5:31 r B-6
6:14, 15 a 23-14
6:26 r 9-11
7:1-28 a, q 23-15
7:12 a 23-16
7:12, 14 r 24-9
7:15 r A-2
7:18 r 23-2
7:21-23 c 23-16
7:31 r 23-2
7:31 r 23-8
8:1-3 a, q 23-18
8:2 r 26-28
8:10 q 23-31
8:22 c, q 23-19
9 a 23-20
9:16 a 23-21
9:25-26 r 23-11
10:1-16 a 23-22
10:10 r 16-11
10:14 r 15-12
11:1-14 a 23-23
12:1-4 a, q 23-24
12:9 a, m 23-26
12:14-15 r 35-4
12:14-17 a 23-27
13:1-11 a, q 23-28
13:19 r 35-4
13:22-27 a 23-29
14-15 a 23-30
14:1-6 a 23-31
14:7-18 a, q 23-32
15:1-4 r 35-4
15:1-14 a, q 23-33
15:4 r 19-13
15:15-21 a, q 23-34
16:1-12 a 23-35
16:13-21 a, q 23-34
16:14-15 r D-6
16:15 r D-5
16:15-16 r 35-4
17-19 r 26-13
17:1-18 a, m, q 23-37
17:19-27 a 23-38
18:1-10 a 23-39
18:17-23 a, q 23-40
19:1-15 a 23-41
19:5 r 23-2
19:9 r 26-21
19:14-15 c 24-2
20:1-6 a 24-2
20:1-6 r 24-4
20:7-18 a, m, q 24-3
21:22:1-9 a 24-4
22:10-30 a, m, q 24-5

22:19 q 19-16
 22:24-30 a 24-6
 23:1 a 25-2
 23:1-8 r 27-16
 23:3 a, q 25-3
 23:3 r 35-4
 23:3-4, 7-8 c 25-2
 23:3-6 q 13-58
 23:4-8 c, m, q 25-4
 23:5 a, q 23-25
 23:5 q 25-6
 23:5-6 q C-5
 23:5-6 r 25-17
 23:9-40 r 26-38
 23:9, 11, 16 r B-6
 23:11 r 25-2
 23:13 r 23-2
 23:13-17 r B-6
 23:14 r 25-2
 23:16 r 25-2
 23:17 r 25-2
 23:21 q 16-12
 23:31 r 25-2
 23:56 r 25-2
 24 a, q 24-7
 25:1 r 28-2
 25:11 r 28-8
 25:11 r 32-10
 25:11-12 r 28-44
 25:11-12 r 29-3
 25:15-25 r I-4
 25:16-29 a 24-8
 25:26 r I-4
 25:31 q I-8
 25:31, 33 q I-8
 25:31-33 r 18-30
 25:32-33 c 24-8
 26 r 23-15
 26:1-9 a 24-9
 26:8-11 r 19-19
 26:14-15 c 24-10
 26:18 c 11-2
 26:20-24 a 24-11
 27 a 24-12
 27:1-11 r 26-16
 27:15 r B-6
 28 a 24-13
 28:15 r B-6
 29 a 24-14
 29 r 26-35
 29:10 r 28-8
 29:10 r 28-44
 29:10 r 29-3
 29:10-14 r 29-22
 29:16-29 r 35-4
 29:18 r J-6
 30:3 q 15-19
 30:3 q 25-5
 30:3, 8 a 25-5
 30:3 r 35-4
 30:8-9 q 13-58
 30:9 a 25-6
 30:11-24 a, q 25-7
 31:6-9 a 25-8

31:8 r D-5
 31:8 r D-6
 31:9 r A-2
 31:9 r D-6
 31:9 r 26-57
 31:10-14 a, q 25-9
 31:12 r 15-30
 31:15-17 a 25-10
 31:22 a, q 25-11
 31:29-30 a, q 25-12
 31:31-33 r 25-13
 31:31-34 a 25-13
 31:31-34 r 35-4
 31:32 r 10-2
 31:34 a 25-14
 31:36 c 25-15
 31:38-40 r 33-8
 32:1-5 a 24-15
 32:6-44 a, q 24-16
 32:34 r 23-2
 32:35 r H-1
 32:35 r 23-2
 32:36-41 c 24-17
 33:3-14 a, m, q 25-16
 33:7 q 25-5
 33:14-26 r 35-4
 33:15 q 25-6
 33:15-16 a, q 25-17
 33:15-21 q 13-58
 33:17-26 a 25-18
 34:1-7 c 24-18
 34:3 r 19-20
 34:8-22 a 24-19
 35 a, q 24-20
 36 c 24-24
 36:1-8 a 24-21
 37-39 a, q 24-22
 38:1-11 r H-1
 39 r 24-25
 39:1 r 33-26
 39:2 r 33-36
 39:8-10 r H-2
 40-44 a 24-23
 43-44 r J-6
 44:19 r 23-2
 45 a 24-24
 46 a, m, q 25-19
 46-51 r 27-2
 47 c, q 25-20
 48 a, q 25-21
 49 a 25-22
 49:7-22 r 27-4
 49:7-22 r 27-18
 49:28 r 1-20
 50 a, q 25-23
 50:4 r 25-8
 50:38 q 14-33
 51:13 q 14-33
 51 a, q 25-24
 51:39 r G-2
 51:41 q G-1
 52 a 24-25
 52:12-14 r 33-26
 52:28 r 19-15
 52:67 r 33-26

เพลงคร่ำครวญ

1:1-11 a, q 24-26
 1:12-22 a, q 24-27
 1:16 r 24-27
 2:1-10 a 24-28
 2:11-22 a, q 24-29
 2:14 r B-6
 2:18 r 2-17
 2:20 r 26-21
 3:1-66 a 24-30
 3:44 r 25-12
 4 a, q 24-31
 4:1-5 q G-4
 4:4-10 r 23-41
 4:8-10 r H-2
 4:9-10 q G-4
 4:10 r 26-21
 4:21-22 a, q 24-32
 5 a, q 24-33

เอสเคียล

1:1, 4-28 a 26-3
 1:4-5, 7, 10, 13-14, 16, 24, 26-28 r 26-3
 1:4 a, m 26-4
 1:4, 13 a 26-5
 1:5-6, 10 a, q 26-6
 1:6 a 26-7
 1:7 a, m 26-8
 1:9, 11 c 26-9
 1:15-21 a 26-10
 1:26-28 r 26-6
 1:26-28 a 26-11
 1:26-28 r 28-46
 2:6-10 q 26-12
 2:7 r B-3
 2:9-10 a 26-12
 3:1-3 a, q 26-12
 3:8 a, q 26-13
 3:16-21 r 25-8
 3:17-21 a 26-14
 3:17-21 r 27-13
 3:25-27 a 26-15
 4:1-3 r F-2
 4:1-3 a, q 26-16
 4:4-8 a 26-17
 4:4-17 r 26-16
 4:9-11, 16-17 a 26-18
 4:12-15 a 26-19
 4:14 r 26-2
 5 r 26-16
 5:1-4, 12 a, q 26-20
 5:2, 12 r 26-20
 5:10 a, q 26-21
 6:8-10 r 26-20
 6:9 a, m 26-22
 6:11 r 26-57
 7:1-9, 25-27 r 26-64
 7:7 a, q 26-23
 7:20 c 26-24
 8:3-18 a, q 26-25
 8:7-12 a, q 26-26

8:14 a	26-27	25:8 a	27-4	38:17-23 r	18-30
8:16 a	26-28	25:8-11 r	27-4	38:18 r	I-8
8:17 a, q	26-29	25:12-14 r	24-32	38:19-20 r	I-8
9:4 a	26-30	25:16 r	1-3	38:21 r	I-8
9:5-8 a	26-31	25:16 c	27-5	38:22 r	I-8
9:6 r	26-31	25:32 a	27-2	39:1-16 r	18-30
10 a	26-32	25:32 r	35-4	39:2 r	I-8
10:1 a, m	26-33	26:1-14 a, q	27-6	39:6 r	I-8
10:2, 6-7 c	26-34	26:2 r	27-3	39:8-10 r	I-8
11:3, 7, 11 a, q	26-35	26:7-15 r	27-6	39:11 a, m	27-28
11:15-17 r	D-6	26:28 r	14-41	39:11-16 r	I-8
11:17 r	35-4	27:5, 10, 14, 16 c	27-7	39:17-22 r	I-8
12:1-14 c	26-36	28:2-6 r	I-4	40-44 a	27-29
12:13 r	19-20	28:20-23 a, q	27-8	40-48 r	27-23
12:13 r	24-15	28:25-26 r	35-4	40:45-46 a	27-30
12:14 c	19-21	29:1-16 a, q	27-9	40:46 r	K-5
12:15 r	J-6	29:18-20 a	27-10	43:1-5 a	27-31
12:27 a, q	26-37	30:13-17 a	27-11	43:18-27 a	27-32
13:1-16 a	26-38	32 a, q	27-12	43:19 r	K-5
13:17-23 a, m, q	26-39	33:2-9 a, q	27-13	44:4 a	27-31
14:7 r	18-5	33:12-19 a, q	27-14	44:5 r	27-38
14:9 c, q, JST	26-40	33:21-33 a, q	27-15	44:10-15 r	K-5
14:13-20 a	26-41	33:33 q	B-3	44:15 r	27-30
14:14, 20 r	3-4	33:33 r	27-38	45:1-8 a	27-33
14:18, 20 r	26-41	34:1-10 a, q	27-16	47:1-5 r	I-8
15:1-8 a	26-42	34:11-13 r	15-31	47:1-12 a	27-34
16-17 r	26-21	34:13 r	35-4	47:6-12 r	I-8
16:3-5 a	26-43	34:22-31 q	13-58	47:13-48:29 a	27-33
16:4 q	26-43	34:23-31 r	27-17	47:22-23 c	27-35
16:8, 32, 38 r	26-45	35 a	27-18	48:11 r	27-30
16:30-34 a	26-44	36 a	27-19	48:31-34 r	27-36
16:35-43	26-44	36:2 r	27-3	48:35 r	27-33
16:44-52 a, m	26-45	36:8, 29-30, 34-35 r	I-3	48:35 a, q, JST	27-37
17:1-21 a	26-46	36:10-12, 33-36 r	I-3		
17:22-23 r	26-46	36:24 r	I-3	ดาเนียล	
18:1-4 r	25-12	37:1-14 c	10-37	1:1-2 a	28-2
18:1-20 a, q	26-47	37:1-14 a, m, q	27-20	1:2 c	28-3
18:24, 27 a	26-48	37:15-17 a, m	27-22	1:3 r	26-2
19:1-9 a	26-49	37:15-20 r	16-34	1:3 a, m	28-4
19:10-14 a, q	26-50	37:15-20 a	27-21	1:6 r	28-2
20:3, 31-32 a	26-51	37:15-21 r	35-4	1:8 a	28-5
20:30 r, JST	26-51	37:15-25 r	13-63	1:12-16 c, m	28-6
20:33-44 a	26-52	37:15-28 r	13-58	1:20 a, m	28-7
20:37 m, r	26-52	37:16-19 r	A-2	1:21 a	28-8
20:45-48 a	26-53	37:21	I-3	2 c	28-35
21:1-17 r	26-53	37:21-27 r	35-4	2 c	28-37
21:4 a	26-54	37:22 r	I-3	2 r	33-9
21:6-7 c, q	26-55	37:26-28 a	27-23	2 r	35-4
21:10, 13 a, q	26-56	38-39 r	I-2	2:5 a, m	28-9
21:12, 14 a, q	26-57	38-39 a	27-24	2:17-19 a	28-10
21:17 r	26-57	38-39 r	33-37	2:26-30 a, q	28-11
21:21 a, q	26-58	38:1-2 a, m	27-25	2:28 a	28-12
21:26-27 c, q	26-59	38:1-3 r	I-4	2:31-45 a	28-13
22:13 r	26-57	38:2-6 r	I-4	2:38 m, q	28-12
22:15 r	35-4	38:2-6 a	27-26	2:44 r	30-4
22:25 r	B-6	38:4 q	I-5	2:44-45 r	16-19
23:1-49 a	26-60	38:8, 15-16	I-4	2:44-45 a	28-14
23:35 r	4-20	38:8-9 r	7-8	2:44-45 r	35-4
24:1-14 a	26-61	38:9 q	I-5	2:46-47 r	28-18
24:7-8 q	26-61	38:11 r	33-11	2:48 r	26-41
24:15-27 a, q	26-62	38:20 r	16-6	2:49 a	28-15
24:27 r	27-15	38:14-23 r	28-37	3:1-6 r	16-40
25:3 c, m	27-3	38:15 q	I-5	3:1-18 a	28-16
25:6 r	26-57	38:17-23 r	I-8		

3:17-18 r	28-16	11:13, 15 q	I-5	9:3, 6 c	10-28
3:19-23 a, q	28-17	11:40 q	I-5	9:4 r	26-62
3:25 r	28-53	12:1 c	28-50	9:7 c	10-29
3:25-28 c	28-53	12:2 r	C-8	9:10-17 c	10-30
3:28-29 c	28-53	12:4 a	28-51	9:16-17 r	D-6
5 r	28-53	12:7-13 a	28-52	10 c	23-35
5 r	J-1	โยเซยา		10:12 a	10-31
5:1 r	G-2			10:12-13 a	10-32
5:1 a	28-22	1:1 a	10-3	10:13 q	10-39
5:2 c	19-18	1:1 a	10-4	10:14 c	10-33
5:3 a	28-23	1:1-2 r	10-8	11:1 c	10-34
5:6 c, m	28-24	1:2 c, q	10-2	11:1 q	10-39
5:7 a, m	28-25	1:2 q	10-5	11:4 a	10-35
5:17 a, q	28-26	1:2-3 a	10-5	11:8 q	10-39
5:23 r	28-23	1:4-11 a	10-6	12:1 c	10-36
5:25-29 a, m	28-27	1:5 m, r	35-35	12:13 r	10-34
5:29 a	28-28	1:6, 9 r	10-6	13:4 q	10-39
5:30 a	28-29	1:7, 10 r	10-6	13:9 q	10-39
6 c	28-53	2 c	10-5	13:13 r	12-27
6:1-3 r	26-41	2 a, q	10-7	13:13-14 a, q	10-37
6:1-3 a	28-30	2.5 q	10-2	13:16 r	12-15
6:1-7 r	16-40	2:6-7 c	10-5	14:1 q	10-39
6:9 r	31-3	2:14 c	10-5	14:2 c	10-38
6:10 a	28-31	2:16-17 c	10-5	14:5 q	10-39
6:10 a	28-32	2:19-23 r	10-42	โยเอล	
6:13 r	28-2	2:31 r	14-6	1:1 a	7-2
6:24 a, m	28-33	3:1 c	10-2	1:1-2 a	7-3
6:28 a	28-34	3:1-2 c	10-42	1:1-4 a, m	7-4
7 r	33-9	3:1-3 a	10-8	1:5-7 a, m	7-5
7:1-28 a	28-35	3:2 a	10-9	1:8-30 a, m	7-6
7:2 r	28-37	3:3-4 c	10-42	1:10, 12 r	7-6
7:2-8 r	28-36	3:15-17 r	35-4	1:14 c	7-3
7:4-8 a, q	28-37	4:3 c	10-12	1:15 r	7-2
7:6 r	J-5	4:8 a, m	10-13	1:15 r	25-19
7:9-14 a, q	28-38	4:12 a, m	10-14	1:16 c	7-6
7:12, 14, 18, 27 r	28-38	4:15 a, m	10-15	2:1 a, m	7-7
7:13-14 a	28-39	4:16 a	10-16	2:1 r	I-4
7:13-14 r	35-4	4:17 r	A-2	2:2 r	19-24
7:14 a, q	28-40	4:17 c	10-17	2:2 r	I-5
7:17 q	28-37	5:1-2 c	10-18	2:2 r	28-50
7:18, 22, 27 a	28-41	5:3 c	10-17	2:2-11 a, q	7-8
7:20-27 r	28-37	5:7 c	10-19	2:3 q	I-5
7:21-22, 25 r	28-37	5:9, 11-14 c	10-17	2:4-5 r	I-5
7:23-24 r	28-37	5:10-11 a	10-20	2:7, 9 r	I-5
8 a, m, q	28-42	6:1 q	10-39	2:8 q	I-5
8:3, 20-22 r	J-5	6:1-3 a	10-21	2:12-14 c	7-3
8:16 a	28-43	6:4 c	10-17	2:12-22 a, q	7-9
9:1-2 r	29-20	6:4 c	10-22	2:15-17 c	7-3
9:1-19 a, q	28-44	6:4 q	10-39	2:17 r	26-28
9:3-4 q	9-11	6:6 a, m, q	10-22	2:23 r	10-21
9:4 r	10-31	6:6 r	33-25	2:23-27 a, m	7-10
9:7 r	D-6	7:8-9 a	10-23	2:25-29 r	16-19
9:17-19 c	29-20	7:11-13 a, q	10-24	2:28-32 a	7-11
9:24-27 a, m, q	28-45	7:14 c	10-25	2:32 r	15-30
10:5-8 a	28-46	7:16 c	10-26	3:1 r	I-4
10:5-9 r	26-3	8:7 q	10-32	3:1-2, 11-14 r	18-30
10:6 r	26-5	8:7 r	10-32	3:1-2 r	I-4
10:6 r	26-8	8:7 q	10-39	3:1-8 a	7-12
10:13 r	28-47	8:8-9 a	10-27	3:16 r	7-2
10:13 a	28-48	8:13 r	33-36	3:16-17 r	8-3
10:14 a, q	28-49	8:13 c	10-28	3:17 c	7-13
11-12 c	I-5	9:3 r	33-36	3:18 r	7-14
11:1-45 a, q	28-50	9:3-4 r	26-19		
11:3 r	J-5				

3:18 r	I-8
3:18-21 a	7-15
ฮาโมส	
1-2 a	8-6
1:1 a, m	8-2
1:2 r	7-2
1:2 a	8-3
1:3 q	8-6
1:3, 6, 11 a	8-5
1:3-5 r	8-4
1:3-2:16 a	8-4
1:6 q	8-6
1:6-8 r	8-4
1:9 r	8-6
1:9-10 r	8-4
1:11 q	8-6
1:11-12 r	8-4
1:13 q	8-6
1:13-15 r	8-4
2:1 c	8-6
2:1-3 r	8-4
2:4 r	15-12
2:4-5 r	8-4
2:4-16 a, q	8-7
2:6-16 r	8-4
2:7 q	8-7
2:11-12 c	8-7
3:1-8 a	8-8
3:2 c	8-8
3:2-6 c	3-8
3:3 c	8-8
3:7 q	B-3
3:7 r	8-8
3:9-11 a, q	8-9
3:11 q	8-9
3:12-15 a	8-10
4:1-3 a	8-11
4:4-5:3 a	8-12
4:5 c	10-15
4:13 r	8-12
5:2 q	8-12
5:4-27 a, q	8-13
5:18 r	25-19
5:21-26 r	2-35
5:24 r	33-25
5:26 c	8-14
5:27 q	8-14
6 a	8-15
6:1-8, 11-14 c	8-15
6:3-7 r	8-15
6:12 r	8-15
6:13 r	33-9
7:1, 4, 7; 8:1 q	8-16
7:1-3 a	8-16
7:4-6 c, q	8-16
7-9 a	8-16
7:12-17 r	8-19
7:14-15 r	8-2
7:17 a	26-19
8 c	8-16
8:1-9 c	8-16
8:7-10 c	8-19

8:9 c	8-18
8:9-14 a	8-16
8:11-12 a, q	8-17
8:11-12 r	35-4
9:1 q	8-16
9:1-6 a	8-16
9:7 c	8-18
9:7-15 a	8-18
9:8 c	8-18
9:8-9 r	35-4
9:9 r	J-6
9:12 c	8-18
9:14-15 c	8-18

โอบาติย์

1 r	27-18
1:1 a	25-26
1:3-9 a	25-27
1:10-15 a, q	25-28
1:10-16 r	24-32
1:16-21 a, q	25-29
1:21 r	25-31

โยนาห์

1:1 a	9-2
1:2-3 a, q	9-4
1:3 a	9-3
1:4-7 a	9-5
1:8-10 c	9-6
1:11-16 a	9-7
1:14-16 c	9-7
1:17 a, m	9-8
2 a, m	9-9
2:2 c	9-3
2:3-5 c	9-9
2:7 q	9-9
2:9-10 r	9-9
3:1-3 a	9-10
3:5-9 a	9-11
3:10 c, q, JST	9-12
4 c	9-3
4:1-2 c	9-1
4:1-11 a	9-13
4:11 q	9-13

มีคาห์

1:1 a	11-2
1:4 c, q	11-3
1:5 c	11-2
1:6 r	12-15
1:8-16 a	11-4
1:9 q	11-4
1:10-14 q	11-4
1:14 r	11-2
1:16 r	23-17
2:1-11 a, q	11-5
2:6 q	11-5
2:7 c	11-5
2:8-9 q	11-5
2:12-13 a	11-6
3:1-3 a, m, q	11-7

3:4-12 a, q	11-8
3:5, 11 r	B-6
3:7 r	26-62
3:8 q	B-1
4:1-2 a	11-9
4:7 r	26-59
4:8-13 a	11-10
5:1 r	C-8
5:1-4 a, m, q	11-11
5:2 r	C-8
5:2 r	35-4
5:5-15 a	11-12
5:8-15 r	11-12
5:11 c	11-2
6:6-8 a	11-13
6:9 c	11-2
6:9-16 a	11-14
7:1-6 a	11-15
7:7-20 a, q	11-16
7:14 r	33-36

นาฮูม

1:1 a	20-2
1:1-14 a	20-3
1:2-10 a	20-4
1:11-13 a, q	20-5
2:11 m	14-34
3 r	D-4
3 c	20-9
3:1-4 r	9-14
3:1-7 a, q	20-7
3:5-7 c	20-9
3:8-11 a	20-8
3:8-11 c	20-9
3:10 c	20-2
3:12-17 c	20-9
3:18-19 q	20-9

ชะบากุก

1:1 a	22-2
1:2-4 a, q	22-3
1:5-17 a, q	22-4
2 a, q	22-5
3:1-2 a, m	22-6
3:3-4 r	26-5
3:4-20 a, q	22-7

เศฟันนยาห์

1:1 a	21-2
1:1-9 a, q	21-3
1:10-18 a, m, q	21-4
1:14-18 c	21-1
2 a	21-5
2:2 c	21-1
2:5 r	1-3
2:13-15 r	D-4
3:1-7 a	21-6
3:8 c	21-1
3:8-20 a, q	21-7
3:9 r	18-27

ชักกัย

1:1 r	29-8
1:1 r	30-4
1:1-5, 12-14 r	29-20
1:5 q	30-6
1:5-7 q	30-6
1:7-11 a, q	30-2
1:9-11 r	30-2
1:12-14 r	29-8
2:2 r	29-6
2:3-9 a, q	30-3
2:4, 21-23 r	29-7
2:6-7 r	1-8
2:6-7 q	33-4
2:7 r	30-4
2:10-19 a, q	30-4
2:15-17 r	30-4
2:18 r	30-4
2:20-23 a	30-4

เศคาริยาห์

1:1 a, q	33-2
1:2-6 a	33-3
1:8 a	33-5
1:8-17 a	33-4
1:9-11 a	33-6
1:12-17	33-7
1:16 c, q	33-8
1:16-17 r	1-3
1:18-19 a, m	33-9
1:20-21 a, q	33-10
2:1-5 a	33-11
2:8 a, m	33-12
2:12 r	1-3
3 a	33-15
3:1 r	33-15
3:2 c	33-14
3:3 r	33-15
3:3-5 a	33-15
3:7-10 q	13-58
3:8-10 r	33-16
4:2 c	33-17
4:3, 11-14	33-18
4:6-9 r	29-7
4:7 c	33-19
4:9 r	29-8
4:9 r	29-20
4:10 c, q, JST	33-20
5:1-4 a	33-21
5:6-11 a, m	33-22
6:1-8 a, q, JST	33-23
6:9-15 c	33-24
6:12-13 q	13-58
7:1-14 a	33-25
7:5 a	33-26
7:9 r	33-21
8:1-8 a, q	33-27
8:11-17 a	33-28
8:17 r	33-21
8:19 r	33-26
8:20-23 a	33-29
9:1-8 a	33-30

9:9 c	33-31
9:11-12 a	33-32
9:11-16 q	33-32
9:13-17 c	33-33
10 r	33-21
10:1-12 a	33-34
10:2 r	B-6
10:3, 5-6 r	I-3
10:4 a	33-35
10:6-7 r	13-63
10:9 r	J-6
10:10-11 a	33-36
11 c	33-37
11-13 r	27-24
11-14 q	I-2
11:1-3 a	33-38
11:4-14 a, m, q	33-39
11:11-13 c	33-40
11:12 r	C-8
11:12 r	10-9
11:15-17 a	33-41
12 r	33-37
12:3 c, q	33-42
12:6 r	1-3
12:8-11 r	35-4
12:9-10 r	I-8
12:9-11 r	7-12
12:10 r	C-8
12:10 r	25-8
12:11 r	I-2
12:11 a, q	33-43
12:11-14 a, q	33-44
13 r	33-37
13 c	33-45
13:1 r	18-29
13:4-6 r	35-4
13:6 r	7-12
13:6 r	I-8
13:7 r	C-8
13:7 a	33-46
13:8-9 r	I-7
13:9 r	13-25
14 c	C-6
14:1 r	I-7
14:1-15 r	C-6
14:1-9 r	35-4
14:2 r	27-26
14:2 r	I-4
14:2 q	I-7
14:3 q	C-6
14:3 q	I-8
14:4 r	27-34
14:4-5 r	I-8
14:5 r	I-8
14:8-9 r	I-8
14:9, 16-20 r	I-9
14:9-12 r	32-12
14:10 q	I-8
14:12 r	I-8
14:12-15 r	7-12
14:12-15 r	33-47
14:13 r	I-8
14:16-21 r	18-20
14:16-19 a, q	33-48
14:20-21 a, q	33-49

มาลาดี

1:1 a	34-2
1:2-5 a, m	34-3
1:6-14 a, q	34-4
2:5-7 a, q	34-5
2:6 r	34-6
2:8-10 a, q	34-6
2:11-17 a, q	34-7
3:1 r	C-8
3:1 a, m, q, r	34-8
3:1 a, q	34-9
3:3-6 a	34-10
3:7-9 a, q	34-11
3:10-12 a, q	34-12
3:13-15 a, q	34-13
3:13-18 r	23-24
3:16-17 r	34-14
3:16-18 a	34-14
4:1 q	18-24
4:1 a, q	34-15
4:1 a, q	34-16
4:1-2 r	34-13
4:5 r	25-19
4:5-6 c	5-1
4:5-6 a	34-17
4:5-6 r	35-4

มัทธิว

1:1 r	25-6
1:12 r	29-7
1:12 r	30-4
1:22-23 q	13-46
1:25 r	13-45
2:1 r	11-11
2:1-6 r	C-8
2:1-11 r	C-8
2:1-15 r	18-16
2:15 r	10-34
2:18 r	25-10
3:1-3 r	C-8
3:1-3, 11-12 r	34-8
3:3 r	16-5
3:12 q	34-9
4:2 r	5-17
4:8-9 q	3-2
4:10 q	3-2
4:12-16 r	13-52
4:12, 16-23 r	C-8
5:22 r	19-11
6:10 q	28-14
6:24 r	4-48
6:33 r	1-50
7:29 q	B-6
9:13 r	10-22
10:18 q	6-19
10:22 r	26-48
10:25 c	5-33
10:34 q	13-55
10:34-35 r	4-33
10:35-36 r	11-15
11:4-5 r	C-8
11:28-30 r	10-35

12:7 r	10-22
12:15-21 r	16-17
12:22-30 c	5-33
12:23 r	25-6
12:25 q	4-1
12:39-41 r	9-2
13:10-17 r	13-37
13:11, 13, 15, 16 q	E-1
13:34-35 r	C-8
13:55 q	6-43
15:7-9 r	K-9
15:14 r	C-8
16:4 r	9-2
17:1-13 r	5-38
17:5 r	26-5
18:21-22 c	8-5
18:25 r	6-10
19:21 q	18-2
20:25-28 r	4-6
21:1-11 c	1-2
21:1-11 r	33-31
21:13 r	23-15
21:33-40 r	13-19
22:16 r	K-9
22:42 r	25-6
23:11-12 r	4-6
23:24 q	C-10
23:35 r	33-2
23:37 r	23-20
24:13 q	16-12
24:15 r	28-45
24:29 r	14-6
24:30-31 r	14-5
24:37-44 r	26-37
25:1-13 r	17-8
25:1-13 r	26-37
26-28 r	17-31
26:15 r	C-8
26:31-56 r	C-8
26:56 q	17-22
26:67 r	C-8
26:67 r	17-11
27:12 q	17-23
27:13-14 q	17-23
27:22-23 r	17-22
27:26, 30 r	C-8
27:26 r	17-11
27:30 r	C-8
27:31, 39-44 r	C-8
27:34 r	C-8
27:38	C-8
27:46 r	22-3
27:52-53 r	C-8
27:57-60 r	C-8
27:60 q	17-23
27:67 r	C-8
28:18 r	14-40
28:20 r	B-3
มาระโก	
10:17-21 q	3-2
13:13 q	16-12
13:31 r	33-3
14:16 r	17-31

ลูกา

1:13, 17 q	K-10
1:17 r	C-8
1:17 r	34-8
1:25 r	13-23
1:32 r	4-29
1:32-33 r	30-4
2:1-20 r	11-11
2:14 q	13-55
3:4-6 r	16-5
3:5-9 q, JST	16-5
3:27 r	30-4
4:16-19 r	18-18
4:16-30 r	17-22
4:18 r	16-18
4:20 q	18-18
4:21 q	18-18
4:25-26 q	5-6
8:9-10 r	13-37
10:21-24 r	13-37
11:29-30 r	9-2
11:51 r	33-2
12:51-53 r	4-33
16:19-31 r	26-41
18:22 q	33-50
21:1-4 r	32-14
21:33 r	33-3
22-24 r	17-31
22:48, 54-62 r	17-22
23:31 r	26-53
23:34 q	10-41

ยอห์น

1:9-11 q	C-1
1:11 r	C-8
1:11 r	17-31
1:23 r	16-5
1:42 r, JST	B-2
1:46 q	6-43
3:14-15 r	12-20
4:9 r	12-19
4:9-14 r	23-38
4:13 r	18-2
4:19-22 r	32-18
4:20 r	32-18
4:20 r	K-3
4:34 q	33-50
5:17 q	2-50
5:28 r	16-18
5:39 q	35-7
5:43 r	34-8
6:47-51 r	18-2
7:5 r	C-8
7:5 r	17-22
7:16-17 r	34-8
7:35 r	J-6
7:40-43 r	11-11
8:44 q	26-43
8:56 q	B-7
12:12-15 r	33-31
12:37-41 r	13-37
12:41 r	13-33

13:18, 21 r	C-8
15:16 q	B-1
16:15 r	17-27
17:5-24 r	13-54
17:12 r	14-40
18-21 r	17-31
18:28 q	17-23
18:33-37 r	16-17
19:17-18, 32-34 r	17-20
19:28 r	C-8
19:33-36 r	C-8
19:33-37 r	C-8
21:15-17 r	27-16

กิจการของอัครทูต

1:6 q	13-58
2:5-11 r	J-6
2:9-11 r	J-6
2:17-21 r	7-11
2:31 r	C-8
3:19 r	15-18
3:21-24 r	B-7
3:21-24 r	8-19
6:9 r	J-6
7:23, 30 r	26-17
8:9-24 r	28-7
8:27 r	J-6
10:34 r	G-3
13:22-23 r	4-29
13:26, 43, 50 q	J-7
13:33 r	C-8
13:43-45 r	J-6
14:1-2 r	J-6
16:3 r	J-6
17:1, 4, 10-13 r	J-6
18:2, 12, 19 r	J-6
18:24 r	J-7
19:13-17, 33 r	J-6
21:11 r	26-16
26:13 r	26-5
26:17-18 r	16-18
28:17-29 r	J-6

โรม

1:16 q	8-19
2:25-29 r	23-11
2:28-29 r	33-29
6:23 q	15-12
8:14-17 r	3-5
8:17 q	17-27
9:6 r	33-29
9:29 r	13-6
9:33 r	13-49
9:33 r	15-13
10:13 r	7-11
10:20-21 r	18-26
10:21 q	18-26
11:25 r	18-29
11:25-27 r	25-13
12:19-20 r	2-45
14:10 r	16-17
14:10-11 q	16-37
16:25 r	16-11

1 โครินธ์

2:9 r	13-31
2:9 r	34-12
3:1-3 r	E-3
9:18 r	6-19
10:1-4 r	16-23
14:31-39 q	B-4
15:24 r	30-4
15:27-28 r	14-40
15:29 q	33-32

2 โครินธ์

12:4 r	26-3
--------	------

กาลาเทีย

6:8 q	5-44
-------	------

เยเฟซัส

2:19-20 r	15-13
6:17 r	17-5

ฟิลิปปี

2:5-11 r	14-40
2:9-11 q	16-37
3:5-6 r	J-6
3:21 r	14-40

1 เรสละโลนิกา

4:17 q	18-24
--------	-------

2 เรสละโลนิกา

2:8 r	26-5
-------	------

1 ทิโมธี

6:15 q	16-17
--------	-------

2 ทิโมธี

4:7 q	33-50
-------	-------

ฮีบรู

1:1 r	B-3
4:12-13 r	4-18
5:13-14 r	E-3
9:16-25 r	16-40
9:37 r	5-34
10:34 c	3-2
11:35 r	5-39
11:37 r	F-2
11:39-40 r	25-31
12:28 r	30-4
12:29 q	13-35
12:29 r	15-25
12:29 r	26-5

ยากอบ

1:1 r	J-6
1:8 q	4-48
1:27 r	2-37
1:27 r	28-20
4:8 q	4-48
5:11 r	3-4

1 เปโตร

2:7-8 r	15-13
2:8 r	13-49
3:8 r	10-21
3:18-19 r	18-18
3:18-21 r	16-18
4:6 r	16-18

2 เปโตร

1:20-21 q	C-10
1:20-21 r	E-4
1:21 q	B-4
1:21 q	35-4
2:1-2 q	15-3
3:10 r	11-3

ยูดาห์

1:9 r	28-48
1:11 r	6-19

วิวรณ์

1:10-18 r	26-11
1:12-18 r	26-3
1:13-15 r	28-46
1:15 r	26-8
1:16 r	17-5
2:12 r	17-5
2:18 r	26-8
3:5 r	34-14
3:7 r	14-40
4:1-11 r	13-33
4:2-11 r	26-11
4:7 q	26-6
4:8 r	26-7
4:8 r	33-20
5:8 r	23-5
6 r	33-6
6:2 r	33-5
6:4 r	33-5
6:5-8 r	33-5
6:12-17 r	14-6
7:1-3 r	33-23
7:2 q	16-15
7:3 r	26-30
7:4-8 r	D-7
7:17 r	15-7
8:3 r	23-5
9:1-10 r	7-8
9:4 r	26-30
9:8-9 q	I-5
9:16 q	I-5

9:17 q	I-5
11:1-6 r	17-15
11:3-4 q	I-6
11:4 r	33-18
11:5-6 r	I-6
11:7-8, 10 r	I-7
11:9 q	I-7
11:11-12 r	I-8
11:13 r	I-8
11:15 r	26-59
12:1-2, 13, 17 r	16-19
12:1-6 r	26-3
12:1-7 r	18-29
12:4 r	28-42
12:7 r, JST	18-29
12:7-9 r	C-3
12:9 r	15-9
13:1 q, r, JST	I-3
13:1 q	28-37
13:7 q	28-37
13:8 r	34-14
13:11-15 r	I-5
13:16-17 r	26-30
14:1 r	26-30
14:1-3 r	16-14
14:1-3 r	16-18
14:1-3 r	16-20
14:9 r	26-30
14:19 q	I-8
15:8 r	13-35
16:14 r	I-4
16:14-21 r	27-24
16:14-21 q	I-2
16:15-20 r	16-6
16:16 r	10-6
16:16 r, q	I-2
16:17-21 r	I-8
16:18 r	I-8
16:18 r	28-50
16:21 r	27-27
16:21 r	I-8
17:1 q	G-2
17:1, 5 q	I-3
17:1, 15 r	14-33
17:5 q	G-2
17:5 r	26-30
17:8 r	34-14
17:8-14 r, JST	I-3
17:14 q	25-4
18 r	14-10
18:23 r	14-43
19:7 r	10-2
19:7 q	18-19
19:8 r	17-8
19:8 q	18-19
19:10 q	B-4
19:10 c	C-10
19:10 q	E-1
19:10 q	E-4
19:11-18 r	I-2
19:15 r	I-8
19:16 q	25-4
19:17 q	I-8
19:17-18 r	27-24

19:18-21 r	I-8	20:11 c	17-3	12:16 c	13-15
19:20 r	I-5	21 c	17-5	13:6 c	13-17
20:4 r	26-30	21:1 r	17-7	13:9 r	13-18
20:7-9 r	27-24	21:7-12 r	16-18	16:9 q	13-37
20:8 r	27-25	21:8 r	16-14	19:3 r	13-52
20:12 q	15-28	21:8 q	17-6	19:6 r	13-54
21:4 r	15-7	21:15 q	17-7	23 r	14-3
21:19-21 r	17-29	21:17 q	17-7	23:1 r	F-1
21:27 r	34-14	21:23 r	17-9	23:3-5 r	14-5
22:4 r	26-30	22 c	17-6	23:15	14-9
22:13-17 r	27-36	22:1-2 r	17-1	25:1 q	10-2
22:19 r	34-14	22:3 r	17-9	25:1 c	E-1
		22:3 q	25-3	25:1 q	E-5
1 นีไฟ		22:3-4 r	D-6	25:1-5 r	E-1
1:4 c	A-2	22:3-4 r	16-14	25:4 q	C-10
1:4 r	19-19	22:3-5 r	D-6	25:4 q	E-4
1:4 q	19-24	22:4 q	17-5	25:7-8 q	E-7
1:4 r	G-3	22:13-18 r	28-37	25:9 q	11-1
1:4 r	23-2	22:14 q	17-9	25:16 q	J-9
1:6 r	26-5	22:15-17 r	15-28	25:20 r	12-20
1:19-20 q	19-24	22:15-17 c	17-10	26:15-17 q	15-16
1:20 r	19-19	22:16 c	19-24	26:29-31 r	6-19
1:20 r	H-1	22:16-17 r	26-31	28:3-9 c	18-6
2:2 c	A-2	22:17-19, 22 c	19-24	28:5 q	16-40
3:2-4 r	4-9			28:7-8 q	26-37
3:3 q	35-6	2 นีไฟ		28:7-8 r	28-53
3:7 q	E-12	1:4 r	19-19	28:21 r	26-38
3:11 c	9-5	1:7 q	11-17	28:21-25 r	8-15
3:20 q	35-6	1:9-10 r	8-19	28:22 q	16-40
4:13 q	35-6	1:20 r	8-13	28:22-23 r	26-39
5:13 r	B-3	3:6 r	17-5	28:30 q	E-12
5:14 r	23-2	3:6-14 r	B-2	28:30 q	27-38
5:18 q	35-6	4:34 r	13-16	28:31 r	13-16
5:19 q	35-6	6-8 r	35-6	29:10-14	27-21
6:4 q	B-7	6:5 q	E-1	29:12-13 r	D-7
7:2 r	4-9	6:8 r	19-19	30:2 r	33-29
7:14 r	B-3	6:12, 14 r	17-1	30:10 c	19-24
10:8-9 r	16-5	6:13 q	C-2	30:10 r	26-31
10:17 r	27-38	6:17 q, c	17-9	30:17 r	8-8
11:1 r	18-11	6:18 q	17-9		
11:13, 15, 18, 20-21 r	13-45	7:8 c	17-11	เจดอบ	
11:13-33 r	C-7	8:19-20 c	17-15	2:5 r	4-18
11:18 q	C-7	8:24-25 r	17-16	2:24-31 c	1-45
11:27 q	C-7	9:2 q	25-3	4:3-4 r	C-7
11:28 q	C-7	9:8-9 r	18-14	4:4 q	35-2
13 r	1-32	9:20 r	16-40	4:4-5 r	B-7
13:5-9 r	G-2	9:28 q	16-40	4:4-5 r	8-19
13:40-41 r	27-21	9:28-29 q	6-1	4:5 r	35-2
13:42 r	26-52	9:28-29 r	6-43	4:8 r	8-8
16:2 q	26-15	9:41 r	16-17	4:10 q	3-2
17:32-35 r	G-3	9:50-51 r	18-2	4:14 q, c	C-2
19:9 r	C-7	10:8 r	16-14	4:14 r	E-3
19:10, 16 r	16-14	10:20-21 r	16-14	4:14 q	H-2
19:14 q	17-6	11:2-3 r	13-33	4:15 q, m	C-2
19:16 r	D-6	11:4 q	35-2	4:15 q	15-13
19:23 q	13-8	11:8	E-1	5 r	E-7
19:23 q	17-1	12-24 r	E-1	5 r, c	15-10
19:24 r	17-1	12-24 r	35-6	7:11 q	35-2
20 c	17-2	12:5 q	13-12		
20:1 r	13-8	12:6 q	13-13	ออมไน	
20:1 q	17-3	12:9 q	13-13	1:12-19 r	19-21
20:1-2 c	17-3	12:10, 12-14, 16, 19, 21 r	13-13	1:15 r	26-46

โมไซยา

2:9-18 r	4-6
2:14 r	32-7
2:17 r	2-37
3:7 q	C-7
3:12-13 q	B-7
3:15 r	E-5
4:30 r	26-48
5:1-3 q	B-4
5:7 r	17-25
5:7 r	25-18
5:7-10 r	3-5
8:13 r	B-2
8:15 r	B-3
8:15-16 q	15-1
8:15-17 r	B-2
8:15-17 r	35-4
8:16 q	B-2
8:17 q	15-1
8:19-23, 28-30 r	26-64
12:20-24 r	17-17
13:31 r	E-5
13:33 q	35-2
15:10-12 r	3-5
15:11-13 r	25-18
15:28-31 r	17-18
16:1-4 q	16-37
16:14 r	E-5
16:15 r	13-54
17:9-10 r	24-10
23:8 r	A-1
25:2 r	26-46
26:30 r	8-13
28:13-16 r	B-2
29:13 r	A-1
29:21-23 r	A-1
29:40 r	32-7

แอลมา

1 r	6-19
10:3 r	4-9
12:9-11 r	E-3
12:9-11 r	26-51
12:21 r	26-33
17:3 r	E-4
19:6 q	15-7
25:15-16 r	E-5
26:27, 37 r	9-13
30:13, 15 q	27-6
30:53, 60 r	26-39
34:14 r	E-5
34:28 r	2-37
34:32-34 r	27-14
36:18 r	9-9
39:15-19 q	B-7
39:16 q	B-7
41:10 q	16-41
42:2-3 r	26-33
43:46-47 r	32-6
46:12 r	32-6

ฮีลามัน

5:2 q	23-13
5:18 r	B-3
6:10 r	19-21
6:10 r	26-46
8:16 r	8-19
8:16-18 r	B-7
8:21 r	19-21
8:21 r	26-46
12:1-3 r	13-25
12:1-5 r	2-19
12:1-5 r	19-1
12:13-15 r	F-2
13-15 r	12-20
13:24-38 r	26-38
13:25-27 r	K-1
15:3 r	2-12

3 นีไฟ

5:23-24 r	D-6
8:23-25 r	26-64
10:12 r	26-31
11:29 r	4-46
15:9 r	26-48
15:15 q, r	D-5
16:1-3 r	D-7
16:10-20 r	17-18
18:24 r	16-18
20:11 c	E-1
20:17-21 r	11-10
20:23 c, q	C-4
20:29-35 r	17-18
20:29-46 r	24-17
20:36-37 r	17-16
20:36-40 r	17-16
20:46 r	27-21
20:46 r	I-3
21 r	24-17
21:1-7 r	27-21
21:9 q	17-20
21:10 r	17-5
21:10-11 r	17-20
21:12-21 r	11-12
21:26-29 r	D-6
22 r	35-6
23:1 q	E-3
23:1 q	13-1
23:1 q	15-1
23:1 q	17-30
23:1-2 q	E-1
23:1-2 q	18-1
24:15-16 r	34-14
24:25 r	35-6
27:17 r	26-48
28:12-14 r	26-3
29:1	27-21

4 นีไฟ

17 r	17-25
------	-------

มอรมอน

2:10-14	23-32
2:15 q	23-1
4:5 r	16-33
4:10-12 r	26-64
5:2 r	26-64
6:7-8, 16-18 r	26-64
6:16-22 r	23-20
6:17-19 r	23-1
7:8-9 r	27-21
8:31-33, 37-39 r	18-6
9:26 r	17-25

ฮีเธอร์

2:9 r	G-3
3:1 r	18-11
4:15 r	15-7
9:20 q	G-3
12:27 r	11-17
13:5-12 r	27-33
13:11 r	D-7

โมโรไน

7:16 r	7-11
7:19 r	17-25
10:7 q	B-4

คำสอนและพันธสัญญา

1:1-2 r	25-8
1:12 q	35-7
1:13, 36 r	15-31
1:14, 38 c	19-24
1:15 r	15-31
1:16 c	13-13
1:16 r	G-2
1:35 r	18-31
1:35 c	19-24
1:36 r	E-6
1:36 c	19-24
1:36 r	25-26
1:36 r	27-18
1:36 r	34-3
1:38 r	B-3
1:38 q	23-4
3 r	17-20
5:10 r	17-5
6:1 r	15-31
6:2 r	17-5
6:16 r	4-18
9:8 q	2-8
10 r	11-9
10 r	17-20
10:64-67 r	14-5
11:30 r	3-5
13 r	16-15
13:17-19 r	2-51
17:6 r	E-9
18:10 r	14-7

18:22 r	26-48	56:14 c	19-24	84:2 c	7-7
19:2 r	14-40	57:2 r	13-11	84:2 r	14-5
19:10 r	16-11	58:3-4 q	15-7	84:2 r	14-25
19:18 q	14-40	58:7 r	13-11	84:36 r	6-11
19:18 q	33-50	58:8 r	15-7	84:36 c	19-24
20:26 r	B-1	58:8 r	15-31	84:36 r	B-3
20:26 r	B-3	58:15 q	15-20	84:96-97 r	15-12
21:1 r	B-2	58:29-33 r	34-13	84:98-102 r	I-9
21:5 r	B-3	58:56 r	17-19	84:98-102 r	16-20
23:6 c	C-2	59:9-24 r	23-38	84:99-102 r	17-18
27:5 r	27-21	59:21 r	28-11	85 r	34-14
28:9 r	13-11	60:4 r	14-7	85:5, 9, 11 r	15-28
29:3 r	13-36	60:7 r	13-36	85:11-12 r	29-10
29:5 r	25-23	63:24 r	17-19	86 r	33-23
29:7-11 r	14-5	63:31 q	15-24	86:4-7 r	33-23
29:12 r	26-5	63:58-64 r	23-42	86:8-9 q	17-5
29:14 r	14-6	64:24 r	34-15	86:11 r	25-31
29:17-19 r	15-12	64:34 r	15-31	87:6 r	28-38
29:18-20 r	I-8	64:34-35 r	13-9	88:2 q	34-14
29:18-21 r	27-24	64:34-43 r	23-42	88:42 c	5-44
29:21 r	27-27	65 c	28-14	88:83 r	12-34
29:21 r	I-8	65:2 r	28-12	88:84 r	15-31
29:21 r	28-37	66:2 r	17-9	88:86-94 r	15-6
29:34 r	2-5	66:11 r	15-31	88:87 r	14-6
33:1 r	4-18	67-70 r	E-1	88:87 r	15-31
33:1 r	17-5	68:4 r	35-4	88:87 r	16-6
33:17 r	17-8	68:25-26 r	15-26	88:87-91 r	18-24
34:7 r	26-5	70:18 r	10-31	88:93 r	34-8
34:9 r	14-6	71:9-10 r	17-29	88:94 r	28-37
34:10 r	B-1	76:1 r	15-31	88:104 q	16-37
35:27 q	34-8	76:4 q	16-11	88:107 r	17-27
36:1 r	13-36	76:10 r	13-31	88:110-16 r	28-50
38:1 q	13-34	76:19-23 r	26-11	88:123-24 r	15-31
39:4-6 r	3-5	76:23-24 r	3-5	89:18-21 r	16-12
40-53 r	E-1	76:26-28 r	14-14	90:5 r	19-24
42:9 r	13-11	76:28-29 r	14-5	91:5 q	Preface
42:48 r	12-33	76:50-60 r	17-27	93:2 r	7-11
43:16 r	B-1	76:51-60 r	3-5	93:15-30 r	17-27
43:23-27 r	26-64	76:70 r	18-24	93:39 q	H-3
43:17-30 c	7-16	76:110 q	16-37	93:53 r	Preface
43:34 q	27-38	76:114-17 r	26-3	95:1 r	2-12
45:2-5 c	15-14	77:2-3 r	26-6	95:4 r	15-31
45:26, 33 q	18-31	77:2-4 r	26-10	97:21 q	7-7
45:31 r	15-12	77:3 r	26-6	97:22-26 r	15-12
45:31 r	15-31	77:4 q	13-34	97:25-27 r	26-31
45:42 r	14-6	77:4 q	26-7	101 c	E-1
45:47-49 r	7-12	77:4 r	33-20	101:1-8 r	26-64
45:47-53 r	I-8	77:9 q	16-15	101:4-5 r	2-12
45:51-53 r	7-12	77:11 r	D-7	101:7-8 r	2-19
45:57 r	16-9	77:14 r	D-6	101:7-16 r	23-42
45:60-61 r	Preface	77:14 r	26-12	101:17-21 r	15-26
45:66-67 r	13-11	77:15 r	17-15	101:18 r	15-31
45:66-70 r	7-7	77:15 q	I-6	101:23 r	34-8
45:66-71 r	14-5	78:7 q	10-32	101:23-24 r	I-9
45:66-72 c	13-26	78:7 q	11-9	101:23-25 r	11-3
49:23 r	16-6	78:15-16 r	28-39	101:23-31 r	18-27
49:23 q	18-24	81:5 r	15-31	101:24-25 r	16-7
50:10 r	15-31	82:3-4 r	22-8	101:24-25 r	34-15
50:17-22 r	E-4	82:7 r	26-48	101:27-35 r	3-2
50:26-28 r	17-27	82:10 r	30-2	101:32-34 c	13-59
50:36 r	13-36	82:10 r	34-12	101:67-68, 70, 74 r	17-19
51:20 q	34-8	82:10 r	34-13	101:80 r	13-11
53:7 r	26-48	82:13-14 r	15-26	101:95 r	15-31
54:10 r	12-34	82:14 r	7-7	103:5-8 r	6-43

103:5-10 r 22-8
 103:7-18 r 23-42
 103:17 q 17-5
 103:22-25 r 14-5
 104:13-14, 54-57 r 16-35
 104:70 q 16-35
 105:15 r 15-12
 105:31-32 c 13-26
 105:37 r 6-43
 107:53-57 r 28-39
 107:92 r B-2
 108:1 c 19-24
 109:46 r 15-31
 109:74 r 16-6
 109:79 q 13-34
 110 r 16-15
 110:1-4 r 26-11
 110:1-5 r 27-31
 110:2-3 r 26-3
 110:2-3 r 26-5
 110:2-3 r 28-46
 110:3-4 r 26-8
 110:11 r D-5
 110:11 q D-6
 110:11 r 25-8
 110:13-16 r 34-16
 110:13-16 r 34-17
 112:24-26 r 26-31
 113 c E-1
 113 r E-10
 113:1-2 q 13-58
 113:1-6 r, c, q 13-57
 113:1-6 r 15-31
 113:7-8 c 17-16
 113:9-10 r 25-5
 113:10 q 24-27
 115:6 r 26-31
 115:6, 18 r 15-26
 116 r 28-39
 121:1-6 r 22-3
 121:7-10 q 3-4
 121:16-21 c 19-24
 121:16-22 r 29-10
 121:28-32 r 3-2
 121:34-35 r K-1
 121:41-43 c 2-24
 121:45 q 18-11
 121:45 q 33-50
 122:7 r 9-9
 124:15, 20 r 2-34
 124:27-28, 38-41 r 27-31
 124:31-55 r 30-2
 124:84 r 6-43
 124:94, 125 r B-2
 124:134 r 15-26
 127:12 r B-2
 128:6-7 r 34-14
 128:6-9 r 15-28
 128:19 r 5-10
 128:19-21 r 16-15
 128:20 r 28-48
 128:21 r 15-31
 128:24 r 15-25
 130:7 r 15-25

130:19-20 r 23-42
 130:20-21 r 10-31
 130:20-21 r 10-32
 130:21 r 34-12
 132:5 r 34-12
 132:20 r 17-27
 132:37 r 18-11
 132:38 q 1-45
 132:39 q 1-45
 132:58-61 r 13-23
 133 c E-1
 133:2, 13, 18, 26-32, 56 r 7-7
 133:3 r E-1
 133:5 q 17-19
 133:9 r 15-26
 133:10, 19 r 17-8
 133:13 r E-5
 133:14 r 14-14
 133:14 q 16-41
 133:14 q 17-19
 133:14 r G-2
 133:14 r 25-23
 133:15 r E-1
 133:15 q 17-19
 133:17-25, 44 r 16-6
 133:19-21 r 7-12
 133:20-24 r 27-34
 133:21-24 q I-8
 133:22 q 18-24
 133:23-33 r 18-23
 133:24 q 18-21
 133:25 r 26-59
 133:26 r D-5
 133:26 r 25-8
 133:26-32 r D-6
 133:26-34 r D-6
 133:26-35 r 23-10
 133:27 r E-1
 133:30 r D-7
 133:32 r 15-30
 133:33 r 15-31
 133:34 r 16-11
 133:37-39 c 18-24
 133:40-41 r 11-3
 133:40-45 c 18-24
 133:41 r 15-25
 133:41 r 26-5
 133:48-51 c 19-24
 133:48-51 r I-8
 133:49 r 14-6
 133:51-52 r 15-31
 133:52 c 19-24
 133:52-56 r I-9
 133:56-57 q 16-20
 133:57-58 r 18-17
 135:3 r B-2
 136:19 r 6-43
 138:44 r 28-12

โมเสส

1:1 r 18-11
 1:3 r 16-11

1:9-10 r 28-46
 1:24 q B-4
 1:39 r 35-5
 4:1 q C-3
 4:1-3 r 34-8
 4:2 q C-3
 4:4 q 16-40
 4:31 r 26-33
 5:6-9 q C-3
 6:4-6 q 34-14
 6:31 r 23-4
 6:36, 38 r B-2
 6:64-68 r 35-3
 6:65-68 r 3-5
 7:1 3-5
 7:2 r 18-11
 7:19, 21, 69 q 7-7
 7:27 q 7-7
 7:35 r 16-11
 7:41-69 r 24-1
 7:47 r C-3
 7:51 r 35-3
 7:53 C-3
 7:61 q 15-7
 7:61-62 c 19-24
 7:61-62 r 26-31
 7:62-63 q 7-7
 8:2 r 35-3

เอบราฮัม

2:6-11 r 35-3
 2:9-11 r 17-5
 2:11 r 17-5
 3:23 r 23-3
 3:27 c, q C-3
 3:27-28 r 34-8

โจเซฟ สมิด-มัทธิว

1:4 q I-9
 1:12 r 28-45
 1:12 r 28-50
 1:18 r 28-50
 1:28 q 13-13
 1:31-32 q 28-50
 1:32 r 28-50
 1:41-55 r 28-53

โจเซฟ สมิด-ประวัติ

1:16-17, 30-32 r 26-5
 1:20 r 28-46
 1:29 r 13-36
 1:32 r 26-3
 1:36-39 r 34-1
 1:39 q 34-17
 1:41 c 7-1
 1:41 q 7-11
 1:41 q 7-16
 1:65 q 15-17

หลักแห่งความเชื่อ

1:5 q B-1

Subject Index

A

- Abed-nego, 28-16, 28-17
Abiathar, 1-2, 1-10, 27-30
Abijam/Abijah
    preservation of, for David's sake, 4-29
    rule of, A-3
Abinadi, words of, compared to Jeremiah's, 24-10
Abishag, 1-8
Abner, 1-6
Absalom, 1-2
Adam
    appearance of, to Daniel, 28-47
    fall of, C-3
    taught about Redeemer, C-3
Adam-ondi-Ahman, 28-39
Adonijah, 1-2, 1-9
Adoniram, 1-18
Adoram, 4-8
Adultery. *See also* Idolatry
    as metaphor for idolatry, 23-8, 23-9
    as symbol, 18-7
Adversity, faith developed by, 2-46
Advocate, Christ as, 17-26
Agency, principle of, taught by Ezekiel, 26-47
Ahab
    and Elijah, 5-8
    erected a house of Baal, 4-43
    Israel troubled by, 5-9, 5-44
    and Jehoshaphat, 5-29
    married Jezebel, 4-43, 4-44
    and Naboth's vineyard, 5-27
    persecuted prophets, 5-43
    pronounced own doom, 5-26
    rule of, A-2
Ahasuerus
    edicts of, 31-3
    and Haman, 31-15
    identity of, 31-2
    plot against, reported by Mordecai, 31-7
    preparation of, by Esther, 31-12
Ahaz
    allied with Assyria, 14-16
    built altar to false god in temple, 12-13
    dial of, 12-33
    and Hosea, 10-3
    reluctance of, to accept counsel, 13-44
    rule of, A-3, F-2
    sacrificed son to Molech, 12-12
    warned against Syrian alliance, 13-39
Ahaziah
    brethren of, 6-34
    rule of, A-2, A-3
Ahijah
    blindness of, 4-17
    prophesied about Jeroboam's posterity, 4-22
    prophesied Jeroboam would rule, A-2, 4-4
    visited by Jeroboam's wife, 4-16
Ahishar, as Solomon's prime minister, 1-18
Alexander the Great
    Holy Land controlled by, C-6, 7-4, K-3
    and Judah, 33-30
    and Tyre, 27-6
Alliances
    Isaiah's warning against, 13-39, 13-47, 15-22
    of Israel in future, 14-30
    Israel's entangling, 10-24
    of Judah with Egypt, G-3, G-4, H-1
    no strength in, for Nineveh, 20-8
Almond tree, 23-5
Altar of sacrifice, horns of, a refuge, 1-2, 8-10
Amasa, 1-6
Amaziah (king)
    instability of, 12-3
    rule of, A-3
Amaziah (priest), and Amos, 8-19
Amber, as symbol, 26-5
America
    gospel taken to nations from, 14-24
    as "isles" seen by Isaiah, 16-14
Ammon, 1-2
Ammonites
    conquered by David, 5-32
    destruction of, 25-22
    Lord's judgments on, 8-4, 8-6
    prophecies against, 27-2, 27-3
Amon, rule of, A-3
Amorites, 26-43
Amos
    called Israel to repentance, 8-13
    contemporary of Joel, Hosea, and Micah, 11-1
    meaning of name, 8-2
    message of, 8-1
    preached in Northern Kingdom, A-2
    of Tekoa, 8-1, 8-2
    visions of, 8-16
Apostasy, 18-13, 23-7
    definition of, 15-2
    Judah's, 17-3
    in last days, 15-2
    prophesied, 35-4
    results of, 13-28, 15-5
Apple of eye, 2-17, 33-12
Aram, 27-7
Aramaic language, 29-16
Ariel, 15-16
Ark of the covenant, 1-33, 23-16
Armageddon, 17-15, 24-8
    aftermath of, 7-15, 7-16
    army of Gog in battle of, I-5
    battle of, prophesied, 7-1, 7-8, 7-12, 7-16, 15-25,
        27-24
    as end of world and beginning of Millennium, I-9
    events before battle of, I-3
    as foretold by Zechariah, 33-37
    hailstones at, 27-27
    Jerusalem destroyed in battle of, I-7
    participants in battle of, I-4
    and significance of name, I-2
    survivors of, 33-48
Armenia, 27-7
Arm of flesh, Isaiah's warning against trusting in,
    15-23
Arrow, as symbol, 17-5
Artaxerxes, J-5

- Asa
 allied with Ben-hadad, 4-35
 death of, 4-36
 rule of, A-3
 stamped out idolatry, 4-33
- Ashdod, 8-9
- Ashes
 pouring out of, a penal sign, 4-13
 sackcloth and, 9-11
- Ashtoreth, priests of, and Elijah, 5-12. *See also* Baal
- Ashur
 as capital of Assyria, D-4
 as symbol, 11-12
- Ass, as symbol of Israel, 10-27, 23-8
- Assyria
 conquered by Babylonia, 19-14, G-1
 demise of, foretold, 14-15
 destruction of, D-4, 13-56
 empire of, D-1
 future alliance of, with Israel, 14-30
 history of, D-1
 and Isaiah, 12-30, 16-1
 Israel conquered by, 12-15, 12-18, 12-22, 12-25, 12-34, H-1
 and Jeremiah, 25-1
 Jerusalem delivered from, 12-24, 12-34
 and Jews, J-1, J-3
 Joel's prophecies concerning, 7-3
 and Judah, 11-10, 19-1, 19-2, H-1
 judgments on, 14-1
 Samaria resettled by, F-2
 savagery of, D-2
 ten tribes carried into captivity by, 12-18
 terror used by, D-2
 tribute paid to, by Judah, F-2
 warfare of, D-2
- Astrologers, 28-7
- Athaliah
 daughter of Ahab, 6-29
 idolatry of, 6-38
 killed heirs to throne, 6-36, 7-2
 marriage of, to Jehoram, 5-29
 overthrown, 6-36
 rule of, A-3
 vandalized Solomon's temple, 6-38
- Atonement, 17-24
 Day of, 18-15
- Authority, necessary to act in ordinances, 12-8
- Azariah/Uzziah
 and Hosea, 10-3
 rule of, A-3, 8-2, F-2
 smitten by Lord, 12-8
- B**
- Baal, 19-2, 19-3
 priests of, and Elijah, 5-12, 5-13, 5-14
 worship of, in Israel, 6-3, 10-4
 worship of, in Judah, 4-25
- Baal-peor, 10-30
- Baalzebub, 5-33
- Baasha
 kinsfolk and friends of, killed, 4-40
 Lord suffered, to become king, 4-38
 posterity of, prophesied, 4-39
 rule of, A-2
 slew Nadab, 4-37
- Babylon
 and Assyria, 19-14, G-1
 beauty of, G-1
 burden of, 14-4
 cursed to extinction, 14-10
 and Cyrus, 16-39
 decline of, J-1
 as "desert of the sea" 14-33
 destruction of, 14-9, 14-34, 16-22, 16-27, 25-23, 25-24
 fall of, J-2
 Israel's departure from, 17-19
 and Jeremiah, 25-1
 Jews remained in, 31-18
 and Judah, 11-10, 24-12
 judgments on, 14-1, 14-13
 overthrow of, 14-2, 14-8, 28-29
 return from captivity in, foretold, 24-16
 rise of, D-4, F-2
 spiritual, 16-40, 16-41
 as symbol, E-5, 14-1, 14-2, 14-9, 14-10, G-2
- Babylonia, Joel's prophecies concerning, 7-3. *See also* Babylon
- Baldness, as sign of shame, 14-18, 14-39
- Balm, in Gilead, 23-19
- Bands, 23-8, 24-27
- Banner, 14-5
- Baptism, taught by Isaiah, 13-8
- Baptismal font, 1-32
- Baruch, 24-24
- Barzillai, 1-7
- Bath-sheba, 1-2, 1-8
- Beasts, 18-5, 26-26, 28-35, 28-37
- Bed, 15-14
- Belial, sons of, 5-27
- Bells, on horses, 33-49
- Belshazzar, 19-18
 fear came upon, 28-24
 as king, 28-22
 rule of, J-1
- Benaiah, 1-2, 1-3, 1-11, 1-13
- Ben-hadad, and Elisha, 6-27
- Beth-arbel, 10-33
- Bethel
 called Bethaven, "house of iniquity," 10-15
 as religious center, 8-12
- Betrayal, dealing with, 10-1, 10-41
- Beulah
 meaning of word, 18-21
 as name of Lord, 18-21
- Bible
 Joseph Smith Translation of, Preface
 King James Version of, Preface
- Bird, 23-26, 23-37
- Bitterness, 10-41
- Blind
 servants of the Lord as, 16-21
 as symbol, 15-20, 16-18
- Blindness, overcoming spiritual, 11-17
- Blood, as symbol of wickedness, 15-27
- Bones, scattering of, 23-18
- Book
 eaten by Ezekiel, 26-12
 eaten by John, 26-12
- Book of the Lord, 15-28

Book of Mormon, 23-13, 27-21
 coming forth of, 13-58, 15-16, 15-17, 15-18, 15-19
 to correct error, 15-21
 and Isaiah, E-9, E-10, 17-1, 17-2, 17-6, 17-10, 17-18,
 18-2
 messianic prophecies in, C-7
 and Old Testament, 35-2
 and prophets to Judah, 19-24
 Book of remembrance, 34-14
 Bow, deceitful, 10-26
 Branch, as name of Christ, 13-58, 25-2, 25-4, 25-17,
 33-16
 Brass
 molten sea of, 1-32
 as symbol, 26-8
 Brazen serpent, F-2
 Briar, 11-15
 Bride, 7-9, 10-2, 17-28, 18-19, 18-20, 25-11
 Bridegroom, 7-9, 10-2
 Brightness, 26-5
 Bruised reed, 16-17
 Bul, 1-29
 Burden, definition of, 20-1
 Burnings, everlasting, 15-25

C

Cake not turned, Ephraim as, 10-23
 Calah, as capital of Assyria, D-4
 Call, refusal to accept, 9-1, 9-3, 9-4, 9-14
 Calves, 10-38
 Camel, 23-8
 Canaanites, G-3
 idols of, 10-11
 influence of, on Israel, 10-1
 Candlestick, 33-17
 Cankerworm
 as metaphor for battle of Armageddon, 7-4
 as metaphor for Greek invasions of Holy Land, 7-4
 Cannibalism, prophesied by Ezekiel, H-2, 26-21
 Captivity
 in Assyria, D-5
 in Babylon foretold, 16-1
 effects of, on Jews, H-2, H-6, J-3
 foreseen by Jeremiah, 24-1, 24-7
 of Israel foretold, 7-3, 7-4, 8-4, 8-7, 8-10, 8-15, 8-16,
 10-11, 11-10
 Jews carried into, 19-22
 life in, H-2
 purpose of, 16-26
 return from Babylonian, foretold, 24-16
 of ten tribes, 4-23
 those carried into, 26-54
 Carpenters, 33-10
 Caterpillar
 as metaphor for battle of Armageddon, 7-4
 as metaphor for Roman invasion of Holy Land, 7-4
 Cauldron, 26-35
 Cedars of Lebanon, 13-14, 24-5
 Cedar tree, parable of, 26-46
 Celestial realms, Isaiah's vision of, 13-31
 Chaldeans, wickedness of, 22-4. *See also* Babylon
 Chamber, on the wall, 6-12
 Chapter, 1-31
 Charity, 10-41
 Chemosh, human sacrifice to, 6-9

Cherethims, 27-5
 Cherethites, 1-3
 Cherub, 26-32
 Cherubim, definition of, 26-33
 Children
 disciplining of, 2-24
 may suffer consequences of parental sins, 25-12
 teaching of, 2-40
 Chileab, 1-2
 Chittim, now called Cyprus, 14-42
 Chiun, as heathen god, 8-14
 Christ
 as advocate, 17-26
 as celestial being, 18-24
 Crucifixion of, 17-23
 and the Father, 17-24
 fulfillment of detailed prophecies, C-9
 is God, 16-38
 is God of Israel, 16-36
 is God of Old Testament, Preface
 Israel will be gathered by, 25-8
 Jews will accept, as Redeemer, 7-15
 Light of world, 16-18
 as "man of sorrows," 17-22
 men shall know, 25-14
 is Messiah, C-9
 mission of, C-9
 like Moses, C-4
 Old Testament as witness of, 35-2
 as Redeemer, 18-14
 saves, 25-7
 seed of, 17-25
 as spring of living water, Preface
 suffering of, 17-23
 as "tender plant," 17-21
 the True Light, C-1
 as true shepherd, 33-34, 33-46
 Christianity, and Old Testament, Preface
 Circumcision, as token of covenant, 23-11
 Cisterns, Preface, 23-7
 Cloud
 as symbol, 26-5
 these that fly as a, 18-16
 Coals, 26-34
 Commandments, of God, 2-60
 Communism, *see* Totalitarian regimes
 "Conduit of the upper pool," 12-24
 Conscience, sharpening, 2-45
 Contention
 of the devil, 4-46
 pride produces, 2-22
 Corn, 10-25
 Cornerstone, Jesus Christ is chief, 15-13, 15-14
 Counsel
 of aged, rejected by Rehoboam, 4-6
 failure to hearken to, 6-1, 6-43
 hearkening to, 6-1, 6-43
 Covenant, 26-1, 35-3
 with Abraham, 16-28, 17-7, 17-12
 breaking of, 10-1, 10-41, 10-42
 broken by Judah, 24-34
 circumcision a token of, 23-11
 to include all people, 18-5
 Israel as, people, 16-28
 with latter-day Israel, 25-13

of Lord with David, 13-58
 of Lord with Ephraim, 13-57
 making of, 32-19
 marriage out of, 29-10
 relationship in, 34-13
 restoration of, in latter days, 25-3
 Covenants, Jews renewed, 32-14
 Covers, 15-14
 Covert, as a shelter, 12-14
 Covetousness, of people of Isaiah's day, 13-28
 Creatures
   of Ezekiel's vision, 26-6
   of John's vision, 26-6
 Cup of Lord's fury, 24-8
 Cyrus the Great, 19-18
   called Lord's anointed, 16-31
   conquered Babylon, J-1
   foreordained, 29-1
   prophesied of, 16-30
   raised up to free Jews, J-2
   as a "ravenous bird from the east," 16-39
   riches of Babylon seized by, 16-32
   as type of Christ, 16-31

D

Daniel
   accusers of, cast into lions' den, 28-33
   Adam appeared to, 28-46
   and army of Gog, I-5
   "astonied," 28-19
   captivity of, 28-2, 28-8
   faith of, 28-53
   Gabriel (Noah) sent to, 28-43
   and imagery of ram and he-goat, 28-42
   imagery of visions of, 28-37, 28-42
   as instrument of God, 28-26
   interpreted dream by revelation, 28-11
   Lord appeared to, 28-46
   ministry of, 28-1
   prayers of, 28-32, 28-44
   preached to Judah, A-3
   prospered because of righteousness, 28-15
   response of, to heathen decree, 28-31
   revelation preserved life of, 28-10
   rewarded by Belshazzar, 28-28
   reward to, recognized by Medes and Persians, 28-30
   spoken of by Ezekiel, 26-41
   third ruler, 28-25
   vision of, of four beasts, 28-35, 28-38
   vision of, of future, 28-49, 28-50, 28-52
 Darius, 26-41
   honored decree of Cyrus, 29-21
 Daughters of Zion
   judgments on, 13-22
   worldliness of, in latter days, 13-20, 13-21
 David
   charge of, to Solomon, 1-4, 1-5, 1-6
   conference called by, 1-4
   events during old age of, 1-2, 1-6, 1-7
   as name of Christ, 13-58, 13-63, 18-3, 25-4, 25-6
   not an example of righteousness, 4-19
   not an idolater, 4-30
   posterity of, preserved, 4-29
   promise that kingdom of, would continue forever,
   1-48

  put down Adonijah's rebellion, 1-2
   righteousness and unrighteousness of, 1-17
   seed of, 25-18
   Solomon established as king by, 1-2
 Day of Lord, 7-8, 21-7
 Deaf, 15-20
 Death, spirit returns to God at, 2-59
 Debt, paid through servitude, 6-10
 Desert
   to blossom, 15-29, 16-27
   flower of Babylon to become as, 16-27
   "Desert of the sea," Babylon as, 14-33
 Despair, 10-41
 Destiny, man controls own, 2-52, 2-55
 Diaspora, H-4, J-6
   Jewish religion in, J-7
   life in, J-8
 Discipline, of children, 2-24
 Disobedience
   consequences of, foretold by Haggai, 30-2
   as theme in Old Testament, Preface
 Dispensation, last, 17-7
 Divination, spoken of by Ezekiel, 26-58
 Diviners, denounced, 26-39
 Divorcement, bill of, 17-11
 Dogs, 18-6
 Double-mindedness
   of Amaziah, 12-3
   Israel guilty of, 5-11, 5-44
   kings of Israel and Judah guilty of, 4-48
 Dragon, 15-9
 Drought, 23-30, 23-31
 Drunkenness, 13-28
 Dualism, prophetic
   of Daniel, 28-50
   of Ezekiel, 27-20, 27-21
   in Isaiah, 14-1, 14-2, 14-8, 14-14, 14-28, 14-34, 15-16,
   16-5, 17-18, 17-20
   of Jeremiah, 25-24
   of Nahum, 20-4
   of Zechariah, 33-7, 33-13
   of Zephaniah, 21-1, 21-3
 Dung
   dove, eaten during siege, 6-24
   as fuel, 26-19
 Dust, 16-10

E

Earthquakes, to precede Second Coming, 16-6
 East country, children of, 1-20
 East, righteous man from, 16-15
 Ecclesiastes, point of view of, 2-46
 Edom
   burden of, 14-28
   cities of, destroyed, 27-11
   conquest of, by Babylon, 25-19
   destruction of, 25-22, 25-28, 27-12, 27-18
   failure of main industries foretold, 14-27
   as heathen, 8-9
   and Israel, 6-4, 14-30, F-2
   Israel's coming out of, a type, 10-34
   and Judah, 6-4, 12-4, 19-14, 24-32
   judgments of Lord on, 8-4, 8-6
   judgments on, 14-1
   as land of first captivity, 10-28

- leaders of, unable to save nation, 14-29
 to learn who is God, 27-9
 location of, 25-26
 prophecies against, 27-2
 ruins of, 25-27
 Solomon's alliance with, 1-14
   as symbol, 25-26, 27-18
 Elah, rule of, A-2
 Elam, to be destroyed, 25-22
 Elath/Ezion-Geber, 12-6. *See also* Navy, Solomon's
 Elect lineage, Preface
 Eliakim, as type of Christ, 14-40
 Eliakim/Jehoiakim, rule of, A-3
 Elias
   a forerunner, 34-8
   of Restoration, 16-15
 Elijah
   Ahab met with, 5-8
   and Brook Cherith, 5-4
   description of, 5-34
   and Elisha, 5-37
   feeding of, by ravens, 5-5
   flight of, from Jezebel, 5-17
   heavens sealed by, 5-38
   Jordan crossed by, 5-38
   king of Syria anointed by, 5-19
   mantle of, 5-22, 5-40
   miracles of, 5-1, 5-3, 5-6, 5-7
   in Naboth's vineyard, 5-27, 6-31
   Northern Kingdom preached to by, A-2
   and oxen, 5-21
   priests of Baal contended with, 5-12, 5-15
   rejection of, by own people, 5-1
   sealing powers restored by, 34-17
   soldiers destroyed by, 5-35
   taken into heaven, 5-39
   the Tishbite, 5-2
   travels of, 5-18, 5-37
   and widow of Zerephath, 5-6
 Elisha
   death of, 6-42
   and death of "children," 5-42
   and Elijah, 5-37
   and Jehoram, 6-5
   and Jehoshaphat, 6-5
   ministry of, 6-1
   miracles of, 6-13
   Naaman's gifts refused by, 6-19, 6-20
   Northern Kingdom preached to by, A-2
   and Shunammite woman, 6-11
   water poured on Elijah's hands by, 6-6
 Endless, as name of Lord, 16-11
 Endurance to the end, Preface, 2-53, 10-41, 26-48
 Ensign
   to nations, 13-29
   of people, 13-61
 Ephah, as symbol, 33-22
 Ephraim
   blessings of, 33-33
   custodians of gospel in last days, 13-64
   Judah will not be envied by, 13-63
   role of, in Restoration, 13-57
   Eretz Israel, H-4
 Esarhaddon, F-2
 Esau, rejection of Lord by, 34-3
 Essenes, K-6
 Esther
   beauty of, 31-1
   determination of, 31-11
   foreordination of, 31-10, 31-20
   preparation of king by, 31-12
   racial identity kept secret by, 31-5
 Ethiopia
   in battle of Armageddon, I-4
   modern, 27-26
 Eunuch, definition of, 18-5, 28-4
 Euphrates River, 1-1, 29-17
 Evil-merodach, rule of, J-1
 Eyes, 26-32
 Eyes of Lord are servants, 33-20
 Ezekiel
   allegories of, 26-49, 26-50, 26-60
   Armageddon prophesied of by, I-1
   and army of Gog, I-5
   binding of, 26-15
   book eaten by, 26-12
   as captive in Babylon, 26-2
   as contemporary of Jeremiah and Daniel, 26-2
   cooking by, with dung, 26-19
   cutting of hair of, 26-20
   death of wife, commanded not to mourn, 26-62
   foods eaten by, 26-18
   imagery of, 26-3, 26-4, 26-5, 26-6, 26-7, 26-8, 26-9,
     26-10, 26-35, 26-42, 26-43, 26-44, 26-55, 26-56,
     26-57, 27-21
   Judah preached to by, A-3
   lying on side of, 26-17
   message of, 26-1, 27-38
   ministry of, 26-63
   parables of, 26-46, 26-61
   power promised to, 26-13
   Restoration prophesied of by, 27-1
   and synagogue, H-4
   temple envisioned by, 26-25, 26-26, 27-29
   vision of, 26-3, 26-6, 26-32, 27-20
 Ezra
   background of, 29-25
   book of, 29-2
   directive of, to put away heathen wives, 29-29
   men who accompanied, 29-27
   mission of, 29-32
   passages about Savior missing from book of, 29-31
   as scribe, 29-26
   scriptures developed by, H-4, H-6
   second return led by, J-5
   taught law, 29-24
   trust of, in Lord, 29-32

F

 Faith, 10-41, 22-5, 28-53
 Familiar spirits, 13-51
 Famine
   imagery of, 7-4
   in Samaria, 6-24, 6-26, 8-17
   wickedness and, 10-12
   of word of Lord, 8-17
 Fasting
   promises for, 18-9
   purpose of, 18-8
 Fear, 10-41
 Feast of Tabernacles, 32-12

Feasts, purpose of, 33-26
 Feet, 26-8
 Fertility rites, 4-25, 10-1. *See also* Ashtoreth, Baal
 Figs
     parable of, 24-7
     as symbol, 10-30
 Fig tree, used as symbol by Joel, 7-5
 "Finishers," 33-50
 Fire
     devouring, 8-16
     of Lord, 5-16
     as symbol, 13-35, 24-27, 26-5, 26-53
 Fish, Jonah swallowed by, 9-8
 Flocks, 33-39
 Flying roll, 33-21
 Forest of the south field, 26-53
 Fountain, 23-7
 Four servants, 33-23
 Fruit, basket of summer, as symbol in Amos' vision, 8-16
 Future, Lord's purpose in revealing, 17-3

G

Gabriel
     as Noah, 28-43
     seventy weeks explained by, 28-45
 Galilee, Messiah dwelt in, 13-52
 Galli, 5-14
 Garments, 18-19, 33-15
 Gates of the holy city, 27-36
 Gathering. *See also* Israel, gathering of
     of all nations, 7-12
     of every righteous soul, 8-18
     in haste and with strange means, 13-29
     keys of, held by Moses, 13-62
     literal, of Israel, Preface, 10-21
     Moses restored keys of, D-6, 13-62
     prophesied, D-6, 11-6, 16-23
     work of, 14-24
 Gehazi, 6-19, 6-20
 Gift, Saints to present to the Lord, of gathered Israel, 14-25
 Gihon,
     Solomon accepted as king by, 1-2
     spring of, 12-24
 Gilead, 24-4
 Gileadites, 12-11
 Gilgal
     idolatry polluted, 10-15
     law of circumcision renewed at, 10-15
     as symbol, 10-30
 God
     conversation of, with Satan, 3-5
     covenant relationship with, Preface
     existence of, Preface
     intervention of, in lives of men and nations, Preface
     jealousy of, 4-26
     nature of, 35-5
     of Old Testament is Jesus Christ, Preface
     one should seek, 18-26
     personal, 8-13
 Gog
     army of, I-5, I-7, I-8
     battle of, 27-24, I-4

    meaning of word, 27-25
     two witnesses to thwart, I-6
 Gomer (person)
     and Hosea, 10-5, 10-9, 10-11, 10-40, 10-41, 10-42
     as symbol of Israel, 10-5, 10-6, 10-9, 10-10, 10-40, 10-41, 10-42
 Gomer (place)
     in battle of Armageddon, I-4
     modern, 27-26
 Gospel, 18-2
 Gourd, Jonah and, 9-13
 Grapes, 10-30, 11-15, 25-12
 Greece, 27-7, K-3
 Growth, one must continue in, 2-48

H

Haman
     decree of, 31-9
     falling of, on Esther's bed, 31-15
     gallows of, 31-13
 Habakkuk
     book of, described, 22-1
     contemporary of Lehi and Jeremiah, 22-2
     Judah preached to by, A-3
     life of, 22-2
     song of, 22-7
     symbolism used by, 22-6
 Haggai
     imagery of, 30-4
     life of, 30-1
     message of, 30-6
 Hailstones, at Armageddon, 27-27
 Hair
     cutting off, as symbol, 23-17
     as symbol, 26-20
 Hamongog, valley of, 27-28
 Hananiah, false prophet, 24-13
 Handwriting on wall, 28-27
 Harlot
     Hosea commanded to marry a, 10-5
     as symbol, 23-8, 23-9, 26-44
 Harness, 5-23
 Harvest, law of, 2-56, 10-32
 Hasmoneans, K-7
 Hate, meaning of word, 34-3
 Havani, ministry of, A-2
 Hazael
     Elisha's prophecy to, 6-27
     holy objects from temple received by, 6-37
     Jehoahaz defeated by, 6-40
     Jehoash appeased, 6-37
     Syria ruled by, 6-27
 Hazer, 25-22
 Heathens, as symbol of Jerusalem, 26-43
 Heaven, worship of host of, 12-17, 23-18
 Heifer
     Moab as, 14-19
     as symbol, 10-16
 Hephzibah, as name of Lord, 18-21
 Herodians, K-9
 Hezekiah
     and Assyria, D-3
     deliverance of, from Assyria, 12-24
     and Hosea, 10-3
     land purged by, of idolatry, F-2

- life of, extended, 12-32
 prayer of, for deliverance, 12-24
 rule of, A-3, F-2, H-1
 tunnel of, F-2
- Highway**
 of the fuller's field, 12-24
 to rise up out of sea, 13-64
- Hilkiah, 14-40**
- Hiram**
 servants of, taught Israel seafaring trade, 1-40
 Solomon aided by, in building temple, 1-22
- Hittites, 26-43**
- Holy One of Israel, 13-4**
- Hope, 10-41**
- Horns, 33-9**
- Horses, 33-5, 33-23**
- Hosea**
 commanded by Lord to marry harlot, 10-5
 as contemporary of Amos, Joel, and Micah, 11-1
 and Gomer, 10-5, 10-9, 10-11, 10-40, 10-41
 life of, 10-3
 metaphors used by, 10-16, 10-18, 10-23, 10-25, 10-26,
 10-30, 10-36, 10-37, 10-39
 national events during time of, 10-4
 Northern Kingdom preached to by, A-2
 as type of Christ, 10-9, 10-10
- Hoshea, A-2, F-2**
- Host**
 of heaven. *See* Heaven, host of
 of the Lord, 6-22
- House of the forest, 14-38**
- Hulda, 19-9**
- Humility, 10-41**
- Humor, 2-32**
- Husband, 8-8, 10-2, 10-5, 25-11**
- Hypocrites, severest judgments received by, 26-31**
- I**
- Idleness, of tongues, 2-25**
- Idolatry**
 as adultery and whoredoms, 10-2
 corruption results from, Preface
 Hezekiah's attempt to abolish, F-2
 of Israel, 11-14, 12-16, 12-17
 Jeroboam established, 4-12
 of Judah, G-3, 23-2, 23-8, H-1, 26-22, 26-26, 26-27
 in last days, 13-13
- Idols, 23-22**
- Idumea, 15-27. *See also* Edom**
- Ignorance, 13-28**
- Immanuel**
 meaning of word, 13-46
 as title of Jehovah, 13-46
- Incense, burning of, 23-5**
- Iniquity, 18-12**
- Integrity, 2-34**
- Intertestamental period, K-1 through K-10**
- Intervention, God's in lives of men, Preface**
- Iron pan, 26-16**
- Irrigation, 16-27**
- Isaiah**
 agriculture and, E-5, 15-5
 and Ahaz, 13-39, F-2
 and Assyria, 12-30, 16-1
 and Azariah/Uzziah, F-2
 and Book of Mormon, 14-1, 15-16, 18-2
 changes in text of book of, 14-3
 Christ testified of by, 16-36
 contemporary of Micah, 21-2
 destruction of Israel prophesied by, F-2
 destruction of minor nations prophesied by, 14-36
 dualism of, E-5
 geography referred to by, E-6
 and Hezekiah, 12-24
 historical setting of writings of, E-8
 imagery of, E-5, 13-5, 13-27, 14-5, 15-14, 15-15, 16-7,
 16-10, 16-17, 16-23, 16-34
 Jerusalem prophesied about by, 15-10
 Judah, preached to, A-3
 and judgments of God, E-7
 keys to understanding of, E-2 through E-12
 language of, E-5
 meaning of name, E-1, 13-50
 message of, rejected, 13-37
 ministry of, F-2
 Northern Kingdom warned by, A-2
 parables of, 13-27, 15-15
 poetic style of, E-3
 and political sins, 11-1
 prophecies of, F-2
 prophetic chapters of, 16-13
 psalm of, 15-8
 Restoration prophesied of by, 16-19
 Saints commanded to search words of, 13-1, 15-1
 as seer, 15-1
 sorrow of, after seeing vision, 14-34
 as statesman, 11-1
 symbolism of 17-16, 17-17, 17-21, 17-23, 18-6, 18-14,
 18-16, 18-25
 and two witnesses, I-6
 understanding of, requires spiritual maturity, E-3
 visions of, 13-2, 13-31
 walking naked and barefoot, 14-32
 writings of, quoted by other prophets, E-1
 writing style of, 16-3
 words of, hard to understand, E-1
- Islam, Old Testament and, Preface**
- Isles**
 Israel scattered on, 17-5
 of sea, 17-4
 as symbol, 16-14
- Israel**
 alliance of, with Syria, 13-39, F-2
 and Assyria, D-3
 and Babylon, 25-19
 blessed, 33-33
 boundaries of, under Solomon, 1-19
 called on to repent, 8-13
 captives of, in Assyria, D-5
 as child of Jehovah, E-5
 chronicles of kings of, 12-9
 coming of, out of Egypt, a type, 10-34
 conquest of, by Assyria, 12-15, 12-18, 12-22, 12-25
 conscription in, 1-23
 corrupt government of, 13-28
 crime in, 1-13
 cycle of spiritual life, 23-7
 Cyrus to restore, 16-30
 desolation of, until Messiah's return, 15-24
 destruction of prophesied, 7-5, 7-10, 8-10, 8-15, 8-18,
 10-6, 10-37, 11-10, 21-7

divided, A-1
 economic changes in, under Solomon, 1-39
 fall of, 12-1, 13-44, 13-47
 fire, plucked out of, 33-14
 gathering of, D-6, 11-6, 11-10, 13-58, 13-60, 13-62,
 14-12, 15-22, 16-23, 16-24, 17-4, 17-8, 23-10, 23-34,
 25-3, 25-5, 25-8, 25-30, 26-52, 27-19, J-9, 33-28,
 33-36, 35-4
 gone astray, 18-23
 government of, united, 1-18, A-1, 4-5
 history of, E-8
 house of, to be reclaimed, 17-9
 idolatrous children of, 10-19
 idolatry of, 12-16
 judgments of Lord on, 8-4, 8-7, 14-1, 15-11, F-2
 land inheritances of tribes of, 27-33
 latter-day growth of, 17-28
 Lord's warning to, 25-15
 Lord to fight battles of, in last days, 7-12, 11-12
 Lord to save, 16-22
 nations hostile to, 17-9
 navy of, 1-40
 nursing fathers and mothers to, 17-9
 prisons in, 1-13
 prophets in, A-2
 rebellion of, 13-3
 redemption of, prophesied, 7-9, 7-10, 7-12, 7-15,
 8-18, 10-5, 10-6, 10-37, 11-16, 21-7
 restoration of, 7-10, 25-3, 25-5, 25-16, 25-24, 25-29
 Restoration, waited for by, 17-6
 return of, in great joy, 25-9
 reuniting of, under new David, 13-63
 rulers of, A-2
 scattering of, D-6, 13-58, 15-22, 17-11, 25-30, 26-54, J-6
 as Sodom and Gomorrah, E-5, 13-7
 spiritual problems of, summarized, 13-13
 status of, between day of Isaiah's prophecy and its
 fulfillment, 16-21
 taxation of, 1-18
 as unfaithful to Lord, 10-22
 wars of, 5-24, 6-22, 6-23
 wickedness of, 11-14, 11-15, 13-13, 13-28
 woe to those at ease in, 8-15

J

Javan, 27-7
 Jealousy, of God, 4-26, B-3
 Jehoahaz
 Hazael defeated, 6-40
 and Jeremiah, 23-2
 prayers of, 6-40, 6-41
 rule of, A-2
 Jehoash (of Northern Kingdom). *See also*
 Joash/Jehoash
 and Elisha, 6-42
 Israel's cities reclaimed by, from Syrian control, 6-41
 rule of, A-2
 Jehoiachin/Jehoiakin
 deposition of, 26-2
 and Jeremiah, 23-2
 not to return, 24-6
 rule of, A-3, 19-17, 19-23, G-4
 Jehoiada, and Joash/Jehoash, 6-36

Jehoiakim
 death of, 19-16
 and Jeremiah, 24-9, 24-11, 24-12
 Jeremiah's record partially destroyed by, 24-21
 rule of, 19-15, G-4
 Jehoram
 death of, 6-28
 and Elisha, 6-7
 loss of Edom and Libnah by, 6-28
 marriage of, to Athaliah, 5-29, 6-28
 rule of, A-3
 of Southern Kingdom, 5-36
 Jehoshaphat
 and Ahab, 5-29
 alliance of, with Israel, 6-4
 rule of, A-3
 Jehovah
 as God of the hills, 5-25
 names of, 16-11
 premortal Jesus Christ, 13-54
 same person as Christ, 17-14
 titles of, 13-66
 worship of, not safeguarded, 10-20
 Jehu
 Ahab's descendants killed by, 6-33
 anointed king by Elisha's servant, 6-30
 dynasty of, A-2
 as Lord's instrument, 6-35
 meeting of, with Jezebel, 6-32
 meeting of, with Joram and Ahaziah, 6-31
 rule of, A-2
 wickedness of, 6-31
 Jehu (prophet), ministry of, A-2
 Jeremiah. *See also* Lamentations
 and Baruch, 24-24
 battle of Armageddon prophesied of by, I-4
 carrying off of, 23-33
 commanded to preach, 23-6
 commandments of Lord to, 23-35
 as contemporary of Lehi, Nahum, and Zephaniah,
 21-1
 foreordained, 23-3
 and Hananiah, 24-13
 historical appendix to book of, 24-25
 imagery used by, 23-29, 23-35, 23-37, 23-39
 imprisoned, 24-15, 24-22
 Judah advised by, after fall, 24-23
 Judah preached to by, A-3
 and Judah's fall, 23-1
 Lamentations most likely written by, 24-26
 lament of, 23-20
 letter written by, to captives, 24-14
 Lord sustained, 23-34
 ministry of, 23-2, 23-4, 25-1
 parable of, 23-28, 24-7
 persecuted, 23-40, 24-2
 prayer of, 23-30
 proof of purchase buried as symbol by, 24-16
 prophecy of, 29-3
 reuniting of Israel foretold by, 13-63
 stress of calling of, 24-3
 submission of, to enemies, 24-10
 symbolism used by, 23-5, 23-7, 23-8, 23-12, 23-13
 visions of, 23-5, 25-1

- writings of, on brass plates
and Zedekiah, 24-4, 24-12
- Jericho, 4-45
- Jeroboam
dynasty of, A-2
idolatry established by, A-2, 4-12
as king of Israel, A-1
and Solomon, A-2
as Solomon's superintendent, 4-4
- Jeroboam II
and Hosea, 10-3
and Jonah, 10-2
rule of, A-2, 8-2
- Jerusalem
as "a burdensome stone," 33-42
destruction of, G-4, 26-23, 27-15
as entire nation, 15-16
fall of, prophesied, F-2
and forgiveness at Second Coming, 16-5
future of, 15-10
as holy city, 13-11, 27-37
inhabitants of, 26-42, 26-43
latter-day temple in, 27-23, 27-29, 27-37
led astray by false prophets, 24-29
Lord's word to go forth from, 13-11
measure of, 33-8, 33-11
mourning in, 33-44
new, will not need sun, 18-17
old and new, 18-20
possessed in peace, 7-15
purity of, 7-13
rebuilding of, 18-16, 18-17
restoration of, 23-10, 33-7
as Shiloh, 24-9
siege of, 24-22, 24-23, 24-31, H-2, 26-16, 26-20, 26-21
as "valley of vision," 14-37
warfare over, 16-4
as a woman whose husband is dead, 24-26
Zechariah's vision of, 33-27
Zephaniah's warning and promise to, 21-6
- Jeshua/Joshua, 33-13
identity of, 29-8
as leader of first return, J-3
led rebuilding of temple, 29-12
- Jesse, stem of, 13-57
- Jesurun, name of Jacob, 16-28
- Jews
destroyers of, to be outlasted by, 25-7
as exiles, H-5
gathering of, J-9
as hiss and byword, 17-6
liberation of, C-6
life of, in Babylon, H-2
remained in Babylon, 31-18
return of, 17-9
return of, from Babylon, J-2, J-3, J-5, 29-4
scattering of, H-1
separate communities of, H-6
- Jezebel
cruelty of, 4-44
death of, 6-32
hostility of, toward true religion, 4-44
idolatrous practices of, 4-44
and Jehu, 6-32
and Naboth's vineyard, 5-27, 6-31
search of, for Elijah, 5-17
- Jezreel, 10-6
- Joab, 1-2, 1-6, 1-10
- Joash/Jehoash (of Southern Kingdom)
Amaziah defeated by, 12-5
death of, 6-39
escaped Athaliah, 6-36, 6-41
Hazael of Syria appeased by, 6-37
as idolater in later life, 6-37
Jehoiada proclaimed, as king, 6-37
and Joel, 7-2
priests' collection taken away by, 6-38
rule of, A-3
temple repaired under, 6-37
- Job
blessings given to, 3-2
blessings of, doubled, 3-9
existence of, 3-4
friends' attitude toward, 3-2
goodness of, 3-2, 3-8
identity of, 3-4
integrity of, 3-2
organization of book of, 3-3
sacrifices of, 3-2
suffering of, 3-2
spoken of by Ezekiel, 26-41
testimony of, 3-2
- Joel
and army of Gog, I-4
contemporary of Amos, Hosea, and Micah, 11-1
life of, 7-2
message of, 7-3
prophecies of, of last days, 7-3
symbols used by, 7-4, 7-5
- John the Baptist, Isaiah prophesied of, 16-5
- John the Revelator
and army of Gog, I-5
book eaten by, 26-12
four servants envisioned by, 33-23
language of, and Ezekiel's, 26-11
and two witnesses, I-6
vision of, 26-6
- Joint heir with Christ, 17-27
- Jonah
called to go to Nineveh, 9-4
own fate suggested by, 9-7
flight of, to Tarshish, 9-4
life of, 9-2
repentance of, 9-9
swallowed by fish, 9-8
as type of Christ, 9-3
weakness of character of, 9-13
- Joppa/Jaffa, 9-4
- Joram/Jehoram
death of, 6-31
and Elisha, 6-5, 6-24
and Jehu, 6-31
idolatry of, 6-3
and Naaman 6-17
of Northern Kingdom, 5-36
rule of, A-2
- Joseph Smith Translation, Preface
comparison of passages in, 1-17
- Josiah
and book of law, 19-7, 25-1
clothes rent by, 19-8

death of, 19-14
 idols destroyed by, 19-10, 19-12
 and Jeremiah, 23-2
 Judah after death of, 19-24
 righteousness of, 19-6
 rule of, A-3, H-1
 Zephaniah preached during rule of, 21-2
 Jotham
   and Hosea, 10-3
   rule of, A-3, F-2
 Judah
   and Assyria, D-3, H-1
   beginnings of, A-3, 4-7
   blessed, 33-33
   blessings of gospel to be spread by, 33-29
   as clay, 23-39
   condemnation of rulers of, 24-5
   consumed, 23-21
   covenant of, "with death," 15-12
   denounced, 23-8
   destruction of political kingdom of, 33-38
   Edom and Philistia attacked, F-2
   Edom attacked by, 12-4
   and Egyptian alliance, F-2, H-1
   enemies of, 33-30
   Ephraim will not be vexed by, 13-63
   events after fall of, 24-23
   fall of, 13-17, G-4, H-2, 26-52
   false gods served by, 15-12
   gathering of, 33-28
   and Greece, K-3
   Hellenization of, K-3, K-4
   idolatry in, 4-25, H-1
   iniquity of, 22-3
   Israel and Syria attacked, F-2
   Israel attacked by, 12-5
   judgments on, 8-4, 8-7, 11-4
   Lord's offer to spare, 23-13
   Lord's promise to, 33-28
   members of ten tribes in, 4-9
   none of, to escape punishments, 23-23
   people despoiled by, 11-7
   pitiable condition of, caused by wickedness, 24-27,
     24-28
   plea of, 24-30, 24-33
   at point of no return, 23-33
   preserved, F-2
   prophets disregarded by, G-3
   prophets in, A-2, A-3
   as refuge of righteous of Northern Kingdom,
     4-10, 12-18
   remnant of, to be preserved, 13-6, 21-6
   ripe for destruction, 21-5
   and Rome, K-8
   rulers of, A-2, A-3, H-1
   Sabbath violated by, 23-38
   scattered, 23-30, 23-41
   scattering and gathering of, 13-38
   sins of, 26-44, 26-45
   sins of ancient, 34-4, 34-7
   spoilings of, 23-27
   symbolized in Zechariah's vision, 33-35
   temple would not save, 23-15
   tragedy of, 19-24
   unfaithfulness of, 23-8, 23-9

Judaism
   and Old Testament, Preface
   Persians converted to, 31-16
 Judgment
   Amos's visions of events associated with, 8-16, 8-19
   Day of, 16-17
   servant with power of, 16-17
   Zephaniah preached of, 21-1, 21-3, 21-4
 Judgments
   deliverance from, 18-31
   hope for escaping, 21-5
   Lord sends, 16-33
   poured out, 8-4
   prophesied, 7-12
   Saints can escape, Preface
   Saints will not escape all, 26-54
 Justice
   Amos's call for, 8-13
   judgments follow, 26-1
   law of, 17-26

K

Kadar, 25-22
 Kidneys, as seat of desire, 2-43. *See also* Reins
 King
   characteristics of, to be acceptable to Lord, A-1
   Israel warned against having, A-1
 King James Version, Preface, 1-17
 Kingdom of God
   other kingdoms to be consumed by, 28-14
   Saints to possess, 28-41
   Saints preparing, 28-40
 Kingship, qualifications for, A-1
 Knee, every, shall bow, 16-37
 Knowledge
   of God to cover earth, 13-59
   to increase in last days, 28-51

L

Labashi-Marduk, rule of, J-1
 Lachish, 12-22
 Lamanites, 17-9
 Lamb, 10-16
 Lamentations
   authorship of, 24-26
   imagery of, 24-27
   and Judah's condition after fall to Babylon, 24-26
 Lamps, 26-5
 Landmarks, 2-41, 10-20
 Last days
   conditions in, 13-13, 13-23
   Spirit to be poured out in, 7-11
 Law
   blessings for obedience to, Preface
   book of, 19-7
   civil and criminal, and Old Testament, Preface
   consequences of disobedience to, Preface
   going forth out of Zion, 11-9, 13-11
   of gospel, 17-13
 Lehi, 23-2, 34-2
   as contemporary of Jeremiah, Nahum, and
     Zephaniah, 21-1
   descendants of, 17-9
   Judah preached to by, A-3
 Leopard, 23-29

Levi, sons of, 29-28
 Leviathan, 15-9
 Libya, 2-7
     in battle of Armageddon, I-4
     modern, 27-26
 Lie, in right hand, 16-29
 Life, meaning of, 2-58
 Light
     for darkness, 2-14
     eyes of blind opened by, 16-18
 Lightning, 26-5
 Lion
     as symbol, 20-6, 23-12
     as symbol used by Joel, 7-5
 Lioness, allegory of, 26-49
 Lo-ammi, 10-6
 Locust
     as metaphor used by Joel, 7-4
     as symbol in Amos's vision, 8-16
 Loincloth, parable of, 23-28
 Lo-ruhamah, 10-6
 Lots, 9-5
 Love
     of God and neighbor, 11-13
     in relationships, 2-31
 Lucifer, 14-14
 Lying spirit, 5-30

M

Maachah, 4-32
 Maccabees, K-7
 Magicians, 28-7
 Magog
     battle of, 27-24, I-4
     meaning of word, 27-25
     modern, 27-26
 Maher-shalal-hash-baz, 13-48, 13-50
 Malachi
     life of, 34-2
     message of, 34-1, 34-18
 Manasseh
     prophets murdered by, 19-5
     rule of, A-3, F-2, 19-2, 19-13, 25-1
 Mankind, as divine race, Preface
 Mark
     on foreheads of righteous, 26-30
     those without, slain, 26-31
 Marriage
     as metaphor, 10-1, 10-2, 10-5, 10-8, 10-40, 25-11
     as symbol, 18-20, 18-21, 23-9, 23-10
     unfaithfulness to vows of, 34-7
 Materialism, 13-13. *See also* Wealth
 Mattaniah. *See* Zedekiah
 Meat, meaning of word, 28-5
 Meek, 15-20
 Menahem
     dynasty of, A-2
     rule of, A-2, F-2
 Mercy, 10-31
 Mesha, 5-32, 6-4
 Meshach, 27-26, I-4, 28-16, 28-17
 Messenger
     of covenant, 34-8
     way prepared by, 34-8
 Messiah
     appearance of, to Jews, 18-29
     Book of Mormon prophecies of, C-7
     on David's throne, C-5
     dual picture of, C-5
     grief for death of, 33-43, 33-44
     as King of Glory, C-5
     like Moses, C-5
     meaning of word, C-1
     political aspects of, C-6
     political, looked for by Jews, C-2
     prophecies of, C-1, 11-1, 35-4
     prophecies of, misinterpreted, C-6, 11-1
     rejected, C-1, 13-49
     as suffering servant, C-5, C-7
     titles of, 10-11, 13-4, 13-46, 13-49, 13-54
     two comings of, C-5
 Messianic hope
     in Book of Mormon, C-7
     as expectation of Anointed Deliverer, C-3
     in New Testament, C-8
     reaffirmed, 13-52
 Messianic prophecies, 18-16, 18-18
     of Crucifixion, 14-40
     of Haggai, 30-5
     of Isaiah, 13-53, 15-13, 17-11, 17-20
     as protection to Judah, 13-44
     of virgin birth, 13-45
     of Zechariah, 33-13, 33-16, 33-31, 33-32, 33-40
 Micah
     and Ahab, 5-29, 5-43
     contemporary of Isaiah, 21-2
     grievances of, 11-1, 11-5
     Israel's eventual triumph prophesied by, 11-12
     Judah preached to by, A-3
     life of, 11-2
     literary devices used by, 11-4, 11-15
     Northern Kingdom warned by, A-2
 Micaiah. *See* Micah
 Millennium, 17-18
     conditions during, 18-27
     establishment of, foretold, 13-12, 14-8
     signs of, I-1
     two capitals of kingdom of God during, 13-11
 Millo, 1-46
 Missionary work, 17-17
 Moab
     deceived, 6-8
     destruction of, 14-19, 14-20, 14-21, 14-22, 25-21
     human sacrifice offered by king of, 6-9
     Israel fought with, 6-4
     judgments on, 14-1, 14-17
     Lord's judgments on, 8-4, 8-6
     prophecies against, 27-2
     rebellion of, after Ahab's death, 5-32
     as symbol of world, 14-17, 14-21
 Molech, 8-14, 12-12, 19-11, 23-8
 Moloch. *See* Molech
 Moon, worship of, by Israel, 12-17
 Mordecai
     honors for, 31-14
     plot against king reported by, 31-7
     refusal of, to bow to Haman, 31-8
     relationship of, to Esther, 31-4
     in world but not of it, 31-19
 Mormon
     and Jeremiah, 23-1, 23-32
     quoted Joel, 7-1, 7-16

Moses
Christ to be like, C-4
keys of gathering restored by, D-6
law of, E-5
Mount, Lord's holy, 7-7
Mountain
of the Lord's house, 13-10
as symbol, 13-10
of Zerubbabel, 33-19
Mount Carmel, 5-10
Mount Gerizim, 32-18
Mount Hermon, 27-7
Mount of Olives, I-8
Mount Zion
saviors on, 25-31
as symbol, 25-29
Mulek, 19-21

N

Naamah, 4-2
Naaman
character of, 6-16
desire of, to carry earth from Israel, 6-18
gifts of, refused by Elisha, 6-19
healing of, 6-17
Nabonidus, rule of, J-1
Nabopolassar, D-4, 19-15
Naboth, vineyard of, 5-27, 6-31
Nadab
rule of, A-2
slain by Baasha, 4-37
Nahum
and Assyria, 20-3
contemporary of Jeremiah, Lehi, and Zephaniah, 21-1
dualistic prophecies of, 20-4
Judah preached to by, A-3
life of, 20-2
ministry of, A-3
poetic writings of, 20-3
symbolism used by, 20-4
Nathan, 1-2, 1-22
Navy, Solomon's, 1-40
Nazarites, polluted by the people, 8-7
Nebuchadnezzar, 19-15, 22-2, H-1, 26-41, 26-56
Babylon built by, G-1
building program of, 14-10
counseled to repent, 28-20
Daniel's God acknowledged by, 28-18, 28-21
dream of, 28-9, 28-11, 28-12, 28-13
and Egypt, 28-2
and Judah, 19-22
rule of, J-1
temple desecrated by, 19-18
and Tyre, 27-6, 27-10
Nehemiah
book of, 29-2, 32-1
feasts reestablished by, 32-10, 32-11, 32-12
life of, 32-1, 32-2
Lord praised by, 32-13
night journey of, 32-5
reforms of, 32-7, 32-17
second return led by, J-5
sent by king to Jerusalem, 32-3
temple workers armed by, 32-6
wall of, 32-8

Nehushtan, 12-20. *See also* Serpent, brazen
Neriglissar, rule of, J-1
Net, 10-18, 11-15, 24-27
Nethinims, 29-9
New Testament, Messianic prophecies in, C-8
Nineveh
alliances to fail, 20-8
as capital of Assyria, D-4
description of, 9-10
epitaph of, 20-9
fall of, D-4, 20-6, 20-7
as harlot, 20-7
Jonah called to go to, 9-4, 20-1
reputation of, 9-14
Nitire, 23-8
Noah. *See also* Elias, Gabriel
sent to Daniel, 28-43
spoken of by Ezekiel, 26-41
Northern Kingdom. *See* Israel
Nose jewels, 2-21

O

Oaks of Bashan, 13-14
Oath, people of Nehemiah entered into, 32-15
Obadiah, 25-25
Obedience
to God, 2-60
as sum of laws of God, 11-13
wisdom won through, 2-6
Offering, of sons of Levi, 34-10
Oil, 10-36
Old Testament
as book of prophecy, 35-4
clarity of, Preface
difficulties in understanding, Preface
as foundation for other scripture, 35-6
life's challenges and, 35-7
as Lord's covenants with His children, 35-3
and nature of God, 35-5
overview of, 35-1
purpose of, 35-2
teachings of, 35-2
treasuring up words of, 35-8
as witness for Christ, 35-2
Olive trees, 33-18
Omri
dynasty of, A-2
rule of, A-2, 4-41
Order, in one's life, 2-47
Ordinances
changed in last days, 15-4
importance of, to Lord's plan, 25-15
restoration of, foretold, 15-18
Oxen
as "calves of our lips," 10-38
Elijah and, 5-21
in Solomon's temple, 1-32

P

Palmerworm, 7-4
Pashur, 24-4
Passover, 18-5, F-2
Pastors
condemned by Ezekiel, 27-16
evil, are evil religious leaders, 25-2

- Peace
 no, for wicked, 18-7
 taken from earth, 18-31
- Peculiar people, Israel no longer a, 8-4
- Pekah
 called smoking firebrand, 13-42
 rule of, A-2, F-2
- Pekahiah, A-2, F-2
- Pelethites, 1-3
- Pentecost, 18-5
- Persia
 in battle of Armageddon, I-4
 Holy Land controlled by, C-6
 modern, 27-26
- Peter, Joel quoted by, 7-11
- Pharisees, K-5
- Philistia
 burden of, 14-16
 destruction of, 25-20
 judgments on, 8-4, 8-6, 14-1
 prophecies against, 27-2
- Phut, 27-7
- Plumline, 8-16
- Plummet, 15-14, 19-4
- Polished shaft, 17-5
- Poor
 Nehemiah's care of, 32-11
 oppressors of, 8-7
- Pot
 parable of, 26-61
 seething, 23-5
- Prayers, Lord's failure to answer Habakkuk's, 22-3
- Pride, 10-41
 as Hezekiah's sin, F-2
- Priest, as false leader, 15-3
- Priestcraft, 6-19, 10-13, 10-18, 11-8
- Priesthood, 28-43
 anger of Lord at unworthy bearers of, 34-6
 bearers of, should be worthy, 34-5
 became powerless, K-1
 denial of, to unworthy, 32-9
 and elect lineage, Preface
 Elijah wrought miracles by, 5-1, 5-38
 Ephraim holds, 13-57
 in last dispensation, 17-5
 restoration of, foretold, 15-18
- Prince of Peace, 13-55
- Prince of Persia, 28-48
- Prisoners, 33-32
- Prisons, 1-13
- Private interpretation, C-10
- Procrastination, 26-37
- Proof of purchase, 24-16
- Property of the greedy, 13-28
- Prophecies, always fulfilled, 33-3
- Prophecy
 comes by direct revelation, 8-8
 dualistic nature of, in Old Testament, 7-3, 7-4, 7-6,
 7-7, 8-16, 8-17, E-5, 13-13, 13-20
 gift of, B-4
 obtaining spirit of, E-4
 Old Testament, a book of, 35-4
 spirit of, B-4
 spirit of, necessary to understand prophecy, E-4
- Prophecy, manner of, among Jews, E-5
- Prophet
 actions of, B-7
 among the Hebrews, B-1
 calling of, B-1, B-5
 definition of, B-1
 mantle of, 5-22
 as messenger of hope, B-7
 role of, B-3, B-6, B-7, B-8, 23-4
 training of, B-5
- Prophets
 dead, obsession with, K-1, K-2
 do not lie or disobey Lord, 4-14
 end of era of, K-1
 false, B-6, 10-29, 11-8, 13-13, 15-3, 23-2, 23-14, 24-22,
 24-29, 26-35, 26-38, I-5, K-1
 God does nothing without forewarning His, 8-8
 Judah killed, 23-8
 Judah warned by, G-3
 living and dead, 5-43
 many, in Israel, B-3
 many, in Judah, 19-19
 must be heeded, 5-44
 not deceived, 26-40
 persecuted by Israel, K-1
 rejection of, K-2
 role of, 8-8
 schools of, B-5
 true, B-6, 11-8, 13-13, 23-2, 24-34
 truth spoken by, 19-20
- Proselytes, Jewish, J-7
- Proverbs
 authors of, 2-3
 theme of book of, 2-5
- Ptolemies, Holy Land controlled by, C-6, K-4
- Ptolemy, K-4
- Pul. *See* Tiglath-pileser
- Pulse, 28-5
- Purification, days of, 31-6
- Purim, festival of, 31-17
- R**
- Rachel, 25-10
- Rains, 16-7
 former, 10-21
 heavy, 29-30
 latter, 10-21
- Ramah, 4-34
- Ransomed, 15-30
- Rechabites, 24-20
- Redeemer. *See also* Messiah
 foretold, 11-6
 need for, C-3, 18-14
 one must know, Preface
- Rehoboam
 death of, 4-28
 rebellion against, A-3, 4-3, 4-7
 refusal of, to ease taxes, 4-5
 rule of, A-3
 successor to Solomon, A-1, 4-2
- Reins, 23-37
- Remnant, to be gathered, 13-62
- Repentance, 2-27, 27-14
 Amos's call of Israel to, 8-13
 Isaiah's call of Israel to, 13-8
 Jonah's call of Nineveh to, 9-9, 9-11

one must demonstrate one's, 10-42
 pattern of, 13-8
 "shall be hid," 10-37
 Rereward, 18-10
 Restoration
   of covenant, 17-7, 17-13
   covenant to include all people in age of, 18-5
   Elias of, 16-15
   foretold, 8-17, 14-25, 15-18, 24-1, 25-13
   Israel's loneliness in waiting for, 17-6
   prophecies of, 16-19
   role of Ephraim in, 13-57
   and ten tribes, D-6
   work of Saints during, 28-40
 Resurrection
   Job's faith in, 3-7
   as promise of gathering of Israel, 10-37
 Revelation, those who have spirit of, cannot be
   deceived, 4-18
 Revelator, definition of, B-1, B-8
 Revenge, 10-41
 Revolters, 10-18
 Rezin
   alliance of, with Israel, F-2
   as smoking firebrand, 13-42
 Riders, of vision of Zechariah, 33-6
 Righteous
   future belongs to, 22-5
   wicked suffer with, 26-54
   worth of, 14-7
 Robes, 18-19
 Rome
   Holy Land controlled by, C-6
   and Judea, K-8

S

Sabbath
   definition of, 18-5
   Judah violated law of, 23-38
   law of, 18-11
 Sackcloth
   and ashes, 9-11
   as sign of mourning, 7-6
   as symbol of sorrow of wicked, 14-18, 14-39
 Sacrifice, 2-35, 3-2
   of animals, 18-28
   as empty ritual, 8-12
   under law of Moses, 11-13
   priests mocking God in, 34-4
   of sons of Levi, 34-10
   unavailing if hearts are evil, 8-13
 Sacrifices, to be offered in temple in New Jerusalem,
   27-32
 Sadducees, K-5
 Safety, in Lord, 2-39
 Salt, water purified by, 5-41
 Salted, 26-43
 Samaria/Sebastia
   as capital of Northern Kingdom, A-2, 4-42
   captivity of, 8-10
   destroyed, 12-15
   famine in, miraculously ended, 6-26
   idolatry in, 8-14
   siege of, F-2
 Samaritans
   ancestry of, mixed, 12-19
   idolatry of, 29-15
   origins of, 12-19, F-2, J-3, 29-15, K-3
   paganism of, 12-19
   temple reconstruction interfered in by, J-3, 29-15,
     32-4, 32-6
   worship of Jehovah by, 29-15, K-3
 Samuel
   and school of prophets, B-5
   warnings of, against having kings, A-1
 Sanballat, 32-4, 32-6, 32-8, 32-18
 Sanctuary, smitten, 8-16
 Sargon, 12-15, F-2
 Sargon II, D-3
 Satan
   as Baalzebub, 5-33
   conversation of, with God, 3-5
 Saul, A-1
 Scribes, rise of, K-2
 Scriptures
   development of, H-3, H-6
   reading of, in synagogue, H-3, H-6
 Sealing power, to be restored by Elijah, 34-16
 Second Coming, Preface, 18-14
   activity preparatory to, 16-9
   Amos's visions of events associated with, 8-16, 8-19
   battle of Armageddon incident to, I-2
   changes in earth at, I-8
   day of, great and dreadful, 34-9
   day of vengeance and recompense, 15-27
   destruction of wicked at, 34-15
   events preceding, 18-24, 18-30
   imagery of, to prophesy Assyria's destruction, 20-4
   Jerusalem to find forgiveness at, 16-5
   physical changes will accompany, 15-6
   prophesied, 35-4
   prophesied by Zephaniah, 21-3
   signs of, 14-5, 15-27, 16-6
   time of great rejoicing, 15-7
 Seer, definition of, B-1, B-2, B-8, 15-1
 Seir, 27-4
 Selah, 22-6
 Seleucids, Holy Land controlled by, C-6, K-4
 Seleucus, K-4
 Self-control, 2-26, 2-30, 2-52
 Senir, 27-7
 Sennacherib, D-3, D-4, 12-21, 14-19, 14-31, F-2, 20-5
 Seraphim, 13-34
 Serpent
   destruction of brazen, by Hezekiah, 12-20
   history of brazen, 12-20
   as symbol, 15-9
 Servant, Christ as, with power of judgment, 16-17
 Servants, two. *See* Witnesses, two
 Service, 2-38, 34-13
 Seventy sons, 6-33
 Shadrach, 28-16, 28-17
 Shallum, A-2, F-2
 Shalman, 10-33
 Shalmaneser, D-3, 12-10, 15-11, F-2
 Shear-jashub, 13-40, 13-50
 Sheba, 1-3
 Sheba, Queen of, 1-41
 Shebna, 14-40
 Shechem, conference at, 4-3

- Sheep, 17-23
 Shepherd
     Christ is true, 33-34
     rejection of, 33-41
     smitten, 33-46
     as symbol, 18-6, 27-16
 Sheshbazzar, J-3, 29-6
 Shigionoth, 22-6
 Shiloh, 23-16, 24-19
 Shimei, 1-7, 1-12
 Shinar
     land of, 28-3
     as symbol, 33-22
 Shishak, 4-27
 Shunammite woman, 6-11, 6-13, 6-14, 6-15
 Sidon, 14-43, 27-2
 Sins, seven deadly, 2-15
 Sisters, allegory of, 26-60
 Slander, 2-20
 Slave, 17-11
 Smith, Joseph, 15-17, 15-31
     prayer of, has similarities to Jonah's, 9-9
     prophecies of, 16-5, 17-20
     and Restoration, 13-57
 Smoke, as symbol of glory, 13-35
 Smoking flax, 16-17
 Snares, 10-18
 Sodom and Gomorrah, Israel called, E-5, 13-7
 Solemn assembly, Lord's people to call, 7-3, 7-6
 Solomon
     and Adonijah, 1-8, 1-9
     boundaries of kingdom of, 1-19
     building program of, 1-50
     claim of, to throne, 1-2
     clemency of, 1-2, 1-10, 1-12
     dedicatory prayer of, 1-35
     downfall of, 1-50
     early years of, 1-50
     economic changes made by, 1-39
     effects of sins of, 1-44
     first vision of, 1-16
     golden age of, 1-1, A-1
     government changed by, 1-18
     Hiram employed by, 1-22
     and Jeroboam, A-2
     kingdom of, 1-44, 1-47
     marriages of, 1-14, 1-45
     obedience of, to God, 1-1
     palace of, 1-30
     proverbs of, 2-3
     sacrifices offered by, at Gibeon, 1-15
     Shimei punished by, 1-12
     Song of, 1-21
     temple of. *See* Temple of Solomon
     throne of, 1-42
     wealth of, 1-1
     wisdom of, 1-1, 1-16, 1-50
     writings of, 1-21, 2-1, 2-3
 Solomon's temple. *See* Temple of Solomon
 Song, new, 6-20
 Soothsayers. *See* Prophets, false
 Sorceresses, 26-39
 Southern Kingdom. *See* Judah
 Sowing, parable of, and threshing, 15-15
 Spare the rod, 2-24
 Spirit
     individual's, manifests real person, 13-18
     poured out in last days, 7-11
 Spiritual power
     key to, 2-19
     service leads to, 2-37
 Staffs, 10-14
 Stakes, 15-26
 Stars, worship of, 12-17, 19-3
 Stays, 1-42
 Stewardship, 16-35
 Sticks, 27-21, 27-22
 Still small voice, 5-17
 Stocks, 10-14
 Stranger, in Solomon's prayer, 1-37
 Strangers, 18-5, 27-35
 Stubble, wicked to be as, 34-15
 Suffering
     not always result of sin, 3-6
     of righteous, 3-1
 Sun
     setting at noon, 8-16
     worship of, 12-17, 26-28, 26-29
 Symbol. *See* individual entries
 Synagogue
     development of, H-4, H-6
     establishment of, 32-10
 Syria, 27-7
     alliance of Judah with, 13-19
     battles of, with Israel, 5-24, 6-22, 6-23
     language of, 29-16
     Lord's judgments on, 8-4, 8-6, 14-1
- T
- Tabernacle, compared with Solomon's temple, 1-26
 Tabernacles, feast of, 18-5, 32-12
 Talent of lead, 33-23
 Tammuz, 26-27
 Tarshish
     and Jonah 9-4
     ships of, 13-15
     as sister merchant to Tyre, 14-42
 Tartan, 14-31
 Taxation
     divided Israel, A-1, A-2
     imposed by Solomon, 1-18, 4-5
 Tekoa
     Amos was from, 8-2
     Rehoboam fortified, 8-2
 Temple
     Babylonians drank from vessels of, 28-23
     cleansed and restored, F-2
     desecrated, 19-18
     future, to surpass Solomon's in glory, 30-3
     new, in Jerusalem, 27-23, 27-29, 27-37
     as ornament, 26-24
     waters issuing from, 27-34
     worship in, lost during captivities, 7-6
 Temple of Solomon
     baptismal font in, 1-32
     beauty of, 29-14
     building of, 1-22, 1-25, 1-29
     dedication of, 1-33, 1-34
     destruction of, 1-38, H-2
     differences of, from tabernacle, 1-26

dimensions of, 1-26
 pattern for, revealed to Solomon, 1-24
 Temple of Zerubbabel, 1-24, J-4
   building of, 29-19, 29-20
   foundation of, laid, 29-13
   inferior to Solomon's, 29-14, 29-22
   reconstruction of, J-3, 29-12
 Ten tribes
   Assyrian captivity of, 12-18
   captivity and escape of, A-2, 4-23, D-5
   land inheritance of, in Holy Land, D-7
   members of, in Judah, 4-9, 12-18
   as ransomed of the Lord, 15-30
   return of, D-6, D-7, 23-10
   travels of, D-5
 Tent stakes, 17-28
 Terephim, 10-11
 Testimony, gaining of, B-4
 Thirty pieces of silver, 33-40
 Thoughts
   actions preceded by, 2-42
   evil, 2-16
 Threshing
   parable of sowing and, 15-15
   as symbol, 14-35
 Throne, of God, 26-11
 Tibni, A-2
 Tiglath-pileser, D-3, 12-10, 14-16, F-2
 Tirshatha, the, 29-11
 Tithes, 32-16, 34-11, 34-12
 Togarmah, 27-7
   in battle of Armageddon, I-4
   modern, 27-26
 Tongue
   controlling one's, 2-26
   idle, 2-25
 Topheth, 19-11
 Torah, K-1
 Totalitarian regimes, I-3
 Trade
   ceasing of, 13-15
   under Solomon, 1-40
   under Uzziah and Jotham, 13-15
 Travail
   as metaphor, 10-37, 11-10, 12-27
   as symbol, 18-29, 26-55
 Tree, 26-53
 Trust in God, 3-6, 22-7, 29-32
 Tubal, modern, 27-26, I-4
 Two servants. *See* Witnesses, two
 Tyre
   judgments on, 8-4, 8-6, 14-41, 14-44
   prophecies against, 27-2, 27-6, 27-10
   as symbol, 10-30

U

Understanding heart, 1-50
 Unity, leads to spirituality, 4-46, 4-47
 Urijah, ministry of, 24-11
 Uzziah. *See* Azariah/Uzziah

V

Valley, 23-8
 Valley of vision, 14-37

Vashti, 31-3
 Vessels
   Babylonians drank from, of temple, 28-23
   of silver and gold, 29-5
 Vine
   allegory of, 26-50
   as symbol, 7-5, 23-8, 26-42
 Vineyard
   eaten up, 13-19
   parable of, 13-27
   as symbol of chosen people, 13-19
 Virgin birth, 13-45

W

"Wait upon the Lord," power of those who, 16-12
 War, as characteristic of last days, 13-13
 Watchman, 18-6, 25-8, 26-14, 27-13
 Waters, 16-10
 Ways of God, higher than man's, 18-4
 Wealth
   dangers of, 1-50
   and righteousness, 2-28
 Weather, tempered through prayer, 1-36
 Wheels, 26-10
 Whips, 4-6
 Whirlwind, 23-12, 26-4
 Whorish heart, 26-22
 Wicked
   burn as stubble, 34-15
   destruction of, 13-56
   no peace for, 18-7
   seem to prosper, 23-24, 23-25
   used to punish God's people, 22-4, 22-8
   warnings to, 23-42
 Will of God, resignation to, 2-52
 Wind, 10-36, 11-5, 23-12
 Wine, 7-5, 10-25
 Wings, 26-7, 26-9
 Wisdom
   gained through obedience, 2-6
   gift of God, 2-7
   of men, 15-22
   personified, 2-18
   as "principal thing," 2-13
   of trusting in Lord, 2-11
   of wicked is futile, 16-16
 Wisdom literature, 2-1
 Witchcraft, 14-26
 Witnesses, two, 17-15, I-6, I-7
 Woman, 33-23
 Women. *See also* Daughters of Zion
   evils of Israel's, 8-11
   judgments on, 13-22
   many unmarried in last days, 13-23
   wickedness of, in latter days, 13-20, 13-21
 Word of Lord, always fulfilled, 33-3
 Work, loving, 2-50
 World
   brought to judgment, 14-1
   wicked of, described symbolically, 14-28
 Worship
   in dark, 26-26
   insincere, 13-7

Y

Yoke

- Hananiah broke Jeremiah's, 24-13
- Jeremiah to wear, 24-12
- as symbol, 10-35, 23-8, 24-12, 24-27

Z

Zachariah, rule of, A-2, F-2

Zacharias, K-10

Zadok, 1-2, 27-30

Zealots, K-9

Zechariah

- Armageddon prophesied of by, 33-37
- and Azariah/Uzziah, F-2
- death of, 6-39
- destruction of Jerusalem at Armageddon foreseen by, I-7
- identity of, 33-2
- messianic prophecies of, 33-16, 33-31, 33-32, 33-40
- ministry of, 6-39
- reuniting of Israel foretold by, 13-63
- symbolism of, 33-5, 33-9, 33-16, 33-17, 33-19, 33-21
- taught that righteousness more important than ritual, 33-25
- as type of Christ, 33-24
- visions of, 33-4, 33-22, 33-23

Zedekiah/Mattaniah

- covenant with people broken, 24-19
- and Jeremiah, 23-2, 24-12, 24-22
- prophets preached to, 19-19, 19-20
- revolt of Judah under, G-4, 24-22
- rule of, A-3
- sons of, killed, 19-21
- succeeded Jehoiachin, 26-2

Zephaniah

- contemporary of Jeremiah, Lehi, and Nahum, 21-1
- imagery of, 21-1, 21-4
- Judah, preached to by, A-3
- life of, 21-2
- ministry of, A-3, 21-2

Zerubbabel

- identity of, 29-6, 29-7
- as leader of first return, J-3
- rule of, J-3
- as "signet ring," 30-5
- temple of. *See* Temple of Zerubbabel
- as type of Christ, 30-5

Zerubbabel's temple. *See* Temple of Zerubbabel

Zidon. *See* Sidon

Zimri, A-2

Zion

- Christ to come to, 18-14
- condition of, at gathering, 17-29
- definition of, 7-7, 8-3
- dualistic use of word, E-5
- establishment of, 13-1
- future of, 15-26
- as garden, 18-19
- Light of, is Christ, 18-15
- Mount, 14-25
- as people, 16-8
- as place of refuge, 13-26
- purification of, 13-25
- restoration of, 17-7
- sun not needed by, 18-17
- two headquarters of, 17-16
- woe to those at ease in, 8-15

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

